

Xú Phi Mộ Tuyết

Contents

Xú Phi Mộ Tuyết	4
1. Q.1 - Chương 1: Tân Hôn Chịu Nhục	5
2. Q.1 - Chương 2: Dây Sớm, Dây Trà	7
3. Q.1 - Chương 3: Thái Hậu Yêu Thương	10
4. Q.1 - Chương 4: Ánh Mắt Màu Lam	13
5. Q.1 - Chương 5: Tân Sủng Ân Trạch	16
6. Q.1 - Chương 6: Nền Long Phượng	18
7. Q.1 - Chương 7: Rừng Mai Như Biển	20
8. Q.1 - Chương 8: Âu Dương Chiêu Dung	22
9. Q.1 - Chương 9: Thánh Tổ Gia Huấn	25
10. Q.1 - Chương 10: Xem Thường Nói Yêu	28
11. Q.1 - Chương 11: Vu Cổ Chiêu Hồn	30
12. Q.1 - Chương 12: Dịu Dàng Thoáng Qua	32
13. Q.1 - Chương 13: Thâm Tình, Bạc Tình	34
14. Q.1 - Chương 14: Bẫy Rập Trong Đêm Trăng	37
15. Q.1 - Chương 15: Mai Lâm Phó Ước	40
16. Q.1 - Chương 16: Một Hồn Đá Ném Hai Chim	43
17. Q.1 - Chương 17: Hoàng Hôn Tuyết Rơi	45
18. Q.1 - Chương 18: Châm Ngồi Ly Gián	48
19. Q.1 - Chương 19: Lưu Tinh Phi Bộ	51
20. Q.1 - Chương 20: Xây Tường Bọc Tim	54
21. Q.1 - Chương 21: Dò Thử, Hồn Loạn	55
22. Q.1 - Chương 22: Ai Thờ Chủ Nấy	56
23. Q.1 - Chương 23: Vạch Trần, Mệt Mỏi	59
24. Q.1 - Chương 24: Ngờ Vực Lẫn Nhau	61
25. Q.1 - Chương 26: Giá Họa (2)	62
26. Q.1 - Chương 27: Hiền Phi Tư Quá	65
27. Q.1 - Chương 28: Nước Cờ Hiểm (1)	67
28. Q.1 - Chương 29: Nước Cờ Hiểm (2)	69
29. Q.1 - Chương 30: Hư Tình	71
30. Q.1 - Chương 31: Giả Ý	73
31. Q.1 - Chương 32: Ác Mộng Kỳ La	75
32. Q.1 - Chương 33: Thoáng Động Tình	77
33. Q.1 - Chương 34: Khúc Hát Chôn Hoa	78
34. Q.1 - Chương 35: Lãnh Tiêu Quốc Chủ	82
35. Q.1 - Chương 36: Quần Phương Đồ	83
36. Q.1 - Chương 37: Hồng Nhan Tri Kì	86
37. Q.1 - Chương 38: Chân Tình Đối Đãi	89
38. Q.1 - Chương 39: Thoáng Động Lòng	91
39. Q.1 - Chương 40: Thủy Chung Như Nhất	94
40. Q.1 - Chương 41: Thái Hậu Chỉ Đường	96
41. Q.1 - Chương 42: Vạch Trần	98

42. Q.1 - Chương 43: Trai Cò Đánh Nhau	100
43. Q.1 - Chương 44: Yên Hội (1)	102
44. Q.1 - Chương 45: Yên Hội (2)	105
45. Q.1 - Chương 46: Long Phượng Kết Đôi	108
46. Q.1 - Chương 47: Mềm Nhẹ Thì Thầm	110
47. Q.1 - Chương 48: Tự Mình Xuống Bếp	114
48. Q.1 - Chương 49: Đồng Tầm, Thuốc Bỏ	116
49. Q.1 - Chương 50: Mệt Mỏi	119
50. Q.1 - Chương 51: Tim Đau	121
51. Q.1 - Chương 52: Hộp Gấm	124
52. Q.1 - Chương 53: Hủy Thư	126
53. Q.2 - Chương 54: Ân Tình Phu Thê	129
54. Q.2 - Chương 55: Bảo Toàn	132
55. Q.2 - Chương 56: Long Nhan Giận Dữ	135
56. Q.2 - Chương 57: Nghi Hoặc Thật Sâu	140
57. Q.2 - Chương 58: Vấn Tình	145
58. Q.2 - Chương 59: Lưỡng Toàn	147
59. Q.2 - Chương 60: Đau Lòng	150
60. Q.2 - Chương 61: Hết Hy Vọng	153
61. Q.2 - Chương 62: Thất Hẹn	156
62. Q.2 - Chương 63: Hoài Nghi	160
63. Q.2 - Chương 64: Yêu Thích	162
64. Q.2 - Chương 65: Ôn Nhu (1)	166
65. Q.2 - Chương 66: Ôn Nhu (2)	168
66. Q.2 - Chương 67: Hậu Cung Phong Vân (1)	173
67. Q.2 - Chương 68: Hậu Cung Phong Vân (2)	178
68. Q.2 - Chương 69: Hậu Cung Phong Vân (3)	182
69. Q.2 - Chương 70: Hậu Cung Phong Vân (4)	187
70. Q.2 - Chương 71: Hậu Cung Phong Vân (5)	189
71. Q.2 - Chương 72: Hậu Cung Phong Vân (6)	191
72. Q.2 - Chương 73: Hậu Cung Phong Vân (7)	195
73. Q.2 - Chương 74: Hậu Cung Phong Vân (8)	198
74. Q.2 - Chương 75: Hậu Cung Phong Vân (9)	204
75. Q.2 - Chương 76: Hậu Cung Phong Vân (10)	214
76. Q.2 - Chương 77: Hậu Cung Phong Vân (11)	219
77. Q.2 - Chương 78: Hậu Cung Phong Vân (12)	221
78. Q.2 - Chương 79: Hậu Cung Phong Vân (13)	224
79. Q.2 - Chương 80: Hậu Cung Phong Vân (14)	227
80. Q.2 - Chương 81: Hậu Cung Phong Vân (15)	235
81. Q.2 - Chương 82: Hậu Cung Phong Vân (16)	240
82. Q.2 - Chương 83: Hậu Cung Phong Vân (17)	243
83. Q.2 - Chương 84: Hậu Cung Phong Vân (18)	248
84. Q.2 - Chương 85: Hậu Cung Phong Vân (19)	256
85. Q.2 - Chương 86: Hậu Cung Phong Vân (20)	262
86. Q.2 - Chương 87: Hậu Cung Phong Vân (21)	269
87. Q.2 - Chương 88: Lạc Hận (1)	275
88. Q.2 - Chương 89: Lạc Hận (2)	277
89. Q.2 - Chương 90: Lạc Hận (3)	281
90. Q.2 - Chương 91: Lạc Hận (4)	283
91. Q.3 - Chương 92: Uyên Duyên	288
92. Q.3 - Chương 93: Long Phượng Ngọc Bội (1)	290
93. Q.3 - Chương 94: Long Phượng Ngọc Bội (2)	294
94. Q.3 - Chương 95: Long Phượng Ngọc Bội (3)	297
95. Q.3 - Chương 96: Long Phượng Ngọc Bội (4)	300

96. Q.3 - Chương 97: Yêu Hận Rối Rắm (1)	303
97. Q.3 - Chương 98: Yêu Hận Rối Rắm (2)	308
98. Q.3 - Chương 99: Yêu Hận Rối Rắm (3)	313
99. Q.3 - Chương 100: Yêu Hận Rối Rắm	318
100. Q.3 - Chương 101: Yêu Hận Rối Rắm (5)	320
101. Q.3 - Chương 102: Yêu Hận Rối Rắm (6)	325
102. Q.3 - Chương 103: Yêu Hận Rối Rắm (7)	328
103. Q.3 - Chương 104: Yêu Hận Rối Rắm (8)	334
104. Q.3 - Chương 105: Yêu Hận Rối Rắm (9)	336
105. Q.3 - Chương 106: Yêu Hận Rối Rắm (10)	340
106. Q.3 - Chương 107: Tình Thâm Phụ Tình Nùng (1)	342
107. Q.3 - Chương 108: Tình Thâm Phụ Tình Nùng (2)	347
108. Q.3 - Chương 109: Tình Thâm Phụ Tình Nùng (3)	354
109. Q.3 - Chương 110: Tình Thâm Phụ Tình Nùng (4)	357
110. Q.3 - Chương 111: Tình Thâm Phụ Tình Nùng (5)	362
111. Q.3 - Chương 112: Tình Thâm Phụ Tình Nùng (6)	366
112. Q.3 - Chương 113: Tình Thâm Phụ Tình Nùng (7)	369
113. Q.3 - Chương 114: Tình Thâm Phụ Tình Nùng (8)	373
114. Q.3 - Chương 115: Người Xa Lạ Quen Thuộc (1)	380
115. Q.3 - Chương 116: Người Xa Lạ Quen Thuộc (2)	384
116. Q.3 - Chương 117: Người Xa Lạ Quen Thuộc (3)	388
117. Q.3 - Chương 118: Người Xa Lạ Quen Thuộc (4)	393
118. Q.3 - Chương 119: Người Xa Lạ Quen Thuộc (5)	399
119. Q.3 - Chương 120: Hơi Tỉnh Lại, Như Đã Quen	406
120. Q.3 - Chương 121: Thiên Hạ Phong Vân (1)	410
121. Q.3 - Chương 122: Thiên Hạ Phong Vân (2)	415
122. Q.3 - Chương 123: Thiên Hạ Phong Vân (3)	420
123. Q.3 - Chương 124: Thiên Hạ Phong Vân (4)	422
124. Q.3 - Chương 125: Thiên Hạ Phong Vân (5)	427
125. Q.3 - Chương 126: Thiên Hạ Phong Vân (6)	430
126. Q.3 - Chương 127: Thiên Hạ Phong Vân (7)	433
127. Q.3 - Chương 128: Thiên Hạ Phong Vân (8)	437
128. Q.3 - Chương 129: Thiên Hạ Phong Vân (9)	439
129. Q.3 - Chương 130: Thiên Hạ Phong Vân (10)	444
130. Q.3 - Chương 131: Thiên Hạ Phong Vân (11)	447
131. Q.3 - Chương 132: Thiên Hạ Phong Vân (12)	451
132. Q.3 - Chương 133: Thiên Hạ Phong Vân (13)	456
133. Q.3 - Chương 134: Thiên Hạ Phong Vân (14)	462
134. Q.3 - Chương 135: Thiên Hạ Phong Vân (15)	465
135. Q.3 - Chương 136: Thiên Hạ Phong Vân (16)	469
136. Q.3 - Chương 137: Thiên Hạ Phong Vân (17)	473
137. Q.3 - Chương 138: Thiên Hạ Phong Vân (18)	476
138. Q.3 - Chương 139: Thiên Hạ Phong Vân (19)	480
139. Q.3 - Chương 140: Thiên Hạ Phong Vân (19)	484
140. Q.3 - Chương 141: Thiên Hạ Phong Vân (19)	490
141. Q.3 - Chương 142: Thiên Hạ Phong Vân (20)	494
142. Q.3 - Chương 143: Thiên Hạ Quy Nhất 1	497
143. Q.3 - Chương 144: Thiên Hạ Quy Nhất (2)	500
144. Q.3 - Chương 145: Đại Kết Cục 1	505
145. Q.3 - Chương 146: Đại Kết Cục (2)	509
146. Q.3 - Chương 147: Đại Kết Cục (3)	512
147. Q.3 - Chương 148: Đại Kết Cục (4)	516
148. Q.3 - Chương 149: Đại Kết Cục 5	521
149. Q.3 - Chương 150: Đại Kết Cục 6	525

150. Q.4 - Chương 1: Mới Gặp	532
151. Q.4 - Chương 2: Thú Vị	535
152. Q.4 - Chương 3: Sủng Hạnh	538
153. Q.4 - Chương 4: Như Nguyệt	543
154. Q.4 - Chương 5: Ôn Nhu	547
155. Q.4 - Chương 6: Vô Công	552
156. Q.4 - Chương 7: Yêu Nàng	555
157. Q.4 - Chương 8: Ghen Tỵ	558
158. Q.4 - Chương 9: Trúng Độc	564
159. Q.4 - Chương 10: Chu Sa	566
160. Q.4 - Chương 11: Quyết Định	570
161. Q.4 - Chương 12: Ghen Tỵ	575
162. Q.4 - Chương 13: Nhớ Nhung	578
163. Q.4 - Chương 15: Tình Yêu	583
164. Q.4 - Chương 16: Lo Lắng	588
165. Q.4 - Chương 17: Phiền Muộn	591
166. Q.4 - Chương 18: Đau Lòng	593
167. Q.4 - Chương 19: Đa Tình	600
168. Q.4 - Chương 20: Trâm Ngọc	608
169. Q.4 - Chương 21: Trong Mưa	610
170. Q.4 - Chương 22: Phong Ba	614
171. Q.4 - Chương 23: Cảnh Trong Mơ	618
172. Q.4 - Chương 24: Có Thai	625
173. Q.4 - Chương 25: Giết Chóc	630
174. Q.4 - Chương 26: Ai Thương Hại Ai	632
175. Q.4 - Chương 27: Yêu Thành Hận	635
176. Q.4 - Chương 28: Bỏ Đi	640
177. Q.4 - Chương 29: Nhảy Vực	645
178. Q.4 - Chương 30: Thái Tổ	647
179. Q.4 - Chương 31: Bệnh Nặng	649
180. Q.4 - Chương 32: Giá Y	652
181. Q.4 - Chương 33: Trở Về	656
182. Q.4 - Chương 34: Bất An	660
183. Q.4 - Chương 35: Khúc Mắc	663
184. Q.4 - Chương 36: Hạnh Phúc	665

Xú Phi Mộ Tuyệt

Giới thiệu

Đêm đại hôn ấy, hắn – đế vương lãnh tuấn xốc chiếc khăn voan lên rồi lạnh nhạt nói: “Trẫm nghe nói

1. Q.1 - Chương 1: Tân Hôn Chậu Nhục

Nước Hoài Nguyệt, năm thứ tám Hiên đế, Mộ tam tiểu thư của Trấn quốc tướng quân mười tám tuổi, mừng bốn tháng chạp gả cho đương kim hoàng thượng, phong hào “Đức” là nhất phẩm tần phi.

Ngày đại hôn, hỉ kiệu đỏ thắm tám người khiêng hướng về hoàng cung, dọc đường đi dân chúng vây kín, chiêng trống vang trời cực náo nhiệt.

Nhưng ở trong chiếc kiệu kia, tân nương không chút mỉm cười, vết sẹo dữ tợn dùng khăn sa màu hồng che kín, chỉ lộ ra một đôi mắt trong suốt linh động hàm chứa sự tĩnh mịch vô cùng, kiệu tiến qua Huyền Vũ môn, nữ tử lấy trong tay áo một thanh chủ tử sắc bén, cắn răng cắt một dao trên cổ tay rồi lặng im nhắm mắt lại.

Mộ Tuyết, một cái tên thật đẹp, nàng tự nhủ trong lòng, nhưng lại có tướng mạo như vậy. Vốn nghĩ rằng quân tử mến tài, nhưng ngay cả một thân tài hoa cũng không địch lại nửa nụ cười của hồng nhan.

Bàn tay trắng nõn bỗng dưng buông thõng xuống.

Một đường đỏ đậm xẹt qua chân trời, tịch dương như máu, cuồng phong nổi lên, tuyết rơi phiêu lãng tựa như hoa bách hợp, bông tuyết rơi đầy lên thềm đỏ chốn hoàng cung, cành cây khô lay động không ngừng, lùa đỏ nhảy múa thật ghê rợn.

Trên bầu trời hôn ám nhẹ nhàng rơi xuống một đóa hoa mai, kiệu nhấc lên, linh hồn được trao đổi

Kiệu nâng lên, tám người khiêng kiệu đi qua đại môn chính đông hậu cung, cách đó không xa một người mặc trang phục thái giám màu xanh đen theo hình hạc trắng vội vã chạy đến, tay cầm thánh chỉ, đứng trước kiệu, the thế nói:

- Thánh chỉ đến, mời Đức phi nương nương đến ở Ngưng Tuyết cung. Khâm thủ.

Kiệu lại được nâng lên, từ từ tiến vào bên trong Ngưng Tuyết cung, bà mối trong cung cuống quýt chạy ra công tân nương tử, hai bên là những cung nữ cầm đèn đuốc đứng thẳng tắp, thái giám dẫn đường đi thẳng tới hỉ đường.

Trong hỉ đường, tân nương tử đi qua chậu than là có thể vào động phòng, bởi lẽ thiên tử chỉ khi thành thân với Hoàng hậu mới cần bái đường, các cung phi khác giống như nạp thiếp, không cần bái thiên địa.

Tân nương tử được đưa vào động phòng, mọi người đều rời đi.

- Đau quá!

Minh Nguyệt gập toàn bộ người, vội vã xốc khăn hồng, nhìn vết thương trên tay đã được băng bó, vết máu đỏ tươi thấm đỏ chiếc khăn tay khiến chiếc khăn tay tơ vàng lộ ra ánh sáng yêu dã.

Nhường đôi mày thanh, nàng nhớ lại khi cùng chủ của thân thể này kí kết ước trao đổi linh hồn, nghe được sự đau thương của nữ tử kia mà lòng nhói lên, nàng vội chạy đến trước gương. Tới khi nhìn đến trong gương một khuôn mặt có vết sẹo dữ tợn, xấu xí, Minh Nguyệt thiếu chút nữa ngất xỉu đi, khuôn mặt này cùng với nước da trên người quả thật là một trời một vực, khác biệt quá lớn.

Khó trách nàng ấy muốn tự sát, nếu không vì sợ đau, Minh Nguyệt hiện tại cũng muốn tự sát, có điều xem ra ánh mắt của thân thể này cũng có phần là khuynh quốc, khuynh thành.

Cửa cốt kết một tiếng bị đẩy ra, một nữ tử mặc quần áo màu xanh vừa khóc vừa chạy vào:

- Tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ, tiểu thư.

Minh Nguyệt nhìn qua nữ tử kia rồi tươi cười cực khó coi:

- Không việc gì, chỉ là đau không chịu được.

Nữ tử giật mình sửng sốt, giống như là không nghĩ rằng Minh Nguyệt sẽ bình thản trả lời nàng như vậy, đôi mắt to nhìn chăm chăm Minh Nguyệt rồi lại khóc lớn:

- Tiểu thư, Tiêu Đồng nhìn bên trong kiệu bao nhiêu là máu... còn tưởng rằng.. tưởng rằng người thật sự tự sát, hu hu...

Minh Nguyệt ngẩn ra, trong lòng có chút hỗn loạn, thì ra nữ tử này tự sát vốn không phải là bên trong kiệu mới nghĩ đến mà đã sớm có dự tính. Khó trách nàng ta nói: “Vốn tưởng rằng quân tử yêu tài, nhưng ngay là một thân tài hoa cũng không bằng nửa nụ cười của hồng nhan”. Như thế có thể thấy được nàng đường tình lận đận, có điều cũng chẳng trách, khuôn mặt như vậy, thật không ai dám thích.

- Được rồi, đừng khóc, tiểu thư nhà ngươi mệnh rất lớn

Ánh mắt nhướng lên có chút nghĩ ngợi, vỗ nhẹ vai nàng kia, thử kêu một tiếng :

- Tiêu Đồng?

Nàng kia vội thưa:

- Tiểu thư.

Thì ra nàng đúng là tên là Tiêu Đồng, nhẹ cười, vươn tay nói:

- Lại đây, tìm chút vải cho tiểu thư của ngươi băng bó đi, nếu không cho dù không chết cũng thiếu máu mà chết.

Tiêu Đồng hồ nghi nhìn Minh Nguyệt, muốn hỏi Minh Nguyệt cái gì gọi là thiếu máu, nhưng khi nhìn đến chiếc khăn tay Minh Nguyệt đem băng bó cổ tay lại la hoảng :

- Tiểu thư, người lấy tín vật đính ước của Vương gia đưa để băng bó vết thương?

Gì cơ? Tín vật đính ước của Vương gia, Minh Nguyệt vội nhìn đến cổ tay mới thấy trên mặt chiếc khăn viết mấy hàng chữ nhỏ nhưng đã sớm bị máu dây bẩn, chỉ có thể nhìn câu cuối cùng “chỉ mong lòng nàng giống như lòng ta”.

Chẳng lẽ Mộ Tuyết là vì Vương gia cho rằng tài hoa của nàng không địch lại nửa nụ cười của hồng nhan nên mới tự sát? Nghĩ vậy, trái tim Minh Nguyệt thắt lại, là vì yêu, khó trách hồ đồ, tài nữ như Mộ Tuyết, nếu không phải vì nam tử kia có chỗ hơn người sẽ chẳng nông cạn yêu thương một Vương gia phong lưu.

Minh Nguyệt để Tiêu Đồng tháo chiếc khăn lụa ra, băng lại vết thương rồi nhìn cẩn thận nội dung trên chiếc khăn, nhưng máu vấy bẩn khó phân biệt, có điều đoá hoa mai kiều diễm vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

- Tiểu thư, chuyện của Vương gia người đừng để trong lòng, hẳn cho rằng tiểu thư không đẹp nhưng người bây giờ lại trở thành Đức Phi cao cao tại thượng đấy thôi!

Tiêu Đồng có chút tức giận nói nhưng ngữ khí lại yếu ớt không có lấy chút sức thuyết phục.

Minh Nguyệt nhìn nàng một cái rồi khẽ thở dài, nhẹ giọng nói:

- Tiêu Đồng đi ra ngoài trước đi

Tiêu Đồng gật gật đầu, yên lặng rời đi.

Trong phòng ngủ, nền đồ lay động, Minh Nguyệt chậm rãi bước về giường, ngồi trên giường một lúc rồi đột nhiên đứng dậy, đưa tay nắm lấy một khối ngọc bội hung hăng ném xuống đất, lại đá mấy đá.

Đáng chết! Lại xuyên qua là kẻ phục vụ vua, chờ cô nãi nãi đây hoàn thành nhiệm vụ, lúc ấy, các người chắc chắn chết không được tử tể.

Đêm khuya, ngoài cửa sổ gió bắc thét gào, trong phòng ngủ lạnh lùng, Minh Nguyệt đem chiếc khăn che lại khuôn mặt, lặng lẽ chờ người nên đến phải đến.

Rốt cục, tiếng bước chân hỗn độn từ xa đến gần, cửa cót két một tiếng bị đẩy ra, một bóng dáng màu vàng xuất hiện trước cửa phòng ngủ, gió lạnh thổi tới, góc áo bay lên, tay áo dài nhẹ lay động. Phía sau, đồng đảo cung nữ, thái giám đi theo vào phòng ngủ.

Minh Nguyệt nhìn đôi giày màu vàng thêu rồng dần tiến tới gần mình, trong lòng đột nhiên khẩn trương, không phải vì hôm nay là ngày nàng thành thân mà vì bước chân của nam tử này khiến nàng sinh ra một cảm giác đầy áp lực.

Còn chưa kịp thích ứng, khăn voan đã bị xốc lên, Minh Nguyệt ngạc nhiên nhìn nam nhân trước mặt, nhất thời sửng sốt.

Thật là một nam tử tuấn mỹ, nhưng đôi mắt đen như đêm lại không che dấu được hận ý, hấn gắt gao khóa chặt ánh mắt trong suốt của Minh Nguyệt, bỗng nhiên đôi môi mỏng nổi lên ý cười, trầm thấp nói:

- Trẫm nghe nói tam tiểu thư Mộ thị xấu vô cùng, thì ra chỉ là hơn người một vết sẹo mà thôi

Trong lời nói lại như mang theo sự thất vọng

Trái tim Minh Nguyệt nhói lên, nàng sao có thể không hiểu ý tứ trong lời nói của nam tử này, hấn cười nàng chỉ vì muốn nhìn nàng đến tột cùng là xấu như thế nào mà thôi.

Chớp mắt nhìn xuống, Minh Nguyệt nắm chặt tay mình, mặt không lộ ra một chút biểu tình.

Trong phòng ngủ không một tiếng động, nam tử nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Minh Nguyệt, đôi mắt hiện ra một tia trêu đùa nhưng rất nhanh biến mất, lớn tiếng nói:

- Tần An, bãi giá Chiêu Vân cung

Nói xong khoe miệng nhếch lên cười, phất tay áo mà đi.

Trong phòng ngủ, toàn bộ cung nữ ồ lên, ngay cả Tần công công cũng trở tay không kịp, chuyện như thế này từ trước đến nay hấn chưa từng gặp qua, trở mắt một lát mới nhìn ra cửa, cao giọng xướng:

- Hoàng thượng bãi giá Chiêu Vân cung.

Lập tức, mọi người lục tục rời đi.

Lúc này, Tiêu Đồng chạy vào phòng ngủ nhìn Minh Nguyệt im lặng không nói, quỳ xuống, òa lên khóc. Minh Nguyệt liền trấn an Tiêu Đồng, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tử Chiêu Vân cung là ai?

Tiêu Đồng trở mắt, lau nước mắt nói:

- Tiểu thư, người đã quên Chiêu Vân cung là tẩm cung của nhị tiểu thư sao? Hoàng thượng làm như vậy thật quá đáng.

- Như thế không phải vừa khéo sao?

Minh Nguyệt trong mắt thoáng qua một tia sắc bén, nhẹ giọng nói:

- Dù sao cũng là người một nhà.

Tiêu Đồng ngạc nhiên, trợn mắt há hốc mồm nhìn vẻ mặt đang hiện lên ý cười của Minh Nguyệt.

2. Q.1 - Chương 2: Dậy Sớm, Dâng Trà

Đêm khuya cô tịch, sự sầu bi càng lúc càng nặng nề, mưa bụi thấm ướt lạnh áo gấm, một mình bước lên thềm đá, cảm giác lạnh thấu kim lữ hải (giày bằng lụa vàng).

Minh Nguyệt đứng trước điện, một thân hồng bào trong gió bay lên, nàng nhấc chân bước lên thêm đá, lại một cảm giác man mát tiến vào, thể xác và tinh thần đều lạnh lẽo.

Mắt Tiêu Đồng đỏ hoe nhìn về mặt trầm mặc của Minh Nguyệt, cắn môi dưới, than thở hồi lâu rồi nói:

- Tiểu thư, đó chắc là tấm cung của nhị tiểu thư

Nàng tức giận, bắt bình chỉ tay về cung điện đèn đuốc sáng trưng đối diện cung Ngưng Tuyết.

Đôi mắt Minh Nguyệt lạnh lùng, khước miệng khẽ cười, vươn ngón tay trắng như ngọc khẽ vuốt vài sợi tóc trước ngực, bỗng nhiên nói:

- Một thân tài hoa không bằng nửa nụ cười của hồng nhan. Nói rồi xoay người bước vào trong điện.

Tiêu Đồng khóc đến đỏ hoe mắt, vừa định khuyên giải tiểu thư nhà mình thì đã thấy một chiếc khăn lụa trắng ở trước mặt, nhẹ nhàng lau mặt mình. Tiểu thư nhà nàng lại đang lau nước mắt cho nàng.

- Tiểu thư!

Tiêu Đồng nhất thời thụ sủng nhược kinh, cảm động ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt Minh Nguyệt có ý cười, trêu đùa nói:

- Khóc cái gì? Theo chủ tử không được sủng như ta thì cứ coi như là chôn nhầm mộ đi, không cần phải đau lòng.

Tiêu Đồng kinh ngạc, nhất thời khóc cũng không được mà cười cũng không xong.

Sáng sớm, chim hót ríu rít, Minh Nguyệt dậy sớm để cho Tiêu Đồng trang điểm ỳnh, giờ phút này nàng ngồi ở trước gương chọn lựa trang sức.

Ngoài cửa, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Minh Nguyệt lấy khăn mỏng che mặt, quay đầu nhìn về phía cửa thấy hơn chục cung nữ đi theo một thái giám lạ mặt vội vàng tiến đến, vừa đến cửa đại điện, một giọng nói bén nhọn cất lên:

- Hoàng thượng có thưởng. Đức Phi tiếp chỉ.

Minh Nguyệt khẽ nhướng đôi mày thanh tú, đứng dậy, dẫn theo Tiêu Đồng đứng trước mặt tên thái giám, khẽ cười, giọng nói uyển chuyển động lòng người:

- Công công vất vả, chỗ được phong thưởng đó coi như là bản cung tặng công công gọi là lễ gặp mặt đi.

Nói xong cũng không quỳ xuống tiếp chỉ, trực tiếp cầm thánh chỉ từ tay gã thái giám, không để ý mọi người đang kinh ngạc mà xoay người bước đi.

Lý công công trở mặt trong giây lát, âm thầm suy nghĩ rồi ngẩng đầu nhìn về phía Minh Nguyệt một thân tổ khiết, hai mắt đảo vòng, khuôn mặt tươi cười:

- Đức Phi nói đùa rồi, lão nô sao dám nhận

Minh Nguyệt liếc Lý công công một cái, tay vuốt vuốt mái tóc đen huyền, tùy tiện cài lên một cây trâm bạch ngọc, lại lấy một đôi hoa tai trân châu đeo vào, đứng dậy sửa sang lại váy dài, thảnh thơi tiến đến bên người Lý công công nhẹ giọng nói:

- Thái hậu thích nhất là cái gì?

Lý công công lại sững sốt nhưng lập tức hiểu ý, nhẹ giọng nói:

- Canh kim yển hạt sen.

Minh Nguyệt khẽ chớp đôi mi thanh tú, cúi đầu tháo chiếc vòng dương chỉ bạch ngọc trên cổ tay, cười thanh thúy nhét vào tay Lý công công, ngọc khí va chạm tạo ra tiếng động rất dễ nghe. Lý công công âm thầm khiếp sợ lại không dám mạo muội ngẩng đầu nhìn Minh Nguyệt, cúi đầu định từ chối nhưng nhìn đến một bàn đầy châu báu vàng bạc, động lòng nói:

- Nô tài chúc Đức Phi nương nương vạn phúc kim an, nô tài xin lui.

Minh Nguyệt im lặng, nhìn bóng Lý công công dần xa, nhẹ vuốt tóc trước ngực rồi nói với Tiêu Đồng :

- Theo quy củ, sáng nay phải kính trà với Thái hậu?

Tiêu Đồng khẽ nhăn đôi mày thanh tú, gật gật đầu, cực khó hiểu với việc làm vừa rồi của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt khẽ cười, chậm chậm đi tới trước cửa sổ nhìn một vườn tràn ngập những đóa hoa mai nở rộ, bàn tay trắng nõn vươn ra đón được một cánh hoa theo gió rơi xuống.

- Tiêu Đồng, người nói xem hải đường với hàn mai so ra như thế nào?

Tiêu Đồng như vẫn đang khó hiểu chuyện vừa xảy ra, nghe Minh Nguyệt hỏi chỉ đáp:

- Hàn mai không đẹp bằng hải đường nhưng lại có thể nở rộ trong tuyết là hoa và tuyết cùng góp vẻ đẹp, không phân hơn kém.

Minh Nguyệt thở dài nhẹ nhàng nắm bàn tay đang giữ đóa hoa mai, cúi đầu trầm tư một lát rồi nói:

- Thật không?

Rồi khẽ thở dài.

Khôn Trữ cung là nơi Thái hoàng Thái hậu, Hoàng Thái hậu cùng Hoàng Thái phi ở, bên trong có tòa Phật đường có thể so với các ngôi chùa lớn, nghe nói ở Hoài Nguyệt quốc có một quy định bất thành văn, những cung phi mà hoàng thượng mất đều phải tinh tâm niệm phật, thậm chí ngay cả Phật đường cũng không thể bước ra.

Thái hậu tên là gì không ai biết kể cả là lão cung nữ lớn tuổi, người có chút trí nhớ chỉ biết là Thái hậu không phải là mẹ đẻ của Hoàng thượng nhưng về phần làm sao có thể ngồi lên ngôi vị Thái hậu đều không ai biết.

Trong Phật đường, cung nữ đem chén trà dọn xuống, Mộ Tuyết đem qua bị Hoàng thượng thất sủng lan truyền khắp hậu cung, những cung phi ngồi đây đều chờ xem Mộ Tuyết bị chê cười, tiếng bàn bạc khe khẽ nổi lên.

Hoàng hậu tự nhiên mà cao quý ngồi đó, đôi mắt phượng quét qua các cung tần đang bàn tán xôn xao, trong mắt hiện lên ý cười lạnh nhưng cũng không hề ngăn cản, bàn tay trắng nõn đặt trên mặt bàn, một thân hoàng bào thêu phượng hoa lệ long lánh, trên tóc cài trâm ngưu vĩ phượng leng keng.

Mà ngồi bên cạnh Thái hậu là Hiền phi vẻ mặt dịu dàng, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp khẽ cười, cùng Thái hậu, Thái phi thì thăm dò câu rồi che miệng cười khẽ.

Ngồi bên cạnh Hoàng hậu là một vị nữ tử áo bào hồng đậm, vẻ mặt khinh thường phảng phất sự tự cao, khuôn mặt son phấn trát đầy lộ ra vẻ tươi cười dối trá, nhưng đôi mắt đẹp ẩn chứa xuân tình vô hình trung lại có thể áp đảo đa số tần phi, nàng là tỷ tỷ của Mộ Tuyết, là người được sủng ái nhất trong cung Thực phi Mộ Từ.

Trong hậu cung, tứ phi vị thiếu Quý phi, nghe nói Hiền phi cùng Thực phi tranh đoạt nhiều năm nhưng Hoàng thượng một chữ cũng không động đến nên ngôi vị Quý phi để trống, nay lại có xú nữ Đức Phi, mọi người lại mỗi mắt mong chờ, tuy rằng trong lòng đều biết rõ có thể mê hoặc được hoàng thượng là nữ tử như thế nào nhưng rốt cuộc thâm cung hậu viện lại có thể náo nhiệt hơn một chút.

Giờ lành đã đến, Tiêu Đồng nhanh chóng đưa Minh Nguyệt vào xe tiến tới Khôn Trữ cung, khẽ lau mồ hôi, nàng lớn thế này còn chưa thấy qua sự phô trương lớn như thế, nhất thời cảm thấy chân như nhũn ra, hít thở không thông.

Minh Nguyệt buồn cười nhìn Tiêu Đồng lắc đầu nói:

- Người ở ngoài điện chờ, ta tự mình đi vào được rồi.

- Vậy sao được, Tiêu Đồng dù thế nào cũng muốn cùng tiểu thư đồng cùng sống cùng chết.

Tiêu Đồng vội vàng nắm chặt lấy xiêm y của Minh Nguyệt, khiếp đảm nhìn vào trong phòng kia như nhìn sài lang hổ báo, trong lòng càng sợ hãi.

Minh Nguyệt không nhin nổi khế cười, cầm tay Tiêu Đồng nói:

- Trường hợp này đã nói chết thì sau này làm thế nào có thể sống sót? Đừng sợ, người đợi ở đây, ta không sao

Nói xong, Minh Nguyệt sửa sang lại trường bào, dậm bước lên bậc thang. Bỗng nhiên, phía sau truyền đến tiếng hô:

- Hoàng thượng giá lâm....

Minh Nguyệt trở mắt, nghi hoặc xoay người, đôi mắt lạnh lẽo nheo lại.

3. Q.1 - Chương 3: Thái Hậu Yêu Thương

Minh Nguyệt hơi dừng bước, xoay người nhìn lại, ánh mặt trời như máu nhuộm kín bầu trời. Bóng dáng màu vàng kia như một pho tượng Phật từ trên xa giá bước tới, hai mắt nhú lại, người đã bước đến trước mặt, dưới chiếc sa che mặt Minh Nguyệt khế cười lạnh, chậm chậm tiến đến nhẹ giọng, ôn nhu nói:

- Nô tì tham kiến Hoàng Thượng

Giọng nói dễ nghe, êm tai khiến Ngự Hạo Hiên khế nhượng mày nhìn về phía Minh Nguyệt, đôi mắt lạnh âm trầm như nước hiện lên một tia nghi hoặc.

Ngự Hạo Hiên bước xuống xe, gió nhẹ thổi khiến Long bào lay động, từng bước đi đến trước mặt Minh Nguyệt. Hắn nhìn Minh Nguyệt một thân xiêm y thanh nhã lạnh nhạt cùng với cây trâm bạch ngọc trên tóc thì sự nghi hoặc trong mắt càng sâu, nhưng chỉ âm trầm nói một câu:

- Ái phi hôm nay đến thật đúng giờ.

Minh Nguyệt khế động đôi mi thanh, trong mắt hiện lên sự lạnh lùng nhưng đến khi ngẩng đầu lại hóa thành một tiếng cười ôn nhu, nàng khế nói:

- Hoàng thượng quá khen, nô tì cũng chỉ là làm tròn bổn phận, tránh để người khác chê cười.

Lời nói của Ngự Hạo Hiên chứa sự châm chọc lẽ nào Minh Nguyệt lại không biết nhưng minh thương đấu ám kiếm không phải là cách hành sự của nàng.

Nghe Minh Nguyệt nói xong, mày kiếm của Ngự Hạo Hiên khế giật nhưng vẫn không liếc nhìn Minh Nguyệt. Hắn nhắc chân tiến vào Khôn Trữ cung, Minh Nguyệt cũng chỉ bước theo vào đại điện.

Trong đại điện yên tĩnh, tất cả mọi người đều đổ dồn nhìn về phía Ngự Hạo Hiên cùng Minh Nguyệt. Chắc một màn ngoài điện vừa rồi mọi người đều nhìn thấy cả. Hoàng hậu nhú đôi mắt phượng, giọng nói thanh thúy trên đầu:

- Mộ Tuyết muội muội phúc khí thật tốt, đại hôn vừa qua, ngày đầu tiên đã gặp Hoàng Thượng trước Khôn Trữ cung, phải biết rằng tất cả các cung phi đến dâng trà Hoàng Thượng đều không đến

Nói xong cầm chiếc khăn lụa che miệng cười, các cung phi khác cũng cười rộ lên. Chỉ duy nhất Hiên Phi vẫn uyển chuyển, nhẹ cười nửa miệng

Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng hậu, đôi mi dài khế chớp như có chút bất lực nhưng ngay sau đó lại hờ hững nói:

- Đó quả là phúc khí của muội muội, dù sao ngày đại hôn của Mộ Tuyết có chút bất thường.

Lời vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt, ngay cả Thục phi Mộ Từ đang cười duyên đáng cũng cứng đờ. Ngự Hạo Hiên ngăn ra, thần sắc phức tạp nhìn Minh Nguyệt đang lạnh nhạt nói ra việc tân hôn chịu nhục như muốn nhìn thấu “thiên chân chi ngữ” (lời nói chân thật) của nàng đến tận cùng là thật hay giả.

Tin chắc không có nữ nhân nào lại ngu ngốc như vậy, đêm đại hôn, trượng phu lại đi tìm nữ tử khác, sự vũ nhục như thế nàng có thể nhẫn nại đối mặt? Nàng hẳn là kẻ ngu ngốc, nếu không, chẳng ai có thể chấp nhận sự nhục nhã như thế nhất là Mộ Tuyết – tài nữ nổi danh chốn đế đô. Nhớ ngày đó, một đoạn thơ “Mộ Tuyết” khiến cho Tam Vương gia đương triều mê muội đến mất đi lí trí cầu Hoàng đế ban thưởng Đức Phi do tiên đế khâm điểm.

Khi đó bài thơ:

“Mộ Tuyết lạc không trì

Hiếu dữ bách hoa tri

Phiêu nhiên trời đông giá

Phân loạn mai khai thì”

Phải nói là nổi tiếng, mọi người đều biết cho đến khi anh tuần Tam Vương gia không tiếc tính mạng muốn cưới nữ phát sinh. Lúc ấy, hoàng cung mới vội vàng bổ cứu, đem Khuynh Thành công chúa nước láng giềng vốn tiến cống làm Quý phi của Hoàng Thượng gả xuống cho Tam Vương Gia. Từ đó thành truyền kì: “Cho dù một thân tài hoa, cũng không bằng nửa miệng cười của hồng nhan” khiến cho Mộ Tuyết cơ hồ muốn tuyệt thực mà chết.

Mà hôm nay, trong đại điện, Mộ Tuyết cùng nữ tử trong truyền thuyết kinh thành có sự khác nhau quá lớn khiến mọi người bán tín bán nghi, thậm chí Thục phi Mộ Từ cũng trừng lớn đôi mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt mang sa mỏng kia.

Trong đại điện không khí dần ngưng đọng lại, giờ phút này chỉ nghe thái giám xướng lên:

- Giờ lành đã đến, mời Đức Phi nương nương kính trà

Minh Nguyệt cúi đầu, ánh mắt lạnh lùng u ám, bàn tay trắng nõn khẽ nắm thành quyền. Khi cung nữ đem trà đến trước mặt mới nhẹ nhàng đón lấy, hai mắt trong suốt chứa tia cười lạnh, bàn tay trắng nõn bưng khay trà chậm rãi đi đến phía lão phụ nhân một thân cẩm bào thêu phượng, đầu tóc bạc trắng cài đầy phỉ thúy ngọc trân, ôn nhu nói:

- Nô tì Mộ Tuyết tham kiến Thái hậu nương nương, cung chúc Thái hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế, mời Thái hậu nương nương dùng trà.

Thái hậu mỉm cười từ ái, đôi mắt cong như vầng trăng nói:

- Mau đứng lên, mau đứng lên.

Nói xong vui cười nhận chén trà, vừa muốn uống trà đã ngửi thấy hương vị của “Kim yến hạt sen thang”, ban đầu là sững sốt rồi sau đó tán thưởng:

- Tốt, tốt, tốt, không hổ là đệ nhất tài nữ đế đô, trà này thật khiến ai gia yêu thích

Thái hậu vừa dứt lời đã khiến mọi người nhớ lại Mộ Tuyết khi nãy, tất cả như lọt vào sương mù, trong lúc nhất thời mọi người nhìn nhau ngơ ngác không hiểu chỉ chén trà nhỏ có thể làm Thái hậu khen thưởng như vậy sao? Ai cũng biết Thái hậu là người cực kì để ý tiểu tiết.

Minh Nguyệt nghe Thái hậu tán thưởng xong chỉ mỉm cười phúc thân (*kiểu hành lễ đơn giản, hai tay để bên hông rồi nhún người một cái như trong phim cổ trang ý), lấy chén trà thứ hai đưa tới trước mặt Thái phi rồi dịu dàng nói:

- Nô tì Mộ Tuyết tham kiến Thái phi, cung chúc Thái phi nương nương phượng thể vạn an

Dứt lời lại dâng lên chén trà nhỏ.

Thái phi Đỗ thị là người gió chiều nào che chiều ấy, bà thấy Thái hậu khen ngợi Minh Nguyệt như vậy, dù không hiểu vì sao nhưng bà cả đời đi theo Thái hậu nên cũng làm vẻ thập phần tán thưởng, ra lệnh cung nữ đỡ Minh Nguyệt đứng dậy, miệng nói:

- Thì ra đây là đế đô đệ nhất tài nữ Tam thiên kim của Mộ tướng quân, hôm nay ta có phúc được gặp đây mà.

Minh Nguyệt khẽ cười nhẹ phúc thân, xoay người rồi bưng tiếp chén trà nhỏ đến trước mặt Hoàng hậu, vừa định phúc thân thì đã nghe Hoàng hậu ôn hòa nói:

- Xem ra muội muội châm trà quả nhiên là độc nhất vô nhị, hôm nay bản cung sẽ nếm thử xem sao?

Nói xong không đợi Minh Nguyệt dâng trà đã tự bưng lên.

Minh Nguyệt nhìn vẻ mặt lạnh lùng mà xinh đẹp của Hoàng hậu, đôi mi rung động hạ xuống, cung kính nói:

- Hoàng hậu nương nương quá lời rồi

Hoàng hậu không để ý tới Minh Nguyệt, mở chén trà đã nhẹ thấy mùi thơm ngát, đôi mi thanh tú nhướng lên chưa cảm giác được sự bất đồng vì thế nhẹ uống một ngụm, vẫn không hiểu tại sao có thể làm cho Thái hậu tán dương như thế. Nàng đảo mắt nhìn khuôn mặt đầy từ ái của Thái hậu, trong lòng có chút không thoải mái nhưng không nói rõ ràng được là vì sao.

Buông chén trà, Hoàng hậu nhìn thoáng qua Minh Nguyệt đang cúi đầu nhu thuận, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Trà đạo của Đức phi quả nhiên không giống bình thường

Nói xong lại nhìn về phía Thái hậu, chỉ thấy Thái hậu mỉm cười gật đầu.

Trong lòng căng thẳng, đôi tay ngọc trong tay phượng bào dần nắm thành quyền, hay cho Mộ Tuyết kia lại có Thái hậu làm chỗ dựa chắc như núi.

Minh Nguyệt nghe Hoàng hậu nói xong cũng chỉ nhu thuận cười, khẽ xoay người nhìn Thục Phi kính trà. Thục phi sắc mặt sớm đã khó coi nhưng vẫn tươi cười, ngọt ngào nói:

- Muội muội khách khí, chúng ta là tỷ muội, nay lại cùng phụng dưỡng hoàng thượng, sao cần lễ tiết này?

Nói xong quyền rũ cười tiếp nhận chén trà, tao nhã uống. Minh Nguyệt cười lạnh, vừa định đối đáp đôi câu đã thấy Hiền phi bưng khay trà đi tới. Hiền phi là con gái Hình bộ Thượng Thư, tiền cung ba năm trước, tính cách ôn hòa là tài nữ nổi danh Giang Nam được Thái hậu, Hoàng hậu sủng ái, cũng là nữ tử duy nhất trong hậu cung Hoàng hậu không dám đắc tội, nữ tử được Ngự Hạo Hiền cực thưởng thức.

- Muội muội, hôm nay muội muội dâng trà, theo tuổi thì là muội muội kính trà nhưng nếu theo bối phận nên là tỷ tỷ kính muội muội, bởi vậy hôm nay chúng ta đồng ẩm, cũng không cần quá nhiều lễ tiết

Nói xong mỉm cười sai cung nữ dâng hai chén trà, cùng Minh Nguyệt uống trà.

Sau đó, Hoàng hậu sai bảy mươi hai cung phi đại lễ tam quỳ với tân nhậm Đức phi, nhất nhất kính trà. Sau khi quy củ này kết thúc không ngờ đã là giữa trưa, cung phi đều tự về tắm diện, Thái hậu giữ Minh Nguyệt và Ngự Hạo Hiền lại Khôn Trữ cung dùng bữa.

Trong lúc dùng ngọc thiện, Ngự Hạo Hiền một từ chưa nói, chỉ tập trung dùng bữa còn Thái hậu và Minh Nguyệt thì nói chuyện nhà. Nhắc lại một chút về bài thơ “Mộ Tuyết từ” ba năm về trước, Minh Nguyệt có thể cảm nhận được Thái hậu đối với “Mộ Tuyết từ” có tán thưởng cũng có đau thương.

Minh Nguyệt cười nhẹ, đem qua trong lúc vô ý Tiêu Đồng đã nhắc đến bài thơ này vì thế nàng nói :

- Thái hậu quá khen, đó chỉ là Mộ Tuyết làm lung tung thôi, sao có thể khiến Thái hậu tán thưởng như vậy.

Thái hậu cười nắm tay Minh Nguyệt, chiếc nhẫn ngọc bích tỏa ra ánh sáng lóng lánh, bà nói:

- Mộ Tuyết thật sự là con dâu hiền của ai gia, vừa khiêm tốn lại hiểu lễ nghĩa, Hoàng Thượng, một hồi phong ba hôm qua không nhắc đến, nhưng hôm nay, Hoàng Thượng cũng nên dẹp phong ba chốn hậu cung đi.

Minh Nguyệt đang cười đột nhiên cứng đờ người, mà Ngự Hạo Hiền cũng trở mắt ngẩng đầu vừa lúc cùng Minh Nguyệt bốn mắt nhìn nhau.

4. Q.1 - Chương 4: Ánh Mắt Màu Lam

Bốn mắt nhìn nhau, Mộ Tuyết ngẩn người, đôi mắt đẹp tròn to, phớt dường như có cảm giác hít thở không thông, giờ phút này, Ngự Hạo Hiên giống như cảm giác được điều gì đó mà lập tức mở tầm mắt, thần sắc cao ngạo. Nhưng hắn khẽ nhận thấy thần sắc Mộ Tuyết có chút giận dữ và xấu hổ, nàng lập tức chớp hạ đôi mi, chuyển tầm mắt về phía Thái hậu.

Thái hậu tựa như không phát hiện khi hai người nhìn nhau có sự biến hóa, nhẹ nhàng hòa ái cười nói:

- Mộ Tuyết cảm thấy sao? Kỳ thật Hoàng Thượng cũng không phải là một người yêu thích sắc đẹp, ha ha
Nói xong lại trìu mến cầm tay Mộ Tuyết. Nội tâm Mộ Tuyết có chút hoảng sợ lại ngẩng đầu nhìn về phía Ngự Hạo Hiên, hàng mi dài run rẩy, khóe miệng khẽ cười, ôn nhu nói:

- Mộ Tuyết tạ ơn Thái hậu nâng đỡ, chỉ sợ Hoàng Thượng...

Lập tức khẽ nhìn Ngự Hạo Hiên một cái, hai tay nắm vào nhau như đang rất quẫn bách.

Thái hậu cười ha hả, quay đầu nhìn phía Ngự Hạo Hiên, búi tóc phi thúy, ngọc trâm leng keng rung động, vươn bàn tay trắng như ngọc đặt lên tay Ngự Hạo Hiên nhưng lại kéo tay hắn cùng Mộ Tuyết lại một chỗ cười nói:

- Ai gia nhìn Hoàng Thượng lớn lên, dù không phải là mẹ đẻ nhưng từ khi Hoàng Thượng ba tuổi đã đi theo ai gia, tính nết của Hoàng thượng Ai gia đương nhiên là hiểu rõ, cho nên Đức phi không cần để ý chuyện đó.

Thái hậu cười to đứng dậy nhìn hai người đang không biết làm thế nào cho đúng, mỉm cười xoay người đi vào nội điện, sai các cung nhân lui xuống.

Khuôn mặt Minh Nguyệt đỏ bừng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào tay mình cùng tay Ngự Hạo Hiên nhưng rút về cũng không được mà cứ để như vậy cùng chẳng xong. Cuối cùng nàng ngẩng đầu nhìn Ngự Hạo Hiên. Nhưng vừa thoáng nhìn lại làm cho nàng bối rối rút nhanh tay về, nhưng ngay sau đó, tay nàng lại bị Ngự Hạo Hiên nắm chặt trong tay không thể nhúc nhích.

Trố mắt ngạc nhiên, bối rối nhìn Ngự Hạo Hiên mà trong lòng như thất lại, đem đại đại hôn nàng cũng không nhìn rõ hai tròng mắt hắn thế nào nhưng giờ phút này nàng lại nhìn rõ ràng đến đôi đồng tử xanh sẫm ấy, thật quý dị khiến người ta sợ hãi.

Đồng tử màu xanh cũng không kỳ lạ nhưng hai tròng mắt của Ngự Hạo Hiên lại đều rất đậm và có thể đổi màu, khi thì cũng đen láy bình thường như những người khác giống như lúc gặp nhau ngoài điện thỉnh trà nhưng giờ phút này vì sao...?

Ngự Hạo Hiên nắm chặt tay Minh Nguyệt, đôi mắt dừng ở gương mặt tái nhợt của nàng với đôi mắt trong suốt nhưng lại thâm trầm, hắn bỗng nhiên cười giọng nói trầm thấp không chút nhu tình, lạnh lẽo như băng:

- Ái phi, Thái hậu nói nàng nghe rõ chưa?

Trong lòng khẽ run lên, hô hấp khó mà bình thường nhưng Minh Nguyệt vẫn tươi cười nhẹ giọng nói:

- Nô tì cảm kích Thái hậu nâng đỡ, nhưng nghĩa vợ chồng cũng cần hai bên tình nguyện, nô tì không dám vọng tưởng hoàng thượng...

Lời còn chưa nói xong chỉ thấy Ngự Hạo Hiên lạnh lùng cười, nắm tay nàng chặt hơn rồi khẽ nghiêng người về phía trước nhìn đôi mắt trong suốt của Minh Nguyệt mà nói:

- Trẫm nếu đã cười ái phi, tất nhiên là cam tâm tình nguyện, hay là ái phi không tình nguyện?

Mắt Minh Nguyệt trầm xuống, trong lòng hiểu rõ hoàng đế ở cùng mình là sự chu toàn cục diện vì thế liền ôn nhu nói:

- Đêm động phòng hoa chúc nô tì cam tâm tình nguyện, nhưng Hoàng thượng lại cô phụ nô tỳ.

Nói xong lập tức rút tay ra đứng dậy lùi về phía sau hai bước, vẻ mặt như đề phòng Ngự Hạo Hiên, trong lòng hỗn độn. Khi Minh Nguyệt rút tay về Ngự Hạo Hiên không nói gì ánh mắt khẽ nâng nhìn về vẻ mặt đề phòng, bài xích của Mộ Tuyết, hai tròng mắt lại chuyển về màu đen. Hắn lập tức đứng dậy nhìn bàn ăn đầy mỹ vị, nhẹ vỗ chiếc nhẫn ngọc trên tay, chỉ cười nói:

- Thì ra là ái phi trách trẫm đêm qua lạnh nhạt với nàng

Đôi mắt hắn hàm chứa ý cười nhìn Minh Nguyệt đang trợn tròn mắt, lập tức quay đầu nói:

- Tần công công, truyền xuống, đêm nay trẫm ở lại cung Ngưng Tuyết.

Trong lòng Minh Nguyệt thoáng lạnh. Đôi mắt đẹp dừng ở ý cười lạnh lùng trên mặt Ngự Hạo Hiên, đồng tử co rút, đôi môi khẽ mím lại.

Chạng vạng, sau khi từ cung Khôn Trữ trở lại Ngưng Tuyết cung, Mộ Từ đem theo một đám người xuất hiện trước đại điện. Người còn chưa thấy, tiếng “muội muội” đã tới trước rồi. Bước vào Ngưng Tuyết cung, nàng ta uốn éo lưng mềm tựa dương liễu bước về phía Minh Nguyệt. Cung nữ đi theo có khoảng tám người, một thân hoa lệ cấm bào dưới ánh hoàng hôn rất chói mắt.

Tiêu Đồng lo lắng nhìn Minh Nguyệt kêu khẽ hai tiếng “tiểu thư” nhưng Minh Nguyệt chỉ cười lạnh một tiếng, xua tay nói:

- Mang trà ra mời Thục phi nương nương

Rồi lập tức đứng dậy đón tiếp. Nàng nhìn Mộ Từ một thân trường bào thêu tơ vàng, cười nói:

- Tỷ tỷ hôm nay đẹp để quý giá xuất hiện ở tẩm cung của muội muội, chắc hẳn là mang theo bảo bối của Hoàng Thượng ban cho đi?

Lời vừa nói ra, làm cho Tiêu Đồng đang chuẩn bị và Mộ Từ đang tính kế chế nhạo Minh Nguyệt đều kinh ngạc.

Minh Nguyệt nhìn Mộ Từ nhất thời đang không biết nói gì, khẽ nói:

- Hoàng thượng sung hạnh tỷ tỷ, muội đương nhiên nên cao hứng nhưng chỉ e là vận mệnh của phụ thân cùng Mộ gia sắp dầu hết đèn tắt...

Nói xong, nàng buông tiếng thở dài nhìn Mộ Từ đang ngơ ngác không hiểu, trong lòng vui vẻ.

Mộ Từ vốn muốn tới khiêu khích thị uy, nay bị mấy câu của Mộ Tuyết làm quên mất mục đích đến, chỉ hỏi:

- Muội muội có ý gì?

Minh Nguyệt cười khẽ đỡ Mộ Từ ngồi xuống rồi mới nói:

- Tỷ tỷ còn nhìn không ra sao? Đêm đại hôn của muội Hoàng Thượng không đi lâm hạnh bất kì cung phi nào nhưng lại cố tình chọn tỷ tỷ, khiến cho tỷ tỷ cùng Mộ Tuyết trở mặt, đến lúc đó...

Mộ Tuyết nhìn khuôn mặt Mộ Từ dần dần tái nhợt thì cố ý dừng lại rồi khẽ thở dài. Mộ Từ thấy Mộ Tuyết không nói tiếp quả nhiên vội la lên:

- Muội muội sao không nói tiếp?

Minh Nguyệt để tay lên trán nói:

- Có một số điều, muội không tiện nói, còn xem ý tỷ tỷ thế nào?

Nói xong sai Tiêu Đồng mang trà lên.

Mộ Từ đem trà đẩy sang một bên lo lắng hỏi:

- Nghe những lời muội nói ta làm sao còn có tâm tư uống trà, vậy nên làm gì bây giờ? Hay là mời phụ thân tiến cung một chuyến?

Ánh mắt Mộ Tuyết lạnh lẽo, nàng đặt tay lên tay Mộ Từ nói:

- Tỷ tỷ không cần lo lắng, việc này chỉ có tỷ biết muội biết, về sau tỷ tỷ nghe theo muội là được rồi.

Nói xong, đồng tử âm trầm rồi lại nhanh chóng khôi phục sự trong trẻo.

Mộ Từ thấy Mộ Tuyết trấn tĩnh trong lòng cũng dịu lại không ít, hai tay nắm chặt tay Mộ Tuyết run giọng nói:

- Muội muội, về sau tỷ tỷ đều nghe lời muội, đều nghe lời muội!

- Luôn nghe muội?

Mộ Tuyết lạnh lùng hỏi một câu, giấu trong khăn che mặt là một nụ cười lạnh

Mộ Từ run run nắm chặt tay Mộ Tuyết.

Mộ Từ đi rồi, Mộ Tuyết nhìn tịch dương như máu, nhẹ nắm chiếc khăn lụa trong tay mà trầm mặc hồi lâu. Bỗng thấy tên thái giám được nàng ban thưởng cũng chính là Lý công công chạy đến, đứng trước mặt nàng phúc thân rồi nói:

- Đức phi nương nương vạn phúc!

Mộ tuyết cười khẽ, nói:

- Hôm nay sau khi ngộ thiện, có phải Hoàng Thượng đến chỗ Thục phi?

Lý công công đầu tiên là sửng sốt nhưng lập tức nhỏ giọng nói:

- Vâng, hơn nữa còn ban cho không ít châu báu tơ lụa, còn vì Thục phi may một bộ cẩm bào thêu tơ vàng màu xanh nhạt.

Mộ Tuyết run tay, “cẩm bào thêu tơ vàng màu xanh nhạt” nói như vậy chính là bộ quần áo vừa này. Xoay người về điện, bước chân nhẹ nhàng đứng ở trước cửa sổ đầy hương thơm, nàng nhìn rừng mai trong hoa viên nói khẽ:

- Ngự Hạo Hiên người biết nữ nhân cũng không bằng ta biết nữ nhân

Nữ nhân sẽ không tin tưởng một nam nhân thật tình yêu mình, nhất là nữ nhân của hoàng đế.

Bữa tối qua đi, Phượng Tê cung yên tĩnh, Hoàng hậu nửa nằm trên phượng tháp, đôi mắt phượng nhìn tiểu cung nữ đang quỳ trên mặt đất nói:

- Thế nào? Thục phi đến Ngưng Tuyết cung làm huyên náo đúng không?

Nói xong đôi môi đỏ mong cong lên nụ cười châm chọc.

Cung nữ thấp kém kia cúi đầu thấp giọng nói:

- Thưa Hoàng hậu nương nương, Thục phi không làm náo loạn gì Đức phi mà chỉ là ngồi một chút rồi trở về tẩm cung

Hoàng hậu cứng đờ người, lập tức ngồi dậy, hai mắt lạnh lùng nhìn cung nữ kia, đôi mi thanh tú khẽ nâng lên:

- Người nói cái gì?

Cung nữ lại cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Đức phi cùng Thục phi không biết nói cái gì, nô tỳ chỉ nghe thấy Thục phi nói nàng về sau đều sẽ nghe theo Đức phi.

Đôi mắt Hoàng hậu bỗng lạnh lùng, ngọc thủ nắm thành quyền, bỗng dưng đập lên phượng tháp lạnh lùng nói:

- Hay cho Mộ Tuyết, bản cung cũng không tin người là sao thành tình

5. Q.1 - Chương 5: Tân Sủng Ân Trạch

Bóng đêm bao phủ, trong Ngưng Tuyết cung đèn đuốc sáng rực, trước gương trang điểm Minh Nguyệt tắm rửa thay quần áo. Nàng mặc áo sa mỏng thấu phù dung cùng cấm bào thấu mẫu đơn mà Ngự Hạo Hiên vừa sai người mang đến. Cánh tay mảnh khảnh trắng nõn cầm lá son khê đưa lên môi. Nàng mở hộp trang sức, thuận tay lấy vài chiếc trâm bạch ngọc, trâm châu khắc hoa hải đường để cho Tiêu Đồng cài lên mái tóc đẹp. Nàng lại lấy một đôi hoa tai hình hoa lan bằng bạch ngọc đeo vào.

Đứng dậy nhìn vào gương, thật ra, nếu không có vết sẹo dữ tợn kia, dung mạo của Mộ Tuyết chắc chắn là mỹ áp quần phượng. Nhưng vết sẹo kia lại chéch qua mặt, hủy đi một nửa khuôn mặt vốn tao nhã tuyệt mỹ.

Cầm chiếc sa che mặt khê đeo lên chỉ để lộ ra đôi mắt có chút hồn nhiên lại có chút thâm trầm, nàng cầm lấy chiếc bút chấm chút son đỏ điểm nhẹ trên trán, đôi mi dài run rẩy nhìn chính mình trong gương, khoe miệng khê cười thâm trầm, buông bút rồi đi về phía giường, sai hạ nhân dọn dẹp, chỉ để lại một bầu rượu và 2 chiếc chén vàng.

Tiêu Đồng nhìn Minh Nguyệt tựa như cửu thiên tiên nữ hạ phàm mà nhất thời quên hết mọi chuyện, chỉ chăm chú hai mắt nhìn. Tiểu thư nhà nàng vốn rất đẹp, điều đó nàng sớm biết nhưng nàng chưa bao giờ thấy tiểu thư đẹp như hôm nay. Đôi mắt đẹp câu hồn đoạt phách kia có thể dễ dàng khiến bất kể ai cũng nín thở, chỉ đáng tiếc vết sẹo kia....

Không ai biết vết sẹo trên mặt tiểu thư từ đâu mà ra. Khi mới vào Mộ phủ, nàng đã thấy trên mặt tiểu thư có “dấu hiệu” ghê người rồi mà trong Mộ phủ cũng không ai đề cập đến chuyện này, kể cả là tiểu thư.

Mẫu thân của tiểu thư là thiếp thứ sáu của Mộ tướng quân. Nghe nói, khi trẻ là đệ nhất tài nữ kinh thành, là đệ nhất mỹ nhân Hoài Nguyệt quốc. Tiên hoàng trong thọ yến từng gặp qua một lần nên mới hạ chỉ cho tiểu thư còn trong bụng mẹ trở thành Đức phi của đương kim hoàng thượng, chỉ không ngờ....

Nghĩ đến đây, khoe mắt Tiêu Đồng hơi ướm nhìn Minh Nguyệt hơi phúc thân nói:

- Tiểu thư, Tiêu Đồng ra ngoài

Tối nay thị tắm, nàng không biết là phúc hay họa, dù sao lòng vua khó dò, mà điều duy nhất nàng có thể làm chỉ là sống chết đi theo tiểu thư.

Minh Nguyệt nhẹ vỗ về chiếc vòng ngọc trên cổ tay, thần sắc lạnh lùng, móng tay sơn hồng nhạt, bỗng nhiên ngừng đầu nói:

- Tiêu Đồng, đem nến đỏ kia đi, lấy nến long phượng thay vào

Tiêu Đồng sửng sốt, mi thanh nhú chặt lấp bắp nói:

- Tiểu thư, tối nay không thể dùng nến long phượng

Minh Nguyệt trong lòng hiểu rõ, nhưng vẫn hỏi:

- Vì sao không thể?

Thần sắc Tiêu Đồng ảm đạm nói:

- Tiểu thư, trong cung đế vương nạp thê thiếp chỉ có một lần được đốt nến long phượng, chính là khi Hoàng thượng lấy Hoàng hậu, nến long phượng cháy sáng đến hừng đông. Các phi tần chỉ được dùng nến đỏ mà thôi.

Chớp mi, cười nhẹ một tiếng, đứng dậy đi đến bên Tiêu Đồng đang cúi đầu, bàn tay trắng nõn vỗ lên bả vai gầy yếu của nàng ôn nhu nói:

- Tiêu Đồng, đi tìm một đôi đến cho ta được không?

Tiêu Đồng ngừng đầu nhìn Minh Nguyệt đôi mắt đầy chờ mong đang nhìn mình, nhất thời động tâm, cắn môi nói:

- Vâng, bây giờ nô tì đi tìm một đôi

Nói xong xoay người chạy ra ngoài, bóng người nhanh chóng bị màn đêm mờ mịt bao phủ.

Nếu cả đời để vương chỉ có thể dùng nên long phượng một lần, bây giờ hậu cung làm sao có được? Đôi mắt Minh Nguyệt nhìn vào đêm đen tối, dừng lại ở nơi bóng dáng Tiêu Đồng biến mất. Bàn tay trắng nõn nắm thành quyền, yên lặng không nói một lời. Giờ lành đã đến, cửa Ngưng Tuyết cung dần dần âm ỉ, tiếng long liên tới gần, một giọng nói bén nhọn xướng lên:

- Hoàng thượng giá lâm...

Rồi đám cung nữ đến trước cửa lớn chính tề quỳ xuống:

- Hoàng thượng vạn phúc kim an

Minh Nguyệt nhìn ánh nến, đợi tiếng bước chân đến gần, chậm rãi đứng lên, đốt lên hai cây nến khác cắm lên giá nến bằng vàng, đôi mắt dừng ở ánh lửa kia.

Phía sau có tiếng đẩy cửa, tiếng bước chân người đến rồi cửa đóng lại, một thanh âm hùng hậu trầm thấp vang lên:

- Ái phi đang làm gì?

Minh Nguyệt quay lưng về phía Ngự Hạo Hiên, móng tay khẽ bấm rồi xoay người từ từ quay đầu nhìn người một thân kim ti trường bào thêu rồng, đáy mắt khẽ động, mỉm cười vươn bàn tay trắng nõn lấy hai chiếc chén vàng ra nhìn Ngự Hạo Hiên nói:

- Hoàng thượng, mời!

Ngự Hạo Hiên nhìn bộ dáng trấn tĩnh của Minh Nguyệt, đáy lòng khẽ gợn sóng trầm giọng nói:

- Ái phi đang làm gì?

- Hoàng thượng thiếu nô tì một đêm động phòng hoa chúc, mà nô tỳ chỉ mong Hoàng thượng có thể cùng nô tỳ uống một chén rượu giao bôi

Nói xong phục tùng nhẹ phúc thân rồi lại rót tiếp một chén rượu, đưa mắt nhìn Ngự Hạo Hiên đầy vẻ chờ mong.

Đôi mắt Ngự Hạo Hiên khẽ trầm xuống nhưng vẫn mỉm cười tiếp nhận chén vàng cùng Minh Nguyệt ngoắc tay, khẽ ngửi chén rượu có chút nghi hoặc nhưng vẫn cùng Minh Nguyệt uống hết chén rượu giao bôi. Uống xong, Ngự Hạo Hiên cười rộ lên nhìn Minh Nguyệt vì rượu mà khuôn mặt ửng hồng nói nhỏ:

- Đây không phải lần đầu trẫm uống rượu giao bôi nhưng lại là lần thú vị nhất.

Nói xong ánh mắt đột biến thành màu xanh sẫm, hai tròng mắt khóa trụ đôi mắt lạnh nhưng gợn sóng của Minh Nguyệt, ôm lấy nàng đi tới giường.

Trong lòng Minh Nguyệt rối bời nhưng vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh cho đến khi thân thể nàng bị đặt lên trên chiếc giường mềm mại hai mắt mới lộ ra vẻ sợ hãi nhưng không nói một lời

Nếu đêm nay không tránh được nàng cũng không oán, Minh Nguyệt tự nhủ, dù sao Mộ Tuyết đã sớm mất sẽ không để ý khối thân thể này có chút thay đổi? Nam nữ hoan ái là chuyện thường dù ở thời đại của mình, trinh tiết đã sớm không còn đáng giá nghìn vàng như trước, cái màng đó chỉ đáng giá mấy chục đồng mà thôi.

Ngự Hạo Hiên nhìn những cảm xúc của Minh Nguyệt hiện lên qua hai con mắt, trong lòng hiểu nàng đang khẩn trương nhưng thần sắc vẫn quật cường. Hắn dựa vào người nàng, ái muội thở vào cổ nàng nói:

- Ái phi hôm nay rất đẹp

Đôi mi thanh tú khẽ động, nàng không hiểu ý tứ của Ngự Hạo Hiên, nhưng chưa kịp nghĩ nhiều hắn đã mạnh mẽ gỡ đi chiếc sa che mặt, cuồng nhiệt hôn nàng.

Đêm khuya gió bắc thét gào, cành cây lay động, gió thổi những chiếc lá khô thành một trận mưa. Trong phòng, qua ánh nến làm bóng người lay động in lên cửa sổ, màn khẽ buông che đi cảnh xuân mơ màng

Xiêm y phân tán, trên giường tràn ngập mùi Long diên hương, ánh nến chập chờn đã chảy sáp ít nhiều. Minh Nguyệt chịu đựng sự đau đớn nhìn ánh nến sắp tắt, ánh mắt đau thương

Nàng lại đốt hai ngọn nến, đem trâm ngọc viết lên thân nến tên của mình và Ngự Hạo Hiên, muốn thử truyền thuyết lâu đời kia nhưng đến khi dầu hết đèn tắt mới biết nàng cơ bản cũng không dấu lại hấn.

Chống người, cánh tay ngọc lỏa lồ, tóc đen phủ trước ngực che đi mấy phần xuân sắc, chiếc khăn che mặt đã bị bỏ đi, vết sẹo kia dưới ánh nến càng trở nên xấu xí dữ tợn.

Khẽ hạ đôi mi dài, bỗng nhiên nhớ tới khi mình cùng Ngự Hạo Hiên giao triền, hấn từng ôn nhu vỗ về vết sẹo này, trong lòng khẽ động, từ từ quay đầu nhìn người đang ngủ say bên mình nhưng vừa nhìn lại đã thấy đôi mắt lam như mặt hồ không đáy, khẽ giật mình, thân thể khẽ nghiêng về phía sau lại bị đôi tay mạnh mẽ ôm lại, rồi ngã vào vòng ôm ấp ấm kia.

- Ái phi làm gì?

Ngự Hạo Hiên lười nhác nói, tay khẽ vuốt mái tóc dài của Minh Nguyệt, đùa nghịch quẩn quanh ngón tay, khóe miệng cười một nụ cười tuần mỹ tà mị, cúi đầu hôn lên vết chu sa trên trán Minh Nguyệt, đôi môi lạnh như băng.

Khẽ run rẩy, trong lòng Minh Nguyệt có một cảm giác nói không rõ, thân thể nam tử này thật ấm áp nhưng đôi môi lại lạnh như băng, ánh mắt trầm ám, xoay người định ngủ nhưng thất lưng lại bị bàn tay hấn giữ lại không thể nhúc nhích.

Lúc này hai người đều thân không mảnh vải mà tay hấn lại để trên người, nghĩ vậy Minh Nguyệt nóng bừng, mặt không che khăn, vẻ quần bách hiện rõ nhưng đôi mắt vẫn cao ngạo bình tĩnh

Đôi mắt âm trầm Ngự Hạo Hiên khẽ lóe, bàn tay to nhẹ nhàng xoa vết sẹo trên mặt Minh Nguyệt, nếu không có vết sẹo này, dung mạo nàng là tuyệt thế khuynh thành. Trong lòng khẽ dâng lên cảm giác áy náy và hối hận, cười lạnh một tiếng lại say mê hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, lại cùng dây dưa...

6. Q.1 - Chương 6: Nền Long Phượng

Trời canh năm nhập nhoạng, Ngự Hạo Hiên đã thay triều phục chuẩn bị lên triều.

Trên giường, Mộ Tuyết nhìn lên trưởng vàng khẽ cắn môi, toàn thân đau nhức khó tả, nàng yên lặng bảo vệ sự tôn nghiêm của chính mình.

Một đêm triền miên, hấn không ngừng nghỉ chút nào dù cho lúc nàng đau đến chảy nước mắt, hấn ôn nhu bao bọc nàng nhưng vẫn không không chế sự càn rỡ, để lại những dấu vết hoan ái trên người nàng.

Ngự Hạo Hiên sửa sang lại triều phục thật chỉnh tề, bóng dáng ngạo nghễ như một vị thần. Long bào vàng rực dưới ánh đèn càng phát ra ánh sáng. Tóc dài đen bóng búi lên, bên hông mang theo ngọc bội lóe ra ánh sáng rực rỡ khiến hấn trở nên tuần mỹ bức người.

Minh Nguyệt nhìn nam tử này, trong lòng khẽ nhói đau, đôi mày thanh tú nhướng lên, tình cảnh như vậy giống như đã từng trải qua khiến nàng hoảng hốt.

Ngự Hạo Hiên quay đầu thấy Minh Nguyệt đang nhìn hấn, đôi đồng tử xanh sẫm khẽ co lại, hấn lập tức cười cúi đầu vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của nàng. Ngón tay hấn nhẹ sờ lên vết sẹo uốn lượn cuối cùng dừng lại ở cằm nàng, nhẹ nhàng nâng lên.

- Mộ Tuyết!

Hấn khẽ gọi nhưng trong giọng nói lại có vẻ hỗn loạn khiến Minh Nguyệt nghi hoặc. Đôi mắt trong sáng chống lại đôi mắt thâm trầm như biển kia, nàng khẽ đáp:

- Hoàng thượng

Lúc Minh Nguyệt gọi hai tiếng Hoàng thượng ánh mắt Ngự Hạo Hiên lập tức trở nên ảm đạm rồi trở lại màu đen ban đầu, mày kiếm dần dần nâng lên giống như nghi hoặc nhìn Minh Nguyệt không lộ ra chút biểu tình. Sau đó lại cười lạnh, ngón tay khẽ cuốn lấy một lọn tóc của Minh Nguyệt, trầm giọng nói:

- Nói cho trẫm, đến tột cùng nàng là người phương nào?

Nói xong đem lọn tóc dài quấn quanh chiếc cổ trắng nõn của Minh Nguyệt, trong mắt đầy sát khí nhưng cũng ẩn nhẫn sự tức giận.

Minh Nguyệt trở mặt, trong lòng có chút bối rối, bàn tay trắng nõn vội nhẹ nhàng cầm tay Ngự Hạo Hiên, run rẩy nói:

- Hoàng thượng!

Chẳng lẽ Ngự Hạo Hiên từng gặp qua Mộ Tuyết? Bằng không sao lại hỏi như vậy?

Ngự Hạo Hiên híp đôi mắt nhìn Minh Nguyệt đang giả vờ e ngại, hoảng sợ, trong lòng nghi ngờ chính mình đã hỗn loạn. Một lúc sau, Tần công công khẽ thúc giục thì hắn mới từ từ thu hồi tay. Bàn tay khẽ bóp chặt tay Minh Nguyệt rồi mới buông ra, xoay người rời đi.

Ngự Hạo Hiên vừa đi Minh Nguyệt liền gọi Tiêu Đồng và phòng. Nhìn Tiêu Đồng lao vào phòng, đôi mắt sưng đỏ, giọng nói khàn khàn, nàng vừa thấy vết bầm trên cổ Minh Nguyệt đã quỳ xuống, khóc:

- Tiểu thư nô tì không tốt, đều tại nô tì

Minh Nguyệt khẽ thở dài vuốt mái tóc ẩm sương của Tiêu Đồng, trong lòng xót xa nói:

- Nha đầu ngốc, sao lại đứng ngoài cửa cả đêm làm gì?

Tiêu Đồng nghe Minh Nguyệt nói thì vội lắc đầu:

- Nô tỳ không có, nô tỳ, nô tỳ nghe tiểu thư gọi mới rời giường

Nói xong lại khóc òa lên mà Minh Nguyệt vuốt ve mái tóc Tiêu Đồng cùng xót xa theo.

Lúc này, Tiêu Đồng đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó mà ngừng khóc, lấy trong tay áo đôi nến long phượng đưa cho Minh Nguyệt, giọng nói khàn khàn tự trách:

- Tiểu thư, nô tì xin lỗi, nô tì tìm hai ngọn nến mà lâu như thế

Nàng tìm được nến long phượng. Trong lòng Minh Nguyệt nửa là cảm động nửa là nghi ngờ. Nàng cẩn thận cầm đôi nến, quả đúng là nến đỏ cung đình mặt chế để dùng cho đại hôn của Hoàng thượng.

- Tiêu Đồng, làm sao người tìm được nến này?

Tiêu Đồng ngạc nhiên, hơi xấu hổ nói:

- Tiểu thư, nô tì vô dụng, nô tỳ nghe nói tẩm cung của Hiền phi có nên lên đi ăn trộm

Trộm, Minh Nguyệt nhún mày nhưng không trách Tiêu Đồng, càng thêm nghi hoặc hỏi lại:

Tiêu Đồng, người nghe ai nói trong tẩm cung Hiền Phi có nến long phượng?

Nếu không phải cung nữ trong “Vinh Khâm điện” thì chuyện này nhất định có vấn đề

Tiêu Đồng cúi đầu càng thấp, nói quanh co một hồi nhưng cuối cùng lại nói là lấy bóng lộc của mình hối lộ thị tỳ bên người Hiền Phi mới biết được tin này. Về việc ăn trộm, Tiêu Đồng nói phụ thân mình chính là kẻ trộm mộ nên nàng cũng học được chút công phu mèo cào.

Nói tới trộm mộ Minh Nguyệt có chút kích động nhưng không nói gì. Vì nàng cũng chính là truyền nhân của một thế gia chuyên trộm mộ, chỉ vì phá vỡ quy củ của tổ tông mà bị chết trong mộ nên mới xuyên không mà tới đây. Nàng cùng Tiêu Đồng nói chuyện tào lao hai câu rồi mới chuyển về chính đề.

Bất luận thế nào cũng không có căn cứ rằng Mộ Tuyết từng biết Ngự Hạo Hiên, điều này khiến nàng như lạc trong sương mù. Nhưng trong lòng mười phần khẳng định Ngự Hạo Hiên đã gặp Mộ Tuyết.

- Tiểu thư, nô tỳ chưa từng gặp Hoàng thượng cũng chưa được gặp Tam Vương gia

Tiêu Đồng thành thật nói rồi nhìn Minh Nguyệt đang nửa tin nửa ngờ hỏi vặn lại:

- Chẳng lẽ tiểu thư đã quên? Nô tỳ nhớ lần đầu tiên tiểu thư gặp Vương gia. Lúc về người nói Tam vương gia ngọc thụ lâm phong nhưng vẫn không bằng được vị bằng hữu tuần mỹ khí phách của Tam Vương Gia.

Bằng hữu của Tam Vương gia? Chẳng lẽ khi Mộ Tuyết cùng vương gia kia gặp mặt lại có người thứ ba Suy nghĩ một lúc, Minh Nguyệt nhìn gương mặt thành thật của Tiêu Đồng, tính toán một chút rồi nói:

- Tiêu Đồng, nhớ kỹ, nếu có ai hỏi ta, người nói khi tiến cung ta bỗng nhiên mất trí nhớ

Tiêu Đồng ngạc nhiên nhưng thấy Minh Nguyệt đang nhìn chăm chăm mình thì đành ngậm ngút gật đầu

Trong ngự thư phòng yên tĩnh, Ngự Hạo Hiên khoan tay đứng trước cửa sổ nhìn rừng hoa mai trong hoa viên, mắt xanh thâm trầm, môi mỏng mím nhẹ, mày kiếm khẽ nhướng lên. Lúc này, cửa bị đẩy ra, Tần công công phúc thân thỉnh an, lập tức nói:

- Hoàng thượng, bên Ngưng Tuyết cung có tin tức truyền ra hình như là nói Đức Phi khi tiến cung vì thương tâm quá độ nên bị mất trí nhớ

Mất trí nhớ? Ngự Hạo Hiên lạnh lùng xoay người nhìn Tần công công, ánh mắt rồi rầm, trầm giọng nói:

- Tin tức từ đâu truyền ra

Tần công công vội vàng khom lưng nói:

- Bẩm Hoàng thượng, nghe nói Đức phi nương nương trong đêm đại hôn ngay cả nô tì bên người cũng không biết, nô tài đã đến nhìn chiếc hỉ kiệu kia, quả có máu tươi vậy bản, có thể xác thực khi tiến cung, nương nương muốn tự sát.

Tự sát? Ánh mắt Ngự Hạo Hiên lạnh lùng, vươn tay sờ tấm cửa sổ, đôi mắt thâm u nhìn rừng hoa mai trước mắt.

7. Q.1 - Chương 7: Rừng Mai Như Biển

Qua canh năm, trời tờ mờ sáng, Minh Nguyệt cùng Tiêu Đồng thì thầm vài câu rồi sai người chuẩn bị nước tắm. Lúc tắm rửa, mấy cung nữ nhìn người Minh Nguyệt đầy vết bầm tím đều sững sờ rồi thì thào to nhỏ, Tiêu Đồng thấy vậy liền đuổi mấy cung nữ này ra ngoài, tự mình hầu hạ Minh Nguyệt tắm

Tiếng xì xào bên ngoài Minh Nguyệt nghe thấy rõ ràng nhưng vẫn nhẹ nhàng hỏi Tiêu Đồng:

- Mấy cung nữ đang nói gì thế?

Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt hỏi thế khuôn mặt đỏ lên, định nói quanh co lại bị Minh Nguyệt trừng mắt nhìn nên vội vàng nói:

- Tiểu thư, các cung nữ nói bọn họ hầu hạ qua không ít phi tần nhưng chưa thấy ai sau khi thị tắm lại có nhiều vết bầm như thế, từ trước đến giờ chỉ có tiểu thư thôi

Minh Nguyệt đã hiểu những cung nữ này bàn tán cái gì, nói như vậy chắc các nàng nghĩ mình có một bộ dáng yêu cơ mị cốt mới làm cho hoàng thượng sủng hạnh như thế?

Nhắm mắt lại, nói nhỏ:

- Thôi tắm rửa nhanh, ta muốn ngủ, bữa sáng không cần đâu.

Tiêu Đồng chu miệng “a”, rồi bực mình nhìn mấy cung nữ trước cửa, trong mắt hiện lên mấy phần địch ý.

Sáng sớm, sắc trời mờ mịt, Tiêu Đồng đứng ngoài điện nhìn xung quanh cũng không thấy phi tần nào đến thị uy, lòng nàng có chút nhẹ xuống, vui sướng nhìn phòng tiểu thư đang đóng chặt. Tiểu thư không ăn

sáng nên buổi trưa cần ăn nhiều một chút, bởi vậy liền dặn dò các cung nữ khác đến Ngự thiện phòng lấy thêm nhiều đồ ăn đến.

Minh Nguyệt nằm trên giường tay cầm một quyển sách chăm chú nhìn, vừa nhìn quyển sách vừa suy nghĩ sau này nên cư xử ra sao, suy nghĩ hồi lâu vẫn không đưa ra được quyết định cuối cùng đành buông quyển sách, khẽ than nhẹ. Nàng nhìn cửa sổ khắc hoa nhưng vẫn tâm phiền ý loạn.

Đứng dậy thay một bộ xiêm y có thể che đi vết bầm ở cổ, nàng bước ra đại điện nhìn xung quanh không thấy Tiêu Đồng đầu nên một mình rời khỏi tầm điện, đi đến rừng hoa mai trong Ngự Hoa viên

Giờ là chính giữa tháng chạp, hoa mai nở rộ, gió lạnh thổi quanh hòa hợp với hơi thở trong lòng.

Minh Nguyệt giữ váy bước đến trong rừng mai, nhìn những đóa hoa bay múa đầy trời, khúc mắc trong lòng bỗng nhiên tiêu biến. Nàng khẽ giữ váy, gơ tay đón được vài đóa hoa đang bay trong không trung. Bỗng nhiên từ xa tiếng sao du dương vọng lại. Minh Nguyệt khựng lại, đi tìm nhưng không thấy bóng người, trong lòng nghi hoặc. Nàng tiến vào rừng sâu, cảnh khô rung động, cuồng phong thét gào.

Cuối cùng, ở cuối rừng mai, Minh Nguyệt thấy một nam tử mặc trường bào màu trắng đứng trong gió, tóc cài trâm vàng, thắt lưng cài ngọc bội song long vừa nhìn đã biết là con cháu hoàng thất.

Minh Nguyệt nghi ngờ nhưng không dám tùy tiện bước đến. Bỗng nhiên tiếng sáo ngừng bật. Nam tử kia phát hiện phía sau có người, quay đầu nhìn về phía nàng.

Bốn mắt nhìn nhau cả hai đều sửng sốt. Minh Nguyệt không biết vị nam tử tuần mỹ này là ai, nàng sửa lại tấm khăn lụa trắng trên mặt rồi phúc thân với nam tử kia rồi định rời đi. Bỗng nhiên nam tử nhu hòa hỏi:

- Cô nương là cung nữ của vị tần phi ấy?

Cung nữ? Minh Nguyệt trong lòng muốn cười, chẳng lẽ nam tử trước mắt là người mù, nàng một thân cẩm y hoa phục sao có thể là cung nữ?

Nam tử thấy Minh Nguyệt không nói tựa hồ càng chắc chắn hơn ý nghĩ của mình nên từ trên xuống dưới nhìn Minh Nguyệt đánh giá, bỗng nhiên cười rộ, trong tay cầm cây sáo, xoay người, nhìn về phía cuối rừng mà thổi sáo. Tiếng sáo lại vang lên, Minh Nguyệt nghi hoặc nhìn nam tử kia. Nam tử làm như nàng chưa từng xuất hiện, tiếp tục thổi sáo. Tiếng sáo ai oán ưu thương, khiến người khác như đang đứng trên tầng băng mỏng, nội tâm rung động tới tột cùng.

Nam tử kì quái! Minh Nguyệt tự nói trong lòng nhưng lại quên đi thân phận của mình, cũng đi theo nam tử kia, lẳng lặng nghe thổi sáo.

Hồi lâu, nam tử dừng lại, xoay người nhìn Minh Nguyệt đang nhìn hẩn, đầu tiên là ngạc nhiên rồi hỏi:

- Người rốt cục là cung nữ nơi nào? Đứng ở đây lâu thế này không sợ bị chủ nhân mắng?

Minh Nguyệt nghĩ ngợi lại nhìn nam tử vài lần rồi nghịch ngợm nói:

- Vậy công tử trước tiên nói cho ta biết người là cao nhân phương nào đã

Xem trang phục của hẩn chắc chắn là thân vương nhưng là một thân vương sao lại ở trong hậu cung? Lại còn vào trong rừng hoa mai này.

Khóe mắt nam tử đầy ý cười, đi lên phía trước nhìn Minh Nguyệt vài lần rồi mới nói.

- Bốn vương là Hoài Nguyệt quốc Tam vương gia, Ngự Hạo Thiên

Tam Vương gia? Minh Nguyệt chấn động.

- Còn người?

Ngự Hạo Thiên tươi cười nhìn nữ tử trước mắt, nhẹ vỗ về cây sáo.

- Người là Tam vương gia?

Minh Nguyệt thấy nam tử dường như không nhận biết nàng mà trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng lại càng kích động. Người tính không bằng trời tính, thân thể Mộ Tuyết ở đây lại đụng phải Tam vương gia, quả là đáng cười.

Ngự Hạo Thiên nhướn mày kiếm, giống như câu hỏi của Minh Nguyệt có điều khúc mắc nhưng nghĩ nghĩ rồi lại cười:

- Chủ tử của ngươi là vị phi tử mới tiến cung đúng không

Nếu không sao lại không biết đương kim Tam Vương gia.

Minh Nguyệt ngẩn ra, hai mắt chớp chớp trông rất đáng yêu rồi nhỏ giọng nói:

- Ta là nha hoàn hồi môn của Đức phi nương nương tên Tiêu Đồng, không biết Tam vương gia có biết chủ tử của ta?

Minh Nguyệt nhìn sự thay đổi trong mắt Ngự Hạo Thiên nhưng tìm không thấy nửa điểm gợn sóng, chỉ thấy hẩn suy tư nói:

- Bỏn vương nghĩ chắc hẳn là đệ nhất tài nữ kinh thành Mộ Tuyết phải không? Không nghĩ lại tiến cung nhanh như vậy.

Lời nói vân đạm phong khinh như thế làm sao có thể là từ người khiến Mộ Tuyết suýt mất đi tính mạng – Tam vương gia nói ra? Minh Nguyệt lòng rối loạn, có cảm giác khó chịu, nhìn Ngự Hạo Thiên hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Không nghĩ Mộ Tuyết thông tuệ như vậy lại đi thích một nam nhân vô tâm như thế. Nhưng nàng bỗng nhiên nhìn lại, không thấy trong mắt hắn có bất kì sự áy náy hay quyến luyến giống như không hề quen biết Mộ Tuyết, nàng càng nghi ngờ, đôi mi thanh tú nhăn lại.

- Tiêu cô nương lần sau khi nào sẽ đến?

Ngự Hạo Thiên thấy Minh Nguyệt dừng chân liền cười hỏi một câu.

Minh Nguyệt quay đầu nói:

- Ba ngày sau

Rồi tiêu sái bước ra khỏi rừng cây.

- Nữ tử kì quái

Ngự Hạo Thiên nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của Minh Nguyệt bỗng dưng nở nụ cười, nhìn rừng hoa mai nở rộ thở dài một tiếng. Đã bao lâu từ sau biến cố ba năm trước hắn không hề mỉm cười. Vừa nghĩ đến trong đầu lại hiện lên nữ tử che mặt đôi mắt to tròn, sinh động.

Có đúng là Tiêu Đồng không? Hắn cố nhớ...

8. Q.1 - Chương 8: Âu Dương Chiêu Dung

Chính Ngọ, Minh Nguyệt rời khỏi rừng hoa mai, đứng gần giếng nước trong ngự hoa viên mà trong lòng nặng nề đến cùng cực. Nàng ngửa đầu nhìn trời, gió lạnh chợt nổi, sắc trời hôn ám, gió thổi những chiếc lá vàng bay lên cùng những cánh mai vàng giống như trời đang đổ mưa, mùi hoa mai thơm ngát.

Khẽ thở dài, trong không khí rét lạnh lưu giữ mấy phần nhiệt khí, nàng xoay người bước đến hành lang, vịn tay lên cột gỗ sơn hồng, vòng tay dương chỉ bạch ngọc va chạm tạo nên tiếng leng keng, bước lên thềm đá, chậm rãi đi về phía Ngưng Tuyết cung.

Tiêu Đồng đứng ở cửa Ngưng Tuyết cung nhìn xung quanh đầy lo lắng. Mảnh đất nho nhỏ suýt nữa thì bị ba tác sen vàng của nàng dẫm nát. Đến khi thấy Minh Nguyệt xuất hiện trước cửa lớn, Tiêu Đồng suýt rớt nước mắt.

- Tiểu thư!

Tiêu Đồng đón Minh Nguyệt, mắt rưng rưng, bàn tay trắng nõn đỡ tay Minh Nguyệt, biểu tình đầy ủy khuất.

Minh Nguyệt nhẹ nhàng giữ tay nàng cười nói:

- Chẳng lẽ gặp quý?

Xem ra là đã có người đến Ngưng Tuyết cung thị uy.

Tiêu Đồng đang cười trầm mặt xuống, vạ phần ủy khuất nói:

- Tiểu thư, Âu Dương Chiêu dung đến đây, còn tát Đông Nguyệt.

Bước chân chậm lại, Minh Nguyệt khẽ nhướn mày nhìn khuôn mặt Tiêu Đồng vừa tức giận, vừa ủy khuất. Nàng lấy khăn tay nhẹ lau nước mắt cho Tiêu Đồng, giọng nói lạnh lùng:

- Chỉ là một Chiêu dung nho nhỏ dựa vào đâu mà kiêu ngạo thế?

Thì ra kẻ khó đối phó nhất không chỉ là Hoàng hậu và Hiền phi có dã tâm kia.

- Âu Dương Chiêu dung là muội muội của Hoàng hậu, xưa nay kiêu ngạo. Nhưng nghe nói nàng cảm kì thi họa không gì không giỏi, rất được thánh sủng cho nên...

Nói xong, Tiêu Đồng dần dần nhỏ giọng vì ở cửa cung Ngưng Tuyết đã xuất hiện một nữ tử đẹp đẽ sang trọng được quần tinh ủng nguyệt (ngàn sao đỡ trăng) mà tiến đến.

Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy nữ tử kia khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt lạnh lợi, môi khẽ héch hàm chứa sự châm chọc lạnh lùng, một thân hồng bào càng khiến người thêm phần nhu mì xinh đẹp, tay khẽ vung lên để lộ sự quyến rũ. Dù khuôn mặt kia không đẹp như Hoàng hậu nhưng lại hơn ba phần khí thế áp đảo người.

Hay ột nữ tử xinh đẹp như từng trung bách hoa (cây từng giữa trăm hoa), Minh Nguyệt trong lòng có vài phần kính nể. Nữ tử này không ngại hậu cung hoa lệ lại yếm trá, có thể độc lập như vậy. Âu Dương Hồng Ngọc nhìn Minh Nguyệt, sự châm chọc khinh thường khi ánh mắt giao nhau bỗng biến mất, theo sau dâng lên vài phần nghi hoặc, lúc này thần sắc chăm chú tìm hiểu giống như không xác định rõ. Chân ngọc bước xuống thềm đá, đôi hài tơ vàng thêu hoa đập trên nền đất lạnh băng, tiếng nói thanh thúy, lạnh lùng vang lên:

- Thì ra đây là đệ nhất tài nữ kinh thành, tiện thiếp may mắn gặp mặt

Minh Nguyệt cười khẽ, đôi mắt trong suốt không nhìn ra điều gì, ôn nhu đạm mạc nói:

- Từ lâu được nghe phương danh của Âu Dương Chiêu dung, hôm nay có thể gặp thật đúng là phúc của Mộ Tuyết

Ánh mắt Âu Dương Hồng Ngọc khẽ động, đôi ngọc thủ trắng nõn có chút mất tự nhiên nắm chặt lại. Mộ Tuyết khi dâng trà nàng không đến trình diện. Nhưng hôm nay gặp, nàng chỉ nhìn qua cũng thấy Mộ Tuyết trước mắt cùng với Mộ Tuyết trong lời đồn có sự khác biệt cực lớn. Khó trách Hoàng hậu lo lắng như vậy, tự mình đến Trùng Dương cung muốn nàng đến đây thị uy.

Minh Nguyệt nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt Âu Dương Hồng Ngọc, nàng chớp nhẹ đôi mi, nhìn hai cung nữ cùng thái giám theo bên người Âu Dương Hồng Ngọc. Hai cung nữ kia đứng trong gió lạnh cũng không chút run rẩy mà tên thái giám đứng hèn mọn bên cạnh cũng có một khí thế cao ngạo.

Mi dài chớp chớp, một nữ tử trí tuệ lại đã có chuẩn bị mà đến, chắc là hôm nay nhất quyết hạ oai phong của nàng. Nhưng Minh Nguyệt lại ngẩng đầu, môi đỏ ỏ ẩn dấu trong khăn che mặt khẽ mỉm cười, một nữ tử thanh cao cũng không phải là khó đối phó.

- Tiêu Đồng, mời Chiêu dung nương nương vào điện nghỉ tạm, mang trà lên

Rồi sau đó bước lên thềm đá cùng Âu Dương Hồng Ngọc đứng đối diện, ánh mắt trong suốt, ôn nhu nói:

- Nếu Âu Dương Chiêu dung không ngại, mời vào đại điện ngồi một chút

Rồi sau đó ánh mắt lạnh lùng nói:

- Nghe nói tỳ nữ của bản cung đắc tội Chiêu dung, xin Chiêu dung nương nương chớ so đo cùng một tiện tỳ, bản cung xin tạ ơn

Nói xong xoay người đi vào đại điện không để ý Âu Dương Hồng Ngọc ngạc nhiên trở mắt.

Một Đức phi cao cao tại thượng gọi một Chiêu dung nho nhỏ là nương nương, ra vẻ khúm núm, nhưng ngôn từ uyển chuyển lại mang theo một tầng ý nghĩa khác. Điều này khiến cho Âu Dương Hồng Ngọc luôn trí tuệ được quân vương tán thưởng lại có chút trở tay không kịp.

Nàng xoay người nhìn bóng Minh Nguyệt, ánh mắt thoáng qua sự nghi ngờ rồi nói:

- Không cần, tiện thiếp hôm nay đến bái phỏng Đức phi nương nương một chút thôi. Giờ đã là buổi trưa, xin phép cáo từ

Dứt lời phúc thân rồi tiêu sái bước đi.

Tiêu Đồng mang trà ra đã thấy Âu Dương Hồng Ngọc rời đi, có chút bức mình nhìn Minh Nguyệt nói:

- Tiểu thư, Âu Dương Hồng Ngọc đã kiêu ngạo sao tiểu thư còn đối đãi như thế

Minh Nguyệt nhìn phương hướng Âu Dương Hồng Ngọc biến mất nâng đôi mày thanh tú, trầm tư hồi lâu mới nhẹ giọng nói:

- Ngự Hạo Hiên đến tốt cùng là một đế vương thể nào?

Tiêu Đồng ngạc nhiên, vài lần muốn mở miệng nhưng lại nhẹn xuống. Nàng nghi hoặc nhìn hoa mai phiêu linh ngoài cửa. Tiểu thư rõ ràng nhìn Âu Dương Hồng Ngọc sao lại đề cập đến Hoàng thượng

Đang nghĩ lại nghe Minh Nguyệt nói:

- Tiêu Đồng, người nói Hoàng thượng có phải là một người háo sắc?

- O?

Tiêu Đồng ngẩn ra rồi nhúu chặt đôi mày, bất bình nói:

- Việc này cần gì phải nói, Hoàng thượng sủng ái nhất không phải là đại tiểu thư sao?.

Hậu cung này ai chả biết Thực phi phi yêu mị được ân sủng.

Minh Nguyệt nhẹ cười bước vào điện, thản nhiên ngồi trên ghế quý phi, bưng lên một ly trà nhấp môi uống một ngụm, bàn tay trắng nõn gõ gõ mặt bàn.

Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt lắc đầu, đôi mày thanh càng nhướng cao, mỉm cười khó hiểu, đôi mắt sáng bừng nhìn Minh Nguyệt nói:

- Tiểu thư vì sao lắc đầu?

Minh Nguyệt buông chén trà, tay vuốt nhẹ tóc mai đứng dậy nói:

- Nếu Ngự Hạo Hiên thật sự sủng ái Mộ Từ thì Mộ Từ sao chịu nghe lời ta? Huống chi Âu Dương Hồng Ngọc vừa rồi là một nữ tử trí tuệ tuyệt đỉnh, chỉ có Hoàng hậu mới có thể sai khiến, nghe nói nàng rất được lòng vua, làm sao có thể đây?

- Trong hậu cung này, nhân vật lợi hại nhất có lẽ là Hiên phi nhưng người thứ hai tuyệt đối là Âu Dương Hồng Ngọc, còn Hoàng hậu cũng như Mộ Từ, cơ bản chỉ có danh hão mà thôi

Minh Nguyệt nhíu mày:

- Nếu nền long phượng thực sự là của Hiên phi thì nữ nhân này chắc chắn có dã tâm xưng hậu.

Tiêu Đồng nghe những lời nói này của Minh Nguyệt mà sợ tới há hốc mồm, mắt chăm chăm nhìn Minh Nguyệt, lắp bắp nói:

- Vậy, vậy phải làm thế nào? Tiểu thư, có phải chúng ta chết chắc rồi?

Minh Nguyệt nhìn bộ dạng ngu ngốc của Tiêu Đồng mà có chút buồn cười, ngón tay mảnh khảnh chấm nước trà viết lên bàn tên mấy nữ tử: Hoàng hậu, Âu Dương Hồng Ngọc, Hiền phi, Thục phi phi bốn người.

Tiêu Đồng vẻ mặt quẩn bách không hiểu rõ.

Minh Nguyệt chỉ vào chữ Hiền phi nói nhỏ:

- Hiền phi là nữ tử hoàng thượng tín nhiệm nhất nhưng nàng lại muốn thành Hoàng hậu.

Tiêu Đồng gật đầu.

Minh Nguyệt cười khê:

- Vậy nàng ta so với Âu Dương Hồng Ngọc thì thế nào?

Tiêu Đồng như ngộ đạo vội hỏi:

- Ý của tiểu thư là làm cho Âu Dương Hồng Ngọc đối phó Hiền phi?

- Tiêu Đồng thông minh lắm!

Minh Nguyệt điểm lên chóp mũi Tiêu Đồng cười nói:

- Âu Dương Hồng Ngọc là thân muội của Hoàng hậu, bất kể là nàng có quyết tâm xưng hậu hay không thì đầu tiên cũng cần cùng Hoàng hậu liên hợp đối phó Hiền phi, từ đó, chúng ta tất nhiên bớt đi một mối họa có thể có thời gian yên ổn qua ngày.

- Nếu như đối phó Hiền phi chỉ cần Âu Dương Hồng Ngọc là đủ, như vậy...

Minh Nguyệt khê vè đôi hoa tai trên châu cười nói tiếp:

- Hậu cung này chắc chắn còn có cao nhân ẩn mình

9. Q.1 - Chương 9: Thánh Tổ Gia Huấn

Giữa trưa, mặt trời chiếu sáng, toàn bộ hậu cung như có sóng gió, trước khi dùng bữa, Mộ Từ đã đến một lần chưa nói gì chỉ là vài ba câu hỏi thăm nhưng Minh Nguyệt có thể nghe ra sự thăm dò trong lời nói. Nàng bèn nói luôn:

- Hoàng thượng đêm qua ở lại cung Ngưng Tuyết là ý của Thái hậu, tỷ tỷ đừng để trong lòng.

Mộ Từ nghe Minh Nguyệt nói xong trong lòng cũng hòa hoãn xuống, hàn huyên đôi câu rồi vội vàng dời đi. Minh Nguyệt thấy bộ dạng nàng ta không yên lòng đã hiểu Mộ Từ đi hỏi thăm Ngự Hạo Hiền đêm nay ngủ lại tẩm cung của phi tử nào?

Hậu cung tường đỏ mái xanh giống như một nhà giam thật đẹp, không chỉ giam giữ quyền sở hữu của phụ nữ mà cùng giam giữ cả tự do của đế vương. Nếu đêm qua sung hạnh không phải là ý của Thái hậu, vận mệnh của nàng sẽ như thế nào?

Dùng cơm xong, Minh Nguyệt buồn ngủ nên vào phòng ngủ một chút, sai Tiêu Đồng thưởng cho cung nữ kêu Đông Nguyệt, an ủi mấy câu.

Trong phòng ngủ, Minh Nguyệt nhìn giá sách đầy đủ mà không tìm thấy quyển nào có hứng thú xem. Tiện tay rút một quyển tên là “Thánh Tổ gia huấn” nằm trên giường từ từ xem.

Khi Minh Nguyệt mở trang sách đầu tiên đã ngây ngẩn người, đôi mắt tròn to, cả người cứng đờ. Mấy chữ to màu đen đập vào mắt “Đế vương lăng mộ tuần táng”, mi mắt kích động hạ xuống lập tức giở qua trang thứ hai. Không xem không sao. Xem rồi khiến Minh Nguyệt vội vã bật dậy.

“Tổ tiên gia huấn, phạm là đế vương không thể lấy nữ tử có chữ Nguyệt trong tên, không được làm trái”. Minh Nguyệt sửng sốt, trong lòng dâng lên cỗ khí lạnh, kinh hoàng “Hoài Nguyệt quốc” sao lại Hoài Nguyệt (nhớ “Nguyệt”) mà không thể lấy nữ tử có chữ “Nguyệt” “trong tên.

Bàn tay vội vã lật sang trang sau lại càng kinh ngạc, trên đó ghi lại bi kịch tình yêu của vị đế vương đầu tiên “Hoài Nguyệt Thái Tổ” cùng “Minh Nguyệt quý phi”, nhưng ghi lại rất qua loa, không hoàn chỉnh, cuối cùng chỉ nói: “Quý phi bị ban chết, Thái tổ bệnh nặng, sửa quốc hiệu thành Hoài Nguyệt, đem mấy trăm cung nữ tuần táng.”

Quý phi bị ban chết? Minh Nguyệt cảm giác bản thân rùng mình, vì sao bị ban chết, vì sao phải tuần táng? Một tội phi chết đi lại cần nhiều người tuần táng sao?

Bàn tay trắng nõn kẹp lấy trang giấy, chậm rãi lật qua những trang sau lại chỉ ghi đạo tam tông tứ đức, trung trinh của nữ tử cùng với đức tính cần có của phi, hậu. Minh Nguyệt không có tâm tình xem tiếp, lật đến trang cuối cùng lại bị xé đi, chỉ còn lại ba chữ to “Hoài Nguyệt thương” (chữ thương có nghĩa là chết non, mình cũng chịu rồiL)

Trong lòng giật mình chưa kịp nghĩ đã thấy quyển sách bay lên không, Minh Nguyệt ngạc nhiên, kinh hồn định đứng lên nhưng lại ngã vào lồng ngực ấm áp tràn ngập mùi Long diên hương.

- Ái phi thật có nhã hứng

Ngự Hạo Hiên nhìn “Thánh Tổ gia huấn” trong tay, môi mỏng mỉm cười nhưng ánh mắt lại lạnh như băng, tùy ý lật vài tờ rồi ném lên án thư. Bàn tay to kéo Minh Nguyệt ngồi ở trường kỷ, hỏi đầy thâm ý:

- Đã ngộ ra điều gì?

Minh Nguyệt nhìn vẻ lạnh lùng của Ngự Hạo Hiên, trong lòng rối rắm, mím môi khẽ cười, ôn nhu nói:

- Hoàng thượng sao lại đến đây?

Ánh mắt Ngự Hạo Hiên lạnh lùng nhưng vẫn cười nói:

- Làm sao? Trẫm muốn gặp thê tử của mình còn cần xem ngày sao?

Thê tử, trong lòng Minh Nguyệt khẽ động, có chút kinh ngạc với lời Ngự Hạo Hiên, mềm nhẹ cười tạo ra khoảng cách rồi nói:

- Hoàng thượng là phu quân của nô tì, đương nhiên nô tì thích hoàng thượng đến đây.

- Thật không?

Ngự Hạo Hiên ôn hòa hỏi khiến Minh Nguyệt sửng sốt. Nhưng ngay lập tức hấn lại giở bản “Thánh Tổ gia huấn” ra giống như đang xem lại tựa như chỉ thoáng nhìn, cuối cùng dừng ở trang thứ hai, đoạn viết về Thái tổ cùng Minh Nguyệt quý phi.

Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Hiên đang rất chuyên tâm mà lòng càng thêm nghi hoặc. Nàng nghĩ quyển sách này tự nhiên xuất hiện ở giá sách Ngưng Tuyết cung. Chắc hẳn mỗi vị phi tử đều phải có, Ngự Hạo Hiên chắc cũng xem qua trăm lần rồi, sao lúc này còn chuyên chú như vậy.

- Ái phi rất ngạc nhiên với chuyện xưa này sao?

Bỗng nhiên Ngự Hạo Hiên ngừng đầu nhìn chăm chăm vào Minh Nguyệt, âm trầm nói một câu.

Minh Nguyệt ngẩn ra nhìn đôi mắt thâm trầm như đêm đen kia, trong lòng có chút cảm giác không nói rõ ràng được, nàng mím môi cười, dẹp bỏ sự rối rắm trong lòng, nhẹ nhàng nói:

- Nô tì chỉ là có chút hâm mộ.

- Hâm mộ?

Ngự Hạo Hiên chắc hẳn không đoán được Minh Nguyệt lại nói như thế, trong lòng có chút mềm mại, khẽ giật mình nhưng lại lạnh lùng nói:

- Ái phi hâm mộ điều gì?

Có lẽ Ngự Hạo Hiên vẫn là một kẻ lãnh khốc, hẳn che dấu nội tâm cực giỏi. Nhưng Minh Nguyệt lại nắm bắt được chút cảm xúc khẽ lóe lên trong mắt hắn, đôi mày thanh tú nâng lên, ôn nhu như nước nói:

- Minh Nguyệt quý phi bị ban chết, để vương bệnh nặng, như vậy cho dù vị quý phi này chết thật bi thảm nhưng vẫn chiếm được trái tim của một nam nhân, không phải sao?

Nói xong, Minh Nguyệt ngừng cười, lẳng lặng nhìn thần sắc trên mặt Ngự Hạo Hiên nhưng lại khiến nàng thất vọng. Ngự Hạo Hiên vẫn duy trì vẻ mặt lạnh băng, nét mặt lười nhác, con ngươi đen láy vô tình, ngón tay thon dài tiếp tục gỡ sách, rồi đặt lên đầu giường.

- Canh giờ không sớm nữa, trẫm không quấy rầy ái phi nghỉ ngơi

Đúng lúc Minh Nguyệt đang nghi hoặc, Ngự Hạo Hiên đã đứng lên, tay áo màu vàng khê vung lên bước ra phòng ngủ, đến cửa bỗng nhiên hơi quay đầu tựa như muốn nói gì đó nhưng lại lập tức bước đi.

Minh Nguyệt nhìn bóng Ngự Hạo Hiên dời đi, bàn tay trắng nõn vuốt vuốt mái tóc dài, đôi mắt nhìn về phía quyển sách kia, nghi hoặc trong lòng càng sâu.

Thường Ân điện, Ngự Hạo Hiên ngồi trước bàn cờ, tay cầm quân đen không chút do dự hạ xuống, chặn đứng đường lui.

Ngồi một bên là Âu Dương Chiêu dung đang khẽ nhướn mày, đôi tay như ngọc nắm chặt quân cờ trắng mấy lần muốn hạ xuống lại thôi, khuôn mặt trắng nõn đầy do dự mà đôi mắt phượng lãnh liệt cũng trở nên do dự.

Một lát sau, Ngự Hạo Hiên nhìn nàng. Lúc này tay ngọc do dự, bỗng nhiên một tiếng hừ vang lên, Âu Dương Hồng Ngọc kinh ngạc hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn Ngự Hạo Hiên có chút tức giận, cảm thấy sợ hãi lập tức đánh xuống nhưng lại khiến thế cờ của nàng tự rơi vào tử địa.

Ngự Hạo Hiên liếc mắt nhìn bàn cờ, lười nhác vẫy nhẹ tay, cung nữ bên cạnh vội đem bàn cờ bưng xuống, dâng lên hai chung trà ngon.

Ngự Hạo Hiên khẽ nhấp một ngụm trà, liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài rồi đứng dậy nói:

- Người đâu, truyền xuống, hôm nay trẫm nghỉ tại Ngưng Tuyết cung.

Vừa dứt lời, tay áo phất nhẹ, trường bào thêu rồng tơ vàng dưới ánh nến lóe ra ánh sáng chói mắt rồi biến mất trong ánh tịch dương huy hoàng.

Phía sau, một cung nữ áo xanh tiến lên, nhìn về phía Ngự Hạo Hiên biến mất, bất bình nói:

- Nương nương, dựa theo Hoàng hậu sắp xếp, hôm nay nên là nương nương thị tẩm chứ.

Âu Dương Hồng Ngọc khẽ lắc đầu, trong mắt lộ vẻ cô tịch, sâu xa nói:

- Hoàng thượng đang cảnh cáo ta, không nên làm theo ý Hoàng hậu.

Nói xong xoay người vào trong phòng thở dài nói:

- Thanh Lan, ta mệt mỏi rồi.

Thanh Lan lòng đau xót, rưng rưng nói:

- Nương nương là thân muội của Hoàng hậu sao có thể không theo Hoàng hậu? Hoàng thượng cho dù muốn cảnh cáo người cũng không cần đến Ngưng Tuyết cung tìm kẻ quái dị kia, như thế thật không đúng.

- Thôi!

Âu Dương Hồng Ngọc ôn nhu nói, chớp hạ mi dài, chậm chậm đi vào đại điện, đôi hài lụa vàng trên thềm đá tạm dừng lại nói:

- Trong hậu cung, mỗi nữ nhân đều có giấc mộng được giống như Minh Nguyệt quý phi của Thái tổ hoàng đế để có thể chiếm trọn trái tim của nam nhân, nhưng cho dù là Minh Nguyệt quý phi kết cục vẫn là tình thương thân tử. (tình bị tổn thương, người bị chết)

- Nói xong, đôi mắt âm đạm, hờ hững bước vào phòng ngủ.

Thanh Lan nhìn bàn ăn chất đầy sơn hào hải vị nhưng lại không nở quấy rầy chủ tử của mình. Tay kê vò nhàu chiếc khăn, nhìn về phía Ngự Hạo Hiên biến mất, đáy lòng có chút chua xót.

10. Q.1 - Chương 10: Xem Thường Nói Yêu

Trời chiều ngả về phía tây nhưng ở trên trời lại có vệt sáng đỏ đậm như phượng hoàng niết bàn.

Minh Nguyệt từ sau khi dùng xong ngọc thiện vẫn chỉ ở trong phòng ngủ nhìn cuốn “Thánh Tổ gia huấn” nhưng vẫn không hiểu được rõ ràng. Tìm tất cả mọi tài liệu “Xuân Thu”, “Đế vương truyền” cũng không thấy ghi lại nửa điểm về nữ tử “Minh Nguyệt” kia. Ở trong sách cũng có một thiên ca ngợi về công đức khai quốc của Thái Tổ nhưng chuyện hậu cung của vị đế vương này một chữ cũng không nói. Điều duy nhất ghi lại là Hoàng hậu của Thái tổ là Âu Dương thị.

Theo sách ghi lại, Âu Dương thị dù là Hoài Nguyệt Hoàng hậu đầu tiên nhưng thật ra chỉ là người vợ thất bại. Nàng bao nhiêu năm mới đoạt được hậu vị nhưng đến khi chết lại không có con. Hậu vị giành được chưa đầy nửa năm đã qua đời. Nghĩ đến Âu Dương thị, Minh Nguyệt đương nhiên nhớ tới Hoàng hậu cùng Chiêu dung. Âu Dương gia làm đến thừa tướng, lại là quốc trượng. Dân gian truyền miệng rằng nữ tử Âu Dương gia tài hoa hơn người, thanh cao kiêu ngạo, trời sinh có mệnh làm Hoàng hậu cho nên Âu Dương Tiêu Ngọc mới 12 tuổi đã tiến cung làm hậu, nhưng chân chính gả cho Ngự Hạo Hiên là chuyện năm năm trước.

Còn về Âu Dương Hồng Ngọc, quả thật là trí tuệ vô song, Giang Nam đệ nhất tài nữ. Mẫu thân nàng là thiếp thứ chín của Âu Dương thừa tướng, thân phận hèn mọn cho nên Âu Dương Hồng Ngọc tiến cung mới chỉ có thể làm đến Chiêu dung nhỏ nhỏ. Nghe nói, mẫu thân của nàng cũng là đệ nhất tài nữ Giang Nam Lâm Văn Như, chỉ tiếc nửa năm trước đã qua đời.

Giờ đến trang cuối cùng, Minh Nguyệt buồn ngủ day nhẹ trán rồi gập sách lại. Cả nửa ngày cũng chỉ thu hoạch được về thể lục của Âu Dương thế gia. Âu Dương thừa tướng quyền khuynh triều chính mà con gái của chính thế Âu Dương là mẫu nghi thiên hạ. Chuyện này ai ai cũng biết. Đứng dậy, đem sách cất về chỗ cũ, Minh Nguyệt sửa sang lại trường bào, vuốt lại tóc mai, định lười biếng ở trong phòng ngủ hơn một canh giờ rồi sẽ dùng bữa tối. Sau đó thêm thiếp trên giường. Có lẽ vì quá mệt mỏi, nhắm mắt lại đã ngủ say.

Đêm dài, mưa phùn lất phất, trong phòng ngủ, dưới ánh nến. Ngự Hạo Hiên ngồi bên chiếc giường nhìn Minh Nguyệt ngủ, tự tay đem chiếc chăn hồng nhạt thêu mẫu đơn sửa lại một chút. Một trận gió nhẹ thổi đến, quyển sách trên tay khẽ sột soạt. Giường ngủ, phù dung trướng nhẹ nhàng bay lên, khí lạnh bức người.

Minh Nguyệt mi dài chớp chớp rồi khẽ mở mắt nhìn nhìn một lát rồi mới hơi quay đầu nhìn về người đang ngồi cạnh mình. Nàng sửa sang lại chiếc khăn che mặt rồi đứng dậy nói nhỏ:

- Nô tỳ không biết Hoàng thượng giá lâm, xin hoàng thượng tha lỗi.

Ngự Hạo Hiên nhìn đôi mắt trong suốt không chút sợ hãi của Minh Nguyệt mày kiếm khẽ nhướng nhưng lại lập tức bình thường. Âm thanh trầm thấp ôn nhu nói:

- Tha lỗi? Nếu là phi tần khác thì đã nói là đáng chết mà nàng lại nói tha lỗi. Xem ra nàng có thể nhìn thấu tâm tư của trẫm

Trong hậu cung này, trừ Thượng Quan Uyển Nhi chỉ e là có mỗi Âu Dương Hồng Ngọc mới hiểu được tâm tư của hân. Nhìn Mộ Tuyết trước mặt, Ngự Hạo Hiên nheo hai mắt lại nhưng cũng không đưa ra được kết luận rõ ràng.

Minh Nguyệt nghe Ngự Hạo Hiên nói, khoe miệng khẽ cười nhưng ánh mắt bình tĩnh không chút sợ hãi, nhu hòa nói nhỏ:

- Nô tì ngu độn, nếu Hoàng Thượng cho rằng nô tỳ đáng chết, vậy nô tỳ nên chết.

Nói xong, nàng đứng thẳng dậy nhưng không có chút sợ hãi. Mộ gia mặc dù thể lực không bằng Âu Dương gia nhưng so với cha của Hiên phi là Hình bộ Thượng thư thì vẫn coi như là chim yến trên trời và lươn dưới bùn. Phụ thân Mộ Tuyết cùng huynh trưởng nhiều năm chinh chiến biên quan, lập vô số chiến công, sớm là công cao quá chủ, làm sao nói muốn động là động? Nhưng thân tử một khi công cao quá chủ thì sớm muộn cũng bị tru di cửu tộc. Đây là định luật bất biến của lịch sử.

Minh Nguyệt cười lạnh trong lòng, bởi thế, nếu như Ngự Hạo Hiên muốn động đến Mộ gia, nàng không chết cũng phải chết, nếu là không muốn động, cho dù nàng muốn chết cũng không được. Sắc mặt Ngự Hạo Hiên có chút cứng nhắc. Bàn tay to giấu trong tay áo nắm chặt. Hắn gắt gao nhìn đôi mắt lúc nào cũng lạnh nhạt tự nhiên của Minh Nguyệt giống như hận không thể hung hăng đánh một quyền, đánh tan sự nguy trang của nàng.

Hồi lâu hơi thở của hắn dần ổn định, bỗng nhiên vươn tay nắm lấy cằm Minh Nguyệt, nhìn đôi mắt trong suốt như nước cười nói :

- Ái phi thật khiến trẫm yêu thương.

Ánh mắt trầm ám, trong lòng Minh Nguyệt rung động, tất nhiên nàng hiểu ý tứ của hắn. Giương mắt nhìn ánh mắt Ngự Hạo Hiên dần chuyển màu lam, trong lòng giật mình, Minh Nguyệt lui về phía sau nhưng lại bị hắn kéo vào lòng, mùi Long diên hương bao phủ lấy nàng.

- Hoàng Thượng.

Minh Nguyệt khẽ hô một tiếng, thân thể cứng ngắc.

Ngự Hạo Hiên nhìn khuôn mặt Minh Nguyệt dần ửng đỏ, nổi tức giận trong lòng dịu đi vài phần, ngón tay nâng cằm nàng lên, từ từ tiến đến môi nàng, ngón tay lạnh lẽo, cả hai cùng trợn mắt nhìn nhau. Minh Nguyệt cảm nhận được trên môi lạnh như băng, bàn tay để trên ngực Ngự Hạo Hiên khẽ nắm lại, nhắm mắt để mặc hắn hôn nàng.

Hồi lâu sau, Tiêu Đồng ở ngoài cửa nhẹ giọng nói:

- Hoàng Thượng, nương nương, bữa tối đã chuẩn bị xong.

Minh Nguyệt như bỏ được tảng đá trong lòng, nhưng vừa mở mắt đã thấy đôi mắt lam ẩn nhẫn lửa giận, nàng khẽ giãy dụa lại càng bị hôn sâu.

Nóng rực mà triền miên giống như muốn tiến sâu đến linh hồn, Ngự Hạo Hiên bá đạo chiếm lấy đôi môi nàng cho đến khi Tiêu Đồng lặp lại lần nữa hắn mới buông tha nàng. Nhìn Minh Nguyệt thở hổn hển, hắn thấp giọng cười ra tiếng, đùa cợt hỏi:

- Mộ Tuyết yêu trẫm không?

Trợn tròn mắt, Minh Nguyệt còn chưa hoàn hồn nhìn Ngự Hạo Hiên, đầu óc dần thanh tỉnh, chậm rãi hạ thấp mi dài, bàn tay trắng nõn từ ngực hắn hạ xuống, ở trong tay áo nắm thành quyền.

Một nụ hôn khiến nàng hít thở không thông lại chỉ vì thành toàn cho bước đi đầu tiên trong ván cờ của hắn. Khó trách người xưa nói “Từ cổ bạc tình để vương gia”. Sự nhiệt tình trong lòng dần hạ xuống nhưng hô hấp vẫn dồn dập, nàng thấp giọng nói:

- Hoàng thượng muốn nô tỳ yêu người sao?

Ngự Hạo Hiên ngắt ra tựa hồ không nghĩ Mộ Tuyết sẽ hỏi như thế, có chút xấu hổ nói:

- Trẫm đương nhiên hy vọng.

Có lẽ các nữ nhân kia sẽ không do dự trả lời hắn. Minh Nguyệt khẽ động mi dài, nhìn ánh mắt hắn đang có chút trốn tránh cười nhẹ nhàng:

- Vậy nô tỳ sẽ yêu Hoàng Thượng

11. Q.1 - Chương 11: Vu Cổ Chiêu Hồn

* Vu cổ chiêu hồn: Vu thuật của người Trung Quốc cổ đại, có thể hiểu nôm na là thuật bùa ngải, trong chương này, Như Nguyệt nói với Minh Nguyệt rằng mình đã dùng vu thuật để đưa linh hồn của Mộ Tuyết trở về quá khứ.

Bóng đêm lạnh lùng chỉ có trăng đang lên cao.

Sau khi dùng bữa tối, Minh Nguyệt hầu hạ Ngự Hạo Hiên đi ngủ, lúc này đã qua canh ba nhưng nàng không hề buồn ngủ. Đứng trước cửa sổ, Minh Nguyệt chỉ mặc đơn độc chiếc áo trắng mỏng, tay vịn lan can nhìn trăng trên cao, bàn tay trắng nõn khẽ buông chỉ để lại tiếng thở dài.

Xoay người nhìn Ngự Hạo Hiên ngủ say, đôi mày thanh tú khẽ nâng lên, vỗ vỗ chiếc vòng bạch ngọc trên cổ tay, suy nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng đẩy cửa. Nàng tiến vào đại điện đèn đuốc sáng trưng thấy Tần công công đang ngủ say, lặng lẽ lướt qua người hắn, bước xuống thềm đá, đi vào trong bóng đêm.

Đêm lạnh, sương sớm làm ướt đầm đôi hài kim lữ. Trong gió một trận hương lành lạnh phieu tán cùng với tiếng đàn ai oán đau khổ khiến người khác rùng mình. Đi theo tiếng đàn vọng lại, chỉ thấy phía tây hoa viên có một cung điện còn ánh đèn. Nhưng ánh đèn lay động không ngừng như chực tắt bất cứ khi nào.

Trong thâm cung rất nhiều oán phụ nhưng tiếng đàn của nữ tử này lại không giống như đang ôm oán hận, dù có cảm giác mong manh nhưng lại ngạo nghễ thanh cao không ai bì kịp. Đôi mắt Minh Nguyệt trầm xuống, theo tiếng đàn mà tới.

- Tiểu thư, sương càng lúc càng nhiều, nô tỳ đỡ người về phòng nghỉ ngơi thôi.

Giọng nói nhu nhược, lo lắng hòa cùng tiếng gió Bắc thét gào truyền đến tai, Minh Nguyệt hơi dừng chân.

- Xảo Nhi, người nói Hoàng thượng có thể đến thăm ta không? Ta bây giờ khụ..khụ..

Thanh âm nữ tử mềm mại, suy yếu truyền đến, rồi tiếng ho dồn dập, tiếng thở hồng hộc.

- Tiểu thư, hoàng thượng sẽ đến, chờ tiểu thư khỏe hơn, Hoàng Thượng sẽ đến.

Cung nữ tên Xảo Nhi kia như sắp khóc.

Minh Nguyệt nhìn cánh cửa bị gió thổi kêu “cót két” kia, trong lòng thấy lạnh thấu xương. Nàng bước lên nhìn ánh nền trước cửa sổ, thấy một mỹ nhân tuyệt sắc gầy yếu nằm trong lòng một cung nữ áo xanh đang không ngừng ho khan. Khuôn mặt tái nhợt cùng hai mắt vô thần khiến người ta đều biết ngày đại nạn của nàng không còn xa.

Vây quanh nàng là tiếng cung nữ khóc không ngừng, chỉ nhất nhất gọi tiểu thư. Cảnh tượng này khiến Minh Nguyệt nhớ lại đêm đại hôn, Tiêu Đồng lê mang hoa vũ và cả thần sắc sợ hãi khi dâng trà nhưng vẫn muốn đồng sinh cộng tử cùng nàng. Nàng nghĩ đây chắc là cung nữ hồi môn của nữ tử này, giống như Mộ Tuyết và Tiêu Đồng.

Chớp mi, than nhẹ định rời đi.

Nhưng ánh mắt nữ tử yếu ớt chợt lóe giống như tràn ngập hi vọng, nhìn về hướng nàng suy yếu hô:

- Là hoàng thượng sao? Hoàng thượng!

Hoàng thượng? Minh Nguyệt dừng chân, trong lòng pha tạp đủ mùi vị. Ngự Hạo Hiên đêm nay ngủ tại Ngưng Tuyết cung của nàng. Mà nàng nếu gặp nữ tử thất sủng này thì sẽ khiến nàng ta chịu không biết là đã kích cỡ nào. Cảm thấy căng thẳng, kiên quyết bước đi. Nàng nghe thấy tiếng cửa mở, một thân áo trắng phieu linh chạy ra.

- Tiểu thư, tiểu thư

Cung nữ đằng sau vội tiến lên đỡ nàng, rồi ánh mắt hai chủ tớ cùng nhìn bóng dáng Minh Nguyệt.

Nữ tử kia thất vọng, nàng ngã vào gió lạnh như băng. Cung nữ kia đỡ chủ tử của mình quỳ xuống run giọng nói:

- Nô tỳ tham kiến Đức phi nương nương.

Đức phi? Ánh mắt nữ tử kia lại lóe sáng, nàng bình tĩnh nhìn rõ ràng rồi kêu lên một tiếng:

- Minh Nguyệt?

Minh Nguyệt ngẩn người, đôi mắt kinh ngạc, khẽ run lên, đi tới phía tuyệt sắc giai nhân kia. Nhưng vừa đến gần lại sợ đến sững sờ, như bị hóa đá. Nàng kia có khuôn mặt giống hệt với diện mạo kiếp trước của nàng.

Nữ tử kia thấy phản ứng của Minh Nguyệt thì đột nhiên cười to, nàng phun ra một búng máu, nắm lấy váy Minh Nguyệt kích động nói:

- Minh Nguyệt, ngươi đã đến rồi, ngươi cuối cùng cũng đã đến rồi

Sau đó hôn mê bất tỉnh.

Trời đã sang canh bốn, sắc trời tối đen như đang chờ đợi rạng đông chiếu sáng.

Minh Nguyệt chậm rãi trở về Ngưng Tuyết cung, nhưng toàn thân vô lực. Nàng bước đến Hướng Ân điện nhưng không có sức lực nào đẩy ra cánh cửa lớn kia. Bên tai văng vẳng tiếng của nữ tử kia, từng chữ như châu ngọc. Như Nguyệt Quý phi là nữ tử kiêu kỳ nhất trong hậu cung. Một năm ân sủng đổi lấy ba năm bi kịch trong lãnh cung. Có lẽ chỉ vì có kẻ muốn giá họa.

Hơn nữa, nữ tử kia luôn miệng nói rằng mình dùng 20 năm dương thọ sau này để đổi lấy một cuộc giao dịch cùng ma quỷ. Nàng ta đưa linh hồn Minh Nguyệt đến quốc gia này, giúp nàng báo thù. Nàng nói cho Minh Nguyệt rằng Quý phi của Hoài Nguyệt Thái Tổ tên là Minh Nguyệt, khi Thái Tổ đăng cơ được ba năm, trong một lần săn bắn mang về một nữ tử của bộ tộc khác. Nghe nói nữ tử đó tuyệt sắc khuynh thành, dung mạo tựa thiên tiên, người tựa như không xương, da dẻ nõn nà, tiến cung chưa đầy nửa tháng thì được sắc phong làm Quý phi.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Minh Nguyệt Quý phi tính tình quái đản, ỷ vào Thánh Tổ sủng ái, đuổi các phi tần khác ra khỏi cung, muốn độc chiếm hậu cung. Thế mà Thái Tổ cũng thuận ý nàng. Ba năm ân sủng một mình Quý phi khiến cho hậu cung oán thán. Cho đến một ngày Quý phi sẩy thai, bị thương quá độ, buồn bực mà chết.

Thì ra trong “Thánh Tổ gia huấn” chỉ là một cách nói khác mà thôi. Chết đi cùng mấy trăm người tuấn táng chỉ để giấu đi một bí mật không ai có thể tưởng tượng đến. Run run chạm vào cánh cửa, nhẹ nhàng đẩy, bước chân loạng choạng đi vào rồi từ từ đóng cửa, cảm giác bản thân không còn chút sức lực.

Hơi mở to mắt, Minh Nguyệt cảm thấy hoảng hốt, từ khi nào ánh nến trong phòng ngủ lại tắt? Trước khi nàng đi không hề tắt nến.

- Đã trở lại?

Giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên, Minh Nguyệt giật mình lui về phía sau hai bước. Đôi mắt mở to nhìn Ngự Hạo Hiền trên giường mặt rồng giận dữ cùng với mấy cung nữ thái giám đang quỳ.

Bàn tay trắng nõn chậm rãi nắm thành quyền, Minh Nguyệt trong lòng sợ hãi, nàng nhìn về phía Tiêu Đồng đang nháy mắt với nàng. Minh Nguyệt phất thân rồi quỳ trên nền đất lạnh như băng:

- Nô tì khấu kiến Hoàng thượng.

Ngự Hạo Hiền nhíu mắt không nghĩ Minh Nguyệt sẽ trấn tĩnh như thế. Bàn tay giận giữ ba một tiếng, chụp lấy mép giường quát to:

- Cút hết ra ngoài cho trẫm

Tiêu Đồng run lên ngắc đầu lo lắng nhìn Minh Nguyệt nhưng Minh Nguyệt chỉ nhú mày ý bảo nàng cùng những kẻ khác đi ra đi. Chốc lát, phòng ngủ chỉ còn lại hai người họ. Chưa bao giờ thấy Ngự Hạo Hiên tức giận như vậy. Minh Nguyệt trong lòng hơi động, quỳ trên mặt đất cứng nhắc, hô hấp đình trệ, tim đập dồn dập. Trong một đêm cả hai sự kiện dồn dập kéo đến khiến nàng có chút bất lực, thậm chí không thể nào nói dối, lấp liếm được.

- Ái phi sẽ nói gì đây?

Ngự Hạo Hiên tức giận nói:

- Nói xem tại sao nửa đêm ra ngoài?

Hạ mi, Minh Nguyệt khẽ giật mình trong lòng hiện lên khuôn mặt tái nhợt của Như Nguyệt, bàn tay trắng nõn nắm chặt rồi nhỏ giọng nói:

- Nô tì nửa đêm nghe được tiếng đàn nên mới ra ngoài xem sao?

Ngự Hạo Hiên ngẩn ra tựa như không nghĩ Minh Nguyệt sẽ trả lời như vậy. Thần sắc có chút mất tự nhiên nói:

- Rồi sau đó.

Trong lòng run lên, Minh Nguyệt không nhìn Ngự Hạo Hiên nhưng đã có chút hiểu rõ. Thì ra lời nói của nữ tử kia không phải là giả nên hàm hồ đáp:

- Sau đó, nô tì đến ngự hoa viên, phía tây lãnh cung có một nữ tử tuyệt sắc bệnh nặng đang đánh đàn

- Bệnh nặng?

Ngự Hạo Hiên có chút kích động, hần đi đến bên cạnh Minh Nguyệt, kéo Minh Nguyệt đứng dậy, con người lạnh lùng có chút hỗn độn.

Cổ tay Minh Nguyệt đau nhức, ngắc đầu nhìn nhưng lại nhìn trúng đôi mắt đầy đau thương của Ngự Hạo Hiên, trong lòng rung mình, thanh âm run run:

- Vâng, nữ tử kia bệnh rất nặng, có lẽ không chống đỡ được bao lâu.

Ngự Hạo Hiên cả kinh vội buông tay Minh Nguyệt, bước ra đại điện nhưng ở cửa Hưởng Ân điện đột nhiên dừng lại, trầm giọng nói:

- Tàn công công, sai Thái y viện mang thuốc bổ đến cho Đức phi nương nương.

Rồi nhanh chóng bước vào màn đêm đen như mực kia.

Minh Nguyệt nhìn bóng Ngự Hạo Hiên rời đi, trong lòng hỗn độn trăm ngàn cảm xúc. Cuối cùng, đến khi Tiêu Đồng chạy vào nàng khẽ thở dài, vuốt nhẹ mấy sợi tóc nói:

- Tiêu Đồng, xem ra chúng ta phân tích sai rồi, Hoàng thượng có yêu một nữ tử khác.

Tiêu Đồng ngạc nhiên, đôi mắt dăm lệ nhìn đôi mắt trong suốt của Minh Nguyệt, thần sắc nghi hoặc. Minh Nguyệt vỗ về bàn tay Tiêu Đồng, đôi mắt dừng ở màn đêm đen kia chỉ nói:

- Kể cho ta một chút chuyện của Như Nguyệt Quý phi đi.

Tiêu Đồng đầu tiên ngẩn ra như sợ hãi rồi hơi gật đầu, tiến lên đóng cửa lại.

12. Q.1 - Chương 12: Dị Dàng Thoáng Qua

Canh năm, Tàn công công cung kính bưng bát thuốc màu đen tiến đến trước của Hưởng Ân điện cúi đầu gõ nhẹ cửa:

- Nương nường, thuốc đã chuẩn bị xong

Cánh cửa mở ra, Tiêu Đồng khước mắt ửng đỏ nhìn Tần công công đứng trước cửa có chút buồn bực giật lấy chén thuốc trong tay hần nói:

- Đức phi để tự ta hầu hạ, không phiền tổng quản.

Vừa dứt lời đã đóng sầm cửa lại rồi xoay người nhìn Minh Nguyệt đang đứng trước cửa sổ, có chút khổ sở nói:

- Tiểu thư.

Minh Nguyệt đứng trước cửa sổ nhìn ra rừng hoa mai ngoài kia, quay đầu cười yếu ớt, bàn tay trắng như phấn khẽ bưng chén thuốc, ngửi chén thuốc kia có chút nhũn nhẽo nhưng vẫn cố uống hết. Ngự Hạo Hiên không cho nàng có cơ hội mang hoàng tử (con vua) mà nàng cũng không muốn ở lại niên kỉ xa lạ này sinh con đẻ cái cho nam tử mà mình không yêu. Có lẽ đây là nhất cử lưỡng tiện, bọn họ đều ích kỉ nhưng lại tác thành tâm ý của nhau.

Xuyên qua thời không, nàng có lẽ có sự chuẩn bị, nhưng gả làm vợ người khác cũng không nằm trong dự kiến của nàng. Ngày đó cùng Mộ Tuyết trao đổi linh hồn nàng cũng không có khả năng lựa chọn. Có lẽ đây là cơ duyên như lời Diêm Vương nói, người là dương thọ, chết đi là âm thọ mà xuyên qua có lẽ đã là tiền định rồi.

Tiêu Đồng nhìn thần sắc Minh Nguyệt không chút gợn sóng, trong lòng có chút khó chịu, đón lấy bát thuốc cầm lấy một ít điểm tâm ngọt, mắt đỏ hoe nhìn nói:

- Tiểu thư, ăn chút đồ ngọt cho bớt đắng đi.

Minh Nguyệt lấy điểm tâm trong tay Tiêu Đồng nhưng lại chậm chạp không muốn ăn, chỉ lẳng lặng đứng đó, đứng trước cửa sổ gió đang thổi lạnh冽.

Sáng sớm ánh nắng rực rỡ, Minh Nguyệt sai người bắc ghế đặt ở dưới gốc mai trước điện. Lại sai Tiêu Đồng tìm mấy bộ sách, ngồi dưới tán cây nghiền ngẫm.

Trải qua trận phong ba đêm qua, nàng nghĩ hành động của mình đã lan truyền khắp hậu cung mà những cung phi kia có thể rèm pha vị Như Nguyệt Quý phi không chịu an phận với Hoàng thượng, tất cả sẽ bị đem ra bàn tán. Nhưng đến cuối cùng người ta cười nhạo Mộ Tuyết vô năng hay châm chọc phế phi thì Minh Nguyệt đều không muốn biết, dù sao miệng lưỡi người đời vẫn rất đáng sợ.

Gió nhẹ thổi bay trang sách, hoa mai phiêu linh, mặt trời ấm áp chiếu rọi khiến cả người thoải mái. Một lúc sau, Minh Nguyệt khẽ buông cuốn sách trên tay, nhắm mắt lại có chút buồn ngủ.

Một lúc lâu sau, bên cạnh có tiếng động nhỏ khiến cho nàng rùng mình, vội mở hai mắt đã thấy Ngự Hạo Hiên đứng thẳng ngay cạnh. Một thân triều phục vàng rực chưa thay, màu vàng dưới ánh mặt trời tỏa sáng, long diễn đồ (hình rồng) thêu tơ vàng lại càng chói mắt tựa như thần linh hiển hiện.

Nàng cảm thấy kinh ngạc, giờ này đáng lẽ hần phải ở trong Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương hoặc đến tẩm điện của cung phi khác mà hưởng thụ nhuyễn ngọc ôn hương. Bất luận thế nào cũng không nên đến tẩm điện của mình, lại càng không nên đứng dưới hai gốc mai tượng trưng “dữ tử giai lão” này.

- Nô tì tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc.

Minh Nguyệt chậm rãi đứng dậy phúc thân có hơi mất tự nhiên nhìn Ngự Hạo Hiên đầy khí chất vương giả trước mặt. Có lẽ là vì bộ long mãng triều phục kia khiến nàng có chút sợ hãi không dám nhìn hần.

Ngự Hạo Hiên tự tay nâng Minh Nguyệt cười nói:

- Trẫm làm kinh động ái phi?

Hơi trở mặt, không hiểu vì sao hần lại dịu dàng như vậy, Minh Nguyệt tim đập nhanh lui về phía sau một bước, ngẩng đầu nhìn Ngự Hạo Hiên đã thấy vẻ mặt hần tươi cười, đôi mắt thâm trầm cũng có chút ôn nhu.

- Không, nô tì vẫn chưa ngủ.

Minh Nguyệt có chút không thể hiểu, đôi mắt đầy vẻ nghi ngờ. Đêm qua, hấn ở phòng mình giận dữ rồi đi mà hôm nay sao có thể ôn mi thiện mục (hiền hòa) xuất hiện trước mặt mình?

Ngự Hạo Hiên nắm tay Minh Nguyệt cười nhẹ nói:

- Thật không? Trầm vừa rồi còn lo lắng ái phi bị cảm lạnh sẽ khiến trầm rất đau lòng.

Nói xong, một tay ôm lấy eo Minh Nguyệt giống như sợ Minh Nguyệt sẽ thực sự cảm lạnh ôm nàng vào lòng.

Tư thế ái muội này khiến cho Tiêu Đồng đứng ở xa có chút khiếp đảm mà các cung nữ còn lại cũng há hốc miệng không thể tự quản bộ dạng xuẩn ngốc của chính họ.

Đối với bọn họ mà nói, Hoàng thượng là một người rất nghiêm túc. Từ trước đến giờ chưa bao giờ trước mặt các cung nữ có hành động ái muội với bất kì phi tần nào, lại càng không bao giờ để một phi tần thị tẩm liên tục hai đêm liền. Đẳng cơ đã năm năm chưa từng phá quy củ này, nhưng chỉ trong ba ngày Mộ Tuyết tiến cung, quy củ này đã bị phá hỏng. Các cung nữ đều cảm thấy đây là một chuyện cực kì lạ thường.

Nhưng bất luận là dịu dàng, ân sủng thế nào, với Minh Nguyệt thì đều như đang ở trên băng mỏng để tính kế mà thôi. Cho đến bây giờ nàng không tin một nam nhân sẽ đột ngột thay đổi thái độ như thế.

- Hoàng Thượng

Minh Nguyệt có chút mất tự nhiên giãy dụa.

Ngự Hạo Hiên nhìn Minh Nguyệt mất tự nhiên mà cười đến tuần mỷ mê hoặc.

- Ái phi trên người có hương thơm lạnh lùng so với hàn mai lại càng thơm, hoa không đẹp bằng người, hoa đẹp phiêu tán tô điểm mỹ nhân, mỹ nhân nhờ hoa lại càng đẹp, ái phi hôm nay thật sự đẹp mê người.

Minh Nguyệt có chút vô thức, nàng nhìn đôi mắt Ngự Hạo Hiên đang nhìn mình chăm chú. Trong mắt hấn sự ôn nhu, thâm tình như thật không có chút nguy trang.

Nàng nhẹ nhàng sờ chiếc khăn che mặt, muốn nói gì đó bàn tay trắng nõn đã bị hấn giữ lại.

- Trầm thích là tâm hồn của ái phi.

Lúc này, Minh Nguyệt thật sự choáng váng. Nàng cùng Ngự Hạo Hiên bốn mắt nhìn nhau, thật sự không biết cảm xúc trong mắt hấn là thật hay giả. Thân mình to lớn ôm lấy tấm thân kiều nhuyễn của nàng, Mùi Long diên hương gắt gao vờn quanh.

Ngự Hạo Hiên đột nhiên nhắc bóng Minh Nguyệt bước lên thềm đá đi vào Hướng Ân điện. Các cung nữ vội né tránh, trở mắt nhìn theo, chờ cánh cửa lớn đóng lại mới giật mình hoàn hồn, nhưng tất cả đều kinh ngạc nhìn nhau há hốc mồm.

13. Q.1 - Chương 13: Thâm Tình, Bạc Tình

Giữa trưa, sau khi lâm triều, Hoàng thượng lại sủng hạnh Đức phi. Tin này loan ra hậu cung lại nổi lên một cơn sóng to gió lớn. Ngoại trừ Thái hậu cùng Thái phi, các cung phi còn lại không ai không nghiến răng tức tối nhưng đều không dám đi tìm Mộ Tuyết gây chuyện.

Bởi lẽ chàng vạng hôm trước, Hoàng thượng ở Trùng Dương cung cùng Âu Dương Chiêu dung đánh cờ rồi cảnh cáo nàng đã thành tấm gương cho kẻ khác. Hoàng thượng vô cùng ghét sự tranh giành tình cảm. Bởi vậy hậu cung ban đầu là công khai tranh đấu, sau lại trở thành ngầm ngầm ghen ghét khiến cho hậu cung nhìn như không một gợn sóng nhưng thực ra lại có nguy cơ tứ phía.

Ngự Hạo Hiên ở trong Ngưng Tuyết cung dùng bữa xong một mình vội vàng dời đi, ngay cả Tần công công cũng không cho đi theo.

Minh Nguyệt nhìn bóng Ngự Hạo Hiên dần xa khuất, trong lòng có cảm giác mát mát nói không nên lời. Nhưng cảm giác mát mát này không phải vì yêu, không phải vì ghen tị mà vì bi ai cho khối thân thể này.

Tần công công nhìn có cô đơn chợt hiện trong mắt Minh Nguyệt, mỉm cười nói:

- Nương nương chớ buồn, Hoàng Thượng nhất định là đến Ngự thư phòng làm chính sự.

Chính sự? Minh Nguyệt cười chua xót, không nói gì chỉ chậm rãi quay về phòng ngủ của mình, xem tiếp mấy cuốn sách vừa này.

Sau một nén hương, Tiêu Đồng bưng trà bánh vào cười nói:

- Tiểu thư hôm nay nên vui mới đúng, ta nghe nói Hoàng thượng bình thường nghiêm trang không bao giờ ôn nhu như vậy với bất kì phi tử nào.

Nói xong Tiêu Đồng có chút vui mừng, đem trà bánh đặt trước mặt Minh Nguyệt, vui vẻ đến muốn nhảy múa lên được.

Nghe Tiêu Đồng nói Minh Nguyệt trong lòng không hề thấy vui mà càng thêm ảm đạm. Bàn tay mảnh khảnh gấp cuốn sách, đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ khẽ thở dài. Bỗng nhiên nhớ tới lời ước hẹn ba ngày trong rừng mai, cúi đầu suy nghĩ một lát rồi lại ngồi xuống đọc sách.

Nàng bây giờ là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt tất cả mọi người. Nếu chỉ có chút sơ sẩy cũng sẽ ngã xuống hố sâu vạn kiếp bất phục, nhất xác cho nàng cũng sẽ chỉ có Tiêu Đồng kia mà thôi.

Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt không chút vui vẻ, trong lòng nghi ngờ vội hỏi:

- Tiểu thư, người không vui sao?

Được hoàng thượng sủng ái là mơ ước của tất cả phi tần, nhưng vì sao tiểu thư còn thở dài?

Minh Nguyệt buông sách nói nhỏ:

- Tiêu Đồng nghĩ Hoàng thượng thực sự sủng ái ta?

Nếu là thật tâm, nàng thực sự sẽ vui vẻ dù sao hắn cũng đã là trượng phu của nàng.

- Chẳng lẽ sủng ái còn có thật giả?

Tiêu Đồng đơn thuần, thẳng thắn nhìn Minh Nguyệt hỏi.

Minh Nguyệt lắc đầu, trong lòng có cảm giác bị thương khó nói:

- Tiêu Đồng, người có biết hôm nay Hoàng thượng vội vàng rời đi là đi đâu không?

- Chẳng lẽ không phải như Tần công công nói là xử lí chính sự sao?

Tiêu Đồng càng khó hiểu.

- Nếu thật là đến Ngự thư phòng vì sao phải để Tần công công lại? Hoàng thượng để thái giám thân tín lưu lại Ngưng Tuyết cung đơn giản có ba mục đích. Mà cả ba mục đích này đều là bất lợi cho ta.

Minh Nguyệt nói đến đây vút quyển sách lên trên giường rồi đứng dậy.

Ba mục đích? Tiêu Đồng giống như bị đánh cho hồ đồ.

Minh Nguyệt khẽ thở dài một tiếng rồi nói:

- Mục đích thứ nhất là khiến cho Tần công công không biết hắn đi đâu. Thứ hai là muốn Tần công công coi chừng chúng ta, để ta không có cơ hội biết hắn đi đâu. Mà thứ ba là khiến ta trở thành mục tiêu để tất cả phi tần ghen ghét, mình thương âm kiếm đều nhằm vào ta mà thôi.

Nói rồi Minh Nguyệt tự chỉ vào chính mình.

Tiêu Đồng nghe xong lạnh người, lắp bắp nói:

- Tiểu thư, ý của người là?

- Hoàng thượng tới lãnh cung – Minh Nguyệt nói.

- A.

Tiêu Đồng há hốc mồm, sợ tới mức không nói nên lời, đôi mắt trong veo trở nên hoảng loạn, bàn tay gắt gao vầy vò chiếc khăn tay.

Minh Nguyệt nhìn thoáng qua Tiêu Đồng rồi khẽ bật cười, vỗ vỗ lên mặt nàng nói:

- Xem bộ dạng người trở thành thế nào?

Nàng biết Tiêu Đồng sẽ bị dọa thành như thế, cho nên mới không muốn nói tất cả chân tướng cho Tiêu Đồng.

Tiêu Đồng lúc này mới hoàn hồn lại không biết nên nói gì cho đúng, cả người giống như bị dọa cho kinh hồn táng đảm.

Minh Nguyệt cười cười lại nói:

- Hoàng thượng đêm nay lâm triều rồi lại đến sủng hạnh ta là vì nguyên nhân đêm qua ta biến mất đến lãnh cung. Nếu những lời đồn về Như Nguyệt Quý phi kia là thật, như vậy, người Hoàng thượng thực sự yêu chính là Như Nguyệt.

Như Nguyệt, tuyệt sắc nữ tử kia tự xưng là kiếp trước của nàng, có dung mạo giống hệt nàng. Nhưng thật đáng châm chọc, các nàng lại có cùng một trạng phụ. Mà trạng phụ đối với các nàng một là bảo vệ mà một là lợi dụng.

- Hoàng thượng yêu là Như Nguyệt Quý phi?

Tiêu Đồng trừng mắt nhìn như là nghe được thiên phương dạ đàm rồi lại nở nụ cười nói:

- Tiểu thư, tất cả Hoàn Nguyệt quốc đều biết Như Nguyệt Quý phi là phản tặc, nàng ta giả danh vào cung chiếm được sự sủng ái hoàng thượng mới đăng phi, nhưng là sau một năm bị Hoàng thượng phát hiện, đưa vào lãnh cung, tước bỏ phi vị.

Minh Nguyệt nghe xong lại không nói. Có lẽ dân chúng đồn đại là không giả. Nhưng một năm sủng hạnh, có lẽ Ngự Hạo Hiên thật lòng với Như Nguyệt, nếu không tại sao đêm qua hân hoan như vậy.

Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt không nói gì, đôi mi thanh tú lại nhăn tít, chẳng lẽ việc này còn có ẩn tình không ai biết? Bỗng dưng Tiêu Đồng cũng trầm mặc. Xem ra hậu cung này còn phức tạp gấp trăm lần bình thường.

Trong lãnh cung, Như Nguyệt gầy yếu ôm chặt Ngự Hạo Hiên, đôi mắt rưng rưng bị thương, thê lương, giọng nhu hòa khiến người khác sinh lòng thương cảm:

- Hoàng thượng, tội thiếp sợ người đi rồi sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa.

Ngự Hạo Hiên nhìn khuôn mặt khuynh thành của Như Nguyệt, trong lòng nhói đau, hân ôm chặt thân thể Như Nguyệt, tựa như muốn thân thể gầy yếu của nàng hòa vào xương máu của mình:

- Nguyệt Nhi, trăm sẽ nhanh chóng đón người ra ngoài.

Nói xong, đôi mắt hân hiện lên một tia ngoan độc, nỉ non nói:

- Án oan của Mộ gia, trăm nhất định sẽ lấy máu cả nhà Mộ thị đến tể điện.

Như Nguyệt ngẩn ra, trong lòng có chút hoảng hốt run giọng nói:

- Hoàng thượng, Đức phi Mộ Tuyết không có ác tâm như Mộ tướng quân.

- Đừng nhắc đến nàng.

Ngự Hạo Hiên không chút nghĩ ngợi nói rồi nói lỏng vòng ôm, vuốt ve khuôn mặt Như Nguyệt, ôn nhu nói:

- Nguyệt Nhi, người có biết trăm một ngàn ngày qua, đêm đêm đều như thế nào? Nguyệt Nhi!

Như Nguyệt đau lòng, nắm chặt xiêm áo Ngự Hạo Hiên, nhẹ nhàng rơi lệ, khẽ gọi

- Hạo Hiên! Hạo Hiên

Ba năm trước, cuốn sổ ghi lại chiêu tẩm (những người thị tẩm đều phải ghi lại) trong hậu cung chỉ có một cái tên: Mộc Như Nguyệt.

Suốt một năm? Đêm khuya, Minh Nguyệt nằm trên giường, nhìn Tiêu Đồng mặc y phục dạ hành trên tay mở một quyển sổ màu vàng nói:

- Tiểu thư, ba năm trước, một năm hai tháng 25 ngày đều là Mộc Như Nguyệt thị tẩm.

- Một năm hai tháng 25 ngày? Nói như vậy một ngày trước khi nàng bị phế, Hoàng thượng cũng nghỉ tại chỗ nàng?

Minh Nguyệt ngồi dậy, hai tay ôm lấy đôi chân mình lạnh nhạt nói

Tiêu Đồng lại liếc quyển sách trong tay, gật gật đầu, vẻ mặt có chút khó coi.

Đế vương sung hạnh một phi tử đến như vậy, ngoại trừ là động tẩm chân tình thì còn có thể là vì cái gì?

Minh Nguyệt cười khê nhưng không nói gì, nhắm mắt lại ý bảo Tiêu Đồng mau đem sách kia trả về chỗ cũ. Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt không hé môi, trùm khăn che mặt linh hoạt bay vọt ra cửa sổ, rất nhanh đã lướt trên nóc nhà.

Lúc này, Minh Nguyệt mới từ từ mở mắt, nhìn ánh trăng kia qua khung cửa sổ, nâng mày, đôi mắt u buồn hồi lâu rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

14. Q.1 - Chương 14: Bẫy Rập Trong Đêm Trăng

Gió đêm lại nổi làm lay động trướng phù dung, những lọn tóc đen nhánh bên tai Minh Nguyệt nhẹ nhàng bay bay

Bỗng nhiên một bàn tay ấm áp đập chặn bông cho nàng, ôn nhu gạt đi những sợi tóc kia, nhẹ vuốt lên mái tóc nàng.

Đôi mi cong vút khê lay động, Minh Nguyệt từ từ mở mắt, trong nháy mắt hoảng hốt rồi mới quay đầu nhìn người bên cạnh mình. Nàng thấy Ngự Hạo Hiên một thân hoàng bào chói mắt ngồi bên cạnh mình, bàn tay to ôm lấy eo mình, vuốt ve mái tóc dài trên vai nàng.

Ngoài điện có tiếng thanh la khê điểm, mơ màng một chút mà cũng đã đến canh ba?

- Tỉnh rồi?

Giọng trầm rất dễ nghe, sau đó hấn ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu cười nói:

- Ái phi đang đợi trẫm?

Đôi mắt Minh Nguyệt tối sầm, lập tức giây dựa thoát ra khỏi vòng ôm, giữ khoảng cách, lạnh nhạt nói:

- Đêm đã khuya, để nô tì hầu hạ hoàng thượng nghỉ ngơi.

Nói rồi gạt đi chặn bông trên người đứng dậy

Nhưng Ngự Hạo Hiên đã ngăn Minh Nguyệt lại, hấn cười khê vươn tay nâng cằm Minh Nguyệt lên, hai mắt như mỉm cười nói:

- Ái phi đang giận trẫm?

Trong lòng rung mình, Minh Nguyệt giương mắt nhìn thẳng vào đôi mắt Ngự Hạo Hiên không chút giấu diếm sự ôn nhu cùng sung nịnh, đôi mày thanh tú nhướng lên, hấn sao có thể che dấu hoàn mỹ như thế? Cảm giác lạnh lẽo nhưng vẫn cười yếu ớt:

- Vâng, nô tì tức giận, nhưng là giận chính mình.

Ngự Hạo Hiên sững sốt rồi lập tức cười rộ lên, kéo Minh Nguyệt vào trong lòng nói:

- Ái phi giận mình cái gì?

- Hoàng thượng chính sự bận rộn, nô tì không tài đức giúp Hoàng thượng phân ưu (chia sẻ sự lo lắng), nô tì giận chính mình ngu độn chỉ có thể ở trong tầm điện chờ Hoàng thượng.

Nói xong đôi mắt trong suốt có chút ảm đạm, bàn tay mảnh khảnh nắm thành quyền giấu trong tay áo.

Có lẽ là lời nói của Minh Nguyệt khiến hấn rung động, Ngự Hạo Hiên cứng người, cúi đầu nhìn thần sắc ảm đạm cùng mắt mắt của Minh Nguyệt, trong mắt hiện lên sự phức tạp nhưng vẫn dịu dàng cười nói:

- Ái phi xứng đáng là Đức phi của trẫm, quả nhiên là huệ chất lan tâm.

- Thật không?

Minh Nguyệt hồ hững đáp lại, trong lòng cười lạnh, rúc vào trong lòng hấn mà ngửi thấy mùi hương của nữ nhân khác, mùi hoa nhài thoang thoảng, từ từ nhắm mắt lại.

Trong lòng cười nhạo cùng châm chọc nhưng Minh Nguyệt thủy chung không hiểu vì sao Ngự Hạo Hiên có thể tự nhiên thể hiện sự ôn nhu, sủng nịnh của hấn. Một khắc trước hấn ôm nữ nhân mình yêu thì thăm ôn tồn mà lúc này, lại có thể ôn nhu đối xử với nàng. Nếu tất cả những điều hiện lên trong mắt hấn là giả, nàng sao có thể thấu rõ được nam nhân này?

Ngự Hạo Hiên thấy Minh Nguyệt nhắm mắt, nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt xinh đẹp của nàng, đầu ngón tay lướt qua hàng mi cong vút nói:

- Ái phi thật đẹp.

Rung động.

Minh Nguyệt mở to mắt đã thấy ánh mắt của Ngự Hạo Hiên chuyển sang màu xanh, cả kinh vừa định đứng dậy đã bị hấn ôm lại, khăn che mặt rớt xuống, mà môi hấn đang dán trên môi nàng.

- Ái phi yêu trẫm không?

Sau nụ hôn nồng nàn, Ngự Hạo Hiên ái muội nỉ non vào tai nàng.

Minh Nguyệt nhìn lên đỉnh màn như đang cuộn sóng, cảm giác ngoài cửa sổ truyền đến trận gió lạnh thấu xương, ánh mắt thoáng qua một tia bi thương, giọng nói mềm mại, uyển chuyển động lòng người:

- Nô tỳ yêu Hoàng thượng.

Ngự Hạo Hiên nghe được Minh Nguyệt khẽ nói, mơn trớn vết sẹo kia, đôi môi lạnh như băng hôn lên vết sẹo, ôn nhu mà thâm tình:

- Mộ Tuyết, trẫm cũng yêu nàng.

Yêu? Ánh mắt Minh Nguyệt tối sầm lại, lập tức nhắm mắt, trong lòng như bị dao cắt một nhát, máu tươi thấm đẫm. Nàng đến thời đại này lại bị người đùa bỡn trên lòng bàn tay, Như Nguyệt, người muốn ta làm thế nào cho phải? Làm thế nào cho phải...

Trong lãnh cung, Như Nguyệt bên ngoài nhìn ngắm đèn đuốc phía đông Ngự hoa viên, trái tim như bị xiết chặt, một đôi mắt rưng rưng động lòng người, dưới gió lạnh, y phục phiêu miểu tựa thiên tiên.

- Tiểu thư, đêm đã khuya, nô tỳ đưa người về phòng nghỉ ngơi.

Phía sau, cung nữ áo xanh nhướng mày, ánh mắt mang theo sự đau lòng và lo lắng. Nhưng nữ tử vẫn không hề nhúc nhích.

- Hoàng thượng đêm nay nghỉ lại chỗ Mộ Tuyết.

Như Nguyệt run giọng nói, chiếc khăn lụa trong tay như bị vò nát, một giọt lệ vô thanh vô tức rơi xuống.

- Xảo Nhi, người nói ta có phải rất ngốc không, Hạo Hiên vì muốn cứu ta mới cùng Mộ Tuyết bên nhau nhưng ta vẫn rất ghen tỵ.

Hơn nữa là ghen tỵ nàng cùng mình có chung số mệnh.

Xảo Nhi nhìn Như Nguyệt, trong lòng nghi hoặc nhưng cũng đỏ mắt nói:

- Tiểu thư, Đức phi nương nương nhất định sẽ giúp tiểu thư, hơn nữa người Hoàng Thượng yêu vĩnh viễn là tiểu thư mà.

- Thật sao?

Như Nguyệt sâu kín nói, nhìn ánh trăng trên trời bị mây che phủ. Mỗi đêm trăng tròn, hoàng thượng đều đứng ngoài lãnh cung cùng nàng ngắm trăng. Tuy rằng hắn không nói gì với nàng nhưng đêm qua, hắn không đến.

Nàng nghĩ hắn đã chán ghét cảnh chỉ có thể cùng nhìn trăng nhớ người mà không thể gần nhau. Nàng nghĩ đến có lẽ cả đời này nàng sẽ chỉ có thể cô tịch mà chết. Nhưng đêm qua, nàng liều chết ra lãnh cung đợi hắn đến, lại đợi được một linh hồn có cùng số mệnh với mình.

Chuyển thiên phù chú đã có hiệu quả, thì ra thời không có thể nghịch chuyển, nhưng vì sao lại dừng lại ở Mộ Tuyết – con gái của kẻ thù với Mộc gia?

Thiên ý trêu ngươi sao? Khi nàng nghĩ mình có thể an tâm chết đi vì kiếp sau của nàng nhất định sẽ vì nàng báo thù, khi nàng tuyệt vọng, Ngự Hạo Hiên lại cho nàng hi vọng. Hắn vẫn yêu nàng như trước, không để ý chuyện Mộc gia mưu phản ba năm trước, sẽ vì mình mà rửa tội cho Mộc gia, sẽ lại ban cho nàng cấm y hoa phục, lại đăng phi vị.

Nhưng tính mạng Mộ Tuyết sẽ làm sao? Nàng nên nói như thế nào với Ngự Hạo Hiên. Những lời nói ma quái kiếp trước kiếp này sẽ gây nên sóng to gió lớn chốn hậu cung, nhưng là....

Như Nguyệt nhắm mắt, yên lặng trở về phòng. Mộ Tuyết, Hạo Hiên ta nên làm thế nào?

Sáng sớm, sắc trời hôn ám, canh năm vừa tới, Minh Nguyệt dậy tự mình hầu hạ Ngự Hạo Hiên thay quần áo, Tiêu Đồng đứng một bên giúp đỡ.

Khi Minh Nguyệt đem tử ngọc kim quan đội lên tóc Ngự Hạo Hiên, Tần công công đã từ được phòng trở về, trong tay bưng thuốc, tiến đến bên cạnh Minh Nguyệt:

- Nương nương, mời người dùng.

Minh Nguyệt thu tay, nhìn bát thuốc màu đen, nhợt nhạt cười, bưng bát thuốc vén khăn che mặt định uống đã thấy tay Ngự Hạo Hiên chặn lại nói:

- Ái phi sợ đắng, không cần uống.

Lời vừa nói ra, Tiêu Đồng cùng Tần công công sửng sốt. Từ lúc Hoàng thượng đăng cơ đến nay, trong hậu cung phạm là sau khi thị tắm các tần phi đều phải uống thuốc do Tần công công tự tay bưng đến, nhìn các nàng uống xong mới đi. Mộ Tuyết lần đầu tiên thị tắm Hoàng thượng không có sai bảo gì đã là chuyện lạ, nhưng lúc này lại như thế....

Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Hiên chặn lại mình, trong lòng không chút vui mừng mà lại thêm chút bi ai. Nàng mỉm cười, đôi mắt trong suốt không chút vấn đục nhìn đôi mắt thâm trầm của Ngự Hạo Hiên, ôn nhu nói:

- Nếu là quý tử hậu cung sao lại vì nô tỳ mà hủy đi.

Nói xong, gạt tay hắn đi, uống hết bát thuốc.

Lúc này, Tần công công lại càng sửng sốt, nghi hoặc nhìn Hoàng thượng đã thấy hắn mặt không biến sắc nhìn Mộ Tuyết, trong lúc nhất thời cảm thấy khó hiểu.

Minh Nguyệt uống thuốc xong cảm giác trong lòng có chút chua xót khó chịu nhưng vẫn nhẹ phớt thân với Ngự Hạo Hiên, ôn nhu nói:

- Nô tỳ cung tiến Hoàng thượng lâm triều.

Nhưng lúc này, Ngự Hạo Hiên không khen Minh Nguyệt hiền đức mà nhướng mắt, phất tay áo, bước ra tấm điện.

15. Q.1 - Chương 15: Mai Lâm Phó Ước

Ngự Hạo Hiên vừa rời đi, trong Ngưng Tuyết cung lại khôi phục sự yên tĩnh, ngoài điện hoa mai phiêu linh vẫn rất yêu kiều.

Tiêu Đồng hai tay vầy vò chiếc khăn nhìn Minh Nguyệt vài lần nhưng lại không biết nói như thế nào. Nàng biết tiểu thư đã có chủ ý nhưng lại nghi hoặc vô cùng.

Minh Nguyệt thông thả bước đến bên cửa sổ, bàn tay nòn nà vịn lên lan can nhìn bầu trời đầy tuyết cùng hoa mai bay lượn, trong lòng vừa lạnh vừa đau, rối rắm hỗn độn. Đạo lí thắng lăm vua thua làm giặc nàng không phải không biết nhưng trong lòng không thể tiêu tan sự tiếc nuối và mong chờ kia.

- Tiêu Đồng, người có biết vì sao ta phải uống bát thuốc kia? Minh Nguyệt lạnh nhạt nói, đôi mày nhướng lên, bàn tay vịn chặt lên lan can.

Tiêu Đồng vội vã lắc đầu, tiến lên nói:

- Tiêu Đồng không hiểu nhưng biết tiểu thư làm như vậy tất có dụng ý. Nhưng là nếu tiểu thư thật sự có thể mang thai thì địa vị Mộ gia không phải sẽ được củng cố sao?

- Nếu là như vậy thì thật đơn giản.

Minh Nguyệt khẽ thở dài, sửa lại làn váy, tay áo phe phẩy đùa nghịch đóa hoa mai bay vào trong phòng, mâu quang khẽ động như nhớ tới điều gì đó. Nàng không tiếp tục nói mà chỉ hỏi:

- Tiêu Đồng nghe nói về chuyện của Quách Thánh Thông không?

- Tiểu thư, người lại làm sao vậy? Tự nhiên lại bàn đến một vị phế hậu?

Nhẹ nhàng lắc đầu nhưng không trả lời Tiêu Đồng, gỡ chiếc phượng bội (ngọc bội hình phượng), nghĩ nghĩ rồi xoay người đi ra cửa nói:

- Ta đến Ngự hoa viên một chút, người nghỉ ngơi đi.

Đêm qua Ngự Hạo Hiên canh ba mới đến, như vậy Tiêu Đồng cũng không được nghỉ ngơi nhiều.

Tiêu Đồng nghe Minh Nguyệt nói đến nghỉ ngơi thật sự thấy buồn ngủ, vì thế nghịch ngợm nói:

- Vậy Tiêu Đồng đi ngủ, tiểu thư một mình đi cẩn thận

Gật đầu cười khẽ, Minh Nguyệt vờ vai Tiêu Đồng rồi rời khỏi phòng ngủ.

Nàng đứng trước rừng hoa mai nở thật kiều diễm, những bông hoa bay xuống thành một tấm thảm hồng, tựa như tiên cảnh

Minh Nguyệt lấy trong tay áo chiếc khăn nàng băng bó vết thương hôm đại hôn. Nhìn câu chữ duy nhất không bị máu làm bẩn, trong lòng xẹt qua ngũ vị tạp trần nhưng không hề có chút nào khiến mình thấy thoải mái. Khẽ gấp lại bỏ vào tay áo, nàng giữ váy rồi bước lên thềm đá, không chắc chắn người kia có còn nhớ ước định ba ngày trước.

Hôn nay, nàng ăn mặc có chút mộc mạc, một thân váy dài màu trắng, không khoác theo trường bào, tóc dài đơn giản vẫn lên chỉ gài một cây trâm bạch ngọc khắc mẫu đơn, mặt che chiếc khăn mỏng, đôi hoa tai trâm châu nhẹ rung trên tai. Về mộc mạc này lại càng khiến nàng cùng rừng mai hòa hợp, tăng phần yêu kiều, quyến rũ.

Đi từng bước vào chỗ sâu trong rừng mai, tiếng sao du dương thoát ẩn thoát hiện có thể dễ dàng thấy người thổi sáo mang tâm tình phiến muộn. Bước thêm vài bước, Minh Nguyệt đã thấy nam tử nho nhã đứng trong gió, tiếng tiêu rối loạn, đằng sau hắn còn có cây đàn cổ thất huyền cầm.

Minh Nguyệt nhìn cảnh trước mắt trong lòng có chút vui mừng. Tình nghịch phát tay áo, chân xoay tròn, lặng yên không tiếng động đã bay đến phía sau Ngự Hạo Thiên, chậm rãi ngồi trước đàn, mười ngón tay khẽ vuốt, mấy tiếng đàn thoát ra như tiếng nước chảy mây trôi.

Tiếng nhạc trỗi lên, hoa mai phi vũ, Ngự Hạo Thiên nhất thời cứng người, bỗng dưng quay đầu thấy Minh Nguyệt một thân tố khiết ngồi trước đàn tấu cầm, ngón tay thon dài mảnh khảnh linh hoạt đánh đàn, y phục theo gió bay bay, mái tóc dài phất phơ, trâm bạch ngọc lóe sáng.

Ngự Hạo Thiên sợ ngậy người không phản ứng, chỉ lẳng lặng nhìn dung nhan Minh Nguyệt dưới tấm khăn che, nhìn không rời mắt.

Đàn xong một khúc, Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Ngự Hạo Thiên đang trở mặt, mím môi cười, trong mắt trong suốt như nước suối không nhiễm bụi trần, thanh âm như chuông bạc, uyển chuyển hàm súc ôn nhu:

- Tam Vương gia! Đã lâu không gặp.

Trong lòng chấn động, Ngự Hạo Thiên bỗng dưng hoàn hồn mới nhớ ra vừa nãy mình có chút thất thố lại đồ bừa bãi, không tự nhiên nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt lại dừng lại trên người Minh Nguyệt thoát tục xuất trần. Mối mỏng mấp máy vài lần nhưng lại không nói được nửa chữ.

Thần sắc Ngự Hạo Thiên chân thành tha thiết không một chút giả dối khiến Minh Nguyệt có chút rung động. Đã bao lâu chưa từng chân thành cười, Minh Nguyệt lại cười rộ lên trên choker:

- Nô tỳ nghe nói Tam vương gia có khiếu mê, sao vẫn còn đỏ mặt? Dứt lời chạy đi, trong rừng mai chỉ lưu lại một trận cười thư sướng.

Ngự Hạo Thiên bị tiếng cười của Minh Nguyệt làm cho sững sốt nhưng tinh tế suy nghĩ hàm ý lời nói của nàng lại chợt dạ ảo não. Nhìn bóng trắng Minh Nguyệt chạy đi cười nói:

- Hay ột nha đầu, dám cười nhạo bốn vương, xem ta thu thập người thế nào.

Nhất thời, cả rừng mai tràn ngập tiếng truy đuổi vui đùa âm ỉ phiêu dăng giữa không trung thật lâu mà không tiêu tan đi.

Buổi trưa đến, Minh Nguyệt đứng dưới gốc mai nhìn lên ngọn cây, ánh mặt trời lọt qua kẽ lá chiếu xuống. Nàng lặng yên ngồi xỏm xuống, vờ về tia sáng kia.

Đằng sau, Ngự Hạo Thiên mỉm cười tiêu sái bước đến, cùng ngồi xỏm xuống như Minh Nguyệt nhưng lại quay đầu nhìn nửa khuôn mặt nàng, trong mắt lóe ra ôn nhu cùng đau lòng rồi cầm cây sáo vung lên, bay lên nằm trên cây.

Minh Nguyệt ngẩn ra nhìn Ngự Hạo Thiên có chút không hiểu, vừa định hỏi đã thấy hắn mỉm cười, vươn bàn tay lên bầu trời xanh, ôn nhu nói:

- Đẹp quá

- Đẹp?

Minh Nguyệt bị hắn làm cho tò mò, hơi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời hoa mai bay đầy, nhất thời ngừng thở.

Thật sự quá đẹp! Minh Nguyệt trong lòng cảm thán nhưng trong đôi mắt trong suốt lại nhiễm chút ưu thương. Nhìn Ngự Hạo Thiên ôn nhu, mỉm cười có chút thâm ý. Rồi nàng lại nhìn lên bầu trời, trong đầu đã đưa ra quyết định....

Đến khi ngộ thiện, Minh Nguyệt tìm cơ rời khỏi rừng mai mà Ngự Hạo Thiên cũng không giữ lại, chỉ hỏi khi nào nàng lại đến. Minh Nguyệt chỉ cười không đáp uyển chuyển nói:

- Nô tỳ thường xuyên trộm đến đây không hay cho lắm. Lần sau để xem duyên phận đi. Nói xong vội vã rời đi

Trở lại Ngưng Tuyết cung, chuyện đầu tiên Minh Nguyệt làm là đem chiếc khăn lụa kia đốt đi rồi thay đổi xiêm y, tĩnh tọa trong phòng ngủ. Ăn trưa xong, nàng cũng không bước ra Hương Ân điện một bước, chỉ nói mình muốn ngủ một lát.

Khi Tiêu Đồng bưng trà tiến vào lại thấy Minh Nguyệt đang cầm sách, nhướn mày nhìn ra cửa sổ như đang suy tư điều gì đó.

Tiêu Đồng đặt trà lên bàn, đi đến bên người Minh Nguyệt khẽ hô:

- Tiểu thư?

Ánh mắt Minh Nguyệt khẽ động nhìn lại Tiêu Đồng cười yếu ớt, gấp sách lại ném lên giường nói:

- Làm sao vào được?

Tiêu Đồng nhướn mày lo lắng hỏi:

- Tiểu thư làm sao vậy, buổi trưa người trở về nô tỳ đã cảm thấy ngày khác lạ rồi. Có phải hôm nay ra ngự hoa viên gặp chuyện không vui? Nói rồi, Tiêu Đồng bưng trà đưa cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt nhấp một ngụm trà, cười nhẹ, một chữ cũng không nói đến chuyện trong rừng mai, im lặng coi như trả lời.

Thế nhưng Tiêu Đồng cũng không hỏi, một lúc sau đột nhiên nói:

- Tiểu thư, sáng nay người nhắc đến Quách Hoàng hậu

Minh Nguyệt lại uống một ngụm trà, để lên bàn nói:

- Nha đầu nhà người trí nhớ không tồi

Rồi sau đó ngừng cười, vỗ vỗ chiếc vòng ngọc trên tay, thở dài, nói nhỏ:

- Tiêu Đồng, có một số chuyện không hiểu cũng là một loại hạnh phúc.

Mà những kẻ biết nhiều luôn một thân đầy vết thương, biết rõ vận mệnh của mình nhưng lại không thể thay đổi, đó là bị kịch cỡ nào? Mà giờ phút này, nàng đang ở trong chuỗi bị kịch đó.

- Tiểu thư? Tiêu Đồng dường như cảm nhận được nỗi buồn của Minh Nguyệt, nhất thời không biết nên làm gì.

Minh Nguyệt lại cười, nhẹ nhàng đứng dậy, từ tốn đến trước ghé quý phi, tay ngọc vỗ về mặt chạm rỗng tình xảo kia, trong mắt hiện lên một chút bi thương nói nhỏ:

- Hoàng thượng cho phép ta không uống thuốc nhưng ta cũng không nhất định sẽ mang long tự, mà nếu có mang long tự chỉ sợ cũng giống như Quách Hoàng hậu, bị người lợi dụng, cuối cùng bị phế lại thành toàn cho tình yêu trở thành truyền thuyết của người khác, biến thành trò cười của lịch sử.

Lúc trước Hán đế Lưu Tú cưới Quách Thánh Thông là nhìn trúng gia thế của nàng, không để nàng có con nối dõi. Đến khi hoàng quyền được củng cố, Lưu Tú không chút nào nhớ đến tình nghĩa vợ chồng, cuối cùng phế Quách hậu, khiến nàng thành hoàng hậu bị phế đầu tiên không bị xét nhà lại được ban hoàng kim vạn lượng. Mà khi đó Quách gia không mang oán hận ngược lại còn liên tục khấu tạ hoàng ân. Dù thấy Quách hậu buồn bực mà chết cũng không có chút gan phản kháng báo thù. Đã vậy còn lớn tiếng ca tụng tình yêu của Lưu Tú cùng Âm Lệ Hoa. Nếu một đoạn đường dài, đến cuối cùng mới phát hiện mình chỉ là kẻ giúp tình yêu của đế vương được hoàn mỹ thì có bao nhiêu đau khổ?

Tiêu Đồng nghe Minh Nguyệt nói bỗng đứng run lên, không dám tin nói:

- Tiểu thư, người nói Hoàng thượng muốn...

- Có lẽ không phải. Minh Nguyệt mâu quang tối sầm nói : – có lẽ hẳn còn có suy tính khác.

- Suy tính gì khác? Tiêu Đồng khẩn trương hỏi

- Đó là... Minh Nguyệt bàn tay trắng nõn nắm thành quyền, quay đầu cười nhạt nói: – đó là dù ta không uống thuốc cũng không thể mang long tự, vì hoàng thượng có thể uống thuốc. Hắn đã cho ta không uống thuốc mà ta lại không mang thai, như vậy vận mệnh còn thảm hại hơn.

Nói xong Minh Nguyệt tự giễu khẽ cười một tiếng, mà lúc này, ngoài cửa đột nhiên có tiếng:

- Hoàng hậu nương nương giá lâm

16. Q.1 - Chương 16: Một Hòn Đá Ném Hai Chim

Hoàng hậu đến? Sự hoảng sợ khi nãy của Tiêu Đồng còn chưa dịu đi thì lúc này đã bị âm thanh chói tai kia làm hốt hoảng đến cứng đờ người. Tiêu Đồng nhìn sang Minh Nguyệt vẫn không chút động tĩnh, vừa định hỏi đã thấy Minh Nguyệt lạnh nhạt cười, còn chưa ra cửa nghênh đón Hoàng hậu mà đôi mi thanh tú đã nhắm lại, lớn tiếng kêu đau, trong chốc lát đã vô lực mà ngã xuống, trên trán mồ hôi túa ra.

Lần này, Tiêu Đồng càng hốt hoảng, vội vã chạy lên trước đỡ lấy Minh Nguyệt đang ngã xuống sợ hãi kêu:

- Tiểu thư, tiểu thư người làm sao vậy? Tiểu thư!

Minh Nguyệt không trả lời, một tay ôm ngực, đôi mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi bết trên tóc mai, cả người bắt đầu run rẩy khiến cho Tiêu Đồng sợ tới phát khóc. Lúc này, cửa phòng ngủ bị mở tung, Hoàng hậu mặc phượng bào thêu bách hoa đứng ngạo nghễ uy nghiêm.

Nhưng đôi mắt phượng cao ngạo vừa nhìn thấy Minh Nguyệt ngã trên mặt đất kia thì nhất thời bị dọa hoảng sợ, sự cao quý chỉ còn lại bấy phần, bàn tay trắng nõn cầm khăn tay chỉ vào Minh Nguyệt, cả kinh không nói nên lời, một lúc sau mới lắp bắp:

- Đức phi bị làm sao vậy?

Tiêu Đồng kích động không biết nói như thế nào, chỉ đáp:

- Hoàng hậu nương nương, cầu xin người cứu tiểu thư.

Nói rồi bất lực khóc lên, nhưng bàn tay đã bị Minh Nguyệt khẽ nắm lại. Tiêu Đồng sững sốt nhìn lại đã thấy Minh Nguyệt lại nhắm vội mắt, trong lòng bớt lo lắng hơn, ngừng khóc.

Phía sau Hoàng hậu, Lí công công cũng bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ, vội the thé cất giọng:

- Mau truyền ngự y.

Nhất thời, toàn bộ Ngưng Tuyết cung náo loạn lên.

Trên giường, Minh Nguyệt hôn mê, ngoài Hoa Dung điện, một cỗ kiệu nhanh chóng được khiêng đến, Lã Thái Y tuổi cao nhất Thái Y viện được hai thái giám đưa vào Ngưng Tuyết cung. Mùa đông gió Bắc thét gào nhưng Lã Thái y cả người ướt đầm mồ hôi.

Cổ tay Minh Nguyệt được buộc chỉ hồng để thái y bắt mạch. Trong phòng ngủ không một tiếng động. Hoàng hậu nhìn Minh Nguyệt hôn mê, sắc mặt thống khổ, cảm giác có một chút nghi ngờ vô căn cứ nhưng cũng có đến 8 phần tin là thật. Nàng ngoắc Lí công công đến bên, nói nhỏ hai câu, Lí công công lập tức nhượng mào, nhẹ giọng nói:

- Hoàng hậu nương nương, nếu lúc này hoàng thượng đang ở Trùng Dương cung thì không phải là kinh động thánh giá sao?

Sắc mặt Hoàng hậu lạnh lùng hơi tái đi. Bàn tay trắng nõn vạy vò chiếc khăn tay. Một lúc lâu sau, thấy Lã thái y liên tục lau mồ hôi mà lại không nói một nguyên nhân, nàng hơi mất kiên nhẫn nói:

- Lã thái y, Đức phi bị bệnh gì?

Lã thái y quá sức khẩn trương lại bị Hoàng hậu tra hỏi nhưng chỉ nói quanh co, ngay cả câu nói cũng không ra làm sao. Cuối cùng chỉ nói Mộ Tuyết bệnh cũ tái phát, nhưng là bệnh cũ gì cũng không nói rõ.

Lúc này, sắc mặt của Hoàng hậu càng khó coi hơn. Ngày thường, phi tử sinh bệnh đều là nàng một tay xử lí. Nhưng Mộ Tuyết là tân sủng của Hoàng thượng, nghe nói Hoàng thượng còn miễn nàng không phải uống thuốc tránh thai (ngày xưa đã tân tiến thế rồi cơ đấy:)), có thể thấy vị trí của nàng không bình thường. Nay Âu Dương Hồng Ngọc không thể đến, nàng cũng không có chủ ý gì hay ho, suy nghĩ hồi lâu mới nói:

- Như vậy Đức phi nên tĩnh dưỡng cho tốt, nếu có bệnh trong người e là không thể thị tẩm. Đức phi nên tự trọng.

Nói xong, Hoàng hậu sửa sang lại trường bào, ngạo nghễ bước ra tẩm điện. Phía sau, Lí công công lo lắng liếc nhìn Minh Nguyệt, suy nghĩ một lát rồi vội vàng đuổi theo Hoàng hậu.

Mọi người cáo lui, Lã thái y cũng được Tiêu Đồng mời ra ngoài. Đến khi phòng ngủ không còn người nào khác Tiêu Đồng mới thở dài nhẹ nhõm, đến bên Minh Nguyệt nói:

- Tiểu thư, mọi người đi rồi.

Nói xong lại lau mồ hôi, hai mắt hoe hoe nói:

- Tiểu thư sao lại dọa nô tỳ như vậy?

Vừa rồi nếu không phải tiểu thư nắm tay mình giữ lại thì giờ phút này nàng đã sợ tới mức rớt nửa cái mạng.

Mà Minh Nguyệt nằm trên giường không tim không gan mà cười lạnh nhạt, huyết đạo trên người sớm đã được giải, người cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, nói:

- Dọa cũng đáng, khổ nhục kế này là một đá ném hai chim.

Chính là vừa nãy nàng tự khóa huyền tâm nhị mạch, sợ là phải đến 10 ngày, nửa tháng mới có thể phục hồi lại.

Huyền tâm nhị mạch gần sát tĩnh mạch ở tim. Huyền tắc vì tĩnh, tâm tắc vì động. Vừa rồi Minh Nguyệt khóa lại tĩnh mạch toàn thân nên máu chảy không thông, tứ chi đau đớn khó chịu, người thiếu dưỡng khí nên rơi vào hôn mê. Huyết đạo này nếu trong vòng 12 canh giờ không được giải chắc chắn là toàn thân cứng ngắc mà chết.

Sắc mặt Tiêu Đồng vô cùng khó coi, trong mắt có chút trách cứ nhưng đoán được vài phần ý tứ “một đá ném hai chim” của Minh Nguyệt. Chỉ cần chuyện hôm nay truyền ra, Hoàng thượng sẽ không ở lại Ngưng Tuyết điện mà các cung phi khác càng không dám đến khiêu khích. Dù sao nếu Đức phi bệnh cũ tái phát, các nàng cũng không gánh nổi tội lớn này.

Nhưng Tiêu Đồng lại càng nghi hoặc. Nữ tử trong hậu cung thất sủng là bị kịch lớn nhất. Nhưng tiểu thư nhà mình lại luôn làm ngược lại? Chẳng lẽ chính mình không tranh đấu thì sẽ khiến cho Hoàng thượng muốn nắm giữ không buông?

Minh Nguyệt nhìn ra sự nghi hoặc của Tiêu Đồng nhưng chỉ mỉm môi không nói. Đôi mắt trong suốt có chút thâm trầm, nhìn cảnh vật bên ngoài có chút tiêu điều, trong lòng lại khẽ dâng lên chua xót.

Ngự Hạo Hiên sủng hạnh nàng đơn giản chỉ vì muốn cắt đứt đường sống của nàng, kích động chúng phi tấn phần nộ, lợi dụng bọn họ mà san bằng Ngưng Tuyết cung này. Mà những phi tần này nếu không bao gồm Mộ Từ, chắc chắn chính là thế lực mà Ngự Hạo Hiên muốn diệt trừ nhất.

Nhưng, Ngự Hạo Hiên chiêu này quá chu đáo, nhất cử lưỡng tiện, muốn làm cho tỷ muội bọn họ trở mặt, lại dễ dàng loại bỏ đi cái gai thứ hai trong lòng hắn. Cứ như vậy, hoàng quyền càng được củng cố. Đến khi đó, hắn thích làm gì thì làm, không bị câu thúc.

Nghĩ một chút, Minh Nguyệt mệt mỏi nhắm mắt, ngay sau đó lại mở to mắt lạnh nhạt nói:

- Tiêu Đồng, quan hệ giữa Hoàng thượng và Thừa Tướng như thế nào?

Tiêu Đồng lập tức đáp:

- Thừa Tướng quyền khuynh triều dã, lại là quốc trượng nên được Hoàng thượng có chút nể nang. Có điều, nô tỳ trước kia ở phủ tướng quân, thường xuyên thấy tướng quân oán giận nói với phu nhân rằng thừa tướng làm trái thánh ý lại luôn đem lão gia làm lá chắn.

Minh Nguyệt nhướn mày nghe Tiêu Đồng nói, trong lòng gợn sóng, nỉ non:

- Chẳng lẽ thế lực đó chính là Âu Dương thị?

Dùng Mộ thị đối địch với Âu Dương thị, hay cho kẻ lưỡng bại câu thương, lòng Minh Nguyệt lạnh lẽo.

- Tiểu thư người đang nói gì? – Tiêu Đồng nhìn Minh Nguyệt suy tư, lo lắng hỏi.

Minh Nguyệt lắc lắc đầu rồi cười lớn, nói:

- Tiêu Đồng, người nói nếu chỉ có ta cùng Hoàng hậu đối chọi, không có bất kì cung phi nào khác, ai là người được lợi lớn nhất?

Tiêu Đồng nghi hoặc nhìn Minh Nguyệt cúi đầu suy nghĩ mỗ chút mới nói:

- Ý tiểu thư là Hoàng thượng?

Bỏ đi Mộ thị ba năm trước chịu án chu di cửu tộc, nay chỉ còn Mộ thị cùng Âu Dương thị quyền tài tương đương mà cũng là hai gia tộc Hoàng thượng kiêng kỵ nhất, cho nên...

- Tiêu Đồng thật thông minh.

Minh Nguyệt thở dài, sâu kín nói. Sau đó ngừng cười, thấp giọng:

- Chỉ hy vọng ta đoán sai. Hoàng thượng không có ý này.

- Nhưng nếu Hoàng thượng, hắc... Tiêu Đồng có chút buồn bực nói ra nhưng chưa nói xong đã phát hiện mình lỡ lời, bực mình thiếu chút nữa đã tự vả miệng.

Nhưng khi Tiêu Đồng quay đầu lại không thấy Minh Nguyệt có nửa điểm đau lòng chỉ nghe nàng cười nói:

- Nếu Ngự Hạo Hiền muốn học theo Hán đế Lưu Tú, vậy ta cũng chỉ có thể học theo Lã Hậu. Nói xong nàng nhẹ cười, trong mắt có chút âm ngoan.

17. Q.1 - Chương 17: Hoàng Hôn Tuyết Rơi

Dùng xong bữa trưa, Minh Nguyệt lại tiếp tục đem mình nhốt trong phòng ngủ. Khi trước nói là muốn nghỉ một chút nhưng thực ra là nằm trên giường đọc sách, lần này lại thực sự nghỉ ngơi.

Tiêu Đồng sửa sang lại giường, đỡ Minh Nguyệt lên nằm, đắp chăn bông cho nàng, buông trướng phù dung, dọn dẹp tất cả xong xuôi lại đem mấy quyển sách đến bên gối đầu cho nàng. Sau đó, đến trước cửa sổ, thấy lạnh lạnh thì định đóng cửa sổ lại.

- Để đó đi.

Giọng Minh Nguyệt thản nhiên mơ màng truyền đến, mắt vẫn nhắm nghiền như cực kì mệt mỏi.

Tiêu Đồng quay đầu nhìn trướng phù dung một chút rồi thấp giọng đáp lời nhưng vẫn khép bớt cửa sổ rồi ngồi trước giường kê gối kê gối bát thuốc. Đây là thuốc do Lã Thái y kê nhưng cũng chỉ là thuốc bổ thông thường.

Minh Nguyệt dựa vào mép giường, nhìn hoa mai phiêu tán ngoài cửa sổ, trong lòng ủ rũ, đột nhiên nhớ tới bài thơ “Mộ Tuyết từ” kia, thấp giọng thì thầm:

“Mộ tuyết lạc nhất tri

Hiếu dữ bách hoa tri

Phiêu nhiên trời đông giá

Phân loạn mai khai thì”.

Sau đó nhìn Tiêu Đồng cười nói:

- Tiêu Đồng có biết hàm nghĩa trong đó?

Tiêu Đồng buông bát thuốc nóng bỏng xuống cười nói:

- Đây là tiểu thư làm, ý tứ rõ ràng, vừa đọc đã hiểu: Một trận tuyết cuối cùng chậm rơi xuống cũng là lúc hoa mai tươi đẹp nhất phiêu tán khắp nơi nhưng khi tuyết ngừng rơi, mùa xuân cũng dần đến mà trăm hoa đua nở.

Minh Nguyệt gật đầu, lạnh nhạt mỉm cười nhưng khe thở dài trong lòng. Chỉ là, bài thơ này còn có tầng ý nghĩa khác không mấy ai hiểu hết.

Thật ra bài thơ này Mộ Tuyết đem chính mình so sánh với một trận tuyết cuối cùng khi hoa mai nở rộ thật tươi đẹp, nhưng đông qua xuân đến trăm hoa đua nở, cảnh đẹp khi xưa đã bị thay thế, còn ai nhớ đến cảnh tuyết trắng kia?

Giống như hậu cung tranh đấu, trong lòng đế vương hôm nay có thể yêu thích một gốc cây tiên thảo mà mai lại có thể lưu luyến bụi mầu đơn kiêu diễm.

- Tiểu thư sao lại thở dài?

Tiêu Đồng dùng thìa khuấy bát thuốc, muốn làm nó nhanh nguội hơn. Minh Nguyệt trầm tư một lát rồi mới nói:

- Kì thật chữ “mộ” có ý chỉ hoàng hôn, chữ “hiếu” lại là sáng sớm. Bài này có thể giải thích thành: hoàng hôn tuyết rơi, sáng mai hoa nở, trời đông giá rét, hoa mai nở rộ phiêu tán.

Lần đầu tiên nàng nghe bài thơ này đã nghĩ như vậy nhưng vì sao lại là “hoàng hôn tuyết rơi, sáng mai hoa nở”? Ngôn từ kì quái như đang ám chỉ điều gì đó, Mà hai câu sau “trời đông giá rét, hoa mai nở rộ phiêu tán” kết hợp lại, lại càng quái dị. Có mùa đông nào lại có nhiều chuyện lạ kì như vậy đâu.

Tiêu Đồng ngừng khuấy thuốc, trở mắt nhìn Minh Nguyệt rồi lại cúi đầu, lúc sau mới nói:

- Thật không? Thì ra còn có tầng ý nghĩa này. Hoàng hôn tuyết rơi? Chắc là màu đỏ đi. Nói rồi nàng nhợt nhạt cười to.

Màu đỏ, Minh Nguyệt ngẩn ra, chần chừ hỏi:

- Vì sao?

Lại thấy Tiêu Đồng cười rộ lên, vui tươi hơn hử nói:

- Bởi vì khi hoàng hôn, tịch dương nhuộm đỏ bầu trời, tuyết trắng dưới ánh chiều tà lại càng tăng sắc đỏ, haha, tiểu thư người đừng mắng Tiêu Đồng nha.

Tiêu Đồng còn chưa nói xong đã thấy Minh Nguyệt cứng đờ, nhất thời thất thần, bỗng nhiên Minh Nguyệt cầm lấy cổ tay nàng, ánh mắt lưu chuyển như đang suy tư gì đó, cuối cùng thấy Minh Nguyệt nói ra một chữ: Máu?

Tuyết dưới tịch dương tất nhiên là màu đỏ đậm, nhưng khắp nơi tuyết đều đỏ đậm không phải vì bị vấy máu sao?

Máu? Tiêu Đồng hoảng sợ bối rối nói:

- Máu? Sao vậy? Tiểu thư người không thoải mái sao?

Lần này, Tiêu Đồng vẫn chưa nói xong lại bị Minh Nguyệt cắt lời, chỉ thấy nàng vội vã hỏi:

- Vậy còn “sáng sớm hoa nở” là có ý gì?

Tiêu Đồng thật sự bị dọa đến há hốc mồm, nàng nhìn chăm chăm Minh Nguyệt, nhất thời không biết nên làm gì, mà Minh Nguyệt lúc này mới nhớ tới bài thơ kia chính là Mộ Tuyết viết, mà Mộ Tuyết là mình, chính mình viết sao còn hỏi người khác?

Vì thế nàng thu tay, cười yếu ớt, nhẹ giọng nói:

- Tiêu Đồng bị ta dọa sao?

- Không, không có. Tiêu Đồng miễn cưỡng cười cười, rồi đột nhiên khóc, quỳ gối trước mặt Minh Nguyệt :
- tiểu thư, người thật sự mất trí nhớ sao? Hay người vốn không phải là tiểu thư nhà ta?

Lần này Minh Nguyệt hơi hoảng hốt, nàng vội xuống giường muốn đỡ Tiêu Đồng. Nhưng Tiêu Đồng đã ôm chân Minh Nguyệt nói:

- Tiểu thư, bất luận hôm đại hôn cuối cùng xảy ra chuyện gì, tiểu thư vẫn vĩnh viễn là tiểu thư của nô tỳ, mãi không thay đổi.

Trong lòng Minh Nguyệt vừa cảm động lại kinh ngạc phát hiện ra Tiêu Đồng thực ra là muốn thử chính mình. Nàng rung mình, có chút ngạc nhiên nhìn Tiêu Đồng đang quỳ trước mặt mình, trong lòng bỗng nhiên hiểu rõ, đầu cũng tỉnh táo hơn rất nhiều.

Hít sâu một hơi, Minh Nguyệt nâng Tiêu Đồng dậy, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng nói:

- Tiêu Đồng, có một số chuyện ta không thể giải thích rõ ràng với người, nhưng thân thể này chính là của tiểu thư nhà người.

Giờ phút này, Minh Nguyệt lại có chút sợ hãi Tiêu Đồng sẽ bỏ mình mà đi, dù sao nàng không thể bị cô lập được.

Tiêu Đồng cũng không truy vấn nữa, giống như mọi việc đều rất bình thường, hít hít cái mũi nói:

- Thật ra, ý tứ của câu thơ kia thật sự là “sáng sớm hoa nở”, sáng sớm hoa nở tất nhiên là thập phần kiều diễm, cho nên cho thể so sánh với mỹ nhân, mà trải qua một đêm nhất định sẽ nhiễm sương sớm, ý tứ của lời này chính là mỹ nhân rơi lệ.

Đế đô nhuộm máu, mỹ nhân rơi lệ? Minh Nguyệt đang ngạc nhiên đã thấy Tiêu Đồng nói tiếp:

- Năm đó, khi tiểu thư viết những câu thơ này có ba tầng ý nghĩa. Cả hai tầng người đều đoán được, còn tầng thứ ba là nói đến thảm án Mộc gia diệt môn cách đây ba năm.

Thì ra, ba năm trước, một ngày trời đông giá rét, ba thế lực lớn tại Hoài Nguyệt quốc nảy sinh xung đột, do Âu Dương thị cầm đầu khơi mào một trận chiến hỏa, Mộ thị theo Âu Dương thị, trình báo Hoàng thượng chứng cứ Mộc thị mưu phản khiến Mộc gia bị diệt môn.

Mộc thị bị tru diệt, Như Nguyệt Quý phi cũng bị vạ lây, Âu Dương thị đem Thánh Tổ gia huấn bức Hoàng thượng phế Như Nguyệt Quý phi, nhốt vào lãnh cung, cũng bắt Như Nguyệt uống tâng hoa hồng, hủy đi cơ hội mang hoàng tử của nàng ta.

Minh Nguyệt nghe Tiêu Đồng nói xong, suy nghĩ lại một chút. Năm đó cung đình đột nhiên quyết định gả Khuynh Thành công chúa khiến Mộ Tuyết thành trò cười đúng là lúc Như Nguyệt bị phế vào lãnh cung cùng Mộc gia bị diệt môn. Hai sự kiện trong cùng một ngày, bởi vậy, Mộ Tuyết mới viết nên bài thơ hàm chứa nhiều ý nghĩa kia.

Trùng hợp đến kì quái, chuyện này quả nhiên không bình thường. Hơn nữa, xem hôm nay khi gặp Ngự Hạo Thiên, hẳn nói hẳn đã ở hậu cung suốt ba năm, hơn nữa còn mất đi một phần trí nhớ.

Hơn nữa nếu như Tiêu Đồng nói thật, khi Ngự Hạo Thiên cùng Mộ Tuyết gặp nhau lần đầu có cả người thứ ba, đó là ai??

18. Q.1 - Chương 18: Châm Ngồi Ly Gián

Sau nửa canh giờ, sự nặng nề trong lòng dần dần buông xuống, lại nặng nề chìm vào giấc ngủ. Tiêu Đồng hầu hạ Minh Nguyệt dùng thuốc xong, ở bên cạnh nàng khoảng một hai nén nhang rồi cũng lặng yên rời phòng ngủ.

Tiêu Đồng vừa rời khỏi phòng ngủ liền trở về phòng khóc như muốn đem tất cả những lo lắng, hãi hùng mấy ngày qua phóng thích ra ngoài. Nàng quỳ gối trước giường, trong tay cầm một viên ngọc, mấy lần muốn đập vỡ nó nhưng rồi lại nắm lại trong tay, nước nỡ.

Hồi lâu sau nàng mới hơi bình tĩnh lại, đôi mắt đỏ hoe vì khóc lộ ra sự bất lực và bàng hoàng. Một thân áo xanh khiến nàng càng trở nên nhỏ bé. Nàng chậm rãi đứng dậy, trong tay nắm chặt viên ngọc kia, đột nhiên phi thân qua cửa sổ, biến mất trong rừng mai.

Lãnh cung

Như Nguyệt mặc váy trắng đứng ngoài phòng nhìn gốc mai duy nhất, vươn tay đón những cánh hoa bay xuống, khóe mắt có chút ướt át.

Ba năm trước, trong rừng mai ở Ngự hoa viên, nàng tươi cười như hoa, rúc vào trong lòng để vương nghe hân ôn nhu thì thầm, thể non hẹn biển. Trái tim nàng vẫn như lúc ấy, vẫn yêu thương hân.

Năm ấy mới gặp hân, hân như một vị thần đứng trên cầu, mà nàng trong lúc vô ý lại bị cặp mắt màu lam kia hút hồn. Nàng biết, hậu cung của hân chính là nơi chôn vùi tất cả của nàng nhưng nàng vẫn chọn con đường này

Chớp mi dài, nhìn mũi chân mình, hân nói chỉ cần ba tháng nữa nàng có thể trở lại bên hân. Ba tháng thật quá dài.

- Tỷ tỷ

Phía sau có một giọng nói đã từng rất quen thuộc vang lên, Như Nguyệt ngẩn người, hơi quay đầu lại thấy một cung nữ, chính là Tiêu Đồng, vẻ mặt nàng từ sững sốt thành ngạc nhiên, vui mừng nói:

- Như Tiên

Tiêu Đồng nhìn khuôn mặt Như Nguyệt vẫn tuyệt sắc khuynh thành như xưa mà rút nước mắt. Nàng chạy lên ôm chặt lấy Như Nguyệt khóc:

- Nguyệt tỷ tỷ Tiên Nhi rất nhớ tỷ, rất nhớ tỷ...

Như Nguyệt chưa xót, cười ra nước mắt run giọng nói:

- Tiên Nhi, người đã lớn như vậy rồi, Tiên Nhi, tỷ tỷ còn tưởng, còn tưởng người cũng giống như cha mẹ...

Nói đến đây giọng Như Nguyệt yếu ớt nghe không thấy.

Trường ân oán ba năm trước, Như Nguyệt nhìn khắp thế gian thấy ngoại trừ Ngự Hạo Hiên nàng không còn một ai thân thích, không nghĩ Tiên Nhi vẫn còn sống. Như Nguyệt nhìn Như Tiên duyên dáng yêu kiều có chút cảm khái, khi xưa nàng vào cung Như Tiên vẫn là một cô bé, chỉ bốn năm nàng đã trở mã thật xinh đẹp.

Nghĩ tới cha mẹ chết thảm, trong lòng Tiêu Đồng dâng lên sự hận thù, vẻ mặt kích động nói:

- Nguyệt tỷ tỷ, Tiên Nhi bây giờ đi theo Mộ Tuyết vào Ngưng Tuyết cung, một ngày nào đó sẽ báo thù vì cha mẹ.

Mộ Tuyết? Như Nguyệt giật mình, sắc mặt trắng bệch, nàng thất thố nói:

- Tiên Nhi bây giờ ở trong cung? Còn đi theo Mộ Tuyết?

Tiêu Đồng gạt đầu, đôi mày thanh tú nhú chặt nói:

- Nguyệt tỷ tỷ, tỷ tin có tá thi hoàn hồn không? (Mượn xác hoàn hồn)

Tiêu Đồng nghĩ đến Mộ Tuyết sau khi mất trí nhớ trở nên khác thường cùng với những lời ban nãy khiến nàng bất giác nghi ngờ.

- Tiên Nhi nói gì vậy?

Như Nguyệt hoảng sợ, nàng hơi kích động nhìn Tiêu Đồng, chuyển thiên phù chú là Mộc gia độc môn nhưng cũng là thứ tối kỵ. Nó có thể phá vỡ quy luật không gian, làm xoay vần mệnh kiếp trước kiếp này.

Tổ tông Mộc gia không có người thử qua phù chú này mà Mộc Như Nguyệt sở dĩ có thể làm là vì sau khi nàng tiến cung, di nương vụng trộm nhét vào tay nàng một đạo phù chú để nàng có thể duy trì sự phồn thịnh của gia tộc, dù là sử dụng chuyển thiên phù chú.

Tiêu Đồng nhìn khuôn mặt Như Nguyệt trắng bệch, dường như nghĩ tới điều gì, đột nhiên nàng cả kinh nói:

- Như Nguyệt tử, không phải là tử...

Như Nguyệt run lên, không phủ nhận, gật đầu.

Ngoài lãnh cung, Minh Nguyệt một thân áo trắng đứng trước cửa lớn sơn màu đỏ, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Như Nguyệt cùng Tiêu Đồng đang khóc, bàn tay trắng nõn vuốt ve lọn tóc trước ngực, gió lạnh thổi làn váy, đi qua mặt đất đầy hoa mai mà tiến đến.

Xoay người bắt lấy đóa hoa mai héo nắm chặt trong tay, bước chân nhẹ nhàng bước trên thảm hoa, chậm rãi đi đến. Phạt nói tất cả đều là duyên, thế nhưng, đây là duyên của nàng sao?

Trong Phượng Tê cung, Hoàng hậu đoan trang ngồi nhìn Ngự Hạo Hiên bên cạnh, khuôn mặt vui vẻ, dịu dàng nói:

- Hoàng thượng mấy ngày qua không đến nơi này, nô tì đang muốn đến tìm Hoàng thượng.

Dứt lời bàn tay vuốt vuốt tóc trên trâm phượng, sợ có sai sót gì.

Ngự Hạo Hiên nhàn nhã uống trà, ngón cái đeo nhẫn bạch ngọc gõ nhịp trên mặt bàn, giọng trầm như dụ hoặc nói:

- Xem ra Hoàng hậu cùng trâm quả là tâm ý tương thông. Hôm nay trâm cũng chợt nhớ đến Hoàng hậu nên mới đến đây.

Hoàng hậu vừa nghe Ngự Hạo Hiên nói, lòng lập tức vui vẻ. Thần sắc bình thường cao ngạo cũng hòa hoãn đi, lại rụt rè mím môi cười, thẹn thùng đáng yêu.

Lúc này, Lý công công đi vào điện nhỏ giọng nói:

- Nô tài tham kiến hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Chiêu dung nương nương giá lâm.

Vừa nghe Âu Dương Chiêu dung đến, Hoàng hậu đang cười đã cứng đờ lại, trong mắt hiện ra chút giận dữ cùng mất mát nhưng vẫn cười nói:

- Muội muội lại đến đây, Hoàng thượng, hôm nay nô tỳ thật có phúc, không chỉ có hoàng thượng nhớ nô tỳ mà ngay cả muội muội cũng nhớ nô tỳ.

Nói rồi cười bảo Lý công công mời Âu Dương Hồng Ngọc vào.

Lý công công gật đầu, cẩn thận lui ra, nhìn thấy Âu Dương Hồng Ngọc mặt tái nhợt đứng ở cửa cười nói:

- Hôm nay Hoàng thượng đến đây, ngài mau vào đi.

Xem sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc thì hẳn là nàng đã nghe được tiếng của Ngự Hạo Hiên, chân có chút chần chừ, đôi mày nhíu lên. Nhưng đã thông báo rồi nàng cũng không thể lấy cớ rời đi, chỉ có thể kiên trì bước lên thêm đá, tiến vào trong điện, phúc thân, ôn nhu nói:

- Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.

Ngự Hạo Hiên nhẹ cười không nói, Hoàng hậu ngạo nghễ nói:

- Muội muội đa lễ, mau ngồi xuống.

Lòng Âu Dương Hồng Ngọc hơi lạnh, cười nói:

- Tạ ơn Hoàng hậu.

Sau đó ngồi xuống bên cạnh Hoàng hậu. Lúc này Hoàng hậu muốn nói vài lời khách khí với Ngự Hạo Hiên đã thấy Ngự Hạo Hiên đang nhìn Âu Dương Hồng Ngọc vốn đang cúi đầu. Sự vui vẻ vừa rồi nháy mắt biến mất, người như ngã vào hầm băng, chỉ nghe thấy lời nói thân thiết:

- Tử Thần không khỏe?

Lời vừa nói ra, Âu Dương Hồng Ngọc run lên, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Ngự Hạo Hiên đang nhìn mình với vẻ thân thiết, trong lòng nàng hơi lo lắng cùng thống khổ. Nàng liếc mắt nhìn Hoàng hậu đang chờ người, cười yếu ớt nói:

- Tạ ơn Hoàng thượng quan tâm, nô tỳ vẫn khỏe.

Âu Dương Hồng Ngọc nói xong làm cho sắc mặt Hoàng hậu dịu đi mấy phần nhưng Ngự Hạo Hiên lại quay sang Hoàng hậu khiển trách:

- Thân thể Tử Thần có chút bệnh Hoàng hậu phải năng chiếu cố hơn mới đúng, dù sao cũng là tỷ muội ruột thịt.

Nói rồi đứng dậy tiến lên đỡ Âu Dương Hồng Ngọc đứng dậy ôn nhu nói:

- Tay ái phi lạnh quá, trẫm đưa người về tắm cung, về phần Hoàng hậu hôm sau đến cũng được.

Ngự Hạo Hiên đột nhiên thân thiết khiến Âu Dương Hồng Ngọc được sung mà hoảng sợ nhưng nàng cũng nhanh chóng hiểu được dụng ý của Hoàng thượng, đôi mi thanh tú chau lại, vừa muốn nói lại bị Ngự Hạo Hiên cắt ngang:

- Ái phi cảm thấy không thoải mái?

Lại gần ra, lòng vừa ấm vừa lạnh, hơi lắc đầu đã thấy Ngự Hạo Hiên đem cừu bào khoác lên người nàng, ôn nhu nói:

- Thời tiết lạnh thế này, ái phi phải chú ý hơn mới phải.

- Vâng, nô tỳ sợ sẩy.

Âu Dương Hồng Ngọc nhẹ cúi đầu đã thấy Ngự Hạo Hiên bước ra cửa điện, nàng cũng không bận tâm Hoàng hậu nữa vội chạy theo ra ngoài.

Nhưng phía sau, tiếng chén ngọc rơi vỡ chói tai khiến Âu Dương Hồng Ngọc khựng lại, thấy Ngự Hạo Hiên dường như không nghe thấy mà vẫn đi về phía trước, trong lòng bối rối, khẽ cắn môi lại chạy theo Ngự Hạo Hiên.

Hoàng hôn, Tiêu Đồng về đến Ngưng Tuyết điện, Minh Nguyệt cái gì cũng không nhắc đến vẫn như xưa cùng nàng nói giỡn. Bởi lẽ Như Nguyệt đã nói hết mọi việc cho nàng mà Tiêu Đồng cũng kiên quyết không phản bội nàng, dù có vài phần tư tâm nhưng dù sao bọn họ cũng ngồi chung một con thuyền.

Bữa tối, Lý công công vội vàng đến đem chuyện hôm nay xảy ra ở Phượng Tê cung báo lại không sai một chữ rồi nhỏ giọng nói:

- Hoàng hậu nương nương sai nô tài đến Trùng Dương cung thám thính thuận tiện đến chỗ Đức phi nương nương.

Ý tứ của Lý công công đương nhiên Minh Nguyệt hiểu, nàng cười nhẹ sai Tiêu Đồng ban thưởng cho Lý công công, không sai bảo gì chỉ nói:

- Trời không còn sớm, công công sớm trở về tránh để Hoàng hậu nghi ngờ.

- Nương nương có gì cần sai bảo nô tài?

Lí công công nghi hoặc nhìn ngân lượng trong tay. Lấy tiền của người, thay người làm việc, nhưng Đức phi mỗi lần thưởng lại không sai bảo hấn làm gì hết. Minh Nguyệt nhìn Lí công công, nàng hiểu rõ suy nghĩ của hấn nên nói:

- Lí công công không cần làm gì, chỉ cần đem tất cả chi tiết ở Trùng Dương cung báo cho Hoàng hậu là được, Nói rồi đi vào nội điện, chỉ nói một mỗi muốn nghỉ ngơi một chút.

Tiêu Đồng tiền Lí công công, sắc mặt có chút khó coi bước đến cạnh Minh Nguyệt, thần sắc ưu sầu nói:

- Tiểu thư, tin tức kia căn bản là vô tác dụng, sao phải thưởng nhiều như vậy.

Minh Nguyệt nhợt nhạt cười, nhấp một ngụm trà nói:

- Tin tức này đáng giá bao nhiêu.

Nói rồi đứng dậy đi đến trước cửa sổ nói:

- Xem ra lúc này ta giả bệnh, Hoàng thượng lại để yên cho ta và Mộ Từ, chạy đến chằm ngòi mâu thuẫn Hoàng hậu và Âu Dương Chiêu dung. Còn về Lí công công, Hoàng hậu sai hấn đến Trùng Dương cung hoàng thượng chắc chắn cũng sớm biết. Bởi vậy hấn ở Trùng Dương cung nhìn sẽ vô cùng vui vẻ. Lúc đó chúng ta cũng không cần làm gì cả, chỉ cần chờ Hoàng hậu cùng Âu Dương Hồng Ngọc xé rách mặt nhau thôi, nhưng là...

Nói đến đây, Minh Nguyệt đã có chút nghi hoặc.

- Nhưng là cái gì? Nghe đến chỗ quan trọng, Minh Nguyệt đột nhiên dừng lại khiến cho Tiêu Đồng khấn trương.

Màn Minh Nguyệt lại như trước nhẹ cười, an ủi nói:

- Ta chỉ nghi ngờ Âu Dương Hồng Ngọc vì sao phải thuận theo ý Ngự Hạo Hiên, dù sao nàng cũng là một nữ tử trí tuệ, sớm đã rõ dụng tâm của Ngự Hạo Hiên.

Tiêu Đồng suy nghĩ cũng thấy có lí liền cười nói:

- Chắc là Âu Dương Chiêu dung cũng muốn trừ tức Hoàng hậu bằng không chính là Âu Dương Chiêu dung thật sự yêu hoàng thượng.

Yêu? đôi mắt Minh Nguyệt lóe ra một chút, mím môi, trong mắt hiện lên ý cười, nếu đã như vậy, một số việc sẽ lại càng dễ dàng hơn.

19. Q.1 - Chương 19: Lưu Tinh Phi Bộ

Lưu tinh phi bộ: Tên một loại khinh công kiểu kiểu như Lăng Ba vi bộ.

Đêm trăng yên tĩnh cô tịch

Trong phòng ngủ, Minh Nguyệt giở trang sách nhưng một chữ cũng không vào đầu, nàng có chút phiền muộn gấp sách lại, bỏ lên mặt bàn. Nàng đứng trước cửa sổ nhìn lên trời cao có ánh trăng tỏa sáng kia, trong lòng càng rối loạn, không nhẫn nại được, đóng cửa sổ, quay về bàn.

Đêm nay trăng tròn, Ngự Hạo Hiên ở lại Trùng Dương cung, lúc này khoảng canh ba, cung nữ chắc chắn đều đã ngủ say. Đúng là thời cơ tốt gặp Như Nguyệt, nhưng trong lòng nàng có chút bất an khó bình ổn lại.

Quay đầu nhìn nền đỏ, hơi quyết tâm, cắn môi dưới, phát tay áo diệt đăng (tắt đèn), lấy bộ quần áo cung nữ mà Tiêu Đồng đã chuẩn bị mặc vào, ra khỏi cửa sau Hướng Ân điện, tiến vào Ngự Hoa viên.

Một trận gió lạnh thổi qua, cảm giác mát lạnh cả người, Minh Nguyệt chỉ mặc xiêm y mỏng manh, người bị những giọt sương trên cành mai rơi xuống. Nàng gạt đi mấy cành cây che trước mặt, dừng lại xem xét động tĩnh rồi cẩn thận nhẹ nhàng chạy như bay.

Nhưng vừa cách cánh cửa đỏ ở lãnh cung không xa, trước mắt nàng bỗng xuất hiện một bóng người mặc trường bào màu đen, cảm thấy kinh hãi, Minh Nguyệt lập tức thu tay, lộn một vòng dừng trên nóc nhà không xa.

Là ai? Minh Nguyệt trốn trong bóng đêm nhìn bóng người kia không hề nhúc nhích. Lúc này cánh cửa lãnh cung đột nhiên mở ra, Như Nguyệt một thân màu trắng tố khiết lao nhào vào lòng nam tử áo đen kia, giọng nói nhu nhược đầy thống khổ:

- Hoàng thượng, hoàng thượng.

Ngự Hạo Hiên? Minh Nguyệt lòng khẽ động, ánh mắt vội thu lại nhưng lại vô tình đập vỡ một mảnh ngói gây nên tiếng động rõ ràng trong đêm thanh tĩnh. Minh Nguyệt còn chưa kịp phản ứng đã thấy Ngự Hạo Hiên đẩy Như Nguyệt ra, phi thân về phía nàng.

Cảm thấy hoảng sợ, Minh Nguyệt không kịp nghĩ ngợi, dùng tới bộ pháp đã học, nhảy mắt lui lại hơn mười bước, nhưng khinh công của Ngự Hạo Hiên lại vô cùng cao, nhảy mắt đã bức Minh Nguyệt đến góc tường, một thân hắc bào trong gió bay lên, khí thế áp đảo.

Minh Nguyệt biết Ngự Hạo Hiên không đoán được nàng là ai thì sẽ kiên quyết không mở miệng. Dù sao trong cung này cũng ít có kẻ không biết giọng nói của Hoàng thượng. Chắc chắn Ngự Hạo Hiên thế nào hôm nay cũng sẽ giết nàng để diệt khẩu, nếu không không chỉ có tính mạng Như Nguyệt sẽ bị đe dọa, mà Âu Dương thừa tướng sẽ lại vì việc này mà lại đối chọi hẳn.

Nghĩ đến đây trong lòng Minh Nguyệt lạnh run, kinh mạch của nàng chưa hồi phục, công lực chỉ còn lại tám phần, sợ là khó đào tẩu.

Nhưng ngay khi Minh Nguyệt nghĩ chạy trời không khỏi nắng thì lại nghe thấy Như Nguyệt kêu lên một tiếng ngã xuống mà Ngự Hạo Hiên cứng đờ người, lập tức chạy về phía Như Nguyệt.

Gánh nặng trong lòng nàng được cởi bỏ, vừa rồi dưới ánh trăng, nàng thấy thần sắc Ngự Hạo Hiên lo lắng, hiểu rõ hẳn thật sự có tình sâu vô cùng với Như Nguyệt. Nhưng ngay khi Minh Nguyệt lơ là cảnh giác, Ngự Hạo Hiên đột nhiên quay đầu, trường kiếm bấy thức trong tay lóe ra hàn quang phi thẳng về phía nàng.

Lúc này Minh Nguyệt không hề do dự, nàng khí tụ đan điền, mạnh mẽ bay lên ngọn cây, tay áo dài cuốn vô số mảnh ngói lưu ly ném tới phía Ngự Hạo Hiên, xoay người, trong nhảy mắt bước liền 18 bước, nhanh chóng mất hút vào màn đêm đen.

- Lưu Tinh thập bát bộ?

Một tiếng nói khác vang lên trong rừng mai, một nam tử mặc trường bào trắng bước ra. Ngự Hạo Thiên vẻ mặt không dám tin nhìn về phía Minh Nguyệt vừa biến mất, ngón tay thon dài vỗ nhẹ cây sáo trong tay.

Mà bên cạnh hẳn, Ngự Hạo Hiên một thân hắc bào, sắc mặt cực kỳ khó coi. Bỗng nhiên hắn thu trường kiếm vào trong bao, giọng nói lạnh lùng:

- Năm đó Thái Tổ hoàng đế đã ra lệnh thiêu hủy bí tịch khinh công “Lưu tinh thập bát bộ”?

Ngự Hạo Thiên gạt gạt đầu lại nhượng đôi mày kiếm có chút suy nghĩ nói:

- Đó là chuyện sau khi Minh Nguyệt Quý phi qua đời, bộ khinh công đó đã thất truyền, mà cung nữ kia sao có thể...

Cung nữ? Ánh mắt Ngự Hạo Hiên khẽ động, ánh mắt lạnh lùng.

Cửa lãnh cung, Như Nguyệt được Xảo Nhi đỡ lấy, vẻ mặt tái nhợt nhìn hướng Minh Nguyệt biến mất, trong lòng có chút bất an nhưng lại bất lực. Nàng vừa thấy bóng dáng kia đã biết là người ở đâu đến nhưng là Như Tiên hay Minh Nguyệt nàng không thể kết luận.

Chạy như bay về điện, đến khi Minh Nguyệt bước vào cửa điện, cổ họng bỗng ngọt ngọt, trong lòng nàng run lên, vội chạy về phòng ngủ, vừa vào đến phòng đã phum ra một ngụm máu tươi, cả người xụi lơ, thở hồng hộc.

Với võ công Minh Nguyệt không có nhiều hứng thú, nhưng gia sự phức tạp nên từ bé nàng đã được cha đưa lên Thiếu Lâm học võ. Nhưng “Lưu tinh thập bát bộ” kia là kinh công gia truyền, nghe nói chỉ truyền thụ cho nữ giới mà thôi. Bộ kinh công này tuy là kinh công vô địch thiên hạ nhưng lại có nhược điểm. Mỗi lần muốn sử dụng để phải đả thông bát mạch, nhưng huyền tâm nhị mạch của Minh Nguyệt lại bị tổn thương trước đó không lâu.

Tiêu Đồng nghe thấy có động vội vàng đẩy cửa vào, vừa vào đã thấy người Minh Nguyệt đầy máu, nàng cả kinh vội vàng đỡ Minh Nguyệt nằm lên giường.

Minh Nguyệt nắm tay Tiêu Đồng nói:

- Mau giúp ta thay quần áo, chỉ e Hoàng thượng sẽ đến.

Tiêu Đồng sững sốt rồi nhanh chóng hiểu rõ, bắt tất cả thái giám im miệng, thu dọn lại phòng ngủ rồi chuẩn bị bình phong, hương liệu, lụa mỏng giúp Minh Nguyệt tắm rửa.

Đúng lúc Minh Nguyệt vừa bước vào bồn, ngoài điện có tiếng truyền:

- Hoàng thượng giá lâm...

Minh Nguyệt rung mình, xem ra kẻ đầu tiên hấn nghi ngờ lại là nàng.

Tiếng bước chân nho nhỏ trầm ổn, bỗng nhiên cửa phòng bị mở ra, Tiêu Đồng bước ra ngoài bình phong hành lễ với Ngự Hạo Hiên:

- Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cát tường

Ngự Hạo Hiên nhìn bên trong đầy đặc hơi nước, liếc mắt nhìn bóng dáng Minh Nguyệt sau bình phong, bỗng nhiên cười nói:

- Muộn thế này mà ái phi còn đang tắm sao?

- Bẩm Hoàng thượng, nường nường vừa rồi nằm mơ rồi bừng tỉnh, người toát mồ hôi nên nô tỳ mới hầu hạ nường nường tắm rửa. Tiêu Đồng biện giải thay Minh Nguyệt.

Ngự Hạo Hiên chỉ liếc nhìn Tiêu Đồng rồi cười lạnh một tiếng, bước qua bình phong, đi đến trước mặt Minh Nguyệt...

Về mặt Minh Nguyệt tái nhợt, thân thể ẩn dưới những cánh hoa trong nước, đôi mắt trong suốt có chút mệt mỏi nhìn Ngự Hạo Hiên, ôn nhu nói:

- Sao Hoàng thượng lại đến đây, xin thứ cho nô tì không thể hành lễ

Đôi mắt Ngự Hạo Hiên đen láy nhìn cơ thể Minh Nguyệt trắng nõn nà như tuyết ánh mắt lại chuyển sang màu lam. Tay vuốt ve cơ thể Minh Nguyệt, tay nhúng xuống nước, mạnh mẽ túm lấy cổ tay Minh Nguyệt, cảm nhận được hơi thở của nàng rất suy yếu giống như có bệnh nặng.

Trố mắt, ánh mắt Ngự Hạo Hiên hiện lên một tia nghi hoặc nhưng cười nói:

- Ái phi quả thật nhiễm bệnh, nếu bị bệnh nên nghỉ ngơi cho tốt.

Dứt lời bệ nàng ra khỏi bồn nước, đặt nàng lên giường, dùng chăn bông quấn quanh người. Minh Nguyệt khó hiểu nhìn Ngự Hạo Hiên đã thấy Ngự Hạo Hiên sững nịnh điểm nhẹ mũi nàng, thanh âm ôn nhu nhưng không có độ ấm nói:

- Mộ Tuyết của trẫm, sẽ có ngày trẫm bắt được đuôi nàng.

Lòng Minh Nguyệt bỗng dưng hoảng hốt, ánh mắt tối sầm lại, nhưng vẫn mềm mại nói:

- Ý của Hoàng thượng nô tỳ không hiểu.

- Không cần hiểu.

Hắn cười khê, đầu ngón tay cố ý mơn trớn da thịt nhạy cảm của nàng, mắt xanh trở nên thâm trầm, môi mỏng cười lạnh, phả vào bên tai Minh Nguyệt hơi thở ái muội:

- Ái phi sinh hoàng tử cho trẫm được không?

20. Q.1 - Chương 20: Xây Tường Bọc Tim

Lời nói ôn nhu, ái muội khiến trái tim Minh Nguyệt run lên, đôi mắt kinh ngạc mở lớn nhìn thẳng vào đôi mắt Ngự Hạo Hiên mà vĩnh viễn nàng không thể nhìn thấu, mi dài khê rung, không biết phản ứng thế nào cho đúng.

Ngự Hạo Hiên nhìn đôi mắt trong suốt của Minh Nguyệt, mắt nhướng lên, nhưng nháy mắt, môi mỏng lại cười đến tuần mỹ, nắm ngón tay thon dài mơn trớn trán Minh Nguyệt, cúi đầu khê hôn rồi xoay người giữ lấy cơ thể nàng.

- Ái phi dường như không muốn giúp trẫm nối dõi tông đường.

Ngự Hạo Hiên mặt không cảm xúc nhìn đỉnh phù dung trường, giọng nói lười nhác rồi quay đầu nhìn Minh Nguyệt, khóe miệng cười sủng nịnh.

Ánh mắt Minh Nguyệt thủy chung vẫn nhìn theo vẻ mặt Ngự Hạo Hiên nhưng vẫn không tìm thấy bất kì cảm xúc nào ở đó, đôi mày thanh tú nhăn tít, vừa định nói ngón tay Ngự Hạo Hiên đã chặn môi nàng, ngạc nhiên ngẩng đầu đã thấy hắn cười, nhẹ giọng nói:

- Ái phi muốn nói gì? Để trẫm đoán nhé.

Nói xong không để Minh Nguyệt trả lời, ánh mắt ra vẻ suy tư, khuôn mặt tuần mỹ cười ôn nhu, ngón tay dài nhẹ xẹt qua khuôn mặt Minh Nguyệt nói:

- Ái phi muốn nói vài câu chối từ, muốn làm trẫm đau lòng sao?

Nói rồi đôi mắt thâm tình ôn nhu nhìn Minh Nguyệt chờ đợi nàng trả lời.

Minh Nguyệt ngẩn ra hồi lâu không nói gì, trong lòng nổi lên từng cơn rét lạnh. Không nghĩ tới hắn lại nói như vậy khiến nàng không còn đường phản bác.

Ngự Hạo Hiên nhìn Minh Nguyệt dần dần thâm trầm, nhìn không ra cảm xúc trong mắt, ý cười ở khóe miệng ngưng lại rồi lại cười lộ rõ, tiếng nói mỉa hoặc lòng người, trầm thấp dễ nghe, nhưng trong lòng Minh Nguyệt lại như tiếng bùa đòi mạng đang rửa xả.

Sự nghi hoặc trong lòng dần ngưng lại thành băng, khó trách cổ nhân nói: tự cổ bạc tình nhất đế vương. Khóe miệng cười lạnh có chút mất mát nhưng cười đến điên đảo chứng sinh, đôi mắt trong suốt lại sâu không thấy đáy nhìn Ngự Hạo Hiên, mềm nhẹ nói:

- Hoàng Thượng thật sự yêu nô tì sao?

Có lẽ không hề nghĩ đến Minh Nguyệt lại chọn cách này để trả lời, Ngự Hạo Hiên thoáng sửng sốt, miệng cười có chút mất tự nhiên nhưng vẫn ôn nhu:

- Ái phi hoài nghi lòng trẫm?

Hoài nghi? Minh Nguyệt hạ mi, thần sắc mất mát, có chút đau thương nhưng không nói một lời. Đến khi Ngự Hạo Hiên định nói nàng bỗng mở to mắt, khẩu khí kiên định.

- Nô tì yêu Hoàng Thượng

Lúc này Ngự Hạo Hiên giật nảy mình, ý cười vừa nảy động lại, trong mắt có chút khiếp sợ, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng Minh Nguyệt đều đã thấy rõ ràng.

Cười lạnh, Minh Nguyệt vươn tay muốn chạm vào khuôn mặt Ngự Hạo Hiên đã thấy hắn hơi né tránh một chút. Nhưng trong nháy mắt lại hoàn hồn, hắn lại ôn nhu cười, nhìn bàn tay Minh Nguyệt dừng lại trước mắt, chần chờ một lát vươn tay đan ngón tay vào tay nàng.

- Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Ngự Hạo Hiên thất thần nhìn hai bàn tay đan vào nhau, ánh mắt nhẹ nâng.

- Tử sinh khế khoát, dữ tử thành thuyết

Minh Nguyệt ôn nhu nói, chăm chú nhìn đôi mắt Ngự Hạo Hiên đang bối rối, khóe miệng cười lạnh...

Ngự Hạo Hiên ngăn người nhìn lại Minh Nguyệt, hơi hơi mấp máy môi tựa như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ ôm Minh Nguyệt vào lòng, lặng yên khẽ thở dài, có chút mệt mỏi:

- Đêm đã khuya, trầm hơi mệt.

Đúng là mệt mỏi. Minh Nguyệt rúc vào lòng hắn, rất ấm áp nhưng hai mắt vẫn mở to, trong lòng nổi lên bức tường thành ngăn cách.

21. Q.1 - Chương 21: Dò Thử, Hỗn Loạn

Đêm trăng không ai ngủ được, dưới gốc hoa một bóng người mờ nhạt, thê lương.

Trước Trùng Dương cung, Âu Dương Hồng Ngọc một thân áo gấm đứng trước gió lạnh, nhìn hoa mai phiêu tán khắp nơi mà lòng chua xót. Bước tiếp không có chỗ để đi mà quay đầu lại không có chỗ để dừng lại, chỉ có thể thuận theo con đường lạnh giá khiến trái tim sầu bi để đi mà thôi.

Hành lang bên sườn điện, Thanh Lan lo lắng bước đến, nhìn thấy Âu Dương Hồng Ngọc đứng trong gió lạnh vội bước lên, không nhìn được định lỗi nhái nhưng đã bị Âu Dương Hồng Ngọc chặn lại, nhẹ nhàng hỏi:

- Thanh Lan, hoàng thượng đi đâu?

Thanh Lan ngăn ra, sắc mặt có chút khó coi nhưng vẫn cười cười nói:

- Nô tỳ thấy Tàn tổng quản ở Ngự Thư phòng, như vậy chắc hẳn Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương, tối nay sẽ đến thăm nương nương.

Ngự Thư phòng? Âu Dương Hồng Ngọc nhướn mày, sắc mặt tái nhợt có chút bị thương, bấu môi như muốn nói gì nhưng lại hạ mi, hơi xoay người đi vào Thường Ân điện, đến trước thất huyền cầm

- Thanh Lan, người nói xem, Hoàng thượng thật sự yêu Như Nguyệt Quý phi như vậy sao?

Thanh Lan cúi đầu, hốc mắt dần đỏ lên, quỳ gối trước Âu Dương Hồng Ngọc, nước mắt nói:

- Nương nương, là tài nô tỳ vô dụng, nô tỳ lúc trước không thể giết chết tiện nhân kia nên mới để dây dưa đến bây giờ.

- Cầm mồm. Âu Dương Hồng Ngọc nhất thời kích động, đầu ngón tay dùng sức, bỗng dưng gảy lên thất huyền cầm, làm đứt một dây đàn.

Thanh Lan trở mắt nhìn ngón tay Âu Dương Hồng Ngọc chảy máu, nước mắt lại trào ra, cắn môi không dám nói, đem chuyện cũ năm xưa nuốt vào bụng.

Âu Dương Hồng Ngọc nhìn tay mình, chậm rãi nắm thành quyền đem giấu trong tay áo, hít sâu một hơi mới dần dần khôi phục sự bình tĩnh rồi nói:

- Hôm nay Hoàng thượng chính là muốn châm ngòi ly gián quan hệ giữa ta và Hoàng hậu, ta đã sớm lường trước hắn sẽ nhân cơ hội này đi thăm Như Nguyệt, bởi vì...

Nói rồi Âu Dương Hồng Ngọc nhìn lên bầu trời, ánh trăng tròn rất sáng.

Trong lòng căng thẳng, chuyện cũ như mây khói lại vẩn vù, yết hầu chua xót, đôi môi tái nhợt khẽ cười tự giấu cợt.

- Ngày đó ta chỉ nghĩ đến duy nhất một người, có phải là sai lầm rồi đúng không?

Canh năm, sắc trời hôn ám.

Sáng sớm Minh Nguyệt một thân tố khiết, khoác thêm một áo cừu màu trắng, lặng yên đứng trước cửa sổ, sắc mặt trầm tĩnh nhưng đôi mi lúc nào cũng nhũn nhặn chưa từng giãn ra.

Tâm tư của Ngự Hạo Hiên tuy nàng không thể nhìn thấu nhưng cũng có thể đoán được một hai. Một kẻ có dã tâm lại yêu một nữ tử bị oan uổng đến phải chia lìa nhau, lòng hấn so với người thường ngoan tuyệt hơn biết bao nhiêu?

Thở dài, hơi cúi đầu, tay vuốt ve mái tóc dài trước ngực nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ, trước rạng sáng bầu trời lúc nào cũng tối đen, mà nàng lại bị hãm trong mớ hỗn độn u ám này.

Trên giường, Ngự Hạo Hiên dần dần tỉnh, đôi mắt mông lung nhìn ra cửa sổ đang mở, đôi mắt vốn nhập nhèm trở nên cảnh giác. Đến khi nhìn thấy bóng dáng Minh Nguyệt thì mới buông lỏng xuống, khôi phục sự lười biếng.

Tay chạm đến trước ngực có gì đó mềm mại khẽ trở mắt rồi sau đó lại nhìn về phía Minh Nguyệt, ánh mắt dần dần nâng lên, đem qua hấn không đắp chăn đi ngủ mà bây giờ hấn nằm giữa giường, chiếm lấy nửa chiếc chăn bông.

Ngự Hạo Hiên bật cười rồi đứng dậy, giọng nói khàn khàn có mấy phần trêu tức:

- Ái phi bị trẫm chiếm chỗ trên giường nên mới bỏ trẫm một mình thức giấc?

Ánh mắt Minh Nguyệt hơi lóe, người bỗng cứng thẳng, lập tức xoay người, đôi mắt trong suốt lạnh lùng nhìn về mặt lười biếng của Ngự Hạo Hiên, nhẹ cười, chậm rãi bước đến, cầm lấy cổ áo đầu giường nói:

- Hoàng thượng nên dậy rồi.

Minh Nguyệt cười khiến Ngự Hạo Hiên hơi mất tự nhiên nhưng hấn lại vươn tay kéo Minh Nguyệt vào lòng, lười nhác mà cười tà mị:

- Ái phi muốn đuổi trẫm sao? Nói rồi vuốt ve mái tóc dài của nàng, đầu ngón tay cuốn quanh mấy lọn tóc, cúi đầu hôn lên trán nàng.

Minh Nguyệt vươn tay, nhẹ nắm bàn tay Ngự Hạo Hiên, chớp đôi mi dài, ôn nhu nói:

- Hoàng thượng nên dậy thôi, đừng làm muộn giờ lâm triều.

Một tiếng thở dài như có như không, Ngự Hạo Hiên lẳng lặng nhìn Minh Nguyệt rồi mới xốc chăn đứng dậy. Không đợi Minh Nguyệt phản ứng đã mặc trường bào màu đen kia vào, không quay đầu, bước ra khỏi phòng ngủ, rời khỏi Ngưng Tuyết cung.

- Tiểu thư.

Ngự Hạo Hiên vừa đi, Tiêu Đồng vội đẩy cửa tiến vào, vẻ mặt lo lắng nhìn Minh Nguyệt, muốn nói lại thôi. Hôm qua tiểu thư nói bọn họ có thể an ổn một thời gian sao chưa gì Hoàng thượng đã lại tìm đến, nên làm thế nào đây?

Minh Nguyệt im lặng lạnh nhạt lắc đầu, sau đó một mình ngồi xuống ghế quý phi, lòng lại hỗn loạn

22. Q.1 - Chương 22: Ai Thờ Chủ Nấy

Tầng sáng, mặt trời đỏ rực, phương đông thật huy hoàng, ngoài điện Kim Loan ánh sáng chiếu rọi.

Trong cung Ngưng Tuyết, Minh Nguyệt ngồi trước gương trang điểm, chải đầu búi tóc đơn giản rồi cài mấy cây trâm bạch ngọc lên, hoa tai trâm châu, thắt lưng đen, áo cừu màu trắng. Từ phía sau trông nàng thật tố khiết, thanh thuần, uyển chuyển như sen.

Trước Hương Ân điện, chiếc xe màu vàng rèm thêu bách hoa dừng lại, Triệu công công bên cạnh Thái hậu cất bước vào nội điện, vừa thấy Minh Nguyệt liền nói:

- Đức phi nương nương cát tường, Thái hậu tổ chức yến tiệc ở Phật đường mời nương nương đến dự.

Khẽ nhướn mày, Minh Nguyệt đang cầm chu đan (lá son ngày xưa mím môi vào ý) hơi ngưng lại rồi đưa lên môi khẽ mím lại rồi mới nói:

- Phiên công công rồi, Tiêu Đồng thưởng.

Dứt lời lấy nhẹ vẽ lông mày rồi lấy khăn che mặt. Triệu công công nghe xong hơi sững sốt rồi cười nói:

- Nương nương đa lễ, nô tỳ không dám. Nói rồi xoay người đi ra ngoài điện đứng một bên.

Tiêu Đồng trở mắt nhìn Minh Nguyệt, đôi mi thanh tú nhẹ nhướn lên, trong lòng có chút không thuận nói:

- Tiểu thư, thế này... Nói xong buồn bực nắm chặt tay.

Minh Nguyệt ánh mắt hơi động nhìn thái giám gầy gò đứng thẳng trong gió, khóe miệng cười lạnh. Từ từ đứng dậy, nhẹ vuốt lọn tóc trước ngực rồi mềm nhẹ nói:

- Ai thờ chủ này thôi.

Ai thờ chủ này? Tiêu Đồng ngậy thơ, đôi mày nhíu chặt nhưng lát sau liền hiểu ngay, nói:

- Ý tiểu thư là Triệu công công này đã bị người khác mua chuộc?

Minh Nguyệt nhìn Tiêu Đồng mím môi không nói, tay nắm chặt tay Tiêu Đồng, nhẹ nhàng dúi vào chiếc trâm khắc hình mẫu đơn làm bằng bạch ngọc, vỗ nhẹ má nàng sững nịnh nói:

- Hành sự theo hoàn cảnh. Nói rồi xoay người đi ra ngoài điện.

Xe đi phía trước, Triệu công công nhìn chiếc phát trần trong tay không chớp mắt. Tiêu Đồng giữ váy đứng bên cạnh đôi mắt to, linh động nhìn quanh bốn phía cho đến rừng hoa mai trong Ngự hoa viên nàng mới theo đúng quy củ cúi đầu mà đi, nhưng lại đem tầm mắt chăm chú nhìn Triệu công công.

Gió lạnh thổi qua, những chiếc lá rụng lại bay lên, hoa mai dần xơ xác.

Minh Nguyệt hơi cúi đầu, trong lòng thở dài, đôi mắt đẹp nhìn sâu vào rừng hoa mai kia nhưng lại lập tức dừng lại, chỉ sợ sẽ nhìn thấy bóng người áo trắng xuất trần kia.

Chốc lát đã đến Khôn Trữ cung, bốn phía hương khói bao phủ, hương trầm tỏa ra. Xe dừng lại, Minh Nguyệt đứng dậy, hai gã thái giám bước lên quỳ xuống để Minh Nguyệt bước xuống, nhẹ kêu:

- Nương nương cẩn thận.

Minh Nguyệt gạt đầu khẽ liếc mắt nhìn vào nội điện, chỉ thấy Hoàng hậu, Hiền phi, Thục phi, Âu Dương Chiêu dung cùng với một số cung phi ngồi theo thứ tự chỉnh tề. Nàng hơi chớp mi, hít sâu một hơi rồi bước lên thềm đá, dẫn Tiêu Đồng vào điện.

- Đức phi nương nương đến... Một giọng nói chói tai xướng lên trong đại điện.

- Tiệp thiếp tham kiến Đức phi nương nương.

Ngay khi bước vào đại điện các tần phi từ nhị phẩm trở xuống đều quỳ xuống thỉnh an, Hiền phi Thượng Quan Uyển Nhi dịu dàng cười khẽ, kêu hai tiếng “muội muội” rồi nhẹ phúc thân nói vạn phúc.

Minh Nguyệt cười lại, một đôi mắt lạnh lùng mà trong suốt, hồn nhiên. Nàng nhìn sang Thục phi và Hoàng hậu rồi bái kiến sau đó mới mỉm cười đi đến trước mặt Thái hậu nhẹ giọng nói:

- Mộ Tuyết đã nhiều ngày không đến thăm Thái hậu, Thái hậu có nhớ Mộ Tuyết chăng?

Thái hậu vừa nhìn thấy Minh Nguyệt đã cười hiền lành, bàn tay nắm lấy tay lạnh như băng của Minh Nguyệt mà nói:

- Nhớ chứ, ai gia ngày nào cũng nhớ Mộ Tuyết nhưng so với ai gia, Hoàng thượng lại càng dính chặt Mộ Tuyết, haha.

Nói rồi Thái hậu từ ái vỗ vỗ tay nàng.

Thái phi đứng bên cũng cười thành tiếng, ngón tay đeo nhẫn vàng nhẹ cầm khăn lụa, khuôn mặt vui mừng có chút ửng hồng nói:

- Ta là nhờ Thái hậu mới biết được chuyện này đó, haha.

Minh Nguyệt cũng cười theo, thẹn thùng đỏ mặt, nhăn nhó nắm tay Thái hậu, cúi đầu nói:

- Thái hậu.

Thái hậu lại cười rộ lên, tiếng cười tuy không lớn nhưng lại khiến các phi tần dưới điện nhìn nhau ngạc nhiên. Lúc này, Thái hậu mới thấy bất ổn mới ngừng cười nhìn xuống dưới điện, hiền hòa nói:

- Đều đã đến đông đủ rồi, vậy đến từ đường dâng hương thôi.

Hôm nay là ba trăm ba mươi năm Thái Tổ hoàng đế qua đời. Theo lệ thường, các cung tần trong hậu cung đều phải quỳ lạy Thái Tổ, dâng hương. Trong triều văn võ đại thần thì theo Hoàng Thượng đi bái hoàng lăng cầu phúc, cầu mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an. Dù nghe nói Hiền đế không thích mê tín nhưng quy củ của tổ tông để lại thì vẫn phải theo.

Hoàng hậu hí hóp mắt phượng liếc nhìn Âu Dương Hồng Ngọc rồi lớn tiếng nói:

- Theo quy của hậu cung, cung tần chia làm nhiều nhóm theo thứ tự nhập linh bái tế. Bản cung trước cùng Thái hậu, Thái phi và ba vị nhất phẩm phi tần tiến điện.

Nói rồi cười lạnh, phất tay áo mà đi.

Đêm qua Hoàng thượng giá lâm Phượng Tê cung, Âu Dương Chiêu dung tiến đến làm hồng chuyện đã sớm lan truyền khắp hậu cung, mà Hoàng hậu nói châm chọc như vậy khiến cho Âu Dương Hồng Ngọc chỉ là Nhị phẩm Chiêu dung khó xử. Nhất thời, các cung phi đều thì thầm bàn tán.

Khuôn mặt Âu Dương Hồng Ngọc tái nhợt, vội cúi đầu không nói lời nào, bàn tay trắng nõn bấu chặt tay Thanh Lan. Còn Thanh Lan vẻ mặt kích động, nghiêng răng nghiêng lợi.

Thái hậu cũng không nói gì, chỉ kéo Minh Nguyệt vào điện, Hiền phi, Thục phi theo sau, Hoàng hậu ngao nghể đường như không coi ai ra gì.

Minh Nguyệt nhìn về phía Thái hậu thấy Thái hậu thờ ơ, nhẹ chớp mi liếc Triệu công công đứng bên cạnh một cái rồi lại nhìn Thái hậu nói nhỏ:

- Mộ Tuyết dìu Thái hậu vào điện.

Thái hậu gật đầu tươi cười đi vào nội điện.

Nhưng lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng ngọc thanh thúy rơi ra, mọi người cả kinh đều nhìn về phía phát ra tiếng động đã thấy Tiêu Đồng kinh ngạc nhìn cây trâm ngọc dưới chân Triệu công công mà thì thào nói:

- Cây trâm này không phải là của tiểu thư nhà ta sao?

Triệu công công chưa kịp phản ứng đã thấy Hiền phi đứng cạnh Minh Nguyệt hơi cứng đờ người, bỗng dưng tiến lên, đôi mắt lạnh lùng nhìn Triệu công công.

Minh Nguyệt rung mình, chớp mắt nhìn xuống, khuôn mặt ẩn giấu dưới chiếc khăn sa lạnh lùng cười. Nàng thúc giục Thái hậu:

- Thái hậu, nên vào điện rồi đừng để Hoàng thượng chờ lâu.

Thái hậu nhượng má, hơi không kiên nhẫn thở dài nói:

- Triệu Truyền, còn không dẫn đường cho ai gia.

Triệu công công không kịp suy nghĩ chuyện vừa xảy ra, bước lên phía trước dẫn mọi người vào điện.

Đêm khuya, trong Tư Mộ điện vang lên tiếng bạt tai thanh thúy, Hiền phi Thượng Quan Uyển Nhi tức giận tát Triệu Truyền, giọng nói yếu điệu:

- Cầu nô tài chết tiệt, quả thực là ngu độn không để đầu cho hết.

Triệu Truyền cúi thấp đầu, đôi lông mày nhướng cao, cực kì kiên định nói:

- Nương nương, nô tài không hề nhận trâm ngọc của Đức phi nương nương, cây trâm đó rõ ràng là Tiêu Đồng hãm hại nô tài.

Thượng Quan Uyển Nhi nghe xong trong lòng càng khó chịu, đột nhiên quay lại tát Triệu Truyền một cái, thở không ra hơi nói:

- Hay cho Triệu Truyền người nông nghênh, quả thực là tâm phúc của Thái hậu. Trước kia nếu không phải bản cung cứu nửa cái mạng chó nhà ngươi về, bây giờ người chỉ là tên ăn mày hạ lưu thôi.

- Ân huệ của Hiền phi Triệu Truyền không đền đáp được.

Triệu Truyền cung kính nói nhưng giọng nói lại ẩn chứa sự cao ngạo.

23. Q.1 - Chương 23: Vạch Trần, Mệt Mỏi

Đêm khuya cô tịch, tiếng thanh la điểm canh giờ vang lên quấy nhiễu mộng đẹp.

Trước Hương Ân điện, Minh Nguyệt mặc váy trắng đứng trong gió lạnh trầm tư như đã thành thói quen

Trong điện, Tiêu Đồng thờ dãi nhìn trâm mẫu đơn bạch ngọc trong tay, đôi mày thanh tú nhíu chặt, trâm ngọc đã vỡ thành mấy mảnh, thậm chí đóa mẫu đơn kia cũng mất đi một góc.

Nàng từ từ ngẩng đầu nhìn Minh Nguyệt đứng trước điện, môi hồng mấp máy, khẽ bước đến, ngọn nến chiếu lên tại thành chiếc bóng dài, hơi dừng bước, đưa trâm ngọc trong tay về phía trước nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, trâm bị vỡ.

Minh Nguyệt hơi động chỉ liếc mắt nhìn cây trâm bị rơi mà hoàn toàn thay đổi. Đó là cây trâm Ngự Hạo Hiền ban cho đêm tân hôn, làm từ dương chỉ bạch ngọc, đóa mẫu đơn được trạm trổ tinh tế, có thể nói là vật quý giá bậc nhất hậu cung.

Khẽ mỉm cười, đôi mắt lạnh lùng vươn tay lấy một mảnh vỡ trong tay Tiêu Đồng, lẳng lặng nói:

- Thật đáng tiếc, nghe nói cây trâm này là độc nhất vô nhị. Nói rồi xiết chặt vào lòng bàn tay.

Tiêu Đồng rối loạn, hơi thở mang theo mấy phần lo lắng nói:

- Tiểu thư, nô tỳ, nô tỳ không nghĩ tới rơi xuống đất sẽ bị vỡ, nô tỳ...

- Ngọc quý rơi xuống đất sẽ vỡ, nếu không thì sao lại trân quý như vậy

Thấy Tiêu Đồng tự trách Minh Nguyệt chậm rãi nói. Đối với cây trâm bị vỡ nàng cũng không để tâm mà chỉ nhìn ngắm mảnh ngọc trong tay.

Tiêu Đồng sửng sốt có chút không rõ nhưng thấy Minh Nguyệt mỉm cười, vỗ nhẹ vai Tiêu Đồng, xoay người đi vào phòng ngủ nói:

- Đêm đã khuya, nghỉ sớm thôi.

Đêm nay chắc hẳn không đến.

Một nữ tử ghét sự chờ đợi lại đứng trước cửa điện trong đêm khuya, gió lạnh chờ đợi một nam tử bụng dạ khó lường, thế là vì lẽ gì? Minh Nguyệt thông thả đi tới trước cửa sổ khẽ mở ra, nghênh đón luồng hương thơm lạnh lùng mà trong áp lực lòng cũng dần tiêu tan.

Đôi mắt nhìn cây hoa mai đã gần rụng hết, cành cây trong đêm tối có vẻ dữ tợn, khe thở dài, vở kịch này nàng nên diễn đến bao giờ?

Muốn trở thành Đức phi Mộ Tuyết ở trong thâm cung lạnh lẽo cả đời yên lặng chờ để vương lâm hạnh? Cả đời đứng trước cửa điện, dù là giả dối cũng chờ qua canh ba, có lẽ cả đời sẽ chẳng có lúc nào cười thật sự nhưng lại cam tâm tình nguyện chết già trong hậu cung.

Tay khẽ run, hôm nay, nàng suy nghĩ rất nhiều.

Bỗng nhiên, trước cửa sổ xuất hiện một bóng người màu trắng, cặp mắt ưu thương của Ngự Hạo Thiên bỗng dừng xuất hiện trước mặt nàng.

Nàng cả kinh lui dần về phía sau đã thấy hần bước nhanh đến, kéo ống tay áo nàng, giọng nói khàn khàn:

- Vì sao?

Vì sao? Trong lòng Minh Nguyệt run lên nhưng không chút do dự phất tay áo, đẩy tay hần ra, lời nói có chút hỗn loạn nhưng cực kỳ rõ ràng:

- Nếu Tam vương gia hôm nay đã biết bản cung là hoàng tẩu của người thì sao lại làm chuyện thế này?

Hôm nay trên tế điện, nàng đứng bên người Ngự Hạo Hiên, bởi vì biết Thượng Quan Uyển Nhi là chủ nhân của Triệu Tuyên khiến nàng vui vẻ quên hết cả trời đất. Nàng nghĩ hôm nay trên điện được gặp “phụ thân” cùng “ca ca” mà quên mất hần cũng là con cháu hoàng thất, quên mất hần sẽ lấy thân phận Vương gia mà tham dự lễ tế, cũng quên quyền Thái tổ bản kỉ mình đã đọc hơn 10 lần có nói: “vương gia, hoàng thượng đứng cùng vị trí”.

Sáng sớm nay, nàng theo thứ tự đứng sau Mộ Từ nhưng không ngờ Ngự Hạo Thiên cũng đứng một bên, kinh hãi nhìn nàng với vẻ mặt bối rối, mà nàng cũng như vậy.

Nghe Minh Nguyệt nói xong, Ngự Hạo Thiên đứng trong gió lạnh lùng, tóc dài phiêu tán, kim quan hơi động (cái cài đầu) hai sợi dây vàng rơi xuống trước ngực lại hỗn độn bay lên.

- Đúng vậy, nàng là hoàng tẩu của ta.

Đột nhiên Ngự Hạo Thiên thì thào nói rồi cười to tự giấu, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo sự bi ai. Hần nhìn Minh Nguyệt, đôi mắt kiên quyết, tim như bị xé rách nhưng ngay lập tức xoay người rời đi.

Khắp rừng hoa mai bay tán loạn, giống như là tỏa hết hương sắc tại lần cuối cùng trong sinh mệnh, bay múa đầy trời.

Hơi vươn tay nhưng lại phát hiện dù hoa mai bay đầy trời nhưng cũng không có lấy một cánh hoa rơi vào. Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn hai bàn tay rỗng không, trong lòng cũng trống rỗng.

Lần đầu tiên, Minh Nguyệt cảm thấy mình bất lực, bất lực đến không che dấu được nước mắt. Nàng ngửa đầu nhìn trăng sáng trên trời, ngay sau đó nhắm chặt mắt, bàn tay nắm thành quyền.

Ở một thời đại xa lạ, người duy nhất cười thật lòng với nàng cũng đã rời đi? Vì sao nàng lại vì đắc ý mà quên mất hần cũng sẽ có mặt ở lễ tế.

Minh Nguyệt, người lại quá khinh người rồi.

Cửa cót két một tiếng rồi bị đẩy ra, một trận gió lạnh thổi tới, vài cánh hoa mai hồng bay xuống trước chân Minh Nguyệt, vấy dài bay múa phiêu dật.

- Muộn thế này còn chưa ngủ.

Tiếng Ngự Hạo Hiên mang theo vài phần buồn ngủ, giọng nói cũng hơi khàn khàn, tiếng bước chân trong màn đêm thật rõ ràng. Sau đó, đôi bàn tay ôm chặt lấy thân hình mảnh mai của nàng, đem người nàng lạnh như băng vây chặt lấy.

Thân thể Minh Nguyệt hơi cứng ngắc nhưng cũng không cự tuyệt mà cũng không hoàn toàn đón nhận.

- Hoàng thượng, đêm đã khuya.

Đêm đã khuya vì sao hắt lại đến cung một phi tử bị ốm như nàng.

- Ừ.

Ngự Hạo Hiên chỉ đáp nhẹ một câu rồi càng ôm chặt Minh Nguyệt hơn, một mỗi nói:

- Ái phi còn chưa trả lời trẫm.

Hơi nhú mi, đôi mắt Minh Nguyệt ưu thương, nàng hơi xoay người, khóe miệng mỉm cười nhìn khuôn mặt tuần tú lại có chút mệt mỏi của Ngự Hạo Hiên, đầu tiên hơi sững sốt rồi nói:

- Để nô tỳ thay áo cho người.

Hắt thật sự mệt mỏi.

Ngự Hạo Hiên gật đầu, cũng không so đo Minh Nguyệt chưa trả lời hắt, nằm trên giường chỉ khoảng nửa khắc rồi lại nặng nề ngủ thiếp đi.

24. Q.1 - Chương 24: Ngờ Vực Lẫn Nhau

Không một tiếng động, trăng trên trời cao.

Gió nhẹ thổi, màn bay lượn.

Trên giường, Minh Nguyệt tóc xõa rối tung lẳng lẳng nằm trong chăn, đôi mắt chăm chú nhìn khuôn mặt tuần mỹ tuyệt luân đang say ngủ của người bên cạnh. Cơ thể nàng lạnh như băng nhưng nhờ vòng ôm của hắt mà có chút ấm áp.

Nàng không đoán được tâm tư của Ngự Hạo Hiên, càng không hiểu ý đồ chân chính của hắt là thế nào. Bản thân mình đã thận trọng như đang đứng trên băng mỏng nhưng có thể hóa giải được những tai họa sau này không. Hơn nữa trong lãnh cung, còn có nữ tử cần đến sự giúp đỡ của nàng.

Tim không rung động không có nghĩa là tim không đau. Nhân tình ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi nàng biết rõ chứ. Nhưng làm sao để mình không rơi vào sự bi thương này.

Khẽ thở dài, chậm rãi nhắm mắt lại, tự nhấn chìm bản thân vào bóng tối.

Mà lúc này, Ngự Hạo Hiên lại mở mắt, nhìn khuôn mặt Minh Nguyệt, mày kiếm nhẹ nâng.

Canh bốn, Minh Nguyệt đang ngủ say bỗng thấy lạnh mà bừng tỉnh, hơi hơi mở mắt đã thấy bên cạnh không còn ai. Trố mắt, trong lòng nhẹ nhàng thở phào nhưng khi nhìn đến trước cửa sổ đã thấy bóng người màu vàng đang đứng khoanh tay.

Chớp mắt nhưng không biết mình nên giả ngủ hay đứng dậy cùng hắt. Cuối cùng vẫn khoác thêm chiếc áo cừu, im lặng đứng sau hắt mà không nói gì.

Hôm nay, bản thân rất khác lạ mà hắt hình như cũng có tâm sự nặng nề.

- Sao Ái phi không ngủ tiếp?

Tiếng Ngự Hạo Hiên cực nhẹ nhưng lại khàn khàn khiến người khác mê muội. Hắt hơi quay đầu, khuôn mặt tuần tú có phần mệt mỏi, không cười nhưng rất bình thản.

Minh Nguyệt nhìn hắt khẽ cười nhưng không biết trả lời ra sao. Nàng chỉ khẽ cúi đầu vẫn tiếp tục không nói câu nào.

Đêm nay thật quý dị, quý dị khiến nàng không thể tin nam tử trước mắt lại có thể bình thản như thế. Hôm nay, chắc hẳn đã phát hiện nàng cùng Ngự Hạo Thiên không bình thường. Cho nên nàng không thể tin. Cho dù nam tử này không có chút tình cảm nào với nàng nhưng nàng vẫn không tin hẳn sẽ bình thản như thế.

Ngoài cửa sổ, gió càng thổi mạnh cuốn theo vô số đóa hoa rơi, cô đơn mà điêu linh.

Hai người cứ im lặng đứng như thế, không ai nói lời nào. Gió lạnh thét gào, đứng chờ bình minh.

Canh năm, trời còn chưa sáng, Minh Nguyệt định giúp Ngự Hạo Thiên chuẩn bị triều phục thì bị hấn cự tuyệt. Thấy Tần công công đứng ngoài điện chờ nhưng lại chưa dâng triều phục lên. Minh Nguyệt sinh nghi thì lại thấy Ngự Hạo Thiên nói lơ đãng:

- Đêm qua đáng lẽ trẫm phải ở trong tẩm cung Hiền phi.

Minh Nguyệt lạnh run người, đôi mắt hơi hoảng hốt nhìn Ngự Hạo Thiên, bàn tay trắng giấu trong tay áo nắm chặt thành quyền, khẽ cắn môi. Dù không rõ vì sao Ngự Hạo Thiên nói cho nàng nhưng trong lòng nàng cũng hiểu vài phần.

Ngự Hạo Thiên nhìn vẻ mặt mơ hồ của Minh Nguyệt rồi đột nhiên cười rộ lên, khuôn mặt tuấn mỹ không chút lo lắng, ngược lại càng thêm sảng khoái. Hắn ôm Minh Nguyệt vào lòng, thân thể ấm áp nương tựa vào nhau, bàn tay nhẹ vuốt mái tóc Minh Nguyệt, ôn nhu nói:

- Ái phi sợ cái gì?

Sợ cái gì? Đôi mắt Minh Nguyệt trầm xuống nhưng làm bộ mắt mát cười lên, mím môi, nhẹ giọng nói:

- Hoàng thượng ở trong hậu cung sao lại không biết thế nào là tranh giành tình cảm? Vì sao Hoàng thượng muốn vây hãm nô tỳ?

Ánh mắt Ngự Hạo Thiên đột nhiên lạnh xuống rồi ngay lập tức lại khôi phục sự ôn nhu, môi mỏng mỉm cười, ôm chặt Minh Nguyệt vào lòng nói:

- Ái phi nghĩ trẫm sẽ đối đãi với nàng như vậy sao?

Khóe miệng Minh Nguyệt có chút chua xót nhưng ánh mắt linh động, khẽ cắn môi, lạnh lùng nói:

- Hoàng thượng là phu quân của nô tỳ, là phu quân sao có thể hãm hại nô tỳ được?

Nói xong đôi mi thanh tú khẽ động, ánh mắt lưu luyến.

Thân thể Ngự Hạo Thiên cứng đờ rồi lại ôm Minh Nguyệt càng chặt, nhẹ nhàng nói:

- Đúng vậy, trẫm nên làm một phu quân tốt.

25. Q.1 - Chương 26: Giá Họa (2)

Khi sắc trời sáng hơn, Minh Nguyệt ngồi trước gương tự trang điểm giống như ngày thường, tóc dài búi đơn giản, cài lên đó mấy cây ngọc trầm, váy dài màu trắng, cườm màu trắng, bên hông đeo phượng bội, khẽ mím chu sa, đôi môi đỏ mọng.

Lúc sau, Tiêu Đồng mang đến một đôi giày thêu tơ vàng đeo vào giúp Minh Nguyệt rồi sau đó đỡ nàng lên xe, tiến thẳng đến Tư Mộ cung.

Nhưng xe vừa đến rừng mai trong Ngự Hoa viên Minh Nguyệt lại muốn đổi hướng, bàn tay chỉ vào Trùng Dương cung cách Tư Mộ cung không xa nhẹ nhàng nói:

- Trước hãy đến thăm Âu Dương Chiêu dung một chút, nàng bệnh lâu chưa khỏi thật khiến người khác lo lắng.

Tiêu Đồng ngây ngốc mặc dù không biết vì sao nhưng vẫn theo lệnh, sai thái giám đổi hướng đến Trùng Dương cung.

Nhìn Minh Nguyệt đột nhiên bái phỏng, Âu Dương Hồng Ngọc kinh ngạc, khuôn mặt tái nhợt không chút máu càng tái hơn. Nàng chưa trang điểm, tóc dài cũng chỉ vấn đơn giản cài mấy cây trâm phỉ thúy, ngay cả trang sức cũng không mang, cả người ốm yếu không có chút khí lực.

Nghe nói, từ đêm đó cùng Hoàng thượng chơi cờ, nàng đã rầu rĩ không vui nên mới nhiễm bệnh, tuy rằng Thái y không dám chậm trễ nhưng trị mãi không khỏi. Kể cả khi Hoàng thượng sủng hạnh lại càng thêm bệnh nên Hoàng hậu cũng tới hạ chỉ, uy hiếp, bao giờ không thể lành bệnh thì không được thị tẩm.

- Đức phi nương nương sao lại tới đây? Tiệp thiếp...

Âu Dương Hồng Ngọc hơi nhướng mắt, đứng dậy thi lễ với Minh Nguyệt đã bị Minh Nguyệt đỡ lại, bàn tay trắng nõn vỗ về tay nàng nói:

- Chiêu dung bệnh nặng trong người không cần đa lễ.

Nói rồi nàng nói với Tiêu Đồng:

- Tiêu Đồng, bản cung xuất giá có được liệu gì hồi môn?

Từ xưa đến nay, thiên kim xuất giá của những vị quan tam phẩm trở lên đều được chuẩn bị sẵn được liệu trân quý làm của hồi môn để cả đời không lo bệnh tật. Nhưng Âu Dương Hồng Ngọc lại chỉ là con của thiếp, sợ là lúc xuất giá, đồ cưới không được đầy đủ, long trọng.

Tiêu Đồng vừa nghe hơi khó xử nói nhỏ vào tai Minh Nguyệt nói:

- Nương nương, Tướng quân chuẩn bị nhân sâm ngàn năm, người xem...

Nói rồi nàng cố ý nói khó, đôi mày thanh tú nhíu lại.

Minh Nguyệt mỉm cười nhìn biểu hiện của Tiêu Đồng có chút tán thưởng, lại giả vờ giận dữ nói:

- Nha đầu lớn mặt, còn không về Ngưng Tuyết cung đem được liệu tặng Chiêu dung nương nương.

Tiêu Đồng sợ hãi, cúi đầu nói nhỏ:

- Nô tỳ đáng chết, nô tỳ lập tức về cung mang đến.

Nói rồi, Tiêu Đồng giữ váy vội vàng chạy về Ngưng Tuyết cung.

Nhìn bóng dáng Tiêu Đồng dần xa, Âu Dương Hồng Ngọc nghi hoặc, mà Thanh Lan đứng bên cạnh lại càng không thể tưởng tượng, vội đánh giá về mặt Minh Nguyệt hiện lành che dưới chiếc khăn, thần sắc đột nhiên cảnh giác. Nàng mất tự nhiên, đỡ bên Âu Dương Hồng Ngọc nhỏ giọng nhắc nhở phải đề phòng có sự gian trá.

Nhưng Minh Nguyệt cũng không nói nhiều, đợi Tiêu Đồng đến rồi nói cáo từ. Dem hộp gấm đựng nhân sâm ngàn năm để lại rồi nói:

- Nếu Chiêu dung không có chuyện gì, vậy bản cung đi bái phỏng các vị nương nương khác.

Nói rồi bước ra ngoài cửa nhỏ giọng nói với Tiêu Đồng:

- Cung điện của Hoàng hậu nương nương ở sau Tư Mộ cung, như vậy tiệp đường đến thăm Hiền phi một chút đi.

Tiêu Đồng gật đầu đỡ Minh Nguyệt lên xe, quay đầu phúc thân với Âu Dương Hồng Ngọc rồi chạy theo xe phía trước.

Xe dần dần rời đi, Âu Dương Hồng Ngọc vô lực đứng dậy, trường bào thêu đồ quỳen màu hồng nhưng cũng không thể giúp sắc mặt nàng hồng nhuận chút nào, khẽ bước lên trước điện nhìn theo bóng Minh Nguyệt, nhẹ ho khan vài tiếng. Thanh Lan cũng vội vỗ vỗ lưng nàng.

- Nương nương cẩn thận cảm lạnh.

Vội đem chiếc áo cừu dày rộng khoác lên người Âu Dương Hồng Ngọc, đôi mắt Thanh Lan đầy ưu thương, bất bình nói:

- Không nghĩ tới Đức phi kia mấy hôm trước bệnh cũ tái phát hôm nay lại khỏe mạnh như thế, ông trời thật bất công.

Âu Dương Hồng Ngọc lắc đầu, đôi mắt vẫn nhìn theo hướng Minh Nguyệt dời đi, ngây người một lúc rồi mới thở dài nói:

- Mộ Tuyết vốn đã là Vương phi của Tam vương gia, bắt đắ dĩ những kẻ hữu tình lại không thành duyên thuộc, nói vậy, nàng cũng rất không muốn hầu hạ Hoàng thượng, nếu không sao bệnh cũ phát sinh?

Thanh Lan vừa nghe, nghi hoặc càng sâu vội hỏi:

- Ý nương nương là Đức phi vốn không có bệnh? Đây là tội khi quân, sẽ bị khám nhà diệt tộc.

Âu Dương Hồng Ngọc cười khổ, lắc đầu nói:

- Mộ Tuyết thân thể thực sự yếu nhược, người xem nàng thử còn không xong, có thể thấy được bệnh cũng không nhẹ, chính là...

Âu Dương Hồng Ngọc đột nhiên dừng lại một chút rồi mới nói:

- Hậu cung phi tần tiến cung trước đó đều phải nghiệm thân, đem tất cả cho nữ quan ghi lại, mà Mộ Tuyết lại không hề có bệnh cũ gì cả.

Thanh Lan chau đôi mày thanh tú thành hàng, sắc mặt có chút vui mừng nhưng lại nghi ngờ. Nếu nói không có bệnh cũ, vậy Mộ Tuyết có thể nào muốn bệnh thì bệnh. Hơn nữa thái y không thể chẩn đoán chính xác là sự thật. Vừa nghĩ Thanh Lan lại nhìn về phía Âu Dương Hồng Ngọc.

Âu Dương Hồng Ngọc chỉ nhẹ cười chỉ nói:

- Mộ Tuyết trí tuệ vô song, xem ra hậu cung này không còn được an ổn mấy ngày.

Nói rồi thở dài, nhắm mắt lại.

Đến cửa Tư Mộ cung, Minh Nguyệt nhẹ nhàng xuống xe mà Thượng Quan Uyển Nhi cũng sớm ra nghênh đón. Nàng vẫn dịu dàng cười nói, đôi tay trắng nõn kéo tay Minh Nguyệt, giọng nói mềm nhẹ như tơ liễu phe phẩy, rung động lòng người.

Tiêu Đồng thoáng nhìn ở phía sau điện bóng Triệu công công biến mất, mắt lạnh chợt lóe những chỉ cú đầu không nói gì.

Lúc trên xe tới nơi này, nàng đã sớm thấy bóng dáng gầy gò mặc triều phục màu nâu thêu bạch hạc. Không nghĩ hẳn hết sức trung thành với Hiền phi. Nàng còn tưởng sau sự việc trâm ngọc hôm qua đã khiến Hiền phi mất tín nhiệm với hẳn.

Minh Nguyệt cùng Thượng Quan Uyển Nhi hàn huyên đôi câu xã giao, đến khi cung nữ mang trà lên, Minh Nguyệt lại có chút lo lắng.

- Muội muội đây chính là Bích loa xuân cực phẩm Hoàng thượng ban tặng, ta cũng chưa được uống đâu.

Nét mặt Thượng Quan Uyển Nhi tươi cười như hoa, dung nhan tuyệt sắc càng thêm khuynh thành, nàng tự tay đưa chén trà tới trước mặt Minh Nguyệt, ôn nhu nói:

- Muội muội nếm thử xem, Hoàng thượng sáng nay mới ban thưởng, ta cũng chưa kịp uống, cũng may muội muội đến đây, haha.

Minh Nguyệt khẽ động mi, chỉ cúi đầu mỉm cười. Nghĩ đến Ngự Hạo Hiền cũng coi như là phu quân tốt, không hề đem chuyện đêm qua đến Ngưng Tuyết cung lộ ra, nếu không Thượng Quan Uyển Nhi đã không khoe khoang với mình chuyện này.

- Có thể lấy được phi tử hiền lành mỹ mạo như tỷ tỷ chính là phúc khí của Hoàng thượng, sao lại không đem vật tốt ban cho tỷ tỷ được.

Minh Nguyệt nhẹ cầm khăn lụa che miệng cười khẽ, bàn tay trắng nõn cầm chén trà, tiếc hận nói:

- Chỉ sợ muối tài sơ học thiển không hiểu được trà, trà ngon thế này mà để muối uống cũng thật đáng tiếc.

Thượng Quan Uyển Nhi nghe xong dù cũng không cho là thật nhưng lại càng kiêu ngạo, nàng khiêm tốn đôi câu:

- Mộ Tuyết là đệ nhất tài nữ đế đô không ai không biết, tỷ tỷ rất ngưỡng mộ.

Nói mấy câu gần xa, Minh Nguyệt cũng uống trà nhưng khi đưa lên miệng, chiếc nhẫn trong tay khẽ xoay đổ toàn bộ thạch tín vào trong chén trà rồi khẽ nhấp một ngụm, ánh mắt lạnh lùng, uống xong buông chén trà cười nói:

- Trà ngon, mùi hương thơm mát, mới uống thấy ngọt lành mà uống vào thật thư thái.

Nhưng Minh Nguyệt nói mấy câu đó lại khiến cho Tiêu Đồng tim nhảy lên cổ họng, nàng nắm chặt chiếc khăn trong tay nhưng lại không dám nhìn chăm chú vào Minh Nguyệt.

Uống trà xong, Minh Nguyệt đứng dậy cáo từ, cũng để lại mấy lễ vật trân quý tặng cho Thượng Quan Uyển Nhi rồi dẫn Tiêu Đồng ra khỏi Tư Mộ cung. Nhưng ngay khi đến bậc thang cuối cùng, Minh Nguyệt đột nhiên ngã xuống đất.

- Tiểu thư. Tiêu Đồng lớn tiếng hô to.

Thượng Quan Uyển Nhi còn đang sửng sốt đã thấy Tiêu Đồng kích động hô hào:

- Mau truyền thái y, nường nường bị học máu

26. Q.1 - Chương 27: Hiền Phi Tư Quá

*Tư quá: Hình phạt tự nhốt mình suy nghĩ

Giữa trưa, không khí trong Ngưng Tuyết cung nặng nề, Thái hậu một thân phượng bào đẹp đẽ quý giá ngồi trong Hưởng Ân điện, trước ngực là chuỗi phật châu làm bằng phỉ thúy lỏng lẻo tỏa ra ánh sáng lạnh lùng, tóc bạc cài những châu quang bảo khí nhưng thần thái ảm đạm đi nhiều.

Trong điện, học sĩ Thái Y viện đi tới đi lui, người nào người nấy trán toát mồ hôi, mà những cung phi đứng sau Thái hậu nhỏ giọng bàn tán, ánh mắt trao đổi, nghi ngờ với lời Thái y nói Thạch tín khó giải.

Ngoài đại điện, Hoàng hậu khoan thai cùng Âu Dương Hồng Ngọc vẽ mặt tái nhợt. Nàng không ngờ một khắc trước đó Mộ Tuyết vẫn còn khỏe mạnh nhưng vừa rời khỏi Tư Mộ cung đã xảy ra chuyện lớn này, mà nàng trăm suy ngàn nghĩ cũng không thể nghĩ cho rõ ràng.

Dù sao mọi người đều biết Hiền phi là nữ tử trí tuệ lợi hại, cho dù ghen ghét Mộ Tuyết cũng sẽ không ở cung điện của mình hạ độc với Đức phi do tiên hoàng khâm điểm. Cho nên, dù các cung phi khác đều nghi ngờ Thượng Quan Uyển Nhi vì ghen tỵ mà hạ độc Đức phi nhưng đã từng nhiều lần đấu chọi, Âu Dương Hồng Ngọc không tin nàng ta lại ngu độn như vậy.

Mà sắc mặt Hoàng hậu cũng cực kì khó xử. Tuy rằng nàng rất muốn bỏ đi khối u ác tính trong đầu là Thượng Quan Uyển Nhi kia nhưng trước khi đến Ngưng Tuyết cung, lời Âu Dương Hồng Ngọc khiến nàng hoảng sợ. Trước cửa Trùng Dương cung, Mộ Tuyết đã nói muốn đến Phượng Tê cung bái phỏng mà đi Tư Mộ cung chỉ là thuận đường mà thôi.

Nói như vậy, khả năng Mộ Tuyết giả họa bị loại bỏ, vì khi đến Trung Dương cung, Mộ Tuyết từng sai tỳ nữ thân cận về Ngưng Tuyết cung lấy nhân sâm, như vậy có thể chứng tỏ không hề có sự chuẩn bị. Hơn nữa Mộ Tuyết là thuận tiện bái phỏng Hiền phi, nên hoàn toàn có thể thoát khỏi nghi ngờ.

Thái hậu được Triệu công công đỡ bên cạnh thở không ra hơi, vừa nhìn thấy Hoàng hậu và Âu Dương Hồng Ngọc thì tức giận nói:

- Sao bây giờ Hoàng hậu mới đến? Nhìn sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc tái nhợt bên cạnh lại nói: – Chiêu dung thân thể không tốt còn có thể chậm trễ, Hoàng hậu đứng đầu lục cung sao lại hành xử như vậy?

Hoàng hậu vừa nghe Thái hậu nghiêm khắc nói với mình liền hoảng hốt vội cười nói:

- Thái hậu, vì đi Trùng Dương cung đón Hồng Ngọc nên đến muộn.

Thái hậu thở dài nhưng không nói ra, khẩu khí lạnh đậm, nghiêm túc:

- Tình cảm tỷ muội các người như vậy rất tốt, rất tốt.

Lời Thái hậu có ẩn ý khiến Hoàng hậu rùng mình nhưng chỉ cúi đầu nói “vâng”. Âu Dương Hồng Ngọc một bên hồ hững cười tự giễu, cúi đầu, lẳng lặng đứng một bên, Thanh Lan đỡ bên người.

Minh Nguyệt xảy ra chuyện, Tiêu Đồng làm theo sắp xếp của Minh Nguyệt trước đó, đem mấy lượng bạc cho cung nữ, khóc cầu xin bọn họ mau mời Hoàng thượng đến. Cho nên khi Minh Nguyệt về đến Ngưng Tuyết cung chặn trị, Hoàng thượng đã đến nơi, đang ở trong phòng ngủ của Minh Nguyệt.

Hiên phi vì quá kinh hãi nên bị cấm cửa trong Tư Mộ cung. Buổi trưa đột nhiên sai cung nữ bên người đến Ngưng Tuyết cung cầu cứu Hoàng thượng khiến Thái hậu tức giận, ra lệnh nửa tháng không được ra khỏi cung.

Trong phòng ngủ, vẻ mặt Ngự Hạo Hiên ngưng trọng đứng trước cửa sổ, một thân trường bào thêu hoàng mãng bằng tơ vàng đứng trong gió lạnh. Lúc sau hắt đóng cửa sổ, nhìn về phía Minh Nguyệt bỗng nhiên tỉnh lại, ôn nhu nói:

- Ái phi cảm thấy thế nào?

Minh Nguyệt đầu vầng mắt hoa, đến khi mắt nhìn rõ ràng đã thấy đôi mắt Ngự Hạo Hiên tràn ngập sự lo lắng, cảm thấy rùng mình, suy nghĩ quay lại, vội nhắm chặt mắt.

Nàng thật sự làm như thế là đã không lưu lại đường sống, bàn tay trắng nõn nắm thành quyền, trán toát mồ hôi.

- Ái phi làm sao vậy? Có phải không thoải mái.

Trong mắt Ngự Hạo Hiên có sự hoài nghi nhưng nhìn thấy trán Minh Nguyệt lấm tấm mồ hôi thì nhượng mắt quay đầu gọi Thái y nhưng Minh Nguyệt đã cản lại.

Ngự Hạo Hiên là người như thế nào, mấy ngày nay Minh Nguyệt đã thấy rõ ràng. Nàng cười uyển chuyển lại mê hoặc nói:

- Nô tì vừa gặp ác mộng, không nghĩ tới vừa mở mắt lại gặp Hoàng thượng.

Nói xong nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Ngự Hạo Hiên, trong lòng dù không chắc chắn nhưng vẫn diễn.

Ác mộng? Ngự Hạo Hiên hơi nhíu mày rậm, ôn nhu cười, nhẹ nhàng nói:

- Ái phi gặp ác mộng gì? Có phải liên quan đến trẫm mà vừa nhìn thấy trẫm đã nhắm mắt lại.

Nói rồi hắt vuốt nhẹ sợi tóc trên trán nàng, ngón tay thon dài lướt qua gò má nàng, dừng lại ở chiếc khăn che mặt, thở dài như có như không.

Minh Nguyệt nhìn thần sắc Ngự Hạo Hiên đôi mắt có chút né tránh, sự ôn nhu của hắn rất thật nhưng lại khiến nàng thấy rét lạnh thấu xương. Hạ mi, rồi yếu ớt nói:

- Mộng kia nô tì đã quên rồi. Chỉ nhớ là nô tỳ khắp nơi gọi Hoàng thượng, rồi tỉnh lại không ngờ vừa mở mắt đã nhìn thấy người.

Nói rồi đôi mắt Minh Nguyệt lộ ra sự yên tĩnh, bàn tay trắng nõn nhẹ cầm tay Ngự Hạo Hiên, đôi môi đỏ mọng mỉm cười như tìm được chỗ dựa cả đời.

Khi bàn tay Ngự Hạo Hiên lạnh như băng chạm vào bàn tay ấm áp của Minh Nguyệt hắn hơi cứng người, nhìn đôi mắt Minh Nguyệt trong suốt dần dần thả lỏng rồi nhẹ nhàng nắm lại tay nàng. Đôi mắt lạnh dừng ở bàn tay ngăm ngăm của mình cùng bàn tay trắng nõn của Minh Nguyệt, kéo lên môi hôn.

Có lẽ Minh Nguyệt không lường đến động tác này nên lòng chấn động, đôi mắt vô tội mở to kinh ngạc nhìn Ngự Hạo Hiên đang mỉm cười, lại nghe hắn nói:

- Nếu thật như lời ái phi nói, như vậy trăm tất nhiên là một phu quân tốt.

Tim bỗng dưng lạnh ngắt. Hay ột câu hai nghĩa

Minh Nguyệt chớp chớp mi cong, lại mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu không nói gì.

Hoàng hôn, Thái hậu và Hoàng hậu vội vàng rời đi. Hoàng đế vì trấn an mọi người nên bảo Hoàng hậu xin ý chỉ Thái hậu, mở tiệc ở Khôn Trữ cung, tất cả phi tần từ tam phẩm trở lên đều đến dự, mà hẳn để bình ổn trận phong ba này tự mình bồi yển.

Các phi tần thông minh một chút đều hiểu dụng ý của Hoàng thượng, Hoàng thượng vì phi tử mà ở Khôn Trữ cung thiết yến, ý chỉ hậu cung an bình. Nhưng đa số phi tần lại không để ý, dù sao hậu cung này cũng không phải thiên hạ của các nàng, chỉ có các nhất phẩm tần phi mới có quyền lợi mà tranh giành.

Minh Nguyệt vì bệnh không thể đến mà Hiền phi kia làm chuyện bại hoại cũng bị cấm cửa, ở ngay trong Phật đường ở Khôn Trữ cung, cách yến hội một bức tường. Ngự Hạo Hiên làm như vậy lại khiến cho Thượng Quan Uyển Nhi biết mình phạm tội gì.

Sau khi mọi người rời đi, cung Ngưng Tuyết lại an bình như cũ, chỉ có học sĩ Thái y viện vì Hoàng thượng hạ chỉ nên ở lại Hưởng Ân điện đề phòng vạn nhất.

27. Q.1 - Chương 28: Nước Cờ Hiểm (1)

Mặt trời lặn dần về phía tây, một vệt đỏ đậm lưu lại ở phía chân trời. Mây lững lờ mà tìm cũng lững lờ.

Minh Nguyệt mặc quần áo mỏng manh đứng trước cửa điện, nàng ngửa đầu nhìn rặng mây đỏ trên bầu trời làm nổi bật ngôi vàng chốn hoàng cung. Tất cả trở thành màu máu.

Tiêu Đồng cầm hồ cừu vội vàng đi tới khoác lên người Minh Nguyệt, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Minh Nguyệt vừa định nói gì đó lại thôi.

Một kiếp hôm nay có phải là đặt nhằm tiền đặt cược? Nàng dù không biết vì sao không có kết quả rõ ràng nhưng từ khi tiểu thư cùng Hoàng thượng nói mấy câu sau khi tỉnh lại thì lúc nào cũng trầm mặc, hay là lại nảy sinh ra chuyện gì nữa? Nên biết rằng vị chủ tử Tư Mộ cung kia vốn chẳng phải là người lương thiện.

- Tiêu Đồng muốn nói gì?

Giọng Minh Nguyệt sâu kín, tuy rằng rất yếu ớt nhưng lại nặng nề khác thường. Nàng nhắc chân bước lên, nhìn về gốc mai phía sườn tây Hưởng Ân điện, trong mắt có một tia cô tịch. Từ lúc nào hoa mai lại tiêu điều thế kia, hoa thơm rụng hết chỉ còn lại một gốc cây khô.

Tiêu Đồng cúi đầu nhưng nhìn không được, lại nhìn theo Minh Nguyệt rồi mềm mỏng nói:

- Tiểu thư, đã làm như vậy mà Hiền phi nương nương cũng chỉ bị Thái hậu giam giữ trong Khôn Trữ cung. Hoàng thượng đến giờ một câu cũng không nhắc đến. Chuyện giấu thạch tín vào Tư Mộ cung sợ cũng chẳng để làm gì.

Vừa nói Tiêu Đồng vừa phiến muộn nhìn Minh Nguyệt nhưng cũng chỉ thấy Minh Nguyệt khẽ cười, bàn tay trắng nõn nâng phượng bội bên hông lên nhìn ngắm, nhẹ thở dài:

- Đế vương vốn đa tình, huống chi Hiền phi hiểu rõ tâm tư của hắn hơn cả. Nghĩ mà xem, làm một phu quân sao có thể qua loa chặt đứt tình nghĩa kết tóc. Huống chi, Ngự Hạo Hiên sao có thể tin người trí tuệ tuyệt đỉnh như Thượng Quan Uyển Nhi lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy

Có lẽ trong hậu cung, đại đa số phi tần đều nghĩ là do Hiền phi hạ độc. Nhưng những kẻ mắt tinh sẽ thấy đây chỉ là giả mà thôi. Nhưng vì sao lại phải đặt chuyện này lên đầu Thượng Quan Uyển Nhi, nhất định là vì nàng không có bề có phái.

Nhất phẩm tần phi có bốn người. Hoàng hậu không bàn gia thế thì còn có Âu Dương Hồng Ngọc trí tuệ giúp nàng ngồi vững trên hậu vị kia. Mà Mộ Tuyết dù không có mỹ mạo nhưng Mộ Từ cũng được Hoàng thượng thiên ân vạn sủng. Chỉ có Hiền phi bất luận là gia thế hay nhân duyên đều là kém nhất trong bốn người.

Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt giải thích rõ ràng cũng có chút yên tâm. Nhưng vẫn không rõ Minh Nguyệt vì sao lại chắc chắn như vậy. Trong thiên hạ cũng như hậu cung này ai cũng biết rõ Hiền phi hiền đức, lại hiếu thánh tâm, tương lai nhất định là đứng đầu tứ phi.

- Tiểu thư, nếu nói như vậy sao vẫn còn buồn phiền?

Tiêu Đồng thiếu kiên nhẫn. Đây là một thế cờ hiểm. Huống chi nàng cùng Mộ Tuyết vốn là quân cờ của người khác nay ngược lại lại thành kẻ chơi cờ. Mạo hiểm như vậy sao có thể khiến nàng yên tâm

Minh Nguyệt lắc đầu, vươn bàn tay trắng nõn khẽ vuốt lọn tóc trước ngực, cười nhẹ nói:

- Chiêu này quả thực rất hiểm, nhưng về sau cũng không cần chúng ta nhúng tay, Hoàng hậu tự nhiên sẽ làm rất thỏa đáng.

Nói rồi nàng hơi nhếch môi cười rồi nói tiếp:

- Ta chỉ là có chút chờ mong, không biết Âu Dương Hồng Ngọc có biện pháp gì để giúp Hoàng hậu.

Muốn trừ bỏ Hiền phi thì dễ như trở bàn tay. Nhưng nghĩ đến việc qua cửa Ngự Hạo Hiền chắc chắn tổn không ít tâm tư. Ngày sau trong triều, nhất định Âu Dương thừa tướng sẽ nhân cơ hội này bỏ đá xuống giếng, áp lực của triều đình cùng với lời đồn đại chốn hậu cung sẽ như liên châu tiền đánh đổ bức tường. Cho dù Ngự Hạo Hiền muốn bảo vệ Thượng Quan Uyển Nhi cũng sẽ phải lùi bước.

Đến lúc đó Thái hậu giận dữ nhưng sẽ là ai cũng không cản được chuyện này. Có điều, ánh mắt Minh Nguyệt hơi tối lại, thở dài nói:

- Hiền phi có dã tâm lại có trí tuệ, cũng coi là một nhân vật lớn đi.

Tiêu Đồng ngẩn ra, về sau cũng dần dần gỡ bỏ tảng đá trong lòng, che miệng cười nói:

- Nếu tiểu thư cho nàng là một nhân tài, vì sao lại không giữ lại để dùng.

Hiện tại nàng đã thật sự tin tưởng tiểu thư.

Minh Nguyệt cười khẽ, quay đầu nhéo mũi Tiêu Đồng nói:

- Quỷ linh tinh, người đang cười ta không thu phục được nữ nhân này chứ gì?

Nói xong lại cười tự giễu nói:

- Có điều Thượng Quan Uyển Nhi thật sự không tầm thường, muốn thu phục nàng không dễ chỉ sợ đến lúc đó lại quay lại tính kế với ta.

Tiêu Đồng gật đầu, điều ấy nàng cực tin tưởng. Nhưng một lúc sau chợt nhớ ra một điều, xoay người nói nhỏ:

- Tiểu thư, ta nghe nói gia tộc Thượng Quan có một vật truyền gia chi bảo, vang danh giang hồ.

- Từ khi nào người lại có hứng thú với mấy thứ đồ cổ kia.

Minh Nguyệt không thêm để ý, truyền gia chi bảo tám phần là những đồ cổ quái, cho dù là trân quý nàng cũng không thêm (đi trộm mộ bao nhiêu năm mà:)

- Không phải đồ cổ đâu tiểu thư, ta nghe nói là một quyển bí tịch là “Giá y thần công” nhưng đến nay không ai có thể luyện thành cho dù là Thượng Quan đại nhân. Bởi vì đó là một loại văn tự đặc biệt ai cũng không hiểu. Nhưng Thượng Quan đại nhân coi đó như bảo bối luôn mang theo bên người. Hơn nữa lúc đại hôn

của Hiền phi còn mang theo một bản viết tay làm của hồi môn hiến cho Hoàng Thượng. Nhưng hình như Hoàng thượng cũng không hiểu.

- “Giá y thần công”?

Minh Nguyệt hơi nhướn mày, quay đầu nhìn Tiêu Đồng hơi kinh ngạc nói:

- Người nói cái gì giá y thần công?

Tiêu Đồng cũng nghi hoặc chỉ nói:

- Tục truyền thần công đó nếu có thể luyện thành sẽ xưng bá thiên hạ

Minh Nguyệt rung mình trong lòng bỗng nhiên sáng tỏ một điều. Thì ra việc Ngự Hạo Hiền che chở cho Thượng Quan Uyển Nhi bất luận là chân tâm hay giả ý thì quyển bí tịch này cũng có chiếm công lao không nhỏ.

Nghĩ đến đây, tâm tình Minh Nguyệt lại tốt hơn, nàng cười rộ lên, rồi xoay người đi vào phòng ngủ. Sự buồn bực trong lòng cũng tiêu biến không ít, cả người thanh sáng. Thật ra nên cảm ơn những lời vừa này của Tiêu Đồng, dù chỉ là suy đoán nhưng cũng coi như gỡ được nút thắt trong lòng nàng.

Nhìn Minh Nguyệt đột nhiên hơn hớn, Tiêu Đồng cũng thất kinh khó hiểu. Nàng đi theo Minh Nguyệt vào phòng ngủ, nhu thuận đóng cửa rồi vội vàng hỏi:

- Tiểu thư, người không sao chứ?

Minh Nguyệt đứng trước cửa sổ, khóe môi vẫn tươi cười, đôi mắt trong suốt mang theo sự vui vẻ khiến lòng người say mê. Bàn tay trắng nõn vuốt ve lọn tóc, bỗng nhiên nói:

- Tiêu Đồng, ngày mai cùng ta đến chỗ Thái hậu cầu tình cho Hiền phi.

Tiêu Đồng kinh ngạc nhưng Minh Nguyệt chỉ vươn tay thở dài một tiếng, sau đó lộn một cái về giường nhắm mắt lại.

28. Q.1 - Chương 29: Nước Cờ Hiểm (2)

Ngoài cửa sổ, gió lạnh thét gào hoa mai bay tán loạn.

Trên cửa sổ, phù dung trưởng nhẹ nhàng phe phẩy, từng cánh hoa mai thưa thớt rơi vào mạn giường, cánh hoa hồng nhạt xinh đẹp mang theo mấy giọt sương thấm ướt chăn bông tơ lụa.

Một bóng dáng to lớn đứng trước cửa sổ bất động thật lâu, chỉ nghe thấy tiếng thở dài như có như không. Sau đó lập tức lắt mình bay vào phòng ngủ, trường bào trắng tạo nên một tiếng vang, thúc quan (cái buộc tóc của các anh giai) màu vàng lay động dưới ánh đèn, hai dải lụa màu vàng phất phơ trước ngực, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân không có một chút cảm xúc nào. Ánh nhìn phức tạp, đau xót lảng lảng nhìn Minh Nguyệt đang ngủ.

Đôi mi cong khê chớp, Minh Nguyệt cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình nhưng biết nam tử này chắc chắn không phải Ngự Hạo Hiền. Nàng chậm rãi mở mắt, nhìn thấy bóng dáng thanh nhã màu trắng kia, ban đầu là sống sót rồi dần dần lạnh lẽo, trong lòng nặng nề.

Vì sao là hắn? Có lẽ vì trong lòng cảm thấy có lỗi, Minh Nguyệt chớp mi, ngồi dậy nhưng cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, khê cười, giọng nói mềm nhẹ nhưng lại có vài phần chột dạ:

- Sao Tam vương gia lại đến đây?

Ngự Hạo Thiên nhìn thấy tất cả những phản ứng của Minh Nguyệt, trong lòng trống rỗng, hít sâu một hơi, nhìn gắt gao vào đôi mắt trong suốt vô tội, môi mỏng cười khổ, trầm thấp nói:

- Bỏn vương chỉ là muốn đến xem nữ tử khi trước lừa gạt bỏn vương hôm nay có kết cục gì?

Hai tròng mắt Minh Nguyệt nhú lại, ngực cứng đờ, cảm giác có phần khó thở nhưng vẫn cười nói:

- Thì ra vương gia đến xem Mộ Tuyết chết hay chưa, xem ra, Mộ Tuyết lại làm Vương gia thất vọng rồi.

Minh Nguyệt nói không nặng không nhẹ khiến người ta không nghe được trong lòng nàng nghĩ gì.

Thật không ngờ Minh Nguyệt lại có thể trấn tĩnh như vậy. Sắc mặt Ngự Hạo Thiên nhất thời trắng bệch, hần phần nộ nhìn chằm chằm Mộ Tuyết rồi buồn bực đặt một cây sáo trúc lên bàn, phất tay áo bỏ đi.

Một trận gió lớn lại thổi đến, bông tuyết bay toán loạn, trận tuyết cuối cùng của mùa đông năm nay đã đến. Trời đất chìm trong tuyết trắng.

Sáng sớm, mặt trời đỏ rực lên cao, Minh Nguyệt ngồi trước gương trang điểm nhưng ánh mắt lại nhìn ra phía tuyết trắng ngoài điện kia. Cho đến khi Tiêu Đồng vấn tóc cho nàng xong mới hoàn hồn. Nhìn cung nữ cầm mấy hộp phấn quý báu, tùy tiện lấy một hộp phớt nhẹ gò má, khuôn mặt mấy ngày đều trắng nhợt đã có chút hồng nhuận.

Những cung nữ chuyên môn hầu hạ trang điểm cầm những cây trâm phỉ thúy cài lên tóc, vẽ một đóa hoa bằng chu sa lên trán nàng, lại dùng chu đan (lá son) mím môi khiến đôi môi trở nên đỏ mọng mê người.

Một lúc sau, Minh Nguyệt chậm rãi đứng dậy, Tiêu Đồng mang đến một bộ trường bào màu phấn hồng giúp nàng mặc vào rồi lại khoác thêm hồ cừu màu trắng. So với ngày thường tố khiết trang nhã, hôm nay Minh Nguyệt lại đẹp dễ quý giá, ba chiếc trâm vàng khiến nàng thoát nhìn không có chút suy yếu nào mà lại có vẻ đẹp cao quý động lòng.

Chưa bao giờ thấy Minh Nguyệt như vậy, Tiêu Đồng nhướng mày nghi hoặc nhưng không hỏi. Nàng biết tiểu thư làm gì cũng đều có đạo lý, vì thế bước ra đại điện chuẩn bị xe.

Minh Nguyệt nhìn chính mình trong gương, đôi mắt suy nghĩ sâu xa, hữu khí vô lực phũ phũ áo cừu, chậm chậm bước ra khỏi phòng, mi dài run rẩy, trong lúc vô tình nhìn thấy Lí công công đang lo lắng chạy tới, hơi rùng mình dừng lại trước điện.

Lí công công đi vào Ngưng Tuyết cung, ngẩng đầu nhìn xung quanh thoáng thấy bóng dáng nhẹ nhàng mà ấm áp của Minh Nguyệt, đầu tiên là ngẩn ra rồi vội cầm phất trần đến trước điện, cúi đầu thỉnh an rồi nói:

- Nương nương, nô tài có việc bẩm báo.

Ánh mắt khẽ động, Minh Nguyệt thấy hôm nay Lí công công có chút kích động, gật đầu để hần nói. Lí công công thấy Minh Nguyệt gật đầu vội hỏi:

- Nương nương, hôm nay lâm triều, hoàng thượng đã sai đuổi Hiền phi vào lãnh cung, nghe nói là vì Âu Dương thừa tướng dẫn theo bá quan ở ngoài tuyết quỳ không chịu đứng dậy.

Ánh mắt hơi động, Minh Nguyệt không chút vui sướng, chỉ thấy Lí công công lại nói:

- Nương nương Hoàng thượng đang ở Khôn Trữ cung.

Khôn Trữ cung? Minh Nguyệt hơi nhướng mày nhưng không sai Tiêu Đồng thưởng, chỉ lãnh đạm nói:

- Lần này Lí công công muốn gì?

Minh Nguyệt nhìn về phía công công đang cúi đầu.

- Nô nô tài không muốn gì cả

Lí công công vừa nghe thấy Minh Nguyệt lạnh lùng nói vậy thì toàn thân cứng ngắc, bình thường mồm mép lanh lợi có chút lấp bắp.

- Không muốn gì?

Minh Nguyệt khẽ cười một tiếng, bước xuống thêm đá đi xuống trước mặt Lí công công, nhìn hần một thân cung phục xanh nâu, có chút tiếc hận lắc đầu, lại nói:

- Lí công công nếu có nguyện vọng gì cứ nói ra.

Lí công công nghe Minh Nguyệt nói xong, nhất thời kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Minh Nguyệt bằng vẻ chân thật, sau đó quỳ xuống nền đất đầy tuyết lạnh như băng.

Xe đi trên tuyết để lại những rãnh sâu, Minh Nguyệt từ từ nhắm mắt cảm nhận sự lạnh lẽo từ bốn phía tỏa ra, trong lòng phập phồng, bàn tay trắng nõn vuốt vuốt trước ngực, khối phượng bội bên hông lắc lư, lóe ra ánh sáng xanh.

Trước Khôn Trữ cung, xe dừng lại, Tiêu Đồng tiến lên đỡ Minh Nguyệt, sắc mặt có chút bất an, nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, sao người phải giải vây cho Hiền phi. Nếu đã như vậy người cần gì phải làm tổn thương thân thể mình?

Minh Nguyệt cầm tay Tiêu Đồng, ngẩng đầu nhìn nội điện hương khói lượn lờ, hít sâu một hơi:

- Không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Nói rồi nhẹ phất tay áo, cùng Tiêu Đồng đi vào Khôn Trữ điện.

- Đức phi nương nương giá lâm.

Thanh âm bén nhọn trầm ổn xướng lên, Triệu công công gầy gò vội tiến lên quỳ lạy:

- Nô tài tham kiến Đức phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an.

Minh Nguyệt dừng chân, đôi mắt lạnh như băng nhìn Triệu Truyền đang quỳ, mím môi không nói gì chỉ mềm nhẹ cười một tiếng rồi đi đến phía Thái hậu đang lạnh lùng ngồi kia.

29. Q.1 - Chương 30: Hư Tình

Khi Minh Nguyệt giữ váy bước lên thềm đá cũng là lúc thần sắc Triệu công công tối sầm lại, hần cúi đầu thấp đến độ mặt sắp chạm đất, mũ cánh chuồn có hai dải lụa rơi trên nền đất, một thân triều phục màu nâu thêu bạch hạc dính đầy bụi đất.

Dù không thấy vẻ mặt của Triệu Truyền nhưng Minh Nguyệt cũng hiểu được vài phần suy nghĩ của hắn. Dù sao hắn cũng là người trung thành với Hiền phi, bất luận thế nào cũng không muốn chủ nhân mình bị người hãm hại, nhất là nữ tử đã từng khiến hắn phải mang tiếng bất nghĩa. Có thể thấy Triệu công công có bao nhiêu chán ghét Minh Nguyệt.

Hơi mím môi, bàn tay trắng nõn nắm thành quyền giấu trong tay áo, đôi mắt nhìn phía trước thấy Thái hậu và Ngự Hạo Hiền đang nghi hoặc nhìn mình, ánh mắt hơi động, nhẹ phất tay áo, chậm chậm bước lên. Giọng nói nhu hòa uyển chuyển lại có chút mãnh mai, yếu ớt, hơi phúc thân nói:

- Nô tì tham kiến Thái hậu, Hoàng thượng.

Còn chưa thỉnh an xong, Thái hậu đã đứng dậy vẻ mặt thương tiếc cầm tay Minh Nguyệt, giọng nói hiền hòa, yêu chiều:

- Ai, thân thể Đức phi chưa lành sao lại còn đến Khôn Trữ cung thỉnh an?

Dứt lời nhìn về phía Triệu Truyền, giọng nói lạnh băng:

- Còn quỳ cái gì, không mau đem ghế cho Đức phi ngồi.

Minh Nguyệt cười khẽ, tuy ẩn dưới chiếc khăn che mặt nhưng nụ cười này có vài phần suy yếu, cầm bàn tay đầy nhẫn ngọc của Thái hậu khẽ ho khan, nhỏ nhẹ nói:

- Đây là nô tỳ nên làm.

Vừa nói lại che miệng ho khan.

Ngự Hạo Hiên nhìn Minh Nguyệt ho khan, ánh mắt hơi động lập tức phát tay áo, bước lên phía trước, con người đen không chút cảm xúc nhưng lại ôn nhu nắm cổ tay Minh Nguyệt, kéo nàng đến bên người, vỗ về lưng nàng nói:

- Ái phi có bệnh nên ở Ngưng Tuyết cung nghỉ ngơi, sao lại chạy đến đây?

Minh Nguyệt cười khẽ, tuy rằng hơi thở suy yếu nhưng dịu dàng đáng yêu, bàn tay trắng nõn đeo chiếc nhẫn phỉ thủy nắm tay Ngự Hạo Hiên, thần thái có chút mệt mỏi nhưng nhẹ nhàng nói:

- Nô tỳ nghe nói Uyển Nhi tỷ tỷ bị giam giữ nên đặc biệt đến đây cầu tình cùng Thái hậu và Hoàng thượng.

Lời vừa nói ra khiến Thái hậu và Ngự Hạo Hiên đều sửng sốt. Vốn không nghĩ nàng lại đề cập đến việc này, lại càng không nghĩ Minh Nguyệt sẽ nói như vậy, chốc lát cả hai sửng sờ không nói gì.

Về mặt Thái hậu cứng ngắc mà Triệu công công đang đỡ bên người Thái hậu cũng ngạc nhiên hơi ngắc đầu nhìn Minh Nguyệt rồi lại lập tức cúi đầu, mày rậm chau lại như đang suy tư cái gì.

- Tuyết Nhi sao phải vì cầu tình Hiền phi.

Lúc sau, Ngự Hạo Hiên lạnh lùng nói, hần vuốt ve tay Minh Nguyệt, đôi mắt nhìn gắt gao cặp mắt trong suốt mà vô lực của Minh Nguyệt, trong ánh mắt hần đầy sùng nịnh nhưng lại có vài phần lạnh lùng.

Minh Nguyệt cảm nhận được lực đạo trong tay hần, thân thể suy yếu khiến nàng không thể không đem tay kia bám vào người hần, hơi thở có chút hỗn loạn nhưng vẫn miễn cưỡng nói:

- Nô tỳ luôn nghĩ, Uyển Nhi tỷ tỷ tính cách dịu dàng, nhanh nhẹn lanh lợi, lại là người được hoàng thượng yêu thương làm sao có thể đối xử như vậy với nô tỳ, tất nhiên là người khác lấy cớ hãm hại, nên nô tỳ....

Lời còn chưa dứt, mắt Minh Nguyệt tối sầm, suy sụp xụi lơ, lòng Ngự Hạo Hiên cứng lại vội ôm chặt lấy nàng, trong mắt có mấy phần hoài nghi, cẩn thận nhìn khuôn mặt nàng. Lúc này hần mới phát hiện nàng dù đã tô son điểm phấn nhưng cũng không che dấu được vẻ tái nhợt trên khuôn mặt.

Mà Thái hậu quá lo lắng, không để ý gì hết, cuống quýt hô:

- Mau, mau truyền thái y.

Triệu công công nghi hoặc nhìn Minh Nguyệt xụi lơ trong lòng Hoàng thượng, thoáng nhìn khuôn mặt son phấn nhưng vẫn không dấu được vẻ bệnh tật kia mới buông lỏng khúc mắc trong lòng, vội vàng chạy đi mời Thái y đến.

Nhất thời, hậu cung lại nổi lên một cơn sóng gió. Mọi người trong cung đều suy đoán kẻ hãm hại Hiền phi trong miệng Mộ Tuyết là ai. Đáp án lại cũng rất rõ ràng, vì trước khi Minh Nguyệt đi Tư Mộ cung chỉ đến Trùng Dương cung thăm Âu Dương Hồng Ngọc mà thôi.

Trong Khôn Trữ cung, Ngự Hạo Hiên cực nhọc ngày đêm canh giữ bên cạnh Minh Nguyệt, không ngừng trấn an, kể cả khi Thái y đến cũng vẫn như vậy.

Minh Nguyệt nhìn nam nhân này mà không biết hần đột nhiên quan tâm nàng đến tột cùng là vì chính nàng hay vì cảm kích nàng buông tha cho tần phi mà hần hài lòng nhất. Cuối cùng chỉ khẽ thở dài, im lặng để hần nắm tay nàng, thiên sủng vạn yêu vỗ về khuôn mặt nàng.

- Sao ái phi lại thở dài?

Ngự Hạo Hiên ôn nhu nhẹ nhàng nói, cúi đầu hôn lên trán Minh Nguyệt rồi ái muội cọ trán lên trán nàng, nhìn khuôn mặt tái nhợt nhưng tố khiết, vươn tay nhẹ vuốt ve tóc nàng.

Minh Nguyệt cười nhẹ, đôi môi hơi cười, đôi mắt có chút xấu hổ nhìn Ngự Hạo Hiên, giọng nói như cảm động:

- Nô tì cảm thấy có thể nhìn Hoàng thượng thế này thật tốt.

“Phúc khí” này các phi tử khác có cầu cũng không được, vô luận là chân tình hay giả ý, hần đúng là đang làm tròn một “phu quân tốt”.

Tay Ngự Hạo Hiên đang nắm tay Minh Nguyệt có hơi cứng đờ nhưng sau đó lại nhẹ cười rộ lên, ngón tay thon dài nhẹ chạm vào gáy nàng, nhẹ nắm cầm nàng, đôi mắt nóng rực như muốn khóa nàng lại trầm giọng nói:

- Ái phi quả thật hiểu được làm thế nào khiến trẫm vui, trái tim trẫm dường như chỉ có một mình Mộ Tuyết.

Lần này Minh Nguyệt hơi mất hồn không phải vì những lời kia có bao nhiêu dối trá mà vì hắn chưa dứt lời đã hôn nàng, đem nàng kéo vào lòng, sưởi ấm cho nàng.

Trong lòng Minh Nguyệt hơi rung động, nàng nhìn nửa khuôn mặt Ngự Hạo Hiên mà không tiếp tục giả vờ xúc động. Đôi mày thanh tú nhướng lên, trong đầu đột nhiên nhớ ra Như Nguyệt có khuôn mặt giống hệt mình ở kiếp trước, cảm thấy lạnh, hạ mi, sự rung động nhất thời biến mất mà chỉ còn lại sự lạnh lùng.

- Thật không? Nếu Mộ Tuyết lúc nào cũng có thể có được Hoàng thượng thế này thì thật tốt?

Minh Nguyệt nhẹ thở dài, từ từ nhắm mắt chui vào lòng Ngự Hạo Hiên. Những lời này là thật hay giả cũng không quan trọng, bởi vì, trái tim đã mệt mỏi rồi.

Nghe tiếng thở đều của Minh Nguyệt, đôi mắt Ngự Hạo Hiên dần tối lại. Hắn nhìn người nhỏ bé xinh đẹp trong lòng, mùi hương lạnh nhạt thoảng qua. Trong lòng có chút cân nhắc, đôi mắt thâm trầm trong suốt, mày kiếm nhướng lên nhưng cũng không nghĩ ngợi gì, chỉ gặt gao ôm chặt Minh Nguyệt, nhắm mắt lại.

30. Q.1 - Chương 31: Giả Ý

Giữa trưa, trong Khôn Trữ cung bốn bề yên tĩnh, Thái hậu đi tụng kinh. Trước đại điện chỉ còn Triệu Truyền trông giữ. Tất cả cung nữ cung đều theo Thái hậu vào Phật đường cho nên cả đại điện rộng lớn cũng chẳng thấy một bóng người.

Trong Tư Mộ cung, Hiền phi Thượng Quan Uyển Nhi bị cấm túc, diện bích tư quá (úp mặt vào tường), quỳ trước tượng Phật nhưng mặt không chút kích động. Nàng một tay bấm chuỗi hạt một bên đọc kinh Phật nhưng trong lòng rất phiền chán, chỉ thấy đôi mày thanh tú khẽ nhướng lên, “ba” một tiếng mà ném chuỗi Phật châu xuống đất, buồn bực đứng dậy, hung hăng đá vào tượng Phật.

- Nương nương, không được.

Một cung nữ lớn tuổi vội vàng tiếng đến, quỳ trên mặt đất, sắc mặt sợ hãi, luôn miệng nói:

- Nương nương bớt giận, bớt giận.

Ngoài cửa một cung nữ áo xanh nghe tiếng động cũng vội chạy vào, vừa thấy một bãi lộn xộn trước mắt thì mặt tái mét nhưng cố trấn định nói với cung nữ lớn tuổi kia:

- Triệu ma ma, còn thất thần làm gì, mau thu dọn đi, cẩn thận Hoàng Thượng và Thái hậu đến.

Triệu ma ma vừa nghe thì sợ hãi vội vàng thu dọn. Cung nữ áo xanh kia không vội mà đến sau Thượng Quan Uyển Nhi, khẽ vuốt lưng nàng nhẹ nhàng nói:

- Nương nương bớt giận, nô tỳ có tin tốt, chắc không đến mấy ngày cửa Tư Mộ cung lại có thể mở rồi. Nói rồi giúp Thượng Quan Uyển Nhi ngồi xuống.

Về mặt Thượng Quan Uyển Nhi cao ngạo khác hẳn sự dịu dàng bình thường, hừ lạnh một tiếng, giọng nói có vài phần trào phúng:

- Chẳng nhẽ là xú phụ (người phụ nữ xấu xí) vì bản cung mà cầu tình? Hừ, xem ra ta đã quá khinh thường Mộ Tuyết này, không nghĩ nàng ta còn có thủ đoạn hơn Âu Dương Hồng Ngọc.

Nói rồi, trong lòng bực bội, vung tay áo xoay người ngồi xuống ghế Quý phi, nhắm mắt lại nhưng bàn tay trắng nõn lại bất giác đánh lên mặt bàn.

Cung nữ áo xanh cười nhẹ, nói thầm vào tai Thượng Quan Uyển Nhi vài tiếng rồi che miệng cười, chỉ thấy Thượng Quan Uyển Nhi ngồi bật dậy, giọng nói kinh ngạc:

- Thanh Dung, ngươi nói thật sao?

Thanh Dung gật đầu mỉm cười, đắc ý vuốt tóc, khoe mắt quầng rử, bàn tay thon dài nhẹ cầm khăn lụa, cười nói:

- Đại tiểu thư, xem ra Mộ Tuyết cũng không muốn đối địch với người, nếu việc này là nàng làm thì cũng chỉ là muốn cùng người trừ bỏ Âu Dương Hồng Ngọc mà thôi.

Nói rồi Thanh Dung để tay lên cổ làm động tác giết, giọng nói nhẹ hơn:

- Nếu không phải là nàng làm thì chính là Âu Dương Hồng Ngọc muốn giá họa cho tiểu thư, dù sao Hoàng hậu cũng đã sớm có tâm tư này.

Đôi mắt Thượng Quan Uyển Nhi chuyển động có chút suy nghĩ rồi chậm rãi bước đi, nhưng lúc sau lại hơi lắc đầu, tay cầm khăn lụa, giọng nói lạnh lùng:

- Hai loại phỏng đoán này đều có thể nhưng gói thạch tín tìm được trong cung là như thế nào? Chẳng lẽ Thượng Quan thị nuôi những tử sĩ (những người có võ công cao, sẵn sàng chết vì chủ) ăn hại sao?

Thanh Dung vừa nghe cũng hiểu được có chuyện khả nghi. Dù sao gói thạch tín kia cũng quá mức kì quái, có thể thấy việc này đã được mưu tính kĩ càng, nếu không sao có kẻ có thể vượt qua mười ba tử sĩ trong Tư Mộ cung để mà vu oan, mà khả năng duy nhất chính là....

Nghĩ đến khả năng này, đôi mày Thanh Dung nhăn tít lại, nàng nhìn về phía Thượng Quan Uyển Nhi mà lúc này Thượng Quan Uyển Nhi cũng đang nhìn lại nàng, mắt tóe lửa giận. Sau đó Thượng Quan Uyển Nhi buồn bực vỗ bàn, khẽ nói:

- Triệu Truyền, bản cung nhất định không tha cho ngươi.

Trong phòng ngủ, Minh Nguyệt dần dần tỉnh nhưng trong đầu lại có cảm giác đau đớn khó chịu như có gì đó muốn phá tung. Nàng chau mày, hơi mở mắt nhìn đỉnh trướng màu vàng (màn), một lúc sau mới nhớ mình đang ở trong tấm cung của Thái hậu. Nam nhân khi nãy ngủ cùng nàng đã không còn, bên người một mảnh lạnh lẽo. Phát hiện ngón tay vừa chạm đến mi tâm (giữa lông mày) thì đau không thể tưởng. Nàng sợ hãi, cuống quýt nhấc chăn bông, giấy cũng không đeo vội vàng chạy đến trước gương. Cảnh tượng trong gương khiến nàng kinh hãi.

Gương sáng chiếu rõ, đôi mắt Minh Nguyệt thanh thuần vô duyên vô cớ lại thấy một đóa hoa kiều diễm, ướm át trên mi tâm. Minh Nguyệt nhắm mắt lại nhìn kĩ vẫn không rõ đóa hoa này là thế nào mà có. Hình dạng kì lạ, tiên diễm vô cùng. Minh Nguyệt nhất thời hoảng loạn, không hiểu sao mình lại tự nhiên có đóa hoa này. Hơn nữa cảm giác đau đớn rất rõ ràng, nhất thời nàng mơ màng không hiểu.

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng bước chân. Tiếng Tần công công bèn nhón mào bình thân đâm vào tai Minh Nguyệt :

- Nô tài tham kiến Hoàng thượng, những thứ hoàng thượng muốn nô tài đã chuẩn bị đầy đủ.

Hoàng thượng? Minh Nguyệt căng thẳng quay đầu nhìn quần áo mình gấp chỉnh tề ở đầu giường. Nàng không nghĩ nhiều, cắn răng chịu đau, vội vàng khoác hồ cừu, đeo giấy tờ vàng thêu hoa rồi vận chút nội lực, lặng yên ngồi trước gương.

Ngự Hạo Hiên đẩy cửa bước vào, trong tay cầm thứ gì đó, hần vồn định tiến lên đánh thức Minh Nguyệt nhưng khi nhìn đến giường thì sững sốt, vừa định quay ra gọi Tần công công thì đã thoáng thấy bóng Minh Nguyệt ngồi sau bình phong.

Minh Nguyệt tay cầm bút vẽ nhìn về qua gương thấy bóng dáng Ngự Hạo Hiên mặc hoàng bào thêu cừu long đồ (9 rồng), nàng mím môi cười, tóc dài rối tung chưa kịp vấn lên, quay đầu cười nhẹ:

- Hoàng thượng.

Ngự Hạo Hiên nhìn mặt đỏ tươi trên trán Minh Nguyệt đầu tiên là sửng sốt rồi buông đồ trong tay xuống, thông thả đi về phía nàng, đứng bên người vuốt ve mái tóc đen nhánh, hơi trêu ghẹo nói:

- Hoài Nguyệt quốc có quy củ, nữ tử xuất giá tóc phải vấn lên, đây là ái phi không thừa nhận nàng là người của trẫm?

Hơi sửng sốt, ý cười dần tắt, Minh Nguyệt đứng dậy, ánh mắt đầy vẻ suy yếu có chút xấu hổ nói:

- Trong dân gian tương truyền, nữ tử đã kết hôn phải vấn tóc đây là muốn dạy cho nữ tử tóc dài chỉ có thể xoa trước mặt trượng phu mà thôi. Ý của nô tỳ muốn nói cùng hoàng thượng rằng trái tim nô tỳ là Hoàng thượng

Một câu nói ái muội không rõ nghĩa, cả hai người đều tự hiểu. Hai người nhìn nhau, cuối cùng Ngự Hạo Hiên kéo Minh Nguyệt vào lòng, vỗ về lưng nàng.

Cứ nghĩ rằng Ngự Hạo Hiên sẽ nói gì đó nhưng Minh Nguyệt đợi hồi lâu cũng không thấy hắn lên tiếng. Lúc lâu sau hắn mới chậm rãi buông nàng ra, vuốt ve tóc nàng, than nhẹ một tiếng:

- Tuyết Nhi, đến giờ dùng bữa rồi

31. Q.1 - Chương 32: Ác Mộng Kỳ La

Ngọ thiện (bữa trưa), hai người ngồi ngay ngắn trên bàn ăn. Minh Nguyệt yên lặng nhìn Ngự Hạo Hiên đang vì nàng mà gấp đầy một bát thức ăn nhưng nàng lại không có tí khẩu vị nào.

Nhẹ cầm đĩa ngọc, gấp miếng nhỏ ăn nhưng không cảm giác được một chút mùi vị gì. Xem ra lần này, nàng đã tự khiến cơ thể mình suy sụp đến mức này rồi. Khóe miệng ẩn giấu tia cười khổ nhưng đôi mắt vẫn trong veo nhìn về phía Ngự Hạo Hiên đang chăm chú nhìn nàng. Nàng cũng gấp một miếng thịt bỏ cho hắn.

Con người không nên quá ích kỷ, cho dù là hư tình giả ý. Chính nàng cũng không biết nên làm sao. Nàng nhớ từng đọc một cuốn sách có viết: lịch sử, kết quả của nó bạn có thể thấy rõ nhưng mãi mãi sẽ không đoán ra được quá trình trong đó. Cũng như nàng bây giờ, trong lòng bối rối phức tạp là thật hay là giả sợ là chính nàng cũng không thể nhìn thấu.

- Sao Ái phi còn không ăn?

Lúc sau, tiếng Ngự Hạo Hiên trầm thấp truyền đến. Đôi mắt thâm trầm lại có chút yêu chiều nhìn nàng chằm chằm. Tay chống cằm, sợi dây lụa vàng phát phơ trên tóc, mày kiếm dày hơi nhướng cao, môi mỏng khẽ nhếch lên.

Minh Nguyệt chớp mi, nhìn đồ ăn trong chén mà lòng có chút khó chịu. Trên trán vẫn còn chút đau đớn khiến nàng không thể suy nghĩ được điều gì. Nhẹ nhếch môi nhưng không thể nào cười thản nhiên như trước, chỉ thấy đôi mày thanh tú giật giật, buông đĩa ngọc, nàng ôn nhu nói:

- Chắc vì nô tỳ có bệnh trong người nên ăn không vô

Thấy Minh Nguyệt buông đĩa, Ngự Hạo Hiên hơi chau mày, trong mắt hiện lên tia hờn giận rồi gấp một miếng thịt đưa đến bên môi nàng, nhẹ nâng khăn che mặt cứ thế mà ép nàng ăn.

Ngần ra, định theo phản xạ mà tránh nhưng cuối cùng vẫn nuốt miếng thịt kia, chỉ là khi ăn không có chút cảm giác ngon lành mà chỉ thấy sự cay đắng, khó mà nuốt xuống.

- Thế nào?

Ngự Hạo Hiên nhìn Minh Nguyệt nhăn mày trong lòng cũng hiểu, hắn thở dài buông đĩa, xiết chặt bàn tay trắng nõn của nàng nói:

- Đây là những món tẩm bổ đặc biệt sai thái y làm cho Tuyết Nhi, Tuyết Nhi không động đĩa không sợ trẫm sẽ đau lòng ư?

Hơi hạ mi, Minh Nguyệt cảm thấy mình buồn ngủ không thể gắng gượng thêm, không muốn dây dưa cùng hắn vì thế nghiêng người dựa vào vai Ngự Hạo Hiên, hơi thở hỗn độn cho thấy sự mệt mỏi của nàng, nhẹ nhàng nói:

- Nếu hoàng thượng đau lòng chẳng phải nô tì sẽ càng đau lòng hơn, nhưng nô tì...

Dứt lời mệt mỏi khép hờ mi mắt, thật sự là không chống đỡ được nữa, mà lúc này sự đau đớn trên trán lại truyền đến khiến toàn thân nàng run rẩy, trên trán toát mồ hôi.

Cảm nhận được Minh Nguyệt không ổn, Ngự Hạo Hiên hơi ngần ra, trong mắt có chút chần chờ nhưng khi nhìn thấy mồ hôi đầy trán Minh Nguyệt, hắn sững sốt, vội ôm Minh Nguyệt lên giường, vội vã sai Triệu công công tuyên Thái y đến.

Sự mệt mỏi ứ rữ khiến Minh Nguyệt không thể ngăn hãm lại. Mà Ngự Hạo Hiên lại nắm tay nàng, nhẹ giọng an ủi khiến cho nàng tỉnh táo lại một chút nhưng Minh Nguyệt cảm thấy bản thân mệt mỏi không thể mở mắt, giọng nói bên cạnh nhẹ dần rồi từ từ hòa tan trong bóng tối.

Trong giấc mơ, Minh Nguyệt thấy mình lạc trong sương mù, nhìn bốn phía cũng không biết rõ mình đang ở đâu. Nàng vung tay áo định đề khí phi thân (định sử dụng khinh công) nhưng phát hiện bản thân không một chút khí lực, trong lòng hoảng hốt. Đúng lúc này, nàng lại thấy một bóng người mơ hồ, thấp thoáng.

Tim như cứng lại, lui về phía sau hai bước, bàn tay nắm thành quyền, đôi mày thanh tú nhướng lên:

- Ai?

Không ai đáp lại nhưng bóng người phía trước càng lúc càng rõ ràng, cho đến khi sương mù tiêu tan cũng là lúc nàng thấy “bóng người” kia tốt cùng là cái gì. Đó là một cỗ quan tài, là cỗ quan tài dát vàng cực đẹp, trên khắc chín con rồng uốn lượn, phía dưới khắc phượng hoàng lửa, chính giữa là một viên dạ minh châu.

Minh Nguyệt nhìn cỗ quan tài kia có cảm giác thật quen thuộc, đột nhiên nhớ ra một chuyện khiến nàng kinh hãi lùi về phía sau mấy bước. Nàng lại lọt vào màn sương mù dày đặc, giày kim lữ “đắt” một tiếng như giẫm phải cái gì, nàng ngạc nhiên cúi đầu chỉ thấy một cái la bàn, trên đó khắc hai chữ “Minh Nguyệt”.

Đây là chiếc la bàn kiếp trước nàng đi trộm mộ bắt được, trong lòng càng hoảng hốt, vừa nhìn lên lại thấy những ngọn nến hỗn độn cùng dây thừng bày la liệt trên mặt đất.

Quan tài, la bàn, ngọn nến, từng vật đều hiện rõ đáp án trong lòng nhưng Minh Nguyệt lại không dám thừa nhận. Nơi này, đúng là nơi cuối cùng nàng đến trước khi xuyên qua: hoàng lăng trong lòng đất.

- Nguyệt, đầu tiên phải dùng la bàn tìm được góc đông nam, rồi đứng đó thấp nền lên.

Một giọng nói già nua khàn khàn phiêu đảng lọt vào khiến nàng ngây người. Nhặt ngọn nến lên nhưng không tìm thấy đồ để đốt nến. Đúng lúc đó, một tiếng nổ càng khiến nàng kinh sợ hơn.

Quay đầu lại, quan tài kia phát ra tiếng ầm ầm, một mùi hương kì dị, bốn phía sương mù phiêu đảng giống như trong tiên cảnh nhưng lại mang theo hàn khí tỏa ra khiến nàng lạnh buốt tới tận xương tủy.

Minh Nguyệt giơ tay áo che mắt để tránh trận khói bụi từ cỗ quan tài kia. Đợi khi hương thơm nồng kia tan dần đi mới buông tay áo. Nhưng vừa buông xuống lại khiến nàng hoảng sợ kêu lên.

- A!

Trong lúc ngủ mơ, Minh Nguyệt la hoảng lên, bàn tay trắng nõn khua loạn xạ cho đến khi có bàn tay to lớn, ấm áp giữ chặt tay nàng, đến lúc ấy nàng mới hơi yên ổn lại. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại cảm nhận được nàng đang nắm chặt tay mình.

Bỗng nhiên, Minh Nguyệt mở mắt, đôi mắt đầy sự hoảng sợ và khó tin. Đến khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Ngự Hạo Hiên thì nàng lại đẩy mạnh hắn ra, lập tức ngồi dậy.

32. Q.1 - Chương 33: Thoáng Động Tĩnh

Đôi mắt Minh Nguyệt hoảng sợ giật mình nhìn Ngự Hạo Hiên. Hắn đứng cuối giường muốn tiến lên nhưng bàn tay vừa ra lại vì thấy thần sắc Minh Nguyệt đầy vẻ chán ghét mà cứng đờ lại.

Trong phòng ngủ, thái y, Triệu công công và Tần công công đều sưng sốt, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, không khí như ngưng đọng lại. Bàn tay Ngự Hạo Hiên nắm chặt thành quyền rồi từ từ hạ xuống. Con người màu đen trầm trầm lại mơ hồ lóe ra màu lam sẫm kia nhưng không ai có thể thấy rõ.

Lúc này, Tiêu Đồng đứng thẳng một bên không nhin được mà rung mình nhưng vội hít sâu, ra vẻ kích động, đôi mắt vô tội nhìn về phía Thái y đang khúm núm, lo lắng nói:

- Ai dà, thuốc của nương nương đâu, không phải thái y vừa nói nương nương tỉnh lại phải uống thuốc sao?

Lời vừa nói ra khiến mọi người đều ngây ngốc nhưng ai nấy thở dài nhẹ nhõm, coi như phá tan đi bầu không khí đáng sợ kia. Thái y gật gật đầu bàn tán rồi lui ra ngoài.

Lời nói của Tiêu Đồng đầy sự lo lắng khiến Minh Nguyệt chợt tỉnh, đôi mắt mơ hồ trong suốt nhìn những thái y rời đi, trong lòng rối rắm, đôi mắt dao động nhìn thấy Ngự Hạo Hiên đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía mình. Nàng như ngừng thở.

Vừa rồi nàng làm cái gì? Minh Nguyệt cúi đầu nghĩ nhìn thấy sắc mặt Tiêu Đồng đầy lo lắng thì cũng hiểu rõ được bảy phần. Lúc này đầu óc đã thanh tỉnh hơn có thể nhớ lại những gì vừa xảy ra.

Suy nghĩ vài lần, bỗng dưng lòng như Minh Nguyệt “ầm” một tiếng, trong mắt có chút hoảng sợ, thần sắc kích động ngẩng đầu nhìn nam tử đang quay lưng về phía mình. Đôi môi run run. Vì sao người nằm trong quan tài kia lại là hắn??

Chẳng lẽ...

Bàn tay trắng nõn nắm chặt chần bông, trong lòng kích động đến không thể thừa nhận. Chẳng lẽ ngày đó nàng đi vào mộ thất (phòng chứa quan tài của bọn lăm tiền ngày xưa) gặp phải trận “phục hỏa lưu sa” (cơ quan ngầm để bảo vệ) lại đúng là hoàng lăng trong lòng đất của nước Hoài Nguyệt. Mà lúc ấy, trong cỗ quan tài không thể mở ra đó chính là Ngự Hạo Hiên.

Trái tim run lên, sự việc ngày đó thoáng hiện ra khiến nàng hoảng sợ đến hít thở không thông. Tay nắm chặt ngực áo, cố gắng bình định sự khủng hoảng trong lòng.

Như là cảm giác được Minh Nguyệt đang nhìn mình, Ngự Hạo Hiên chậm chậm quay đầu khiến Minh Nguyệt nhắm chặt mắt. Đến khi mở mắt ra, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lòng sưng sốt. Khuôn mặt tuấn tú của Ngự Hạo Hiên không chút cảm xúc khiến Minh Nguyệt không thể suy tính. Đôi mắt Minh Nguyệt vốn đầy sợ hãi lúc này đã trở lại trong veo như làn nước suối.

Không khí lại có chút gượng gạo. Lúc sau, Ngự Hạo Hiên yên lặng đi ra ngoài, mà lúc này Minh Nguyệt lại nhẹ nhàng kêu:

- Hoàng thượng.

Tiếng “hoàng thượng” này, Minh Nguyệt chắc chắn 9 phần hắn sẽ dừng chân nhưng chỉ có 1 phần chắc chắn hắn sẽ quay đầu lại. Nhưng hôm nay có chút khác lạ, hắn dừng chân rồi xoay người đi về phía nàng, ngồi ở mép giường đối diện với nàng.

Hai người nhìn nhau nhưng không nói gì. Minh Nguyệt hồi hộp, nàng dịu dàng cười định nói gì đó nhưng trong đầu trống rỗng không có bất kì từ ngữ nào.

- Tuyệt Nhi sao lại khẩn trương như vậy?

Lúc sau, Ngự Hạo Hiên hỏi, chỉ thấy Minh Nguyệt ngẩn ra, mà hắn lại khẽ mím môi, khóe miệng cười vô cùng tuấn mỹ. Đôi tay thon dài của hắn gỡ bàn tay đang nắm chặt áo trước ngực nàng mà xiết chặt.

Trái tim cứng lại. Lúc này Minh Nguyệt mới phát hiện mình vẫn bị hãm trong nỗi kinh hoàng kia. Nàng buông tay để mặc đôi tay ấm áp của hắn sưởi ấm đôi tay lạnh như băng của mình, khẽ cười rồi ôn nhu nói:

- Nô tì vừa mơ thấy Hoàng thượng ruồng bỏ nô tì.

Đôi mày Ngự Hạo Hiên hơi giật, ánh mắt suy nghĩ sâu xa rồi dừng ở đôi mắt Minh Nguyệt đã bị hàng mi dài che phủ, cười ôn hòa rồi vuốt lọn tóc trước ngực nàng ra phía sau. Trong đầu hắn bỗng nhớ lại khi này nàng nói: “tóc dài chỉ có thể xoa trước mặt trượng phu mà thôi”, lòng lại nặng trĩu.

- Trẫm sao có thể vứt bỏ Tuyết Nhi mà trẫm yêu thương nhất được.

Giọng nói Ngự Hạo Hiên sùng nịnh, vẫn như trước, không thể nghe thấy một tia giả dối. Nhưng Minh Nguyệt cũng chẳng suy đoán nhiều, vì đối với nàng vốn chỉ là một u hồn mà nói, yêu không nằm trong suy nghĩ, hạnh phúc của nàng

Minh Nguyệt thở dài, lẳng lặng dựa đầu vào vai Ngự Hạo Hiên, thở sâu, nhẹ nhàng nhắm mắt, không phủ nhận cảm giác này khiến cho nàng có chút say mê:

- “Tự cổ quân vương đa bạc tình

Hồng tường lục ngõa vô hồi lộ

Hồng nhan bất lão ân nghĩa đoạn

Nhất hậu thanh ti nhất hậu tuyết.”

Nghĩa: từ xưa đến nay bậc quân vương vốn là kẻ bạc tình, tường hồng ngói xanh xa hoa chốn cung điện như chiếc lồng giam không có lối thoát, hồng nhan chưa già mà ân tình đã đoạn, tóc đen năm nào trắng xóa như tuyết

Minh Nguyệt cười khê, bình tĩnh nhìn mái tóc hắn đen như mực, đẹp say lòng người, đầy mùi Long diên hương.

Ngự Hạo Hiên nắm bàn tay cứng đờ của Minh Nguyệt, thần sắc nhất thời lạnh lùng, ngay cả độ ẩm cơ thể cũng dần dần biến lạnh. Minh Nguyệt hoảng sợ như thể mình đã nói sai điều gì nhưng còn chưa kịp ngăn đầu thì đôi môi lạnh băng đã hôn lên trán nàng. Đôi mắt Ngự Hạo Hiên chăm chú nhìn Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt nói không nên lời. lúc này lòng nàng vừa khiếp sợ lại vừa nghi hoặc nhưng chỉ nghe giọng nói trầm thấp hơi khàn khàn nói:

- Sẽ không, trẫm sẽ ở bên Tuyết Nhi cả đời. Sống chết không chia lìa.

- Sống chết không chia lìa?

Trái tim Minh Nguyệt rung động, một cảm giác không rõ nảy lên, quay cuồng như nước.

- Đúng, sống chết không xa cách.

Ngự Hạo Hiên cười khê, đôi mắt nhìn thẳng mắt nàng, ôm nàng vào lòng.

Sống chết không rời! Trong lòng Minh Nguyệt có một chút rung động. Đôi tay choàng qua vai Ngự Hạo Hiên, gắt gao ôm chặt hắn. Hai người cứ yên lặng như thế hồi lâu, hồi lâu...

33. Q.1 - Chương 34: Khúc Hát Chôn Hoa

Tuyết tan, mùa xuân đang tới, trời cũng ấm dần lên

Vườn hoa trước cung Ngưng Tuyết.

Dưới gốc hải đường có một chiếc ghế Quý phi, Minh Nguyệt một thân tố khiết ngồi đó, tay cầm “Hoài Nguyệt bản kỉ” mà buồn chán muốn chết

Hôm nay đã là bảy ngày từ khi nàng khỏi bệnh, ngày nào cũng nhàm chán như thế. Lúc Ngự Hạo Hiên đưa Minh Nguyệt trở về Ngưng Tuyết cung đã hạ chỉ miễn cho Đức phi những nghi lễ quỳ lạy, khiến cho tần phi

trong hậu cung hâm mộ vô cùng mà cũng làm cho Hoàng hậu và Thượng Quan Uyển Nhi mới được miễn cảm tức ẩm ỨC mấy ngày liền.

Với việc Minh Nguyệt được miễn các lễ nghi lại gây nên một trận sóng gió trong hậu cung. Mà ở chốn triều đình cũng khiến Mộ thị được nhiều người hâm mộ, tán thưởng. Nhà Âu Dương thị, bề ngoài Thừa tướng vẫn lạnh lùng cười còn lại những người khác đều mang mặt đen mà lên triều.

Vừa bước ra Huyền Vũ Môn, Âu Dương Mộ Phong nhìn phụ thân mình, ánh mắt bối rối rồi nhìn sang những kẻ vây quanh Mộ Thiết Vân, sắc mặt lại càng khó coi, vung tay áo hừ lạnh:

- Mộ tướng quân không ngờ lại sinh ra xú nha đầu biết thời thế mà được thơm lây.

Âu Dương Trì hơi nhướng mày từ từ quay lại nhìn hai cha con Mộ Thiết Vân và Mộ Hải Dung, khuôn mặt tươi cười nhưng đáy mắt lạnh lùng, khe thở dài rồi làm bộ như chẳng có gì nói:

- Đức phi có tài năng mà được ân sủng cũng đúng thôi. Mộ Phong, viết một phong thư nhờ công công trong cung đưa Hồng Ngọc, bảo nó nhanh chóng về phủ.

Âu Dương Mộ Phong vừa nghe đã hiểu thâm ý của phụ thân, mỉm cười lĩnh chỉ. Nhưng hắn cười còn chưa được bao lâu đã nghe thấy tiếng Thượng Quan Trung (cha của Thượng Quan Uyển Nhi) nịnh bợ:

- Mộ tướng quân, tiểu nữ may nhờ Đức phi nương nường cứu giúp nếu không chỉ sợ đã gặp họa lớn, tiểu thần xin bái tạ.

Vừa nghe xong, Âu Dương Mộ Phong mặt đen lại, chỉ có Âu Dương Trì vẫn giữ vẻ mặt như trước, không thêm để ý đi xuống thềm đá, ngồi vào kiệu, lạnh lùng nói:

- Về phủ

Đợi cho bá quan ở Huyền Vũ môn tản dần đi, Mộ Thiết Vân nửa nặng nề nửa thoải mái thở dài một hơi. Hắn nhìn Mộ Hải Dung đứng sau mình, hơi nhướng mày, giọng nói nặng nề:

- Người lập tức giục Mộ Từ, Mộ Tuyết hồi phủ, nói là đại phu nhân bệnh nặng.

Nói rồi thâm trầm nhìn theo cổ kiệu đỉnh vàng lóng lánh của Âu Dương Trì, hai mắt hơi nheo lại, bàn tay nắm thành quyền giấu trong tay áo.

- Phụ thân.

Mộ Hải Dung tiến lên vừa định nói đã bị Mộ Thiết Vân ngăn cản, hắn chỉ nói:

- Chuyện này để hai nàng hồi phủ rồi thương lượng, có lẽ Mộ Tuyết có quyết định của chính mình.

Mộ Hải Dung nhìn mắt phụ thân có chút ưu thương thì cũng không nói gì, chỉ gạt đầu rồi đỡ phụ thân lên xe ngựa, sai phu xe về phủ.

Giữa trưa, trời ấm áp hơn, Minh Nguyệt gấp sách, hơi hơi ngẩng đầu nhìn mấy nụ hải đường, ngón tay thon dài vuốt ve những lọn tóc trước ngực, trong mắt có mấy phần ử rũ, để sách trước ngực.

Tiêu Đồng mang trà lên, nói mấy câu với Minh Nguyệt. Minh Nguyệt chỉ nhấp một ngụm trà nhưng vẫn có cảm giác vô vị, mày hơi nhướng lên buông chung trà, hơi thở dài nói:

- Đã thông báo cho Thục phi chưa?

Tiêu Đồng gạt đầu nói:

- Tiểu công công truyền tin trong cung đã đến Chiêu Vân cung. Nhưng nghe nói Thục phi tức giận tiểu thư nên cũng không nói với tiểu công công có hồi phủ hay không.

Minh Nguyệt không để ý chỉ khẽ gạt đầu, khóe miệng hơi cười nói nhỏ:

- Cũng đúng thôi, Hoàng thượng nhiều ngày nay trừ ra ở bên ta thì là đi an ủi Thượng Quan Uyển Nhi nếu không thì cũng là ở chỗ Âu Dương Hồng Ngọc. Nàng ta không tức giận cũng lạ?

Đã lâu rồi Ngự Hạo Hiền không bước vào Chiêu Vân cung.

Tiêu Đồng cúi đầu không nói, trong lòng biết Mộ Tuyết đã làm thì tất có đạo lý của nó. Nhưng cũng không phủ nhận việc cứu Thượng Quan Uyển Nhi đã khiến nhiều người kiêng kị. Ngay cả Như Nguyệt đang ở trong lãnh cung nghe được chuyện này cũng khó hiểu, thậm chí còn thiếu chút nữa thì cải trang đến Ngưng Tuyết cung để hỏi cho rõ ràng.

Nên biết rằng bây giờ thành bại của Mộ Tuyết quan hệ trực tiếp đến việc Như Nguyệt tỷ tỷ có thể đoàn tụ cùng Hoàng thượng hay không, thậm chí là việc có thể lại được phong là Quý phi, bên nhau trăm năm với Hoàng thượng. Đừng nói Như Nguyệt gấp mà cả nàng cũng rất sốt ruột. Dù sao đã chia cách hơn ba năm, nếu cứ như vậy chỉ sợ khó có cơ hội thay đổi số phận.

Nghĩ đến đây, Tiêu Đồng lại nhìn Minh Nguyệt đang khép hờ mắt, bàn tay vò vò chiếc khăn lụa, mấy lần muốn nói lại không thể nói, lúc sau chỉ thở dài, nhẹ nhàng hỏi:

- Tiểu thư, bao giờ người hồi phủ?

Minh Nguyệt khẽ nhướng mi, môi hồng hơi nhếch nhưng không cười, đôi mi dài hơi động rồi từ từ mở mắt nhìn cánh cửa lớn đỏ chói, tay vuốt vuốt tóc, hơi suy nghĩ rồi lạnh nhạt nói:

- Âu Dương Hồng Ngọc sợ là đã sớm về phủ rồi.

Tiêu Đồng kinh ngạc muốn hỏi nhưng thấy Minh Nguyệt đã lại khép mắt thì đành cúi đầu lui xuống.

Nửa nén hương sau, tuyết trắng nhẹ nhàng rơi xuống tay Minh Nguyệt. Minh Nguyệt cả kinh mở to mắt đã thấy trong ngự hoa viên tuyết bay đầy trời, trời đất thật thanh thuần.

Trong lòng dịu xuống, nhẹ phất váy đứng dậy, váy dài tổ khiết như hòa vào trong tuyết, nhẹ ngẩng đầu nhìn lên ánh mặt trời qua kẽ lá, đôi mắt hơi nheo lại, phất tay áo đi vào ngự hoa viên.

Cảnh xuân không vui, nhàn nhã cười. Minh Nguyệt vịn lên trụ đá khắc rồng, bước lên thềm đá chậm rãi đi vào Bán Dạ đình nhìn ra hồ Thiên Hà và hồ Ngự Loan bên cạnh. Những chiếc lá rơi xuống mặt hồ tạo nên những gợn sóng lăn tăn, gió thổi lên khiến mặt hồ lại nổi sóng nhẹ.

Nước gợn sóng, những lá liễu dập dềnh.

Cười khẽ, theo gió đón được sợi vải nhưng bé như lông tơ rồi lại bay đi. Bỗng nhiên nhớ tới cái gọi là vốn duyên mỏng chẳng trách tình không sâu. Rõ ràng có thể chạm tay đến nhưng cũng không thể làm gì hơn.

Hơi nhìn xuống, thu tay về than nhẹ một tiếng. Từ bao giờ nàng đã trở nên sầu não tình duyên nhân thế như vậy? Bất cười, ngâm bài thơ nổi tiếng của Lâm Đại Ngọc:

- “Phấn rơi trên bãi trăm hoa

Trong lầu chim én phơi pha hương tàn

Từng đoàn cầu đã bay sang

Phất phơ phiêu bạt hoang mang phận người

Luyến lưu gì chuyện phong lưu

Cỏ cây cũng vướng u sầu bấy lâu

Xuân xanh đã nhuộm bạc đầu

Than rằng được mắt kiếp này đã thông

Đón xuân cười ngọn đông phong

Một đi đi mãi cũng không nhớ gì”

(Bản dịch thơ lấy từ bản dịch của cô Võ Thị Xuân Đào nguồn tại đây)

Ngâm xong, Minh Nguyệt không khỏi cười khổ, một thân tổ khiết làm nổi bật khuôn mặt nhu mì, xinh đẹp bị lụa mỏng che đi. Mái tóc đen mượt búi cao cài ngọc trăm làm động lòng người, nhẹ thở dài:

- Bán thể lục bình tùy thế thủy, nhất tiêu lãnh vũ táng danh hoa (một đời bèo dạt tùy theo dòng nước, trong gió lạnh mà chôn cất những đóa hoa đẹp đẽ kia).

Đến khi ngâm xong, Minh Nguyệt mới giặt mình, nao nao tự hỏi. Nàng đang làm gì vậy? Từ bao giờ đã bị quan đến độ học theo Lâm Đại Ngọc chôn hoa.

Mím môi, trong lòng buồn bực vô cớ, bàn tay trắng nõn nắm thành quyền, xoay người bước xuống thêm đá. Nhưng khi vừa bước lên hành lang nàng đột nhiên ngừng bước, quay người nhìn phía hồ Ngự Loan phẳng lặng bỗng đâu xuất hiện một nam tử tuấn mỹ mặc áo choàng đen đứng đó.

Minh Nguyệt kinh hãi, người cứng đờ, đôi mắt trong suốt có chút sợ hãi và nghi ngờ. Nhưng nam tử này chớp mắt đã phi thân đến trước mặt nàng, tóc đen bay trong gió. Lúc này, Minh Nguyệt mới phát hiện, nam tử này có một đôi mắt lạnh bức người.

- Người...

Minh Nguyệt lùi về phía sau hai bước nhìn nam tử xa lạ này không biết nên tức giận hay sợ hãi, nhất thời không nói được gì.

“Nhất tiêu xuân tận hồng nhan lão?” Nam tử lạnh băng nói, đôi mắt như màn đêm nhìn thẳng cặp mắt xinh đẹp của Minh Nguyệt, giọng nói như ma: “Hoa lạc nhân vong lương bất tri?”

Minh Nguyệt sửng sốt không hiểu. Đợi đến khi hiểu những lời nam tử kia thì hắn đã trầm giọng cười:

“Vô tình khổ tranh xuân

Mặc cho quần phương đồ

Thân lạc trung hồng trần

Duy độc hương bất biến”

(nghĩa: không có ý tranh giành nhưng lại khiến cho người khác đổ kỵ. Thân bị vây hãm trong chốn hồng trần nhưng hương thơm vẫn như cũ)

Nói rồi hắn vươn ngón tay dài quần lộn tóc trước ngực Minh Nguyệt mà thưởng thức.

Nam tử nói xong khiến Minh Nguyệt không biết nên làm gì cho đúng. Nàng vội lui về phía sau, lấy tay gỡ lộn tóc trong tay nam tử kia. Đôi mắt tức giận hận không thể một chưởng đánh cho gã đứt hết gân cốt nhưng chưa kịp nâng tay đã thấy Tần công công mặt mũi chạy đến bên này, miệng không ngừng hô:

- Lãnh quốc chủ, Lãnh quốc chủ.

Lãnh quốc chủ? Minh Nguyệt hơi động tâm, trở mắt nhìn. Nam tử kia không kiên nhẫn xoay người nhìn lại. Nhưng Minh Nguyệt cũng vô tình nhìn thấy cách đó không xa hoàng đế và Hoàng hậu đang bước qua bên này.

Trái tim bỗng chấn động, nam tử kia chưa kịp quay lại nhìn nàng, Minh Nguyệt vội khí tụ đan điền, nhanh nhẹn xoay chân dùng “lưu tinh thập bát bộ”, nháy mắt đã biến mất không còn hình bóng.

- Ấy da, Lãnh quốc chủ, cuối cùng nô tài cũng tìm được ngài.

Tần công công thở hổn hển dừng lại trước mặt Lãnh Cô Vân. Nhưng đến khi nhìn lên đã thấy vị Lãnh Quốc chủ này đang nhìn về phía sau không người, đôi mắt đầy vẻ tức giận.

Tần công công cảm thấy lạnh run, cười khổ. Nhưng may là Hoàng thượng đã tới gần đây. Hắn muốn nói gì đó nhưng lại thấy Hoàng thượng cũng giống Lãnh quốc chủ kia, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hành lang không người.

34. Q.1 - Chương 35: Lãnh Tiêu Quốc Chủ

Giữa trưa, trời âm áp, dưới gốc hải đường, Minh Nguyệt ngồi trên ghế Quý phi hơi khép mắt, thiu thiu ngủ nhưng hơi thở dồn dập không yên.

Một lúc sau, Minh Nguyệt mới mở mắt. Đôi mắt thâm trầm đang nhìn chính mình, dưới ánh mặt trời những tia nắng lấp lóa. Bàn tay trắng nõn chậm rãi buông chiếc khăn lụa, ánh mắt lại thản nhiên như trước.

Lãnh quốc chủ? Minh Nguyệt thì thầm ba chữ này, trước mắt lại hiện ra đôi mắt lạnh như băng khiến người khác đông cứng, rùng mình, nhắm đôi mắt xinh đẹp lại.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, xem ra những ngày an bình của nàng cũng sắp hết.

Đến khi ngo thiện, Tần công công vội vàng chạy đến, vừa thấy Minh Nguyệt đọc sách dưới gốc cây đã chạy đến bên cạnh, phúc thân nói:

- Nô tài tham kiến Đức phi nương nương, nương nương vạn phúc

Minh Nguyệt nhẹ gấp sách, nhìn thoáng qua Tần công công, ôn nhu cười nói:

- Tần công công không theo hầu hoàng thượng lại chạy đến thỉnh an bản cung sao?

Tần công công nghe vậy đáp:

- Hôm nay trong hoàng cung có khách quý đến, Hoàng thượng sai nô tài mời nương nương đến Tẩm Tâm cung dùng bữa. Hoàng hậu, Thục phi, Hiền phi và Chiêu dung nương nương đều đã đến.

- Tẩm Tâm cung?

Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn Tần công công, nhẹ nhàng hỏi:

- Khách quý như thế nào mà có thể được Hoàng thượng mời vào Tẩm Tâm cung chiêu đãi.

Chẳng lẽ là Lãnh quốc chủ kia

- Hồi bẩm Đức phi nương nương, là Lãnh Tiêu quốc chủ giá lâm. Tần công công cúi đầu cung kính nói.

Quả nhiên là nam tử kia. Minh Nguyệt nhìn “Hoài Nguyệt Bản kỉ” trên bàn đá, môi hồng hơi nhếch rồi đứng dậy, gọi Tiêu Đồng chuẩn bị xiêm y rồi quay lại nói với Tần công công:

- Công công trước tiên cứ về hầu hạ Hoàng thượng đi, bản cung chuẩn bị một chút rồi sẽ tới.

Tần công công cúi đầu lĩnh chỉ, vung phát trần vội vàng rời khỏi Ngưng Tuyết cung.

Tiêu Đồng nhìn bóng Tần công công biến mất, đôi mày thanh tú chau lại, đi theo Minh Nguyệt vào phòng ngủ, đóng cửa lại vừa định hỏi Minh Nguyệt thì đã thấy Minh Nguyệt nói:

- Tiêu Đồng, ngươi có biết 16 nước trong Hoài Nguyệt quốc có một người là Lãnh quốc chủ?

Lãnh quốc chủ? Tiêu Đồng sửng sốt, sắc mặt khó coi vội hỏi:

- Tiểu thư, khách quý hôm nay là....

Minh Nguyệt gạt đầu không nói nhiều. Lại càng không nói việc trong Bán Dạ đình cho nàng ta biết.

Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt gạt đầu sắc mặt hơi khấn trương rồi nói:

- Tiểu thư, trong 16 nước chỉ có Lãnh Tiêu quốc có quốc chủ họ Lãnh.

Lại bình tình nói tiếp:

- Nghe nói hần là chiến thần ở đại mạc (người giỏi chiến đấu ở sa mạc) cũng là quốc gia duy nhất trong 16 nước chư hầu có binh lực tương đương với Hoài Nguyệt quốc.

Thiên hạ đại loạn, nước chia thành 16 nước nhỏ. Chỉ có Lãnh Tiêu quốc và Cổ Trung quốc là lực lượng lớn hơn hết. Sau vì một “sa y mỹ nhân” (mỹ nhân mặc áo sa) mà khơi mào chiến tranh. Hơn ba lần gây chiến, sinh linh oán thán, dân chúng lầm than, cuối cùng Cổ Trung quốc cũng thống nhất giang sơn, hùng

bá thiên hạ ôm được mỹ nhân về. Nhưng chỉ ba năm sau mỹ nhân qua đời, Cổ Trung quốc đổi tên thành Hoài Nguyệt quốc.

“Giang sơn đổi chủ, mỹ nhân bị cướp”, Minh Nguyệt đã hơi hiểu vì sao khi nam nhân kia nhìn nàng ánh mắt lại lạnh lùng đáng sợ như thế. Dù sao cũng là thể diện quốc gia, không vì nạn kia mà mất đi được. Chắc chắn trong lòng vương thất và con dân Lãnh Tiêu quốc đều nghĩ thiên hạ này vốn là của bọn họ.

Nghĩ đến đây Minh Nguyệt nhẹ cười rộ. Để cho Tiêu Đồng thay quần áo ỉnh. Nàng chỉ mặc trang phục mộc mạc, thay chiếc váy dài để biểu thị thân phận cao quý, mặc thêm trường bào, đứng trước gương nhẹ tô son điểm phấn, cài chiếc trâm ngọc rồi lên xe đi về phía Tẩm Tâm cung.

35. Q.1 - Chương 36: Quân Phương Đồ

Xe chậm rãi đi ngang qua con đường trải sỏi hơi nảy lên, gió mát phe phẩy thổi rèm sa pháp phới bay. Bức rèm gắn ngọc châu, lưu ly lóe sáng, leng keng rung động.

Minh Nguyệt ngồi chính giữa, tóc như mây, trâm cài cùng hoa tai chiếu rọi, mi tâm có một điểm đỏ như lửa, đẹp như hoa, vô cùng mỹ hoặc. Một thân sa y tổ khiết thêu vài bông mẫu đơn, bàn tay trắng nõn cầm chiếc khăn lụa, đôi mắt nhìn về phía Tẩm Tâm cung.

Xe dừng lại, Tàn công công đứng trước đại điện vội vàng chạy đến, phúc thân đỡ Minh Nguyệt xuống xe. Khi lên đến thềm bạch ngọc, Triệu công công bên người Thái hậu ngẩng đầu xuống:

- Đức phi nương nương giá lâm.

Minh Nguyệt hơi nường mảy, đôi mắt trong suốt thoáng nhìn khuôn mặt không có thần sắc của Triệu công công. Lúc sau, nàng hơi cười như có như không, dịu dàng khiến binh lính xung quanh ngây người, ngay cả Tàn công công cũng ngẩn ra, khó hiểu nhìn thần sắc hơi cứng nhắc của Triệu công công.

Tiêu Đồng đứng sau Minh Nguyệt, gương mặt nhìn Triệu công công. Nàng thấy trong mắt hắn có sự kinh ngạc nhưng Tiêu Đồng chưa kịp nhìn rõ thì đã biến mất. Nàng ngẩn ra rồi vội vàng đi theo Minh Nguyệt vào đại điện.

Tẩm Tâm cung là tẩm cung của đế vương, bên trong đình đài lầu các hoa lệ, vách tường chạm Cửu Long đồ. Minh Nguyệt vừa bước vào Hưởng Thiên điện đã bị cảnh tượng trước mắt làm sững sờ.

Trong phòng bốn vách tường đều là kim bích huy hoàng, trần nhà chạm trổ hoa văn rực rỡ, kim long phù điêu (bức phù điêu khắc rồng bằng vàng), bốn phía là tám tòa bảo bồn (cái ghế ngồi) mỗi tòa đều khắc một đôi long phượng. Bên cạnh đều có một pho tượng ếch vàng ngâm châu báu. Bốn vách tường đầy những bức phù điêu.

Đây là tẩm cung của đế vương, bất kể phi tần nào cũng không được tùy tiện vào. Nghe nói, nơi này và đại điện đều vô cùng hao người tổn của mà làm nên, không khác gì tiên giới.

Tiêu Đồng bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ. Nàng kinh ngạc nhìn chón xa hoa giữa nhân gian này, hai tay kéo kéo tay áo Minh Nguyệt, sợ hãi nói:

- Tiểu thư, đây là nơi Hoàng thượng thiết yến sao?

Minh Nguyệt cười khê, vỗ vỗ tay nàng, nhìn Tàn công công nói:

- Các vị nương nương ở đâu?

Tàn công công cúi đầu, hai dải lụa trên mũ cánh chuồn phát phơ, cung kính nói:

- Mời nương nương theo nô tài đi ra hoa viên phía sau.

Dứt lời vung phát trần mà đi đến Hưởng Thiên điện.

Minh Nguyệt hơi nheo mắt, kéo tay Tiêu Đồng rồi chậm rãi buông ra. Hai tay cầm khăn lụa, chần chờ một lúc rồi đi theo Tần công công đến Hương Thiên điện. Một lúc đã tới hoa viên cảnh sắc xanh tươi.

Minh Nguyệt bước vào trong hoa viên đã nhìn thấy đám người Hoàng hậu muôn hồng nghìn tía đứng dưới tán cây dương liễu xanh biếc, ai nấy tươi cười như hoa, chỉ riêng Âu Dương Hồng Ngọc vẫn tái nhợt cắt không ra giọt máu đang được cung nữ hầu hạ ngồi trên ghế đá, an tĩnh uống trà.

Tiêu Đồng nhìn trong đám người đã thấy Thục phi Mộ Từ. Nàng ta một thân áo hồng hoa lệ, xinh đẹp kiêu diễm, trâm cài đầy đầu, đẹp không gì bằng. Ngay cả Hoàng hậu so ra cũng kém vài phần.

- Tiểu thư, chúng ta qua đó không?

Tiêu Đồng lo lắng hỏi Minh Nguyệt rồi nhìn về phía Thượng Quan Uyển Nhi đang đùa nghịch nhành liễu, đôi mi thanh tú hơi nường, không thoải mái nói:

- Hiền phi nương nương quả thật là che dấu được sự tức giận sao?

Chuyện thạch tín khiến Hiền phi và Hoàng hậu ngờ vực lẫn nhau. Nay kẻ thù gặp nhau không hề nhìn nhau đỏ mắt mà lại hòa hợp đến lạ. Tiêu Đồng lại liếc nhìn Thục phi đang tự “mèo khen mèo dài đuôi” đôi mi thanh tú càng nhú lại.

Minh Nguyệt nhìn thoáng qua mọi người chứ không để ý kỹ như Tiêu Đồng, khoe miệng khê cười, đi lên trước, thấy Hoàng hậu liền phúc thân nói:

- Nô tì tham kiến Hoàng hậu

Một câu nói này khiến mọi người đều chăm chú. Hoàng hậu ôn hòa hơi bĩu môi nhưng giọng nói ôn nhu:

- Thì ra là Đức phi, miễn lễ. Trước đây vài ngày Hoàng thượng đã hạ chỉ miễn cho Quý phi những lễ nghi quỳ lạy, bản cung sao dám nhận câu “tham kiến” này?

Hoàng hậu nói xong khiến mọi phi tần đều sửng sốt. Âu Dương Hồng Ngọc ngồi một bên, sắc mặt càng tái nhợt, nàng vừa định tiến lên khuyên Hoàng hậu đã bị Thanh Lan đứng bên ngăn cản, vì thế chỉ có thể lo lắng nhìn Hoàng hậu, trong mắt tỏ vẻ không đồng ý.

Minh Nguyệt cũng hiểu sự châm chọc của Hoàng hậu nhưng chỉ mềm nhẹ cười, đôi mắt trong suốt, dịu dàng nói:

- Hoàng thượng nhân nhượng nô tì nhưng nô tì hiểu lễ nghi sao có thể thấy Hoàng hậu mà không thi lễ?

Nói xong nhìn xuống đất, thần sắc như đang chịu tội.

Minh Nguyệt vừa nói xong, Thượng Quan Uyển Nhi che miệng cười mà Âu Dương Hồng Ngọc bỗng nhiên đứng phắt dậy nhìn Minh Nguyệt. Chỉ riêng Mộ Từ hơi hoàn hồn lại, cười khê mà kẻ còn lại sắc mặt đỏ ửng, buồn bực không thôi.

Minh Nguyệt nói lời này là ý tại ngôn ngoại, người khác vừa nghe đã hiểu rõ. Hoàng thượng hạ chỉ miễn cho Đức phi những lễ nghi quỳ lạy nhưng Đức phi thấy Hoàng hậu vẫn thản an như trước là người biết lễ nghi. Mà Hoàng hậu vừa rồi nói những lời “không dám nhận” kia lại giống như kẻ không biết lễ, thời thế.

Âu Dương Hồng Ngọc thấy sắc mặt Hoàng hậu dần dần khó coi vội vàng đứng dậy giữ chặt tay Minh Nguyệt, phêu phào nói:

- Đức phi sao giờ mới đến, chúng tỳ muội ta chờ đã lâu.

Nói rồi nhìn về phía Hoàng hậu cười nói:

- Hoàng hậu nương nương, nếu Đức phi muội muội đã đến thì chúng ta đi vào thôi. Đừng để Hoàng thượng và khách quý chờ lâu.

Hoàng hậu nhần nhẹn không nói, chỉ hừ lạnh rồi vung tay áo dài, xoay người đi về phía chiếc cầu nhỏ bằng bạch ngọc đi đến tòa nhà đề chữ Tử Vân đình, trâm phượng leng keng rung động.

Mọi người thấy Hoàng hậu ngạo nghễ bước đi đều thấy không thích thú gì. Thượng Quan Uyển Nhi như đang xem kịch vui cũng thu liễm ý cười mà Âu Dương Hồng Ngọc đang kéo tay Minh Nguyệt xấu hổ đỏ mặt, cũng mau Minh Nguyệt an ủi, giải vây:

- Làm khó tỷ tỷ rồi.

Mà Mộ Từ làm ra vẻ chẳng liên quan cũng theo mọi người đi lên cầu bạch ngọc.

Trong Tử Vân đình, Lãnh Cô Vân mặc trường bào màu đen, khoanh tay đứng trong gió, kim quan gắn ngọc khắc song long (2 con rồng), khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị, ánh mắt lạnh lùng, những sợi tóc trước ngực phát phơ trong gió khiến người ta có cảm giác cô độc lạnh lùng mà không dám đến gần.

Ngự Hạo Hiên lại có chút lười nhác ngồi trong đình phẩm trà. Long bào dưới mặt trời ấm áp tựa như lóa sáng. Kim quan gắn ngọc quý, hai sợi tơ vàng phát phơ trước ngực càng khiến hấn thêm phần tuấn mỹ, đôi mắt thâm trầm như đêm nhìn những cảnh liễu phát phơ bên bờ hồ khẽ động đến mặt nước khiến hồ hơi gợn sóng.

Mà đứng một bên, Ngự Hạo Thiên mặc trường bào màu trắng, trong tay là chiếc sáo ngọc, nửa ngồi trên cột đá trong lương đình, khuôn mặt bình tĩnh như đang suy tư.

Không khí rất quý dị

Minh Nguyệt vừa đến thềm đá Tử Vân đình đã bị đôi mắt thâm u nhìn chằm chằm khiến nàng hơi cả kinh, bước chậm lại. Nhưng ánh mắt lại lập tức thu hồi, rồi nghe Ngự Hạo Thiên ôn nhu có lẽ nói:

- Các vị đại tẩu mỹ mạo mới đến khiến bốn vương rất chờ mong.

Lúc này, lòng Minh Nguyệt lại có cảm giác nói không rõ. Đại tẩu mỹ mạo? Chắc hẳn Ngự Hạo Thiên muốn châm chọc mình lại vừa có ý nói cho nàng rằng hấn không coi nàng là đại tẩu. Nếu không sao lại nói trước mặt huynh trưởng mình những lời như thế.

Tay Ngự Hạo Hiên cầm chén trà hơi cứng lại nhìn về phía đám nữ nhân kia, cuối cùng dừng lại ở Minh Nguyệt một thân mộc mạc, mày rậm hơi giắt nhưng không nói gì. Sau đó nhìn về phía Hoàng hậu, ôn nhu nói:

- Hoàng hậu sao giờ mới đến?

Hoàng hậu mỉm cười nhu tình vô hạn, vừa định tiến lên dựa sát vào nói mấy câu không ngờ Ngự Hạo Hiên đột nhiên đứng dậy, bước đến bên Âu Dương Hồng Ngọc và Minh Nguyệt, nhìn Minh Nguyệt một chút nhưng lại cầm bàn tay lạnh lẽo của Âu Dương Hồng Ngọc ôn nhu nói:

- Tử Thần không khỏe, đều tại trẫm.

Lời vừa nói ra có rất nhiều sự ái muội. Hoàng hậu đỏ mặt lên khó xử. Nhưng Âu Dương Hồng Ngọc chỉ cúi đầu, khuôn mặt tái nhợt có chút thần sắc nhưng vẫn vô lực, giọng nói mềm nhẹ có chút ngượng ngùng:

- Hoàng thượng

- Ha ha.

Khi trong lòng các phi tần đầy dấm chua thì một tiếng cười trầm thấp truyền đến. Đôi mắt lạnh lẽo của Lãnh Cô Vân nhìn về phía Âu Dương Hồng Ngọc và Minh Nguyệt nhưng ánh mắt lại dừng lại ở Minh Nguyệt, môi mỏng nhẹ cười có vài phần lạnh lẽo nói:

- Bốn quốc chủ vẫn nghĩ Hoàng thượng là người bạc tình nhưng không nghĩ Hoàng thượng cũng hiểu thế nào là thương hương tiếc ngọc.

Lãnh Cô Vân vừa dứt lời, Minh Nguyệt định lui người tránh ra sau Âu Dương Hồng Ngọc, né tránh cặp mắt lạnh lùng kia. Nhưng nàng vô tình nhìn thấy Ngự Hạo Thiên đang nhìn mình có vài phần ghen ghét, hít sâu một hơi, Minh Nguyệt hơi hơi gật đầu, nhẹ cười.

- Hôm nay tâm tình Minh Nguyệt tốt chăng?

Ngự Hạo Hiên đột nhiên lạnh lùng nói khiến Minh Nguyệt ngẩn ra, đôi mắt tròn to nhìn Ngự Hạo Hiên, trong lòng hơi chột dạ. Hắn đang nói mình sao?

- Ánh mắt ái phi như đang trách trẫm hôm nay mới biết khuê danh của ái phi sao?

Lời nói Ngự Hạo Hiên kín đáo không biểu cảm khiến Minh Nguyệt bình tĩnh lại. Khuê danh? Chẳng lẽ tiểu tự (tên dùng trong chốn khuê phòng của con gái) của Mộ Tuyết là “Minh Nguyệt”?

Ngự Hạo Hiên thấy Minh Nguyệt cúi đầu không nói có chút suy tư, vừa định nói lại thấy Minh Nguyệt nhẹ nhàng nói:

- Nô tì ... không dám.

Bốn chữ vừa nói ra, Minh Nguyệt ngẩng đầu nhưng không nhìn Ngự Hạo Hiên. Chiếc khăn sa che mặt mỏng khiến người khác có thể nhìn thấy nàng hơi hơi thất sắc, đôi mắt thông minh cũng có mấy phần cô tịch, đứng ven hồ.

Thần sắc tử thân khiến Ngự Hạo Hiên hơi động, lại nuốt những lời muốn nói. Buông tay Âu Dương Hồng Ngọc, bàn tay nắm thành quyền, hờ hững xoay người chặn đi ánh mắt tìm tòi của Lãnh Cô Vân. Khuôn mặt hắn tuần mỹ mang theo ý cười lạnh lùng, nhẹ nhàng cười nói:

- Trẫm chỉ lo cùng các phi tần nói chuyện mà sơ ý với Lãnh Quốc chủ, xin chớ trách. Người đâu, khai yến!

- Nô tì tuân mệnh. Tần công công xướng giọng nói.

Mọi người thở dài nhẹ nhõm đi theo Hoàng thượng đến Tân Nguyệt điện.

Minh Nguyệt hơi thất thần lại được Tiêu Đồng thúc giục thì chậm rãi đi theo mọi người. Đến trước Tân Nguyệt điện hơi dừng bước, ngẩng đầu nhìn biển chữ to màu vàng, tim đập rối loạn không ngừng.

Mím môi, bàn tay trắng nõn gắt gao nắm chặt khăn lụa nói:

- Tiêu Đồng, nói Tần công công rằng thân thể ta không khỏe, không thể bồi yến.

Dứt lời nhẹ ôm ngực, bàn tay trắng nõn nắm thành quyền, xoay người đi về Tử Vân đình, ánh mắt lãnh đạm nhưng kiên quyết.

36. Q.1 - Chương 37: Hồng Nhan Tri Kỷ

Trước Tân Nguyệt điện, Minh Nguyệt đứng lặng một lúc rồi không do dự quay trở về Tử Vân đình. Tiêu Đồng giật mình thoáng thấy phía trên kia Hoàng thượng đang tức giận, cảm thấy sợ hãi vội vàng kéo tay Minh Nguyệt, lắp bắp:

- Tiểu thư, cẩn thận

Minh Nguyệt hơi dừng bước, nhìn về phía Ngự Hạo Hiên, thấy hắn đứng cao cao tại thượng, ánh mặt trời bao phủ lên bóng dáng vàng sáng đó nhưng không hề có chút ầm áp mà ngược lại lại tản ra khí băng hàn lãnh liệt. Đôi mắt đen sâu như hồ xuyên qua những nhành liễu phất phơ mà khóa chặt thân thể nàng

Đôi mắt trong suốt của Minh Nguyệt hơi lạnh nhạt, neho neho lại, khóe miệng cười nhàn nhạt. Từ khi nào, đế vương này ngay cả biểu hiện chút tình cảm dối trá cũng lười. Hôm nay lại còn khiến nàng khó xử ở Tử Vân đình.

Mím môi, một trận gió nhẹ thổi qua lay động làn tóc, Minh Nguyệt hơi cúi đầu vuốt lại những lọn tóc trước ngực, lát sau xoay người, lần này không quay đầu lại, càng lúc càng xa Tân Nguyệt điện kia.

Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt cố chấp mà sợ hãi. Nàng vội vàng chạy theo nhưng trong lòng tràn đầy bất an. Thần sắc của Hoàng thượng khi này tiểu thư rõ ràng nhìn thấy nhưng lại không thêm để ý, thậm chí biết rõ chọc giận long nhan nhưng lại cứ thế mà đi. Như thế này khác nào đi tìm đường chết?

- Tiểu thư, Hoàng thượng...

Tiêu Đồng mím môi, nuốt ngược những lời định nói. Đây là tấm cung của Hoàng thượng, tai vách mạch rừng, cho dù là nói nhẹ nhưng cũng có thể bị người nghe được, vì thế nàng chạy lên trước Minh Nguyệt nói nhỏ:

- Tiểu thư, thánh nhan tức giận.

Nhưng Minh Nguyệt lại không có ý dừng bước, nghe Tiêu Đồng nói vậy, chấp tay sau lưng, môi hồng hơi mím nói:

- Tiêu Đồng, người lập tức đi thăm dò về Hình bộ thượng thư.

Nói đến đây Minh Nguyệt dừng bước, ánh mắt lạnh lùng nói nhỏ:

- Nếu hần trong sạch, lập tức đặt chứng cứ vu hãm.

Tiêu Đồng lúc này hoàn toàn bị giật mình kinh hãi. Đôi mắt hạnh trong veo không dám tin nhìn Minh Nguyệt bình tĩnh, bàn tay trắng nõn gắt gao vò khăn lụa trong tay, run run nói:

- Tiểu thư, Hoàng thượng đang tức giận.

Hoàng thượng đang tức giận, sống chết của bọn họ chưa biết thế nào mà tiểu thư nhà nàng lại còn muốn đối phó Thượng Quan thị, như thể giọt nước tràn li, chỉ sợ chết không có chỗ chôn.

Minh Nguyệt hít sâu một hơi, biết lần này Tiêu Đồng sẽ không tùy tiện nghe lời mình nữa. Nàng nhìn Tiêu Đồng đang cắn môi, lạnh lùng nói:

- Tiên Nhi, tất cả những việc này cũng là vì Như Nguyệt tỷ tỷ nhà người.

Là vì nguyện vọng của Như Nguyệt mà lại càng là vì sự ích kỉ của chính mình.

Tiêu Đồng kinh ngạc tròn tròn mắt, lo sợ không yên lùi về sau hai bước, đôi môi anh đào run rẩy, sự bất an bủa vây. Chẳng lẽ tiểu thư đã biết mục đích mình tiếp cận nàng.

- Tiểu thư, nô tỳ...

Tiêu Đồng nghẹn lời, cả người run rẩy nhưng càng làm cho nàng kinh ngạc hơn là Minh Nguyệt lại giữ chặt cổ tay nàng, băng quơ nói:

- Nếu không muốn Như Nguyệt cả đời không ra được lãnh cung thì lập tức đi điều tra Thượng Quan Trung, nhất định không được để lộ.

Người Tiêu Đồng run rẩy nhìn ánh mắt đầy vẻ kiên định của Minh Nguyệt, không hiểu sao nàng không còn phản kháng nữa mà hơi gật đầu. Sau đó lặng lẽ đi theo Minh Nguyệt.

Trong Tân Nguyệt điện không khí ngưng kết, Lãnh Cô Vân nhìn chăm chú phía bên ngoài đại điện, cười lạnh nói:

- Hoàng thượng, nếu hạ thần không nhớ nhầm thì yến hội này hình như thiếu một vị.

Lời vừa nói ra Hoàng hậu mới cả kinh nhận thấy Mộ Tuyết chưa tới. Vừa rồi nàng bị Hoàng thượng lạnh nhạt mà ưu sầu nên quên mất giám sát hậu cung, lại còn để khách quý chỉ ra như vậy.

Hoàng hậu khẩn trương nhìn sang Ngự Hạo Hiên mặt không đổi sắc vốn định mở miệng giảng hòa đã thấy Âu Dương Hồng Ngọc vẻ mặt bất an nhìn về phía mình. Đôi mày thanh tú nhẹ chau, Hoàng hậu lại là người hoảng hốt đầu tiên như thế sao. Nàng mím cười ngồi xuống bên cạnh Hoàng đế nhẹ nhàng nói:

- Nô tì giám sát không nghiêm, Hoàng thượng.

Ngự Hạo Hiên nhẹ mím môi, đôi mắt nhìn sang Hoàng hậu. Chỉ một cái liếc mắt đã khiến những lời tốt đẹp mà Hoàng hậu định nói biến mất, trong đầu quay cuồng, hơi chua xót, cúi đầu vò khăn lụa trong tay.

- Đức phi thân thể không khỏe sợ là không thể bồi yến, trăm nghĩ Lãnh quốc chủ không phải là người so đo chứ?

Nói rồi nhàn nhạt cười tuần mỹ tuyệt luân nhưng đầy lạnh lùng. Ngự Hạo Hiên cầm ly rượu lên nói:

- Nào, trẫm kính quốc chủ một ly.

Lãnh Cô Vân hơi nheo mắt, bàn tay cầm chén lên cười lớn:

- Thì ra là thế, xem ra chắc Hoàng thượng làm cho Đức phi nương nương chịu không ít tủi thân nếu không sao thân thể lại không tốt?

Nói rồi khom lưng đứng lên lạnh lùng nhìn qua quần phượng (chỉ những người đẹp, ở đây là đám Hoàng hậu với các phi tần) nói:

- “Mỹ nhân đa kiêu my, anh hùng tẫn khom lưng”. Hoàng thượng thật có phúc khí có được nhiều kiêu thê mỹ thiếp vậy quanh.

Lời vừa nói ra Ngự Hạo Hiên lại không chút phản ứng chỉ một mình uống rượu. Nhưng Ngự Hạo Thiên ngồi một bên lại cười vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng), hần nhẹ nhàng vỗ về sáo ngọc trong tay nói:

- Sớm đã nghe nói Lãnh Tiêu quốc mỹ nữ như mây (nhiều người đẹp) Lãnh quốc chủ sao lại hâm mộ Hoàng huynh của bốn vương. Chẳng lẽ Lãnh quốc chủ có vô số giai nhân nhưng lại không tìm được người yêu thích?

Lãnh Cô Vân hơi cười, suy nghĩ một lát rồi hít sâu, giọng nói nhàn nhạt nhưng lại có vài phần chân thật:

- Hồng nhan rồi cùng sẽ già, tri âm mới là khó kiếm, hạ thần chỉ muốn tìm tri kỉ chứ không phải hồng nhan.

Lời vừa nói ra khiến các phi tần tò mò ồn ào lên. Hồng nhan tri kỉ? Nói rất thú vị. Làm gì có nam nhân nào không thích người đẹp mà chỉ cần tri kỉ? Huống chi là người anh tuấn, cao cao tại thượng trước mắt này.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng có vài phần hứng thú, bàn tay ngọc mềm mại vuốt tóc mây, cười duyên nói:

- Lời cũng Lãnh quốc chủ có nhiều ý tứ, bản cung muốn nghe xem như thế nào là tri kỉ chứ không phải hồng nhan.

Nói rồi che miệng cười, nhìn sang phía Ngự Hạo Hiên nũng nịu nói:

- Hoàng thượng.

Đôi mắt Ngự Hạo Hiên trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ nháy mắt đã hiện lên vài tia ôn nhu nhìn Thượng Quan Uyển Nhi, giọng nói lạnh lùng có vài phần sủng nịnh:

- Nếu Lãnh quốc chủ không ngại đương nhiên trẫm theo ý ái phi.

Một lời nói tùy ý nhưng lại hàm chứa nhu tình khiến gò má Thượng Quan Uyển Nhi ửng hồng, cúi đầu cười yếu ớt rồi nhìn về phía Hoàng hậu, thần sắc tôn kính nhưng có vài phần trêu chọc:

- Hoàng hậu, còn người?

Hay cho việc hạ uy thế của người khác, bàn tay trắng nõn của Âu Dương Hồng Ngọc nắm thành quyền nhưng không nói. Hoàng hậu hơi cứng đờ, khuôn mặt đầy son phấn nhưng vẫn thấy tái nhợt, nàng thở khó nhọc nhưng không dám xem thường, nhìn Ngự Hạo Hiên mặt không đổi sắc, đôi môi đỏ mọng khẽ cứng nhắc nói:

- Tùy ý Hiền phi.

Lúc này, Thượng Quan Uyển Nhi như đánh thắng một trận, lòng như hoa nở, sắc mặt hồng nhuận. Nhưng lúc này Lãnh Cô Vân chỉ tào lao hai câu coi như qua chuyện khiến nàng ta cười không được mà giận cũng không xong.

Cho đến khi Tần công công tức tốc chạy vào đại điện thông báo:

- Nô tài tham kiến Hoàng thượng. Đức phi nương nương bệnh cũ tái phát, không thể bồi yến. Người sai lão nô đến thỉnh tội với Hoàng Thượng và cũng nói sẽ ở Ngự hoa viên cùng khách quý thưởng liễu ngâm thơ

Tần công công nói xong không khí trong đại điện càng thêm cứng ngắc, ngay cả Tam Vương gia vốn ôn hòa có lẽ cũng ngưng cười. Tần công công cảm nhận được không khí như ngưng đọng lại, hần sợ hãi nhìn hoàng thượng.

Ngự Hạo Hiên lại cười ôn hòa nhưng đôi mắt lạnh lẽo như sương chỉ thấy hần bỗng nhiên đứng lên, môi mỏng cong lên ôn nhu, trầm thấp cười nói:

- Vẫn là Đức phi của trẫm có lòng, trẫm thiếu chút nữa sơ sót mà quên mất Lãnh quốc chủ chính là tài tử nổi danh nhất 16 nước.

Nhưng Lãnh Cô Vân cũng chỉ nhếch môi cười không nói. Khuôn mặt tuần mỹ hiện ra một tia lo lắng khó phát hiện. Nhưng sự lo lắng này lại bị đôi mắt lạnh của Ngự Hạo Hiên nhìn thấu

37. Q.1 - Chương 38: Chân Tình Đối Đãi

Hướng Ân điện trong Ngưng Tuyết cung, Minh Nguyệt chậm rãi đi xuống thềm đá, ngồi trên ghế Quý phi dưới tán hải đường, tay cầm “Hoài Nguyệt bản kỉ” nhưng xem mãi cũng không vào một chữ.

Tiêu Đồng mặc trang phục bình thường vội vàng đến bên Minh Nguyệt, thần sắc lo lắng, bàn tay trắng nõn găt gao nắm chặt khăn lụa, mắt đẹp nhìn quanh bốn phía rồi run rẩy nói:

- Tiểu thư, lúc này nếu ra cung sợ là không ổn.

Lúc này Hoàng thượng đang nổi nóng, tiểu thư lại sai nằng xuất cung, nếu lại chọc đến long nhan thì tính mạng thật khó mà bảo toàn.

Minh Nguyệt than nhẹ một tiếng, buông sách xuống, tay day day trán nhưng không thêm để ý mà nói:

- Võ quan có hỏi người cứ bảo là đi đến Tướng quân phủ thăm đại phu nhân. Bản cung thân thể không tốt nên sai người đi.

Tiêu Đồng tròn mắt không ngờ tiểu thư lại nghĩ ra lí do hay như vậy. Hôm qua lão gia sai người đến báo đại phu nhân ốm nặng, hôm nay tiểu thư lại mượn gió bẻ măng

- Tiểu thư, nhưng như thế hoàng thượng sẽ không nghi ngờ sao. Chuyện ở Tẩm Tâm cung tuy hoàng thượng khiến tiểu thư khó xử nhưng tiểu thư làm vậy có thỏa đáng không.

Tiêu Đồng tâm tư thấu đáo, phân tích cặn kẽ.

Minh Nguyệt cười khẽ ngẩng đầu nhìn cảnh sắc xanh biếc phía xa xa, bàn tay vuốt ve mái tóc, nhẹ cuốn quanh đầu ngón tay, thần sắc hơi suy nghĩ rồi lại nói:

- Tiêu Đồng, lần này người ra cung, đầu tiên đi về Tướng quân phủ một chuyến. Phụ thân và huynh trưởng có chút khúc mắc với mấy việc gần đây ta gây nên, người biết phải nói gì rồi chứ.

Tiêu Đồng cúi đầu không biết nên trả lời thế nào. Nhưng nhớ lại những lời Minh Nguyệt nói với mình trước Tân Nguyệt điện, lòng lại kiên định hơn, cắn cắn môi rồi gật đầu nói:

- Tiểu thư, nô tỳ hiểu rồi, nô tỳ sẽ không phụ sự phó thác của tiểu thư.

Nói rồi sai cung nữ thu thập vài thứ, bước ra Ngưng Tuyết cung

Tiêu Đồng vừa đi Minh Nguyệt đã trầm tư đứng lên, nằng nhìn lên những nụ hải đường kia, đôi mắt hơi nhắm lại hít sâu một hơi. Cảm giác được sự kiên trì ban đầu của nằng dần dần bị mài mòn.

“Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão”. Ngự Hạo Hiên lúc trước là người, nay là ta.

Chậm rãi mở mắt lại thấy Như Nguyệt một thân tố khiết, quần áo đơn bạc, sắc mặt tái nhợt, quần bách nhưng lại có vài phần kiên định. Đôi mắt đẹp của nằng ta có một chút bất an nhưng vẫn bước tới phía nằng.

Minh Nguyệt đứng dậy nhưng không nghênh đón nàng mà chỉ đứng tại chỗ nhìn cho đến khi Như Nguyệt yếu ớt đến trước mặt mình. Đôi mắt lạnh nhạt nhưng ưu sầu, giọng nói dịu dàng nhưng lại có chút vội vàng, bàn tay xanh mét nắm chặt cổ tay Minh Nguyệt:

- Mộ Tuyết.

Chỉ hai chữ nhưng Như Nguyệt giống như là mất hết sức lực mới nói ra được. Thần sắc nàng bất an, muốn nói lại thôi nhưng Minh Nguyệt cũng hiểu rõ nàng muốn nói gì, khẽ cười, bàn tay ấm áp nắm tay nàng nói:

- Vào trong điện rồi nói.

Như Nguyệt nhìn xung quanh một lúc, hơi gật đầu rồi kéo váy bước lên đại điện, đi theo Minh Nguyệt đến một gian phòng.

Gian phòng này bình thường không có người ở, lúc Minh Nguyệt chưa tiến cung nghe nói là Phật đường của một Thái phi đã qua đời. Bây giờ tượng Phật vẫn còn nguyên vẹn nhưng hương khói đã ngưng từ lâu. Minh Nguyệt bình thường cũng không bước vào.

Phật thần thờ tin là có, không tin là không. Nhưng đối với u hồn trôi nổi như Minh Nguyệt mà nói tin hay không thì những thứ này cũng đã tồn tại rồi, lục đạo luân hồi, khế ước sinh tử đã sớm được quyết định cho nên nàng không muốn đến những nơi có thần linh.

Như Nguyệt tiến lên nhìn bốn phía rồi đứng trước tượng Phật hai tay chắp lại như đang cầu nguyện rồi buông tay xuống bất an nhìn về phía Minh Nguyệt, mấy lần muốn nói lại thôi.

- Như Nguyệt có gì cần nói với ta?

Minh Nguyệt nhìn tượng Phật dát vàng cao lớn trước mặt, đôi mắt lạnh lẽo vô sắc, nàng chậm rãi xoay người đến trước tấm bình phong, khẽ lau chút bụi trên đó, nhẹ thở dài.

Như Nguyệt thấy Minh Nguyệt lãnh đạm như vậy trong lòng hơi trấn định nhưng không khỏi kích động nói:

- Mộ Tuyết, người...

Lời vừa nói đến môi lại vội vàng nuốt xuống, vài lần như vậy mới cố lấy dũng khí, chớp mi nói:

- Mộ Tuyết, nói cho ta biết, có phải người yêu Ngự Hạo Hiền?

Tay Minh Nguyệt khẽ run, quay đầu nhìn Như Nguyệt mà Như Nguyệt bị ánh mắt lạnh lùng của Minh Nguyệt nhìn qua nhất thời lùi về phía sau hai bước nhưng vẫn không từ bỏ ý định:

- Mộ Tuyết, người sẽ không...

- Không đâu.

Minh Nguyệt lạnh lùng cắt ngang rồi đi ra cửa, không hề quay đầu nói:

- Nếu người vì việc này mà đến thì không còn gì để nói nữa.

Nói rồi mở cửa, rời đi.

Trong Phật đường, Như Nguyệt ngây ngốc nhìn bóng Minh Nguyệt dần dần biến mất, lúc sau nỉ non:

- Nếu không có thì sao Hạo Hiền lại không đến thăm ta.

Trước Hương Ân điện, ngày xuân ấm áp, tơ liễu bay múa, Minh Nguyệt đứng đó có chút lảo đảo, bàn tay trắng ẩn trong tay áo nắm thành quyền, đôi mắt hơi nhắm lại, nhìn chăm chăm nam tử mặc hoàng bào dưới gốc hải đường kia, trong lòng bối rối không rõ đến cuối cùng là cảm giác gì.

Yến hội đã tan nên thuận đường mà đến? Nhưng lần này để đây vẫn diễn hư tình giả ý hay là trị tội. Hoặc giả phát hiện hành tung của Như Nguyệt mà vội vàng đến đây.

Bước xuống thềm đá, lần đầu tiên Minh Nguyệt cảm nhận được cảm giác thế nào gọi là đi trên băng mỏng. Nàng bước từng bước về phía Ngự Hạo Hiền nhưng cũng không dám đến quá gần. Chỉ đứng phía sau lắng lặng nhìn bóng dáng của hắn.

- Sao Minh Nguyệt lại dừng lại?

Dù chưa quay đầu nhưng tiếng Ngự Hạo Hiên truyền đến khiến Minh Nguyệt vội thối lui về phía sau mấy bước, thậm chí có cảm giác muốn trốn chạy.

Sự khác thường của Minh Nguyệt bị Ngự Hạo Hiên phát hiện. Hắn hơi hơi quay người, kim quan được mặt trời ấm áp chiếu xuống nhưng lại có vẻ lạnh lùng, cứng rắn, hai dải lụa vàng phát phơ trong gió càng khiến hắn thêm tuần mĩ. Ngự Hạo Hiên nhìn về phía nàng nửa ôn nhu nửa lạnh lùng như đang thăm dò.

Minh Nguyệt cười khê khiến Ngự Hạo Hiên nheo nheo mắt. Ý cười của Minh Nguyệt có vài phần tự giễu, ánh mắt có chút chua xót giống như là phải chịu sự tủi thân rất lớn, nàng chậm rãi cúi đầu, xoay người không nhìn hắn, giọng nói phiêu dang:

- Hoàng thượng cho phép nô tì đến gần sao?

Cho dù đến gần thì cũng có tác dụng gì

Ngự Hạo Hiên ngẩn ra, đôi mắt đen như đêm tối mang đầy vẻ tìm tòi, nghiên cứu rồi bước đến bên Minh Nguyệt, ôn nhu cười, vuốt sợi tóc trên trán Minh Nguyệt, nói đầy sủng nịnh:

- Minh Nguyệt nhìn thấy trẫm thì không vui

Giọng nói của hắn rất nhẹ, nhẹ đến nỗi khiến lòng Minh Nguyệt run lên.

Mi dài rung động dần dần nâng lên nhìn đôi mắt như hồ nước của Ngự Hạo Hiên rất lâu rồi mới nói:

- Hoàng thượng thật tình đối với Minh Nguyệt sao?

Ngự Hạo Hiên đang vuốt tóc nàng nhất thời cứng đờ, khuôn mặt tuần mĩ mang theo ý cười ôn nhu dần dần biến mất, như thể đang cố bình tĩnh. Đôi mắt Minh Nguyệt có vài tia đau xót, nàng lùi lại vài bước nhưng Ngự Hạo Hiên đã ôm lấy Minh Nguyệt, gắt gao giữ nàng lại, hơi cúi đầu, hơi thở hai người hòa vào nhau. Giọng nói trầm thấp mang theo vài phần cẩn trọng:

- Vậy còn Minh Nguyệt, Minh Nguyệt đối với trẫm có mấy phần thật tình?

Mím môi, Minh Nguyệt cười khổ, thì ra muốn thử nam nhân này lại thật khó khăn. Nàng vốn tưởng nàng đã có vài phần thắng lợi nhưng xem ra lúc này lại là thất bại thảm hại. Đôi mắt trong suốt có chút ưu thương, nhìn phía Ngự Hạo Hiên khê nói:

- Minh Nguyệt là thật lòng.

Vừa dứt lời người Mộ Tuyết đã bị khóa chặt. có chút đau đớn. Sau đó lại nghe tiếng Ngự Hạo Hiên pháp phồng:

- Minh Nguyệt, nhớ kĩ những lời nàng nói.

38. Q.1 - Chương 39: Thoáng Động Lòng

Dưới gốc hải đường, hai người ôm nhau thật chặt, trái tim cách bức tường ngăn nhưng lại giống như say mê. Minh Nguyệt nhìn đôi mắt Ngự Hạo Hiên vẫn không chút dấu vết như trước, nàng dịu dàng cười không nói một lời, bàn tay trắng nõn xoa lên khuôn mặt hắn, ánh mắt hơi ảm đạm rồi dựa vào bờ vai hắn, nhẹ thở dài.

Ngự Hạo Hiên nhẹ vỗ về lưng Minh Nguyệt, đôi mắt thăm thẳm nhìn về phía xa nhưng cũng không rõ là nhìn cái gì. Lúc sau, lại nhìn về người con gái trong lòng, đôi mắt đầy sủng nịnh vuốt ve mái tóc dài đen óng của Minh Nguyệt, đôi môi lạnh băng hôn lên đầu chu sa trên trán Minh Nguyệt.

Gió nhẹ lạnh lùng, ngoài Hường Ân điện, một nữ tử tố khiết gắt gao nắm chặt chiếc khăn tay, thân thể mềm mại run run nấp ngoài cửa. Môi cắn chặt đến bật máu, nhắm mắt nhưng không thể nào ngăn được sự đau đớn trong lòng, người khuyu xuống, nghẹn ngào.

Hạo Hiên của nàng, Minh Nguyệt của nàng, bọn họ sao có thể như thế.

Bỗng nhiên, Như Nguyệt dần dần ngừng khóc nghĩ đến lời hứa hẹn trước đó mấy ngày của Ngự Hạo Hiên, người hơi run trở lại phật đường khi nãy. Nàng nên tin tưởng hắn. Ít nhất trong ba năm này, đêm trăng tròn nào hắn cũng đứng ngoài lãnh cung cùng nàng xa xa tương vọng (2 người cùng nhìn một thứ mà nhớ đến nhau)

Nghĩ đến những chuyện đó, khúc mắc trong lòng Như Nguyệt dần dần tháo gỡ. Mộ thị và Mộc thị là cừu địch, Hạo Hiên đã đáp ứng mình sẽ diệt trừ Mộ thị để giải oan cho Mộc thị, Hạo Hiên chưa bao giờ lừa gạt mình mà nay hắn không biết thân phận thật của Mộ Tuyết. Chắc chắn chỉ là gặp dịp thì chơi.

Như Nguyệt ngồi trong Phật đường nhìn tượng phật dát vàng ấy trượng kia mà lòng dần dần yên ổn lại. Sau đó, nàng quỳ lạy trước tượng phật, hai tay chấp lại không biết là cầu nguyện gì.

Trong phòng ngủ, Minh Nguyệt đứng trước bàn giấy trải một xấp giấy Tuyên Thành, nhẹ kéo tay áo mài mực cho Ngự Hạo Hiên, đôi mắt vẫn nhìn về người bên cạnh, mím môi xấu hổ. Sau đó nhẹ nhàng cầm bút lông, ngồi sát bên hắn, thì thầm nhỏ nhẹ:

- Nghe nói Hoàng thượng tinh thông âm luật nhưng nô tì chưa có phúc được nghe

Ngự Hạo Hiên cười khê nhìn Minh Nguyệt đang rất chờ mong kia, nghiêng người hôn nàng, giọng nói đầy sự sủng nịnh:

- Minh Nguyệt muốn nghe cái gì?

Nói xong liền cười như nghĩ đến chuyện vui nhưng lại cầm bút viết lên tờ giấy Tuyên Thành: “Khi còn thiếu niên, tình không biết từ đâu mà đến chỉ nghĩ cuối cùng sẽ tươi đẹp. Sự đời chẳng chịt nay chỉ còn nỗi sầu khôn tận. Chỉ còn lại câu nói khi xưa.”

Minh Nguyệt nhìn chữ đen có lực trên tờ giấy Tuyên Thành, ánh mắt chợt lóe, bàn tay trắng nõn nhẹ nắm chặt nhưng lại cười rộ lên, giả bộ buồn bực nói:

- Hoàng thượng đang nhớ tới cổ nhân

“Khi còn thiếu niên, tình không biết từ đâu mà đến chỉ nghĩ cuối cùng sẽ tươi đẹp” chắc là viết về Như Nguyệt đi. Trong lòng Minh Nguyệt hơi buồn lổn. Như Nguyệt, thân là đế vương có lẽ có nhiều sự bất đắc dĩ nhưng hắn chưa phụ lòng người. Sống trong cung tường hồng, ngói xanh, có phu quân thế này đã là tam sinh hữu hạnh.

Ngự Hạo Hiên nhìn vẻ mặt Minh Nguyệt, đôi mắt đen như bóng đêm tựa như muốn nhìn thấu lòng nàng. Nhưng khi Minh Nguyệt vừa phát hiện thì hắn lại quay đầu nhìn chữ viết của mình, dường như đang chìm vào sự suy tư khó nghĩ.

Hồi lâu, bên tai có tiếng đàn nhiều loạn suy nghĩ, Ngự Hạo Hiên mới lại hoàn hồn. Hắn đã thấy Minh Nguyệt ngồi trước điện đánh đàn, bàn tay trắng nõn vuốt ve dây đàn, tiếng đàn như ai oán truyền đến.

Minh Nguyệt nhẹ nhàng đánh đàn, khép nhẹ mắt, mi dài hơi rung động, bàn tay trắng nõn linh động gảy đàn, nhẹ nhàng hát:

“ Khi người đến là lúc lá đỏ, lá rụng bay giữa không trung.

Người đi rồi ta ngày ngày nhặt lá, mỗi chiếc lá chứa đựng sự tương tư của ta

Khi tuyết bay giữa mùa đông, trái tim ta cũng chưa từng đóng băng

Bao lần gọi tên người, bao lần nhìn lên trời.

Cũng từng trách trời, trách người không giữ lời hứa.

Vì sao đến cũng vội mà đi cũng vội.

Từ nay đành phụ gió xuân, trăng thu.

Ngàn vạn lời nói sao nói hết được tình nồng.

Trải qua bao nhiêu sương gió, bao nhiêu hi vọng chúng ta cũng lại được sum vầy

Ta sao không cảm kích ông trời đã dừng lại chuỗi ngày lưu lạc, phiêu đảng

Ta nguyện dùng tình yêu sâu nặng để xoa dịu vết thương của người

Thiên ngôn vạn ngữ sao có thể nói hết tình sâu”

Nghe Minh Nguyệt hát đến đây, Ngự Hạo Hiên đột nhiên rung mình, bàn tay to nháy mắt đã nắm lại thành quyền, bỗng nhiên đứng dậy. Bàn rung động khiến nghiêng mực rơi xuống vấy bẩn lên hoàng bào, từ từ khuếch tán loang lổ.

Minh Nguyệt đang đánh đàn nghe thấy tiếng động mà dừng lại, phịch một tiếng ngón tay bị cắt. Giọt máu đỏ tươi rơi xuống nền đất lạnh băng, gió lạnh thổi, hơi hơi rung động.

Minh Nguyệt nhìn đầu ngón tay đỏ tươi mà lòng đau đớn, bàn tay trắng nõn giữ lấy vạt áo, nhẹ nắm xiêm y trước ngực rồi đứng dậy nhìn thần sắc ngưng trọng, lạnh liệt của Ngự Hạo Hiên. Nàng bước lên phía trước đã thấy hấn mặt không đổi sắc nhìn nàng.

Thành công rồi ư? Minh Nguyệt quay lưng về phía cửa, nghe tiếng bước chân hấn dồn dập dần dần xa khuất và tiếng nói vọng vào trong gió:

- Trẫm còn có việc, không cùng ái phi được.

Có việc? Chết lặng trong suốt trong mắt nàng rơi xuống, bàn tay trắng nõn nắm thành quyền. Hấn đến lãnh cung bởi vì nàng hát bài hát đó. Cười lạnh nhưng không thể ngăn được nước mắt. Nhẹ lau đi, vì sao nàng lại khóc?

- Mộ Tuyết.

Trước đại điện xuất hiện bóng dáng bé nhỏ, yêu kiều, giọng nói mềm nhẹ mang chút bất an.

Minh Nguyệt không quay đầu, hít sâu một hơi nói:

- Còn không về lãnh cung, hoàng thượng đi tìm người đó.

Dứt lời đi vào phòng ngủ, không quay đầu, tay quay ra đằng sau đóng cửa lại rồi dựa lên cửa, nhắm mắt.

Như Nguyệt nghe Minh Nguyệt nói xong kinh ngạc, nhưng đến khi hoàn hồn thì sự vui sướng và bi thương dâng lên. Tay cầm khăn lụa run nhẹ nhẹ, mím môi, mắt rưng rưng, giọng run rẩy nói:

- Mộ Tuyết, cảm ơn

Ngay lập tức xoay người, giữ váy chạy ra khỏi Ngưng Tuyết cung.

Trong phòng ngủ, Minh Nguyệt tựa trên cửa hơi hơi mở mắt nhìn về phía chiếc bàn. Những tờ giấy phân tán cùng những giọt mực đen vấy bẩn. Bước lên phía trước, nhìn tờ giấy với những nét chữ cứng cáp hữu lực bị mực vấy, trong lòng nặng nề, hít thở không thông, đau không chịu nổi.

“... Chỉ còn lại câu nói khi xưa”

Bàn tay trắng nõn run rẩy cầm tờ giấy kia lên rồi xoay người ném vào lò lửa, một trận lửa bùng cháy lên rồi dần dần hóa thành tro bụi. Lửa hồng bay múa khi nãy cuối cùng cũng chỉ còn là một trận khói sương.

Động lòng thật sao? Minh Nguyệt giữ lấy ngực, tự đánh vào chính mình, mắt bị nước mắt che mờ, đau đến bật cười. Không nghĩ đến mình là kẻ tuyệt tình, ích kỉ lại cũng yêu phải một đế vương vô tình, lại vừa ghen tị với kiếp trước của chính mình.

Minh Nguyệt xoay người nhìn quanh phòng cuối cùng ánh mắt dừng lại trên giường. Ngón tay nhẹ vuốt nơi hấn từng nắm. Cảm giác đau đớn quay cuồng như xuyên thẳng qua lòng bàn tay mà đến tim

Như Nguyệt, giữ hấn lại.

Minh Nguyệt nhắm chặt mắt, mết mõi rúc vào mép giường, nhìn vết máu trên tay còn đọng lại, khóe miệng cười yếu ớt. Nàng vốn không có cơ hội làm người tốt nay lại muốn phá hoại khiến người thần cộng phần (cả người và thần đều ghét), bàn tay trắng nõn nắm chặt đệm giường. Nếu đã đi đến bước này thì cứ phá hoại để trời chu đất diệt đi.

Nhưng, khóe mắt lại rơi xuống một giọt lệ châu.

39. Q.1 - Chương 40: Thủy Chung Như Nhất

Như Nguyệt kéo váy chạy vội, váy dài tổ khiết bay bay trong gió, mái tóc đen nhánh hơi phân tán nhưng lại càng thêm xinh đẹp. Nàng chạy xuyên qua con đường nhỏ không người tiến về lãnh cung mà Minh Nguyệt đã tìm ra, cuối cùng dừng lại sau lưng bóng dáng màu vàng.

Nước mắt rơi. Như Nguyệt nhìn bóng dáng đã lâu lắm mới được nhìn thấy rồi chạy lên trước, ôm lấy Ngự Hạo Hiên từ phía sau, cảm giác được trong nháy mắt này người hấn cứng đờ lại, nước mắt càng tuôn rơi.

- Hạo Hiên.

Như Nguyệt nghẹn ngào, trâm cài rơi xuống, mái tóc dài quấn quanh hoàng bào giống như vì hấn mà nàng tồn tại.

Ngự Hạo Hiên chậm rãi quay đầu nhìn khuôn mặt tuyệt sắc nhưng tái nhợt của Như Nguyệt, trong mắt hấn có rất nhiều cảm xúc phức tạp nhưng cuối cùng cũng vẫn ôm nàng vào lòng.

- Nguyệt Nhi

Giọng nói trầm thấp, nhẹ nhàng hơi khàn khàn. Môi mỏng lạnh như băng hôn lên môi nàng. Sự đau đớn trong lòng không ngờ lại rõ ràng như thế:

- Nguyệt Nhi, trẫm...

- Không cần nói.

Như Nguyệt lấy tay che môi Ngự Hạo Hiên, đôi mắt đầm lệ nhìn khuôn mặt vẫn tuấn tú như xưa của hấn, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Tội thiếp không muốn nghe gì hết, cũng không cần gì cả, tội thiếp chỉ muốn Hoàng thượng, chỉ cần nhìn thấy hoàng thượng

Ngày đầu tiên bước vào hậu cung, nàng đã luân hãm bởi đôi mắt sâu thăm thẳm của vị đế vương trước mắt này. Nàng duy trì sự hồn nhiên, tốt đẹp cho dù bị phế truất cũng vẫn thủy chung như nhất chỉ vì hấn từng nói với nàng: “Nguyệt Nhi, trẫm yêu sự đơn thuần của nàng”

Nhưng vào lãnh cung ba năm, nàng chờ đến tuyệt vọng. Nàng biết sự đơn thuần của nàng cũng không thể bằng hậu cung hàng năm muôn hồng nghìn tía nhưng nàng thương hấn. Vì thế, nàng không tiếc hi sinh tuổi thọ của mình, tìm kiếm thuật chuyển thiên luân hồi, chỉ cần được nhìn thấy hấn, trong mắt hấn có mình.

Còn nữa, không phải chịu sự đau đớn đến tận tim của ba năm trước.

Ba năm trước....

- Hoàng thượng, thúc phụ của nô tỳ luôn rất trung thành, nhất định không bao giờ bán nước cầu vinh, hoàng thượng.

Như Nguyệt khóc, quỳ trên mặt đất mà níu long bào đế vương, bàn tay trắng nõn đầy vết máu nhưng vẫn không từ bỏ ý định

- Hoàng thượng, Mộc thị mưu phản, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực. Quý phi nương nương thân là trưởng nữ Mộc thị nên phế vào lãnh cung, tước đi phi vị, chung thân không thể mang long thai.

Về mặt Hoàng hậu Âu Dương Tiêu Ngọc lạnh lùng, cao quý, mắt phượng lạnh lùng nhìn Như Nguyệt quý gối bên cạnh hoàng thượng mà hận không thể chặt hết những ngón tay nàng đang nín long bào.

Thục phi đứng một bên cúi đầu không nói. Khi khuôn mặt xinh đẹp nhìn thấy bàn tay Như Nguyệt đầy máu thì tái nhợt. Nàng lui về phía sau hai bước muốn nói gì đó nhưng bị Hoàng hậu liếc mắt một cái thì vội xin phép rời đi.

Âu Dương Hồng Ngọc mím môi, ngón tay trắng nõn quấn khăn lụa thoáng nhìn Hoàng hậu khí thế bức người, không đành lòng nên tiến lên đỡ Như Nguyệt dậy nói:

- Mộc thị dĩ nhiên sẽ bị pháp luật Hoài Nguyệt trừng phạt nhưng Mộc Quý phi bất kể thế nào cũng là thê thiếp của Hoàng thượng, nếu thật muốn phế truất cùng nên giữ lại mạng sống, đây không chỉ có huyết mạch của Hoài Nguyệt ta mà cũng là người duy nhất của Mộc thị.

- Đủ rồi, Chiêu dung, người thân là phi tần nhưng lại giúp một tội phi nói chuyện, xem ra bản cung trông giữ hậu cung không tốt rồi.

Hoàng hậu tức giận, nàng bước đến bên Thái hậu, nhẹ kéo vạt áo, ánh mắt lóe lên rồi lại nói:

- Hoài Nguyệt quốc ta là nước lớn, từ khi Thái Tổ thống nhất thiên hạ đến nay quốc thái dân an. Vậy mà Mộc thị lại phản quốc, nếu không trừ đi để 16 nước chư hầu thấy thì sẽ như thế nào?

Thái hậu gật đầu thấy rất hữu lý nhưng sắc mặt hoàng đế lại khiến người phát run. Như Nguyệt không còn khóc lóc, kêu oan nhưng giọng khàn khàn cầu xin cũng khiến chúng phi phiền chán. Thượng Quan Uyển Nhi tiến lên hai bước về mặt như muốn cầu xin cho Như Nguyệt nhưng lại sợ hãi Hoàng hậu nên không dám nói gì.

Đang lúc mọi người không biết nên làm thế nào thì lại nghe đế vương lạnh băng nói:

- Người đâu, Mộc thị Như Nguyệt phạm tội ngập trời mà nay còn làm nhiễu loạn hậu cung. Kéo ra cho trảm, phế truất phi vị, biếm lãnh cung, ban ột chén “tàng hoa hồng”

Giọng nói lãnh liệt, kiên quyết vang khắp toàn bộ Như Nguyệt cung, đánh vỡ tất cả những ảo tưởng. Sau đó, hai cung nữ lớn tuổi kéo Như Nguyệt đang khóc kêu ra ngoài, ném vào lãnh cung cỏ dại mọc đầy. Rồi lại bưng đến một chén “Tàng hoa hồng” cạy miệng nàng mà ép nàng uống.

Như Nguyệt nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng được, chuyện cũ hiện lên rõ ràng trước mắt.

Thật ra, nàng vẫn biết chính mình không có khả năng mang thai mà Ngự Hạo Hiên cũng không bao giờ để một nữ nhân đơn thuần sinh hạ hoàng tử đầu tiên của Hoài Nguyệt quốc. Con của hần cần phải do một nữ tử trí tuệ sinh ra.

Nhưng hần vẫn không tìm được nữ tử như vậy, rồi sau đó cung tần trong hậu cung cũng không ai may mắn mang thai vì sau khi thị tẩm đều phải uống chén thuốc mà Tần công công đưa tới. Hơn bốn năm, lúc nào cũng như thế.

Vốn dĩ, Như Nguyệt nghĩ Âu Dương Hồng Ngọc và Thượng Quan Uyển Nhi có khả năng nhất. Dù sao bọn họ trí tuệ vô song. Không nghĩ đến nhiều năm nay cũng không chút động tĩnh. Hai người này tranh đoạt vị trí Quý phi nhiều năm nay nhưng Ngự Hạo Hiên lại đối xử với bọn họ như nhau, không thiên vị một ai.

Như Nguyệt rúc vào lòng Ngự Hạo Hiên, thân mình mềm mại vẫn run nhè nhẹ. Nàng nắm chặt tay Ngự Hạo Hiên giống như đó là những lí do có thể khiến nàng chống đỡ đến bây giờ, mười ngón tay đan vào nhau, mãi mãi như thế.

- Hoàng thượng, tội thiếp muốn trở lại bên người,

Như Nguyệt cắn môi dưới, suy nghĩ thật lâu rồi lấy hết dũng khí nói ra. Nàng nhìn Ngự Hạo Hiên, hai tay càng nắm chặt tay hần:

- Hoàng thượng, Như Nguyệt không muốn đợi nữa, Như Nguyệt sợ.

Sợ hãi rằng trong ba năm hần đã thay đổi, sợ hãi sự xuất hiện của Mộ Tuyết khiến hần thay đổi. Nàng biết ba năm này hần đều thủy chung như nhất nhưng Mộ Tuyết mới chỉ xuất hiện một tháng thôi đã khiến hần quên đến thăm nàng.

Ngự Hạo Hiên nhìn Như Nguyệt đang bất an, muốn trấn an nàng nhưng lại không biết trấn an như thế nào. Đôi mắt phức tạp tựa như sự kiên trì trước đó của mình dần dần tan rã mà hần lại không có cách nào cự tuyệt.

Trái tim run lên, thần sắc có chút phức tạp. Hần ôm chặt Như Nguyệt vào lòng, lời nói kiên định, ngoan tuyệt nhất thời nói ra như để làm nàng yên tâm mà cũng làm chính mình kiên định lại:

- Nguyệt Nhi, rất nhanh trăm có thể đón nàng ra ngoài, rất nhanh thôi trăm sẽ khiến Mộ thị và Âu Dương thị phản bội nhau, đó là ngày sự trong sạch của nàng được trả lại.

Nghe Ngự Hạo Hiên nói, lòng Như Nguyệt có chút đau đớn khó nói. Hoàng thượng sẽ không lừa nàng. Năm đó nàng mới vào lãnh cung, ban đêm hần đến nói với nàng:

- Nguyệt Nhi, tin tưởng trăm, tin tưởng trăm sẽ thủy chung như nhất.

Thủy chung như nhất. Lòng Như Nguyệt dần dần yên xuống, hơi mỉm môi, thâm tình nói:

- Như Nguyệt tin tưởng Hoàng thượng.

Trong Ngưng Tuyết cung, Minh Nguyệt trải giấy, chấm mực, từng chữ xinh đẹp dần hiện lên: “Khi còn niên thiếu tình không biết từ đâu mà tới. Mối tình thâm thiết hận không biết kết cục ra sao mà bỗng rồi lênh đênh”

40. Q.1 - Chương 41: Thái Hậu Chỉ Đường

Hoàng hôn, rặng mây đỏ ửng đem toàn bộ Ngưng Tuyết cung chìm trong màu đỏ.

Minh Nguyệt mặc trường bào màu đen, đứng trước điện nhìn phía chân trời đỏ rực như máu. Bàn tay trắng nõn trong tay áo nắm chặt thành quyền, gió lạnh thổi, tóc đen dài đến thắt lưng, lùa che mặt nhẹ bay, mắt nhắm lại nhìn về phía cửa cung đang có một bóng dáng màu nâu vội vàng chạy tới.

Thái giám bên người Thái hậu là Triệu Truyền cúi đầu chạy tới, vừa thấy Minh Nguyệt vội quỳ xuống trước điện, cung kính nói:

- Nô tài tham kiến Đức phi nương nương, Thái hậu có chỉ mời Đức phi nương nương lập tức đến Khôn Trữ cung nghị sự.

Minh Nguyệt hơi động mi nhưng cũng không hỏi lý do. Nàng về phòng thay đổi xiêm y, gọi một cung nữ tên Thanh Dung đến hầu hạ, trang điểm rồi lên xe, chậm rãi đi đến Khôn Trữ cung.

Bánh xe chạy trên đường đá nhỏ khiến cỗ xe xóc nảy. Ngồi bên trong bị lụa trắng che khuất, Minh Nguyệt hơi nhướn mày, khuyên tai ngọc lưu ly rung nhẹ, bên tai là tiếng trần châu va đập thanh thúy.

Hồi sau, Minh Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Triệu công công không phải nói lập tức đến sao? Sao xe đi chậm như thế?

Dứt lời sắc mặt có chút ủ rũ, Thái hậu triệu kiến? Sợ là Triệu công công vì chủ mà thu dọn ván cờ tàn thôi, mỉm môi hơi hơi mở mắt, nếu quả đúng như thế, nàng sẽ vui vẻ mà cùng Thượng Quan Uyển Nhi diễn trò.

Khuôn mặt Triệu công công dờ ra, giọng nói bén nhọn hạ thấp:

- Hồi bẩm Đức phi nương nương, vài vị nương nương khác còn chưa tới nên có thể đi chậm.

- Thế ư?

Minh Nguyệt cười, giọng nói bình thản nhưng có thể cảm nhận sự mệt mỏi. Bàn tay trắng nõn nhẹ vén rèm sa, nhìn ngự hoa viên trăm hoa sắp nở, bỗng nhiên kêu dừng lại. Triệu Truyền hết sức kinh ngạc, nghi hoặc thì nàng cũng chỉ nói:

- Cành liễu thanh tú động lòng người, phiền Triệu công công giúp bản cung hái một cành đến.

Triệu Truyền nhượng mắt nhìn Minh Nguyệt đang nhìn sang hồ, hơi do dự rồi cung kính:

- Nương nương, nô tài sợ Thái hậu chờ lâu.

- Chờ lâu? Minh Nguyệt nhú mi, cười lạnh nhìn Triệu Truyền: – không phải Triệu công công vừa nói vài vị nương nương còn chưa đến sao? Sao có thể làm chậm trễ khiến Thái hậu chờ lâu được?

Sắc mặt Triệu công công đột biến, hắn biết rõ vị chủ tử này là người như thế nào. Sự kiện “ngọc trâm” lần trước hắn đã cẩn thận hơn chỉ sợ lộ chân tướng. Nhưng không nghĩ nàng càng khó đối phó hơn những gì mình tưởng tượng. Suy nghĩ một lát, hắn gật đầu lĩnh chỉ, chạy chậm đến ven hồ bẻ một nhánh liễu vội vàng chạy về, hai tay dâng lên Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt liếc hắn một cái rồi đón lấy cành liễu, cười nói:

- Có thể xuất phát.

Triệu công công gật đầu, vung tay ý bảo xe đi tiếp.

Minh Nguyệt nhìn cành liễu trong tay, trong lòng dần dần lạnh ngắt, ngón tay ngọc vuốt ve cành liễu thon dài xanh biếc như ngọc, đôi mắt trong suốt bình thản. Nàng nhắm mắt, khóe miệng khẽ cười. Nhân tài! Nếu mình không dùng được thì sẽ thành tai họa.

Bỗng dưng mở mắt, cách lựa mông nhìn bóng dáng gầy gò của Triệu công công, đôi mắt vừa ngoan tuyệt lại vừa có chút tiếc hận.

Khi Minh Nguyệt đến Khôn Trữ cung, đại điện đã có rất nhiều cung phi tụ tập. Minh Nguyệt nhìn thoáng qua, đoán chừng các tần phi trong cung đều đã đến đông đủ. Hoàng hậu và các phi tần nhất phẩm đã sớm ngồi, đang thảo luận gì đó.

Triệu Truyền đến trước đại điện, đứng qua bên trái, cao giọng xưng:

- Đức phi nương nương đến.....

Nhất thời, đại điện im phăng phắc, mọi người đều xếp thành hàng, ngoại trừ Hoàng hậu và tứ phi thì các tần phi kể cả Âu Dương Hồng Ngọc cũng đều quỳ xuống thỉnh an:

- Tiệp thiếp tham kiến Đức phi nương nương, nguyện chúc Đức phi vạn phúc kim an

Minh Nguyệt cười khẽ, tay cầm cành liễu đi về phía trước, xuyên qua mọi người đến trước mặt Âu Dương Hồng Ngọc cúi đầu nâng dậy, cười nói:

- Tỷ tỷ là người trong lòng Hoàng thượng, nay vì thỉnh an muội mà lại động đến bệnh thì chẳng khiến Hoàng thượng trách phạt Mộ Tuyết?

Nói xong cười rộ lên, đem cành liễu trong tay nhét vào tay Âu Dương Hồng Ngọc nói:

- Đây là Triệu Truyền công công đưa uội muội, nói là phong tục dân gian, liễu có thể trừ tà trong thân thể.

Lời vừa nói ra khiến mọi người trên đại điện đều sửng sốt. Sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc và Thượng Quan Uyển Nhi đều trở nên khó coi. Triệu Truyền đứng bên ngoài đại điện khiếp sợ. Hoàng hậu nửa ghen tị nửa nghiêm túc nói:

- Hừ! Hoàng thượng lâm hạnh cũng không bằng cành liễu của Đức phi muội muội.

Lúc này, trên đại điện không khí trở nên lạnh lùng, chúng phi cúi đầu không nói mà sắc mặt Thái hậu cũng nặng nề. Âu Dương Hồng Ngọc không biết làm thế nào để giảng hòa nhưng cũng không nghĩ Minh Nguyệt giật mình quay người nhìn Hoàng hậu, khẩu khí hỗn nhiên vô (số) tội:

- Hoàng hậu đánh giá hoàng thượng như vậy sao?

Nhất thời, các phi tần đang cúi đầu không dám nói gì đều che miệng cười, thậm chí Lí công công đứng bên Hoàng hậu cũng cắn cắn môi. Nháy mắt, không khí trong đại điện đã lại như bình thường. Mặt Hoàng hậu lúc hồng lúc trắng, khó coi đến mức hận không thể tiến lên tát Minh Nguyệt.

Nhưng đôi mắt Minh Nguyệt trong suốt giống như trẻ thơ khiến mọi người lại dồn sự chú ý sang Hoàng hậu. Thái hậu lạnh lùng nói:

- Hoàng hậu, người thân là quốc mẫu mà nói năng không biết nặng nhẹ.

Mọi người cả kinh mà sắc mặt Hoàng hậu lại càng khó coi. Âu Dương Hồng Ngọc bước vội lên trước giảng hòa:

- Thái hậu bớt giận, hôm nay ta đến Khôn Trữ cung là có việc cần bàn cho nên mời các vị nương nương chờ một chút, đừng sốt ruột.

Không hổ là tần phi nắm bắt được tâm tư của hoàng thượng, Minh Nguyệt chớp nhẹ mi dài, đi đến bên Thái hậu, kéo tay áo nàng, nói:

- Chiêu dung tỷ tỷ nói đúng. Xem ra là Mộ Tuyết khiến cho Hoàng hậu hiểu lầm. Đến tại Mộ Tuyết nhanh mồm nhanh miệng.

Thái hậu cảm nhận được sự lo lắng của Minh Nguyệt nên sự tức giận trong lòng cũng dần hạ xuống. Tay cầm phật châu vỗ vỗ bàn tay lạnh lẽo của Minh Nguyệt nói:

- Việc này không trách Tuyết Nhi được, là Hoàng hậu đánh mất trang nghi (lễ nghi)

Nói rồi liếc nhìn sắc mặt Hoàng hậu đang rất khó coi, trong mắt đầy bất mãn.

Âu Dương Hồng Ngọc không nói, sắc mặt Thượng Quan Uyển Nhi cũng ảm đạm. Trong lòng mắng to Mộ Tuyết làm ra vẻ thật giống yêu tinh nhưng lại không thể vạch trần. Trong lúc này chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, cảm tức vầy vò chiếc khăn tay.

Mọi người tiến vào nội điện, Thái hậu nói không quanh co nói thẳng mục đích. Thì ra tối nay hoàng thượng muốn mở đại yến tại Kim Loan điện, tiệc tẩy trần cho Lãnh quốc chủ. Mỹ nhân và ca múa trong 16 nước không nước nào bằng Lãnh Tiêu quốc. Nghe nói nữ tử Lãnh tiêu quốc đều rất giỏi ca múa, người người mỹ mạo khuynh thành.

Mà lần này Lãnh quốc chủ đến mang theo 12 vũ cơ xinh đẹp và tiểu quận chúa 16 tuổi Khuynh Thành đến Hoài Nguyệt, muốn dâng tặng Hoàng thượng trên yến hội.

Nghe tin này, sắc mặt chúng phi ai nấy đều ảm đạm. Chỉ riêng Minh Nguyệt vẫn như thường. Minh Nguyệt biết trong số các vị tần phi, đa số vào không được sủng hạnh. Nay lại có tiểu quận chúa gả vào hoàng cung sao có thể không buồn lo.

Khi rời khỏi Khôn Trữ cung sắc trời đã tối, chúng phi đều tự về cung. Minh Nguyệt, Thượng Quan Uyển Nhi và Âu Dương Hồng Ngọc cùng về. Dọc đường cũng chỉ nói hai ba câu cũng không đá động gì đến chuyện không vui về hôm nay. Ba người đều có tâm tư riêng, rồi ở ngự hoa viên chia tay mà về cung.

41. Q.1 - Chương 42: Vạch Trần

Khi Minh Nguyệt trở về Ngưng Tuyết cung, Hoàng hậu đã đưa triều phục, trang sức cho yến hội đêm nay đến. Thân là đệ nhất tài nữ đế đô, lại là Tứ đại phi nên Mộ Tuyết nhận được rất nhiều bảo bối. Hơn nữa, Thái hậu cũng ban thưởng rất nhiều.

Nhìn những thứ được ban, Minh Nguyệt hiểu Thái hậu hôm nay muốn nàng sắm vai gì trên yến hội. Dù sao cũng nghe nói tiểu quận chúa Khuynh Thành mỹ mạo vô song, không gì không tinh thông, Thái hậu lo lắng Hoài Nguyệt quốc đêm nay bị mất mặt

Khóe miệng khẽ cười, Minh Nguyệt nhìn Triệu công công đưa châu báu và nhạc khí tới, tay cầm lấy một miếng ngọc như ý nhìn nhìn, như vô tâm mà nói:

- Mỹ nhân như ngọc nhưng đáng tiếc ngọc đẹp không bằng người.

Nói xong không thêm để ý ném vào khay, xoay người nhìn chiếc đàn tranh và tỳ bà.

Tim Triệu Truyền run lên, ngay cả cơ thể cũng không khống chế mà run rẩy một chút. Hắn hơi nhếch môi thâm, trong lòng như bị đào xới, thoáng ngẩng đầu nhìn Minh Nguyệt nhưng thấy nàng chỉ chăm chú nhìn nhạc khí, cảm thấy thoải mái hơn.

Nữ nhân này luôn ra vẻ hồn nhiên nhưng trên người có cảm giác độc bá, lạnh liệt. Nếu nói nàng tâm cơ khó lường thì đôi mắt nàng lại trong suốt dị thường giống như nước suối tinh khiết, khiến người ta có cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Kì thật sau khi phát sinh chuyện “trâm ngọc” đã nhiều lần hắn muốn xuống tay với nàng nhưng chưa kịp làm gì thì đã năm lần bảy lượt bị hãm hại, lợi dụng. Giống như việc bẻ liễu hôm nay. Thật ra hắn muốn thử xem nàng có như người bình thường mà nông cạn, nóng nảy nhưng không ngờ lại thành mình tự lấy đá đập chân mình.

Nghĩ đến đây, bàn tay ẩn trong tay áo Triệu Truyền nắm chặt thành quyền, thầm vận nội công định bước đến nhưng không nghĩ vừa bước đến gần Minh Nguyệt lại cảm nhận được nàng không có chút nội công, sát khí nào mà chỉ có mùi hoa mai lạnh nhạt như có như không. Nàng vừa giống người bình thường lại vừa khác người, khó mà đoán được.

Mây rậm nhú lại, bàn tay nắm chặt dần dần buông ra, chỉ thấy Minh Nguyệt giống như phát hiện điều gì mà quay đầu nhìn hắn. Triệu Truyền cả kinh định tìm cớ thì lại thấy Minh Nguyệt lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán hắn, giọng mơ hồ:

- Sao lại ra nhiều mồ hôi vậy.

Động tác vô cùng thân thiết khiến Triệu Truyền nhất thời cứng đờ, hai mắt tròn to nhìn nữ tử áo trắng che mặt trước mắt, kinh ngạc không nói nên lời. Nhưng đã thấy đôi mắt trong suốt đang nhìn hắn nói:

- Triệu công công yêu Hiền phi đúng không?

Một câu nói mà như ngũ lôi oanh đỉnh (sấm sét) khiến Triệu công công đứng không vững. Lúc này Minh Nguyệt cười rộ lên, nụ cười nhẹ nhàng như không nhưng lại lạnh lùng như sương, sắc bén như tên. Giọng nói ôn nhu, thản nhiên, điềm tĩnh nhưng hắn lại nghe như tiếng ma quỷ, tàn sát lòng hắn.

Minh Nguyệt nhìn thần sắc Triệu công công, nghi hoặc trong lòng khẳng định được đến tám phần. Ngưng cười, tay xoa xoa những viên trân châu Thái hậu ban tặng, sắc mặt lạnh nhạt coi như chuyện vừa rồi không hề phát sinh.

- Hiền công công đi một chuyến, Thái hậu ban cho bản cung, bản cung đương nhiên là tạ ơn nhận, có điều.. Minh Nguyệt hơi nheo mắt, cầm những viên trân châu trong bàn tay đưa tới trước mặt Triệu công công cười nói: – những trân châu này vừa nhìn đã biết là cực phẩm. Người thay ta đưa cho Hiền phi tỷ tỷ đi.

Triệu công công bị Minh Nguyệt vạch trần tâm sự còn chưa hoàn hồn, chậm chạp không muốn tiếp nhận trân châu kia vì thế cúi đầu định từ chối. Nhưng lại nghĩ tới khi này nhược điểm của mình đã bị Minh Nguyệt nắm trong tay, nhất thời ảo não hối hận, chỉ gơ tay nhận:

- Nô tài tuân mệnh.

Minh Nguyệt cười khẽ, trong mắt lóe ra ánh sáng khó hiểu, chỉ thấy Triệu công công vừa gơ tay ra, trân châu trong tay Minh Nguyệt biến thành bột phấn trắng theo khe hở trên tay mà rơi xuống, giống như những hạt cát chảy qua kẽ tay.

Triệu công công ngạc nhiên lại thấy Minh Nguyệt nói:

- Thứ này cho Hiền phi tỷ tỷ bồi bổ đi, nghe nói bột trân châu có thể an thần. Nói rồi, cười lạnh, đôi mắt linh động nhìn mấy viên trân châu còn lại nói: – còn hai viên nữa.

Lúc Triệu công công rời khỏi Ngưng Tuyết cung có thể nói là kinh hồn táng đờm (sợ hãi) hấn vội vã chạy về Khôn Trữ cung, trên đường không dám ngừng lại, trong lòng giật mình kinh sợ khiến hấn không thể suy nghĩ gì. Bột trần châu trên tay rơi xuống quá nửa.

Đến khi dạ yến, Minh Nguyệt tắm rửa thay quần áo, chỉ mặc một bộ sa y (áo bằng sa mỏng) ngồi trước gương trang điểm, gỡ chiếc khăn che mặt xuống. Khuôn mặt trắng nõn càng mềm mại nhưng cũng dữ tợn. Ngón tay lạnh lẽo trơn vết thương đã sớm liền miệng kia, trái tim thất lại.

Khuôn mặt tuyệt sắc lại bị vết sẹo như thế là chuyện tàn nhẫn bậc nào. Nữ tử cổ đại cực kì chú ý đến dung mạo và tài năng. Mà Mộ Tuyết vốn là nữ tử song toàn nhưng lại bị hủy dung. Minh Nguyệt là sống nhờ thân thể nàng nên còn không tìm được nguyên nhân của vết sẹo này.

Nhẹ thở dài, bàn tay trắng nõn cầm bút lông vẽ lông mày, nhìn nữ tử tố khiết như tuyết liên, ánh mắt trong suốt lóe ra một chút ướm át, mặt ở mi tâm không biết từ đâu mà có, trông yêu diễm nhưng khiến nàng đau đớn.

Minh Nguyệt nhướn mày, cũng không quan tâm. Lấy mảnh chu sa mím môi, rồi lại lấy chu sa điểm lên mặt yêu diễm như hoa ở giữa mi tâm. Sau đó lấy khăn sa che mặt, sai các cung nữ khác lấy triều phục, sửa sang tóc mây, tô hồng móng tay

Sau nửa nén hương, Minh Nguyệt nhìn qua các loại nhạc khí trong điện nhưng cũng không động đến. Nàng lấy chiếc sáo trúc mà Tam vương gia mang đến mấy đêm trước, bàn tay trắng nõn vuốt ve hoa văn khắc tinh tế trên sáo rồi giấu trong tay áo.

Giờ lành đến, Minh Nguyệt lên xe nhưng lại thấy Tiêu Đồng mệt mỏi, bơ phờ chạy về. Minh Nguyệt xuống xe hỏi tình hình điều tra đã thấy Tiêu Đồng cười ngây ngô, vỗ vỗ tay nải trên lưng nói:

- Quả không ngoài sở liệu của tiểu thư, nô tỳ lần này ra cung rất thuận lợi, cũng làm theo ý tiểu thư.

Minh Nguyệt gật đầu, nàng tin Tiêu Đồng có khả năng này nhưng lại thở dài nói:

- Tiêu Đồng nguoi về chậm nếu không đã có thể cùng ta tham gia yến hội tẩy trần Lãnh Tiêu quốc chủ rồi.

Đối phó với những lính tôm tướng cua (liu riu) này nếu có Tiêu Đồng hỗ trợ thì sẽ thoải mái hơn

Tiêu Đồng vừa nghe đã vui vẻ nói:

- Nô tỳ lập tức thay quần áo rồi tới. Nô tỳ ở bên ngoài được nghe rất nhiều lời đồn về quận chúa Lãnh Khuynh Thành, nô tỳ rất muốn đại khai nhãn giới xem quận chúa gì mà lại là tuyệt sắc thiên tiên trong 16 nước.

Minh Nguyệt hơi nhướn mày, trong mắt có chút kinh ngạc nhưng cũng không nói gì chỉ gật đầu, lên xe, chậm rãi đi tới Kim Loan điện. Trong đầu chỉ hiện lên câu nói quận chúa tuyệt sắc, thiên tiên trong 16 nước của Tiêu Đồng.

Tuyệt sắc thiên tiên 16 nước? Minh Nguyệt trầm tư nhìn lên ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời, ngón tay nhẹ gõ lên gỗ lim, suy nghĩ sâu xa.

42. Q.1 - Chương 43: Trai Cò Đánh Nhau

Lụa mỏng phát phơ, khắp nơi như nghê hồng, ánh trăng sáng vàng vạc trên cao, những đóa mai lạng lẽ tỏa hương thơm ngát.

Ngoài Kim Loan điện, tiếng nói cười xôn xao, triều thần đã đến nhập tọa, tốp năm tốp ba xúm lại. Chỉ có cha con Ấu Dương là độc tọa uống trà, thỉnh thoảng có mấy người tiến lên chào hỏi nhưng cũng chỉ hàn huyên đôi câu.

Lúc sau, các cung nữ cũng xếp thành hàng, chuẩn bị yến hội. Ngự trù phòng đem thức ăn, rượu lên. Mấy trăm ngự tiền thị vệ xếp thành hàng, triều thần cũng theo thứ tự mà vào chỗ ngồi, cả triều hơn trăm văn võ bá quan đều đủ. Trên Kim Loan điện thật huy hoàng.

Cha con Mộ tướng quân và Hình bộ thượng thư Thượng Quan Trung đến sau cùng. Ba người một đường thẳng tới, cười nói không ngớt trông vô cùng hòa hợp. Sau đó lại ngồi đối diện, Thượng Quan Trung thỉnh trà với Mộ tướng quân, thái độ thân mật cung kính khiến người ngoài đều thấy rõ.

Từ sau chuyện Hiền phi hạ độc, Thượng Quan Trung coi cha con Mộ Thiết Vân như thần phật mà cung phụng. Không chỉ dâng tặng vàng bạc, châu báu, còn ba ngày hai lượt dâng môn bài phụng (đến nhà). Hẳn hết lời tán tụng đại ân đại đức của Đức phi Mộ Tuyết, còn nói Thượng Quan Uyển Nhi tâm tư đơn thuần, sau này phải nhờ Đức phi chiếu cố

Mộ Thiết Vân đã sớm thấy phiền chán với Thượng Quan Trung nhưng trước mắt hắn cũng không có bề phải, kéo Thượng Quan Trung về phía mình cũng tốt. Nhưng Thượng Quan Uyển Nhi là người thế nào thì cha con Mộ thị cũng sớm biết.

Năm đó, vụ huyết án của Mộ gia chỉ duy nhất Thượng Quan thị không tham gia. Mộ Thiết Vân còn nhớ rõ thám tử báo lại khi Thượng Quan Trung bàn bạc chuyện này với Thượng Quan Uyển Nhi. Thượng Quan Uyển Nhi đã nói lại:

- Phụ thân ngọc sao? Chuyện đã đến nước này dù Thượng Quan gia chúng ta không tham gia thì Mộ thị cũng không trốn khỏi cái họa sát thân. Một khi đã như thế, Thượng Quan gia cần gì phải cấu kết cùng kẻ xấu?

Lúc ấy, Thượng Quan Uyển Nhi ngăn Thượng Quan Trung lại khiến cho hắn không bị nắm đuôi. Qua đó có thể thấy Hiền phi này tâm cơ khó ai bằng thậm chí là Chiêu dung Âu Dương Hồng Ngọc được Hoàng thượng cực tán thưởng cũng không phải đối thủ. Nếu không hơn một năm qua sao Âu Dương Hồng Ngọc chẳng làm tổn hại được Thượng Quan Uyển Nhi một cọng tóc.

Đang suy nghĩ thì ngoài điện có tiếng xôn xao, bách quan đều đứng dậy nhìn ra, chỉ thấy Lí công công tay cầm phát trần bước vào xướng to:

- Hoàng hậu nương nương, Chiêu dung nương nương giá lâm

Sau đó thấy Hoàng hậu một thân phượng bào kim quan (màu vàng), đầy người trang sức quý giá, đẹp dễ bước vào, theo sau là tám cung nữ cúi đầu bước theo, giống như chúng tinh phụng nguyệt (các ngôi sao theo sau ánh trăng làm ánh trăng thêm sáng tỏ). Hoàng hậu xinh đẹp tươi cười như hoa, chỉ hơi gật đầu với quần thần lễ bái, thể hiện phong thái của mẫu nghi thiên hạ.

Không lâu sau, Hoàng hậu nhập tọa phượng y (ngồi ghế chạm hình phượng). Hiền phi, Thục phi, và Minh Nguyệt cũng trước sau vào đại điện cùng quần thần lễ bái rồi ngồi vị trí của mình, nói chuyện phiếm đôi câu rồi đều tự uống trà.

Minh Nguyệt ngồi đối diện với Mộ Từ, Tiêu Đồng đến sau vội đi thẳng lên điện, chào hỏi Mộ Thiết Vân và Mộ Hải Dung rồi lại thỉnh an Mộ Từ. Có lẽ vì đêm nay là thịnh yến hoàng gia nên dù ngày thường ba người đều lạnh lùng nhưng cũng cười cười với Tiêu Đồng. Ba người đều có những tâm tư riêng nhưng cũng không gây khó dễ nằng.

Tiêu Đồng mặc trang phục cung nữ màu xanh đi tới bên Minh Nguyệt, đôi mắt hạnh hồn nhiên đáng yêu đến đứng sau Minh Nguyệt, hơi cúi người thì thầm:

- Tiểu thư, xem ra Thượng Quan Trung rất nịnh hót tướng quân và công tử.

Hơn nữa, gần đây Thục phi cũng quá yên tĩnh, không bình thường.

Minh Nguyệt hơi gật đầu, khéo miệng cười khê, bàn tay trắng nõn xoay xoay chén trà, mi dài chớp động nhưng cũng không nói gì, chỉ quay sang nhìn Thượng Quan Uyển Nhi bên cạnh, ôn nhu nói:

- Hiền phi tỷ tỷ chuẩn bị tiết mục gì?

Thượng Quan Uyển Nhi hơi ngẩn ra rồi vuốt vuốt tóc, tự tin cười nói:

- Cung không có gì, muội muội là đệ nhất tài nữ đế đô mới là người đáng để chúng ta trông chờ.

Nói xong cầm khăn lụa che miệng mà cười rộ, vẻ mặt như không tranh giành với thế gian.

Tiêu Đồng nghe Thượng Quan Uyển Nhi nói có chút bức tức nhưng Minh Nguyệt ngăn lại, hơi chớp mi, thờ dãi nói:

- Thật không, nếu vậy muội muội e sẽ làm tỷ thất vọng rồi.

Giọng nói đầy sầu khổ, bối rối.

Minh Nguyệt vừa nói ra khiến Thượng Quan Uyển Nhi và Âu Dương Hồng Ngọc sửng sốt, thậm chí Hoàng hậu cũng giật mình nhưng ba người không lộ thanh sắc. Chỉ riêng Mộ Từ khó tin nhìn Minh Nguyệt, đôi mắt có khiếp sợ cũng có ý trách móc tựa như Minh Nguyệt không nên nói những lời này.

Minh Nguyệt hơi ngẩng đầu, thấy ánh mắt Mộ Từ thì vội giả bộ như đang cố trấn tĩnh lại nhưng thần sắc này mọi người đều nhìn thấy.

Thượng Quan Uyển Nhi trong lòng hơi vui sướng, tay ngọc trong cẩm bào hơi nắm chặt, khóe miệng cười lạnh, không nghĩ Mộ Tuyết cũng có lúc hết thời như vậy. Yến hội hôm nay, cũng chỉ còn có Âu Dương Hồng Ngọc là đối thủ mà thôi.

Nghĩ đến đây, Thượng Quan Uyển Nhi lạnh lùng liếc liếc nhìn Âu Dương Hồng Ngọc nhưng đồng thời Âu Dương Hồng Ngọc cũng nhìn về phía nàng. Khi bốn mắt nhìn nhau, hai người đều ngẩn ra nhưng cùng gạt đầu nhẹ, mỉm cười rồi quay nhìn phía khác.

Tiêu Đồng quan sát bên cạnh, trong mắt khó hiểu. Nàng biết rõ tiểu thư trí tuệ tuyệt đỉnh, hôm nay sao lại trước mặt Hiền phi và Chiêu dung mà nói ra những lời này? Vừa định hỏi đã thấy Minh Nguyệt nhẹ giọng nói: “Trai, cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi”

Ngẩn ra, Tiêu Đồng lập tức hiểu ý, trong lòng càng kính nể tiểu thư. Nàng đem sự sùng bái và vui sướng áp chế lại, vẻ mặt vẫn bày ra sự buồn bã, đôi mắt nhìn quanh như đang rất bối rối.

Mọi người thấy thần sắc Tiêu Đồng lại càng tin những lời Minh Nguyệt nói. Thượng Quan Uyển Nhi và Hoàng hậu càng vui sướng nhưng Âu Dương Hồng Ngọc lại càng lo lắng bởi lẽ nàng không có tư tâm như hai người kia mà thật lòng suy nghĩ vì Hoài Nguyệt.

Mộ Thiết Vân và Mộ Hải Dung cũng cảm thấy Mộ Tuyết hơi khó hiểu mà trong lòng sợ hãi. Mà mấy ngày nay vẫn lặng yên, Âu Dương Tri và Âu Dương Mộ Phong trong lòng vui vẻ, tuy có chút nghi hoặc với những lời Minh Nguyệt nhưng lại nhịn không được muốn chế nhạo Mộ Thiết Vân

Nhưng còn chưa nói gì, ngoài điện, Lí công công lại xuống lên:

- Hoàng thượng giá lâm, Lãnh quốc chủ giá lâm...

Sau đó quần thần và cung phi đều quỳ xuống bái kiến. Sau đó lại nghe Lí công công nói:

- Tam Vương gia giá lâm, quận chúa Khuynh Thành Lãnh Tiêu quốc giá lâm, 12 vũ cơ Lãnh tiêu quốc đến...

43. Q.1 - Chương 44: Yến Hội (1)

Cửa Kim Loan điện vang lên tiếng ồn, Minh Nguyệt đứng dậy nhìn ra chỉ thấy Ngự Hạo Hiền cùng Lãnh Cô Vân cùng bước vào, khuôn mặt đều có ý cười thản nhiên, khách khí. Theo sau là Tam vương gia cùng quận chúa Khuynh Thành trong truyền thuyết đang cười nói rất vui vẻ, đôi mắt không nhiễm bụi trần kia đầy ý cười.

Tiểu quận chúa Khuynh Thành vừa xuất hiện đã triệu thần đều xôn xao. Minh Nguyệt có thể cảm nhận được Thượng Quan Uyển Nhi bên cạnh đang cứng đờ mà ánh mắt ghen tỵ từ bốn phương tám hướng đều hội tụ đến.

Minh Nguyệt mỉm cười, mặt không đổi sắc. Ngự Hạo Hiên và Lãnh Cô Vân đi qua khiến một trận gió nhẹ làm khăn sa che mặt Minh Nguyệt hơi rung động.

- Tiểu thư, kia là mười hai vũ cơ của Lãnh Tiêu quốc.

Đúng lúc Minh Nguyệt đang hơi ngây người thì Tiêu Đồng nhỏ giọng nói vào tai nàng, bàn tay nhẹ kéo cằm bào Minh Nguyệt, vẻ hưng phấn lộ rõ.

Giương mắt nhìn, ánh mắt hơi gọn, Minh Nguyệt hơi thất kinh nhìn 12 vũ cơ ôm nhạc khí đều xinh đẹp tuyệt sắc, màu sắc xiêm y mỗi người đều khác nhau khiến người khác lóa mắt.

Bách quan nhìn đến ngây ngốc, những nữ tử xinh đẹp yêu diễm này nếu so phong thái xuất trần như tiên thì không bằng nữ tử Hoài Nguyệt nhưng nếu xét ánh mắt đầy phong tình, xinh đẹp thì không ai sánh bằng, đôi mắt đào hoa giống như chứa đựng ngàn vạn nhu tình, câu dẫn hồn người.

Mị Thuật. Nhất thời trong đầu Minh Nguyệt nghĩ tới hai chữ này, ánh mắt nheo lại nhưng khóe miệng lại mềm nhẹ cười, bàn tay vuốt ve lọn tóc trước ngực, quần quanh đầu ngón tay, móng tay hồng nhạt dưới ánh sáng kim bích huy hoàng trong đại điện tản ra ánh sáng mê hoặc.

Xem ra Lãnh Cô Vân quả không phải là nhân vật đơn giản, Minh Nguyệt hơi chớp mi, liếc nhìn Thượng Quan Uyển Nhi đang ghen tức và Âu Dương Hồng Ngọc đang lo lắng. Sau đó mọi người đều ngồi xuống, mà lúc này Tam vương gia đang cùng tiểu quận chúa kia cười cười nói nói cũng nhập tọa, ngồi gần Thục phi.

Thần sắc Ngự Hạo Thiên nhẹ nhàng khoan khoái, trường bào màu trắng càng tăng phần anh tuấn nho nhã, lời nói thể hiện phong phạm của bậc vương giả. Tử mặc ngọc quan trên mái tóc đen, tay thon dài cầm chén trà, môi mỏng mỉm cười, sắc mặt nhu hòa, có chút lảng tránh với vấn đề của Tiểu quận chúa.

Mộ Từ nhìn tiểu quận chúa tuyệt sắc, trong lòng khó chịu uống một ngụm trà, đôi mắt thiên nhu vạn mị lóe ra sự không cam lòng tựa như không thể tin được trên đời lại có tiểu mỹ nhân xuất trần như thế.

Nhưng tiểu mỹ nhân lại giống như không cảm nhận được ánh mắt đố kỵ của mọi người mà lại quay đầu nhìn Minh Nguyệt ngồi đối diện, ý cười chưa tắt nhưng trong mắt lại có chút tò mò.

Mọi ánh mắt nhìn vào nàng từ lâu nàng đã sớm quen nhưng nữ tử trước mắt này mềm mỏng, nhẹ nhàng. Từ khi bước lên điện nàng đã chú ý, từ trước đến giờ, nàng chưa bao giờ gặp đôi mắt thần nhiên, không tranh giành với đời như vậy.

Minh Nguyệt ngẩng đầu như là lơ đãng nhìn sang rồi hơi cúi đầu, mỉm cười, đôi mắt trong suốt như nước hơi chớp, mềm nhẹ như gió.

Khuynh Thành ngẩn ra rồi tùy tiện cười lại, nụ cười tươi sáng như hoa, không chút dối trá, thanh thuần đáng yêu làm chúng sinh điên đảo.

Hay cho sự thanh thuần thoát tục không nhiễm bụi trần. Minh Nguyệt cười lạnh ẩn trong chiếc khăn sa, nàng chớp mắt, lại cảm giác được đối diện có một ánh mắt sắc bén đang nhìn, trong lòng run lên nhưng cũng không ngẩng đầu xem.

Lúc sau, thấy ngoài đại điện, Tần công công chạy vào, tay cầm thanh la đánh nhẹ, giọng the thé:

- Giờ lành đã đến, minh cổ sanh tiêu. (đàn, sáo)

Sau đó, ngoài điện mười mấy cung nữ Hoài Nguyệt nối đuôi nhau tha thướt, hợp tấu, tiếng đàn du dương. Nhạc hết, tất cả cùng quỳ xuống dập đầu, giọng nói mềm mại:

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế. Nô tỳ nguyện chúc Thiên triều thiên thu vạn đại, 16 nước chư hầu hòa thuận, Lãnh quốc chủ vạn phúc kim an.

- Hay, hay hay!

Lãnh Cô Vân đột nhiên vỗ tay liên tục nói ba từ "Hay" nhưng khuôn mặt không chút vui mừng. Hẩn lạnh lùng nhìn mười cung nữ đang quỳ trên điện nói:

- Không nghĩ cung nữ Thiên triều người người đều tài hoa xuất chúng khiến thần được đại khai nhãn giới (mở rộng tầm mắt).

Câu nói ôn hòa, quần thần phía dưới ngẩn người, người nhìn ta ta nhìn người khó hiểu, càng không ai dám nói xen vào. Sau đó chỉ nghe Ngự Hạo Hiên lười nhác cười nói:

- Người đầu, tra cho trăm chủ tử những cung nữ này là ai, có thể khiến cho Lãnh quốc chủ khen ngợi tất là người phi phẩm, trăm sẽ thưởng hậu.

Cung nữ quỳ trên mặt đất nghe nói “thưởng hậu”, ai nấy tươi cười, liên tục tạ ơn. Rồi một cung nữ lớn hơn hẳn, khuôn mặt thanh tú ngẩng đầu:

- Khởi bẩm Hoàng thượng chúng nô tỳ được Hoa mỹ nhân cung Quỳnh Hương dạy dỗ.

- Hoa mỹ nhân? Hoàng hậu hơi nhường mày rồi không để ý, quay đầu nói với Ngự Hạo Hiên: – Hoàng thượng, Hoa mỹ nhân chính là người đã từng múa khúc “thiên nhai điệp vũ” (bướm bướm bay lượn trong núi) mà khiến Thái hậu vui vẻ – Hoa Như Sương. Từ ngày đó, nô tỳ theo ý Thái hậu sắc phong nàng là tứ phẩm mỹ nhân, ban ở trong Quỳnh Hương cung.

Hoàng hậu nói tràn đầy ý khinh thường, tựa như cực tự tin rằng Hoàng Thượng tuyệt sẽ không nhớ đến vũ cơ kia, bởi trời sinh tính Hoàng thượng không thích ca múa.

Nhưng, Ngự Hạo Hiên lại suy tư một hồi rồi lại nói với Tần công công đang đứng trước điện:

- Truyền lệnh xuống, Hoa mỹ nhân được Lãnh Quốc chủ tán thưởng, ban thưởng bổng lộc tam phẩm, thưởng tự (tên) Thanh Dĩnh.

Lời vừa nói ra, trong điện xôn xao. Hoàng hậu đang khinh thường nhất thời cứng đờ rồi mặt trắng bệch. Mắt phượng xinh đẹp nhìn Ngự Hạo Hiên mà không dám tin. Từ khi Thái Tổ hoàng đế dựng nước đến nay, phi tử luận công ban thưởng nhưng một mỹ nhân tứ phẩm lại được thưởng bổng lộc tam phẩm vẫn là chuyện xưa nay chưa từng có.

Dưới đài, Minh Nguyệt cũng hơi ngây người. Qua khẩu khí Ngự Hạo Hiên nàng có thể nghe ra hẳn không chút vui vẻ, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại nhưng rồi lại giãn ra, không đổi sắc mặt điềm tĩnh lắng nghe.

Lúc này Âu Dương Hồng Ngọc đứng dậy, phúc thân với Ngự Hạo Hiên và Hoàng hậu rồi nhẹ giọng nói:

- Hoàng thượng, thứ cho nô tỳ cả gan, từ khi Hoài Nguyệt lập ra đến nay, tần cung hậu phi đều lấy thăng cấp (tăng bậc) mà phong thưởng, cho nên...

- Chiêu dung, ý chỉ Hoàng thượng có thể nói thu hồi sẽ thu hồi sao?

Âu Dương Hồng Ngọc chưa nói hết đã thấy Hoàng hậu cắt lời như không thể tha thứ cho những lời Âu Dương Hồng Ngọc nói. Những người trên điện mặt trắng bệch mà Âu Dương phụ tử lại càng nhột nhạt.

Minh Nguyệt hơi cười, nàng bỗng nhiên hiểu được dụng ý phong thưởng của Ngự Hạo Hiên. Ngự Hạo Hiên biết rõ Âu Dương Hồng Ngọc sẽ đứng dậy khuyên can mà Hoàng hậu lại là kẻ đầu gối, lại rất ghen ghét với muội muội này nên tình cảnh này chắc chắn sẽ xuất hiện. Lại giúp Ngự Hạo Hiên thực hiện kế li gián thành công.

Quả nhiên Ngự Hạo Hiên có vẻ tức giận, hiển nhiên là tức giận với những lời nói quá khích của Hoàng hậu. Lúc này cha con toát Âu Dương mồ hôi lạnh rồi chỉ thấy Ngự Hạo Hiên lạnh lùng nói:

- Hoàng hậu quá lời, Tử Thần (Âu Dương Hồng Ngọc) chỉ là nhắc nhở trăm chớ phá vỡ quy củ của tổ tiên truyền lại.

Nói rồi hắt trâm ngâm, nhìn Âu Dương Hồng Ngọc nói:

- Trăm biết ái phi biết pháp đạt lễ (biết luật, biết lễ nghĩa) lại hiểu lòng trăm, chuyện phong thưởng Hoa mỹ nhân cứ giao cho ái phi đi.

Âu Dương Hồng Ngọc cúi đầu, trong lòng bất an, sắc mặt tái nhợt hơi hồng hồng nhưng vẫn sợ hãi nói:

- Hoàng thượng, việc hậu cung vốn là Hoàng hậu nương nương làm chủ.

- Ta thấy tỷ tỷ nên đáp ứng đi. Đột nhiên Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng nói, vẻ mặt đơn thuần: – Hoàng thượng tín nhiệm tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng nên thoái thác.

Hay cho bỏ đá xuống giếng, Minh Nguyệt cười lạnh trong lòng, bàn tay trắng nõn nhẹ bưng chén trà uống một ngụm, rồi đặt xuống, ngón tay vuốt đi giọt nước rơi trên xiêm y rồi nhìn Âu Dương Hồng Ngọc đang trở mặt, lại giúp đỡ Thượng Quan Uyển Nhi nói:

- Hiền phi tỷ tỷ nói đúng, muội muội xem ra tỷ tỷ nên đáp ứng đi, đừng để mất đi sự tín nhiệm của Hoàng thượng.

Nói rồi nhìn Ngự Hạo Hiên, đôi mắt sáng trong.

Ngự Hạo Hiên nhìn đôi mắt Minh Nguyệt không chút gợn sóng, môi mỏng cười nhẹ nhưng nụ cười này khiến Minh Nguyệt thấy lạnh thấu xương. Không khí trong điện như ngưng lại thì lại thấy tiểu quận chúa cười khanh khách, giọng nói như oanh vàng:

- Hoàng đế ca ca, Vân ca ca, Khuynh Thành muốn xem ca múa.

Giọng nói tiểu quận chúa phá tan bầu không khí ngưng đọng, chỉ thấy Lãnh Cô Vân nhìn Ngự Hạo Hiên ái muội, cười to nói:

- Hoàng thượng, người xem muội muội của ta, còn chưa vào cửa đã biết làm nũng.

Lời nói ra khiến các phi tử trên điện đau lòng nhưng Ngự Hạo Hiên cũng đáp lại:

- Ai bảo quận chúa mỹ áp quần phương? (đẹp hơn tất cả)

Hai nam nhân nhìn nhau cười xem ra có vẻ hòa thuận vui vẻ. Khuynh Thành quận chúa đảo mắt một hồi cũng nở nụ cười, nụ cười thanh thuần như nước

44. Q.1 - Chương 45: Yến Hội (2)

Quần thần trong sảnh cười rộ đều chúc mừng Hoàng thượng mà Ngự Hạo Hiên cũng chỉ cười nhẹ không nói, coi như vui lòng đón nhận.

Cung phi hai bên ai nấy mặt xám như tro tàn kể cả là Thượng Quan Uyển Nhi vừa rồi còn dương dương tự đắc. Nàng nhìn Khuynh Thành quận chúa không chút xấu hổ mà cười rất tươi sáng, bàn tay nắm chặt, nghiêng răng nghiêng lợi.

Minh Nguyệt không khỏi buồn cười nhưng trước ánh mắt tìm tòi kia khiến nàng chỉ có thể cúi đầu. Tiêu Đồng phía sau nhìn trái nhìn phải thấy không khí đại điện có chút kì lạ, nàng nhìn hết thấy tất cả những cảm xúc của các phi tần mà thu vào đáy mắt.

Lúc này, ngoài điện lại có mấy chục cung nữ tiến lên, mỗi người đều bưng mỹ thực, hương thơm ngào ngạt. Tiểu quận chúa vỗ tay hoan hô:

- Thiên triều quả không hổ là bá chủ thiên hạ, ngay cả mỹ thực trong cung cũng thật bất đồng.

- Hahaha. Lãnh Cô Vân lại cười to rồi nhìn những đồ ăn cung nữ bưng lên nói: – xem ra lần này Hoàng thượng rất thành tâm thực hiện hôn ước này. Một khi đã vậy, hạ thần kính Hoàng thượng một li, nguyện chúc Lãnh Tiêu quốc cùng Thiên triều chung sống hòa bình đến tận thiên thu.

- Được. Ngự Hạo Hiên cười nâng cao chén.

Hai chén kim bôi (chén vàng) chạm vào, triều thần hoan hô, tiếng trống rộn rã, mỹ nhân nhảy múa.

Mười hai mỹ nhân quả thật có kĩ thuật múa phi phàm tựa như thiên tiên giáng thế. Múa xong một khúc, mỹ nhân lui xuống, lúc này Tần công công the the:

- Hoa mỹ nhân đến.

Hoa mỹ nhân? Mọi người sửng sốt, Hoàng hậu kinh ngạc. Hoa Như Sương đã khiến mình mất mặt lại chỉ là một mỹ nhân tứ phẩm nho nhỏ lại dám xuất hiện trên yến hội.

Minh Nguyệt quay đầu nhìn ngoài điện, Hoa Như Sương mặc vũ y (đồ múa) hồng nhạt đầy vẻ yêu dã, phía sau là tám cung nữ bước vào. Không biết tiếng nhạc từ đâu mà chỉ thấy Hoa mỹ nhân như con bướm bay múa, mà tám cung nữ còn lại vung lụa như cuộn sóng khiến mười hai cung nữ khi này còn đang vênh vao tự đắc cũng khiếp sợ.

Minh Nguyệt nhìn nữ tử Hoa Như Sương xinh đẹp như cánh bướm, bàn tay nhẹ vuốt tóc, kỹ thuật múa quả thật yêu dã xinh đẹp, tướng mạo mềm mại, mịn hoặc, chỉ tiếc trong đôi mắt lại không đủ mưu kế, nhiều nhất chỉ có thể ngoi lên làm Tiệp dư thôi.

Nghĩ đến đây Minh Nguyệt hơi thất vọng. Vốn nghĩ Hoa mỹ nhân là người tài có thể lợi dụng nhưng không nghĩ lại chỉ là hạng người có chút thủ đoạn nhỏ.

Chớp đôi mi dài, tay trắng nõn cầm chén ngọc uống một hơi cạn sạch, trong miệng có chút chua xót.

- Đức phi nương nương có tâm sự?

Bỗng nhiên trong tiếng ca múa xôn xao có giọng nói trầm thấp của nam tử truyền đến, Minh Nguyệt rung mình nhẹ giương mắt đã thấy Ngự Hạo Thiên đang nhìn mình, thần sắc thản nhiên, mà tiểu quận chúa bên người hắn đã không thấy đâu. Cho đến khi nghe tiếng Hoàng hậu rất khắc chế gọi “hoàng thượng” thì Minh Nguyệt mới biết thì ra tiểu quận chúa đã rúc vào người Ngự Hạo Thiên.

Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Thiên nhẹ cười nhưng không nói. Bàn tay trắng chỉ nhẹ xoay xoay chén ngọc, nhướng mi. Hoa mỹ nhân xuất hiện chính là chất xúc tác khiến Âu Dương Hồng Ngọc và Thượng Quan Uyển Nhi cạnh tranh gay gắt. Vì thế, đôi mắt nàng hơi lóe, nhìn về phía Thượng Quan Uyển Nhi:

- Hoa mỹ nhân này quả nhiên là quốc sắc thiên hương.

Thượng Quan Uyển Nhi nghe xong, sắc mặt hơi biến. Nàng biết rõ Minh Nguyệt đang ám chỉ điều gì, hơi suy nghĩ lại, Thượng Quan Uyển Nhi quay đầu nhìn thoáng qua Minh Nguyệt lại phát hiện Tam vương gia đang nhìn hai nàng. Vì thế đành gật đầu cười, những lời châm chọc cũng đành nuốt xuống.

Nhìn vẻ mặt Thượng Quan Uyển Nhi Minh Nguyệt khó mà nhịn cười nhưng lại không biết nàng cười khiến mấy người chú ý. Sau đó, nghe Lãnh Cô Vân trầm thấp nói:

- Hoàng thượng, vị này chính là tài nữ đệ nhất đế đô Đức phi nương nương chăng/

Ngự Hạo Thiên trả lời Minh Nguyệt nghe được nhưng cũng không liếc nhìn bọn họ, chỉ cầm chén rượu lên, nhẹ mím môi, liếc nhìn kẻ vẫn đang chăm chú nhìn mình nói:

- Tam vương gia thật có nhã hứng.

Mỹ nữ như mây nhưng hắn vẫn chỉ nhìn mình.

Trong mắt Ngự Hạo Thiên lóe ra điều gì đó nhưng Minh Nguyệt không thấy rõ mà cũng không cần thấy. Nhớ lại mình khi trước trêu đùa hắn nhưng lại không chút áy náy. Dù sao hắn cũng là nam tử duy nhất từng tiếp xúc cùng Mộ Tuyết.

Tam vương gia bị Minh Nguyệt nói cũng không lộ ra chút thất thố nào mà chỉ cười rộ lên, tiếng cười sang sảng. Sau đó, hắn cầm chén uống sạch. Lần này lại là Minh Nguyệt kinh ngạc chỉ vì nam tử uống rượu mà cả sảnh đường như say.

Hoa mỹ nhân múa xong, quần thần ủng hộ, ngay cả Lãnh Cô Vân cũng liên tục tán thưởng, trên điện rất náo nhiệt. Lúc này ngự trù phòng lại mang lên vài món ăn trân quý nhưng ánh mắt mọi người lại đổ dồn vào tiểu quận chúa đang ngồi trên đùi Hoàng thượng.

Một cô nương chưa lấy chồng lại làm ra việc này trước mặt mấy trăm người thật là tổn hại phong hóa, các phi tần không ai không ghen tị nhưng lại thấy Lãnh Cô Vân cười ha hả như thế đây chính là ý của hắn.

Minh Nguyệt hơi cúi đầu, trong lòng hơi đau đớn nhưng nàng lại nhẹ cười rộ lên, đem tất cả những gì đã qua phủ đầy bụi mà chỉ nhớ đến đoạn đối trá ngắn ngủi này.

Trường hợp hôm nay, không biết Như Nguyệt nhìn thấy sẽ như thế nào? Minh Nguyệt than nhẹ, khóe miệng nhàn nhạt cười, bàn tay trắng nõn lại cầm chén rượu hoa quế tinh tế nhấp nháp cho đến khi trước mặt xuất hiện bóng dáng nhỏ nhắn yêu kiều cùng tiếng chuông bạc phát ra.

Suy nghĩ nhất thời tản đi, Minh Nguyệt nhìn nữ tử trước điện đang múa xoay tròn, nàng hơi kiểng mũi chân linh hoạt xoay tròn trên đất, thân mình xinh đẹp mảnh khảnh uốn lượn, tiếng chuông ở cổ chân trần thay cho tiếng đàn, từng tiếng, từng tiếng động lòng người.

Múa đã xong mà trong sảnh sững sờ không tiếng động rồi chỉ nghe thấy Ngự Hạo Hiên vỗ tay, tiểu quân chúa cười tươi chạy lên điện nhào vào lòng Ngự Hạo Hiên. Về mặt làm nũng ngây thơ đáng yêu, Ngự Hạo Hiên mỉm cười không nói chỉ vỗ nhẹ sau lưng Khuynh Thành lại khiến Lãnh Cô Vân cười lớn.

Về mặt Hoàng hậu cực khó coi, tay cầm khăn cũng run lên nhè nhẹ. Nhưng lúc này Minh Nguyệt đột nhiên đứng dậy, hơi chao đảo nhẹ dựa vào Tiêu Đồng rồi nói:

- Chúng ta đi trước.

Tiêu Đồng đang kinh ngạc nhưng lập tức hiểu ý, đỡ Minh Nguyệt bước xuống lên thềm đá, nhẹ nói với Hoàng hậu rằng có chút say rượu rồi vòng qua cột đá đi ra khỏi đại điện.

Vừa ra khỏi đại điện, Minh Nguyệt liền dẫn Tiêu Đồng ra Ngự hoa viên, hít sâu một ngụm khí lạnh ngoài điện rồi nhắm mắt, gió lạnh thổi trong đêm khuya.

- Tiểu thư.

Tiêu Đồng cảm giác Minh Nguyệt đang rất cố gắng khắc chế vì thế mà gắt gao đi theo, cẩn thận kêu.

Minh Nguyệt lấy sáo trúc trong tay áo, nương theo ánh trăng mà nhẹ vỗ về hoa văn khắc trên đó rồi lạnh lùng nói:

- Tam vương gia thích ngắm trăng dưới hoa sao?

Tiêu Đồng sững sờ đã thấy trong rừng cây một bóng màu trắng lướt đến rồi tiêu sái đứng trước mặt họ, người đầy hơi rượu nói:

- Bốn vương thích ngắm mỹ nhân dưới trăng.

Minh Nguyệt cười lạnh cũng không giận hấn ăn nói ngả ngớn mà ôn nhu cười rộ, nhìn đôi mắt hấn trong sáng nhưng có vài tia đỏ, bàn tay nâng sáo trúc lên nói:

- Vật yêu quý của Tam vương gia, hôm nay xin trả lại.

Ánh mắt Ngự Hạo Thiên lạnh lùng, mông mông hơi nhếch nhìn thẳng nàng không nói nửa chữ.

Tiêu Đồng đứng bên cạnh có chút sợ hãi. Nàng không biết Minh Nguyệt và Tam vương gia thân cận khi nào. Cây sáo vốn vẫn để trong phòng ngủ tiểu thư sao lại là...

Nhìn thần sắc Ngự Hạo Thiên cứng ngắc, giận dữ, Minh Nguyệt quay đầu nói với Tiêu Đồng:

- Tiêu Đồng lâu rồi ngươi không đến thăm tỷ tỷ?

Tiêu Đồng vừa nghe hơi nhướng mày rồi lui về sau hai bước nói vâng rồi vội vàng hòa tan trong bóng đêm.

Trong ngự hoa viên, phong cảnh lạnh lùng, tâm tư hỗn loạn, Ngự Hạo Thiên nhìn thần sắc lạnh lùng của Minh Nguyệt đáy lòng như bị cào xé sau đó vội vã ôm nàng vào lòng.

Minh Nguyệt không giãy dụa nhưng đôi mắt lạnh như băng, cả người trốn trong vòng tay hấn, đôi môi lạnh băng gắt gao mím lại, bàn tay nhỏ chạm đến trường bào tơ lụa của hấn, ngón tay ngọc lấy bột phấn trắng vẽ loạn.

Đêm lạnh như sương, trong cung Ngưng Tuyết đèn đuốc ảm đạm, sau canh ba, Minh Nguyệt đi ngủ. Nhưng lúc này lại thấy ngoài điện có tiếng bước chân rồi phòng ngủ bị mở ra.

Minh Nguyệt kinh hãi chưa kịp phản ứng lại đã thấy bóng người màu vàng đặt nàng lên giường.

Hơi nhướng mắt, Minh Nguyệt vừa định giãy dụa lại nghe Ngự Hạo Hiên tràn đầy ý cười xuất hiện trước mắt mình, giọng nói trầm thấp nhẹ thì thào vào tai:

- Minh Nguyệt tức giận.

Tức giận? Minh Nguyệt có hơi không hiểu vừa định phản bác lại thì hắn lại nói:

- Minh Nguyệt hôm nay ăn dấm chua của trẫm.

Ánh mắt tối sầm lại, Minh Nguyệt hơi buồn bực, lãnh đạm nói:

- Nô tì không có.

- Không có sao?

Ngự Hạo Hiên vẫn cười, ngón tay thon dài ấm nóng mơn trớn khóe mắt lạnh như băng của nàng rồi hôn lên đó, môi bạc mỉm cười:

- Nàng ghen, ta nhìn thấy.

Rồi vội ôm lấy nàng, vùi đầu vào tóc nàng, khóe miệng mang theo ý cười nặng nề chìm vào giấc ngủ.

45. Q.1 - Chương 46: Long Phượng Kết Đôi

Đêm trăng cô tịch, không ai ngủ được.

Canh năm, sắc trời hôn ám, những đợt rét đậm đã qua, xuân đến, không khí chỉ còn chút lạnh. Sáng dậy, cửa sổ thâm ẩm sương đêm, ánh nến lay động, người nằm trên giường vừa mới chìm vào giấc ngủ.

Minh Nguyệt hơi mở mắt ra, đôi mi cong vút nhẹ rung liên nhìn thoáng sang người nằm bên cạnh, ánh mắt thâm trầm mà rất mực tuần mi. Minh Nguyệt hơi ngẩn ra rồi ngồi dậy.

- Chưa ngủ được nhiều đúng không?

Giọng nói vẫn trầm thấp như trước nhưng lại có chút mệt mỏi, khàn khàn. Sau đó, Minh Nguyệt cảm giác bên hông mình thừa ra một bàn tay thì đã bị kéo vào lòng Ngự Hạo Hiên ấm áp.

- Canh năm.

Minh Nguyệt lại nhẹ giọng nói, phảng phất như tiếng thở dài. Ngự Hạo Hiên lại thấp giọng nói:

- Đêm qua trẫm say.

Say! Hắn muốn nói gì

Minh Nguyệt chớp đôi mi dài, thần sắc bình thản, bàn tay trắng nõn để trên ngực Ngự Hạo Hiên, giống như không nghe Ngự Hạo Hiên nói mà chỉ nhắm mắt, tựa đầu vào lòng hắn tìm kiếm sự ấm áp, nhẹ nhàng gọi:

- Hoàng Thượng

- Ừm.

Ngự Hạo Hiên nhìn nữ nhân nhỏ nhắn yếu kiều trong lòng cảm giác như mình có thể bóp nát nàng. Hắn kéo lại chăn rồi gắt gao ôm Minh Nguyệt vào lòng, nhẹ ngửi hương thơm trên mái tóc nàng. Dù trời đông giá rét đã qua nhưng người nàng vẫn ẩn chút mùi hương lạnh lạnh, hắn lại ôm nàng chặt hơn nữa.

Minh Nguyệt lại mở mắt ra, ánh mắt rất âm đạm, nàng nhẹ đẩy Ngự Hạo Hiên ra tựa như đang nghĩ tới điều gì đó nhưng lại khó mà mở lời, hơi hơi ngẩng đầu nhìn Ngự Hạo Hiên đang nghi hoặc, môi mím lại, cúi đầu.

- Minh Nguyệt sao vậy?

Ngự Hạo Hiên hơi nhướn mày kiểng, đôi mắt ôn nhu hiện lên cảm xúc khó nói nhưng lại như trêu đùa nàng, cúi đầu thì thầm vào tai nàng:

- Ái phi trách đêm qua trẫm không để ý đến nàng?

Nói rồi hắn nhẹ cười rộ lên, xoay người đặt Minh Nguyệt dưới thân, nhẹ hôn môi nàng.

Minh Nguyệt quay mặt né tránh khiến cho nụ hôn lại đậu trên mái tóc.

Ngự Hạo Hiên bị né tránh, đôi mắt hơi chuyển màu lam nhìn về Minh Nguyệt đang nhìn sang nơi khác, ánh mắt hơi lóe. Hắn nhìn một lúc lâu rồi ngồi dậy đắp chăn cho Minh Nguyệt, trầm giọng nói:

- Thôi đi.

Minh Nguyệt không nói, bàn tay trắng nõn hơi giật rồi vươn tay nhẹ cầm tay Ngự Hạo Hiên, gắt gao, có chút tùy hứng nhưng lại giống như mất đi dũng khí mà lại buông ra. Một lát sau, Minh Nguyệt đứng dậy, lẳng lặng tựa vào vai Ngự Hạo Hiên, khóe mắt ướt át, giọng nói mềm nhẹ run run:

- Hoàng thượng, Minh Nguyệt sợ.

Ngự Hạo Hiên nhìn đôi tay trắng nõn của Minh Nguyệt, mày nhú càng sâu, vừa cảm nhận độ ấm trên lưng thì đã cảm thấy đầu vai hơi ướt, nhất thời cứng đờ người. Hắn muốn quay đầu nói gì đó nhưng Minh Nguyệt lại cố chấp mà ôm chặt hắn, không cho hắn quay lại, giọng nói khàn khàn hơi nức nở:

- Hôm qua, nô tì không ghen mà nô tì là khổ sở trong lòng.

Giọng nói nức nở như đang che dấu sự khó xử của Minh Nguyệt, tiếng khóc đứt quãng, rung động trái tim mình, có lẽ, cũng rung động trái tim Ngự Hạo Hiên. Hắn cứ ngồi thẳng trên giường như vậy để mặc Minh Nguyệt ôm. Đôi mắt đặc biệt dần dần nhắm lại, bàn tay to lớn gắt gao nắm chặt bàn tay Minh Nguyệt đang ôm chặt hắn.

Trước Hương Ân điện, mặt trời đỏ chói vừa lên, Minh Nguyệt đứng trước điện nhìn về phía bóng dáng Ngự Hạo Hiên đã biến mất hồi lâu. Đôi mắt từ đau thương đã chuyển thành lạnh lùng nhưng trái tim rung động thì không thể nào bình ổn lại.

Tiêu Đồng cúi đầu đứng sau Minh Nguyệt, thần sắc có chút khó xử không biết nên làm gì. Nàng chưa bao giờ thấy tiểu thư khác lạ như thế. Hơn nữa khóe mắt tiểu thư đỏ ửng tựa như đã chứng minh một điều gì đó. Nàng mím môi, mấy lần muốn nói lại thôi. Những lời này nàng không nói được nhưng lại không thể không nói.

- Tiểu thư.

Cuối cùng, Tiêu Đồng cắn môi, hơi nhướn mi rồi như hạ quyết tâm nói:

- Tiểu thư, đêm qua Như Nguyệt tỷ tỷ khóc suốt một đêm.

Hôm qua, nàng không nhịn được đem chuyện Khuynh Thành quận chúa sẽ thành Hoàng phi kể cho Như Nguyệt. Bởi lẽ, ai cũng rõ rằng một quận chúa nếu gả cho Hoàng thượng, thân phận cao quý như thế tất sẽ trở thành Quý phi. Nếu là như thế thì Như Nguyệt chẳng phải là vô vọng?

- Cho nên.

Minh Nguyệt lạnh lùng nói tiếp, nhìn góc vườn sức nức hương hải đường, bàn tay trắng nõn xiết chặt khăn lụa, bỗng nhiên cười rộ lên nhưng nụ cười cũng không chút độ ấm:

- Cho nên nàng nói một ngày cũng không muốn chờ, phải không?

Tiêu Đồng nhìn bộ dáng Minh Nguyệt mà lòng run rẩy, ánh mắt nhìn trái nhìn phải nhưng cũng không tìm được lý do tốt để thoái thác. Đúng là đêm qua Như Nguyệt nói như vậy. Nàng nói một ngày cũng không thể chờ.

Minh Nguyệt bước xuống thềm đá, đi về phía cây hải đường, gió nhẹ thổi, mái tóc dài bay phất phơ, những đóa hoa mới nở run lên nhẹ. Minh Nguyệt đón lấy cánh hoa rơi đặt trong lòng bàn tay. Nụ hoa phấn hồng thật đẹp, thanh nhã, thoát tục.

Bàn tay hơi nắm lại, Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn mặt trời nhuộm đỏ Ngưng Tuyết cung, trong mắt lóe ra sự ưu thương và lạnh lùng, nàng nhắm mắt lại, từ từ nói:

- Nói cho nàng ta, chỉ cần nàng đúng hẹn lấy Long bội trong tay Ngự Hạo Hiên, “Hoài Nguyệt bản kỉ” và “đế vương thư”. Trong vòng ba tháng, nàng là Quý phi.

Nghe xong những lời lạnh lùng của Minh Nguyệt, Tiêu Đồng sợ hãi lùi về phía sau hai bước, sau đó cúi đầu không nói, hai tay gắt gao vầy vò khăn lụa, môi mím chặt

Mà Minh Nguyệt lại chậm rãi nhìn đóa hoa hải đường trong tay, hồng nhạt đáng yêu. Đáy lòng bình tĩnh đã bị khuấy rối, giọng nói của Diêm Vương trước khi nàng xuyên qua lại vang vọng trong tai:

- Người chỉ có một cơ hội sống, đó là tìm kiếm một khối long bội khác có thể ghép được với khối phượng bội này. Nếu không sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong liệt hỏa nhai (vách núi đầy lửa) chịu một trăm năm thiêu đốt trong đó. Nhưng khối long bội kia và phượng bội hình dạng lại không giống nhau, không hài hòa, chỉ có chập lại mới biết có đúng hay không thôi.

Nhảy vào núi lửa chịu liệt hỏa đốt cháy 100 năm. Minh Nguyệt đột nhiên mở bừng hai mắt, ánh mắt đầy sợ hãi, bàn tay trắng nõn nắm chặt thành quyền rồi sau đó ném đóa hoa trong tay vào hồ nước bên cạnh như ném bỏ hết thảy.

Bởi vì nàng là kẻ trộm mộ không chuyện ác nào không làm. Nàng đào bới nơi cư trú của vô số linh hồn, nàng vô ý động đến lăng mộ của một đế vương vốn không có trong sử sách lại là lăng mộ đầy vu thuật.

46. Q.1 - Chương 47: Mềm Nhẹ Thì Thâm

Rừng cây xanh tươi tốt, gió thổi mạnh.

Giữa trưa, hậu cung lại xôn xao. Bởi lẽ, sáng nay Thái hậu đã truyền chỉ: một tháng sau, Khuynh Thành quận chúa Lân Tiều quốc cùng Hoàng thượng đại hôn, phong hào (loại phẩm vị) chưa định, hôn lễ do Hoàng hậu thu xếp, Âu Dương Chiêu dung phụ tá, ban thưởng ở tại Tao Nhã cung

Khi Tiêu Đồng báo lại việc này với Minh Nguyệt trong lòng nàng gợn sóng. Nàng sớm biết Ngự Hạo Hiên sẽ không dễ dàng lấy tiểu quận chúa này, bất kể là có yêu thích nàng ta hay không. Chỉ là phi vị của Như Nguyệt hẳn lại dễ dàng đem phong cho người khác? Cho nên Thái hậu mới ban bố ý chỉ mà phong hào lại không đề cập.

Thần sắc Tiêu Đồng rất khấn trương, lúc đối mặt Minh Nguyệt vài lần muốn nói lại thôi. Minh Nguyệt phát hiện nhưng cũng không nói gì, nàng chỉ ngồi dưới tàng cây xem bản kỉ về 16 quốc gia, Tiêu Đồng cũng chỉ đứng một bên yên lặng.

Không bao lâu, bên ngoài Ngưng Tuyết cung có tiếng xôn xao, Minh Nguyệt chậm rãi buông quyển sách trên tay xuống. Tàn công công người đầy mồ hôi chạy vào cửa lớn, quỳ lạy trước người Minh Nguyệt, hỏn hển nói:

- Nương nương, Thái hậu có lệnh mời nương nương lập tức đến Trường Khanh cung.

Trường Khanh cung? Tiêu Đồng kinh ngạc nhìn Tàn công công đột nhiên nhớ tới cảnh ái muội đêm qua giữa tiểu thư và Tam vương gia, trong lòng rét lạnh vội hỏi Tàn công công:

- Công công có biết Thái hậu triệu kiến tiểu thư nhà ta là vì việc gì không?

Sự an nguy của tiểu thư liên quan trực tiếp đến sự sống chết của Như Nguyệt tỷ tỷ, không thể coi nhẹ.

Tàn công công ngẩng đầu lo lắng nói:

- Nô tài cũng không rõ, chỉ nghe nói Tam vương gia mắc bệnh lạ, sáng sớm Tam Vương phi đã đến Khôn Trữ cung xin Thái hậu cứu. Bây giờ còn khóc lóc không ngừng, xin nương nương nhanh chóng đến đó mà nô tài còn phải đi mời các vị nương nương khác nữa.

Tam Vương gia mắc bệnh lạ? Tiêu Đồng sưng sốt rồi lại nghe Minh Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Tàn công công có việc cứ đi, bản cung sẽ đến Trường Khanh cung ngay.

Tàn công công cúi đầu nói “vâng” rồi vội phát chiếc phát trần mà chạy đi.

- Tam vương phi? Tiểu thư, nàng...

Tiêu Đồng nhìn Minh Nguyệt có vẻ nhân nhã, đặc ý thì trong lòng lập tức hiểu rõ việc Tam vương gia bị bệnh chắc chắn là có liên quan đến tiểu thư. Nhưng Minh Nguyệt cười bình thản, yếu ớt nói:

- Ta chỉ là bôi chút hoa cao lên người Tam vương gia.

Thấy Tiêu Đồng khó hiểu, Minh Nguyệt đứng dậy nhẹ vuốt áo, thản nhiên nói:

- Ta muốn biết Tam Vương gia có vợ đẹp khuynh thành nhưng lúc nào nàng cũng chỉ ở trong khuê phòng là vì có gì?

Nếu chỉ là vì vợ chồng như người xa lạ thì hôm nay Tam vương gia sẽ không vì chạm phải son phấn mà bị dị ứng. Nếu đã dị ứng, nàng vừa may có cơ hội tìm hiểu vị Tam vương phi này.

- Cho nên là tiểu thư muốn gặp Tam vương phi? Tiêu Đồng trở mắt.

Minh Nguyệt hơi vuốt tóc mai, lạnh nhạt nói:

- Nếu ta vô cớ tìm nàng không phải sẽ khiến mọi người đàm tiếu sao?

Một năm trước, chuyện Tam vương gia và Mộ Tuyết gây nên một trận sóng gió chốn kinh thành, ai nấy cũng biết. Hơn nữa, để che giấu chuyện này mà hoàng thất đem công chúa vốn sẽ trở thành hoàng phi để gả cho Tam vương gia. Trong hậu cung, dù không ai đề cập đến nhưng không phải là không ai biết.

Cuối cùng Tiêu Đồng cũng hiểu ra. Nhưng có chút cảm giác khó chịu với việc tiểu thư xuống tay với Tam vương gia. Nhưng cũng nghĩ, chỉ có cách này mới có thể danh chính ngôn thuận mà thăm dò Tam vương phi nhưng tiểu thư vì sao phải thăm dò Tam vương phi? Hậu cung này ai mà không biết Tam vương phi Mạnh Yên Nhiên tính tình đậm bạc chỉ thích quanh quẩn trong nhà.

- Tiểu thư, vì sao người phải gặp Tam vương phi?

Tiêu Đồng đi theo Minh Nguyệt vào phòng ngủ. Hậu cung bây giờ tuy ngoài mặt yên bình nhưng một tháng sau là hôn lễ của tiểu quận chúa cũng là kiếp nạn của Như Nguyệt tỷ tỷ, sao tiểu thư còn có thể quan tâm đến vợ người khác.

Minh Nguyệt không nói, chậm rãi ngồi trước gương, nhìn nữ tử trong gương, hơi thất thần. Chốc lát lại cầm lấy bút chấm chút chu sa, tinh tế vẽ lên đó họa điểm giữa mi tâm kia trở nên đỏ rực, lại chọn mấy cây bạch ngọc trám cài lên, nhẹ vẽ mày cong, hơi mím chút son rồi mới đứng dậy, từ tốn nói:

- Năm đó phế truất Quý phi, Tam vương phi vốn dĩ sẽ trở thành Quý phi nhưng lại phải gả cho Tam vương gia chẳng lẽ nguyên nhân chỉ là như lời đồn đại kia?

Minh Nguyệt hỏi nhưng có đến bảy phần chắc chắn. Ở chung với Ngự Hạo Hiên cũng đủ để hiểu hẳn không cần phải làm hạ sách này chỉ để che lấp chuyện xấu kia.

Tiêu Đồng sưng sốt, nhú chặt lông mày, chẳng lẽ chuyện năm đó còn có ẩn tình:

- Tiểu thư, Tiêu Đồng không hiểu.

Nàng thật sự không hiểu là vì sao mà tiểu thư lại chú ý đến một nữ tử vốn thuộc về Hoàng thượng

Minh Nguyệt nhẹ lắc đầu, ánh mắt hơi động lại nhìn ra rặng liễu xanh biếc ngoài cửa sổ, chậm rãi nói:

- Tiêu Đồng yên tâm đi. Cho dù ta không thể ngăn cản Quận chúa Khuynh Thành đi lên ngôi vị Quý phi thì Hoàng thượng...

Nói đến đây, Minh Nguyệt nheo mắt rồi lại cười rộ lên:

- ... tất nhiên sẽ ngăn cản, giống như ngăn lại Tam vương phi.

Tiêu Đồng kinh ngạc đã thấy Minh Nguyệt lẳng lặng nhìn ra cửa sổ. Khuôn mặt đậm mạc lại đau thương, lạnh lùng mà xinh đẹp khiến nàng quên mất nên nói gì.

Trường Khanh cung ở trong rừng mai ngự hoa viên. U Tâm tiểu trúc là cung điện bốn phía có hồ nước bao quanh. Cung điện này tuy không lớn nhưng lại đặc biệt thanh nhã, động lòng. Tuy không thể khiến người ta liên tưởng đến “Nam Dương Gia Cát lư, Tây Thục Tử Vân đình*” nhưng cũng có thể hiểu chủ nhân nơi này không giống người phàm. Một mình một mảnh trời riêng.

Minh Nguyệt dẫn theo Tiêu Đồng bước qua Thanh Hà kiều, trước đại điện, Thái hậu, Hoàng hậu và Âu Dương Hồng Ngọc sớm đã đứng đó, nhưng Hiền phi và Thục phi đều chưa đến.

Tần công công vừa thấy Minh Nguyệt vội vàng xuống:

- Đức phi nương nương đến.

Minh Nguyệt hơi chau mày nhưng rồi lại giãn ra, bước đều đặn đến phía trước, thỉnh an Thái hậu và Hoàng hậu rồi nhìn bóng dáng màu vàng vốn không ngoài dự liệu đã đứng trong nội điện kia mà phúc thân thỉnh an:

- Nô tì tham kiến Hoàng thượng.

Ngự Hạo Hiền quay đầu nhìn thoáng qua Minh Nguyệt, thần sắc như bình thường, hần vẫn đứng bên cạnh Tam vương phi như đang nói gì đó nhưng giọng nói sớm ngừng lại, lúc sau hơi lười nhác nói:

- Ái phi không cần đa lễ.

Rồi lại nói với Tam vương phi:

- Mộ Tuyết gả cho trẫm mới mấy tháng, chắc chưa gặp Tam Vương phi.

Ngự ý là giới thiệu mà chào hỏi.

Minh Nguyệt nhìn thoáng qua nữ tử mỹ mạo đứng sao Ngự Hạo Hiền, ánh mắt tối sầm lại, quả nhiên là tuyệt sắc vô song. Dù không thanh thuần như Khuynh Thành quận chúa nhưng lại ôn nhu, mị hoặc hơn mấy phần. Nghĩ đến khi trước Ngự Hạo Hiền phải bỏ đi một mỹ nữ thể này cũng là một lần hạ quyết tâm lớn.

Mạnh Yên Nhiên vốn khóc lê mang hoa vù lại nghe câu nói này của Ngự Hạo Hiền mà sợ run, rồi đôi mắt khôn ngoan có chút nghi hoặc nhìn về phía Minh Nguyệt. Nhìn đến chiếc khăn che mặt của Minh Nguyệt lại có thêm vài phần lạnh lẽo. Sau đó không đổi sắc nhưng cũng không tình nguyện mà bước lên, phúc thân nói:

- Nô tì tham kiến Đức phi nương nương.

- Tam đệ muội miễn lễ.

Giọng nói mềm nhẹ vang lên khiến người vốn không định chờ Minh Nguyệt nói đã đứng lên kia ngẩn ra. Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng Minh Nguyệt.

Nhưng Minh Nguyệt lại chỉ cười dịu dàng, đôi mắt trong suốt thuần tịnh không có chút ý trêu đùa. Chỉ là câu “tam đệ muội” kia lại khiến Mạnh Yên Nhiên cứng đờ.

Mạnh Yên Nhiên vừa định mở miệng nói gì đó thì lại nghe Hoàng hậu không nhanh không chậm nói:

- Muội muội, Tam vương gia thân thể không khỏe, người cùng Tam đệ muội để khi khác lại hàn huyên, trao đổi tình cảm đi, nên để cho Tam vương phi đi chăm sóc Tam vương gia.

Lời nói ác ý của Hoàng hậu khiến cho Âu Dương Hồng Ngọc hoảng hốt nhưng cũng không kịp ngăn lại nữa. Thái hậu cũng trở nên nghiêm túc, Hoàng thượng ngừng cười nhưng chỉ có Minh Nguyệt cười cười, thấp giọng nói:

- Hoàng hậu nương nương nói đúng, nô tì nhiều chuyện.

Những lời này Minh Nguyệt nói ra như là không chút khí lực, cực kì tủi thân, trong lòng nàng lại cười lạnh Hoàng hậu ngu xuẩn. Âu Dương Hồng Ngọc vừa nghe những lời ý tại ngôn ngoại của Minh Nguyệt thì vội vàng hòa giải. Nhưng Ngự Hạo Hiên đã trầm giọng nói:

- Người đâu, đưa Hoàng hậu về Phượng Tê cung tĩnh tư (yên lặng suy nghĩ, căm tức) mấy ngày.

Mọi người đều ngây ngốc, bất kể là Minh Nguyệt hay Tam vương phi đều nhìn sang Hoàng thượng. Nhưng về mặt hấn hấn sự tức giận, ngay tức khắc Hoàng hậu như không thể tin được, vạn phần kinh hoàng, một câu cũng không nói được. Thần sắc Âu Dương Hồng Ngọc cũng không lấy gì tốt đẹp. Một thoáng, mọi người đều khó xử, Tần công công tiến lên phía trước ai nấy mới hiểu đó không phải là ảo giác.

- Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương nàng...

Âu Dương Hồng Ngọc lập tức bước lên cầu tình nhưng lại bị Thái hậu cắt ngang:

- Hồng Ngọc, người lập tức đưa Hoàng hậu về cung.

Mọi người lại im lặng, không khí trở nên ngưng đọng. Âu Dương Hồng Ngọc vừa bước lên hai bước chưa đến gần Ngự Hạo Hiên đã bị lời nói này mà như hóa đá, trở mất đứng tại chỗ, bước lên cũng không phải mà lui về cũng không đúng. Khuôn mặt vốn nhợt nhạt giờ lại càng tái.

Cho đến khi Tần công công thông minh, tiến lên cạnh Âu Dương Hồng Ngọc, cung kính nói:

- Chiêu dung nương nương, mời.

Lúc này, nàng mới hoàn hồn nhưng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Ngự Hạo Hiên không chút thay đổi mới cúi đầu, cắn răng đi đến bên cạnh Hoàng hậu khuyên vài câu rồi đỡ Hoàng hậu đang ngây dại đi ra bên ngoài.

Thái hậu nhìn hai người rời đi, tức giận không nói được gì. Xem ra, Hoàng hậu càng lúc càng khiến bà thất vọng vô cùng nhưng cũng không nói gì chỉ liếc nhìn Hoàng thượng và Minh Nguyệt, thở dài thật mạnh, tiện miệng gọi khuê danh của Tam vương phi rồi đi vào phòng ngủ hỏi thăm thái y.

Minh Nguyệt nhìn Hoàng hậu đang vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, trong lòng hơi lạnh, mím môi, xoay người nhìn Ngự Hạo Hiên đang trầm mặc không nói, nhẹ nhàng:

- Hoàng thượng tức giận?

Có lẽ chưa bao giờ nghĩ Ngự Hạo Hiên sẽ ra oai phủ đầu Hoàng hậu như thế nên Minh Nguyệt nhất thời không tìm được lí do mà giải thích rõ điều này.

Ngự Hạo Hiên nhìn Minh Nguyệt hồi lâu không nói, sau đó vuốt ve mái tóc dài của Minh Nguyệt, thở dài một tiếng nói:

- Trẫm không tức giận, trẫm sớm bị tước bỏ quyền tức giận rồi.

Minh Nguyệt người hơi cứng lại, đột nhiên trong nháy mắt lại không dám nhìn hấn. Nhưng ngón tay thon dài của hấn lại cố tình giữ cầm nàng khiến cho nàng phải bình tĩnh đối mặt với hấn, che dấu đi sự sợ hãi.

- Hoàng thượng nói nô tì không hiểu.

Minh Nguyệt nhẹ nhàng nói. Lúc này, nàng không biết nên phản ứng ra sao. Nam nhân này giống như biết rất nhiều điều mà lại tựa như cái gì cũng không biết. Ánh mắt kia mười phần mệt mỏi nhưng lại giống như chắc chắn mười phần, mê hoặc nàng, khiến nàng không thể nói rõ.

Nghe Minh Nguyệt nói xong, Ngự Hạo Hiên hơi cúi đầu, gần gũi đến nỗi hơi thở hai người như quyện vào nhau, sau đó hấn nhắm mắt lại, thản nhiên nói:

- Minh Nguyệt không cần hiểu, chỉ cần ở bên cạnh trẫm là tốt rồi.

Giọng nói mềm nhẹ không chút gợn sóng nhưng khiến Minh Nguyệt run run. Minh Nguyệt ý thức thở nhẹ, mím môi:

- Nô tì sẽ luôn ở bên Hoàng thượng, mãi mãi.

Ngự Hạo Hiên mở mắt nhìn đôi mắt trong suốt, thân người run nhẹ của Minh Nguyệt, hần cười lộ lên, vuốt ve gò má nàng, nghiêng người hôn lên đôi mắt nàng.

- Minh Nguyệt, vì sao nàng luôn nói những lời khiến trầm động tâm nhưng nàng lại không thể làm được.

Giọng nói như là vô cùng thân thiết vang lên bên tai Minh Nguyệt, vô cùng mềm nhẹ nhưng lại như dao kiếm lẳng trì khiến Minh Nguyệt kinh ngạc đẩy hần ra. Nhưng thân mình lại bị hần kéo vào lòng, bàn tay to đặt bên hông nàng, mạnh mẽ lại khiến người khác khiếp sợ.

** : Một câu thơ trong bài Lậu Thất Minh của Lưu Vũ Tích.

Gia Cát Lượng (đời Tam Quốc) khi chưa ra giúp Lưu Bị, ở ẩn tại một thảo lư ở Nam Dương (nay là tỉnh Hà Nam).

Tử Vân tức Dương Hùng, đời Hán, ở Tây Thục, cất một cái nhà mát gọi là Nguyên Đình, tức Tử Vân đình.

Toàn ý là chỉ những nơi thanh nhã để ẩn cư của các bậc sĩ hiền.

47. Q.1 - Chương 48: Tự Mình Xuống Bếp

Hoàng hậu bị cấm chường tư quá đã gây nên không ít sóng gió chốn hậu cung. Hiền phi và Thục phi không ngờ mình cáo ốm không đến Trường Khanh cung lại bỏ lỡ trò hay như vậy.

Thượng Quan Uyển Nhi và Mộ Từ có năm mơ cũng đều muốn đề đầu cưới cổ Hoàng hậu. Nay lại dễ dàng được Mộ Tuyết thực hiện như thế khiến hai người nửa buồn nửa vui. Vui là Mộ Tuyết sẽ trở thành cái gai trong mắt tất cả các phi tần. Mà buồn chính là Mộ Tuyết không chỉ là thân muội của Mộ Từ mà bây giờ Thượng Quan Trung lại đang theo đà bên Mộ gia, nếu Mộ Tuyết có chuyện không hay thì người liên lụy chính là hai nàng.

Trong Tư Mộ cung, Thượng Quan Uyển Nhi buồn chán đến chết ngồi trong điện nghe Thanh Dung đọc sách về những chuyện trong hậu cung từ xưa đến nay, bàn tay trắng nõn vuốt vuốt xiêm áo rồi mệt mỏi đứng dậy, phiên chán nói:

- Đều là những chuyện đau khổ, chẳng liên quan gì, bản cung nghe mà chán.

Thanh Dung gấp sách lại để lên bàn, ngón tay gõ gõ lên chồng sách trên bàn hai cái, đôi mi thanh tú hơi động, nói:

- Tiểu thư, nay địch đông ta ít, Hoàng hậu cho dù thất thế vẫn còn Âu Dương Hồng Ngọc, chúng ta không thể không cẩn thận.

Nhắc đến Âu Dương Hồng Ngọc, Thượng Quan Uyển Nhi nhú chặt mi nhưng không thèm để ý, nhấp một ngụm trà, cười lạnh nói:

- Thanh Dung, ngươi yên tâm, trước kia Âu Dương Hồng Ngọc là nhân vật lợi hại nhưng là... Nói đến đây, Thượng Quan Uyển Nhi có vài phần đặc ý: – trước khác, nay khác, chúng ta đã có Mộ Tuyết làm hậu thuẫn.

Nghĩ đến Mộ Tuyết nhìn không thấu kia, Thượng Quan Uyển Nhi tuy hận không thể cắn xé nàng nhưng cũng không thể không khâm phục bản lĩnh diễn xuất của nàng. Nay đến cả Hoàng hậu cũng vì nàng mà bị Hoàng thượng cấm chường tư quá, nữ nhân này, sau này sẽ là kinh địch lớn của nàng.

Thanh Dung nghe Thượng Quan Uyển Nhi nói, ánh mắt lộ ra mấy phần nghi hoặc nhưng chỉ suy tư, mím môi lát sau lạnh nhạt nói:

- Nếu chuyện của Hoàng hậu đã là sớm định thì chúng ta dây dưa vào đó cũng không phải là chuyện tốt, không bằng bứt ra, chúng ta biết thời biết thế làm theo ý tứ của Hoàng thượng.

Thượng Quan Uyển Nhi nhìn xuống móng tay đeo hộ giáp (cái nhọn hoắt cài trên ngón tay) đầy vàng ròng, phỉ thúy, khoe miệng cười yếu ớt rồi chậm rãi đứng dậy, bước ra đại điện, một thân cẩm trù hoa phục ở giữa

trưa được mặt trời chiếu phát ra tia sáng chói mắt. Trên tóc cài trâm ngọc, hoa tai ngọc linh đình rung động, cực kì đẹp dễ quý giá.

Thanh Dung bước theo sau ra đến ngoài điện, hơi cười che đi ánh sáng mặt trời chiếu xuống, mắt nhìn thấy chiếc bóng dưới đất, đột nhiên nghĩ tới cái gì, quay đầu nhìn Thượng Quan Uyển Nhi cười nói:

- Tuy rằng bây giờ thế cục chưa định nhưng tiểu thư còn có việc có thể làm.

Thượng Quan Uyển Nhi nghi hoặc quay đầu, đôi mắt khó hiểu nhìn thì đã thấy Thanh Dung cười lạnh:

- Tiểu thư đã quên việc ở trên yến hội?

Ánh mắt Thượng Quan Uyển Nhi đột nhiên lạnh lùng, trong lòng lập tức hiểu, thần sắc lạnh lùng, hít sâu một hơi, nói:

- Thanh Dung đang nói đến Hoa Như Sương?

- Đúng vậy, Hoa Như Sương tuy chỉ là vũ cơ nhưng nàng ta ở Kim Loan điện một điệu múa mà được Hoàng thượng coi trọng. Hoài Nguyệt cũng không có tần phi nào được Hoàng thượng ban thưởng tự (tên), tiểu thư nên cẩn thận.

Thanh Dung đứng một bên, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng gần từng tiếng đâm vào lòng Hiền phi.

Nghĩ đến cảnh tượng yến hội ngày ấy, ánh mắt Thượng Quan Uyển Nhi dần nhướng lên, bàn tay vuốt vuốt áo cũng cứng đờ, bên tai đột nhiên vang lên tiếng Mộ Tuyết ca ngợi Hoa Như Sương, trong lòng chợt lạnh, giọng nói càng lạnh lùng:

- Người trước đi điều tra Hoa mỹ nhân kia đi, tùy cơ động thủ.

Thanh Dung hiểu ý cười, lĩnh mệnh bước đi.

Chạng vạng, trong Trường Khanh cung truyền ra tin bệnh lạ của Tam vương gia không trị tự lành khiến nhiều người như lọt trong sương mù, không rõ thế nào mà lại “không trị tự lành”.

Tin vừa truyền ra, hậu cung lại náo nhiệt một phen. Mọi lời đồn đại quý quái xà thần đều tự đi, Thái hậu chính là người niệm Phật, tuy nói Phật đạo không duy nạp những thuyết về quỷ thần nhưng Thái hậu vẫn sai người đến mời chủ trì Tướng Quốc tự đến siêu độ niệm kinh, ba ngày sau thiết đàn thuyết pháp ở Trường Khanh cung.

Trong Hương Ân điện, Tiêu Đồng sai vài cung nữ mang bữa tối lên rồi đi vào phòng ngủ nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, bữa tối đã chuẩn bị xong nhưng Hoàng thượng còn chưa đến.

Minh Nguyệt quay lưng về Tiêu Đồng, đứng trước cửa sổ, bàn tay trắng nõn đặt lên khung cửa sổ, nghe Tiêu Đồng nói chỉ khẽ à lên rồi đến trước thềm, không để ý mà nói:

- Hiền phi và Thục phi có động tĩnh gì không?

Tiêu Đồng tiến lên vài bước, thấp sáng nền trên bàn, mím môi cười cười:

- Còn có động tĩnh gì, đương nhiên là đối phó Hoa mỹ nhân.

Hậu cung phức tạp, mỗi phi tần đều ra sức tranh giành nhau há lại có thể để người khác đạp lên.

Minh Nguyệt gạt đầu, bàn tay trắng nõn nhẹ vuốt quyển sách trên bàn rồi lại đem cất vào trong giá sách, đầu ngón tay vuốt ve một quyển sách thô ráp, thần sắc như đang suy tư.

Tiêu Đồng thấy thế cũng không biết nên nói gì, tâm tư của tiểu thư nàng không thể hiểu nhưng nàng tin tưởng trí tuệ của tiểu thư. Việc Như Nguyệt có thể đăng phi vị thật phức tạp khiến nàng vắt óc cũng khó mà nghĩ thấu.

Lúc sau, ngoài điện có tiếng xướng:

- Hoàng thượng giá lâm...

Tay Minh Nguyệt hơi run lên, ngón tay kia đau đớn, máu tươi tràn ra. Thu hồi tay giấu trong tay áo, Minh Nguyệt nhìn trang sách cắt qua ngón tay mình, liếm hạ đôi mi dài rồi xoay người bước ra khỏi phòng ngủ.

- Nô tì tham kiến Hoàng thượng.

Minh Nguyệt đứng trước Hướng Ân diện cười yếu ớt, dáng người mảnh khảnh, ánh mắt mềm nhẹ, kéo tay Ngự Hạo Hiên nói:

- Hoàng thượng ngồi đi.

Ngự Hạo Hiên nhìn Minh Nguyệt, trong mắt không lộ bất kì cảm xúc gì, chỉ thuận ý ngồi xuống. Sau đó, phát hiện trên bàn đầy mỹ vị, mảy kiếm hơi động đã thấy Minh Nguyệt gấp một miếng cá vào bát hắc, giọng nói mềm nhẹ:

- Hoàng thượng, đây là món cá nô tì tự làm, người nếm thử xem.

Nói rồi lại tự gấp một miếng cá vào bát hắc.

Tần công công đứng bên cạnh sững sốt, hắc nhìn bát canh cá rồi nhanh chóng lấy ngân châm (kim bạc để thử độc) trong tay áo ra châm thử vào bát canh cá kia khiến tất cả các cung nữ trong Ngưng Tuyết cung ngật ngớt mà Tiêu Đồng lại kinh ngạc nhìn Tần công công. Lúc này, ngân châm đã châm vào bát canh.

Minh Nguyệt đang nhanh chân nhanh tay cũng đình trệ lại một chút. Nàng quay đầu nhìn Ngự Hạo Hiên đã thấy hắc mặt không đổi sắc, chỉ nhìn ngân châm trong tay Tần công công không đổi màu, lúc này mới động đũa ăn, giống như chuyện vừa rồi rất bình thường.

- Cá rất mềm, ngon lắm.

Ngự Hạo Hiên cắn một miếng rồi đột nhiên nói, sau đó lại nhìn về phía Minh Nguyệt, giọng nói tràn đầy ý cười:

- Không nghĩ tới Minh Nguyệt lại xuống bếp, còn có thể nấu món ăn ngon thế này.

Nói rồi hắc ăn hết, trong mắt đầy ý cười.

Tiêu Đồng thấy trong mắt Minh Nguyệt có một tia ảm đạm mà trong lòng nàng có chút bẽ tắc. Tiêu Đồng phúc thân với Ngự Hạo Hiên rồi đi ra ngoài đại điện, đến Ngự trù phòng mang nốt những món ăn tiểu thư chuẩn bị lên.

Minh Nguyệt nhìn thần sắc không hề che dấu của Ngự Hạo Hiên, trong lòng có chút chua xót. Tay vừa động, không phát hiện chiếc đũa đã rơi xuống, cho đến khi đũa ngọc rơi xuống đất phát ra tiếng thanh thúy, Minh Nguyệt bỗng dưng hoàn hồn.

Ngự Hạo Hiên cũng nghe tiếng này mà sững sốt, quay đầu nhìn Minh Nguyệt. Lúc này Minh Nguyệt cũng thu hồi ánh mắt, bình tĩnh nhìn chiếc đũa ngọc rơi xuống thêm đá khắc hoa, trong mắt cảm xúc rối bời, mà chiếc đũa ngọc vỡ nát kia như đang cười nhạo nàng.

- Minh Nguyệt?

Ngự Hạo Hiên nhẹ giọng kêu, nghi hoặc nhìn nàng. Mà Minh Nguyệt hơi hơi ngẩng đầu, cười với hắc. Tuy nụ cười không che dấu được sự ảm đạm nhưng vẫn ôn nhu nói:

- Nô tì vừa phá hoại mất hơn 10 bộ áo cừu giữ ấm của tướng sĩ biên quan rồi.

Ánh mắt Ngự Hạo Hiên hơi động, lẳng lặng nhìn bộ dáng Minh Nguyệt đang thất thần, đột nhiên cười rộ lên, bàn tay vỗ vỗ tay Minh Nguyệt, cũng không nói thêm gì.

48. Q.1 - Chương 49: Đồng Tầm, Thuốc Bỏ

Đêm trăng yên tĩnh, vạn vật tịch liêu.

Trong phòng ngủ, nến đã tắt, gió nhẹ phất phơ sa màn, hoa mai mơ hồ lay động.

Trên giường, Minh Nguyệt đã ngủ say, ánh trăng nhàn nhạt soi rõ thấy khuôn mặt nàng có mấy phần phiền muộn, đôi mi cong vút không ngừng rung động, có thể thấy nàng rất bất an.

Ngự Hạo Hiên nửa nằm bên nàng, thần sắc lười nhác mang theo chút nhu hòa. Một tay bắt sau đầu, tóc đen như mây xõa tung sau người, ngón tay thon dài nhẹ vuốt vuốt mắt Minh Nguyệt giống như muốn vuốt đi những phiền muộn của nàng.

Nhưng hắn càng mềm nhẹ, ánh mắt Minh Nguyệt càng nhíu chặt, hắn lại càng vội vàng muốn vuốt đi. Nàng cũng ngủ càng bất an, thậm chí bắt đầu né tránh bàn tay hắn.

Tay Ngự Hạo Hiên chậm rãi dừng lại nhưng vẫn để trên mắt nàng. Sau đó, nhẹ vuốt đi vài sợi tóc trên trán nàng mà vuốt gọn ra sau gáy. Ngón tay lại lướt qua mắt nàng, chạm đến vết sẹo dữ tợn hồng nhạt kia mới dừng lại.

Vết sẹo dài chừng một ngón tay, qua mấy năm, vết thương vốn uốn lượn nay đã trở thành màu hồng nhạt cực kì bất đồng với màu da. Nó khiến cho khuôn mặt vốn xinh đẹp khuynh thành lại bị phá hủy.

Vốn là giai nhân!

Giọng Ngự Hạo Hiên trầm thấp có chút dao động. trong bóng đêm, đôi đồng tử màu lam ẩn chứa cảm xúc không nói rõ, hần hơi cúi đầu, môi mỏng hôn lên vết sẹo kia.

Có lẽ là Minh Nguyệt cảm nhận được có hơi thở ngay sát, đôi mày cong hơi chau lại, mi dài nhẹ mở, đến khi Ngự Hạo Hiên như sắp hôn lên vết sẹo kia thì nàng mở mắt, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ dưới ánh trăng kia.

- Tỉnh?

Giọng nói trầm thấp hơi khàn khàn, con ngươi màu lam hết sức thâm trầm, bàn tay nhẹ nâng người Minh Nguyệt lên để nàng gối lên cánh tay hắn rồi ôm nàng vào lòng:

- Trầm đánh thức nàng?

Minh Nguyệt hơi run run mi dài, rồi chớp xuống, thu hồi lại sự thất thần khi nãy, ngửi thấy mùi Long diên hương trên người Ngự Hạo Hiên, lại nhắm mắt, nhẹ nhàng nói:

- Là nô tì không thể ngủ sâu.

- Ừ

Ngự Hạo Hiên lên tiếng, tựa cằm trên trán Minh Nguyệt, hơi thở nồng ấm phả vào tóc nàng rồi cúi đầu hôn trán nàng, giọng nói nhu hòa:

- Minh Nguyệt có thể nói cho trầm biết nàng suy nghĩ gì không?

Trái tim run lên, Minh Nguyệt mở to hai mắt, mi dài xẹt qua xiêm áo trước ngực hắn, hoàn toàn tỉnh ngủ, ánh mắt lộ ra sự mệt mỏi và có chút đau thương, môi hồng hơi mấp máy như muốn nói gì lại thôi.

Khóe miệng có chút chua xót, ngực phập phồng, bàn tay trắng nõn để lên ngực hắn, cảm thụ được sự ấm áp mà lúc nào cũng có thể lãng trí chính mình, mười ngón tay dần khép lại, cười nhẹ nói:

- Nô tì suy nghĩ sao Hoàng thượng còn chưa ngủ.

Ngự Hạo Hiên từ từ nhắm mắt, nghe Minh Nguyệt trả lời vậy cũng không lên tiếng. Chỉ ôm nàng sát lại một chút khiến hai người gần gũi như không thể chia lìa rồi giọng hần như có như không:

- Bởi vì trầm muốn biết vì sao Minh Nguyệt ngay cả trong giấc ngủ cũng bất an đến thế.

Rồi hần vùi đầu nhìn Minh Nguyệt hơi chớp mắt xuống, giọng nói như dự hoặc:

- Nói cho trầm, vì sao nàng ở trong lòng trầm mà vẫn còn bất an.

Trái tim như bị đâm chỉ giây lát đã trở nên đau đớn. Ánh mắt Minh Nguyệt bị kiềm hãm, sự ảm áp quanh người nháy mắt lại lạnh như băng đá, nàng ngẩng đầu nhìn ánh mắt mình vĩnh viễn không thể nhìn thấu kia, đôi mắt ảm đạm, cả người như bị chìm vào cạm bẫy mà hần giăng sẵn.

Hơi lắc đầu, tóc dài quấn quanh cánh tay hần tựa như muốn cuốn lấy trái tim hần. Minh Nguyệt dần dần cười lạnh nhạt, yếu ớt, vươn tay xoa ánh mắt khác người của hần, ngón tay mơn man đôi lông mày kiếm đầy anh khí:

- Hoàng Thượng thật đẹp

Đây là lần đầu tiên nàng trầm mê vì khuôn mặt này.

Ánh mắt Ngự Hạo Hiên hơi trầm một chút, đôi mắt thâm trầm hòa vào bóng đêm có chút mất tự nhiên né tránh, hần nhìn nơi khác rồi lại nhìn nàng, khôi phục lại sự trầm ổn khi này.

Minh Nguyệt tựa như không nhìn thấy điều đó, nàng chăm chú nhìn như đang suy tư điều gì. Tay lướt qua lông mày hần, mắt hần, mũi hần cho đến đôi môi mỏng tượng trưng cho sự bạc tình thì đôi môi hồng chân thật cười lên nhưng trong ánh mắt đầy sự đau thương và cô đơn.

Một nam tử thâm trầm khiến người khác không nhìn thấu, thủ đoạn âm ngoan khiến người khác sợ đến lông tóc dựng đứng nhưng lại thiên sủng vạn ái một nữ nhân, si tình khiến người khác rung động. Đầu ngón tay Minh Nguyệt dừng ở môi hần, đôi mắt bị thương bị lông mi dài che dấu, nàng nhắm mắt, nhẹ hôn lên môi hần.

Chỉ chớp mắt thôi nhưng Minh Nguyệt cũng cảm nhận được cả người Ngự Hạo Hiên cứng nhắc và run rẩy. Môi nàng chạm lên môi hần chỉ như chuồn chuồn lướt nước mà thôi.

Sau đó, Minh Nguyệt chui vào lòng Ngự Hạo Hiên, gắt gao ôm chặt hần như sợ hần sẽ rời đi ngay lập tức, chôn khuôn mặt mình trong lồng ngực hần.

- Minh Nguyệt.

Đột nhiên Ngự Hạo Hiên gọi, giọng nói rất nhẹ lại hơi thở dốc trầm trọng.

- Vâng! Minh Nguyệt nhắm mắt đáp lại

Ánh mắt Ngự Hạo Hiên đột nhiên ảm đạm xuống như muốn che dấu cảm xúc để người khác không thấu, như muốn vội vàng nắm bắt điều gì, một lúc sau, hần nhắm mắt, cảm cọ cọ trán Minh Nguyệt, thấp giọng:

- Cùng ta.

Minh Nguyệt lại nhẹ “vâng” một tiếng, bàn tay trắng nõn gắt gao nắm chặt xiêm y phía sau lưng hần, đầu ngón tay bị thương có thể lở mồm thấy rõ.

Canh năm, trời tờ mờ sáng

Tần công công cầm triều phục dẫn theo hai Ngự tiên thị nữ đứng hầu ngoài cửa, cho đến khi nghe được giọng nói quen thuộc trong điện vọng ra:

- Vào đi.

Cửa phòng bị đẩy ra, Tần công công theo thói quen tiến vào, vừa đi lên phía trước lại phát hiện có một chiếc bình phong khiến hần nhất thời dừng bước. Sau đó nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn. Tần công công hoàn hồn, hần vội phát tay sai hai Ngự tiên thị nữ phía sau hầu hạ Hoàng thượng thay quần áo.

Tần công công nhìn tấm bình phong mới xuất hiện, trong lòng có chút nghi hoặc. Theo quy củ, phi tần đều phải thức dậy trước khi Hoàng thượng lên triều, hầu hạ Hoàng thượng thay quần áo, đưa tới trước điện rồi quỳ lạy tạ ơn.

Mà mỗi vị phi tần khi thị tẩm đều phải làm như vậy. Chỉ riêng vị Đức phi nương nương này từ lần đầu tiên tiến cung đã có chút bất thường mà nay ngay cả Hoàng thượng lên triều cũng không dậy, như thế không hợp quy củ.

Tần công công nhìn tấm bình phong tổ khiết kia, mấy lần định hỏi Hoàng thượng nhưng vì sắp tới giờ lâm triều không thể chậm trễ nên hắn chỉ có thể cúi đầu bước theo Ngự Hạo Hiên ra Hướng Ân điện. Có lẽ là vì mãi suy nghĩ nên cho đến khi đứng trước điện, hắn cũng không để ý Hoàng thượng đã dừng chân, cho đến khi gió lạnh buổi sớm thổi tung phất trần trong tay hắn thì mới dừng bước lại.

Tần công công dừng bước, đầu óc cơ hồ trống rỗng, hắn nghĩ mình không thoát khỏi tội chết. Nhưng khi xoay người nhìn Hoàng thượng đang đứng trước điện lại sửng sốt. Bởi lẽ Hoàng thượng dừng chân lại quay đầu nhìn vào phòng ngủ Đức phi nương nương.

- Hoàng thượng.

Tần công công run giọng kêu. Chỉ thấy Ngự Hạo Hiên suy tư, lúc sau mới thấp giọng:

- Người đi Ngự dược phòng hàm một chén thuốc đưa đến.

- Nô tì tuân mệnh.

Tần công công cúi đầu lĩnh chỉ.

Ngự Hạo Hiên thu hồi ánh mắt, lại nói:

- Đức phi đêm qua chưa thị tẩm, người chỉ hàm một chén thuốc bổ đưa tới là được. Còn việc ghi vào sổ thì không cần sửa. Nhớ chưa.

Dứt lời không đợi Tần công công đáp lời đã đi thẳng ra khỏi Hướng Ân điện.

49. Q.1 - Chương 50: Một Mọi

Mặt trời đỏ rực nhô cao, mở cửa sổ, không khí lạnh lùng đưa tới mùi hương hải đường thoang thoảng.

Sau khi tắm rửa xong, Minh Nguyệt chỉ mặc chiếc áo mỏng đứng trước cửa sổ nhìn cây hoa hải đường. Bàn tay trắng nõn nhẹ vuốt giọt sương trong suốt đọng lại trên đóa hoa, đôi mắt bình tĩnh như nước, y phục như tuyết, uyển nhược bích nhân (uyển chuyển, mềm mại)

“ Hoa khai bất phùng thì

Hoa lạc bất nhân tri”

(hoa nở không rõ từ bao giờ mà hoa rơi thì không ai hay biết)

Minh Nguyệt hái một đóa hải đường cầm trong tay, lẳng lặng nhìn. Lúc sau, nàng hồ hững ngất từng cánh hoa vút vào không trung để gió cuốn đi, những cánh hoa hồng nhạt rơi đầy mặt đất.

Phía sau, cửa phòng ngủ được đẩy ra, Tiêu Đồng dẫn theo Tần công công đi vào, thấp giọng gọi:

- Tiểu thư, Tần công công đưa thuốc đến.

Nói rồi nhìn xuống đất, hai tay giữ khăn lụa, môi anh đào hơi nhếch.

Tần công công bưng bát thuốc tiến lên hai bước, cúi đầu cung kính nói:

- Đức phi nương nương, mời.

Mặt Minh Nguyệt không chút dao động, nàng hơi giật mình, chớp mi, quay đầu nhìn hai người đứng sau mình, đôi mắt dừng ở chén thuốc trên khay ngọc kia một chút, ý bảo Tiêu Đồng bưng đến.

Tiêu Đồng xoay người bưng chén thuốc trong tay Tần công công, từ từ đi về phía Minh Nguyệt, hơi mắt tự nhiên nói:

- Tiểu thư.

Minh Nguyệt khẽ trả lời, vươn tay lấy chén thuốc kia, mùi vị đắng nghét khiến nàng chỉ muốn ném bát thuốc đi. Nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều, một ngụm uống cạn, sau đó đem bát thuốc cho Tiêu Đồng, xoay người tiếp tục nhìn về phía cây hải đường nở rộ, im lặng không lên tiếng.

Nhìn Minh Nguyệt thoải mái uống xong bát thuốc, Tần công công càng nghi hoặc, hẩn nhướn mày, nhận bát ngọc trong tay Tiêu Đồng, ngẩng đầu nhìn Minh Nguyệt, muốn nói cái gì nhưng lại nhớ đến câu nói của Hoàng thượng: “Nếu Đức phi có hỏi gì, người đáp như bình thường, chuyện thuốc bổ không cần nhắc đến.”

Trố mắt nhìn nhưng Tần công công không nói gì, cúi xuống bước đi. Nhưng khi bước ra khỏi phòng ngủ lại quay đầu nghi hoặc nhìn Minh Nguyệt rồi mới khôi phục lại thần sắc bình thường, quay về Ngự Thư phòng bẩm báo lại.

Xuân tới dù còn chút lạnh nhưng trăm hoa vẫn nở rộ, trong Ngự hoa viên muôn hồng nghìn tía.

Minh Nguyệt mặc trường bào trắng, một mình đi vào hoa viên. Hơi dừng bước, liếc nhìn rừng hoa mai trợ trụi toàn cành khô, hơi chớp hàng mi dài rồi tiếp tục đi tới Ngự Hoa viên.

- Đức phi nương nương, thân thể hôm nay không tốt?

Đột nhiên phía sau một tiếng nói the thé truyền đến, sau đó, Lí công công mặc triều phục màu nâu lập tức xuất hiện trước mắt Minh Nguyệt, chỉ thấy hẩn cúi đầu cùng kính quỳ lạy:

- Nô tài tham kiến Đức phi nương nương, nương nương vạn phúc.

Minh Nguyệt đứng dưới gốc hải đường, tay vươn ra đón lấy một cánh hoa bay xuống, liếc mắt nhìn Lí công công đang quỳ dưới đất, giọng nói mềm nhẹ có chút yếu ớt:

- Lí công công đứng lên đi.

Lí công công nghe giọng Minh Nguyệt có chút mệt mỏi không nhịn được mà nhìn nửa khuôn mặt Minh Nguyệt nhưng lại không tìm ra bất kì dấu vết gì, chỉ có thể cúi đầu tạ ơn:

- Tạ ơn nương nương.

Sau đó cúi đầu đứng lên.

Minh Nguyệt liếc mắt nhìn hoa viên rực rỡ, không để ý nói:

- Gần đây Lí công công có tin gì muốn bán cho bản cung?

Vừa nghe đến bán tin tức, mặt Lí công công có chút mất tự nhiên, càng thêm vài phần ảm đạm nhưng hẩn lập tức hiểu ý, nhìn xung quanh một chút rồi mới thấp giọng nói:

- Nương nương, hôm nay Hoàng hậu muốn nô tài mời Chiêu dung nương nương đến Phượng Tê cung để bàn việc loại bỏ Hoa mi nhân.

Hoa Như Sương.

Minh Nguyệt nhìn mấy cánh hoa rơi xuống tay, khóe miệng có chút ý cười, bàn tay dần nắm lại nhưng vẻ mặt vẫn ảm đạm như trước. Đôi mắt nhìn vài tần phi đang ngắm hoa trong Ngự hoa viên, xoay người đi vào rừng mai.

Lí công công thấy Minh Nguyệt rời đi, nhất thời không biết nên làm thế nào, vừa định đuổi theo đã thấy vài phi tần kia thì bưng tỉnh, xoay người vội vàng đi về Phượng Tê cung phục mệnh.

Trong rừng hoa mai tiêu điều. Ngày xưa rực rỡ mà nay chỉ còn là lớp đất bụi dưới chân.

Minh Nguyệt lạnh lùng nhìn quanh, bàn tay vẫn nắm chặt những cánh hoa hải đường, đi thẳng về phía trước. Đến khi nhìn thấy chiếc ghế đá mới dừng chân. Đôi mắt lạnh lùng, nàng quay đầu đi đến đường tắt thông vào lãnh cung, không nghĩ ngợi gì mà cứ thế bước đi.

Cửa lớn lạnh lùng. Bên cửa cỏ dại mọc đầy. Trước đây khi mới đến là những cây cỏ khô bị tuyết bao phủ tiêu điều nay đã xanh tươi, rậm rạp.

Minh Nguyệt bước từng bước vào, bàn tay phải đi mạng nhện trên cửa lại chợt nghe thấy tiếng đàn bi thương, đứt quãng. Bước chân như bị ngăn lại, rồi sau đó bước về phía tiếng đàn truyền đến đã thấy Như Nguyệt một thân tố khiết ngồi trên thảm cỏ đánh đàn.

- Tiếng nước nở tựa như tiếng khóc nỉ non....

Minh Nguyệt nhẹ nhàng nói rồi bước đến phía Như Nguyệt đang kinh ngạc nhìn mình. Ngồi xuống bên cạnh Như Nguyệt, ngón tay trắng nõn vuốt vuốt dây đàn:

- Khi đánh đàn, không nên lên dây quá căng nếu không sẽ dễ bị đứt.

Đứt lời Minh Nguyệt đem dây đàn hơi nói lỏng rồi chậm rãi đàn lên, uyển chuyển đánh lên khúc “diện mạo tư”, giọng nói mềm nhẹ mang theo vài phần cô tịch:

- Nhìn dòng nước chảy, chảy qua bến đò, xóm cũ, chân núi mà có chút u sầu. Từ từ nhớ, từ từ hận, hận đến khi già mới thôi, người tựa lâu ngấm trăng...

Rồi sau đó dừng lại, nhìn Như Nguyệt:

- “Diện mạo tư hề diện mạo ức” (1 câu thơ nói đến sự tương tư). Như Nguyệt vẫn còn muốn Hoàng thượng?

Như Nguyệt trở mắt nhìn Minh Nguyệt đột nhiên xuất hiện, nhìn đôi mắt nàng trong suốt không thấy được bất kì cảm xúc gì, cô đơn lặp lại:

- Diện mạo tư hề diện mạo ức.

Sau đó, khóe mắt có chút sương mù, nàng quay đầu nhìn đàn cổ trước mắt, bàn tay trắng nõn che đôi môi đỏ mọng, giọng nói run rẩy:

- Hạo Hiên, hấn....

Lời còn chưa dứt đã khóc không thành tiếng.

Tình đến tình đi, có lẽ chính là như vậy. Minh Nguyệt rũ mắt, trong lòng đau đớn khiến nàng như ngừng thở nhưng khóe miệng lại lạnh nhạt cười.

50. Q.1 - Chương 51: Tim Đau

Chuyện cũ trước kia mãnh liệt như sóng, cuộn cuộn như khói bụi trần gian.

Tây sương phế viện trong lãnh cung, tiếng đàn run rẩy, gió nhẹ thổi, những đóa hải đường rơi xuống, bay múa đầy trời, rơi xuống bụi cỏ khiến cho tòa cung điện lạnh lùng, hoang phế thêm vài phần kiêu mị mà thê thương

Một lúc lâu sau, tiếng đàn ngừng bật, Minh Nguyệt nhìn chiếc đàn kia hơi thất thần rồi sau đó chậm rãi đứng lên, nhìn những cánh hải đường bay múa trên không, trong lòng lại nặng nề thêm vài phần, chỉ lẳng lặng đi tới cây hải đường kia.

- Cây này chắc cũng đến trăm năm.

Minh Nguyệt nhẹ xoa thân cây đầy vết kiếm, nhiều dấu vết đã không còn rõ nhưng những vết kiếm hỗn độn cho thấy lòng người múa kiếm khi ấy phức tạp cỡ nào.

Như Nguyệt cũng đứng lên theo sau Minh Nguyệt, nàng hơi gật đầu, nhướn đôi mày thanh tú, ngẩng đầu nhìn cây hải đường cao lớn đến lan can, những đóa hoa bay giữa bầu trời, khe thở dài:

- Lúc ta tiến cung đã nghe một số cung nữ lớn tuổi nói về truyền thuyết “trăm năm hải đường, ngàn đời tình kiếp”. Nhưng bởi vì liên quan đến Thái tổ nên tám năm trước, khi Hoàng thượng đăng cơ đã cấm nhắc đến chuyện này.

“Trăm năm hải đường, ngàn đời tình kiếp?”

Minh Nguyệt quay đầu nhìn Như Nguyệt, trong lòng như có một cảm xúc dẫn dắt, hơi động mi:

- Là truyền thuyết gì?

Như Nguyệt nhìn thần sắc Minh Nguyệt rất chân thật, sự u tối khi nãy bỗng chốc hóa thành hư không, che miệng cười rộ lên, nàng thật không nghĩ Minh Nguyệt lại tin tưởng những truyền thuyết như vậy, nói:

- Là chuyện xưa liên quan đến Thái tổ hoàng đế và Minh Nguyệt Quý phi, lời đồn có nhiều loại, không giống nhau. Ta cũng đã từng hỏi qua Hoàng thượng nhưng Hoàng thượng chỉ cười trừ, cho nên...

- Chuyện xưa đó nói cái gì?

Minh Nguyệt không muốn nhắc đến Ngự Hạo Hiên nên cắt ngang lời Như Nguyệt, đi về phía bên kia.

Như Nguyệt không rõ lại tưởng Minh Nguyệt thích tìm hiểu chuyện đã qua nên nói:

- Chuyện trước của Quý phi kia ta không biết, chỉ biết có cung nữ nói, Quý phi từng làm phản, ở trên lầu dùng mũi tên bắn chết Thái tổ, sau bị đại quân vây quanh, nhảy lầu mà chết.

Minh Nguyệt kinh hãi nhìn Như Nguyệt, vì sao chuyện này và trong “Thánh Tổ gia huấn” lại không đồng nhất? Minh Nguyệt Quý phi không phải bị Thánh Tổ ban chết sao? Tại sao lại thành phản loạn mà chết?

Như Nguyệt nhìn ánh mắt đầy nghi hoặc của Minh Nguyệt, mỉm môi cười:

- Mộ Tuyết, ta không lừa ngươi, đây là một ma ma lớn tuổi nói cho ta. Sau khi ta vào lãnh cung bà bị biếm đến Tây giao trông Hoàng lăng.

Nói đến đây, Như Nguyệt thiếu điều chỉ tay lên trời mà thề.

Nhìn thần sắc Như Nguyệt hết sức chân thật, Minh Nguyệt cũng không truy vấn nhưng những điều đã biết lại bị phủ định khiến nàng trong lòng nhất thời bối rối, hỗn loạn. Phản loạn, bắn chết, nhảy lầu.... những từ này đem nàng vây vòng khiến nàng hít thở không thông.

Minh Nguyệt cũng không hiểu vì sao mỗi lần nhắc tới Minh Nguyệt Quý phi trong lòng mình luôn rất bất an, sợ hãi khi nghe được những chuyện bất hạnh về nàng, dường như vận mệnh của nàng liên lụy đến sinh mệnh của chính mình.

Như Nguyệt thấy sắc mặt Minh Nguyệt dần tái nhợt, nhất thời hơi hoảng hốt. Nàng vội tiến lên đỡ Minh Nguyệt, ánh mắt bất an, khẩn trương nói:

- Mộ Tuyết, ngươi không sao chứ?

Minh Nguyệt hoàn hồn, thoáng nhìn Như Nguyệt bất an, trong lòng cố gắng khắc chế lại, mỉm cười nói:

- Ta không sao, chỉ là cảm thấy tiếc hận.

Rất tiếc hận thậm chí là đau lòng đến hít thở không thông, dù không rõ vì sao nhưng cảm giác này tựa như đó chính là chuyện của mình

Tiếc hận? Như Nguyệt sững sốt không hiểu ý Minh Nguyệt, cũng không kịp hỏi thì Minh Nguyệt lại nói:

- Sắc trời không còn sớm, ta phải về Ngưng Tuyết cung, Như Nguyệt bảo trọng.

Như Nguyệt vừa định nói nhưng lại không nói ra lời, nghe Minh Nguyệt nói thế hơi bĩu môi rồi cũng không nói gì, chỉ gật gật đầu, bộ dáng mềm mại đáng yêu.

Trong lòng Minh Nguyệt tê rần như bị chạm đến miệng vết thương, nàng không quay đầu, vội vàng rời đi.

Minh Nguyệt quay về Ngưng Tuyết cung, Tiêu Đồng lo lắng tiến lên, trán ướt mồ hôi, nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, người đi đâu? Thiếu chút nữa thì đem nô tì chết rồi.

Nói xong, lại lau mồ hôi trên trán nói:

- Hoàng thượng hôm nay đợi tiểu thư nửa nén hương khiến nô tỳ rất sợ hãi, cũng may nô tì nói tiểu thư tâm tình phiền muộn. Sau đó, Hoàng thượng cũng không truy vấn mà bỏ đi rồi.

Minh Nguyệt cười cười, bước lên thêm đá, đi vào đại điện, không để ý nói:

- Chỉ thế thôi sao?

Sau đó ngồi xuống bàn, nhìn chén nước trà còn nóng, ánh mắt có chút ảm đạm:

- Vừa mới đi sao?

Tiêu Đồng gật đầu cũng không biết nên nói gì.

Minh Nguyệt trong lòng có chút không vui lại cười rộ lên, đi về phòng ngủ, nhẹ giọng sai:

- Ta có chút mệt, người đi làm việc của mình đi.

Sau đó vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Minh Nguyệt nửa nằm trên giường, trong tay cầm bản “Thánh Tổ gia huấn” nhưng cũng chưa mở ra, ngây ngốc nhìn bìa sách cổ, vài dòng chữ cứng rắn, lạnh lùng, bàn tay trắng nõn xoa sách, trong lòng có cảm giác lo lắng nói không thành lời.

Nếu trong Tổ huấn là giả thì vì sao lại được biên soạn thành Tổ huấn? Mặc dù trước đó đã đoán được trong đó có ẩn tình nhưng không nghĩ lại là sự thật thảm thiết như vậy. Nhưng những lời Như Nguyệt nói có thể tin được mấy phần?

Thở dài rồi nhắm mắt lại, ngón tay ngọc khẽ day day trán, buông sách rồi lại tùy ý rút một quyển sách trên giá, mở ra xem, muốn đọc để quên đi sự bối rối kia. Nhưng vừa lật được hai trang lại nghe thấy ngoài điện có tiếng:

- Hoàng thượng giá lâm.

Ánh mắt hơi động Minh Nguyệt đã thấy cửa bị đẩy ra, bóng dáng màu vàng từ từ tiến vào. Nhìn thấy Minh Nguyệt nửa nằm trên giường, Ngự Hạo Hiên trong mắt có chút cảm xúc rồi đi về phía nàng, không để ý Minh Nguyệt đến giờ vẫn chưa đứng dậy thi lễ.

- Trẫm nghe nói hôm nay Minh Nguyệt không vui.

Ngự Hạo Hiên mỉm cười ngồi cạnh nàng, cúi đầu nhìn nàng, trong mắt đầy ý cười sủng nịnh, giống như thói quen, nhẹ vuốt tóc Minh Nguyệt rồi hôn lên đó.

Minh Nguyệt cười khẽ nhưng nụ cười có chút vô lực, ngón tay trắng nõn cầm bàn tay hắc đang vuốt mái tóc mình nói:

- Hoàng thượng cả ngày đến chỗ nô tỳ không sợ nô tì được sủng mà kiêu?

Ngự Hạo Hiên ngừng tay, hắc nhìn bàn tay mình đang được Minh Nguyệt nắm, cầm lại, kéo lên môi rồi hôn, thấp giọng nói:

- Có mùi hoa hải đường, Minh Nguyệt thích hải đường?

Minh Nguyệt gật đầu hơi hơi thất vọng, tuy đã biết trước rằng người thâm trầm như Ngự Hạo Hiên sẽ không dễ dàng trả lời bất kì điều gì.

Ngự Hạo Hiên trầm tư hồi lâu nhưng lại chỉ ngấm mắt hít hà ngón tay nàng, sau đó chậm rãi mở mắt, ánh mắt gắt gao nhìn nàng:

- Minh Nguyệt, trẫm muốn cho nàng được sủng mà kiêu nhưng nàng nguyện ý chăng?

Giọng nói trầm thấp, ôn nhu khiến Minh Nguyệt không rõ thật giả nhưng sự ôn nhu cũng khiến Minh Nguyệt khó mà trả lời.

Cười khẽ, Minh Nguyệt hơi thấp giọng nói:

- Nô tì không muốn rời khỏi Hoàng thượng nên nô tì sẽ không như thế.

- Hahaha

Nghe Minh Nguyệt trả lời, Ngự Hạo Hiên đột nhiên cười lên ha hả. Hắn đứng lên, từ cao nhìn xuống đôi mắt trong suốt của Minh Nguyệt, ánh mắt màu lam nhìn không rõ cảm xúc nhưng Minh Nguyệt có cảm giác lạnh lẽo rợn người.

Một lúc, Minh Nguyệt ngồi dậy thì Ngự Hạo Hiên kéo nàng vào lòng. Minh Nguyệt ngạc nhiên ngẩng đầu, đã thấy hắn lẳng lặng nhìn nàng rồi đưa tay vuốt môi nàng, giọng nói đầy khí phách:

- Minh Nguyệt trầm muốn nó.

Trái tim run lên, Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn ánh mắt kiên quyết của Ngự Hạo Hiên, đột nhiên bối rối có cảm giác muốn chạy trốn. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại gắt gao ôm chặt lấy thất lưng nàng, giống như muốn trói nàng lại.

51. Q.1 - Chương 52: Hộp Gấm

Gió mát thổi những cành liễu, hoa nở điêu linh.

Bóng đêm mông lung, ánh trăng đơn lẻ, Ngưng Tuyết cung đèn đuốc sáng trưng, những cung nữ tiến cung đã lâu nhìn thấy thì biết đêm nay Hoàng thượng sẽ ở lại chỗ Đức phi.

Trước cửa Hương Ân điện, Tiêu Đồng đi qua đi lại, bàn tay trắng nõn gắt gao cầm chiếc khăn lụa. Đêm nay là đêm thứ hai liên tiếp Hoàng thượng ở lại Ngưng Tuyết cung mà thái độ của tiểu thư lại không rõ là buồn hay vui, nói cách khác là nàng không biết nên làm gì cho nên rất phiền chán, chỉ có thể đứng trước điện.

Tần công công cũng đứng trước điện, quay đầu nhìn Tiêu Đồng đi qua đi lại, hơi nhướng mày. Lúc sau, hắn không kiên nhẫn mà cười nói:

- Nha đầu Tiêu Đồng, người sắp san bằng đại điện mất rồi.

Nói xong Tần công công lại lắc đầu:

- Người nếu không kiên nhẫn thì không cần gác đêm, đi ra ngoài tìm việc vui vui mà làm.

Tiêu Đồng trở mặt hạnh nhìn Tần công công khó hiểu. Nhưng Tần công công lại như biết rõ, nở nụ cười, thở dài:

- Năm đó ta vừa mới tiến cung cũng y như người, luôn tìm việc vui vẻ mà làm, nhưng nay tuổi đã lớn nên cũng dần dần thay đổi.

Nghe Tần công công nói xong, Tiêu Đồng mới hiểu được ý tứ khi nãy. Vì thế nàng cười, khẽ nhảy đến trước mặt Tần công công che miệng cười:

- Công công ta đi đây, chính là ngài bảo ta ra ngoài nên ngài nhất định phải giữ bí mật cho ta.

Nói xong Tiêu Đồng nhảy xuống thềm đá, cười hi hi chạy ra ngoài cửa Ngưng Tuyết cung.

Tần công công nhìn bóng dáng màu xanh của Tiêu Đồng dần biến mất, khóe miệng khi nãy đầy ý cười dần dần đọng lại, ý vị thâm trường, khôi phục lại thần sắc bình tĩnh giống như trước đó không hề phát sinh bất kì chuyện gì.

Cửa sổ động sương lạnh. Dưới ánh nến phản chiếu bóng phù dung trường hơi hơi lay động tạo nên một trận hoa mai phất phơ. Trên giường, hai người ôm nhau mà ngủ, chăn lụa thêu mẫu đơn, mười ngón tay xiết chặt, triển miên vô cùng, ngọc nhuyễn ôn hương.

Ngự Hạo Hiên vội ôm chặt Minh Nguyệt, lẳng lặng nhìn nàng ngủ, đôi đồng tử màu lam lóe ra sự ấm áp, mềm nhẹ. Ngón tay thon dài nhẹ vuốt tóc mây, động tác dịu dàng, hồi lâu sau hắn nhắm mắt, tựa cằm lên trán Minh Nguyệt, môi mỏng ẩn chứa nụ cười.

Đêm thâm trầm

Đêm lạnh trong lãnh cung, một bóng dáng trắng bệch đứng ở cửa nhìn ra xa, bóng đêm tràn ngập dấu đi thần sắc của nữ tử.

Tiêu Đồng mặc quần áo cung nữ màu lam đứng sau Như Nguyệt, nhìn xuyên qua ngự hoa viên về phía Ngưng Tuyết cung, mơ hồ có thể thấy đèn đuốc nơi đó. Nàng hơi cúi đầu, ôn nhu nói:

- Tỷ tỷ, để vương vốn có nhiều việc bất đắc dĩ. Hơn nữa, ngày đó Hoàng hậu cố ý khiến tiểu thư khó xử, Hoàng thượng đi an ủi tiểu thư là chuyện đương nhiên...

- Nhưng cho tới bây giờ, Hoàng thượng cũng chưa từng liên tục sủng hạnh bất kì phi tử nào.

Tiêu Đồng chưa nói xong đã bị Như Nguyệt cắt ngang. Nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, quay người đi vào trong lãnh cung, đôi mắt rưng rưng trong bóng đêm lóe ra sự thống khổ:

- Hoàng thượng vốn không trầm mê trong nữ sắc, hẳn luôn khắc chế.

Mặc dù, mình đã từng được cực sủng nhưng cũng chưa bao giờ được hân quyền luyện như thế, tuy rằng mỗi ngày đều nhớ nhung.

Tiêu Đồng ngăn người có chút không hiểu nhưng lại không dám hỏi, chỉ có thể nhẹ nhàng nói:

- Tỷ tỷ, mấy ngày nữa chắc Thượng Quan Trung sẽ có chút tin tức, lần này tiểu thư nhất định sẽ hành động theo kế hoạch, hơn nữa, tiểu thư cũng nói chỉ cần tỷ tỷ có thể lấy những thứ tiểu thư muốn thì một tháng sau...

Như Nguyệt hơi dừng lại, bàn tay trắng như ngọc gắt gao nắm thành quyền, cắn chặt môi dưới, rồi từ từ nói:

- Tiên Nhi, ta bây giờ không thể lấy được long bội. Vốn dĩ ta chỉ được nhìn long bội một lần, nếu là... nếu là ta có thể quay lại bên Hoàng thượng một lần nữa, ta...

Như Nguyệt chần chờ một hồi rồi lấy trong tay áo một chiếc hộp đưa tới trước mặt Tiêu Đồng, chân thật nói:

- Tiên nhi, người đưa vật này cho Mộ Tuyết, còn những thứ kia, ta phải chờ đến khi quay lại bên Hoàng thượng mới có thể lấy được, Tiêu Đồng, người nhớ rõ chưa?

Tiêu Đồng theo ánh trăng mà nhìn chiếc hòm trong tay Như Nguyệt, ngây ngốc tiếp nhận, nghi hoặc nhìn Như Nguyệt, nhẹ giọng nói:

- Như Nguyệt tỷ tỷ, đây là....

- Đây là thứ Mộ Tuyết muốn.

Như Nguyệt nhìn Tiêu Đồng cầm lấy chiếc hộp, nàng cầm tay Tiêu Đồng vội nói:

- Tiêu Đồng, người nhất định phải giục Mộ Tuyết giúp ta, ta biết nàng có bản lĩnh này, ta thật sự không thể đợi. Người nói cho nàng, chỉ cần ta có thể trở lại bên người Hoàng thượng, trong vòng nửa tháng, những gì nàng muốn ta sẽ lấy hết cho nàng.

Thật ra những thứ Minh Nguyệt muốn vô cùng khó để lấy trộm, thậm chí có một số thứ Như Nguyệt còn chưa từng gặp qua, có lẽ là bên người Ngự Hạo Hiên. Nàng nếu ngay cả tuổi thọ của mình cũng hy sinh thì còn nê hà lấy mấy thứ kia hay sao? Nàng hiện tại cái gì cũng không cần, chỉ cần cùng Ngự Hạo Hiên ở một chỗ thì điều gì nàng cũng làm.

Nghe Như Nguyệt nói xong, Tiêu Đồng vẫn rất nghi hoặc, nàng cất chiếc hộp cẩn thận nhưng cũng không dám hỏi gì, chỉ gật gật đầu.

Thấy Tiêu Đồng đáp ứng, Như Nguyệt thở phào nhẹ nhõm. Nàng vội cầm chặt cổ tay Tiêu Đồng rồi lại chậm rãi buông ra, trong mắt đầy tín nhiệm và mong đợi, nàng nhẹ nhàng nói:

- Tiêu Đồng, tỷ sống hay chết đều trông cậy vào người.

Sau đó, nàng quay người đi vào tây sương lạnh cung, đẩy cửa ra nhìn vào căn phòng rách nát đến không chịu nổi.

Tiêu Đồng nhìn bóng dáng cô liêu của Như Nguyệt, trong lòng bị rung động mạnh, nàng gắt gao giữ chặt chiếc hộp, không hề do dự, quay người chạy ra khỏi lạnh cung.

52. Q.1 - Chương 53: Hủy Thư

Canh năm, buổi sáng dần tới, sắc trời mông lung.

Ngự Hạo Hiên thay quần áo vào triều vẫn như bình thường sai cung nhân không được đánh thức Đức phi nghỉ ngơi rồi sai Tẩn công công chuẩn bị thuốc, sau đó lên long liễn, khởi giá Kim Loan điện, lâm triều.

Trong phòng ngủ, Minh Nguyệt lặng lẽ tỉnh lại, bàn tay trắng nõn sờ bên cạnh lại thấy chỉ còn chút hơi ấm sót lại. Nàng hơi mở mắt, mi dài run rẩy một chút rồi quay đầu nhìn bên cạnh mình, mùi Long diên hương vẫn mơ hồ như trước nhưng trong lòng lại thấy lạnh lùng.

Thở dài, Minh Nguyệt ngồi dậy, ngẩng ngốc nhìn cửa sổ mở sẵn. Mùi hương hải đường dịu dàng tỏa ra, từng cánh hồng nhạt bay múa, gió thổi bay vào trên thảm đỏ trong phòng, giọt sương sớm trên cánh hoa lóa ra khiến người thương tiếc.

Khóe môi hơi mím, ngón tay thon nhẹ vuốt mái tóc dài rối tung sau lưng, mắt nhìn bóng dáng vẫn đứng hầu bên cửa, nói nhỏ:

- Tiêu Đồng

Tiêu Đồng nghe tiếng gọi liền đứng thẳng lên rồi đẩy cửa bước vào, kéo váy đi về trước giường Minh Nguyệt, hai tay nhẹ thu chiếc khăn, thần sắc tái nhợt, nhẹ gọi:

- Tiểu thư.

- Tắm rửa.

Minh Nguyệt liếc nhìn nàng một cái, hạ mi, khẽ dựa ở mép giường vương bàn tay trắng nõn xoa xoa trán. Nhưng vừa đụng vào lại khiến dấu vết trên trán thoáng đau đớn, ngón tay như bị kìm hãm lại, lông mày nhướng cao rồi nhắm vội mắt tựa như một mối.

Tiêu Đồng thấy thần sắc Minh Nguyệt như vậy những lời muốn nói lại nuốt xuống, cúi đầu nói:

- Để nô tì sai hạ nhân, tiểu thư cứ nghỉ ngơi một lúc đi.

Nói xong, nàng xoay người rời đi.

- Hôm qua đi thăm tỷ tỷ?

Đột nhiên, Minh Nguyệt hơi mở mắt, không nhanh không chậm nói rồi nhìn về phía Tiêu Đồng đang cứng đờ người lại nhẹ cười, giọng nói dịu dàng:

- Tiêu Đồng không có gì nói cho ta sao?

Tiêu Đồng cứng đờ người, mở to hai mắt, giật mình đứng đó, một lúc sau nàng cứng ngắc gật đầu rồi mở cửa phòng ngủ, sai cung nữ đứng ngoài:

- Mau chuẩn bị nước tắm cho nương nương.

Những cung nữ đó lập tức nói “vâng” rồi lĩnh mệnh lui ra.

Lúc này, Tiêu Đồng mới quay người đi đến bên cạnh Minh Nguyệt. Thần sắc vô cùng khấn trương, lấy trong tay áo một hộp gỗ khắc hoa cực nhỏ màu nâu, chần chừ đưa tới trước mặt Minh Nguyệt, hơi mím môi như là còn chưa chuẩn bị được lí do thoái thác cho tốt. Hồi lâu, khẽ nói:

- Tiểu thư, Như Nguyệt tỷ tỷ nói đây là thứ tiểu thư muốn, hơn nữa...

Minh Nguyệt thoáng nhìn hộp gỗ rồi cầm lấy. Tay ngọc nhẹ mở khóa, ánh mắt vốn trầm tĩnh nhanh chóng tối sầm lại rồi đóng mạnh hộp gỗ, hít sâu một hơi nói:

- Tiêu Đồng muốn nói cho ta biết nếu Như Nguyệt không trở về bên cạnh Hoàng thượng thì những thứ còn lại không thể lấy được đúng không?

Tiêu Đồng ngăn ra ngậy ngốc nhìn thần sắc lạnh lùng mà trong trẻo của Minh Nguyệt, trong lòng có cảm giác rất khó nói, chỉ có thể cứng nhắc gật gật đầu rồi cúi đầu không nói.

Tắm rửa xong, Tần công công lại tới dâng thuốc cho Minh Nguyệt uống sau đó lại bưng bát không vội vàng rời đi, về Ngự Thư phòng phục mệnh.

Trước bàn trang điểm, Minh Nguyệt cầm bút vẽ nhìn nữ tử trong gương, hơi chớp mắt rồi chậm rãi buông bút. Sau đó sai Tiêu Đồng búi tóc đơn giản cài mấy cây trâm bạch ngọc, rồi chọn mấy viên trân châu trang sức, mặc bộ trường bào trắng, hơi mệt mỏi nằm trên trường kỉ.

Tiêu Đồng nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của Minh Nguyệt không biết nên nói gì, chỉ có thể đứng thẳng một bên đợi sai bảo. Nhưng Minh Nguyệt chỉ cầm chiếc hộp trong tay nhìn ngắm. Hồi lâu sau, chậm rãi nói:

- Tiêu Đồng, chuyện xuất cung ngày ấy làm thế nào rồi?

Tiêu Đồng bước lên trước vài bước, nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư yên tâm, Tiêu Đồng đã theo ý tiểu thư mà mua chuộc vài tên ăn mày và mấy kẻ điều dân trên phố, chỉ cần tiểu thư ra lệnh thì bọn họ lập tức sẽ tung tin đồn.

Minh Nguyệt gật đầu nhìn chiếc hòm trong tay rồi cầm bản Thánh Tổ gia huấn trên trường kỉ. Khuôn mặt lạnh lùng, sau đó, nàng hơi động tay, chậm rãi xé nát quyển sách. Tiêu Đồng còn đang kinh ngạc thì Minh Nguyệt đưa vụn sách cho nàng:

- Giờ tỷ đêm nay, người nghĩ cách giấu vào phòng Thượng Quan Uyển Nhi, tìm một nơi kín đáo mà giấu cho kĩ.

Tiêu Đồng mở to mắt hạnh không dám tin nhìn cuốn sách hoàn toàn bị hủy trong tay. Đôi tay trắng nõn run run. “Thánh Tổ gia huấn” là quyển sách mà mỗi phi tần trong cung đều có. Nếu cung phi hủy sách thì tội cũng như tội dâm loạn, mà nay tiểu thư lại...

- Tiểu thư, này...

Tiêu Đồng cắn môi, giọng run run, phá hủy cuốn sách này khác nào tự phá hủy sự trong sạch của mình.

Minh Nguyệt cười khẽ, nàng chậm rãi đứng lên đi đến phía cửa sổ, hít sâu khí lạnh ngoài phòng, bàn tay trắng nõn kéo nhánh cây hơi hướng vào trong cửa, ngón tay ngọc nhẹ vỗ về mấy đóa hải đường còn đắm sương, nhẹ giọng nói:

- Người làm chuyện này xong phải đi tìm Lí công công. Cuối cùng hắn cũng có cơ hội nguyện trung thành với ta.

Tiêu Đồng nhú mi, tròn mắt nhìn bóng dáng Minh Nguyệt tịch liêu, đơn bạc. Nàng gắt gao cầm lấy cuốn sách bị xé kia rồi như hạ quyết tâm nói:

- Tiểu thư, nô tỳ nhất định sẽ làm việc này thật thỏa đáng.

Minh Nguyệt buông tay đang kéo nhánh cây, đóa hải đường kia theo gió bay xuống, cô tịch rơi trên bệ cửa sổ. Ánh mắt Minh Nguyệt ảm đạm rồi cười rộ lên, tiếng cười không rõ buồn vui càng khó nói là sung sướng hay ưu thương, khẽ kêu một tiếng rồi nhắm mắt lại:

- Mau đi đi.

Gật đầu, Tiêu Đồng giấu quyển sách trong người, nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ.

Ban đêm, gió mát cô tịch, mây đen che trăng, Ngưng Tuyết cung xuất hiện hai bóng đen, cung nữ gác đêm hét thốt thanh, Ngự lâm quân tuần tra nghe thấy vội đuổi theo nhưng hai bóng đen đã sớm biến mất trong bóng đêm. Mọi người đều thấy thần sắc Tiêu Đồng hoảng sợ vô cùng chạy từ trong phòng ngủ ra, tay áo đầy vết máu loang lổ, mặt đầy nước mắt, thần sắc kích động kêu to:

- Cứu mạng. Mau truyền Thái y, mau truyền Thái y.

Nhất thời, hậu cung hỗn loạn, Thái y vội đến Ngưng Tuyết cung. Hoàng hậu, Hiền phi, Thục phi, Âu Dương Chiêu dung cũng vội vã tới. Đến khi các nàng bước vào phòng ngủ chỉ thấy phòng ngủ hỗn loạn mà hoảng hốt, giá sách bị đổ rớt xuống, trên sàn vết máu loang lổ mà Minh Nguyệt đang mê man nằm trên giường.

Hoàng hậu vội vàng bước vào trong phòng ngủ hỏi Tiêu Đồng đang quỳ trên đất mà khóc:

- Rốt cuộc sao lại thế này? Đức phi làm sao vậy?

Tiêu Đồng hai mắt đầm lệ, vừa thấy Hoàng hậu lập tức dập đầu liên tục, khóc nói:

- Hoàng hậu nương nương, nô tỳ tội đáng chết vạn lần.

Nói xong nàng lại nức nở khóc:

- Khi này nô tì hầu hạ nương nương đi ngủ, cũng không ngờ từ cửa sổ đột nhiên có hai hắc y nhân tiến vào, sau đó nô tì cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết nương nương đột nhiên đẩy nô tỳ ra, sau đó, nương nương bị thương.

Mọi người đều ngây ngốc, ám sát cung phi chính là tội chết huống chi lại là Đức phi nương nương. Âu Dương Chiêu dung nhướng mắt nâng Tiêu Đồng đang khóc không ngừng, nhẹ giọng nói:

- Tiêu Đồng, hai người kia làm thương Đức phi nương nương rồi có lấy đi thứ gì không?

Tiêu Đồng ngẩng đầu nhìn Âu Dương Hồng Ngọc, nước mắt càng nhiều, lắc đầu nói:

- Nô tì bị nương nương đẩy ra đụng vào bàn rồi ngã sấp xuống, đến khi hoàn hồn thì bọn chúng đã ra khỏi phòng ngủ.

Âu Dương Hồng Ngọc cúi đầu rồi lại nhìn Hoàng hậu nói:

- Hoàng hậu nương nương, việc này không phải tầm thường, có thể thấy kẻ kia không phải thật sự muốn ám sát Đức phi nương nương mà là có ý trộm đồ.

Dứt lời, Âu Dương Hồng Ngọc nghi hoặc nhìn về giá sách bị đổ cùng sách bị phân tán đầy đất.

Hoàng hậu gật đầu, sắc mặt hơi tái. Hậu cung phát sinh chuyện như vậy đây là lần đầu tiên. Nàng thân là người đứng đầu hậu cung, nếu việc này bị Hoàng thượng biết... trong lòng nàng quặn lại, trấn tĩnh nói:

- Tiểu Lý Tử. Người lập tức sai người thu dọn lại phòng ngủ Đức phi, còn nữa...

Hoàng hậu liếc nhìn người đứng sau mình, nhướng mi nói:

- Việc này không thể kinh động thánh giá, các người đi nghỉ ngơi trước đi.

Mọi người không nghĩ Hoàng hậu nói như vậy, nhất thời đều trầm mặc, nhìn nhau chăm chú. Chỉ duy nhất Thượng Quan Uyển Nhi bình tĩnh nói:

- Nếu Hoàng hậu nương nương đã nói thế, nô tỳ cũng xin về nghỉ.

Nói xong mang theo Thanh Dung rời khỏi Ngưng Tuyết cung. Mà những tần phi, cung nữ khác cũng dần rời đi. Chỉ còn lại Âu Dương Hồng Ngọc đứng bên Hoàng hậu, vẻ mặt suy ngẫm.

53. Q.2 - Chương 54: Ân Tình Phu Thê

Đêm xuống, xe của Hiền phi nghiền qua những viên đá cuội trên Ngự hoa viên mà rung động, lắc lư. Thanh Dung cầm đèn đi trước, vài cung nữ đi theo sau. Trên xe, Thượng Quan Uyển Nhi lười nhác dựa lên ghế, nhìn ánh trăng rải trong ngự hoa viên, ngón tay chống trán, đột nhiên cười lạnh, cách rèm lụa mỏng nhìn Thanh Dung cười nói:

- Thanh Dung nghĩ việc tối nay là như thế nào?

Thanh Dung hơi nhíu mi, mâu quang thâm trầm, lát sau hơi lắc đầu nói:

- Theo nô tỳ thấy, những lời chiêu dung nương nương nói khi nãy không sai, nếu là Ngưng Tuyết cung thật sự có kẻ xâm nhập thì mục đích của người này không phải là ám sát Đức phi mà là có ý đồ khác, nhưng là...

Thanh Dung đang nói đột nhiên dừng lại một chút, nghi hoặc nói nhỏ:

- Nhưng nô tỳ thấy rất kì lạ. Phòng ngủ Đức phi nương nương tất cả đều hoàn hảo chỉ duy nhất giá sách bị phá hoại. Xem ra cũng không phải là vì tiền tài, như vậy mục đích tột cùng là gì?

Thượng Quan Uyển Nhi gật đầu, mắt đẹp hơi nheo lại, khóe miệng cười lạnh lùng, tay ngọc khẽ gõ lên gối sơn đỏ, âm thanh lạnh lùng nói:

- Đến tột cùng là vì sao? Ha ha. Thanh Dung không nghĩ đây là khổ nhục kế của Mộ Tuyết sao?

Dứt lời Thượng Quan Uyển Nhi lại vò chiếc khăn lụa trong tay, lạnh giọng nói:

- Chỉ là, không biết lần này tiện nhân này muốn hãm hại ai?

Thanh Dung ngẩn ra, trong lòng hơi lạnh, đôi mi thanh tú càng nhíu chặt, lắc lắc đầu nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, thương thế trên người Đức phi nương nương là thật, hơn nữa... Nếu đây thực sự là khổ nhục kế thì vì sao Tiêu Đồng lại nói không nhìn được kẻ trộm cầm đi thứ gì?

Lần này, Thượng Quan Uyển Nhi cũng rơi vào trầm tư, quả thật đây cũng là nguyên nhân khiến nàng nghi ngờ nhất. Nhưng Mộ Tuyết lại là người giáo hoạt, thiện biến, sao có thể lấy suy đoán bình thường mà đoán được? Nghĩ đến đây, Thượng Quan Uyển Nhi nhắm mắt, thở dài:

- Thanh Dung, việc này nhất định không thể khinh thường, người nhất định phải chú ý kĩ, bản cung không hi vọng lại có chuyện thạch tín thứ hai.

Thanh Dung gật đầu đáp:

- Là tại nô tì thất trách. Nhưng nô tì nhất định sẽ điều tra việc này rõ ràng...

Lúc này Thượng Quan Uyển Nhi mới bình ổn được sự giận dữ trong lòng, lạnh nhạt nói:

- Nếu việc này không phải nhằm vào ta thì là nhằm vào Hoàng hậu, bản cung tuyệt sẽ không để nàng được như ý.

Thanh Dung đầu tiên hơi sững sốt rồi nhanh chóng hiểu ý, mâu quang trầm xuống, cười:

- Tiểu thư yên tâm. Hoàng hậu không muốn để Hoàng thượng biết việc này thì nô tì sẽ càng khiến việc nhanh chóng rơi vào tai Hoàng thượng...

Dứt lời, khuôn mặt thâm trầm của Thanh Dung khi bước vào Tư Mộ cung lại trở nên thanh thuần, nhu thuận đỡ Thượng Quan Uyển Nhi xuống xe.

Trong Ngưng Tuyết cung, Âu Dương Hồng Ngọc ngồi trước gương Minh Nguyệt nhìn thái y cẩn thận băng bó cánh tay bị đao chém, đôi mi thanh tú nhẹ động, tay cũng cứng đờ rồi nhẹ giọng nói:

- Thái ý, người chậm một chút, cẩn thận làm bị thương nương nương...

Sau đó quay đầu ra về đau lòng nhìn Minh Nguyệt, nhướng mi nói:

- Mộ Tuyết muội muội chịu khổ rồi, ta và Hoàng hậu nhất định sẽ tra ra hung thủ, trả uội một công đạo.

Minh Nguyệt nửa nằm trên giường, sắc mặt trắng như tờ giấy, mâu quang lóe ra không chừng giống như rất kinh hãi, nghe Âu Dương Hồng Ngọc nói thế không hề có chút vui sướng mà lại thêm mấy phần phiền muộn, khàn khàn nói:

- Như vậy... có phải mấy ngày sau Mộ Tuyết không thể gặp Hoàng thượng.

Tay Âu Dương Hồng Ngọc rung lên, vẻ mặt phức tạp, nàng nhẹ cười nói:

- Muội muội bị thương sao có thể hầu hạ Hoàng thượng?

Sau đó tự tay kéo chăn cho Minh Nguyệt, mím môi nói:

- Muội muội nghỉ ngơi cho tốt, ta về cung trước....

Minh Nguyệt hơi mất mát gật đầu, nhẹ nhắm mắt lại, nhưng khóe mắt lại hàm chứa một giọt lệ, môi hồng hơi mím, nhẹ giọng nói:

- Ý của tỷ tỷ ta hiểu, muội sẽ không làm khó hoàng hậu nhưng là...

Minh Nguyệt chậm rãi mở mắt, hơi không cam lòng nói:

- Còn mời tỷ tỷ nói cho Hoàng hậu, nếu nàng không thể lấy lại công đạo uội, muội nhất định sẽ tìm Hoàng thượng.

Ánh mắt Âu Dương Hồng Ngọc hoảng hốt nhưng lập tức bình tĩnh lại, chậm rãi đứng lên, gật gật đầu rồi đi ra phòng ngủ.

Đứng trước đại điện, Tiêu Đồng khóc đỏ cả mắt vừa thấy Âu Dương Hồng Ngọc đi ra vội chạy lên đón, giọng nói run sợ:

- Nô tỳ làm hại nương nương...

Nói xong, Tiêu Đồng lại khóc, bắt lực quỳ gối xuống.

Âu Dương Hồng Ngọc đỡ Tiêu Đồng đang quỳ, mỉm cười nói:

- Đức phi không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi, thái y đã xử lý tốt nhưng ngươi vẫn phải chiếu cố tốt nếu không sẽ để lại sẹo.

Tiêu Đồng kinh ngạc, kích động chạy vào phòng ngủ, quỳ gối trước giường Minh Nguyệt, khóc không thành tiếng, không nói được gì.

Âu Dương Hồng Ngọc lẳng lặng nhìn hết thấy một chút rồi mới xoay người rời đi, nàng lên xe, nhắm mắt lại, lạnh lùng nói:

- Đi Phụng Tê cung.

-

Đêm lại khôi phục sự yên tĩnh ban đầu, chỉ có Ngưng Tuyết cung đèn đuốc sáng trưng, cung nữ trong điện ai nấy sắc mặt tái nhợt, mà cửa cung cũng nhiều thêm mấy đội Ngự lâm quân bảo vệ.

Trong phòng ngủ, Tiêu Đồng ngồi trước giường, cẩn thận nhìn vết thương của Minh Nguyệt, khóc đỏ mắt ấy nấy nói:

- Tiểu thư, một đao này chắc chắn rất đau...

Nghĩ đến tiểu thư vì Như Nguyệt mà nhẫn tâm chém một đao vào tay mình, trong mắt lại ứa lệ, giọng nói lại nức nở.

Minh Nguyệt hơi nhướng mắt, ngồi dậy nhìn xuống cánh tay băng bó của mình, mâu quang trầm ám rồi cười yếu ớt:

- Hoàng hậu ngu độn nhưng không nghĩ Âu Dương Hồng Ngọc cũng ngu độn theo...

Nói đến đây, nhìn về phía Tiêu Đồng nói:

- Hoàng hậu bị cấm chùng mà hãm hại Mộ Tuyết, hủy thư giá họa Hiền phi. Vậy mà ta không nghĩ đến ý hay này.

Tiêu Đồng sững sốt, đôi mắt vẫn đăm lẹ nhưng sững sốt, ý của tiểu thư là:

- Tiểu thư thay đổi kế hoạch?

Minh Nguyệt cười khẽ, thở dài:

- Ta vốn không muốn kéo cả Hoàng hậu vào, dù sao cấm chùng tư qua đã là cảnh cáo nho nhỏ cho nàng. Nhưng là nàng lại càng muốn dây vào thì ta cần gì phải khách khí?

Tiêu Đồng trừng mắt chỗ hiểu chỗ không gật gật đầu nhưng lại nghi hoặc, nhíu mi nói:

- Tiểu thư, Hoàng hậu không cho phép chuyện này kinh động thánh giá, người vì sao..

- Vì ta cũng không muốn kinh động thánh giá...

Tiêu Đồng chưa nói xong Minh Nguyệt đã đế vào. Đôi mắt nàng có chút mất mát, nhìn về phía cửa sổ những cánh hoa hải đường phiêu linh, hít sâu một hơi:

- Ngự Hạo Hiền sẽ không tin tưởng ta.

Nhìn thần sắc Minh Nguyệt, trong lòng Tiêu Đồng đột nhiên nhói đau. Nàng lập tức cúi đầu, trong lòng rối rắm khó mà yên lại.

|

Trong Phượng tê cung, Hoàng hậu đi qua đi lại, khuôn mặt xinh đẹp đầy lo lắng và phiền chán, nàng liếc nhìn Âu Dương Hồng Ngọc đang bình thản phẩm trà, trong lòng lo lắng càng sâu, vỗ bàn, lạnh lùng nói:

- Tử Thần người đến cười bản cung hay giúp bản cung?

Âu Dương Hồng Ngọc giương mắt liếc nhìn hoàng hậu rồi từ tốn buông chén trà, đứng dậy bước lên rồi mềm mỏng nói:

- Hoàng hậu hôm nay một mình ra khỏi Phượng Tê cung dù Hoàng thượng không biết nhưng Thái hậu đương nhiên biết. Hoàng hậu đừng quên Hiền phi có thám tử bên người thái hậu...

Hoàng hậu vừa nghe lại càng nôn nóng, bất an, nàng đến cạnh Âu Dương Hồng Ngọc vội la lên:

- Vậy người nói ta nên làm gì bây giờ? Việc này nếu bị Thái hậu biết thì chắc chắn người sẽ truy vấn nguyên nhân, như vậy chuyện Mộ Tuyết sẽ...

Nghĩ đến chuyện này Hoàng thượng sẽ biết khiến lòng Hoàng hậu rét lạnh.

Âu Dương Hồng Ngọc hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Hoàng hậu lạnh nhạt nói:

- Hoàng hậu nghĩ việc này đơn giản thế thôi sao?

Rồi nàng đi tới trước bàn, đặt tay xuống, hơi nhắm mắt như vô lực nói:

- Hoàng hậu cũng biết hôm nay một mình rời khỏi Phượng Tê cung thì cho dù việc ám sát không phải là khổ nhục kế của Mộ Tuyết thì Thượng Quan Uyển Nhi cũng sẽ giá họa cho hoàng hậu. Sau đó tất cả mọi người sẽ đều nghĩ là hoàng hậu đang trả thù Mộ Tuyết.

Hoàng hậu sững sốt, khuôn mặt cực kì tái nhợt, người thiếu chút nữa ngã quỵ mà mà Lí công công vội tiến lên đỡ, dìu nàng lên phượng thấp (tràng kỉ khắc phượng), thất thanh nói:

- Người đâu, mau dâng trà an thần

Hoàng hậu run lên, nhắm mắt lại thở hổn hển, sau đó nắm chặt tay Âu Dương Hồng Ngọc, mở mắt ra, đôi mắt xinh đẹp đầy sự kinh hãi. Vào cung hơn 10 năm, đây là lần đầu tiên nàng sợ hãi như thế, đôi tay vầy vò khăn lụa, nói:

- Hồng Ngọc, người là người cực kì trí tuệ, nhiều năm qua Thượng Quan Uyển Nhi cũng không động được đến một sợi lông tơ của người hướng chỉ chỉ là một Xú phi. Hồng ngọc, lúc này người nhất định phải giúp ta.

Âu Dương Hồng Ngọc nhìn thần sắc kích động của hoàng hậu mà không biết nên nói gì. Nhưng nàng ta cùng Hoàng thượng hơn 10 năm tình nghĩa vợ chồng, hơi cúi đầu, cầm lại tay Hoàng hậu nói:

- Tỷ tỷ hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm, ân tình phu thê sâu sắc nếu... cho dù việc này Hoàng thượng có biết chắc cũng sẽ không làm quá.

Hoàng hậu ngẩn người, thất thố nhìn Âu Dương Hồng Ngọc, thất thanh nói:

- Thật thế chăng?

Mười năm ân tình... Trái tim hoàng hậu căng thẳng, nàng quả thực gả cho Hoàng thượng mười năm nhưng nàng chỉ nhớ rõ Hoàng thượng lãnh tình (lạnh lùng) mà Hoàng thượng ôn nhu, sủng ái là với một nữ tử khác.

Âu Dương Hồng Ngọc nhắm mắt, gật đầu nói nhỏ:

- Chắc chắn, nhất dạ phu thê bách dạ ân.... (một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm)

Không biết là đang thuyết phục hoàng hậu hay là thuyết phục chính mình. Âu Dương Hồng Ngọc cười yếu ớt, nhưng trong lòng lại có cảm giác thất bại

Mộ thị, Thượng Quan thị, Âu Dương thị, lần tranh đấu này, bất luận chân tướng ra sao đều sẽ có kẻ bị thương....

54. Q.2 - Chương 55: Bảo Toàn

Bóng đêm mờ lung, trăng tròn sao sáng, sau tiếng trống canh ba, trời đất tịch liêu.

Âu Dương Hồng Ngọc ngồi trên kiệu vôi vàng về Trùng Dương cung, một gã thái giám mặc triều phục nâu bước đi nhẹ nhàng, hăng hái đi trước dẫn đường mà phía sau là hai cung nữ áo lam tay cầm trường kiếm nhìn khắp xung quanh. Đến gần Ngự hoa viên đột nhiên dừng lại.

Trong kiệu, Âu Dương Hồng Ngọc nhíu mày, bàn tay nắm chặt khăn lụa. Thái giám dẫn đầu quay người, cúi đầu nói:

- Nương nương, trong Ngự hoa viên có người.

Có người? Âu Dương Hồng Ngọc vươn tay ngọc nhẹ vén rèm kiệu, nhìn khắp nơi một chút, đôi mi thanh tú nhẹ nhíu lại, dưới ánh trăng sắc mặt nàng càng tái nhợt. Mím môi, chần chừ rồi nói nhỏ:

- Chắc là cung nữ, thái giám nào đó thôi, về cung đi.

Thái giám dẫn đầu nhìn Âu Dương Hồng Ngọc một cái, mâu quang tinh nhuệ hơi lóe rồi cúi rồi cúi đầu nói:

- Nô tài tuân mệnh.

Sau đó quay người tiếp tục đi về phía trước.

Ánh trăng rải đều lên rừng mai trong Ngự hoa viên càng khiến cảnh vật tiêu điều, yên tĩnh không một tiếng động. Chờ khi trận bước chân dồn dập đi qua, dưới tàng cây, một thân ảnh mặc trường bào đen hiện ra, mơ hồ, một nữ tử che mặt từ từ bước ra. Đôi mắt nàng trong suốt nhìn về chiếc kiệu hồng của nhị phẩm cung phi, bàn tay trắng nõn vội bưng vết thương trên cánh tay trái, lui dần về phía sau, lấy ra trong tay áo vài mảnh giấy nhỏ đi về phía Tư Mộ cung, vừa đi vừa tùy tiện ném vài mảnh giấy, rồi biến mất trong màn đêm.

Trước Trùng Dương cung, cổ kiệu chớp đỏ dần dần hạ xuống, Thanh Lan vẫn canh giữ trước điện vội vàng bước xuống thêm đá, vén rèm kiệu nhẹ gọi “tiểu thư” rồi giúp Âu Dương Hồng Ngọc xuống kiệu

Về mặt Âu Dương Hồng Ngọc ủ rũ liếc nhìn đại điện rồi từ từ đứng dậy, tay ngọc bám cổ tay Thanh Lan đi đến trước điện. Nhưng khi bước lên thêm đá lại từ từ xoay người, liếc thái giám mặc nâu phục, hơi nhướn mi, mềm nhẹ nói:

- Hồ Hải, đi nhanh về nhanh.

Hồ Hải vừa nghe đã hiểu ý, hơi cúi đầu nói:

- Nô tài tuân mệnh

Rồi quay người phi thân ra khỏi Trùng Dương cung, biến mất trong màn đêm.

Trong phòng ngủ, Âu Dương Hồng Ngọc ngồi trước bàn, bàn tay trắng nõn nhẹ gảy đàn, tiếng đàn thâm tình nhưng lại có vài phần lạnh nhạt và phiền muộn, Thanh Lan dâng trà lên, giọng nói có mấy phần trách cứ:

- Đã sắp sang canh bốn rồi, tiểu thư vẫn nên lên giường nghỉ ngơi đi, thân thể quan trọng hơn, việc điều tra để mai làm cũng được....

Âu Dương Hồng Ngọc nhìn cây đàn trước mặt, tuy vô cùng mệt mỏi nhưng suy nghĩ trong lòng phức tạp, không hề thấy buồn ngủ chút nào. Nàng đứng dậy chậm rãi bước lên cửa sổ:

- Cũng may hôm nay Hoàng thượng ở Tẩm Tâm cung, nếu không...

Âu Dương Hồng Ngọc nhắm mắt hít sâu một hơi.

Thanh Lan nghe xong hơi cúi đầu, mâu quang lạnh lùng rồi đi đến phía sau Âu Dương Hồng Ngọc nói:

- Tiểu thư sợ là Hoàng hậu lần này chạy trời không khỏi nắng.

Âu Dương Hồng Ngọc mạnh mẽ mở mắt, mâu quang trầm xuống rồi nắm chặt tay, xoay người đi về phía giường, kéo mạnh chiếc chăn thêu mẫu đơn trên giường, khuôn mặt vốn tái nhợt lại có chút lo âu, nhưng không hề nói gì. “Chạy trời không khỏi nắng”. Nhắm mắt, trong đầu hỗn loạn vô cùng, trâm cài tóc lóe ra dưới ánh nến nhưng lại càng thấy sự ảm đạm.

Tiếng trống canh bốn nhẹ vang từ phía ngoài điện truyền đến quấy nhiễu mộng lành. Trong phòng ngủ, Minh Nguyệt thay ra y phục dạ hành, dưới ánh trăng nhìn vết thương trên cánh tay. Hồi lâu, nàng hít sâu một hơi, trong đêm tối, đôi mắt lạnh như băng, trong suốt, dưới khăn sa, môi hồng hơi nhếch, bàn tay trắng nõn xoa lên bệ cửa sổ khắc hoa lạnh lẽo rồi nhắm mắt lại.

- Tiểu thư.

Đằng sau, Tiêu Đồng một thân y phục dạ hành lác mình xuất hiện. Bàn tay trắng nõn nhẹ giật chiếc khăn che mặt xuống, thở hỗn hển nói:

- Quả nhiên không ngoài sở liệu của tiểu thư, sau khi tiểu thư rời đi, chiêu dung liền sai Hồ Hải công công kia quay về Ngự Hoa viên tìm kiếm...

Minh Nguyệt chậm rãi mở mắt, nhìn bóng đêm ngưng đọng ngoài cửa sổ, vuốt ve những hình hoa chạm trổ trên cửa, mâu quang lạnh lùng trầm xuống, sau đó đóng cửa sổ đi về phía tháp thượng nửa nằm, thấp giọng nói:

- Ngày mai đem những lời đồn đại về Thượng Quang Trung phát tán ra ngoài, nhớ kỹ, việc này tốt nhất là nên để rơi vào tai phụ thân và Âu Dương thừa tướng.

Tiêu Đồng nhìn gương mặt Minh Nguyệt không chút biểu tình rồi gật gật đầu, nhưng đôi mi thanh tú lại nhanh chóng nhú lại, giọng nói khẩn trương:

- Tiểu thư, việc này... nếu là thất bại một chút, nô tỳ sợ chiêu dung nương nương và Hiền phi sẽ nghi ngờ tiểu thư.

Minh Nguyệt hơi hơi nhắm mắt, nhìn như rất mệt mỏi, bàn tay trắng nõn nhẹ xoa xoa trán, thở dài một tiếng, mím môi nói:

- Tiêu Đồng nghĩ việc này cho dù Hoàng thượng nghĩ là Hoàng hậu làm thì chúng ta có thể làm lung lay vị trí của Hoàng hậu sao?

Dứt lời, khóe miệng cười lạnh:

- Chỉ cần Âu Dương thừa tướng thế lực trong triều một ngày không giảm thì cho dù là Hoàng thượng cũng không thể làm gì, mà ta, lần này chỉ là muốn mượn tay hoàng hậu để trừ bỏ Thượng Quan Uyển Nhi, về phần hoàng hậu... ta chỉ cần người trong thiên hạ biết hoàng hậu vô đức, không có năng lực, không xứng là mẫu nghi thiên hạ là đủ.

Tiêu Đồng trợn to mắt hạnh, đột nhiên hiểu rõ:

- Ý của tiểu thư là dần dần thu thập chứng cứ cho việc phế hậu, sau này thế lực Âu Dương thị suy giảm liền...

Nghĩ đến đây, Tiêu Đồng hưng phấn. Từ đó, trong lòng vẫn vô bá quan, hình tượng của hoàng hậu đương nhiên sụp đổ, đến khi Âu Dương thị suy vong thì việc phế hậu đương nhiên là chuyện nước chảy thành sông.

Minh Nguyệt cười yếu ớt, mâu quang lạnh lùng liếc phía Tiêu Đồng đang hưng phấn rồi mệt mỏi phát tay áo, ý bảo nàng ta lui xuống nghỉ ngơi. Còn nàng nằm trên tháp thượng nhìn về phía giường kia, đến khi Tiêu Đồng rời khỏi phòng ngủ thì tùy tiện cầm một quyển sách, lật hai trang rồi nhắm mắt lại.

Sáng sớm, sắc trời u ám, cuồng phong tứ phía, mưa gió sắp nổi.

Trong hậu cung lời đồn đại nổi lên bốn phía, ồn ào, huyên náo. Chỉ vì sáng dậy dọn dẹp, các cung nữ thái giám trong ngự hoa viên phát hiện thấy có vài vết máu và những mảnh giấy vụn, tuy là giấy vụn nhưng vẫn có thể thấy đó là vài tờ trong “Thánh tổ gia huấn”, trên giấy có vài vết máu nhưng chữ viết vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Lời đồn truyền ra khiến mọi người trong cung đều sợ hãi. Bởi lẽ không ai không biết “Thánh Tổ gia huấn” là cực kì trọng yếu với các tần phi. Nhất thời, mọi người đều đoán vị chủ tử không cẩn thận mà tự đánh mất danh tiết là ai. Cuối cùng trong Ngưng Tuyết cung truyền ra tin Đức phi nương nương bị mất sách.

Buổi trưa, trong Khôn Trữ cung một mảnh ảm ỹ, sắc mặt Thái Hậu khó coi cực điểm mà Minh Nguyệt ngồi bên cạnh lại càng sợ hãi và bất an. Nàng nắm chặt tay thái hậu thẳng thốt nói:

- Thái hậu, nô tì không cố ý làm mất sách, nô tì...

Thái Hậu nhướn mắt vỗ nhẹ tay Minh Nguyệt nhưng hai mắt lại nhìn về phía hoàng hậu đứng trên đại điện, tuy là một thân cấm y hoa phục, trăm cài ngọc giá trị nhưng vẻ mặt tái nhợt. Tay đeo nhẫn phỉ thúy bỗng dưng đập mạnh bàn, giận dữ nói:

- Việc đêm qua là người sai khiến.

Hoàng hậu run rẩy, đôi mắt đẹp rơm rớm sắp khóc, đôi môi đỏ mọng hơi mím định cãi lại thì Âu Dương Hồng Ngọc một thân trường bào vàng nhạt tiến lên, vội vã nói:

- Thái hậu bớt giận, việc đêm qua quá đột nhiên, Hoàng hậu thân là đứng đầu hậu cung, nhất thời quan tâm Đức phi mà phạm vào cấm kị, về tình có thể lượng thứ, xin Thái Hậu khoan dung..

Minh Nguyệt hơi hạ mi, nhìn không ra cảm xúc gì nhưng Thái Hậu lại càng tức giận. Bà đứng dậy nhìn Âu Dương Hồng Ngọc, trong mắt có chút trách cứ và không đành lòng:

- Tử Thần, từ trước đến giờ người luôn luôn che chở Hoàng Hậu. Nhưng khi trước Hoàng thượng giao cho người phụ tá Hoàng hậu xử lý chuyện hậu cung, người đã cam đoan gì với Hoàng thượng?

Nói xong, Thái hậu bước lên hai bước, giọng nói bình thản hơn rất nhiều, lại nói:

- Tử Thần, Hoàng thượng tín nhiệm người thế nào ngay cả ai gia cũng biết.

Âu Dương Hồng Ngọc cứng đờ người, đôi mắt như đầy sương mù, nàng khẽ cắn môi, cúi đầu, hai tay gắt gao nắm chặt khăn lụa rồi quỳ xuống trước Thái Hậu, run giọng nói:

- Là nô tì không khuyên can Hoàng hậu, xin Thái hậu trách phạt. Nhưng chuyện hoàng hậu bị cấm chửi lại tự ý xuất cung là việc ai cũng biết, nếu lại liên lụy đến việc này, chỉ sợ...

Âu Dương Hồng Ngọc đột nhiên dừng lại, nàng liếc liếc nhìn Minh Nguyệt đậm mặc ngồi trên ghế yên lặng, cúi đầu không nói tiếp.

Sắc mặt Thái hậu cũng dịu đi đôi chút nhưng ánh mắt lại nhanh chóng nhướng lên như đang trầm tư, tiến thoái lưỡng nan.

Mâu quang Minh Nguyệt hơi động, trong lòng như bị chặn lại, nàng chậm rãi đứng dậy, đi đến phía sau Thái hậu cười yếu ớt nhưng trong mắt lại đầy ủy khuất, nhu nhược nói:

- Thái hậu, nô tì trộm nghĩ muốn tìm sách về nhưng cũng không nghĩ, nếu Hoàng thượng biết việc này, nô tì...nô tì sợ cũng khó ăn khó nói.

Nói đến đây Minh Nguyệt cắn môi, vẻ mặt sợ hãi, ngón tay xoắn vào nhau.

Lời vừa nói ra khiến Hoàng hậu và Âu Dương Hồng Ngọc cùng sửng sốt mà Thái Hậu lại mỉm cười cầm tay Minh Nguyệt, sủng nịnh vỗ vỗ, nhu hòa nói:

- Ai gia biết Tuyết Nhi rất khôn khéo, phóng khoáng nhưng việc này sớm muộn gì Hoàng thượng cũng biết, đến lúc đó, nếu truy cứu...

Thái hậu hơi dừng lại rồi nhìn về phía Hoàng hậu vẻ mặt bất an, hơi cứng ngắc nói:

- Hoàng hậu, hôm nay ngươi phải đi tìm Hoàng thượng thỉnh tội, nếu không ngay cả ai gia cũng không bảo vệ được ngươi.

Sắc mặt Hoàng hậu lại càng tái nhợt, người lão đảo may mà Âu Dương Hồng Ngọc đứng dậy đỡ nàng, nhưng nàng vẫn xui xẻo, đôi mắt rưng rưng nghẹn ngào:

- Thái hậu, nô tì.... Thái Hậu, nô tì không thể đi.

Mâu quang Minh Nguyệt tối sầm lại, lập tức nói:

- Thái hậu, việc này bỏ đi, Hoàng thượng chính sự bận rộn.

Âu Dương Hồng Ngọc lập tức gạt đầu vừa định phụ họa thì đã thấy Thái hậu ý vị thâm trường nói:

- Hoàng thượng tuy không phải ai gia sinh nhưng tính nết Hoàng thượng ra sao ai gia hiểu rõ nhất.

Sau đó nhìn thoáng qua Hoàng hậu, lạnh lùng nói:

- Tử Thần, ngươi đưa hoàng hậu đến Ngự Thư phòng.

55. Q.2 - Chương 56: Long Nhan Giận Dữ

Buổi sáng, sắc trời hôn ám, tiếng sấm chớp giạt mạnh, trong khoảnh khắc cuồng phong nổi lên, những đóa hải đường phi vũ rồi rơi xuống đất bụi, chìm trong mưa lạnh.

Minh Nguyệt một thân váy trắng tố khiết đứng trước Hương Ân điện, đôi mắt nhìn bụi mù bên ngoài, bàn tay trắng nõn nhẹ cầm khăn lụa, tóc bay phất phơ, hoa tai hơi động, váy dài phiêu động (bay).

Tiêu Đồng bưng chén trà trong tay, chậm chậm tiến lên đứng cạnh Minh Nguyệt, cuồng phong ngoài điện thổi mạnh khiến nàng hơi nheo nheo mắt nhìn Minh Nguyệt đang ngẩn người nói:

- Tiểu thư, ngoài điện mưa to gió lớn, nên vào trong phòng uống bát canh hạt sen cho ấm người thôi.

Đôi mi dài hơi run rẩy, Minh Nguyệt nhẹ khoát tay để Tiêu Đồng đi vào trong điện còn nàng vẫn đứng đó nhìn cảnh sắc tiêu điều, từ từ vuốt mắt, xoay người đi đến bên chiếc đàn, ngón tay thon nhẹ vuốt đàn.

Tiêu Đồng thất thần nhìn Minh Nguyệt rồi đem bát trà đưa cho Đồng Nguyệt, đi đến cạnh Minh Nguyệt, cẩn thận nói nhỏ:

- Tiểu thư từ Khôn Trữ cung về đã rầu rĩ không vui, có phải là Thái hậu...

Nghĩ đến Thái Hậu Tiêu Đồng lại chắc chắn thêm vài phần, Hoàng hậu là cháu của Thái hậu sao lại có thể thấy chết không cứu?

Minh Nguyệt đang gầy gầy đàn buông dừng tay, mi dài run rẩy chớp xuống nhưng rồi lại thở dài, gầy đàn, trầm giọng nói:

- Tiêu Đồng cảm thấy Hoàng thượng là người như thế nào?

Không nghĩ Minh Nguyệt lại hỏi thế này khiến Tiêu Đồng nhất thời sửng sốt, đôi mi nhíu lại trầm tư một lúc rồi lắc đầu. Tâm tư của Hoàng thượng thâm trầm nàng sao có thể đoán, đừng nói nàng ngay cả tiểu thư trí tuệ như thế sợ cũng không đoán được hai phần tâm tư Hoàng thượng.

Nghĩ đến đây, Tiêu Đồng hơi mất tự nhiên cúi đầu nhưng lát sau lại giống như nhớ ra điều gì đó, khuôn mặt có chút hưng phấn nói:

- Tiểu thư, nô tì từng nghe Như Nguyệt tỷ tỷ nói qua, nhưng..

Nói đến đây đột nhiên Tiêu Đồng ngừng lại, liếc nhìn Minh Nguyệt rồi cúi đầu.

Tay Minh Nguyệt nghịch đàn như bị kìm lại, sau đó cười yếu ớt hỏi:

- Như thế nào?

Tiêu Đồng trở mắt ngẩng đầu đã thấy thần sắc Minh Nguyệt thản nhiên tựa như sự đau thương mỗi lần nhắc đến Hoàng thượng chỉ như áo giặc, nàng mím môi rồi gần từng chữ:

- Ân... Như Nguyệt tỷ tỷ nói trong Ngự thư phòng của Hoàng thượng có một bức họa của một nữ tử. Dung mạo nàng ta giống Như Nguyệt tỷ tỷ tới tám phần nhưng giữa mi tâm lại có một điểm đỏ như chu sa.

Phanh ——

Dây đàn đứt, xẹt qua ngón tay Minh Nguyệt mang theo chút máu hồng. Bên ngoài điện chớp lóe lên những đạo ngân quang (ánh sáng trắng) chói mắt.

-tiểu thư.

Tiêu Đồng là hoảng, nàng sợ hãi mở to mắt nhìn ngón tay Minh Nguyệt rớm máu nhanh chóng dùng khăn lụa băng lại, run run nói:

- Tiểu thư, có phải Tiêu Đồng lỡ lời không?

Nàng vô dụng, nàng đáng chết. Tiêu Đồng trong mắt dâng lên sương mù, nước mắt lại rơi không ngừng.

Minh Nguyệt nhìn ngón tay mình bị băng bó, bên tai là tiếng Tiêu Đồng khóc. Mâu quang nàng lạnh lùng nắm tay lại, đầu ngón tay đau đớn khiến nàng rung mình rồi hít sâu một hơi, từ từ buông tay nhưng đôi mi thanh tú lại nhíu lại, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Còn có cái gì?

Tiêu Đồng vừa khóc vừa có chút khiếp sợ rồi vội vàng lau mặt, hốc mắt đỏ hoe đầy tự trách, nàng cúi đầu cắn môi nói:

- Như Nguyệt tỷ tỷ từng hỏi Hoàng thượng vẽ đó là ai, nhưng Hoàng thượng chỉ nói... nói đó là một cô nhân.

Chính vì vậy mà Như Nguyệt từng bị thương tâm, nàng vốn nghĩ người trên bức họa là nàng.

- Cô nhân?

Mâu quang Minh Nguyệt tối sầm lại, quay đầu nhìn Tiêu Đồng nghi hoặc nói:

- Một người diện mạo cực giống Như Nguyệt.

Tiêu Đồng ngây ngốc gật đầu, bĩu môi nói:

- Như Nguyệt tỷ tỷ nói như vậy nhưng... Trên bức họa có một chữ Nguyệt, nô tì nghĩ đó chắc là Như Nguyệt tỷ tỷ. Hoàng thượng vốn trầm mặc ít lời mà hần lại thích Như Nguyệt tỷ tỷ như thế cho nên...

Hần là như thế đi, làm gì có người giống nhau mà tên cũng giống nhau được.

“khi còn là thiếu niên, tình không biết từ đâu tới”

Minh Nguyệt đột nhiên lằm bằm, nàng hơi đứng dậy, thất thần đi vào phòng ngủ nhưng ánh mắt vẫn rối rắm như trước. Bỗng nhiên lại dừng bước, quay đầu nhìn Tiêu Đồng, ánh mắt lạnh lùng:

- Chuyện tình khi Hoàng thượng còn thiếu niên Tiêu Đồng có biết không?

Còn thiếu niên? Tiêu Đồng mở to mắt rồi mới hiểu được ý tiểu thư, nàng lắc đầu, nói thật:

- Hoàng thượng cùng hoàng hậu đại hôn thì Hoàng thượng vẫn còn là thái tử. Trừ hoàng hậu ra cũng không có bất kì thiên phi nào, hơn nữa... Hơn nữa, nghe nói Hoàng thượng trời sinh lãnh đạm không thích sắc dục...

Nói đến đây mặt Tiêu Đồng hơi ửng đỏ, vô thức hồi lâu mới nói tiếp:

- Hơn nữa Như Nguyệt tỷ tỷ cũng từng nói như vậy

- Không thích sắc dục?

Minh Nguyệt nói bình thản nhưng hơi nghi hoặc tuy rằng cũng biết Ngự Hạo Hiên cực ít chiêu tẩm phi tần nhưng..

Có lẽ nghe ra sự nghi hoặc của Minh Nguyệt, Tiêu Đồng nhanh miệng nói:

- Chẳng lẽ tiểu thư quên mất lần đầu thị tẩm sao? Ngày ấy các cung nữ bên ngoài nghi luận kì thật là vì bọn họ nhìn trên người tiểu thư.. ách... Hôm sau nô tì từng nghe Đông Nguyệt nói, các phi tần khác từng thị tẩm cũng không có chuyện như vậy.

Nói đến đây, Tiêu Đồng lại đỏ bừng mặt.

Minh Nguyệt sững sốt, ánh mắt hơi mất tự nhiên nhưng cũng không ngưng ngừng như Tiêu Đồng. Nàng nhìn ngón tay bị thương của mình một lúc bỗng nhiên nhớ tới ngày đó là do Thái hậu tác hợp, trong lòng có cảm giác nói, đêm đó động phòng có lẽ hần không tình nguyện, cho nên... mới như thế....

- Ta hơi mệt, người cũng đi nghỉ trước đi...

Minh Nguyệt lại thở dài một tiếng, hơi mất tự nhiên nói rồi bước vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Trong phòng ngủ, Minh Nguyệt nửa nằm trên tháp thượng, bàn tay trắng nõn cầm một quyển sách, lật hai trang rồi nhìn trong sách dòng chữ: “Thái Tổ năm thứ 13, Minh Nguyệt quý phi bị ban chết, chôn tại Hoàng lăng phía đông” rồi khép sách lại, mặt mỗi nhắm mắt lại. Nhưng trong đầu lại hiện lên tình hình trong Khôn trử cung hôm nay.

Câu nói của Thái hậu như ma chú trong lòng nàng: “ai gia tuy không sinh ra Hoàng thượng nhưng tính của Hoàng thượng ai gia là người hiểu rõ nhất”.

Mặc dù những lời này có ám chỉ nhưng cũng là muốn Minh Nguyệt khoan dung, độ lượng chớ làm khó Hoàng hậu. Lại cảnh cáo Hoàng hậu và Âu Dương Hồng Ngọc rằng Hoàng thượng là người trong mắt không chấp nhận hạt cát (k thích một tí sai sót nào) Nhưng lại càng là ám chỉ với mọi người ở đây là bà muốn bảo vệ Hoàng hậu.

Dù trước khi Minh Nguyệt đi Khôn Trử cung xin giúp đỡ đã nghĩ tới Thái hậu tất nhiên sẽ muốn bảo vệ Hoàng hậu nhưng chưa từng nghĩ bà lại muốn hoàng hậu tự thỉnh tội mà xin khoan thứ.

Kế này của Thái hậu có thể nói là nhất cử lưỡng tiện. Hoàng hậu tự thỉnh tội với Hoàng thượng thì cho dù Hoàng thượng nổi giận lôi đình nhưng cũng sẽ vì Âu Dương Hồng Ngọc mà châm chước, đến lúc đó dựa vào ân nghi phu thê, thế lực của Âu Dương thị trong triều đình mà việc to hóa nhỏ, việc nhỏ thành không có.

Minh Nguyệt buông sách xuống tháp thượng, chậm chậm đi về phía cửa sổ nhìn cảnh hoa hải đường bị gió mưa vùi dập, bàn tay trắng nõn nhẹ vỗ về cành cây trơ trụi, nhẹ ngâm:

- Hôm qua mưa gió, hoa rụng đầy lầu tây...

Minh Nguyệt nhìn cảnh hải đường trong tay hơi thất thần.

“chi nha” một tiếng cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Minh Nguyệt còn chưa hoàn hồn đã nghe tiếng nói đậm mạc:

- Hôm qua mưa gió, hoa rụng đầy lầu tây... ái phi có ý chỉ

Trong lòng Minh Nguyệt ngẩn ra lập tức quay lại nhìn Ngự Hạo Hiên đã thấy người hẩn ướt đầm, đôi giày thêu rồng vàng dính bùn trông rất chật vật, đôi mắt lạnh như băng, môi mỏng thâm trầm dường như mang theo hàn khí ngoài điện, dưới ánh nến kia, khuôn mặt tuấn mỹ ẩn nhẫn sự giận dữ.

Hẩn tức giận. Trong lòng Minh Nguyệt run lên, đôi mắt trong suốt nhìn cặp mắt như nước hồ sâu, trong lòng hơi chột dạ rồi mới nhẹ giọng nói:

- Sao Hoàng thượng lại đến đây?

- Trẫm không thể tới sao?

Khóe môi Ngự Hạo Hiên cười như không cười, hẩn đi lên phía trước, nhẹ vỗ hai má trắng nõn của Minh Nguyệt rồi mạnh mẽ nắm cằm nàng. Khi nàng còn đang ngây người thì hẩn hôn lên đôi môi ấm áp của nàng, bàn tay to luồn vào trong mái tóc nàng, giữ chặt khiến cho Minh Nguyệt hơi đau hừ khẽ, tay kia lại ôm chặt thắt lưng nàng không để nàng nhúc nhích.

Nụ hôn bá đạo và không chút ôn nhu khiến Minh Nguyệt gần như đứt hơi, môi lạnh như băng không hề báo trước mà tàn sát bừa bãi trong miệng nàng, cùng nàng triền miên làm cho sức lực phản kháng của Minh Nguyệt đều biến mất.

Chưa bao giờ bị đối xử như thế, trong lòng Minh Nguyệt hỗn loạn, nàng muốn giãy dụa nhưng lúc này Minh Nguyệt không thể dùng sức, nàng nhanh chóng giữ vai Ngự Hạo Hiên, ra sức muốn đẩy hẩn nhưng thân thể hẩn lại giống một pho tượng đá khiến nàng không thể dao động đến hẩn nửa phần.

- Ngó ngó.

Thật vất vả mới có thể thở dốc được một chút, Minh Nguyệt như cầu xin tha thứ hi vọng Ngự Hạo Hiên có thể ngừng sự tra tấn này lại nhưng Ngự Hạo Hiên một tay lại đẩy Minh Nguyệt về phía cột đá kia.

Cuối cùng, Ngự Hạo Hiên thở hổn hển buông Minh Nguyệt ra, cặp mắt màu lam lạnh lùng nhìn đôi mắt đầy sợ hãi của nàng, bàn tay giữ trong tóc Minh Nguyệt dần dần hạ xuống, chỉ thấy hai chiếc trâm bạch ngọc rơi xuống đất, vỡ tan, mái tóc đen nhánh phân tán.

- Đau không?

Lúc sau, chỉ thấy Ngự Hạo Hiên trầm giọng hỏi, đôi mắt màu lam lóe ra cảm xúc mà Minh Nguyệt không thể hiểu, hai chữ lạnh như băng càng khiến lòng Minh Nguyệt khiếp sợ.

Trong đầu Minh Nguyệt không thể tự chủ được, thân thể dần dần khôi phục lại sức lực, sắc mặt nàng dần dần khôi phục sắc mặt bình thường nhưng thủy chung không thể thản nhiên như bình thường.

Ngự Hạo Hiên nhẹ vuốt sợi tóc trên trán Minh Nguyệt, động tác cực mềm nhẹ nhưng lại khiến Minh Nguyệt nhẹn không được muốn né tránh, rồi sau đó chỉ nghi hẩn lạnh giọng nói:

- Trẫm cũng đau.

Thân mình Minh Nguyệt cứng đờ nhưng lại bị hẩn kéo vào lòng, nàng thở dốc, run rẩy kêu:

- Hoàng thượng.

Ngự Hạo Hiên dường như không để ý đến cảm thụ của Minh Nguyệt, vẫn cứ ôm nàng vào lòng giống như muốn nàng nhập vào xương cốt hẩn. Hồi lâu mới chậm rãi buông ra.

Lúc này Minh Nguyệt mới phát hiện bàn tay đỡ đầu nàng trên cột đá kia đỏ máu.

Trong phòng ngủ, mùi máu tươi lẫn với mùi hoa mai. Trước giường, Minh Nguyệt cẩn thận băng bó vết thương cho Ngự Hạo Hiên. Mỗi một lần băng bó đều như sợ hấn đau đớn mà nhẹ giọng hỏi han nhưng Ngự Hạo Hiên không nói gì tựa như đó không phải là vết thương trên người hắn.

Minh Nguyệt hơi hạ mi dài, trong lòng có chút đau xót khó nói. Nàng không thấy rõ được cảm xúc trong mắt Ngự Hạo Hiên lại càng không thể đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ có thể cúi đầu ngốc nhìn vết thương của hắn đã được băng bó cẩn thận, mím môi, nhỏ giọng:

- Được rồi.

Lúc này, Ngự Hạo Hiên mới liếc nhìn tay mình một chút rồi sau đó quay lưng, đứng dậy chậm rãi bước đến trước cửa sổ, nhìn cây hải đường bị mưa vùi gió dập.

Minh Nguyệt ngồi trên giường nhìn bóng dáng màu vàng kia, mi dài hơi động rồi cúi đầu, gắt gao kéo kéo khăn lụa trong tay rồi mới như hạ quyết tâm mà đứng dậy, đi về phía trước nói:

- Hoàng thượng, xiêm y của người ướt đẫm, nô tì...

Minh Nguyệt dừng một chút rồi hạ mi nói:

- Nô tì sai Tần công công đưa y phục đến.

Dứt lời, Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Ngự Hạo Hiên lạnh lùng đứng đó, không hiểu vì sao hắn lại như thế, chỉ có thể quay người đi ra cửa tựa như muốn trốn chạy.

Trước Hương Ân điện, Tiêu Đồng vừa thấy Minh Nguyệt vội vàng chạy tới, nắm chặt tay Minh Nguyệt run rẩy nói:

- Tiểu thư, người không sao chứ, Hoàng thượng hắn...

Nói đến đây, Tiêu Đồng kinh hồn, thân mình run run:

- Nô tỳ nghe Tần công công nói, Hoàng thượng đang trong Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương rồi sau đó Hoàng hậu và chiêu dung nương nương đến thỉnh tội. Đêm việc đêm qua kể hết lại một lần, kết quả.. kết quả là Hoàng thượng lại đem tất cả tấu chương ném vào Hoàng hậu rồi chạy ra Ngự thư phòng, ngay cả ô cũng không mang theo chạy thẳng về đây.

Trái tim Minh Nguyệt đột nhiên cứng lại, nàng có chút không dám tin nhìn về Tiêu Đồng. Hoàng thượng lấy tấu chương ném Hoàng hậu? Đôi mi thanh tú hơi nhướn, có chút hỗn loạn nói:

- Thế hoàng hậu chắc không sao chứ?

Nhất dạ phu thê bách dạ ân. Ngự Hạo Hiên sao lại như thế?

Tiêu Đồng gật đầu nhỏ giọng nói:

- Nghe nói chiêu dung nương nương che chắn cho hoàng hậu.

Âu Dương Hồng Ngọc. mâu quang Minh Nguyệt bỗng rung chớp động, sự bối rối khi nãy như bị một chậu nước lạnh dội vào, suy nghĩ thanh tỉnh hơn, nàng nhìn Tần công công đang cầm long bào, che ô đi tới liền đi lên trước, nhận khay ngọc trong tay Tần công công.

Tần công công cảm kích phúc thân với Minh Nguyệt rồi thở dốc:

- Làm phiền nương nương.

Sau đó như nghĩ tới điều gì, nhỏ giọng nói:

- Nương nương, Hoàng thượng hôm nay nhờ nương nương chăm sóc nhiều hơn chút.

Nói xong liền lui sang một bên.

Minh Nguyệt gật gật đầu nhìn xiêm y trong tay, hít sâu một hơi lại đi vào phòng ngủ, đẩy cửa ra, bước vào.

56. Q.2 - Chương 57: Nghi Hoặc Thật Sâu

Trong Phượng Tê cung, Hoàng hậu khóc đến lê mang hoa vũ, Âu Dương Hồng Ngọc an ủi mãi không dừng lại. Sau đó, Thái hậu đến thì mới dừng lại một chút nhưng vẻ mặt ủy khuất, nỉ non khóc.

Thái hậu mặc trường bào tơ vàng, ngực đeo chuỗi phật châu bằng phỉ thúy, Triệu Truyền đỡ bà ngồi trên phượng thạp, ánh mắt nhướng lên, vẻ mặt rất nghiêm túc, trâm cài phỉ thúy dưới ánh nến lóe ra quang mang lạnh lẽo.

- Thái hậu, người phải làm chủ cho Thanh Nhiên.

Hoàng hậu chật vật, tóc rối tung quỳ gối trước mặt Thái hậu, sự cao quý ngày thường không còn chút tăm hơi, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đầy nước mắt, uyển chuyển động lòng người, đầm đìa đáng yêu.

Thái hậu liếc nhìn hoàng hậu, hơi giận cầm chén trà trên bàn nhấp một ngụm rồi phịch một tiếng, nước trà sóng sánh đổ lên giày thêu mẫu đơn của Thái hậu.

Hoàng hậu bị tiếng này làm kinh sợ, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt thái hậu đang tức giận, nhất thời càng thấy ủy khuất, cắn chặt môi, hạ mi, ngừng bật, nước mắt trong suốt rơi xuống sàn đất lạnh băng.

Âu Dương Hồng Ngọc thấy hoàng hậu như thế sốt ruột nói nhỏ vào tai:

- Hoàng hậu đừng khóc, thái hậu sẽ không vui.

Khi Thái hậu còn là Hoàng hậu, tính tình cực cương liệt, khi xử lý các chuyện trong cung ghét nhất là các phi tần sụt sùi khóc. Khi tiên hoàng còn sống, còn từng vì một cung nữ mà đem biếm lãnh cung.

Hoàng hậu nghe Âu Dương Hồng Ngọc nói xong vội tiếp nhận khăn lụa, lau khô nước mắt trên mặt, sửa sang lại trường bào, mím môi nói:

- Thái hậu, việc hôm nay xin người làm chủ cho thần thiếp, thần thiếp..

Nói xong, hoàng hậu không nhịn được lại khóc lên.

Thái hậu cuối cùng không kiên nhẫn mà đập bàn, nghiêm khắc nhìn hoàng hậu rồi đi lên phía trước, giọng nói lạnh lùng:

- Thân là hoàng hậu nên biết thế nào là lễ hiếu. Uống cho người gả cho Hoàng thượng mười năm mà cũng không biết được tính nết Hoàng thượng.

Nói xong, Thái hậu tức giận không ngừng, liếc nhìn hoàng hậu đang quỳ trên mặt đất, ngực phập phồng thở.

Âu Dương Hồng Ngọc thấy thế bước lên đỡ lấy thái hậu, tay ngọc nhẽ vồ nhực Thái hậu:

- Thái hậu bớt giận, thái hậu bớt giận, chuyện hôm nay ở Ngự thư phòng hoàng hậu chỉ là nhất thời nóng vội nên mới lộng xảo thành chuyện, hơn nữa...

Âu Dương Hồng Ngọc hơi nhướng mi, trong mắt cũng đầy đau thương, nhẹ giọng nói:

- Hơn nữa, nô tì cũng không nghĩ Hoàng thượng lại phát hỏa lớn như thế.

Hoàng thượng luôn luôn bình tĩnh tự chế, đây là việc ai cũng biết. Nhưng hôm nay chỉ vì một câu của hoàng hậu mà tức giận ném hết tấu chương, nếu không có nàng bên cạnh chỉ sợ cũng không thể ngăn được những bản tấu chương kia cho Hoàng hậu.

Nghĩ đến thần sắc giận dữ của Hoàng thượng, Âu Dương Hồng Ngọc trong lòng lạnh lẽo, bàn tay nắm chặt Thái hậu hơn rồi trong mắt có ánh lệ, cúi đầu nói:

- Thái hậu, tất cả đều là nô tì không khuyên can hoàng hậu kịp thời nhưng là Hoàng thượng...

Nói đến đây, trong lòng Âu Dương Hồng Ngọc như bị chế trụ, đau đớn khó chịu.

Thái hậu nghe Âu Dương Hồng Ngọc nói không khỏi nhú mày, hơi suy nghĩ nhìn nàng, rồi sau đó mới bình ổn lại, giữ chặt tay Âu Dương Hồng Ngọc:

- Ai gia nghe nói Tử Thần bị thương, mau, lại đây cho ai gia nhìn xem nào.

Âu Dương Hồng Ngọc gật đầu, hốc mắt hồng lên, nằng hơi đau kéo tay áo lên, cánh tay có vài vết bầm tím. Thái hậu hít một hơi, cực kì đau lòng sai Triệu Truyền mời thái y nhưng bị Âu Dương Hồng Ngọc ngăn lại:

- Thái hậu, Tử Thần không sao. Chút vết thương này không cần kinh động thái y nếu không việc này sẽ lại âm ỉ lên.

Thái hậu thở dài, gật gật đầu cầm tay Âu Dương Hồng Ngọc nói:

- Vẫn là Tử Thần chu đáo, nhưng sao hôm nay Hoàng thượng lại không biết nặng nhẹ?

Âu Dương Hồng Ngọc thoáng nhìn cánh tay bị thương, sắc mặt hơi tái nhợt, cúi đầu nói:

- Tạ Thái hậu quan tâm, nô tì không sao, qua mấy ngày là được rồi.

Nhưng sắc mặt Thái hậu lại cực khó coi, nằng an ủi nắm tay Âu Dương Hồng Ngọc hơi nhướn mi:

- Hôm nay Mộ Tuyết chịu ủy khuất như thế tất nhiên Hoàng thượng đi an ủi nàng một phen là đúng lí, nhưng Tử Thần thay hoàng hậu chịu thương cho nên ngay mai ai gia sẽ bảo Hoàng thượng đến Trùng Dương cung an ủi người.

Dứt lời kéo tay Âu Dương Hồng Ngọc, đứng dậy gọi Triệu Truyền, bước ra khỏi Phượng Loan điện.

Thái hậu vừa đi, sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc hơi hồng nhuận, nằng đương nhiên biết hàm nghĩa trong lời Thái hậu nhưng trong lòng cũng có chút chua xót. Hoàng thượng lâu ngày chưa từng đến Trùng Dương cung, nay lại vì việc này...

Hoàng hậu quỳ trên mặt đất hơi hoảng hốt, nước mắt trên mặt chưa khô, nghe Thái hậu nói xong lại bị thống không chịu nổi. Mà nay, Thái hậu lại muốn đi khuyên Hoàng thượng đến sủng hạnh Âu Dương Hồng Ngọc. Đôi mắt xinh đẹp của hoàng hậu mờ mịt nhìn Âu Dương Hồng Ngọc đang ngây ngốc. Trong lòng đột nhiên có cỗ hận ý dâng lên, giống như toàn bộ sự bất mãn nhưng năm qua nổi lên khiến nàng tức giận không chịu nổi.

Hoàng hậu tập tễnh đứng dậy, ngọc thủ gắt gao nắm lấy khăn lụa trong tay, Lý công công vội tiến lên đỡ Hoàng hậu. Lúc này, Âu Dương Hồng Ngọc mới hoàn hồn, vừa định khuyên giải, an ủi hoàng hậu thì đã thấy hoàng hậu mắt tràn hận ý nhìn nàng chằm chằm, ngón tay đột nhiên chỉ thẳng mặt Âu Dương Hồng Ngọc hét lớn:

- Người cút đi cho ta, cút

Âu Dương Hồng Ngọc ngẩn ra, nằng bị khí thế của hoàng hậu dọa mà lui về sau hai bước, mặt không còn chút máu, tay nắm chặt khăn lụa, cắn môi nói:

- Tỷ tỷ.

- Người không xứng gọi ta là tỷ tỷ.

Hoàng hậu đột nhiên xông lên tát Âu Dương Hồng Ngọc, hai mắt đỏ bừng, ngực phập phồng, bỗng nhiên khóc lớn, giọng nói khàn khàn rít gào:

- Ta biết người trí tuệ hơn ta, được Hoàng thượng yêu thích hơn ta nhưng không ngờ hôm nay người lợi dụng ta để cầu Thái hậu được sủng hạnh. Âu Dương Hồng Ngọc, coi như ta nhìn nhầm người.

Về mặt hoàng hậu điên cuồng khiến Lý công công trở tay không kịp mà Âu Dương Hồng Ngọc khiếp sợ, trợn tròn mắt, không dám tin nhìn khuôn mặt xinh đẹp vụn vỡ của hoàng hậu, bưng miệng khóc, chạy ra Phượng Tê cung.

Thanh Lan đứng trước điện không kịp phản ứng, chỉ thấy chủ tử mình chạy trong mưa vào, suy nghĩ bối rối, vội gọi:

- Tiểu thư.

Rồi cũng đi theo sau.

Việc thái hậu đến Phượng tê cung tuy rằng đã ít người biết nhưng việc hoàng hậu ở trên điện lỗ lờ khiến Hoàng thượng tức giận ném tấu chương đã lan truyền khắp hậu cung. Nhất thời, hậu cung như bị nổ tung. Bởi lẽ Hoàng thượng đăng cơ hơn 10 năm, hậu cung sóng yên gió lặng, tuy Thực phi, Hiền phi và Âu Dương chiêu nghi ba người tranh chấp nhiều năm nhưng cũng chưa bao giờ phát sinh chuyện “tranh chồng” như thế này.

Trong Tư Mộ cung, Thượng Quan Uyển Nhi nửa nằm trên ghế quý phi, hơi nhắm mắt, vẻ mặt tự tại, khoe môi hàm chứa tia cười lạnh, gờ tay đón bát canh hạt sen từ Thanh Dung, uống một ngụm nói:

- Không ngờ Âu Dương Hồng Ngọc cũng có ngày hôm nay. Bản cung còn tưởng nàng có nhiều trí tuệ cơ.

Nói xong, Thượng Quan Uyển Nhi liếc nhìn Triệu Truyền đang trầm mặc không nói, giọng nói lạnh lùng:

- Triệu công công hôm nay lập công lớn rồi. Nếu không bản cung cũng không thể thuận lợi đem tin đồn này lan truyền khắp kinh thành.

Sắc mặt Triệu Truyền tối sầm lại nhưng vẫn trầm mặc, thân mình đứng thẳng hơi cứng ngắc, Thanh Dung liếc nhìn Triệu Truyền, cười lạnh, bưng trà đến trước mặt hắn nói:

- Việc hôm nay, Triệu công công có thể nói là lập công lớn. Nói như vậy, ngày mai, chuyện Hoàng hậu thất đức tranh giành tình cảm cùng muội muội tất sẽ trở thành truyện cười trong miệng dân chúng. Đến lúc đó, không biết Âu Dương thừa tướng sẽ kiêu ngạo thế nào đây.

Thượng Quan Uyển Nhi mím môi cười như đã nhìn thấy vẻ mặt xanh mét của Âu Dương thừa tướng. Nàng đứng dậy phẩy phẩy váy dài vàng nhạt, đi đến bên cạnh Triệu Truyền, bàn tay trắng nõn kéo cằm hắn lên, lạnh lùng cười, nói:

- Triệu công công tâm tình hôm nay sao lại không tốt thế. Nếu không cứ nói cho bản cung, bản cung sẽ trừ bỏ tiện nhân kia cho người.

Triệu Truyền thấy Thượng Quan Uyển Nhi gần mình như thế không khỏi lui về sau vài bước, khuôn mặt lạnh như băng không có chút biểu cảm, cúi đầu nói:

- Nếu nường nường không còn gì phân phó, vậy nô tài về Khôn Trữ cung phục mệnh.

- Nga? Vội như thế!

Thượng Quan Uyển Nhi nhíu đôi mi thanh tú, thu hồi tay, không để ý nói:

- Cũng được, nếu Triệu công công có việc thì bản cung cũng không giữ. Nhưng công công nhớ cho kĩ, muốn là gia nô ba họ thì kết cục cũng chỉ có một thôi.

Triệu công công ngăn người, sắc mặt thoát nhìn rất khó coi mà Thanh Dung đứng bên lại trêu đùa:

- Nường Nường nói gì vậy, Triệu công công dù xuất thân hàn hàn nhưng so với Lã Bố còn hơn nhiều.

Ánh mắt Triệu Truyền đờ ra sau đó cáo lui, vội vàng rời đi.

Thanh Dung nhìn bóng dáng Triệu Truyền gầy gò, hơi bĩu môi, căm giận nói:

- Tiểu thư, nếu người nghi ngờ Triệu công công sao còn lưu hắn lại đến nay?

Chuyện Triệu Truyền lên tham dự vào việc của Mộ Tuyết, trong hậu cung có mơ hồ nghe nói. Lúc này so với việc “gấp lửa bỏ tay người” thì nàng lại càng tin tưởng “Không có lửa sao có khói”.

Thượng Quan Uyển Nhi ngồi trên tháp thượng, lười nhác nhìn vẻ mặt khó hiểu của Thanh Dung, hơi mỉm cười rồi thở dài một hơi, bàn tay trắng nõn đập lên bàn, mềm nhẹ nói:

- Bản cung lưu hắn lại là vì hắn là kẻ bên người Thái hậu, ít nhiều còn hữu dụng.

Nói xong mắt Thượng Quan Uyển Nhi thoáng qua tia âm độc.

Thanh Dung nhìn thần sắc Thượng Quan Uyển Nhi sự khó hiểu khi này biến mất không còn bóng dáng, môi anh đào cười đầy thâm ý, nhìn về bên ngoài mưa gió. Ngày mai, không biết cảnh tượng sẽ như thế nào.

Trong Ngưng Tuyết cung, Tiêu Đồng đi qua đi lại, buổi trưa hôm nay, lời đồn đại đã truyền đến khắp nơi. Khi này Lý công công đến đây báo việc Hoàng hậu tấu Âu Dương chiêu dung đã khiến nàng sốt ruột đến nổi điên.

Hoàng hậu là người ra sao hậu cung không ai không biết, nàng ta nếu không nhờ Âu Dương Hồng Ngọc thì chỉ sợ vị trí Hoàng hậu sớm đã đổi chủ, nhưng nay lại ngu ngốc đến độ muốn cắt tình với Âu Dương Hồng Ngọc, căn bản là hành vi của ngu phụ (đàn bà ngu) cho nên những phi tần vốn không chịu được cảnh tịch mịch nay lại rục rịch lên.

Tiêu Đồng dừng bước nhìn về phía phòng ngủ, Hoàng thượng vẫn ở trong phòng tiểu thư nên nàng không thể báo lại, nghĩ đến đây trong lòng phiền chán. Chỉ sợ lúc này Thượng Quan Uyển Nhi đã động thủ, nếu lúc đó có chút sai sót thì Như Nguyệt tỷ tỷ...

Trái tim đau, Tiêu Đồng lại vội lắc đầu rồi nhìn về phía Tàn công công đang nhìn mưa gió trước điện, đôi mắt vừa chuyển vội tiến lên gọi:

- Tàn công công.

Tàn công công quay đầu nhìn Tiêu Đồng gật đầu nói:

- Sao thế? Tiêu Đồng lại muốn ra ngoài tìm chuyện vui.

Tiêu Đồng ngẩn ra rồi mỉm cười, đôi mắt trong suốt như suối, sau đó ngừng cười, nhẹ giọng nói:

- Công công, nô tỳ vừa thấy Lí công công ngang qua nói Hoàng hậu trong Phượng tê cung đánh chiêu dung nương nương, muốn đoạn tuyệt tình tỷ muội.

Sau đó ngừng lại, ra vẻ kinh ngạc nói:

- Công công, việc này có cần báo lại cho Hoàng thượng? dù sao chuyện hôm nay cũng đều từ tiểu thư nhà ta mà ra, nếu truyền ra ngoài thì biết làm thế nào?

Tàn công công hơi trở mắt, rồi không tin được mà nói:

- Hoàng hậu đánh chiêu dung nương nương.

Tiêu Đồng gật đầu, vẻ mặt thành thật. Tàn công công nhướng mày, vội phát phát trần đến trước cửa phòng ngủ, hít sâu một hơi, giọng the thé:

- Hoàng thượng, nô tỳ có việc bẩm báo.

Trong phòng ngủ, dưới ánh nến, bóng người loang lổ in lên cửa sổ.

Trên giường, Minh Nguyệt một thân tố khiết nằm đó, đôi mắt khép lại, thở đều.

Ngự Hạo Hiên một thân áo vàng, ngồi trên mép giường nhìn dung nhan Minh Nguyệt trầm tĩnh, ngón tay thon dài nhẹ vuốt ve khuôn mặt nàng, hơi cúi đầu, môi mỏng lạnh như băng hôn lên mắt nàng. Sau đó, đứng dậy rời đi.

Cửa phòng ngủ, Tàn công công nhướng mi chờ, đến khi thấy Hoàng thượng lập tức quỳ lạy, dập đầu nói:

- Hoàng thượng, trong cung đồn đại Hoàng hậu trong Phượng tê cung đánh chiêu dung nương nương, còn muốn đoạn tình tỷ muội.

Ánh mắt Ngự Hạo Hiên hơi động, liếc nhìn Tàn An quỳ trên đất, phát tay áo đi ra phòng ngủ, đến trước Hướng Ân điện, đôi mắt nhìn mưa gió ngoài điện, không nói gì.

Tàn công công không hiểu, vụng trộm nhìn Hoàng thượng lại không thấy được thần sắc của hắn vì thế lại cúi đầu, yên lặng quỳ trước phòng ngủ. Tiêu Đồng đứng trước điện, mắt hơi mất tự nhiên nhìn Ngự Hạo Hiên, đôi mi hơi nhướng không dám nói, cũng chỉ cúi đầu chờ Hoàng thượng nói.

Hồi lâu, chỉ thấy Ngự Hạo Hiên cười lạnh, bước ra Hướng Ân điện mà Tàn công công cũng đi theo.

Tiêu Đồng đứng trước điện ngáy ngốc nhìn đế vương đi trong mưa, trong lòng có cảm giác khó thở, đôi mắt đầy kinh ngạc và bối rối. Sau đó, hoảng hốt chạy vào phòng ngủ đã thấy Minh Nguyệt nửa nằm trên giường, nhìn bước chân hỗn độn của nàng.

- Tiểu thư.

Tiêu Đồng thở hổn hển như là khi này bị Hoàng thượng làm hoảng sợ vô cùng, nàng kéo váy chạy đến trước giường Minh Nguyệt, vừa mở miệng đã thấy Minh Nguyệt cười yếu ớt:

- Hoàng hậu đánh Âu Dương Hồng Ngọc?

Tiêu Đồng trở mặt, rồi sau đó dùng sức gật gật đầu.

Minh Nguyệt chậm rãi đứng dậy, đeo giày thêu bách hoa, hơi suy nghĩ tiến đến trước gương, ngồi xuống nhìn nữ tử trong gương.

- Tiểu thư?

Tiêu Đồng hơi mất tự nhiên gọi khẽ, hôm nay Hoàng thượng cổ quái nhưng sao tiểu thư cũng...

Minh Nguyệt rũ mắt, bàn tay trắng nõn vỗ vỗ chiếc lược bằng ngà voi trên bàn, đôi mắt nhìn về cửa sổ nói:

- Không nghĩ tới Hiền phi lại nhanh tay như thế, chỉ trong nửa canh giờ đã lan truyền truyện này khắp nơi.

Tiêu Đồng sững sốt, tròn to mắt, lắp bắp:

- Ý tiểu thư là việc này do Hiền phi gây nên.

Minh Nguyệt cười khẽ, bàn tay trắng nõn nhẹ đặt trên trán tựa như mệt mỏi nói:

- Trước khi Thái hậu đến Phượng Tê cung chắc hẳn không mang theo nhiều người, dù sao việc này truyền ra sẽ khiến cho danh tiếng của Âu Dương thị tổn hại không ít. Huống chi bây giờ Âu Dương thị hai mặt đều có địch, nhưng Thái hậu lại coi nhẹ Triệu Truyền. Phải biết rằng tính cách của Thượng Quan Uyển Nhi, khi Mộ thị và Âu Dương thị đều đang lao đao mà không thừa cơ bỏ đá xuống giếng thì còn đợi đến bao giờ?

Đối với Hiền phi mà nói, đây là cơ hội tốt, ván cờ mà Minh Nguyệt cho nàng lần này rất có lợi với nàng. Lúc đó Thượng Quan Uyển Nhi chỉ việc làm chút chuyện châm ngòi, làm “ngư ông hưởng lợi”.

Tiêu Đồng trừng mắt nhìn, hơi thất thần gật đầu rồi như nghĩ tới điều gì nói nhỏ:

- Tiểu thư, hôm nay Hoàng thượng...

Minh Nguyệt nhắm mắt, thần sắc không thay đổi nhưng lộ ra vẻ mệt mỏi, nàng nhẹ động ngón tay, thấp giọng:

- Ta hơi mệt, người ra ngoài trước đi.

Nếu Âu Dương Hồng Ngọc bị ủy khuất thì tối nay sẽ được sung hạnh, như vậy nàng có thể an tâm nghỉ ngơi.

Tiêu Đồng nhìn thần sắc mệt mỏi của Minh Nguyệt, hơi ảm đạm cúi đầu đi ra phòng ngủ. Tiểu thư dường như không còn tín nhiệm nàng như trước.

Tiêu Đồng đi rồi, Minh Nguyệt ngồi trước gương ngáy ngốc hồi lâu, trong đầu hiện lên câu nói trong quá khứ của Ngự Hạo Hiền:

“Minh Nguyệt, đừng phản bội trẫm, nếu không trẫm không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.”

Dường như hắn đã biết điều gì nên như đang cảnh cáo nàng. Minh Nguyệt nhắm mắt, hít sâu một hơi, thông thả bước đến trước cửa sổ, bàn tay trắng nõn khẽ vuốt cửa gỗ chạm phượng khắc hoa, nhẹ đẩy ra, một trận mưa gió ào tới, khiến váy Minh Nguyệt ẩm ướt, gió thổi mạnh những sợi tóc phân tán.

Vươn tay, lòng bàn tay đón lấy vài hạt mưa trong suốt mang theo mùi hương hải đường, trong lòng phức tạp dần bình tĩnh lại nhưng vừa định thu tay lại thì bị bàn tay to lớn khác nắm giữ.

Minh Nguyệt cả kinh, trợn to mắt nhìn đôi mắt đen lạnh như băng, trái tim run lên đã thấy Lãnh Cô Vân lạnh lùng cười:

- Khó có được thời gian bốn vương đến thăm cố nhân, tin rằng tiểu thư sẽ vui vẻ chứ?

Trố mắt, Minh Nguyệt nhìn nam tử ướm sừng ngoài cửa sổ, bàn tay trắng nõn nắm thành quyền, hai mắt hơi nheo lại, lạnh lùng nói:

- Gặp qua vài lần Lãnh quốc chủ đã coi bản cung là cố nhân không phải là quá đường đột sao.

Nói xong, Minh Nguyệt dùng sức rút tay lại nhưng không địch lại khí lực của hắn.

Môi mỏng hơi mím, khóe miệng đầy ý cười thản nhiên, mâu quang lạnh như băng gắt gao nhìn đôi mắt trong suốt nhưng ẩn giấu sự giận dữ của Minh Nguyệt. Sau đó hắn xoay người, nắm lấy thắt lưng Minh Nguyệt phi thân vào trong mưa gió.

57. Q.2 - Chương 58: Vãn Tình

Màn đêm buông xuống, đêm đen như mực, tiếng mưa gió ầm ầm không dứt, gió lạnh rít gào.

Trong Bán Dạ đình có thân ảnh màu trắng đứng trong gió, tóc dài như tơ, khăn che mặt theo gió mà bay bay, trong gió lạnh, mùi hoa mai thoang thoảng.

Lãnh Cô Vân một thân trường bào đen ẩn trong bóng đêm tựa như quỷ mị, đôi mắt sâu như đầm nước gắt gao nhìn tổ y nữ tử trong đình, môi mỏng hơi nhếch ra mê hoặc lòng người, trầm giọng nói:

- Hạ thần mạo phạm Đức phi nương nương...

Nói xong lại cười lạnh, tiến lên hai bước chăm chú nhìn đôi mắt trong suốt không chút tạp chất của Minh Nguyệt, đôi mắt lạnh xuống.

- Lại mạo phạm...

Minh Nguyệt nhìn mưa gió ngoài đình, nhẹ giọng nói rồi đi đến cột đá bên cạnh, mặt không đổi sắc nói:

- Lãnh quốc chủ muốn mang bản cung ra đây chắc không phải chỉ định thỉnh tội với bản cung thôi chứ?

Lãnh Cô Vân hơi nhíu mày kiểm nhìn bóng đánh yêu kiều xuất trần của Minh Nguyệt rồi cười lớn, hai tay vỗ nhẹ, cười nói:

- Trung Nguyên tôn sùng những nữ tử bất tài, đó mới là đức. Hạ thần rất ngạc nhiên vì sao Hoàng thượng lại lấy một phi tử thế này.

Minh Nguyệt cười, nụ cười tuy không có độ ấm nhưng lại mềm mại đáng yêu. Nàng quay lại nhìn Lãnh Cô Vân, mềm nhẹ nói:

- Cung phi Hoàng gia so với nữ tử trong nhà bình thường, nếu chỉ là những người không tài thì chẳng phải sẽ làm rối loạn kỷ cương trong triều, trật tự hậu cung.

- Nga?

Lãnh Cô Vân chẹn mi, đôi mắt lãnh liệt hơi nheo lại, lạnh nhạt nói:

- Hạ thần có thể làm một giao dịch với nương nương chăng?

Hơi hạ mi dài, Minh Nguyệt hơi động lòng, nàng cười khẽ, con mắt trong suốt nhìn tuấn nhan lạnh băng của Lãnh Cô Vân giống như đang chờ hắn nói tiếp.

Không biết vì sao, Lãnh Cô Vân thấy ánh mắt Minh Nguyệt nhìn mình chằm chằm lại có chút mất tự nhiên mà quay đầu, hắn nhìn sang hồ Thiên Hà bên cạnh. Ngày đó, chính là nơi này, hắn thấy một nữ tử ưu sầu lại vân đạm phong khinh khiến người ta nhìn không thấu. Hắn khẽ nói:

- Hạ thần tin tưởng Đức phi nương nương là người thông minh nên sẽ không quanh co.

Lãnh Cô Vân đột nhiên quay đầu nhìn đôi mắt như đang chìm vào bóng đêm của Minh Nguyệt nói:

- Hạ thần hy vọng nương nương có thể giúp Khuynh Thành một tay.

- Loại bỏ Hoàng hậu?

Minh Nguyệt sâu kín nói, nhẹ cười ra tiếng:

- Vậy thành ý của Lãnh quốc chủ đâu? Có mang đến hay chẳng?

Lãnh Cô Vân ngẩn ra có lẽ không ngờ Minh Nguyệt sẽ nói như thế, nhất thời nghẹn lời, suy nghĩ một chút, hơi thở hỗn loạn nói:

- Nương nương quả là người trí tuệ... nương nương muốn cái gì? Chỉ cần Hạ thần có thể làm thì tất cả đều có thể cho dù là một nửa Lãnh Tiêu quốc.

Một nửa giang sơn? Quả thật rất hấp dẫn người khác, Minh Nguyệt cười cười, tay ngọc khẽ vuốt ve lọn tóc trước ngực, hơi mím môi đỏ mọng, nhu hòa nói:

- Lãnh quốc chủ quá coi trọng Mộ Tuyết rồi, Mộ Tuyết chỉ là nữ lưu cần nửa giang sơn để làm gì? Chỉ có điều Mộ Tuyết rất thích ngọc quý, đặc biệt là Huyết ngọc thượng đẳng.

- Huyết ngọc?

Lãnh Cô Vân hơi kinh ngạc, hần vốn nghĩ nữ tử này gan lớn như vậy nhất định sẽ yêu cầu trả công không nhỏ, một nửa giang sơn tuy chỉ là mồi nhử nhưng cũng có vài phần thành tâm. Không nghĩ nàng lại...

Cảm giác được sự kinh ngạc của Lãnh Cô Vân, khóe miệng ẩn ẩn dưới chiếc khăn sa hơi cười lạnh, nàng cúi đầu nhẹ nâng chiếc phượng bội bên hông ẩn ẩn ánh sáng màu đỏ, bàn tay trắng nõn nhẹ tháo xuống, cầm trong tay cười nói:

- Trên người Mộ Tuyết có một khối phượng bội tổ truyền. Nhưng mấy trăm năm qua tổ tông truyền lại cũng không thể tìm được khối long bội xứng đôi, không biết Lãnh quốc chủ.... giọng nói mơ hồ của Minh Nguyệt hơi dừng, nhướng mi nhìn về phía Lãnh Cô Vân.

Lãnh Cô Vân nhìn khối huyết ngọc trong tay Minh Nguyệt đột nhiên cười rộ lên, hần nhẹ cầm khối ngọc bội nói:

- Đức phi nương nương lại không để nửa giang sơn Lãnh Tiêu quốc vào mắt nhưng lại để ý đến một khối huyết ngọc nho nhỏ.

Mâu quang Minh Nguyệt tối sầm lại, xiết chặt khối phượng , trong lòng cười lạnh, như muốn phản bác mà lạnh nhạt nói:

- Lãnh quốc chủ đừng coi thường khối ngọc bội này, chỉ cần long phượng huyết ngọc có thể kết hợp là có thể biết được “giá y thần...”

Nói đến đây, Minh Nguyệt lập tức dừng lại, đôi mắt tỏ ra bối rối, rồi làm bộ cứng ngắc cười nói:

- Là có thể đạt được trường sinh bất lão.

Lãnh Cô Vân bị Minh Nguyệt nói hai câu mà sửng sốt, trong chớp mắt, ánh mắt hần như băng động nhưng lại nhanh chóng cười ha hả, như Minh Nguyệt đang kể chuyện cười, nhưng đôi mắt lại gắt gao nhìn phượng bội trong tay Minh Nguyệt nói:

- Trường sinh bất lão, nương nương đang nói giỡn hạ thần sao....

Đôi mi thanh tú của Minh Nguyệt hơi động, thở dài một tiếng, xoay người đưa lưng về Lãnh Cô Vân nhợt nhạt cười:

- Nếu Lãnh quốc chủ không thành tâm hợp tác thì bản cung cũng không lãng phí thời gian nữa...

- Xin tự nhiên. Lãnh Cô Vân đột nhiên ngừng cười, nghiền ngẫm nói.

Minh Nguyệt như trút được gánh nặng, nói đa tạ rồi đi về phía hành lang dài uốn lượn kia.

Bí mật về “giá y thần công?”. Lãnh Cô Vân nhìn thân ảnh tổ khiết của Minh Nguyệt dần dần biến mất ở góc hành lang, đôi mắt đen lóe ra tia sáng phức tạp, bàn tay to nắm thành quyền, trầm tư hồi lâu...

Trong Ngưng Tuyết cung, Hướng Ân điện yên tĩnh, cung nữ gác đêm chỉ còn lại một mình Đông Nguyệt, ngoài điện là ba đội thị vệ Ngự lâm quân.

Trong phòng ngủ, sau bình phong, sương mù lượn lờ, trong một thùng nước lớn, một nữ tử nõn nà tóc mềm mượt ngồi trong đó, xung quanh những cánh hoa mai nổi lên, mái tóc đen di động trong nước, bên cạnh vắt bộ quần áo mỏng.

Minh Nguyệt trầm ngâm nghĩ lại chuyện “đàm phán” với Lãnh Cô Vân, môi hồng hơi mím rồi chậm rãi mở ra, hai mắt trong suốt hiện lên một tia lạnh rồi nhìn về cánh cửa sổ đang đóng chặt kia như chờ đợi có người đến kí kết hiệp ước.

Trên bàn, ánh nến mờ lung, Minh Nguyệt vươn cánh tay trắng nõn chuẩn bị đứng dậy mặc quần áo. Nhưng lúc này bỗng có tiếng động nhỏ, nến tắt.

Thân mình Minh Nguyệt cứng đờ, lập tức đứng dậy túm lấy bộ quần áo mỏng vắt trên bình phong nhưng bộ xiêm y lại không cánh mà bay. Sau đó, thân thể nàng bị một hàn khí ôn nhuận ôm lấy, mùi Long tiên hương thần nhiên xông lên khiến trong lòng Minh Nguyệt run run:

- Hoàng thượng....

Hắn sao lại đến? Không phải là đang ở Trùng Dương cung an ủi Âu Dương Hồng Ngọc sao? Sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?

Sự bình tĩnh trong lòng nháy mắt bị phá vỡ, bọt nước trên người nàng dần chỉ như sương trắng, khí lạnh xông lên khiến nàng không thể không đẩy Ngự Hạo Hiên ra mà lại tiến vào trong nước, ẩn nấp dưới những cánh mai. Trong bóng tối, đôi mắt trong suốt dựa theo ánh sáng bên ngoài điện mà mơ hồ nhìn thấy thần sắc nam tử trước mắt.

- Hoàng thượng không phải nên...

Minh Nguyệt bỗng dưng dừng lại, ý thức được mình lỡ lời, vừa định sửa lại thì đã thấy Ngự Hạo Hiên lạnh giọng nói:

- Nên ở Trùng Dương cung cùng chiêu dung ôn tồn đúng không?

Minh Nguyệt nhận ra khẩu khí của Ngự Hạo Hiên hơi lạ, bàn tay trắng nõn nắm thành quyền rồi yếu ớt nói:

- Hôm nay việc Tần công công nói nô tì đã nghe được nên đoán rằng Hoàng thượng tất nhiên là muốn đi an ủi Tử Thần tỷ tỷ, dù sao việc này cũng là do Minh Nguyệt mà ra.

58. Q.2 - Chương 59: Lưỡng Toàn

Cuồng phong ngừng thổi, mưa ngừng rơi.

Gió lạnh chỉ thổi nhẹ những hạt sương lạnh, mùi hải đường thoang thoảng.

Canh bốn, sắc trời mờ mịt, trăng khuyết nhô cao, hoa cỏ thừa thối, mái hiên những giọt nước mưa tí tách rơi xuống, quây nhiễu mộng đẹp,

Trong phòng ngủ, sa trường phát phơ, trên giường, chăn gấm thêu bách hoa xô lệch, tóc đen rối tung, da dẻ nõn nà, cánh tay ngọc choàng qua người để vương, hơi thở như lan, gắt gao dựa sát vào nhau.

Ngự Hạo Hiên mở to mắt nhìn nữ tử trong lòng mình, mâu quang màu lam lóe ra suy nghĩ thâm trầm, như đang giãy dụa nhưng lại không thể không đến gần, càng ôm sát nàng vào.

Trong cơn mơ, Minh Nguyệt nhẹ hô lên một tiếng, bàn tay trắng nõn nắm lấy lưng áo Ngự Hạo Hiên, đôi mi cong hơi động rồi nhướn mày thanh giống như giấc mộng bị quấy nhiễu. Nàng càng gắt gao rúc vào lồng ngực ấm áp kia, nhưng vẫn có chút bất an, run run, hơi nhếch môi, cúi đầu kêu một tiếng rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Ngự Hạo Hiên nhìn chằm chằm dưới hai thân thể đang ôm nhau, mày kiếm nhíu chặt rồi nhắm mắt lại như muốn khắc chế điều gì, lại bình tĩnh không gợn sóng, vuốt phẳng trán Minh Nguyệt đang nhăn rồi cúi đầu hôn lên.

Canh năm, trời dần sáng, Minh Nguyệt vẫn chưa tỉnh nhưng dường như lại biết Ngự Hạo Hiên sắp lâm triều, có chút “không biết liêm sỉ” ôm chặt cổ hắn, tiếng thở đều đều, cách một lớp quần áo mỏng mà gắt gao ôm hắn, tóc dài phi tán trên nệm trắng càng làm nổi bật làn da trắng nõn.

Tần công công đã sớm quỳ gối trước tấm điện chờ đợi, hai ngự tiền thị nữ đứng bên nhưng hồi lâu cũng không thấy tiếng động, dù còn hơn nửa nén hương nhưng nếu là khi xưa, khi Hoàng thượng nghỉ tại các cung khác hay Tẩm Tâm cung đều dậy từ canh bốn. Nhưng vì sao mỗi lần ở Ngưng Tuyết cung đều kéo dài đến canh năm, thậm chí đã đến giờ cũng chậm chạp không dậy.

Trước điện, hai ngự tiền thị nữ mặt nhăn nhó rồi lại cúi thấp đầu, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong phòng nhưng bị Tần công công phát hiện liền ra vẻ vô tội nhìn phía sau hai bước, đứng nghiêm trang trước Hướng Ân điện.

Thời gia dần trôi, Ngự Hạo Hiên không thể không gỡ tay Minh Nguyệt ra nhưng vừa động đã thấy Minh Nguyệt hơi nhập nhèm mở mắt, có chút mơ hồ nhìn đế vương tuấn mỹ trước mặt rồi sau đó mới phát giác sắc trời dần sáng lên, mâu quang có chút ủy khuất, đáng yêu rồi lại vùi mặt vào ngực hắn, có chút bất cần nói:

- Đừng mà...

Miệng làm nũng mang theo vài phần mát mẻ, khiến lòng Ngự Hạo Hiên phập phồng không yên, hắn nhắm mắt lại, nhẹ đẩy Minh Nguyệt ra, đứng dậy xuống giường. Mà lúc này, Minh Nguyệt lại hết sức cố chấp, nàng ngồi dậy túm lấy tay Ngự Hạo Hiên, bàn tay trắng nõn lộ ra trong không khí lạnh như băng, nắm chặt tay hắn. Đôi mắt trong suốt có chút bất an và quyến luyến, cúi đầu, mím môi không nói.

Ngự Hạo Hiên ngồi ở mép giường, mày kiếm hơi nhướn, khuôn mặt tuấn mỹ không chút gợn sóng, nhưng lại quay đầu nhìn Minh Nguyệt một cái rồi nắm lấy bàn tay cố chấp, bé nhỏ của nàng, xoay người ôm lấy nàng, một lần nữa đắp chăn cho nàng. Đôi môi lạnh như băng dừng trên trán nàng, rồi nhắm mắt nàng tựa như nếu nhìn nàng một chút thì sẽ không chịu được, rồi đứng dậy đi ra ngoài bình phong.

Cửa phòng ngủ lập tức được đẩy ra, Tần công công cầm khay ngọc đi vào, thay triều phục cho đế vương rồi sai Ngự tiền thị nữ vào phòng ngủ, sửa sang lại y phục. Sau đó, tiếng bước chân trầm ổn dần dần biến mất....

Trên giường, Minh Nguyệt mở to đôi mắt trong suốt không chút gợn sóng, bình thần nhìn đỉnh phù dung trướng rồi chậm rãi ngồi dậy nhìn cánh tay trái mình. Vết thương được băng bó lại bằng tơ lụa vàng óng, hơi vươn tay vuốt lên đó rồi tháo sợi dây ra. Tơ lụa nháy mắt rơi xuống, vết máu nâu đã đóng vảy lại trên da thịt trắng nõn.

- Minh Nguyệt, vết sẹo này nói cho trầm, nơi này của người che dấu nhiều lắm.

Trong bóng tối, ngón tay thon dài của Ngự Hạo Hiên đặt trên môi nàng, giọng nói vừa nhẹ vừa thấp nhưng lại khiến nàng run sợ, sau đó, hắn dùng chính khăn lụa của mình mà băng lại vết thương cho nàng, cúi đầu nói:

- Nơi này còn có chỗ cho trầm sao?

Khẩu khí trào phúng và hoài nghi, rồi không chút ôn nhu mà hôn nàng.

Minh Nguyệt nhanh chóng vạy vò khăn tay vàng kia, đôi mắt nhắm chặt, hơi thở dốc dựa vào thành giường chạm trở hoa, rồi lại mở mắt. Lúc này, đôi mắt trong suốt mang theo mấy phần sắc bén và lạnh lùng, nàng ném chiếc khăn lụa sang một bên rồi mặc thêm xiêm y, bước xuống giường.

- Tiểu thư..

Tiêu Đồng đẩy cửa bước vào rồi cầm xiêm y mới vào nói:

- Tiểu thư, Hoàng thượng vừa hạ chỉ muốn tiểu thư đến Ôn Tuyền (suối nước nóng) biệt quán tắm rửa.

Minh Nguyệt hơi động mi, nhìn xuống, không để ý nói:

- Ôn Tuyền biệt quán không phải là cấm cung phi sao?

Tiêu Đồng gật gật đầu, có chút mất tự nhiên nói:

- Nô tì cũng thấy kì quái. Nhưng trước khi lâm triều Hoàng thượng đã sai Tần công công như vậy. Đúng rồi, hôm nay Tần công công không đến hầu hạ tiểu thư dùng thuốc được nên sai nô tì đưa đến.

Nói xong, sai Đông Nguyệt bưng chén thuốc màu đen vào.

- Người nấu?

Minh Nguyệt hơi nghi hoặc nhưng vẫn bưng bát thuốc kia lên, đến khi để gần mũi thì hơi nhú mày muốn nói gì nhưng cũng không do dự uống hết, rồi cầm chén nước trong tay Tiêu Đồng súc miệng.

Tiêu Đồng nhìn Minh Nguyệt uống thuốc xong mới nhẹ nhàng nói:

- Là Tần công công nấu xong bưng tới, tiểu thư cảm thấy... có gì không ổn sao?

Minh Nguyệt không để ý, lắc đầu rồi chậm chậm đi đến trước bàn trang điểm, nhẹ nhàng nói:

- Không có gì, chỉ là cảm thấy thuốc hình như càng lúc càng đắng.

Rồi nhìn chính mình trong gương, hơi thất thần, bàn tay trắng nõn vỗ về sa mỏng trên mặt, đột nhiên phì cười nói:

- Chuyện Thượng Quan Trung tiến hành thế nào?

Thượng Quan Trung? Tiêu Đồng đi lên trước, cúi đầu nói:

- Tiểu thư yên tâm, đêm qua nô tì đã sai người truyền tin ra, tin chắc Âu Dương thừa tướng và tướng quân cũng sẽ nhanh chóng nghe được.

Trong mắt Minh Nguyệt buồn bã, cầm lấy ngọc trâm trên bàn, rồi than nhẹ một tiếng, từ từ nói:

- Người chuẩn bị một ít ngân lượng đưa cho Lí công công, ta muốn Thái hậu và các tần phi đều biết lời đồn đại trong phủ phường này, càng muốn Âu Dương thị nhúng tay điều tra việc này, thuận tiện... Viết một phong thư cho phụ thân bảo ông không cần nhúng tay vào chuyện này.

Tiêu Đồng kinh ngạc, nhướn mày nói:

- Không cho tướng quân nhúng tay, này...

- Người nói cho ông, ông hãy học Thượng Quan Trung năm xưa không dây vào việc sát hại Mộc thị. Ta chỉ muốn ông một bên phụ họa Âu Dương là được. Nay chuyện của Hoàng hậu và Âu Dương Hồng Ngọc đã truyền khắp đế đô, cho nên...

Minh Nguyệt đột nhiên nghĩ đến cái gì, lạnh lùng cười:

- Tiêu Đồng, người lập tức đi mời Âu Dương Hồng Ngọc viết thư cho Âu Dương Trì, bảo hắn rằng người tung tin đồn về Hoàng Hậu và Âu Dương chiêu dung là Hiền Phi.

- Bảo chiêu dung nương nương viết thư cho Thừa tướng?

Tiêu Đồng kinh ngạc, sao có thể được?

Minh Nguyệt cười, nhắm mắt lại, lười nhác nói:

- Chỉ cần lời đồn truyền vào tai Âu Dương Trì, Âu Dương Hồng Ngọc tất phải giải thích. Đến lúc đó, Âu Dương Hồng Ngọc sẽ phải viết thư về cho thừa tướng. Mà người, chỉ cần đem chuyện Hiền phi tung lời đồn nói cho nàng là được.

Tiêu Đồng bưng tỉnh, hưng phấn vỗ vỗ đầu mình:

- Tiểu thư anh minh, đến lúc đó, Âu Dương thị tất nhiên sẽ không bỏ qua Thượng Quan thị, như thế Mộ thị đương nhiên có thể khoanh tay đứng nhìn, ngồi mát ăn bát vàng.

Tiêu Đồng cao hứng nói một đồng thành ngữ, khuôn mặt tinh thuần đáng yêu tươi cười như hoa nở.

Khóe miệng Minh Nguyệt mỉm cười nhưng mâu quang lại hơi ảm đạm. Những lời đêm qua của Ngự Hạo Hiền vẫn vang vọng bên tai, trái tim như tê rần. Minh Nguyệt ôm lấy tim, hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại.

59. Q.2 - Chương 60: Đau Lòng

Sáng sớm, sương đêm còn chưa tan, trong hậu cung đã lại ảm ỹ, trong hành lang, cung nữ khắp nơi bàn tán, lời đồn đại cứ thế mà phát tán.

Sau khi Minh Nguyệt tắm rửa, Tiêu Đồng búi tóc đơn giản cho nàng nhưng phát hiện hai cây ngọc trâm yêu thích của tiểu thư đã gãy nát. đành tìm kiếm trong hộp trang sức, tìm hồi lâu mới thấy được một cây ngọc trâm khắc hoa sen, cúi đầu đi đến trước Minh Nguyệt, cầm cây trâm nói:

- Tiểu thư... này.

Minh Nguyệt liếc nhìn cây trâm trong tay Tiêu Đồng, đón lấy nhưng cũng chỉ đặt lên bàn trước mặt rồi tùy ý cầm mấy cây trâm vàng cài lên tóc, hoa tai bằng ngọc cũng đổi thành những hoa tai vàng hình những bông hải đường tinh xảo. Thoạt nhìn thêm vào phần xinh đẹp, bớt đi vài phần tái nhợt mà đóa hoa đỏ trên trán cũng như đỡ hơn.

Tiêu Đồng bất giác hơi thất thần. Nữ tử trong gương, đôi mắt trong suốt như nước. màu da trắng nõn, tinh thuần, mái tóc như mây. Trâm vàng cài tóc kia quả đẹp mà không diễm, kiêu mà không mị (???). Nhưng Minh Nguyệt như không hề phát hiện sự khác lạ của mình, đứng dậy, thay váy tơ lụa vàng nhạt, mặc trường bào đen rồi bước ra khỏi phòng ngủ.

Tiêu Đồng hoàn hồn hơi đỏ mặt đi theo rồi mới nhớ đến việc dùng bữa. Vừa ra đến trước điện đã thấy Minh Nguyệt đang sai Đông Nguyệt mang đồ ăn lên, rồi nhìn Đông Nguyệt giật mình hoàn hồn thì bất giác che miệng cười, không hiểu sao tiểu thư đột nhiên lại có vẻ phong tình này.

Lúc sau, đồ ăn sáng bưng lên, Minh Nguyệt hơi không yên lòng nhìn bát cháo thịt hạt sen trước mặt, dùng thìa khuấy khuấy hai lần rồi hơi suy nghĩ nói:

- Tiêu Đồng, người có biết Hoàng thượng dùng đồ ăn sáng khi nào?

Tiêu Đồng nhìn bát cháo hạt sen bốc khói nghi ngút rồi mới trờ nhìn Minh Nguyệt, hơi lắp bắp:

- Ách.... Nghe ngự tiền thị nữ nói, Hoàng thượng lâm triều rồi xử lý chính vụ rồi mới dùng đồ ăn sáng, nhưng có khi chính sự bận rộn thì miễn...

Minh Nguyệt bật cười nhìn vẻ mặt Tiêu Đồng đang thèm nhỏ dãi rồi đẩy bát cháo đến trước mặt nàng nói:

- Người ăn đi...

Sau đó đứng dậy ra trước Hướng Ân điện nói:

- Đông Nguyệt chuẩn bị kiệu, ta muốn đến Ngự Thư phòng.

Đông Nguyệt kinh ngạc một lúc rồi mới sợ hãi liếc nhìn Tiêu Đồng cũng đang kinh ngạc, sau đó nói tuân mệnh rồi vội ra ngoài thu xếp chuẩn bị kiệu.

Tiêu Đồng đứng trước bàn mím môi, có chút ủy khuất đi đến bên Minh Nguyệt, cúi đầu nói:

- Tiểu thư, có phải nô tì làm sai chuyện gì, người sao lại...

Minh Nguyệt quay đầu liếc nhìn Tiêu Đồng đang bất an và ủy khuất, cười yếu ớt nắm tay nàng, ôn nhu nói:

- Để người ở lại là muốn người bảo vệ Ngưng Tuyết cùng cho ta. Nếu xảy ra chuyện gì thì người có thể tùy cơ ứng biến.

Nói đến đây nàng hơi buông tay Tiêu Đồng rồi xoay người đi về phía kiệu mà Đông Nguyệt đã chuẩn bị.

Tiêu Đồng đứng trước điện nhìn chiếc kiệu chớp đỏ dần biến mất, hồi lâu mới trở mắt cúi đầu nhìn hai tay mình rồi chậm rãi nhếch môi anh đào, thần sắc bất an dần chuyển thành kiên định.

Minh Nguyệt ngồi trong kiệu hơi thất thần nhìn những đóa hoa còn sót lại sau cơn mưa, vươn tay trắng nõn xốc chiếc sa mỏng, mím môi nhìn chỗ mình đã xấp xếp dấu vết ngày đó, bồn hoa cách đó không xa còn lại vài mảnh giấy vụn nhưng đã bị nhiễm bùn.

Liếm hạ hàng mi dài, hơi thở nhẹ. Ngày ấy Âu Dương Hồng Ngọc sai người tra xét chắc cũng theo được dấu vết nàng cố tình dẫn đến Tư Mộ cung, nghĩ đến đây, Minh Nguyệt có chút nể sự nhẫn nại của Âu Dương Hồng Ngọc. Nhưng không biết đến khi nàng biết Hiền phi là người tung tin đồn thì có còn giữ được sự trầm tĩnh này hay không.

Môi hồng ửng ửng cười, thu tay về, nhẹ vuốt mái tóc dài trước ngực, hơi nhắm mắt, trâm cài trên tóc đang rung động. Minh Nguyệt nhẹ ấn lên trán, nghỉ ngơi một chút.

Trước Ngự Thư phòng, Tần công công cúi đầu, thấy Minh Nguyệt như mây bay đến đầu tiên ngăn ra rồi kích động nhìn về phía cửa Ngự thư phòng đóng chặt, khom lưng hành lễ nói:

- Nô tài tham kiến Đức phi nương nương, nương nương cát tường...

Minh Nguyệt cảm giác có điều khác lạ, nàng vẫy Đông Nguyệt lui xuống, nhìn về phía cánh cửa đóng chặt kia mà trong lòng như có áp lực, nhẹ giọng nói:

- Hoàng thượng... có khách?

Trong lòng tuy đã hiểu giờ phút này hẳn đang cùng ai trong đó nhưng trong lòng Minh Nguyệt vẫn có nỗi đau khó nói, tựa như thấu đến xương tủy, khó mà thừa nhận.

Thần sắc Tần công công có chút xấu hổ, lấp bắp nói:

- Vâng... Hồi bẩm nương nương, là chiêu dung nương nương vừa mới giá lâm.

Dứt lời nghĩ nghĩ rồi nói:

- Nương nương, nô tài vào bẩm báo, xin nương nương chờ một lát

- Không cần...

Minh Nguyệt đột nhiên nói, đôi mắt trong trẻo lóe ra một cảm xúc mà Tần công công không thấu được, Sau đó, chỉ thấy nàng chậm rãi xoay người, đẩy cửa đi vào thư phòng. Tần công công không kịp phản ứng vừa định tiến lên ngăn lại đã thấy Minh Nguyệt mơ hồ nói:

- Mọi chuyện đều do bản cung gánh vác, công công không cần lo lắng.

Tần công công vừa định bước chân lên lại bị kiềm hãm lại, trở mắt nhưng trong lòng bất an. Qua nhiều ngày quan sát, hẳn thường xuyên phát hiện lúc Hoàng thượng xử lý chính vụ hay thất thần... tựa như có liên quan đến vị nương nương này... Ngẩng đầu đã thấy thân ảnh Minh Nguyệt biến mất sau cột đá, có muốn ngăn cũng không được. Tần công công đành rời khỏi nội điện, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Minh Nguyệt nhẹ bước vào trong Thượng Thư điện, bàn tay trắng nõn đỡ lấy một bên cột đá, đôi mắt nhìn thư phòng đã gần trong gang tấc kia, chớp mi dài, từng bước đến gần. Đến khi đi đến cạnh cửa đã nghe một giọng nói ôn nhu:

- Hoàng thượng ... Tử Thần không coi là ủy khuất, chính là ngày đó Hoàng thượng thật sự khiến Tử Thần rất sợ, Tử Thần còn tưởng rằng Hoàng thượng.... Hoàng thượng không để ý đến Tử Thần.

Trái tim Minh Nguyệt co rút, không tự chủ mà dựa vào cửa, đôi mắt nhìn qua khe hở kia, trong lòng lại cứng đờ, tay ngọc run lên.

Về mặt Âu Dương Hồng Ngọc then thùng rúc trong lòng Ngự Hạo Hiên, tóc dài vờn trên long bào, mang theo mấy phần nhu tình, vài phần ái muội. Mà Ngự Hạo Hiên chỉ cúi đầu xoa xoa thuốc dán trên cánh tay Âu Dương Hồng Ngọc, vai áo kéo xuống lộ ra cánh tay. Khuôn mặt cúi xuống nó chút áy náy, giọng nói trầm thấp mà như dao cứa vào lòng Minh Nguyệt:

- Tử Thần còn thấy đau không?

Âu Dương Hồng Ngọc lập tức tươi cười như hoa, mím môi lắc đầu, nhẹ nói:

- Hoàng thượng có thể tự tay bôi thuốc cho Tử Thần sao Tử Thần còn thấy đau được?

- Nga?

Sắc mặt Ngự Hạo Hiên hơi trầm xuống, nhướn mày kiếm, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cửa, môi mỏng lại bình thản nói:

- Tử Thần lại nói để làm trẫm vui vẻ.

Âu Dương Hồng Ngọc mím môi cười, sắc mặt thêm vài phần son sắc, cúi đầu mềm mại nói:

- Hoàng thượng lại đùa Tử Thần.

Minh Nguyệt nhìn đôi mắt thâm trầm đang nhìn về phía cửa, không chút e dè mà bốn mắt giao nhau, trong lòng đau đớn như ứa máu khiến Minh Nguyệt không thể không nắm chặt tay.

Ngự Hạo Hiên khi nhìn đến đôi mắt trong suốt có chút tĩnh mịch, đầu tiên là ngăn ra rồi lập tức đứng dậy đi về phía trước, nhưng chưa kịp phản ứng đã bị Âu Dương Hồng Ngọc kéo tay áo:

- Hoàng thượng?

Minh Nguyệt cắn chặt môi, quay đầu chạy ra ngoài điện, bước chân không gây chút tiếng động rồi rời khỏi Ngự Thư phòng, thở dốc đi trên hành lang, bối rối đóng cửa lại. Tần công công thấy Minh Nguyệt bối rối chạy ra trong lòng hốt hoảng kêu không hay, vừa định chạy lên an ủi hai câu lại thấy Minh Nguyệt bình tĩnh nói:

- Không cần nói với Hoàng thượng là bản cung tới....

Sau đó, đang lúc Tần công công còn kinh ngạc mà rời đi, thân ảnh mềm mại không chút lưu luyến.

Ở góc hành lang, Đông Nguyệt trở mắt nhìn chủ tử nhà mình chạy đến, vấy dài phiêu linh trong gió như tiên tử hạ phàm trước mặt mình. Sau đó mới hoảng sợ mà cúi đầu nâng Minh Nguyệt vào kiệu, nhận mệnh mà khởi giá về Ngưng Tuyết cung.

Dọc đường đi, Minh Nguyệt ấn ấn mi tâm mình, vết chu sa trên trán bỗng như lửa giờ phút này tựa như muốn xé rách da thịt mà thoát ra khiến Minh Nguyệt đau đến quên hết tất cả. Trong kiệu, Minh Nguyệt cắn chặt môi dưới, bàn tay trắng nõn gắt gao cầm khăn lụa trong tay, móng tay đâm trong lòng bàn tay nhưng không thể giảm bớt được sự đau đớn trên trán. Nỗi đau này như khiến nàng mất đi sự thanh tĩnh, bình tĩnh vốn có.

Nhấn nhẹn, Minh Nguyệt thở dốc nhưng trong đầu lại xuất hiện những cảnh tượng kia mà không thể nào xóa đi. Bàn tay trắng nõn bỗng dưng nắm chặt thành ghế khắc hoa như dùng hết tất cả sức lực. Trái tim đau xót, vết chu sa trên mi tâm càng hiện rõ như hỏa diễm thiêu đốt khiến Minh Nguyệt như ngất đi. Lúc sau, đến khi Minh Nguyệt thở dốc, cố gắng dẹp đi sự hỗn loạn trong lòng thì sự đau đớn mới giảm đi.

Đến khi kiệu về tới Ngưng Tuyết cung, Minh Nguyệt cũng khôi phục bình thường nhưng sắc mặt lại tái nhợt dọa người. Tiêu Đồng thấy kiệu nhanh chóng trở về, nàng chạy nhanh lên nghênh đón. Nhưng khi xốc rèm kiệu ra lại bị dọa sợ hãi, nàng kích động đỡ Minh Nguyệt lên nói:

- Tiểu thư, người làm sao vậy? đừng dọa Tiêu Đồng...

Đông Mai cũng hoảng lên, trước khi nường nường đi Ngự Thư phòng đâu có thể này nhưng sao khi trở về lại....:

- Tiêu Đồng tỷ tỷ, nô tỳ... nô tỳ lập tức đi tìm Thái y.

Minh Nguyệt lắc đầu ý bảo Đông Nguyệt không cần đi rồi dựa vào người Tiêu Đồng mà cố bước xuống kiệu, vô lực nói:

- Ta hơi mệt mỗi, muốn đi nghỉ ngơi một lát, bất kì ai cũng không được quấy rầy.

Tiêu Đồng ngăn ra, lúc này mới phát hiện sức lực tiểu thư như bị rút sạch, nàng vội vàng sai Đông Mai cùng mình dìu Minh Nguyệt vào phòng ngủ.

- Tiểu thư, có muốn ăn gì không?

Tiêu Đồng nửa quỳ trước giường nhìn Minh Nguyệt như sắp đánh mất sinh mệnh, cuống quýt lau đi mồ hôi trên trán Minh Nguyệt rồi nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư có muốn ăn gì không? Người còn chưa ăn sáng...

Minh Nguyệt nhắm chặt mắt như không có sức mà trả lời, hồi lâu không đáp. Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt như đã ngủ say vì thế cúi đầu rời khỏi phòng ngủ.

Nhưng khi Tiêu Đồng vừa bước ra phòng ngủ đã bị một thân ảnh màu vàng lao tới mà sững sốt, còn chưa kịp hành lễ đã thấy Ngự Hạo Hiên đến trước mặt nàng, giọng nói trầm thấp có chút lạnh lùng:

- Đức phi ở đâu?

Tiêu Đồng vội quỳ xuống thi lễ, nhẹ giọng nói:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, nường nường người... nường nường mệt mỗi đang nghỉ ngơi.

- Mệt mỗi?

Ngự Hạo Hiên nhìn Tiêu Đồng đang quỳ trên mặt đất, sắc mặt không rõ suy nghĩ gì, lúc sau mới trầm giọng nói:

- Chủ tử nhà ngươi có từng rời khỏi Ngưng Tuyết cung?

Tiêu Đồng ngăn ra, sóng mắt lưu chuyển, cắn cắn môi:

- Nường nường hôm nay đã đến Ngự thư phòng để đưa đồ ăn sáng cho Hoàng thượng, sau không biết vì sao mà rất nhanh đã trở về, sau đó liền.... nói muốn nghỉ ngơi, thần sắc vô cùng mệt mỗi.

Tần công công đứng ngoài điện nghe Tiêu Đồng nói thế xuyt thì té xỉu, hấn cúi đầu nhìn mũi chân mình, gắt gao nắm chặt phát trần.

60. Q.2 - Chương 61: Hết Hy Vọng

Trước Hương Ân điện một mảnh yên tĩnh, Tần công công hơi run run, cúi đầu, mím môi. Còn Tiêu Đồng vốn không biết gì về mặt vô tội quỳ gối trên sàn đất lạnh, hai tay vạy vò khăn lụa, nhìn không chớp mắt đôi giày màu đen thêu đôi rồng trước mặt. Trong lòng dồn dập, khẩn trương, dù nàng không hề nói dối nhưng là... Tiêu Đồng khẽ cắn cắn môi.

Tần công công thoáng ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng nhưng cũng không nghĩ Hoàng thượng lại chỉ lạnh lùng nhìn cánh cửa đóng chặt kia. Trong lòng hắn không nhận được mà hỗn loạn. Nếu là bình thường hắn đã tiến lên đẩy cánh cửa kia ra cho Hoàng thượng nhưng giờ phút này... Tần công công không khỏi muốn lui về phía sau vài bước.

Thân hình cao lớn của Ngự Hạo Hiên đứng trước phòng ngủ không hề nhúc nhích. Đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào cánh cửa gỗ đào trạm trổ khéo léo đang đóng chặt kia. Hồi lâu, hắn đột nhiên vươn tay, ngón tay đeo nhẫn ngọc dán trên cánh cửa.

Tất cả mọi người như thở phào ra nghĩ Hoàng thượng sắp vào trong phòng nhưng lại nhìn thấy Hoàng thượng chỉ để tay lên cửa chứ không đẩy ra thì trái tim ai nấy lại trôi lên cổ họng, nín thở chăm chú nhìn vào động tác của đế vương, hoàn toàn quên mất những lễ nghi bình thường.

Một hồi lâu như vậy, lâu đến nỗi Tiêu Đồng nghĩ hôm nay sẽ cứ thế này mà thôi thì đột nhiên Hoàng thượng đẩy cửa đi vào, động tác không chút do dự. Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thì cánh cửa đã đóng chặt rồi.

Trở mắt, trong điện lại yên tĩnh như trước. Lúc sau, chỉ nghe thấy Tần công công thở dài một hơi, tay áo dài xoa xoa trán đầy mồ hôi, bước đến bên Tiêu Đồng, kéo Tiêu Đồng đang ngơ ngẩn lên, hơi trách cứ:

- Ai da! Cô nãi nãi của ta, ngài thiếu chút nữa hại chết ta rồi.

Tiêu Đồng hoàn hồn chỉ đứng ngây ngốc ở đó, kì lạ nhìn ánh mắt phức tạp của Tần công công rồi mới nghe tiếng Tần công công nói thâm vào tai:

- Cô nãi nãi ơi, hôm nay Đức phi nương nương đến ngự thư phòng thì chiêu dung nương nương đang ở trong đó... Cho nên Đức phi nương nương sai ta không được nói người đã đến Ngự thư phong, nhưng người lại... Ai da, thật sự bị người hại chết, hại chết....

Nói chưa dứt lời Tần công công đã giơ chân, nhắc tay loạn lên.

Lần này Tiêu Đồng ngã ra nhưng không phải vì sợ Hoàng thượng trách phạt mà là đột nhiên hiểu được vì sao tiểu thư lại hồi cung nhanh như thế, vì sao lại tái nhợt vô lực thế kia.

Ngoài cửa sổ, một trận gió lạnh nhẹ thổi, một trận hương hoa mơ hồ vờn quanh. Vài cánh hoa hải đường theo gió rơi lên bậc cửa sổ.

Trên giường, trướng lụa mỏng, chăn đã đổi thành chăn thêu mẫu đơn hồng càng làm nổi bật khuôn mặt tái nhợt của nữ tử, khiến cho nàng như thêm mấy phần huyết sắc, tăng vài phần quyền rũ động lòng người....

Ngự Hạo Hiên đứng bên giường, đôi mắt lạnh lùng không rõ cảm xúc, hắn khoanh tay đi tới trước cửa sổ, tay bấu chặt cửa sổ rồi tùy ý phát đi những cánh hoa rơi trên bậc cửa rồi lại quay người nhìn về nữ tử hơi thở đang suy yếu kia.

Minh Nguyệt nhắm mắt, đôi môi hồng nhạt hơi tái nhợt, mày nhíu chặt, tóc dài phân tán, hơi thở nhẹ nhàng, giữa mi tâm có đóa hoa đỏ tươi, sáng bừng tựa như lửa cháy.

Đau.... Hơi thở Minh Nguyệt hỗn loạn, nàng ngủ nhưng cực kì bất an, lắc lắc đầu rồi vươn tay ngọc xoa xoa trán. Cảnh tượng hỗn loạn ngập trong trí óc khiến nàng khó có thể ngủ say, hô hấp như bị ngưng trệ. Dù nàng cố gắng áp chế những hình ảnh lại như ma chú mà tàn sát xương máu nàng.

Dường như không thể chịu nổi, Minh Nguyệt đột nhiên mở mắt, trên trán toát mồ hôi, nàng thở gấp liên tục, cố gắng vịn mép giường mà ngồi dậy. Bàn tay ôm ngực rồi sau đó mới từ từ bình ổn.

- Tỉnh?

Giọng nói trầm áp mang theo vài phần hàn ý, đôi mắt thâm trầm nhìn thẳng Minh Nguyệt rồi sau đó, khi Minh Nguyệt kinh ngạc không kịp nói gì thì ngón tay thon dài lạnh băng đã vuốt lên khuôn mặt nóng bừng của nàng.

Minh Nguyệt trợn to mắt, đầu óc trống rỗng, trong mắt vừa khiếp sợ vừa ngạc nhiên, bàn tay trắng nõn hơi run rẩy, trong đầu hình ảnh hắn cùng Âu Dương Hồng Ngọc lại hiện lên rõ mồn một, trái tim như bị lắng trì, đau tột cùng.

- Hoàng thượng?

Giọng nói khàn khàn, thở dốc, Minh Nguyệt hơi ngậy ngốc vươn bàn tay ấm áp nắm lấy ngón tay của hắn rồi gắt gao nắm chặt, đôi mắt mê đắm nhìn gương mặt tuấn mỹ của Ngự Hạo Hiên không rời. Nàng nhìn đôi mắt màu lam kia nhưng vĩnh viễn không nhìn ra cảm xúc gì trong đó.

Đột nhiên có cảm giác rợn người xuyên thấu toàn thân khiến Minh Nguyệt trong chớp mắt như ngã vào hầm băng. Đầu óc nàng thanh tỉnh hơn rồi mạnh mẽ gạt bàn tay kia ra.

Đôi mắt màu lam của Ngự Hạo Hiên tối sầm lại, dung nhan tuấn mỹ như ẩn giận (ẩn giấu sự giận dữ) đã thấy Minh Nguyệt như muốn né tránh mà kéo chân bông lên, tựa như tạo ra khoảng cách với Ngự Hạo Hiên. Nhưng có lẽ vì bối rối mà bộ sa mỏng trên người bị trễ xuống, lộ ra một bên vai và nửa bộ ngực sữa nhưng nàng lại hồn nhiên không hay biết.

Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Hiên, đôi mắt mê li dần dần thanh tỉnh, sự bối rối bất lực khi nãy dần trở nên trong suốt lại rồi như khôi phục lại suy nghĩ, im lặng hồi lâu rồi mới cứng ngắt nói:

- Hoàng thượng... sao lại đến đây?

Ngự Hạo Hiên gắt gao nhìn từng biểu tình trên mặt Minh Nguyệt, sau đó mâu quang theo sa y của nàng bị trễ xuống mà nhìn thấy vết sẹo dữ tợn, bàn tay bắt được chiếc khăn màu vàng bên mép giường, đưa đến trước mặt Minh Nguyệt, lạnh lùng nói:

- Thì ra đêm qua trẫm tự tác đa tình (tưởng bỏ)

Trong lòng Minh Nguyệt cứng lại nhìn chiếc khăn vốn băng bó vết thương rồi như chợt nhớ tới điều gì, nàng cười rộ lên, mâu quang trong suốt có vài phần đau thương nhìn đôi mắt thâm trầm của Ngự Hạo Hiên, bàn tay trắng nõn ôm ngực, khàn khàn nói:

- Không.... là nô tì tự tác đa tình.

Rồi nàng nhắm mắt lại, mím môi nói:

- Là nô tì quá mức si tâm vọng tưởng.

Một nữ tử ngay cả dung mạo cũng không bằng ai thì có tư cách gì mà tìm kiếm thứ gọi là tình yêu? Minh Nguyệt không nhịn được mà nhếch môi tự giễu, một hồi kiếm sống lại xuyên qua đến đây. Tại chốn cung đình muôn hồng nghìn tía này, chính mình lại ngốc ngếch đến nỗi ảo tưởng có được tình yêu với cổ nhân (ý chỉ Ngự Hạo Hiên là người cổ đại), quả thật rất buồn cười, buồn cười đến chính nàng cũng muốn rơi lệ.

Sắc mặt Ngự Hạo Hiên chốc lát trở nên ngưng trọng. Hai mắt hắn nheo lại tựa như nghe được lời đại nghịch bất đạo, nắm chặt tay, các đốt ngón tay phát ra tiếng động khiến người nghe phát run. Ngón tay cầm khăn lụa kia dần trở nên trắng bệch. Cả người tản ra hàn khí lạnh đến trí mạng.

Đây là lần đầu tiên Ngự Hạo Hiên biểu lộ sự phẫn nộ như thế trước mặt Minh Nguyệt, tựa như đang cố gắng khắc chế nhưng lại không chút e dè, khác xa sự ôn nhu, bình tĩnh trước đây.

- Ái phi hối hận?

Giọng nói trầm thấp tựa như bất kì lúc nào cũng có thể phát hỏa, Ngự Hạo Hiên nắm chặt tay lạnh lùng nhìn Minh Nguyệt chằm chằm tựa như chỉ cần nàng gạt đầu thì hắn sẽ bóp chết nàng ngay tức khắc.

Nhưng Minh Nguyệt lại xuất ý hồ liêu (bất ngờ) lắc đầu sau đó chậm rãi mở mắt nhìn đôi mắt thâm trầm của Ngự Hạo Hiên. Nàng vươn ngón tay trắng nõn xoa xoa mặt hắn, trong mắt lộ ra sự mê luyến và ủ dột, nước mắt đột nhiên rơi xuống:

- Nô tì biết.... Hoàng thượng không phải chỉ thuộc về một mình nô tì, nô tì sau này sẽ không si tâm vọng tưởng, sau này sẽ ngoan ngoãn làm phi tử của Hoàng thượng ...

...Cho đến khi lấy được thứ mình cần, biến mất khỏi chốn này (câu này là nói trong lòng)

Cái gì gọi là lòng tham không đủ mà rắn muốn nuốt voi? Cái gì là ác giả ác báo? Cái gì là nhóm lửa tự thiêu?

Giờ khắc này, Minh Nguyệt dường như đem sự chua xót cả đời chôn xuống giống như nàng từng vì sao mà độc sấm (1 mình đi vào) hoàng lăng trong lòng đất, tưởng có thể độc chiếm được kho báu của vương triều kia. Cuối cùng chỉ có thể chết trong “phục hỏa lưu sa” (cạm bẫy thiết đặt trong cổ mộ ngày xưa), càng buồn cười hơn là để vương trong lăng mộ kia lại chính là nam tử trước mắt này.

Trong cõi u minh, lục đạo luân hồi, tất cả đều đã được sắp đặt. Đột nhiên Minh Nguyệt thấy tin tưởng vào những lời này, nàng lấy tay xẹt qua đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng kia. Đầu ngón tay hơi rung động rồi chậm rãi buông ra, thu hồi tay. Tựa như buông xuống hết thảy, đôi mắt si mê cũng dần dần âm đạm xuống.

Đột nhiên, cổ tay Minh Nguyệt đau xót, bàn tay đeo nhẫn ngọc nhanh chóng nắm lấy bàn tay trắng mềm của nàng, nhanh như muốn bóp nát cổ tay nàng. Minh Nguyệt ngẩn ra rồi theo bản năng định giãy dụa nhưng không ngờ cầm lại bị tay kia của hắn chế trụ. Nàng mơ hồ nghe tiếng Ngự Hạo Hiên nghiêng rằng mà nhả ra:

- Chọc vào rồi lại chạy đi, ngươi coi trầm là cái gì?

61. Q.2 - Chương 62: Thất Hẹn

Không khí chậm chậm ngưng kết như mê vông vờn quanh không thể giải được sự bế tắc, gắt gao quấn quanh trái tim Minh Nguyệt tựa như lúc nào cũng có thể khiến nàng mất đi hô hấp.

Đôi mắt trong suốt lại khôi phục sự bình tĩnh như xưa nhưng tiếng nói trầm thấp kia lại khiến nàng có vài phần sợ hãi, run rẩy. Nàng hạ mi dài nhìn vết ửng hồng trên cổ tay, nhấn nhó muốn rút ra nhưng mỗi lần hơi động thì chủ nhân cánh tay kia lại không chút thương lượng tiếc ngọc mà nắm chặt lại.

Minh Nguyệt ăn đau, lòng nàng lại chua xót nhưng cũng không dám nhìn ánh mắt Ngự Hạo Hiên bởi lẽ sự tức giận của hắn đã rõ ràng như thế. Nàng lập tức đã muốn thoát đi nhưng giờ phút này bản thân lại yếu ớt đến không thể giãy ra khỏi tay hắn.

- Hoàng thượng.

Thanh âm Minh Nguyệt mang theo ý cầu xin. Nàng cúi đầu, hạ mi lộ ra nước mắt trong suốt, trong phòng ngủ hôn ám lóe ra ánh sáng mê muội như một loại ma lực khiến người khác mềm lòng. Nhưng giọng nói mềm mại kia lại mang theo mấy phần kiên quyết ngay sau đó là sắc bén như đao.

- Nếu Hoàng thượng vì nô tì tự ý vào Ngự thư phòng mà tức giận thì nô tì cam nguyện chịu phạt cho nên đau...

Minh Nguyệt đột nhiên nghiêng người về phía trước, cổ tay truyền đến sự đau đớn mà nàng không thể chịu được. Đôi mày thanh nhú chặt, cắn chặt môi dưới, nước mắt lại tuôn rơi, thở hổn hển mà muốn thoát khỏi tay hắn.

- Ái phi cũng biết cái gì là đau?

Giọng nói lạnh băng mang theo mấy phần trào phúng. Hắn bình tĩnh nhìn nước mắt nàng rơi trên chân hồng rồi sau đó bắt được cánh tay kia của nàng, cứng rắn đan tay nàng, nắm chặt đến nỗi khiến Minh Nguyệt kêu lên nhưng Ngự Hạo Hiên lạnh lùng nói:

- Tay đứt tim đau.

Tay đứt tim đau. Minh Nguyệt đang thở dốc dừng lại, trở mắt nhìn Ngự Hạo Hiên nhưng Ngự Hạo Hiên lại nắm chặt hơn bàn tay đang đan tay nàng như đang dựng hình rồi lại buông ra khiến Minh Nguyệt mở to mắt. Nàng không nhận được cảm giác đau đớn thấu tim mà ra sức giãy dụa. Nước mắt lại rơi xuống nhưng không rõ là nước mắt của sự đau lòng hay là tay đau.

Một trận gió lạnh thổi tới, mùi hải đường thoảng nhiên theo gió tiến vào, những cánh hải đường phi vũ đầy trời. Một cánh hoa theo gió bay lên hoàng bào của Ngự Hạo Hiên rồi rơi xuống trước giường.

Trương phù dung hơi động, Minh Nguyệt hít sâu khí lạnh từ ngoài tràn vào, chậm rãi thanh tỉnh lại rồi mới đau đớn kéo hai tay lên xoa xoa. Chút lưu luyến trong đáy lòng biến thành tro bụi rồi sự ích kỉ vốn đã phủ bụi trong lòng chậm rãi dâng lên. Quên một người thật ra rất đơn giản, chỉ cần không hận, không suy nghĩ lại càng không bức bách bản thân mình quên đi. Sau đó, tất cả để cho năm tháng vùi lấp cho đến khi nó chỉ còn là bùn đất không còn lại bóng dáng năm xưa.

Minh Nguyệt nhắm mắt lại, hơi quay đầu nhìn bóng dáng cao lớn trước cửa sổ kia, những cánh hải đường bay múa ngoài trời tựa như quần quanh hắn. Trái tim không hiểu sao có một tia đau đớn, nhột nhạt mà khắc sâu vào lòng.

Hơi hạ mi dài, kéo lại xiêm y, nàng kéo chăn bao quanh thân thể lạnh giá của mình, tự cười nhạo mình hôm nay quá ư chật vật.

- Trầm... có đúng hay không...

Đột nhiên, giọng nói trầm thấp gần trong gang tấc khiến Minh Nguyệt hơi run. Nàng không dám ngẩng đầu nhìn hắn. Nhưng hắn lại cũng không nói gì, hồi lâu mới nói nhưng giọng nói không rõ cảm xúc:

- Nghỉ ngơi đi, trầm cùng với nàng.

Những lời này, Ngự Hạo Hiên cực mất tự nhiên mà nói ra nhưng chưa để Minh Nguyệt phản ứng, hắn đã ôm nàng nằm xuống, dùng chăn quần quanh người nàng mà chính mình lại nằm cạnh nàng.

Đôi mắt Minh Nguyệt nhìn lên đỉnh màn, có chút sợ hãi mà không dám động. Lúc này, Ngự Hạo Hiên đột nhiên xoay người, chui vào chăn bông mà ôm chặt nàng trong lòng, thậm chí không để nàng có chút khe hở mà thở dốc.

Hồi lâu, hai người đều trầm mặc không nói cho đến khi Minh Nguyệt mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Đến khi Minh Nguyệt tỉnh lại đã là hoàng hôn. Bên cạnh man mát nói cho nàng biết hắn đã sớm rời đi. Vươn tay nhẹ vỗ trán lại ngủi được trên cổ tay và ngón tay mình truyền đến mùi hương lạ lùng. Trái tim hơi động, nhìn cổ tay mình. Vết bầm trên tay lại được bôi thêm một tầng thuốc mỡ. Khi gặp không khí, từng đợt lạnh lùng thấm vào da thịt, giống như muốn dung nhập vào huyết cốt.

Đây là.... Minh Nguyệt trong lòng có chút không vui, chỉ vì vết thuốc mỡ màu lục nhạt như bạc hà khiến nàng nghĩ đến một màn trong Ngự thư phòng. Hắn cũng bôi thuốc mỡ này cho Âu Dương Hồng Ngọc.

Hơi hơi ngồi dậy, thân thể đã khôi phục lại khí lực, sự đau đớn trên mi tâm cũng đã biến mất, khóe miệng hơi nhếch, Minh Nguyệt có chút chua xót. Hôm nay, bản thân mình thật vô dụng, không có lấy chút năng lực phản kháng sự sắp đặt của người. Hơn nữa, Minh Nguyệt ôm ngực hít sâu một hơi rồi liếc nhìn cánh tay bị thương của mình, nàng ngạc nhiên khi thấy chiếc khăn lụa vàng lại quần quanh đó, hơn nữa còn thắt thành chiếc nơ khéo léo.

Trong nháy mắt trở mắt, Minh Nguyệt dời mắt, xốc chăn bông lên lại vô ý nhìn những cánh hải đường rơi trước giường như bị người đùa nghịch một phen. Minh Nguyệt khoác thêm trường bào đi tới, đã thấy những cánh hoa hỗn độn xếp thành một chữ “Nguyệt”

Hơi thất thần, Minh Nguyệt xoay người đi về phía bàn trang điểm như không để ý đến sự rối loạn trong lòng và những gì vừa thấy. Nàng ngồi trước gương chuẩn bị trang điểm đã thấy trước gương có một chiếc hộp gấm nhỏ. Minh Nguyệt nghi hoặc, vươn tay mở ra rồi ngạc nhiên ngẩng người. Trong nháy mắt nàng nghĩ mình xuất hiện ảo giác.

Bàn tay trắng nõn chậm rãi cầm lấy cây trâm bạch ngọc khắc mẫu đơn tinh tế kia, ngón tay thon dài vuốt ve lên đóa mẫu đơn kiều diễm kia. Nàng không thể không tán thưởng công phu điêu khắc thiên y vô phòng (kì diệu). Trong lòng dịu lại rất nhiều. Bàn tay trắng nõn cầm chặt cây trâm ngọc. Cũng không chút nào liên tưởng đến người kia, bởi lẽ, hắn là đế vương.

Qua nửa nén hương, Tiêu Đồng đẩy cửa mà vào nhìn thấy Minh Nguyệt đang ngắm người trước gương thì đầu tiên là sửng sốt sau đó cười nói:

- Lúc Hoàng thượng đi giá còn nói với nô tì là tiểu thư sẽ dậy khi mặt trời xuống núi, nô tì còn không tin muốn đợi thêm một chút, không nghĩ tiểu thư thật sự đã tỉnh.

Nói xong, nàng nhẹ nhàng bước đến sau Minh Nguyệt, cầm lấy chiếc lược ngà khắc phượng hoàng mà chải tóc cho Minh Nguyệt, khéo miệng thản nhiên cười.

Minh Nguyệt nhìn chiếc lược trong tay Tiêu Đồng, hai mắt nhú lại, lập tức đoạt lấy nhìn kĩ rồi cảnh giác nói:

- Đây là từ đâu ra?

Đầu tiên, Tiêu Đồng hơi giật mình rồi mới hiểu Minh Nguyệt đang nói chiếc lược kia nên nhẹ giọng nói:

- Đây là Hoàng thượng sai Tần công công đưa đến. Nghe Tần công công nói đây là Hoàng thượng tự tay điều khắc đã được vài năm. Hôm nay, không biết Hoàng thượng tìm được từ đâu mà sai Tần công công đưa tới.

Nói đến đây Tiêu Đồng như nghĩ tới điều gì, lại hỏi:

- Tiểu thư nhìn thấy cây trâm bạch ngọc kia chưa, đó cũng là...

- Đừng nói nữa.

Đột nhiên Minh Nguyệt cắt ngang lời Tiêu Đồng, nàng nhắm mắt lại rồi hít sâu một hơi, cầm lấy chiếc lược rồi nói:

- Chải đầu cho ta.

Tiêu Đồng hơi mím môi có chút khó hiểu nhìn nữ tử lạnh lùng trong kính rồi cúi đầu gật gật. Nhưng không dám động đến chiếc lược Minh Nguyệt đặt trước bàn kia mà chỉ cầm chiếc lược ngà khắc hoa đào đơn giản, nhẹ nhàng chải tóc cho Minh Nguyệt.

Sau đó, Minh Nguyệt dùng chiếc trâm bạch ngọc kia cài tóc, không thêm bất kì trang sức nào. Nàng đổi một thân váy dài tố khiết rồi đi ra phòng ngủ. Mặt không thay đổi ngồi trên ghế thái phi trong đại điện, thần sắc xuất trần khiến người như đui mù.

Ngoài điện, một trận gió lạnh thổi bay những lọn tóc trước ngực Minh Nguyệt, khăn sa cũng lay động.

Đông Mai thấy Minh Nguyệt xiêm y đơn bạc không khỏi nhìn nhìn Tiêu Đồng. Tiêu Đồng hiểu ý, đi vào phòng ngủ lấy ra chiếc khăn mỏng, cẩn thận đắp lên người Minh Nguyệt rồi cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, Hoàng thượng nhắc nhở, bữa tối hôm nay... phải đợi Hoàng thượng đến cùng..

Đôi mày thanh tú của Minh Nguyệt hơi động nhưng cũng không nói gì, nàng rũ mắt nhìn cổ tay đầy vết bầm, trong lòng như bị vấy hăm. Nàng hít sâu một hơi rồi gật gật đầu như đã biết.

Tiêu Đồng cúi đầu lui về phía sau không nhắc lại nữa. Nửa nén hương sau chỉ thấy Tần công công mệt mỏi chạy đến, tiến vào điện liền quỳ lạy trước Minh Nguyệt, giọng nói the thé:

- Nô tài tham kiến Đức phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an....

Rồi sau đó đứng dậy không tự nhiên nói:

- Nương nương, Hoàng thượng sai nô tài đến nói với nương nương, đêm nay Hoàng thượng không ở Ngưng Tuyết cung dùng bữa. Thái hậu thiết yến ở Trùng Dương cung, Hoàng thượng tối nay ở lại chỗ chiêu dung nương nương.

Minh Nguyệt cúi đầu, ngón tay mảnh khảnh đặt trên trán, đôi mắt trong suốt mà thâm trầm không chút cảm xúc, nàng cười khế ý bảo Tần công công đứng dậy rồi mềm nhẹ nói:

- Làm phiền Tần công công rồi.

Nói xong gật đầu rồi đi vào trong điện sai Tiêu Đồng cùng Tần công công rời khỏi Hương Ân điện.

Trên đường đến Ngự trù phòng (bếp) truyền lệnh, đôi mắt tức giận nhìn Tần công công phía trước. Trong lòng khó chịu nhưng chỉ bĩu môi không nói gì.

Dường như Tần công công bị Tiêu Đồng trừng mắt nhìn đến mao cốt tung tóe (rợn gáy), hần quay đầu nhìn thoáng qua đôi mắt giận dữ của nàng rồi không thể không dừng lại xin tha:

- Việc này không thể trách ta, người trừng mắt với ta cũng vô dụng.

- Ai nói ta trừng người?

Tiêu Đồng không nghĩ ngợi cãi lại rồi tức giận nói:

- Tiểu thư nhà ta tâm tình vốn đã không tốt. Nếu Hoàng thượng muốn ở lại chỗ chiêu dung nương nương thì cần gì truyền thánh chỉ đến đây. Hiện tại hay quá, lễ vật đã tặng, tình ý nồng đậm nhưng lại đến cung khác ở.

Tần công công nhất thời á khẩu không nói được gì. Hắn tỏ vẻ ủy khuất cúi đầu nhưng vẫn cố gắng phản bác:

- Việc này không thể trách Hoàng thượng, chính là hôm nay đột nhiên Thái hậu hạ chỉ bắt Hoàng thượng đến Trùng Dương cung dự tiệc.

Tiêu Đồng bĩu môi nhìn thần sắc ủy khuất của Tần công công cũng không thêm nói gì. Chuyện đã như thế so đo có được gì. Vì thế nàng xoay người chạy về Ngự Trù phòng không thêm để ý Tần công công đang gọi nàng.

Tần công công ai oán thở dài nhìn Tiêu Đồng chạy xa dần rồi bất đắc dĩ lắc lắc phát trần trong tay, đi về phía Trùng Dương cung.

Trong rừng hải đường ở Ngự hoa viên, gió nhẹ thổi phát phơ tà váy trắng. Đôi mắt trong suốt của Minh Nguyệt nhìn theo bóng Tần công công dần xa, vươn tay trắng nõn vuốt vuốt mái tóc dài rồi quay người trở về Ngưng Tuyết cung, trong miệng nhẹ lẩm bẩm : “Thái hậu?”. Rồi sau đó đứng dưới tàng cây đột nhiên nhớ ra, dường như chưa bao giờ thấy Thái hậu yêu sủng hoàng hậu.

Sau bữa tối, Minh Nguyệt trở về phòng ngủ, như bình thường nằm trên tháp thượng, rút quyển sách bất kỳ rồi lật xem. Nhưng lúc lâu cũng không đọc vào một chữ, nàng phiền chán cất sách qua một bên liếc mắt nhìn Tiêu Đồng đang nhú mi, trầm ngâm rồi nhẹ giọng nói:

- Tiêu Đồng có biết gì về hoàng hậu không?

Tiêu Đồng sửng sốt, thấy Minh Nguyệt nói chuyện cùng mình liền vui vẻ nói:

- Nó thì biết, đương nhiên biết. Rồi sau đó trầm tư nói: – Hoàng hậu chính là trước khi tiên hoàng qua đời một năm gả cho Hoàng thượng. Nghe nói năm đó tiên hoàng sai bày sính lễ rất lớn, kiệu tám người khiêng đem Hoàng hậu lúc đó 15 tuổi tiến vào Huyền Vũ môn. Thiết yến ba ngày trong cung, lại ban đại lễ cả nước chúc mừng. Lúc đó Âu Dương thừa tướng cực kỳ oai phong lẫm liệt....

Nói đến việc năm đó hoàng hậu gả cho Hoàng thượng, Tiêu Đồng lại nhớ đến lời đồn đại phổ phùng về việc thái tử động phòng. Nghe nói đêm đại hôn đó, nên long phượng cháy đỏ nhưng toàn bộ người trong cung không tìm thấy thái tử, hoàng cung đại loạn, toàn bộ cung nữ thái giám đều đi tìm nhưng cuối cùng lại thấy thái tử đứng trong hoàng lăng ngăn người trước một chiếc quan tài thủy tinh.

Sau đó, Hoàng thượng giận dữ hạ lệnh không được tiết lộ việc này nên cũng không ai bàn đến nữa. Nhưng việc này cũng rất khó tin. Làm gì có thái tử nào trong đêm đại hôn lại chạy đến hoàng lăng xem quan tài? Nhưng nghe nói cỗ quan tài kia là Thái Tổ vì các Hoàng tử Hoàng tôn mà làm ra, dựa theo trình tự mà xếp đặt. Mà chiếc quan tài thủy tinh đó chính là quan tài sau này của Hoàng thượng.

Minh Nguyệt nhìn vẻ mặt chân thật của Tiêu Đồng rồi lại phì ra cười. Sự lo lắng trong lòng bỗng chốc thành hư không. Nàng che khăn lụa mà cười, tay trắng nõn chống lên tháp thượng nói:

- Chẳng lẽ Hoàng thượng cũng biết thành hôn là bước vào phần mộ?

Nói đến đây Minh Nguyệt không nhịn được lại cười.

Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt cười có chút khó hiểu nhưng thấy Minh Nguyệt cười trong lòng nàng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, mím môi nói:

- Tiểu thư, những gì Tiêu Đồng nói đều là sự thật nha. Nhưng cũng nghe nói, đêm động phòng đó, hoàng hậu một mình ngồi đến hừng đông.

62. Q.2 - Chương 63: Hoài Nghi

Bóng đêm dần trở nên dày đặc, trong Trùng Dương cung đèn đuốc rực rỡ, cung nữ ai nấy bận rộn qua lại, tay cầm khay ngọc mà bưng thức ăn tới lui. Âu Dương Hồng Ngọc một thân cẩm y quý giá, tô son điểm phấn, trâm cài ngọc dắt, sóng mắt ẩn tình, sở động lòng người.

Thái Hậu ngồi trên điện, khuôn mặt hiền lành mang theo ý cười, kéo tay Âu Dương Hồng Ngọc mà nói thì thầm điều gì khiến gò má Âu Dương Hồng Ngọc ửng đỏ, thần sắc thẹn thùng hết sức đáng yêu. Sau đó, hé mở môi đỏ, cười nói:

- Thái hậu chỉ thích trêu chọc Tử Thần.

Thái hậu cười yếu ớt rồi nhìn ra bóng đêm ngoài điện hơi thở dài nói:

- Tử Thần nhu thận thế này khó trách Hoàng thượng để tâm.

Sau đó nhẹ vỗ tay Âu Dương Hồng Ngọc nói:

- Chỉ đáng tiếc Hoàng hậu không hiểu thế nào là hiền đức, nếu không...

Lòng Âu Dương Hồng Ngọc như chùng xuống nhưng vẫn cười nói:

- Thái hậu quá lời, Hoàng hậu chỉ là quá nặng lòng với Hoàng thượng. Hơn nữa, hôm đó Hoàng thượng nổi cơn lôi đình, thật ra Hoàng hậu cũng chưa nói gì, nàng chỉ là phỏng đoán thôi, ai biết Hoàng thượng lại....

Thái Hậu sững sờ rồi nhú mào, ngọc trâm leng keng, cả người nghiêm túc nói:

- A? Tử Thần nói rõ ràng cho ai gia nghe.

Ánh mắt Âu Dương Hồng Ngọc tối sầm lại rồi mím mím môi như rất khó xử rồi mới chậm rãi nói:

- Hồi bẩm Thái hậu, ngày ấy nô tì và hoàng hậu vào Ngự thư phòng cầu kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu đem việc đêm đó Đức phi bị thương bẩm báo lại. Lúc ấy Hoàng thượng nhú chặt mào chưa nói gì... Nhưng lúc ấy, Hoàng hậu lại hoài nghi nói là tự Mộ Tuyết... rồi sau đó, Hoàng thượng nổi trận lôi đình, giận dữ mà xô hết tất cả chương trên bàn ném vào hoàng hậu.

Thái hậu sợ hãi, đứng dậy vỗ bàn, giận dữ nói:

- Hoàng hậu quả nhiên không biết nặng nhẹ

Sau đó giận dữ nói:

- Mộ Tuyết ngày hôm trước gặp chuyện hôm sau mới phát hiện bị mất Thánh Tổ gia huấn sau đó đến cầu xin ai gia giúp nàng tìm kiếm. Thủy chung cũng không hề quấy nhiễu thánh gia, không nghĩ hoàng hậu lại vu hãm như thế.

Âu Dương Hồng Ngọc ngậy ngốc, rũ mắt, thần sắc có chút tái nhợt. Lúc sau, nàng lại yếu ớt cười nói:

- Thái hậu bớt giận, hoàng hậu cai quản chính sự trong cung suy đoán như thế cũng không phải không có lí. Hơn nữa, Đức phi nương nương gặp chuyện không may đã là kì quái mà kẻ trộm lại chỉ lấy đi một quyển sách, này... có chút khó hiểu!

Thái Hậu trầm tư rồi quay người giơ tay cho Triệu Truyền đỡ, đến trước điện, phong thái cao quý cầm khăn lụa thêu phượng, rồi có chút suy nghĩ, liếc nhìn Âu Dương Hồng Ngọc, mặt không đổi sắc nói:

- Nếu việc này chính là Mộ Tuyết gây ra thì dụng ý của nàng cũng không phải là nhằm đến Hoàng thượng, lại càng không hãm hại Hoàng hậu. Dù sao mọi chuyện khó mà nói trước, đương nhiên nàng không biết Hoàng hậu bị cấm chửi mà vẫn xuất hiện ở Ngưng Tuyết cung mà nàng nếu muốn kinh động thánh giá thì cũng sẽ không đến ai gia mà cầu xin tìm sách....

Nói xong, thái hậu có chút ủ rũ rời khỏi Trùng Dương cung, không hề quay đầu mà lên phượng liễn (xe khác phượng) về cung.

Âu Dương Hồng Ngọc hơi sững sờ đứng đó, sắc mặt tái nhợt, nàng xụi lơ trên tháp thượng, bàn tay trắng nõn oán hận đập lên bàn.

Thanh Lan thấy thế hơi hoảng hốt mà vội tiến lên an ủi nhưng Âu Dương Hồng Ngọc đã cầm tay nàng, thần sắc âm lạnh nói:

- Không nghĩ tới hậu cung lại còn có nữ nhân tính kế còn giỏi hơn Thượng Quan Uyển Nhi, haha Mộ Tuyết, người quả là cẩn thận không để lộ chút dấu vết.

Thanh Lan thấy Âu Dương Hồng Ngọc cười còn khó coi hơn khóc, trong lòng biết nàng vì sự không tin tưởng của Thái Hậu khi này mà sầu não nên cũng khó chịu nhưng bình tĩnh nói:

- Tiểu thư, chuyện của Đức phi quả thật là thật giả khó phân. Như Thái hậu nói đó, Đức phi không hề kinh động đến Hoàng thượng, chỉ đến thỉnh cầu Thái hậu tìm sách về. Nói tới nói lui cũng đều không đúng. Cho nên ai sẽ tin một phi tử hậu cung làm ra một tuồng kịch như thế mà không vì bất kì mục đích gì?

Thật ra, chuyện Mộ Tuyết phát sinh đêm đó trong Hậu cung đã có người đoán nàng dùng Khổ nhục kế nhưng bất kì ai cũng không nghĩ tới ngày thứ hai lại bị trộm đi Thánh Tổ gia huấn mà trước tiên nàng lại chỉ đến Khôn trử cung cầu cứu Thái hậu. Vì thế mọi suy đoán đều chuyển biến. Sau đó chuyện Hoàng hậu đến Ngự thư phòng thỉnh tội bị Hoàng thượng ném tấu chương truyền ra, các phi tần trong hậu cung mới biết thì ra chuyện này hoàng hậu dè chuyện này xuống không cho Mộ Tuyết nói với Hoàng thượng. Mà Mộ Tuyết lại cũng không kinh động thánh giá, từ đó, người nào còn nghĩ một phi tử thâu tình đạt lí như thế lại có tư tâm.

Việc này truyền ra, không chỉ đức hạnh của Hoàng hậu trong lòng mọi người đều lung lay mà ngay cả Âu Dương Hồng Ngọc cũng chịu liên lụy. Dù sao, Hoàng hậu ngu dốt thì ai cũng biết nhưng Âu Dương Hồng Ngọc trí tuệ, vẫn phò tá hoàng hậu xử lí chuyện hậu cung, là được Hoàng thượng đề bạt. Trong chuyện này, chắc hẳn nàng cũng giật dây ít nhiều.

Âu Dương Hồng Ngọc hít sâu một hơi, tâm tư phức tạp ngồi trước bàn có chút ngầy ngốc nhìn đồ ăn trước mặt, trong lòng có chút chua xót. Nàng chưa bao giờ nghĩ đến ngày này cả Thái hậu cũng không tin mình, nhắm mắt lại, hít sâu mấy lần, bàn tay trắng nõn nắm chặt rồi nhẹ giọng nói:

- Gần nhất trong cung có lời đồn đại gì?

Nói đến đồn đại, sắc mặt Thanh Lan trở nên quẫn bách, nàng nhìn khuôn mặt Âu Dương Hồng Ngọc tái nhợt đến son phấn cũng không che được kia, cắn cắn môi nói:

- Tiểu thư, chuyện của Hoàng hậu đã truyền khắp kinh thành, lão gia vô cùng giận dữ, muốn trong ba ngày tiểu thư nói cho rõ ràng, nếu không...

Thanh Lan cắn cắn môi dưới không nói.

- Nếu không cái gì?

Sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc càng tái nhợt, tay cũng nắm chặt hơn.

Thanh Lan cúi đầu rồi như có như không nói:

- Nếu không lão gia sẽ hủy đi bài vị của phu nhân, để tiểu thư không thể thấy được phu nhân.

Âu Dương Hồng Ngọc đứng phắt dậy, Thanh Lan hoảng sợ nắm lấy tay nàng, bối rối nói:

- Tiểu thư, tối nay là tiểu thư thị tẩm, đợi một chút Hoàng thượng sẽ đến, tiểu thư.

Âu Dương Hồng Ngọc khiếp sợ mở to mắt, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc. Trong đầu lại hồi tưởng lại năm năm trước khi mới tiến cung, Âu Dương Trì cũng nói câu kia:

- Phụ tá Thanh Nhiên cho tốt, nếu không không cần bước vào cửa Âu Dương gia, ta cũng sẽ hủy đi linh vị của người, vứt tới bãi tha ma. (edit đến đây mình thấy đồng tình với Âu Dương Hồng Ngọc thực ra chị này rất đáng thương)

Âu Dương Hồng Ngọc giật mình như thanh tỉnh lên nhiều, nhưng trên mặt cũng đầy nước mắt khiến Thanh Lan sợ hãi không biết nên làm thế nào cho tốt. Hoàng thượng sắp giá lâm mà tiểu thư lại khóc:

- Tiểu thư, đừng khóc, Hoàng thượng sắp đến rồi.

- Hoàng...Hoàng thượng?

Âu Dương Hồng Ngọc nhẹ nói, nàng quay đầu nhìn bóng đêm đen tối ngoài điện, bóng đêm thâm trầm như có thể nuốt chửng người. Rồi trong bóng đêm đó, chỉ thấy Tần công công một thân triều phục thêu bạc hạc chạy đến. Âu Dương Hồng Ngọc vui vẻ trong lòng thì đã thấy Tần An chạy tới, quỳ xuống nói:

- Chiêu dung nương nương cát tường, nô tài đến truyền ý chỉ Hoàng thượng, Thừa tướng đại nhân đến Ngự Thư phòng có chuyện quan trọng khẩn tấu cho nên đêm nay Hoàng thượng không thể tới Trùng Dương cung. Hoàng thượng phân phó nô tài thỉnh nương nương sớm an nghỉ.

63. Q.2 - Chương 64: Yêu Thích

Đêm trăng lạnh lẽo, trước Trùng Dương cung đèn đuốc vẫn sáng trưng nhưng không khí lại có chút lạnh lùng. Âu Dương Hồng Ngọc đã thay bộ hoa phục kia ra, khuôn mặt vốn trang điểm giờ đã tẩy sạch, một thân váy dài tố khiết đứng trên đèn nhìn phía đèn đuốc qua ngự hoa viên, tịch liêu cô tịch.

Thanh Lan cầm chiếc trường bào khoác lên vai Âu Dương Hồng Ngọc, theo tầm mắt nàng nhìn về phía đèn đuốc ở Ngự Thư phòng, hơi mím môi, quay đầu nhìn Âu Dương Hồng Ngọc bên cạnh nói:

- Tiểu thư, canh hai đã qua, đêm cũng lạnh nên nghỉ đi thôi.

Mâu quang Âu Dương Hồng Ngọc trầm ám, trầm mặc không nói gì bước vào trong điện rồi nhìn bàn đầy món ngon, hai tay gắt gao vầy vò khăn lụa, định thần rồi nhẹ cười ra tiếng, chậm rãi ngẩng đầu, nhim mắt:

- Thanh Lan, giúp ta chuẩn bị bàn cờ ?

- Tiểu thư.

Thanh Lan có chút lo lắng, tâm sự của tiểu thư nàng không hay biết nhưng là nhớ một người sao có thể dùng đánh cờ mà giải khuây?

- Tiểu thư, hôm nay Thừa Tướng trì hoãn Hoàng thượng nhưng có lẽ ngày mai...

- Phụ thân quả thực không muốn ta đoạt long sủng của Hoàng hậu.

Âu Dương Hồng Ngọc sâu kín nói, nhưng trước kia cho dù muộn nhưng Hoàng thượng cũng sẽ đến đánh cờ cùng nàng. Mà nay... đã bao lâu? Bàn cờ kia đã bám lớp bụi dày.

Hai tròng mắt thất thần, thân mình có chút yếu đuối đi về phía trước vô cùng mệt mỏi. Nhưng lúc này bỗng “phi” một tiếng. Một mũi tên màu bạc xé gió phi đến, xẹt qua mái tóc Âu Dương Hồng Ngọc, đâm vào cửa phòng ngủ.

Thanh Lan kinh hãi vội che chắn cho Âu Dương Hồng Ngọc. Sau đó, chỉ thấy Hồ Hải từ nóc nhà phi xuống, đuổi theo thân ảnh màu đen kia vào trong Ngự Hoa viên...

Âu Dương Hồng Ngọc cũng vô cùng sợ hãi, nàng nhìn vào đêm đen kia rồi trì độn nhìn lên tờ giấy cắm trên mũi phi tiêu. Trong lòng có chút buồn bực, nhỏ xuống, mở giấy ra.

“ muốn biết ai là người tung tin đồn khắp kinh thành, chuẩn bị một vạn lượng bạc. Bấy ngày sau, canh ba đến Bán Dạ đình.

Âu Dương Hồng Ngọc ngẩn ra lập tức kéo váy đi về phía đại điện lại bị Thanh Lan ngăn lại:

- Tiểu thư, đề phòng có trá.

Âu Dương Hồng Ngọc dừng chân, mâu quang vốn âm đạm nháy mắt trở nên sắc bén. Nàng nhìn chữ viết trên tờ giấy lần nữa rồi gắt gao nắm trong tay, lạnh lùng nói:

- Nếu thật sự có yểm tra, như vậy thủ pháp của người này thật sự quá inh...

Âu Dương Hồng Ngọc bình tĩnh lại, vo tròn tờ giấy đưa cho Thanh Lan:

- Một vạn lượng bạc đổi một bí mật. Quả thực là lòng tham không đáy.

Thanh Lan nhìn chữ viết, vừa nhìn đã biết là một kẻ phạm phu lỗ mãng viết, trong lòng có chút tin tưởng:

- Tiểu thư cho rằng việc này không phải là sự thật sao?

- Thật ư?

Âu Dương Hồng Ngọc lạnh giọng cười, mím môi nói:

- Thanh Lan không thấy thủ đoạn này cùng với thủ đoạn của Mộ Tuyết đều rất hiệu quả sao?

Thanh Lan ngạc nhiên không hiểu mà Âu Dương Hồng Ngọc như ẩn nhẫn sự uất hận nói:

- Ngày đó Mộ Tuyết dùng khổ nhục kế, không kinh động thánh giá khiến mọi người đồng tình mà lúc này...

Âu Dương Hồng Ngọc hơi nheo mắt lại, tay nắm thành quyền:

- Cũng là giả muốn tiền tài mà dẫn ta tới Bán Dạ đình.

Nghe Âu Dương Hồng Ngọc nói, Thanh Lan lại càng mờ mịt, nàng nhìn chữ viết khó coi trong tay, mâu quang nhìn về chữ “vạn lượng bạc” hơi dừng lại nói:

- Tiểu thư không bằng chờ Hồ Hải trở về định đoạt.

Âu Dương Hồng Ngọc gật gật đầu nhưng tức giận khó bình tâm. Nàng hít sâu một hơi, chậm rãi quay về phòng ngủ, suy nghĩ chuyện mấy ngày nay.

Trong ngự hoa viên, một thân ảnh nhỏ nhắn lướt trên ngọn cây mà đại hán cuồng mãng phía sau lại đuổi theo không bỏ. Đến khi thấy bóng dáng kia chạy vào Tư Mộ cung, Hồ Hải mới dừng chân trên nóc nhà nhưng cũng không tìm kiếm thân ảnh kia nữa. Đành quay về Ngự Hoa viên. Nhưng không ngờ đến giữa đường lại bị một người cao gầy chặn lại, người đó là Lí công công bên người Thái hậu.(???? loạn nhĩ tưởng bên Hoàng hậu chứ)

Hồ Hải khá quen thuộc với Lí công công. Bởi lẽ khi trước Thái Hậu phân phó hắn đến hầu hạ dưới quyền chiêu dung nương nương, tất cả đều do vị công công này chuẩn bị. Mà trong hoàng thành, ngoài Tần công công bên người Hoàng thượng thì đến Lí công công là lớn nhất.

- Công công thật có nhã hứng, nửa đêm vẫn “tản bộ” trong Ngự hoa viên.

Hồ Hải ngày thường vốn không nhiều lời nhưng nhìn thấy Lí công công lại không nhịn được mà trào phúng đôi câu. Bởi lẽ quan hệ của bọn họ thực rất vi diệu, sống trong hoàng cung 4 năm đều là nâng đỡ lẫn nhau.

Lí Vinh cười, phe phẩy phát trần nhưng lại có ba phần xấu hổ nói:

- Hồ công công khi này đi truy đuổi cung nữ Tư Mộ cung sao.

Rồi thở dài một hơi.

Hồ Hải ngẩn ra, sắc mặt nhất thời xanh mét, cảnh giác nói:

- Lời này của lí công công là thế nào?

Lí Vinh cười, có chút tiếc hận mà thở dài:

- Người trở về nói với chủ tử người, bảy ngày sau cứ theo tờ giấy dó mà làm. Bởi vì có kẻ đang muốn hãm hại Hoàng hậu và chiêu dung nương nương. Hơn nữa đây thật sự là độc kế. Người nọ sở dĩ phi tiền truyền thư (bản tên gửi thư) đơn giản là người đứng sau tất cả muốn diệt khẩu đám người bán mạng này, mà bọn họ... cũng chỉ muốn đem tin tức bán cho chiêu dung nương nương, đổi lấy ngân lượng mà đào thoát, về nhà phụng dưỡng mẹ già...

Lí Vinh cố ý nhấn mạnh hai từ “mẹ già” rồi nhìn sắc mặt Hồ Hải dần nhu hòa lại rồi mới nói:

- Hậu cung thị phi, người và ta đều rất rõ ràng. Nhưng có thể trong hậu cung mà hô phong hoán vũ thì cũng chỉ có vài vị tần phi thôi. Cho nên, đầu tới đầu lui cũng không thoát khỏi vòng luẩn quẩn này.

Về mặt Hồ Hải ngưng trọng, lời nói của Lí Vinh hẳn hiểu được mấy phần vì thế gật gật đầu, đôi mắt thâm u nhìn về mặt Lí Vinh rồi cáo từ, đề khí mà phi thân về Trùng Dương cung.

Mây đen che trăng, trời đất tối đen, chỉ có đèn đuốc như quỷ mị lay động trong thâm cung. Trong rừng mai, một nữ tử mặc trường bào đen chậm rãi đi đến, tóc dài đổ xuống, khuôn mặt trắng nõn ẩn dưới chiếc khăn che mặt màu đen, gió đêm thổi tựa như linh hồn.

Lí Vinh thấy nữ tử cước bộ nhẹ nhàng như tiên nữ hạ phạm, cúi người nói:

- Nô tài tham kiến Đức phi nương nương.

Nữ tử mặc áo đen nhẹ cười, phẩy tay áo dài ôn nhu nói:

- Hôm nay khiến Lí công công vất vả rồi, công công muốn gì cứ nói cùng bản cung.

Lí Vinh vội cúi đầu nói:

- Nô tài không dám, nô tài chỉ hi vọng một ngày kia nếu nương nương thành Chính cung, trong lòng nhớ tới nô tài là được.

Mâu quang nữ tử áo đen tối sầm lại rồi nhìn khuôn mặt không rõ biểu tình của Lí Vinh trong đêm tối, bàn tay trắng nõn vỗ vỗ bả vai gầy gò, giọng nói mềm nhẹ:

- Chuyện tiếp theo phải cẩn thận.

Sau đó, chỉ thấy trận gió lạnh mang theo hương thơm thổi qua, trong rừng chỉ còn lại một mình Lí Vinh.

Hai tay nâng lên một đám hoa hải đường, chăm chú nhìn rồi nhẹ nhàng đi tới trước bàn, nhặt từng cánh hoa xếp thành chữ “Hiên” rồi chống trán, khóe miệng chưa xót như ngưng đọng sự bế tắc trong lòng. Đôi mắt trong suốt có chút quyến luyến, ngây ngốc nhìn.

“Hiên” là số kiếp cả đời nàng. Minh Nguyệt vỗ vỗ cánh hoa trong sánh như đang vuốt ve vết sẹo trong lòng, nhẹ nhàng, không chút khí lực.

Hơn nửa năm. Minh Nguyệt nhắm mắt lại, kì hạn nàng hứa hẹn với Như Nguyệt càng lúc càng gần, tất cả phải hoàn thành trong kì hạn này. Thật ra, khi trước đáp ứng với kì hạn của Như Nguyệt cũng chính là để ép chính mình mau chóng hoàn thành những việc phức tạp này, không muốn để mình có chút ảo tưởng nào với niên đại cổ xưa này. Nhưng mọi việc không như mong muốn.

Lại bốc lên mấy cánh hoa, tinh thần Minh Nguyệt có chút mơ hồ như đã quên mất trận này nên đánh như thế nào. Mâu trung nhu hòa có vài phần ảo não nhưng lại có chút chân tình.

Nhưng là, tất cả đều đã định. Trong lòng nàng có chút đau đớn nhưng khóe môi lại cười lạnh lùng, trong trẻo mà cô tịch. Tay gắt gao nắm chặt ngực áo.

Ngoài cửa sổ, gió thổi tới, một trận mát mẻ ủa vào ẩn trong đó mùi hương hải đường. Minh Nguyệt đang suy nghĩ thì trước mắt lại có một bóng đen nhảy tới khiến nàng sợ hãi lui về sau hai bước, chưa kịp kêu lên thì bàn tay ấm áp đã ôm vào, thậm chí là một cái ôm nóng rực, mùi Long tiên hương vờn quanh.

Thân mình Minh Nguyệt cứng đờ, bàn tay trắng để trước ngực Ngự Hạo Hiên, muốn ngẩng đầu nhìn hấn nhưng hấn lại ôm nàng chặt hơn khiến nàng không có chút lực phản kháng. Nàng chỉ có thể nhẹ giọng gọi :

- Hoàng thượng.

- ừ.

Ngự Hạo Hiên khẽ nói rồi chậm rãi buông Minh Nguyệt ra. Minh Nguyệt nhìn về phía hấn nhưng còn chưa nhìn đến mắt hấn thì trên môi đã có một trận khí lạnh, không hề phòng bị thì hấn đã hôn nàng.

Trố mắt, trong lòng Minh Nguyệt lạnh lùng, lập tức giây dựa. Cổ tay đau như nhắc nhở nàng không thể lại đi theo vết xe đổ nhưng Ngự Hạo Hiên càng hôn càng sâu, mang theo cảm xúc dày đặc không rõ, ôn nhu nhưng lại thô bạo.

- Ngô.

Minh Nguyệt trợn to mắt, hai tay không ngừng đẩy ra nhưng Ngự Hạo Hiên một tay lại ôm chặt thắt lưng nàng, mà tay kia lại đan vào mái tóc nàng, giữ chặt đầu nàng, dùng sức đem nàng kéo về phía mình khiến hai người càng thêm giao hòa, triền miên.

Có lẽ, nụ hôn này đầy mùi hủy diệt (k biết thay từ gì nữa), lòng Minh Nguyệt hoảng loạn lên. Nàng càng ra sức từ chối muốn phá tan mê chướng kia, nhưng nàng càng giãy dụa thì người kia càng xâm nhập. Nụ hôn như muốn nuốt chửng nàng. Sau đó, đến khi hô hấp Minh Nguyệt như đình trệ thì bỗng nhiên dừng lại. Nhưng sự nóng cháy khi nãy dường như chưa đủ, đôi môi lạnh như băng lại hôn lên cổ nàng, vừa hôn vừa cắn khiến da thịt Minh Nguyệt đỏ ửng, thậm chí còn để lại dấu răng.

Cuối cùng, Ngự Hạo Hiên thở dốc dừng lại, đôi mắt thâm trầm có chút mê li gắt gao nhìn đôi mắt trong suốt của nàng. Sau đó, hắn ôm lấy thân thể mềm mại, thơm ngát của nàng đi về phía giường.

Minh Nguyệt run sợ, nằm trên nệm mềm mại, nàng nhéo nhéo đệm rồi hơi cuộn mình lui về phía chân giường, đôi môi sưng đỏ đã gỡ chiếc sa che xuống không dám tin nhẹ giọng hỏi:

- Hoàng thượng đêm nay không phải nghỉ ở Trùng Dương cung sao?

Ngự Hạo Hiên cúi nhìn Minh Nguyệt giống như con thú nhỏ đang từ từ cuộn mình, trong mắt thâm trầm đột nhiên trở thành màu lam. Đôi môi mỏng lạnh như băng mím lại, vươn tay vuốt thoáng qua khuôn mặt nàng khiến nàng run rẩy mà Ngự Hạo Hiên lại cười ra tiếng, nhẹ giọng nói:

- Minh Nguyệt khi nãy nói cái gì?

Trái tim Minh Nguyệt run lên, có chút khó tin nam tử trước mắt lại là đế vương lạnh lùng thường ngày. Nàng hơi nhếch môi, cười nhẹ, hồn nhiên nói:

- Hoàng thượng lúc chiều sai Tần công công nói với nô tỳ rằng sẽ ở lại cung chiều dung tỳ tỳ.

Ngự Hạo Hiên không nói rồi ngồi ở mép giường, có chút lười nhác bấu lên thành giường trầm trồ nhìn thần sắc bình tĩnh của Minh Nguyệt. Hồi lâu hắn mới bình ổn lại những suy nghĩ mông lung trong đầu, chậm rãi cầm lấy tay nàng, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói có chút khinh bạc:

- Trầm... không thích đi.

Minh Nguyệt hơi giật mình muốn rút tay lại nhưng lại không có lí do gì để làm thế, nàng đành để mặc hắn nắm tay, rũ mắt cúi mặt không nhìn hắn.

Thật ra, trong lòng Minh Nguyệt, có yêu thương nam tử trước mắt này hay không đột nhiên trở nên không quan trọng. Giống như nàng là một nữ tử ích kỉ mà đầy tội nghiệt, bất kể yêu thương ai đều đã là bi kịch. Nhưng là trái tim nàng nói, có lẽ là trái tim Mộ Tuyết sẽ lựa chọn nam tử đẩy nàng vào chỗ chết này mà thôi.

Hít sâu một hơi, bàn tay trắng nõn run rẩy cầm lại bàn tay to kia rồi quay đầu nhìn đôi mắt có chút cảm xúc khó nắm bắt kia, hơi mím môi không nói, chỉ lặng lẽ nhìn nhau.

Không khí xung quanh đột nhiên trở nên thanh tĩnh, chỉ có bốn mắt nhìn nhau, mâu quang quán quán. Sau một lúc lâu, Ngự Hạo Hiên mới nhẹ nhàng kéo Minh Nguyệt vào lòng, đặt cằm lên trán nàng, tựa như rất thỏa mãn mà nhắm mắt lại.

Đêm khuya, vạn vật cô tịch, phòng ngủ hôn ám, thân ảnh màu vàng đứng thẳng trước bàn, đôi mắt thâm trầm như đêm dừng ở chữ Hiên xếp bằng cánh hoa trên bàn, ánh nền lay động khi sáng khi tối không thể nắm giữ được thần sắc trên mặt hắn.

Hồi lâu hắn mới giật mình, chậm rãi đi về phía giường nhìn nữ tử đang ngủ say kia. Hai tay sau lưng dần nắm thành quyền, các đốt ngón tay răng rắc trong đêm yên tĩnh. Đôi mắt như đang cố gắng khắc chế sự giận dữ mà đột nhiên nhắm chặt, rồi sau đó xoay người phi qua cửa sổ, biến mất trong màn đêm đen.

64. Q.2 - Chương 65: Ôn Nhu (1)

Nửa đêm, ngoài phòng gió lạnh thổi qua, mây đen che lấp, mưa nhỏ tí tách rót xuống bệ cửa sổ.

Trong phòng ngủ, nến chảy thành giọt, ánh nến lay động, trướng phù dung mềm nhẹ phất phơ, cả phòng tĩnh lặng.

Minh Nguyệt mở mắt nhìn sự tăm tối xung quanh, đôi mắt lạnh lùng không chút dao động hay đau thương. Lúc sau, nàng đứng dậy, chân trần bước xuống giường, đi về phía chiếc bàn, mi dài rũ xuống nhìn những cánh hoa bị gió thổi loạn trên bàn, sau đó nhìn mưa gió tiêu điều ngoài cửa, đáy lòng lạnh giá.

Cửa lạnh cung rách nát, ánh nến leo lét, Như Nguyệt một thân váy dài tổ khiết, tái nhợt, mảnh mai dựa vào thành giường, bàn tay trắng nõn cầm kim, thêu bức uyên ương hí thủy (uyên ương giỡn nước).

Trên bàn, ánh nến sắp tắt, gió đêm thổi tới rồi nền lại vụt sáng. Như Nguyệt ngẩng đầu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, nghe tiếng mưa đêm, nước mắt trên mặt còn đọng lại. Hôm nay là ngày rằm nhưng cũng là ngày mây che lấp trăng, khốn khổ chờ đến canh ba lại chỉ chờ được một trận mưa gió.

Nhắm mắt lại, khoe miệng lạnh băng có chút chua xót. Mắt nhắm chặt rồi lại mở ra, buông bức thêu trong tay lại vô ý nhìn đến ngoài cửa sổ, loáng thoáng bóng dáng màu vàng.

Trái tim run lên, Như Nguyệt vội chạy xuống giường, bàn tay trắng nõn gắt gao nắm lấy song cửa sổ, môi hồng run rẩy kêu:

- Hạo Hiên.

Trong đêm mưa, Ngự Hạo Hiên đứng khoanh tay quay lưng về phía Như Nguyệt, bóng dáng anh tuấn đứng sừng sững nơi đó. Như Nguyệt vui vẻ mà khóc, nàng lao ra phòng ngủ, chạy tới ôm lấy Ngự Hạo Hiên từ phía sau, gắt gao ôm mang theo sự nhớ nhung, đau khổ.

Thân thể Ngự Hạo Hiên cứng đờ bất động, bàn tay to đặt lên tay Như Nguyệt ôm lên bụng hân. Giọng nói trầm thấp trong đêm mưa bụi cực kì trong trẻo nhưng lạnh lùng:

- Như Nguyệt chịu khổ rồi.

Như Nguyệt nước mắt như mưa, liều mạng lắc đầu, nước nở nói:

- Tội thiếp không khổ. Có thể nhìn thấy Hoàng thượng thì tội thiếp không coi là khổ.

Giọng nói Như Nguyệt mang theo sự bi thương, đau khổ, từng lời như thấu lòng người.

Đêm lạnh mông lung, mưa bụi tí tách, trong đêm tối, Ngự Hạo Hiên chỉ nhắm mắt không nói để mặc Như Nguyệt ôm, khóc cho đến khi mưa đêm thấm ướt cả hai người.

Sâu trong Ngự hoa viên, dưới tán cây hải đường, một nữ tử váy dài màu đen, đôi mắt lạnh tuyết lẳng lẳng nhìn hai bóng người gấn bó kia, mặc ư rơi hoa rụng làm ẩm ướt cả người.

Canh năm, cấm địa Ôn Tuyền biệt quán trong hậu cung, Minh Nguyệt nằm trong suối nước nóng, tóc đen phiêu tán trôi nổi trên nước, bả vai trần non mềm trắng mịn, hơi nước bốc lên như sương mù khiến cảnh tượng rất mông lung.

Tiêu Đồng đứng trên bờ, tay cầm một chậu cánh hoa mai thả vào nước suốt, đôi mắt nhìn về phía Minh Nguyệt đang nằm trong ao, trong lòng cảm giác sự quái dị nói không nên lời. Nàng đi lên phía trước, quỳ trênหญẽn điểm (đệm mềm mềm be be)

Nàng không biết tiểu thư làm sao như thế. Canh bốn trở về điện toàn thân ẩm ướt rồi sai nàng chuẩn bị xiêm y đến Ôn Tuyền biệt quán tắm rửa, thần sắc lạnh lùng.

Minh Nguyệt dựa vào tường thạch bích, nước cao quá cổ, mím môi nhìn những bức tường đá điêu khắc khó hiểu, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi tựa hồ phóng thích hết sự bế tắc trong lòng rồi lại chìm xuống nước.

Tiêu Đồng sửng sốt, hốt hoảng nhìn thân mình Minh Nguyệt như người cá xuyên qua nước, sương khói lờn vờn vây phủ như tiên tử, tóc dài trong nước phiêu tán, chỉ nghe rào rào một tiếng, Minh Nguyệt lại bay ra

khỏi suối nước. Tiêu Đồng ngẩn ngơ chưa kịp phản ứng Minh Nguyệt đã cầm lấy xiêm y trong tay nàng, mặc lên người mình.

- Tiểu...tiểu thư

Tiêu Đồng kinh ngạc há hốc miệng, tiểu thư nhà nàng có võ công từ khi nào? Hơn nữa lại có thể khiến nàng không thể thấy rõ... Tiêu Đồng nhìn Minh Nguyệt mặc quần áo, váy màu lam nhạt như lóa ra trong mắt rồi tùy ý mặc thêm một chiếc trường bào bằng sa mỏng, ngón tay thon dài thắt lưng thành mặt kết rất đẹp, rồi cầm khối phượng bội đồ tươi trong tay, hơi trầm tư rồi đi ra biệt quán bên ngoài.

Tiêu Đồng hoàn hồn vội thu thập đồ đạc rồi đuổi theo Minh Nguyệt, nàng nhìn bóng dáng Minh Nguyệt vừa kiên quyết vừa lạnh lùng mà trong lòng có cảm giác lạnh lạnh khó hiểu, hôm nay... tiểu thư quá khác thường.

Ngoài điện, mưa đã ngừng mặt trời dần nhô lên từ phía đông, hai binh lính thủ vệ thấy Minh Nguyệt đi ra vội quỳ xuống cung tiến mà Minh Nguyệt làm như không thấy, đi thẳng lên kiệu, nhắm mắt nửa nằm trên tháp thượng, bàn tay trắng nõn đặt trên trán không nói lời nào.

Tiêu Đồng theo sau kiệu mím môi cúi đầu suy tư thỉnh thoảng lại nhìn nhìn kiệu. Nhưng cách lớp cấm trù (vải gấm) nên chỉ có thể thấy thân ảnh mơ hồ của Minh Nguyệt. Tiêu Đồng lại nhìn xuống mũi chân mình, đôi mi thanh tú nhíu chặt, không tự giác mà cắn cắn môi.

Trở lại Ngưng Tuyết cung, Minh Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm, Tiêu Đồng và Đông Nguyệt từ trong điện đi ra, hai tay bưng khay ngọc đầy châu báu tới trước mặt Minh Nguyệt nói nhỏ:

- Tiểu thư, đây là những thứ khi trước Hoàng thượng ban cho, mời tiểu thư xem.

Minh Nguyệt liếc nhìn châu báu đẹp đẽ, quý giá chói mắt, cầm lấy một chiếc vòng bạch ngọc trạm trổ hình phượng đẹp lên tay rồi lại lấy vài món trang sức tổ khiết mà vô cùng quý giá lên, tóc cài trâm bạch ngọc khắc mẫu đơn.

Tiêu Đồng nhìn thần sắc Minh Nguyệt lạnh lùng như trước, vài lần muốn hỏi nhưng lại thôi. Nàng không biết vì sao tiểu thư đã nhiều ngày luôn có tâm sự trong lòng, lúc nào cũng trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến người khác khó tiếp cận. Đang suy nghĩ thì Minh Nguyệt “ba” một tiếng, lạnh lùng ném chiếc lược ngà voi vào chiếc khay trên tay nàng.

Tiêu Đồng hoàn hồn nhìn chiếc lược ngà voi khắc phượng, quả đúng là chiếc lược hôm qua Hoàng thượng sai Tần công công đưa tới. Mâu quang hơi động, khó hiểu nhìn Minh Nguyệt như muốn nói gì nhưng chỉ thấy Minh Nguyệt chăm chú vẽ lông mày nên lại cúi đầu.

Minh Nguyệt cầm bút vẽ nhìn người trong gương, bàn tay trắng nõn nắm chặt rồi chăm chú vẽ, sau đó mím một mảnh chu đan trên môi rồi đứng dậy. Nàng đi đến trước người Đông Mai, liếc nhìn chiếc nhẫn trên khay, vừa định quay người bước đi đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn chiếc nhẫn màu lam, mâu quang trầm ám, chậm rãi cầm lên nhìn.

Đông Nguyệt nghi hoặc ngẩng đầu nhìn vẽ mặt Minh Nguyệt trầm ngưng nhưng chỉ thấy Minh Nguyệt như đang chần chừ, giằng co rồi đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út, nhìn chăm chú hồi lâu.

- Tiểu thư.

Có lẽ là không nhìn được tiểu thư khác lạ như thế, Tiêu Đồng nhướng mi gọi, Minh Nguyệt nhướng mày lên khiến Tiêu Đồng sợ hãi kinh hồn, chưa kịp định thần lại nghe Minh Nguyệt nói rất nhẹ:

- Thu dọn phòng bếp một chút, hôm nay ta tự mình xuống bếp.

Tiếng nói vừa dứt, Tiêu Đồng và Đông Nguyệt mở to mắt nhìn rồi hai người mới gật gật đầu nói vâng. Sau đó, cất hết châu báu vào nội điện, chạy vào phòng bếp Ngưng Tuyết cung mà chuẩn bị.

Sau nửa nén hương, Tiêu Đồng và Đông Nguyệt ngây ngốc đứng ở cửa phòng bếp nhìn Minh Nguyệt nấu nướng. Chỉ thấy Minh Nguyệt thành thạo chế biến thức ăn, sai bảo gã sai vặt đun lửa rồi lại đem lá sen và bách hợp bỏ vào nồi, không lâu sau, Tiêu Đồng và Đông Mai ngửi thấy mùi hương thơm ngát mà bụng rêu ào nhìn nồi cháo không biết là cháo gì mà thêm rõ dãi.

Minh Nguyệt thấy cháo nấu đã gần xong liền sai Tiêu Đồng và Đông Nguyệt ở lại trông, đi ra ngoài phòng bếp sai cung nữ lấy ít hàn mai đã ngâm nước rồi đưa tới.

Trong phòng bếp, Tiêu Đồng và Đông Nguyệt thấy Minh Nguyệt rời đi. Đông Nguyệt hưng phấn nắm chặt tay Tiêu Đồng nói:

- Tiêu Đồng tỷ tỷ, thì ra nương nương có thể xuống bếp nha, thật không ngờ.

Sau đó, hít hà mùi hương trong không khí, sắc mặt ửng hồng.

Tiêu Đồng nghe Đông Nguyệt nói vốn sắc mặt có chút hưng phấn nhất thời lại ảm đạm xuống, ý cười khoe miệng cũng thu liễm lại.

Thật ra, Mộ Tuyết chân chính sẽ không vào bếp. Nàng theo tiểu thư mấy năm, tiểu thư thích nhất là ngâm thơ, vịnh phú, hơn nữa ngẫu nhiên khi không có người sẽ ảm đạm nhìn gương thất thần. Nàng nhớ rõ, lúc ba năm trước đây tiểu thư và Tam vương gia quen biết, tiểu thư có lần trong lúc trang điểm tháo khăn che mặt xuống, hỏi nàng xem tiểu thư có phải rất khó coi hay không?

Có lẽ nếu không phải tiểu thư bây giờ và tiểu thư trước kia khác nhau quá lớn thì cho dù chính miệng tỷ tỷ nàng nói đến chuyện linh hồn kí chủ nàng cũng sẽ không tin. Tiêu Đồng nhớ rất rõ, tiểu thư trước kia đơn thuần, thiện lương, tuy bụng đầy kinh luân nhưng không màng thế sự. Còn bây giờ, tiểu thư kiên cường, lạnh lùng lại có mấy phần ngoan tuyệt.

- Tiêu Đồng cô cô, nương nương sai có thể tắt lửa, cũng muốn cô cô bỏ ít hoa mai vào trong cháo.

Trước cửa phòng bếp, một cung nữ áo lam tướng mạo bình thường lên tiếng rồi đưa chiếc bình đầy cánh mai đến trước mặt Tiêu Đồng.

Tiêu Đồng hoàn hồn, bật cười đón lấy.

- Tiểu thư, cháo hầm xong rồi.

Nửa nén hương, Đông Nguyệt tiến lên báo rồi nhìn về phía Minh Nguyệt đứng trước cửa sổ lại hỏi:

- Nô tỳ bụng cháo lên?

Minh Nguyệt giật mình rồi không để ý xoay người đi về phía bàn. Bàn tay cầm khăn đặt trên bàn, trong treo nhưng lạnh lùng nói:

- Chuẩn bị kiệu.

Đông Nguyệt sững sốt một lúc rồi mới hiểu ý Minh Nguyệt, lên tiếng xưng vâng rồi rời khỏi điện.

65. Q.2 - Chương 66: Ôn Nhu (2)

Trước Ngự thư phòng, Tần công công kinh ngạc nhìn Tiêu Đồng đang mắt đầy ý cười, có thể nói rất ngạc nhiên không biết làm sao. Mà Tiêu Đồng lại nhìn nhìn Tần công công, môi đỏ mọng mím mím, bất mãn nói:

- Tần công công nếu muốn nghiệm độc thì làm nhanh đi, nô tỳ ta bụng từ Ngưng Tuyết cung đến đây bị bỏng chết đây này.

Tần công công lúc này mới hoàn hồn, cuống quýt rút từ trong tay áo chiếc ngân châm, mở nắp bát cháo, một mùi hương thơm ngát lạnh lạnh tỏa ra khiến Tần công công ngây ngốc không dám tin nhìn bát cháo đẹp đẽ kia.

Tiêu Đồng cười khê, giơ lên cao, trừng mắt nhìn:

- Là Tần công công mang vào hay nô tỳ mang.

Tần công công hơi xấu hổ cười cười, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm bát cháo trong tay Tiêu Đồng, trong mắt có sự nghi hoặc không nói nên lời rồi nhìn chiếc kiệu yên tĩnh trước Thượng Thư điện, thấp giọng nói:

- Nha đầu, Đức phi nương nương không vào?

Tiêu Đồng cũng nhìn theo tầm mắt Tần công công nhìn về phía chiếc kiệu, sắc mặt có chút trầm xuống nói:

- Tiểu thư, người... Nô tỳ cũng không biết hôm nay tiểu thư làm sao....

Mím mím môi dúi khay trong tay vào tay Tần công công, nhỏ giọng nói:

- Vẫn là công công mang vào đi, ta cùng nương nương về trước.

Tần công công nhận khay nhưng lại không biết nên làm thế nào cho đúng, vừa định đến trước kiệu thỉnh an Minh Nguyệt thì lại nghe thấy tiếng nói lạnh lùng, đậm mạc trong kiệu vọng ra:

- Hồi cung.

- Vâng nương nương.

Đông Nguyệt phúc thân, sai khiêng kiệu về mà Tiêu Đồng lại đem tất cả bỏ lại cho Tần công công rồi cũng bỏ chạy theo chiếc kiệu kia.

Dọc đường đi, mọi người đều trầm mặc, Tiêu Đồng và Đông Mai mấy lần nhìn nhau rồi lại nhìn mũi chân mình. Nhưng từ sau một tiếng gọi lớn khiến bọn họ ngẩn ra, vội vã dừng bước, quay đầu lại thì đã thấy Tần công công lướt mồ hôi chạy đến, kêu to:

- Nương Nương, Đức phi nương nương xin dừng bước.

Sau đó vội chạy đến, thở hổn hển nói:

- Nô tài... Nô tài tham kiến nương nương, Hoàng thượng có chỉ, thỉnh nương nương lập tức quay về Ngự Thư phòng...

Nói xong kéo tay áo không ngừng lau mồ hôi.

Tiêu Đồng trở mắt nhìn bóng dáng yếu điệu trong kiệu, muốn nói gì thì lại bị Đông Nguyệt cản lại rồi chỉ nghe Đông Nguyệt nói:

- Nương nương, Tần công công đến truyền khẩu dụ, thỉnh nương nương đến Ngự thư phòng.

Nói xong không chờ Minh Nguyệt đáp lời liền sau khiêng kiệu quay lại, Tiêu Đồng thấy thế bước lên ngăn lại nhưng lại bị Đông Mai giữ chặt. Đông Nguyệt cười yếu ớt lắc lắc đầu.

Tiêu Đồng cuối cùng cũng đành lui bước nhìn những tên cung nhân quay kiệu về Ngự Thư phòng, Tần công công ướt đầm mồ hôi cảm phát trần đi theo.

- Đông Nguyệt, ngươi làm cái gì?

Tiêu Đồng có chút ngậy ngốc nhìn vẻ mặt đầy thâm ý của Đông Nguyệt mà trong lòng cảm giác có gì đó không đúng.

Đông Nguyệt hơi nhú mi, cười sáng lạn, nàng giữ chặt tay Tiêu Đồng nói:

- Ngốc quá, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra ý đồ Tần công công đến sao? Vì sao nương nương lại tự tay nấu cháo rồi mang đến cho Hoàng thượng, còn không phải vì muốn gặp Hoàng thượng sao?

Tiêu Đồng nhìn Đông Nguyệt hồn nhiên tươi cười mà trong lòng cực kỳ khó chịu, nhượng mi nhưng rồi nàng lại cười kéo nhẹ tay Đông Nguyệt:

- Vẫn là tâm tư của Đông Nguyệt kín đáo, suýt chút nữa ta làm hỏng chuyện rồi.

Đông Nguyệt cười không nói chỉ thâm trầm nhìn cổ kiệu của Minh Nguyệt dần dờ đi.

Trước Thượng thư điện, Tần công công cung kính đẩy cửa rồi khom lưng với Minh Nguyệt phía sau, nói:

- Đức phi nương nương, mời!

Minh Nguyệt liếc Tần công công một cái rồi nói:

- Làm phiền công công

Sau đó đi vào Thượng Thư phòng nhưng tiếng đóng cửa sau lưng vừa vang thì dừng chân, nhìn cánh cửa gỗ đào trạm trổ Song long hí châu (hai con rồng vờn hạt trân châu) của Ngự thư phòng đã mở sẵn. Ngự Hạo Hiên đang khoanh tay quay lưng về phía nàng.

Rũ mắt, hạ mi, bàn tay trắng nõn nắm chặt khăn lụa rồi chậm rãi bước vào nội điện. Nàng nhìn bát cháo trên ngự án, kéo váy đi tới rồi quỳ gối trên nhuỷễn điểm, bàn tay trắng nõn cầm thìa ngọc, nhẹ quấy.

Ngự Hạo Hiên hơi giật mình nhưng không quay đầu lại. Mà Minh Nguyệt cũng không nói chỉ nhẹ quấy bát cháo nóng, cúi đầu thổi nguội bớt rồi mới đi đến phía sau Ngự Hạo Hiên, nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng, đồ ăn sắp lạnh

- Vì sao?

Đột nhiên Ngự Hạo Hiên lạnh lùng phủ ra hai chữ rồi quay người nhìn Minh Nguyệt đứng trước mặt lặp lại:

- Vì sao?

Minh Nguyệt cười yếu ớt, nhướn mi nhìn Ngự Hạo Hiên, đôi mắt trong suốt lóe ra sự hồn nhiên và thấu triệt, tựa như không hiểu nói:

- Hoàng thượng muốn nói cái gì?

Ngự Hạo Hiên nhướn mày kiểm rồi mắt tự nhiên nhìn sang phía khác. Sau đó, hần lững thững đi đến trước bàn nhìn bát cháo màu sắc mê người, mùi thơm ngát tỏa ra mà mày kiểm càng nhíu, giọng nói khàn khàn:

- Trẫm nghe nói canh bốn nàng đến Ôn Tuyền biệt quán.

Đôi mắt Minh Nguyệt hơi ảm đạm nhìn bóng dáng anh tuấn của Ngự Hạo Hiên, trong lòng đột nhiên đau đớn. Nàng hơi nhướn mi rồi chậm rãi giãn ra, bàn tay trắng nõn ôm chặt xiêm áo trước ngực, chỗ mi tâm trở nên nóng rực. Nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

- Nô tì bị tiếng mưa đêm đánh thức, cho nên...

- Thế vì sao lúc canh bốn cả người ướt đầm chạy về Ngưng Tuyết cung?

Giọng nói trầm thấp cắt đứt lời Minh Nguyệt, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nghe không ra bất kì cảm xúc, nhẹ nói: - Đã thấy rồi đúng không?

Trái tim Minh Nguyệt trong nháy mắt sụp đổ, rã rời, lùi về phía sau mấy bước đến khi thất lưng đụng vào cạnh bàn mới theo phản xạ chống lại. Đôi mắt kinh ngạc nhìn Ngự Hạo Hiên đang quay lưng về phía mình.

Tiếng cười lạnh lùng của Ngự Hạo Hiên truyền đến khiến Minh Nguyệt không hiểu rõ cảm xúc, giọng nói khàn khàn, lạnh lùng lại nhẹ nhàng nói:

- Minh Nguyệt ... Trải qua đêm qua, ngươi... còn có thể yêu trẫm sao?

Sau đó hần chậm rãi quay người, nhìn đôi mắt trong suốt của Minh Nguyệt khiến người khác hăm sâu trong đó, từng bước đi về phía nàng cho đến khi cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng, hỗn loạn của nàng mới thôi. Ngự Hạo Hiên vươn tay, nhẹ vuốt hàng mi dài của nàng.

Minh Nguyệt hơi run rẩy khiến bàn tay Ngự Hạo Hiên cứng đờ giữa khoảng không. Đôi mắt vốn lạnh lùng nhất thời lại chuyển màu lam, lẳng lặng nhìn đôi mi dài như cánh bướm đang run rẩy của nàng. Ngón tay chậm rãi chống lên bàn, vây lấy thân thể nàng vào giữa.

Minh Nguyệt hơi nhếch môi, xiết chặt khăn lụa, hơi mắt tự nhiên nói:

- Minh Nguyệt... Trong lòng Minh Nguyệt khổ sở, Minh Nguyệt tỉnh ngủ đã không thấy Hoàng thượng nên mới muốn đi tìm Hoàng thượng. Nhưng thật không ngờ....

Không ngờ một màn này lại để nàng nhìn thấy.

Lời nói rõ ràng có chút chua xót, cô đọng không khí xung quanh. Minh Nguyệt nhắm mắt như muốn che dấu thần sắc thống khổ của chính mình, nhưng sương mù trong mắt lại không thể vãn hồi lại.

Ngự Hạo Hiên nhìn nước mắt Minh Nguyệt rơi xuống long bào, đôi mắt thâm trầm dần hóa thành cảm xúc không thể nói rõ, hần lập tức nhắm mắt lại, đặt cằm lên trán Minh Nguyệt, giọng nói khàn khàn như có như không:

- Minh Nguyệt... trầm... còn có thể ôm nàng không?

Minh Nguyệt đột nhiên bị hần hôn mà hoảng sợ đến giãy dụa nhưng Ngự Hạo Hiên lại khiến cho nàng lâm vào mê vọng quen thuộc mà lại có chút ý loạn tình mê khác lạ.

Ngự Thư Phòng, trên tháp thượng vàng rực, Ngự Hạo Hiên hôn Minh Nguyệt thật sâu, rút đi từng mảnh xiêm y trên người nàng. Nụ hôn điên cuồng, tham lam chiếm giữ từng tấc da thịt trơn bóng của nàng. Bàn tay vuốt ve thất lưng nàng. Vật nam tính nóng bỏng không do dự đè ép lên thân thể nàng.

Minh Nguyệt mở to mắt, cực lực muốn giữ lại sợi thất lưng nhưng Ngự Hạo Hiên sớm đem nàng mê loạn, ngón tay thon dài đột nhiên bao phủ lên bụng nàng. Động tác ôn nhu khiến nàng bị mê hoặc, nhưng ngay sau đó lại dùng sức tháo tung thất lưng nàng.

Minh Nguyệt thở gấp, bàn tay trắng nõn bối rối giữ chặt tay Ngự Hạo Hiên, ánh mắt mê loạn mang theo sự khẩn cầu, môi hồng thở dốc:

- Hiên... dừng... bây giờ là ban ngày.

Không chỉ là ban ngày mà còn là sáng sớm, bất cứ lúc nào triều thần hay tần phi đều có thể đến bái phỏng

- Nhưng trầm không muốn chờ.

Ngự Hạo Hiên thở dốc nói khẽ, hơi thở nóng rực, đôi mắt xanh như nước biển. Hần lại tháo chiếc yếm ngực của Minh Nguyệt, lộ ra cặp nhũ phong khiến Minh Nguyệt xấu hổ muốn ngất. Nhưng hần lập tức cúi người hôn lên khiến ý thức của Minh Nguyệt hoàn toàn bị vùi lấp. Chỉ có thể nhìn hần vừa thô bạo lại vừa ôn nhu, không thể phản kháng.

Ngự Hạo Hiên ngẩng đầu nhìn con mắt Minh Nguyệt đã mất đi lí trí, hai tay vuốt ve da thịt trơn bóng của nàng, lại càng vuốt ve nơi mẫn cảm của nàng khiến nàng không thể phản kháng lại càng trầm mê. Nhưng bất luận có cần rõ thế nào lại vô cùng cẩn thận bảo vệ nàng tựa như nơi đó cất chứa bảo bối. Đến khi Minh Nguyệt rên rỉ nho nhỏ cũng là lúc hần không khống chế được, nâng người nàng lên mà tiến sâu vào.

- A!

Minh Nguyệt thở dốc, nàng nắm chặt lấy thành tháp thực, rồi nhắm chặt mắt, cắn chặt răng, trán đầy mồ hôi mà thừa nhận sóng tình kịch liệt hơn cả đêm tân hôn....

Ngự Hạo Hiên nhìn thần sắc Minh Nguyệt run run nhưng lại không thể dừng lại sự ham muốn. Hần thở khẽ bên tai nàng, trong lúc nàng hỗn loạn trong sương mù lại cắn vành tai nàng, khàn khàn nói:

- Hôm qua... Nàng cự tuyệt trầm...

Minh Nguyệt cả kinh, nàng mở to mắt khiếp sợ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Ngự Hạo Hiên, nhưng ngay sau đó hần lại tăng tốc độ khiến nàng không thể suy nghĩ cho đến khi lún sâu vào nùng tình mật vọng (bầy tình) của hần, dần dần mất đi lí trí, chỉ còn lại chút ý thức mơ hồ, gắt gao ôm chặt hần, ngã vào địa ngục.

Kích tình qua đi, Minh Nguyệt xụi lơ trong lòng Ngự Hạo Hiên, bàn tay trắng nõn nắm lấy xiêm y trước ngực hần, hồi lâu mới thở dốc, nói khẽ:

- Trong cung, nghe nói Hoàng thượng không mê thanh sắc.

Nói xong, Minh Nguyệt lập tức hối hận, nhưng Ngự Hạo Hiên lại hôn lên bả vai nàng khiến nàng run rẩy, theo bản năng mà trốn tránh.

- Trầm chỉ thích nàng.

Ngự Hạo Hiên trầm thấp thì thầm vào tai Minh Nguyệt rồi lại chậm rãi trượt tới khuôn ngực tuyết trắng của nàng, ánh mắt mê ly, yết hầu giật giật, hôn lên từng ấn kí đỏ hồng khi này.

Minh Nguyệt thở dốc, tóc dài rối tung sau lưng, nàng nhìn nam tử chôn mặt trước ngực mình, đột nhiên nhớ lại đêm tân hôn kia. Hắn bá đạo, lạnh lùng lại nóng rực. Khi đó, hắn cũng như lúc này nhưng chỉ thiếu lời ngon tiếng ngọt kia, không ngừng xâm chiếm. Lúc ấy, nàng đau đớn đến nghĩ rằng hắn đang trả thù nàng, có mỗi hận ghê gớm với nàng.

Có lẽ Ngự Hạo Hiên cảm nhận được Minh Nguyệt thất thần, hắn cắn mạnh vai Minh Nguyệt khiến nàng kêu lên, rồi thở dốc hoàn hồn, mở to mắt, không dám tin nhìn dấu răng còn lấm tẩm vết máu trên vai. Nhưng thanh âm tà mị của hắn lại khiến nàng hoảng hốt:

- Trầm lưu lại kí hiệu cho nàng.

Kí hiệu.... mâu quang Minh Nguyệt chợt lóe, Ngự Hạo Hiên vội vã hôn môi nàng, đè lên cơ thể nàng. Nhất thời lửa nóng lại bùng cháy, hai thân thể lại triển miên. Trong mơ hồ có tiếng nữ tử rên rỉ cùng tiếng nam tử hô hấp dồn dập, mạnh mẽ xâm chiếm. Toàn bộ ngự thư phòng tràn ngập mùi hoa mai lạnh lùng mà lại ái muội.

Một lần đến Ngự thư phòng đối lại ba lần kích tình triển miên không ngớt. Minh Nguyệt không khỏi có chút hỗn loạn mà muốn tìm về suy nghĩ ban đầu của mình.

Đến khi Ngự Hạo Hiên khơi mào sóng tình lần thứ ba, Minh Nguyệt cảm giác muốn trốn chạy. Nàng không hiểu vì sao nam tử này có thể nhiệt tình, cuồng dã với một nữ tử mình không yêu như thế. Chẳng lẽ lời đồn hắn không mê luyện thanh sắc là sai rồi. Hay là, hắn đã cảnh giác nàng muốn làm thế này để giẫm đạp lên lòng tự tôn của nàng.

Nếu đã biết ngày đó, khi hắn cùng Như Nguyệt bên nhau thì nàng đứng gần đó sao hắn vẫn không đổi sắc mặt, thân thiết với nàng như thế. Minh Nguyệt nắm chặt khăn lụa trong tay, nhướng mi nhìn nam tử trước cửa sổ, mím môi. Nàng như tìm được cớ, bưng bát cháo kia mà đi ra ngoài.

- Đi đâu?

Giọng nói trầm thấp của Ngự Hạo Hiên lập tức vang lên khiến Minh Nguyệt bất giác dừng lại rồi chậm rãi cúi đầu nói nhỏ:

- Nô tì bưng bát cháo này đi.

Ngự Hạo Hiên không nói chỉ quay người đi về phía nàng, tay thon vuốt lên mắt nàng, dừng lại trên vết chu sa giữa mi tâm rồi cúi đầu hôn lên. Nhẹ cười nói:

- Minh Nguyệt, phu quân của nàng đói bụng.

Minh Nguyệt ngây ngốc không kịp phản ứng đã thấy hắn giành lấy bát cháo trong tay nàng, đi ra ngoài đại điện, lớn tiếng:

- Tần An.

Tần công công vừa nghe vội đẩy cửa đi vào, không dám ngẩng đầu cúi rạp xuống đất vì lẽ hắn biết tình trạng hai người như thế nào, nói:

- Hoàng thượng, xin cứ sai bào

Ngự Hạo Hiên cầm bát cháo trong tay đưa cho hắn nói:

- Đi hâm nóng bát cháo này cho trầm.

Tần công công giật mình, trời đã đến trưa, sao Hoàng thượng còn muốn hâm lại cháo? Vì thế nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng, đã sắp trưa, có truyền lệnh hay không?

- Truyền. Ngự Hạo Hiên đột nhiên cười nói: – nhưng trầm chỉ cần bát cháo này.

66. Q.2 - Chương 67: Hậu Cung Phong Vân (1)

Mặt trời lặn, hoàng hôn đỏ rực, toàn bộ hoàng cung bị bao phủ trong ánh hồng quang như một bể máu.

Minh Nguyệt đẩy ra phiến cửa sổ gỗ đào kia, gió nhẹ thổi đến, hải đường phiêu linh từng cánh từng cánh rơi trên mái tóc nàng, rơi xuống Ngự thư phòng.

“Hải đường hoa đậu tạ” (dừng hỏi gì thêm nhé, thơ với thần)

Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn những cánh hải đường phấp phới trên cao, đưa tay ra đỡ được vài cánh hoa, nàng chăm chú nhìn lòng bàn tay.

Không nghĩ rằng thời gian lại trôi nhanh như vậy, một tháng cứ thế trôi qua

Ngự Hạo Hiên ngồi trên bàn có chúy lười nhác nhìn bóng dáng yêu kiều, tố khiết của nàng. Hắn cười nhẹ đứng dậy đi đến bên nàng, hai tay đặt lên hông nàng, gục đầu lên vai nàng, mơn trớn:

- Nếu hải đường không héo thì Minh Nguyệt không thể chờ thấy hoa mai nở rộ, cần gì phải lưu luyến như thế.

Minh Nguyệt giật mình, bàn tay trắng nõn nắm chặt vài cánh hoa, mâu quang thê lương nhìn những cánh hoa rơi như tuyết rúc vào lòng Ngự Hạo Hiên, nhẹ giọng nói:

“Hương khí phát tấn hoa vô tri”

Sau đó nhắm mắt lại, ngửi mùi Long tiên hương trên người Ngự Hạo Hiên như say mê lại như rất trầm tĩnh.s

Ngự Hạo Hiên hơi động mày kiếm giống như đang suy nghĩ. Hắn nhìn về phía ngự hoa viên, môi hôn lên trán Minh Nguyệt, ôn nhu cười lên, trong mắt đầy sủng nịnh rồi kéo tay nàng vuốt ve, thấp giọng nói:

- Trẫm mang ngươi đến chỗ này.

Minh Nguyệt có chút thất thần nhìn Ngự Hạo Hiên nhưng thân mình lại bị hắn ôm lấy, chớp mắt đã phi qua cửa sổ. Không lâu sau, dừng lại trong Hải đường lâm viên, những cánh hoa hồng nhạt phi vũ đầy trời, trên mặt đất là thảm hồng tuyết đẹp.

Đến khi giày vàng của Ngự Hạo Hiên chạm đất thì cũng vừa vặn đạp lên thảm hoa, trong không khí hương thơm ngào ngạt, từng cánh, từng cánh rơi lên long bào hắn. Tịch dương như máu, trời đất mông lung. (Muốn tìm hình minh họa cho cảnh này nhưng mà chịu chết)

Ngự Hạo Hiên đặt Minh Nguyệt nằm trên mặt đất trải đầy hoa, nhìn những cánh hoa bay trên bầu trời đẹp khiến người ta ngừng thở. Hắn nằm bên nàng, ôm lấy nàng, nhìn đôi mắt nàng đang nhìn những cánh hoa bay, mâu quang ôn nhu không thấy đáy.

- Đây là thế nào?

Minh Nguyệt nhìn hoa bay đầy trời, ử dột trong lòng dần tiêu tán. Cảm giác những cánh hoa rơi trên người mình giống như dùng những cánh hoa để chôn thân, có lẽ, nàng bây giờ mới biết, cho dù là sinh mệnh điều linh cũng có thể làm cho người ta trầm mê dụ hoặc.

Ngự Hạo Hiên nhìn bộ dáng Minh Nguyệt nhu tĩnh. Hắn vươn tay chạm lên đôi mày nàng, nhỏ giọng nói:

- Đây là nơi trẫm thích nhất. Cho dù cả đời này qua đi, tóc bạc hai mai cũng không có ai tới đây cùng ta.

Giọng hắn cực nhẹ, như có như không.

Minh Nguyệt ngẩn ra, quay đầu nhìn hắn mà hắn lại nhắm mắt lại như đang ngủ, chỉ riêng bàn tay lại nhanh chóng nắm lấy tay nàng.

Cho đến mặt trời lặn, trăng lên cao.

Ba ngày sau, hậu cung lại nảy sinh biến cố khiến lòng người hoang mang. Trước sau có hai đội Ngự Lâm quân vớt được thi thể nam tử trong giếng. Tổng cộng có ba thi thể, đến lúc vớt lên đã thối rữa không chịu nổi, trên người không có vết thương như tử thi biến thành màu đen, vừa nhìn đã biết là bị người đầu độc rồi cố ý hủy dung rồi mới quăng xuống giếng.

Sau đó, ba thi thể được đem đi nghiệm xác. Các cung nhân thấp thỏm lo âu vì ba gã nam tử kia trên người có những hung khí, trong bụng có độc được không biết tên nhưng quan trọng nhất là một kẻ trên tay nắm chặt một mẩu giấy bìa, dù đã bị nước làm ướt nhưng vẫn có thể loáng thoáng nhận ra đó là bản Thánh Tổ gia huấn bị đánh cắp trong Ngưng Tuyết cung mấy hôm trước.

Việc này phát sinh, Tần công công lập tức truyền ý chỉ đến các phi tần hậu cung. Vì hoàng hậu đang trong thời gian bị cấm chường tư quá, ẩn theo thứ tự Thục phi Mộ Từ chấp pháp, đồng thời sắc phong Âu Dương Chiêu dung làm Chiêu nghi. Dù vẫn là nhị phẩm như trước nhưng đứng đầu cửu tần, phụ tá Thục phi điều tra rõ án này.

Ý chỉ vừa ra, lòng người rung chuyển. Cung nhân đều biết Âu Dương Hồng Ngọc tiến cung đã hơn bốn năm, để vương sủng ái, lại được Thái Hậu yêu tài, phò tá Hoàng hậu nhưng chưa bao giờ thăng chức. Mà nay hoàng hậu cấm chường, Hoàng thượng lại phong đứng đầu cửu tần. Dụng tâm này khiến người khác khó đoán.

Còn nói về Tứ phi chỉ thiếu Quý phi. Dựa theo thứ tự thì là Thục phi việc nhân đức không nhường ai. Nhưng từ sau khi Đức phi tiến cung, đem tân hôn hoàng đế đột nhiên lâm hạnh thì có thể nói Thục phi đã thất sủng từ lâu. Nay lại đặt gánh nặng thay Hoàng hậu chấp pháp thì càng khiến người khó nghĩ.

Trong Ngưng Tuyết cung, Minh Nguyệt quỳ lạy tiếp chỉ xong Tần công công liền cười nói:

- Hoàng thượng sai nô tì truyền lời cho nương nương, mấy ngày gần đây Hoàng thượng chính sự bận rộn sợ là không thể thường xuyên đến thăm nương nương.

Nói xong lấy một khối kim bài từ trong tay áo đưa cho Tiêu Đồng nói:

- Hoàng thượng nói, nếu nương nương thấy nhớ Hoàng thượng thì có thể tự mình đến Tẩm tâm cung tìm Hoàng thượng.

Tần công công nói xong sắc mặt có chút hồng.

Tiêu Đồng nhận khối kim bài, quả đúng là khối kim bài “Tứ ngọc cửu long” Hoàng thượng hay mang theo. Nghe đồn, có được khối kim bài này có thể điều động binh mã, ám vệ của Hoài Nguyệt quốc, hơn nữa còn có thể tự do đi lại trong hoàng cung cấm địa.

- Trời ạ, đây không phải... đây không phải... Hoàng thượng

Tiêu Đồng lấp bắp rồi cười nói với Tần công công:

- Tần công công, vật quý thế này Hoàng thượng thật sự đưa cho tiểu thư nhà chúng ta sao? Hay là công công ngày trộm đến?

Tiêu Đồng cố ý nhấn mạnh chữ “trộm” rồi khanh khách cười.

Tần công công mặt càng đỏ, hơi giận nói:

- Nha đầu Tiêu Đồng, quả nhiên càng ngày càng không quy củ.

Rồi sau đó phúc thân với Minh Nguyệt nói:

- Mọi thứ nô tì đã chuyển cáo, nương nương không có gì sai bảo, nô tì xin cáo lui.

Minh Nguyệt ngồi trên ghế thái phi, vẻ mặt nhìn chiếc kim bài trên tay Tiêu Đồng rồi yếu ớt cười hỏi:

- Tần công công có biết Hoàng thượng vì sao bận rộn không?

Tần công công ngây ngốc, thần sắc hơi mất tự nhiên. Minh Nguyệt cười nhẹ, đứng dậy đến trước điện liếc nhìn hần nói:

- Bản cung cũng chỉ muốn biết Hoàng thượng vì sao bận rộn, có thể đến quấy rầy hay chăng?

- Nương nương quá lời.

Tần công công lập tức cúi người, cười nói:

- Chính là một số thư tín từ biên quan và những tấu chương quan trọng cần xử lí. Nương nương yên tâm, chỉ cần có khối kim bài Hoàng thượng ban cho, trong hoàng cung không ai dám ngăn cản nương nương.

- Thật sao?

Minh Nguyệt khẽ lắc đầu rồi cười nói:

- Làm phiền công công vất vả rồi, Tiêu Đồng tiễn Tần công công.

Tiêu đồng mỉm cười gật đầu, phúc thân với Minh Nguyệt rồi đến trước Tần công công nói:

- Tổng quản đại nhân, mời!

Tần công công lắc đầu, xoay ngược phát trần gõ đầu Tiêu Đồng cười nói:

- Tiêu Đồng, người càng ngày càng không quy củ, ngay cả lão nô ta cũng dám cười.

Nói rồi bước xuống thềm đá đi ra ngoài điện mà Tiêu Đồng vẻ mặt ủy khuất, xoa đầu đi theo ra khỏi Ngưng Tuyết cung.

Sau nửa nén hương, Tiêu Đồng đi vào phòng ngủ chỉ thấy Minh Nguyệt như ngày thường nằm trên tháp thượng đọc sách, liền chạy đến nhẹ giọng kêu:

- Tiểu thư.

Minh Nguyệt khép sách trên tay, có vài phần ủ rũ xoa xoa trán, không để ý nói:

- Có tin tức gì không?

Tiêu Đồng gật đầu nhưng cũng khó hiểu nói:

- Tần công công nói, ngày ấy phát hiện ba khối thi thể, Ngự tiền thị vệ lập tức trình báo cho Hoàng thượng. Hoàng thượng nghe xong lập tức hạ một lúc ba đạo thánh chỉ. Một là thăng cấp cho chiêu dung nương nương, một là để Thục phi thay Hoàng hậu chấp pháp hậu cung. Còn một đạo là đưa đến Kính thị phòng (là phòng quản lí, ghi chép việc thị tẩm) báo là nhiều ngày chính sự bận rộn, không đến hậu cung.

Minh Nguyệt gật đầu rồi ngồi dậy nhìn cây hải đường đã gần rụng hết, mâu quang trong suốt hơi ảm đạm. Phất tay áo rồi nửa chống tay lên gối, thần sắc lười nhác, tay kia thì vô vô quyền sách khi này, dần dần nhắm mắt.

Tiêu Đồng hơi mím môi rồi quỳ xuống thăm da chồn, tay nắm chặt khăn lụa, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, nô tì cảm thấy Đông Nguyệt...

Rồi sau đó dừng lại, trong lòng có sự nghi ngờ khó nói.

Minh Nguyệt mở mắt nhìn Tiêu Đồng quỳ trước mặt như bị ủy khuất. Nàng cầm tay Tiêu Đồng, nhẹ cười lạnh:

- Tiêu Đồng đã thông minh lên rất nhiều.

Tiêu Đồng trở mặt không rõ nhưng có thể nghe ra trong lời nói Minh Nguyệt có ngụ ý, vội hỏi:

- Ý của tiểu thư là, Đông Nguyệt là nội gián.

Sau đó nhú mi, hơi kích động nói:

- Thế thì nên làm thế nào, Đông Nguyệt cũng biết không ít chuyện của chúng ta, nếu thật sự bị người thao túng....

Minh Nguyệt cười yếu ớt ý bảo Tiêu Đồng an tâm chớ sợ rồi chậm rãi nói:

- Tiêu Đồng có nhớ ngày Âu Dương Hồng Ngọc đến đây đầu tiên? Lúc ấy ta vừa hỏi cung người đã báo việc Đông Mai bị Âu Dương Hồng Ngọc sát.

Tiêu Đồng gật đầu nói:

- Ngày ấy chiêu dung nương nương... không là chiêu nghi nương nương thấy tiểu thư không có liên tự tiện vào trong điện. Lúc ấy nô tỳ không chặn lại được, không ngờ Đông Nguyệt bình thường ít lời lại đột nhiên xông ra nói đây là tẩm cung của Đức phi nương nương sao chiêu dung nương nương dám xông vào. Kết quả bị chiêu dung nương nương sai cung nữ Thanh Lan bên người tát một cái rồi còn muốn đẩy ngã nàng.

- Sau đó, ta cũng không truy cứu việc này, chỉ thưởng cho nàng chút ngân lượng ý an ủi nàng mà nàng cũng rất nhu thuận.

Minh Nguyệt cười khê trong mắt dâng lên mấy phần hàn ý, bàn tay trắng nõn nhẹ vuốt tóc trước ngực, mím môi nói:

- Thử nghĩ xem, ngày thường vẫn chỉ là cung nữ dịu dàng, phục tùng mà khi không có chủ tử làm chỗ dựa lại nói những lời chống đối như thế với nhị phẩm phi tần là vì sao?

Tiêu Đồng há hốc miệng rồi lấy khăn che miệng kinh ngạc:

- Ý tiểu thư là Đông Nguyệt là người của chiêu nghi nương nương? Thảo nào ngày ấy thưởng ngân lượng cho nàng, muốn an ủi nàng một chút nàng lại miễn cưỡng cười vui. Nói chỉ cần hầu hạ nương nương là phúc khí của nàng, nàng không cầu mong gì, thì ra đúng là..

Nói đến đây Tiêu Đồng có chút phiền não, khó trách sau ngày đó Đông Mai đi theo nàng khắp nơi muốn hầu hạ, gần gũi tiểu thư.

Minh Nguyệt nhắm mắt lại, khóe miệng hơi cười nhưng cười lại càng lạnh lùng:

- Tiêu Đồng, nếu có ngày Như Nguyệt trở lại bên cạnh Hoàng thượng thì ngươi làm thế nào? Rời xa cung đình hay vẫn ở lại đây, làm phi tần của Hoàng thượng?

Tiêu Đồng còn chưa hoàn hồn đã bị lời này của Minh Nguyệt kéo vào sự kinh ngạc khác, hồi lâu mới nói:

- Tiểu...tiểu thư, việc này còn rất xa, hơn nữa.. hơn nữa, Tiêu Đồng cũng tuyệt đối không gả cho Hoàng thượng, hãm sâu trong nhà giam này. Từ khi Như Nguyệt tử tử gả cho Hoàng thượng rồi được ân sủng như thế mà cũng bị phế truất lãnh cung, đừng nói là Hoàng thượng, cho dù là thất phẩm huyện lệnh Tiêu Đồng cũng không gả.

Minh Nguyệt nhẹ cười ra tiếng, điểm mũi Tiêu Đồng, cười nói:

- Tiêu Đồng quả nhiên nghĩ rộng ra, không còn là tiểu nha đầu như khi mới vào cung

Rồi cầm tay Tiêu Đồng:

- Qua những ngày này, ta sẽ đưa ngươi ra khỏi cung....

Tiêu Đồng sửng sốt trợn mắt hạnh, thần sắc kinh ngạc mà bối rối nắm tay Minh Nguyệt nói:

- Tiểu thư, có phải Tiêu Đồng làm sai cái gì, hay là..

Đột nhiên nàng như hiểu ra cái gì, người xụi lơ nhưng vẫn nắm tay Minh Nguyệt, run rẩy nói:

- Tiểu thư muốn động thủ sao? Tiểu thư có phải... có phải sợ liên lụy Tiêu Đồng?

Minh Nguyệt nhìn tay nàng nắm chặt tay mình không ngừng run lên, trong lòng chua xót, nàng nắm tay Tiêu Đồng, nhìn mắt Tiêu Đồng có ánh lệ lại không nói gì an ủi, chỉ đậm mặc cười nói:

- Sinh li tử biệt là chuyện thường thế gian, bi thương cái gì?

Sau đó nhẹ cười, mâu quang trong suốt như mây tựa như đã buông tha hết thấy, nhẹ giọng nói:

- Tiêu Đồng, ta vẫn biết mình sẽ không được chết tử tế, kì thật... đã sớm biết..

Cha nàng chết trong bãi tha ma, bị hãm mộ đè chết, tương chết (hình dạng khi chết) cực kì thảm, ông nội tuy sống qua 60 tuổi nhưng đến 38 năm cuối đời là sống trên xe lăn. Nàng là đứa trẻ bị vứt bỏ trên núi hoang được bọn họ nhận nuôi. Một đứa trẻ chưa biết màu sắc của cuộc đời đã bị nhấn chìm trong màu xám bóng ma.

Tiêu Đồng rưng rưng nhìn thần sắc Minh Nguyệt vừa kiên quyết lại vừa bi thương, giật mình hiểu được tâm ý Minh Nguyệt đã quyết lại không còn chút nào quan tâm đến đường sống nữa. Bỗng đứng tựa đầu vào tháp thượng mà khóc ròng.

Trong Trùng Dương cung, Thanh Lan cao hứng trang điểm cho Âu Dương Hồng Ngọc, lại đem tất cả châu báu Hoàng thượng ban thưởng cho chủ tử xem, vui sướng cười nói:

- Tiểu thư, hậu cung xảy ra chuyện người đầu tiên Hoàng thượng nghĩ đến vẫn là tiểu thư, không chỉ có tấn (thăng) cấp còn ban cho nhiều bảo bối như thế. Nô tì nghe nói Thục phi kia cũng chỉ có một đạo thánh chỉ và một lệnh bài chấp pháp, người khác cái gì cũng không có.

Hỏi xong lại cười ha ha.

Có lẽ là tâm tình rất tốt nên sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc cũng có chút huyết sắc, khoe miệng lúc nào cũng tươi cười, đôi mắt thanh lệ nhìn qua khay ngọc chưa trang sức, trong lòng ấm áp. Hoàng thượng chưa từng quên nàng, lúc này còn coi trọng nàng như thế.

Vươn tay cầm một chén trà, nhẹ nhấp một ngụm, cười nói:

- Nhưng trước đó vài ngày, ta hiểu lầm Đức phi nương nương, không nghĩ hậu cung này thật sự có thích khách đột nhập, trong lòng có chút áy náy (tởm! nếu biết Minh Nguyệt có lệnh bài kia thì chắc chắn áy náy đâu)

Thanh Lan vừa nghe liền nghĩ đến chuyện mấy ngày trước, thần sắc đang hưng phấn lại chùng xuống, nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, canh ba ngày mai là thời gian tiểu thư và thích khách ước hội. Nếu ba gã hắc y nhân bị chết này đúng là người truyền tin thì chẳng phải chúng ta đã chậm chân rồi sao?

Nếu những người truyền tin ngày đó là ba gã này thì tất nhiên họ bị người sai phái giết đi, thế này không phải vừa hay là tử vô đối chứng (chết không thể làm chứng)

Âu Dương Hồng Ngọc thấy Thanh Lan lo lắng không khỏi cười rộ lên, nàng chậm chậm đi vào phòng ngủ, vẻ mặt tươi cười, đưa một cái hộp gấm cho Thanh Lan nói:

- Thượng Quan Uyển Nhi muốn ta chơi trò chơi này thì bây giờ ta chơi cùng nàng là được.

Nói xong, khuôn mặt vốn đầy ý cười đột nhiên thêm mấy phần lạnh lẽo.

Thanh Lan sững sốt ngẩn ra, mở hộp gấm trên tay. Trong hộp gấm là một trang giấy đã bị xé rách, chỉ ghép lại được thành “Minh Nguyệt quý phi ý tử” nhưng đủ để chứng minh xuất xứ của trang giấy. Thanh Lan kinh ngạc nhìn Âu Dương Hồng Ngọc, khiếp sợ nói:

- Đây chính là bản Thánh tổ gia huấn mà Đức phi nương nương bị mất?

Âu Dương Hồng Ngọc gật đầu đầu, vươn bàn tay ra nhận lấy hộp gấm kia, nhỏ giọng nói:

- Ngày đó ta ở Phượng Tê cung về, Hồ Hải phát hiện trong Ngự hoa viên có bóng người, lúc ấy ta không muốn đánh rần động cỏ nên về cung điện trước sau đó cho Hồ Hải quay lại kiểm tra. Nhưng không nghĩ khi Hồ Hải quay lại thì Ngự hoa viên không còn ai chỉ còn những mẩu giấy này. Hồ Hải lần theo dấu vết mà đến gần Tư Mộ cung.

Thanh Lan kinh ngạc hơn nhìn hộp gấm đỏ kia:

- Là Hiền phi?

Sau đó nghi hoặc nói:

- Hiền phi trí tuệ như thế sao lại phải đi đánh cắp bản Thánh Tổ gia huấn của Đức phi? Nếu thực sự làm sao không sai thích khách giết Đức phi rồi diệt khẩu những kẻ kia, nếu chỉ trộm một quyển sách thì tối thiểu cũng phải tìm kẻ chết thay chứ.

Âu Dương Hồng Ngọc nhún mày làm như không ngờ đến chuyện này, sóng mắt lưu chuyển, rồi suy tư nói:

- Chẳng lẽ nàng thật sự muốn giết hạ cho ta?

Nhưng kế này căn bản không thể thực hiện. Nếu muốn giá họa cho nàng thì sao còn tung tin đồn hoàng hậu tát nàng khắp đế đô. Như thế, lời đồn truyền khắp đế đô thì các quan viên cũng biết nàng có đức mà hạ thấp hoàng hậu, như thế thì chẳng phải là vô dụng sao.

- Không...

Thanh Lan đột nhiên bật lên rồi vẻ mặt chân thật nói:

- Nô tỳ nghĩ ý nàng ta là giá họa Hoàng hậu. Tiểu thư người nghĩ xem, ngày ấy Lí công công và Hồ Hải nói chuyện đã lộ ra rằng Hiền phi tung tin đồn đã nói lên rằng Hiền phi có ý hạ bệ Hoàng hậu. Còn nàng ta tấn tin trong Ngự thư phòng, Hoàng thượng tức giận ném tấu chương lên Hoàng hậu, tiểu thư vì chần chờ cho Hoàng hậu mà bị thương. Sau đó Hoàng hậu không để ý tình nghi tỷ muội mà còn vì tranh thủ tình cảm mà tát tiểu thư. Nay lại muốn hãm hại tiểu thư chẳng phải là quá vô lí.

Trừ phi Thượng Quan Uyển Nhi đầu óc có vấn đề nếu không thì sẽ không đến mức đạo lí đơn giản này cũng không hiểu.

Âu Dương Hồng Ngọc mím môi, thần sắc cũng trở nên phức tạp, chậm rãi đi về phía cửa sổ, nhìn bầu trời xanh ngắt, bàn tay trắng nõn nắm khung cửa sổ, đôi mắt nhất thời mơ hồ rồi chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói:

- Thanh Lan, người lập tức viết một bức thư sai khoái mã đưa về Thừa tướng phủ, muốn phụ thân cùng bách quan đối phó với Thượng Quan thị.

Thanh Lan lập tức lĩnh mệnh nhưng đột nhiên nhớ ra nói:

- Đúng rồi, tiểu thư, ta nghe trong thành có người đồn Hình bộ Thượng thư Thượng Quan Trung nhận hối lộ

Âu Dương Hồng Ngọc nhíu mi một chút rồi nói:

- Tốt lắm, người báo luôn việc này cho Thừa tướng, không thể chậm trễ.

- Vâng thưa tiểu thư, nô tì lập tức đi làm

Thanh Lan cúi đầu phúc thân rồi quay người rời đi.

Làm xong tưởng chết :((

67. Q.2 - Chương 68: Hậu Cung Phong Vân (2)

Chỉ tòng tiền, ly hợp hoan oán, kí tình đa thiếu

Hữu hận hà tu thiên quyền độ, thiên ý tòng lai nan liệu

Thiên cổ sự, doanh hư mạc nào.

(từ trước tới nay, li hợp vui oán, gửi gắm biết bao tình cảm

Có hận sao tóc đẹp thướt tha, thiên ý vốn khó lường trước

Chuyện thiên cổ, vốn đầy giả dối, đừng quá buồn phiền)

Dưới tàng cây trong Ngưng Tuyết cung, Minh Nguyệt một thân huyền sắc trường bào ngồi trên ghế, tay cầm quyển sách có chút cũ nát. Giở một chương ra xem, ngẫu nhiên dừng lại như thật sự chăm chú xem, nhưng thần sắc ngẩn người. Cứ như thế ngồi đến trưa.

Đông Nguyệt mặc quần áo cung nữ màu xanh, bàn tay trắng nõn bưng trà đi đến tàng cây. Khuôn mặt tỏ khiết, có chút ý cười, đặt chén trà lên bàn bên cạnh nhẹ giọng nói:

- Nương nương, trà hoa người thích đã ngâm rồi ạ.

Rồi nhu thuận phúc thân, lui sang một bên nhìn quyển sách trên tay Minh Nguyệt, đôi mắt to tròn chớp chớp hồn nhiên, đáng yêu.

Đôi mi thanh tú của Minh Nguyệt hơi động, mi dài run rẩy một chút, môi phần dưới khấn che gợn cười rồi buông sách. Bàn tay trắng nõn bưng bát trà lên nhẹ ngửi mùi hương, hơi gật đầu nói:

- Công phu ngâm trà của Đông Nguyệt có thể nói là nhất nhì hậu cung, ở lại nơi này thật là mai một.

Đông Nguyệt vừa nghe, đầu tiên là trở mắt rồi sau đó ngượng ngừng cười rộ lên, hai tay thu khăn lụa nhỏ giọng nói:

- Nương nương quá khen. Nô tì vốn chỉ là tối hạ đẳng cung nữ, ở trong cung thì lục thượng tam tư (phân cấp, cấp bậc) chẳng bằng các cung nữ tú châm (chuyên thâm). Nói xong cúi đầu, vẻ mặt có chút ảm đạm.

Trong hoàng cung, cung nữ cũng chia làm nhiều thứ bậc như phi tử của đế vương. Trong Hoài Nguyệt quốc, bao gồm cả hoàng hậu thì nếu tính đầy đủ các phi tử là 126 người (khoản này không rõ lắm, tham khảo thêm ở đây). Cấp bậc thấp nhất là “bảo lâm, ngự nữ, thải nữ” mà thứ tự sắp xếp thấp hơn các tần phi. Như Đông Mai là cung nữ cấp bậc thấp nhất, sau này theo quy định có thể trực xuất ra ngoài. Các nàng phải gọi Tiêu Đồng là nha hoàn hồi môn một tiếng “cô cô” vì Tiêu Đồng tuy cũng là cung nữ nhưng cấp bậc là ngự nữ, nếu may mắn được Hoàng thượng nhìn trúng, thị tẩm xong sẽ thành tiểu chủ. Nhưng Đông Nguyệt thì không như thế, cho dù nàng có thể thị tẩm thì cũng chỉ là tấn chức Ngự tiền thị nữ, vẫn là cung nữ bị người sai bảo.

Ý của Đông Nguyệt, Minh Nguyệt đương nhiên hiểu. Nàng nhẹ nhấp ngụm trà, mang theo ý cười, phát trường bào trên người đi đến vườn hoa nhỏ trong Ngưng Tuyết cung mà Đông Nguyệt cũng kéo váy theo sau, nhưng chỉ cúi đầu, sắc mặt tái nhợt.

Minh Nguyệt chậm chậm đi đến trước một chậu hoa, tay mơn trớn rễ cây, bỗng nhiên thở dài:

- Trước khi bản cung tiến cung, Đông Mai hầu hạ ở đâu?

Cung nữ cấp bậc thấp như thế bình thường sẽ không hầu hạ các phi tần lớn trừ phi là tiểu chủ.

- Hồi bẩm nương nương, Nô tỳ từng ở Hề cung cục (quản chuyện những cung nhân bệnh tật tử vong) dưới sự quản lý của Triệu cô cô nhưng vì nhát gan nên sau Triệu cô cô điều đến Nội phó cục chuyên việc cầm đèn. Tám tháng trước được điều đến Ngưng Tuyết cung làm tiểu cung nữ trông coi cung điện trống.

Minh Nguyệt gật đầu nhìn bông hoa đỏ tương, bẻ một cành hoa chăm chú tán thưởng rồi liếc nhìn Đông Mai, mềm nhẹ nói:

- Đông Nguyệt có bao giờ nghĩ đến việc hầu hạ Hoàng thượng?

Đông Nguyệt kinh ngạc mở to mắt không dám tin, mâu quang nhìn đóa hoa đỏ tươi trong tay Minh Nguyệt, mím môi rồi lắp bắp nói:

- Nương nương, Đông Nguyệt có đức gì mà làm chuyện này. Trách nhiệm hầu hạ Hoàng thượng rất quan trọng, Đông Nguyệt chỉ nguyện theo nương nương, vì nương nương phân ưu giải lao (chia sẻ chuyện cần lo nghĩ)

- Vì bản cung phân ưu giải lao?

Giọng Minh Nguyệt không nghe ra buồn hay vui, cười khê một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời cao, nhìn đến bầu trời trong xanh, trong lòng hơi động, lại hỏi:

- Nhà ngươi còn có cha mẹ?

Đông Nguyệt lắc đầu trong lòng không ngừng hò hét. Thật sự không thể tin được mình chờ đợi bao nhiêu năm, nịnh bợ Âu Dương chiêu nghi đến bán mạng mà không được gì. Mà vị chủ tử trước mắt tuy chưa từng sai bảo nàng làm việc gì quan trọng nhưng lại muốn đề bạt nàng, vì thế trấn tĩnh nói:

- Hồi bẩm nương nương, Đông Nguyệt thuở nhỏ mất mẫu thân, phụ thân là người nơi nào cũng không biết.

Mâu quang Minh Nguyệt trầm xuống, hít sâu một hơi không nói gì. Hồi lâu, đến phiên chán thì Đông Nguyệt mới nghe Minh Nguyệt nhẹ nói:

- Tối nay bản cung đến Tẩm Tâm cung người cũng đi theo đi.

Đông Nguyệt sáng bừng mắt, khuôn mặt buồn vui không phân biệt rõ, cúi đầu run giọng:

- Nô tỳ tuân mệnh, nô tỳ đi chuẩn bị.

Nàng vội vàng phúc thân với Minh Nguyệt, quay người rời đi.

Sâu trong vườn hoa, thân ảnh Tiêu Đồng lộ ra, nàng nhíu mi đi đến cạnh Minh Nguyệt, đợi sai bảo. Minh Nguyệt cười nhìn đóa hoa trong tay, mím môi nói:

- Nếu nàng thật sự đến chỗ Hoàng thượng sẽ không trung thành với Âu Dương Hồng Ngọc nữa.

Tiêu Đồng lắc đầu, đón nhận đóa hoa trong tay Minh Nguyệt, nhìn ngón tay Minh Nguyệt đỏ ửng, hơi đau lòng nói:

- Không phải tiểu thư thích Hoàng thượng sao? Nay vì sao còn muốn....tiểu thư sao người lại giao tiểu yêu tinh Đông Mai này cho Hoàng thượng?

Lần đầu tiên, Tiêu Đồng không chút tư tâm mà nói với Minh Nguyệt như thế. Có lẽ là bây giờ nàng đã cảm nhận được lòng Minh Nguyệt, đã biết nàng đã muốn thì sẽ làm. Nhưng lúc này, trong lòng nàng lại buông xuống Như Nguyệt tỷ tỷ của mình mà thật lòng muốn chủ tử mình hạnh phúc.

- Nàng sẽ chẳng thành được gì hưởng hồ tâm cơ Ngự Hạo Hiên như thế sao lại không biết chân tướng tiểu nha đầu này?

Minh Nguyệt cười khổ một tiếng nhìn vết máu trên tay:

- Mỗi lần bị thương đều là ngón tay này.

Giọng nói của nàng có chút u buồn, thản nhiên rồi xoay người đi về Hướng Ân điện.

Tiêu Đồng nhắm mắt, nhẹ cắn răng rồi đi theo Minh Nguyệt nhưng trong lòng có sự đau đớn khó nén. Vì thế, khi Minh Nguyệt đi đến Hướng Ân điện lại gọi một tiếng “tiểu thư” nhưng Minh Nguyệt lại mất điếc tai ngơ đi thẳng về phòng ngủ, đóng chặt cửa.

Chạng vạng, trời không mây, Tiêu Đồng đứng trước phòng ngủ mình nhìn thần sắc Đông Nguyệt phẫn chấn mà vô cùng khó chịu chỉ nói:

- Chuyện tối nay cùng nương nương đến Tẩm tâm cung không được nói cho bất kì ai nếu không về sau người cũng không thấy được Hoàng thượng đâu.

Nói xong liếc nhìn Đông Nguyệt đang kinh ngạc một cái rồi phất tay áo đi vào phòng ngủ Minh Nguyệt

- Nô...nô tỳ biết.

Phía sau, Đông Nguyệt ủy khuất, run rẩy nói. Nhưng Tiêu Đồng nghe nói xong trong lòng cũng rất phiền chán. Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Đông Nguyệt đang cúi đầu nhìn mũi chân, hừ một tiếng rồi đẩy cửa, đi vào phòng ngủ.

Minh Nguyệt chống đầu trên tháp thượng, tóc dài đen nhánh rối tung trên đệm trắng. Bàn tay trắng nõn cầm cây trâm bạch ngọc khắc mẫu đơn mà Hoàng thượng đưa tới, mâu quang lạnh lùng nhưng lại có vài phần quyến luyến.

Trong lòng Tiêu Đồng càng khổ sở hơn, nàng đi về phía Minh Nguyệt, nửa quỳ trước tháp thượng, muốn nói gì nhưng không nói nên lời, chỉ có thể thấp giọng nỉ non:

- Tiểu thư, khi này ta đã cảnh cáo Đông Nguyệt không được tiết lộ chuyện tối nay ra ngoài bằng không nàng ta sẽ không được gặp lại Hoàng thượng.

Đầu tiên Minh Nguyệt sững sốt rồi mới ôn nhu cười. Nàng gõ nhẹ cây trâm lên đầu Tiêu Đồng nói:

- Cơ hội gặp gỡ này, cho dù Âu Dương Hồng Ngọc đặt kiếm trên cổ nàng nàng cũng không nói nửa câu. Người cần gì phải làm chuyện thừa?

Tiêu Đồng cúi đầu cắn môi nhưng vẫn không cam lòng nói:

- Tiểu thư chẳng lẽ là vì không cho người khác biết ngài đi Tẩm Tâm cung nên mới ra hạ sách này sao?

Nếu Đông Nguyệt có trí tuệ một chút thì sẽ không tránh khỏi rắc rối.

Minh Nguyệt không đáp rồi nhắm mắt lại, sai Tiêu Đồng chuẩn bị nước ấm tắm rửa.

Nửa đêm. Một chiếc kiệu đỉnh đỏ chậm rãi đi đến Vị Ương cung rồi dừng lại. Một cung nữ trước điện nhấc rèm kiệu lên rồi đỡ nữ tử tổ khiết che mặt bước ra rồi về mặt tươi cười đi theo vào Vị Ương cung. Tần công công đón đường dẫn vào chính điện Tẩm tâm cung.

Tần công công thấy Minh Nguyệt đến về mặt tươi cười thỉnh an nói:

- Nương nương đã đến. Hôm nay, Hoàng thượng đã hỏi nô tài đến 10 lần xem hôm đó nô tài có nhắn nương nương hay không hại lão nô lau mồ hôi mấy lần.

Rồi cười đẩy ra cửa tẩm cung, cung kính nói:

- Nương nương, mời.

Đôi mắt Minh Nguyệt bình tĩnh đậm mạc, đến khi Tần công công đẩy cửa cung ra thì liếc nhìn Đông Nguyệt bên cạnh, nhẹ giọng nói với Tần công công:

- Công công, bản cung đưa tới một bảo bối cho Hoàng thượng, không biết có thể giao cho công công bảo quản hay chăng?

Tần công công sững sốt nhìn về phía Đông Nguyệt đang ngượng ngùng, ý cười trên mặt nhất thời đông lại. Hắn vội hỏi:

- Nương nương, vạn lần không thể, chuyện này trong hậu cung có thứ tự sắp xếp không thể rối loạn, huống chi... Hoàng thượng tất nhiên sẽ không vui nên nô tài cầu nương nương thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Nói xong, về mặt nghiêm túc cúi đầu.

Về mặt ngượng ngùng của Đông Nguyệt nhất thời trở nên tái nhợt, đôi mắt to tròn đầy nước nhìn Minh Nguyệt, về mặt điềm đạm đáng yêu.

Minh Nguyệt cười yếu ớt, mềm nhẹ nói:

- Tần công công hiểu lầm, bản cung đưa nha đầu này chỉ là giúp Hoàng thượng pha trà vì bản cung rất yêu thích công phu pha trà của nàng mà thôi.

Tần công công kinh ngạc ngẩng đầu, rồi sau đó mới biết mình vừa mới chống đối Minh Nguyệt, vội hỏi:

- Nương nương tha lỗi, nô tài hiểu sai ý nương nương, nô tài sẽ an bài thị nữ này.

- Làm phiền công công.

Minh Nguyệt liếc nhìn Đông Nguyệt lại vui mừng rồi quay người đi vào trong cung. Ý cười nháy mắt thành miếng băng mỏng.

...

Trường sinh điện yên tĩnh, Minh Nguyệt cầm khăn lụa đi về phía trước, đèn đuốc bốn phía sáng trưng, ánh nền lay động, bên trong kim bích huy hoàng nhưng lại có phần tịch liêu. Dừng lại, nàng nhìn bức bích họa trên trần, mi hơi động.

Cổ nhân điêu khắc chỉ là long phượng hồ báo tượng trưng cho sự cát tường hoặc bách chiến bách thắng. Nhưng bốn phía cấu tạo cung điện cực kì lạ, trên trần cũng đều điêu khắc những hoa văn kì lạ. Cho dù Minh Nguyệt đã từng xâm nhập vô số lăng mộ cũng chưa từng thấy những hoa văn này.

Minh Nguyệt chạm đến phù điêu trên cột đá, suy nghĩ kĩ nội dung điêu khắc những lại không nghĩ rõ. Hoa văn như một loại phù chú, hình dạng kì lạ, cấu tạo quỷ dị.

Nhưng chạm đến lại khiến trong đầu Minh Nguyệt hiện lên một cảm giác quen thuộc, rung mình. Nháy mắt lại hiện lên năm ngón tay trong mộ, nàng thất thần mơn trớn cây cột.

Hơi thở lạnh như băng từ gan bàn chân xông lên khiến Minh Nguyệt lui về phía sau vài bước, lại dẫm lên một vật cứng, nàng trở tay không kịp, quay đầu. Nàng kinh ngạc nhìn đôi mắt thâm trầm như nước biển, trái tim run lên vừa định lui về phía sau thì lưng áo đã bị Ngự Hạo Hiên nắm lấy.

- Hoàng thượng....

Minh Nguyệt nhẹ gọi, mâu quang trong suốt có chút hỗn loạn, muốn nói gì thì đôi môi lạnh như băng lại hôn nàng. Tuy rằng cách lớp sa mỏng nhưng Minh Nguyệt vẫn có thể cảm thụ được môi hân lạnh băng.

Vì sao, môi hân vĩnh viễn đều lạnh như băng?

Ngự Hạo Hiên nhìn Minh Nguyệt trong lòng, trên mặt không chút biểu tình. Cặp mắt màu lam thâm trầm không chút gợn sóng. Lúc sau, thanh âm mềm nhẹ thì thầm bên tai Minh Nguyệt:

- Vừa rồi trầm nghĩ thấy mùi hương mát lạnh liền theo mùi hương mà tìm đến.

Trong lòng hỗn loạn, Minh Nguyệt cảm nhận được hô hấp trong trẻo, lạnh lùng mà lại nóng rực của Ngự Hạo Hiên, lấy lại bình tĩnh nói nhỏ:

- Nô tì quấy rầy Hoàng thượng.

- Không quấy rầy

Ngự Hạo Hiên kéo nàng vào lòng, ôn nhu cười nói:

- Trầm đợi nàng một ngày, đợi đến ăn không ngon, ngủ không yên.

Minh Nguyệt không dám nhìn thẳng Ngự Hạo Hiên, mím môi cười yếu ớt, cúi đầu không nói, hít sâu mùi Long tiên hương trên người hân, có chút buồn bực chính mình không muốn xa rời hân.

- Minh Nguyệt

Ngự Hạo Hiên dùng cằm đặt trên trán Minh Nguyệt nhẹ gọi tên nàng rồi nâng mặt nàng, đôi đồng tử thâm trầm nhìn đôi mắt trong suốt của nàng. Khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt sắc ảm áo cười, nói nhỏ:

- Về sau phải sớm đến tìm trầm nếu không trầm sẽ rất bất an...

Rồi sau đó lại hôn môi nàng:

- Đến ngay cả tấu chương cũng không xem vô.

68. Q.2 - Chương 69: Hậ Cung Phong Vân (3)

Canh ba, sương lạnh đọng xuống, trăng cao sao sáng.

Bàn tay trắng nõn nhẹ đẩy cánh cửa sổ, một trận gió lạnh ào đến, tóc đen bay lên, tiếng cảm bào bay lên.

Minh Nguyệt một thân váy dài huyền sắc đứng trước điện, tóc đen nhánh xõa xuống, bàn tay đặt lên bệ cửa sổ. Một lúc sau, bóng dáng màu vàng lững thững đi tới, bàn tay to cầm bàn tay trên cửa sổ của nàng. Hơi thở ấm áp tràn ngập bên người nàng. Minh Nguyệt nhắm mắt, rúc vào vòng tay ấm áp của Ngự Hạo Hiên.

Ngự Hạo Hiên mơn trớn thất lưng Minh Nguyệt, nâng lên mái tóc đen mà tinh tế vỗ về, Sau đó, như nhớ tới điều gì, bạc môi mỉm cười, ngón trỏ nâng cằm Minh Nguyệt lên, nhỏ giọng hỏi:

- Minh Nguyệt, bây giờ chúng ta báỉ đường nhé?

Ngây ngốc, Minh Nguyệt giương mắt nhìn đôi mắt thâm trầm, thấu triệt của Ngự Hạo Hiên, cảm nhận được tay hắn đang ôm mình hơi cứng lại. Nàng bất giác cười khẽ, mím môi rúc vào lòng hắn, lắc đầu nói:

- Không được.

Ngự Hạo Hiên nhíu mày kiểm, ý cười trên mặt nhất thời thu lại, cánh tay ôm Minh Nguyệt lại càng mạnh hơn khiến Minh Nguyệt bị đau mà nhíu mày. Nàng ngẩng đầu muốn rời xa sự trớ buộc của hắn nhưng Ngự Hạo Hiên lại càng ôm chặt, quanh người phát ra hàn ý đáng sợ.

Minh Nguyệt bị đau nhắm mắt lại, vô lực bám vào Ngự Hạo Hiên, nhẹ ngửi vùi Long tiên hương trên người hắn rồi có chút ủy khuất nói:

- Chỉ có đêm động phòng của Hoàng thượng và Hoàng hậu mới có lễ bái đường, Minh Nguyệt không có phúc khí ấy...

- Trẫm không bái đường

Ngự Hạo Hiên cắt ngang lời Minh Nguyệt rồi ôm lấy nàng đi về phía long sàng (giường vua), đặt nàng lên đó, nhìn mặt nàng mà thật sự nói:

- Nơi này chưa có bất kì nữ nhân nào ngủ qua.

Minh Nguyệt tóc dài phân tán trên nệm vàng, đôi mắt trong suốt, thanh tú nhìn nam tử kia, trong lòng hơi động. Nàng kim lòng không đậu vuốt về khuôn mặt tuấn mỹ kia rồi nhẹ chạm đến đôi môi mỏng lạnh băng.

Ngự Hạo Hiên căng đời người rồi như khắc chế điều gì đó, hơi mắt tự nhiên mở môi nhưng Minh Nguyệt lại vương tay ôm cổ hắn, vươn người hôn lên đôi môi lạnh lẽo kia.

Trong phút chốc, hai người tiếp xúc với đôi môi ấm, lạnh khác nhau mà giật mình. Minh Nguyệt trong lòng hơi động, nàng run rẩy nhắm mắt không biết nên làm gì tiếp, chỉ đành cứng ngắc hôn môi, không thể xâm nhập cũng không thể lui về.

Ngự Hạo Hiên nhìn bộ dáng Minh Nguyệt ngây ngô, mâu quang vốn bình tĩnh nhất thời lại trở nên nóng rực, hắn nhanh chóng nhắm mắt lại, bàn tay to nâng người Minh Nguyệt, hôn sâu nàng, cùng nàng dẩy đưa..

- Minh Nguyệt

Giọng nói khàn khàn như có như không truyền đến rồi thân thể nàng bị hắn ôm chặt vào lòng. Nụ hôn nóng cháy hôn khắp người nàng, mỗi tắc da thịt, khô nóng lại bất an. Giọng nói kia mang theo đau khổ chậm chậm thâm vào lòng nàng:

- Minh Nguyệt vì sao nàng luôn tra tấn trẫm như thế? vì sao?

Minh Nguyệt giật mình mở to mắt nhưng lại không thấy được rõ ràng những thứ xung quanh. Ánh nến trong phòng ngủ bị gió nhẹ phe phẩy, lập lờ, trần nhà phát ra quang mang quỷ dị, những hoa văn phù điêu khắc trên cột đá lại bất ngờ rõ ràng hơn. Trước mắt Minh Nguyệt những phù chú, chữ viết vụn vẹo lộ ra quang mang chói mắt.

- Minh Nguyệt

Giọng nói trầm thấp lại có chút khác lạ như từ chốn nào vọng lại, xuyên qua lớp lớp sương mù mà dừng lại trong lòng nàng, khiến lòng nàng gợn sóng. Đôi mắt nàng mơ hồ tìm kiếm nơi thanh âm kia phát ra, ý thức nàng càng lúc càng mơ hồ. Nàng quơ tay như muốn nắm bắt lấy cái gì thì lại lạc vào bàn tay lớn, ấm áp. Giọng nói khàn khàn trầm thấp thì thảo bên tai:

- Ngủ đi.

Trái tim Minh Nguyệt run lên nhưng lại không thấy được bất kì hình ảnh gì, thậm chí là Ngự Hạo Hiên gần trong gang tấc. Minh Nguyệt hoảng hốt, nắm chặt lấy tay Ngự Hạo Hiên, thở gấp gọi:

- Hoàng thượng..

Nhưng lại phát hiện mình không hề phát ra thanh âm gì, ý thức từ từ biến mất

Hoảng hốt, nàng lạc trong sương mù dày đặc, xung quanh yên tĩnh vô cùng, Minh Nguyệt nhìn khắp nơi tìm lối thoát nhưng lại như lạc vào cơn ác mộng xưa.

Từng bước một, nàng lao đảo đi trong thế giới lạnh băng này, sắc trời hôn ám, xung quanh yên tĩnh đến quỷ dị. Đột nhiên, nàng bị trượt chân, Minh Nguyệt cả kinh lại phát hiện mình dẫm nát một bàn tay máu chảy đầm đìa. Nàng lui về phía sau định hét lên thì xung quanh lại mở ra một luồng sáng, một đạo quang mang mãnh liệt bao phủ lấy nàng.

- Vì hân, ngươi lại muốn giết trẫm

Giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên bên tai, xoáy quanh nàng mang theo sự thống khổ vô cùng.

Trong lòng Minh Nguyệt rung mình, ánh sáng mạnh qua đi, nàng trợn mắt nhìn nhưng lại phát hiện mình đứng trong một tòa cung điện, kim bích huy hoàng, nơi nơi khắc long phượng, lựa đỏ quần quanh cột đá, nền đỏ lay động.

Ai? Đến cuối cùng là ai đang nói.

- Hoàng thượng muốn giết nô tỳ sao?

Đột nhiên tiếng một người con gái lãnh liệt mà tuyệt vọng truyền đến từ phía sau Minh Nguyệt, giọng nói lạnh thấu tận xương, tràn ngập trong tòa cung điện.

Minh Nguyệt giật mình, lập tức quay đầu kinh ngạc nhìn cung điện thâm u, hai ngọn đèn đỏ không ngừng lay động. Có hai người mặc hỉ phục đỏ thắm đứng đối diện nhau, cầm kiếm chỉ vào đối phương. Trong điện, chén rượu giao bôi nghiêng ngã dưới bàn, mũ phượng đầy trên châu phi thúy lăn lóc, bên cạnh bàn là xác vài cung nữ toàn thân nhuốm máu.

Minh Nguyệt hơi nheo mắt đi về phía sau cột đá, dựa vào ánh nền hôn ám mà muốn nhìn rõ khuôn mặt hai người kia nhưng nàng chỉ có thể nhìn được hỉ bào đỏ chói. Ngoài cửa ánh trăng thanh tĩnh lặng rải đều lên cảnh vật, một trận cuồng phong thổi đến, bật tung cửa sổ khiến mái tóc dài của nữ tử bay phấp phới.

Minh Nguyệt lo lắng muốn nhìn rõ dung mạo hai người này nhưng trước mắt như có tầng sương mù. Lúc này, nam tử cười cuồng loạn mà tà mị, tiếng cười này Minh Nguyệt cảm thấy khá quen thuộc, hân đầy hận ý:

- Trẫm muốn giết ngươi? Haha Ngươi nói trẫm muốn giết ngươi ha ha ha

Nữ tử đứng đối diện lui dần về phía sau như đang sợ hãi. Bàn tay ngọc khua khua kiếm nhưng thủy chung cũng không đến gần nam tử kia, giọng nói run rẩy biểu lộ sự kinh hoảng của nàng:

- Ngự Húc, đến cuối cùng ngươi muốn thế nào? Ta nói rồi Thanh Uyển không phải ta giết. Vì sao ngươi còn muốn dây dưa không rõ với ta? Ta không nợ gì ngươi.

Ngự Húc Ngự Húc Ngự Húc

Minh Nguyệt nghe cái tên này mà chấn kinh, bàn tay trắng nõn nắm chặt cột đá, ngực như bị rút khí khiến nàng hít thở không thông.

Ngự Húc là Thánh Tổ hoàng đế của Hoài Nguyệt quốc, sao nàng có thể nhìn thấy hân, sao có thể.

Đầu óc choáng váng, Minh Nguyệt như không chống đỡ nổi mà ngã xuống đất. Trong lòng hoảng sợ không biết vì sao. Cái tên vừa như rất quen mà lại không quen như đao xuyên thấu toàn thân khiến nàng mao cốt từng nhien.

Đột nhiên, một bóng người cao lớn bao lấy thân thể nàng, trong lòng cứng lại. Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn bóng đen trước mắt, chỉ thấy một người mặc hỉ bào đỏ thắm đứng thẳng trước mặt mình, chắn trước ánh trăng bên cửa sổ, ánh nền trong điện không biết đã tắt từ khi nào.

Minh Nguyệt hoảng sợ lùi về phía sau, ngạc nhiên nhìn đôi giày đen thêu rồng vàng rồi mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn nam tử đang nhìn nàng từ trên cao kia nhưng nàng vẫn không thấy rõ bộ dạng của hân. Chỉ thấy đôi môi mỏng lạnh băng nói:

- Minh Nguyệt cả đời này ngươi nhất định phải cùng trẫm dây dưa không rõ.

- Không không

Minh Nguyệt lắc đầu mạnh, lui dần về phía sau, hỗn loạn kêu to:

- Ta không giết Thanh Uyển, không

Thanh uyển là ai? Vì sao nàng lại nói mình không giết Thanh Uyển, vì sao?

Nam tử từ từ ngồi xổm xuống, vẫn không rõ khuôn mặt hấn nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hấn đang nhìn nàng. Trong lòng Minh Nguyệt càng sợ hãi, nàng muốn mình biến mất đi nhưng trong miệng lại giậm dữ khó hiểu:

- Ngự Húc, người sẽ chết không tử tế được, hôm nay người nếu chạm vào ta, ngày sau ta nhất định cho người chết không tử tế.

Nhưng nam tử kia lại cười đến cuồng loạn, bàn tay nắm bả vai nàng, lực đạo lớn tựa hồ như muốn bóp nát vai nàng rồi toàn bộ người hấn nghiêng lại phía nàng. Giọng nói mang theo cảm xúc mà Minh Nguyệt không thể hiểu, gần từng chữ một:

- Người giết người trăm yêu nhất.

- Ta không có.

Minh Nguyệt đột nhiên gằm nhẹ, thanh âm đó như phát ra từ đáy lòng nàng, bức bách nàng nói với nam tử này, nàng muốn giãy dụa nhưng không nhận được lạnh lùng nói:

- Vì sao ta phải giết nàng? Thanh Uyển có gì đáng giá để ta giết?

- Bởi vì người yêu ta

Giọng nói trầm thấp mang theo sự cười nhạo. Bàn tay to nắm cầm nàng, thân người dè lên thân thể nhỏ nhắn của nàng.

- Không. Minh Nguyệt kêu to: – Ta không yêu người, ta không yêu người

Nhưng lúc này, môi nàng lại bị đôi môi lạnh lẽo hôn lên, trần trọc tiến sâu rồi chỉ nghe “xoạc” một tiếng, Minh Nguyệt nhìn trường bào đỏ thắm trên người bị xé bỏ, từng mảnh bay trong cung điện.

- Không.

Minh Nguyệt tuyệt vọng nhìn nam tử trước mắt, nàng cố giãy dụa nhưng không thoát khỏi khốn cảnh này, sau đó, nàng nghe được một tiếng kêu bén nhọn phát ra trong cổ họng mình, rồi chính mình như bay lên, thoát khỏi khối thân thể kia.

Giữa không trung, Minh Nguyệt nhìn xiêm y trên người, chính là váy dài huyền sắc bình thường nàng vẫn mặc, vẫn rất chỉnh tề không chút tổn hại. Máu quang nàng có chút nhòe đi nhìn nơi mình đang phiêu dăng. Tựa như nghe được tiếng rên rỉ thống khổ và nguyên rủa, còn có tiếng nam tử thở dồn dập, quen thuộc mà lại xa lạ. Nàng chần chờ nhìn về phía đó, lụa đỏ đầy đất, sàn đá lạnh như băng, hai thân thể giao triền, tóc nữ tử đen nhánh xõa trên mặt đất, đôi mắt vô hồn chảy nước mắt.

Trong khoảnh khắc, Minh Nguyệt cảm thấy đau đớn đến tận cốt tủy khiến nàng muốn hét chói tai nhưng nàng không thể nào lên tiếng, nàng nhắm mắt lại không muốn nhìn hai mắt nữ tử vô hồn mà rất quen thuộc kia. Dung mạo nữ tử kia như khắc sâu vào lòng nàng.

Đó từng là dung mạo của nàng, đó là nàng.

- Minh Nguyệt, trăm yêu người

- Ta hận người

- Ha ha ha ha, thì tính sao? Cả đời này, người không thoát khỏi vòng tay trăm.

- Ta giết người.

- Minh Nguyệt, người nhẫn tâm sao? Thật sự nhẫn tâm sao?

- Ta hận người, ta chỉ biết là ta hận người, hận người, hận người.

- Đừng như vậy, Minh Nguyệt đừng tra tấn trầm như vậy nếu không người không chịu nổi hậu quả đâu.

Những thanh âm đó dần dần tan đi. Trên giường, đôi mi thanh tú của Minh Nguyệt nhú chặt, mồ hôi lạnh trên trán lóe ra quang mang dưới ánh nến, ngực phập phồng thở dốc không ngừng, sự hoảng sợ lan tràn trong cơ thể, xuyên thấu trái tim nàng, khiến nàng đau đớn vô cùng.

Minh Nguyệt thở gấp, nàng lắc lắc tóc dài, mở to mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đột nhiên, một cảm giác man mát tràn trên da nàng khiến nàng run lên. Đôi mắt nhòe đi dần dần có tiêu cự, từ từ nhìn rõ, lúc sau, Minh Nguyệt mới giật mình nhìn thấy đôi mắt màu lam đậm kia.

- Hoàng thượng.

Minh Nguyệt nhẹ gọi nhưng vẫn còn kinh hồn tựa như vừa trở về từ địa ngục.

- Gặp ác mộng.

Ngự Hạo Hiên đau lòng hôn môi nàng, cầm khăn mặt ẩm ướt lau trán đầy mồ hôi lạnh của nàng rồi sau đó tựa đầu lên trán nàng, nói nhỏ:

- Còn may không bị sốt.

Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Hiên ôn nhu như thế, trong lòng dâng lên một cảm xúc không tên, nàng suy yếu cầm tay hắn, muốn nói cái gì nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu, môi tái nhợt giật giật, đột nhiên nàng nhớ tới cái gì, run rẩy nói:

- Nô tỳ có nói mơ gì hay không?

Tay Ngự Hạo Hiên như bị kim đâm, đôi mắt có cảm xúc không rõ, Minh Nguyệt chưa kịp nắm giữ thì đã biến mất. Sau đó, hắn cúi đầu hôn đôi mi run rẩy của Minh Nguyệt, nhìn đôi mắt trong suốt có mấy phần bất an của nàng, khàn khàn nói:

- Minh Nguyệt nói rất yêu trầm.

Đầu tiên Minh Nguyệt sưng sốt nhưng sau đó thấy khóe miệng Ngự Hạo Hiên ẩn ý cười mới biết hắn đùa mình. Sự đè nặng trong lòng tiêu tán ít nhiều, bàn tay trắng nõn nhẹ dấm ngực hắn, mím môi:

- Hoàng thượng đang cười nô tì.

- Không có.

Ngự Hạo Hiên nắm tay Minh Nguyệt, thâm tình mà nghiêm túc nói. Nhìn khuôn mặt Minh Nguyệt rồi hơi buồn ngủ mà nhắm mắt lại, ôm nàng vào lòng, hơi thở ôn nhu phả vào tai nàng, nhẹ nói: “Trầm” nhưng lại không nói gì nữa, chỉ ôm nàng vào lòng, hôn tóc nàng, thở dài:

- Trầm chờ người nói

Giọng nói ôn nhu có vài phần bất đắc dĩ, mềm nhẹ như gió tựa như có thể phá tan toà thành băng trong lòng nàng. Minh Nguyệt hơi nhắm mắt lại, mâu trung nhất thời chưa sót, lệ quang lóe lên, một giọt lệ theo khóe mắt chậm rãi rơi xuống hoàng bào.

Hiên, chờ đến ngày người giết ta, ta sẽ nói cho người.

Canh năm, Minh Nguyệt buồn ngủ rúc vào lòng Minh Nguyệt, hơi thở nhẹ nhàng ấm áp phả vào ngực đế vương, nàng nằm ngủ như con mèo con, gấu gao cuộn mình trong lòng Ngự Hạo Hiên.

Ngự Hạo Hiên sớm tỉnh lại, đôi mắt dao động nhìn bộ dáng ấm áp, tham luyến của Minh Nguyệt, hắn nhích lại gần nàng hơn để nàng ngủ thoải mái hơn.

Tần công công bồn chồn đứng ở Vị Ương cung đã lâu. Đợi đến tiếng trống canh năm, hắn vội vàng dẫn theo hai ngự tiền thị nữ cầm long bao đi tới trước Tẩm Tâm cung, đẩy cửa vào, cách bình phong, cúi đầu nói nhỏ:

- Hoàng thượng, nên dậy rồi.

- Truyền chỉ xuống, thân thể trầm không khỏe, hôm nay không thượng triều.
- Giọng nói trầm thấp truyền từ sau bình phong như đang cố nén giọng cho thật bé.
- Tần công công lúc đầu ngẩn ra rồi lập tức hiểu, lui dần ra ngoài điện:
- Nô tài cáo lui

69. Q.2 - Chương 70: Hậu Cung Phong Vân (4)

Tiêu Đồng run lên, quay đầu lại đã thấy Tần công công tay cầm thánh chỉ bước nhanh đến, đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển đứng trước Hướng Ân điện, nhìn thấy Tiêu Đồng thì vẫy vẫy tay:

- Đến đây.

Tiêu Đồng kinh ngạc, kéo váy bước xuống thêm đá đến trước mặt Tần công công, lo lắng nói:

- Làm sao vậy? Tiểu thư nhà ta đâu? Sao không thấy trở về?”

Tần công công thấy Tiêu Đồng lo lắng như thế thì lại cười, không nhanh không chậm nói:

- Ta chính là đến để nói cho người chuyện này

Sau đó cầm thánh chỉ trên tay nói:

- Chúc mừng Tiêu Đồng , Đức phi nương nương có thai, Hoàng thượng sai ta đi tuyên chỉ đến các cung, ban thưởng Đức phi nương nương đến ở trong Tẩm Tam cung, Dưỡng sinh điện.

Ba —— rầm!

Bát trà trên tay Tiêu Đồng rơi xuống thêm đá, nước trà nóng bỏng bắn lên quần áo Tiêu Đồng nhưng Tiêu Đồng vẫn đang ngây ngốc không nhận ra.

Chuyện Đức phi có thai gây nên cơn sóng gió trong hậu cung, nháy mắt đánh vỡ sự yên bình vốn có. Thánh chỉ đưa đến từng cung tần phi tuyên chỉ, các phi tần khiếp sợ mà Thái hậu bình thường vốn không quản chuyện thị phi cũng trở mất một lúc, rồi sau đó mới sai người chuẩn bị kiệu đến Tẩm Tâm cung thăm dò.

Trong hậu cung Hiền đế, các phi tần đều phiền chán. Dù là Hoàng hậu đã gả cho Hoàng thượng hơn 10 năm cũng chưa bao giờ có chuyện có thai chứ đừng nói đến các tần phi khác. Mà nay, Đức phi mới chỉ tiến cung ba tháng đã có thai hơn một tháng, sao có thể không chấn động triều cương.

Thánh chỉ loan ra, trong Trùng Dương cung lập tức loạn lên, Thanh Lan không dám tin nhìn Âu Dương Hồng Ngọc cũng đang ngây ngốc. Sự vui mừng khi nghe tin Thượng Quan Trung bắt đầu bị điều tra nhất thời biến mất không còn tăm tích.

Âu Dương Hồng Ngọc nghe Tần công công đọc thánh chỉ xong thậm chí còn quên cả dập đầu tạ ơn mà Tần công công cũng không thèm để ý, thu thánh chỉ rồi chạy luôn đến Tư Mộ cung. Một lúc lâu sau, Âu Dương Hồng Ngọc mới dần hoàn hồn. Bàn tay trắng nõn gắt gao thu khăn lụa, không dám tin lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Không thể nào! Không thể nào! Sao Mộ Tuyết lại có thể có hoàng tử (con vua)

Thanh Lan cúi đầu, tuy trong lòng nghi hoặc nhưng lại dễ dàng tiếp nhận chuyện này hơn Âu Dương Hồng Ngọc, nàng tiến lên nâng Âu Dương Hồng Ngọc, định an ủi nhưng không biết nên nói thế nào, đành nói sang chuyện khác:

- Tiểu thư, hiện tại không phải là lúc nghĩ chuyện này, lão gia khi nãy truyền tin đến nói muốn tiểu thư bắt tay đối phó Thượng Quan Uyển Nhi ngay lập tức.

Thần sắc Âu Dương Hồng Ngọc hơi giật mình, nàng quay đầu nhìn Thanh Lan, sau đó mù quáng gật gật, suy sụp ngồi trên ghế thái phi, ánh mắt u buồn nhìn về phía bàn cờ chưa đánh xong, trong lòng đau xót, nước mắt theo đó rơi xối. Nhưng nàng lấy khăn lụa che môi, nhắm mắt nghẹn ngào, không phát ra tiếng khóc.

Hoảng hốt, nhớ lại ba năm trước khi mới tiến cung, đêm đại hôn, Đế vương lãnh tuần vạch chiếc khăn hồng, liếc mắt nàng một cái. Khoảnh khắc đó, nàng bị hãm sâu trong đôi mắt thâm trầm đó. Nhưng câu đầu tiên hắn nói với nàng là:

- Chơi cờ cùng trẫm

Vì thế, cả đêm đó nàng cùng đế vương chơi cờ, cũng thua cả đêm, cho đến canh năm, đế vương lâm triều.

Vốn tưởng đế vương ghét nàng không phải là con của chính thất, lại dung mạo bình thường, nhưng sáng sớm, Tàn công công phụng chỉ đến, sắc phong nàng là nhị phẩm chiêu dung, ban thưởng chấp pháp hậu cung, phò tá hoàng hậu.

Đến giờ, nàng vẫn nhớ rõ khi ấy mình vui sướng, nhảy nhót. Tuy rằng sau đó đế vương chỉ ân sủng Mộc thị Như Nguyệt, nhưng nàng vẫn nhớ kỹ đêm tân hôn mà yêu thương hắn. Nàng chấp pháp hậu cung, khắp nơi duy trì sự công chính, che chở Hoàng hậu mới được thánh sủng.

Nhưng hôm nay, Âu Dương Hồng Ngọc cắn chặt khăn lụa, nước mắt tuôn rơi. Thanh Lan đứng sau không biết làm sao, ngay cả an ủi cũng không nói được. Nàng biết tiểu thư có thể chống đỡ đến hôm nay đã là rất cố gắng. Khắp nơi suy nghĩ cho người, không tranh giành tình cảm, không a dua chỉ để khiến Hoàng thượng yêu thương, nhưng hôm nay lại...

Trong Tư Mộ cung lại càng hỗn loạn hơn Trùng Dương Cung. Khi này vừa có tin mật báo Thượng Quan Trung đã bị mất chức, bị điều tra rồi lại đến Tàn công công tiến đến tuyên chỉ, nói Mộ Tuyết đã có mang hoàng tử đầu tiên của Thiên triều, ban thưởng ở trong Dưỡng Sinh điện. Nhất thời, Thượng Quan Uyển Nhi như nổi điên đập phá đồ đạc. Mồm mắng Mộ Tuyết liên hồi, Thanh Dung cũng không thể khuyên can.

Triệu Truyền vội vàng đến, Thượng Quan Uyển Nhi vừa thấy hắn đã thưởng ột tát, chỉ thẳng vào mũi hắn mà mắng hoạn cầu cho đến khi Thanh Dung thấy sắc mặt Triệu Truyền xám mét lại mới tiến lên ngăn cản nói:

- Tiểu thư, tỉnh táo lại, nếu là việc này rơi vào tai Hoàng Thượng, e là sẽ rước lấy họa sát thân

Mất Thượng Quan Uyển Nhi đồ bưng, nghe Thanh Dung nói thế mới dừng lại nhưng nhìn chằm chằm Triệu Truyền đang cúi đầu nhu thuận, giận dữ lại tát hắn một cái, nổi giận mắng:

- Cầu nô tài, bản cung nuôi người được cái gì? Ngay cả con yêu tinh Mộ Tuyết có nghiệt chủng mà cũng không biết. Nay lại để Hoàng thượng xuống tay trước đêm nàng giấu trong Dưỡng Sinh điện.

Sắc mặt Thanh Dung cũng trắng bệch, nàng tiến lên nắm lấy xiêm y Thượng Quan Uyển Nhi:

- Tiểu thư, chúng ta về phòng ngủ đi

Rồi lập tức kéo Thượng Quan Uyển Nhi đi vào phòng ngủ, Triệu công công cũng theo vào, chỉ còn lại vài cung nữ đang canh giữ cửa đại điện nhìn nhau không thể tin. Hiền phi lại nói long tử của Hoàng thượng là nghiệt chủng, đây chính là tội mất đầu.

Trong Chiêu Vân cung, mấy tháng này Thực phi cực kỳ bình tĩnh, khi nhận được thánh chỉ cũng chỉ hơi sửng sốt chứ không như trước kia mà làm loạn lên. Tiếp nhận thánh chỉ lại còn bất ngờ ôn nhu hỏi thăm chuyện Đức phi, lại đem nhân sâm ngàn năm trước kia Hoàng thượng ban cho nhờ Tàn công công chuyển đến cho Mộ Tuyết.

Nhưng Tàn công công lại mở miệng chối từ nói:

- Tâm ý của nương nương lão nô sẽ chuyển cáo đến Đức phi nương nương nhưng Hoàng thượng đã hạ chỉ, các đồ dùng, thuốc bổ của Đức phi về sau đều đặc biệt chuẩn bị, các đồ dùng trong cung không dùng đến.

Tàn công công nói qua nhưng cũng không đem nói chuyện dối gạt trừ (đầu bếp trong cung) ra.

Mặt Mộ Từ hơi hồng nhưng vẫn nhu thuận dập đầu tiếp chỉ.

Vì Hoàng hậu bị cấm chường mà nay Thục phi lại chấp chường pháp ấn nên Tần công công đem thánh chỉ giao cho Thục phi rồi truyền khẩu dụ cho Hoàng hậu.

Trong Phượng tê cung, thái độ của Hoàng hậu lại càng khiến Tần công công thấy lạ đến phá mắt. Hoàng hậu quỳ gối trước một pho tượng phật vàng, trong miệng lẩm bẩm không biết là niệm kinh văn gì. Đến khi Tần công công cẩn thận đem chuyện Đức phi nói ra, vốn tưởng hoàng hậu sẽ giận dữ nhưng không nghĩ hoàng hậu lại chỉ hơi trở mặt rồi làm như không phát sinh chuyện gì, khuôn mặt không chút dao động.

Tần công công cả gan liếc nhìn Hoàng hậu, đây vẫn là hoàng hậu bình thường cao quý, thanh lịch như cửu thiên phượng hoàng (phượng hoàng trên chín tầng mây)? Mà nay, hoàng hậu tóc dài xõa sau đầu, trên người chỉ mặc áo trắng mỏng manh, khuôn mặt tái nhợt không son phấn, mềm mại vô lực nhưng vẫn có thể thấy được bóng dáng đệ nhất mỹ nhân đế đô khi xưa. Tuy rằng đệ nhất mỹ nhân đế đô này còn kém xa Hiền phi là Giang Nam đệ nhất mỹ nhân nhưng hai từ “bình tĩnh”, đạo hạnh thì hơn mấy phần.

Tần công công nín thở rồi khỏi Phượng tê cung, rồi không dám dừng lại, vội vàng dời đi.

Trong ba tháng ngắn ngủi, hậu cung biến hóa khiến Tần công công có cảm giác không biết nên theo ai. Hắn đi ra khỏi cửa lớn hậu cung, nhìn về phía mặt trời dần xuống núi không khỏi cảm khái trên đời này ngàn vạn chuyện thị phi.

Không nghĩ, thục phi bình thường vốn hống hách kiêu ngạo đột nhiên lại yên tĩnh, đoan trang hào phóng lên. Một hoàng hậu bình thường vốn được nuông chiều, vô lý nay lại bình tĩnh mà ngồi niệm phật. Mà ngay cả người ôn nhu hiền thực, bình thường không tranh thủ tình cảm Chiêu nghi nương nương nghe thấy Đức phi có thai thì trở nên ngây ngốc. Chỉ có Hiền phi không thay đổi, tính tình bộc trực vẫn như ngày xưa.

70. Q.2 - Chương 71: Hậu Cung Phong Vân (5)

Gió nhẹ thổi cành liễu, mặt trời âm áp nhô cao.

Ngoài Dưỡng Sinh điện có hoa viên với những hòn giả sơn, dưới gốc liễu, Minh Nguyệt mặc váy dài huyền sắc ngồi trên ghế thái phi, bàn tay trắng nõn cầm một quyển sách, hơi khép mắt...

Đến ở Dưỡng Sinh điện hơn ba ngày nhưng người lại không thấy có chuyển biến tốt, khẩu vị càng lúc càng kém. Nếu ngửi thấy mùi thịt thì ghê tởm muốn nôn. Minh Nguyệt mím môi, bưng trán, cảm giác mệt mỏi.

Ba ngày trước Tần công công tìm ra một đồng lí do để nàng đến tỉnh dưỡng trong Dưỡng sinh điện, lại nói là đã tuyên chỉ với hậu cung. Hoàng thượng vì thấy nàng thân thể không khỏe mà đặc biệt ban cho đến ở Dưỡng sinh điện mà tỉnh dưỡng. Mà Dưỡng sinh điện chính là tẩm cung của đế vương nên không có ai đến quấy nhiễu, rất thanh tịnh.

Minh Nguyệt hơi mở mắt, nàng che trán nhìn ánh mặt trời xuyên qua những cành liễu, hơi chớp hạ mi dài rồi buông quyển sách trên tay, trong lòng có cảm giác phiền chán, bất an. Nàng phất nhẹ tay áo rồi tiến đến hoa viên.

Hoa viên trong Tẩm tâm cung thiết kế rất kì lạ, các loại hoa trồng ở đây cũng đều là kì hoa dị thảo. Tuy từ nhỏ Minh Nguyệt đã đọc qua rất nhiều sách nhưng cũng khó mà nhận biết được các loài hoa. Minh Nguyệt dừng bước nhìn xung quanh. Hoa viên rộng lớn như vậy nhưng cũng không có lấy một bóng người khiến cho đình đài lầu các này vừa tiêu điều lại vừa cao nhả

Bước về phía trước, Minh Nguyệt bị một chậu hoa hấp dẫn, chậm bước tiến đến, lại giống như bước vào vùng đất khác. Trong khóm hoa, con bướm chập chờn bay lượn, ong mật chăm chỉ làm việc. Minh Nguyệt đột nhiên nhớ tới Ngự hoa viên trong hậu cung tuy rằng cũng là trăm hoa đua nở nhưng không hề có lấy một con bướm. Mà cảnh tượng trước mắt thì dường như tất cả ong bướm trong hậu cung đều tụ tập ở đây...

Trong lòng nghi hoặc, nghĩ muốn lên tìm hiểu nhưng vừa tiến lên hai bước mâu quang lại nhìn tới một tòa bạch ngọc đài cao (nhà bằng bạch ngọc). Đài kia cao khoảng hơn 10 trượng, rất cao, tựa như Huyền Vũ môn. Bạch ngọc trong sáng dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng mê huyền, khiến người nhìn thấy là yêu thích.

Chỉ tiếc, bên sườn đầy bụi cây gai góc mà lại còn vô số ong bướm ngăn trở, người bình thường căn bản không có khả năng bước vào tòa đài cao kia.

Tình cảnh trước mắt khiến Minh Nguyệt mơ hồ nhớ tới Trụ Vương vì yêu Đất Kỉ mà xây Lộc đài. Cười khẽ, Minh Nguyệt nhìn xung quanh thấy bốn bề vắng lặng, thăm vắn nội lực, đề khí, xoay chân bay lên không trung tựa như Hằng Nga bôn nguyệt, bay vọt lên đài cao.

Chân vừa chạm đất, Minh Nguyệt cảm giác đầu choáng váng, nàng vịn lên trụ bằng ngọc thạch, thở gấp hồi lâu rồi mới thoảng khôi phục lại. Nhưng vẫn chỉ có thể dựa vào cột đá, không dám bước đi.

Minh Nguyệt nhướng mi hoài nghi liệu có phải mình tật cũ tái phát, nếu không sao lại suy yếu như thế? đợi đến khi định thần lại mới chậm rãi bước đi, từ trên cao nhìn xuống cấu trúc Tẩm tâm cung nhưng không thể nhìn ra huyền cơ trong đó. Nàng chỉ cảm thấy nếu lấy đài cao này làm trung tâm thì những cung điện bốn phương sắp đặt cân bằng. Nếu như có chút sai lệch thì toàn bộ hoàng thành như có thể sụp.

Đôi mắt Minh Nguyệt hơi mệt mỏi, nàng nhắm mắt lại rồi theo lan can bạch ngọc mà bước xuống bậc đá. Xung quanh là những khối phù điêu hình rồng đã bị vỡ, cho đến bậc đá cuối cùng, vừa vắn là 108 bậc.

Phật từng đem sự cực khổ trong thế gian mà chia làm 108 hạt xá lỵ, mỗi ngày bầm hạt châu mà niệm là để hóa giải số kiếp, cầu phúc, Minh Nguyệt vỗ về bạch ngọc trắng bóng, khoe miệng có ý cười rồi bước xuống.

Đến khi bước xuống bước cuối cùng mới phát hiện một chỗ khác của đài cao. Nhưng cũng giống như bên sườn đài khi này, xung quanh là vô số bụi hoa có gai, những con ong bướm bay tán loạn cực kì nhiều, nhìn rất xinh đẹp nhưng lại khiến người ta không dám tới gần. Minh Nguyệt hít sâu một hơi, nhắm mắt bước tới vườn hoa kia. Nhưng lần này vừa bước xuống đất lại nhất thời không đứng vững, may mà còn có cột đá khắc rồng bên cạnh để nàng tựa vào nếu không nàng đã té ngã.

Không đúng. . nhưng lại không nói rõ được là không đứng ở đâu. Minh Nguyệt thở hổn hển bưng trán, tầm mắt hơi mơ hồ. Nàng cố gắng khống chế sự chua xót trong dạ dày nhưng không được, nôn khan một trận.

Lúc sau, hơi thở Minh Nguyệt dần ổn định nhưng sắc mặt lại càng tái. Nàng ôm ngực thở dốc, hồi lâu mới vịn cột đá đứng dậy. Đôi mắt vốn trong suốt bình tĩnh đột nhiên lại có một tia sợ hãi, trong lòng đột nhiên nghĩ tới điều gì mà tay nắm chặt lấy khăn lụa, môi không sắc máu.

- Nương nương. . Đức phi nương nương. . .

Tần công công một thân triều phục, tay cầm phát trần lo lắng tìm kiếm trong hoa viên cho đến khi hần nhìn đến Hán ngự thư các có một thân ảnh mặc trường bào huyền sắc thì mới cau mày kiếm, quay lại nói với Ngự Hạo Hiên:

- Hoàng thượng, nương nương ở Hán ngự thư các...

Ngự Hạo Hiên càng nhíu mày, khuôn mặt tuần tú không có biểu tình vừa nghe đến bốn chữ Hán ngự thư các thì bắt đầu lo lắng. Hần nhanh đi lên phía trước đã thấy Minh Nguyệt suy yếu dựa trên cột đá, một tay ôm bụng, mặt tái nhợt không huyết sắc

- Minh Nguyệt..

Ngự Hạo Hiên tiến lên, đỡ lấy nàng, ôm lấy thắt lưng nàng rồi nhanh chóng đi vào Hán ngự thư các, sau đó ngồi trên long ỷ, ôm Minh Nguyệt, đặt nàng lên đùi, giọng nói lo lắng:

- Làm sao vậy? có chỗ nào không thoải mái.

Minh Nguyệt dựa vào lòng Ngự Hạo Hiên, hơi thở hỗn loạn, nhắm mắt hít sâu mùi Long tiên hương trên người hần, lúc này mới cảm giác ấm áp lên rất nhiều nhưng trong lòng lại có chút sợ hãi dâng lên. Nàng chậm rãi mở mắt, bàn tay trắng nõn vô lực nhẹ nắm tay Ngự Hạo Hiên, mím môi nói nhỏ:

- Có phải bệnh của nô tỳ rất nghiêm trọng?

Có lẽ, căn bản không phải bệnh, mà là....

Minh Nguyệt không dám nghĩ, run rẩy nhắm mắt, tình huống sao có thể phát sinh như vậy được, không thể... nàng không thể...

Ngự Hạo Hiên ngẩng ra, mâu quang có tia lãnh trầm rồi ôm Minh Nguyệt vào trong lòng, nhẹ cười nói:

- Không phải, ngự y nói, thân thể Minh Nguyệt chỉ có chút suy yếu, phải nghỉ ngơi nhiều, ăn uống nhiều...

Nói xong, môi lạnh như băng hôn lên trán nàng, có mấy phần sủng nịnh ôm nàng chặt hơn.

- Là thân thể không khỏe sao?

Minh Nguyệt từ từ nhắm mắt nhẹ nói. Giọng nói nhẹ đến nỗi dường như là không có. Nàng chậm rãi nhìn đôi mắt ôn nhu thâm trầm của hắn, khẽ run run tay vuốt, hơi cắn môi, giọng nói bắt đầu run lên....

71. Q.2 - Chương 72: Hậu Cung Phong Vân (6)

Trong Hán ngự thư các tản ra mùi sách cũ, không khí ngưng kết nhờ nhẹ lạnh, sự do dự và thần thái sợ hãi của Minh Nguyệt khiến sự ôn nhu, sủng nịnh của Ngự Hạo Hiên thoáng chốc ngưng kết thành băng. Hắn cúi đầu nhìn Minh Nguyệt đang kéo tay áo mình run rẩy. Hô hấp trở nên ngưng trọng....

Tần công công đứng bên cảm giác không khí hơi lạ, hắn vội trộm liếc nhìn hai vị chủ tử. Lúc này mới phát hiện mặt rồng giận dữ, trong lòng cả kinh lại không biết là đã xảy ra chuyện gì, lại thấy Đức phi nương nương sắc mặt tái nhợt như đang sợ hãi điều gì..

Không khí xung quanh tất cả như ngưng lại, ngay cả gió cũng lặng đi. Hồi lâu, không khí sắp đè nén khiến người ta thở dốc mới nghe Ngự Hạo Hiên lạnh lùng nói:

- Ái phi mang long tự của trẫm không vui sao?

Hô hấp của Minh Nguyệt cứng lại, ngẩng đầu nhìn đôi mắt thâm thúy của Ngự Hạo Hiên, đột nhiên có cảm giác đau đến khó thở. Đôi mắt nàng trong suốt, mím môi, nàng nhắm mắt, bàn tay mềm đặt lên người đế vương, tựa đầu vào ngực hắn, suy yếu nói nhẹ:

- Nô tỳ...rất vui!

Lời nói ủy khuất, thanh âm mềm nhẹ khiến Tần công công đứng bên nghe được cảm giác như cội lòng tan nát. Tần công công cúi đầu rồi từ từ lặng lẽ lui ra khỏi cửa, đóng cửa lại.

Trong thư các (phòng sách), xung quanh yên tĩnh, Minh Nguyệt ôm lấy người Ngự Hạo Hiên, tựa đầu vào ngực hắn, nhẹ thở, sau một lúc nàng mới bình ổn được sự chua xót, sợ hãi trong lòng. Nhưng nàng vẫn khó có thể thừa nhận chuyện mình có hoàng tự. Suy nghĩ lưu chuyển, hồi tưởng lại những bát thuốc chua xót một tháng trước, trong lòng hơi động, sự thống hận khi bị người đùa cợt không khống chế mà tàn sát lòng nàng...

Hít sâu một hơi, cảm nhận được quanh mình lạnh lẽo, hơi đầy đi vòng ôm mà mình quyến luyến đến không thể rời đi suốt mấy ngày nay. Cúi đầu nhìn lồng ngực Ngự Hạo Hiên, có chút ngây ngốc buông tay, khẽ vuốt bụng bằng phẳng, nhưng vừa chạm đến, tay nàng như bị tổn thương. Nơi đó có đứa nhỏ của người mà mình luôn tính kế....

Châm chọc, buồn cười, bi ai. . . . Minh Nguyệt lại nhắm mắt, cố gắng ổn định sự chua xót trong ngực, mở mắt đã thấy Ngự Hạo Hiên đang vuốt bụng nàng rất ôn nhu. Nhìn về phía hắn lại vừa vặn bốn mắt nhìn nhau. Đôi mắt sâu như bóng đêm giống như hút lấy linh hồn nàng, làm nàng đui mù....

- Minh Nguyệt

Ngự Hạo Hiên nhẹ gọi tên nàng rồi nghiêng người hôn lên mắt nàng, nhẹ giọng nói:

- Về sau đừng làm trẫm tức giận...

Minh Nguyệt trở mắt vừa định phản bác lại thì hắn lại ôm chặt nàng vào lòng, như có như không nói:

- Trẫm muốn là phụ thân....

Trở lại 'Tâm tâm cung', Tần công công vội mang Tiêu Đồng đến, vừa thấy Minh Nguyệt đang dựa trên giường nghỉ ngơi liền dẫn Tiêu Đồng vào điện, nhẹ giọng nói:

- Nương nương, Hoàng thượng sai nô tài đưa Tiêu Đồng đến hầu hạ ngài...

Sau buổi trưa ở Hán ngự thư các, Hoàng thượng sai hán đem nha hoàn hầu hạ bên người Đức phi nương nương đến Tẩm tâm cung chăm sóc nương nương, vì thế, Tần công công lĩnh chỉ rồi vội vàng đưa Tiêu Đồng đến Đường sinh điện...

Tiêu đồng vừa thấy Minh Nguyệt thì còn để ý gì đến lễ nghi, vội quỳ gối trước giường Minh Nguyệt, cầm tay Minh Nguyệt, lo lắng mà lại kích động nói:

- Tiểu thư, nô tỳ nghe nói ngài. . .

Lúc này, Minh Nguyệt nắm lại tay nàng, Tiêu Đồng dừng lại rồi lại khóc nức nở.

Tần công công thấy thế cũng chỉ nghĩ hai nàng là chủ tớ tình thâm nên cũng không quấy rầy chỉ nói một tiếng cáo lui rồi vội vàng rời đi, trước khi đi cũng đóng cửa điện lại.

Tiêu Đồng thấy Tần công công rời đi, khó mà khắc chế sự chua xót và áp lực trong lòng, nước mắt ào ạt tuôn rơi, nức nở:

- Tiểu thư, chuyện người sai nô tỳ, tất cả nô tỳ đã làm. Ba ngày trước, Thượng Quan Trung đã bị Âu Dương thừa tướng cất chức điều tra. Bây giờ, cho dù là vô tội thì Thừa tướng cũng không dễ dàng buông tha....

Trong lòng Minh Nguyệt thở dài nhẹ nhõm, tuy rằng ngày ấy ở trong Vị Ương điện nghe được đoạn đối thoại của Ngự Hạo Hiên và Âu Dương Trì nhưng trong lòng khó mà buông lỏng. Nàng cười khẽ cầm khăn lau nước mắt cho Tiêu Đồng, ôn nhu nói:

- Đừng khóc, tiểu thư nhà ngươi không phải vẫn rất tốt sao?

Tiêu Đồng ngừng khóc nhưng vẫn nức nở, cầm khăn tự lau mặt mình rồi nói:

- Tiểu thư, nô tỳ nghe nói người mang hoàng tự, hơn nữa đã hơn một tháng mà hồn bị dọa rớt. Mấy ngày đó, tiểu thư rõ ràng đều uống thuốc, sao lại.

Những ngày đó, thuốc là do Tần công công tự mình giao cho nàng mà nàng cũng không rời tay, sao tiểu thư lại...

Mâu quang Minh Nguyệt lạnh lùng, nhú mày nhìn Tiêu Đồng, hơi thở hỗn loạn nói:

- Người nói là trong hoàng thành mọi người đều đã biết?

Tiêu Đồng gạt đầu nói:

- Ba ngày trước, Tần công công mang thánh chỉ của Hoàng thượng đến tuyên đọc ở từng cung điện. Hơn nữa, nô tỳ còn nghe nói, Hoàng thượng cũng tuyên bố việc này trên triều đình, nói là nếu tiểu thư sinh hạ hoàng tử thì đó sẽ là thái tử Thiên triều ta.

Nói xong, tiêu đồng đột nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng đứng dậy, nói nhỏ vào tai Minh Nguyệt:

- Tiểu thư, Như Nguyệt tỷ tỷ đêm qua tìm đến nô tỳ, nàng nói...

Tiêu Đồng nhìn ra cửa lớn rồi mới nói:

- Nói tiểu thư muốn tìm đến những thứ kia thì có thể tìm trong Hán thư ngự các. Còn về phần ngọc bội, nghe Như Nguyệt tỷ tỷ nói hình như là giấu trong lăng mộ đế vương.

Hán ngự thư các ?

Trong lòng Minh Nguyệt lạnh lùng, đó không phải là nơi nàng đã đến hôm nay sao?

Lòng Minh Nguyệt dần hỗn loạn tựa như thập phần phiền chán, nàng nhắm mắt, hít sâu rồi mới bình tĩnh mở mắt, không nói gì về chuyện Như Nguyệt. Đột nhiên, nàng cầm tay Tiêu Đồng, lạnh lùng nói:

- Hoàng thượng tuyên cáo khắp nơi chuyện ta mang long tự khắp nơi đơn giản là muốn chuyện Âu Dương thị trong hậu cung náo loạn xấu mặt đi. Mà nay Mộ Từ lại thay thế hoàng hậu chấp pháp, tra rõ án án sát trong Ngưng Tuyết cung, có thể nói Hoàng thượng đã xoay chuyển thế cục một cách xuất thần nhập hóa.

Tiêu Đồng ngậy ra, nước mắt còn chưa khô, mắt hạnh mở to như bị kinh sợ rồi mới bối rối nói:

- Tiểu thư có đối sách chăng?

(hình như thiếu chữ)

Tiêu Đồng gật đầu, chần chừ nói:

- Tiểu thư, nếu chiêu nghi nương nương đã biết được đó là Hiền phi... thì nàng tất nhiên sẽ ra tay. Đến lúc đó, cho dù Hiền phi nương nương địa vị vẫn củng cố nhưng ấn tượng của triều thần với nàng sẽ suy giảm đi nhiều.

Minh Nguyệt cười khê, liếc nhìn màn gấm bị gió nhẹ lay, như có chút suy nghĩ nói:

- Tiêu Đồng, trước mắt chúng ta không thể mạo hiểm như thế, nếu muốn hạ bỏ đi phi vị của Thượng Quan Uyển Nhi thì sẽ bị hoài nghi. Mà việc này, nếu để Âu Dương Hồng Ngọc làm thì lại vô cùng thích hợp. Nhưng như thế, chẳng phải là thoát một người?

Thoát một người?

Tiêu Đồng nghi hoặc rồi mới như tỉnh mộng:

- Ý tiểu thư là Hoàng hậu?

Minh Nguyệt thở dài, sủng nịnh điểm mũi Tiêu Đồng cười nói:

- Tiêu Đồng càng ngày càng thông minh, nhưng việc này cũng không vội, nếu nóng nảy sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Minh Nguyệt hơi day day trán:

- Trước mắt, có lẽ trong ba ngày, Âu Dương Trì sẽ chấm dứt việc Thượng Quan Trung. Đến lúc đó, người sai vài kẻ tung tin nói Thượng Quan Trung giết hại dân chúng, tội không thể tha phải tru di cử tộc...

Tiêu Đồng sợ tới mức mở to mắt, có chút giật mình nói:

- Tiểu thư, đến lúc đó Thượng Quan Trung sẽ rơi vào tuyệt lộ...

Tuy nói người tranh hơi thở, phát tranh nện nhanh nhưng đuổi tận giết tuyệt như thế để làm gì?

Minh Nguyệt rũ mắt, hạ mi không nhìn Tiêu Đồng. Lúc lâu sau, nàng mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn cửa sổ gió nhẹ thổi, thần sắc đậm mạc nói:

- Ta muốn hấn cùng đường, bắt buộc phải trà trộn vào cung đình đến tìm Thượng Quan Uyển Nhi...

- Tiểu thư nói là... bức bách Thượng Quan Trung ẩn trong Hoàng cung tìm Hiền phi thương lượng đối sách, sau đó lấy chuyện này để định tội Hiền phi?

Ánh mắt Tiêu Đồng chần chừ nhìn Minh Nguyệt. Nhưng kế này căn bản không thông. Nếu Thượng Quan Uyển Nhi lật lọng, áp giải phụ thân đến Hình bộ thì không chỉ không rơi vào thảm cảnh mà còn có thể lan truyền mỹ danh, như thế chẳng phải là ngược lại hoàn toàn?

- Sai rồi...

Đang suy nghĩ thì Tiêu Đồng nghe Minh Nguyệt lạnh lùng nói:

- Tiêu Đồng, người phải phát hiện hấn trước khi hấn tìm được Hiền phi, lấy toàn bộ những thứ trên người hấn rồi diệt khẩu....

- Ách...ý tiểu thư là?

Tiêu Đồng càng kinh ngạc, không hiểu tiểu thư đang nghĩ gì?

Minh Nguyệt im lặng cười, trong mắt dâng lên mấy phần hàn ý, bàn tay trắng nõn xoa bụng mình, mím môi nói:

- Những lời ta nói người nhất định phải nhớ kĩ, nếu không... ta sợ ta còn chưa kịp đưa người ra khỏi hoàng cung thì thân đã hãm vòng vây

Rồi nói tiếp:

- Thứ nhất, người báo cho Lí Vinh, phải bắt được Thượng Quan Trung trước khi hắn gặp Thượng Quan Uyển Nhi, lấy tất cả những thứ trên người hắn mang đến cho ta, sau đó diệt khẩu, thi thể giấu trong Phượng Tê cung?

- Thứ hai, lúc Âu Dương Hồng Ngọc tra xét Tư Mộ cung, nhắc nhở Lí Vinh để nhanh chóng tìm ra bản Thánh tổ gia huấn bị xé bỏ, để cho Âu Dương Hồng Ngọc nói với Thái hậu.

- Thứ ba, sau khi Thượng Quan Uyển Nhi bị bỏ tù, tìm người chuyển lời cho nàng, chuyện quyển sách là do Hoàng hậu làm, hơn nữa phụ thân nàng cũng bị Hoàng hậu giết chết.

- Thứ tư, sau khi người làm xong chuyện này lập tức an bài một chiếc xe ngựa, ta muốn đến thăm phủ Thừa Tướng. . . .

Tiêu đồng nhất nhất ghi nhớ, nhưng càng nghe càng hoảng sợ, nghe đến câu cuối cùng của Minh Nguyệt mới hoàn hồn, run sợ nói:

- Tiểu thư, ngài. . Ngài muốn đến thăm phủ Thừa Tướng?

Đây không phải đi chết sao? Âu Dương thừa tướng ghen ghét tiểu thư như thế, nàng không ngờ gì chuyện Âu Dương Trì vừa thấy tiểu thư sẽ ra tay đoạt mạng.

Nhưng Minh Nguyệt lại xốc chân bông, chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt bình tĩnh đi về cửa sổ gỗ đào, nhìn bầu trời xanh ngắt, sâu kín nói:

- Rốt cục cũng xong...

Rồi sau đó nhắm mắt lại, mềm nhẹ nói:

- Chỉ cần tin Thượng Quan Trung chết truyền ra, Lãnh Cô Vân chắc chắn sẽ đến Ngưng Tuyết cung, Tiêu Đồng, người giúp ta đón tiếp cho tốt...

Tiêu Đồng nhìn thân ảnh nhỏ nhắn, yếu đuối của Minh Nguyệt dưới ánh mặt trời, trong lòng bẽ tắc nhưng vẫn gạt đầu, chưa xót nói:

- Tiểu thư yên tâm, nô tỳ...nhất định không phụ sự kì vọng của tiểu thư

Dứt lời đôi mắt mờ mịt, thế là xong sao? Như Nguyệt tỷ tỷ có thể lên ngôi Quý phi? Nhưng... vì sao nàng cảm giác thế giới sắp sụp đổ...

Canh ba Minh Nguyệt một thân trường bào tổ khiết ngồi ngay ngắn trong Trường sinh điện, bàn tay trắng nõn nhẹ mài mực.

Ngự hạo hiên cúi đầu phê tấu chương, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Minh Nguyệt, khóe miệng luôn mang theo ý cười lạnh nhạt. Lúc sau, Tần công công bưng hai chén canh vào hắn mới dừng bút, kéo tay Minh Nguyệt, vuốt ve, nhẹ nhàng hỏi:

- Minh Nguyệt lúc này muốn coi chừng trầm hay thật tâm quan tâm trầm?

Sự trêu tức trong lời nói rất rõ ràng, rồi đến bên cạnh Minh Nguyệt, bưng một bát canh cười nói:

- Đến, trầm bón cho nàng. . . .

Minh Nguyệt đỏ mặt, hơi mất tự nhiên đẩy tay Ngự Hạo Hiên nói nhỏ:

- Hoàng thượng, tự ta...

Nói rồi bưng bát canh còn lại, nhẹ cầm thìa nhấp một ngụm. Từ ngày đó dùng bữa không tốt, Ngự Hạo Hiên phát hiện khi nàng ăn loại canh này sẽ không nôn nên mỗi ngày khi nàng cùng hắn phê tấu chương thì sai Ngự thiện phòng chuẩn bị đến.

Ý cười trên mặt Ngự Hạo Hiên dần biến mất, buông bát trong tay xuống, lạnh lùng nói:

- Trầm không dói bụng

Mặt không thay đổi lại cúi xuống phê tấu chương, không nhìn Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cúi đầu, nhẹ nhàng buông bát canh, lại không muốn đi quan tâm hắn, nàng không rõ, vì sao hắn không chút lưu tình lợi dụng nàng lại có thể trân trọng nàng như thế. Những lời ngon tiếng ngọt nhẹ như uống nước vậy.

Trong lòng dâng lên chút tuyệt vọng, chưa xót nhưng khỏe môi nàng lại nhẹ cười, bàn tay trắng nõn lắc lắc tay áo hắn. khi Ngự Hạo Hiên nghiêm túc nhìn nàng thì nàng lại làm nũng cúi đầu, ủy khuất nói:

- Hiên. . Ta. . Ta dói bụng. . .”

Tay Ngự Hạo Hiên cầm tấu chương bị hãm lại, hơi nhượng mảy chỉ vì hắn phát hiện Minh Nguyệt không gọi hắn là Hoàng thượng, lại càng không xưng mình là thần thiếp. Hắn quay đầu, đôi mắt thâm trầm nóng rực nhìn thoáng qua nàng, nhìn nàng khẽ vuốt bụng. Hắn tiến đến bên Minh Nguyệt, bưng bát canh của mình, múc một thìa, nhẹ thổi rồi đưa về phía Minh Nguyệt, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lùng, trong trẻo như sự tức giận khi này chưa tan.

Minh Nguyệt ăn, rồi sau đó học theo Ngự Hạo Hiên, nhẹ thổi thổi rồi đưa tới bên môi Ngự Hạo Hiên, mắt đầy chờ mong.

Ngự hạo hiên mới đầu hơi sững sốt, trong mắt có chút phức tạp rồi mới miễn cưỡng ăn. Hắn nhìn nụ cười yếu ớt của nàng cùng với đôi mắt trong suốt ẩn chứa sự tổn thương nhẹ, bỗng dưng nhắm mắt lại. Đường như, nếu cứ nhìn mắt nàng hắn sẽ không chịu nổi...

72. Q.2 - Chương 73: Hậu Cung Phong Vân (7)

Canh bốn, sắc trời tối đen, tiếng trống điểm canh nhẹ vang, Minh Nguyệt đã sớm mệt mỏi mà chìm trong giấc mơ.

Trên bàn, tấu chương chồng chất, ánh nến trong điện lay lắt sắp tắt. Tàn công công đã đổi nến hơn ba lần, đều đã cháy hết chỉ còn lại một đồng sáp chảy.

Trên giường, Minh Nguyệt hơi giật mảy, bàn tay trắng nõn quờ quờ như thói quen tìm cái gì đó bên người. sau đó, cảm nhận được xung quanh lạnh lùng, trống rỗng thì dần tỉnh, đôi mắt mông lung mở ra nhìn người không ngủ. Nàng hơi chua xót trong lòng, ngồi dậy nhìn về phía ngự án đã thấy Ngự Hạo Hiên đang nhìn lại mình.

Trong đêm tối, bốn mắt nhìn nhau, Minh Nguyệt không rõ vẻ mặt Ngự Hạo Hiên chỉ vì nến đã tắt, chỉ có ánh trăng sáng ngoài cửa xuyên qua bệ cửa sổ mà chiếu sáng yếu ớt vào trong.

- Hoàng thượng.

Minh Nguyệt nhẹ gọi một tiếng, dường như muốn biết Ngự Hạo Hiên đang nghĩ gì, nàng xốc nhẹ chân, vừa định xuống giường đã thấy Ngự Hạo Hiên đứng lên đi về phía nàng. Hắn giữ người nàng nằm xuống, đắp chăn bông cho nàng, nhẹ hôn trán nàng rồi hỏi:

- Sao lại không ngủ?

Minh Nguyệt rúc vào lòng Ngự Hạo Hiên, nhắm mắt ngửi mùi hương đặc trưng của hắn. Nàng vòng tay ôm hắn, nỉ non nói:

- Nô tì lạnh

Là lạnh nhưng càng là vì không quen ngủ một mình.s

Ngự Hạo Hiên cười nhẹ, tiếng cười như đang chế nhạo Minh Nguyệt không thành thậtL

- Trầm hiểu rồi

Sau đó, hắn cởi long bào ra, chui vào chăn, ôm Minh Nguyệt vào lòng, nói nhỏ:

- Ngủ đi, trời sắp sáng rồi.

Minh Nguyệt ân một tiếng, nhưng vẫn mở to mắt, chui vào lòng Ngự Hạo Hiên, bàn tay trắng nõn đặt trên ngực hắn, nghe tim hắn đập. Đột nhiên ngẩng đầu vừa như tò mò vừa như ngây ngô hỏi:

- Hoàng thượng cũng như thế với các tần phi khác sao?

Thân mình Ngự Hạo Hiên cứng lại một chút, sau đó có chút phiền chán ôm Minh Nguyệt sát hơn, nhẹ nói:

- Mỗi nữ nhân trong hậu cung đều là thê thiếp của trẫm, Minh Nguyệt nghĩ sao?

Trái tim đau đốn, thân mình Minh Nguyệt như bị buộc chặt, một lúc sau, trấn tĩnh lại, nhắm mắt để mặc sự đau đốn trong lòng đang ăn mòn vết thương mình, cười lạnh, có lẽ, nàng thật sự cần sự đau đốn này để làm chính mình tỉnh táo, để mình có quyết tâm làm những chuyện tàn nhẫn.

- Đúng thế

Giọng Minh Nguyệt hơi khàn khàn, nhẹ đáp. Bàn tay trắng nõn nắm thành quyền, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, nhẹ cười nói:

- Các nàng đều là thê thiếp của Hoàng thượng, các nàng đều yêu Hoàng thượng, mỗi người đều yêu Hoàng thượng hơn hẳn nô tì.

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chỉ sót lại sự ghen ngào.

Thì ra, thừa nhận một sự thật lại khó khăn như thế, khóe mắt Minh Nguyệt hơi ươn ướt, nàng từ từ buông lỏng tay đang ôm Ngự Hạo Hiên, một tay đặt trước ngực mình, trái tim cứng lại, hơi thở dốc rồi chậm rãi thoát khỏi vòng ôm của hắn. Quay người, đưa lưng về vòng ôm mà bấy lâu nay nàng tham luyến.

Trong bóng đêm, Ngự Hạo Hiên lẳng lặng nhìn Minh Nguyệt nhưng không ngăn lại nàng. Đôi mắt sâu như đêm dần quen thuộc với bóng đêm, lóe ra sự phiền chán. Lúc lâu sau, hắn lạnh lùng nói:

- Không lạnh sao?

Minh Nguyệt nhắm chặt mắt, bàn tay trắng nõn nắm chặt góc chăn, lại ôn nhu cười, khẽ run nói:

- Lạnh, nhưng còn đau lòng gấp trăm.

Yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người. Lúc sau, đột nhiên Ngự Hạo Hiên đứng dậy, mạnh mẽ xốc chăn bông xuống giường như rất phiền chán Minh Nguyệt, lững thững đi đến trước ngự án, ngồi trên long ỷ. Sau đó, trong phòng không còn tiếng động.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ.

Minh Nguyệt mở đôi mắt hơi sưng đỏ, cố gắng ngồi dậy, dựa vào mép giường. Lúc này, Tần công công và Tiêu Đồng đẩy cửa mà vào, quỳ xuống thỉnh an nói:

- Nô tài, nô tỳ tham kiến đức phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an

Sau đó, Tiêu Đồng bưng chậu nước lên chải đầu, rửa mặt cho Minh Nguyệt, Tần công công sai người mang đồ ăn sáng lên.

Tiêu Đồng thay quần áo cho Minh Nguyệt rồi đỡ nàng đến trước gương, vừa chải đầu vừa nói:

- Tiểu thư, nô tỳ nghe thái y nói thể chất người rất kém, nhất định phải nghỉ ngơi nhiều mới được, cho nên...

Tiêu Đồng dừng lại, nhìn bóng Tần công công đang rất bận rộn:

- Cho nên việc gì làm được thì để nô tỳ làm, nếu tiểu thư có chuyện gì, Hoàng thượng không tha nô tỳ.

Minh Nguyệt nhìn chính mình trong gương, cười vô lực, thở dài nói:

- Tiêu Đồng, ta đột nhiên cảm thấy người trong gương cách mình càng lúc càng xa.

Rồi hơi mệt mỏi, nhắm mắt lại, thanh âm cực nhẹ:

- Cảnh còn người mất, Tiêu Đồng có phải ta đã già đi?

Tần công công đứng trước bàn nghi hoặc nhìn bóng dáng Minh Nguyệt, trong lòng có cảm giác khó nói nhưng lại không phát hiện được manh mối gì. Vì thế, hắn đành để ý chuẩn bị bữa sáng rồi phúc thân với Minh Nguyệt:

- Nương nương, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong, nô tài cáo lui.

Minh Nguyệt nhìn thần sắc Tần công công qua gương, cười khẽ, mím môi nói:

- Tần công công, từ tối nay trở đi, người ở lại nghỉ trong điện cùng Hoàng thượng đi, hôm nay bản cung về Dưỡng sinh điện, có Tiêu Đồng bên cạnh bản cung rồi, người nói Hoàng thượng cứ yên tâm.

Rồi đứng lên, vịn tay Tiêu Đồng:

- Dem những thứ này sang Dưỡng sinh điện đi, sau đó cho ngự tiền thị nữ đổi lại chăn đệm mới.

Tần công công sững sờ đứng ở cửa, cho đến khi Minh Nguyệt bước ra cửa điện mới hoàn hồn, bước lên phía trước khom lưng nói:

- Nương nương, đây là...

Lời còn chưa dứt hắn đã nhìn thấy phía trước có một bóng dáng màu vàng, lòng cả kinh vội im bặt

- Ái phi muốn về Dưỡng sinh điện?

Tiếng Ngự Hạo Hiên trong trẻo mà lạnh lùng đột nhiên truyền đến khiến Minh Nguyệt và Tiêu Đồng ngẩn ra. Sau đó chỉ thấy Ngự Hạo Hiên bước đến, thần sắc lười nhác, lúc sau, hắn mặt không đổi sắc, lạnh lùng nói:

- Như thế cũng tốt, Tần An, sai xuống, tối nay đến Trùng Dương cung

Sau đó, không thèm nhìn Minh Nguyệt, đi vào tắm điện, đóng cửa “rầm” một tiếng.

Tần công công ngẩn người, có chút kinh ngạc nhìn cánh cửa bị đóng, lại khó xử nhìn Minh Nguyệt. Nhưng Minh Nguyệt so với tướng tượng của hắn còn bình tĩnh hơn nhiều, nằng hất sâu một hơi, nói với Tiêu Đồng:

- Đi thôi, bản cung hơi mệt, về Dưỡng sinh điện rồi nói.

Về mặt Tiêu Đồng cũng hơi đại ra, nghe Minh Nguyệt gọi mới hoàn hồn nói vâng rồi đỡ Minh Nguyệt đi về phía Dưỡng Sinh điện, không dám chậm trễ.

Trong Trường sinh điện, Tần công công dẫn theo hai ngự tiền thị nữ cùng Đông Nguyệt đứng bên, bốn người trong lòng khó hiểu nhìn Ngự Hạo Hiên ngồi trên ngự án, mặt không đổi sắc, phê duyệt tấu chương. Thật ra, Tần công công đi theo Hoàng thượng hơn 20 năm, chưa bao giờ thấy Hoàng thượng “bình tĩnh” thế này. Tuy rằng tâm tư Hoàng thượng thật sự khó đoán nhưng mấy tháng nay Hoàng thượng khó hầu hạ hơn rất nhiều, ngay cả sở thích, thói quen cũng hỗn loạn.

Tần công công liếc nhìn chần, gói trong tay hai ngự tiền thị nữ, thấp giọng nói:

- Hoàng thượng, khi này Đức phi nương nương nói muốn đổi mới những đồ trên giường, người xem...

- Đổi

Ngự Hạo Hiên lạnh lùng như trước nói, hơi phiền chán buông lỏng bút lông, đặt bản tấu chương sang một bên, vô tình ngẩng đầu lại thoáng nhìn thấy Đông Nguyệt đang si mê nhìn mình, mày kiếm nhíu lại, con mắt thâm trầm chứa sự giận dữ.

Đông Nguyệt cả kinh vội cúi đầu, Tần công công lại càng hoảng sợ không yên nói:

- Hoàng thượng, đây là thị nữ Đông Mai mà Đức phi nương nương đưa cho Hoàng thượng, là cung nữ chuyên môn hầu hạ việc trà nước.

Đông Nguyệt cố gắng cưỡng chế sự sợ hãi trong lòng, cứng ngắc cười, phúc thân với Ngự Hạo Hiên:

- Nô tỳ Đông Nguyệt tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc

Rồi sau đó, trong điện lại không tiếng động, mọi người âm thầm lau mồ hôi, ngay cả Tần công công cũng không biết tiếp theo nên làm thế nào. Lúc sau, mọi người đang không biết làm thế nào thì Ngự Hạo Hiên lại lạnh lùng nói:

- Nếu là tâm ý của Đức phi, như thế sao trẫm có thể cự tuyệt, Tần An nghe chỉ, sắc phong Đông Nguyệt là thất phẩm ngự nữ, ban thưởng theo lục phẩm.

Lời vừa dứt, Tần công công cùng với hai cung nữ ngậy ngốc, cho đến khi nghe tiếng Đông Nguyệt vui sướng tạ ơn mới hoàn hồn. Bọn họ nhìn chằm chằm Đông Nguyệt đang quỳ lạy tạ chủ long ân.

73. Q.2 - Chương 74: Hậu Cung Phong Vân (8)

Chính Ngọ, ánh mặt trời ấm áp đã trở nên chói chang, Minh Nguyệt đứng trước điện, hơi dựa vào khung cửa sổ mà nhìn hoa viên muôn hồng nghìn tía, bàn tay trắng nõn vô lực xoa trán rồi quay người đi đến tháp thượng. Nàng dựa vào gối cao, hơi mất mắt nghỉ ngơi một chút.

Đã nhiều ngày này, nàng cảm giác thân thể mình không còn như trước kia, chỉ đi vài bước đã mệt nhọc thở gấp, cả người lười nhác hơn, trong lòng càng thêm hỗn loạn, chần chờ.

Tiêu Đồng bưng thuốc vào trong điện, thấy Minh Nguyệt không còn đứng bên cửa sổ, trong lòng hoảng hốt vừa định kêu gọi, đôi mắt vừa chuyển lại gặp thân ảnh mặt trường bào nguyệt sắc (màu bằng bạc của trăng) đang ngủ trên tháp thượng. trong lòng Tiêu Đồng cố sự lo lắng khó hiểu, bước lên phía trước nói nhỏ:

- Tiểu thư, Thái y đã sắc thuốc tới đâu.

Đã nhiều ngày, thái y đều dặn dò nói nương nương thân thể suy yếu cần uống thuốc bồi bổ, càng cần ăn uống nhiều. Nhưng tiểu thư chỉ cần nhìn thấy thuốc và đồ ăn đã lại muốn nôn nên nàng cũng không biết làm gì hơn.

Quả nhiên, Minh Nguyệt ngửi thấy mùi thuốc liền ôm ngực muốn nôn, khiến Tiêu Đồng sợ tới mức luống cuống tay chân. Nhưng lại như bình thường, Minh Nguyệt ọe khan hồi lâu nhưng không nôn gì ra, sắc mặt tái nhợt rất đáng sợ, cả người vô lực nằm ngủ trên tháp thượng.

- Tiểu thư.

Tiêu Đồng vuốt vuốt ngực cho Minh Nguyệt, thần sắc lo âu. Từ sáng nay chuyển đến Dưỡng sinh điện, thần sắc tiểu thư càng thêm mệt mỏi như có thể té xỉu bất cứ khi nào.

Minh Nguyệt nghỉ ngơi một hồi, lúc này mới mở mắt nhìn Tiêu Đồng, rồi sau đó miễn cưỡng ngồi dậy, tựa vào gối cao, trấn an nàng:

- Ta không sao, lúc trước tại ta tự che kinh mạch nên để lại di chứng, lại thêm thạch tín...

Nói đến đây, Minh Nguyệt đột nhiên im bật, bàn tay trắng nõn bưng miệng, hơi ho khan.

Tiêu Đồng đỡ Minh Nguyệt ngồi dậy, vỗ nhẹ lưng nàng, nhướng mày khuyên nhủ:

- Tiểu thư, người uống thuốc đi, Thái y nói chỉ cần người uống thuốc, qua một đoạn thời gian rồi sẽ khá lên. Nhưng tiểu thư, nô tỳ nói gì hôm nay tiểu thư cũng không uống, nếu cứ như vậy, thật sự, thật sự....

Minh Nguyệt nhẹ lắc đầu, nhắm mắt, cầm tay Tiêu Đồng cười yếu ớt nói:

- Tiêu Đồng, hôm nay trong cung có xảy ra chuyện gì không?

Trong mắt Tiêu Đồng sương mù dâng cao, không đành lòng nhìn khuôn mặt Minh Nguyệt tái nhợt, ngực đau đến khó thở, nàng cúi đầu nói:

- Sáng nay, Đông Nguyệt được Hoàng thượng sắc phong là thất phẩm ngự nữ, phong thưởng bổng lộc lục phẩm.

Minh Nguyệt hơi thở dài, nói nhỏ:

- Nàng cuối cùng cũng được như nguyện

Rồi sau đó mở mắt nhìn ánh mặt trời chói lọi ngoài cửa sổ, đột nhiên như bưng bình, chỉ còn lại hơn một tháng, trong thời gian này nàng phải tìm được thứ mình cần.

Ho nhẹ một tiếng, Minh Nguyệt đảo mắt nhìn bát thuốc màu đen, tính thời gian còn lại, thở khẽ nói:

- Tiêu Đồng, mang thuốc lại đây.

Có lẽ, nàng còn muốn ở thêm mấy ngày, có lẽ là vì áy náy với Mộ Tuyết.

Thuốc? Tiêu Đồng vừa nghe, lập tức vui mừng, vội vàng bưng bát thuốc tới, thối thối, nói:

- Tiểu thư, nào, thuốc đã sắp nguội.

Rồi nàng nhẹ múc một thìa đưa đến bên môi, vừa định vén tầng sa mỏng lại bị Minh Nguyệt ngăn lại. Minh Nguyệt nhìn thoáng qua bát thuốc rồi bưng bát lên uống cạn sạch.

Sau bữa trưa, Tiêu Đồng nói với Minh Nguyệt rằng Hoàng thượng đã đến tẩm cung Đông Nguyệt, lại còn tặng cho không ít vật phẩm vượt hẳn thân phận thất phẩm ngự nữ. Trong hậu cung đều đang nghị luận, tên ngự nữ này có một chữ “Nguyệt” mới có thể được Hoàng thượng đối xử đặc biệt như thế. Tuy rằng thân phận ngự nữ và cung nữ cũng không chênh lệch là bao.

Việc này cũng lại gây sóng gió trong hậu cung, dù sao, từ khi đăng cơ đến nay, Hoàng thượng chưa bao giờ lâm hạnh bất kì cung phi nào từ nhị phẩm đổ xuống, ngay cả Hoa mỹ nhân trên yến hội được tặng khuê danh cũng không hề được lâm hạnh. Nay một cung nữ nhỏ nhỏ sau vài năm có thể xuất cung, lấy chồng, chưa hề qua tuyển tú lại thành ngự nữ, được Hoàng thượng ưu ái cũng là chuyện lạ.

Nhất thời, mọi người bàn tán xôn xao, những tần phi chưa được sủng hạnh hay thậm chí còn chưa được gặp Hoàng thượng cũng đều bàn tán. Có phải Hoàng thượng bắt đầu dùng lục bài chiêu tẩm (lật bài gỗ). Nhưng sau này biết được Đông Nguyệt lại là nha hoàn bên cạnh Đức phi Mộ Tuyết thì bắt đầu tức giận nhưng không nói được gì.

Cho nên, lần sắc phong ngự nữ này có thể nói là phong ba chợt đến nhưng chỉ trong vài canh giờ lại sóng êm gió lặng. Chỉ riêng Trùng Dương cung thì lại vừa vui sướng vừa tức giận mà trở nên hỗn loạn vô cùng.

Thanh Lan đứng trong cung điện nhìn chủ tử không biết đang vui hay đang giận khuyển cũng không phải, không khuyển cũng không xong. Vì thế nàng chỉ có thể đi qua đi lại cho đến khi Âu Dương Hồng Ngọc buồn bực không chịu nổi đến mức đập bàn thì mới tiến lên, trấn an:

- Tiểu thư, cho dù Mộ Tuyết đem Đông Nguyệt đến cho Hoàng thượng thì cũng có tác dụng gì? Nàng ta vẫn chỉ là chim sẻ trong hậu cung, sao có thể biến thành phượng hoàng.

Âu Dương Hồng Ngọc liếc Thanh Lan, phiền chán day day trán, nhún mày nói:

- Thanh Lan nghĩ ta đang ghen?

Sau đó thông thả đi đến trước điện, nắm chặt khăn lụa, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Trong hoàng cung có nhiều tần phi như vậy, ta chưa từng ăn dấm chua? Chính là chuyện Đông Nguyệt không hề đơn giản. Ta thật sự không hiểu, một cung nữ nhỏ nhỏ như nàng ta, sao Mộ Tuyết lại đưa nàng cho Hoàng thượng.

Thanh Lan chớp mắt, trầm tư một lát rồi nghi hoặc nói:

- Ý tiểu thư là Đức phi nương nương đã biết Đông Nguyệt là người của chúng ta, cho nên...

Nói đến đây, Thanh Lan ngậm ngẫn người. Lúc trước, sở dĩ chủ tử mình chọn Đông Nguyệt đến Ngưng Tuyết cung để thám thính là vì nha đầu kia tâm tư đơn thuần, chỉ một lòng một dạ muốn làm người của Hoàng thượng. Vì thế, tiểu thư tương kế tựu kế, nói với nàng, chỉ cần đem mọi chuyện của Mộ Tuyết báo lại thì

sau này sẽ tiến cử nàng cho Hoàng thượng. Nhưng nay, Mộ Tuyết lại đi trước một bước, chẳng lẽ Mộ Tuyết biết Đông Nguyệt có vấn đề?

- Trừ chuyện này, ta cũng không nghĩ ra vì sao Mộ Tuyết lại đem một cung nữ không tài không mạo đến bên Hoàng thượng, lại còn đứng lúc nàng đang được sủng ái.

Âu Dương Hồng Ngọc hơi phiền chán nói. Đã nhiều ngày nay, nàng bị phụ thân thúc giục phải đối phó với Thượng Quan Uyển Nhi đã muốn sát đầu mẻ trán, đứng lúc này Mộ Tuyết lại cho nàng một đòn như thế.

Thanh Lan nhìn Âu Dương Hồng Ngọc mới hiểu một chút, nhưng cũng không thể không bội phục kế của Mộ Tuyết. bất luận thế nào, đưa một nữ nhân đến cho Hoàng thượng cũng không thể dao động được vị trí của nàng. Hơn nữa, trong bụng nàng có lẽ sẽ là thái tử thiên triều. Cho dù sau này nàng không còn được sủng nhưng thân phận mẫu phi của thái tử cũng đủ để được vạn người quý bái.

- Nhưng, tiểu thư không biết đây là nước cờ nguy hiểm sao? Dù sao Đức phi nương nương cũng không phải là thần thông quảng đại, căn bản không thể nào đoán được lòng Hoàng thượng, làm sao biết Hoàng thượng sẽ nhận nha đầu kia hay không?

Dù sao, Đông Nguyệt không tài đức lại càng không nhan sắc, nếu thực sự Hoàng thượng yêu nữ sắc thì hoàng hậu đã không có kết cục hôm nay.

Âu Dương Hồng Ngọc hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn thái dương nóng rực, hơi suy nghĩ nói:

- Kỳ thật, Mộ Tuyết không cần đoán thánh tâm, chỉ cần nàng đưa Đông Nguyệt đến bên Hoàng thượng, cho Đông Nguyệt hy vọng là đã thành công.

Nói xong, phiền chán nhắm mắt:

- Phụ thân nói khi nào thì giải quyết Thượng Quan Trung?

Thanh Lan sững sốt tựa như không hiểu lời Âu Dương Hồng Ngọc, lúc sau mới lắp bắp:

- Thừa tướng nói ngày mai thượng triều sẽ cùng bách quan dâng tấu, lúc đó Thượng Quan Trung không bị khám nhà thì cũng bị lưu đầy biên cương.

- Rất tốt

Âu Dương Hồng Ngọc mặt không đổi sắc nói, sự chua xót trong lòng lúc này mới thoáng tan đi, nàng phát tay áo đi đến ghế thái phi ngồi xuống, sau đó bưng chung trà, nhấp một ngụm, sắc mặt mới dần dần tốt hơn, từ từ nói:

- Chúng ta phải đợi Thượng Quan Trung bị hạ mới có thể đối phó với Thượng Quan Uyển Nhi, nếu không sẽ bị nghị luận, việc này, giao cho người báo cho đại ca và phụ thân. Muốn bọn họ hoãn việc phế truất Hiền phi lại, không được hành động thiếu suy nghĩ, Thượng Quan Uyển Nhi bị bức tất nhiên sẽ phản kích.

Thanh Lan gật đầu rồi bước lên nói:

- Tiểu thư yên tâm, việc này Thanh Lan sẽ có chừng mực, nhưng mà

Thanh Lan đột nhiên cười, thì thầm vào tai Âu Dương Hồng Ngọc:

- Tiểu thư, tối nay Hoàng thượng giá lâm, bây giờ nô tỳ giúp người trang điểm.

Âu Dương Hồng Ngọc vừa nghe, hơi sững sốt rồi ửng đỏ, nhẹ thúc Thanh Lan, một cái, Thanh Lan che miệng cười chạy ra.

Trong Nguyệt Hoa cung, Đông Nguyệt cẩn thận đứng bên Ngự Hạo Hiên, hai mắt nhìn những vật phẩm Tần công công đưa tới, trong lòng vừa vui sướng lại vừa sợ hãi. Nàng chỉ có thể cúi đầu đứng cạnh đế vương, ngay cả bước đi cũng không dám.

Tần công công vừa bưng những châu báu ban thưởng vừa thỉnh thoảng nhìn đế vương thâm trầm mà có cảm giác rợn người. Đến khi bưng châu báu xong xuôi, hẩn phúc thân với Đông Nguyệt nói:

- Bùì ngự nữ, tất cả những thứ này là Hoàng thượng ban cho, người xem qua

Tần công công mang châu báu đưa tới trước mặt Đông Nguyệt, trong lòng oán giận, một kẻ từng là cung nữ thấp kém như vậy sợ là những thứ này chưa từng thấy qua.

Đông Nguyệt nhất thời hoảng hốt, khi nãy nàng đã tạ ơn nhưng lúc này không biết làm thế nào cho phải, đôi mắt diêm đạm đáng yêu lại nhìn về Ngự Hạo Hiên vẫn không nói một lời. Lúc này lại chỉ thấy Ngự Hạo Hiên bình tĩnh, lạnh lùng đứng dậy, không thèm liếc nhìn Đông Nguyệt một lần rồi bước ra ngoài điện.

Tần công công thấy Hoàng thượng như thế trong lòng ngẩn ra, đặt khay châu báu lên đài rồi phúc thân với Đông Nguyệt nói:

- Bùì ngự nữ nghỉ ngơi sớm, nô tài cáo lui.

Sau đó, phất phất trần, theo sát đế vương rời đi, chỉ để lại Đông Nguyệt ngây người đứng si ngốc nhìn theo bóng Ngự Hạo Hiên.

Trong Tẩm tâm cung, Minh Nguyệt mặc một thân váy dài tổ khiết, ngồi trước gương để Tiều Đồng trang điểm, còn nàng ngồi ngây ngốc nắm chặt cây trâm Mẫu đơn bạch ngọc, nhìn người trong gương mà ngẩn ra.

Tiêu Đồng chải tóc cho Minh Nguyệt, nhìn thần sắc nàng, trong lòng lại lo lắng thêm vài phần. Bữa trưa, tiểu thư miễn cưỡng ăn một ít rồi ngủ trong tẩm cung đến lúc này mới tỉnh, rửa mặt chải đầu xong cũng chưa nói câu nào.

- Tiểu thư, Hoàng thượng hôm nay đến Nguyệt hoa cung, hơn nữa còn ban cho Bùì Ngự nữ không ít bảo bối...

Dừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

- Nghe nói một canh giờ trước Hoàng thượng về Tẩm Tâm cung nhưng vừa bước vào Trường sinh điện thấy những vật bị thay mới, sắc mặt trầm lãnh đáng sợ khiến Tần công công cũng không dám tới gần, hơn nữa còn vứt bỏ hết những đồ đạc kia sau đó lại rời đi.

Tiêu Đồng nhìn sự biến hóa trên mặt Minh Nguyệt, hơi mất tự nhiên nói:

- Tiểu thư, người có nghe nô tỳ nói không?

Minh Nguyệt buông cây trâm mẫu đơn trong tay, cây trâm rơi xuống bàn trang điểm “ba” một tiếng. Nàng bưng trán, rồi cầm lên một mảnh chu đan hơi tím môi, còn chưa thoa phấn lại dùng cây trâm đơn giản búi tóc, đứng dậy nói:

- Nói như thế, bây giờ Hoàng thượng có ở trong Tẩm tâm cung không?

Tiêu Đồng sửng sốt, rồi sau đó mới nhướng mày, gật đầu. tiểu thư hôm nay làm sao vậy, lại quan tâm Hoàng thượng có ở đây hay không.

Minh Nguyệt hơi dừng lại, liếc nhìn sắc trời như nhớ ra điều gì, nhẹ giọng nói:

- Đi ra hoa viên một chút

Rồi sau đó bước ra ngoài hành lang, chậm rãi đi sâu vào hoa viên.

Tiêu Đồng đứng trước điện hơi ngây người, sau đó căn cứ môi vội đuổi theo.

Trong hoa viên, muôn hồng nghìn tía, khắp nơi ong bướm bay lượn, cảnh sắc động lòng người.

Tiêu Đồng đỡ Minh Nguyệt đi đến giữa hoa viên, vô ý nhìn thấy đài cao hơn mười trượng:

- Tiểu thư, người nhìn đài bạch ngọc bên kia, thật đẹp, lại còn cao như thế.

Sau đó nhìn lên ba chữ vàng, nhẹ nói: – Vọng Nguyệt Đài

Về mặt đậm nhạt của Minh Nguyệt cuối cùng cũng hơi dao động, nàng quay đầu nhìn tòa đài mình đã không xa lạ, quả nhiên thấy được một tấm biển lớn khắc chữ Vọng Nguyệt đài, ba chữ như được nạm bằng vàng (xa xỉ quá). Ba chữ cứng cáp kia như đâm vào lòng nàng, trước mắt đột nhiên thấy một nam tử cao lớn mặc hoàng bào, ảm đạm nhìn lên trắng sáng trên bầu trời gọi: – Minh Nguyệt Minh Nguyệt

Giật mình, Minh Nguyệt như bị kinh sợ mà thối lui về sau mấy bước, suýt thì ngã xuống, cũng may đúng lúc Tiêu Đồng hoàn hồn đỡ lấy, thấy Minh Nguyệt thở hổn hển:

- Đi thôi

Sau đó như chạy trốn mà đi đến Hán ngự thư các phía đối diện, không do dự đẩy cửa bước vào.

Tiêu Đồng ngẩng người, nàng đứng sững nhìn bóng Minh Nguyệt như bị kinh sợ, sau một lúc mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn bốn chữ trên biển, trong lòng run lên vội đi theo vào.

Hán ngự thư các chia làm hai tầng, lấy một lớp gỗ ngăn cách. Tuy là kiến trúc trong tầm cung để vương nhưng niên đại đã lâu. Trong Hoài Nguyệt bản kỉ ghi lại, Thánh Tổ đoạt được thiên hạ sai lập một tòa thư các. Vì kiến trúc từ lâu nên sớm bị hư hại.

Minh Nguyệt đi vào nội điện, nhìn giá sách bốn phía sạch sẽ có thể thấy được vẫn có người thường xuyên quét dọn, nàng chậm chậm đi đến một giá sách trước mặt, cẩn thận xem xét lại phát hiện đó là Hoài Nguyệt lịch đại tự tay hoàng đế ghi chép, nàng nhìn về phía tầng một của giá sách thì đó là những cuốn sổ ghi chép việc thị tẩm trong hậu cung, từ Thánh tổ hoàng đế cho đến tiên đế. Chỉ riêng đương kim Hoàng thượng là không có trong này.

Tiêu đồng đến gần Minh Nguyệt, nhìn nàng chạm đến mở sách dày đặc kia, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, quyển của Hoàng thượng đặt ở trong Kính thị phòng, những cuốn sổ này chắc là các đời vua trước để lại.

Minh Nguyệt gạt đầu nhìn cuốn sổ có chữ “Ngự Húc” phát hiện quyển sổ này ghi chép rất ít, thậm chí chỉ vài trang, trong lòng nghi hoặc, bàn tay trắng nõn gỡ bỏ khăn che mặt, lật ra xem. Chương 1 chỉ ghi ba chữ Tần Minh Nguyệt, sau đó chợt hiểu, thì ra Minh Nguyệt quý phi trong truyền thuyết kia là họ Tần. Họ Tần trong Hoài Nguyệt quốc là thế gia vọng tộc bậc nhất nhưng sau khi Thánh Tổ ốm rồi qua đời thì bị triệt tiêu, sửa họ.

Minh Nguyệt có chút thất thần nhìn ba chữ Tần Minh Nguyệt, hai tay lại chậm chạp không muốn giở sách. Tiêu Đồng nghi hoặc nhìn thần sắc chần chừ của Minh Nguyệt, nghĩ nghĩ rồi mím môi nói:

- Tiểu thư, thời gian không có nhiều, nô tỳ đỡ ngài đi khắp nơi xem, có lẽ những thứ người cần lại giấu đâu đó.

Minh Nguyệt ngẩng người rồi sau đó gạt đầu, không do dự buông quyển sổ tùy ý vút lên giá sách, cùng Tiêu Đồng đi về phía cầu thang, kéo váy đi lên.

Chi nha một tiếng, cầu thang gỗ hơi động, Minh Nguyệt khẽ nhíu mi rồi vận khí, nhẹ nhàng leo lên, sau đó Tiêu Đồng cũng lên đến tầng hai của thư các.

Trong điện, đột nhiên một trận gió thổi đến, cuốn sổ ghi chép việc thị tẩm bị vút lại kia bị gió lật mở, mỗi trang đều viết một tên giống nhau, cho đến trang cuối cùng đỏ như máu, giống như từ từ mở ra bánh xe vận mệnh.

Lầu hai thư các khác hẳn với lầu một, không chỉ có chỗ nào cũng đầy bị mà sách vở còn vô cùng hỗn loạn, như có người đẩy đổ giá sách.

Tiêu Đồng kéo váy cẩn thận đi vào trong nhưng sàn nhà thập phần cũ kĩ, mỗi bước đi đều kéo kẹt ra tiếng, giống như bùa đòi mạng khiến lòng Tiêu Đồng phiền chán, bất an. Nàng quay đầu nhìn Minh Nguyệt, oán giận nói:

- Tiểu thư, đây không phải chỗ người đến, bụi bặm còn dày hơn sách.

Nói rồi nàng nhìn ra bốn phía, nhìn đến bốn góc phòng đầy mạng nhện không khỏi, hắt xì một cái.

Minh Nguyệt cũng thập phần kỳ quái nhìn cảnh tượng trong thư các. Tất cả những sách vở hỗn độn này không phải là mới bị đẩy hoặc bị ném lung tung. Dù sao những tro bụi này cũng khiến chữ trên sách mờ đi ít nhiều. Nàng hơi ngồi xổm xuống, phát hiện tro bụi tích tụ căn bản không thể phủi sạch.

- Chắc cũng mấy trăm năm

Minh Nguyệt nhẹ giọng nói rồi tùy ý lật hai chương, đôi mày thanh tú nhất thời nhíu chặt, nhìn chữ viết mờ hồ trên đó có bút pháp tương tự với ba chữ Vọng Nguyệt các kia.

- Mấy trăm năm ?

Tiêu đồng cảm giác như có gì đó chặn yết hầu lại, rùng mình nhìn thư các không có ánh mặt trời, sau đó không dám trì hoãn vội nhìn xung quanh rồi mới nhỏ giọng:

- Tiểu thư, người muốn tìm cái gì, nô tỳ giúp người tìm, tìm được chúng ta đi thôi.

Minh Nguyệt liếc Tiêu Đồng một cái, buồn cười nhìn vẻ mặt khiếp đảm của nàng, kéo váy đi về phía trước vài bước, lại vô ý đụng phải một họa đồng (giả để những bức tranh cuộn thành trục), trong đó chỉ có một bức tranh. Bức tranh kia bị Minh Nguyệt chạm vào, lập tức dây buộc mục ra, rơi thẳng xuống đất, tro bụi bay tứ phía.

Tiêu Đồng hoảng sợ rồi vuốt vuốt ngực đi đến bên Minh Nguyệt, mâu quang nghi hoặc nhìn bức họa cuộn tròn quỳ đi kia rồi lại nhìn thần sắc Minh Nguyệt. Minh Nguyệt hơi chần chừ rồi mở bức họa ra, nhưng như bị cái gì đâm phải, đầu ngón tay hơi đau, tay run lên, bức họa kia lại rơi xuống đất, trải thẳng ra.

Bức họa mở ra khiến tro bụi bay ra, hai người khó chịu vội lấy khăn lụa che mũi, Minh Nguyệt khó chịu vịn vào giá rồi sau đó chỉ thấy Tiêu Đồng kinh ngạc trừng mắt, bàn tay trắng nõn run run chỉ vào bức họa vẽ hai người, kích động nói:

- Tiểu thư, người xem, là Hoàng Thượng cùng Như Nguyệt tỷ tỷ, trời ạ, vẽ như thật.

Minh Nguyệt nhíu mày, nghi hoặc nhìn bức họa kia rồi cũng bị giật mình. Chỉ thấy trong bức họa, một nam tử mặc long bào anh tuấn tiêu sái, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo ý cười ôn nhu, nhưng đôi mắt thâm trầm lại có sự mê hoặc khiến người khác hăm sâu vào trong đó. Trong lòng gã ôm một nữ tử xinh đẹp, nàng kia dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, tao nhã, mảnh mai yếu ớt rúc vào lòng để vương. Một thân váy dài nguyệt sắc khiến nàng tựa như cửu thiên tiên nữ, vô cùng kiều mỹ.

Xem khuôn mặt hai người quả thực giống Ngự Hạo Hiên và Như Nguyệt nhưng có một điểm duy nhất không giống đó là giữa mi tâm nữ tử có một đóa hoa đỏ tươi giống như vẽ chu sa lên đó.

Trong lòng Minh Nguyệt hỗn loạn mà không hiểu vì sao, mâu quang nhìn về phía lạc khoản lại chỉ thấy một cái tên xa lạ nhưng phía dưới lại có ngọc tỷ Ngự Húc, đôi mày thanh tú nhíu lại, nói nhỏ:

- Đây là Thái tổ hoàng đế cùng Minh Nguyệt quý phi.

Tiêu đồng trở mắt, ý cười trên mặt dần tắt, nàng nhìn theo ánh mắt Minh Nguyệt quét về phía lạc khoản lại càng kinh ngạc:

- Thì ra, thì ra, hừ và Như Nguyệt tỷ tỷ lại giống Thánh Tổ và Minh Nguyệt quý phi đến vậy, khó trách Hoàng thượng yêu Như Nguyệt tỷ tỷ như thế.

Nói đến đây Tiêu Đồng vội bịt miệng, biết rõ mình lỡ lời không dám nhìn Minh Nguyệt. Nhưng không ngờ Minh Nguyệt lại cầm bức họa lên, bàn tay trắng nõn đè vào một góc.

Tiêu đồng nghi hoặc, tiến lên xem đã thấy Minh Nguyệt nhíu mi nhìn chăm chú khối long bội bên hông đế vương, trong lòng cứng lại, nhất thời hiểu được điều gì.

Minh Nguyệt nhìn ngọc bội trong bức họa rồi lại lấy phượng bội trong áo ra, từ lúc vào Tẩm tâm cung nàng đã giấu khối phượng bội này đi, đem ra so sánh với khối phượng bội bên hông nữ tử, không khác chút nào. Minh Nguyệt xiết chặt phượng bội trong tay nhưng lại không nói được cảm thụ của chính mình.

Nhưng vào lúc này, Tiêu Đồng lại nói:

- Tiểu thư, nhưng là hình dạng khối long bội kia sao lại khác biệt với phượng bội vậy? quả thực nhìn không giống một đôi.

Minh Nguyệt tối sầm mắt, nhìn khối long bội cùng phượng bội không hề hài hòa kia, mím môi cuộn lại bức họa, thất thần nói:

- Có lẽ bọn họ vốn không nên là một đôi

74. Q.2 - Chương 75: Hậu Cung Phong Vân (9)

Hoàng hôn, mặt trời lặn, trăng dần nhô lên từ phía tây.

Trong Dưỡng sinh điện, sau bình phong phỉ thúy lớn khắc muôn hoa đua sắc, hơi nước lượn lờ, mùi hương lành lạnh tỏa ra bốn phía, thỉnh thoảng nghe được tiếng nước xao động khiến người khác liên tưởng.

Trong bồn tắm lớn, Minh Nguyệt nhắm mắt vẻ mặt mệt mỏi, mà ngự tiền thị nữ phía sau cẩn thận dùng thìa bạch ngọc múc những thìa nước ấm ngâm hàn mai lên người Minh Nguyệt, rồi dùng lược chải mái tóc đen của nàng rồi lấy một cây ngọc trầm búi lên. Sau đó, cúi đầu nói:

- Nương nương, nô tỳ đỡ người đứng lên thay quần áo.

Giọng nói của ngự tiền thị nữ kia hơi run, cho đến giờ nàng cũng chưa bao giờ hầu hạ qua những người Hoàng thượng yêu thích chứ đừng nói là vị phi tử đang mang long thai, được chiều chuộng nâng niu đến không thể chạm vào – Đức phi nương nương, cho nên, tay cầm xiêm y cũng run lên.

Minh Nguyệt không nói nhắm mắt lại, nhẹ vẫy bàn tay trắng nõn, ý bảo ngự tiền thị nữ đi ra ngoài. Nhưng nàng ta nào dám rời đi, nàng hơi khó xử nhìn mi dài rung động của Minh Nguyệt, nói:

- Nương nương, Thái y nói người có thai, không thể ngâm người lâu trong nước... nếu Hoàng thượng biết bây giờ nương nương còn chưa thay quần áo, nô tỳ... nô tỳ.

Đôi mi thành tú của Minh Nguyệt hơi giật rồi nghe thấy ngoài cửa điện “chi nha” một tiếng, một thân ảnh thon dài bước vào cung điện. Thị nữ kia cả kinh định ngăn lại nhưng đến khi ra khỏi bình phong lại sợ tới quỳ sụp trên mặt đất, không dám nói gì. Ngự Hạo Hiền một thân long bào màu đen đứng trước bình phong, lạnh lùng nhìn ngự tiền thị nữ quỳ trên đất, tiến lên hai bước lấy xiêm y trên tay nàng rồi đi vào sau bình phong. Đôi mắt thâm trầm như đêm nhìn Minh Nguyệt đang nằm trong nước, chỉ lộ ra hai vai trắng nõn, rồi sau đó chỉ nghe tiếng nước róc rách một chút, toàn bộ thân mình Minh Nguyệt bị Ngự Hạo Hiền ôm lấy rồi đặt lên giường lớn mềm mại, dùng chăn bông bao chặt.

Minh Nguyệt nhẹ mở mắt nhìn bóng Ngự Hạo Hiền cao lớn mặc trường bào đen, trái tim tê rần, rũ mắt muốn nói gì lại bị tiếng Tần công công chói tai cắt ngang:

- Hoàng thượng, kiệu liễn đã chuẩn bị xong.

Trái tim Minh Nguyệt hơi động, mâu quang âm đạm xuống rồi sau đó từ từ nhắm mắt lại, giống như ngủ say. Có lẽ vì thật sự mệt mỏi, chỉ nhắm mắt một lúc thì đã thật sự ngủ say, ngay cả người bên giường rời đi khi nào cũng không biết.

Canh hai, Minh Nguyệt cảm thấy cả người lạnh lạnh, hơi chớp mi tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy Tiêu Đồng mặc váy dài xanh biếc ngồi trên thảm hồ cừu, đang đốt đàn hương.

Minh Nguyệt xoa xoa trán, nhẹ ngồi dậy, lúc này mới phát giác bản thân không mảnh vải, hơi thở dài kéo chăn bông che trước ngực nhẹ gọi Tiêu Đồng :

- Lấy xiêm y của ta đến đây.

Tiêu đồng ngẩng ra, ngẩng đầu nhìn Minh Nguyệt đã ngồi dậy vội lấy xiêm y đã xếp gọn một bên đi đến, phủ lên người Minh Nguyệt, hơi trách cứ nói:

- Tiểu thư tỉnh bao giờ sao không gọi nô tỳ?

Sau đó, mặc quần áo cho Minh Nguyệt, cầm một chiếc gối đặt ở đầu giường rồi mới nói:

- Hoàng thượng ngồi bên cạnh tiểu thư khoảng một canh giờ rồi sau đó sai nô tỳ vào chăm sóc tiểu thư.

Minh Nguyệt gật gật đầu, có lẽ là vì ở Hán ngự thư các nên hơi mệt mỏi, cho nên cảm giác trên người không chút khí lực nhưng lại nghĩ đến lúc tắm hôm nay, mềm nhẹ hỏi:

- Hoàng thượng đến trùng dương cung.

Nàng nhớ rõ sáng nay hấn đã nói như thế.

Sắc mặt Tiêu Đồng hơi trắng rồi mới gật gật đầu nhẹ giọng nói:

- Hoàng thượng đã ngủ lại ở Trùng Dương cung, nghe nói... nghe nói Hoàng thượng còn dặn ngày mai thị tẩm là là Bùi ngự nữ.

Vừa qua lúc mặt trời lặn, trong cung đã truyền ra lời đồn, Hoàng thượng vừa đến Trùng Dương cung đã sai Tần công công đến dặn dò tiểu chủ Nguyệt Hoa cung chuẩn bị ngày mai thị tẩm... hơn nữa sau còn chỉ định ngày sau là Hoa mỹ nhân.

Minh Nguyệt hạ mi, khước miệng lại nổi lên ý cười, bàn tay lạnh lẽo cầm tay Tiêu Đồng, ôn nhu nói:

- Ta hơi mệt mỏi, ngủ trước. Người cũng nghỉ sớm đi

Rồi nàng nằm xuống, nhìn đỉnh trường vàng, lúc sau nhắm mắt lại.

Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt đã không muốn hỏi han gì, trong lòng co rút, hốc mắt nhất thời đỏ lên. Nàng đắp chăn gọn cho Minh Nguyệt, khổ sở nói:

- Tiểu thư, Tiêu Đồng tuy là muội muội của Như Nguyệt nhưng là...

Giọng Tiêu Đồng hơi khàn khàn, mâu trung như có sương mù, hít hít mũi nói:

- Tiểu thư, thật ra Tiêu Đồng nhìn được, Hoàng thượng rất khác thường, ngay cả Tần công công cũng nói nếu tiểu thư đối xử với Hoàng thượng tốt một chút, có lẽ.. có lẽ Hoàng thượng đã không đi cung điện khác (đúng là như thế mà)

Như Nguyệt tỷ tỷ chính là như thế, nàng hiểu được nữ nhân nên ích kỉ lại cũng ôn nhu như nước. Nàng lao thẳng vào vòng ôm của đế vương như là nơi kí thác sinh mệnh, giống như nếu như mất đi sự sủng ái của đế vương thì mất đi dũng khí sống sót. Cho nên đế vương sủng nàng, thương nàng, ngày ngày bên nàng. Nếu tiểu thư cũng như vậy, có lẽ.. có lẽ Hoàng thượng cũng không đến cung điện khác.

Minh Nguyệt nghe Tiêu Đồng nói rồi cười nhẹ, giống như nghe được truyện cười. Nàng từ từ nhắm mắt lại, chậm rãi nói:

- Tiêu Đồng, lúc nào người đi lãnh cung đưa chiếc lược ngà voi khắc phượng hoàng cho Như Nguyệt, nói cho nàng, chỉ khoảng mười ngày nàng có thể trở về bên cạnh Ngự Hạo Hiên, nhưng...

Minh Nguyệt đột nhiên mở mắt, không dao động, trống rỗng nói:

- Bảo nàng nhớ kĩ, nàng phải đem bí mật về ta chôn dấu kĩ trong lòng, hơn nữa, bảo nàng, hàng năm đến ngày giỗ của Mộ Tuyết thì đi cúng bái, dập đầu ba lần.

Tiêu đồng cả kinh, kích động nắm tay Minh Nguyệt:

- Tiểu thư, không cần, tiểu thư người đang nói gì vậy... nếu thật sự như tiểu thư nói, tiểu thư cùng Tiêu Đồng cùng chạy khỏi cung là được rồi. Tiêu Đồng nhất định sẽ chăm sóc tiểu thư cho đến khi tiểu hoàng tử ra đời, sau đó chúng ta ẩn cư, không ai biết đến chúng ta.

Trốn.... Minh Nguyệt hơi run run mi dài, mâu quang lưu chuyển, hơi thất thần nói:

- ẩn cư sơn dã, không màng thế sự...

Một giấc mộng mỹ lệ. Trước kia, nàng cũng sinh hoạt trong thế giới hắc ám, mỗi đêm không tiếng động chui vào những lăng mộ, trộm lấy những ngọc khí, đồ cổ xa xỉ, sau đó để cho bọn người xã hội đen lưu thông. Lúc đó, nàng cũng vĩnh viễn chỉ có thể ẩn nấp trong bóng đêm.

- Đúng vậy, tiểu thư, chúng ta trốn đi, chờ nô tỳ làm thỏa đáng chuyện của Thượng Quan Trung, chờ tiểu thư lấy được vật cần tìm, chúng ta trốn ra khỏi hoàng cung, tìm một nơi non xanh nước biếc sinh sống. Mười tuổi nô tỳ đã lên núi học võ, cái gì cũng đã trải qua, khổ nào cũng đã chịu, nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc tiểu thư thật tốt.

Tiêu Đồng nắm chặt tay Minh Nguyệt, kích động nói.

- Tiêu Đồng, nếu chúng ta làm như thế, cả đời cũng chỉ có thể sống trong bóng tối, vĩnh viễn không thể gặp người khác

Minh Nguyệt nhẹ nhàng nói, vẻ mặt càng thêm âm đạm:

- Giống như những châu báu xa xỉ, nếu là từ huyết mộ của người chết trộm ra, cho dù hoa mỹ cũng chỉ có thể lưu chuyển trong hiệu cầm đồ hoặc trong tay bọn buôn lậu, vĩnh viễn không có khả năng đến được những nơi xứng với giá trị của chúng.

Tiêu Đồng run tay, thần sắc khiếp sợ, có lẽ thật sự không ngờ Minh Nguyệt sẽ nói như vậy, nàng nhượng mắt nhìn về mặt Minh Nguyệt đau thương lại âm đạm. Trong lòng không chịu nổi, khóe mắt dần chảy lệ rơi xuống tay áo. Bàn tay lại càng nắm chặt bàn tay giá lạnh của Minh Nguyệt.

- Tiểu thư, người nói gì nô tỳ cũng nghe, nô tỳ nguyện cùng người cùng sống cùng chết.

Tiêu Đồng nói, nàng ngẩng đầu hít hít mũi rồi đột nhiên cười:

- Tiểu thư, người biết không, khi nô tỳ biết hơn trăm người Mộc thị bị xử trảm đều không rơi nước mắt, vì lúc đó, nô tỳ trong lòng chỉ có hai chữ báo thù.

Minh Nguyệt cười khê, cũng mệt mỏi nhắm mắt lại, nhẹ nói gì đó không rõ rồi chậm rãi ngủ.

“Sương khỏa hàn tùng

Vụ áp thương tùng

Long đông thiên thời

Tuyết vũ trường không”

(sương lạnh lẻo che lấp tất cả, cây tùng xanh trong sương mù, giữa trời đông giá, tuyết bay ngập trời)

Thanh âm trầm thấp mà quen thuộc từ từ truyền đến.

Minh Nguyệt nhíu mi, hơi buồn ngủ trợn mắt nhìn trong Trường sinh điện, muốn nhìn xem ai đang ở trong tẩm cung của nàng mà ngâm thơ.

Nhưng trợn to mắt, trong lòng run lên, chỉ thấy một nam tử mặt trường bào đen thêu rồng đứng giữa đại điện, ngón tay thon dài cầm một quyển sách. Bên cạnh hắn là một nữ tử xinh đẹp như hoa, mặc phượng bào rúc vào lòng hắn, môi anh đào mỉm cười.

Ai...Minh Nguyệt muốn hô lên nhưng lại phát hiện bản thân mình trừ bỏ có thể chớp mở mắt còn lại cả người bất động. Nàng nhìn hai thân ảnh trước mắt, muốn giãy dụa nhưng không có kết quả, chỉ có thể nhìn hai người trước mắt. Nhưng dung nhan của nam tử kia mơ hồ không thể nhìn rõ, duy nhất thân hình và y phục giống hệt Ngự Hạo Hiên hôm nay.

- Hoàng thượng, hôm nay nô tỳ sai Minh Nguyệt nấu bát cháo Hoa mai bát bảo (bát cháo lần trước Minh Nguyệt nấu đấy) mà Hoàng thượng thích ăn nhất, đợi lát nữa nô tỳ hầu hạ Hoàng thượng dùng bữa.

Dung nhan kiều mỹ của nữ tử mặc phượng bào có chút thẹn thùng, rúc vào lòng đế vương.

- A!

Giọng nam tử kia có chút sùng nịnh nói:

- Trẫm đang nghĩ sao hôm nay không thấy nha đầu kia đâu

Nói xong, một tay đè nữ tử trong lòng lại, hôn lên hai gò má nàng, chọc nữ tử kia kiều mị kêu lên.

Trái tim Minh Nguyệt như bị cào xé, nàng không ngừng dấy dụa trong lòng. Nàng nghe đến hai chữ “Hoàng thượng” kia thì biết nam tử đó chắc chắn là Ngự Húc, nhưng vì sao hắn luôn tới đây tra tấn nàng, vì sao nàng luôn thấy hắn.

- Thanh Uyển hôm nay thật sự rất đẹp..

Đế vương trên đũa, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt nữ tử, sau đó, bàn tay to bắt đầu cởi phượng bào nữ tử kia, vứt xuống đất. Trường bào thêu phượng phản chiếu dưới ánh đèn khiến Minh Nguyệt đau đớn. Hà Thanh Uyển...Hoàng hậu của Ngự Húc, nữ nhân được hân yêu nhất.

Minh Nguyệt cảm giác chính mình sắp ngưng thở, trán chảy ra mồ hôi, trái tim cũng đau đớn, vì sao lại đau... vì sao nhìn đến Ngự Húc hôn nữ nhân kia lòng nàng lại đau như vậy???

- Người giết người trăm yêu nhất.

Giấc mơ ngày ấy, lời nói lãnh khốc của đế vương đột nhiên xuyên qua không gian, sắc bén đâm vào lòng nàng. Hà Thanh Uyển...nữ nhân Ngự Húc yêu nhất.

Minh Nguyệt thở hào hển, tay nàng nắm chặt đã đau đớn vô cùng, nàng muốn ngăn bọn họ lại, để bọn họ dừng thân mật trước mắt mình như thế. Nhưng nàng mở to mắt nhìn, đột nhiên thấy rõ khuôn mặt tuấn mỹ của Ngự Húc và đôi mắt thâm trầm như đêm.

- Hoàng thượng

Hà Thanh Uyển thở hổn hển, thân mình mềm mại rúc vào lòng đế vương, xiêm y hầu như đã bị cởi sạch, chỉ còn lại chiếc yếm ngực đỏ thêu mẫu đơn, tay trắng nõn gắt gao ôm lưng đế vương, màu da ửng hồng.

Đôi mắt Ngự Húc sâu như đêm, mặt không thay đổi nhìn nữ tử thở gấp trong lòng mình, bạc môi mím, vẻ mặt hiện lên chút lo lắng. Sau đó, tiếng cửa mở ra, một nữ tử thanh tú từng bước đi vào, khí chất cao ngạo, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng nói:

- Hoàng hậu nương nương, cháo người cần nô tỳ đã mang lên.

Hà Thanh Uyển đang trầm mê trong sự khiêu khích của đế vương cả kinh, sau đó nhẹ kêu một tiếng, trừng trừng nhìn tiểu cung nữ đột nhiên, sắc mặt ửng hồng buồn bực, kéo áo đế vương, phiền não nói:

- Minh Nguyệt, bản cung gọi người vào sao?

Minh Nguyệt hơi hơi ngẩng đầu, liếc nhìn hai người xiêm y lảng loạn, mắt trong suốt không một tia cảm xúc như đang chờ đợi sự trừng phạt.

Nháy mắt khi nữ tử ngẩng đầu lên, Minh Nguyệt giật mình, khí lực trên người như bị rút sạch, nàng thở hổn hển, trong đầu hỗn loạn, làm sao có thể là nàng... làm sao có thể là dung mạo của nàng.

Trước mắt Minh Nguyệt tối lại, nhất thời ngất đi

Không gian xa xôi, mộng yếm hắc ám vô tận.

- Minh Nguyệt, người thích trăm sao?

Đế vương lười nhác cười, xung quanh là rừng hoa hải đường phiêu tán, một nam tử mặc long bào cúi đầu nhìn tố y nữ tử trước mắt, cười khê. Ngón tay thon dài nâng cằm nàng lên, đôi mắt đen lóe ra một tia màu xanh, sau đó nhìn Minh Nguyệt thờ ơ, cười lớn nói:

- Không nghĩ một nô lệ trăm bắt từ chiến trường về lại có cốt khí như vậy... haha

Nam tử ngẩng ra, quanh người như bị trời chặt, hai người đứng trong rừng hải đường bay múa, như một đôi bích nhân.

- Thật không?

Thanh âm đế vương đột nhiên có chút khàn khàn, thanh âm rất nhẹ khiến nữ tử trước mặt đột nhiên lùi về phía sau nhưng nam tử lại theo sát từng bước. Đến khi nữ tử đứng lưng vào gốc hải đường, trâm cài rơi xuống, một đầu tóc đen nhánh như thác nước xoắn tung.

- Hoàng hậu sai nô tỳ tới hỏi khi nào Hoàng thượng giá lâm Phượng tê cung

Nữ tử kia thở dồn dập, đôi mắt trong suốt cũng nhiễm mấy phần bối rối, hơi quay mặt đi không nhìn đến đôi mắt thâm trầm màu lam của đế vương như có thể hút lấy linh hồn nàng

Nam tử nhìn nữ tử trốn tránh đột nhiên nở nụ cười. Nụ cười kia khiến người khác đui mù, không mang theo chút tà mị, cúi đầu, hôn lên mắt nàng, giọng nói ái muội rót vào tai nàng:

- Trẫm...đêm nay phải đến Phượng tê cung nhìn nàng.

Nữ tử run người, hoảng sợ giẫy dụa muốn thoát thân, sau đó không quay đầu lại chạy vội đi, chỉ để lại trong không khí mùi hương lạnh lạnh.

(đây là kiếp trước của hai người, MN đang mơ đến. Hà Thanh Uyển kia chính là kiếp trước của Như Nguyệt)

.....

.

Khi tỉnh lại, cả người Minh Nguyệt đau nhức, nàng mở to mắt nhìn cung điện đang ồn ào, vươn tay vỗ vỗ trán, hơi giật mình, chỉ thấy Tiêu Đồng vui vẻ kêu:

- Nương nương tỉnh, nương nương tỉnh

Trong điện lại yên ắng xuống, nhiều tiếng bước chân đi đến phía Minh Nguyệt, mọi người xung quanh nhìn Minh Nguyệt mở mắt đều thở phào nhẹ nhõm.

- Nương nương, người có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?

Một thái y lớn tuổi ôm quyền nói.

Minh Nguyệt nhìn hắc tóc hoa râm và chòm râu hơi bạc, hơi giật mình, nhìn lại Tiêu Đồng khóc đỏ cả mắt. Lúc này mới phát hiện hình như đã xảy ra chuyện gì. Giọng nàng khàn khàn cố gắng nói:

- Ta...làm sao vậy?

Vừa nói xong Minh Nguyệt lại cảm giác đầu choáng váng.

- Tiểu thư, đêm qua người dọa nô tỳ sợ muốn chết, may mà bây giờ không sao rồi

Nói xong, Tiêu Đồng bưng miệng khóc, có thể thấy thực sự nàng đã bị kinh hãi nhưng Minh Nguyệt mơ hồ. Sau đó, Thái y kia nghi hoặc hỏi:

- Nương nương, đêm qua người có thấy gì không?

Minh Nguyệt động tâm, hình ảnh trong mộng đêm qua lại hiện lên trong đầu nàng, khiến nàng đau đớn mà không hiểu vì sao, hơi thở hô hấp. lúc này, một thái y giữ sợ tởm hồng buộc vào tay nàng kêu lên:

- Nương nương, không thể động khí, không thể động khí a

Rồi tất cả mọi người lại loạn lên.

Sắc mặt Tiêu Đồng đột biến, nàng nắm tay Minh Nguyệt:

- Tiểu thư, đừng nghĩ gì nữa, trăm ngàn lần đừng nghĩ.

Minh Nguyệt thở hổn hển, trán nàng đầy mồ hôi. Tiêu Đồng run run vuốt vuốt ngực nàng. Lúc sau, Minh Nguyệt cố gắng khắc chế sự đau đớn trong lòng, từ từ bình tĩnh lại, vừa dần dập lại vừa nhẹ thở. Mọi người một phen toát mồ hôi. Hai ngự tiền thị nữ thiếu điều té xỉu. Hôm qua Hoàng thượng mới hạ lệnh, nếu Đức phi nương nương có chuyện gì thì đầu họ khó giữ. Hai nàng hầu hạ Hoàng thượng mấy năm chưa bao giờ thấy Hoàng thượng như thế... có lẽ là vì trong bụng nương nương có hoàng tử đầu tiên.

- Nương nương, thân thể người rất suy yếu, nhớ là không được tức giận cũng không được kích động, sợ hãi.

Lúc sau, thái y vuốt vuốt chòm râu trắng nói:

- Mạch tượng của nương nương đêm qua vô cùng kì lạ, hỗn độn dồn dập, thiếu chút nữa khiến long tự khó giữ. Hôm nay, lão thần trước tiên kê đơn thuốc, có lẽ sẽ có biến chuyển tốt.

Sau đó, hắc sai người mang văn phòng tứ bảo đến, viết xuống một tờ giấy rồi đưa cho Tiêu Đồng, lại dặn dò phải để ý một số điều. Một nén hương sau, nhóm người này tốp năm tốp ba rời đi, cho đến khi trong điện chỉ còn lại Tiêu Đồng.

Minh Nguyệt đứng dậy, cả người khó chịu nhưng ý thức lại thanh tỉnh hơn nhiều. Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt ngồi dậy vội bước lên đỡ, đôi mắt sưng đỏ vẫn còn chút lệ, ảo não nói:

- Tiểu thư sao lại dọa nô tỳ như vậy

Nói rồi mắt lại đỏ lên.

Minh Nguyệt nhú mày, hơi vô lực cầm tay nàng, miễn cưỡng cười nói:

- Đêm qua ta làm sao vậy?

Nàng đêm qua đã như thế nào, sao lại dọa Tiêu Đồng thành như vậy

Tiêu Đồng xoa nước mắt, vẫn khóc nói:

- Tiểu thư, chúng ta lấy những thứ gì đó rồi lập tức rời đi được không? ta không muốn tiểu thư ở lại chốn quý quá này chịu khổ. Qua mười ngày mà tiểu thư đồng ý với Như Nguyệt tỷ tỷ rồi chúng ta rời đi.

Minh Nguyệt nhú mi, cầm khăn lụa lau nước mắt cho Tiêu Đồng, như dỗ nàng:

- Tiêu Đồng, ta đêm qua...

Nhắc tới đêm qua, sắc Minh Nguyệt nhất thời khó coi nhưng vẫn cười nói:

- Tiêu Đồng ngoan, đừng khóc, nói cho ta biết, đêm qua đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Đồng nức nở nói:

- Ta cũng không biết là rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lúc canh ba nô tỳ đến xem tiểu thư ngủ có ngon không đã thấy tiểu thư cả người đầy mồ hôi, sau đó lắc đầu rất mạnh. Ta gọi vài tiếng tiểu thư nhưng tiểu thư không có phản ứng, hơn nữa toàn thân run rẩy, rồi sau đó, sau đó ta khóc chạy ra sai ngự tiền thị nữ tuyên thái y

Minh Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng có chút ảm đạm, nói nhỏ:

- Hoàng Thượng biết việc này không?

Tiêu Đồng vừa nghe, khóc càng dữ, sắc mặt có chút phẫn hận nói:

- Nô tỳ cho ngự tiền thị nữ đến Trùng dương cung mời Hoàng thượng nhưng không ngờ một cung nữ Thanh Lan và một thái giám biết võ công ngăn lại ngoài điện, bọn họ nói Hoàng thượng và chiêu nghi nương nương đang chơi cờ, bất luận là ai cũng không được quấy nhiễu, nghe nói đó là thánh chỉ của Hoàng thượng.

Minh Nguyệt hạ mi dài rồi cười khẽ, cầm tay Tiêu Đồng, không thêm để ý đến. Tựa như cổ vũ Tiêu Đồng mà cũng là cổ vũ chính mình.

.

Đồ ăn sáng mang lên, Tiêu Đồng thúc ép nên Minh Nguyệt ăn được khá nhiều mà những đồ ăn này cũng là Tiêu Đồng dựa theo khẩu vị thường ngày của Minh Nguyệt mà tự mình xuống bếp làm. Sau khi ăn sáng xong, Tiêu Đồng lại khuyên Minh Nguyệt uống thuốc. Mà từ đầu đến cuối cũng chỉ khuyên là:

- Tiểu thư, giữ cho thân thể khỏe mạnh thì chúng ta mới thoát ra khỏi cung được,

Vì thế, Minh Nguyệt cười khẽ, uống hết bát thuốc.

Nàng biết rõ bỏ trốn là không thể nào nhưng Minh Nguyệt lại bị thần sắc mong chờ trốn ra cung của Tiêu Đồng đánh động. Mỗi lần đều nghe nàng vẽ ra tương lai:

- Tìm một rừng cây nhỏ, chặt cây làm thành nhà gỗ nhỏ. Sau nhà có con suối, trong rừng cây có rất nhiều món ăn thôn quê. Mỗi ngày, ta đi ra ngoài săn thú, kiếm củi, nấu cơm. Tiểu thư, trước khi ta ở trên núi, ngay cả sư phụ cũng khen ta nước cá rất ngon, ha ha.

Rừng cây, nhà gỗ, suối nước Minh Nguyệt cẩn thận nghe, thân mình nửa tựa vào gối mềm trên bệ cửa sổ, không tự giác mà khoe miệng tràn ngập ý cười. Nàng không hiểu vì sao tiểu nha đầu này có thể tưởng tượng ra điều tốt đẹp như vậy, mà nàng...Nhắm mắt lại hay mở mắt ra, thứ duy nhất có thể nhìn đến là lòng người hiểm ác.

Có lẽ, hai mươi mấy năm qua, điều duy nhất nàng có thể nhớ đến cũng chỉ là những thứ này. Khi còn bé, gia gia đã chỉ vào một bản bút kí dày, nói cho nàng rằng đó là bí mật ẩn sâu dưới lòng đất cùng vô số những tư liệu mà các tiền bối trộm mộ lưu lại.

Nàng ngày nào cũng đọc, nhìn sách ghi lại chuyện người viết gặp những cơ quan đáng sợ trong mộ, quỷ hồn, thi thể rồi cả các mua bán các bảo vật trộm được. Lúc đó, nàng thậm chí đã nghĩ, người còn sống cũng chỉ làm được thế này mà thôi, sau đó, đến nơi hắc ám kia thì vĩnh viễn cùng không xoay người được.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, như là không muốn nhận lấy giấc mộng tương lai trống rỗng của Tiêu Đồng, suy nghĩ dần dần miên man nhưng lại không hề thoát khỏi chốn hoàng cung tràn ngập máu tươi này.

.

Giữa trưa, khí sắc Minh Nguyệt tốt lên nhiều, Tiêu Đồng hầu hạ nàng tắm rửa xong, thay đổi váy dài nguyệt sắc, tóc đen búi đơn giản, dùng mấy cây trâm bạch ngọc đơn giản mà búi lên tóc, lại lấy đôi khuyên tai nhìn trắng, sao đeo lên, cài một đóa hải đường trên tóc, cầm bút điểm nhẹ ít son lên giữa mi tâm.

Rửa mặt chải đầu xong, Tiêu Đồng nhìn Minh Nguyệt trong gương cười nói

- Tiểu thư hôm nay khí sắc rất tốt, sắc mặt cũng hồng nhuận không ít, không tái nhợt như hôm qua.

Nói xong, ngáp một cái, hơi buồn ngủ mà cố trợn mắt nhìn.

Minh Nguyệt cười khê, hôm nay thân thể nàng thật sự khá hơn nhiều, cả người cùng không phiền chán bất an như mấy hôm trước. Nàng có chút châm chọc nhìn chính mình trong gương, không nghĩ cơn ác mộng kia lại làm mình khỏe lên, nhưng là.... sự tích tụ trong lòng càng lúc càng ngưng trọng.

- Tiêu Đồng đi nghỉ ngơi trước đi...

Minh Nguyệt đứng dậy liếc nhìn Tiêu Đồng đang rất mệt mỏi, cười yếu ớt nói, rồi sau đó cầm tay nàng:

- Nếu không, mệt muốn chết thì ai mang ta ra khỏi cung

Tiêu Đồng vốn đang buồn ngủ lập tức dừng lại động tác bắt nhả kia, mây đen và lo lắng trên mặt nháy mắt biến mất, nàng vội nói:

- Vâng! Nô tỳ lập tức đi nghỉ ngơi, tối lại đến hầu hạ tiểu thư.

Minh Nguyệt gật đầu, Tiêu Đồng vui vẻ bước ra Dưỡng sinh điện, chạy về phía phòng ngự tiền thị nữ.

Minh Nguyệt nhìn thân ảnh Tiêu Đồng, trong lòng có cảm giác khó nói, giống như hơi chua xót. Nàng nhướng mày, âm thầm quay người đi vào trong điện, chậm chậm đến trước cửa sổ, bàn tay trắng nõn vỗ về khung cửa, hai mắt nhìn về hoa viên xa xăm, lại nhìn đến tòa thư các cổ xưa, bàn tay trắng nõn nắm thật chặt.

Tần công công bước vào Tẩm tâm cung, đến Dưỡng Sinh điện thì mệt mỏi thở hồng hộc, vừa thấy Minh Nguyệt tựa như là không chống nổi nữa, quỳ xuống trên mặt đất, phát trần trong tay thiếu chút nữa thì bị vút sang một bên nói:

- Nô tài. . . Nô tài tham kiến đức phi nương nương

Sau khi Minh Nguyệt quay người nhìn hần, hần xoa mồ hôi trên trán:

- Nương nương, Hoàng thượng mời người đến Dưỡng sinh điện.

Minh Nguyệt hơi động mày thanh, sau đó như hơi suy nghĩ nhìn mấy cung nữ đang chạy tới chạy lui ngoài cửa nói:

- Bản cung thân thể mệt mỏi, có chút không tiện. Hoàng thượng có chuyện gì sai bản cung, thì sai thị nữ chuyển lời là được.

Tần công công sững sốt, có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thân ảnh yếu ớt của nàng. Một thân váy dài nguyệt sắc tựa như có mây bảo phủ sau người khiến thoát nhìn, Minh Nguyệt tựa như có thể bay lên trời như cửu thiên tiên tử.

- Nương nương, chuyện này...

Tần công công khó xử nhíu mày, hắn cũng không dám cứ thế này mà trở về phục mệnh. Đã nhiều ngày nay, tình tình Hoàng thượng rất khó đoán. Hắn ở bên người Hoàng thượng một khắc cũng cảm giác hít thở không thông, nay Đức phi nương nương sao lại thế này?

Minh Nguyệt nhắm mắt, có chút vô lực nói:

- Công công cứ thế bấm lại là được, không cần thấy khó xử

Minh Nguyệt hít sâu một hơi, chớp hạ mi dài, lại nghĩ cũng chỉ còn mười ngày, vì thế lại nói:

- Lúc nữa bản cung sẽ đến, người về trước đi...

Tần công công vốn bị câu trên mà hoảng sợ đến không thở được, nghe câu dưới lại trở mắt, cho đến khi Minh Nguyệt đóng cửa sổ mới bừng tỉnh mà cáo lui, rồi vội vàng rời đi.

.

Trong Trường sinh điện, không khí ngưng trọng, quý dị, Ngự Hạo Hiền mặt không đổi sắc ngồi trên ngự án, lưỡi nhấc tựa vào thành ghế, đôi mắt bình tĩnh lại lạnh trầm nhìn thẳng về phía cửa điện không người, ngón tay thon dài đặt lên trán, khuôn mặt tuấn mỹ cười như không cười, vô cùng tà mị.

Trong điện, ba ngự tiền thị nữ cúi đầu đứng thẳng, thân mình cứng ngắc không dám động. Mà một người khác, Đông Nguyệt vừa được thăng cấp ngồi trước ngự án, tay trắng nõn, ài mực cẩn thận, nhưng đôi mắt lại chỉ chăm chú nhìn đế vương, thần sắc như vui mừng lại như lo âu.

Trong hậu cung không ai không biết, tẩm cung của Hoàng thượng không cho phi tần bước vào chứ đừng nói đến tẩm điện. Mà nay, nàng lại có thể vào đây, mài mực cho Hoàng thượng.

Không lâu sau, Tần công công vội vàng chạy tới, vừa vào Trường Sinh điện đã thấy Đông Nguyệt ngồi trước ngự án, hắn sợ suýt thì ngã. Hoàng thượng vừa sai hắn truyền Đức phi nương nương đến tẩm điện mà nay Bùi ngự nữ lại ở trong này, thế không phải...

Tần công công liếc mắt nhìn trong điện, hơi mất hồn cúi đầu nắm chặt phát trần nói:

- Bẩm Hoàng Thượng, Đức phi nương nương thân thể không khỏe, cho nên cho nên...

Tần công công trong lòng khẩn cầu Đức phi trăm ngàn lần đừng đến nhưng phát giác sắc mặt đế vương ngưng trọng, vội nói:

- Cho nên mời Hoàng thượng và Bùi ngự nữ chờ một lát.

Rồi sau đó liếc mắt nhìn một ngự tiền thị nữ kể bên, lạnh lùng nói:

- Còn thất thần làm cái gì, còn không mau pha trà cho Hoàng thượng.

Tên thị nữ kia mới đầu ngẩn ra rồi sau đó vội run run nói:

- Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết, nô tỳ lập tức đi pha trà

Rồi sau đó lui ra ngoài điện nhưng lại bị một thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng gọi lại:

- Chậm đã

Trong điện, mọi người hít thở không thông, ngay cả Tần công công cũng sửng sốt, sau lại thấy Ngự Hạo Hiền chỉ Đông Nguyệt đang ngồi cạnh mình, nhẹ giọng nói:

- Trầm nghe nói Nguyệt nhi pha trà rất ngon, để Nguyệt Nhi đi đi.

Rồi sau đó cũng không thèm nhìn tới thị nữ đang đứng chờ người ở cửa cung, lạnh lùng nói:

- Người đi giúp Bùi ngự nữ

Đông Nguyệt trở mắt rồi sau đó mới dám tin Hoàng thượng gọi mình đi pha trà, nàng vạn phần vui sướng ngẩng đầu nhìn đế vương lại phát hiện đế vương đang nhìn mình, đỏ mặt lên, vội đứng dậy, phúc thân nói:

- Tiện thiếp tuân mệnh

Rồi sau đó ngượng ngùng đi ra ngoài điện.

Lúc này, cung nữ đứng ở cửa điện mới hoàn hồn, vội vàng quỳ trên mặt đất dập đầu nói:

- Nô tỳ tuân mệnh

Rồi sau đó phúc thân với Đông Nguyệt:

- Tiểu chủ đi thông thả

Rồi theo Đông Nguyệt đi đến hầu phòng

Tần công công đứng ở phía sau đế vương, nhìn thân ảnh hai nữ tử kia biến mất không khỏi kéo tay áo lau mồ hôi, nhưng không ngờ đế vương lại lạnh lùng, nghiêm khắc nói:

- Người vừa nói Đức phi không khỏe.

Tần công công sợ run, không biết làm sao, đứng tại chỗ nhú mi nghĩ có nên chuyển lại lời kia của Đức phi đến Hoàng thượng không. Tính tình Hoàng thượng mấy ngày nay rất lạ. Tần công công đột nhiên nhớ tới lúc đêm qua ở Trùng Dương cung không khỏi lạnh người, cúi đầu nói:

- Hồi bẩm Hoàng Thượng, nương nương có thai trong người, nên thường xuyên bị nôn, chỉ sợ khiến Hoàng thượng mất nhã hứng cho nên đang trang điểm lại rồi mới đến Trường Sinh cung

Tần công công nghĩ tới Minh Nguyệt hôm nay trông thoát trần, cảm thấy nói như thế cũng không có gì đáng ngại.

Ngự Hạo Hiên không đáp, Tần công công cũng không dám ngẩng đầu nhìn trộm long nhan, vì thế trong điện lại yên tĩnh. Đến khi Đông Nguyệt và thị nữ kia bưng trà tiến vào thì không khí mới bớt căng thẳng.

Đông Mai một thân váy dài màu lam, y phục mỏng manh, cười yếu ớt đi vào điện rồi bưng chén trà trong tay thị nữ, đôi mắt tinh thuần mà si mê nhìn đế vương anh tuấn, tay ngọc bưng bát trà đi về phía đế vương ngượng ngùng, ôn nhu nói:

- Hoàng Thượng, thỉnh dùng trà.

Về mặt Ngự Hạo Hiên lạnh lùng, nhìn chén trà trong tay Đông Nguyệt, đột nhiên nhu hòa mỉm cười, gương mặt nhìn Đông Nguyệt đang ngượng ngùng. Thoáng nhìn đôi mắt nàng ngây ngô, tinh thuần, trong mắt có một tia khó hiểu. Sau đó, nhận chén trà, nhấp một ngụm, cười nói:

- Trà ngon, không hổ là người Đức phi lựa chọn.

Sự then thùng trên mặt Đông Nguyệt lại càng rõ ràng, gò má đỏ ửng, thấp giọng nói:

- Hoàng Thượng khích lệ tiện thiếp, tiện thiếp không dám nhận

Nói xong, đầu cúi càng thấp.

Về mặt Ngự Hạo Hiên cười cười, buông bát trà, đột nhiên nâng cằm Đông Nguyệt, đôi mắt lóe ra sự sủng nịnh, trầm thấp nói:

- Nguyệt nhi quả là chí bảo, Tần An, truyền xuống, hôm nay Bùi ngự nữ ngủ lại Trường sinh điện.

Tần công công giật mình, hần khiếp sợ ngẩng đầu nhìn đế vương vẻ mặt ý cười, cúi đầu cứng nhắc nói:

- Nô tài tuân chỉ

Rồi sau đó phất phất trần, dời khỏi đại điện, chuẩn bị đi Kính thị phòng tuyên cáo. Không ngờ vừa ra khỏi phòng lại thấy Minh Nguyệt đang đến gần.

Tâm run lên, Tần công công không kịp quỳ xuống thỉnh an, Minh Nguyệt cũng đã vào đại điện. Sau đó, ngẩng đầu lên, thân mình cứng đờ, mắt nheo lại, giật mình đứng lại.

Trong đại điện trần ngập hơi thở ái muội, Đông Nguyệt xấu hổ cười nhìn đế vương, bàn tay Đông Nguyệt nắm chặt khăn lụa đặt trước ngực đế vương. Mà Ngự Hạo Hiên cũng đang mơ trợn khuôn mặt nàng, khóe miệng sừng sững cười khê.

Minh Nguyệt cảm giác trái tim mình như bị xé nát, so với đêm qua nhìn thấy Ngự Húc và nữ tử khác lại càng đau đớn. Nàng hít sâu một hơi, lão đảo lui về phía sau, bàn tay trắng nõn nắm chặt xiêm y trước ngực, thở gấp gấp vịn vào cửa, mắt hoa lên.

Người trong điện bị tiếng động này mà kinh sợ, nhìn về Minh Nguyệt tái nhợt trước cửa điện, mơ hồ thấy Đông Nguyệt kinh hô.

- Đức... Đức phi nương nương.

Tần công công bị phản ứng của Minh Nguyệt dọa ngây người nhưng lại bị tiếng thét chói tai của Đông Nguyệt mà hoàn hồn. Hắn vội bước lên đỡ Minh Nguyệt sắp ngã, sắc mặt ngưng trọng nhìn ba cung nữ trong điện nói:

- Mau, mau truyền Thái y, truyền Thái y “

Minh Nguyệt nhắm mắt lại thở gấp gấp nhưng nắm được tay Tần công công, vô lực nói:

- Công công, Tiêu Đồng, về điện.

Tần công công hỗn loạn không biết nên làm thế nào cho phải, nhưng rất nhanh đã hiểu ý Minh Nguyệt, hắn vội nói:

- Nương nương yên tâm, nô tài đưa ngài về Dưỡng sinh điện

Rồi sau đó nhìn hai thị nữ còn lại nói:

- Nhanh đi gọi Tiêu Đồng cô cô, mau.

Tên thị nữ kia bị dọa đến ngây người, nghe Tần công công kêu mới giật mình, chạy như bay.

Minh Nguyệt thở dốc ngẩng đầu nhìn người đứng trước ngự án, sắc mặt ngưng trọng dọa người, khóe miệng nàng cười tuyệt mỹ, bàn tay trắng nõn nắm chặt cửa điện, cười nói:

- Hoàng Thượng, nô tì cáo lui

Rồi sau đó xoay người, Tần công công đỡ nàng đi, không quay đầu lại.

- Hoàng thượng.

Hồi lâu, Đông Nguyệt thất kinh mới sợ hãi gọi Ngự Hạo Hiên một tiếng, không dám nhìn thần sắc lạnh lùng của đế vương. Sự ôn nhu khi này không khác nào phù dung sớm nở tối tàn.

Ngự Hạo Hiên thân mình giật giật, giống như lúc này mới thanh tỉnh, cả người hơi lão đảo. Đôi mắt vốn nhú chặt lạnh lùng như đột nhiên phát hiện của điện không một bóng người, bây giờ chìm vào hố đen hun hút, ngay cả người cũng trống rỗng đứng đó.

- Đi ra ngoài

Hồi lâu, Ngự Hạo Hiên đột nhiên lạnh lùng nói, lớn tiếng nói như đang áp chế điều gì, giọng nói khàn khàn khiến người ta Mao cốt tung nhiên, khiến Đông Nguyệt lui về phía sau vài bước.

Nàng giương mắt nhìn đôi mắt đế vương vô hồn, hai mắt trợn to định bước lên hỏi đã thấy Ngự Hạo Hiên mạnh mẽ đập tan chén trà kia, rống giận:

- Cút!

Đông Nguyệt sợ tới mức lại lui về phía sau mấy bước, vừa khiếp sợ vừa kinh ngạc đến thất thần. Cho đến khi một thị nữ bên ngoài run run vào điện kéo nàng ra ngoài thì mới thanh tỉnh lại. Đôi mắt đầy sự si mê rơi lệ không ngừng. Nàng vừa đi vừa quay đầu nhìn bóng dáng đế vương đột nhiên trở nên cô tịch, khóc càng dữ.

75. Q.2 - Chương 76: Hậu Cung Phong Vân (10)

Lãnh phong phát độ

Xuân noãn sạ hàn

Nguyệt đăng tây lâu

....

Không lữ hoa điều

Hàn khí bức nhân

Dạ vũ liên miên

Tự dĩ thâm thu

(gió lạnh thổi, mùa xuân ấm áp chợt lạnh, trăng lên cao trên lầu tây, cửa sổ trạm hoa, khí lạnh bức người, mưa đêm lâm thâm giống như đêm cuối thu)

Minh Nguyệt một thân nguyệt sắc váy dài đứng trước cửa sổ, nghe mưa rơi tí tách, vì đại hôn của Khuynh Thành quận chúa và Hoàng thượng, cho nên khi trời vừa tối, các cung điện đã thấp đèn lồng đỏ, từ xa nhìn đến một vùng đỏ rực như lửa (k hiểu lắm sao lại nhắc đến đại hôn với Khuynh Thành dù trước đó chả đã động gì nhiều đến vấn đề này)

Cửa điện mở ra, Tiêu Đồng bưng bát canh đi vào, mỉm cười nhìn Minh Nguyệt, ôn nhu nói:

- Tiểu thư, đừng nhìn nữa, cẩn thận cảm lạnh....

Sau đó đặt bát canh lên bàn, cầm một chiếc áo choàng khoác lên thân người mảnh dẻ của nàng, lại phát hiện cả người Minh Nguyệt lạnh như băng, nhũu mi, trách cứ nói:

- Tiểu thư, thân thể người quan trọng, sao có thể đứng trước cửa sổ mà bị gió thổi lạnh thế này được?

Minh Nguyệt liếc nhìn hoa viên bình thường vốn vắng lặng nay lại tấp nập, nhộn nhịp. Tuy rằng mưa phùn liên miên nhưng vẫn chuẩn bị trong hoa viên chu đáo, hít một ngụm khí lạnh, Minh Nguyệt theo Tiêu Đồng vào trong điện, mệt mỏi nằm trên giường, nhận chén canh trong tay Tiêu Đồng uống cạn....

Tiêu đồng nhìn Minh Nguyệt đã bình tĩnh lại, chỉ có thể dịu dàng cười khẽ rồi giúp Minh Nguyệt đắp chăn. Sau đó, đem những chuyện đã xảy ra hôm nay báo lại:

- Tiểu thư, sáng nay Âu Dương thừa tướng đã trình tấu chương cho Hoàng thượng, hần đem ba đại tội đổ lên đầu Thượng Quan Trung, xin Hoàng thượng bắt Thượng Quan Trung lưu đầy biên ngoại....

Minh Nguyệt gạt đầu, lời nhác, yếu ớt nói:

- Hần nói là muốn chu toàn, người trong thiên hạ đều biết tổ truyền Thượng Quan thị có “Giá y thần công” nay Thượng Quan Trung bị lưu đầy thiên hạ, để vương sẽ không xen vào, Âu Dương Trì tưởng rằng có thể dễ dàng lấy được bản bí tịch kia....

Tiêu Đồng giật mình kinh ngạc, sau đó suy nghĩ chuyện này, thông dong cười khẽ nói:

- Tiểu thư đa tâm, cho dù Âu Dương thừa tướng có thể lấy bí tịch thì có làm sao? Ngay cả Hoàng thượng cũng còn không hiểu hết được văn tự kia thì Âu Dương Trì sao có thể?

Tuy rằng người gặp qua “Giá y thần công” cực nhỏ nhưng lời đồn về bản kì thư này cũng đã mấy trăm năm. Nghe nói cả bản kì thư đó đều viết bằng khoa đầu văn tự, nếu không thì chỉ sợ bản bí tịch có thể nhất thống thiên hạ đã sớm bị mọi người ăn trộm mà Thượng Quan thị cũng không lưu lại được đến hôm nay?

Minh Nguyệt nhẹ thở dài một tiếng, bàn tay trắng nõn theo thói quen nhẹ vỗ bụng. Rồi như đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức bỏ qua chuyện này, ôn nhu nói nhỏ:

- Khi nào thì Thượng Quan Trung bị trục xuất kinh sư?

- Canh năm ngày mai

Tiêu Đồng nghĩ nghĩ lại nói:

- Nghe nói là ý tứ của Hoàng thượng, tối nay, chỉ sợ hẳn có thể vượt ngục....

Minh Nguyệt nhú mày, mâu quang nghi hoặc, mím môi tựa như không hề muốn nhắc đến người này, rũ mắt hạ mi nói:

- Thượng Quan Uyển Nhi lại yên tĩnh đến kì lạ...

Sau đó cười yếu ớt nói:

- Sợ là Âu Dương Tri đã không kiên nhẫn nổi, nhưng dựa vào tính tình cẩn thận của Âu Dương Hồng Ngọc thì sẽ không động thủ nhanh như vậy. Tiêu Đồng, người lập tức sai Lí công công đem lời đồn tung ra ngoài cung, nếu tất cả thuận lợi thì ba ngày sau tất có thu hoạch....

Tiêu đồng mỉm cười gật đầu, nhìn Minh Nguyệt đang vuốt bụng, nghịch ngợm nói:

- Tiểu thư gần đây tính tình thay đổi không ít, xem ra tiểu hoàng tử có công lao không nhỏ....

Nói xong lấy khăn che miệng cười.

Đầu tiên Minh Nguyệt ngẩn ra rồi sau đó mới phát hiện mình không tự giác đang xoa bụng, tay run lên vừa định rời ra lại nghe ngoài cửa có tiếng kêu bén nhọn:

- Thái Hậu giá lâm, Hoàng Thượng giá lâm, thực phi nương nương giá lâm, chiêu nghi nương nương giá lâm

Khóe miệng Tiêu Đồng ý cười dần dần thu lại, nhìn những thân ảnh ngoài điện, vội lễ bái:

- Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng vạn tuế, Thái Hậu thiên tuế, thực phi nương nương, chiêu nghi nương nương vạn phúc”

Thái Hậu mặc trường bào nâu thêu phượng vũ cửu thiên vô cùng đẹp đẽ, hài lụa bước vào Dưỡng Sinh điện, Triệu công công đỡ một bên vội đi về phía giường Minh Nguyệt, nói với Tiêu Đồng đang quỳ một bên nói:

- Đứng lên đi, đứng lên đi ...

Rồi giữ tay Minh Nguyệt đang nằm trên giường còn chưa kịp thì lén nói:

- Tuyệt Nhi thân thể thế nào? Ai nha, sao tay lại lạnh thế này?

Minh Nguyệt dựa ở thành giường nhìn dung nhan Thái Hậu đang dần già đi, mím môi cười dịu dàng, ôn nhu nói:

- Thân thể nô tỳ vốn lạnh, luôn như thế, Thái hậu không cần lo lắng...

Thái Hậu có chút đồng ý nhìn thần sắc Minh Nguyệt ôn nhu uyển chuyển, có chút đau lòng nói:

- Thân thể Tuyệt Nhi vốn suy yếu, hơn nữa lại bị trúng động ở chỗ Hiền phi, nay....

Nói đến đây dừng lại một chút lại nói:

- Thái y chẩn mạch nói tôn nhi (cháu) của Ai gia thế nào?

Trong điện, Âu Dương Hồng Ngọc bót tái nhợt hơn xưa mặc váy hồng đỏ quỳên, bước lên hai bước, mỉm cười nhìn Minh Nguyệt suy yếu, mím môi cười nói:

- Đức phi trong bụng có long tự, cần phải cẩn thận mới đúng, dân chúng Thiên Triều đều quan tâm đến muội muội...

Minh Nguyệt chớp mi, thanh nhẹ một tiếng, hơi mệt mỏi cười cười, nói:

- Cảm ơn tỷ tỷ quan tâm, nếu tỷ tỷ thực sự quan tâm muội muội, lần sau thân thể muội muội không tốt, đến Trùng Dương cung cầu kiến Hoàng thượng, xin tỷ tỷ đừng sai cung nữ chẩn muội muội ngoài cửa là được...

Nói xong, Minh Nguyệt nhú mày, ho khan vài tiếng.

Tiêu đồng vừa thấy, bước lên vỗ nhẹ ngực Minh Nguyệt, trấn an nói:

- Tiểu thư chớ để động khí, thân thể quan trọng hơn....

Không khí trong điện nhất thời ngưng đọng, vẻ mặt Âu Dương Hồng Ngọc vốn tươi cười nhất thời trắng bệch, nàng kinh ngạc nhìn khuôn mặt bình tĩnh, thở hỗn hển của Minh Nguyệt rồi mới cứng ngắc cười:

- Ý Đức phi nương nương là...

Sau đó, thần sắc có mấy phần ủy khuất nói:

- Thì ra đêm qua thân thể nương nương không khỏe, nô tỳ sơ sót, vốn Hoàng thượng hạ chỉ sai không được để ai quấy rầy, nô tỳ sai rồi....

Thái Hậu nhướng mắt, tức giận đứng dậy nhìn Âu Dương Hồng Ngọc, không đành lòng trách cứ, bà nhìn về nam nhân anh tuấn lại có chút cô tịch đứng trước cửa sổ, thở dài trách cứ nói:

- Hoàng thượng, cho dù đêm qua nghỉ ở Trùng Dương cung, nhưng Tuyết Nhi có thai, sao người có thể hạ chỉ không gặp?

Thái Hậu dứt lời, trong điện không tiếng động, sắc mặt Thục phi, Hiền phi bất an nhìn đế vương đứng trước cửa sổ, chỉ riêng Minh Nguyệt hơi nhìn xuống. Lúc sau, mọi người thấy đế vương đột nhiên xoay người, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo ý cười trong trẻo mà lạnh lùng khiến cho dung nhan tuấn mỹ càng thêm lạnh lùng. Hần thông thả đi đến trước giường, nắm tay Minh Nguyệt, rồi đan tay nàng vào:

- Thái hậu giáo huấn đúng, trẫm quả thật ủy khuất Minh Nguyệt....

Lời chưa nói xong, sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc càng thêm khó coi. Nàng nhìn Minh Nguyệt và Hoàng thượng mười ngón tay đan chặt, nhú mày quay đầu, giống như cực kỳ khó chịu, trong lòng đau đớn. Thục phi lúc này mặt cũng tái nhợt nhưng khóe miệng lại cười dịu dàng.

Một lúc sau, Thái hậu nhìn hai người cũng không định nói gì, bà liếc nhìn Triệu Truyền bên cạnh, bước lên hai bước, hiền từ nhìn bộ dáng phục tùng của Minh Nguyệt, đau lòng nói với đế vương:

- Hoàng thượng, trong bụng Tuyết Nhi là hoàng tử thứ nhất Thiên triều ta, Hoàng thượng đã sắp làm cha, phải thường xuyên ở bên Tuyết Nhi và đứa nhỏ mới phải...

Rồi sau đó, cũng không chờ hoàng đế trả lời, khoát tay Triệu Truyền, nhìn một vòng trong điện, hòa ái cười nói:

- Được rồi, thăm cũng thăm rồi, đừng quấy rầy Đức phi nghỉ ngơi, tất cả trở về đi

Sau đó nhìn thoáng qua Âu Dương Hồng Ngọc đang cúi đầu nói:

- Tử Thần đôi khi đừng quá bám Hoàng thượng, hôm nay cùng ai gia đi Ngự Hoa viên giải sầu đi....

Đầu tiên Âu Dương Hồng Ngọc ngẩng ra, kinh ngạc nhìn Thái Hậu rồi sau đó mới hiểu ý, dù sắc mặt không tốt nhưng vẫn nhu thuận nói:

- Nô tỳ biết sai, nô tỳ cùng Thái hậu đến Ngự hoa viên...

Nói xong, đứng bên kia Thái Hậu, cùng Triệu Truyền đỡ tay Thái Hậu chậm rãi đi ra ngoài.

Thục Phi đứng bên cạnh Âu Dương Hồng Ngọc, nhìn nàng đi qua mình, nháy mắt toát ra tia cười trào phúng. Nàng ôn nhu cười bước lên trước nhìn đế vương và Minh Nguyệt, hơi nhú mi rồi mềm mại nói:

- Nếu thân thể muội muội mạnh khỏe, tỷ tỷ cũng an tâm

Rồi sau đó phúc thân với Ngự Hạo Hiền:

- Vậy... nô tỳ xin cáo lui

Nói xong như có suy nghĩ nhìn mặt đế vương lạnh lùng, lặng yên rời khỏi tấm điện, liếc nhìn Tiêu Đồng có thâm ý.

Tiêu Đồng thấy Thục phi đánh mắt, đôi mắt lưu chuyển rồi cười yếu ớt theo sau Thục phi ra khỏi tấm điện....

Đến hoa viên, Thục phi dừng bước, dung nhan xinh đẹp diễm lệ như có như không ý cười ôn hòa lúc này, nàng lạnh lùng nhìn Tiêu Đồng bộ dạng phục tùng, thấp giọng nói:

- Mộ Tuyết đúng là có bản lĩnh, lại có thể mang long tự, lúc trước bản cung làm tỷ tỷ thật quá coi thường nàng....

Tiêu Đồng hơi nhướn mi, yếu ớt cười, hơi ngẩng đầu nhìn Mộ Từ nói:

- Thục phi nương nương nói đúng, nhưng tiểu thư luôn làm đúng bốn phận, mỗi lần Tần công công đưa thuốc, chúng nô tỳ đều nhìn tiểu thư uống hết. Mà hỷ mạch này là Đỗ thái y được Hoàng thượng cực tin tưởng sai chuẩn mạch...

Nói xong Tiêu Đồng cười lạnh, lại cung kính cúi đầu.

Thục phi nghe xong Tiêu Đồng nói cảm thấy kì quái nhưng lại không biết kì quái ở đâu, nhìn bộ dáng Tiêu Đồng phục tùng, nhu nhược, hơi động mi, lạnh lùng nói:

- Tiêu Đồng trong lời nói có ý?

- Nương nương đa tâm...

Tiêu Đồng vội đáp, làm bộ như rất kinh hoàng rồi miễn cưỡng cười nói:

- Thật ra nô tỳ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chính là... chính là hiện tại chuyện nương nương quan tâm nhất không nên là tiểu thư.

Sắc mặt Thục phi hơi xanh, tay ngọc nắm chặt khăn lụa, cả giận nói:

- Nô tỳ chết bầm, người dám nói vậy với bản cung

Nói rồi giơ cao tay.

Tiêu Đồng kinh hoảng thất sắc lui về phía sau mấy bước, vội lớn tiếng nói:

Thục phi nương nương tha mạng a, nô tỳ nói thật mà, là Hoàng thượng đêm qua nói muốn Bùi Ngự nữ ngủ lại Trường sinh điện, hơn nữa...hơn nữa hôm nay còn lật bài tử của Hoa mỹ nhân, tất cả không liên quan đến nô tỳ, nương nương tha mạng, nương nương tha mạng

Phản ứng của Tiêu Đồng khiến Thục phi trở tay không kịp, tay đang giơ cao cứng đờ. Lúc này, tiếng Tiêu Đồng khóc xin tha vừa vãn truyền đến tai Thái hậu và Âu Dương Hồng Ngọc, hơn nữa còn truyền đến tai vài cung nữ, thái giám khác.

- Người

Thục phi trở mặt nói không nên lời, tay đang giơ cao không biết nên làm thế nào mới phải, mà Tiêu Đồng lại khóc càng lớn. Thái Hậu thấy vậy vội quay người đi đến, lão đảo mấy lần suýt ngã sắp xuống như bị cái gì làm kinh sợ, không dám dừng lại....

Thái Hậu đứng ở hành lang Ngự hoa viên, nhìn thần sắc khiếp sợ của Thục phi và cánh tay vẫn chưa buông xuống, hỗn hển, cả giận nói:

- Ai gia vốn tưởng mấy tháng này Thục phi đã thu liễm không ít, không nghĩ lại làm càn như thế...

Nói xong tay đeo nhẫn ngọc bích vỗ mạnh vào lan can, nhướn mắt nhìn Triệu Truyền kế bên:

- Đi, thỉnh Thục phi đến Khôn trử cung, ai gia tự mình dạy nàng....

Triệu truyền cúi đầu, nói một tiếng vâng rồi bước nhanh lên, vội đi đến chỗ Thục phi.,,

Góc hoa viên, Tiêu Đồng mặc váy dài xanh biếc nhìn cảnh kia trong Ngự hoa viên, khóe miệng lạnh lùng, kiên quyết cười, bàn tay trắng nõn giấu trong tay áo gắt gao nắm chặt, sau đó đi về Tấm tâm cung....

.

Trong Dưỡng sinh điện, bệ cửa sổ mưa rơi tí tách không ngừng. Minh Nguyệt khoác trường bào đứng bên cửa sổ nhìn ngoài điện mờ lung, mắt hơi hạ xuống, hít sâu một hơi, từ từ đi về tháp thượng nửa năm, tùy ý rút một quyển sách, lật hai trang, khẽ nhắm mắt, tay thon nhẹ đề lên trán.

Đột nhiên, một đôi bàn tay ấm áp đặt lên trán nàng lạnh như băng, mềm nhẹ vỗ về, mùi Long tiên hương lạnh lùng vườn quanh chớp mũi nàng.

Minh Nguyệt nhắm hai mắt, cảm thụ được đứa trẻ chỉ thuộc về chính mình, khéo miệng nhẹ cười, rồi chậm rãi nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói:

- Hoàng thượng đến chỗ cung phi khác đi, nô tỳ bây giờ đã quen một mình một người rồi...

Tay Ngự Hạo Hiên cứng đờ, lập tức buông ra, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Minh Nguyệt đang nhắm chặt mắt. Một lúc, nhú mày kiếm, ngồi trước tháp thượng nhất thời đứng dậy, sau đó không quay đầu bước ra khỏi điện, phịch một tiếng đóng cửa lại

Hồi lâu, chỉ còn tiếng mưa phùn và tiếng gió ngoài cửa sổ cùng ánh nến không ngừng lay động....

Minh Nguyệt chậm rãi mở mắt nhìn trong điện tĩnh lặng, cảm giác cả thân thể và tinh thần đều lạnh. Nàng chậm rãi đứng dậy, bàn tay trắng nõn vỗ về khối phượng bội trong áo, rút ra một bản vẽ da dê, nhẹ nhàng mở ra. Ánh nến lay động không ngừng. Ngón tay xẹt qua đường gồ ghề trên bản vẽ, đôi mắt trong suốt mà lạnh lùng nhìn hình xăm kia như đem vận mệnh thu hết vào đáy mắt. Sau đó, đi xuống tháp thượng, đốt đi mật đồ kia...

Tiêu Đồng đẩy cửa mà vào, trong tay bưng thức ăn, thấy Minh Nguyệt ngẩn người trước nến liền cười, đặt đồ ăn trên bàn, cầm một chiếc áo cừu khoác lên vai Minh Nguyệt, hưng phấn nói:

- Tiểu thư, hôm nay, Tiêu Đồng cho Thục Phi hạ mã uy, nhưng lại nói cho nàng Hoàng thượng sai Bùi ngự nữ ngủ lại Trường sinh điện, để nàng bị bêu xấu trước mặt Thái hậu.

Sau đó đỡ Minh Nguyệt đến trước bàn nói nhỏ:

- Có lẽ bây giờ Thục phi đang ở Khôn trử cung bị Thái Hậu giáo huấn rồi, ha ha....

Minh Nguyệt nhẹ cười một tiếng, nói:

- Tiêu Đồng bây giờ có thể một mình đảm đương mọi chuyện, ta cũng yên tâm

Nói xong, hơi thở dài. Không nghĩ chốn hồng tường bốn phía này thật sự có thể biến một nữ tử vốn đơn thuần thành một quái vật đầy tâm cơ, nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi tiếc cho Tiêu Đồng, nhưng cười nói:

- Tiêu Đồng theo Mộ Tuyết tiến cung là vì Như Nguyệt sao?

Tiêu Đồng đang gấp đồ ăn cho Minh Nguyệt, ý cười trên mặt hơi đông lại, sau đó có chút mát mát nói:

- Tiểu thư đánh giá cao Tiêu Đồng rồi, kì thật lúc trước nếu không có Như Nguyệt tỷ tỷ nói cho Tiêu Đồng, tiểu thư chính là nàng dùng “Nghịch thiên luân hồi” mà tìm được, Tiêu Đồng lúc đó đã sớm mang Như Nguyệt xa chạy cao bay chứ không phải ở đây thận trọng thiết kế mọi chuyện này. Mọi cách là vì nàng lấy được ngai vàng chính cung...

Nói đến phù chú, Minh Nguyệt có chút hứng thú, nàng từng đọc nhiều bút kí của những tiền bối trộm mộ mà nhìn đến “nghịch thiên” phù chú linh tinh nhưng không nghĩ chính mình có thể nghịch thiên mà xuyên qua. Nàng nhẹ ấn trán, nhìn Tiêu Đồng nói nhỏ:

- Ta nghe Như Nguyệt nói, Nghịch thiên phù chú là bùa pháp tổ truyền của Mộc thị, Tiêu Đồng đã thấy chưa?

Tiêu Đồng gấp thức ăn cho Minh Nguyệt hơi dừng lại động tác, nhú mi như Minh Nguyệt đang nói đùa, nàng khẽ cười:

- Tiểu thư đang nói gì vậy, Mộc thị làm gì có cái gì Nghịch thiên kia... đó không phải là khi Hoàng thượng ban sính lễ cho Mộc thị thì tự triệu kiến đại nương ban cho sao? Từ bao giờ lại thành Mộc thị tổ truyền?

Minh Nguyệt cả kinh, kinh ngạc nhìn Tiêu Đồng, vẻ mặt trầm ngưng, sắc mặt khó nhìn, nắm tay Tiêu Đồng nói:

- Người nói cái gì?

Tiêu Đồng thấy thần sắc Minh Nguyệt mà hoảng sợ, nhưng ý thức lại nói:

- Thật đó, tiểu thư, Tiêu Đồng nhớ rất rõ, lúc đó ta vô ý nhìn trộm được đại nương tự mình tiếp giá, sau khi đại nương trở về còn hơi mất hồn, hình như nói cùng phụ thân là Hoàng thượng ban cho bà một phù chú, muốn bà đưa cho Như Nguyệt tỷ tỷ làm đồ cưới, hơn nữa còn dặn dò Như Nguyệt tỷ tỷ cái gì...

Minh Nguyệt nghe xong Tiêu Đồng nói, nhất thời cảm giác tai ù đi, kinh ngạc, khiếp sợ nhưng lại càng nghi hoặc mà lại vô lực, trong lòng như bị vết sạch. Nguyên bản những nhận định trước kia lại bị phủ nhận, khiến nàng như không tìm được phương hướng...

Nhưng chỉ một lát, Minh Nguyệt liền tĩnh tâm, cẩn thận phân tích, nếu phù chú thực sự là Hoàng thượng ban cho, như vậy những lời Như Nguyệt nói với nàng là do Ngự Hạo Hiên lừa dẫn đường cho Mộc phu nhân để Như Nguyệt nói với nàng, như vậy....

Sắc mặt Minh Nguyệt càng thêm khó coi, cả người như rơi vào bẫy vô hình, nàng nhíu mi, phiền chán đi về phía cửa sổ, bàn tay trắng nõn vịn lên khung cửa thở dốc. Như Nguyệt yêu Ngự Hạo Hiên như thế mà Ngự Hạo Hiên lại cũng yêu Như Nguyệt, cho nên... cho nên Ngự Hạo Hiên sẽ không đặt bẫy Như Nguyệt, như vậy, tất cả nên giải thích ra sao?

- Tiểu thư?

Tiêu Đồng hơi lo lắng nhìn bóng Minh Nguyệt, định bước lên đỡ nàng lại bị nàng cản lại. Chỉ thấy Minh Nguyệt nhắm mắt, hít sâu một hơi, sau đó dần dần bình ổn lại cảm xúc của mình, trong trẻo mà lạnh lùng nói:

- Tiêu Đồng, ta muốn yên lặng một chút

Nàng phải suy nghĩ chuyện mà mình vốn xem nhẹ nhưng lại cực kì trọng yếu này...

76. Q.2 - Chương 77: Hậu Cung Phong Vân (11)

Canh ba, tiếng trống canh điểm, tiếng sét đánh theo mưa đêm mông lung truyền đến.

Trong lãnh cung, một ngọn nến leo lét, càng thêm lạnh lùng, tiêu điều, mưa phùn từ mái hiên rơi xuống, làm bề cửa sổ cũng ướt.

Trong phòng hỗn độn rách nát, Tiêu Đồng váy dài xanh biếc đứng trước giường nhìn Như Nguyệt, nhìn dung nhan xinh đẹp lại tái nhợt của nàng, cầm chiếc lược ngà voi khắc phượng đặt vào tay Như Nguyệt. thấp giọng nói:

- Như Nguyệt tỷ tỷ, đây là thứ Hoàng thượng ban cho tiểu thư, tiểu thư muốn ta mang đến tặng tỷ.

Dung nhan tái nhợt của Như Nguyệt không một chút huyết sắc, tóc đen xõa xuống vai, đôi mắt nhìn xuống, nhìn chiếc lược ngà khắc phượng trong tay Tiêu Đồng, đột nhiên trong mắt như có sương mù. Nàng vội giật lấy, lệ chảy dài, mạnh mẽ nhìn Tiêu Đồng, nức nở nói:

- Tiên Nhi, người nói cái gì? Người nói cái này Hoàng thượng đưa cho Mộ Tuyết?

Giọng Như Nguyệt khàn khàn, đôi mắt xinh đẹp lóe ra sự bối rối, không thể tin được, bàn tay cầm lược run run, môi tái nhợt cắn chặt,

Tiêu Đồng có chút không hiểu, không biết nên làm thế nào, nàng lấy khăn lụa lau nước mắt cho Như Nguyệt, an ủi:

- Như Nguyệt tỷ tỷ, người đừng như vậy, không phải chỉ là một cái lược thôi sao? Có cái gì quý.

Chỉ là một cái lược tiểu thư không cần sao Như Nguyệt tỷ tỷ lại thương tâm như thế.

- Khi còn thiếu niên, tình không biết từ đâu mà đến chỉ nghĩ cuối cùng sẽ tươi đẹp

Như Nguyệt đột nhiên rơi nước mắt nỉ non nói, nàng đột nhiên nhắm mắt lại, vẻ mặt đau thương khiến Tiêu Đồng và Xảo Nhi đang đứng gác ngoài cửa cũng không nhịn được mà khóc theo, không biết vì sao nàng lại thương tâm như thế.

Như Nguyệt cầm chặt cây lược chậm rãi nhìn nó, hoảng hốt nhớ lại ba năm trước kia, tận mắt thấy hắc tử mĩ điêu khắc từng đao, từng đao.

- Hoàng thượng, đây là cho Như Nguyệt sao? (hơi tưởng bở)

Như Nguyệt một thân tố khiết, rúc vào lòng đế vương, khuôn mặt xinh đẹp mềm mại, si ngốc cười, bàn tay trắng nõn vỗ về vỗ khác, nhíu mày, nghi hoặc nói:

- Hạo Hiên, sao chiếc lược này chỉ khắc đuôi phượng.

Cho tới giờ nàng còn chưa nhìn thấy đồ trang sức nào chỉ khắc một nửa. Tuy rằng đuôi phượng kia xinh đẹp động lòng vô cùng nhưng lại khiến người ta cảm giác không trọn vẹn, không phù hợp.

Ngự Hạo Hiên ôn nhu cười, nhìn khuôn mặt xinh đẹp không cần son phấn của Như Nguyệt, nhỏ giọng nói:

- Đợi đến lúc, tự nhiên trầm sẽ khắc trọn vẹn,

Rồi nhắm mắt hôn lên trán Như Nguyệt, sau đó kéo nàng vào lòng.

Như Nguyệt cười mềm nhẹ, bàn tay trắng nõn để trước ngực đế vương, ánh nến tắt, gió nhẹ lay động thối bay vạt áo hai người. Tóc Như Nguyệt bay phất phơ trong gió, đẹp mộng lung.

Bỗng nhiên, Như Nguyệt như là nhớ tới cái gì, làm nũng cười khanh khách, ôm cổ đế vương, nghịch ngợm nói:

- Hạo Hiên, Như Nguyệt muốn cùng Hoàng thượng ở tại Trường Sinh điện, Như Nguyệt không muốn mỗi ngày một mình đợi người ở Vị Ương điện

Nàng không hiểu vì sao, từ sau khi đại hôn, đế vương sủng nàng, thương nàng, thậm chí cho phép nàng gọi tên hắc, nhưng lại không cho phép nàng bước vào Trường sinh điện mà bản thân hắc sẽ không ngủ lại Vị Ương điện qua đêm.

Mâu quang đế vương hơi đình trệ, đẩy tay Như Nguyệt ra, đứng dậy đi về phía cửa sổ, mâu quang thâm trầm nhìn Vọng Nguyệt đài ở sau hoa viên. Vẻ mặt như là đang cân nhắc một chuyện khó khăn.

Như Nguyệt trở mắt nhìn bóng dáng anh tuấn kia, hơi mất mát cúi đầu, mím môi hồng, khuôn mặt xinh đẹp như có mấy phần ủy khuất. Nàng đi lên phía trước, ôm lưng đế vương từ phía sau, ôm thắt lưng hắc, miễn cưỡng cười vui cợt cợt, rồi nói:

- Hạo Hiên, lược của người còn chưa đưa cho Như Nguyệt.

Ngự hạo hiên quay đầu, đôi mắt đen thâm trầm nhìn Như Nguyệt rồi hơi chần chừ nhưng cũng sủng nịnh kéo nàng vào lòng, đặt cằm lên trán nàng. Rồi nhẹ nhàng nói:

- Đợi... (có mà là hãy đợi đấy thì có)

Ngự Hạo Hiên đột nhiên dừng lại rồi ôm nàng vào ngực, khàn khàn nói:

- Chờ trầm khắc xong.

Nhưng là, một chiếc lược khắc cũng hơn ba năm...

Như Nguyệt xuất thần nhìn chiếc lược ngà voi, ngày xưa đẹp đẽ vẫn còn rõ ràng trước mắt mà nay cảnh còn người mất. Không nghĩ Hạo Hiên của nàng lại đem chiếc lược khắc xong cho Minh Nguyệt, hắc lại...

Tiêu Đồng nghe được ý của Như Nguyệt, trong khoảnh khắc khó nói được gì, nàng đứng dậy cũng không an ủi, chỉ có thể lui ra xa, nhưng không ngờ Như Nguyệt gọi giật lại. Tiêu Đồng quay đầu, đã thấy Như Nguyệt cầu xin nhìn nàng, nức nở nói:

- Đưa ta đi gặp Hoàng thượng, ta muốn gặp Hoàng thượng.

Tiêu Đồng trở mắt kinh ngạc nhìn thần sắc kiên định của Như Nguyệt, trong thời gian ngắn không biết nên phản ứng ra sao, lúc này, Xảo Nhi ở bên ngoài lo lắng chạy đến trước mặt Như Nguyệt:

- Tiểu thư không thể, tiểu thư, việc này vạn vạn không thể, tẩm cung Hoàng thượng sao có thể xông loạn?

Nhưng không nghĩ Như Nguyệt lại xốc mạnh chần, xuống giường, cơ thể suy yếu cơ hồ không chống được nhưng vẫn lao đảo đi về phía Tiêu Đồng, hỗn hỗn nói:

- Tiên Nhi, ta thật sự không thể chờ, ta muốn gặp Hoàng thượng, bây giờ ta muốn gặp Hoàng thượng.

Hạo Hiên của nàng đã thay lòng đổi dạ, Hạo Hiên của nàng đã yêu người khác, làm sao có thể, làm sao có thể....

- Tiểu thư, ngài đừng như vậy

Xảo Nhi hoảng sợ, nhưng Như Nguyệt vẫn khóc, gắt gao kéo áo Tiêu Đồng, sau đó quỳ xuống:

- Tiên Nhi, cầu người dẫn ta đi gặp Hoàng thượng, ta phải thấy hắn, ta nhất định phải gặp hắn.

Xảo Nhi thấy Như Nguyệt kiên trì như vậy, tim như bị xé nát, vì thế cũng quỳ gối trước mặt Tiêu Đồng, nước mắt nói:

- Nhị tiểu thư, người đưa Đại tiểu thư đi thôi, nếu thật sự có chuyện đại tiểu thư cũng không khai ra người, coi như Xảo Nhi cầu người.

Nói xong Xảo Nhi dập đầu xuống sàn lia lịa.

Tiêu Đồng kinh hãi, bước lên nâng chủ tớ hai người dậy nhưng không ngờ Xảo Nhi và Như Nguyệt lại cố chấp như vậy, Tiêu Đồng khó mà từ chối đành cắn răng nói:

- Được ta mang người đi.

77. Q.2 - Chương 78: Hậu Cung Phong Vân (12)

Hồng cảm địa, y tùy bộ trứ, đập bộ kim lữ hài, tâm tiêu tạt bộ tẩu

Ái thành hận, tăng kỷ hà thời, phong hoa dĩ điều tạ, hồng nhan đoạn thừa ân.

(gắm hồng, y phục theo bước chân mà nhả lại, hài lụa bước, nóng lòng đi tới)

Yêu biến thành hận, không lâu, nhan sắc héo tàn, hồng nhan không còn được ân sủng)

Nửa đêm mưa gió không ngừng, bóng đêm mờ mịt, hàn khí bức người

Trong Trường sinh điện, Minh Nguyệt một thân váy dài nguyệt sắc, ngồi trước giường nhìn dung nhan đế vương ngủ say, hơi nhịu mày thanh, bàn tay trắng nõn vỗ về đôi mày kiếm hơi nhịu lại, nhưng tay ngọc vừa chạm đến làn da nóng rực kia lại như bị kinh hãi mà rút về. Nhưng ngay sau đó, cổ tay trắng nõn lại bị bàn tay kia nắm lấy.

Trái tim hơi động, Minh Nguyệt cả kinh nhưng lại phát hiện đôi mắt vốn bình tĩnh kia lúc này lại đang mê mang nhìn nàng, sau đó lại ôn nhu cười, kéo nàng vào lòng khiến Minh Nguyệt đành nằm cùng hắn trên giường. Bàn tay to nắm lấy eo lưng mảnh khảnh của nàng hơi thở ấm áp phả lên trán nàng.

Trong không khí mùi rượu nhẹ nhàng, dần đặc lại. Bàn tay trắng nõn của Minh Nguyệt để trước ngực đế vương, muốn đứng dậy nhưng lại sợ quấy rầy hắn.

Lúc ở ngoài điện, ngự tiền thị nữ đã báo cho nàng, Hoàng thượng uống khá nhiều rượu, say đến bất tỉnh nhân sự, Minh Nguyệt lúc đầu còn không tin vì nàng nhớ khi yến hội đón Lãnh Cô Vân, Khuynh Thành quận chúa, hắn cùng bách quan đối ẩm, uống rất nhiều nhưng sắc mặt không hề thay đổi, lời nói rành mạch. Nhưng không nghĩ, khi nàng đến điện hỏi thăm lại thấy hắn đang được Tàn công công đỡ lên giường

- Hoàng thượng.

Minh Nguyệt gọi khẽ, ngẩng đầu nhìn cằm đế vương, định nói gì nhưng lại bị hắt ôm càng chặt, sau đó bàn tay hắt gỡ trâm ngọc trên tóc nàng, mái tóc mây phi tán trên nệm vàng, quần quanh cánh tay hắt.

- Dừng giận

Ngự Hạo Hiên đột nhiên nhẹ nói, luồn ngón tay vào tóc nàng, kéo nàng nhìn thẳng vào hắt, đôi mắt có chút tơ máu lóe ra dưới ánh nến, bạc môi dừng lại trên trán nàng, hôn lên mặt nàng, giọng nói pha mùi rượu, nỉ non:

- Minh Nguyệt, xin lỗi.

Trái tim Minh Nguyệt mềm mại xuống nhưng lại có mấy phần đau đớn, mi dài run rẩy, hơi cọ vào mặt hắt không nhìn tới đôi mắt đã khiến mình bị hãm sâu, nhưng trong mắt vẫn không khong chế được mà dâng lên mấy phần sương mù, khẽ cắn môi, nhỏ giọng nói:

- Nô tì không dám tức giận

Tay Ngự Hạo Hiên đang chơi đùa tóc nàng đột nhiên cứng đờ, kinh ngạc nhìn nàng, trong bóng tối, tuần dung không chút khí phách hiện lên sự bối rối khó có thể nhận ra, rồi mạnh mẽ nghiêng người ôm nàng, giống như nàng là bảo bối bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi, hơi thở hỗn độn vui lấp trong tóc nàng.

- Trầm say

Giống như đang biện giải cho sự thỏa hiệp của mình, giọng hắt khàn khàn, rồi như đang phát tiết sự tức giận, nắm chặt cằm nàng, cường ngạch bắt nàng nhìn hắt, lạnh giọng, tràn đầy mùi rượu nói:

- Là người nhớ trầm nên ở trên giường trầm, không phải trầm đi tìm người.

Minh Nguyệt nhìn nam tử trước mắt, có chút khó hiểu, muốn giãy dụa đẩy hắt ra nhưng Ngự Hạo Hiên đã sớm nhìn thấu lòng nàng, lại đem nàng ôm vào lòng mình, tay chà xát lung tung trên người nàng như là không biết nên ôm ở đâu mới có thể phòng ngừa nàng rời đi.

Minh Nguyệt thở dốc, giãy dụa, nhưng càng như thế lại càng khiến mình trầm luân trong lòng hắt. Mùi rượu và Long tiên hương quần quanh trên trán nàng khiến nàng hơi dừng lại. Nhắm mắt, tay đặt trước ngực Ngự Hạo Hiên rụt lại, ôm lấy bụng mình, hơi hoa mắt nói:

- Hoàng thượng, nô tỳ có thai.

Bàn tay hắt dừng lại nhưng vẫn gắt gao ôm lấy nàng, tay hắt đặt bên hông nàng hơi cứng ngắc nhẹ lơ lửng, lúc sau, hắt khàn khàn:

- Minh Nguyệt, ta..

Đôi mắt nóng rực nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, chân thật mà ngưng trọng:

- Về sau ngủ ở đây, được chứ!

Trái tim run lên, tất cả sự chua xót tràn lên cổ, đôi mắt trong suốt nhìn đôi đồng tử đã hóa thành màu lam, muốn nói gì, cổ đột nhiên cảm giác man mát. Minh Nguyệt ngẩn ra, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào, vạt áo trước ngực nàng đã bị hắt xả ra, bàn tay kia lại không ngừng vuốt ve nàng.

Nháy mắt hiểu ra, Minh Nguyệt hơi kinh hoảng muốn chặn lại hắt nhưng lại bị hắt mạnh mẽ đẩy ra. Môi lạnh phủ lên trán nàng, cuối cùng hôn xuống chiếc cổ thon mềm của nàng đột nhiên giống như điên cuồng mà chắc nịch, bất kể Minh Nguyệt giãy dụa, phản kháng.

- Không cần

Trong lòng Minh Nguyệt đột nhiên sợ hãi, Ngự Hạo Hiên điên cuồng cần rõ như vậy nàng không hề quen thuộc, cho nên nhất thời thấy rất rối loạn chỉ có thể dấy dụa. Không cần được hắt nàng càng giãy thì Ngự Hạo Hiên càng phóng dăng, càng vội vàng.

Bàn tay to đặt trên thắt lưng nàng, bắt ngờ nhẹ vỗ về bụng dưới (hơ) nàng. Khi Minh Nguyệt nghĩ sẽ phát sinh chuyện nàng không thể thừa nhận thì Ngự Hạo Hiên lại cứng nhắc dừng lại. Môi lạnh dừng trên ngực

nàng, trầm trọng thở hổn hển. Lúc sau, hắn mới dùng chân bông quần lấy nửa thân trên của nàng, nhắm mắt ôm chặt nàng.

Minh Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơn, nhưng cũng không dám động đây, sau một lúc lâu, Ngự Hạo Hiên mới thở đều lại. Hắn lại vỗ về cần cổ trắng nõn của nàng, tham lam đến gần nàng, ngửi mùi lạnh hương trên người nàng.

Trong Tẩm tâm cung, Tiêu Đồng đỡ một nữ tử mặc váy dài tổ khiết đi nhanh đến Vị Ương cung, trong tay nắm chặt kim bài Minh Nguyệt đưa cho nàng, không nhìn được run rẩy. Nàng không biết mình đưa Như Nguyệt tiến cung là đúng hay sai nhưng bất luận thế nào, lúc này đã không thể vãn hồi lại.

Tẩm Tâm cung bình thường vốn không có nhiều người qua lại, nửa đêm lại càng lạnh lùng. Trong Vị Ương điện chỉ có ánh nến nhẹ lay lắt, cột đá kim bích huy hoàng lại càng thêm quý dị như khiến người ta mất đi hô hấp. Trái tim Tiêu Đồng như treo trên cổ họng, nàng cầm lấy tay Như Nguyệt, chạy về phía trước.

Như Nguyệt nhẹ ôm ngực, thở dốc bước vào cung điện đã từng quen thuộc, càng tiến gần tẩm điện để vương lại càng thấy bất an. Nàng đột ngột dừng chân, đỡ lấy vách tường chạm khắc, né khỏi tay Tiêu Đồng, che miệng ho khan, chân mềm nhũn như sắp ngã.

Tiêu Đồng cả kinh vội dừng chân, nâng Như Nguyệt dậy, nhưng Như Nguyệt lại nhanh khoát tay áo, ánh mắt bất an nhìn ánh nến leo lét trong Trường sinh điện, tay cầm chặt khăn lụa, không biết vì sao, trong lòng nàng như lửa đốt.

- Như Nguyệt tỷ tỷ

Tiêu Đồng nhíu mi nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, đau lòng lau mồ hôi trên trán nàng:

- Tỷ tỷ, sắc đến Trường Sinh điện rồi, sao người không đi?

Không phải nàng muốn gặp Hoàng thượng, vì sao cách Hoàng thượng có vài bước lại dừng bước?

Như Nguyệt nhìn Trường sinh điện, trong lòng nhất thời trở nên hỗn loạn, rồi sau đó nhắm mắt như rất kiên định, cố sức đi đến trước cửa Trường sinh điện.

Tần công công giữ trước cửa hơi gật gù, nghe thấy tiếng bước chân lập tức tỉnh lại, nhưng vừa quay đầu, nhìn thấy nữ tử trước mắt, kinh ngạc không nói ra lời. Nhưng nữ tử kia lại bình tĩnh dị thường.

- Ta muốn gặp Hoàng Thượng

Tần công công ngây người, nhìn thấy Tiêu Đồng đứng sau Như Nguyệt lại càng kinh ngạc, hắn chỉ phát trần vào Tiêu Đồng nói:

- Người, người, tiểu nha đầu, người không muốn sống?

Tiêu Đồng cúi đầu, bước lên, khẩn cầu:

- Tần công công, Như Nguyệt tiểu thư muốn gặp Hoàng thượng, ngài khai ân cho nàng vào đi, nô tỳ nghĩ có lẽ Hoàng thượng cũng muốn gặp Như Nguyệt tiểu thư (phá đám, ghét !)

Tần công công nhìn thần sắc Như Nguyệt như nếu không gặp được thì sẽ tự sát, kéo Tiêu Đồng sang một bên nói:

- Tiêu đồng nha đầu, người điên rồi, Đức phi nương nương ở trong điện, người đây là..

Rồi sau đó mạnh mẽ ngăn đầu nhìn phía tiêu đồng, nghi hoặc:

- Người... người làm sao mà biết Như Nguyệt quý phi?"

Đức phi? Nhất thời Tiêu Đồng giật mình, nàng vội quay đầu nhưng phát hiện Như Nguyệt đang đau đớn nhìn bọn họ, nhất định là đã nghe những lời họ nói. Sau đó, hai người chưa hoàn hồn thì đã mạnh mẽ đẩy cửa điện ra.

- A!

Tần công công sợ hãi kêu lên. Tiêu Đồng vội bịt miệng hắn nhưng cũng không kịp nữa.

Trong đại điện, mây kiếm Ngự Hạo Hiên vừa động, mở mắt nhưng theo bản năng vội ôm Minh Nguyệt vào lòng, giọng nói trầm thấp pha tức giận:

- Ai?

Tần công công hồn phi phách tán, hấn vừa định lên tiếng trả lời, lại bị Tiêu Đồng kéo ra nội điện. Tần công công xụi lơ trên sàn bằng, không nhúc nhích.

Trong điện lạnh lùng, sắc mặt Như Nguyệt tái nhợt nhìn hai người ôm nhau trên giường, run rẩy, nước mắt rơi xuống, run run quỳ lên mặt đất, khóc:

- Làm sao có thể? Các người làm sao có thể?

Rồi sau đó không thể áp chế khóc lớn.

Trên giường, cả hai người đều giật mình, Minh Nguyệt mở to mắt, nằng đẩy Ngự Hạo Hiên ra, nhìn thân ảnh bé nhỏ trước ngự án, trong lòng như bị vây hãm, đau đến khó thở.

Nàng làm sao có thể? Minh Nguyệt hốt hoảng. Nàng định tới giải thích nhưng lại bị Ngự Hạo Hiên kéo lấy, phát hiện đôi mắt Ngự Hạo Hiên cũng có mấy phần bối rối, đôi đồng tử đen như đêm gất gao khóa trụ nàng.

Minh Nguyệt không rõ hấn có ý gì, nhưng trong lòng có cảm giác đau khó nhin. Nàng nằm bất động trên giường rồi nhìn Ngự Hạo Hiên bước xuống, ôm lấy Như Nguyệt đang khóc, đi ra ngoài điện.

Trong đêm đen, có cái gì trong lòng phá ra.

Ngoài điện mưa gió, trên giường, vị trí ấm áp bên cạnh dần dần lạnh đi. Mưa bụi tí tách rơi trên bệ cửa sổ, hắt vào nền đá cẩm thạch.

Minh Nguyệt nằm trên giường, thất thần nhìn đỉnh trướng vàng, nước mắt không biết từ khi nào rơi xuống. Một lúc, nàng chậm rãi đứng dậy, dựa vào mép giường, mâu quang nhìn về phía cánh cửa chưa kịp đóng lại rồi như mất hồn, chân đất đi xuống sàn lạnh như băng, sửa sang lại xiêm y, bước ra cửa điện, đi về phía Vị Ương điện mới thấp đèn đuốc sáng trưng kia.

Nhưng đến giữa đường, chân lại giẫm phải cái gì khiến nàng đau đớn dừng bước. Gió lạnh thổi đến, Minh Nguyệt run mình. Mâu quang thất thần nhìn đến chiếc lược ngà khắc phượng dính đầy máu.

Trong chớp mắt, Minh Nguyệt thất thần, lúc sau mới nhớ đây là thứ nàng sai Tiêu Đồng đưa cho Như Nguyệt. Nàng kinh ngạc cúi người nhặt lên, nắm trong tay nhìn, ở chân bị đau lan ra toàn thân. Điện đã đóng cửa kia, hai bóng người đang ôm nhau, lược ngà rơi xuống đất.

78. Q.2 - Chương 79: Hậu Cung Phong Vân (13)

Ánh nền lập lờ, trong điện hôn ám, trên ột tia chớp xé rách bầu trời, tiếng sấm ầm ầm.

Trường bào gấm lụa rơi trên sàn cẩm thạch, Minh Nguyệt chân trần bước từng bước trở về. Thân ảnh yêu kiều nhỏ nhắn ẩn hiện trong tia chớp lúc sáng lúc tối, cuối cùng biến mất trong bóng tối

Khi còn thiếu niên, tình không biết từ đâu mà tới, một lần mà sâu nặng, hận không biết vì sao, mà tình hết hi vọng.

Trong Vị Ương điện, Như Nguyệt nhào vào lòng Ngự Hạo Hiên khóc lên, tựa như dùng hết sức lực mà ôm chặt để vương, thân mình lạnh như băng run lên nhẹ nhẹ. Tóc dài phân tán, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn mềm mại, đáng yêu.

Thân thể Ngự Hạo Hiên cứng đờ, hai tay buông thõng bên người, máy kiếm nhú chặt, đôi mắt như đêm thâm trầm nhìn ánh nền lay động, bạc môi khẽ nhếch, khuôn mặt tuấn mỹ không chút biểu tình.

Hồi hâu, hần mới chậm rãi cúi nhìn nữ tử trong lòng, cứng ngắc mà lại có chút đau thương vuốt ve mái tóc nàng. Sau đó nâng khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, nhìn vào đôi mắt đầy bi thương và tình yêu, trầm thấp nói:

- Đừng khóc.

Như Nguyệt nhìn hần vẫn sững nịnh như trước, lệ càng rơi nhiều, vì sao hần vẫn nhìn nàng như vậy mà lại không hề cố kị (để ý) mà ôm Mộ Tuyết. Cấn chặt môi dưới, mạnh mẽ đâm vào ngực Ngự Hạo Hiên, khóc nói:

- Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Nói đến câu cuối thậm chí còn như rống giận. vì sao? Vì sao? Vì sao hần lại ôm Mộ Tuyết như vậy, từ trước đến giờ hần chưa bao giờ ôm nàng trên giường?

Thần sắc Ngự Hạo Hiên khó mà hình dung, không có bất kì cảm xúc gì, mâu quang thâm trầm khi này còn chút sững nịnh đã biến mất. Giọng nói khàn khàn trong đêm tối như trêu chọc lòng người:

- Như Nguyệt đừng khóc.

Như Nguyệt dần ngừng khóc tựa như trước kia. Cho dù bị trăm ngàn ủy khuất, chỉ cần hần nói một câu nàng đều ngừng khóc. Đôi mắt đầm lệ chứa đầy tình yêu say đắm nhìn nam tử trước mắt, bàn tay trắng nõn kéo ngực áo mình, nức nở nói:

- Hạo Hiên, người có còn cần Như Nguyệt không?

Đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Ngự Hạo Hiên, nước mắt, lại muốn tuôn rơi.

- Cần

Thanh âm trầm thấp khàn khàn, Ngự Hạo Hiên chậm rãi ôm Như Nguyệt, nhưng mâu trung trầm tĩnh lại hiện lên một tia đau đớn, sau đó nhắm mắt lại, lạnh lùng nói:

- Vĩnh viễn trầm đều cần Như Nguyệt.

Lệ rơi không ngừng đột nhiên ngừng lại, nàng trợn to mắt ngẩng đầu muốn nhìn mặt đế vương. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại từ từ rời khỏi nàng, không quay đầu bước ra đại điện, quay lưng về phía nàng, hồi lâu mới cứng ngắc nói:

- Nghỉ ngơi sớm đi

Sau đó từng bước rời đi.

Như Nguyệt lắc đầu, nàng chạy ra đại điện, khóc nói:

- Đừng đi, Hạo Hiên, đừng đi

Nhưng bước chân đế vương cũng không ngừng lại, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Cửa Trường sinh điện “chi nha” một tiếng rồi bị đẩy ra, một thân ảnh màu vàng dồn dập bước vào trong, đóng sầm cửa lại. Ánh nến đã tắt, một chiếc lược ngà khắc phượng đầy máu rơi giữa điện. Tiếng lụa sột soạt, trống vàng lay động. Minh Nguyệt nằm trên giường bị Ngự Hạo Hiên nắm chặt bắp vai, thân mình bị kéo dậy, sau đó nhìn vào mắt Ngự Hạo Hiên đầy sự tức giận, dường như đang cố liều mạng mà dụ lại, trầm giọng nói:

- Vì sao không tiến vào?

Đôi mắt Minh Nguyệt trong trẻo mà lạnh lùng nhìn hần, đột nhiên nàng cười. Tiếng cười mềm nhẹ trong màn đêm càng rõ sự bị thương. Nàng hít sâu một hơi, chầm chậm nói:

- Hoàng thượng ý là chỉ ở đâu?

Rồi vươn tay khẽ vuốt ngực hần, dừng lại ở vị trí của tim, lạnh lùng nói:

- Là ở đây? Hay là ở đó

Nói rồi Minh Nguyệt chỉ tay ra ngoài đại điện.

Ngự Hạo Hiên nhìn nàng như đang rời đi càng lúc càng xa, tay nắm vai nàng càng dùng sức khiến Minh Nguyệt đau đến rơi nước mắt. Sau đó, kéo nàng vào lòng mình, bàn tay luồn vào tóc nàng, mạnh mẽ ôm chặt. Hắn khiến nàng ngửi thấy mùi hoa nhài của Như Nguyệt lưu lại trên người hắn, rồi kề sát mặt nàng, nghiêng rằng nói:

- Khổ sở trong lòng sao? Vừa nãy trẫm hôn nàng ấy.

Mâu quang Minh Nguyệt tối sầm lại, nước mắt chảy dài từ khóe mắt, nhắm mắt lại, không nhìn hắn, quên đi sự đau đớn ở vai, tóc, khóe miệng tràn ngập ý cười:

- Vốn dĩ Hoàng thượng đã hôn rất nhiều nữ nhân...

Nhưng câu này lời còn chưa xong, môi Minh Nguyệt đã bị đôi môi lạnh băng kia hôn, không có lẽ không phải hôn mà là cắn. Mang theo đau đớn và tra tấn mà cắn, cho đến khi môi Minh Nguyệt chảy máu hắn mới tàn nhẫn dừng lại. Lưỡi lạnh băng liếm vết máu trên môi nàng.

Rồi sau đó, hắn mạnh mẽ nắm lấy tay Minh Nguyệt đặt trên vạt áo mình. “xoạt” một tiếng, xiêm y nửa người bị kéo xuống, Minh Nguyệt kinh hãi nhưng bỗng dưng mở to mắt. Đôi mắt vốn bình tĩnh không gọn sóng lại hiện lên một tia sợ hãi. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại cầm tay nàng để lên ngực mình. Giọng nói vừa chứa sự tức giận và hận ý:

- Minh Nguyệt, ngươi có biết khi trẫm biết tên ngươi là Minh Nguyệt, trong lòng có suy nghĩ gì không?

Minh Nguyệt ngạc nhiên, hai tròng mắt không tự chủ được nhìn đôi mắt lam của hắn, nhưng lại bị hận ý trong đó làm giật mình, bên tai nghe hắn gần từng chữ:

- Trẫm nghĩ, có phải lời nguyên trong vận mệnh của trẫm có thể giải khai. Có phải thật sự Như Nguyệt dùng phù chú mà Thánh Tổ dùng để che đậy sự oán hận của Minh Nguyệt Quý phi đưa tới người giải trừ ma chú, giúp trẫm giải thoát khỏi ma chướng không có tình yêu

Hắn nhìn đôi mắt kinh ngạc của nàng, nắm chặt tay nàng, dùng sức gõ mạnh vào ngực mình. Đôi mắt đột nhiên lạnh lùng, trầm thấp nói:

- Nhưng ngươi lại không thể giải trừ ma chướng trên người trẫm. Khi trẫm đánh mất trái tim mình rồi nhưng vẫn như trước, chỉ có thể dựa vào Như Nguyệt để sinh tồn, ngươi lừa trẫm

Sau đó mạnh mẽ hất tay Minh Nguyệt ra, xuống đường, xô tất cả tấu chương trên ngự án xuống đất, một chưởng chém ngự án kia làm đôi.

Phịch một tiếng, ngoài cửa tiếng sét ầm ầm. Dưới ánh nến, người kéo xiêm y nửa người xuống, bên ngực trái, trên da thịt mơ hồ có một dấu hiệu hình rồng.

Hô hấp của Minh Nguyệt như ngưng lại, nàng trợn mắt nhìn dấu hiệu trên khuôn ngực không ngừng phập phồng của Ngự Hạo Hiên. Bàn tay trắng nõn mạnh mẽ nắm chặt nệm vàng, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Long bội! Minh Nguyệt nhẹ mấp máy hai chữ này nhưng vô luận thế nào cũng không phát ra tiếng. Nàng ngơ ngác nhìn long ấn trên ngực Ngự Hạo Hiên giống hệt long bội bên người Ngự Húc. Làm sao có thể? Diêm vương nói sau khi Thánh tổ qua đời long bội cũng biến mất, vậy mà lại khắc ở ngực trái Ngự Hạo Hiên, làm sao có thể?

Ngự Hạo Hiên đứng thẳng trong đại điện, cuồng phong thổi qua cửa sổ, ánh nến tắt phụt.

Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Hiên trong bóng đêm, không dám tin bước xuống giường, từng bước từng bước đi về phía hắn. Bàn tay lạnh lẽo run run nâng lên, ngón tay vuốt ve ấn kí trước ngực hắn, lại phát hiện đúng là ấn kí kia đột nhiên lồi lên. Nàng muốn hỏi cái gì nhưng tay lại bị Ngự Hạo Hiên bắt lấy. Bất tri bất giác nàng lui về phía sau mấy bước.

Trong ánh chớp nơi chân trời bùng lên, đôi mắt Ngự Hạo Hiên hiện lên sự đau đớn. Hắn gắt gao ôm lấy thân mình yêu kiều của Minh Nguyệt, nhìn bóng dáng nguyệt sắc kia, cho dù trong bóng đêm hắn vẫn có

thể nhìn rõ từng biểu hiện của nàng. Hắn nắm chặt tay thành quyền, các ngón tay kêu răng rắc, giọng nói lạnh như băng nhưng lại hàm chứa ngọn lửa bùng bùng:

- Nhìn thấy trẫm khổ sở chật vật rất đặc ý đúng không? Trẫm còn có thể nói cho người một bí mật

Ngự Hạo Hiên bước lên từng bước, nhìn nàng cũng lui về từng bước, giọng cực nhẹ, nhẹ đến nỗi Minh Nguyệt thấy rợn người:

- Trong phủ chú nói, nếu nam tử có long ấn, trong tim hắn không có nữ tử có phượng ấn trên người thì sẽ bị suy tim đến chết.

Minh Nguyệt giật mình, không hiểu nên lắc đầu. Nàng không hiểu hắn đang nói gì.

Nhưng ngự hạo hiên lại càng điên cuồng cười ha hả, khàn khàn nói:

- Người có biết vì sao trẫm lại có ấn kí này không? Người có biết vì sao trẫm không có Như Nguyệt không được sao? Người có biết tội nghiệt của trẫm sâu đậm không?

Ngự Hạo Hiên chỉ vào ấn kí trước ngực mình, cười lạnh:

- Vì khi trẫm 16 tuổi, có một bóng đen mang trẫm vào hoàng lăng, vừa thấy bức họa Minh Nguyệt quý phi, trẫm đã yêu thương nàng không thể vãn hồi.

Minh Nguyệt kinh ngạc không thở nổi, đôi mắt nhìn khuôn mặt Ngự Hạo Hiên khi sáng khi tối dưới ánh chớp. Bàn tay trắng nõn nắm chặt tay áo, không dám tin lắc đầu mà Ngự Hạo Hiên lại cười nói:

- Người biết không? Lúc ấy trẫm trộm đem bức họa đó giấu trong quan tài thủy tinh, sau đó cứ đứng đó nhìn, nhìn, cho đến khi..

Mâu quang hắn trầm xuống, chỉ vào ngực mình nói:

- Cho đến khi nơi này thêm long ấn này

Nói xong, ầm một tiếng đá đổ bàn một bên.

Minh Nguyệt lui về phía sau, thân mình tựa lên cột đá, hơi thở hỗn loạn nhìn Ngự Hạo Hiên dần dần tới gần, cùng lời nói cuồng loạn của hắn:

- Sau này, trẫm xem những tư liệu lưu lại về Thánh tổ, biết tất cả về Thánh Tổ và Minh Nguyệt Quý phi. Vì thế trẫm hạ lệnh tra tìm nữ tử có phượng ấn, đem phù chú thánh tổ lưu lại trước khi băng hà, qua sính lễ mà đưa cho nàng, sau đó lấy nàng vào cung, thương nàng, sủng nàng, lại nghĩ cách để gian thần giết cả nhà nàng, đem nàng vào lãnh cung, khiến cho nàng chỉ có thể dựa vào trẫm. Mỗi khi trẫm sắp quên nàng, trẫm lại đi tìm nàng, ôm nàng, nói cho nàng trẫm yêu nàng, cho nàng hi vọng mà chờ đợi đến ba năm. Cuối cùng nàng không thể chờ hơn nữa mà dùng phù chú kia, đưa người giải đi ma rủa này tới.

Minh Nguyệt nhất thời hiểu ra, nàng ôm ngực lui về phía sau, ngón tay chạm đến khối phượng bội kia. Đột nhiên, Ngự Hạo Hiên mạnh mẽ bước đến, nắm bả vai nàng, gần từng chữ:

- Minh Nguyệt, yêu trẫm, nếu không trẫm giết người.

79. Q.2 - Chương 80: Hậu Cung Phong Vân (14)

Gió ngừng, mưa tạnh, trời dần sáng.

Canh năm, trên giường màu vàng, Minh Nguyệt nhắm mắt ngủ say nhưng cũng không ngừng ú ớ nói mê, trên gối lụa, tóc đen rối loạn, khuôn mặt trắng nõn mang theo vài phần tái nhợt, hồng ấn giữa mi tâm càng thêm yêu diễm.

Tần công công cúi người đứng giữa đại điện, kinh hồn táng đờm nhìn mọi thứ hỗn loạn bên trong, không khỏi liên tục lau mồ hôi lạnh. Trí nhớ về đêm qua thấp thoáng như cơn ác mộng, đến khi hần tỉnh lại đã đang ngủ trong phòng mình, cho nên hần không biết đến cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Trước giường, Ngự Hạo Hiên một thân long bào, tóc cài ngọc quan, anh khí bức người, mây kiếm nhú xuống, đôi mắt như hồ nước có chút lười nhác nhìn ngự án hỗn độn cùng chiếc bàn bị lật đổ, khuôn mặt không chút dao động.

- Hoàng. . . Hoàng Thượng

Tần công công nhất thời cảm giác cổ họng mình như bị tắc lại, hần tiến lên hai bước, cúi đầu càng thấp, hai dải lụa trên mũ phất phơ trong không trung, tay nắm chặt phát trần, thấp giọng:

- Hoàng thượng... đã đến giờ lâm triều, này...

Ngự Hạo Hiên bước lên hai bước, cúi người nhặt lược ngà khắc phượng dính máu, thần sắc bình thường nhưng trong mắt Tần công công như đang thấy máu. Hần đi theo đế vương hai chục năm, đối với biểu hiện này quá mức quen thuộc. Vì thế, hần nhanh chóng sai ngự tiền thị nữ chuẩn bị nước ấm rồi tự mình bưng đến trước mặt đế vương.

Ngự hạo hiên liếc nhìn chậu nước ấm, khi mọi người đang kinh ngạc đến không thở được, hần cầm lấy một chiếc khăn lụa, dùng nước ấm lau đi vết máu trên lược, cho đến khi chiếc lược như khi mới khắc xong năm đó...

Hai ngự tiền thị nữ cúi đầu không dám hé răng nhưng trong lòng đầy sự khó tin. Mấy ngày liền, tính tình đế vương thay đổi thất thường, nay còn....

Một lúc sau, Ngự Hạo Hiên cầm lược ngà trong tay rồi quay người đi về phía giường, mở tay Minh Nguyệt ra, đặt chiếc lược ngà vào tay nàng, bàn tay to nắm chặt cổ tay mềm mại của nàng, cúi đầu hôn trán Minh Nguyệt rồi chậm rãi đứng lên.

Tần công công nhìn đến lo lắng, vừa định thúc giục đã thấy đế vương đem chính chiếc khăn lụa màu vàng ra, đi về góc giường, trước mặt nô tài, kéo chăn bông, cầm chân ngọc bị thương của Đức phi, cẩn thận băng bó, còn ngây ngốc hao hết tâm tư mà buộc một cái nơ con bướm ở mắt cá chân.

Tần công công liếc hai ngự tiền thị nữ đang ngây ngốc, nhú mày rồi lại giãn ra, tiến lên nói:

- Hoàng Thượng, canh giờ không còn sớm

Nếu không lâm triều, bách quan lại đợi lâu mà gần đây trong triều lại vô cùng hỗn loạn.

Ngự Hạo Hiên kéo chăn bông lại cho Minh Nguyệt, thần sắc lười nhác, chậm rãi rời giường, dừng bước trước những bản tấu chương hỗn độn trên mặt đất, mâu quang thâm trầm không đoán được cảm xúc, sau đó lại nói một câu không quan hệ:

- Tần công công, có phải trăm nên đổi tổng quản?

Tần công công vừa nghe, sắc mặt nhất thời trắng bệch, hai ngự tiền thị nữ phía sau như bị rút đi hơi thở. Tần An run rẩy quỳ xuống nhưng lại không biết phạm tội gì, chỉ có thể thấp giọng nói:

- Nô tài đáng chết, xin Hoàng Thượng tha thứ.

Ngự hạo hiên lạnh giọng cười, bước ra ngoài điện, không nói gì. Ba người trong điện không hiểu là làm sao. Nhưng Tần công công lại cảm phát trần đi theo đế vương, nhưng chỉ cúi đầu, không dám nói nữa câu.

Trước Vị Ương điện, đột nhiên đế vương dừng bước, quay đầu nhìn cửa đóng chặt và ánh nền vẫn chưa tắt, nhú mày. Trái tim Tần công công đập càng mạnh, đột nhiên hiểu được ý tứ trong câu nói khi này là đề cập đến việc Như Nguyệt quý phi tới đây. Minh lại vẫn thanh tĩnh thế này. Trán Tần công công đầy mồ hôi lạnh.

Tần công công trong lòng bối rối ngẩng đầu, trộm liếc nhìn đế vương đã thấy đế vương đẩy cửa bước vào, lòng run lên, vội vàng đi theo nhưng lại ngạc nhiên phát hiện trong điện không có bóng người. Trong lúc

kinh ngạc, Tần công công khiếp đảm nhìn quanh cung điện, cuối cùng lại thấy Như Nguyệt cuộn mình trong góc.

- Hoàng. . . Hoàng Thượng

Tần công công ngừng thở, tay cầm phát trần đỏ mồ hôi. Hoàng thượng từng cực sủng ái Như Nguyệt quý phi, ngay cả nàng đụng chạm làm gì cũng đều trách phạt thị nữ, nay thấy Như Nguyệt quý phi như thế, Tần công công nhìn Hoàng thượng lưỡng lưỡng đi lên, không khỏi cúi đầu, không dám nói.

Ngự Hạo Hiên cúi người ôm lấy Như Nguyệt, chỉ thấy thân thể lạnh băng, hơi nhúu mảy rồi bước về phía giường, đặt nàng lên giường, đắp chăn cho nàng, xoa nhẹ trán nàng không thấy nàng có gì khác lạ, đứng dậy nói:

- Tìm cung nữ đáng tin tới hầu hạ nàng, những ngày này không cần đuổi về lãnh cung.

Tần công công giật mình, rồi sau cúi mình nói:

- Nô tài lĩnh chỉ

Ngự hạo hiên quay đầu nhìn Như Nguyệt một cái, cũng không nói gì nữa, xoay người bước ra Vị Ương điện, đi ra cửa Tẩm Tâm cung.

.

Mặt trời đỏ mới lên, Tiêu Đồng một đêm không ngủ, thấy đế vương rời khỏi Trường Sinh điện lập tức bước vào. Mắt đỏ hồng nhìn trong điện hỗn tạp, trong lòng áy náy bất an, nàng nắm chặt khăn lụa, che miệng ngăn tiếng khóc, nhẹ đi đến trước giường, thấy Minh Nguyệt đang ngủ không bị thương tổn gì, không ngừng được lại khóc lên, quỳ gối trước giường.

Tựa như mỗi lần Hoàng thượng và tiểu thư cãi cọ đều là nàng gây nên. Nếu nàng sớm biết Hoàng thượng sẽ phát hỏa lớn như vậy cho dù thế nào nàng cũng sẽ không mang Như Nguyệt đến. Tiểu thư đã hy sinh nhiều như vậy mà nay nàng lại khiến tiểu thư như thế. Nàng thật đáng chết, tội đáng chết vạn lần.

Trên giường, Minh Nguyệt một đêm chưa ngủ nhúu mi, giật mình nghe tiếng có người khóc, mệt mỏi mở mắt, bàn tay trắng nõn vừa động nhất thời đau đớn một chút, thần trí thanh tỉnh rất nhiều. Nàng nhìn tay mình lại giật mình thấy chiếc lược ngà đêm qua nàng vứt ở trước Vị Ương điện (hơi trên kia thì bảo là giữa Trường sinh điện). Đột nhiên nhớ đến vẻ mặt Ngự Hạo Hiên hỏi nàng vì sao không vọt vào Vị Ương điện. Trong lòng căng thẳng, cố sức ngồi dậy lại thấy thân ảnh Tiêu Đồng quỳ trước giường mà khóc.

Hơi hơi thở dài, nhẹ day trán, trong lòng Minh Nguyệt sao lại không biết nguyên nhân Tiêu Đồng khóc, nhìn quần áo nàng có thể thấy nàng một đêm không ngủ, cảm thấy không đành lòng, cầm tay Tiêu Đồng nói:

- Đừng khóc.

Tiêu đồng sững sốt, ngẩng đầu nhìn Minh Nguyệt đã ngồi dậy, nước mắt càng nhiều, run giọng nói:

- Tiểu thư, nô tỳ là sao chổi, lại mang họa lớn cho người, đêm qua nô tỳ nghe được động tĩnh trong Trường sinh điện chỉ biết rằng nô tỳ tội chết vạn lần. Tiểu thư, Tiêu Đồng thực sự xin lỗi người

Minh Nguyệt rũ mắt xuống, khước miệng lại cười nhẹ, thở dài nói:

- Tất cả đã được định sẵn, trong cõi u minh mọi việc sớm đã được sắp đặt, không trách người được

Sau đó, trong mắt có tia đau thương, nhắm mắt nói:

- Người cũng là người tận tâm, nghe theo thiên mệnh, có tội gì?

Đêm qua, khi nhìn long ấn trên ngực trái Ngự Hạo Hiên, Minh Nguyệt mới thật sự biết thế nào là lục đạo luân hồi, tất cả đều là mệnh. Nàng từng nghĩ chỗ dấu long bội cùng lắm là trong hoàng lăng, nơi thiết đặt ám khí. Đối với những kẻ trộm mộ mà nói, cực trí mạng chỉ có hai cái, một là độc khí (ám khí có độc) hai là phục hỏa lưu sa (tên có lửa). Nhưng nàng vạn vạn không nghĩ tới, mình ngàn tính, trăm tính lại quên mất thứ gọi là vận mệnh.

Tiêu Đồng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Minh Nguyệt, hít hít mũi, bỗng nhiên đứng dậy:

- Tiểu thư, nếu người còn tin Tiêu Đồng, bây giờ Tiêu Đồng giúp tiểu thư tìm ngọc bội

Tất cả đều do nàng gây nên, nàng không còn mặt mũi nào ở bên cạnh tiểu thư nữa.

Minh Nguyệt lắc đầu, nghe nhắc đến ngọc bội thì cười khở, kéo Tiêu Đồng ngồi xuống rồi mới từ tốn nói:

- Tiêu Đồng sao lại vội vàng vội vã như thế? tuy bây giờ địch sáng ta tối nhưng không thể nhẹ dạ, để ừi thính của Âu Dương thị và Thượng Quan thị tìm được dấu vết ta để lại.

Tiêu Đồng cúi đầu, không cam lòng lau nước mắt, than thở nói:

- Vậy, tiểu thư nói nên làm thế nào? Tiêu Đồng phá hỏng kế hoạch của tiểu thư, nay

Tiêu Đồng nghĩ tới đêm qua Hoàng thượng và Như Nguyệt ôm nhau, tiểu thư âm thầm rời đi, lại khóc nói:

- Tiểu thư, Hoàng thượng hẳn...sáng nay hẳn đã sai Tàn công công lưu Như Nguyệt tỷ tỷ trong Vị Ương cung, cho nên...

Tiêu Đồng im bất không dám nói tiếp.

Hơi nhú mảy, những lời Ngự Hạo Hiên nói lại văng vẳng bên tai, không hiểu sao toàn thân lạnh giá. Minh Nguyệt nhẹ cười, nhưng cười lại chua xót vô cùng. Không nghĩ nữ tử mình tìm mọi cách để giúp lại chỉ là quân cờ trong tay để vương để giải trừ lời nguyền rửa của hắn, hơn nữa lại là quân cờ bắt mắt nhất trong bàn cờ Tử Cầm thành hoa lệ.

- Tiểu thư

Tiêu Đồng lo lắng nhìn khóe miệng cười chua xót của Minh Nguyệt, cắn môi dưới, cúi đầu, rơi nước mắt nói:

- Tiêu Đồng biết tiểu thư thích Hoàng thượng hơn nữa bây giờ còn mang thai, nhưng là Hoàng thượng với Như Nguyệt tỷ tỷ... tiểu thư, Tiêu Đồng giúp người tìm long bội rồi chúng ta rời xa nơi này.

Minh Nguyệt dựa vào mép giường, nhìn Tiêu Đồng áy náy khóc, trong lòng không thoải mái. Lấy được long bội. Nàng xuyên qua thời không, hao hết tâm tư vì mục đích này, nhưng đêm qua Ngự Hạo Hiên lại nói cho nàng, chỉ có cách nàng yêu hắn thì mới khiến ẩn kí hình rồng biến mất, như vậy, theo suy đoán, khi long ẩn biến mất, long bội sẽ hiện ra.

Nhưng là, yêu hắn.... bàn tay trắng nõn nắm lấy vạt áo. Nàng đã yêu hắn, không phải sao? Nếu không vì sao nhìn hắn cùng phi tần khác ở chung lại thấy đau lòng như vậy, nhưng là ... “Minh Nguyệt, yêu trăm, nếu không trăm sẽ giết người”. Tiếng Ngự Hạo Hiên hung giận vang lên bên tai nàng khiến đáy lòng nàng lạnh lẽo, lại cũng phát hiện có điều gì đó không đúng.

Tay Minh Nguyệt đang nắm tay Tiêu Đồng đột nhiên cứng lại, hít sâu một hơi, nhướng mày nhìn Tiêu Đồng nói:

- Tiêu Đồng, ngươi có biết trên người Như Nguyệt có bớt gì hay không?

Nếu lời của Ngự Hạo Hiên là thật, nay Như Nguyệt đang ở trong Vị Ương cung, chứng thực rất dễ.

Tiêu Đồng ngây ngốc, hai mắt đỏ hoe chớp chớp rồi khôn ngoan gật đầu. Dù không hiểu vì sao tiểu thư lại hỏi điều này nhưng vẫn đáp:

- Từ lúc Như Nguyệt tỷ tỷ sinh ra, trên người đã có vết bớt, hình như là bên ngực trái. Trước đây nghe đại nương nói Như Nguyệt tỷ tỷ có mệnh làm Hoàng hậu vì trên người có ẩn kí phượng hoàng. Nhưng đến giờ nô tỳ cũng chưa thấy qua, đại nương cũng không cho ai thấy.

Thật ra, đây chính là nguyên nhân Mộc gia yêu chiều Như Nguyệt như thế.

- Thì ra là có thật

Minh Nguyệt nhẹ nói nhưng trong lòng càng hỗn độn hơn. Như Nguyệt không phải là kiếp trước của mình sao? Vì sao trên người nàng lại có phượng hình ẩn kí? Mà đêm qua Ngự Hạo Hiên nói là nàng dùng “ngịch

thiên luân hồi” đưa tới người giải ma chướng. mâu quang Minh Nguyệt rung mình, đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói với Tiêu Đồng:

- Giúp ta rửa mặt chải đầu, ta muốn gặp Như Nguyệt, còn nữa, cẩn thận động tĩnh phía Hoàng thượng, chúng ta lại đến Thư các lần nữa?

.....

Trong Vị Ương cung, Như Nguyệt ngồi trên giường, một ngự tiền thị nữ lẳng lẳng đứng một bên. Như Nguyệt liễm hạ mi dài, dung nhan xinh đẹp có mấy phần bất an, tay nắm chặt khăn lụa, giọng nói mềm mại hơi khàn khàn, ngẩng ngó nhìn Minh Nguyệt, nhẹ nói:

- Đức phi nương nương

Minh Nguyệt ngồi xuống trên bệ cửa, cũng không ngại nàng như thế, tựa như muốn tránh khỏi quan hệ với mình mà gọi như thế. Minh Nguyệt đoan trang mỉm cười:

- Tỷ tỷ gọi Mộ Tuyết như thế khiến Mộ Tuyết khó xử.

Như Nguyệt mâu quang vừa động, cúi đầu mím môi, không biết nên làm thế nào mới tốt. Tiêu Đồng nhìn hai người, trong lòng khổ sở, kéo ngự tiền thị nữ qua một bên nói nhỏ:

- Như Nguyệt tiểu thư thân thể không khỏe, người đi Ngự Dược phòng nói Đức phi nương nương muốn kê đơn bồi bổ thân thể.

Rồi sau đó lấy một thỏi bạc trong tay áo đặt vào tay thị nữ, cười nói:

- Đi nhanh về nhanh.

Ngự tiền thị nữ nhìn nén bạc, năm mươi lạng, là bổng lộc một năm của nàng, cảm kích nhìn Tiêu Đồng, đem bạc cất vào tay áo vội nói:

- Nô tỳ tạ ơn Tiêu Đồng cô cô ban thưởng, nô tỳ lập tức đi

Sau đó đem chuyện Tần công công dặn dò đến vạn lần vút ra sau gáy.

Ngự tiền thị nữ vừa đi, thần sắc Như Nguyệt càng khẩn trương, nàng bất an nhìn Minh Nguyệt đã liễm hạ ý cười, nhìn Tiêu Đồng xin giúp nói:

- Tiên Nhi, ta...

Tiêu đồng cười tiến lên trấn an Như Nguyệt, ôn nhu nói:

- Như Nguyệt tỷ tỷ yên tâm, tiểu thư đến là để chứng thực một chuyện

Nói xong, nhìn Minh Nguyệt một cái, gật gật đầu, cởi xiêm y trước ngực Như Nguyệt.

Như Nguyệt kinh ngạc, sợ tới mức đẩy tay Tiêu Đồng ra, chui vào góc giường, khuôn mặt xinh đẹp đầy sợ hãi, mắt to đàng lên tầng sương mù, thần sắc diễm đạm đáng yêu khiến người ta không đành lòng.

Tay Tiêu Đồng cứng đờ giữa không trung, xấu hổ nói:

- Như Nguyệt tỷ tỷ, người hiểu lầm, tiểu thư là muốn xem ấn kí trước ngực người, ấn kí đó rất quan trọng với tiểu thư, cũng là mấu chốt xem người và Hoàng thượng có thể ở bên nhau không

Tiêu Đồng thuận miệng nói bừa muốn lừa Như Nguyệt cởi xiêm y cho Minh Nguyệt kiểm tra thật giả.

Nhắc tới Hoàng Thượng, Như Nguyệt đang co mình cứng đờ. Đôi mắt nghi hoặc nhìn đôi mắt trong suốt đang nhìn mình của Minh Nguyệt, sự bất an biến mất, nhưng cũng không dám tiến lên, chỉ chậm rãi cởi nút thắt, lộ ra bên ngực.

Mâu quang Minh Nguyệt vừa nhìn đến phượng ấn như hình xăm thì cực kì sửng sốt, sau đó bỗng đứng tiến lên khiến Như Nguyệt sợ hãi kéo chăn bông trốn vào. Tiêu Đồng vừa sợ vừa lo lắng:

- Tiểu thư, đó không phải khối ngọc bội bên người ngài sao?

Trên đời sao lại có chuyện khéo như thế, vết bớt trên người Như Nguyệt tỷ tỷ lại giống hệt ngọc bội của tiểu thư.

Minh Nguyệt không nói, sắc mặt lại tái nhợt đi thường, giống như không thể tiếp nhận, chỉ thấy nàng nhắm mắt thở dốc, hồi lâu mới mở mắt hỏi:

- Như Nguyệt, ấn kí trên người người có thể lồi lên hiện ra vết khắc?

Nàng nhớ rõ, trong lúc sấm chớp, mình đã thấy rõ long ấn trên người Ngự Hạo Hiên lồi ra, từng vết khắc có thể nhìn rõ

Như Nguyệt đầu tiên là ngần ra, rồi sau đó lắc lắc đầu, thấp giọng nói:

- Đây chỉ là cái bớt bình thường thôi, sao có thể như vậy?

Nói xong lại rúc về góc giường, bàn tay trắng nõn kéo chặt cổ áo.

Minh Nguyệt nhìn Như Nguyệt ngượng ngùng như vậy, không khỏi nhíu mi, trong lòng nghi hoặc khê cười:

- Nguyệt ở trước mặt ta nhưng lại cũng ngượng ngùng thế này, lúc trước là như thế nào phụng dưỡng đế vương?

Như Nguyệt ngần ra, tựa hồ hai chữ đế vương vĩnh viễn là vết thương trong lòng nàng, nước mắt rơi xuống, nàng mờ mờ nhìn Minh Nguyệt, bàn tay trắng nõn nhẹ buông chần, bị ai cười:

- Phụng dưỡng đế vương? Mộ tuyết cảm thấy ta có tư cách sao?

Sau đó nức nở nói:

- Đêm đại hôn đó, Hoàng thượng tự tay rút đi xiêm ý của ta nhưng chỉ thoáng nhìn ấn ký trên ngực trái ta, rồi ôm ta lên giường, để ta nghỉ ngơi, còn hần chỉ đứng trước cửa sổ cả một đêm.

Lúc nàng gả cho đế vương mới chỉ 15 tuổi, không hiểu thế nào là chuyện đời, nhớ mang máng lúc đó đế vương ôn nhu cười, ôm nàng đến giường, nhẹ dỗ bên tai:

- Canh ba rồi, Như Nguyệt ngủ đi

Khi đó nàng không biết thế nào mới là viên phòng nhưng vẫn biết trước tiên phải uống rượu giao bôi. Nhưng đế vương cũng chỉ nói sợ nàng “rượu không thắng lực” mà từ chối.

Một năm sủng ái, ngàn vạn ân yêu, trên sổ thị tẩm đều ghi tên nàng, nhưng đến hôm qua, khi nàng nhìn Hoàng thượng ôm Mộ Tuyết, quần áo hỗn độn, ôm nhau mà ngủ, mới đột nhiên hiểu được thế nào là thị tẩm. Mới biết được thì ra trước khi nàng vào lãnh cung, uống bát Tàng hoa hồng kia vốn chẳng để làm gì.

- Rất kinh ngạc sao?

Như Nguyệt nhìn thần sắc khiếp sợ của Minh Nguyệt, đáy mắt lại càng bi thương, lời lẽ dần sắc bén:

- Lúc đó ta vẫn nghi hoặc, vì sao Hoàng thượng đã từng thỉnh thoảng ở Vị Ương cung cởi áo mà ngủ, nhưng ta lại chưa từng có thai. Vì sao Hoàng thượng không cho phép cung nữ nào nhắc đến chuyện “thị tẩm” với ta? Vì sao Hoàng thượng không cho phép ta bước ra khỏi Tẩm tâm cung? Bây giờ cũng đều đã hiểu, càng biết vì sao ngày thứ hai, hỉ bà đến thu khăn lụa trên trước, Hoàng thượng lại cắn đứt tay.

Lúc ấy, thấy hần cắn đứt ngón tay, nghĩ đó là một loại nghi thức. Tuy rằng mẹ cũng từng nói cho nàng rằng sau đêm đầu tiên sẽ có lạc hồng nhưng lại không nói cho nàng như thế nào sẽ có lạc hồng, là ai lạc hồng. Cho nên, lúc đó nàng rất đau lòng vì hần, còn cầm tay hần mà khóc rất lâu.

Nhưng thì ra chân tướng lại là như vậy, thì ra Xảo nhi nói đúng, thì ra thị tẩm là giống như Hoàng thượng và Mộ Tuyết, thì ra...

Như Nguyệt dần ngừng khóc, nàng ngẩng đầu nhìn dung nhan Mộ Tuyết bị che dưới khăn sa và đôi mắt trong như suối, đột nhiên nói:

- Người muốn cái gì ta đều có thể đi trộm cho người, ta không cần người giúp gì cả, người đi đi, lập tức đi đi.

Tiêu đồng kinh ngạc, vội hỏi:

- Như Nguyệt tỷ tỷ, sao người lại nói chuyện với tiểu thư như vậy, người có biết tiểu thư vì người...
- Thì ra người cũng giúp nàng...

Tiêu Đồng còn chưa nói xong, Như Nguyệt đột nhiên lớn tiếng cắt ngang. Nàng chưa bao giờ nói chuyện nhiều nhưng lúc này, nàng như con nhím bị người khác cướp đi vật yêu thích, khí thế bức người, nàng nhìn Minh Nguyệt, gần từng chữ:

- Nói cho ta biết, người muốn cái gì? Cái gì ta cũng đều có thể trộm cho người

Tiêu Đồng lắc lắc đầu vừa định nói gì thì nghe Minh Nguyệt nói:

- Bản ghi chép do chính tay Thánh tổ viết.

Tiêu đồng và Như Nguyệt đều sửng sốt, mà Minh Nguyệt lại chỉ lạnh lùng, trong trẻo lập lại:

- Dem bản ghi chép về Minh Nguyệt Quý phi do tự tay Thánh tổ ghi chép đến cho ta

Sau đó kiên định nhìn Như Nguyệt, mâu quang phiếm lạnh:

- Ta vẫn có thể thực hiện hứa hẹn khi trước, đem những nữ nhân trong hậu cung này dẹp đi, cho người có thể an ổn làm Quý phi.

. . .

Sau hoa viên trong Tẩm tâm cung, Tiêu Đồng đỡ Minh Nguyệt tản bộ trong hoa viên. Đã nhiều ngày nay, vì sắp đến đại hôn của Hoàng thượng và Tiểu quận chúa nên hoa viên cũng dần dần náo nhiệt lên. Tuy rằng đến nay cấp bậc của Khuynh Thành chưa định nhưng dù sao cũng là quận chúa một nước lớn, lên ngôi Quý phi là khó tránh.

Đây cũng là một vấn đề lớn trong ước định của Minh Nguyệt và Như Nguyệt. Như Nguyệt nay đã đến thảo mộc giai bình, đến ngay cả nàng mà Như Nguyệt cũng không tin tưởng thì sao có thể dung được quận chúa đệ quốc sắp thành hôn này.

Minh Nguyệt đi vào hoa viên, mọi người vội vàng thi lễ, Minh Nguyệt chỉ vẫy tay ý bảo không cần, vì thế ai nấy lại chăm chú làm việc, luôn chân luôn tay.

Dạo qua một vòng, các loại hoa cỏ trong hoa viên đều được tu bổ nhưng duy chỉ có Vọng Nguyệt đài vẫn tiêu điều như cũ, Minh Nguyệt làm bộ vô tình nói với người thợ bên cạnh:

- Trong hoa viên này, còn tòa đài cao tiêu điều lộn xộn, sao không tu bổ?

Minh Nguyệt lại ngẩng đầu nhìn về phía những dây leo hoa nở đỏ tươi, nhú mi nhưng lại phát hiện hôm nay không có bất kỳ ong bướm nào.

Người thợ chưa bao giờ cùng tần phi nào nói chuyện cho nên nhất thời sợ đến không biết nên trả lời ra sao. Sau đó, một ngự tiền thị nữ trông coi việc tu bổ tiến lên, phúc thân, nhẹ giọng nói:

- Hồi Đức phi nương nương, đây là quy củ truyền lại, từ Thánh Tổ hoàng đến xây Vọng Nguyệt đài tới nay, trừ bỏ Hoàng thượng, bất luận ai cũng không được đến gần đài này.

Minh Nguyệt cười yếu ớt gật đầu, quay đầu nhìn một cung nữ váy xanh ngọc, ôn nhu nói:

- Người tiến cung từ khi nào?

Tên kia cung nữ không chút ngại ngần đáp lại:

- Hồi bẩm nương nương, nô tỳ tiến cung chưa được một năm.

Chưa được một năm? Tiêu Đồng tròn mắt nhìn cung nữ kia từ cao xuống thấp rồi lại nhìn chủ tử mình. Trong cấm cung Thiên triều, cung nữ hầu hạ chia ra làm hai loại. Một là cung nữ hầu hạ Hoàng thượng mặc cung trang màu ngọc bích, còn loại thứ hai là cung nữ áo lam có thể tùy ý nhìn thấy trong hậu cung. Loại thứ hai này vốn không có khả năng vào Tẩm tâm cung thành ngự tiền thị nữ nữa. Vậy mà nữ tử này vào cung chưa được một năm lại còn có thể đứng đây trông coi, chỉ huy.

- Người tên là gì?

Tiêu Đồng hỏi.

Nữ tử cười dịu dàng với Tiêu Đồng, cúi đầu nói:

- Hồi bẩm Tiêu Đồng cô cô, nô tỳ tên là Hoa Như Tiêu

- Hoa mỹ nhân là gì của người?

Đột nhiên, Minh Nguyệt không nghĩ ngợi nói, hai tròng mắt nhìn Hoa Như Tiêu chăm chú, mâu quang trong suốt lại thâm trầm.

Có lẽ là không đoán được Minh Nguyệt lại hỏi như vậy, Hoa Như Tiêu ngẩn người, sau đó cẩn thận đáp:

- Nô tỳ là thân muội muội của Hoa mỹ nhân. Sau khi Hoa mỹ nhân được thăng cấp thì tiến cung, làm cung nữ. Mười ngày trước được Hiền phi nương nương đề bạt mới được vào Tẩm tâm cung là ngự tiền thị nữ.

- Hiền phi?

Tiêu Đồng trừng mắt hạnh rồi mới dẫu đi thần sắc kinh ngạc, cười với Hoa Như Tiêu nói:

- Người đã là thân muội muội của Hoa mỹ nhân, sao Hoa mỹ nhân lại để người và nàng chia là? Có phải là Hiền phi khi dễ các người?

Sắc mặt Hoa Như Tiêu vốn trấn định lại hiện lên chút hoảng hốt nhưng nhanh chóng biến mất, mím môi cười:

- Tiêu Đồng cô cô lại nói đùa, hiền phi nương nương ôn nhu hiền thực, sao có thể làm khó bọn nô tỳ.

- Nga? Tiêu đồng cười đến quỷ dị, rồi sau đó nói: – Thế thì được, tốt lắm, người bạn thì cứ làm việc đi, ta cùng nương nương đi xung quanh một chút, không cản trở các người làm việc

Nói xong liền đỡ Minh Nguyệt, cười nói:

- Nương nương, chúng ta đến Thư các nghỉ ngơi một chút.

Minh Nguyệt gật đầu, Tiêu Đồng đỡ tay nàng chậm chậm đi về phía Hán ngự thư các, mà Hoa Như Tiêu phía sau vội phúc thân, cung tiễn:

- Nương nương đi thông thả

Bước vào Hán ngự thư các, Tiêu Đồng đỡ Minh Nguyệt ngồi lên ghế thái phi rồi hơi bóp trán cho Minh Nguyệt, thấp giọng hỏi:

- Sao khi này tiểu thư biết thị nữ kia có quan hệ với Hoa mỹ nhân

Vừa này khi thấy tiểu thư khẳng định như thế, Tiêu Đồng không khỏi nghi hoặc.

Minh Nguyệt nhắm mắt lại, cười yếu ớt nói:

- Một cung nữ vào chưa đủ năm đã có thể thành ngự tiền thị nữ, lại có khuê danh tương tự Hoa Như Sương, tự nhiên là có điểm bất thường.

Tiêu đồng ngẩn ngơ, rồi sau đó mới gật gật đầu vừa định trêu ghẹo hai câu, lại nghe Minh Nguyệt nói:

- Một thời gian sau, người tung tin đồn, nói Hoa Như Tiêu tư sắc bất phàm, được Hoàng thượng ưu ái mới có thể thành Đông Nguyệt thứ hai, để cho Hiền phi chủ động thu cung nữ kia lại, chèn ép Hoa mỹ nhân.

Tiêu Đồng cứng đờ tay, sau đó đi đến trước người Minh Nguyệt, giật mình nói:

- Tiểu thư không phải nói Hoa mỹ nhân chẳng làm được trò gì sao? Vì sao phải lao sư động chúng mà đối phó nàng?

Vì sao tiểu thư phải đối phó với một mỹ nhân chẳng làm nên trò trống gì trong lúc nước sôi lửa bỏng này.

Minh Nguyệt đứng dậy, đi đến giá sách, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng:

- Nàng ta quả thật không làm được gì nhưng nếu đã không an phận thì tuyệt đối không thể lưu.

80. Q.2 - Chương 81: Hậu Cung Phong Vân (15)

Trong Hán Ngự thư các, Tiêu Đồng tìm kiếm nhưng không có bất kì cuốn sách nào ghi lại chuyện năm đó của Minh Nguyệt Quý phi mà đều chỉ là thơ từ, sách trị quốc. Một lúc sau, Minh Nguyệt xem thấy một mội cũng định từ bỏ. Vì thế, Tiêu Đồng lại đem sách về chỗ cũ, bất ngờ lại tìm được trong đồng tro bụi một bức họa “đạp tuyết tìm mai” tựa như là của một nữ tử vẽ.

Tiêu đồng cao hứng phấn chấn đem bức họa kia đến trước mặt Minh Nguyệt nói:

- Một canh giờ cuối cùng cũng có chút thu hoạch, người xem lạc khoản của bức họa này chỉ có một chữ “Nguyệt”, có phải là Minh Nguyệt quý phi vẽ hay không?

Minh Nguyệt nhẹ xoa xoa trán mình, đứng dậy nhìn bức tranh thủy mặc kia, đột nhiên hơi nhíu mi, chỉ thấy bức họa vẽ toàn hoa mai nhưng lại vô cùng quen thuộc. Nhìn một lát mới phát hiện đó chính là rừng mai kia trong Ngự hoa viên, hơn nữa, đó còn đúng là chỗ lần đầu tiên gặp Ngự Hạo Thiên. Trong họa, khối đá và tòa nhà đặt chiếc đàn bài trí không khác chỗ nào.

Minh Nguyệt không khỏi nghi hoặc, đột nhiên nhớ tới trong tập thơ của Ngự Húc chủ yếu là thơ vịnh mai, đều viết hoa mai xinh đẹp, cao ngạo rất nhuần nhuyễn, nhưng bài thơ mà nàng nhớ nhất chính là “Tình trung mai” và “mỹ nhân độc ái” bởi vậy có thể thấy được từ mỹ nhân mà Ngự Húc nhắc đến tất nhiên là Minh Nguyệt Quý phi, mà vì Minh Nguyệt Quý phi chỉ yêu hoa mai mà làm lượng thơ lớn về mai.

- Tiểu thư?

Tiêu đồng nhìn Minh Nguyệt hơi nhíu mắt, nàng nghi hoặc gọi rồi sau đó cất bức họa kia lại, nhẹ phúi đi tro bụi trên đó, nhíu mi nói:

- Bức họa này rất giống cảnh sắc trong Ngự hoa viên.

Càng giống đoạn đường đi qua rừng mai trong ngự hoa viên để đến U Tâm tiểu trúc trong Trường Khanh cung

Minh Nguyệt gật đầu, cũng không nói nhiều:

- Tất nhiên là Minh Nguyệt Quý phi yêu thích hoa mai nên mới vẽ bức “đạp tuyết tìm mai” này

Sau đó, xoay người ngồi dựa vào ghế, vẽ mặt mệt mỏi:

- Trước cứ thu thập lại đi, ta hơi mệt.

Tiêu Đồng gật đầu, đối với việc hôm nay không khỏi hơi nản lòng, không nghĩ một ngày bận rộn lại chẳng thu hoạch được gì, trong lòng đầy áy náy, nhưng vẫn nhu thuận cười:

- Cũng tốt, nô tỳ đưa tiểu thư về điện nghỉ ngơi,

Nói xong, cuộn bức họa lại, mang lên trên lầu.

. . .

Trong Trường sinh điện, Minh Nguyệt nửa nằm trên tháp thượng, hơi thất thần nhìn chiếc lược ngà khắc phượng, bàn tay trắng nõn nhẹ vỗ về hoa văn điêu khắc tỉ mỉ, trong lòng có cảm giác chua xót khó nói. Nhẹ nhàng hạ tay, mâu quang chuyển hướng nhìn vết chân mình được bằng bó cỏn thận bằng chiếc khăn tơ vàng. Hơi chớp mắt như không muốn suy nghĩ nhiều, nhắm mắt lại, nghỉ ngơi chốc lát.

Từ khi mang thai, Minh Nguyệt ngủ nhiều hơn trước kia, mỗi lần ngủ mà không quá một canh giờ thì đều thấy mệt mỏi, nhưng cơ thể cũng không suy yếu như những ngày trước, đã bắt đầu có thể ăn, ngủ mùi thuốc cũng không cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn cảm giác toàn thân vô lực, lười biếng hơn nhiều.

Tầm nửa nén hương, Tần công công vội vàng vào điện, vừa thấy Minh Nguyệt nằm ở ngủ, bước lên phía trước lễ bái:

- Nô tài tham kiến đức phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an

Đôi mi thanh tú của Minh Nguyệt hơi động, mi dài hơi run rẩy, từ từ mở mắt, thoáng thấy Tần công công, đầu tiên là ngẩn ra rồi mới từ từ đứng dậy hỏi:

- Chuyện gì làm Tần công công khẩn trương vậy?

Trố mắt, rồi sau đó Tần công công mới phát hiện trên trán mình đổ không ít mồ hôi, vội kéo tay áo xoa xoa rồi mới nói

- Hồi bẩm nương nương, Hoàng Thượng muốn nô tài truyền lời cho nương nương, trưa nay Hoàng thượng không về Tẩm tâm cung cùng nương nương dùng bữa. Vì sứ thần Tử Ngọc quốc tới nên Hoàng thượng đang ở Kim Loan điện thiết yến.

Mâu quang chợt lóe, suy nghĩ của Minh Nguyệt nhất thời cứng lại rồi nghi hoặc nói nhỏ:

- Sứ thần Tử Ngọc quốc?

Tần công công cúi đầu nói:

- Chính vậy, bởi vì bảy ngày sau là đại hôn của Hoàng thượng và Khuynh Thành quận chúa, sứ thần Tử Ngọc quốc thay thế quốc chủ dâng lễ mừng Hoàng thượng, mang theo 10000 lạng vàng, bạc trắng vài rương, cùng rất nhiều châu báu, tơ lụa.

- Thì ra là thế

Minh Nguyệt vỗ vỗ trán, làm bộ như không yên lòng rồi nhẹ nhàng cười, bàn tay trắng nõn chống trán, tựa như vô cùng mệt mỏi:

- Vậy buổi tối Hoàng thượng có thời gian đến thăm bản cung?

- Nô tài không biết, chờ nô tài đến hỏi Hoàng thượng rồi sẽ trả lời nương nương,

Tần công công cung kính trả lời, thấy Minh Nguyệt hơi gật đầu vội vàng đứng giắt, đi lùi ra tẩm điện, hơi khép cửa lại.

“Tử ngọc quốc”

Minh Nguyệt nhìn bóng Tần công công rời đi, nhẹ giọng nỉ non. Đôi mắt dần sắc bén. “10000 lạng vàng, vài rương bạc trắng” bỏ ra khoản lớn như vậy tất không phải là chuyện hời hợt. Hơn nữa, chuyện đám cưới giữa Thiên triều và Lãnh Tiêu quốc không phải là chuyện mới có, vì sao 16 nước đều sớm biết nhưng không hề động tĩnh, chỉ riêng Tử Ngọc quốc lại vội vã cử sứ thần mang đại lễ đến chúc mừng?

Xét ra, đây không phải là lần đầu để vương đại hôn, lại nói, cùng lắm cũng chỉ là một tẩn phi thôi. Hơn nữa, đây còn là tẩn phi để vương chưa phân cấp bậc lại khiến một nước chư hầu dâng tặng lễ vật lớn như vậy thật khiến người khác cười chê hay là hấn có ý đồ?

Minh Nguyệt hoàn toàn tỉnh ngủ, nằng đứng dậy đi xuống tháp thượng, bước đến cửa sổ. Minh Nguyệt nhìn những nhân công bận rộn trong hoa viên, bỗng nhiên nhớ tới mấy ngày này không thấy Lãnh Cô Vân, khóe miệng cười lạnh. Đại hôn của Khuynh Thành quận chúa sắp đến, nay Tử Ngọc quốc lại có ý đồ không rõ ràng, nằng cũng không tin Lãnh Cô Vân có thể yên tĩnh như vậy, không chút để ý đến “Giá y thần công” và chuyện phế Hậu.

.

Giữa trưa, hậu cung lại xôn xao, chúng phi biết chuyện Tử Ngọc quốc dâng đại lễ đều bàn tán có phải Tử Ngọc Quốc cũng có ý nghĩ muốn kết thân với Thiên triều hay chăng?

Nhưng lời đoán này cũng chẳng phải là tin đồn vô căn cứ, những Tẩn phi trong cung lâu lâu đều biết, ba năm trước đây, lúc Như Nguyệt Quý phi bị phế truất, Tử Ngọc Quốc đã từng mang tiểu công chúa Tiêu

Mẫu 13 tuổi đến muốn gả cho đế vương. Nhưng lúc ấy đế vương lại vì Công chúa tuổi còn nhỏ mà từ chối. Nay, Tử Ngọc quốc lại đưa lễ vật lớn đến, tâm ý xem ra rất rõ ràng.

Tiêu Đồng nghe được lời đồn này lại không khỏi đau đầu. Không nghĩ Khuynh Thành quận chúa còn chưa tiến cung thì Tử Ngọc quốc lại muốn chen chân. Tuy rằng chuyện này xác thực là khó tránh, như tiên đế có tới 15 phi tần là từ 16 nước dâng đến, hơn nữa toàn chiếm được những vị trí cao, nhất phẩm, nhị phẩm, được sủng ái cũng không mấy người. Dù sao những công chúa trong hoàng thất này cũng chẳng ai nhường ai, gây nên không ít sóng gió.

Sau Tử Vân Đình trong Ngự Hoa viên, Tiêu Đồng một thân váy màu ngọc bích ngồi trên tòa núi giả, lười nhác nhìn các cung nữ bận rộn, tíu tít, nàng nghe bọn họ bàn luận về chuyện tiểu công chúa Tử Ngọc quốc xong, lại thấy Lý công công đến, thoáng nhìn thấy Tiêu Đồng vội tiến lên:

- Tiêu Đồng cô chờ lâu.

Mấy ngày nay vì tiệc cưới của đế vương, hậu cung cũng náo nhiệt hơn bình thường nhiều, tốp năm, tốp ba bàn tán chuyện đại hôn, lại bàn chuyện Đức phi nương nương mang hoàng tự trong người. Thậm chí còn có mấy tiểu thái giám còn đặt cược xem trong bụng Đức phi nương nương là công chúa hay là thái tử.

Mọi việc thì như thế, nhưng các chủ tử trong cung phần lớn cũng chỉ nhắm một nắm mở một mắt. Lý công công và Triệu công công phụng mệnh Thái hậu đi bắt những thái giám tham gia cá cược, đem đến Trương hình cục mà đánh đòn, cho nên các cung nữ, thái giám thấy Lý công công đều chỉ nghĩ hẩn đi giám sát. Tất cả dừng việc bàn tán, lại lo làm việc.

Tiêu đồng nhìn thế không nói lời nào, khéo miệng cười yếu ớt nói:

- Nương nương nhà ta còn đang lo lắng Hoàng hậu bị cấm chầu, Lý công công cũng phải chịu khổ theo. Không ngờ Lý công công lại nhận được sự trọng dụng của Thái hậu, so với Triệu công công của Hiền phi còn có tiền đồ hơn

Lý công công ha ha cười, nói hai câu nịnh hót Đức phi nương nương rồi nhỏ giọng nói:

- Lần này Đức phi nương nương muốn nô tài làm cái gì?

Mỗi lần chỉ cần tiêu đồng tìm hẩn, tất nhiên là có chuyện sai bảo, còn thưởng rất hậu.

Tiêu đồng cười:

- Lý công công lần nào cũng muốn lập công nhanh chóng, chẳng lẽ là thiếu bạc?

Về Lý công công, Tiêu Đồng từng điều tra qua, hẩn 18 tuổi mới tịnh thân tiến cung làm Thái giám. Vì khéo miệng lại hiểu việc chải búi tóc nữ nhân nên được Hoàng hậu coi trọng, ở bên Hoàng hậu đã hơn tám năm. Không có ham mê gì nhiều, chỉ có kết giao với đám người hạ lưu ở ngoài cung, thường trà trộn trong sông bạc, kỹ viện. Trước đây không lâu, có chuộc thân ột kỹ nữ trong kỹ viện, lại mua cho tòa viện lớn, cung cấp cấm y ngọc thực mà bao dưỡng, cho nên mới cần kiểm bạc.

Lý công công đỏ mặt cười, cũng không lảng tránh, chỉ nói:

- Nô tài vì Đức phi nương nương cống hiến sức lực, chính là trời ban cho ân đức, cho dù nương nương không thưởng, nô tài cũng hết sức lo liệu chu toàn.

Nói xong, hai mắt nheo lại, giả dối cười, lại nói:

- Tiêu Đồng cô cô, chuyện mấy ngày trước người muốn nô tài làm, nô tài đều đã làm tốt, cũng mua một đám tử sĩ vây quang Tử Mộ cung, chỉ cần Thượng Quan Trung có động tĩnh, bọn họ sẽ lập tức động thủ.

Tiêu Đồng vừa lòng gật đầu, rút mấy tấm ngân phiếu ra nhét vào tay Lý công công cười nói:

- Nương nương quả nhiên không nhìn lầm công công, việc hôm nay thật phần đơn giản, người chỉ cần tìm cung nữ đáng tin, sai bọn họ tung tin đồn về Hoa mỹ nhân và Hoa Như Tiêu. Nói Hoàng thượng coi trong Hoa Như Tiêu nên mới sắc phong nàng là ngự nữ, việc này là Hoa mỹ nhân âm thầm an bài

Lúc sau nghĩ nghĩ lại nói:

- Tốt nhất là truyền đến tai Hiền phi, nàng đã sống yên bình một đoạn thời gian rồi, để cho nàng có chút việc mà làm đi

Nếu không, rảnh rồi sẽ lại miên mai suy nghĩ....

Lý công công nhìn ngân phiếu trong tay, mặt mày hớn hở, nhưng lập tức lại nhíu mày, hơi khó hiểu nhỏ giọng nói:

- Cô cô, thứ nô tài nói thẳng, Hoa thị vốn chẳng thành được cái gì, cần gì phải khiến nương nương lao tâm đố phó. Ngay tình thế trong cung ngoài cung đều vô cùng cấp bách, lỡ Âu Dương thị và Thượng Quan thị đánh hơi ra điều gì sẽ khó tránh được họ liên hợp lại đố phó Mộ thị.

Tiêu đồng rừ mắt đạo lí này sao nàng không hiểu, nhưng là...

- Hiền phi đem Hoa Như Tiêu vào Tẩm tâm cung tất nhiên là có mục đích, nếu nàng ta là do thám của Hiền phi thì kế hoạch của nương nương chẳng phải càng thêm nguy hiểm. Huống chi tâm tư Hiền phi khó lường, mà chỉ vì một cung nữ nhỏ nhỏ lại hao tâm để nàng ta vào Tẩm tâm cung? Cho nên người này không thể không trừ.

Lý công công có chút sáng tỏ gật đầu, cất ngân phiếu, cẩn thận lớn tiếng nói:

- Xin cô cô chuyển cáo Đức phi nương nương, nô tài chắc chắn hết sức bình ổn chuyện trong hậu cung. Những ngày gần đây, những kẻ bàn luận chuyện nương nương mà long tự cũng đã được xử lí. Thái hậu bình thường cũng đều cầu phúc cho nương nương và Hoàng tử, cho nên xin Đức phi nương nương chớ lo lắng.

Tiêu đồng liếc liếc nhìn mấy cung nữ đang xem, gật đầu nói:

- Vậy làm phiền công công, ta cũng cần phải trở về, công công đi thông thả

- Tiêu đồng cô cô đi thông thả

Lý công công cúi đầu cung kính nói, rồi sau đó liền xoay người đi về Tử vân đình, các cung nữ đều né tránh, sắc mặt kích động ra vẻ chăm chú làm việc.

Sau đó, hậu cung bắt đầu lặng lẽ truyền tin đồn Hoa mỹ nhân muốn muối muối mình câu dẫn Hoàng thượng, được thăng cấp ngự nữ. Nhất thời, Quỳnh Hương các đột nhiên nhộn nhịp lên hẳn, rất nhiều phi tần tới chơi, phần lớn lại là nói bóng gió, quở trách. Dù sao các phi tần này phần lớn đều là những người chưa được thánh sủng cho nên đều thương hại nhau, lại cũng âm thầm phân cao thấp. Vì Hoa mỹ nhân từng được Hoàng thượng ban tiểu tự Thanh Dĩnh nên khiến bọn họ đổ kị.

Nhưng bọn họ không ngờ, hơn 10 người trong Quỳnh Hương các đang tranh giành âm ỷ thì Hiền phi cao cao tại thượng đột nhiên giá lâm khiến chúng phi đều tìm cớ cáo lui. Hoa mỹ nhân lại càng sợ đến hoa dung thất sắc, quỹ gối trước Hiền phi không dám nhúc nhích.

Hôm nay, Hiền phi mặc váy dài hồng, trâm cài mã não, mặt điểm tô son phấn vô cùng đẹp dễ quý giá, kiêu mị vô cùng khiến người không nhìn được mà nhìn chăm chú. Nhưng sự xinh đẹp này trong mắt Hoa mỹ nhân lại như độc dược trí mạng khiến nàng run rẩy người.

Chỉ tiếc Hiền phi lại không phải là người thương hương tiếc ngọc, sau khi các phi tần vừa đi liền tát Hoa mỹ nhân đến hằn năm ngón tay đỏ hồng trên má. Âm một tiếng đẩy văng bàn trà, khuôn mặt giận dữ:

- Hay cho Hoa Như Sương người, bản cung đề bạt hai tỷ muội người, che chở giúp các người không bị đám người Hoàng hậu hãm hại mà các người lại cắn ngược lại, định dùng Hoa Như Tiêu câu dẫn Hoàng thượng.

Nói xong, lại cầm một bình hoa trên bàn ném về phía Hoa mỹ nhân.

Thanh Dung đứng một bên mắt thấy không ổn, vội bước lên ngăn cản Thượng Quan Uyển Nhi, nhanh tay kéo lại tay Thượng Quan Uyển Nhi, khuyên giải:

- Nương nương bớt giận, vì loại nô tài này mà giận dữ thật không đáng

Sau đó đoạt được bình hoa trong tay Hiền Phi lại nói:

- Tiểu thư, chuyện này đã phát sinh, tức giận cũng vô dụng, không bằng trước tiên triệu hồi Hoa Như Tiêu, không chừng Hoàng thượng cũng sẽ quên đi việc này.

Cung nhân được Hoàng thượng khâm điểm cũng không ít nhưng phần lớn lại không được thị tẩm. Lúc trước việc Đông Nguyệt đã từng gây ồn ào không ít, lại nói được ở lại Trường Sinh điện qua đêm nhưng cuối cùng vẫn là công dã tràng. Trong Hậu cung, trừ Âu Dương Hồng Ngọc thì chưa có tần phi nhị phẩm nào có cơ hội hầu hạ Hoàng thượng.

Hiền phi lòng như có lửa phập phồng, nàng tức giận đến run người, kéo mặt Hoa mỹ nhân lên, như để tiết hận mà đập hai chân, nổi giận mắng:

- Cầu nô tài, sớm biết ngươi không an phận như thế này, sau yến hội ngày đó bản cung đã giết chết ngươi.

Đầu vai đau đớn, nhưng cũng không dám kêu một tiếng nhưng lời nói của Hiền phi lại khiến Hoa Mỹ nhân sợ hãi vạn phần, đôi mắt hạnh câu hồn nay ngập nước mắt, liên tục đập đầu, khóc lóc

- Nương nương tha mạng, tiện thiếp oan uổng, tiện thiếp thật sự không có sai Như Tiêu đi câu dẫn Hoàng Thượng, tiện thiếp...

- Ngươi còn dám mạnh miệng

Thượng Quan Uyển Nhi lại càng tức giận, hận không thể xé nát mặt Hoa mỹ nhân, nàng ngồi trên ghế, trợn mắt trừng trừng nhìn Hoa mỹ nhân, bình ổn một chút rồi mới nói:

- Bản cung không có tâm tư mà ở đây lăng nhăng với ngươi, nhưng ngươi nhớ cho kỹ, trong hậu cung này ít nhất bản cung cũng có riêng một góc trời, muốn đấu, ngươi còn chưa đủ tư cách.

Hoa mỹ nhân sợ tới mức nói không nên lời nói, nàng liên tiếp đập đầu, nói:

- Nương nương nói đúng, nương nương nói đúng, tiện thiếp tự hổ thẹn, nhưng là tiện thiếp thật sự không như nương nương nghĩ, tiện thiếp oan uổng

Nói xong, nước mắt tuôn rơi, nức nở nói:

- Nương nương lúc trước phái Như Tiêu giám thị hành tung của Đức Phi nương nương, hơn nữa. . . Hơn nữa lựa thời cơ hạ độc, tiện thiếp giám sát nàng rất kỹ. Hai người tỷ muội nô tỳ không làm gì có lỗi với Hiền phi người, dù sao nếu chuyện bại lộ, tỷ muội chúng nô tỳ cũng bị liên lụy

- Tiệp nhân

Thượng Quan Uyển Nhi đột nhiên đứng lên, lại tát Hoa mỹ nhân một cái khiến khóe miệng Hoa mỹ nhân chảy máu, mâu quang đầy sát khí nói:

- Ngươi dám uy hiếp bản cung

- Tiệp thiếp không dám, tiệp thiếp không dám

Hoa Như Sương khóc trôi sơn phấn cũng không dám đi ra ngoài tìm người cứu. Nàng biết rõ Hiền phi là người thế nào vì thế chỉ có thể đập đầu nói:

- Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng a

Thanh dung nhìn Hoa mỹ nhân khóc lóc trong lúc nhất thời thấy phiền chán vì thế nói nhỏ vào tai Hiền phi:

- Nương nương, bây giờ không giống như trước kia, nếu để toa chuyện bị Chiêu nghi nương nương biết, khó tránh khỏi gặp chuyện.

Hiền phi nghe xong không những không bớt giận, lại càng tức giận nói:

- Bản cung là đứng đầu tứ phi còn sợ một nhị phẩm chiêu nghi như nàng ta?

Nói xong một cước đá vào Hoa mỹ nhân, khiến Hoa mỹ nhân ngã lăn ra đất kêu khóc. Mà trong Quỳnh Hương cung cũng không ít cung nữ nghe được tiếng kêu thảm thiết nhưng nhìn đến cảnh trong đại điện đều sợ hãi mà lánh đi.

Thanh Dung nhú mi nhìn lũ cung nữ chạy trốn ngoài điện, lo lắng không tốt vì thế vội kéo tay Thượng Quan Uyển Nhi:

- Nương nương bớt giận, Âu Dương Hồng Ngọc quả thực không đáng gì nhưng trong tay nàng có đại quyền Hoàng thượng ban cho, nay Hoàng Hậu cấm chửi, người chấp pháp hậu cung lại là tỷ tỷ của Đức phi nương nương, nếu việc này truyền ra thì nương nương sẽ gặp rắc rối.

Giết hại cung phi mang long tự vốn là tử tội, nếu truyền ra ngoài, nhìn tình huống hiện tại của tiểu thư khó tránh khỏi sẽ bị Âu Dương Hồng Ngọc bỏ đá xuống giếng. Tuy rằng trong hậu cung chưa có động tĩnh gì nhưng việc âm thầm phục binh không phải là chuyện một sớm một chiều có thể phát giác.

Đầu óc Thượng Quan Uyển Nhi dần thanh tỉnh, trong lòng nàng cũng hơi bối rối, bàn tay trắng nõn nắm chặt khăn lụa, liếc nhìn kẻ đang ôm bụng, trên mặt có hai dấu tay hồng, hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói:

- Người nhớ kĩ cho bản cung, nếu còn có hành vi gây rối gì nữa thì đừng trách bản cung giết các người mà ngay cả cha già của người cũng bị lột da cho chó ăn

Rồi hung hăng đạp thêm một cước, nói với Thanh Dung:

- Người lập tức triệu hồi Hoa Như Tiêu về Quỳnh Hương các rồi đuổi ra cung, tùy tiện tìm kẻ ăn mày mà gả cho, cho nàng chút bạc, từ nay về sau không được bước vào hậu cung nữa bước.

Hoa mỹ nhân quá sợ hãi, vội cầu xin

- Nương nương khai ân, nương nương khai ân, tiện thiếp nhất định sẽ để Như Tiêu rời khỏi cung đình, xin nương nương đừng làm như vậy.

- Đủ. . .

Thanh dung nổi giận nói, rồi sau đó nâng Hiền phi đi ra ngoài, không để ý đến Hoa mỹ nhân khóc đến ngất đi.

Hiền phi vừa đi, tránh trong góc tối, tiểu cung nữ đi ra, vừa khóc vừa nâng Hoa mỹ nhân hỏi:

- Nương nương, vậy phải làm sao bây giờ mới tốt? Người trong hậu cung này nếu đắc tội Hiền phi chỉ sợ cũng có kết cục như những thi thể tìm được dưới giếng kia thôi

Ba tử thi phát hiện trong hậu cung, phần lớn mọi người đều nói là Hiền phi gây nên, dù không có chứng cứ nhưng không có lửa sao có khói.

Hoa mỹ nhân khóc đến đại ra, nàng mở to đôi mắt đẹp, trông giống nhìn cửa điện, không ngừng lẩm bẩm câu nói của cung nữ kia:

- Nên làm cái gì bây giờ? . . . Nên làm cái gì bây giờ? nên làm cái gì bây giờ?

81. Q.2 - Chương 82: Hậu Cung Phong Vân (16)

Vị Ương thiên, tạc dạ tiểu mị, hốt nghỉ quân đao, khước thị lưu ly hỏa, Vị Ương thiên

....

(đêm qua ngủ chập chờn, ngỡ là vua đến, cũng chỉ là tiếng ngọc lưu ly...)

Trường Sinh điện, Tiêu Đồng mặc áo màu xanh, canh giữ trước giường Minh Nguyệt, bàn tay trắng nõn cầm sách, lười nhác lật mấy tờ nhưng lại thấy rất nhàm chán, ném sang một bên.

Hôm nay, từ lúc rời Ngự Hoa viên về, Lí công công đến hai lần, đại khái nói mấy ngày nay Hiền phi bực bội nghe chuyện Hoa Như Tiêu liên ra tay với Hoa mỹ nhân, cũng muốn đem Hoa Như Tiêu đuổi ra khỏi cung, tùy ý gả cho ăn mày, cả đời không thể hồi cung.

Vừa nghe được lời ấy, Tiêu Đồng quả thật kinh ngạc vạn phần, không nghĩ Hiền phi lại làm đến bước này. Vì thế sai Lí công công âm thầm bảo hộ Hoa mỹ nhân, đợi nàng báo cáo nương nương rồi định đoạt, cũng không nghĩ vừa tiến cung lại gặp Như Nguyệt tỷ tỷ. Vừa thấy nàng, Như Nguyệt vội kéo nàng lại, nhét hai

ba quyển sách vào lòng nàng, nói là thứ tiểu thư muốn, cũng dặn nhất định phải giấu kín, không để Hoàng thượng phát hiện, nếu không hậu quả khó lường. Vì sách này là nàng trộm mà có.

Tiêu đồng thấp giọng thở dài, nhìn quyển sách trên tay, thật sự không biết sách này viết gì, phù chú gì đó? Làm sao để song ngọc kết hợp? Bất đắc dĩ lại cầm lên một quyển sách, đúng chương về bức vẽ thiên văn “Thất tinh liên châu”, dưới bức vẽ ghi lại một số lời dặn dò thần thánh v.v.v...khiến Tiêu Đồng cảm thấy hoảng hốt, khó hiểu.

Nàng từng hỏi Như Nguyệt tỷ tỷ trộm sách này từ đâu nhưng Như Nguyệt lại không nói gì, chỉ nói chung chung, bảo nàng dặn tiểu thư nhanh chóng xem rồi trả lại cho nàng.

Tiêu đồng nhìn ba quyển sách trong tay lại lật giở ra, nhưng lại thở dài. Sách này cổ quái, ba quyển đều là thơ, nàng với nữ công, thi họa đều không thông thạo vì thế chỉ có thể khó chịu vứt qua, lại phiền chán nhủ mày, còn có bấy ngày....

Minh Nguyệt ở trên giường ngủ một lát, thấy Tiêu Đồng thở dài hai tiếng, khoe miệng cười yếu ớt, hơi mở mắt, quay đầu nhìn Tiêu Đồng ngồi trên thảm, thở dài đứng dậy, ôn nhu nói:

- Hôm nay Tiêu Đồng có chuyện phiền lòng?

Tiêu Đồng trở mắt, vội quay đầu nhìn Minh Nguyệt rồi vội vàng đứng dậy cầm gối đặt lên mép giường cho Minh Nguyệt dựa rồi lại đắp chăn bông lại cho Minh Nguyệt rồi mới hỏi:

- Tiểu thư tỉnh dậy khi nào?

Sao nàng không nghe thấy gì?

- Được một lúc, vẫn nghe thấy người thở dài

Minh Nguyệt dựa vào mép giường, mâu quang nhìn ba bộ sách kì lạ trên thảm cừu màu trắng, trầm tư nói:

- Kia là cái gì?

Tiêu đồng cười nhặt sách lên, nhún mày nói:

- Nô tỳ cũng không biết đây là cái gì, là như Nguyệt tỷ tỷ muốn nô tỳ đưa cho tiểu thư, nghe nói đây là thứ tiểu thư muốn, nàng từng hay thấy để vương đọc sách này, luôn giấu ở một chỗ. Cho nên hôm nay mang đến cho tiểu thư, cũng dặn tiểu thư xem nhanh tránh để Hoàng thượng phát hiện.

Ánh mắt Minh Nguyệt hơi động, trong lòng hỗn loạn khó nén, nàng nhận một quyển sách, tiện tay mở ra, đúng là về quan sát thiên văn và hai mươi tám tinh tú kì tướng, hơn nữa còn chủ yếu ghi về quỷ thần, lục đạo, thuyết nhân quả, cũng có ghi cả về “thời không chi môn” (cánh cửa thời không)

Trong lòng ần ần bất an, thời cổ tại sao có sách như vậy? Nàng lại cầm lấy quyển thứ hai lại thấy vẽ về phù chú, mâu quang lưu chuyển, từ chương thứ nhất đã tìm được về Nghịch thiên luân hồi, trong lòng nhảy dựng, hai mắt nhìn về phía dưới, chỉ thấy ghi rất đơn giản: Quan sát trời sao, ngày “thất tinh liên châu” buổi trưa đốt hương, trong miệng thỉnh cầu, có thể gọi được hồn kiếp sau.

Nàng nhún mày tú, bàn tay trắng nõn lật sang trang sau lại phát hiện đã bị người xé rách, tuy rằng chỉ còn lại vài chữ nhưng không hiểu được hàm nghĩa trong đó, trên trang sách chỉ còn lại chữ “người giải chú” mà thôi.

Trong lòng hốt hoảng khó hiểu lại lật tiếp, sau đó là ghi về những phù chú khác, chương nào cũng đầy đủ chỉ duy nhất “nghịch thiên luân hồi” là bị thiếu.

- Tiểu thư, làm sao vậy?

Tiêu đồng nhìn sắc mặt Minh Nguyệt có chút tái nhợt, không khỏi lo lắng hỏi, nhưng Minh Nguyệt lại như không có gì, cầm lấy quyển sách thứ ba, giở lung tung mấy chương, tất cả đều là thi từ ca phú, trong lúc vô ý lại thấy một câu.

nhien, Minh Nguyệt lại nếu văn sở vị văn bình thường, cầm lấy đệ tam quyển sách, lung tung phiên mấy trang, lại chương chương đều là thi từ ca phú, vừa định ném, lại trong lúc vô ý miết đến một câu:

“Ngân sàng tích lịch thanh ngô lão, phần thu cung quy. Thải hương hành xứ tức liên tuyền, thập đắc thúy kiều hà hận bất năng ngôn

Hồi lang nhất thốn tương tư địa, lạc nguyệt thành cô ý. Bối đặng hòa nguyệt tự hoa âm, dĩ thị thập niên tung tích thập niên tâm.” (lúc nào lĩnh ngô được thì sẽ bỏ sung)

- Chữ viết này khiến Minh Nguyệt càng nhũ mảy, đôi mắt nhìn chữ viết cứng cáp hữu lực, giật mình cảm giác quen thuộc, lại cũng không phải chữ của Thánh tổ. Nàng tròn to mắt, bỗng nhiên nhớ tới ngày ấy trong Ngưng Tuyết cung, tờ giấy tự tay nàng đốt: Khi còn thiếu niên, tình không biết từ đâu mà đến chỉ nghĩ cuối cùng sẽ tươi đẹp”

Hắn! Minh Nguyệt nghi hoặc nói, rồi lật qua mấy chương tiếp theo, lại thấy chữ viết bất đồng, toàn là chữ của Thánh tổ, Minh Nguyệt nhìn lướt qua đại khái đều là những từ ngữ kiểu: “Trang sinh mơ hóa bướm” ...

Vì thế nhẹ khép sách, lại nhìn Chương 1 thấy được đôi câu đối.

Sương khóa hàn tùng, vụ áp thương tùng, long đông thiên thời, tuyết vũ trường không. Thiên thu mộng tú, vạn dặm hồn thông. Thán u tình thâm, thi tình trọng, thịnh tình nùng.

Mờ mịt thủy sắc, yên nhiên sơn dung. Cấp thiên xứ, yểu yểu phi hồng. Nhất phiên tâm sự, kỷ hứa bình tung. Ái lập mai hoàng, ngạc mai lục, thích mai hồng

(cũng xin phép chưa giải nghĩa)

Minh Nguyệt mắt, bên tai truyền đến thanh âm xa xôi như từ chân trời đến: “Sương khóa hàn tùng, vụ áp thương tùng, long đông thiên thời, tuyết vũ trường không.” nhất thối rùng mình, ngực như nghẹn lại, bất giác thấy quyển sách kia như lửa nóng mà ném ra.

Làm sao lại giống hệt những lời trong cơn mơ ngày ấy? Ngự Húc, Ngự Húc, đầu Minh Nguyệt hỗn loạn, không rõ vì sao mỗi lần nghĩ đến cái tên này, linh hồn của mình như bị vây trụ, trời buộc, giấy dựa không được lại muốn thỏa hiệp cũng không xong, tựa hồ vĩnh viễn chỉ có thể vị vây trụ trong đó.

Hít một hơi sâu, đáy lòng Minh Nguyệt bất giác phiếm lạnh, nàng thất thần những mấy quyển sách, hồi lâu như tỉnh mộng mà nói:

- Tiêu Đồng, bảo Như Nguyệt nói cho ta biết, sách này từ đâu mà có.

Tiêu Đồng cũng hoàn hồn theo Minh Nguyệt, vội đứng lên, lại nghĩ tới cái gì, vội nói:

- Tiểu thư, nô tỳ có hỏi nhưng Như Nguyệt tỷ tỷ không nói, cũng muốn nô tỳ bảo tiểu thư không nên hỏi.

Đôi mày thanh tú dần dần ra, Minh Nguyệt cũng không thấy khó xử, đem sách đến trước mặt Tiêu Đồng nói:

- Vậy bây giờ người đi trả ngay cho nàng, nói cho nàng những sách này không có tác dụng gì với ta, bảo nàng trả lại đi

Rồi khi Tiêu Đồng nghi hoặc tiếp nhận lại cười yếu ớt:

- Chú ý hành tung của nàng, ta muốn biết nàng đi đâu.

Tiêu đồng ngần ra, rồi sau đó lập tức hiểu rõ, gật gật đầu nói:

- Ý tiểu thư nô tỳ hiểu

Rồi nhét sách vào tay áo, đi đến Vị Ương điện.

Bất giác đã đến hoàng hôn, tịch dương đỏ như máu.

Minh Nguyệt một thân tố khiết tắm bào (áo ngủ), đứng trước bệ cửa sổ, mâu quang chăm chú nhìn đài ười trượng giữa hoa viên, màu hoa tường vi như máu, đôi mắt đỏ nhiễm lửa, trong lòng lo lắng, không khỏi nhũ mảy.

Bàn tay trắng nõn nắm chặt bậu cửa, trời dần tối cũng không thấy Ngự Hạo Hiên về tắm cung, hơn nữa Tần công công cũng chưa về trả lời. Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn sắc trời, nhẹ chớp hạ mi dài, buông tay, đóng cửa sổ, trong lòng không vui đi về phía ngự án đã được thị nữ dọn dẹp tốt.

Hít sâu một hơi, ngồi trước án tiền, khẽ vén tay áo dài, cầm đá mài mực, đổ chút nước lên nghiên, nhẹ nhàng mài mực nhưng lại lập tức chê cười chính mình. Bàn tay trắng nõn cầm đá mài, tùy ý lại mở một bản tấu chương, đều là chuyện liên quan đến dân sinh, làm nàng hơi phiền chán.

Thấy không có chuyện gì để làm, nàng chỉ có thể chán đến chết nhìn sang tấu chương khác. Thoáng nhìn thấy tấu chương đề Âu Dương Trì, Minh Nguyệt hơi động mảy may, vừa định mở ra đã thấy dấu Ngự Hạo Hiên phê duyệt qua, đúng là chuyện Thượng Quan Trung bị biếm và việc xử trí Hiên phi Thượng Quan Uyển Nhi. Minh Nguyệt cẩn thận xem, bật cười Âu Dương Trì là kẻ nguy quân tử, hẳn lại khen ngợi Thượng Quan Uyển Nhi hiền lương thực đức, nói hấn và bách quan nguyện không truy cứu đến Thục phi.

Cười khê, hay cho lão hồ li Âu Dương Trì. Mâu quang Minh Nguyệt nhìn chữ phê duyệt “chuẩn khanh sở tấu” không khen ngợi Âu Dương Trì rộng lượng cũng không tỏ thái độ gì về việc Thượng Quan thị.

Mím môi, Minh Nguyệt khép lại tấu chương, rũ mắt hạ mi, thấy ngoài điện hơi có động tĩnh lại giương mi lên, phảng phất có như sự hy vọng trong lòng đã đến. Nhưng lại là mấy cung nữ đẩy cửa mà vào, đem đồ ăn vào, cũng nói Tiêu Đồng dặn nàng phải ăn nhiều hơn. Một lúc sau, mấy người liền vội vàng rời đi.

Minh Nguyệt đứng dậy, nhìn những đồ ăn trên bàn, tuy rằng vẫn rất phong phú, đều dựa theo khẩu vị của nàng mà làm, nhưng hôm nay nàng lại không hề muốn ăn chút nào.

Như hơi suy nghĩ, đẩy cửa điện ra, nhìn đài cổ trong Tẩm tâm cung, các điện đều đã lên đèn, kim bích huy hoàng lại càng khiến nàng thấy lạnh lùng. Mi dài nhẹ rung, bàn tay trắng nõn nắm chặt cánh cửa rồi bất đắc dĩ đóng lại.

Nửa đêm, nến đỏ sắp tắt, sắp chảy thành giọt, lòng Minh Nguyệt căng thẳng, tỉnh lại nhưng lại thấy trước mắt vẫn trong trẻo, lạnh lùng, mơ hồ ngửi thấy mùi Long Tiên hương lạnh nhạt, lại bừng tỉnh hóa ra chỉ là giấc mộng.

82. Q.2 - Chương 83: Hậu Cung Phong Vân (17)

Canh ba, đột nhiên mưa rơi, nhiều mộng lành.

Minh Nguyệt mộng lung nhìn trong điện, đôi mi thanh tú nhú lại, ngồi dậy, hơi thất thần. Lúc sau, nàng xốc chăn bông lên, cầm lấy chiếc nệm đỏ thay cho nệm đã tàn, ánh lửa bùng lên, trong đại điện sáng lên nhiều.

Xoay người nhìn quanh, nhưng cũng chẳng khác trước khi mình ngủ chút nào, không có gì thay đổi nhưng trong không khí lại có mùi Long Tiên hương nhẹ nhàng.

Nghi hoặc, Minh Nguyệt trong lòng có chút không vui đi ra cửa điện. Vừa ra đến ngoài đã thấy không một bóng người, hành lang thâm u, những ngọn nến đã tắt khiến cho bên ngoài tối đen như mực.

Chớp mi, không hiểu cảm giác trong lòng là gì, Minh Nguyệt quay người đi vào trong điện, đột nhiên lại nghe thấy phía sau một tiếng nói trầm thấp:

- Sao lại dậy rồi?

Giật mình, Minh Nguyệt quay người đã thấy Ngự Hạo Hiên mặc tẩm bào màu trắng, tóc đen rối tung, cài một cây trâm chạm rồng bằng ngọc bích cài lại, ánh nến chiếu vài khuôn mặt tuấn mỹ đến khó thở.

Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Hiên có vài phần lười nhác, trong chốc lát không biết nên phản ứng thế nào, nàng không tự giác lui về sau hai bước, cúi đầu nói nhỏ:

- Hoàng Thượng đã trở lại, nô tì còn tưởng rằng...

- Làm sao?

Ngự Hạo Hiên đi vào trong điện, mảy kiếm anh khí nhìn thấy Minh Nguyệt cúi đầu thì hơi giật mình, cười khẽ đi lên trước, ôm nàng vào lòng. Hắn tựa cằm lên tóc nàng, nhắm mắt lại, lại hôn lên trán nàng rồi mới nói.

- Minh Nguyệt, trầm hôm nay mệt mỗi quá..

Minh Nguyệt rúc vào trong lòng Ngự Hạo Hiên, bàn tay trắng nõn để trước ngực hắn, nghe hắn nói mệt mỗi, không hiểu sao trong lòng thấy căng thẳng. Sau đó, nàng cảm giác mình được hắn bế bổng lên, lưng thưng đi về phía giường.

- Hoàng thượng

Đến khi nằm xuống giường mềm mại, Minh Nguyệt nhẹ gọi. Về mệt mỗi trên mặt hắn khiến lòng nàng có chút chua xót. Mà Ngự Hạo Hiên lại ôm nàng vào lòng, nằm bên cạnh nàng, thấp giọng nói:

- Ngủ đi, đêm đã khuya

Đêm đã khuya... Minh Nguyệt chớp hạ đôi mi dài, không hề thấy buồn ngủ, bàn tay trắng nõn nhẹ nắm vật áo Ngự Hạo Hiên, muốn nói nhưng lại không biết nói như thế nào. Cho đến khi, hắn nắm bàn tay không an phận của nàng, cười trầm thấp:

- Nói cho trầm, Minh Nguyệt suy nghĩ gì?

Trái tim nàng rung lên, hơi thất thần nhìn bàn tay hắn nắm chặt tay mình, hơi mím môi, chôn mặt vào lồng ngực hắn, ngượng ngừng nói:

- Nô tì muốn nhìn. . . ấn kí trên người Hoàng thượng biến mất chưa

Nàng tự tin mình đã yêu hắn.

Ngự hạo hiên thân mình cứng đờ, sau đó Minh Nguyệt cảm giác cảm mình đau xót, đôi mắt trong sáng nhìn đôi mắt thâm trầm màu lam. Sau đó, bạc môi hôn lên môi hồng của nàng, chỉ nhẹ lướt qua. Lập tức, bàn tay để trên ngực hắn chạm đến da thịt lạnh lẽo lại nóng rực kia.

Tay nàng run lên, muốn rút về nhưng Ngự Hạo Hiên lật gắt gao cầm tay nàng, bức bách nàng đặt tay lên ngực hắn khiến nàng ngượng ngùng cúi đầu. Nam nữ hoan ái ở xã hội của nàng cũng chẳng phải là chuyện gì to tát. Nhưng là muốn nàng đụng vào thân thể một nam tử...

Trong lòng hỗn loạn rối rắm, nhưng ngón tay ngọc lại đột nhiên run rẩy một chút, Minh Nguyệt mở to hai tròng mắt, có chút run run nhìn. Sau đó, nhẹ kéo áo hắn ra, trong mắt hiện lên vết xăm hình rồng vừa lạ vừa quen kia.

Nó vẫn còn.... Minh Nguyệt không biết cảm xúc của mình lúc này là gì. Nàng nhẹ nhàng chạm đến hình rồng kia, đến khi tay chạm vào, đột nhiên hình rồng lồi lên khiến nàng ngạc nhiên. Tựa như khối ngọc bội kia dính trên da thịt hắn.

- Minh Nguyệt, trẻ con thích nói dối thì phải bị trừng phạt

Giọng nói trầm thấp, nóng rực lại khàn khàn thổi vào gáy nàng khiến Minh Nguyệt ngẩn ra. Nàng rút tay về nhưng lại không thoát khỏi tay hắn. Nàng nhìn hắn tách từng ngón tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau. Sau đó, hắn hôn lên cần cổ trắng nõn của nàng, như không khống chế được mà cắn cắn.

- Hoàng. . . Hoàng Thượng”

Minh Nguyệt khẩn trương muốn tránh thoát, nhưng thân mình lại bị tay kia của Ngự Hạo Hiên ôm sát. Hắn cuồng nhiệt hôn tai nàng rồi cắn quết trước ngực nàng tựa như muốn nuốt nàng vào khiến cho Minh Nguyệt thở gấp, không có sức mà kêu.

Nụ hôn cuồng loạn càng lúc càng nóng bỏng như trừng phạt. Hắn hôn ngực nàng, hai vành tai nàng, má nàng, cằm nàng, môi nàng, trán nàng. Sau đó, bàn tay hắn bắt đầu tháo đai lưng của nàng, kéo váy nàng ra, sờ loạn trên người nàng.

- Không....

Minh Nguyệt hữu khí vô lực kêu, bàn tay trắng nõn đặt trong ngực hắn, đôi mắt trong suốt dần trở nên mờ hồ. Khuôn mặt trắng nõn như phủ một tầng son phấn.

- Người không thương trầm

Lời nói lạnh như băng đột nhiên truyền đến tai nàng, Minh Nguyệt cả kinh, chưa kịp hoàn hồn thì xiêm y đã bị rút sạch. Nàng trợn mắt nhìn Ngự Hạo Hiên tháo chiếc trâm trên đầu hắn, tóc xõa rối tung, cuồng dã mà nhu tình. Khuôn mặt tuấn mỹ và đôi mắt anh khí bức người khiến nàng hơi hoảng hốt. Sau đó, thân thể bị xuyên qua....

Trương vàng nhẹ bay, như chiếc quạt khép rồi lại mở, tiếng mưa rơi ngoài cửa ngừng lại, gió cũng không thổi. Trên giường, hai người lả tả mà nằm, si tình mê ly, cánh tay trắng nõn phủ đầy tóc đen, hơi thở hỗn hển, tử chi giao triền...

.

Đêm khuya mê ly, mưa gió ngừng, mây đen tan, trăng sao sáng rõ.

Trong Ngự hoa viên, vài Hắc y nhân vây quanh một gã mặc trường bào đen. Dưới ánh trăng, đao kiếm lóa mắt, sau cơn mưa lầy lội, sát khí đầy trời.

- Các người là ai?

Giằng co hồi lâu, nam tử mặc trường bào không nhin được hỏi. Tay cầm trường kiếm đã bắt đầu run lên. Trường kiếm dính máu nhỏ từng giọt xuống gốc mai, hòa vào nước mưa lóa ra ánh sáng yếu ớt.

Bốn gã mặc y phục hạ hành, mặt che khăn đen không nói gì, chỉ nắm chặt trường kiếm trong tay. Từng bước đi về phía nam tử kia. Bỗng nhiên, trên bầu trời xẹt qua tia chớp, chiếu sáng toàn bộ hoàng cung. Tiếng sấm chấn động. Bốn nam tử kia đột nhiên tiến công, rồi sau đó chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, máu tươi vọt ra tứ phía. Dưới tia chớp, bốn thanh trường kiếm đồng loạt đâm vào nam tử kia.

Thân hình cao lớn dựa vào gốc mai khô, nam tử trợn to mắt nhìn một gã mặc triều phục nâu thêu bạch hạc từ trong bóng tối đi ra. Khuôn mặt gầy gò trắng bệch dưới tia chớp khiến hắn có vẻ dữ tợn. Sau đó, nam tử suy yếu nói:

- Người....Lí công công.

Lí Vinh cười, cầm phát trần đi từng bước về phía hắn, nhìn hắn trước ngực bốn lỗ thủng, lắc lắc đầu nói:

- Rõ ràng không phải là đại quan hiển quý lại cố tình muốn lẫn lộn chốn quan trường. Thượng Quan đại nhân, ngài đây là tội gì?

Sau đó lại tà khí cười:

- Việc hôm nay ngài cũng đừng trách Lí Vinh ta không nói nhân tình, dù sao trong vòng luẩn quẩn này, ngài không thể hiểu được quy củ bằng nô tài nhỏ nhoi ta.

- Vì sao?

Sắc mặt Thượng Quan Trung tái nhợt, thần sắc không còn vẻ phục tùng như khi xưa trên chốn quan trường, hắn phần nộ, kiêu ngạo nhìn về mặt Lí Vinh, máu chảy ra khóe miệng.

- Vì sao?

Lý công công càng cảm thấy buồn cười, rồi sau vươn tay kéo trong vạt áo hắn một quyển sách, tuy rằng bị mưa và máu vấy bẩn nhưng vẫn có thể nhìn ra bốn chữ “Giá y thần công”. Lí Vinh cười cười cất vào tay áo rồi mới nói:

- Không vì sao, chỉ bởi vì nơi này là hoàng cung, chiến trường của nữ nhân. Mà giờ đây, người rơi vào kết cục này đương nhiên là thiên kim của ngài, Thiên triều Hiền phi nương nương sắp mất đi tư cách đấu tranh ở nơi đây.

Thượng quan trung suy yếu không nói ra lời nhưng vẫn cố chấp không chịu ngã xuống. Hai mắt cảm tức nhìn khuôn mặt gầy gò của Lí công công. Còn như đang muốn hỏi cái gì nhưng độ ẩm trên cơ thể cũng dần dần hạ xuống, quanh người lạnh như băng. Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt hắn, đôi mắt đã dần mất đi tiêu cự.

Trong rừng cây, một thân ảnh xanh biếc dưới tàng cây lướt tới, lúc sau đã đứng trước mặt bọn họ. Đầu tiên, Lí công công cả kinh nhưng sau đó định thần nhìn lại, vội đem sách đưa ra, nhẹ giọng nói:

- Cô cô, Thượng Quang Trung đã chết, có làm theo kế hoạch giấu trong Phượng Tê cung?

Tiêu đồng mặt che khăn xanh, đón lấy quyển sách, tùy tiện giở hai trang, nhìn trong sách toàn khoa đầu văn tự (chữ nòng nọc) rồi lại giấu vào trong bọc, lấy ra một tập ngân phiếu đưa cho Lí công công, lạnh lùng nói:

- Làm tốt lắm, đây là thưởng cho các người, nhưng nhớ phải thu dọn chỗ này sạch sẽ không để lại bất kỳ dấu vết gì.

Lý công công nhìn tập ngân phiếu vội nhận lấy, nhét vào lòng rồi nhìn những người phía sau, lạnh lùng nói:

- Điều kiện khi trước đáp ứng các người đều ở đây, chỉ cần các người xử lý sạch sẽ chỗ này, làm theo lời ta dặn khi trước là được. Làm xong, đến đây lĩnh thưởng.

Tiêu Đồng nheo mắt nhìn bốn đại hán phía sau, trong trẻo mà lạnh lùng:

- Nhớ kỹ, cầm ngân phiếu xong lập tức rời khỏi hoàng cung, mang theo gia quyến rời xa đế đô. Nếu các người vô tình bị bắt, bốn tiểu thư sẽ chăm cho gia đình các người tử tế, các người biết nên làm gì rồi chứ.

Bốn người lập tức tay cầm trường kiếm, cúi đầu phía Tiêu Đồng, đồng thanh nói:

- Đa tạ cô nương

Tiêu Đồng gật đầu, xoay người đi ra phía khác, nhưng không ngờ một đạo kiếm quang đột nhiên bổ về phía nàng khiến nàng phản ứng không kịp vội phi thân lên cây né tránh. Thế nhưng, tốc độ của đối phương lại nhanh khủng khiếp, trong nháy mắt, quang mang chói mắt kia lại đâm về phía nàng.

Nhưng đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc chỉ nghe Lí Vinh cả giận quát:

- Triệu truyền, dừng tay!”

Tiêu Đồng cả kinh, hiểu thân phận của hắn nhưng lại như trước trốn tránh không kịp, cánh tay trái bị trường kiếm cắt qua, khăn che mặt bị kéo lên.

- Là người

Triệu Truyền thấy mặt Tiêu Đồng đầu tiên ngẩn người rồi sau đó cả giận nói

- Đức phi nương nương vì sao nhất định gây khó dễ Hiền phi?

Tiêu Đồng nhìn thần sắc dữ tợn của Triệu Truyền nhưng chỉ lạnh giọng cười, bàn tay trắng nõn nắm lấy một nhánh cây, mượn lực rồi xoay tròn trên không trung, phi thân về phía sau bốn gã sát thủ, nắm chặt nhánh cây nói:

- Điều vì thực vong (chìm chết vì ăn), thiên kinh địa nghĩa.

Triệu truyền hai tròng mắt nhú lại, khí thế lại càng bức người, hàn quang từ kiếm trong tay lóe lên, thanh âm bén nhọn:

- Đức phi nương nương trí tuệ vô song, nô tài tất nhiên là kính nể, nhưng là dùng loại thủ đoạn này để tranh đoạt lại chỉ là vì tiền tài, cũng không tránh khỏi khiến người ta khinh thường

Lý Vinh tiến lên vài bước, lo lắng nói:

- Triệu truyền, người bình tĩnh một chút, Tiêu Đồng cô cô là người của Đức phi nương nương nhân, người nếu đã thương nàng, hẳn phải chết không thể nghi ngờ

Rồi sau đó tiến lên nói:

- Hơn nữa, hiện tại Hiền phi nương nương đã thất thế, người cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh Thái hậu là hơn. Trong hoàng cung tình phong huyết vũ (mưa máu) cũng không đến lượt người diễn tấu. Người đến đây xem nào nhiệt làm gì?

Triệu truyền đột nhiên quay đầu cảm tức nhìn Lí Vinh, tay cầm kiếm nổi gân xanh, cắn chặt răng, trán giọt giọt, phần nộ nói:

- Người là kẻ ngụy quân tử. Triệu Truyền ta thành tâm thành ý đối đãi người mà người lại giết phụ thân Hiền phi, hôm nay ta giết người.

Nói xong hươu kiếm chém về phía Lí Vinh.

Đang một tiếng, kiếm Triệu Truyền văng xa mấy thước, bốn hắc y nhân vây hãm vào giữa. Lí Vinh kinh hồn chưa định nhưng thấy Triệu Truyền bị thương vội nói:

- Dừng tay

Rồi nhìn Tiêu Đồng đang lạnh lùng nói:

- Tiêu Đồng cô cô, Triệu công công và nô tài đều là kẻ cơ khổ, những năm gần đây đều nương tựa nhau mà sống trong hoàng cung đầy máu này, ngài tạm thời tha hãn đi, hãn cũng là vô tâm.

- Nhưng hãn cũng là nô tài của Thượng Quan Uyển Nhi

Tiêu Đồng bỗng nhiên cười lạnh, nói:

- Hiền phi đã sớm muốn giết hãn chỉ là bây giờ chưa thể động thủ thôi. Nếu hôm nay ta thả hãn, ngày khác hãn cũng chết trên tay Hiền phi.

- Đây....

Lý công công do dự, hãn nhìn về mặt Triệu Truyền kiên quyết, tự thẹn cúi đầu, hãn biết rõ Triệu Truyền trung với Hiền phi vĩnh không đổi, cho nên cũng chỉ có thể kìm chế nước mắt.

Tiêu đồng nhìn thần sắc Lý công công, bàn tay trắng nõn nhanh chóng ôm chặt miệng vết thương, bình tĩnh nói:

- Triệu Truyền, người là người của Hiền phi, tấm lòng trung của người không chỉ ta bội phục mà ngay cả tiểu thư nhà ta cũng từng nói qua: Nhân tài nếu nài không dùng được, ngày khác tất sẽ gặp lại trên chiến trường, sẽ là kẻ địch. Nên xin Triệu công công chớ trách.

Rồi sau đó, nàng nhú hai tròng mắt lại, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Nhưng niệm tình Lí công công....

Tiêu Đồng đột nhiên cầm cành cây trong tay phi về phía Triệu Truyền, nháy mắt, chỉ nghe tiếng kêu đau đớn, kinh mạch Triệu công công đều bị cắt đứt, cả người ngã nhào trên đất.

- Tiêu Đồng cô cô

Lí Vinh sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nhưng Tiêu Đồng lại thản nhiên nói:

- Ta lưu cho hãn một mạng, người đưa hãn ra khỏi cung, cả đời ở ngoài cung mà sống

Sau đó bước vào sâu Ngự hoa viên, biến mất trong bóng đêm.

Một đêm mưa phùn cọ rửa, sáng sớm, mặt trời đỏ nhô lên, muôn hoa đua thắm khoe hồng, trong hoàng cung thơm mát

Minh Nguyệt tỉnh lại bên người đã là khoảng không lạnh lẽo. bàn tay trắng nõn sờ nhẹ lên tơ lụa mềm mại đã không còn chút độ ấm nào, chỉ ngửi mùi Long Tiên hương vẫn vút thơm ngát.

Trong lòng có chút không vui, bàn tay trắng nõn chống lên giường, như cố hết sức đứng dậy, cảm thấy quanh người ê ẩm. Chấn bồng trước ngực chảy xuống, da thịt trắng nõn đầy dẫu xanh tím. Dù không như trước kia khiên người kinh hãi nhưng Minh Nguyệt nhìn đến trong lòng cũng như bị kinh sợ, hơi mất tự nhiên tìm kiếm tấm bào mặc vào.

Tiêu đồng bưng nước ấm tiến vào, cúi mặt tái nhợt, thấy Minh Nguyệt đã tỉnh, miễn cưỡng cười cười, mềm nhẹ nói:

- Tiểu thư đã tỉnh? Lúc Hoàng thượng lâm triều đã dặn riêng thị nữ, nói nương nương hôm nay sẽ dậy muộn.

Bàn tay trắng nõn đang sửa sang xiêm y cứng đờ, Minh Nguyệt mím môi không nói, lại ngẩng đầu nhìn tay Tiêu Đồng hơi sưng, màu quang lạnh lùng, nói:

- Người bị thương?

Tiêu Đồng vắt khăn mặt hơi run lên, hơi đau nhú mi, sau đó cười cười, đưa khăn mặt cho Minh Nguyệt nói:

- Không phải vết thương lớn, chỉ là trong rừng mai đêm qua hơi sơ sẩy, không biết Triệu Truyền từ đâu chui ra chém một đao này.

- Triệu truyền?

Minh Nguyệt có chút ngạc nhiên, nâng cánh tay Tiêu Đồng bị thương, định kiểm tra miệng vết thương nhưng Tiêu Đồng lại cười nói.

- Thật sự không có việc gì, hơn nữa, Tiêu Đồng cũng đã phá hủy kinh mạch toàn thân hắn, biến hắn thành phế nhân.

Minh Nguyệt xốc tay áo Tiêu Đồng lên, nhìn cánh tay băng bó qua loa, khẽ thở dài nói:

- Chắc là Lí Vinh cầu tình.

Tiêu Đồng gật gật đầu, tỏ vẻ bình thản, cười nói:

- Nếu để Lí Vinh không hài lòng thì không có lợi cho chúng ta. Hơn nữa nếu ta không làm vậy thì Triệu Truyền sau này cũng chết trên tay Thượng Quan Uyển Nhi. Để lại cho Lí Vinh một món nhân tình, lại bảo vệ mạng Triệu Truyền, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện?

Nói xong, như cố hết sức từ trong lòng rút ra một quyển sách, nói:

- Tiểu thư, thứ người muốn nô tỳ đã lấy được.

83. Q.2 - Chương 84: Hậu Cung Phong Vân (18)

Một trận mưa đêm, không khí cũng có chút thơm ngát, trong ngự hoa viên, rừng liễu phát phơ, trăm hoa dính sương. Ánh mặt trời xuyên qua lá cây. Đã đến đầu mùa hè.

Tiêu Đồng mặc váy dài xanh biếc, tô son điểm phấn, tóc chải cũng đặc biệt cầu kì khiến nàng hôm nay nhìn xinh đẹp lên rất nhiều, che đi được sự tái nhợt, mệt mỏi vì đêm qua. Nàng đỡ Minh Nguyệt đi tản bộ trong hoa viên Tầm tâm cung, vừa đi vừa nói giỡn cho đến khi đến gần Vọng Nguyệt đài vắng vẻ.

Tiêu đồng nhìn kiến trúc xung quanh, màu quang dừng ở một đường nhỏ sau ngự hoa viên, rồi nói nhỏ vào tai Minh Nguyệt:

- Tiểu thư, con đường này thông ra hậu cung, đến cả ngự thư phòng của Hoàng thượng. Hoàng hôn hôm qua, nô tỳ theo Như Nguyệt tỷ tỷ đến đây rồi thấy nàng nhìn xung quanh, len lén vào Ngự thư phong.

Minh Nguyệt ngăn ra, rồi sau đó nhú mày nhìn con đường nhỏ rải đá cuội, chớp hạ mi dài, mím môi nói:

- Lá gan của nàng không nhỏ, không sợ kinh động Ngự lâm quân hay các tần phi. Một quý phi bị biếm vào lãnh cung, nếu đột nhiên xuất hiện trong Ngự thư phòng.... Không biết Âu Dương Hồng Ngọc và Thượng Quan Uyển Nhi sẽ như thế nào?

Tiêu đồng nhẹ cười rộ lên, nhưng thần sắc vẫn vô lực, ôn nhu nói:

- Hoàng thượng nhiều ngày nay xử lý chuyện hậu cung và trong triều, nay lại sắp đến đại hôn, Tử Ngọc quốc đến tiến cống, mấy chuyện cùng một lúc, Hoàng thượng căn bản không thể phân thân được. Không bằng bây giờ nô tỳ đỡ tiểu thư đi Ngự thư phòng xem sao, cho dù Hoàng thượng đột nhiên giá lâm cũng không trách tội tiểu thư.

Minh Nguyệt gật đầu, cầm tay Tiêu Đồng, nhìn thần sắc mệt mỏi của nàng, khẽ cười nói:

- Ta tự đi là được, người nghỉ ngơi trước đi

Tiêu Đồng tròn to hai mắt, lập tức lắc đầu, há mồm

Muốn nói cái gì, nhưng lại bị Minh Nguyệt cắt ngang:

- Triệu truyền đột nhiên mất tích, Thái Hậu cùng Hiền phi tất nhiên có điều cảnh giác, sợ là hôm nay sẽ có chuyện phát sinh, đến lúc đó, ta còn cần người đi dạy Hoa mỹ nhân làm một số chuyện

Tiêu Đồng rũ mắt hạ mi, suy nghĩ một chút rồi mới miễn cưỡng gật đầu, vẫn lo lắng nói:

- Tiểu thư, ngài có thai trong người, nếu gặp phải mấy tần phi không phân rõ phải trái, ta sợ...

Rồi sau đó nghĩ nghĩ, lại im bật nhìn thần sắc Minh Nguyệt bình thản, chỉ có thể nói:

- Vậy nô tỳ về nghỉ ngơi trước, tiểu thư có chuyện gì cần làm sai thị nữ đến bảo nô tỳ một tiếng.

Minh Nguyệt gật nhẹ, cũng không nói nhiều, ngẩng đầu nhìn con đường mòn thâm u phía trước, bàn tay trắng nõn vỗ về bụng mình, sau đó không chút do dự đi về phía Ngự thư phòng.

Triệu truyền mất tích, Khôn trử cung và Tư mộ cung gợn sóng, Thái hậu nóng lòng tức giận phái người tìm kiếm. Nhưng đã lục tung cả hoàng cung cũng không tìm ra bất kì tung tích gì của Triệu công công.

Triệu truyền tuy chỉ là một thái giám, nhưng đi theo Thái Hậu ba năm có thừa, cho tới nay đều trung tâm hầu hạ, được Thái hậu tin trọng. Nay ngay cả một lời cũng không nói, biến mất trong hậu cung thâm u, há có thể khiến người khác không nghi?

Thái Hậu sai Ngự Lâm quân tìm kiếm nhất định sống phải thấy người, chết tìm được xác, cho nên hạ lệnh, ngoài Phượng tê cung và Khôn trử cung đã sớm tìm kiếm, tất cả các cung điện khác đều phải tìm tòi cẩn thận, đặc biệt là chỗ đã tìm thấy mấy tên đại hán dưới giếng. Nhất thời, trong hậu cung lòng người hoảng loạn, nhưng bận rộn nửa ngày cũng không tìm ra bất kì manh mối gì. Đến lúc lại xuất hiện tin Hoa mỹ nhân bệnh nặng, cầu kiến Thái hậu khóc lóc tố cáo chuyện Hiền phi ấu dâm, uy hiếp. Nhất thời, hậu cung lại càng thêm rối loạn mà Thái hậu lại càng giận dữ.

Trong khôn trử cung, Thục phi, Chiêu nghi cùng ngồi, chỉ còn Hiền phi chưa đến trình diện. Hơn nữa, tính cả Hoa mỹ nhân cũng được Thái hậu cho ngồi dưới chiêu nghi. Một lúc, chỉ thấy cung nữ Thanh Dung của Tư mộ cung chạy đến, quỳ lạy ở trước đại điện, sắc mặt dù bình tĩnh nhưng mang theo vài phần sợ hãi, quỳ bái:

- Nô tỳ tham kiến Thái Hậu nương nương thiên tuế, thục phi nương nương, chiêu nghi nương nương vạn phúc kim an

Thái Hậu sắc mặt trắng bệch, tay đeo nhẫn vàng “ba” một tiếng đập lên bàn, ngón giữa đeo nhẫn phỉ thúy lóe sáng, lại càng lo lắng, cả giận nói:

- Hiền phi vì sao bây giờ còn không đến?

Rồi sau đó híp mắt phượng, không đợi Thanh Dung biện giải, nói luôn:

- Nếu hiền phi không muốn tới gặp ai gia, như vậy ai gia để cho hiền phi về hậu cung nhận trừng phạt

Thanh dung cả kinh, gương mặt nhìn Hoa mỹ nhân ngồi bên cạnh Âu Dương Hồng Ngọc, mâu quang lộ vẻ hung ác, nhưng lại ra vẻ đáng thương xin Thái hậu tha thứ nói:

- Thái Hậu tha mạng, Hiền phi nương nương thân thể bất an, lại nghe thấy Hoa mỹ nhân vu hãm, cho nên nhất bệnh không dậy nổi, cho nên mới không thể tiến đến diện giá,. thỉnh Thái Hậu nương nương tha thứ

Hoa mỹ nhân sắc mặt nhất thời trắng bệch, nhìn Thanh Dung sợ tới mức hai chân nhũn ra, nhớ lại những lời ngoan tuyệt của Thượng Quan Uyển Nhi, khóc nói:

- Thái Hậu nương nương, tiện thiếp không vu hãm Hiền phi nương nương, Hiền phi hôm qua tát tiện thiếp, lại đem muối muối tiện thiếp đuổi ra cung đình, bức gả nàng ột kẻ ăn mày, còn nói sẽ không để tử muội chúng ta chết được tử tế

Thanh dung hít sâu một hơi thần sắc bình tĩnh nói:

- Hoa mỹ nhân nói lời này có chứng cứ? Thân là tần phi, cũng nên biết vu hãm chính phi là phạm trọng hình, sẽ bị đưa đến ‘Trượng hình cục’ đánh bằng roi.

- Câm mồm. . .

Thục phi vẫn yên lặng không nói đột nhiên quát lớn rồi nhướn mi nói:

- Người chỉ là nha hoàn hồi môn theo Hiền phi tiến cung mà dám trước mặt Thái hậu uy hiếp tứ phẩm mỹ nhân, huống chi mỹ nhân này còn chính là do Thái hậu khâm điểm, trong mắt người chỉ có chủ mình là nhất? Người đâu, đem nha đầu này kéo xuống, đánh một trăm roi, làm gương cho hậu cung.

Thục phi tiếng nói vừa dứt, hai gã thị vệ đang canh giữ ở trước Khôn trử cung liền bước vào đại điện, đem Thanh Dung đang hoảng sợ vạ phần bắt đi, vừa định kéo ra ngoài đã thấy Âu Dương Hồng Ngọc nói:

- Khoan đã.

Rồi sau đó quay đầu nhìn phía Thái Hậu, cúi đầu nói:

- Bẩm Thái hậu, mấy ngày trước nô tỳ điều tra được một ít chứng cứ về mấy tử thi dưới giếng kia, cũng vừa khéo lại có liên quan với Hiền phi nương nương, không bằng trước cứ giam giữ điều nô này lại, chờ nô tỳ điều tra rõ ràng thì xử lý cả thể.

Thái Hậu ánh mắt vừa động, ngọc trâm leng keng rung động, nghi hoặc nói:

- Ý Tử Thần là Hiền phi và vụ án thi thể dưới giếng kia có liên quan?

Âu Dương Hồng Ngọc mím môi cười, nhẹ nói:

- Đúng vậy, cho nên nô tỳ khẩn cầu thái hậu chớ đánh răn động cỏ. Nếu là đánh điều nô này rồi thả về Tư mộ cung chỉ e đêm dài lắm mộng;

Rồi sau đó quay đầu nhìn Thanh Lan bên cạnh, lạnh lùng nói:

- Thanh Lan, mang hộp gấm đến cho bản cung.

Thanh lan phúc thân nói:

- Nô tỳ tuân mệnh. . .

Rồi sau đó vội vàng chạy về Trùng Dương cung.

Trong cung điện, Thục phi đã hơi nổi giận liếc nhìn Âu Dương Hồng Ngọc vài lần. Nàng thật không ngờ Âu Dương Hồng Ngọc đã tìm ra chứng cứ nhưng vẫn chưa nói cho nàng, chuyện đến nước này mới lại nói ra, vì thế sắc mặt hơi trắng:

- Chiêu nghi muội muội không hổ là người thấu hiểu tâm tư Hoàng thượng. Không ngờ nhanh như vậy đã tìm được chứng cứ, lại có thể ẩn nhẫn nhiều ngày như vậy. Nếu không vì chuyện Hoa mỹ nhân hôm nay thì không biết muội muội còn dẫu đến bao giờ?

Nói xong, quay đầu sang một bên, có chút ghen tị cắn chặt răng.

Âu Dương Hồng Ngọc nhú mày cười, cũng vẫn dịu dàng nói:

- Thục phi tỷ tỷ nói gì vậy, nô tì sở dĩ vẫn ẩn nhẫn không nói, chính là còn không tìm được chứng cứ xác thực, nếu mạo muội khiến các vị nương nương kinh động sợ là khiến việc càng thêm rắc rối.

- Người

Thục phi đứng lên, ngực phập phồng, vừa muốn nói gì, lại nghe Thái Hậu nổi giận nói:

- Được rồi, còn nói cái gì nữa, hậu cung nay đã rối loạn lắm rồi, các người còn tranh giành cái gì.

Thục phi lập tức im bặt mà sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc cũng có chút phiếm hồng, đang lúc khí cứng ngắc xấu hổ thì đột nhiên nghe thấy ngoài điện một tiếng bèn nhọn:

- Hoàng Thượng giá lâm

Mọi người đều là cả kinh, Thục phi, Âu Dương chiêu nghi cùng với Hoa mỹ nhân vội đứng lên ra thêm đá nghênh đón. Đến khi bóng dáng màu vàng kia vào đại điện, tất cả dập đầu nói:

- Nô tì, tiện thiếp, tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế

Ngự hạo hiên đứng ở giữa đại điện, liếc mắt nhìn ba nữ nhân quỳ trên mặt đất, đi về phía Âu Dương Hồng Ngọc cúi người nâng nàng dậy, trầm thấp nói:

- Trẫm nghe nói tử thần tìm được manh mối của vụ án nọ, có việc này sao?

Âu Dương Hồng Ngọc đứng dậy, trong lòng lại một trận phiếm lạnh, nàng cúi đầu nhìn long hài (giày) đế vương, rồi mím môi nói:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tì quả thực tìm được một ít manh mối, nhưng sự tình lại liên quan đến Hiền phi, cho nên. . . Đợi lát nữa mời Hoàng Thượng xem qua

Ngự Hạo Hiên gật đầu rồi nói tiếng bình thân rồi đi đến trước Thái hậu, cúi đầu nói:

- Nhi thần thỉnh an mẫu hậu

Thái Hậu vốn đang nhíu mày cũng dịu đi mấy phần. Bà đứng dậy đi về phía thêm đá, cầm tay đế vương vui tươi hơn hử nói:

- Hoàng Thượng đa lễ, mấy ngày nay thế nào, thân thể Tuyết Nhi khỏe không? Hoàng thượng phải chú ý đến chuyện ăn uống bồi bổ của Tuyết Nhi. Ai gia nghe thị nữ nói, Tuyết Nhi không ăn được nhiều, thuốc cũng phải do nha đầu Tiêu Đồng ép mới chịu uống. Người xem, tính tình này giống hệt người đó.

Nói xong, sắc mặt Thái hậu lộ vẻ thương yêu.

Ngự Hạo Hiên trầm thấp cười, trấn an Thái Hậu nói:

- Mẫu hậu yên tâm, Đức phi mặc dù có thay đổi so với trước nhưng cũng thập phần nhu thuận, Thái y kê thuốc này rất đáng, nàng có muốn không uống cũng là đương nhiên, nhưng vì hoàng nhi cũng vẫn chịu khó uống hết.

Thái Hậu nghe đế vương nói, trong lòng lại vui mừng, khuôn mặt từ ái nói:

- Rất tốt. . . Rất tốt

Cảm xúc khác hẳn của Thái hậu và lời nói đầy sủng nịnh của đế vương khiến cho vài nữ tử đứng giữa đại điện không khỏi chua xót trong lòng, người người cúi đầu, cùng xiết chặt khăn lụa, khuôn mặt thất sắc. Đặc biệt là Âu Dương Hồng Ngọc, nàng nghe Hoàng Thượng cùng Thái Hậu nói chuyện chỉ cảm thấy trong lòng cay đắng nhưng lại chỉ có thể cố gắng nuốt xuống. Nhớ lại chuyện ngày ấy Hoàng Thượng giá lâm Trùng dương cung, trong lòng lại rối rắm.

Ngày ấy đế vương vội vàng giá lâm, nàng ở đại điện vui vẻ nghênh đón cũng không nghĩ về mặt đế vương không yên, mày kiếm nhíu chặt, đánh ba ván cờ... Ván nào cũng thua rồi nhân tiện nói nàng sớm nghỉ ngơi rồi vội vàng rời đi thậm chí ngay cả một câu trấn an cũng đều không có

Trong lòng càng thêm chua xót, Âu Dương Hồng Ngọc khẽ cắn môi dưới, lại nghe Thái Hậu khôi phục vẻ nghiêm túc, nói:

- Hoàng Thượng, Hiền phi hiện tại càng ngày càng không quy củ, hôm qua lại ở Quỳnh hương cung trưng tát Hoa mỹ nhân, còn uy hiếp muội muội Hoa mỹ nhân rời cung, ép gả cho kẻ ăn mày. Hôm nay, ai gia triệu kiến nàng đến cùng Hoa mỹ nhân đối chất, nàng lại phái một nô tỳ đến đây

Ngự hạo hiên đỡ Thái Hậu ngồi xuống ghế thái phi, mảy kiếm vừa động như có chút không thể hiểu:

- Mẫu hậu nói thật sao?

Nói xong, đôi mắt thâm sâu lạnh lùng liếc nhìn Hoa mỹ nhân đang cúi mặt, hơi dựa vào ghế, thần sắc có chút lười nhác.

Hoa mỹ nhân cúi thấp đầu không dám động đậy mà Âu Dương Hồng Ngọc và Mộ Từ cũng không lên tiếng nói chuyện cho nàng, không khi trong đại điện như ngưng lại. Cho đến khi Thanh Lan thở hổn hển chạy vào thì mới dịu đi.

Thanh Lan tay cầm hộp gấm, giữ váy đi vào đại điện, ở nhìn bóng Ngự Hạo Hiên, đầu tiên hơi ngẩn người, sau đó cuống quýt quỳ xuống, trong lòng có động, giọng nói run run:

- Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế

Rồi sau đó ngẩng đầu có chút kích động nhìn Chiêu nghi đứng cạnh mình, đưa ra hộp gấm, nhỏ giọng nói:

- Thứ nường nường muốn nô tỳ đã đem đến.

Âu Dương Hồng Ngọc đón lấy, mở khóa hòm, hơi mất tự nhiên đi về phía trước, đưa tới trước mặt hoàng đế và Thái hậu, mím môi nói nhỏ:

- Thái Hậu, Hoàng Thượng, đây là thứ nô tì ở tìm được ở gần Tư mộ cung phụ, nô tì ghép lại đây chính Thánh tổ gia huấn ban ổi tần phi,

Thái Hậu kinh ngạc nhìn hộp gỗ lim hoàng trù (gấm vàng), nhìn về phía hoàng đế, chần chờ nói:

- Đây... đây chẳng lẽ là bản tổ huấn của Đức phi bị mất?

Âu Dương Hồng Ngọc hơi hơi gật đầu, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn thần sắc đế vương nhưng đế vương lại đang liếc nhìn vài miếng giấy, khuôn mặt lười nhác như trước, bình thản. Âu Dương Hồng Ngọc trái tim như đập mạnh lên, vội vàng nói:

- Hoàng Thượng, Thái Hậu, lúc nô tì truy tra, phát hiện những mảnh giấy này rơi trước cửa lớn Tư Mộ cung, cho nên nô tì kết luận, việc này tất có liên quan đến Hiền phi nường nường,

Thục phi cùng Hoa mỹ nhân khiếp sợ nhìn hộp gấm của Âu Dương Hồng Ngọc, tuy rằng các nàng cũng từng nghe nói Đức phi nửa đêm gặp chuyện là Hiền phi sai người gây nên, cũng không nghĩ việc này lại đúng là thật sự, trong khoảng thời gian ngắn lại khó có thể tiếp nhận, hai người ngây ngốc đứng ở tại chỗ.

Mà Thái Hậu lại mở to mắt, trong lòng giống như rất tức giận, thở không nổi, kích động nói:

- Hiền phi đại nghịch bất đạo đến thế này, uống công trước kia ai gia thương yêu nàng, vốn tưởng rằng nàng hiền lương thực đức, cũng không nghĩ lại giấu ngấm làm ra chuyện bại hoại hoàng thất như vậy. Hoàng Thượng, lần này ngài không thể che chở Hiền phi, ai gia phải xử trí nàng

Mọi người nín thở, hai tròng mắt nhất tề nhìn phía đế vương, nhưng đế vương lại nhìn về phía Thái Hậu, khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc có chút lạnh lùng. Sau đó, gật gật đầu với Thái hậu:

- Trẫm đã đem quyền chấp pháp hậu cung giao cho Thục phi cùng Tử Thần, như vậy cứ làm theo ý Thái Hậu đi.

Thái Hậu vui mừng gật gật đầu, rồi sau đó nhìn Âu Dương hồng ngọc nói:

- Tử Thần, bây giờ ngươi mang ngự tiền thị vệ vây Tư Mộ cung lại, bất luận thế nào cũng phải tìm rõ chứng cứ cho ai gia.

Rồi sau đó nghĩ nghĩ, nhìn Lí Vinh đứng ở ngoài điện, có chút trầm ngâm nói:

- Lý Vinh nay Triệu Truyền mất tích, ngươi trước hết thay thế vị trí của hắn, đến Tư mộ cung truyền chỉ cho ai gia, vô luận hiền phi bệnh nặng thế nào cũng đưa nàng đến đây.

Lý Vinh bước vào, cúi đầu, cũng không có chút vui sướng mà vẻ mặt lại trầm trọng, khom lưng nói:

- Nô tài tuân mệnh, nô tài ngay lập tức đi tuyên khẩu dụ của Thái Hậu nường nường

Nói xong, liền phất phất trần vôi vàng rồi đi

Trong Tư Mộ cung, Hiền phi đi qua đi lại trong phòng ngủ. Thanh Dung đã đi gần một canh giờ, nay lại vẫn chưa về, lòng nàng có chút bất an. Nàng dời bước đến trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc hoa viên rồi phiền chán đi về bàn trà. Thượng Quan Uyển Nhi “ba” một tiếng đập vỡ chén trà, nhìn chén trà vỡ vụn từng mảnh

Ngoài cung điện, một cung nữ áo lam vôi đầu cửa phòng bước vào. Hiền phi quay người nhìn lại, vôi gấp rút hỏi:

- Có thể mời Hoàng thượng đến?

Lúc Thái hậu tuyên chỉ mời nàng đến Khôn trử cung, nàng đã sai người đi mời Hoàng thượng.

Tiểu cung nữ thần sắc khiếp đảm cúi đầu, lắp bắp run rẩy nói:

- Hồi bẩm nương nương, nô tỳ đến Tẩm tâm cung cầu kiến Hoàng thượng, nhưng ngự tiền thị nữ lại nói cho nô tỳ, Hoàng Thượng không ở trong Tẩm tâm cung, vì thế nô tỳ hỏi thăm khắp nơi. Không ngờ nửa đường lại thấy Hoàng thượng đến Khôn Trử cung.

Hiền phi giật mình, ngực phập phồng không ngừng, nàng mạnh mẽ vùng tay, chỉ nghe “ba” một tiếng, tiểu cung nữ đã té ngã trên đất, hơn nữa bên trái mặt thêm dấu bàn tay. Hiền phi chỉ vào mũi nàng, cả giận nói:

- Nô tài chết tiệt kia, vì sao không cản thánh giá? Người muốn hại chết bản cung đúng không?

Nói xong tiến lên đá một cước

- Nô bi không có. . . A. . . Nương nương tha mạng a, nô tỳ không dám ngăn cản thánh giá

Tiểu cung nữ ôm đầu vai quỳ xuống đất dập đầu, nhưng tóc lại bị Thượng Quan Uyển Nhi túm lại, cả giận nói:

- Các người đều ước gì bản cung chết phải không? Các người coi bản cung là cái gì?

Nói xong, nàng giật mạnh tóc cung nữ kia kéo lên trên, chỉ nghe hai tiếng “bang bang” cung nữ liền ngay cả khóc cũng không kịp, cũng đã chết ngất.

- Muốn bản cung chết? Các người nằm mơ

Thượng Quan Uyển Nhi như nổi cơn điên, lật tung giá sách, tóc dài lẳng loạn. Nàng kéo đồng tâm kết trên tường, đó là đêm tân hôn để vương ban tặng. Tay ngọc miết trên hoa văn, nước mắt không ngăn được mà rơi xuống. Lại nỉ non nói:

- Thượng Quan gia ta có “Giá y thần công”, các người không thể làm gì bản cung, các người không thể...

“Giá y thần công”.... nếu không có “Giá y thần công” có lẽ phụ thân nàng bây giờ vẫn là một thất phẩm Huyện lệnh, mà nàng, chỉ sợ sớm đã bị gả ột kẻ lỗ mãng, làm sao có được sự huy hoàng hôm nay, đi đến ngai vị Tứ phi.

Cho nên, nàng không thể mất đi thứ này, cho dù là phụ thân bị biếm, nhưng “Giá y thần công” vẫn ở trong tay Thượng Quan thị. Giá y thần công lấy được thiên hạ. hoàng thượng nhất định sẽ bảo vệ nàng, nhất định sẽ... sắc mặt Thượng Quan Uyển Nhi dần bình tĩnh. Đột nhiên nghe thấy ngoài điện âm ỹ, nàng rùng mình, vôi mở cửa điện, đã thấy hơn mười gã Ngự Lâm quân vọt vào trong điện

- Các người. . .

Hiền phi nhất thời không phản ứng kịp, rồi sau đó lại thấy đứng ở ngoài điện có Thục phi, Âu Dương Hồng Ngọc, cùng với Lí Vinh cười lạnh, lúc này mới hoàn hồn, tức giận nói:

- Các người muốn làm gì?

Rồi sau đó nhìn thị vệ vọt vào phòng ngủ, nổi điên quát:

- Cầu nô tài, cút đi, tất cả cút đi cho bản cung.

Âu Dương Hồng Ngọc hơi trở mắt nhìn Hiền phi như đang nổi điên, có chút nghi hoặc rồi nhìn Thục phi bên cạnh, nhỏ giọng hỏi:

- Xin Thục phi nương nương hạ lệnh

Thục phi nhìn bộ dáng Thượng Quan Uyển Nhi không khỏi khiếp đảm nhưng trong lòng lại có vài phần đắc ý, nàng nhìn Lý Vinh đứng bên cạnh, có chút ngạo nghễ nói:

- Lý công công, bản cung xem ra Hiền phi căn bản nghe không hiểu khẩu dụ của Thái Hậu, như vậy cứ trực tiếp điều tra đi. Bản cung nghĩ Hiền phi hiền lương thực đức tất nhiên cũng sẽ phối hợp

Lý Vinh ngẩn ra, có chút không hiểu nhìn Thục phi một cái, rồi sau đó mâu quang nhìn Âu Dương Hồng Ngọc đã thấy Âu Dương Hồng Ngọc cũng rất kinh ngạc. Vì thế, hắn cúi đầu hơi mất tự nhiên nói:

- Vậy nô tài liền thuận theo ý nương nương

Dứt lời, liền đi đến trước phòng ngủ, lớn nói:

- Ngự Lâm quân nghe lệnh, bắt đầu điều tra, điều tra cẩn thận từng chỗ một không được để sót.

Tư Mộ cung nhất thời hỗn loạn vô cùng. Các cung nữ đứng xem ngoài điện nhìn nhau không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Cho đến khi Lý công công nhận được một quyển sách đã bị rách nát, ó vàng từ tay thị vệ. Mọi người mới giật mình hô hào. Nhất thời cung điện sôi trào, chuyện tử thi trong giếng vốn đã dần bình ổn lại bị khơi ra. Mà Hiền phi cũng bị bắt giam

Trong khoảng thời gian ngắn, hậu cung đủ lời đồn đãi chung quanh. Hiền phi bị Thái hậu hạ lệnh giam vào thiên lao nhưng chưa truất đi phi vị. Thục phi thêm mắm dặm muối trước mặt Thái hậu nhưng Âu Dương Hồng Ngọc lại không nói gì. Có lẽ là vì nhìn thấy chiếc đồng tâm kết màu đỏ của Hiền phi mà lòng, có lẽ... Thật không ngờ đối thủ duy nhất của mình, nay lại không chịu được một đòn này, nhưng lại càng khiến Âu Dương Hồng Ngọc nghi ngờ...

Trước khi Hiền phi bị giam giữ đã mắng to Âu Dương Hồng Ngọc ám hại nàng, thần sắc lăng loạn, ánh mắt đỏ bừng như bị điên. Mà một vài kẻ trong hậu cung bắt giữ nàng cũng nghĩ nàng điên thật rồi. Nhưng chỉ có Âu Dương Hồng Ngọc lúc này mới nghĩ thấy có việc bất thường. Nàng nhìn được hận ý trong mắt Hiền phi không phải là giả. Nhưng chuyện đã rồi, nàng đương nhiên không có cách nào vặn hỏi. Mà nàng, cũng không nghĩ sẽ cứu người mà mất hơn ba năm mới trừ bỏ được.

Trở lại Trùng dương cung, Âu Dương Hồng Ngọc thập phần mệt mỏi, giống như đánh một trận lớn, nàng nửa nằm trên ghế thái phi, bàn tay trắng nõn nắm chặt khăn lụa, ý thức dần trở nên hỗn loạn. Việc hôm nay tiến hành quá mức thuận lợi, thuận lợi đến ngay cả chính nàng cũng không thể tin được.

Sau khi Ngự Lâm quân tra xét, không đến nửa nén hương, bản sách bị phá hủy kia đã tìm được trong chiếc gối, vì bị giấu trong bông tơ lâu ngày nên sách đã bắt đầu ó vàng. Nhưng chữ viết vẫn còn rõ ràng.

Lúc ấy, nàng chú ý tới thần sắc Thượng Quan Uyển Nhi. Nàng ta lúc ấy còn vô cùng kinh ngạc, muốn xem đó là cái gì. Nếu lúc ấy không phải Thục phi châm chọc kích Hiền phi mất trí, giận dữ mà nổi cơn điên loạn. Có lẽ nàng còn có thể hỏi được điều gì, nhưng nay... Hiền phi đã một mực chắc chắn rằng nàng hãm hại nàng ta.

Hít sâu một hơi, suy nghĩ có chút hỗn loạn, Thanh Lan bưng trà lên, nhìn chủ tử nhà mình không vui, hơi nghi hoặc hỏi:

- Tiểu thư làm sao vậy? Hôm nay bắt Hiền phi, sau này tiểu thư cùng nô tỳ sẽ không còn phải lo lắng gì nữa.

Hiền phi là phi tử khó thu phục nhất hậu cung, nàng am hiểu rất nhiều, lại không nghĩ rằng có thể dễ dàng như vậy đã bị bắt.

Âu Dương Hồng Ngọc lắc lắc đầu, bàn tay trắng nõn xoa xoa cái trán, hơi nhấp một ngụm trà, nói:

- Sự tình chỉ sợ không đơn giản như vậy, ta cuối cùng lại cảm thấy tựa hồ đây là có người đã an bài bày, mà chúng ta, đang nhảy vào hố mà thôi.

Thanh Lan ngẩn ra, có chút kinh ngạc ngậy người, một lúc sau mới khấn trương nói:

- Ý tiểu thư là. . . Hiền phi là bị oan?

Hiền phi là người như thế nào, ai có thể giả họa lên đầu nàng?

Âu Dương Hồng Ngọc buông chén trà, nhớ tới những lời Hoa mỹ nhân nói ở Khôn Trữ cung, nàng nhíu mày, nói nhỏ:

- Thanh Lan có nhớ hôm nay hoa mỹ nhân khóc gì với Thái hậu?

Thanh lan gật đầu, nói:

- Không phải là trong hậu cung có tin đồn Hoa Như Tiêu được Hoàng Thượng khâm điểm là thất phẩm ngự nữ sao? Dựa vào tính cách của Hiền phi và các nữ tử trong hậu cung, nghe nói như thế, đương nhiên sẽ tức giận, cho nên Hiền phi làm như thế với Hoa mỹ nhân cũng không phải không đúng.

- Quả thật cũng không phải không đúng nhưng là

Âu Dương Hồng Ngọc đột nhiên dừng lại, bàn tay trắng nõn nhu nhu cái trán, ngày đó nàng nghe được việc này, trong lòng cũng là cảm giác chua xót khó dấu, cho nên đã xem nhẹ tính chân thật của tin đồn. Nay nghĩ đến, lại cảm thấy có chút kì quái, vì thế nói:

- Thanh lan, người đi tra xem việc này từ đâu truyền ra

Thanh lan tròn to hai mắt, nghĩ nghĩ, rồi sau đó có chút khó xử nói:

- Tiểu thư việc này sợ là không dễ làm, bởi vì lúc ấy nghe cung nữ Khôn trữ cung nói, là vô ý nghe thị nữ Tầm tâm cung nói là tầm mắt thấy Hoàng thượng và Hoa Như Tiêu... ách...ý nô tỳ là Hoàng Thượng tán thưởng Hoa Như Tiêu thông thư đạt lễ, cho nên mọi người mới đoán có phải sẽ là Bùi ngự nữ thứ hai hay không

Sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc khi nghe đến ba chữ Bùi ngự nữ thì tối sầm lại, nhướng mày, cầm chén trà uống một ngụm, sau đó buông mạnh xuống bàn. Sắc mặt cũng bình tĩnh lại, nàng nhìn bóng tối như mực ngoài cửa, nhắm mắt lại nói:

- Thôi, cho dù là cái bẫy, có thể đánh bại Thượng Quan Uyển Nhi, ta cam nguyện nhảy xuống.

Sắc trời dần tối, trăng lên sao sáng. Trong đường nhỏ u tĩnh ở Ngự hoa viên, Minh Nguyệt mặc váy dài tổ khiết, chậm chậm đi trên con đường đá cuội. Một lúc, nàng nhẹ bẻ một nhánh liễu ven đường, nghịch nghịch trong tay. Ngẩng đầu nhìn trăng trên cao, hơi dừng bước.

Lâm hoa tạ, liễu xuân hồng, thái thông thông, vô nại triều lai hàn vũ văn lai phong...

(rừng hoa tàn, xuân cũng hết, rất vội vàng, không cầu sáng có mưa, chiều có gió..)

Minh Nguyệt nhẹ ngâm, rồi sau đó nhẹ cười, không có mục đích về phía trước, thân ảnh mềm mại màu trắng có vẻ yếu ớt mà phiêu diêu. Hải kim lữ bước từng bước trên đá cuội, người hơi lắc lư.

Không nghĩ tới, chính mình thiết kế muôn vàn, trong vài canh giờ lại hoàn toàn chuyển sang một kết quả khác, hóa thành một thế giới khác, một sự ân oán tình cừ truyền kiếp.

Phật viết:

“Dục vấn tiền thế nhân, kim sinh thu giả thị, nhược vấn lai sinh quả, kim sinh tố giả thị”

Kiếp này này nhận được tất cả đều là do kiếp trước mà có, mà đến cuối cùng, kiếp này lại dần dần hình thành kiếp sau...

Trong tay Minh Nguyệt cầm cành liễu, cành liễu khiến lòng bàn tay nàng đau đớn. Nàng nâng tay nhìn lòng bàn tay đỏ bừng kia, lại mịt mù vô thức. Cái gì là “giải linh chi nhân, nhu tấn nhất toàn lực, thừa kim thể hoan, phương khả giải chú” (người giải bùa chú dùng hết sức cả đời mình, thuận theo kiếp này, có thể giải chú)

Chẳng lẽ luân hồi quả nhiên là gốc rễ của nhân quả, mặc dù vượt qua ngàn năm nhưng cũng không thoát được những tội nghiệt khi trước.

“Nhu tấn nhất toàn lực, thừa kim thể hoan”

Minh Nguyệt không tự chủ được nỉ non, rồi sau đó có chút hỗn loạn nhìn xung quanh tường hồng ngói xanh. Bàn tay trắng nõn buông cành liễu, ngồi xõm xuống, thở dốc nói:

- Làm sao có thể. . . Ta làm sao có thể

Nàng làm sao có thể là Minh Nguyệt quý phi, vì sao trong sách lại nói: “Nhìn thấy phượng bội, thì chính là quý phi chuyển thế”. Vì sao Diêm vương muốn đem khối ngọc bội này đưa cho nàng? Vì sao?

Hết thấy như là rơi một ma trận đã bị người thiết kế sẵn, ngay từ đầu nàng đã mê man không biết phương hướng. Mục đích đơn giản ban đầu dần trở nên mơ hồ, phức tạp, đến nay, nàng cũng không biết nên ứng phó ra sao không biết nên làm gì

Minh Nguyệt tự ôm lấy mình, vấy lụa trắng trải trên đường đá cuội. Dưới ánh trăng lóe ra ánh sáng trong suốt, bàn tay trắng nõn gắt gao nắm chặt lấy xiêm y, mắt lực nhìn Trường sinh điện đèn đuốc đã sáng trưng nhưng lại không có dũng khí mà tiến lên.

Ngọc bội sẽ mất, lại dùng cả một đời đi yêu người kia, cho đến cuối đời thì có thể giải chú, đến lúc đó, nếu là nàng có thể đợi, thì có thể lấy được long bội, hoặc là mâu quang Minh Nguyệt dần dần lạnh giá, bàn tay trắng nõn gắt gao nắm lấy xiêm y, trong đầu hiện lên vài chữ trên trang giấy bị xé bỏ: giết, trừng phạt kẻ có tội, thì có thể lấy được ngọc bội.

Giết bỏ, trừng phạt? Minh Nguyệt có chút thất thần, lại nắm chặt bàn tay, chậm rãi đứng lên, nhìn cửa sổ bị đẩy ra kia, khóe miệng ngưng tụ lại một nụ cười chua xót mà lại quyết tuyệt.

84. Q.2 - Chương 85: Hậ Cung Phong Vân (19)

Hoa khai lạc không, phong vũ khuynh thành, liễu như tấn, tiêu tường vân, dạ bán tam canh vị ương thiên....

(hoa bay giữa trời, mưa gió nghiêng thành, liễu như tàn, tường vi tiêu điều, nửa đêm canh ba)

Nhẹ bước lên thêm đá, sương tẩm ướt váy dài, lạnh thấu hài kim lữ. Tay ngọc nắm chặt khăn lụa, yếu ớt, mâu quang hơi khép.

Minh Nguyệt bước từng bước về phía đại điện, xuyên qua dãy hành lang dài, trong lòng hoảng hốt. Tường phù điêu, hoa văn khắc rồng, nền đỏ lập lõe, bóng người trải dài, ánh lửa lay động. Nàng dừng lại, hơi ngẩng đầu nhìn phía trước sâu thẳm như không có điểm dừng, trong lòng sợ hãi dâng lên. Nàng đi về phía trường từng bước như đang dần thân vào vực sâu không đáy, từng bước kinh sợ.

- Tiểu thư?

Tiêu đồng đứng trước điện lo lắng đi qua đi lại, khóe mắt đột nhiên thoáng nhìn thấy thân ảnh tổ khiết quen thuộc kia, trong lòng vui vẻ, vội kéo váy chạy tới. Cả người xanh biếc, kiêu diễm mềm nhẹ, chốc lát đã đến trước mặt Minh Nguyệt, bàn tay trắng nõn đỡ lấy người Minh Nguyệt đã quá mỗi mệt.

Minh Nguyệt nhìn tiêu đồng, mâu quang lại mờ mịt vô lực. Nàng nhẹ nắm tay Tiêu Đồng. Một lúc, đi vào Dưỡng sinh điện, ngồi lên giường rồi cố sức nằm xuống, hai mắt khép hờ, nghỉ ngơi chốc lát.

Tiêu đồng lo lắng nhìn thần sắc Minh Nguyệt mỗi một vụn phần. Nàng ngồi trước giường, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, Hoàng Thượng đã trở về tẩm điện, vẫn đang tìm ngài, ta cho thị nữ báo lại rằng người đi Ngự hoa viên tản bộ, tầm một nén nhang nữa sẽ về.

Minh Nguyệt không hề phản ứng, chỉ chậm rãi mở mắt, cả người như vô lực. Lúc sau nàng mới khàn khàn hỏi:

- Hôm nay ta thấy rất nhiều Ngự lâm quân lục soát hậu cung, có phải là Thái Hậu hạ lệnh tìm kiếm Triệu Truyền?”

Tiêu đồng vội vàng gật đầu, có chút đắc ý cười nói:

- Lúc Thái hậu hạ lệnh điều tra trong hoàng cung, nô tì đã đến Quỳnh Hoa cung an ủi Hoa mỹ nhân, hơn nữa nói cho nàng biết chuyện nàng bị Hiền phi tát tiểu thư đã biết. Hơn nữa sẽ làm chủ cho nàng. Vì thế nàng mới có lá gan đến Khôn Trữ cung mà làm cáo trạng với Thái hậu. Nhưng nô tỳ không nghĩ Âu Dương Hồng Ngọc lại mượn cơ hội mà đánh Hiền phi một kích.

Minh Nguyệt cười khê, tay nhu nhu cái trán, cười nói:

- Âu Dương Hồng Ngọc đã ẩn nhẫn lâu rồi. Nếu hôm nay nàng không nhân cơ hội chèn ép Hiền phi thì chỉ e sau này sẽ đem dài lâu mộng, sự lâu sinh biến. Trí tuệ như nàng đương nhiên hiểu thế nào là rèn sắt khi nóng, bỏ đá xuống giếng để đạt được hậu quả tốt nhất.

Âu Dương Hồng Ngọc cũng không làm chuyện gì mà không nắm chắc. Nếu không nhân lúc này mà chèn ép Hiền phi. Dựa vào Hiền phi bình thường vốn sâu sắc há có thể để một Chiêu nghi nhị phẩm đề đầu cười cổ? Hai người đánh nhau ba năm cũng không làm tổn hại nhau được một sợi tóc, nay, nàng chỉ giúp vào một chút mà thắng bại cũng đã phân

Tiêu đồng mím môi, nhẹ cúi đầu, lo lắng nói:

- Tiểu thư, nhưng là nô tỳ nghe nói, lúc Lí Vinh điều tra bản Thánh tổ gia huấn giấu trong gối đầu con kinh ngạc hơn bất kì ai. Nàng như nổi điên mắng Âu Dương Hồng Ngọc, nói là Âu Dương Hồng Ngọc hãm hại nàng. Tiểu thư, lấy tâm tư sâu sắc của Âu Dương Hồng Ngọc chắc hẳn nàng ta sẽ phát hiện ẩn tình.

Đúng vậy. Minh Nguyệt hơi nhếch môi hồng rồi sau đó chậm rãi ngồi dậy dựa vào gối, bàn tay trắng nõn nhẹ vỗ về bụng, khê thở dài:

- Nàng tự nhiên sẽ hoài nghi chuyện này có trá hay không nhưng như thế thì có thế nào? Loại bỏ Thượng Quan Uyển Nhi là tâm nguyện cả đời nàng, cho dù đây là cái bẫy thì nàng cũng sẽ cam tâm tình nguyện nhảy xuống, dù sao cơ hội như vậy có lẽ cả đời chỉ có một lần, một khi bỏ qua, kết cục như hôm nay có lẽ sẽ là chính nàng.

Nói xong, Minh Nguyệt lại nhắm đôi mắt, vươn bàn tay trắng nõn nhu nhu trán, liếc nhìn trong điện u ám, cánh cửa sổ bị gió thổi tung. Ánh trăng sáng chiếu vào trong điện, gió nhẹ thổi mang theo chút mưa phùn ẩm ướt, tí tách tí tách rồi càng lúc càng lớn.

- Trời lại mưa

Tiêu Đồng hơi thất nhìn ra cửa sổ, mấy đêm nay hầu như đều thế khiến lòng nàng cảm thấy bất an, tựa như sắp có chuyện xảy ra. Sau đó, quay đầu nhìn đôi mắt Minh Nguyệt thâm u, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, Triệu Truyền đã được đưa ra hoàng cung, an bài ở một nơi hẻo lánh, trước mắt, có lẽ Thái hậu không nghĩ Triệu Truyền không ở trong hậu cung.

Minh Nguyệt chớp hạ mi, hơi suy nghĩ nhìn bàn tay đặt trên bụng, một lúc sau mới từ từ nói:

- Hậu cung nhiều ngày hỗn loạn, Thái hậu đương nhiên không thể quá bận tâm. Hơn nữa đại hôn của Tiểu quận chúa sắp tới, Thục phi và Âu Dương Hồng Ngọc sẽ càng thêm cẩn thận. Nếu hậu cung có gì nhiễu loạn thì đại hôn sẽ phải lùi lại, đến lúc đó chỉ sợ uy nghiêm của Thiên triều sẽ bị tổn hại.

- Vậy... ý tiểu thư là...

Tiêu Đồng run rẩy mi dài, hơi khấn trương nói:

- Kế hoạch của chúng ta... có nên ngừng lại một chút?? Nếu thật sự Thái Hậu phát hiện thi thể của Thượng Quan Trung ở trong Phượng tê cung, thì đại hôn của Hoàng Thượng có thể thật sự sẽ bị lùi lại

Lãnh Tiêu quốc chủ bây giờ vẫn còn ở trong cung, tuy rằng mỗi ngày không hỏi thế sự chỉ lo lắng cho hôn lễ của muội muội nhưng Lãnh Tiêu quốc chủ đó vừa nhìn đã biết hẳn không phải là người lương thiện, để đây.

Minh Nguyệt ngồi dậy, nhẹ phẩy váy dài, bước xuống thăm, chân trần đi về phía cửa sổ. Nàng nhìn lên mây đen vần vũ trên bầu trời che lấp mặt trăng. Ngoài cửa sổ bóng đêm dày đặc, tiếng mưa càng lúc càng lớn, trong hoa viên mông lung tiêu điều.

Nhắm mắt lại, hít sâu một ngụm khí lạnh ngoài cửa sổ, suy nghĩ cũng rõ ràng một chút, rồi sau đó chậm rãi mở hai mắt, đóng cửa sổ lại tựa như hạ quyết tâm nói:

- Tiêu Đồng, ngày mai người mua chuộc cung nữ đưa cơm cho Thượng Quan Uyển Nhi, thông qua nàng nói cho Thượng Quan Uyển Nhi biết là phụ thân nàng đã chết, thi thể giấu trong Phượng Tê cung. Sau đó cho cung nữ đó một số bạc, đưa nàng rời khỏi hoàng cung, nếu nàng ta không đi...

Mâu quang Minh Nguyệt tối sầm lại, mím môi nói:

- Thì cứ giao cho Lí Vinh xử trí

Tiêu đồng đầu tiên là ngăn ra, rồi sau đó trợn to hai mắt, có chút ngạc nhiên nói:

- Ý tiểu thư là. . . giết ?

Minh Nguyệt trong treo nhưng lạnh lùng cười, xoay người nhìn Tiêu Đồng, đôi mắt trong suốt thoáng yên lặng rồi lạnh lùng nói:

- Hy sinh một mạng sống, nhất định phải để cho nàng chết có ý nghĩa. Phải ọi người biết, nàng do không cẩn thận mà đã biết được một số điều, bị giết người diệt khẩu. Mà kẻ giết nàng chính là Hoàng hậu và Âu Dương Hồng Ngọc.

Tiêu đồng cúi hạ mi dài, cắn cắn môi, không đành lòng nói:

- Tiểu thư, cung nữ này tuổi con nhỏ, không rõ ràng mà bị lún xuống một tầng âm mưu mà mất mạng, chẳng phải là...

- Vậy người liền khuyên nàng rời khỏi hoàng cung, cầm số tiền lớn mà gả cho người tốt. Hoặc trở về với gia đình phụng dưỡng cha mẹ

Minh Nguyệt cắt đứt lời Tiêu Đồng, lạnh lùng nói:

- Cung nữ đó sở dĩ vẫn ở trong hoàng cung không phải là muốn tìm một chủ tử mà là muốn một ngày nào đó được Hoàng thượng coi trọng. Nàng cuối cùng cũng sẽ chết trong hậu cung tranh đấu mà thôi.

Tiêu đồng giật mình, trong đầu dần dần hiện lên hình ảnh khi cung nữ này nhắc tới Hoàng Thượng. ánh mắt nàng chờ đợi, sáng bừng lên. Quả thật, tại hoàng cung này, hầu như chẳng có nữ nhân nào không hy vọng được Hoàng thượng nhìn đến, cũng không một nữ nhân nào không vì quyền lợi và sự ân sủng mà hãm thân trong hậu cung này. Giống như một lời nguyền, chỉ cần bước vào Huyền Vũ môn thì tất cả đã là nhất định.

Từ Thánh tổ khai quốc tới nay, cung nữ chết trong cung đình tranh đấu không biết bao nhiêu, mà phần lớn đều là những nữ tử có nhan sắc t, hi vọng được đế vương chiếu cố, sủng hạnh. Nhưng cũng chỉ là hoa đại không thể so với mẫu đơn, thực được trong hoa viên của đế vương, tư sắc bị chìm khuất. Năm qua tháng lại, nhan sắc dần phai tàn, cuối cùng chỉ còn lại sự u hận.

- Nô tỳ hiểu

Suy nghĩ hồi lâu, Tiêu Đồng cuối cùng cũng hiểu ra điều này, sau đó cúi đầu, trong lòng vẫn rối rắm nhưng cũng cười, bước lên đỡ lấy Minh Nguyệt nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, nô tỳ dìu người về Trường sinh điện đi, sợ là Hoàng thượng đã đợi lâu.

Minh Nguyệt nhắm hai mắt, nghe đến hai chữ ‘Hoàng Thượng’ này, trong lòng thêm mấy phần lo lắng, nhưng càng thấy lạnh thấu xương, suy nghĩ rối rắm. Bàn tay trắng nõn nắm vạt áo, nhẹ vỗ khối phượng bội giấu trong y phục, bên nặng bên nhẹ.

Thở dài một hơi, gật gật đầu, nhẹ nắm tay Tiêu Đồng, đi ra ngoài điện. Nàng hơi giật mình nhìn Trường sinh điện đèn nền sáng trưng, trong lòng như co rút lại. Rồi sau đó, dừng lại trước cửa điện, ngơ ngác nhìn cánh cửa đóng chặt,

-tiểu thư...

Tiêu đồng nghi hoặc nhìn Minh Nguyệt, dung nhan thanh lệ mang theo một chút lo lắng, vừa định tiến lên đẩy cửa ra lại bị Minh Nguyệt ngăn lại. Mâu quang nàng trong suốt nhìn cánh cửa kia. Đột nhiên trong lòng xúc động muốn khóc, mắt dâng lên sương mù lại quật cường không muốn mình yếu đuối như thế. Nàng hơi lùi bước, cánh cửa tấm điện lại bị đẩy ra “chi nha” một tiếng

Thân ảnh Ngự Hạo Hiên cao lớn xuất hiện trong mắt Minh Nguyệt, bóng dáng màu vàng như khiến nàng đau đớn, khiến nàng không tự giác mà lui về phía sau vài bước. Nhưng ngay sau đó, thân mình lại bị thân ảnh kia vây quanh, bên tai truyền đến giọng nói lo lắng, ôn nhu trầm thấp:

- Sao bây giờ mới trở về.

Minh Nguyệt thân mình cứng đờ, hơi muốn lùi bước, giây dựa nhưng hình như Ngự Hạo Hiên lại cảm nhận được, nhanh chóng ôm chặt lưng nàng, kéo nàng vào nội điện, sai Tiêu Đồng bưng thuốc bổ.

Minh Nguyệt đi vào nội điện, có chút kháng cự muốn đẩy Ngự Hạo Hiên ra. Nhưng khi Tiêu Đồng vừa ra khỏi cửa, hai tay nàng bị bắt lấy, cả người tựa lên cột đá, trái tim hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn đôi mắt thâm u màu lam. Mắt nàng vội nhắm lại.

- Hoàng. . . Hoàng Thượng

Minh Nguyệt nhẹ nói, tựa như trốn tránh hơi lắc lắc đầu. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại nắm lấy cằm nàng khiến nàng hơi đau đớn, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau. Nhưng lúc này đây, trái tim lại càng hoảng loạn, Minh Nguyệt gỡ tay bị nắm bắt ra, đẩy Ngự Hạo Hiên, mâu quang trong suốt kinh ngạc nhìn hắn.

Có lẽ là vì không hề phòng bị, Ngự Hạo Hiên lão đảo lui về phía sau vài bước. Lập tức, mày kiếm nhíu chặt, mâu quang vốn ôn nhu trở nên lạnh lùng mang theo tức giận, chặt vật. Hắn nhìn thẳng Minh Nguyệt cũng đang kinh ngạc. Môi mỏng mím lại, ẩn nhẫn sự tức giận, lạnh băng nói:

- Người.

Sau đó dừng lại, hai mắt phiếm lạnh, xoay người không nhìn nàng, tức giận nói:

- Ái phi làm sao vậy?

Trái tim Minh Nguyệt bị rút lại, đau đớn nhẹ nhàng tràn lan, nàng rũ mắt hạ mi, muốn tìm cớ ỉn nhưng lại không biết nói gì. Môi hồng mấp máy muốn tìm một lý do không quá gượng ép, nhưng ngẩng đầu nhìn nửa khuôn mặt của hắn thì:

- Ta...

Minh Nguyệt lắp bắp , nàng không khỏi cắn môi dưới, nhắm mắt, rồi sau đó nhìn Ngự Hạo Hiên, xiết chặt khăn lụa, mở mắt, nhỏ giọng nói:

-

- Nô tì. . . Nô tì hôm nay thân thể không khoẻ, cho nên

Minh Nguyệt trong lòng bối rối, mắt tự nhiên chớp hạ mi dài, nắm chặt khăn lụa.

Về tức giận trên mặt Ngự Hạo Hiên đã bình ổn nhưng nghe đến lời Minh Nguyệt, tay lại nắm thành quyền, các đốt ngón tay “răng rắc” cực kì chói tai trong đêm yên tĩnh. Một tiếng như đập vào lòng Minh Nguyệt, tựa như rất căng thẳng. Minh Nguyệt kinh hãi nhìn Ngự Hạo Hiên, nàng không phải chưa gặp qua thần sắc tức giận của Ngự Hạo Hiên. Nhưng hôm nay hắn khiến nàng cực kì khiếp đảm, nàng nghĩ bước lên trấn an hắn nhưng lại thấy quanh người hắn tản ra hơi thở rất nguy hiểm.

Trong lòng rung mình, có chút sợ lui về phía sau vài bước, theo bản năng nàng cảm giác có ánh mắt sắc bén bắn về phía mình. Vô thức ngẩng đầu, run rẩy nhìn đôi mắt chứa sự tức giận và cảm xúc khó nắm bắt của Ngự Hạo Hiên khiến nàng không chịu được mà lại lui về phía sau vài bước. Nhưng mỗi bước lùi lại, lại cảm giác ánh mắt hắn càng thêm lạnh lùng như có thể đâm thủng thân thể nàng.

Cúi đầu, không hề nhìn hắn, nhưng bộ dáng tức giận của hắn lại giống hệt như đêm hôm ấy. Nàng tựa như có thể tưởng tượng được nếu bây giờ hắn nổi điên sẽ giống như đêm đó, khiến nàng sợ hãi. Trong lòng dần

lạnh, bàn tay trắng nõn nắm thành quyền. Nàng sợ hãi quay người chạy ra cửa điện nhưng eo nàng đột nhiên bị hắt ôm chặt, lưng dán vào lồng ngực đang phập phồng xúc động.

Thân mình cứng đờ, Minh Nguyệt sợ hãi nhắm mắt lại, muốn tránh thoát sự bất an đang trối buột, nhưng lại nghe Ngự Hạo Hiên khàn khàn nói nhỏ:

- Trẫm sai rồi.... Minh Nguyệt, trẫm sai rồi

Rồi sau đó, cơ thể nàng bị hắt quay lại, gắt gao ôm vào lòng, cánh tay cứng rắn ôm chặt lấy thân thể nàng, hơi thở ấm áp phả lên mái tóc nàng.

Minh Nguyệt cứng đờ người, trong mắt dâng lên sương mù, nàng nhắm mắt lại, mềm nhẹ nói:

- Nô tì không muốn chọc Hoàng Thượng tức giận, nhưng là

Nhưng là nàng sợ hắt, sợ nhìn thấy hắt tức giận, phẫn nộ.

- Là trẫm sai rồi. . .

Ngự Hạo Hiên cất nạng nàng, lại ôm chặt nàng hơi. Hắt nhắm lại đôi mắt phứt tạp, khàn khàn nói:

- Là trẫm không biết nên như thế nào dỗ người mới có thể cho người ở lại bên cạnh trẫm mãi mãi. Trẫm tưởng rằng sẽ thấy người đang đợi trẫm, nhưng người lại làm trẫm chỉ hoảng hốt nhìn thấy gian tảo điện trống không, thậm chí mùi hương của người cũng phai nhạt. Minh Nguyệt, trẫm đau lòng, không muốn đối xử hung bạo với người nhưng là trái tim trẫm rất đau.

Minh Nguyệt giật mình, đáy lòng đóng băng như bị tan ra. Nàng trợn to hai mắt, nhưng vẫn không khống chế được nước mắt rơi xuống, nàng nhắm mắt lại, cũng không nghĩ lệ rơi xuống càng nhiều. Vì sao muốn nói những lời này với nàng? Vì sao khi nàng đã cùng đường thì lại nói như thế? Minh Nguyệt cảm giác trái tim mình như bị vạn tiễn xuyên tâm, máu chảy đầm đìa, đau đến không ngăn được nước mắt, nhưng là.... bọn họ nhất định chỉ có thể cách nhau ngàn năm thời không, bởi vì nàng không muốn chết, nàng không muốn chịu liệt hỏa thiêu thân.

Sự giam cầm bên hông dần dần lơ lửng, thon dài bàn tay to xẹt qua mặt nàng, ngón trỏ lau đi nước mắt nàng. Đôi môi lạnh như băng hôn lên mặt nàng, nhẹ ngửi hương thơm lạnh lùng của nàng, giọng nói khàn khàn mang theo cảm xúc khó nói tràn ngập bên tai nàng:

- Minh Nguyệt, trẫm muốn người. . . Trẫm. . . yêu người!

Cái gì đó như núi băng bị sụp đổ. Nước mắt nàng càng không ngừng rơi, nàng nắm chặt trường bào của hắt, gắt gao ôm lấy thắt lưng tinh trắng. Khóc không thành tiếng, nước mắt thấm ướt cổ áo hắt, cắn chặt môi dưới. Nàng không muốn hứa hẹn điều gì, để mặc cho sự đau đớn tàn sát đáy lòng nàng. Nàng tự nhủ với chính mình, đợi cho khối thân thể này chết đi, những đau đớn cũng sẽ biến mất.

Nhà lao lạnh như băng, ảm thấp. Trong đêm khuya yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng mưa tí tách, âm u ở mỗi góc phòng. Hiên phi mặc váy màu tím cuộn mình trong chăn bông màu trắng, đôi mắt nhìn về phía trước, cửa sổ áp mái hiện ra ánh trăng....

Nhẹ nhàng vươn tay, lấy bàn tay chải lại mái tóc rối tung, trong đêm khuya nhẹ búi tóc đơn giản, rồi chậm rãi đứng dậy, chân trần bước lên nền đất lạnh băng, đi về phía ánh trăng u tĩnh. Nàng nhìn lên cửa sổ áp mái, trong đêm tối, mây đen dần che đi ánh trăng sáng.

Cho tới bây giờ cũng không từng nghĩ tới mình sẽ có ngày hôm nay. Thượng Quan Uyển Nhi đột nhiên lạnh giọng cười ra tiếng, mâu quang đau thương nở ra một giọt nước mắt. Âu Dương Hồng Ngọc tính cái gì vậy? Nàng dựa vào cái gì có thể bất động thanh sắc đem tất cả giá họa lên mình, vì sao mình lại không hề phát hiện.

Hơi hơi cúi đầu, nhìn dưới chân ẩm ướt. Tiếng sấm nổ rền vang, lúc trước nàng như điện nhưng giờ như đã thanh tĩnh hơn nhiều. Nàng không nghĩ mình thân hãm nhà giam mà bóng dáng để vương tuyệt không xuất hiện.

Khóe miệng chua xót, nhưng trấn tĩnh như một tiên nữ không nhiễm bụi. Dưới ánh trăng, nàng bước từng bước vào bóng tối rồi cuộn mình trong chăn, gắt gao ôm chặt chính mình. Nhưng nước mắt không thể khống

chế ngừng rơi. Hoàng thượng.... trong đầu nàng không ngừng nhớ lại khi hân ôn nhu gọi nàng là “Thừa Ân”, ôn nhu đem dây đồng tâm kết đỏ tươi kia ban ình. Nhưng đến tốt cùng là khi nào, hân biết Âu Dương Hồng Ngọc là Tử Thần của hân mà lại quên mất nàng là Thừa Ân của hân....

- Thừa Ân muốn cái gì trăm đều có thể cho người

Tiếng ôn nhu thì thầm như mới chỉ hôm qua mà thôi. Nàng nhớ rõ khi ấy mình cúi đầu nói:

- Nô tì cái gì cũng không muốn, nô tì chỉ cần Hoàng Thượng, muốn Hoàng Thượng cùng nô tì

Hân không có gặt đầu, chỉ cười, ý nghĩa nụ cười đó nàng vĩnh viễn không hiểu. Khi đó, nàng nghĩ hân cười là đại biểu cho đáp ứng. Trái tim thiếu nửa nhảy nhót khiến nàng quên mất đây chính là hậu cung tường đỏ bao vây, lạnh lẽo biết bao, đáng sợ biết bao. Nhưng sau này, nàng đã biết, mình đã bị hãm vào trong đôi mắt sâu thẳm kia.

Bàn tay trắng nõn gặt gao nắm chặt xiêm y của mình. Nàng lắc đầu không muốn nhớ lại những đoạn hồi ức khiến trái tim nàng rung động lại hiện lên rõ ràng trước mắt. Hoàng thượng....Hoàng thượng...

- Hoàng thượng.... Nô tỳ đem mấy khóm mẫu đơn trong hoa viên trồng ở Tư mộ cung, về sau đến mùa hoa sẽ cùng Hoàng thượng ngắm hoa nở

Giọng nói thiếu nữ mềm nhẹ như từ thời xa xưa truyền đến, trong suốt vô tà. Nàng hưng phấn kéo tay áo để vương, rúc đầu vào lòng hân.

Đế vương ngẩng đầu, đôi mắt thâm trầm đảo qua vườn hoa muôn hồng nghìn tía, thản nhiên nói:

- Trăm rất thích hàn mai...và hải đường.

- Vì sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn thiên chân vô tà nhìn đế vương, tươi cười tinh thuần, không hề lo lắng, cười nói:

- Hoa mai và hải đường rất giống nhau nha, vậy Hoàng thượng thích hoa mai hơn hay thích hải đường hơn?

Thần sắc đế vương đột nhiên tối sầm lại, mâu quang nháy mắt trở nên mất tự nhiên, sau đó, nàng chỉ nghe đến một câu như có như không:

- Lãnh hương.

Lãnh hương? Thần sắc Thượng Quan Uyển Nhi có chút hoảng hốt, lệ lại không ngừng rơi, vào cung bốn năm, chỉ có mấy tháng khoái hoạt vô lo, sau, đế vương lại bị kẻ đáng ghét kia, bị mùi thơm hoa nhài (Như Nguyệt) kia hấp dẫn. Khi đó, nàng thay đổi, nàng điên rồi, nàng bắt đầu ở hậu cung tranh đấu, bắt đầu cùng Âu Dương Hồng Ngọc giao thủ, thậm chí học hết mọi công vụ tâm kế, vận dụng quyền lực thúc đẩy âm mưu, cuối cùng, khiến cho Mộc thị chu di tam tộc, tiện nhân Như Nguyệt kia bị biếm vào lãnh cung.

Nguyên bản, nàng nghĩ như vậy là có thể lấy lại sự ấm áp khi xưa. Nhưng lại không ngờ, Hoàng thượng dần quên Như Nguyệt nhưng lại càng quên đi nàng. Hân thường đến Trùng Dương điện chơi cờ, ở lại qua đêm. Còn nàng lại vẫn chần đờ gối chiếc lạnh băng.

Đến tốt cùng là vì sao? Nàng từng vô số lần hỏi chính mình, nhưng cũng không ai đáp lại. Sau đó, Mộ Tuyết gả vào hoàng cung, nghe đồn Thục phi yêu mị kia bắt ngờ được một đêm ân sủng. Chỉ đáng tiếc, người khác nghĩ nàng ta thật sự được thừa ân mưa móc, nhưng ngày đó, chính mắt Triệu Truyền thấy canh ba hoàng đế trở về Tẩm Tâm cung.

Thượng Quan Uyển Nhi đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười ở trong đêm đen trở nên cực âm trầm, nhưng nàng lại cầm chiếc trâm đặt lên cổ mình, vừa định đâm xuống, lại dừng lại. Đột nhiên, đứng lên ném cây trâm về bức tường kia, âm ngoan nói:

- Âu Dương Hồng Ngọc, có chết ta cũng sẽ kéo người chôn cùng.

85. Q.2 - Chương 86: Hậu Cung Phong Vân (20)

Tiếng trống canh ba nổi lên, thỉnh thoảng có tiếng ếch kêu bên ngoài cửa sổ, gió mát từng trận, mùi hương khuya thoang thoang.

Trương gấm vàng lay động, như sóng quay cuồng. Ánh nến trở nên mờ lung, nến tắt thì cũng trở lại yên lặng. Đêm dần bao phủ.

Trên giường, Minh Nguyệt rúc vào trong lòng Ngự Hạo Hiên, hai đôi mắt nhìn xuống ẩn kín trên ngực trái hắn, ngón tay cảm thụ được hình rồng, trong lòng co rút lại, nổi lên cảm giác chua xót.

Bàn tay thon dài cầm lấy bàn tay nhỏ bé không an phận của nàng, giọng nói trầm thấp mang theo mấy phần mờ lung, buồn ngủ, nói nhỏ:

- Có phải rất khó coi không?

Minh Nguyệt mím môi, nâng mi nhìn Ngự Hạo Hiên không biết tỉnh lại từ khi nào. Cầm hắn dán trên trán nàng, cúi đầu hôn lên mắt nàng, lạnh như băng nhưng cũng ấm áp.

- Không khó coi.

Minh Nguyệt nhìn đôi mắt hắn đen như đêm, mím môi nói, rồi sau đó rúc vào cổ hắn, ngửi mùi Long tiên hương trên người hắn. Nàng lướt qua tấm bào, gắt gao ôm lấy thắt lưng hắn, rầu rĩ nói:

- Nhưng là.. Hoàng Thượng thích Thánh tổ Quý phi

Giọng nói mềm nhẹ mang theo mấy phần cứng nhắc, phiền muộn.

Ngự Hạo Hiên mới đầu ngẩn ra, rồi sau đó lại cười lên, giọng nói khàn khàn truyền vào tai nàng. Sau đó Ngự Hạo Hiên cúi đầu hôn lên mắt nàng thật sâu, hồi lâu mới dời môi nàng, nâng cằm nàng, hơi thở quyện vào nhau:

- Minh Nguyệt ghen tỵ?

Minh Nguyệt giật mình, lập tức phản bác:

- Ta không có, ta

Nhưng câu sau còn chưa nói ra đã bị môi Ngự Hạo Hiên nuốt hết, nụ hôn lạnh lẽo mang thêm vài phần ôn nhu, cùng nàng triền miên.

Nhưng ôn nhu như vậy lại dần mất đi sự ấm áp ban đầu, từ từ nóng cháy lên. Lúc sau, Ngự Hạo Hiên đột nhiên xoay người đặt Minh Nguyệt dưới thân, cuồn cuộn đoạt đi hô hấp của nàng, điên cuồng càn rỡ mà hôn nàng. Nụ hôn như vậy, giống như là hút sạch hơi thở nàng, bức bách nàng giao ra tình cảm của nàng.

Đầu óc Minh Nguyệt nhất thời hỗn loạn. Nàng muốn đẩy ra cơn sóng tình đang nhấn chìm mình nhưng nàng càng giãy dụa, Ngự Hạo Hiên lại càng điên cuồng. Hắn như trả thù cái gì, như đoạt lấy cái gì, cường ngạnh mở hàm răng Minh Nguyệt, hấp thụ hương thơm của nàng.

- Hoàng. . . Hoàng Thượng

Minh Nguyệt kháng cự, giữa lúc thở dốc mơ hồ gọi Ngự Hạo Hiên. Nhưng tiếng gọi này càng làm cho hắn cuồng dã hơn.

Dần dần, nóng cháy mà cắn cắn, ôn nhu biến thành tra tấn, một chút đau đớn truyền vào đầu Minh Nguyệt, làm nàng theo bản năng mà muốn cự tuyệt, phản kháng, giãy dụa.

Đau. . . Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Hiên thở dốc, lại ngạc nhiên hắn nhìn đột nhiên mở bừng mắt. Trong mắt có một tia hận ý nhìn sự phản kháng của nàng.

Trái tim Minh Nguyệt mạnh mẽ bị cào cấu, đau đến khiến nàng không thể kháng cự. Bàn tay trắng nõn để trong ngực hắn, mâu quang từ mê ly dần thành bối rối, đột nhiên đẩy mạnh thân hình cường tráng của hắn, đứng dậy muốn trốn. Nhưng ngay sau đó lại bị đôi tay to khỏe, kéo nàng vào lòng mình.

Tiếng thở dốc trầm trọng tràn ngập ở trong trướng, ngoài cửa sổ lạnh lùng, hơi thở dần dần ngưng trọng. Minh Nguyệt trợn to mắt, nhìn hai bàn tay hắt ôm bên sườn nàng, cúi người nhắm mắt thở dốc, bàn tay trắng nõn nắm chặt chần nệm, run run nói: “Hoàng Thượng “

Ngự Hạo Hiên chậm rãi mở hai mắt, cảm xúc trong mắt đã rút đi nhưng lại khiến Minh Nguyệt cảm giác đau lòng, cô quan. Hắt nhìn Minh Nguyệt đang run nhẹ, rồi như là tự chán ghét, đột nhiên đứng dậy, xốc màn trướng mà bước xuống giường, tấm bào đơn bạc đứng trong đại điện lạnh băng.

Minh Nguyệt ngây ngốc nhìn trướng mềm đong đưa, mi dài run rẩy rồi kéo chần bông lên che chần trước ngực mình, bàn tay trắng nõn nắm thành quyền.

- Trầm hận người. . . Minh Nguyệt, trầm hận người

Giọng nói trầm thấp mang theo sự giận dữ không thể phát tiết. Tựa như là xuyên qua không gian khiến lòng nàng đau đớn.

- Vì sao....Trầm không tốt với người sao? Vì sao ngay cả chút tình cảm người cũng keo kiệt không muốn bố thí cho trầm

Mi dài kích động, trái tim Minh Nguyệt quặn đau đến không thể thở, nàng nhắm mắt lại như đang giấy dựa, nhưng giọng nói kia càng gần sát tai nàng, chấn động trong đầu nàng:

- Minh Nguyệt, nói người yêu trầm, nếu không. . . Trầm sẽ giết hắt

Trong lòng bị kiềm hãm, giống như không thể nhin nữa, nàng mạnh mẽ đứng dậy, xốc lên màn trướng bối rối tìm thân ảnh quen thuộc kia. Chân trần bước xuống, làn váy lay động, ôm lấy lưng hắt, bàn tay trắng nõn ôm chặt lưng hắt, giọng nói mềm mại mang theo sự hoảng sợ:

- Hiên. . . Ta yêu người, ta yêu người

Cho nên, đừng tra tấn ta nữa, đừng làm cho ác mộng đó quẩn quanh ta.

Thân mình Ngự Hạo Hiên cứng đờ, không khí bên ngoài cửa sổ sớm đã khiến hắt lạnh như băng. Minh Nguyệt gắt gao ôm hắt, thân thể yếu đuối không ngừng run rẩy, hình như có một ma lực khiến Ngự Hạo Hiên không thể kháng cự. Hắt cầm lấy bàn tay nhỏ bé kia.

- Minh Nguyệt...

Ngự Hạo Hiên khẽ gọi tên nàng, đôi mắt thâm u nhìn bóng tối bên ngoài cửa sổ, bình tĩnh nhắm lại mắt, đột nhiên khàn khàn như có như không:

- Minh Nguyệt, trái tim trầm người có muốn hay không?

Sững sốt, Minh Nguyệt trợn to hai tròng mắt, bàn tay vòng qua thắt lưng hắt dần lơ lửng, nhưng Ngự Hạo Hiên lại gắt gao nắm lại như là không cho phép nàng trốn tránh, bức bách nàng trả lời.

Cổ tay đau đớn làm cho Minh Nguyệt bất giác muốn rút tay về nhưng không có chút khí lực để giấy dựa. Nàng nhìn bóng dáng hắt, muốn kéo lại sự tự do của mình mà cùng Ngự Hạo Hiên giằng co. Nhưng cuối cùng nàng chỉ có thể run rẩy phun ra một chữ

- Muốn

Thực sự nàng muốn trái tim hắt, không biết vì sao, nàng thực sự muốn.

Vậy còn trái tim người?

Trái tim của nàng? Minh Nguyệt thân mình cứng đờ, mà Ngự Hạo Hiên cũng quay người nhìn nàng. Đôi mắt sâu thẳm lóe ra sự chờ mong mà nàng chưa bao giờ thấy. Ngón tay lạnh như băng xẹt qua mặt nàng, giọng nói khàn khàn mang theo ma lực mà tiến vào lòng nàng:

- Trái tim Minh Nguyệt có phải cũng có thể cho trầm.

Đem trái tim mình cho hắt? Minh Nguyệt sa vào đôi mắt thâm u kia, có chút thất thố lui về phía sau vài bước. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại nhanh chóng ôm lấy nàng. Ánh mắt sừng nịnh kia khiến nàng không tự

giác bước tới gần hắn, dựa sát vào hắn, cho đến khi đôi môi lạnh lẽo của hắn hôn lên đôi môi mềm mại của nàng thì mới giật mình thanh tỉnh. Nhưng lúc này nàng đã rơi vào bể tình ôn nhu của hắn.

Lúc này đây, Ngự Hạo Hiên ôn nhu làm cho nàng say mê, hắn không ngừng thì thầm gì đó vào tai nàng. Khiến cho khi nàng ý thức thanh tỉnh lại cũng là khi kích tình đã qua đi, hai người nằm trên giường hỗn độn, ôm nhau mà ngủ.

Sắc trời dần sáng, canh năm đã đến, phương đông ửng hồng.

Minh Nguyệt chui ở trong chăn bông ngủ say, nghe đến chút động tĩnh trong điện, có chút mệt mỏi mở mắt ra, lại mông lung thoáng nhìn Ngự Hạo Hiên một thân hoàng bào. Hắn đi về phía nàng, thoáng nhìn thần sắc nàng mê mang, mỉm cười cúi đầu hôn nàng, nhẹ vuốt mái tóc dài. Hắn nâng lên một lọn tóc, cắt đi.

Minh Nguyệt ngơ ngác nhìn lọn tóc trong tay hắn, muốn hỏi cái gì, đã thấy hắn nhẹ vỗ về khuôn mặt nàng, ôn nhu:

- Ngủ tiếp đi, ngoan

Lời nói sủng nịnh khiến lòng nàng có chút lo lắng nhưng lại theo bản năng dịu ngoan nhắm mắt lại, có chút quyến luyến bàn tay to của hắn đang vuốt ve mặt nàng. Minh Nguyệt cười dịu dàng, nhẹ “ân” một tiếng rồi lại chìm vào giấc mộng.

Ngự Hạo Hiên nhìn khuôn mặt Minh Nguyệt ngủ say, ngón tay thon dài khẽ vuốt vết sẹo màu hồng nhạt kia, mâu quang dần ám lại. Sau đó, hắn nhắm mắt, hít sâu một hơi, môi mỏng lạnh như băng hôn lên đôi môi hồng nhạt của Minh Nguyệt. Ngự Hạo Hiên đứng dậy, ngón tay thon dài kẹp lấy một lọn tóc của mình, đột nhiên vung tay lên, lọn tóc rơi xuống long bàn tay hắn.

Ngự Hạo Hiên nắm hai lọn tóc, đứng ở trước giường nhìn khuôn mặt Minh Nguyệt đang ngủ thật lâu.

Đến khi tỉnh lại là lúc mặt trời đã lên cao. Minh Nguyệt vừa mở mắt đã thấy Tiêu Đồng đang cười nhìn mình. Nàng đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó có chút mất tự nhiên liếm hạ mi dài, mím môi nói:

- Tiêu đồng đang cười cái gì?”

Ý cười trên mặt Tiêu Đồng càng sâu, nàng lắc lắc đầu, cố nén cười chỉ chỉ chiếc túi gấm hồng nhạt bên gối Minh Nguyệt, mang theo vài phần ái muội nói:

- Tiểu thư bên gối có một túi gấm

Rồi sau đó nhẹ bưng miệng nhìn thần sắc Minh Nguyệt kinh ngạc.

- Tiểu thư, ở dân gian có một phong tục, chính là ngày thứ hai sau đêm tân hôn, thê tử sẽ đặt một chiếc túi gấm đã được chuẩn bị từ trước đặt vào gối trượng phu

Nói xong, Tiêu Đồng phì cười nói:

- Tiểu thư, đây là?

Chẳng lẽ là tiểu thư muốn đưa cho Hoàng Thượng, nhưng là vì ngủ dậy muộn mà quên? Nhưng là trong hoàng cung hình như chưa bao giờ có chuyện này.

Minh Nguyệt nghe xong tiêu đồng nói, không khỏi có chút thất thần. Nàng cầm lấy chiếc túi bên gối, cảm giác như trong đó có cái gì. Bàn tay trắng nõn vừa muốn mở ra lại bị Tiêu Đồng ngăn cản, chỉ nghe Tiêu Đồng nói:

- Tiểu thư, đừng mở, phong tục dân gian, vợ chồng trăm năm ân ái thì phải chờ sau trăm tuổi mới được mở. Nếu mở sớm sẽ có điềm xấu.

Tay Minh Nguyệt bị kiềm hãm lại, mâu quang mê man nhìn Tiêu Đồng, như là lúc này mới tỉnh ngủ. Minh Nguyệt khôi phục chút sắc bén thường ngày, lại thêm mấy phần ôn nhu, nhu thuận, lúc này nàng vô thức nhìn túi gấm trong tay, lại nhìn thần sắc Tiêu Đồng chân thật, chân chừ thả lại bên gối.

Tiêu đồng có chút kinh ngạc nhìn tiểu thư lúc này. Nàng nhìn tiểu thư giống như một thiếu nữ, thần sắc vô thố mà trong lòng không khỏi căng thẳng. những lời nói vui cười nuốt ngược vào bụng, ý cười cũng dần dần đọng lại.

Ánh mắt tiểu thư như vậy đã bao lâu nàng chưa được thấy? Từ khi tiểu thư vào cung biến thành một nữ nhân, sự tình thuần, yên lặng trong mắt Mộ Tuyết hoàn toàn biến mất, nhưng là bây giờ lại...

Minh Nguyệt chớp mắt nhìn túi gấm bên gối, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải, hần đưa . . . Trái tim, đột nhiên có chút chua xót, mâu quang cũng lộ ra mấy phần mất tự nhiên. Một lúc sau, nàng nhìn về mặt Tiêu Đồng đang ngơ ngác mới phát giác chính mình đã ngây ngốc hồi lâu vì thế nàng đứng dậy, cười yếu ớt nói:

- Tiêu Đồng, sao lại nhìn ta như vậy?

Tiêu đồng hai tròng mắt tròn to, rồi sau đó mới nghe rõ Minh Nguyệt đang nói cái gì, nàng trừng mắt nhìn, lúc này mới hoàn hồn. Nàng có chút xấu hổ sờ sờ đầu, nhẹ cười nói:

- Tiểu thư, túi gấm này... ách tiểu thư, nô tỳ giúp người thay quần áo rửa mặt chải đầu

Minh Nguyệt mềm nhẹ cười, lại cúi đầu nhìn túi gấm kia, không biết vì sao, trong lòng tràn ngập sự lo lắng, nhưng lại càng nhiều sự chua xót cùng lạnh giá.

Ngự hoa viên, không khí tươi mát hợp lòng người, trăm hoa nở rộ, tranh hương khoe sắc.

Trong hoa viên, Thục phi, Âu Dương chiêu nghi, Hoa mỹ nhân và vài phi tần thấp hơn và mấy ngự nữ đều tụ tập một chỗ. Thái hậu một thân hoàng bào, trước ngực đeo một chuỗi phật châu phỉ thúy, trên đầu đội mũ phượng, cả người đẹp đẽ quý giá đi trước đám phi tần. Lí Vinh ở bên cạnh nâng tay.

Thái Hậu nhìn liếc mắt một cái nhìn các tần phi phía sau, khóe mắt mang theo ý cười hiền lành lại có vẻ nghiêm túc khiến ột vài tần phi chưa bao giờ được thái hậu triệu kiến hoảng sợ cúi đầu. Mà ở cuối, có một người rất bắt mắt chính là Đông Nguyệt, cũng chính là người mấy ngày trước đó suýt thì được nhận ân trạch – Bùi ngự nữ.

Thái Hậu nhìn hơn mười người xung quanh, thoáng nhìn Đông Nguyệt một thân váy dài tím nhạt, nhu thuận đứng một bên. Bà mỉm cười đi lên trước, mà Đông Nguyệt thấy đôi hài nguyên bảo thêu phượng trên mặt cỏ xanh biếc mới giật mình ngẩng đầu, sau đó ngạc nhiên hoảng sợ quỳ xuống, nói:

- Tiệp thiếp tham kiến Thái Hậu nương nương, nguyện chúc Thái Hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế

- Tốt lắm tốt lắm

Đông Nguyệt còn chưa dứt lời đã bị Thái hậu cắt ngang. Rồi sau đó chỉ thấy Thái hậu cúi người, nâng Đông Nguyệt dậy, cười nói:

- Sao Bùi ngự nữ lại hoảng sợ như thế? Ai gia cũng không phải là quái vật ăn thịt người

Lời vừa nói ra, các tần phi khác càng hoảng sợ. Chỉ riêng Thục phi và Âu Dương chiêu nghi nhẹ cười, sau đó, Âu Dương Hồng Ngọc tiến lên cười nói:

- Bùi ngự nữ được Hoàng Thượng khâm điểm sau chưa thị tẩm, dựa theo quy củ trong cung, không cần kính tam hiếu chi lễ (lạy tạ, dâng trà...) với Thái hậu. Cho nên chưa từng gặp qua Thái Hậu vì thế trong lòng sợ hãi cũng dễ hiểu.

Kì thật trong hậu cung này, phần lớn phi tần ngay cả long nhan còn chưa từng gặp qua làm sao đến biết được Thái Hậu? Thục phi hừ lạnh một tiếng, rồi sau đó cũng tao nhã tiến lên, liếc liếc mắt nhìn thần sắc Đông Nguyệt phục tùng, ôn nhu nói:

- Trong hậu cung này, Thái hậu nương nương thương yêu nhất chính là Đức phi muội muội, mà Bùi ngự nữ lại là Đức phi tiên cử đến bên hoàng người, nói vậy tài hoa cũng nhất định khó lường. Nô tỳ có một chủ ý, hôm nay thử xem cung phi này tài trí ra sao?

- Nga?

Thái Hậu có chút tò mò, sự nghiêm túc dần dần biến mất, quay đầu nhìn Âu Dương hồng ngọc, nói:

- Tử thần nghĩ như thế nào?

Âu Dương Hồng Ngọc mỉm cười, hai tròng mắt lưu chuyển, liếc Thục phi một cái, thấp giọng nói:

- Chủ ý của Thục phi thật hay, chỉ là đáng tiếc Đức phi muội muội không ở đây, nếu luận tài hoa, Đức phi muội muội có thể nói là kinh thành đệ nhất

Nói xong, nhìn Đông Nguyệt mặt trắng bệch, cười yếu ớt:

- Chắc mấy ngày nay Đông Nguyệt cũng chưa được gặp Đức phi?

Đông Nguyệt ngẩn ra, sắc mặt càng trắng, nàng cúi đầu, bất an nói:

- Hồi bẩm Chiêu nghi nương nương, tiện thiếp đã lâu không thấy Đức phi nương nương

Thanh lan đứng bên nhú nhú đôi mi thanh tú, liếc Đông Nguyệt một cái rồi nhìn tiểu thư nhà mình, đột nhiên mím môi cười, nghịch ngợm đến trước Thái hậu, phúc thân cười nói:

- Thái hậu nương nương, nếu các vị chủ tử đều muốn gặp Đức phi nương nương, không bằng để cho nô tỳ đến Tẩm tâm cung mời nương nương đến.

Thục phi lạnh mặt, khinh thường nhìn Thanh Lan, nhẹ nhàng cười:

- Nha hoàn của Âu Dương chiêu nghi đúng là trí tuệ, lại biết được suy nghĩ trong lòng Thái hậu. Không bằng Âu Dương chiêu nghi cũng thuận nước giong thuyền, đem nha hoàn này tiến cử cho Hoàng thượng, phong là Ngự nữ đi. Nay hoàng tử (con cái) hiếm hoi, lại giúp hoàng thất sinh hoàng tử.

Thục phi cố ý kéo dài câu cuối, ái muội cười rộ lên.

Âu Dương Hồng Ngọc vốn đang cười nhất thời cứng đờ lại, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng. Nhưng nàng lập tức nắm chặt khăn lụa, nhẹ cười rộ lên nói:

- Thục phi nương nương quá khen, Thanh Lan từ nhỏ đã đi theo Tử Thần. Tử Thần cũng không được hiền thực như Đức phi nương nương....

- Đó là vì bản cung biết được suy nghĩ trong lòng Đông Nguyệt, tiến cử nàng là thuận theo tâm nguyện thôi

Âu Dương Hồng Ngọc còn chưa dứt lời đã bị một giọng nói mềm mại từ phía sau cắt ngang. Mọi người đều là sững sốt, quay đầu nhìn bên góc Ngự hoa viên, chỉ thấy chiếc kiệu hồng dừng ở bậc thang rải đá. Trước kiệu Tiêu Đồng một thân xanh biếc tiến lên, bàn tay trắng nõn nhẹ nhắc rèm kiệu, một thân ảnh màu trắng từ trong kiệu đi ra.

Sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc nhất thời trắng bệch mà Thục phi lại có chút kinh ngạc, đôi mắt đẹp tròn tròn, giống như không tin đó là nữ tử vài ngày trước vẫn còn suy yếu mà nay sắc mặt lại như thường đứng trước mặt mọi người. Cả người đẹp đẽ tố khiết, hai tròng mắt trong suốt như trước kia.

Minh Nguyệt nhẹ phát phát vẩy dài, nhìn về phía Thái hậu rồi mím môi cười, cầm tay Tiêu Đồng bước lên phía trước. Ánh mặt trời lóe ra, bạch ngọc trầm hình mẫu đơn cài trên mái tóc chải búi đơn giản càng thêm tỏa sáng.

Một trận gió nhẹ thổi mấy lọn tóc bên tai, đôi khuyên tai rung rinh, đai cẩm trù, một túi gấm hồng đeo bên hông. Đến khi đến gần Thái hậu và Thục phi, Âu Dương chiêu nghi thì hơi phúc thân, ôn nhu nói:

- Nô tì tham kiến Thái Hậu nương nương, thục phi tỷ tỷ

Rồi sau đó, cũng không nhiều lời khách khí đã cười bước lên cầm tay Thái Hậu, mềm nhẹ cười, nói:

- Thái Hậu, nô tì rất nhớ người

Thái Hậu vội cầm tay Minh Nguyệt thậm chí có vài phần kích động, nói:

- Ai nha! Hôm nay sao Hoàng thượng lại đại phát từ bi, để Tuyết Nhi của ai gia đến thăm ai gia thế này?

Nói rồi kéo tay Minh Nguyệt đi về phía Tử Vân đình, vừa đi vừa nói:

- Lại đây, ai gia đưa người đến đình ngồi nghỉ, đừng để bị mệt.

Minh Nguyệt cười khê, cũng nắm chặt tay Thái Hậu, thấp giọng nói:

- Nô tì nghe nói hôm nay Thái Hậu mang theo chúng phi đến Ngự hoa viên thưởng thức cảnh đẹp vì thể bảo Tiêu Đồng đưa nô tỳ đến xem. Nô tỳ đã lâu rồi không gặp Thái hậu.

Thái Hậu vui tươi hơn hử cười, đến trong Tử Vân đình rồi sai cung nữ bưng trà nước, lại sai Ngự Thiện phòng chuẩn bị điểm tâm, hơn nữa còn tự chọn một ít hoa quả. Nhưng cũng không hề buông tay Minh Nguyệt, vẫn muốn để nàng ăn nhiều hơn, nhắc nhở nàng không được bạc đãi bản thân và hoàng tự trong bụng.

Minh Nguyệt mỉm cười gật đầu, nhất nhất ghi nhớ, rồi sau đó cầm một loại quả quý mà các nước chư hầu tiến cống đến trước mặt Thái hậu, cười nói:

- Thái hậu cũng nên ăn nhiều một chút, nô tỳ trong Tẩm tâm cung tốt lắm, Hoàng thượng vẫn rất nghe lời Thái hậu, không bạc đãi nô tỳ.

Minh Nguyệt nói chuyện khiến mọi người sửng sốt một chút, rồi sau đó chỉ nghe Thái Hậu ha ha cười rộ lên, nắm chặt tay Minh Nguyệt nói:

- Tuyệt Nhi đúng là biết cách khiến ai gia vui vẻ, lại đây lại đây, ăn mấy quả lạ này đi, Tử Ngọc quốc nói quả này rất tốt cho thai nhi, ha ha, đúng rồi, các người cũng ăn đi.

Thục phi về mặt ngạo nghễ, nhìn trái cây đỏ mọng kia ôn hoà nói:

- Mọi thứ của Tử Ngọc quốc đều là kì vật, xem ra lần này nhất định bọn họ phải đem Tiêu Mẫn quận chúa gả cho Hoàng thượng, hậu cung này lại náo nhiệt hơn rồi.

Từ sau khi hiền phi bị bỏ tù, hậu cung ngược lại lạnh lùng hơn, xem ra hồ nước lạnh này nếu không có vật gây sóng gió thì thật là phiền chán.

Minh Nguyệt tất nhiên là nghe ra ý tại ngôn ngoại, nàng liếc nhìn Âu Dương Hồng Ngọc. từ sau khi nàng bước đến Âu Dương Hồng Ngọc về mặt trở nên không tốt, cười yếu ớt nói:

- Tỷ tỷ nói đúng, nô tì nghe nói Tiêu Mẫn công chúa quốc sắc thiên hương, so với Khuynh Thành quận chúa còn hơn ba phần. Hoàng Thượng thật có phúc."

Thục phi giật mình, nàng vốn là muốn mượn việc này đả kích Mộ Tuyết nay được thánh sủng. Nhưng không ngờ Mộ Tuyết lại không chút để ý, không hề khó chịu ứng đối, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì.

Âu Dương Hồng Ngọc cũng sửng sốt, lại lập tức lên tiếng trả lời, cười cười nói:

- Đức phi nương nương lời nói thật sao?

rồi sau đó thu liễm ý cười, nhìn Thục phi một cái, nhẹ giọng nói:

- Nhưng mà . . Nếu việc này là đúng, hậu cung này thật đúng là muôn hồng nghìn tía

Thục phi nhú mày thanh tú, lạnh lùng nhìn Âu Dương Hồng Ngọc nhưng không nghĩ ánh mắt hai người vừa vắn giao nhau, sau đó không ai nhường ai trừng mắt nhìn đối phương, cho đến khi một cung nữ vội vàng chạy tới:

- Không được rồi, Thục phi nương nương, không được rồi....

Mọi người hơi kinh ngạc, ngay cả Thục phi và Âu Dương Hồng Ngọc đang âm thầm đánh nhau cũng đều bị giật mình, đều nhìn về phía người kêu. Sau đó, chỉ thấy một cung nữ váy lam, quỳ xuống trước người Thục phi, run run nói:

- Nương nương, không hay rồi, Hiền phi nương nương tự sát trong ngục, hơn nữa còn ...

Tiểu cung nữ khiếp đảm liếc nhìn Âu Dương Hồng Ngọc, nhất thời khóc òa lên nói:

- Hiền phi nói muốn Âu Dương chiêu nghi cùng hoàng hậu nộ máu trả bằng máu, nói hoàng hậu mua kẻ giết chết Thượng Quan Thượng Thư

Không khí xung quanh nhất thời ngưng đọng lại, ngay cả Thái hậu cũng bị sửng sốt, không dám tin đứng phắt lên, cả giận nói:

- Nô tài chết tiệt kia, dám trước mặt ai gia hồ ngôn loạn ngữ

Nói xong, liền chỉ vào cung nữ đang run rẩy kia nói:

- Lí công công, đem điều nô này xuống phạt năm mươi trượng cho bản cung.

Minh Nguyệt mâu quang hơi động, trong trẻo nhưng lạnh lùng đứng lên, rồi sau đó cầm tay Thái Hậu, ôn nhu nói:

- Thái Hậu bớt giận, theo nô tì thấy cung nữ này đã bị dọa đến thần trí không rõ mới nói như thế. Không bằng trước tiên hỏi nàng xem vì sao lại thế đã

Rồi sau đó vươn tay vuốt ngực Thái hậu đang phập phồng, nhẹ giọng nói:

- Thái hậu, người ngồi xuống đã, thân mình quan trọng hơn, chớ để tức giận.

Thái Hậu tức giận vô cùng, dù sao đại hôn của Hoàng thượng sắp tới, nay lại phát sinh liên tiếp những chuyện này, nay cả sứ thần Tử Ngọc quốc cũng tới. Nếu việc này làm lớn ra, uy nghiêm Thiên triều ở đâu?

Minh Nguyệt chuyển mắt nhìn về phía Thục phi, ý bảo nàng bắt lấy thời cơ chèn ép Âu Dương thị, mà Thục phi nhận được ánh mắt Minh Nguyệt thì hơi do dự một chút rồi vội đến trước mặt Thái hậu, an ủi:

- Thái Hậu, muội muội nói rất đúng, không bằng để nô tì thẩm vấn tiểu cung nữ này một chút.

Rồi sau đó cười lạnh nhìn Âu Dương Hồng Ngọc đang nhẹ nhàng mảy, thần sắc kinh ngạc. Nàng quay đầu nhìn cung nữ đang sợ hãi quỳ trên đất, nổi giận nói:

- Người còn không mau đem việc khi này cấp báo?

Tiểu cung nữ kia đã bị dọa đến mặt không chút máu, vừa nghe Thục phi nói thì khóc òa lên, lấp bắp:

- Nô. . . Nô tỳ. . . hồi nương nương, nô tỳ là cung nữ đưa cơm cho Hiền phi nương nương. Nhưng hôm nay lúc đưa cơm đến cho Hiền phi vừa lúc thấy nàng cầm trâm muốn tự sát, hơn nữa còn bảo nô tỳ đến đây nói với Âu Dương chiêu nghi, nói chiêu nghi nương nương giết chết thượng quan Thượng Thư, cha con bọn họ thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua Âu Dương thị

- Làm càn

Thái Hậu đột nhiên phần nộ quát, bà đứng dậy quăng chén trà xuống, tức giận công tâm thở phì phò, run run chỉ tay vào tiểu cung nữ đang khóc:

- Người. . . Người dám vũ nhục ai gia cùng hoàng hậu, người. . . Người

- Thái Hậu

Mọi người kinh hãi nhìn Thái Hậu đột nhiên ngã xuống. Trong đình nhất thời hoảng loạn cả lên. Ngay cả Thục phi đang dương dương đắc ý và Âu Dương Hồng Ngọc đang ngây ngốc cũng đều bị dọa. Sau đó vội xông lên đỡ lấy Thái hậu, hét lớn:

- Mau truyền Thái y, mau truyền Thái y

Thái Hậu bị bệnh, hậu cung lại bất an. Vốn tưởng rằng sau khi Hiền phi bị bỏ tù thì hậu cung sẽ sóng yên gió lặng. Nhưng lại nghe chuyện Thượng Quan Trung bị biếm làm thứ dân, lưu đầy đã bị Hoàng hậu và Âu Dương chiêu nghi giết hại, thì thể bị giấu trong Phượng Tê cung thì ngọn sóng lớn lại nổi lên. Chưa đầy một canh giờ, tin tức đã loan khắp kinh thành, bất luận là quan lại hay dân chúng đều bắt đầu bàn tán. Nhất thời, lời đồn đại lan rộng, lòng người hoảng sợ.

Trong Khôn trử cung, Thái y bắt mạch cho Thái hậu, đế vương đã sớm tới cũng chỉ có thể phiền chán chờ ngoài đại điện. Thục phi, Âu Dương chiêu nghi, Hoa mỹ nhân, Bùi ngự nữ và các tần phi đều đứng cúi đầu một bên. Chỉ riêng Minh Nguyệt có thai thì được ngồi bên cạnh.

Minh Nguyệt tay cầm bát trà, cúi mắt nhìn bước chân Ngự Hạo Hiên phiến chán không nói lời nào. Chỉ có Thục phi bước lên an ủi hai câu nhưng không ngờ đế vương cũng không thêm nhìn, vì thế đành đỏ mặt lui xuống.

Âu Dương Hồng Ngọc đứng ở một bên, hai tròng mắt nheo chặt tựa như không nghĩ ra điều gì đó. Nàng nhướn mày nhìn Minh Nguyệt vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt hiện lên mất phần nghi hoặc. Nhưng lúc này, đột nhiên Lý công công hoảng hốt vội chạy lên đại điện, quỳ gối trước người Ngự Hạo Hiên, hoảng sợ nói:

- Hoàng. . . Hoàng Thượng Thượng Quan. . . Thượng Quan Thượng Thư hần. . . Hần chết ở trong Phượng tê cung

Lời nói của Lý công công tựa như một viên bom, khiến mọi người kinh ngạc. Âu Dương Hồng Ngọc ngây người, nếu không có Thanh Lan đỡ lại sợ rằng đã ngã xuống. Mà Thục phi gần đây hiền đức lại há hốc miệng không dám tin.

Ngự Hạo Hiên dừng bước, người hơi cứng lại, đại điện nhất thời yên lặng khiến người ta run người.

Tay Minh Nguyệt vịn vào ghế, nàng rũ mắt hạ mi không dám nhìn Ngự Hạo Hiên. Bát trà trong tay đặt lại bàn, cũng không nghĩ nhất thời thất thần lại làm đổ bát trà. Bát trà rơi xuống đất, nước trà bắn lên kim lũ hài khiến nàng sợ tới dựng đứng lên.

Tiếng động này khiến mọi người chấn kinh, thậm chí vài cung phi nhát gan kêu to lên. Trong điện nhất thời hỗn loạn, Minh Nguyệt trong lòng cũng bị cả kinh, quên mất nước trà đã lạnh, cũng không để ý đến bản thân mình. Nhưng khi hoàn hồn, cả người đã bị đế vương ôm chặt.

- Hoàng. . . Hoàng Thượng

Minh Nguyệt nhìn bóng dáng màu vàng đang ôm mình, có chút vô thức nhẹ gọi, muốn nói cái gì, lại chỉ nghe Ngự Hạo Hiên khẽ nói:

- Đừng sợ.

Minh Nguyệt kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Ngự Hạo Hiên, chỉ thấy hần đang lo lắng nhìn nàng, bàn tay lớn vuốt vuốt lưng nàng, nhẹ dỗ:

- Đừng sợ.

Rồi đặt tay nàng lên ngực hần:

- Có trấn ở đây.

86. Q.2 - Chương 87: Hậu Cung Phong Vân (21)

Buổi trưa, mặt trời chói chang, trong hoàng cung Ngự Lâm quân được điều động vây kín Phượng tê cung kim bích huy hoàng. Các cung nữ trong điện đều được dẫn tới Thẩm nghị cục để tra hỏi. Mà các cung tần cũng bị cường chế về cung điện của mình, để vương có lệnh, các cung nhân trong hoàng cung không ai được phép vây xem, trái lời xử trảm.

Thục phi thân là đứng đầu tam cung lại chấp pháp hậu cung nên cùng đế vương đến Phượng Tê cung thẩm tra chứng cứ, Mà Âu Dương Chiêu nghi vì có liên quan nên bị giữ lại trong Trùng Dương cung. Thục phi vì đề phòng vạn nhất còn sai quân lính canh giữ nghiêm ngặt Trùng Dương Cung. Còn hoàng hậu vốn bị cấm chường thì được đưa đến phạt đường Khôn trũ cung .

Một đêm này, toàn bộ hậu cung lại bị quẩn vào sự hoảng loạn trước nay chưa từng có. Cung điện vốn đã sửa sang, trải thảm đỏ, kết hoa tươi giờ phút này lại không có lấy một chút vui vẻ mà như màu sắc đoạt mệnh người. Lúc này, các cung nữ đang tu sửa trong Ngự Hoa viên lại phát hiện sâu trong bùn đất ở rừng mai lại nhặt được một vật dính máu như bần. Lại có một cung nữ nhặt được một chiếc phát trần tựa như là của Triệu công công ở bên chân tường, hơn nữa tất cả đều dính máu

Nhất thời, cả hoàng thành như tràn ngập trong biển máu. Cung đình vốn đã muốn phong tỏa tin tức nhưng không hiểu sao chỉ một nén hương mà bên ngoài tin tức đã lan truyền.

Trong Tẩm tâm cung, Như Nguyệt một thân váy dài tố khiết, đầy tâm sự đứng ở hoa viên đã ngừng tu sửa, không một bóng người. Bên cạnh là Xảo Nhi đi theo, hai chủ tớ đi vào trường đình, ngồi trên ghế đá.

Xảo Nhi nhìn sắc mặt chủ tử nhà mình tái nhợt, xấu hổ cúi đầu muốn an ủi điều gì nhưng lại thoáng thất Minh Nguyệt và Tiêu Đồng đang đi tới, trong lòng căng thẳng, vội kéo áo Như Nguyệt, nói nhỏ:

- Tiểu thư, Đức phi nương nương.

Như Nguyệt hoàn hồn, có chút vô lực quay đầu bóng trường bào trắng thanh u ở sâu trong hoa viên kia. Mâu quang vốn cô tịch nhất thời tươi sáng hơn, sau đó nàng vội đứng dậy, kéo váy bước xuống thềm đá, đi về phía Minh Nguyệt. Tiêu Đồng còn chưa kịp ngăn cản thì nàng đã kéo mạnh tay áo Minh Nguyệt, kích động nói:

- Người.....Mộ Tuyết.....chuyện của Thượng Quan Thượng thư có phải do người gây ra?

Tiêu Đồng nhướng mày nhìn tay Như Nguyệt muốn đẩy ra lại sợ Như Nguyệt không không chế được cảm xúc mà kinh động đến Minh Nguyệt và hoàng tự vì thế hơi chần chừ trước người Minh Nguyệt, nói nhỏ:

- Như Nguyệt tỷ tỷ, nơi này là hoa viên, tai vách mạch rừng huống chi nơi này ngay cả bức tường cũng không có.

Như Nguyệt xấu hổ, nàng buông ngọc thủ, nhưng vẫn cố gạn hỏi:

- Ta chỉ muốn biết đây có phải Mộ Tuyết làm hay không? Nếu không phải thì cục diện hậu cung đều là nằm trong tay người khác, sao ta lại không lo lắng?

Minh Nguyệt chớp hạ mi dài, cũng không để ý đến Như Nguyệt, đi về phía trước hai bước nhìn hai bên sườn trâm hoa đua nở, sau đó mới từ từ nói:

- Như Nguyệt muốn ta thừa nhận cái gì?...

Nói xong, lạnh giọng cười, quay đầu nhìn Như Nguyệt giật mình, nàng lạnh lùng nói:

- Ba năm trong lãnh cung người cũng đợi được, vậy mà bây giờ chỉ ngần ngại mấy ngày cũng không nhận được sao?

Như Nguyệt đỏ mặt, hơi xấu hổ rồi lại ôn nhu nhướng mày, bàn tay trắng nõn nắm thành quyền, ngực thở dốc nói:

- Minh Nguyệt, người là một u hồn do ta dùng 20 thọ nguyên (tuổi) mà gọi tới mà thôi. Nếu lúc trước người tới đây là trái với thiên ý thì bây giờ ta thuận theo thiên ý mà đem người trở về. Chúng ta vốn là nhất thể đồng tâm (là một), người không nên...

Mâu quang Minh Nguyệt hơi động, lại nhẹ nhàng cười ra tiếng, nàng xoay người đi về phía đài ngắm trăng, bề một nhành tường vi đỏ tươi, nhẹ ngửi, ngón tay mơn mơn những bông hoa rồi nhìn thành cao bạch ngọc, khẽ thở dài một tiếng. Sau đó, nàng liếc Như Nguyệt, không để ý mà nói:

- Nếu Như Nguyệt đã đề phòng ta, hơn nữa có năng lực đưa ta trở về thì cần gì phải ở đây đấu võ mồm. Vẫn là... Như Nguyệt có nghĩ theo ta đánh cược một phen xem trong cảm nhận của Hoàng thượng vị trí của ai quan trọng.

- Người....

Sắc mặt Như Nguyệt trắng bệch, nàng xiết chặt khăn lụa, phần môi mím chặt, bước lên hai bước phiến não nói:

- Mộ Tuyết, đừng quên ước định trước kia của chúng ta. Nay người đã mang long thai, đương nhiên sẽ không thủ tín. Nếu người bội ước thì ta cần gì phải khách khí với người?

- Như Nguyệt tỷ tỷ...

Tiêu Đồng hơi giận, bước lên chắn trước người Minh Nguyệt, có chút kích động nhìn Như Nguyệt, lại tức giận nói:

- Như Nguyệt tỷ tỷ nói những lời này có phải là quá đáng không? tiểu thư vì Như Nguyệt tỷ tỷ đã bao lần tự mình mạo hiểm tính mạng. Tiên nhi xin hỏi tỷ tỷ, tiểu thư có chỗ nào làm sai? Huống chi căn bản tỷ tỷ không thể lấy được những thứ tiểu thư cần mà tiểu thư vẫn giúp tỷ tỷ lên ngôi Quý phi, diệt trừ thế lực hậu cung.

Như Nguyệt giật mình, đôi mắt đẹp tròn to, giống như không tin tưởng nhìn thần sắc đậm bạc của Minh Nguyệt. Lúc sau, nàng nghi hoặc hỏi:

- Là thật sao? Nhưng là.... nhưng vì sao nàng lại mang long thai, nếu không có lòng tranh đoạt thì sao Hoàng thượng lại dung ột phi tần ngủ trên giường hắn?

Hoàng thượng tính tình bạc lạnh cũng chưa bao giờ cho bất kì phi tần nào bước vào tấm điện của chính mình chứ đừng nói đến để tần phi ngủ trên long sàng kia.

- Thế thì có tác dụng gì?

Minh Nguyệt đột nhiên lạnh lùng nói, cầm đóa hoa trong tay ngắt từng cánh rải trên khóm hoa rực rỡ kia. Sau đó ném cành cây trong tay, xoay người đi về, chỉ để lại lời nói lạnh lùng:

- Nếu như Như Nguyệt ghen tỵ, vậy tối nay đến tấm điện của Hoàng thượng thỉnh cầu ngủ lại. Ta nghĩ, Hoàng thượng là người thương hương tiếc ngọc, chắc cũng sẽ thành toàn ong muốn của Như Nguyệt.

Dứt lời, phất tay áo bỏ đi.

Tiêu Đồng nhìn bóng dáng Minh Nguyệt rời đi, mâu quanh nhìn Như Nguyệt đang giận đỏ mặt, mím môi nhẹ giọng nói:

- Như Nguyệt tỷ tỷ, tiểu thư là vì người. Sống trong cung có thể nói như đi trên băng mỏng, từng bước đáng sợ, nhưng người lại...

Tiêu Đồng hít sâu một hơi, không để ý đến Như Nguyệt, chạy lên trước đỡ lấy Minh Nguyệt, cùng về tấm điện.

Chuyện hôm nay phát sinh quá nhiều, tuy rằng phần lớn đều là do Minh Nguyệt thiết kế nhưng Thái hậu bị bệnh và Thượng Quan Uyển Nhi kích động tự sát lại nằm ngoài kế hoạch. Minh Nguyệt vẫn nghĩ tâm trí Thượng Quan Uyển Nhi tinh táo, dù sao khi nàng biết phụ thân mình bị hãm hại mà biếm làm thứ dân, đẩy đi lưu đầy cũng chỉ ở trong Tư Mộ cung mà bực tức. Nhưng không ngờ đến khi bị bỏ tù lại tự hoại phí bản thân.

- Tiểu thư, sắc trời khô tạnh, uống bát canh đi...

Tiêu Đồng bưng chén tổ yến hạt sen thơm ngát đến trước giường, quỳ trên thảm hồ cừu, bàn tay trắng nõn nhẹ khuấy, thổi thổi rồi nói:

- Đây là thượng đẳng huyết yến do Tử Vân quốc tiến đến. Nguyên bản vốn là chia đều cho các nương nương nhưng đều bị Hoàng thượng giữ lại cho người.

Minh Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, nhìn bát súp thanh hoa trong tay Tiêu Đồng, đôi mi thanh tú nhẹ nhúu lại, hơi mệt mỏi cười nói:

- Tiêu quốc chủ nếu biết những đồ sớ thần tiên cống cho Hoàng thượng đều được để cho ta hưởng thì chỉ sợ sẽ ngày đêm đuổi tới Thiên triều mà giết ta diệt khẩu mất

Nói xong, phất tay, bảo Tiêu Đồng bưng bát canh kia xuống.

Tiêu Đồng hơi sững sốt rồi sau đó mới hiểu được ý của Minh Nguyệt, nhất thời nghĩ tới cái gì đó, đặt bát canh xuống, hơi mất tự nhiên nói:

- Tiểu thư, nói đến chuyện Tử Ngọc quốc, nô tỳ có việc muốn bẩm....

Nói xong, hơi khó xử, cúi đầu nghĩ nghĩ, lấp bắp nói:

- Hôm nay phát sinh chuyện này, trong ngoài hoàng thành nổi cơn mưa gió, nhưng là... nhưng là khi này nô tỳ nghi một ngự tiền thị nữ nói. Lãnh quốc chủ không chỉ không có ý lùi lại hôn sự mà còn muốn thúc giục Hoàng thượng sớm thành hôn, sợ đêm dài lắm mộng.

Minh Nguyệt nín thở, nhìn phía tiêu đồng, đôi mi thanh tú nhú lại, nhưng lúc sau lạnh nhẹ cười lên, lạnh lùng trào phúng:

- Lãnh Cô Vân muốn mượn cơ hội để Khuynh Thành quận chúa đăng phi vị, nay cơ hội trước mắt như vậy sao có thể buông tha?

Hoàng hậu bị áp giải vào phạt đường, Hiền phi bỏ tù, Âu Dương chiêu nghi bị vây hãm, giờ phi vị không thiếu, nếu lúc này thành thân, bất luận thế nào Tiểu quận chúa cũng sẽ được thành một trong Tứ phi.

- Ý tiểu thư là?

Tiêu Đồng hơi chậm chạp trừng mắt nhìn, rồi sau đó nhú mi, mím môi nói:

- Tiểu thư, nói như thế không phải là Lãnh quốc chủ là ngư ông hưởng lợi?

Thế này sao được, nàng và tiểu thư mạo hiểm thân mình, bày mưu tính kế ở chốn nguy hiểm này mà nay lại để người khác ngồi mát ăn bát vàng

Minh Nguyệt hạ mi, bàn tay trắng nõn nhẹ vuốt bụng, suy nghĩ một lúc, đột nhiên nhớ tới Như Nguyệt, lơ đãng nói:

- Nếu Thượng Quan Trung đã chết, Hiền phi chạy trời không khỏi nắng, không bằng thành toàn cho tâm nguyện đăng phi của Như Nguyệt. Tiêu Đồng, người tìm tòi một ít chữ viết của Thượng Quan Trung, sau đó sai người dựa vào đó mà viết một phong thư nhận tội, rồi truyền ra phổ phưởng. Rồi sau đó bảo Lý Vinh trình lên Thái hậu, từ đó Mộc thị giải oan, Như Nguyệt đương nhiên lại được phục vị.

Tiêu Đồng đầu tiên là trố mắt, sau là nhảy nhót, nhưng lại càng chưa xót. Tiểu thư đã giúp Như Nguyệt phục vị, như vậy về sau có phải sẽ... rời khỏi cung đình?

Mím môi, sắc mặt Tiêu Đồng dần trắng bệch, khóe mắt cũng dâng lên một tầng hơi nước, nàng cúi đầu nhìn tiểu thư đang vuốt bụng, trong lòng càng đau đớn, cổ nén đau nói khẽ:

- Tiểu thư đã quyết định sao? Thật ra... thật ra chuyện của Như Nguyệt tỷ tỷ cũng không cần hoàn thành gấp như vậy. Hơn nữa, việc Khuynh Thành quận chúa, tiểu thư cũng nhất định có thể nghĩ cách để nàng không thể gả vào cung, không cần phải...

Không cần phải để tiểu hoàng tử cùng bọn họ lưu lạc nhân gian.

Minh Nguyệt hiểu ý Tiêu Đồng muốn nói, lại biết nàng áy náy, quan tâm đến mình vì thế cười thoải mái, lắc lắc đầu, cười nói:

- Làm hết chuyện có thể làm, nghe theo thiên mệnh. Tiêu Đồng, trong hoàng cung này, những chuyện ác ta làm đã quá nhiều, nếu còn không thẹn với lương tâm mà vẫn ở đây hưởng vinh hoa phú quý, nhận thiên sủng vạn ái của Hoàng thượng thì chỉ sợ có ngày ta sẽ chết chẳng toàn thây.

Như Thượng Quan Uyển Nhi, chỉ sợ cho dù đến ngày chết nàng cũng không biết Minh Nguyệt mới là người hủy diệt đi tất cả mọi thứ của nàng. Nếu không, nàng cần gì phải buông tha hết thảy mà ngồi nguyên rửa Âu Dương Hồng Ngọc? Nếu không phải đã tuyệt vọng thì sao lại muốn phí hoài bản thân?

Tiêu Đồng cúi đầu, cuối cùng nhỏ nước mắt: “Hong tường lục ngõa Kim Loan điện” (tường đỏ, ngói xanh, điện Kim Loan) là câu ca dao trước kia nàng thường nghe đến. Mẫu thân cũng thường nói với mình “Hong nhan bất lão ân nghĩa đoạn” (hong nhan chưa già nhưng ân nghĩa đã đoạn tuyệt), cũng biết từ xưa đến nay tần phi đều đau thương nói: “Bất ái cung tường liễu” (không yêu cung điện, tường liễu) nhưng là nay mình lại đứng đây, bố trí hết thảy...

Nhắm mắt lại, nước mắt Tiêu Đồng chảy dài, nàng quỳ trên mặt đất, cầm tay Minh Nguyệt, nức nở một tiếng. Mi mắt ướt nhìn đôi mắt đầy đau thương của Minh Nguyệt, khàn khàn nói:

- Bây giờ nô tỳ đi chuẩn bị tất cả, việc này thành công nô tỳ sẽ lập tức đưa tiểu thư rời khỏi chốn này, không quan tâm cung đình sau này ra sao nữa, mặc kệ ai sống ai chết.

Minh Nguyệt nhìn nước mắt Tiêu Đồng, nàng nhẹ nhíu mắt tựa như nhìn thấy chốn sơn dã bên ngoài hậu cung này, khóe miệng hơi cười. Nàng đột nhiên nhớ tới ngày kí khắc ước, linh hồn nhập vào khối thần thể này thì cổ kiêu kia đã bị nâng vào Huyền Vũ môn, khiến nàng không có cơ hội mà nhìn xem ngoài cung là như thế nào.

- Được

Minh Nguyệt đột nhiên nhẹ giọng đáp, gắt gao cầm tay Tiêu Đồng, khóe miệng cười thanh u rồi nhắm mắt lại, trong lòng không vui, đau đớn.

Có lẽ, nụ cười này của Minh Nguyệt quá mức u linh, quá mức mông lung, quá mức xa với khiến Tiêu Đồng ngừng khóc, bất an nhìn Minh Nguyệt. Nhìn Minh Nguyệt nhắm mắt lại, đột nhiên cảm giác tuyệt vọng vô lực, cảm giác lan khắp toàn thân.

Bữa trưa, toàn bộ hậu cung yên ắng khiến người ta không thở nổi. Trước Phượng Tê cung, Thục phi trang trọng đứng bên đế vương, thần sắc cao nhã xinh đẹp nhưng đến khi Lý công công tìm được thi thể của Thượng Quan Trung đã hôi thối thì hoa dung thất sắc, liên tiếp buồn nôn, vội kéo tay áo đế vương, hoảng sợ nói với Lý công công:

- Khiêng đi, khiêng đi.

Lý công công thấy Thục phi thất lễ trước mặt mọi người vội kêu vài cung nữ vào hầu hạ. Nhưng Thục phi sợ tới mất hồn, đến khi ngừng nôn mửa thì ngậy ngốc gọi Hoàng thượng, nhưng đế vương đã sớm phát tay áo rời đi

Lý công công đứng ở trong điện nhìn sắc mặt tái nhợt của Thục phi, cả người chật vật không còn chút trang trọng, bất giác cười lạnh, phát phát trần trong tay nói:

- Thục phi nương nương, nô tài thấy sắc mặt Hoàng thượng không tốt, sợ là khi này nương nương khiến Hoàng thượng tức giận.

Truyện tìm thi thể Hoàng thượng vốn không muốn tần phi đến gần nhưng Thục phi cố tình cạy mạnh, nói mình đứng đầu tam cung nên giúp đỡ đế vương điều tra, nay lại thành ra dạng này.

Thục phi ngăn người, rồi sau đó cuống quýt chạy ra ngoài điện nhưng đã không còn thấy bóng dáng đế vương. Sau đó đẩy ủy khuất mà khóc lớn khiến các thị vệ ngây ngẩn người. Cũng may, Lý công công tiến lên nhắc nhở đôi lần Thục phi mới ngậy ngốc để cung nữ dìu về Chiêu Vân cung.

Thi thể Thượng Quan Trung bị tìm ra, tần phi hậu cung lại càng sợ hãi. Dù sao, từ khi Hoàng thượng đăng cơ tới nay, đây là lần đầu tiên phát sinh chuyện này. Vốn tưởng lần này tra ra hung phạm thì sẽ yên ổn hơn. Nhưng trong ngục lại truyền ra tin dữ, nói Hiền phi quá độ bị thương mà tự sát, trước khi chết lấy máu nguyên rửa Hoàng hậu và Âu Dương chiêu nghi.

Việc này truyền ra, lập tức cho khám nghiệm tử thi. Nhưng không ngờ khi thấy thi thể Hiền phi thì nàng trợn mắt trừng trừng, nhưng đáng sợ nhất là một chiếc trâm cài sắc bén xuyên vào cổ, máu chảy đầm đìa.

Lúc hoàng hôn, Thanh Dung trước kia hầu hạ Hiền phi được thả ra, thi thể Hiền phi cũng bị đưa ra thiên lao. Đến khi Thanh Dung thấy thi thể chủ tử thì hoảng sợ muôn phần, vội tìm tới Khôn Trữ cung khóc lóc với Thái hậu. Nàng nói Hiền phi là bị người giết vì chiếc trâm kia không phải là của Hiền phi, rồi sau đó thể hiện sự trung tâm mà cắn lưỡi tự sát trước mặt Thái hậu, Lý công công vội vào ngục tìm được ngọc trâm mà Hiền phi dùng đã sớm bị vỡ nát thì Thanh Dung cũng đã chết.

Nghe nói, khi Hiền phi chết, xiêm y hoàn chỉnh nhưng có nửa ngón tay lại không đủ, có thể là cắt đứt mà viết chữ ở trên tường. Nhất thời, các loại tin đồn trong hậu cung lại bắt đầu loạn lên, Thái hậu nghe thấy chuyện này bệnh lại càng nặng hơn, cơ hồ thuốc thang không chút hữu hiệu nữa.

Chỉ e phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, ngay khi hậu cung lo lắng, trong phạt đường Khôn Trữ cung, hoàng hậu đột nhiên uống thuốc độc tự sát, lưu lại một phong huyết thư, thừa nhận việc mình hãm hại Thượng

Quan thị không liên quan đến Âu Dương chiêu nghi, xin hoàng đế niệm tình mười năm vợ chồng mà tha cho Âu Dương thị, dù sau này chết thi thể không được táng trong hoàng lăng cũng cam tâm tình nguyện.

Nghe nói hoàng hậu tự sát, Thái Hậu khóc lớn một hồi, rồi lại ngất đi. Thái y thúc thủ vô kế, Âu Dương Hồng Ngọc biết chuyện của Thái hậu và Hoàng hậu cũng bệnh không dậy nổi.

Trong Trùng Dương cung, Âu Dương Hồng Ngọc sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, mắt rưng rưng nhìn đế vương, mấy lần muốn khóc lại cố nhẫn nhịn khiến người ta thương tiếc.

Ngự hạo hiên ngồi ở trước giường, mày kiếm nhíu chặt, có lẽ là mấy hôm nay chuyện phát sinh liên tiếp khiến hấn phiền chán. Vì thế, Âu Dương Hồng Ngọc cố gắng yên tĩnh, chỉ nhỏ giọng nức nở:

- Hoàng thượng vẫn nên đi xem Thái hậu đi, nô tì nghe nói Thái Hậu

Nói đến Thái Hậu, Âu Dương Hồng Ngọc lại bưng miệng khóc.

Ngự Hạo Hiên nhíu chặt mắt hơn, dung nhan tuấn mỹ bị bao phủ bởi một tầng băng sương nhưng vẫn cầm tay Âu Dương Hồng Ngọc trấn an:

- Thân mình Tử Thần quan trọng hơn, chuyện Thái hậu tạm gác một bên, đợi Tử Thần ngủ rồi trẫm sẽ đi thăm Thái hậu.

Âu Dương Hồng Ngọc vừa nghe, lệ càng rơi nhiều, bàn tay trắng nõn cầm tay đế vương, nức nở:

- Hoàng thượng, Hoàng thượng đã rất lâu rồi không quan tâm Tử Thần, Tử Thần còn tưởng rằng từ nay về sau Hoàng thượng sẽ không quan tâm đến Tử Thần nữa

Nói xong lại ủy khuất khóc lên.

- Làm sao có thể

Ngự Hạo Hiên trầm thấp nói, khi Âu Dương Hồng Ngọc đang ngậy người lại nhẹ vỗ về hai má nàng, lau nước mắt nàng, nhỏ giọng nói:

- Tử Thần là nữ nhân hiểu biết trẫm nhất hậu cung này, trẫm sao có thể không quan tâm Tử Thần được?

Âu Dương Hồng Ngọc nhìn dung nhan tuấn mỹ của đế vương, nước mắt rơi xuống chần bồng rồi ngồi dậy ôm lấy Ngự Hạo Hiên, thân thể mềm mại run run thấp giọng nức nở:

- Hoàng Thượng. . . Hoàng Thượng

Thì ra sự hy sinh, ẩn nhẫn của nàng hấn đều biết, thì ra Hoàng thượng còn có thể quay đầu liếc nhìn nàng một cái

Ngự Hạo Hiên vỗ nhẹ lưng Âu Dương Hồng Ngọc, trấn an, dỗ dành nói:

- Tử Thần nên ngủ đi, nếu không trẫm không thể đi thăm Thái hậu.

Âu Dương Hồng Ngọc tham luyến ngửi mùi Long tiên hương trên người đế vương nhưng vẫn rưng rưng gật đầu, nhu thuận nằm xuống, nhắm mắt lại, để mặt cho sự đau đớn và vui mừng giao tạo. Cảm giác được đế vương rời đi cũng không mở mắt.

Đế vương đi rồi, Hồ Hải cùng Thanh Lan vội vàng tiến điện, quỳ gối trước Âu Dương Hồng Ngọc, sắc mặt hai người đều tái nhợt, sợ hãi nhưng lo lắng nhìn chủ tử đang khóc, run rẩy kêu:

- Chủ tử.

Âu Dương Hồng Ngọc mở mắt, lạnh lùng nhìn hai người quỳ trên mặt đất, bi thống càng lớn, nàng hung hăng đập xuống giường, cả giận nói:

- Tội cùng là ai cho các ngươi lá gan lớn như vậy? Ai cho các ngươi đi giết Hiên phi?

Nước mắt Âu Dương Hồng Ngọc không ngừng rơi xuống, nửa ghen ngào, nửa phẫn nộ:

- Các ngươi vì sao giết Hoàng hậu? các ngươi có biết vì sao nhiều năm ta không hề tranh đấu không? giờ đều bị các ngươi hủy hết.

Thanh Lan khóc nhưng kiên định nói:

- Tiểu thư, chúng ta làm đều vì người, Thượng Quan Uyển Nhi vụ không tiểu thư, nay lại điên điên khùng khùng, mà Hoàng hậu...nàng đã nửa phần điên loạn, nô tỳ không bức bách nàng, là tự nàng viết thư, uống thuốc độc.

Hồ Hải cúi đầu, khuôn mặt gầy gò mang theo sự thống khổ khó nhận ra, nhưng khi ngẩng đầu lên lại cứng rắn lạnh lùng nói:

- Trước khi Hoàng hậu uống thuốc độc đã nói rất nhiều về Hoàng thượng và chuyện của nàng, cũng khóc vài canh giờ rồi nói muốn thành toàn nương nường, vì thế liền cầm bút viết thư nhận tội

Hoàng hậu không phải là thật sự tự nguyện, nhưng nàng thấy Hiền phi bị bỏ tù, để vương không hề đến thăm hỏi, trong lòng sáng tỏ bọn họ không có chút ân tình vợ chồng nào, vô cùng đau khổ. Nhưng lại nghe lời Thanh Lan khuyên bảo mà uống rượu độc.

Nói rất nhiều về Hoàng Thượng cùng chuyện của nàng. Nước mắt Âu Dương Hồng Ngọc ngừng rơi, mông lung nhìn Hồ Hải, nhắm mắt bi thương hỏi:

- Hoàng hậu nói cái gì?

Thanh Lan và Hồ Hải đều sững sốt rồi cúi đầu, hàm hồ nói:

- Hồi bẩm nương nường, Hoàng hậu nói. 15 tuổi nàng gả vào Hoàng cung thành thái tử phi. Lúc ấy, nàng đã biết vận mệnh tương lai nhưng vẫn cứ chờ đợi, chờ đợi một ngày Hoàng thượng thê thiếp thành đàn nhưng vẫn đối với nàng sủng ái. Nhưng không ngờ...

Thanh Lan dừng lại, chưa xót nói:

- Thật không ngờ đêm đại hôn Hoàng thượng để mặc nàng ngồi một mình đến bình minh. Nàng muốn vì Hoàng thượng mà có hoàng tử nhưng Hoàng thượng lại để cho Đức phi mang long thai, trái tim nàng đã chết.

Âu Dương Hồng Ngọc ngơ ngác nghe, nước mắt tên mặt dần khô nhưng trong mắt đầy tuyệt vọng. Sự vui sướng khi này vì Hoàng thượng ôn nhu biến mất sạch sẽ, tĩnh mịch nằm trên giường. Thì ra, ngay cả hoàng hậu cũng biết kiếp này vô vọng, mà nàng thì vẫn còn cố si ngốc kiên trì.

87. Q.2 - Chương 88: Lạc Hận (1)

Đêm đến, trong Tẩm tâm cung đèn đuốc sáng trưng, Ngự Lâm quân canh gác cẩn mật bên ngoài, thậm chí trong mỗi tòa tẩm điện còn có hai ngự tiền thị vệ bảo hộ. Ngoài cung, cứ năm bước lại có một ngọn đèn khiến từ trong điện nhìn qua cửa sổ, Tẩm tâm cung sáng như ban ngày.

Trong Trường sinh điện, Minh Nguyệt thông thả đi đến trước cửa sổ nhìn hoa viên sáng bừng, mắt lưu luyến nhìn đến con đường mòn u tĩnh trải đá cuội. Sau đó, nhẹ chợp hạ mi dài, trước mắt như có một bóng ma, xoay người đi vào trong điện, tùy tiện cầm lấy một quyển sách, lật xem mấy chương.

Nhắm mắt lại, trong lòng có chút bất an, nôn nóng gập sách lại. Đột nhiên, ánh mắt hơi động, nàng mở bừng mắt nhìn ngoài cửa sổ, chỉ thấy bóng đen lóe lên rồi biến mất, một chiếc phi tiêu màu trắng phi về phía Minh Nguyệt.

Dưới chân hơi động, Minh Nguyệt xoay người né tránh khỏi phi tiêu trắng nhưng đến khi chạm chân xuống đất nhưng trước mắt hoảng hốt, dưới chân mềm nhũn, té ngã trên đất. Minh Nguyệt theo bản năng bảo vệ bụng nhưng khi ngã trên sàn thượng vẫn nhẹ đụng chạm, trong bụng hơi đau đớn.

Bàn tay trắng nõn chống đỡ, Minh Nguyệt trợn to mắt, ngẩng đầu nhìn phía cửa sổ, trong lòng rung mình. Trước cửa sổ một nam tử cao gầy mặc áo choàng đen, khuôn mặt không rõ đứng đó, dưới ánh trăng và đèn đuốc tựa như quỷ mặt khiến người khác sợ hãi.

Minh Nguyệt nhìn nam tử đứng đó, mâu quang trong suốt hơi lạnh lùng lại, mím môi đợi hần mở miệng. lúc sau, chỉ nghe nam tử kia cười nói:

- Ta vốn tưởng Đức phi nương nương sẽ hoảng sợ muôn phần nhưng xem ra nương nương quả nhiên là gan dạ, sáng suốt hơn người, những phi tần bình thường không thể sánh được.

Giọng nam tử khàn khàn, có hơi quái dị, nhưng Minh Nguyệt vẫn có thể phân biệt được là ai.

- Nửa đêm giả quý, độc tiêu ám sát, chẳng lẽ chỉ là đến thử bản cung có gan dạ hay không?

Minh Nguyệt lạnh lùng nhìn hắc y nam tử kia, rồi ôm bụng đứng dậy, đánh giá hần một chút, mím môi, cười lạnh nói:

- Xem ra bản cung xem thường Âu Dương chiêu nghi, không nghĩ nàng lại có thủ hạ trung tâm như thế này, vì chủ tử nhà mình mà dám ám sát tần phi.

Hắc y nam tử sững sốt một chút, lập tức toàn thân cứng đờ, thanh âm quái dị che dấu chút sát khí, lạnh lùng nói:

- Tại hạ không biết chủ tử Đức phi nương nương nói nhưng tại hạ sống trên giang hồ nhiều năm, vẫn thu tiền của người, thay người giải họa.

Đôi mi thanh tú của Minh Nguyệt hơi động, hai mắt nhắm lại, không hề sợ hãi bước lên hai bước, bàn tay trắng nõn nắm lấy thắt lưng bên hông, mím môi cười nói:

- Nga! Thì ra Hồ công công là xuất thân sát thủ, xem ra bản cung ngàn tính vạn tính, chung quy là tính nhầm một chuyện, Sớm biết vậy, bản cung đã không nên hạ thủ với Triệu Truyền mà nên mổ bụng người.

Nói xong, giật thắt lưng, bàn tay trắng nõn rung lên, thắt lưng như con rắn đánh tới nam tử kia, nháy mắt đã cuốn lấy cổ hần.

Minh Nguyệt nhếch môi, bàn tay trắng nõn vừa chuyển, xoạt một tiếng kéo được chiếc khăn che mặt của nam tử kia khiến hần kinh hãi, trở tay không kịp lui về phía sau. Nhưng gương mặt gầy gò, cùng đôi mắt sâu thẳm thẳm lại hiện rõ dưới ánh đèn đuốc, da thịt trắng bệch như quý.

Cười khê, Minh Nguyệt cầm lấy chiếc khăn che mặt đen kia, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Hồ công công, bây giờ bản cung cho người một cơ hội, nếu người hôm nay giết không được bản cung, vậy ngày mai, bản cung sẽ làm cho Âu Dương Hồng Ngọc trở thành tù nhân

Nói xong, cầm miếng vải đen đặt lên ngực án, mâu quang ngả ngớn.

Hồ Hải nhìn thần sắc Minh Nguyệt, trong mắt đầy sát khí và kinh ngạc. Có lẽ hần không nghĩ tới vị nương nương ngày thường nhu nhược lại có khinh công trác tuyệt như thế. Làm cho hần chưa hoàn hồn đã giật đi khăn che mặt, đã vậy còn sớm biết hần là ai. Nắm chặt tay, sát khí càng dày đặc, trong lòng biết nếu không giết được nữ tử khiến Chiêu nghi thấy có nguy cơ, áp lực này thì ngày khác chính mình sẽ không có kết cục gì tốt.

Vì thế, Hồ Hải rút trường kiếm, nhảy vào trong phong, huy kiếm về phía Minh Nguyệt, nhưng không nghĩ Minh Nguyệt lại né về phía cửa sổ, mở mạnh cửa, hoảng sợ kêu:

- Cứu mạng, có thích khách, cứu mạng...

Hồ Hải sững sốt, chưa kịp phản ứng, nhưng cửa điện đã bị đẩy ra, hai gã ngự tiền thị vệ đứng trước cửa vọt vào trong điện.

Hồ Hải biết đã mắc mưu, vội huy kiếm đánh nhau với hai gã thị vệ kia. Tiếng đao kiếm trong đêm càng trở nên chói tai. Không lâu sau, khi Hồ Hải giết hai gã thị vệ kia thì toàn bộ thị vệ trong Tẩm Tâm cung đều đã đến, vây Hồ Hải lại. Nhưng võ công Hồ Hải thực sự cao cường, không bao lâu đã giết chết hơn 20 thị vệ cùng ba thị nữ nghe kêu chạy tới. Nhất thời, Tẩm Tâm cung vô cùng hỗn loạn, tiếng đao kiếm và tiếng thét chói tai, ánh nến chao đảo mịt mờ.

Minh Nguyệt đứng trước cửa sổ nhìn Hồ Hải vọt ra ngoài điện liều mạng chém giết, mâu quang lạnh lùng nhìn độc tiêu kia, lững thững đi về phía sau bình phong, thất lại thất lưng, sửa sang trường bào, rút trâm

ngọc khiến tóc xõa rối tung, sau đó nhắm mắt lại. Nàng dùng ngọc châm tự đâm vào cổ mình, nhất thời máu tươi tràn ra, nháy mắt đã nhiễm trên trường bào trắng,

Mở mắt, Minh Nguyệt nhìn vạt áo dính máu, bàn tay trắng nõn nắm lấy bình phong từ từ ngồi trên sàn lạnh như băng. Bụng và cổ đau đớn khiến ý thức nàng mơ hồ, nàng dựa vào bình phong, nghe tiếng chém giết ngoài điện, trong lòng có một tia tiêu tan. Tựa như lúc này nàng có thể buông xuống tất cả, kể cả Ngự Hạo Hiên mà nàng yêu sâu đậm.

Máu tươi rớt xuống, sự đau đớn trên thân thể đột kích. Minh Nguyệt mơ hồ nhìn có thứ gì chảy ở giữa hai chân, rồi nhìn đến vết máu đỏ tươi kia thì trong lòng đau xót nhưng lại như được giải thoát, từ từ nhắm mắt, chìm vào bóng đêm.

- Vì sao người muốn giết chết con của chúng ta?

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo sự nổi giận, nổ tung bên tai nàng. Nàng mở to mắt, thấy được một nam tử mặc hoàng bào đẩy nàng dựa vào cột đá cẩm thạch, bàn tay to nắm lấy vai nàng như muốn bóp nát xương nàng.

Minh Nguyệt hoảng hốt nhìn xung quanh mình lại kinh hãi phát hiện đây chính là Vọng Nguyệt các, ánh tịch dương nhuộm đỏ hoàng thành.

Tim run lên, giống như là trở lại ngàn năm trước, Minh Nguyệt sợ hãi. Nàng ngẩng đầu nhìn nam tử tấu mỹ trước mặt. Khi mắt nhìn đến đôi mắt màu lam nóng rực mà phần nộ kia bỗng dưng nhắm mắt lại, lắc đầu, nước mắt rơi xuống:

- Ta không hại chết ai, ta không hại chết ai, cầu người buông tha ta, ta không hại chết ai.

Vì sao, vì sao nàng lại gặp được nam nhân này, lại để cho nàng nhìn thấy hết thấy.

Bàn tay hần nắm lấy cằm nàng, Minh Nguyệt đau đến muốn gãy nhưng nam tử kia lại gắt gao giữ chặt nàng, phần nộ rít gào:

- Người giết hài tử của ta, người giết hài tử của ta, vì sao? Trẫm yêu người như vậy, trẫm cho người một hài tử nhưng người lại giết hần.

Giết hài tử của hần. Minh Nguyệt mở to mắt đột nhiên nhớ tới trước khi mình mất đi ý thức đã thấy máu đỏ tươi chảy giữa hai chân.

Lắc đầu, trong lòng Minh Nguyệt sợ hãi vô cùng, nàng nhìn nam tử sắp nổi điên trước mặt, nước mắt không ngừng được rớt xuống:

- Xin lỗi, xin lỗi, ta không bảo vệ tốt con của chúng ta, xin lỗi.

Hài tử này tuy nàng không muốn nhưng nàng cũng không cố ý làm chết nó. Là Hồ Hải muốn giết nàng mà nàng chỉ tương kế tựu kế mà thôi, nàng không cố ý ngã sắp xuống, nàng không phải...

- Người gạt ta...

Nam tử tuyệt vọng nhìn nàng, giọng nói đột nhiên trở nên cực nhẹ, nhẹ đến Minh Nguyệt cảm giác như không thật. Sau đó, nàng thấy trong mắt hần dâng lên một chất lỏng, đột nhiên hần mạnh mẽ đẩy Minh Nguyệt ra, thân hình cao lớn lao đảo lui về phía sau, từng bước rời xa nàng. Nhưng đôi mắt bi thống kia lại gắt gao nhìn khuôn mặt đang khóc của nàng. Sau đó, nhưng không muốn khiến mình hối hận, hần quay người đi.

- Húc.

Minh Nguyệt khóc nhìn thân ảnh quyết tuyệt của hần, khóc lớn, gào tên hần nhưng trả lời nàng chỉ là tiếng gió rít lạnh lùng.

88. Q.2 - Chương 89: Lạc Hận (2)

Ánh trăng tịch liêu, bóng đêm ngưng trọng, toàn bộ hoàng cung bao phủ trong mây mù ảm đạm..

Canh ba, Tẩm Tâm cung đèn đuốc sáng trưng, Trường Sinh điện hỗn loạn vô cùng, cung nữ, thị vệ chạy tới chạy lui, Thái y thì thăm bàn loạn, mà Tiêu Đồng vừa mới chạy về cung đang quỳ trước giường Minh Nguyệt nhịn khóc...

Trên long sàng, nữ tử đã được thay tẩm bào nhắm chặt mắt, môi trắng bệch không chút huyết sắc, tóc đen rối tung, khăn sa che mặt đã được dỡ xuống, vết sẹo vốn dữ tợn lại có vẻ tái nhợt lạnh như băng.

Tiêu Đồng run rẩy cầm tay lạnh băng của Minh Nguyệt. Nàng không thể tin mình chỉ ra ngoài gần một canh giờ mà tiểu thư lại biến thành dạng này. Nàng không tưởng tượng được mình vừa bước vào Tẩm Tâm cung thì lại thấy nơi nơi đầy vết máu, chém giết, mà nàng vẫn còn hy vọng tiểu thư không bị tổn hao giờ thì lại thấy ngự tiền thị nữ bưng một chậu máu loãng ra cùng với những Thái y bối rối, hỗn loạn.

Tại sao có thể như vậy? Tiêu Đồng bưng miệng khóc, nhưng lại bị thống đến khóc không lên tiếng được...

Hồi lâu, thật vất vả mới bình tĩnh được sự lo sợ, Tiêu Đồng nhìn mấy Thái y đang lắc đầu nhìn nhau, sự ủy khuất và phẫn nộ trong lòng dâng lên. Nàng đột nhiên đứng dậy, héo một Thái y, không khống chế mà tát hấn một bạt tai, rồi rít gào lên:

- Các người thật vô dụng? tiểu thư nhà ta bây giờ còn không tỉnh lại mà các người chỉ trốn tránh ở đây...

Nói xong lại định tát một Thái y khác nhưng cổ tay lại bị Lý công công nắm lấy.

- Buông ra...

Tiêu Đồng giống như bị điên, mạnh tay vung lên, thiếu chút nữa khiến Lý công công bị đẩy văng ra cửa điện, may mà Tần công công vừa bước vào đỡ lại. Lý công công thấy Tiêu Đồng lại nổi điên muốn đánh người mà gã Thái y vừa suýt bị đánh hồn phi phách tán. Hắn bất chấp tất cả, xông lên, kéo lấy xiêm y nàng, nhỏ giọng nói:

- Tiêu Đồng cô cô, đừng lỗ mãng, bây giờ trong cung đã rất hỗn loạn....

Tiêu Đồng nước mắt như mưa, trong lòng hỗn loạn không thể nghe rõ những lời Lý công công nói. Sau đó, Lý công công vội kéo nàng sang một bên, nàng đột nhiên ngồi xuống khóc òa lên, bất kể Lý công công có khuyên can thế nào cũng không an ủi được.

Đứng trước điện, Tần công công cũng bị thương vô cùng. Hắn nhìn Minh Nguyệt đang hôn mê bất tỉnh trên giường, nghĩ đến thần sắc Hoàng thượng nổi giận trong ngự thư phong, trong mắt mờ mịt. Hắn khom lưng đi vào trong điện, quỳ bên cạnh Lý công công, trấn an:

- Tiêu Đồng nha đầu, đừng khóc. Chắc chắn Đức phi nương nương cũng rất thương tâm, nếu người cứ thế này, lúc nương nương tỉnh lại thì ai sẽ chăm sóc...

Nói đến đây, hắn cũng nghẹn ngào...

Lúc Thái Y đến Ngự Thư phòng bẩm báo, Hoàng thượng và Lãnh quốc chủ đang thương thảo chuyện hôn sự. Khi nhìn thấy đề vương giết mình mà hắn có cảm giác như trời đất sụp đổ. Hoàng thượng luôn công tư phân minh, Tần An biết Hoàng thượng sẽ không bao giờ không để ý đến lễ nghi đại quốc mà bỏ lại Lãnh quốc chủ để đến gặp Đức phi nương nương, nhưng đôi tay Hoàng thượng ẩn nhẫn đã run rẩy. Hắn muốn tiến lên an ủi Hoàng thượng nhưng nay một câu nói cũng không nói nên lời, vì thế đành vội vàng đến Tẩm tâm cung vấn vấn an Đức phi trước, cũng để Hoàng thượng an tâm phần nào...

Tiêu Đồng thấy giọng Tần công công, nàng từ từ ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn hắn rồi nắm chặt tay hắn, khóc nói:

- Tần công công, Hoàng thượng ở đâu? Hoàng thượng ở đâu? Ta muốn gặp Hoàng thượng, ta muốn nói cho Hoàng thượng tiểu thư thực sự rất yêu Hoàng thượng, mỗi tối người đều đứng trước cửa sổ đợi Hoàng thượng trở về, Tần công công....

Lúc này, ngay cả Lý công công cũng không nhịn được mà đỏ bừng hốc mắt, hắn hoảng hốt nắm ống tay áo lau mắt, giọng nói vốn sắc nhọn trở nên khàn khàn:

- Tiêu Đồng cô cô, mau đứng lên, Tần tổng quản nói đúng, nếu nương nương tỉnh lại nhìn thấy người thành dạng này, người sẽ lại càng thương tâm. Hơn nữa, Hoàng thượng nhất định sẽ đến đây, người lau mặt...

Tần công công bên cạnh cũng gật đầu, vì thế Tiêu Đồng khắc chế bưng môi lại, lau mắt, đứng dậy. Nàng còn chưa kịp quay người đi về phía giường thì cửa lớn mở tung, Ngự Hạo Hiên vọt vào phòng ngủ. Khi bước vào trong, hần dừng bước, đôi mắt sắc bén lại hỗn độn nhìn nữ tử nằm yên lặng trên giường kia, cả người trống rỗng, đứng đờ trước điện,

Tần công công cùng Lý công công cả kinh, vội bước lên kéo Tiêu Đồng ra ngoài điện, nhưng Tiêu Đồng vẫn khóc, nước mắt tuyệt vọng khiến người ta đau đớn. Mà lúc này, Thái y cũng lui ra ngoài tầm điện, để lại không khí ngưng trọng này cho để phi hai....

Cửa bị đóng lại, che đi bóng dáng tiêu điều của đế vương, Tần công công mắt đỏ hoe đỡ tẩm ra ngoài hành lang, đến trước Vị Ương điện thì thấy Như Nguyệt đang kinh hãi chuẩn bị đến Trường Sinh điện.....

Như Nguyệt nhìn Tiêu Đồng khóc đến thất thần, khuôn mặt tái nhợt càng thêm trắng bệch, nàng vội bước lên nắm chặt tay Tiêu Đồng, run rẩy:

- Làm sao vậy, Tiên nhi, đã xảy ra chuyện gì?

Thật ra, nghe tiếng đao kiếm trong Tẩm tâm cung nàng và Xảo Nhi đều sợ hãi hoảng lên muốn trốn chạy. Đến khi sự âm ỹ biến mất thì mới dám đi ra nên không hề biết đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Đồng, trố mắt ngẩn đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Như Nguyệt, nước mắt đột nhiên ngừng rơi. Lúc mọi người đang kinh ngạc, lặng lặng nhìn nàng, Tiêu Đồng giãy ra khỏi tay hai vị công công....

Trong Trường sinh điện, ánh nến mờ lung, trên giường, Minh Nguyệt mơ hồ rên một tiếng, đôi mi thanh tú nhíu chặt. Nàng như thập phần thống khổ lắc đầu, một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống, đôi môi tái nhợt hơi run, trán đầy mồ hôi.

Trong lúc ngủ mơ, sự đau thương không rõ trói buộc lấy linh hồn Minh Nguyệt khiến nàng bất tri bất giác muốn khóc, cho đến khi cảm nhận được một bàn tay ôn nhu phủ lên mặt nàng thì sự bất an, nôn nóng mới dần biến mất. Nhưng khóe môi lại có một giọt nước lạnh băng, chua xót không rõ từ đâu khiến lòng nàng dần như bị xé rách.

- Minh Nguyệt...

Thanh âm trầm thấp, khàn khàn hơi run rẩy. Tay nàng bị nắm chặt lấy rồi sau đó càng nhiều giọt nước mưa lạnh như băng rơi trên mu bàn tay nàng.

Ai... Minh Nguyệt ngưng mi, ai đang gọi nàng, vì sao giọng nói này quen thuộc mà lại khiến nàng đau lòng, khủng hoảng như vậy....

Minh Nguyệt cố gắng mở mắt ra, lại mê mang nhìn đỉnh trướng màu vàng. Hồi lâu, nàng mới từ từ quay đầu nhìn nam tử mặc hoàng bào nửa quỳ trước giường, mùi Long tiên hương thân nhiên vây lấy nàng. Hần gắt gao nắm lấy cổ nàng, bàn tay kia lạnh như băng, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, mày kiếm nhíu chặt lại. Mà ánh mắt vốn khiến người ta trầm luân lại nhắm chặt, đôi mi dài hơi ẩm ướt.

Minh Nguyệt cố hết sức vươn tay nhẹ chạm lên làn da hần, ngón tay nhẹ lướt qua đôi mắt nhắm chặt kia thì đột nhiên hần mở mắt ra. Phút chốc nắm được tay nàng, đôi mắt đen lạnh như băng lóe ra chất lỏng trong suốt. Khi nhìn thấy nàng mâu quang lộ ra tia bối rối. Hồi lâu, như là mới chịu tiếp nhận điều gì đó, đột nhiên đứng dậy ôm lấy cô...

Minh Nguyệt chậm chạp nhìn nam tử đang ôm lấy mình, nhưng thần chí lại không rõ ràng, để mặc hần ôm chặt, không giãy dụa, không phản kháng. Cảm giác đau đớn như đao bén lướt qua khiến nàng rơi lệ.

Đến tận cùng....đã xảy ra cái gì. Minh Nguyệt nhìn trướng vàng bị gió thổi, trong mắt đầy sự đau thương, bị thống nhưng nàng không thể nhớ được điều gì. Mùi hương Long Tiên hương quen thuộc nhưng lại quên mất vì sao mà nó quen thuộc. Nhẹ nhàng chớp mi, nhìn nam tử đang ôm mình, trong đầu đột nhiên hiện lên những hình ảnh đau đớn liên tiếp....

Nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng chảy xuống, toàn thân đau đớn làm cho nàng thanh tỉnh. Nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống, nghẹn ngào nỉ non:

- Hiên, thực xin lỗi....

Ngự Hạo Hiên nhắm hai mắt như đang ẩn nhẫn cái gì, môi lạnh như băng hôn lên mặt Minh Nguyệt, mang theo cảm giác tuyệt vọng, cuồng nhiệt hôn rồi gât gao ôm chặt nàng, giọng nói trầm thấp như mang theo áp lực, khàn khàn nói:

- Nàng không sao là tốt rồi....không có gì quan trọng nữa....

Không có gì quan trọng nữa.... Nước mắt nàng càng rơi nhiều. Nàng vươn tay ôm cổ Ngự Hạo Hiên, tự trách, lắc đầu:

- Xin lỗi, ta không thể bảo vệ tốt hài tử của Hiên, xin lỗi....

Vì sao hần tin tưởng nàng như vậy? Nếu hần có thể tàn nhẫn với nàng hơn một chút, thậm chí nghi ngờ nàng, nàng sẽ không đau đớn như thế này, không hối hận như thế này.

- Đừng nói nữa

Ngự Hạo Hiên cắt ngang lời nàng, vùi đầu vào tóc nàng. Tay hần nắm chặt xiêm y của nàng, các đốt ngón tay răng rắc, thân thể run rẩy. Nhưng hần vẫn an ủi nàng, hôn trán nàng, cho dù giọng nói của hần đã run rẩy và thống khổ nhưng vẫn ôn nhu:

- Chỉ cần nàng không sao, cái gì cũng tốt, thật sự cái gì cũng tốt....

Hồ Hải vì quả bất địch chúng (một không chọi đc nhiều) mà bị bắt lấy. Nhưng hần võ công cao cường đã giết đi hơn 200 thị vệ, cuối cùng bị tử sĩ ẩn nấp trong cung bắt được, nay bị giải đến hình bộ, chờ thẩm vấn.

Trong hậu cung, Hồ công công không ai không biết. Khi Âu Dương chiêu nghi mới tiến cung, Thái hậu ban cho đến ở Trùng Dương cung, ban ột thái giám. Thái giám này cùng Lý công công bên người Hoàng hậu đã quen biết nhiều năm, hai người thập phần thân thiết. Nhưng vị công công này tính tình lãnh đạm, không nói nửa câu. Dù trong Trùng Dương cung cũng chỉ yên lặng đứng trong góc tối mà cẩn thận bảo vệ chủ tử.

Hôm sau lâm triều, tin hoàng tử trong bụng Đức phi chết non đã truyền khắp đế đô. Lúc lâm triều, đế vương cũng không hề giá lâm. Văn võ bá quan không dám hỏi nhiều, chỉ có thể theo cha con Mộ tướng quân và Âu Dương thừa tướng đến Ngự thư phòng cầu kiến đế vương.

Liên tục mấy ngày phong ba khiến bách quan hồn phi phách tán không hiểu chuyện gì xảy ra. Thật ra, hôm trước truyền đến tin hoàng hậu uống thuốc độc tự sát, hiền phi bị người sát hại. Âu Dương Trì giận không thể phát tiết đã triệu tập bách quan trong triều muốn đến hoàng cung xin minh oan cho Hoàng hậu thậm chí tấu chương cũng đã viết xong. Nhưng không nghĩ, thái giám thủ hạ của Âu Dương chiêu nghi lại nửa đêm xông vào cấm điện, hại hoàng tử chết non. Nhất thời, hần vô cùng hoảng sợ, không hiểu điều gì. Vất vả lắm mới triệu tập quan viên để bàn bạc nhưng tất cả đều đã chạy về phía Mộ Thiết Vân.

Nhưng bọn họ quỳ trước Ngự Thư phòng để giữa trưa cũng chỉ chờ được Tần công công nói một câu:

- Hoàng thượng vì hoàng tử chết non, long thể khiếm an, không thể tiếp kiến các vị đại nhân, cho nên vẫn xin mời các vị sớm rời đi...

Mọi người không muốn đi, nhưng cũng hiểu được Hoàng Thượng luôn luôn nói một không nói hai, tuy rằng trong lòng không tin đế vương bình thường vốn lạnh lùng lại vì một hoàng tử chết non mà bị thương quá độ. Ngay cả năm đó tiên hoàng băng hà, Hoàng thượng vẫn còn là Thái tử ngay cả một chút bi thương cũng không có... (haiz anh Ngự Hạo Hiên có yêu gì tiên hoàng thì lo mà chả thêm đau lòng)

Nhưng bách quan cũng chỉ phẫn nộ mà về không dám lung tung nhiều lời lẽ lại dây phải phiền toái. Tựa như năm đó Mộ thị bị tru diệt, Mộ quý phi bị biếm lãnh cung, nếu bọn họ không cẩn thận dựa nhâm chủ nhân thì cũng đều không có kết quả gì tốt.

89. Q.2 - Chương 90: Lạc Hận (3)

Hoài nguyệt Thiên triều Hiền đế năm thứ sáu, hoàng tự trong bụng Đức phi chết non, để bệnh nặng. Trong lúc bệnh, hạ chỉ, hoàng tự dù chết non nhưng vẫn được sắc phong thái tử, cả nước để tang.

Vì hoàng tự chết non, toàn bộ hoàng cung cùng Thiên triều đều bao phủ trong bầu không khí tối tăm. Thái hậu không thể thừa nhận những đả kích liên tiếp, tinh thần sa sút, chỉ trong mấy ngày mà già đi chục tuổi, phượng thể gầy yếu. Đến ngày thứ ba đi thăm Đức phi một chuyến rồi hạ chỉ đến Tỵ Thử sơn trang (Tỵ thử là tránh nóng) ở hoàng lăng Đông giao sống cùng anh linh tiên đế, cả đời làm bạn với thanh đăng (kiểu phật ý) không hỏi đến việc trong Hậu cung. Sau này, phượng thể của Hoàng hậu được táng trong Thu lăng cùng Hiền phi. Hạ táng xong, huyết bị phong kín, không còn phi tần nhập táng nữa, truy phong hào là Hiếu Nghĩa hoàng hậu và Thừa ân hiếu hiền phi. Nhưng vì những việc khi sinh tiền mà sử quan chỉ ghi sơ lược: Hoàng hậu Âu Dương thị Thanh Nhiên, Hiền Phi Thượng Quan thị Thừa Ân mang tội được bản thưởng táng trong Tây giao thu lăng, Hiền đế nhân nghĩa truy phong giải hận cũ hai người mà táng chung một mộ, giải hận cũ của hai người.

Đứng đầu hậu cung, hậu phi lần lượt qua đời, Tứ phi chỉ còn lại Thục phi Mộ thi Tử Lan và Đức phi Mộ thi Minh Nguyệt.

Dưới là Nhị phẩm Chiêu nghi Âu Dương thị Tử Thân đang bị cấm chùng. Cho nên, các triều thần có khuê nữ, các thiên kim tiểu thư trong gia đình giàu có đều muốn nhân cơ hội này đều muốn cho con gái mình vào cung tuyển tú. Nhưng lúc này hậu cung lại hỗn loạn mà hơi chùng bước. Thế nhưng ai nấy chẳng thấy người sang bắt quàng làm họ, mỗi năm tuyển tú đều rất náo nhiệt. Mấy ngàn nữ tử chưa gả được vào cung tuyển tú khiến không khí đế đô vốn trầm lặng lại náo nhiệt lên.

Trong Trường sinh điện, qua ba ngày điều dưỡng, khí sắc Minh Nguyệt đã khôi phục một chút, khuôn mặt vốn tái nhợt đã dần dần hồng nhuận. Nhưng vết đỏ trước mi tâm lại đỏ lên, đau đớn vô cùng. Nàng thường nhân lúc không người mà một mình ngồi trên giường, đau đớn nhìn ra ngoài cửa sổ đến thất thần.

Sắp tới trưa, vì mấy ngày nay hậu cung hỗn loạn, lại sắp đến đại điển tuyển tú, chuyện tình quá nhiều khiến Ngự Hạo Hiền không có thời gian ở cùng Minh Nguyệt. Mà nàng cũng hy vọng hắt hủi bạn rạn. Bởi lẽ trong lòng sự áy náy và bất an chỉ khi nào không nhìn thấy khuôn mặt ôn nhu của hắn mới có thể chìm xuống. Suy nghĩ hỗn loạn mới rõ ràng.

- Tiểu thư lại ngăn người

Tiêu Đồng bưng thuốc bổ vừa đến cửa đã thấy Minh Nguyệt lại ngăn người, hai mắt chăm chú nhìn bên ngoài cửa sổ, suy nghĩ như đã bị vút đến chín tầng mây. Mà mỗi khi nàng nhìn tiểu thư như vậy luôn cảm giác tiểu thư không thật, tựa như Hằng Nga đã lấy được linh đan, bất cứ khi nào cũng có thể bay lên cung trăng.

Minh Nguyệt dần dần hoàn hồn, nhưng cũng chỉ cúi đầu không nói, bàn tay trắng nõn như hoài niệm run rẩy vuốt ve bụng mình. Sự bi thương trong mắt càng sâu. Nàng từng vẫn coi đứa nhỏ này như sự trời buột, như một tai họa nhưng khi mất đi nó sao nàng lại bi thương như vậy. Minh Nguyệt nhắm mắt, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt rơi lệ, trái tim hoảng hốt, vội đặt thuốc lên bàn, nắm khăn lau nước mắt cho Minh Nguyệt, nhẹ dõ:

- Tiểu thư đừng khóc, Thái y nói sinh non (sẩy) cũng như là sinh hài tử, nếu để rơi lệ sẽ làm tổn thương mắt.

Đôi mi dài ướt run rẩy, rồi chậm chạp ngừng đầu lên nhìn thần sắc Tiêu Đồng còn đau khổ hơn nàng, hít sâu một hơi, thấp giọng khàn khàn nói:

- Tiêu Đồng, có phải ta làm sai rồi sao? Hoàng thượng khổ sở như vậy nhưng ta... nếu ta không tương kế tựu kế, không tự đắm vào cổ thì có lẽ đứa nhỏ vẫn còn

Nhưng nàng đã cố tình... khiến cho đứa nhỏ này ...

Tiêu đồng nhìn Minh Nguyệt, không khỏi khóc nhỏ nhưng lại lắc đầu, bước lên trước, hít hít mũi, nức nở nói:

- Bây giờ nói gì cũng muộn rồi, tiểu thư, tiểu hoàng tử đã chết non, chuyện này người đừng nói ra

Nói xong, nàng tự lau nước mắt, bưng bát thuốc đến chỗ Minh Nguyệt:

- Tiểu thư, đây là thuốc bổ thái y kê, Hoàng thượng đã dặn nô tỳ nhất định phải nhìn tiểu thư uống hết.

Nhìn bát thuốc màu đen kìa, Minh Nguyệt lắc lắc đầu, hài tử đã không còn thì uống thuốc để làm gì?

Tiêu đồng nóng nảy, vừa định tiếp tục khuyên bảo lại nghe cửa “chi nha” một tiếng bị đẩy ra. Nàng kinh ngạc quay đầu đã thấy đế vương vẻ mặt mệt mỏi bước vào. Tay cứng đơ, tim đập mạnh, Tiêu Đồng vội quỳ xuống thỉnh an:

- Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc kim an

Sắc mặt Ngự Hạo Hiên hơi khó coi, nhưng nhìn đến Minh Nguyệt thì lại trong trẻo lạnh lùng mà hơi mất tự nhiên. Một lúc sau, hắc lũng thững tiến lên, cầm bát thuốc trong tay Tiêu Đồng, ngồi ở mép giường, nhẹ thổi thổi thuốc, rồi sau đó quay đầu nhìn Minh Nguyệt, trầm thấp nói:

- Lại đây, trầm uy người

Tiêu Đồng quỳ trên mặt đất, vụng trộm ngẩng đầu nhìn cái đế vương, trong lòng đột nhiên có cảm giác cực kỳ bối rối. Nàng chớp hạ mi dài, muốn dấu đi cảm giác mất tự nhiên nhưng sự bất an càng lúc càng mãnh liệt. Đã nhiều ngày nay nàng luôn cảm giác sẽ có chuyện phát sinh. Mím môi, liếc nhìn đế phi rồi nhẹ nhàng rời đi.

Minh Nguyệt uống từng ngụm thuốc đắng Ngự Hạo Hiên bón. Mía dài hơi ươn ướt, cuối cùng, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, nhưng nàng lại lấy tay lau đi rồi nhìn đế vương hôm nay hơi lạnh lùng. Môi tái nhợt, như có như không:

- Hoàng Thượng chính vụ bận rộn, hôm nay sao lại có thời gian đến xem Minh Nguyệt?

Ngự hạo hiên không nói, có chút khác thường nhìn Minh Nguyệt như tìm tòi xem nàng suy nghĩ gì. Đôi mắt thâm trầm vừa lạnh lùng lại vừa ôn nhu khiến Minh Nguyệt cảm giác như bị áp bức. Sau đó, hắc vươn tay cầm tay Minh Nguyệt, trầm thấp mà khắc chế nói:

- Minh Nguyệt, nói cho trầm, đứa nhỏ sao lại như vậy?

Lòng chấn động, mi dài run lên, đôi mắt mang theo sự đau thương và bối rối. Nàng chớp mắt rồi lắc đầu, nhắm mắt nhẹ nói:

- Hồ Hải bắn độc tiêu vào nô tì, nô tì không trốn kịp, ngã trên mặt đất..

Đột nhiên Minh Nguyệt cảm thấy Ngự Hạo Hiên nắm chặt tay mình, trong lòng hoảng hốt, Minh Nguyệt gương mặt, lại bị mâu quang sắc bén của Ngự Hạo Hiên làm giật mình.

Ngự Hạo Hiên nhìn nàng, bạc môi lạnh băng gắt gao mím chặt, đôi đồng tử tối đen vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Hắc không nói chỉ chăm chú nhìn nàng. Lúc sau, đột nhiên buông tay, đứng dậy lững thững bước ngoài

Minh Nguyệt ngồi ở trên giường nhìn bóng Ngự Hạo Hiên dần biến mất. trong lòng đột nhiên dâng lên sự đau đớn. Giờ khắc này, nàng tựa như hiểu được trong mắt Ngự Hạo Hiên ẩn chứa điều gì, đó là sự không tín nhiệm, sự chán ghét không muốn lộ ra.

Đế vương vừa đi, Tiêu Đồng liền kích động chạy vào, rồi sau nhìn Minh Nguyệt thất thần không khỏi cuống quýt. Nàng vọt tót bên người Minh Nguyệt, cầm tay Minh Nguyệt nói:

Tiểu thư, ngoài điện bị Ngự Lâm quân bao vây.

Minh Nguyệt kinh sợ, muốn hỏi cái gì, lại nghe tiêu đồng sợ hãi nói:

- Tiểu thư, Hoàng thượng sao vậy. Vừa rồi nô tỳ nghe Tần công công nói, sáng nay Hoàng thượng đến địa lao một mình thăm vấn Hồ Hải, rồi sau đó không biết đã xảy ra cái gì, mọi người chỉ thấy Hoàng Thượng

nổi giận đi ra. Sau đó, Tần công công nhìn thấy thi thể Hồ Hải hoàn toàn biến dạng. Còn nữa, vừa này Như Nguyệt tỷ tỷ được một đám cung nữ đưa đến Thanh Nguyệt cung.

Thanh nguyệt cung. Trong đầu Minh Nguyệt nhất thời trống rỗng, Thanh nguyệt cung là tấm cung của Quý phi, chẳng lẽ Như Nguyệt nàng....

Minh Nguyệt nhìn Tiêu Đồng còn hoảng sợ hơn mình, trong lòng hỗn loạn, lại trấn định cầm tay nàng, hỏi:

- Ngoài điện có bao nhiêu nhân mã? Tội trạng Thượng Quan Trung người làm thế nào?

Tiêu đồng lắc đầu, hỗn loạn nói:

- Tiểu thư, nô tỳ hôm qua mới ra cung làm chuyện này, nay còn chưa đem lời đồn tản ra ngoài. Ngoài điện như có mấy trăm thủ vệ hơn nữa còn có cận vệ của Hoàng thượng. Tần công công cũng ở ngoài nhưng hần cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mấy trăm người, thân mình Minh Nguyệt đột nhiên cứng đờ, rồi sau đó gắt gao nhắm mắt lại. Tay nàng dần buông tay Tiêu Đồng, rồi mở bừng mắt, xốc chân bông, đứng dậy xuống giường.

- Tiểu thư

Tiêu Đồng kinh hãi, vội vàng ngăn Minh Nguyệt, nhưng bị Minh Nguyệt giữ chặt, rồi sau đó chỉ nghe Minh Nguyệt suy yếu nói:

- Tiêu Đồng, người đi mau đi, Hoàng thượng đã biết tất cả việc chúng ta làm. Ta bây giờ nhất định trốn không thoát nhưng người có thể...

Minh Nguyệt đẩy Tiêu Đồng đến trước cửa, đẩy cửa ra nhìn hoa viên không có ai, nắm chặt tay Tiêu Đồng nói:

- Đi về phía này, trốn đi tìm Lý công công, hần sẽ an bài cho người ra khỏi cung.

Tiêu đồng tròn to hai mắt, giật mình kinh ngạc. Nàng nhìn bộ dáng Minh Nguyệt lo lắng, lắc đầu, nước mắt rơi xuống:

- Không Tiêu Đồng không đi, phải đi, Tiêu Đồng và tiểu thư cùng đi, Tiêu Đồng muốn tiểu thư cùng đi,

Minh Nguyệt nhắm mắt thở dốc, tuy rằng biết Tiêu Đồng cố chấp, nhưng vẫn khuyên:

- Tiêu Đồng, tin tam chỉ cần người có thể chạy thoát, chỉ cần ta còn sống, chúng ta còn có ngày gặp nhau, người nhanh đi đi, tìm Lý công công, sau đó lại từ từ tìm cách tới cứu ta

Nói xong, nàng đẩy mạnh Tiêu Đồng ra ngoài, rồi đóng cửa sổ lại.

90. Q.2 - Chương 91: Lạc Hận (4)

Hoa nở rơi trong không trung, một đêm đầy đau đớn, đột nhiên gặp lại, chỉ như hoa quỳnh trong đêm.

Trong tấm điện, trước bàn trang điểm, Minh Nguyệt mặc váy trắng ngồi trước gương, lạnh lùng nhìn bóng dáng chính mình. Bàn tay trắng nõn cầm chiếc lược ngà khắc phượng hơi ngậy ngốc nhìn hoa văn khắc tinh tế, ngón tay mơn trớn cán lược bóng loáng, đôi mi dài hơi ướm. Nàng giương mắt, chết lặng cảm một lọn tóc, nhẹ nhàng chải.

Gió nổi lên, duyên hết, ân ái cuối cùng chỉ là công dã tràng.

Minh Nguyệt nhẹ cười đau khổ, rồi học theo Tiêu Đồng, nhẹ nhàng búi tóc đơn giản, lấy đôi hoa tai trên châu đeo vào, lại cầm mấy đoá trên châu, lưu ly cài lên tóc, nhìn mình trong gương. Bàn tay trắng nõn cầm lấy son phấn, nhẹ thoa lên gò má.

Môi đỏ, mày cong. Minh Nguyệt buông bút, bàn tay trắng nõn đặt trước ngực, chậm rãi đứng dậy. Ngón tay nhẹ chạm đến khối ngọc bội thì nàng nắm chặt tay, nhắm mắt đi về sau bình phong, nhìn giá sách trong phòng ngủ, cầm chặt bảo kiếm trên giá sách.

Ngoài đại điện, tiếng người dần dần lớn, tiếng bước chân, tiếng nói cười của các cung nữ càng lúc càng dần. Mâu quang Minh Nguyệt hơi đông lại, rồi đi về phía giường, xốc chăn bông giấu bảo kiếm dưới đệm. Sau đó, nàng xoay người nhìn bóng người trước cửa. Lúc sau, cửa đẩy ra, vài cung nữ vây quanh một nữ tử mặc cẩm y hoa lệ đi vào.

Minh Nguyệt nhìn nữ tử mềm mại ở giữa đám cung nữ tựa như quần tinh ứng nguyệt kia. Trong lòng như bị người đâm, máu chảy đầm đìa. Chỉ vì nữ tử này có dung mạo giống hệt dung mạo kiếp trước của nàng, chỉ vì nữ tử này đã lên được ngôi Quý phi Như Nguyệt.

- Quý phi nương nương, ngài cẩn thận

Xảo Nhi đã thay váy dài xanh biếc, mỉm cười đỡ Như Nguyệt một thân đẹp đẽ quý giá, nhẹ bước vào tẩm điện. Sau đó, thoáng nhìn Minh Nguyệt đứng giữa đại điện thì hơi sửng sốt rồi phúc thân nói:

- Nô tỳ tham kiến Đức phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an

Minh Nguyệt không nói, chỉ nhìn Như Nguyệt một chút rồi nhắm mắt, khóe miệng cười trong trẻo mà lạnh lùng:

- Ba năm chờ đợi, cuối cùng cũng được như nguyện, chúc mừng.

Sắc mặt Như Nguyệt mềm mại, cúi đầu rồi đi về phía Minh Nguyệt, có chút lạ lùng nói:

- Nghe nói Mộ Tuyết sinh non, sao lại xuống giường đi lại rồi? Ách, khi này Hạo Hiên vẫn ở trong tẩm điện của ta, hẳn nói ta đến thăm người trước, lát nữa hẳn sẽ đến

Đến lúc này, Như Nguyệt vẫn không thể tin, hôm nay Hạo Hiên của nàng đột nhiên sắc phong nàng là Quý phi, hơn nữa còn đồng ý đêm nay sẽ ngủ lại tẩm điện của nàng.

Đôi mi thanh tú của Minh Nguyệt hơi động, lại không nói rõ cảm giác trong lòng, chưa sót đến xé rách, đau đớn đến khó thở. Nhưng nàng vẫn cười, xoay người thông thả bước đến phía trước cửa sổ, bàn tay trắng nõn nhẹ đẩy cửa sổ, nhắm mắt đón một trận gió lạnh, rồi sau đó khẽ thở dài:

- Thật không? vậy Như Nguyệt có thể làm theo lời đã nói trong hoa viên, đưa ta trở về

Như Nguyệt ngẩn ra, khuôn mặt son phấn hơi tái nhợt, nàng nhanh bước đến sau Minh Nguyệt, trâm phi thủy đình đang, nắm lấy cổ tay Minh Nguyệt, khấn trương nói:

- Mộ Tuyết, người đừng nói chuyện đó ở đây.

Minh Nguyệt nhìn Như Nguyệt đang cầm tay mình, mâu quang tối sầm lại, nhẹ nhàng gỡ ra, vừa muốn nói gì thì mâu quang lại thoáng nhìn thấy bóng dáng màu vàng ở cửa. Lòng nàng cứng lại, lui về sau vài bước, trợn to mắt nhìn Ngự Hạo Hiên lạnh lùng bước vào điện. Ánh mắt hẳn lại nhìn Như Nguyệt, mỉm cười ôn nhu, vẫy tay ý bảo Như Nguyệt đi tới.

Trong lòng Như Nguyệt vui mừng, lập tức quên sự khấn trương khi nãy, cười khẽ bước đi, tay ngọc nắm tay Ngự Hạo Hiên, mềm mại dựa vào lòng hắn, nhẹ nói:

- Hạo hiên, người đã đến rồi

Ngự Hạo Hiên ôn nhu nhìn Như Nguyệt yêu kiều trong lòng, tay ôm eo nàng, cúi người nói nhỏ vào tai nàng gì đó khiến Như Nguyệt cười khanh khách, làm nũng cầm tay hắn, nói:

- Chán ghét, Hạo Hiên lại ở giều cột Như Nguyệt

Không khí trong điện hết sức quý dị, Tần công công đứng ngoài điện cầm một ly kim bôi thấy cảnh này mà toàn thân run lên. Hắn cúi đầu đi vào trong điện, không dám nhìn Như Nguyệt một cái, bước từng bước về phía trước, thoáng nhìn Minh Nguyệt mặc váy dài nguyệt sắc thì run run nói:

- Đức phi nương nương, đây là... đây là Hoàng Thượng ban cho, thỉnh nương nương uống

Giờ khắc này, như là băng lạnh. Trong điện lặng ngắt như tờ, mọi người như bị rút sạch không khí mà nhìn chén Kim bôi trong tay Tần công công. Ngay cả Như Nguyệt cũng giật mình, mở to mắt quên cả phản ứng, cả người cứng đờ trong lòng để vương.

Minh Nguyệt nhìn chén rượu độc màu xanh lạnh lùng kia, trong lòng lạnh lẽo, máu như ngưng kết thành băng. Nàng không dám tin lắc lắc đầu, lui về phía sau. Nàng biết kết cục của mình sẽ bi thảm nhưng lại không nghĩ sẽ quyết tuyệt như thế nào.

Như Nguyệt toàn thân run rẩy, rồi sau đó nắm lấy bàn tay lạnh băng của Ngự Hạo Hiên, nhìn hấn đang lạnh lùng nhìn Minh Nguyệt, sợ hãi nói:

- Hoàng Thượng, không cần, Hoàng Thượng, Đức phi mặc dù không bảo vệ tốt hoàng tự, nhưng tội không đáng tử, Hoàng Thượng...

Nói xong, Như Nguyệt hoảng sợ nhìn Minh Nguyệt vốn đang kinh ngạc nhưng giờ đã dần dần trấn định lại. Nước mắt nàng rơi xuống, kích động không biết nên làm gì.

Minh Nguyệt nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Ngự Hạo Hiên, chút ôn nhu từng có không thể tìm ra. Nàng ngơ ngác nhìn ánh mắt lạnh lùng của hấn, mi dài run rẩy, bước lui từng bước, đến mép giường, nhẹ giọng nói

- Ngự Hạo Hiên, người quên lời thề khi xưa ?

Giọng Minh Nguyệt rất nhẹ, rất nhẹ, thậm chí đến cả nàng cũng khó nghe thấy,

Ngự Hạo Hiên nhìn Minh Nguyệt, trong mắt hiện lên cảm xúc khó nói rồi nhướng mày kiếm, trong mắt lại đầy phần nộ và chán ghét nhìn đôi mắt Minh Nguyệt đau thương. Hấn đột nhiên cười lạnh, như là bi ai, trào phúng, rồi giọng nói lãnh liệt như tên đâm thủng ngực Minh Nguyệt:

- Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão sao?

Ngự Hạo Hiên không chút để ý, cười lạnh nói:

- Minh Nguyệt, ái phi của trẫm, người thật sự nghĩ trẫm kim lòng không đau sao?

Rồi sau đó ôm chặt Như Nguyệt, chỉ về phía Minh Nguyệt hơi giật mình, cả giận nói:

- Nếu không phải muốn để Như Nguyệt lên ngôi Quý phi, trẫm đã sớm giết người.

Một câu, làm ọi người trong điện đều sững sốt, không khí ngưng lại

Ngự Hạo Hiên chỉ vào Minh Nguyệt, tay dần nắm thành quyền như đang khắc chế điều gì, lại cực hận, các đốt ngón tay răng rắc khiến người ta Mao cốt tưng nhiên (sợ hãi)

Như Nguyệt ngây ngẩn cả người, nàng trợn to đôi mắt nhìn thần sắc Ngự Hạo Hiên nổi giận, rồi cứng ngắt nhìn Minh Nguyệt. Lúc này, Minh Nguyệt đột nhiên cười rộ lên, tiếng cười kia thống khổ khiến người ta rơi nước mắt nhưng nàng cười lại xinh đẹp khiến không khí trong lòng người khác như bị rút sạch.

Một lúc sau, Minh Nguyệt ngưng cười, bàn tay trắng nõn chống vào mép giường, sự đau đớn, bi thương biến mất, trong mắt chỉ còn lại sự bình tĩnh, có chút vô hồn rồi sau đó, nàng vươn tay, lúc mọi người không ngờ thì cầm lấy chén rượu độc uống một hơi cạn sạch. Mọi người như ngưng thở, nàng bình tĩnh đặt chén Kim bôi vững vàng xuống khay, nhưng Tần công công lại thấy nàng xui lợ người.

Như Nguyệt kinh sợ, nhưng nàng lại có thể cảm giác rất rõ thân mình Ngự Hạo Hiên lại càng cứng đờ. Nhất thời, mọi người trong điện như bị định trụ (kiểu như phép biến người cứng đờ lại của Tôn Ngộ Không ý). Tất cả nhìn Minh Nguyệt đứng bên giường, một trận gió thổi tới cuốn tung tóc nàng khiến nàng như mờ ảo, hư vô.

Khi nàng uống rượu độc chưa xót kia, đột nhiên trong lòng bình tĩnh dị thường, tựa như không cần đến gì nữa. Đôi mắt xa xăm nhìn Vọng Nguyệt đài bên ngoài cửa sổ, xung quanh tường vi đỏ rực, mắt nàng cũng như nhiễm máu đỏ tươi,

Thì ra, đây là kết thúc,

Minh Nguyệt hơi hơi giật mình, độc rượu tựa hồ còn chưa phát tác, nàng chớp hạ mi, nhìn chiếc giường bọn họ ngủ bên nhau hàng đêm. Lúc mọi người kinh ngạc, mạnh mẽ kéo chăn bông ra, rầm một tiếng, cầm bảo kiếm giấu sẵn, chém vào đệm chăn.

- Sinh bất thành song, tử không phân thủ

Minh Nguyệt nhìn chăn đệm bay trong không trung, từ nói rồi cười vô hồn, quay đầu nhìn Ngự Hạo Hiên đã buông Như Nguyệt ra từ lúc nào. Chiếc lược ngà khắc phượng trong tay rơi xuống, rồi nhắm mắt, nhìn Tần công công cũng xụi lơ bên mình nói:

- Xin công công giúp Mộ Tuyết lập một bài vị, mười năm đầu tiên cúng quỳ lạy, Minh Nguyệt vô cùng cảm kích

- Nương nương

Tần An run run kêu to, trên mặt lão lệ (nước mắt người già) sớm tung hoành.

Minh Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, bàn tay trắng nõn nhanh nắm vạt áo, vút khỏi phượng bội kia xuống đất. Sau đó, vận khí, bàn chân xoay tròn, khi mọi người đang khiếp sợ thì bay ra ngoài cửa sổ.

Gió lạnh như băng thổi trên mặt Minh Nguyệt, nàng phi thân vào sâu trong hoa viên, mặt không giọt lệ, thậm chí đau thương trong mắt cũng biến mất. Váy dài phấp phới trong hoa viên, tường vi đỏ rực như nhuộm vào không khí.

Sâu trong Ngự hoa viên, Minh Nguyệt dừng chân, trường bào nguyệt sắc tung bay. Nàng ngẩng đầu nhìn rừng mai trụi kia, nhìn đến khối đá cùng chiếc đàn, ánh mắt mờ mịt nhìn nơi bình thường sẽ xuất hiện bóng dáng màu trắng. sau đó, nàng gỡ ngọc trầm mẫu đơn xuống, tóc đen xòa xuống, đột nhiên cuồng phong nổi lên khiến tóc nàng tung bay. Bàn tay trắng nõn cầm cây trầm kia một lúc rồi vút xuống đất.

Ngực đột nhiên đau đớn xuyên thấu đến linh hồn khiến nàng lạnh người. Minh Nguyệt biết đây là độc tính phát tác. Nhưng nàng vẫn bước về phía trước, mỗi bước đi, trái tim lạnh lẽo vô cùng, tựa như có gì vậy trự khiến nàng muốn quay đầu.

Tường vi đỏ như máu bay loạn trong gió như đang tế điện cho sinh mệnh nàng. Minh Nguyệt ném trường kiếm trong tay, vịn vào thân cây mai bước lên phía trước, nhưng ngực đau đến phát run.

Nàng không muốn chết trong hoàng cung. Minh Nguyệt kéo xiêm y trước ngực, nhìn lãnh cung cô đơn trước mặt. bàn tay trắng nõn nắm thành quyền, đột nhiên trước mắt hiện lên thân ảnh màu trắng rồi sau đó có tiếng nam nhân gọi:

- Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết! Minh Nguyệt nhìn nam tử trước mắt có vài phần giống Ngự Hạo Hiên rồi ngã xuống đất.

- Người làm sao vậy?

Ngự Hạo Thiên xông lên phía trước, nâng Minh Nguyệt dậy, dung nhan tuấn mỹ tái nhợt, run rẩy. Hắn nắm tay nàng muốn bắt mạch nàng nhưng Minh Nguyệt lại cầm tay hắn, thở dốc nói:

- Tam Vương gia, chúng ta ...chúng ta còn còn là bằng hữu

Ngự Hạo Thiên thân mình cứng đờ, hắn cảm giác được Minh Nguyệt suy yếu, càng không rõ vì sao nàng sinh non rồi lại chạy đến nơi bọn họ từng gặp nhau, trong lòng căng thẳng, có chút khẩn trương nói:

- Chúng ta chúng ta là bằng hữu, là bằng hữu

Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Thiên, đột nhiên nở nụ cười, cười đến thanh thuần, như là tiên tử không nhiễm bụi trần. Sủa đó nàng nắm tay hắn chặt hơn, hơi thở mong manh vô lực:

- Ta đã uống rượu độc hoàng huynh ngươi ban cho, đã không thể...

Rồi nhìn về mặt khiếp sợ của Ngự Hạo Thiên, thở dốc nói:

- Mang ta đến núi sau lãnh cung.

Ngự Hạo Thiên thân mình cứng đờ, hắn không dám tin lắc đầu, ôm lấy thân mình dần lạnh băng của nàng nói:

- Không thể nào, không thể nào, hắn đã đáp ứng ta. Hoàng huynh sẽ không làm như vậy,

Ý thức Minh Nguyệt đã dần rệu ra, nàng không còn sức mà hỏi hoàng đế đã đáp ứng hắn cái gì, cũng không muốn biết. Nàng nhìn bầu trời đầy hoa tường vi bay múa, muốn lưu lại chút kí ức nhưng mí mắt dần dần sụp xuống.

Cách đó không xa, một tiếng bước chân dồn dập vang lên, Ngự Hạo Thiên mới hoàn hồi. Hắn lẳng lặng ngẩng đầu, thấy thân ảnh màu vàng chạy như bay đến đây. Đáy lòng cứng lại, cúi đầu nhìn nữ tử như ngủ say trong lòng, như là bị kinh động, ôm lấy Minh Nguyệt đi về phía lãnh cung.

Tiếng gió điên cuồng gào thét bên tai, tóc Minh Nguyệt theo gió bay, Ngự Hạo Thiên ôm nàng chạy như bay trong rừng cây. Không bao lâu đã đến lãnh cung rồi sau đó, Minh Nguyệt mộng lung nghe được có người nói:

- Mộ Tuyết, sắp đến rồi, người mau tỉnh lại, sắp đến sau núi rồi.

Trong lòng đột nhiên thấy bình an, khóe miệng Minh Nguyệt nhẹ cười thoải mái. Đến khi nam tử ôm mình đột nhiên dừng bước lại nghe thấy tiếng rít gào xuyên gió:

- Buông nàng ra.

Tâm run lên, Minh Nguyệt giãy dụa mở hai mắt, mộng lung nhìn thoáng qua bóng dáng màu vàng đang đi về phía mình, long bào trong gió phấp phất.

- Dừng.

Minh Nguyệt đột nhiên suy yếu lắc đầu, rồi gắt gao dựa vào lòng Ngự Hạo Thiên, rơi lệ, bàn tay trắng nõn nắm chặt xiêm y hắn:

- Dẫn ta đi! Dẫn ta đi!

Thân ảnh màu vàng khìa nghe Minh Nguyệt nói thì khựng lại như không dám tới gần. Hắn phần nộ nắm chặt tay, các đốt ngón tay răng rắc vẫn có thể nghe rõ trong gió/

- Hoàng huynh, người phụ bạc nàng

Ngự Hạo Thiên gắt gao ôm Minh Nguyệt, đứng thẳng trên nóc lãnh cung, áo trắng phiêu dăng.

- Đem nàng cho trẫm

Ngự Hạo Thiên rống giận nhưng không trả lời Ngự Hạo Thiên. Hắn bước lên từng bước, toàn thân nổi lên sát khí bùng bùng như lửa. Đôi mắt lam phát ra quang mang lạnh lẽo.

Minh Nguyệt vô lực tựa vào lòng Ngự Hạo Thiên trong lòng, hai mắt vô hồn nhìn kẻ khiến tim mình tan vỡ kia, nàng nhắm mắt lại, đột nhiên đẩy mạnh Ngự Hạo Thiên ra, phi thân xoay tròn trên mái hiên rơi xuống đất. sau đó, dùng chút khí lực cuối cùng chạy về sau núi.

Cuồng phong nổi lên thổi tung bụng mù.

Minh Nguyệt mặc váy dài nguyệt sắc dưới ánh mặt trời đỏ rực đẹp khiến người ta đui mù. Nàng dùng hết chân khí cuối cùng chạy trong gió, tóc dài rối tung bay lên. Phía sau, hai thân ảnh màu vàng và tuyết trắng cũng đuổi sát.

Bên vách núi đen, Minh Nguyệt dừng bước, người không còn sức. Nàng vô lực nhìn đầm sâu dậy sóng dưới núi, khóe miệng cuối cùng lộ ra ý cười, cuối cùng đã đến.

Thân mình như cánh bướm bay lên, nàng nhắm mắt ngã xuống vách núi đen, gió lạnh xuyên thấu da thịt. Nhưng khi thân thể vừa định rơi xuống thì tay nàng lại bị một bàn tay lạnh giá nắm lại, sau đó, nàng hoảng hốt nghe được tiếng lo âu lại đẩy hận ý:

- Người dám nhảy xuống vực

Minh Nguyệt từ từ mở mắt, vô hồn nhìn nam tử kéo mình. Thân thể nàng giống như cánh diều trong gió lớn, nhưng khóe miệng cười như được giải thoát, cho dù nhìn nam tử đang rơi nước mắt lạnh như băng.

- Minh Nguyệt, cùng trầm trở về

Thanh âm Ngự Hạo Hiên run rẩy, hần nhìn đôi mắt đẹp tựa hồ mắt di linh hồn kia, lệ trong mắt không ngừng rơi xuống gò má nàng, trong mắt hận và đau cùng giao tạp, bàn tay ma sát trên đá đã đầy máu tươi.

- Sinh bất thành song, tử không phân thủ.

Đôi môi tái nhợt nhẹ mấp máy nhưng không phát ra tiếng. nhưng Ngự Hạo Hiên nhìn đã hiểu, nháy mắt lòng hần như đóng băng. Bàn tay nắm lấy tay nàng run run, rồi phần nộ, thống khổ quát:

- Minh Nguyệt, trầm hận người trầm hận người

Minh Nguyệt nở nụ cười, nhưng nụ cười này lại khiến Ngự Hạo Hiên hoảng sợ. Hần muốn kéo nàng lên, muốn nói cho nàng biết hần có bao nhiêu thống hận những việc nàng làm. Nhưng Minh Nguyệt lại nhắm mắt, mạnh mẽ vung tay rút khỏi tay Ngự Hạo Hiên. Nhất mắt, thân thể nàng như lá mùa thu diều linh bay xuống.....

Lời tác giả: Các bạn thân “Hiếu cùng bách hoa tri” đã hết, nhưng truyện này tuyệt đối không phải là bi kịch. Đừng sợ, bên dưới ngược Ngự Hạo Hiên, hơn nữa những nghi vấn của các bạn đều đã được tháo gỡ.

91. Q.3 - Chương 92: Uyên Duyên

Ba mươi ba tầng trời, cao nhất là Ly Hận (hận xa cách) điện

Bốn trăm bốn mươi bệnh, đau nhất cũng là bệnh tương tư

Hoài nguyệt quốc Thiên triều Hiên đế, hạ chí (mùa hè) năm thứ sáu, Hiên đế ái phi Mộ thị Minh Nguyệt nhảy xuống núi sau lãnh cung tự sát. Đế vương bệnh nặng ba tháng, sai mười vạn Ngự Lâm quân xuống núi tìm kiếm trong hàn đầm (đầm nước lạnh) thi thể Đức phi. Nhưng vì đầm nước sâu ngàn thước không thể tìm hết. Ba tháng sau quân rút về. Thái giám tổng quản hoàng cung Tần An tự mình thiết lập bài vị. Đế hạ lệnh, tự viết bia văn nhưng chỉ ít ỏi mấy chữ: Thánh đức hoàng phi Mộ tuyết chi lăng. Lấy đồ vật khi sinh tiền thay thế, hạ táng trong Bắc giao đông lăng, bốn mùa làm bạn với hoa mai hồng (bây giờ mới để ý là lăng mộ ở đây chia làm đông tây nam bắc cũng chia làm bốn mùa luôn. Hoàng hậu với Thực phi ở phía tây là thu lăng)

Ngày thứ hai sau khi nhập táng, đế hạ chiếu thư kéo dài hôn kì với tiểu quận chúa Lãnh Tiêu quốc và công chúa Tử Ngọc Quốc ba năm. Các phi tần nhị phần đổ xuống vào Hộ Quốc tự (chùa) vì Thánh Đức hoàng phi mà để tang chín tháng.

Đường xuống suối vàng hôn ám, lạnh lùng, hai bờ hoa đỏ tươi, ba con sông hợp nhau, thuyền chở linh hồn dừng ở đó, tuyết trắng bay đầy trời.

Liệt hỏa thiêu đốt, khóa sắt đen khóa ở mắt cá chân trắng nõn của nữ tử, lửa đỏ trong sơn động chiếu lên vấy trắng, da thịt nóng rực bị lửa đỏ xung quanh tấp vào toàn thân nữ tử.

Minh Nguyệt nhắm mắt, một môi co rút nhìn lửa nóng bùng bùng trong sơn động, tóc dài rối tung trên tảng đá nóng bỏng. Đôi mắt bình tĩnh vô ba nhìn về một phía, tựa như đang chờ đợi liệt hỏa đốt sạch trí nhớ kiếp này thành tro, cũng đốt đi những năm tháng kia.

- Người tự phá khế ước, nên chịu hậu quả

Trên liệt hỏa nhai (vực lửa), đột nhiên một hắc bào nam tử đi vào bên trong liệt hỏa, khuôn mặt tuấn mỹ tà khí mang theo ý cười ôn nhu lại tàn nhẫn. Đôi mắt tối đen nhìn Minh Nguyệt một thân tố khiết, phát tay áo, đem một trận hắc phong (gió đen là gió gì à) vây lấy thân thể Minh Nguyệt. Bạc môi nhếch lên, lạnh lùng nói:

- Nhưng giờ bản tôn đã thay đổi chủ ý, người có thể trở về.

Minh Nguyệt ngơ ngác nhìn nam tử, mâu quang vô thần có chút dao động. Nàng cố hết sức giãy dụa thân thể. Ngẩng đầu nhìn nam tử ở thế giới hôn ám này, hơi thở mong manh, nhắm mắt loại, trong treo mà lạnh lùng nói:

- Đến cuối cùng tôn giả muốn Minh Nguyệt thế nào?

Nàng nhớ rõ, lúc trước đi vào nơi này, diêm vương đã đồng ý cho nàng đi qua cầu Nại Hà, chỉ là đem tới những đau khổ và trừng phạt nàng mà thôi. Nhưng không ngờ, nam tử hắc bào này đột nhiên xuất hiện, nói hai ba câu mệnh lệnh rồi vút nàng vào thời không...

Nam tử cười ha ha, như là định tra tấn Minh Nguyệt. Nhưng khi thấy Minh Nguyệt như đã chết tâm lại phần nỗ nhấn Minh Nguyệt vào một khối sương mù đen dày đặc làm cho Minh Nguyệt chịu sự dày vò vừa nóng cháy lại vừa lạnh băng. Sau đó, lạnh giọng cười nói:

- Người vốn là tai họa, mà bản tôn, muốn trừ đi kẻ tai họa là người.

Minh Nguyệt cảm thụ được linh thể của mình bị đốt cháy rồi nháy mắt lại như rơi vào hầm băng. Nàng mở to đôi mắt trong suốt nhìn nam tử tà khí trước mắt, lại mím môi không hề xin tha. Cho đến khi, ngoài vách núi vang lên một tiếng nữ tử mềm nhẹ:

- Dừng! Sí Liệt! Không nên!

Đột nhiên, trận gió xoáy kia biến mất vô tung, nhưng thân Minh Nguyệt lại đau đớn hơn, lòng nàng như bị đâm thủng, máu thịt bị đào móc ra. Nàng không khỏi run run nắm chặt xiêm áo trước ngực, khoe miệng học ra máu, rồi hoa mắt, cả người như bị vô số tia sáng chiếu vào, sau đó chết ngất đi.

- Sí Liệt dừng

Một nữ tử toàn thân tố khiết vọt vào sơn động, nhưng thấy thân thể Minh Nguyệt bay về phía chân trời. Rồi sau đó sắc trời hắc ám như bị xé toạc, nàng vội che mắt chắn đi ánh sáng chói mắt kia, rồi sau đó, trời đất lại hắc ám như trước, hắc ám khôn cùng.

- Vì sao?

Nữ tử nhìn trên trời, kinh ngạc nỉ non. Đôi mắt đẹp rơi xuống một giọt lệ, chảy dài trên gò má trái, lại như biến mất trên vết sẹo dữ tợn. Bàn tay trắng nõn mảnh khảnh nắm chặt khăn lụa, đau lòng cúi đầu.

Nhưng nam tử phía sau nàng lại vung tay áo, đem nữ tử trước mắt vào lòng mình. Ngón tay thon dài hung hăng nâng cằm nàng lên, ý cười lạnh lùng tràn ngập, sau đó, nam tử đột nhiên như chà đạp mà cúi đầu hôn môi nữ tử, trần trọc hôn sâu đến khi nữ tử thở gấp mà xui lơ thì mới rời khỏi môi nàng. Ngón tay lướt qua đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, lạnh nhạt nói:

- Hẳn khiến mặt người bị thương nhưng người còn đau lòng nữ nhân của hẳn.

- Sí Liệt không thể

Khuôn mặt nữ tử càng bị thương, đôi mắt trong suốt như nước khiến bất kì nam nhân nào cũng mềm lòng. Nhưng... lại lạnh băng nắm chặt cằm nàng, hung hăng nói:

- Mộ Tuyết, Ngự Húc là người ta sùng kính nhất, ta không thể để nữ nhân lang tâm cầu phế kia hủy hoại hẳn.

Mộ Tuyết lắc đầu, bàn tay trắng nõn nắm chặt tay Sí Liệt, khản trương nói:

- Không phải như thế, mãnh liệt, nàng tuy rằng chỉ sống nhờ trên thân thể ta nhưng tim ta thực sự cảm nhận được nàng rất yêu Ngự Húc. Nếu không vì Ngự Húc kích thích Minh Nguyệt, Minh Nguyệt sẽ không thay đổi thành dạng này. Sí Liệt ta thật sự có thể cảm nhận được trái tim nàng.

Sí Liệt nhướng mày kiếm, hai mắt tối đen nhìn thần sắc đầy lo lắng của Mộ Tuyết, và nước mắt của nàng. Rồi sau đó, gắt gao ôm nàng vào ngực, hôn tóc nàng, nhắm mắt lại, tựa trán vào trán nàng, thấp giọng nói:

- Mộ Tuyết, ta chỉ đưa nàng về thế giới của nàng, nếu nàng thật sự yêu Ngự Húc thì nhất định sẽ tìm kiếm chúng ta đưa nàng trở về niên đại kia.

- Nhưng là....

Mộ Tuyết lo lắng nhưng đôi môi đỏ mọng đã bị ngón tay mãnh liệt chặn lại, rồi sai đó hần cười khẽ an ủi nàng:

- Mộ Tuyết, phải tin tưởng hần. vì để tìm lại nàng, cho dù lên trời xuống biển hần cũng sẽ cam tâm tình nguyện

Mộ Tuyết ngây người, đột nhiên hiểu được ý tứ của hần, sự bất an dần dần biến mất. Sau đó, nàng rúc vào lòng Sí Liệt, nhắm mắt lại nói:

- Sí Liệt cảm ơn người đã không làm khó Minh Nguyệt như lời nói ban đầu.

Sí Liệt hơi cười, bắt đầu nói:

- Nếu không phải Ngự Húc từng vì Minh Nguyệt mà chết có lẽ ta sẽ không thèm để ý mà ném nàng vào liệt hỏa nhai, đốt sạch trí nhớ của nàng, làm cho nàng quên hết tất cả về Ngự Húc.

92. Q.3 - Chương 93: Long Phượng Ngọc Bội (1)

Ánh mặt trời chói mắt, cả không gian màu trắng toát, trong không khí đặc mùi thuốc sát trùng,

Xe đẩy xóc nảy, đám người ồn ào, tiếng một nam tử đang ra lệnh, chỉ huy. ông tiem màu bạc đâm vào kính mạch đau đớn, máu lạnh như băng dần dung hợp, dụng cụ lạnh băng chạm vào da thịt, quanh mình khôi phục sự im lặng, chỉ có tiếng hít thở đều đều.

- Kéo... dao khâu miệng vết thương lại... thuốc sát trùng

Giọng nam tử trầm thấp đầy từ tính (sức hút) vang lên, tiếng những dao kéo bên tai rồi sau đó, làn da bị rạch ra.

- Báo ca, kiểm tra xong vùng da bị thương, nguyên nhân không rõ ràng...

Ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào khuôn mặt trắng nõn không còn chút máu của Minh Nguyệt, nàng cảm giác được có đôi bàn tay cách nàng một lớp plastic xa lạ mà quen thuộc đang khâu khâu miệng vết thương nàng. Sau đó, lại nghe một nữ tử cứng nhắc nói:

- Bác sĩ Ngự, miệng vết thương đã khâu xong.

Ngự y sinh. Mi dài của Minh Nguyệt hơi rung động như bất luận thế nào cũng không thể mở mắt. nàng suy yếu thở, nhưng không khí thở ra như đọng thành sương mù, sau đó một thanh âm quen thuộc xuyên đến tai nàng:

- Hôm nay đến đây thôi, đưa bệnh nhân về phòng.

- Vâng, Bác sĩ Ngự

Tiếng nói như công thức lại vang lên, sau đó nàng cảm giác mình bị một nam tử ôm lấy, đặt lên chiếc giường nhỏ ấm áp khác. Sau đó, bốn góc giường có tiếng bánh xe chuyển động, nàng được đẩy vào phòng ấm áp, rồi tiếng cửa đóng lại.

Máu quang vô lực dạo qua một vòng, đầu óc lại trống rỗng, nàng nhớ ra đây là nơi nào. Nhưng vừa cử động, thứ gì đó hai bên trán nàng phát ra tiếng kêu kì quái. Minh Nguyệt ngây người, những thứ mình từng quen thuộc lại trở lại trong đầu. Ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập chạy đến cũng là lúc nàng gỡ dây truyền trên tay, xuống giường.

Cửa đột nhiên bị mở ra, vài người con gái mặc áo trắng đứng ngoài cửa nhìn đến một thân mặc quần áo bệnh nhân đứng trước cửa sổ thì kinh ngạc chạy vào, như trấn an nàng nói:

- Tiểu thư, bây giờ cô không thể đi lại, sẽ động đến miệng vết thương.

Minh Nguyệt nhìn mấy người con gái, trán đột nhiên đau đớn, một số hình ảnh mơ hồ hiện lên nhưng khi nàng chưa kịp nắm bắt thì lại biến mất. Nàng trợn mắt ôm đầu, đến khi hoàn hồn thì đã bị bọn họ kéo đến giường, tiếp tục truyền dịch.

- Buông....

Minh Nguyệt khàn khàn nói định giãy dựa nhưng những y tá kia cực khỏe khiến Minh Nguyệt không thể động đậy, sau đó, một y tá trẻ lo lắng:

- Chết rồi, miệng vết thương chảy máu, mau cầm máu...

- Không xong rồi.

Một y tá khác lo lắng cầm lấy bông dè tay Minh Nguyệt lại, kéo quần áo nàng lên lộ ra mảng da thịt trắng như tuyết. Sau đó, cầm lấy một cái nhíp nhỏ ra một sợi chỉ vụn trên miệng vết thương nàng.

- Đau

Một cơn đau truyền tới khiến Minh Nguyệt không khỏi kêu lên. Nhưng thanh âm này vì cơ thể quá yếu ớt mà như có như không. Các y tá bận rộn không để ý đến vẻ mặt đau đớn của nàng, không hề tiêm thuốc gây tê mà xử lý miệng vết thương của nàng.

Có lẽ là vì quá mức đau đớn, có lẽ là vì quá mức mệt mỏi, sau khi băng bó lại miệng vết thương Minh Nguyệt thở dốc rồi chìm vào giấc ngủ. Nhưng vừa nhắm mắt lại lại có rất nhiều cảnh tượng hỗn loạn, cổ đại có mà hiện đại cũng có khiến nàng toát mồ hôi lạnh liên tục. Mà y tá theo dõi bên cạnh cũng toát mồ hôi đầy người.

- Tình huống bây giờ thế nào?

Y tá trẻ kia nhìn đôi môi không ngừng mấp máy của Minh Nguyệt. Vài lần muốn tiến lên nghe xem nàng nói gì nhưng lại chỉ có thể nghe được một từ yếu ớt, tựa như gọi một người tên là Hiên.

- Sóng điện não cho thấy cảm xúc của bệnh nhân rất kích động, giấc ngủ không sâu hơn nữa có thể gặp ác mộng

Y tá cao gần cầm bút nhanh chóng ghi lại rồi cầm nhiệt kế nhìn một lát, nhíu mày nói:

- Thật lạ, nhiệt độ cũng bình thường, cũng không phải nội thương sao cô ấy lại hôn mê đến một tuần rồi đột nhiên tỉnh lại? (thời hiện đại nên tổ để xưng hô kiểu hiện đại)

Y tá trẻ kia cũng kinh ngạc nhướng mày, lăm bầm lâu bầu:

- Đúng là rất kì quái. Hơn nữa nghe nói là lúc bác sĩ Ngự thanh minh lên núi Long Tích (xương rồng) tế tổ gặp được cô ấy. Một nữ nhân xinh đẹp như vậy chạy lên núi làm gì?

- Ai biết được?

Y tá kia buông nhiệt kế, cầm bút ghi lại tư liệu rồi đi lên trước một bước, có chút suy nghĩ nhìn về mặt Minh Nguyệt ngủ không an ổn, lại hơi ghen tỵ nói:

- Đúng là không công bằng, cùng là người sao cô ấy lại xinh đẹp như vậy? còn khiến cho bạch mã vương tử của viện ta, tỷ phú kiêm người đàn ông độc thân hoàng kim – bác sĩ Ngự tự tay mổ cho cô ấy.

- Nga!

Y tá trẻ trừng mắt nhìn, đột nhiên khanh khách cười lên, rồi sau đó cũng nhìn khuôn mặt tinh thuần khiến người ta đổ lệ kia, nói:

- Em nghĩ có lẽ cô gái này rất đặc biệt, cũng có thể là có quen biết với bác sĩ Ngự.

- Vì sao?

- Không vì sao cả, bởi vì khi nhìn cô ấy ánh mắt của bác sĩ Ngự có chút khác lạ.
- Khác lạ thế nào?
- Không biết, tóm lại chính là khác lạ.

Khi tỉnh lại, Minh Nguyệt đã thấy ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ. Nàng cố sức ngồi dậy, đúng lúc này cửa phòng đẩy ra, sau đó nàng nghe tiếng nam nhân trầm thấp:

- Tỉnh.

Giọng nói quen thuộc khiến Minh Nguyệt giật mình, nàng kinh ngạc trợn mắt nhìn nam tử cao lớn đứng ở cửa. Khi nhìn đến khuôn mặt hấn, lòng nàng mạnh mẽ co rút lại.

- Xin chào! Tôi là bác sĩ điều trị cho cô, Ngự Hạo.

Nam tử nhìn ánh mắt cảnh giác của Minh Nguyệt có chút hờn giận nhưng mày kiếm, giọng nói cứng ngắt tự giới thiệu. Sau đó, bước lên trước giường, ngồi xuống ghế nhìn những ghi chép tình hình bệnh nhân, lật hai trang rồi lại đặt lên bàn. Đôi mắt thâm u lộ ra cảm xúc khiến người ta không thể nắm bắt, nhìn thẳng Minh Nguyệt:

- Tiểu thư họ gì?

Mím môi, Minh Nguyệt vươn tay nhẹ bưng ngực mới có thể bình ổn lại sự chấn động này, thở dốc rồi mới suy yếu trả lời:

- Họ Thái

Rồi sau đó cúi đầu, có chút mất tự nhiên kéo kéo chăn bông, nhớ tới lời hai y tá nói chuyện trong lúc mê man, nghi hoặc hỏi:

- Là tiên sinh đã cứu ta?

Ngự Hạo nhíu mày kiếm, cười khẽ một tiếng nhưng cũng không đại biểu cho ý tứ gì. Hấn trong trẻo mà lạnh lùng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Minh Nguyệt, có chút lười nhác rồi dựa vào ghế, ngón tay đặt trên trán, không hề dao động nói:

- Đúng vậy! Nhưng Ngự gia chúng tôi suy nghĩ vài ngày cũng không nghĩ được vì sao tiểu thư lại xuất hiện gần phần mộ tổ tiên Ngự gia chúng ta, hơn nữa trên người còn bị thương, hôn mê bất tỉnh

Lời vừa nói ra, trái tim Minh Nguyệt như bị nhéo lấy, ngay cả tay cầm chăn bông cũng run lên. Mâu quang hơi động, khuôn mặt xinh đẹp không có một tia cảm xúc, rồi sau đó giống Ngự Hạo nhẹ cười ra tiếng. Tuy rằng nụ cười yếu ớt nhưng vẫn xinh đẹp khiến người ta ngưng thở. Mi dài nhẹ nâng, đôi mắt trong suốt, đen láy tựa như có thể hút hồn người nhìn Ngự Hạo lười nhác mà tao nhã như quý tộc phương Tây, nhẹ nhàng nói:

- Vô cùng cảm tạ bác sĩ Ngự cứu mạng, về phần vì sao tôi ở gần phần mộ tổ tiên Ngự gia té xỉu, tôi nghĩ với bác sĩ mà mới cũng không phải là điểm mấu chốt.

Ánh mắt Ngự Hạo hơi động nhưng vẫn cười khẽ, mâu quang gắt gao nhìn đôi mắt như nước khiến người ta hăm sâu của Minh Nguyệt, lười nhác cười nói:

- Thái tiểu thư quả thật rất hài hước. Nếu tôi không cứu được tiểu thư thì thật không thể biết Thái tiểu thư ngoài dung nhan nhìn đẹp còn có đôi mắt khiến người ta mê muội này.

Lời nói ái muội mang theo vài phần khiêu khích khiến Minh Nguyệt căng thẳng nhưng cũng không đáp lại, chỉ hơi nhếch môi rồi chậm rãi nằm xuống, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn mặt trời đỏ nhô lên phía đông kia, dần dần thất thần

Mà nam tử ngồi trên ghế vẫn lười nhác tựa vào ghế nhìn thần sắc Minh Nguyệt. Mâu quang thâm trầm ẩn dấu một loại cảm xúc không rõ cho đến khi y tá đem đồ ăn sáng vào phòng.

Trải qua ba ngày điều dưỡng, cơ thể Minh Nguyệt đã dần dần khôi phục, khuôn mặt vốn tái nhợt đã dần dần hồng nhuận. Cuối cùng, được y tá đồng ý, Minh Nguyệt đến phòng tắm tắm rửa. mà khi nàng cởi quần áo, đứng trước gương lớn kia mới biết trên người mình bị thương thành cái cái dạng gì

Mùa đông, trong phòng tắm lạnh như băng có chút sương mù nhưng không che dấu được đôi mắt của Minh Nguyệt. Nàng nhìn mình qua gương, trước ngực trái là một ấn kí như bị bỏng hình dáng như hoa hồng, sẹo mảy đen như dán trên da nàng, xấu xí khiến người buồn nôn,

Trong lòng Minh Nguyệt có một cảm giác quay cuồng không rõ, tuy rằng nàng không bao giờ để ý trên người mình sẽ có dấu vết gì nhưng vị trí vết thương này khiến nàng nhớ tới người kia. Nam tử tuần mỹ cũng có một ấn kí trên người.

Chớp mi, nàng không muốn nhìn mình trong gương. Khuôn mặt xinh đẹp kia vừa lạ vừa quen. Nàng từng vô số lần muốn trở lại thân thể này, nhưng giờ khắc này, nàng lại không muốn nhìn dung nhan xinh đẹp đã từng thuộc về mình.

Nước ấm dội trên da thịt lạnh băng, tiếng nước tung tóe khiến không khí lại càng dày đặc sương mù tựa như muốn bỏ đi đoạn trí nhớ mà mình sớm đã coi như trong mơ suốt bảy tháng đó. Nàng nhắm mắt lại, để nước ấm tràn lên mặt nàng, cọ rửa toàn thân.

Tắm rửa xong, Minh Nguyệt mặc áo ngủ ra khỏi phòng tắm, cầm chiếc khăn bông trắng lại khô tóc dài rồi đi đến phòng bệnh của mình. Đột nhiên thấy bên giường mình nhiều hơn một chiếc sô pha, trên sô pha là một nam tử đang đọc báo.

Minh Nguyệt giật mình, tay đang lau tóc lập tức cứng đờ nhưng Ngự Hạo thấy Minh Nguyệt xinh đẹp như vậy xuất hiện, đầu tiên là sửng sốt rồi lập tức lười nhác dựa vào sô pha, cười nói:

- Thái tiểu thư hôm nay đúng là hương diễm chiếu nhân (đẹp đến chói lọi)

Minh Nguyệt mặt đỏ lên, nhất thời có chút mất tự nhiên bước đến bên giường, xốc chăn bông chui đi vào, bọc lấy chính mình rồi mới không chút để ý nói:

- Bác sĩ Ngự hôm nay đáng lẽ đang nghỉ ngơi chứ. Sao lại rảnh rỗi đến bệnh viện thăm bệnh nhân.

Nói xong, quay mặt qua chỗ khác, không muốn đối mặt với nam tử có khuôn mặt giống với nam tử trong mơ kia, thậm chí là ánh mắt cũng tương đương

Ngự Hạo nhú mắt, mày kiếm cũng nhú chặt, khuôn mặt tuần mỹ có chút hờn giận, đôi mắt lạnh lùng nhìn Minh Nguyệt, hơi nhếch môi rồi sau đó đứng dậy, không hề nhìn Minh Nguyệt một cái, bước ra phòng bệnh

Tiếng đóng cửa vang lên, cùng với tiếng bước chân rời đi, mọi thứ dần dần bình tĩnh trở lại. Lúc này, Minh Nguyệt mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhắm mắt lại rồi chậm rãi ngồi dậy. Nàng nhìn chiếc sô pha đột nhiên xuất hiện, hơi mất tự nhiên xốc chăn lên, hai tay ôm lấy mình đi về phía cửa sổ, đột nhiên, trước mắt xuất hiện mấy bông tuyết trắng rơi xuống.

Nhưong mày nhìn trời, đúng là tuyết đang rơi đầy trời, Minh Nguyệt không khỏi nghĩ mình hoa mắt. Trên trời rõ ràng mặt trời còn đỏ rực như vậy sao có thể có tuyết rơi.

- Đẹp không?

Đột nhiên, một tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai nàng, sau đó, thân thể nàng bị vây quanh bởi một lồng ngực ấm áp.

Giật mình, trái tim Minh Nguyệt đột nhiên đập mạnh, suy nghĩ nhất thời có chút hoảng hốt, nàng vội xoay người, lại trông thấy một đôi đồng tử màu lam đang nhìn chính mình. Hơi thở của nàng cùng Ngự Hạo vừa vặn hòa vào nhau, hai thân thể gần kề.

Minh Nguyệt mở to đôi mắt trong suốt tinh thuần nhìn nam tử ôm nhìn. Đáy lòng cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ như một cơn ác mộng quay cuồng khiến nàng mê hoặc lại đau lòng, run rẩy vươn tay, muốn chạm vào gương mặt mình đã quen thuộc. Nhưng trong lòng đột nhiên đau đớn, trái tim run lên như là đột nhiên thanh tỉnh, mạnh mẽ đẩy Ngự Hạo ra.

Không khí như ngưng kết lại. Bởi vì quá bất ngờ khiến cả hai đều lảo đảo lùi về phía sau mấy bước. Minh Nguyệt dựa vào cửa sổ lạnh như băng, phía sau nàng mây đen dần che lấp mặt trời, dư quang tản ra phía sau nàng, tuyết trắng bay đầy trời.

Nàng tròn to hai mắt, kinh ngạc mà bối rối nhìn nam tử cứng đờ trước mắt. Bàn tay trắng nõn dần nắm chặt góc áo rồi rũ mắt hạ mi, nhếch môi hồng, có chút giận dữ nói:

- Cách chào hỏi của Ngự tiên sinh rất đặc biệt

Nói xong, mâu quang đã bình tĩnh lại nhường mi nhìn thẳng khuôn mặt tuấn mỹ đang cứng đờ kia.

Đôi mắt Ngự Hạo lạnh đi một chút, thân thể cứng đờ mang theo một hơi thở mãnh liệt đứng trước Minh Nguyệt. Hắn nhìn đôi mắt Minh Nguyệt có thể nháy mắt đã bình ổn được cơn sóng, cả người bị đẩy mà cứng đờ ở đó. Tay vốn ôm nàng lại dần dần nắm thành quyền, tiếng đốt ngón tay vang lên trong không khí lạnh lẽo, rồi sau đó, thân ảnh anh tuấn xoay người rời đi

Vì sao lại giống nhau như vậy, thậm chí đến cả bóng dáng,

Minh Nguyệt ngơ ngác nhìn cánh cửa bị người nổi giận mà sập mạnh kia. Bàn tay trắng nõn không tự giác nắm thành quyền đầu, đáy lòng kia lại tràn lên cảm giác đau đớn quen thuộc tựa như thủy triều tràn lan. Nhắm mắt muốn bình ổn lại sự đau đớn này nhưng trong đầu đột nhiên hiện ra những giọng nước mắt lạnh băng cùng tiếng rống giận như đâm thủng linh hồn:

- Minh Nguyệt, trầm hận người trầm hận người

93. Q.3 - Chương 94: Long Phượng Ngọc Bội (2)

Trăng không già theo người, trải qua vạn năm sương gió vẫn đẹp như trước.

Gió đêm, hương thơm mờ mờ, một khúc nhập vào hồn nhớ nhưng không yên, đem bụi trần còn vương quấy nhiễu giấc mộng đêm đông.

Gió bắc thét gào, hàn mai truyền đến hương thơm lành lạnh. Trăm hoa điêu linh, tuyết bay tán loạn.

Trong rừng mai, tiếng đàn dịu dặt cùng với mùi hương thanh u tràn ngập Ngự Hoa viên. Sâu bên trong, một thân ảnh màu trắng cô tịch ngồi ngay ngắn trước đàn cầm, ngón tay thon dài chạm lên dây đàn lạnh như băng lóe ra ngân quang kia nhưng cũng là ca không ra ca, khúc không ra khúc.

“Nhớ về những điều đau đớn đã qua, mùa hoa rụng trên núi tây, ánh trăng cô đơn dần tàn, chờ đợi thật lâu, những đêm dài, thân xác héo mòn...”

Thanh âm trầm thấp khàn khàn gần từng tiếng nỉ non, mười ngón tay rung động, hoa mai phiêu linh rơi xuống chiếc đàn. Chốc lát, dây đàn đứt, ngón tay nam tử xuất hiện vết máu đỏ tươi, theo ngón tay mà rơi xuống trường bào.

- Thì ra đánh đàn lại khó như vậy.

Ngự Hạo Thiên thấp giọng tự nói, rồi sau đó cũng nhẹ cười ra tiếng. Nhưng tiếng cười tựa như hoang mạc mà tĩnh mịch. Hắn nhìn rừng mai đã từng xuất hiện bóng dáng nàng cười khê, vẩy dài nguyệt sắc theo gió tung bay, tất cả tựa như mới ngày hôm qua.

Nếu, hắn không bỏ lỡ đoạn trí nhớ đó. Có lẽ hắn sẽ bởi vì áy náy mà cười người hắn từng cười với nàng – Mộ Tuyết. Nếu quả đúng như vậy, có phải nàng sẽ mỉm cười với hắn?

Nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên lần đầu gặp nàng cùng với tình cảnh khi biết nàng mang long tự. Ngày ấy, hắn như nổi điên chạy vào Ngự thư phòng. Hắn muốn biết vì sao hoàng huynh lại làm vậy. Nhưng khi hắn tâm hoảng ý loạn hỏi việc này là thật hay không, hoàng huynh lại mỉm cười nói với hắn:

- Muốn nàng lưu lại bên người cả đời.

Chậm rãi mở hai mắt. Ngự Hạo Thiên nhìn lên bầu trời đen như mực. Trông chưa sót nhớ lại những lời hoàng huynh nói khi ấy. Hắn biết, hoàng huynh là nam tử như thế nào. Cho dù là người khắp thiên hạ, các phi tần trong hậu cung cũng không ai biết được lòng hoàng huynh. Nhưng hắn lại biết, khi hoàng huynh 16 tuổi đã đến trước hoàng lăng lạnh như băng, đứng ngây ngốc trước bức họa Minh Nguyệt Quý phi do chính Thánh tổ hoàng đế vẽ.

Hắn nhớ mang máng mùa đông năm ấy cũng giống như mùa đông năm nay lạnh như băng, đầy trời tuyết bay. Trong hoàng cung, tiếng thanh la rộn rã, Đông quan của Thái tử treo đầy lụa đỏ, kiệu tân nương đẹp đẽ quý giá. Nhưng lúc bái đường, Thái tử lại mất tích

Lúc ấy hắn mới 14 tuổi, nghe thấy thái tử mất tích thì không tin, thậm chí nắm lấy long bào phụ hoàng chỉ vào bách quan đứng ngoài điện, lớn tiếng nói.

- Hoàng huynh luôn luôn tự chế thủ lễ, quyết sẽ không ở ngày đại hôn làm Thừa tướng đại nhân khó xử. Chắc chắn là có người mưu đồ gây rối, hãm hại thái tử, nói, các người đem thái tử giấu đi nơi nào

Hoàng huynh là một người luôn bình tĩnh tự chế. Thuở nhỏ, hắn cũng gặp qua rất nhiều chuyện không thể quên được. Hoàng huynh không thích cười. Nhưng tuần mỹ vô song đến ngay cả phụ hoàng cũng thường khen hắn cực giống Thánh tổ hoàng đế. Mà giống, không chỉ có khuôn mặt mà còn giống ở những thói quen thường ngày.

Ngày ấy, hắn cùng với bách quan tìm kiếm thái tử khắp hoàng cung. Đó là lần đầu tiên hắn cảm thấy sợ hãi như vậy. Cho nên ngày ấy hắn tìm kiếm rất vất vả nhưng đến nửa đêm cũng không tìm ra kết quả. Đến khi thị vệ giữ lăng cấp báo thì mọi người mới khiếp sợ chạy tới hoàng lăng. Mang về thái tử đã hôn mê bất tỉnh

Hắn cũng không biết hoàng huynh bị làm sao, bởi vì sau hôm đó hoàng huynh như thay đổi. Lạnh lùng hơn rất nhiều. Vì thế mẫu hậu liền bắt đầu răn dạy thái tử phi, tướng thái tử phi không có hầu hạ hoàng huynh chu đáo khiến hoàng huynh không vui. Nhưng hoàng huynh vẫn không để ý đến việc này. Cho đến khi phụ hoàng băng hà, thái tử đăng cơ được một ngày, hoàng huynh đột nhiên tự mình ra cung gặp Thiên kim Mộc Dung của tướng quân Mộc Thành Khí. Đến khi Như Nguyệt tiến cung, mọi người mới phát hiện hoàng huynh thật sự rất lạ.

Chỉ vì Mộc Dung năm đó tuy rằng mới mười lăm tuổi, nhưng giống hệt Minh Nguyệt quý phi của Thánh tổ. Sau đó, thái tử phi vốn nhận hết sự lạnh lùng, hôm nay cao cao tại thượng là Hoàng hậu Thiên triều lại càng bị lạnh lùng.

Tiếp theo, Thừa tướng vì muốn bổ cứu hoàng hậu thất sủng mà bắt bình, liền đem một nữ tử tư sắc bình thường nhưng tâm tư linh động Âu Dương Hồng Ngọc vào cung. Mà hoàng huynh lại cũng khâm điểm một nữ nhi của một huyện lệnh thất phẩm là Thượng Quan Uyển Nhi vào cung, lại đưa Thượng Quan Trung vốn tâm thường bất tài lên đến Tam phẩm hình bộ thượng thư, tặng gia tài vô số. Nhưng ai cũng không nghĩ tới, mỹ nhân đủ số tiến cung, Như Nguyệt lại được phong làm Quý phi, được ở trong Vị Ương điện, hàng đêm thừa ân, ngày ngày sủng ái. Các tần phi khác cũng chỉ cùng để vương gặp gỡ đúng một lần trong đêm đại hôn.

Nhưng là hắn thực sự biết được hoàng huynh trộm yêu thương Thánh tổ quý phi. Cũng là ba năm trước đây, lần đầu gặp Mộ Tuyết, ngày ấy là tiết Trùng dương, hắn cải trang đi lại trong thành. Cũng không ngờ ham chơi mà gặp tam tiểu thư của Mộ tướng quân là Mộ Tuyết ra ngoài du ngoạn. Sau khi hoàng hậu thất sủng, Mộ Thiết Vân cũng đem con gái mình là Mộ Từ hiến cho hoàng huynh, cũng được sắc phong phi vị. Thực phi là người xinh đẹp, tình tưởng bất kì nam nhân nào gặp gỡ nàng cũng không cầm lòng được. Nhưng không ngờ tất cả mọi chiêu số đều vô dụng với hoàng huynh. Dù bên ngoài, hoàng huynh lại tỏ vẻ thấp phẫn yêu thích Mộ Từ.

Khi đó Mộ Tuyết, khác hẳn Mộ Tuyết sau khi tiến cung, khi đó nàng đứng trên đường, mặt che khăn lụa, khiếp đảm nhìn đường cái tấp nập. Sau bị hắn đụng vào lại sợ đến ngất người, mà nha hoàn Tiêu Đồng bên người nàng lại nhanh chóng nói:

- Vị công tử này. Tiểu thư nhà chúng ta thân thể ngàn vàng nếu có làm sao, công tử không thể bồi thường được

Lúc đó Ngự Hạo Thiên vốn tưởng rằng sẽ bị lộ thân phận, nhưng khi nghe Tiêu Đồng chỉ trích một hồi thì phì cười. Hắn đường đường lại Tam vương gia đựng phải một thiên kim tiểu thư đại phủ, nói như thế nào thì cũng là họ được mở mắt. Vì thế hắn định nói thì lại nghe Tiêu Đồng nhỏ giọng nói với Mộ Tuyết:

- Tiểu thư, chúng ta trở về đi, mấy ngày nữa lão gia sẽ nhắc tới việc tiên hoàng khâm điển, nếu lại để xảy ra chuyện gì thì nô tỳ không biết phải nói thế nào.

Ngự Hạo Thiên sững sốt, hắn kinh ngạc nhìn nữ tử bộ dạng phục tùng trước mắt. Lúc này mới biết nàng là đệ nhất tài nữ đế đô, Tam thiên kim của Mộ Thiết Vân Mộ Tuyết. vết sẹo trên mặt nàng kia chính là dấu vết trên mặt Mộ Tuyết là gì. Ngự Hạo Thiên không khỏi run lên một chút, rồi sau đó nhìn nàng cười rồi quay đầu rời đi

Bởi vì ngày ấy là cải trang, cho nên chủ tớ Mộ Tuyết không phát hiện được thân phận thật của hắn nhưng hắn lại bị kinh hãi. Vội vã trở về hoàng cung, không thông báo đã xông vào Ngự thư phòng của đế vương. Không ngờ lại nhìn thấy hoàng huynh cầm một bức họa cực giống Thánh tổ quý phi mà nhìn đến si ngốc. Mà hắn, thoáng nhìn thấy mi tâm nữ tử trên bức họa có dấu chu sa thì ngây ngốc đứng trước cửa Thượng thư điện.

Hắn rõ ràng nhớ rõ vẻ mặt hoàng huynh lúc đó cùng với cách hoàng huynh vội vàng cất giấu bức họa. Như là mối tình đầu khi còn thiếu niên. Khuôn mặt vẫn lạnh lùng nhưng lại hơi ửng đỏ. Sau đó quay lưng về phía hắn, lạnh băng hỏi hắn đến làm gì. Mà hắn, cũng khiếp sợ nói không ra lời, chỉ kinh ngạc nhìn bức họa bị hoàng huynh gắt gao cầm chặt trong tay.

Sau, hắn nhớ không rõ, cũng quên mất là như thế nào nói chuyện Mộ Thiết Vân muốn đưa Mộ Tuyết vào cung cho hoàng huynh. Kỳ thật. Đối với Mộ Tuyết. Hoàng huynh là căm hận. Thậm chí là thống hận. Bởi vì từ khi còn rất nhỏ, mẫu phi của hoàng huynh đã sớm qua đời. Bà vì phát hiện phụ hoàng và mẫu thân Mộ Tuyết khi ấy là đệ nhất tài nữ đế đô tăng tị với nhau mà bị hãm hại, đẩy xuống ao sen mà chết.

Năm ấy, hoàng huynh cùng hắn đều rất nhỏ, nhưng khi ấy hoàng huynh lại đứng sau hoa viên nhìn thấy hết thấy. Lúc ấy, hắn thấy Hoa quý nhân bị đẩy xuống nước thì muốn đi gọi người nhưng không nghĩ rằng lại bị hoàng huynh giữ chặt. Hắn nhớ rõ lúc ấy hoàng huynh giữ chặt tay hắn đến nỗi gân xanh nổi lên, tay cũng run rẩy. Hoàng huynh cũng nhắc ẩn nhẫn sự thống khổ, run run nói với hắn:

- Hạo Thiên. Đừng đi. Nếu không chúng ta cũng sẽ chết.

Vì thế, hoàng huynh tránh sau giả sơn trở mặt nhìn mẫu phi giấy dựa rồi cuối cùng biến thành thi thể lạnh băng trong hoàng lăng. Nhưng là, hoàng huynh không hề nhỏ lệ. Ba tháng sau, giữa đại yến thiết đãi quần thần, phụ hoàng nói:

- Trẫm nghe nói, phu nhân Mộ tướng quân là tài nữ đệ nhất Bắc quốc. Như vậy, con gái sắp sinh cũng là nhân trung chi phượng (phượng trong loài người, không bằng nhân dịp vui về hôm nay, chỉ hôn cho Thái tử và nữ nhi trong bụng Mộ phu nhân có được không?

Lúc ấy hắn ngồi bên mẫu hậu kinh sợ, lập tức quay đầu nhìn thái tử, nhưng là phản ứng của hoàng huynh lại lạnh lùng làm cho hắn cả đời này đều không thể quên. Hoàng huynh lạnh lùng đạm mạc không có chút cảm xúc, lạnh lùng nhìn nữ tử kiêu mỹ bên cạnh Mộ Thiết Vân rồi cúi đầu nói với phụ hoàng:

- Nhi thần tạ ơn phụ hoàng

Lúc ấy, hắn ngây ngốc, chỉ ngơ ngác nhìn thần sắc hoàng huynh lạnh như băng, thật lâu không nói.

Đã quên mất chuyện Mộ phu nhân có thai như thế nào, tóm lại là việc thật lâu về sau. Hơn nữa hắn cùng với hoàng huynh cũng thường xuyên nhìn thấy Mộ phu nhân sẽ tiến cung vấn an Hoàng hậu rồi cùng phụ hoàng nói chuyện, thỉnh thoảng hai người ở trong Ngự thư phòng đến hơn một canh giờ. Nhưng khi đó hoàng huynh lại quá mức bình tĩnh, bình tĩnh làm cho hắn nghĩ đến, hắn đã quên mất Hoa quý nhân tử, dù sao sau khi Hoa quý nhân bị truyền “trượt chân rơi xuống nước qua đời” thì hoàng huynh vẫn ở bên mẫu hậu hắn. Mà hoàng huynh cũng quen đi theo mẫu hậu, dù sao, ba tuổi hoàng huynh đã bị phụ hoàng giao ấu hậu dạy dỗ

94. Q.3 - Chương 95: Long Phượng Ngọc Bội (3)

Gió lạnh thổi đến, hoa mai phiêu tán

Ngự Hạo Thiên ngửa đầu nhìn phía chân trời, ánh trăng vẫn đẹp như trước nhưng cảnh còn người mất, mím môi đứng dậy. Hắn không mục đích đi về phía ánh trăng trong rừng mai, gió lạnh thổi tới vết máu đã đông trên ngón tay. Bàn tay to chậm rãi nắm lại, dừng chân. Quay đầu nhìn về phía rừng kia, nơi đó nàng đã từng cười mà chạy đến, chuông bạc ở chân linh đang, vầy trắng dài tung bay trong gió.

Khóe miệng vô ý nổi lên nụ cười, nhớ rõ, lúc đó hắn nghĩ sau này mình sẽ thật sự hạnh phúc, cũng từng nghĩ mọi kế hoạch của mình đã là rất tốt, thậm chí số tấu cũng đã viết xong. Hắn nghĩ rằng lấy danh nghĩa nạp sườn phi mà cầu hoàng huynh ban cho nữ tử tự nhân là Tiêu Đồng gia (mời xem lại chương 7 Hoa mai lâm hải). Tuy rằng lúc ấy hắn cũng nghĩ nàng chỉ là tùy tiện nói đùa một cái tên mà thôi. Nhưng không ngờ rằng nàng lại là hoàng tẩu của mình..... Lần tế điện ấy đã phá hủy tất cả những suy nghĩ tốt đẹp của hắn,

Ý cười đọng lại trong gió lạnh như băng. Nơi nàng đã đứng kia lại thành khoảng không, tựa như sự trống rỗng trong lòng hắn bây giờ. Thật lâu, không thể chạm đến, không thể nhìn được nhưng vẫn chân thật tồn tại.

Năm Mộ Tuyết sáu tuổi, Mộ phu nhân đã qua đời mà chết. Nhưng có lẽ thật sự trời ca chiều cổ Mộ thị, khiến cho Mộ Tuyết còn nhỏ mà đã trở mã như phù dung tinh thuần, đôi mắt trong suốt thiên chân vô tà như sao sáng trên trời khiến ai thấy cũng yêu. Nhưng năm ấy, cô gái hồn nhiên này, trong một đêm khuya ngủ trong khuê phòng kêu lên một tiếng thê lương. Từ đó về sau, dung nhan khuynh thành không còn tồn tại.

Đêm đó, ánh trăng vẫn soi sáng như trước. Hắn nhìn ngọc trầm mẫu đơn hoàng huynh gặt gao nắm trong tay đứng ở trong phòng tối đen như mực. Đôi mắt như đầm nước sâu cất chứa một cảm xúc mà người ta không thể thấy rõ. Hoàng huynh đứng thẳng đó, vết máu trên ngọc trầm dính lên ngoại bào của hoàng huynh khiến cho hắn trông như ma quỷ.

Mộ Tuyết bưng mặt, vết máu tràn đầy chiếc giường trắng như tuyết. Nàng mở to mắt, hoảng sợ nhìn hoàng huynh, thân mình như thủy tinh sắp bị phá vỡ, run rẩy trong không khí. Đôi môi hồng đã dần tái nhợt nhưng hoàng huynh không để nàng hỏi bất kì điều gì, mở cửa sổ mà phi thân bay ra.

Mộ Tuyết sáu tuổi đã từng vào hoàng cung hai lần. làm gì có chuyện nàng không nhận ra đó là hoàng huynh? Khi đó hắn nghĩ Mộ Tuyết nhất định sẽ nói việc này cho Mộ Thiết Vân. Nhưng càng lúc càng lớn, cái tên Mộ Tuyết đã dần dần phai nhạt. Cho đến mấy năm trước, trong hội đèn lồng nguyên tiêu ở kinh thành, có một nữ tử vô cùng xấu xí nhưng lại đoán đúng được hết những câu đố. Thanh danh nàng vang dội, hắn và hoàng huynh mới lại nghe đến cái tên Mộ Tuyết này. Mà trùng dương năm đó, hắn cải trang lại gặp được cô gái sáu tuổi năm xưa.

Rũ mi, Ngự Hạo Thiên nắm chặt sáo trúc trong tay. Nhanh như vậy, hắn nhớ rõ năm đó khi hoàng huynh nghe đến cái tên này, vẻ mặt như vô cùng khó xử lại không muốn nhắc đến. Sau đó, ngày thứ hai, hắn cùng Mộ Tuyết gặp gỡ, mượn được cơ hội mà chiếm được phương tâm (tâm hồn đẹp) của nàng, rồi sau đó, hắn cùng hoàng huynh đứng trước cửa chùa gặp Mộ Tuyết.

Hắn không quên được ngày đó, Mộ Tuyết một thân tố khiết, thần sắc bất an đứng đợi trước chùa miếu. Nàng tựa như hoa sen thánh khiết, khiến trước mặt hắn như là một vật tinh thuần, Nhưng thần sắc khiếp sợ giống như đóa hoa chỉ cần chạm vào sẽ héo rụng. Khăn che mặt nhẹ nhẹ run, đứng trước mắt hắn lại lóe ra sự tự ti.

- Mộ tiểu thư thích hoa mai?

Ngự Hạo Thiên khóe mắt mỉm cười. Lần này nói chuyện với nhau, mặc dù không thể cảm nhận được nàng là nữ tử đa tài nhưng lại là lần đầu tiên nói chuyện với một nữ tử vui vẻ như thế, vì thế trong lòng hắn có mấy phần hảo cảm với nữ tử trước mắt.

Mộ Tuyết mím môi nhẹ cười, không hề tỏ vẻ tiểu thư khuê các. Nàng kéo váy đi xuống bậc thềm, cùng hắn sóng vai đi xuống đường, ôn nhu nói:

- Tam Vương gia hiểu lầm , Mộ Tuyết không chỉ yêu thích mai. Mà là yêu thích bách hoa, nhưng Mộ Tuyết sinh lúc hàn mai nở rộ. Cho nên thuở nhỏ, gia mẫu thêu rất nhiều khăn lụa hoa mai. Mà Mộ Tuyết vì nhớ mẫu thân mà đặc biệt yêu mai.

Ngự Hạo Thiên cười vui, cũng không nghĩ hoàng huynh đột nhiên xuất hiện. Hơn nữa hai mắt bình tĩnh nhìn Mộ Tuyết, rồi trầm thấp, lãnh đạm hỏi:

- Tại hạ mạo muội xin hỏi sinh nhật của Mộ tiểu thư

Lúc ấy, Mộ Tuyết ngây người, mà hần trở tay không kịp. Nhưng vẫn là Mộ Tuyết hoàn hồn trước, mặc dù có chút bực tức nhưng vẫn đoan trang thủ lễ, mềm nhẹ trả lời:

- Tiểu nữ sinh lúc mừng một, tháng chạp năm thứ 31 Hoàng Nguyệt quốc Thiên triều Lăng đế. Không biết công tử có gì chỉ giáo?

Đột nhiên, hoàng huynh như cứng đờ, mâu quang trầm xuống như đang tính kế gì đó. Càng như là không dám tin, rồi sau đó, sâu kín nói:

- Không có gì, chỉ vì sinh nhật của Mộ tiểu thư và một cố nhân của tại hạ quen biết khá giống (Bạn RED ơi, đây là một manh mối của câu hỏi chương trước của bạn)

Lúc ấy hần hơi nghi ngờ. Nghĩ lại trong hoàng cung, bất luận là triều thần, trưởng bối hay tần phi hậu cung đều không có ai sinh tháng chạp. Nhưng hần chỉ trầm tư không nói. Lại vô ý nhìn thoáng qua khăn lụa trong tay Mộ Tuyết lập tức nhớ lại bức họa trên tay hoàng huynh vẽ Minh Nguyệt quý phi: Tuyết bút ghi lại mừng một tháng chạp cũng chính là sinh nhật của Thánh Tổ Quý phi Tần thị Minh Nguyệt.

Sau đó, hoàng huynh cũng không bảo hần đưa đi gặp Mộ Tuyết nữa. Mà hần cũng không có chút tưởng niệm gì với nàng. Nhưng không ngờ, ba ngày sau, hạ nhân trong Vương phủ lại trình cho hần một bức họa tiên nặc danh, trên đề khoản chỉ viết hai chữ “tư quân”. Nét chữ xinh đẹp lộ rõ là của nữ tử thanh tú, ngưng ngưng. Nhưng hai chữ đó lại rất lớn mật. “tư quân”, hần không khỏi bật cười. không nghĩ nữ tử nhất gan lại vẽ ra hai chữ vi phạm nữ đức như vậy, nhưng trong lòng hần lại thêm mấy phần hảo cảm với nàng.

Ngày ấy, hần suy nghĩ hồi lâu sau, cũng không vội hỏi âm. Hần trình một tấu chương lên cho hoàng thượng. Nếu vị trí Tam vương phi không có người ngồi thì nữ nhân này cũng không phải là không tốt.

Viết xong tấu chương sau, hần rất tin tưởng hoàng huynh sẽ tứ hôn, dù sao nữ tử kia hoàng huynh vô cùng chán ghét, lại tìm mọi cách hại nàng. Nay nếu nàng thành thê tử của hần, ở lại vương phủ, vĩnh viễn không bước vào hoàng cung một bước chẳng phải là đẹp cả đôi đường. Vì thế, hần vui vẻ cầm chiếc khăn lụa đẹp do mẫu hậu ban tặng, đề bút viết xuống hai câu thơ, cất vào phong thư của nàng, dưới hai chữ “tư quân” kia hần viết thêm hai chữ “niệm khanh” (nhớ chàng, nhớ nàng)

Có lẽ là năm đó tuổi trẻ xúc động, có lẽ là thật sự không nhìn thấu tâm tư của hoàng huynh. Hần thật không ngờ, ngay hôm sau ngày hần trình tấu chương, bách quan đồng tấu Mộc Thành Khí mưu phản. Khi đó, hần chỉ nghĩ chuyện tứ hôn sẽ kéo dài vài ngày, dù sao cũng là Mộc thị có chuyện, hoàng huynh lại sủng ái Quý phi Như Nguyệt. Cho nên, chỉ có thể ở trong vương phủ chờ đợi. Nhưng hần không ngờ, biến cố lớn trong triều ngày đó, cũng là lúc vận mệnh hần biến chuyển.

Một ngày kia, mấy trăm người Mộc thị bị kéo đến Võ môn xử trảm. Nghe nói chỉ duy nhất Mộc Vân Mộc Như Tiên từ nhỏ đã lên núi bái sư là không bị chém vì Ngự Lâm quân không biết tìm nữ tử này ở đâu nên cũng bỏ qua.

Ngày đó, rất đáng sợ, hần suốt đêm chạy vào hoàng cung, không nghĩ vừa đến Huyền Vũ môn thì nghe thấy tin Mộc thị Quý phi Như Nguyệt bị truất quý phi vị, lại bị hoàng huynh ban uống “tàng hoa hồng” đuổi vào lãnh cung.

Lúc ấy, hần có thể nói là kinh hồn táng đờm, không thể tin được hoàng huynh lại xử trí nữ tử mình sủng ái như vậy, lại còn giống Minh Nguyệt Quý phi đến chín phần. Nhưng hần còn chưa đến Ngự Thư phòng đã bị mấy chục ám vệ ngăn lại, bị bắt uống một chén thuốc. Vì thế, sau khi mất trí nhớ, ba năm liền vẫn bị nhốt trong “Hồ tâm tiểu trúc”.

Mới mất trí nhớ, hần chỉ cảm thấy mê mang mà hoàng huynh cũng không hề ngăn cấm hần không được đi vào hậu cung hay cấm địa nào cho nên hần rất thư nhàn. Đôi lúc hần sẽ đi thăm hoàng hậu và vài vị tần phi, nhưng cứ lâu như thế lại cảm thấy phiền muộn. Nhưng một ngày nọ, lại thấy rất nhiều cao tăng đi vào Tẩm tâm cung, trên tay mỗi người là pháp khí mà họ không rõ.

Không biết vì sao, trong lòng hần thấy bối rối và bất an, vì thế liền sau người truyền Tần An lập tức đến gặp hần. Nhưng Tần An đến cũng không cho hần thêm được tin tức gì. Dù Tần An bình thường đi theo hoàng huynh nhưng chuyện hần biết được cũng không nhiều. Hơn nữa, hần vô cùng trung tâm, sẽ không đi dò đoán ý vua, mà cũng chính vì như thế mà Tần An mới có thể bên cạnh hoàng huynh hơn mười năm.

Manh mối bị đứt mà hần cũng thức thời không dám thăm dò. Nhưng sự bất an trong đầu càng lúc càng tăng. Sau mấy ngày, trong cung hình như tản ra ít lời đồn. Nhưng mấy ngày sau hần vô tình bị nhiệm phong hàn nên cũng không có tâm trí nào mà để ý. Dù sao hậu cung cũng là nơi thị phi, những lời đồn đại cũng không phải là trong yếu.

Nhưng sau đó, vô duyên vô cớ hần lại có thêm một Vương phi. Tuy rằng, hần không nhớ rõ chuyện đã xảy ra, nhưng công chúa này hần vẫn biết. Nàng vốn sẽ được gả cho hoàng huynh thành Quý phi nhưng hoàng huynh lại ban nàng ỉnh.

Trong đế đô vẫn nói lời đồn đại gì đó nhưng hần vì đột nhiên có thêm một thê tử này mà không buồn quan tâm. Hần là Thiên triều tam Vương gia, nhưng lại bị cấm cư ở Hồ Tâm tiểu trúc ở sâu trong Ngự hoa viên. Tuy rằng đây cũng là một tòa cung điện xa hoa nhưng lại là tòa cung điện u tĩnh nhất “Trường Khanh điện”, lại là nơi cấm cư của Vương gia bị mất trí nhớ, như thế có phải là hơi quái dị.

Hần vẫn muốn tìm một cơ hội hỏi hoàng huynh, nhưng hoàng huynh bận rộn chính vụ nhờ người nói lại với hần rằng hần ở ngoài cung bị người hãm hại mà mất trí nhớ. Nay ở lại ‘Trường Khanh cung’ để an tâm dưỡng bệnh, chờ Hoàng Thượng phải ám vệ tìm được phương thuốc giải thì sẽ trở về vương phủ. Vì thế hần tin, cứ yên bình ở trong rừng hoa mai ba năm.

Canh ba, tiếng thanh la vang lên. Ngự Hạo Thiên có chút mệt mỏi dựa lên lan can, truyện cũng rồi tung tất cả hiện lên trước mắt. Không ngờ khi quay đầu lại, giai nhân đã qua đời.

Mà nay, hần cũng đã biết những bí mật năm đó. Nhưng lại kinh hãi không muốn nhận tiếp nhận những thuyết quỷ thần kia. Thì ra, những cao tăng vào Tẩm tâm cung ba năm đó đúng là đến niệm kinh bày chú. Bởi lẽ, hoàng huynh tìm được một tờ giấy viết khoa đầu văn tứ màu vàng từ đời Thánh tổ để lại, nghe nói tờ giấy đó có thể gọi về người giải bùa chú trên người hoàng huynh. Mà hần thì vẫn không hề hay biết đó là lời nguyện rửa thế nào.

Mới đầu cảm thấy hoang đường, nhưng là khi hoàng huynh cho hần khôi phục trí nhớ, nhớ đến chuyện của Mộ Tuyết. Nhớ tới sau khi Mộ Tuyết vào cung không hề giống với nàng trước kia. Lúc này, hần thật sự tin cái gì gọi là thuyết chiêu hồn. Nhưng hần lại phát hiện Mộ Tuyết mà mình thật sự yêu lại không phải là Mộ Tuyết khi trước. Trong lòng lại đau đớn vô cùng, dù sao, Mộ Tuyết đã qua đời.

Hần như tự khuyên giải an ủi chính mình, có lẽ hoàng huynh nói là thật, nhưng vì sao sau khi Mộ Tuyết vào cung đã hơn ba tháng, bệnh của hoàng huynh vẫn không khỏi hần mà tinh thần mỗi ngày lại càng sa sút.

Hần chưa bao giờ thấy hoàng huynh như khi Mộ Tuyết rơi xuống vách núi, ngã vào đầm băng. Sinh mệnh của hoàng huynh như theo nàng mà đi mất. Cánh tay vốn nắm chặt tay nàng đã bị tứa đầy máu tươi nhưng hoàng huynh vẫn không nhúc nhích. Chỉ có một điều duy nhất khiến hần nghĩ hoàng huynh còn sống chính là nước mắt hoàng huynh tuôn rơi, cùng với một câu nói như từ đáy lòng mà nói ra:

- Trầm hận người. . . Minh Nguyệt. . . Trăm đời kiếp kiếp đều hận người

Hoàng huynh hận Mộ Tuyết, hận đến chính mình đứng ở vách núi như hòn Vọng thê, hận đến bệnh nặng hôn mê suốt mấy ngày nhưng trong cơn mê lại không ngừng gọi Minh Nguyệt, hận đến nửa đêm lại bừng tỉnh thức dậy.

Hận một người so với nhớ một người lại càng đau khổ. Giờ phút này, nhìn hoàng huynh tiêu tụy như vậy, hần rất cuộc có thể hiểu vì sao người ta nói tình yêu có thể khắc sâu đến “vì người ấy mà tiêu tụy khô héo”

Một nhánh cỏ tương tư, một giọt máu đào. Hai người hòa rượu cùng uống. Đây là truyền thuyết bách bộ toái tâm trong giang hồ. Là một loại tương tư nhưng không thành kết quả. Sẽ thành Hận độc được. Nghe nói, người uống rượu này sẽ không tự chủ được mà muốn tới gần người đưa rượu, cho dù ý chí kiên định cũng không thể rời xa 100 bước, nếu không sẽ bị đau tim đến chết, lại càng nhớ nhung. Cách giải duy nhất là dựa vào máu của người đó hoặc là hai người hoan ái.

Vì một nữ tử tâm cơ làm hậu cung đảo loạn, đến cả hoàng tử trong bụng cũng đem thành quân cờ mà hoàng huynh lại đau lòng như thế. Hoàng huynh đã dùng đến phương thức hèn mọn đó để giữ lại nàng, thậm chí làm cho nàng không hề phát hiện mà uống Hận độc được đó. Lại không tiếc mà lợi dụng Như Nguyệt vốn hết lòng yêu hấn để diễn vở “Bá vương biệt cơ”. Nhưng nữ tử kia sau khi uống rượu độc đó lại lựa chọn cách “sinh bất thành song, tử không phân thủ”. (đây là giải thích cho lần ban rượu độc)

Có lẽ đây là thứ mà nhà Phật gọi là Oan nghiệt

Trong Tẩm tâm cung, đèn đuốc hân ám, ba tháng trước một hồi tàn sát đầm máu đã tiêu tán đi. Nhưng từ đó về sau lại trở nên tịch liêu, u ám.

Tần công công nghe nghe thấy tiếng trống điểm canh ba, thất thần nhìn Trường sinh điện đã sớm tắt ánh nến, trong lòng không hiểu có cảm giác gì. Hoàng thượng có thật sự là đã ngủ?

Ba tháng, mỗi ngày đều như thế, ánh nến trong Trường sinh điện đã sớm tắt. Nhưng đến sáng hôm sau, khi hấn mang triều phục vào lại chỉ thấy Hoàng thượng nửa nằm trên long ỷ, ngơ ngác nhìn chần nệm đã bị Đức phi chặt đứt, trong tay nắm chặt ngọc trầm mẫu đơn rơi trong rừng mai hôm ấy. Tần An biết, đó là thứ trang sức duy nhất mà mẫu phi của Hoàng thượng lưu lại. Mà lúc Đức phi mang thai, Hoàng thượng lại đem cả chiếc lược ngà khắc phượng tự tay mình điêu khắc và ngọc trầm này cho Đức phi.

Nhẹ thở dài một hơi, Tần An không khỏi lắc lắc đầu, việc này đều đã trôi qua, có nhớ lại Đức phi cũng không trở về, nếu không..

Tần công công nghĩ đến thất thần. Đột nhiên chính hấn cũng cảm giác cô tịch rất nhiều. Đã ba tháng không nhìn thấy Tiêu Đồng và Lí công công, không nghĩ tới một hồi biến cố, người nên đi cũng đi mà không nên.... tất cả đều chết!

Đây là hậu cung, tựa hồ mãi mãi không thay đổi quy luật minh tranh ám đấu. Không có máu tươi tràn trề nhưng lại là một chiến trường vô cùng xa hoa. Âm mưu và tình yêu ở chốn này như chiếc võng của con nhện độc, những người bị cuốn vào ai cũng không tìm thấy đường thoát, chỉ có thể đến chết mới ngừng giãy dụa.

Nhắm mắt lại, Tần công công đi về phía trước hai bước, bỗng nhiên nghe được trong tẩm điện có tiếng nỉ non: “Minh Nguyệt” khiến hấn cứng đờ người. Muốn quay đầu lại nhưng trong lòng trầm xuống, thở dài, quay người bước đi.

Ba mươi ba tầng trời, cao nhất là Ly Hận (hận xa cách) điện

Bốn trăm bốn mươi bệnh, đau nhất cũng là bệnh tương tư.

95. Q.3 - Chương 96: Long Phượng Ngọc Bội (4)

Nửa đêm đèn đuốc tịch liêu, chỉ có ánh trăng trên cao, gió lạnh gào thét

(được cái rất lạ là trong truyện này, đêm nào mình cũng thấy trăng nhô cao, hình như chưa đêm nào không có trăng cả:))

Trong Trường sinh điện yên tĩnh, ánh trăng cô tịch hắt vào trong điện chiếu chút ánh sáng yếu ớt lên màn trướng, mùi hương lạnh lạnh tràn ngập khắp tẩm điện, lại càng thêm mấy phần trống rỗng....

Trăm giấc mộng quanh quẩn, nhẹ gọi vài tiếng, hỏi giai nhân có nguyện ý cùng nắm tay nhau đến suốt đời, nhưng phong ba nổi lên, chỉ còn lại khung cửa sổ lẻ bóng.

Trên long ý trước ngực án, một bóng dáng màu vàng nửa nằm, dung nhan tuấn mỹ dưới ánh trăng vẫn như xưa nhưng đôi mắt lại thêm sự phiền muộn và tối tăm. Trong cơn mơ, mày kiểng nhú chặt, đôi lúc khẽ cười tựa như giai nhân trong lòng, nghe tiếng yêu thương. Nhưng chỉ một lát lại bối rối mở bừng mắt. Đôi mắt nhìn đến cửa sổ lạnh băng, hơi đứng dậy, bước đến phía chiếc giường, hai tay vuốt ve thành giường rồi cả người như sụp xuống, ngồi ở mép giường,

‘Sinh bất thành song, tử không phân thủ. . .’

Tiếng nói mềm nhẹ, bi thương vẫn vang vọng bên tai, mắt lại hiện lên nụ cười vô hồn kia. Ngực đau như bị mũi tên xuyên thủng, Ngự Hạo Hiên không khỏi nắm chặt chiếc chăn bị nàng chặt đứt làm hai, gắt gao nhắm mắt.

Hận. . . Chỉ có một loại cảm xúc tàn sát bừa bãi trong lòng hắn hàng đêm, như là hắn đã uống hận được độc kia. Khi không tìm thấy được thân thể lạnh như băng mà lại ấm áp của nàng, hắn ở nơi đây, nơi đã lưu giữ những hình ảnh của nàng, một cái nhàn mày, một nụ cười... mỗi lần đau lòng đến không chịu nổi, hắn lại nguyện rửa...

Dung nhan tuấn mỹ mang theo sự đau đớn, giây dựa. Bàn tay to ôm lấy khối chăn đệm đã không còn nguyên vẹn, gắt gao ngửi lấy mùi hương nàng lưu lại. Mạnh mẽ đánh một quyền lên mép giường, giọng nói lạnh như băng mang theo sự run rẩy, ần ần mà rít gào:

- Minh Nguyệt, trầm hận ngươi. . . Trầm hận ngươi. . .

“Minh Nguyệt. . . Trầm hận ngươi. . . Trầm hận ngươi. . .”

Một tiếng rống giận ần ần như là xuyên qua thời không mà vang vọng đến tai Minh Nguyệt, tràn ngập trong đầu nàng như là tia chớp xẹt qua không trung mà đâm thẳng trái tim nàng. Nơi vết thương vốn đã đau đớn không thôi lại thêm một vết sẹo mới.

Hận. . . Trong lúc ngủ mơ, Minh Nguyệt nhú chặt mày, từ từ thở dốc rồi nhanh chóng mở bừng mắt, đột nhiên ngồi dậy nắm chặt chăn bông, trong lòng run rẩy không ngừng. Nhưng khi nhìn mọi thứ trước mắt nàng lại nhắm mắt lại. Không rõ trong lòng mình là may mắn hay mất mát.

Bàn tay trắng nõn nhẹ lau đi tầng mồ hôi trên trán, Minh Nguyệt bật cười mở mắt. Thời không đã qua đi, cũng đã là mấy đời mấy kiếp. Lúc trước đã sớm quyết tâm không hận thì nay sao còn mơ thấy. Nàng quay đầu nhìn trời rạng sáng, tuyết tung bay. Rũ mi muốn ngủ lại nhưng bên tai lại vang lên tiếng chuông kì quái...

Minh Nguyệt cả kinh, lúc này mới phát hiện điện thoại nội tuyến của bệnh viện. Chần chừ một lúc nàng mới nhắc máy, nhưng còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng nói trầm thấp khàn khàn đầy quen thuộc:

- Tỉnh?

- Anh nhớ em...

Bên đầu kia, tiếng của người đàn ông đột nhiên thấp xuống, hơn nữa mang theo sự khàn khàn như đã thức trắng một đêm. Nhưng thấy Minh Nguyệt im lặng thì vội vã nói tiếp:

- Anh.... ý anh là ngày mai ở Phòng triển lãm văn hóa Ngự thị sẽ mở một cuộc triển lãm về Hoài Nguyệt Thiên triều văn vật, anh muốn mời em cùng đi...

Hoài nguyệt Thiên triều văn vật? Minh Nguyệt nắm chặt điện thoại, có chút không xác định nói:

- Anh.... bác sĩ Ngự, anh nên biết ở mấy ngàn năm lịch sử Trung quốc căn bản không hề có cái gì là Hoài Nguyệt quốc cả. Nếu lần này anh mở triển lãm này không phải làm chi giới học giả tranh luận sao?

Trung Quốc xác thực đất rộng của nhiều. Người Trung Nguyên đã sớm ghi nhận bánh xe lịch sử quay : Đường, Tống, Nguyên, Minh , Thanh, dân quốc.... đó là điều không đổi. Nếu Hoài Nguyệt chỉ là một nước nhỏ thì không tính nhưng đó là một nước lịch sử huy hoàng, đại quốc lừng lẫy trên vũ đài chính trị. Một khi xuất hiện trong mắt người đời thì chỉ sợ lịch sử lại bị thay đổi...

Ngự Hạo sợ run một chút. Như có chút suy nghĩ trầm tư một hồi. Nhưng vô tình hỏi một câu:

- Vì sao em lại quan tâm chuyện này như thế?

Đúng vậy, nàng nói rất đúng, nhưng là hẳn muốn người đời biết, trong lịch sử còn từng có một đế quốc mạnh hơn Tần, phồn hoa hơn Đường, li kì hơn Chiến quốc đã bị vùi lấp mấy nghìn năm lịch sử, đó mới là nguồn gốc chân chính của văn hóa...

Minh Nguyệt hơi mím môi, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì nhưng trong đầu lại hiện ra sự thị phi này. Sau đó, nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sâu kín nói:

- Bởi vì....có lẽ nó đã tự lựa chọn yên lặng, nó không muốn cho hậu nhân đoán vương quốc phồn hoa đó đã từng phát sinh cái gì, lại càng không muốn hậu nhân đoán người nằm trong quan tài kia đã từng sống như thế nào....

Nếu, khi đó nàng cũng trở thành xác trong lăng mộ, nàng sẽ không muốn để người đời ghi lại về nàng, nghiên cứu cuộc đời nàng, đánh giá đời nàng....

Ngự Hạo nhướn mày, đột nhiên cảm giác nữ tử kia đã không còn để ý đến điện thoại nữa, hẳn muốn hỏi cái gì nhưng lại không biết hỏi từ đâu. Sau đó, đột nhiên cười nói:

- Minh Nguyệt, em biết không? Hoài Nguyệt quốc có một quý phi và một hoàng hậu đều tên là Minh Nguyệt, chỉ là khác họ thôi. Em nói....chúng ta... có phải là duyên phận không?

Trái tim như cứng lại, Minh Nguyệt cảm giác lòng mình run rẩy, trợn to mắt, bất tri bất giác nắm chặt chân bông. Một Quý phi và một hoàng hậu? Chẳng lẽ.... Nàng mắt tự nhiên đáp lại:

- Thật không? Thực khéo. . .

Bên kia, nam tử trầm thấp cười như là một mối, khe thở dài rồi nói:

- ừm. Là Quý phi của Thánh tổ Ngự Húc và Hoàng hậu của Hiên đế Ngự Hạo Hiên....

Hoàng hậu của Hiên đế.... Minh Nguyệt kinh sợ, điện thoại trên tay rơi xuống đất.

Mùa đông ở Nam Kinh. Một trận tuyết phủ kín diện mạo vốn có khiến thành phố trở nên tinh thuần. Minh Nguyệt mặc áo choàng đen một mình bước trên đường, hôm nay nàng đã làm xong các loại kiểm tra, đã xuất viện...

Liếc nhìn xung quanh, vẫn là dãy phố cũ này chẳng hề thay đổi. Miếu Khổng phu tử ở bên đầu bên kia. Kia chính là cửa hàng châu báu quen thuộc. Nàng hít một ngụm khí lạnh, Minh Nguyệt đi lên phía trước, giày da trên tiếng phát ra tiếng vang vẫn như mùa đông năm ngoái. Nhưng lúc này nàng lại dừng lại, quay đầu nhìn dấu chân mình. Có cảm giác giật mình...

- Thái tiểu thư, đã lâu không tới

Vừa thấy Minh Nguyệt, ông chủ vẻ mặt tươi cười bước lên nghênh đón, đưa nàng vào cửa hàng xa hoa kia rồi cười nói:

- Lần này có bảo bối gì? Cô không biết, đôi hoa tai phỉ thúy tuần trước cô mang đến bán được hai trăm vạn kìa ha ha. Nào đâu là phần của cô. 180 vạn, không thiếu xu nào....

Nói xong đẩy ra một tấm chi phiếu đến trước mặt nàng.

Minh Nguyệt nhìn liếc con số lớn trước mắt, thản nhiên mỉm cười cầm lấy nhét vào ví, cười khẽ nói:

- Đi đêm lắm có ngày gặp ma. Ông chủ Hồ, giao dịch của chúng ta đừng ở đây đi.

Nói xong cũng không thèm quay đầu mà đi thẳng ra ngoài.

Ông chủ Hồ ngậy ngẩn người vội vàng đuổi theo đi, nhưng là liên tục gọi vài tiếng, Minh Nguyệt cũng không quay đầu, không bao lâu, bóng dáng màu đen kia đã biến mất trong thế giới tuyết trắng, chỉ để lại dấu chân nhợt nhạt...

- Thái tiểu thư hình như có gì đó khác lạ

Một nhân viên cửa hàng đi tới, nhìn dấu chân nghi hoặc nói.

Đi đêm lắm có ngày gặp ma... Ông chủ Hồ sờ sờ cằm. Những lời này bọn họ thường xuyên nghe cũng không ít người bị câu nói này ứng nghiệm mà dừng tay, chẳng lẽ.... Ông chủ Hồ gật gật đầu, tựa như chắc chắn với suy đoán của mình, quay lại nói với nhân viên đang ngăn người:

- Làm việc đi, ngại ra cái gì...

Nói xong, đi vào trong tiệm...

Tám giờ sáng, trạm Đông giao, xe điện ngầm số 8.

Minh Nguyệt lặng im ngồi trên xe điện ngầm, hai tay cầm ví, boot da đen cao cổ làm nổi bật đôi chân dài thon thả. Nàng tháo một chiếc găng tay, cầm lấy chiếc di động đang kêu trong ví, nhìn dãy số vừa quen vừa lạ kia, vừa nghe đã thấy đối phương gọi:

- Minh Nguyệt....

Nhìn đồng hồ lục bảo thạch trên cổ tay, nàng lạnh lùng nhưng nhu hòa nói:

- Em đang ngồi tàu điện ngầm, ba phút nữa sẽ đến phòng triển lãm dưới lòng đất của anh....

Nam tử bên kia nhẹ cười, mang theo mấy phần ôn nhu:

- Anh không nghĩ em sẽ chủ động gọi điện, Minh Nguyệt, hôm nay anh rất bất ngờ...

Ánh mắt hơi ám một chút, mắt tự nhiên vuốt vuốt tóc dài, mím môi cười, nói luôn:

- Đứng ở cửa chờ em, em muốn nhìn những văn vật không bị trộm....

Nói xong, nàng tắt máy, phiền chán day day thái dương.

Câu nói “hoàng hậu của Hiên đến Ngự Hạo Hiên” cứ lớn vồn trong đầu nàng. Đến cuối cùng, nữ tử đó là ai? Nếu một hồi xuyên qua không phải là giấc mộng, nàng nhớ rõ Ngự Hạo Hiên yêu nhất là Như Nguyệt, hẳn vì Như Nguyệt mà bày ra một thế cờ, lừa dối nàng, cuối cùng bức nàng uống rượu độc...

Đầu không hiểu vì sao đau đớn, hít thở không thông. Có lẽ, nàng chưa bao giờ thất bại lại liên tiếp hai lần thua trên tay một người đàn ông, không cam lòng, một lần trộm mộ, vô tình xuyên không...

Hít thật sâu, khi tàu điện ngầm dừng lại, nàng đi lên phía trước, đang chuẩn bị chạy đi lại bị đung vào một lồng ngực ấm áp. Sau đó, nghe được tiếng cười trầm thấp, sủng nịnh

- Có bị đau không...

96. Q.3 - Chương 97: Yêu Hận Rối Rắm (1)

Ngạc nhiên, Minh Nguyệt cứng đờ người, khẽ vuốt mũi mình, gương mặt cười yếu ớt nhưng không nhìn thẳng vào nắm hân. Nàng hơi mất tự nhiên lùi về phía sau vài bước, nhìn quanh mình dần vắng vẻ hời:

- Phòng triển lãm ở đâu?

Ngự Hạo thấy Minh Nguyệt cố ý xa cách, khuôn mặt vốn đang mỉm cười nhất thời trầm xuống, nhượng mày kiếm, cầm tay Minh Nguyệt, trầm thấp nói:

- Đi thôi, hôm nay không có ai đến chỉ có hai chúng ta...

Rồi sau đó không đợi Minh Nguyệt cự tuyệt, đã kéo tay nàng như một đôi tình lữ vào thang máy, lên tầng một của nhà xe điện ngầm rồi đến một quảng trường thật lớn....

- Đây là....

- Đây vốn là một phần của cung đình cổ đại, ở một ngàn năm trước bị chôn vùi trong lòng đất, lúc ấy nơi này bị khai quật quả thật khiến không ít giới học giả chấn kinh. Nhưng vì lợi ích của gia tộc, cha anh phong tỏa hết tin tức. Sau này đầu tư phát triển hệ thống tàu điện ngầm ở Nam Kinh để thuận tiện tu sửa nơi này thành bảo tàng...

Ngự Hạo hơi thất thần nhìn bốn cây trụ đá của tòa nhà, cười nói với Minh Nguyệt:

- Nhìn thấy phù chú khắc trên kia không? Nghe nói đó là Hiên đế vì để tìm lại Minh Nguyệt hoàng hậu mà đã mời hơn trăm vị cao tăng tự tay mài khắc ra. Sách cổ ghi lại, Hiên đế tìm trong ba năm, mỗi đêm đều ở tấm điện tự tay điêu khắc. Rồi sau đó dùng vàng ròng trám vào bốn cây cột này...

Lòng Minh Nguyệt đột nhiên cứng lại, nhướng mày nhìn lên. Nhìn trên đỉnh cột đá có nam vàng hoa mỹ, đầu không hiểu sao hơi choáng váng, có cảm giác mơ hồ khó nói khiến nàng phải vịn vào Ngự Hạo

- Làm sao vậy?

Thấy Minh Nguyệt không ổn, Ngự Hạo vội ôm lấy nàng. Không ngờ người nàng lạnh như băng, mày kiếm nhướng lên nghĩ nàng bị lạnh lên đỡ nàng đi đến phía cửa. Tay ấn lên hệ thống cửa mở, một căn phòng khác mở ra, tít một tiếng, một khối khí ẩm thổi đến....

- Mau vào. . .”

Ngự Hạo nhẹ ôm eo Minh Nguyệt đỡ nàng vào đại sảnh, dùng chân vuốt tóc nàng. Khấn tương hồi:

- Sao rồi? cảm thấy không thoải mái ở đâu?

Minh Nguyệt khẽ bưng trán, cảm giác vẫn choáng váng nhưng cũng khá lên nhiều. Nàng từ từ mở mắt, nhìn các vật triển lãm bày trong tủ kính này, những kim sức ngọc khí (đồ trang sức vàng ngọc) quen thuộc này lại ngây người, cứng đờ, không tự chủ được mà tiến đến gần....

- Đây là tử kim cửu phương y (ghế khắc chín con phương), là ngai vàng của hoàng hậu. Nhưng ngai vàng này là từ thời Hiên đế mới có, là lúc lấy Minh Nguyệt Hoàng hậu mà đúc thành. Lưng ghế có mặt trăng làm bằng bạch ngọc....

Ngự Hạo nhìn Minh Nguyệt thất thần mà nhíu mày. Không hiểu vì sao hần hơi hối hận khi đưa Minh Nguyệt đến đây.

- Hiên đế. . .

Minh Nguyệt nhẹ nói. Vì sao lại là hần? Nàng đi về phía chiếc ghế, quả thấy được ở giữa là một khối bạch ngọc trong suốt hình mặt trăng, bạch ngọc thuần sắc tỏa sáng dưới ánh đèn khiến người thấy là yêu mến...

Ngự Hạo nhìn Minh Nguyệt đang nhíu mày, trong lòng đột nhiên thấy phiền chán. Hần hai tay đúc túi quần đi đến bên Minh Nguyệt, theo tầm mắt Minh Nguyệt nhìn phiến bạch ngọc kia, đột nhiên vươn tay kéo Minh Nguyệt ra ngoài.

Minh Nguyệt hoàn hồn, nhưng người cũng đã bị kéo đến cửa, nàng quýnh lên, gạt tay hần, thở dốc nói:

- Anh làm cái gì?

Làm cái gì? Ngự Hạo quay lưng về phía Minh Nguyệt, nhắm mắt, rồi sau đó xoay người nhìn nàng mang theo vài tia tức giận lại phiền chán không biết giải thích tâm tình của mình thế nào. Hần tiến lên cầm hai bả vai Minh Nguyệt, lo lắng cùng sự khủng hoảng khó nói:

- Minh Nguyệt, xin lỗi.... Nhưng là, nhưng là anh cũng không biết vì sao. Anh cảm thấy như em có thể biến mất tại đây bất cứ lúc nào...

Tim rung mình, Minh Nguyệt trợn to mắt rồi hơi mất tự nhiên gạt tay hần ra, xấu hổ nói:

- Anh đang nói bày bạ gì thế. . .

Ngự Hạo nhắm mắt, đột nhiên kéo Minh Nguyệt vào lòng mình, găt gao ôm không cho Minh Nguyệt giãy dụa, đặt cằm mình lên trán nàng, khàn khàn nói:

- Minh Nguyệt, ở lại bên cạnh anh....

Giật mình kinh ngạc, Minh Nguyệt cuống quýt giãy dụa, nhưng Ngự Hạo ôm càng chặt, cánh tay khỏe mạnh găt gao ôm lưng nàng, bực môi lạnh băng hôn lên trán nàng như không buông tha Minh Nguyệt. Hần hôn lên môi nàng, cắn nuốt sự ngọt ngào của nàng, nụ hôn kia tựa như muốn nàng tiến nhập vào thân thể hần.

Trong lòng Minh Nguyệt rối loạn, tay nàng nắm chặt thành quyền, dùng sức kháng cự Ngự Hạo. Nhưng thế nào cũng không chống lại được hắn, nàng trợn tròn mắt. Nhìn nam tử có nét tương tự Ngự Hạo Hiên kia, tim đập mạnh, vừa định vận khí đẩy hắn ra thì nghe được một tiếng thủy tinh vỡ...

Ngự Hạo cũng bị tiếng vang này đánh thức khỏi cơn ý loạn tình mê. Hắn hỗn hển buông Minh Nguyệt ra nhưng không để ý tiếng động khi này đến từ đâu. Đôi mắt thâm u lẳng lặng nhìn Minh Nguyệt hơi tức giận, khóe miệng khẽ cười, giọng nói khàn khàn mê người:

- Minh Nguyệt, anh rất thích em...

Rất thích, lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã không kiềm chế được mà tới gần, mang nàng về nhà, tự mình chữa trị cho nàng. Thậm chí đưa nàng vào cuộc sống của mình, muốn nàng biết hết thấy về mình, cho dù biết người con gái xinh đẹp này rất khác thường nhưng hắn không tự chủ được mà thích nàng....

Thích. . . Minh Nguyệt mím môi đẩy hắn ra, bàn tay mảnh khảnh bưng miệng mình. Vì sao, vì sao cũng bá đạo không thể nói lí như vậy, đôi mắt thâm u như nhau.... Nhắm mắt lại, Minh Nguyệt quay người không nhìn hắn, lãnh đạm nói:

- Trước kia hắn anh cũng có rất nhiều nữ nhân chứ...

Có lẽ điểm này cũng giống nhau.

Ngự Hạo giật mình. Lập tức cả người đều hoảng lên, hắn như muốn giải thích nhưng không thể nào nói rõ, vì thế, bất an, lo lắng nói:

- Anh... anh chỉ hôn em...

Quả thực hắn đã có rất nhiều phụ nữ, nhiều đến nỗi hắn không nhớ rõ tên bọn họ...

Minh Nguyệt cúi hạ mí mắt, khóe miệng hơi cười lạnh. Thì ra có một số thứ, dù qua ba ngàn năm nhưng cũng không thay đổi. Nhưng là, bây giờ hắn muốn lợi dụng mình để đạt được điều gì? Cười yếu ớt. Quay đầu, mâu quang trong trẻo mà lạnh lùng nhìn về mặt Ngự Hạo vô thức. Đôi mi thanh tú hơi động, bàn tay trắng nõn nhẹ vuốt tóc, cười châm chọc:

- Bác sĩ Ngự là muốn bàn về phí chữa trị? Nếu vậy, tôi đã thanh toán 10 vạn tiền viện phí cách đây một giờ...

Thất thần, Ngự Hạo không dám tin nhìn Minh Nguyệt lạnh lùng như vậy. Hắn muốn giải thích thì đã thấy Minh Nguyệt đi lên phía trước, đến chỗ thủy tinh bị vỡ kia, cầm lấy ngọc bội long phượng ở bên trong ra, không thèm nhìn hắn nói:

- Hôm nay ở đây chỉ có mình tôi là khách, cho nên tổn hại này để tôi bồi thường...

Nói xong gơ đôi ngọc bội lên nhìn, không thèm để ý Ngự Hạo đang xanh mét mặt. Nàng lấy trong ví một tấm chi phiếu đặt lên một ngăn thủy tinh. Một trăm tám mươi vạn mua một tủ kính, hắn là đủ chứ.

- Em...

Sắc mặt Ngự Hạo xấu vô cùng, bạc môi mím chặt, cả người tản ra sự giận dữ, sau đó nắm chặt tay. Hắn đi về phía Minh Nguyệt, lúc Minh Nguyệt chưa kịp né thì đã nắm chặt cổ tay nàng, ẩn nhẫn sự tức giận nói:

- Em có ý gì?

Vì sao khi trước lại cười với hắn mà bây giờ... chẳng lẽ vì trước kia hắn từng có nhiều phụ nữ sao?

- Ý của tôi là, Bác sĩ Ngự muốn gì từ tôi?

Minh Nguyệt cũng không thèm nhìn Ngự Hạo, dùng sức gạt tay hắn ra lại phát hiện hắn dùng sức quá mạnh khiến nàng như ngạt thở. Nâng mắt nhìn hắn, nàng hơi nhíu mi, có chút không kiên nhẫn:

- Buông ra, cuối cùng anh muốn gì? Nếu có chuyện gì cần giúp Ngự tiên sinh chỉ cần lấy mấy chữ “ơn cứu mạng” ra tạo áp lực là được rồi. Không cần miễn cưỡng bản thân nói thích tôi...

Xem ra, nam nhân Ngự gia quả thật có truyền thống này...

Ngự Hạo chán nản, hấn cầm tay nàng, dùng sức mạnh đến nỗi như sắp bẻ gãy tay nàng. Ngực phập phồng không ngừng tỏ rõ sự phẫn nộ của hấn. Nhếch môi mỏng, đôi mắt xanh tương tự như người đó, trừ hơi thở.... Minh Nguyệt nhắm mắt ngăn mình nhìn hấn. Tính quật cường khiến nàng không muốn cầu xin. Hồi lâu, chỉ nghe thấy tiếng nói như bùng nổ sự tức giận:

- Minh Nguyệt. Đừng ép anh..

Mi dài kích động, lạnh lùng trong trẻo nhìn hấn tức giận và ấn nhấn. Thần sắc thờ ơ khiến Ngự Hạo thấy lòng mình như bị chém một đao. Cho tới bây giờ, trái tim hấn chưa bao giờ đau đớn như thế, áp lực trong lòng đến khủng hoảng. Lửa giận trong mắt hấn như bùng cháy, một tay ôm chặt lưng Minh Nguyệt, gầm nhẹ nói:

- Em là của anh...

Sau đó, khi Minh Nguyệt khiếp sợ thì ôm chặt nàng vào lòng, như là nỗi điên mà xé rách quần áo nàng, hỗn loạn nói:

- Em là của anh, bất kể thế nào em cũng là của anh....

Minh Nguyệt kinh sợ, nàng hầu như không cần suy nghĩ liền tát Ngự Hạo một bạt tai, sau đó, ba một tiếng, ngọc bội trong tay Minh Nguyệt rơi xuống đất, vỡ thành hai mảnh...

Thời gian, như là ngưng đọng ở giờ khắc này. Không ai để ý tới cái gì bị nát. Ngự Hạo khó tin nhìn Minh Nguyệt cũng đang kinh ngạc, trong lòng như bị xé rách, ngay cả thở cũng thấy đau:

- Xin lỗi....

Minh Nguyệt có chút thất thần nói khẽ. Có lẽ là không thể nhìn ánh mắt quen thuộc mà lại đau lòng của Ngự Hạo kia, nàng rút tay về, cúi mắt nhìn ngọc bội bị rơi xuống. Nhưng vừa nhìn nàng như bị kinh hãi lui về phía sau...

- Minh Nguyệt. . .

Ngự Hạo kinh hãi nhìn thân mình Minh Nguyệt dần bay về giữa không trung. Nguyên bản quần áo màu đen nháy mắt đã biến thành váy dài nguyệt sắc. Tóc dài rối tung cũng búi lên gọn gàng, xinh đẹp. Thất lưng lại đeo khối phượng bội vốn vừa bị vỡ nát kia. Ngự Hạo đau đớn trong lòng, muốn giữ nàng lại, nhưng không ngờ vừa chạm vào Minh Nguyệt lại giống như là một khối không khí, hóa thành đám không khí hồng nhạt, bay lượn khắp tòa nhà. Sau đó, dừng ở một bức họa cuộn tròn. Bức họa tự động mở ra.

Trên bức họa, một nữ tử xinh đẹp vô cùng mặc váy dài huyền sắc ngồi trong đình hoa lệ nhìn cánh hoa mai phiêu tán trên mặt hồ. Phía sau nàng, một nam tử anh tuấn mặc hoàng bào, đôi mắt phiền muộn nhìn nữ tử, không dám tiến lên mà cũng không muốn rời đi.

Ngự Hạo ngơ ngác nhìn bức họa, thật lâu cứ đứng đó như không khí trong cơ thể bị hút ra, quên mất cái gì là hô hấp, rồi sau đó, thống khổ nhắm mắt lại. . .

Thời không mây mù, không khí lạnh như băng, tiếng người ồn ào, tiếng tăng lữ không ngừng niệm rửa cùng với những thân ảnh hỗn tạp trước mắt. Minh Nguyệt vô lực mở mắt lại không hề nhìn rõ thứ gì. Cho đến khi một bàn tay lạnh như băng, run run sờ trán nàng thì nàng mới thanh tỉnh lại một chút, nhưng nghe những tiếng nói hỗn loạn kia lại một mỗi ngủ....

Ở nơi nào. . . Minh Nguyệt như đứng giữa sương mù trong những giấc mơ. Nàng nhìn xung quanh nhưng lại không thể bước lấy một bước. Nàng mở to mắt nhìn xung quanh, người như chạm vào khối sắt lạnh như băng thì hơi run sợ, đưa tay về phía trước xem nó là cái gì. Nhưng lúc này, sương mù lại dần dần tán đi, rồi sau đó nàng mới ngạc nhiên phát hiện mình đang ở trong một chiếc lồng bằng vàng. Mặc bộ váy nguyệt sắc mà mình thích nhất khi xưa...

Giật mình, trong lòng bối rối. Minh Nguyệt chạm đến mái tóc mình lại phát hiện mái tóc vốn mềm mại xõa dài khi này đã búi thành búi xinh đẹp, gọn gàng. Ngón tay run lên, Minh Nguyệt như bị quán quanh sự nguyên rửa. Nàng đứng yên nơi đó, một lúc sau mới run rẩy chạm vào song sắt lạnh băng, nhắm mắt lại như đợi chờ cơn ác mộng này biến mất...

Làm sao có thể lại gặp ác mộng như vậy, Minh Nguyệt không khỏi có chút đau đầu, rõ ràng đã đến thời hiện đại kia, vì sao cảnh trong mơ lại thành thế này?

- Đây là lồng vàng trăm chế tạo riêng cho ái phi, ái phi thích không?

Một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên cắt ngang suy nghĩ của Minh Nguyệt, khiến nàng kinh hãi lập tức ngã đầu, trợn to hai mắt, nhưng trong mắt lại nhìn thấy thân ảnh Ngự Hạo Hiên gần trong gang tấc..

Không kịp nghĩ ngợi, bối rối lui về phía sau, nhưng cổ tay lại bị bàn tay to kia giữ lại. Nàng cả kinh muốn giãy dụa nhưng thân thể mảnh mai đã bị kéo qua, đập vào song sắt lạnh như băng. Minh Nguyệt bị đau hơi kêu nhưng lại nghe nam tử kia lạnh lùng nói:

- Minh Nguyệt, nhiều năm như vậy, người sống tốt?

Không kịp để Minh Nguyệt phản ứng, ngón tay thon dài lạnh như băng ngón đã không hề báo động trước xoa lên làn da ấm áp của nàng, mang theo lực đạo mạnh, xẹt qua cổ nàng khiến Minh Nguyệt hỗn loạn vô cùng. Trong một khắc, cảm nàng đã bị nắm giữ, bị bắt đối mặt với khuôn mặt nàng không muốn nhìn lại. Ý cười trầm thấp mang theo huyết tinh tàn nhẫn:

- Người không biết trăm sống như thế nào sao?

Giật mình kinh ngạc, nàng vẫn hỗn loạn không thể hoàn hồn. Nàng không hiểu sao lại nhìn thấy hắn, làm sao có thể. . . Minh Nguyệt nhìn cặp mắt sâu thẳm, hít thở không thông làm cho nàng không dám phản kháng, không khỏi nhẹ chớp hạ mi dài, muốn tỉnh lại cơn ác mộng này. Nhưng thanh âm tảo bạo kia như nổ tung:

- Nhìn thẳng....

Tim run lên, Minh Nguyệt run rẩy như rụng mất. Ánh mắt mê mang mà kích động, nhưng cho dù là ở trong mộng gặp đôi mắt đầy phần nộ và hận ý của Ngự Hạo Hiên, Minh Nguyệt vẫn sợ hãi lui về hai bước.

Nhưng sự đau đớn trên tay khiến Minh Nguyệt ngạc nhiên phát hiện tay mình vẫn bị nắm. sau đó, cảm giác ngón tay nắm cầm nàng kia đột nhiên kéo xuống eo nàng, khiến bọn họ cách một tầng song sắt mà lại dính sát vào nhau, hai người gần gũi làm cho Minh Nguyệt cơ hồ cảm giác được lồng ngực Ngự Hạo Hiên không ngừng phập phồng và vẻ mặt lạnh như băng đang nổi giận. Ngay cả hơi thở cũng tản ra hận ý...

- Người. . . Vì sao?

Minh Nguyệt khẽ nói. Nàng không rõ vì sao mình lại rơi vào cơn ác mộng này. Nhìn hắn nổi giận như vậy, toàn thân không khống chế được mà run rẩy, càng không thể khống chế được mà muốn thoát khỏi cơn ác mộng đáng sợ này.

- Vì sao

Ngự Hạo Hiên như nghe được câu nói buồn cười nhất trên đời, hai tròng mắt lạnh như băng nhìn đôi mắt Minh Nguyệt khiếp đảm. Gần từng chữ một:

- Những lời này trước khi người uống rượu độc sao lại không hỏi? bây giờ... đã muộn...

Đã muộn. . . Minh Nguyệt có chút hoảng hốt, nhưng sự đau đớn ở cổ tay khiến nàng phát hiện đây không phải là giấc mơ. Nhất thời, nàng vô thức nhìn Ngự Hạo Hiên như muốn cắn xé mình. Minh Nguyệt như dùng hết sức lực mà rút tay mình ra, ngã xuống thảm cừu ấm áp. Váy dài màu trắng trên mặt thảm màu xám khiến Minh Nguyệt cảm thấy bất lực và bàng hoàng. . .

Nàng thật sự ở đây, nàng thật sự thấy hắn, làm sao có thể. . . Làm sao có thể. . .

Nhất thời, bất lực và sợ hãi xâm chiếm hết cảm xúc của nàng, nàng run rẩy cuộn người trên mặt đất.

Khi tay Ngự Hạo Hiên trống rỗng, hắn nhu ma quỷ lạnh băng không nhúc nhích, khi Minh Nguyệt bối rối ngã đầu nhìn hắn, đôi mắt hắn đột nhiên thâm u đáng sợ, rồi sau đó, chỉ thấy hắn đi về phía cửa nhỏ, tay mở khóa đen, rầm một tiếng, cửa bị đẩy ra, đôi long hải dần đi về phía nàng.

- Không cần...

Minh Nguyệt vẫn biết khi Ngự Hạo Hiên tức giận thì đáng sợ thế nào nhưng chưa bao giờ thấy hấn âm trầm khiến nàng phát run như thế này. Nàng nắm chặt tay, muốn tránh xa hấn nhưng đột nhiên hấn lại ôm lấy nàng, đặt nàng lên thảm...

- Người muốn thế nào?

Minh Nguyệt trợn to hai mắt, thần sắc đăm đăm đáng yêu, nàng không thể tin mình lại tiến vào hố sâu thời không này, hơn nữa lại gặp nam nhân như vậy...

Minh Nguyệt sợ hãi. Đôi mắt trong suốt của nàng như đang cầu xin, nàng bắt lực cầu xin hấn đừng tàn nhẫn...

Nhưng là Ngự Hạo Hiên lại nhắm chặt mắt lại, không muốn nhìn đôi mắt cầu xin của nàng. Môi lạnh như băng mang theo sự quyết tuyệt, không chút do dự hôn lên phần môi của nàng. Mang theo sự thống khổ và nhớ nhung cùng với hận ý mà chà đạp đôi môi mềm mại, thơm ngát của Minh Nguyệt. Như là vĩnh viễn không biết dừng, cho đến khi Minh Nguyệt như đứt hơi mới lưu luyến buông ra.

- Đau. . .

Minh Nguyệt toàn thân đều đang run đẩu, nàng biết mình không thể chọi lại hấn, cũng không nên chọc giận hấn. trong mắt Minh Nguyệt như dâng lên sương mù. Nàng không trốn tránh nụ hôn như muốn cắn nuốt mình nhưng nàng vừa động, Ngự Hạo Hiên như con ngựa hoang, tàn sát điên cuồng trên làn da nàng, không lưu tình mà để lại những ấn kí dày đặc.

97. Q.3 - Chương 98: Yêu Hận Rối Rắm (2)

Một cơn ác mộng, càn khôn điên đảo. Tựa như xuyên qua mấy kiếp, hơi chuyển mắt, ba năm đã qua, hận gió xuân, hoa hồng điêu linh, sông băng muôn dặm, tường đỏ ngói xanh chọc mai hồng...

. . .

Trước Hàn Nguyệt cung, vài cung nữ áo lam vội vàng đi vào cung điện, Tần công công mặc triều phục nâu, tay cầm phất trần dẫn trước, đem thánh chỉ đến Phượng Vân điện. khi đến trước cửa, liếc mắt một cái, nhìn chiếc lồng bằng vàng rồng đúc thành kia phủ thêm một tầng sa hồng, cầm thánh chỉ trong tay, nhìn thân ảnh thấp thoáng trong chiếc lồng, xướng lên”

- Minh Nguyệt cô nương tiếp chỉ. . .

Tiếp theo, phía sau mười mấy cung nữ tiến lên bưng các khay ngọc chứa đầy vàng bạc, phỉ thúy. Tần công công nói:

- Tần thị Minh Nguyệt, xuất thân danh môn, hiền lương thực đức, tài tình khả giai. . . Tứ phong nhị phẩm chiêu dung. Ban cho ngàn lạng hoàng kim, vạn lạng bạc trắng, hai cây nhân sâm ngàn năm, ba trăm viên trân châu cùng vô số trang sức phỉ thúy, ngọc khí... sáu cung nữ hầu hạ, khâm thủ, tạ ơn!

Tần công công cẩn thận cuộn thánh chỉ lại, nhìn bóng dáng không chút động tĩnh kia có chút xấu hổ hít sâu một hơi. Đây là từ sau khi Đức phi qua đời Hoàng thượng tự khảm phong tần phi. Hơn nữa, vị chiêu dung nương nương này còn chưa lộ diện Hoàng thượng đã giam vào lồng vàng này tựa như nhốt một con chim hoàng yến, cho nên trong hoàng cung chưa ai được nhìn thấy dung mạo của vị nương nương này...

Thật cẩn thận bước lên phía trước hai bước, Tần công công có chút run rẩy nói:

- Chiêu dung nương nương, thỉnh tiếp chỉ. . .

Rồi sau đó cúi đầu đứng trước lồng vàng.

Minh Nguyệt nhìn Tần An qua tấm sa mỏng, từ từ đứng dậy, chân trần dẫm lên da cừu màu xám, từng bước đi lên phía trước. Chân trần trắng như tuyết, tiếng chuông bạc đing đang, tay ngọc vén rèm sa, dung nhan tuyệt sắc hiện ra. Đôi mắt trong suốt nhìn Tần công công đang cúi người.

Tần công công bị một trận gió lạnh thổi mà hơi run rẩy, hần mồ mịt ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt tuyệt đại tao nhã kia thì sợ tới mức ngây người, lắp bắp:

- Quý. . . Quý phi nương nương?

Nhất thời. các cung nữ trong điện cũng sợ tới mức há mồm, vàng bạc châu báu, trân châu rơi đầy đất....

- Ta chỉ là một nhị phẩm chiêu dung nho nhỏ, có đức gì mà nhận được ban thưởng như nhất phẩm quý phi? Hoàng hậu cũng chỉ có 6 cung nữ mà thôi...

Minh Nguyệt lạnh băng nhìn các cung nữ trong điện, mâu quang đảo qua phát hiện có đến 20 người, khe vuốt tóc dài, lạnh nhạt nói:

- Nơi này là đâu?

Hàn Nguyệt cung. Nếu nàng nhớ không nhầm thì trước kia cũng không có cung điện này, mà một nhị phẩm chiêu dung nho nhỏ còn dưới cả Chiêu nghi Âu Dương Hồng Ngọc sao có thể ở tấm cung xa hoa thế này.

Tần công công kinh ngạc nhìn khuôn mặt Minh Nguyệt và Quý phi giống nhau như đúc, nhưng đôi mắt Minh Nguyệt lại trong trẻo mà lạnh lùng khiến người khác thấy lạnh băng lại... lại cực giống một người. Tần công công không khỏi nuốt nuốt nước miếng, nói năng lộn xộn:

- Hồi bẩm... Chiêu dung nương nương, đây là. . . là Hoàng Thượng ban cho, nô tài cũng không biết được. Nơi này, nơi này là Hàn Nguyệt cung trong Tẩm tâm cung, là ba năm trước đây Hoàng thượng cho xây....

Hơn nữa, lồng vàng này cũng là tạo ra cách đây ba năm...

Ba năm trước đây. . . mâu quang Minh Nguyệt tối sầm lại, bàn tay trắng nõn nắm lấy song cửa, trong lòng khựng hoảng vô cùng. Nàng nhìn cung điện xa xỉ, hoa lệ này, lúc này mới phát hiện bức tường xung quanh khắc đầy khoa đầu văn tự mà nàng không hiểu, dường như đã gặp qua đâu đó rồi nhưng lại không nhớ nổi là đã gặp ở đâu:

- Bây giờ là năm bao nhiêu?

Ba năm trước đây, làm sao có thể là ba năm trước đây?

Tần công công hoàn hồn, cũng không dám tin nhìn Minh Nguyệt nhưng vẫn cung kính đáp:

- Hồi bẩm nương nương, hiện tại là Hoài Nguyệt thiên triều năm thứ mười hai, triều Hiên đế

Thiên triều mười hai năm. . . Minh Nguyệt trợn to hai mắt. Kinh ngạc nói không ra lời, nàng nhớ rõ ràng, năm đó tiến cung là mùa đông Thiên triều Hiên đế năm thứ tám, rồi đi là mùa hạ Thiên triều Hiên đế năm thứ chín. Sao lại... sao lại nàng chỉ rời đi có ba ngày mà ở đây đã là ba năm. Ba năm, Minh Nguyệt hỗn loạn nhắm mắt, không thể nào. Chẳng lẽ nàng một ngày sống như một năm...

Tần công công nhìn vẻ mặt Minh Nguyệt khiếp sợ, nhắm mắt suy nghĩ, hần không biết nên làm thế nào. Nữ tử này nhìn giống Như Nguyệt Quý phi nhưng đôi mắt lại giống hệt Đức phi khi trước, chẳng lẽ Hoàng thượng phong nàng làm phi tần chỉ vì.... Tần công công cúi đầu, không dám nghĩ nhiều, nhưng chuyện cũ lại dần hiện lên trước mắt....

Đức phi qua đời được một năm, toàn bộ hoàng cung đều bao phủ trong một tầng mây đen. Hoàng thượng bệnh nặng suốt ba tháng, bệnh khỏi nhưng cũng rất khác thường. Ngày ngày ở trong Ngự Thư phòng phê duyệt tấu chương cho đến đêm khuya mới mệt mỏi quay về Tẩm Tâm cung nhưng mãi không ngủ. Luôn cầm một quyển sách viết khoa đầu văn tự nhìn. Đến canh ba không ngừng điêu khắc một chiếc bát vàng, ở trong dân gian, trượng phu vì thế tử mà khắc bát vàng, ý chỉ tình còn sắt son hơn vàng.

Khe thở dài một tiếng, Tần công công không khỏi có chút đau lòng cúi đầu. Hần không hiểu Hoàng thượng là người bạc hạnh như vậy, vì sao lại trung tình với Đức phi dung mạo xấu xí, suốt ngày che mặt như vậy. Thậm chí sau khi Đức phi qua đời còn không bước vào hậu cung một bước. Dù trước đó sủng ái Như Nguyệt

quý phi nhưng Quý phi cũng không được chút ân sủng nào. Nhưng là.. nếu Hoàng thượng thật sự không để Như Nguyệt quý phi vào lòng thì sao lại lấy một nữ tử tướng mạo tương tự Quý phi hay cũng có thể là vì đôi mắt giống hệt Đức phi?

Nghĩ đến đây, Tần công công lại ngẩng đầu. Nhìn đôi mắt Minh Nguyệt như đang giãy dụa, trong lòng lại giật mình. Ánh mắt kia thật quá giống, nếu không phải dung mạo tuyệt mỹ này, nếu trên dung nhan tuyệt mỹ này có một tầng sa mỏng thì chẳng phải đây là đức phi nương nương sao?

Có lẽ là ánh mắt của Tần công công quá mức cần quấy, Minh Nguyệt đang suy nghĩ lạnh lùng nhìn hắn đang nghi hoặc, rồi khi hắn giật mình lại hỏi một câu khiến Tần công công càng khiếp sợ:

- Tần công công có biết những năm gần đây Tiêu Đồng sống như thế nào?

Tần công công hít phải khí lạnh. Tiêu Đồng... nha hoàn hồi môn của Đức phi. Sau được thăng là Ngự tiền thị nữ hầu hạ Đức phi, nhưng năm đó sau khi đức phi gặp chuyện không may thì không biết tung tích. Ba năm này, đã không ai dám nhắc đến Đức phi nữa, cũng càng không ai nhớ đến Tiêu Đồng này. Ba năm cung nữ trong hoàng cung lại đổi một lần. Mà năm nay, vừa vặn lại là lúc tuyển tân cung nữ. cho nên....

- Nương nương, ngài. . .

Tần công công kinh ngạc không ngừng, lại càng không biết nên nói từ đâu, nhưng khi nhìn đến đôi mắt sắc bén, chăm chú của Minh Nguyệt, lại không thể không nói thật:

- Hồi bẩm nương nương, cung nữ kia.... cung nữ kia đã rời khỏi cung ba năm trước

Nhưng một thời gian trước, đã bị bắt về cung, đang giam giữ trong nhà lao, cùng bị bắt còn có công công năm đó bị mất tích, Lí Vinh...

Mất tích . . . Minh Nguyệt chớp hạ mi dài, trong lòng có chút thất vọng, nhưng càng nhiều lại là vui mừng, Tiêu Đồng không vì nàng mà làm chuyện điên rồ. Như Nguyệt cũng được như nguyện mà thành quý phi. Kết quả như vậy là chuyện nàng lúc trước mong chờ. Nhưng nàng không bao giờ nghĩ có ngày mình lại rơi vào vũng bùn. Minh Nguyệt nhắm mắt, xoay người đi về giữa lòng giam. Đôi chân trần trắng nõn đeo một dây chuông vàng phát ra những tiếng thanh thúy động lòng người.

- Làm phiền công công, bẩm cung. . . Cũng có chút mệt mỏi, châu báu này thường ban cho các người đi. . .

nói xong, tay ngọc vung lên, sa trường hồng rũ xuống, che đi thân ảnh yếu điệu, trong điện lại yên tĩnh như trước....

Tần công công giật mình kinh ngạc nhìn trưởng hồng trước mắt rồi xoay người nhìn mấy cung nữ đang run run, khiếp sợ. Hắn nghĩ nghĩ rồi phát phát trần trắng, đi ra cung điện. Nhất thời, hai mươi cung nữ kia vui vẻ nhặt hết châu báu lên, cất vào tay áo mình rồi uui vẻ chạy ra cung điện. . .

Minh Nguyệt ngồi trên thảm cừu, thất thần nhìn khóa vàng ở chân mình. Đó là lúc hôm qua Ngự Hạo Hiên dọa nàng sợ đến phát khóc, phần nộ rồi đi, lấy cái khóa vàng khóa chân nàng lại. Bàn tay trắng nõn run rẩy vuốt chiếc chuông khác lạ này cùng với chiếc khóa vàng khắc chữ nòng nọc này. Ngón tay ngọc run lên, đột nhiên nhớ tới cái gì. Nàng lập tức đứng dậy, chạy đến cửa lồng, xoắn rèm lên, nhìn những văn tự nòng nọc khắc đầy phòng, trong đầu chợt hiện lên quyển sách mình còn chưa kịp tìm tòi nghiên cứu “Giá y thần công”

Mâu quang nhất thời sắc bén. Minh Nguyệt cơ hồ không thể tin được nhìn toàn bộ cung điện hoa lệ rồi theo văn tự này mà nhìn về phía 18 chiếc cột ngọc. Đỉnh cột chạm hình cầu màu vàng như có phù chú khắc trên đó. Minh Nguyệt như bị rút đi khí lực, đây, đây không phải là bảo tàng Ngự Hạo đưa nàng đến sao....

Lắc đầu, Minh Nguyệt gắt gao nắm lấy song vàng, ngón tay dần trắng bệnh, cảm giác sợ hãi cùng đau lòng khó nói. Vì không hiểu, vì không nghĩ lại có gì đó liên quan càng vì một ngày đau đớn kia...

“Sinh bất thành song, tử không phân thủ. . .”

Minh Nguyệt đột nhiên nhớ tới lời thề kiên quyết của mình. Chưa sót tràn đầy cổ hồng, rõ ràng đã quyết định như vậy, vì sao.... nhắm mắt lại, thân mình mảnh khảnh càng thêm cô tịch, trong trường hồng tựa như mộng như ảo. . .

Trong Ngự hoa viên, Như Nguyệt một thân váy dài tổ khiết, khoác thêm áo cừu màu trắng, Xảo Nhi đỡ nàng đi trong hoa viên đã héo rũ, sắc mặt tái nhợt không một tia hồng nhuận. . .

Xảo Nhi thấy Như Nguyệt nhìn hoa lá héo tàn, dung nhan thất thần, mím môi cười nói:

- Tiểu thư, nơi này hoa đã héo rũ, hay là chúng ta đi đến rừng mai đi. Bây giờ là lúc rét đậm, hoa mai nở rất đẹp

Nói rồi chỉ về phía sâu trong hoa viên nơi hoa mai đang tung bay trong gió lạnh.

Như Nguyệt ngẩng đầu, nhìn rừng mai kia, lại nhắm mắt, lắc lắc đầu, khẽ thở dài:

- Đó là nơi Hoàng thượng tưởng nhớ nàng, ta đi... chỉ tăng thêm sự đau đớn của mình thôi...

Mộ Tuyết đã chết, là nàng không ngờ đến. Rượu độc ngày ấy khiến các phi tần trong hậu cung đều chấn kinh. Vốn rất nhiều kẻ trộm cười. Nhưng nữ tử kiên cường này lại tự mình chọn cách mai táng chính mình, chạy về núi sau lãnh cung, nhảy vào đầm nước sâu không đáy...

Nàng vẫn rất ghen tị Mộ Tuyết. Ghen tị nàng tiến cung đã thay đổi được mọi thứ trong hoàng cung. Đó là chuyện lúc trước nàng không làm được, nhưng quan trọng nhất cũng không phải là nàng làm hỗn loạn hậu cung mà là kể cả khi nàng rời đi lại khiến người người không quên.

- Tiểu thư, ta. . .

Xảo Nhi không nghĩ mình lại chạm đến vết thương chưa khép miệng trong lòng Như Nguyệt, bất giác vô thức đứng đó. Sau đó nghĩ nghĩ, thấp giọng nói:

- Tiểu thư, vô luận người kia từng như thế nào chung quy cũng đã đi, ba năm cực nhanh, Hoàng thượng lại một lần nữa nạp phi, tứ phi giờ cũng đã đầy, có thể nói sẽ có ngày, Hoàng thượng sẽ quên người kia.

Một nữ nhân, cho dù khiến người khác khắc cốt ghi xương thế nào, cuối cùng cũng đã thành cát bụi. Nếu không vì kị ức hầy còn đó thì sao Hoàng thượng lại luôn mê luyện trầm luân? Huống chi, đó lại là nữ tử khiến hậu cung máu chảy thành sông

- Thật không?

Như Nguyệt hạ mi, bất giác khẽ thở dài một tiếng, mỉm cười:

- Xảo Nhi nói cũng đúng, sau lần nạp phi này, hậu cung tranh đoạt sẽ càng kịch liệt, bàn cung há có thể lún trong sự bi thương này?

Nói xong, lòng Như Nguyệt cũng thoáng hơn nhiều. Mấy tháng trước, Khuynh Thành quận chúa và Tiêu Mẫn công chúa đều đã gả vào hoàng cung, cũng qua hình thức nạp phi mà tiến cung. Không cũng Hoàng thượng bái đường, cũng chưa được sủng hạnh. Điều đó cũng hiểu được. Cho dù trái tim Hoàng thượng không ở chỗ nàng thì cũng không ở trên bất kì nữ nhân nào.

Mà ngôi vị hoàng hậu Mộc Dung Như Nguyệt nàng không thể không tranh. Bởi vì chỉ có ngồi trên tử kim cửu phượng y kia mới có thể tiến gần đế vương, mới có thể làm cho hắn lại nhìn chính mình một lần. . .

- Tiểu thư nói đúng. . .

Xảo Nhi rốt cục yên tâm nở nụ cười, nàng đỡ Như Nguyệt đi vào sâu trong Ngự hoa viên, hai người nói nói cười cười. Trong lúc vô ý lại vừa khéo gặp Âu Dương Hồng Ngọc đi tới. Xảo Nhi hơi ngần ra rồi kéo tay Như Nguyệt, nhỏ giọng nói:

- "Tiểu thư, là hiền phi nương nương. . .

Tiếp theo. Nàng mềm nhẹ cười đi lên trước, phúc thân thỉnh an Âu Dương Hồng Ngọc:

- Nô tỳ tham kiến Hiền phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an. . .

Sau biến cố ba năm trước đây, vì phi vị trong hậu cung cực thiếu, nguyên bản là nhị phẩm chiêu nghi, Âu Dương Hồng Ngọc được phong lên thành Nhất phẩm Hiền phi. Ba năm trước đây, nguyên bản Âu Dương Hồng Ngọc đang bị liên lụy, được Hoàng thượng ban thành Hiền phi khiến các tần phi kinh ngạc không ít.

Nhưng sau mới biết Mộ thị cũng được thăng cấp. Tướng quân trấn quốc Mộ Thiết Vân từ nhị phẩm được thăng lên thất phẩm, trong tay có trăm ngàn binh mã, ngang hàng cùng Âu Dương Trì.

Âu Dương Hồng Ngọc nhìn thấy Như Nguyệt, trong mắt hơi gợn sóng rồi bất động thanh sắc phúc thân nói:

- Nô tì tham kiến Quý phi nương nương. . .

Như Nguyệt cười, thiên kiều vạn mỹ liếc nhìn Âu Dương Hồng Ngọc một cái, nhẹ giọng nói:

- Bản cung nghe nói tỷ tỷ thân mình không khỏe, sao không tĩnh dưỡng trong tẩm cung lại chạy đến Ngự hoa viên gió lạnh tứ phía làm gì?

Như Nguyệt châm chọc, khinh thường nói với Âu Dương Hồng Ngọc. Dù sao năm đó, trong cung lời đồn rất nhiều, có cả tin đồn rằng Âu Dương Hồng Ngọc biết Hoàng Hậu ám sát Hiền phi Thượng Quan Uyển Nhi...

Sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc lạnh lùng lại tái nhợt nhưng vẫn cười yếu ớt đáp lại:

- Nô tỳ rất nhàn rồi nên muốn ra Ngự hoa viên một chút, không nghĩ lại quấy rầy nhã hứng của Quý phi nương nương, đúng là tội lớn, nô tỳ cáo lui...

Nói xong, Âu Dương Hồng Ngọc liền xoay người cùng Thanh Lan đi về Trùng Dương cung, không quay đầu lại..

Giờ phút này, sắc mặt Như Nguyệt so với Âu Dương Hồng Ngọc còn khó coi hơn, nàng không khỏi cả giận nói:

- Đứng lại

Rồi sau đó nắm chặt khăn lụa tiến lên, lạnh lùng nói:

- Hiền phi vừa rồi là có ý gì? Muốn tung tin đồn bản cung trong hoa viên đuổi người hay là muốn nói cho các cung phi khác rằng bản cung không dung được người?

Bây giờ nàng đã không là Như Nguyệt ngây ngốc khi trước, sao lại không biết tâm tư này của Âu Dương Hồng Ngọc?

Nhưng, Âu Dương Hồng Ngọc lại chỉ cười lạnh nói:

- Quý phi nương nương nói quá lời. Bất nhưng nói cũng có lý..

Rồi sau đó quay đầu nhìn phía Như Nguyệt, đôi mi thanh tú hơi động, lạnh nhạt nói:

- Tin tưởng rằng dựa vào trí tuệ của quý phi nương nương hôm nay, hậu vị chi tranh (tranh hoàng hậu) chắc không ai là địch thủ. Nhưng đáng tiếc, hoàng hậu khi trước cũng không được lấy một chút sủng ái của Hoàng thượng...

- Người. . . Âu Dương Hồng Ngọc. Người khinh người quá đáng. . .

Sắc mặt Như Nguyệt đại biến, hơi thở phập phồng, cả giận nói:

- Đừng tưởng bản cung không biết chuyện 6 năm trước là ai thiết kế, Âu Dương thị các người rồi cũng có ngày nhận được kết cục đó...

Âu Dương Hồng Ngọc nhú mày. Sau lại cười lớn, đôi mắt nàng có chút bi thương khó nói, cười lạnh:

- Quý phi nương nương, nô tì xin khuyên một câu, có vài thứ có thể tranh, nhưng là có một số thứ cho dù dùng hết sức cả đời cũng không đạt được. Đã qua mấy năm, nô tỳ đã lĩnh hội. Ở lại hoàng cung chỉ là sống nốt đời tàn này thôi. Nếu nương nương muốn đấu, theo ý nô tỳ thì nương nương nên đến tìm Tần chiêu dung mới được Hoàng thượng sắc phong đi. Nô tì nghe nói, ánh mắt của nàng, cực kỳ giống người kia. . .

Nói xong, Âu Dương Hồng Ngọc không để ý tới Như Nguyệt, đi về phía trước, trường bào xanh nhạt tung bay trong gió tựa như tiên tử.... Có lẽ, đối với nàng mà nói, người chân chính có thể coi là đối thủ đã đi. Cho nên, cũng không muốn so đo...

Như Nguyệt có chút giật mình. Khi hiểu rõ những lời Âu Dương Hồng Ngọc nói, mâu quang nhất thời nhiễm lạnh. Nàng nhìn phía Xảo Nhi đang cúi đầu, vẻ mặt tái nhợt cùng sợ hãi nhất thời hiểu được cái gì, không thể tin được, lạnh lùng nói:

- Xảo Nhi, Âu Dương Hồng Ngọc vừa nói là thật?

Trong cung lại có một người có ánh mắt giống nàng kia.... Làm sao có thể, làm sao có thể. . .

Khéo Nhi vừa nghe, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch, đầu cúi càng thấp, nàng quỳ xuống, khóc nói:

- Tiểu thư, nô tỳ không phải cố ý lừa ngài, nhưng là hôm nay nô tỳ nghe nói Hoàng Thượng bắt được một nữ nhân, diện mạo giống tiểu thư như đúc, nhưng là ánh mắt lại cực giống người kia... hôm nay đã được sắc phong là Chiêu dung ở trong Hàn Nguyệt cung. Nô tỳ. Nô tỳ không phải không muốn nói cho tiểu thư, mà là. . . mà là sợ tiểu thư. . .

“Ba” một tiếng lạnh như băng truyền đến, má Xảo Nhi in hằn năm ngón tay.

Như Nguyệt phẫn hận nhìn nàng, trong ngực không ngừng phập phồng. Nhưng là trong mắt lại rơi lệ, nàng hung hăng nắm áo Xảo Nhi, khóc nói:

- Người có biết hay không ta mất tâm tư mới đi đến bước này? Người lại không nói cho ta biết, người có nói ta chỉ sai một bước là có thể sẽ vĩnh viễn mất đi Hoàng Thượng không? Người biết không. . .

98. Q.3 - Chương 99: Yêu Hận Rối Rắm (3)

Gió lạnh gào thét, trời rét đậm, hoa mai bay múa, hương thơm như trước.

Trong cung điện yên tĩnh, sáu thị nữ mặc váy xanh biếc cúi đầu đứng thẳng, đôi lúc có chút khiếp đảm ngẩng đầu nhìn lồng vàng phủ lụa hồng, rồi lại nhìn nhau, thập phần ăn ý cúi đầu không dám nói gì.

Các nàng ngự tiền thị nữ do Hoàng thượng sai Tần công công điều tới chuyên môn hầu hạ vị chiêu dung nương nương chưa ai từng nhìn thấy dung mạo này. Tuy nghe nói dung mạo của chiêu dung nương nương rất giống quý phi nhưng hai mắt lại giống hệt vị nương nương trước kia được ban thưởng sống trong Tẩm Tâm cung. Nhưng các nàng coi giữ ở Hàn Nguyệt cung đã hơn ba ngày nhưng chưa từng nghe chiêu dung nương nương nói một câu gì, không hề sai bảo. Sau rèm trường, chỉ thấy một thân ảnh màu trắng mơ hồ, tựa như một pho tượng không hề nhúc nhích, yếu điệu mỏng lung.

Buổi trưa, Tần công công giống như mọi ngày đứng giờ vào điện, một thân triều phục nâu thêu bạch hạc nhiễm chút sương lạnh bên ngoài, một tay cầm cây phát trần trắng như bị tuyết làm đông lại tay cầm một cành mai hồng. Hắn nhìn 6 ngự tiền thị nữ đứng một bên, không khỏi lắc đầu thở dài một tiếng, sau đó khẽ bước lên trước, đem cành hoa đặt qua lồng giam, nhỏ giọng nói:

- Chiêu dung nương nương, đây là Hoàng Thượng muốn nô tài gửi cho ngài

Nói xong, lại lấy một chiếc khăn tơ vàng trong lòng, chậm rãi đặt lên cành mai.

Trong lồng giam vẫn yên tĩnh như trước, Tần công công có chút bất an ngẩng đầu nhìn thân ảnh mơ hồ cuộn mình trên thảm lông kia, muốn nói cái gì lại thôi, thở dài nhẹ một tiếng, lặng yên lui về phía sau. Trước khi đi ra điện, một tiểu cung nữ nhìn hắn liếc mắt một cái rồi cúi đầu đi theo ra Hàn Nguyệt cung.

- Nương nương thế nào?

Vừa bước ra cung điện, Tần công công đã hỏi thị nữ kia, trong mắt hắn vô cùng lo lắng. Hắn không hiểu vì sao Hoàng thượng cả ngày bồi hồi đứng trong rừng mai như đang nhớ Đức phi nương nương, tìm khắp mới được một cành hàn mai thì sai hắn đưa tới cho vị chiêu dung nương nương thân phận không rõ ràng.

Thị nữ kia cúi đầu rồi mờ mờ lắc đầu nói:

- Hồi Tổng quản đại nhân, Nô tỳ ở Hàn Nguyệt cung ba ngày, chiêu dung nương nương cũng không nói một câu gì, thậm chí thậm chí là đồ ăn Hoàng thượng đưa tới cũng ăn rất ít.

Kỳ thật cũng không thể trách vị nương nương chưa ai thấy mặt này, vừa tiến cung đã bị nhốt trong lồng giam bằng vàng, bị biến thành con chim hoàng yến, cho dù được ân sủng nhưng cũng chỉ là chuyện cười trong hậu cung.

Ánh mắt Tần công công nhướng lên, tay cầm chặt phất trần hơn một chút, thần sắc vừa lo lắng lại vừa bàng hoàng. Tính tình vị nương nương này tựa hồ giống.... Tần công công vội nhắm mắt lại, dùng sức lắc đầu, không muốn nhớ lại cái tên cấm kỵ kia, nhưng trong đầu lại hiện ra đôi mắt ngạo nghễ mà lại trong trẻo, lạnh lùng kia, trái tim run lên, chẳng lẽ, Hoàng thượng là vì ánh mắt đó....

Nghĩ đến đây, Tần công công không khỏi rùng mình, có lẽ, không ai hiểu rõ Hoàng thượng với Đức phi có bao nhiêu tâm ý hơn hẳn. Ba năm, mỗi ngày Hoàng thượng đều đến rừng mai kia, thậm chí còn nằm lại chốn lạnh lẽo đó mà nhìn hoa mai tung bay.

Hắn nhớ rõ, từng có một ngày, chính giữa tháng ba, mùa xuân, hải đường khắp nơi飄 tán. Sau khi lâm triều, Hoàng thượng như trúng tà không đến Ngự thư phòng mà đến cấm địa Hải đường lâm kia, rồi ở suốt trong đó một ngày.

Rừng hải đường đó là do Hoa quý nhân sinh tiền tự tay trồng, ba bước lại có một cây, 108 cây, là nơi bà cùng Hoàng thượng khi còn nhỏ hay đùa thích. Hoa quý nhân nói: 108, trong phật giáo, mỗi sự đau khổ của con người giống như một hạt châu trên tràng hạt của cao tăng. Niệm phật, bấm tràng hạt như là niệm đi những gian khó của con người. Nhưng sau này, Hoa quý nhân lại rơi xuống nước mà qua đời, cho nên trong cung đồn đại nhiều chuyện ma quái về rừng hải đường này, cho nên từ đó về sau không ai dám bước vào. Cho đến sau này, Hoàng thượng đăng cơ thì ra lệnh nơi này là cấm địa.

Một ngày kia, đúng là ngày 28 tháng ba, cũng là ngày sinh nhật của Hoa quý nhân ba năm trước, hắn tận mắt thấy Hoàng thượng ôm đức phi một thân tổ khiết bay qua cửa sổ mà đến rừng hải đường kia. Một năm sau, cũng ngày này, Hoàng thượng lại đến đó.

Lúc ấy, trong khoảnh khắc hắn nghĩ Hoàng thượng đã giải khai được khúc mắc trong lòng, có thể quên được Như Nguyệt Quý phi, lại một lần nữa tươi cười, nhưng lại...

- Thôi, các người chăm sóc nương nương cẩn thận, nếu có chuyện gì, lập tức báo lại

Tần công công nhắm mắt lại, ép mình không được nhớ lại chuyện đã qua. Dù sao đức phi cũng đã đi rồi, trong hậu cung, ngay cả nữ tử lạnh lùng đó cũng bất động thanh sắc mà đem hậu cung tắm trong máu tươi thì còn có ai có thể giữ lại sự tinh thuần ban đầu? Than nhẹ một tiếng, Tần công công bước ra khỏi cung.

Năm nay trời đông giá rét vô cùng, gió bắc thổi trên người lạnh như cắt da cắt thịt khiến người ta không ngừng run rẩy, Tần công công ngẩng đầu nhìn Ngự hoa viên điêu linh, đường lát đá cẩm thạch mà nhìn thêm nhợt nhạt.

- Tần công công

Một giọng nói nho nhã cách đó không xa truyền đến. Tần công công ngẩn ra rồi xoay người nhìn nam nhân mặc áo bào trắng đứng trước rừng mai, cúi người nói:

- Nô tài tham kiến tam Vương gia, Vương gia thiên tuế

Rồi sau đó, phất phất trần trong tay, đứng một bên đợi Ngự Hạo Thiên hỏi.

Ngự Hạo Thiên một thân thuần trắng, tóc đen cài ngọc quan, khuôn mặt tuấn mỹ nho nhã mang theo vài phần tiêu tụy, hắn nhìn Tần công công một cái, như thói quen nhú mày kiếm nói:

- Bốn vương nghe nói hoàng huynh gần đây khâm điểm một tần phi, ánh mắt nàng cực giống....

Nói đến đây, Ngự Hạo Thiên đột nhiên dừng lại, mắt giật giật như không muốn nhắc đến tên người đó, rồi từ từ nói:

- Có việc đó sao?

Tần công công cũng nhú mày, ngăn ngui mấy ngày sự tình đã truyền khắp hậu cung, đến ngay cả vương phủ cũng biết. Suy nghĩ một lúc, Tần công công thành thật bẩm báo:

- Hồi bẩm Vương gia, ba ngày trước Hoàng thượng khâm điểm một tú nữ không biết từ đâu đến, sắc phong thành Nhị phẩm chiêu dung, ban thưởng ở trong Hàn Nguyệt cung. Hoàng thượng hạ chỉ không cho bất kì ai thăm hỏi

Kỳ thật, nữ tử nhốt trong lồng vàng kia vốn không phải là tú nữ, không biết Hoàng thượng đem về từ đâu, về bốn chữ “xuất thân danh môn” thì cũng chỉ là nói vậy cho có lệ mà thôi.

Ánh mắt Ngự Hạo Thiên hơi động nhưng cũng không nói gì, chỉ thì thào:

- Là thật sao?

Quả nhiên là thật sự sao? Có một đôi mắt tương tự người đó.

Tần công công không dám nói thêm cái gì, nhất nhất cúi đầu rồi sau đó cung kính nói:

- Vương gia, nếu không có gì phân phó, nô tài đến rừng mai hầu hạ Hoàng thượng

Nói xong, không đợi Ngự Hạo Thiên trả lời, Tần công công đã cúi đầu vội vàng chạy vào rừng mai, gió lạnh vẫn thổi mạnh như trước, hoa mai phiêu tán đầy trời.

Sâu trong rừng mai, đầy trời phấn hồng, Tần công công bước nhanh về phía trước, thoáng nhìn thân ảnh màu vàng cô tịch kia, không khỏi dừng bước, rồi sau đó cúi đầu, đứng yên lặng một bên.

Ngự Hạo Thiên một thân Hoàng bào, đứng giữa rừng mai, long bào thêu rồng dưới ánh mặt trời tản ra quang mang chói mắt. Hắn ngẩng đầu nhìn một gốc mai bị chém qua, ngón tay thon dài vỗ nhẹ chỗ bị chém như đang vuốt lên miệng vết thương của chính mình, động tác cực nhẹ, đôi mắt như nước hồ sâu yên tĩnh, lạnh lùng hoặc như đang suy nghĩ cái gì

Một lúc sau, hắn buông tay, vẫn đứng chờ nơi đó nhưng giọng nói thâm trầm theo gió truyền đến Tần công công cách đó không xa:

- Đã đưa cho nàng?

Ánh mắt Tần công công hơi động, tuy rằng vẫn rất khó hiểu nhưng lại chỉ cúi đầu cung kính đáp:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, những thứ đó nô tài đã giao đủ cho chiêu dung nương nương nhưng nghe Ngự tiền thị nữ nói, nương nương nhiều ngày qua đều chỉ im lặng, thậm chí ăn cũng rất ít.

Ngự Hạo Thiên nghe xong cũng chỉ nhắm mắt lại, sau đó nhưng là không hề nghe thấy gì, đi sâu vào rừng mai, trầm tư nhưng lại giống như không suy nghĩ gì.

Tần công công nhìn thân ảnh để vương dần dần đi xa, trong lòng giãy dụa muốn đi theo nhưng suy nghĩ một lúc, vừa định đến thì một cơn gió lạnh xẹt qua, phát trần lay động, chỉ thấy Tam vương gia lướt qua. Hắn định nói gì nhưng thấy Ngự Hạo Thiên mặt mày tiêu thụ thì lại yên lặng cúi đầu.

Không thể phủ nhận, từ sau khi Đức phi qua đời, hoàng cung lạnh lùng đi rất nhiều. Ngay cả khi đại hôn của Khuynh Thành quận chúa và Tiêu Mẫn công chúa cũng rất bình thản, lạnh lùng tựa như hậu cung đã mất đi sự ồn ào, náo nhiệt khi trước. Tuy rằng ba năm này, nguy cơ bốn phía nhưng vẫn có rất nhiều thứ khác lạ. Tỷ như Hoàng thượng và Tam vương gia, thậm chí là cả Lãnh quốc chủ lạnh lùng năm đó.

Nghĩ đến Lãnh quốc chủ, Tần An không khỏi có chút nghi hoặc, hắn bây giờ còn nhớ rõ khi tin tức về Đức phi truyền khắp hoàng cung, Lãnh quốc chủ sợ hãi đến ngây ngẩn, lại nói một câu người khác khó có thể nghĩ đến.

- Không thể nào! Nàng là nữ tử trí tuệ như vậy, kiên quyết không có khả năng làm như thế.

Khi đó toàn bộ hoàng cung đều bao trùm trong sự sợ hãi. Chuyện Đức phi nhảy xuống vực đã truyền sa hơn chân tướng việc Hoàng thượng ban thưởng rượu độc.

Tất cả mọi người chỉ nhớ rõ, nữ tử tướng mạo xấu xí nhưng có đôi mắt trong suốt khiến ai thấy cũng không thể quên không hề giống Như Nguyệt quý phi trước đó khóc lóc cầu xin để vương. Nàng uống rượu độc, lập lời thề độc rồi sau đó nhảy vào đầm nước lạnh băng, thậm chí ngay cả việc hạ táng hoàng lăng cũng không màng đến.

Có lẽ, đây là lý do nàng khiến người ta không thể quên, lại như một chuyện cảm kỳ nhưng vẫn lan truyền khắp ngõ ngách hoàng cung, như một ấn ký khắc sâu trong lòng người không thể tiêu trừ.

Sâu trong rừng mai, đóa hoa hồng nhạt rơi lên người Ngự Hạo Thiên nhưng vĩnh viễn cũng như mây đen che kín mắt. Hắn liếc nhìn trời cao, tất cả đều là màu hồng, khoe miệng cười khê như là châm chọc:

- Người không quên được nàng nhưng lại cố tình ngoan tâm đi bức bách nàng.

Lòng của phụ nữ, hắn không hiểu, cho tới bây giờ cũng không muốn biết. Nhưng người đó lại không giống như vậy. Khi các nữ nhân khác mong chờ người hiểu lòng mình thì nàng lại vĩnh viễn đem lòng mình che kín ở chỗ sâu nhất, không muốn bị đào xới, cũng không muốn bất kì ai đụng vào. Nhưng hoàng huynh lại chạm đến điểm quan trọng đó.

Thần sắc Ngự Hạo Thiên không có chút biến hóa nhưng đôi mắt lại ám xuống, môi mỏng hơi cười không rõ là buồn hay vui. Một lúc sau, hắn quay người nhìn thần sắc tiêu tụy của Ngự Hạo Thiên, trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm thấp nói:

- Hoàng đệ muốn nói cái gì?

Ngự Hạo Thiên cười, nhưng nụ cười này lại khiến hắn phun ra một búng máu, hắn lấy khăn che môi, trầm trọng thở hổn hển, tay xanh mét vịn lên một gốc mai, sau đó, hắn bình tĩnh như không có chuyện gì, ngừng đầu cười nói:

- Thần đệ muốn nói, nếu đêm hôm đó, thần đệ không thổ lộ tâm sự với hoàng huynh, có phải nàng bây giờ còn sống/

nói tới đây, trong mắt Ngự Hạo Thiên như tỏa ra hào quang, hắn nhìn khối đá bên cạnh, đột nhiên cười nói:

- Hoàng huynh, người biết không? Ở trong này, ta đã thấy nụ cười xinh đẹp nhất của nàng

Nụ cười đó không một tia tạp chất, thuần túy làm cho hắn muốn che chở cho nàng suốt một đời, càng làm cho tim hắn rung động. Nhưng chỉ một lần rung động lại đổi lại lấy nửa đời bi thương.

- Hạo Thiên

Ngự Hạo Thiên đột nhiên giận quát như không hề để ý đến bệnh tình của Ngự Hạo Thiên, thân hình anh tuấn đứng thẳng như con hùng sư bị chọc giận. Nhưng lửa giận kia dù rõ ràng nhưng hắn vẫn ẩn nhẫn. Một hồi lâu, hắn dần dần bình ổn, sau đó nhắm mắt lại, nói:

- Người bị bệnh, không nên ở trong này cẩn thận trúng gió

ánh mắt Ngự Hạo Thiên ảm đạm xuống, nhưng lưng vẫn thẳng. Bệnh này đã ba năm, hắn cho tới giờ cũng không rõ. Nhưng mỗi lần nhớ tới nàng, tim hắn không hiểu vì sao lại đau, đau đến phun ra máu, nhưng hắn không biết vì sao lại đau?

- Thần đệ bị bệnh

Ngự Hạo Thiên sâu kín thở dài một tiếng, gắt gao cầm chiếc khăn trên tay, lại miễn cưỡng cười nói:

- Nhưng hôm nay thần đệ thật sự rất muốn biết, Hoàng Thượng vì sao muốn nạp chiêu dung kia, hay là hoàng huynh nên cho thần đệ gặp một lần.

Ngự Hạo Thiên đột nhiên xoay người, dung nhan tuấn mỹ nhất thời như đóng băng, hai mắt lãnh liệt tối đen, mâu quang thâm y khiến người khiếp đảm. Hắn lẳng lặng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Ngự Hạo Thiên, tay chấp sau lưng phát ra tiếng răng rắc, rồi sau đó, lạnh như băng nói:

- Hoàng đệ bệnh nặng, nên ở vương phủ an dưỡng, về sau, không cần vào cung

Ngự Hạo Thiên giật mình, rồi sau đó vội vàng cuống loạn, nói:

- Hoàng huynh đang đuổi thần đệ sao? Chẳng lẽ hoàng cung này, chỉ cho phép một mình hoàng huynh tưởng nhớ nàng sao?

Ngự Hạo Thiên thở hào hển, hắn nhìn Ngự Hạo Thiên cứng ngắc xoay người rời đi, nhẹ nói:

- Hoàng huynh, người quá bạc hạnh, nàng sẽ không yêu một cái nam tử bạc hạnh.

Ngự Hạo Hiên dừng lại, trong nháy mắt đó, toàn bộ những cánh hoa nháy mắt cuộn cuộn bay lên, như là bị kinh hách, bay loạn khắp nơi, rơi xuống xiêm y hai người rồi lại rơi xuống bùn đất xám.

Tần công công im lặng canh giữ ở ngoài rừng hoa, khi trận cuồng phong kia thổi đến, hần hơi kinh ngạc nhưng lập tức đã thấy thân ảnh màu vàng lững thững đi tới, vội cúi đầu. Đến khi thân ảnh đó tới trước mặt, không tiếng động vội đi theo sau.

Ngự Hạo Hiên bước nhanh, sắc mặt lạnh lùng khiến người khác sợ hãi, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vẻ lo lắng và yên lặng, đôi mắt thâm trầm như đầm nước ngàn năm đóng băng khiến các cung nữ vội né tránh, hoảng sợ quỳ xuống đất lễ bái, cũng không dám phát ra bất kì tiếng động nào.

Không bao lâu, khi Tần công công thở hồng hộc thì đế vương dừng chân trước cửa Hàn Nguyệt cung. Trên đại điện kim bích huy hoàng, có ba chữ vàng lạnh như băng, cứng cáp tỏa ra quang mang lạnh lùng như là ánh trăng lạnh lẽo, trong trẻo nhưng khiến người ta rùng mình.

Ngự Hạo Hiên đảo qua ba chữ kia, sau đó bước lên bậc thềm, đi vào đại điện.

- Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế

Sáu ngự tiền thị nữ kia như trở tay không kịp, cuống quýt quỳ xuống, khiếp đảm lễ bái, rồi sau đó lại nghe được một câu lạnh như băng:

- Đi ra ngoài

Đi ra ngoài? Minh Nguyệt trong lồng giam cả kinh, thần kinh vốn chết lặng cũng dần rõ ràng vì giọng nói đó quá mức quen thuộc, quen thuộc đến đã nhiều ngày, mỗi khi nàng ngủ đều nghe thấy mà bình tĩnh, khiến nàng sợ hãi.

Tiếng bước chân của các cung nữ hoảng loạn như dẫm nát lòng Minh Nguyệt. Nàng nắm chặt cảnh mai trong tay, nhẹ nhàng đứng lên, ngừng thở nhìn bóng dáng anh tuấn đứng giữa đại điện, hơi khiếp đảm muốn trốn nhưng lại phát hiện nơi này không thể trốn thoát.

Tiếng chuông vang lên như đang châm chọc. Con người Ngự Hạo Hiên hơi động, khóe miệng cười lạnh, từng bước đi đến rồi mở khóa vàng kia ra, thả rơi xuống đất. Cửa lồng mở ra, trường hồng kéo lên, mùi Long tiên hương thản nhiên tràn khắp nhà giam

Bốn mắt nhìn nhau, một hoảng sợ, một hận ý, cứ dây dưa như thế, không khí động lại khiến người ta không thể thở. Hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng, tiếng hai người thở vang lên, cứ lặng yên như thế.

Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Hiên lạnh lùng như thế, thống hận mình như thế, thậm chí còn không thêm ngụy trang. Nàng run rung trong lồng, cảnh mai trên tay rơi xuống đất, vài cánh hoa rụng rơi trên thảm lông xám, mùi hương lạnh lạnh nhẹ vờn quanh.

- Vì sao

Giọng nàng mềm nhẹ mang theo sự bất lực, nàng không hiểu, thậm chí nghĩ đến ba ngày vẫn là không hiểu.

Mâu quang Ngự Hạo Hiên đột nhiên thâm u đáng sợ, hần cười lạnh do về phía Minh Nguyệt. Khi nàng không thể trốn, vươn tay ôm lấy nàng, nhìn đôi mắt trong suốt khiến người hãm vào đến vạn kiếp bất phục kia...Chính là ánh mắt này, ánh mắt khiến hần ngã vào vực sâu không đáy.

- Bởi vì, trẫm hận người

Những lời đơn giản nhưng lại bao hàm sự phẫn nộ, như là muốn lăng trì nàng, khiến Minh Nguyệt nhắm mắt. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại như ác ma, hơi thở lạnh băng vẫn vít bên tai nàng:

- Minh Nguyệt, trẫm muốn giết người

Muốn giết nàng. Ngự Hạo Hiên thâm trầm thở hào hển, ngực phập phồng mang theo lửa giận không thể phát tiết, sau đó nhìn Minh Nguyệt nhắm mắt lại tức giận quát:

- Vì sao người lại dùng hai mắt này đi câu dẫn nhiều nam nhân như vậy

99. Q.3 - Chương 100: Yêu Hận Rồi Rắm

Gió nhẹ mưa phùn, trên thuyền tĩnh mịch, từng uống phở, nay bao dung...

Giết nàng? Mâu quang lạnh lùng của Minh Nguyệt hơi động, hiện lên một tia đau buồn nhưng lập tức biến mất không dấu vết. Nàng chớp mi, khóe miệng hơi cười châm chọc, mang theo sự lãnh tình cùng hồ hững nói:

- Thì ra Hoàng thượng muốn giết một người lại phải tốn nhiều tâm tư như vậy. Sắc phong nô tỳ làm phi rồi gán tội bất trung mà giết. Cậu dẫn nam nhân, nô tì bị giam giữ tại đây. Cậu dẫn từ từ đâu mà nói

Có lẽ, nàng lần trước chết quá thoải mái khiến hần không vui.

Vừa dứt lời, đôi mắt Ngự Hạo Hiên vốn phần nộ nhất thời dần dần ảm đạm, tiếp theo, hóa thành bóng đêm u tối, nhưng lại hiện rõ khuôn mặt xinh đẹp của Minh Nguyệt, khiến người ta hít thở không thông.

Minh Nguyệt có chút run sợ, nàng quá hiểu biết sự bình tĩnh của hần đại biểu cho điều gì, lui về phía sau, bàn tay trắng nõn nắm chặt song lồng, nhắm mắt lại, giống như chờ đợi quyết định, khẽ cắn môi dưới, lại tiếp tục nói:

- Nay này sẽ là cái gì? Độc rượu? Hành hình? Hay là muốn nô tì lại nhảy xuống vực một lần nữa?

Bất luận thế nào nàng cũng không do dự chỉ vì những thứ đó so với nam tử trước mắt này không nguy hiểm, không đáng sợ bằng.

Cầm, bị hần hung hăng nâng lên đầy đau đớn. Minh Nguyệt hơi nhướng mi, cảm nhận được cổ sát khí và phần nộ cực mạnh vây quanh nàng, mi rài hơi run rẩy nhưng không có dũng khí mở hai mắt. Cấn răng, trên môi vết máu đỏ bừng theo khóe miệng chảy xuống, vết máu đỏ tươi dính trên tay áo hần,

- Bây giờ ái phi rất biết khiến trẫm tức giận

Tiếng nói trầm thấp như đêm thổi vào tai nàng, khiến Minh Nguyệt run rẩy nhưng Ngự Hạo Hiên không hề làm gì tàn bạo càng không phần nộ bóp chết nàng. Hần cười lạnh tới gần nàng, bàn tay to nhẹ vỗ về cằm cổ trắng nõn, non mềm, môi lạnh băng dán sát lên đôi môi ấm áp của nàng rồi lạnh lùng nói:

- Rượu độc? chủ ý này không tồi!

Giật mình. Minh Nguyệt mở mắt nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần kề trong gang tấc, môi lạnh như băng, lẳng lẳng thờ rồi nhìn hần nhẹ mơn trớn môi mình, ôn nhu lại lạnh băng, nàng khẽ run run nói:

- Ta muốn biết vì sao?

Ngự Hạo Hiên dừng lại, đôi mắt tối đen khóa trụ đôi mắt trong suốt của Minh Nguyệt, ánh mắt đau thương hôn lên mi tâm nàng rồi vươn tay, mạnh mẽ nâng đầu nàng, hung hăng kéo nàng kề sát mình, khoanh khắc, hai đôi môi tiếp hợp, kịch liệt hôn như là cướp đoạt đi hô hấp của nàng, cường thế mà bá đạo

Minh Nguyệt như bị điện giật cứng đờ thân mình, muốn giãy dụa, nhưng là ngón tay vốn đặt bên cổ nàng không biết đã tiến đến bên hông nàng từ bao giờ, gắt gao giam cầm, không cho nàng có cơ hội giãy dụa. Minh Nguyệt trợn to mắt, kinh hãi không biết nên làm thế nào cho phải, nhưng nụ hôn này vẫn kéo dài như thế.

- Cầu ta

Cách cánh môi, thanh âm trầm thấp khàn khàn truyền đến, giống như dụ dỗ, mềm nhẹ lại đầy sức hút, Minh Nguyệt có chút trầm mê nhìn đôi mắt nam tử dần dần chuyển sang màu lam, muốn nói gì đó nhưng hần lại không kiên nhẫn gầm nhẹ:

- Cầu ta, nữ nhân lang tâm cầu phở này.

Lang tâm cầu phé. Ý thức Minh Nguyệt mơ hồ nhìn Ngự Hạo Hiên, mềm nhẹ thở hổn hển nhưng cũng kiên định lắc đầu. “cầu” không có trong từ điển của nàng. Nhưng ngay sau đó, cổ lại bị hắc bóp lấy khiến nàng như không thể hô hấp. Nam tử trầm trọng thở, thì thào vào tai nàng:

- Minh Nguyệt, ngoan, cho dù là hư tình giả ý, nếu không có một số hậu quả ngươi không thể thừa nhận

Mâu quang rung mình, như là trong mộng mới tỉnh, ý thức Minh Nguyệt dần tự lại rồi nhìn Ngự Hạo Hiên, trong lòng lạnh run, hai tay để trước ngực hắc, tạo khoảng cách giữa hai người, giọng nói mềm nhẹ thở dốc:

- Cuối cùng ngươi muốn thế nào?

Cuối cùng muốn thế nào? Ngự Hạo Hiên ôm cổ Minh Nguyệt chuyển đến nâng cầm nàng lên, cúi đầu nhìn Minh Nguyệt như nhìn con mèo. Đôi mắt nàng trong suốt nhưng kinh hoảng, khóe miệng cười lạnh, chớp mũi cọ xát, nhắm mắt lại. Hắc sững nịnh, khàn khàn nói:

- Trẫm chỉ cần ngươi, muốn ngươi cứ ở trong lòng trẫm.

Đôi mắt hắc đầy nguy hiểm, hơi thở thú tính, Minh Nguyệt nhìn đôi mắt giống như con hùng sư, tựa như muốn vút mình xuống mười tám tầng địa ngục, hô hấp dần dần ngưng trọng, cứng ngắt nói:

- Nô tì không thích chơi trò chơi này

Có một số thứ đã bị vạch trần thì sẽ không thể tiếp tục

- Đây không phải trò chơi

Ngự Hạo Hiên lạnh lùng cười rộ lên, nụ cười tuần mỹ tuyệt luân, lại lạnh như hàn băng, đôi mắt thâm u nhìn Minh Nguyệt không hoảng sợ, ngón tay thon dài xoa mặt mày nàng, cúi đầu hôn trán nàng, khàn khàn cười nói:

- Để cho trẫm sững ngươi thương ngươi.

Quanh mình như lạnh băng, Minh Nguyệt hít sâu một hơi, muốn đẩy Ngự Hạo Hiên ra nhưng hắc lại dùng sức ôm chặt nàng. Minh Nguyệt lắc đầu, nàng không muốn rơi vào sự hỗn loạn này. Nhưng ngay sau đó, hắc đan tay vào búi tóc nàng khiến nàng không thể khống chế mà ngửa đầu về phía sau, hắc khàn khàn:

- Minh Nguyệt của trẫm, ngươi không có quyền lựa chọn, ngoan ngoãn, nói cho trẫm, ngươi sẽ không rời đi

Hơi thở nhẹ nhàng dần ngưng trọng, nhắm mắt, không muốn sự tự tôn và tự do của mình bị chôn vùi. Nhưng trên tóc đột nhiên truyền đến cơn đau sau đó như thiên toàn địa chuyển (trời đất quay cuồng), toàn bộ thân thể bị đẩy ngã trên thảm lông cừu, trâm gài tóc bị tháo ra, tóc đen rối tung xỏa trên mặt đất.

Minh Nguyệt mở hai mắt, nhìn hai tay Ngự Hạo Hiên ở bên hông mình, trong lòng tức giận. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại cười khê, khuôn mặt tuần mỹ trong trẻo mà lạnh lùng. Sau đó, khi Minh Nguyệt không kịp phòng bị thì đã kéo mạnh nút thắt bên hông nàng, mâu quang lạnh lùng mà lại nóng rực đầy quen thuộc, rồi sau đó cổ áo bị xé, lộ ra bộ ngực trắng nõn.

- Đứng

Đột nhiên lạnh như băng khiến Minh Nguyệt hoàn hồn, giống như không thể chịu được mà giãy dụa. Nhưng lại không thể thắng được khí lực của Ngự Hạo Hiên, nháy mắt nàng đã bị giam cầm ở thâm, mười ngón tay đan vào tay hắc, không thể động.

- Đồng ý với trẫm, nếu không, trẫm và ngươi động phòng ở đây

Ngự Hạo Hiên tựa đầu trên ngực nàng, hít sâu lãnh hương của nàng, bạc môi hôn lên từng tác da thịt nàng, mang theo sự quyến luyến, giống như vô cùng sùng bái nhưng đôi mắt nóng rực như thành màu lửa đỏ lại không rời khỏi đôi mắt hoảng sợ, giãy dụa của Minh Nguyệt. Toàn thân thể hắc áp lên cơ thể mềm mại đang run rẩy của nàng.

Nhắm mắt lại, cúi đầu cắn môi dưới, nhưng ngay sau đó vẫn yếu đuối run rẩy nói:

- Đứng ở đây, xin đừng là ở đây.

Ngự Hạo Hiên nở nụ cười, giống như khải hoàn trở về, nhưng nụ cười lại nhiễm mấy phần chua xót. Hắn nâng người lên, mâu quang màu lam nhìn lên người Minh Nguyệt trắng nõn và xiêm y hỗn độn. Bàn tay to ản ản run run, sửa sang lại xiêm y của nàng rồi không kìm lòng được mà luôn tay vào vạt áo nàng, vuốt ve làn da trắng nõn, mềm mại của nàng, trầm trọng thở hào hển, môi, đặt mạnh lên môi Minh Nguyệt.

- Minh Nguyệt trầm không bạc hạnh

Trong tiếng thở dốc, thanh âm khàn khàn truyền đến, Minh Nguyệt giật mình kinh ngạc, mở mắt nhìn Ngự Hạo Hiên ản ản nhìn thẳng mình. Sau đó, thân thể bị hắn gắt gao ôm lấy, hắn hôn lên cổ nàng, rồi nằm trước ngực nàng ồ ồ thở dốc, cường chế cố nhắm mắt lại, trầm thấp nói:

- Không được không thích trầm, trầm không bạc hạnh

Trái tim như bị nhéo mạnh, những cơn đau đớn quen thuộc truyền đến, Minh Nguyệt cứng đờ người, động cũng không dám động, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nắm lấy thẩm cừu, muốn khắc chế điều gì đó, lại càng muốn coi nhẹ điều gì đó nhưng thanh âm khàn khàn như ma rửa lại mơ hồ bên tai:

- ở lại bên cạnh trầm, cho dù là hư tình giả ý cũng ở lại bên trầm như trước kia.

Một giọt lệ, theo khóe mắt Minh Nguyệt chảy xuống, nàng nhắm mắt lại, không nghĩ để ý đến nam tử này bày ra ma chướng trên người mình. Tim lại vẫn co rút.

Trước kia! Minh Nguyệt cường chế nhìn lại giọt nước mắt. Trước kia là nàng hư tình giả ý sao? Nhắm mắt, nàng không quên là ai xé rách sự tự tôn cuối cùng của nàng, trước mặt Như Nguyệt cười nhạo lời thề của hắn với nàng, cùng với chén rượu độc chặt đứt đi sự mê hoặc của nàng. Môi hồng hơi mím, thở dốc nói:

- Sinh bất thành song, tử không phân thủ

Không khí lạnh băng trong nháy mắt đông lại mang theo sự trào phúng nhẹ nhàng lan tràn trong lồng giam. Thân mình Ngự Hạo Hiên nằm trên người Minh Nguyệt đông cứng lại, hắn như cố ép chế điều gì đó, chậm chạp mà cứng ngắc ngắc đầu, sau đó, xông ra ngoài.

Cười khê, khi xung quanh dần trong trẻo yên tĩnh lại, khóe miệng Minh Nguyệt khê cười. Hắn đúng là đã đi rồi. Cố hết sức ngồi dậy, nhướng mi nhìn lồng giam không khóa lại, đột nhiên tim như ngừng đập.

Đứng dậy, không chút do dự về phía trước, nhưng là còn chưa bước ra nhà giam thì Ngự Hạo Hiên lại vọt vào.

Giật mình, nàng sợ hãi muốn lui lại đã thấy hắn cầm một thứ gì đó màu vàng đưa vào tay nàng như hiến vật quý báu, gắt gao giữ chặt tay nàng, giọng nói run run:

- Minh Nguyệt, người xem, trầm đã khâu lại nó, người xem

Nói xong gỡ những đường khâu vụng về, vội nhìn Minh Nguyệt rồi sau đó ôm lấy Minh Nguyệt, hơi thở dồn dập nói:

- Minh Nguyệt, xin lỗi, trước kia rất xin lỗi...

100. Q.3 - Chương 101: Yêu Hận Rối Rắm (5)

“Nhân sinh nếu chỉ như lúc ban đầu gặp gỡ”

Trên thẩm cừu màu xám, váy dài màu trắng phơ tán trên thẩm, tóc đen xõa ra vương vất trên cánh tay để vương, long bào quần quanh.

Trong trướng, Ngự Hạo Hiên ôm eo Minh Nguyệt, gắt gao ôm lấy cơ thể nàng vào lòng, nhẹ vuốt ve lọn tóc đen của nàng trước ngực mình. Hắn lấy ngón tay hơi cuốn lấy, nhắm mắt lại, đặt cằm lên trán nàng nhẹ nhàng cọ xát, khóe miệng cười như có như không.

Minh Nguyệt rúc vào lòng Ngự Hạo Hiên, nhẹ ngửi mùi Long tiên hương, ngón tay trắng nõn nhẹ vuốt mảnh long thêu kim tuyến trên long bào nhưng trong lòng vẫn bất an. Khẽ ngẩng đầu nhìn đế vương như đang ngủ say, nàng lại cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Hoàng Thượng còn có chính vụ muốn xử lý mà.

Ngự Hạo Hiên trợn mắt, cúi đầu nhìn thần sắc bất an của Minh Nguyệt, ý cười nháy mắt biến mất vô tung. Bàn tay to đem tay nàng đặt lên ngực mình, nghiêng người hôn lên trán nàng, nói khẽ vào tai nàng:

- Minh Nguyệt muốn đuổi trẫm đi sao?

Nói xong, mâu trung tối đen hiện lên một tia cảm xúc khó đoán rồi lại hôn lên hai má nàng.

Khẽ run, Minh Nguyệt có chút mất tự nhiên muốn đẩy hắn đang ái muội ra nhưng Ngự Hạo Hiên như đã sớm biết, hắn lại càng ôm chặt nàng như bắt ép nàng phải nằm yên trong lòng hắn. Mềm nhẹ vuốt ve mái tóc nàng, sau đó, ngón tay xẹt qua gáy trắng như tuyết của nàng, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại nhưng là chỉ cần nhìn một lần cũng sẽ không khác chế được. Vùi đầu vào mái tóc nàng.

- Minh Nguyệt, chúng ta báai đường, được không?

Giọng nói nặng nề ồ ồ thở dốc rồi nụ hôn lạnh như băng trên cổ khiến Minh Nguyệt run run. Hắn hôn cổ nàng rồi dần dần tới trước ngực, nhẩn nại dừng lại rồi ngẩng đầu nhìn Minh Nguyệt, trong mắt có ánh đỏ quen thuộc.

Minh Nguyệt dục vọng không hề che dấu trong mắt hắn, run rẩy nắm chặt xiêm y trước ngực, như muốn chạy trốn, cứng ngắt nói:

- Nô tỳ.... còn chưa chuẩn bị tốt..

Hắn là một đế vương cực giỏi tính kế. Trong mắt Minh Nguyệt thoáng qua một tia cảnh giác rồi nàng hít sâu, ổn định lại hô hấp của mình.

- Trẫm chỉ biết sự dịu dàng của người là giả

Trong không gian yên tĩnh, Ngự Hạo Hiên đột nhiên nói. Hắn nhìn Minh Nguyệt khắc hằn trước kia, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia ngoan tuyệt, bàn tay to đột nhiên xiết chặt hông nàng khiến Minh Nguyệt sợ hãi mở to mắt. Nàng giữ tay hắn lại nhưng Ngự Hạo Hiên lại như sư tử nổi giận, mạnh mẽ tháo dây lưng nàng.

- Ngự Hạo Hiên, người...

Minh Nguyệt hoảng sợ muốn lao ra khỏi nhà giam chưa khóa lại, nhưng khi tiếng chuông vang lên, dưới chân nàng mềm nhũn ngã xuống đất, rơi vào vòng ôm lạnh như băng rồi cả người bị đặt nằm lên thảm, y phục dần phân tán.

Minh Nguyệt trợn to hai mắt, không dám tin nhìn mắt Ngự Hạo Hiên đột nhiên chuyển sang màu lam, đồng tử dần thâm trầm lại mang theo sự lạnh lùng. Bàn tay to luồn vào xiêm y nàng.

- Không.

Minh Nguyệt kêu lên sợ hãi, tay Ngự Hạo Hiên hơi dừng lại một chút nhưng hắn lại hôn lên môi nàng, nuốt tiếng thét của nàng. Bàn tay to làm càn trong xiêm y nàng, cho đến nhũ phong của nàng. Toàn thân Minh Nguyệt run run, nàng phần nộ vụn vụn thân thể. Nam nhân này quả nhiên là không đáng tin, vì sao khi này hắn còn như vậy mà bây giờ...

Minh Nguyệt cố gắng muốn đẩy ra thân thể hắn nhưng càng lúc càng thấy lạnh, nàng cúi đầu không ngờ áo đã bị kéo xuống, nửa thân trần cũng lộ ra ngoài. Bất lực, khóe mắt hiện lên ánh lệ, nàng đánh vào ngực hắn, nhưng hai tay lại bị trói lại bởi chiếc thắt lưng kia, cột vào song vàng của lồng giam.

- Vì sao?

Vì sao khi nàng đã muốn tin tưởng hắn, hắn lại đối xử như thế với nàng? Nước mắt Minh Nguyệt trào ra, nàng muốn cắn lưỡi Ngự Hạo Hiên nhưng dường như ý nghĩ của nàng đã sớm bị hắn nhìn thấu. Bàn tay

hắn đột nhiên kéo cằm nàng khiến nàng không kể nào ngậm miệng lại, thậm chí chỉ có thể tùy ý hắn tiến quân thần tốc, làm càn trong miệng nàng, nụ hôn kia cuồng nhiệt mà càn rỡ, cơ hồ như muốn nuốt nàng.

Tiếng thở dốc trầm trọng tràn ngập toàn bộ nhà giam, khi hai đôi môi tách ra. Ngự Hạo Hiên nhắm mắt như không muốn đối diện với Minh Nguyệt. Hắn cúi đầu, đôi môi lạnh như băng một đường hôn xuống cho đến xương quai xanh thì từ từ cắn cắn tựa như đang nhắm nháp mỹ vị nhân gia. Sau đó, từ từ tiến đến vành tai, hơi thở nặng nề như đang nói những lời nỉ non, tay cởi đi từng lớp xiêm y của Minh Nguyệt.

Rồi sau đó, bàn tay to đem một chiếc khăn lụa màu vàng ta, một hương thơm kì lạ lan tràn khắp không khí.

Mềm mại thở dốc, Minh Nguyệt suy nghĩ hỗn độn, nàng liều mạng nhắm mắt, không muốn nhìn thấy hết thấy lại càng không muốn cảm thụ. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại như cố ý tra tấn nàng, đôi môi lạnh như băng kích thích cảm quan của nàng, cho đến khi nàng toàn thân phát run mới kéo đến bên hông ấm áp của nàng, dừng lại. Nhưng khi nàng kinh ngạc, hắn lại xé bỏ xiêm y của nàng, khiến thân thể nàng lộ rõ dưới thân hắn.

- Dừng...

Minh Nguyệt mang theo tiếng khóc, đôi mắt nàng đầy nước mắt, bất lực nhìn Ngự Hạo Hiên trên người nàng, lắc lắc đầu. Cho tới bây giờ nàng cũng không biết rằng để thân thể của mình tiếp nhận nam nhân này lại khó khăn như vậy. Cảm giác này khiến nàng sợ hãi muốn trốn tránh nhưng lại không thể nhúc nhích.

Ngự Hạo Hiên dùng sức hôn thân thể Minh Nguyệt, nhưng khi nghe tiếng nàng khàn khàn thì cứng ngắt dừng lại, rồi sau đó, cảm nhận được nước mắt ẩm ướt của nàng.

Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn Ngự Hạo Hiên nhưng hắn lại không hề do dự tự cởi xiêm y của chính mình, giống như một con dã thú, da thịt lạnh băng áp sát cơ thể ấm nóng của nàng. Minh Nguyệt muốn khóc, muốn giãy dụa nhưng đột nhiên nhìn thấy vết sẹo trên ngực trái hắn, nàng ngưng bật. Vết... vết ẩn kín hình rồng... sao có thể... trở thành vết sẹo xấu xí như vậy?

- Rất xấu đúng không?

Thanh âm lạnh băng mang theo sự thống khổ. Ngự Hạo Hiên vùi đầu vào tóc nàng rồi cười lạnh nói:

- Người rất dễ ý có đúng không

Rồi sau đó, Minh Nguyệt còn chưa kịp trả lời, hắn đầy thống hận nhìn đôi mắt đắm lễ của nàng, tựa như con thú bị thương, bóp cổ Minh Nguyệt, lạnh lùng nói:

- Là người khiến trẫm bị nhiễm hương vị của người, người khiến trẫm nghiện, cho nên, là người biến trẫm thành thế này, người không thể trách trẫm, là người. . . Là người

Trong khoảnh khắc, đôi mắt Minh Nguyệt bỗng dưng mở lớn, thân thể bị xuyên thấu khiến nàng đau đớn toàn thân, quên cả khóc cũng quên cả hét lên. Nàng mở to mắt nhìn nam tử cuồng loạn trước mắt, tầm mắt dần dần mờ hồ, bên tai chỉ còn lại tiếng thở gấp của nam tử và giọng nói khàn khàn:

- Dừng hận trẫm. . . Minh Nguyệt, trẫm muốn người. . . Trẫm muốn người

Một đêm đó, ánh sao rơi xuống.

Thảm cừu hỗn loạn, hơi thở dày đặc, xung quanh xiêm y phân tán, thân thể triền miên đầy mùi tình ái.

Minh Nguyệt trợn tròn mắt, trống rỗng vô thần nhìn trướng hồng, trong mắt chiếu ra tia đỏ tươi. Tóc đen rối tung trên thảm cừu khiến dung nhan càng kiều mỹ, dưới chân bông, da thịt non mềm trắng nõn đầy dấu hôn khiến người yêu thương.

Thân thể dần dần nổi lên biến hóa, từ đau đớn biến thành nóng rực, Minh Nguyệt giãy dụa không muốn chú ý đến nam tử trên người nàng, nhưng đôi mắt như bị thương lại xuất hiện trong mắt nàng. Trái tim không hiểu sao lại đau đớn.

Ngự Hạo Hiên không ngừng hôn thân thể lạnh như băng của Minh Nguyệt, vĩnh viễn không ngừng nghỉ mà chiếm đoạt. Hắn cuồng loạn hôn từng tấc da thịt trên người Minh Nguyệt, trong mắt hắn đầy bất an, đau

đón lại càng khiến hắn cần rờ. Một lần rồi lại một lần, bức bách Minh Nguyệt. Khiến toàn thân nàng lưu lại những ký hiệu của hắn.

- Minh Nguyệt, ngươi có biết trái tim trầm đau thế nào không?

Trong bóng tối, thanh âm quen thuộc lại như quỷ mị quanh quẩn bên tai Minh Nguyệt, hơi thở trầm trọng, bàn tay lạnh như băng xoa lên cơ thể nàng. Sau đó lại đặt một nụ hôn nóng cháy, cuồng nhiệt, hôn lên khuôn mặt nàng, mũi nàng, khóe môi, vành tai. Đường như là trong cơn ác mộng không thể tỉnh lại mà gất gao dây dưa, giọng nói khàn khàn lại phủ lên tai nàng:

- Đáp lại trầm. . . Minh Nguyệt, đáp lại trầm

Bàn tay to khỏe vuốt ve thân hình mềm mại, Minh Nguyệt nhắm mắt hơi run run tựa như đã mất đi ý thức mà tùy ý Ngự Hạo Hiên bài bố. Nàng từ từ mở mắt nhìn đôi mắt hắn trong đêm đen, vươn tay nhưng lại không rõ mình muốn làm gì. Ngự Hạo Hiên lại cười cầm tay nàng, đan tay vào nhau rồi khẽ hôn lên, tham luyến nói:

- Minh Nguyệt, hôn trầm.

Minh Nguyệt trừng mắt nhìn, giống như bị mê hoặc, nàng rướn đầu, nhẹ chạm lên môi Ngự Hạo Hiên, vừa định rời đi thì bị hắn ôm chặt, môi lại bị hôn đến nóng bỏng.

Ngoài đại điện, Tần công công đứng trong bóng tối run run nhìn vào trong điện tối đen, trong lòng không khỏi run rẩy lạnh lẽo. Hắn lo lắng đi qua đi lại nhưng cũng không dám mạo muội đi vào.

Đã vài canh giờ, Hoàng thượng và Chiêu dung nương nương giờ còn không sai mang nước lên, hắn có thể tưởng tượng chuyện gì đã xảy ra, nhưng vài canh giờ, nương nương có thể chịu được sao (hehe)? Nghĩ đến đây Tần công công không khỏi có chút quần bách. Hắn tuy rằng chưa bao giờ thấy qua nương nương nào sau khi được Hoàng thượng sủng hạnh. Nhưng hắn cũng từng nghe nói, sau khi Đức phi thị tẩm thân thể lưu lại rất nhiều dấu vết. Vì thế, vị Chiêu dung nương nương có ánh mắt giống Đức phi nương nương có thể...

Tần công công không khỏi có chút lo lắng, hai tay gắt gao nắm chặt phất trần, đột nhiên cảm giác xiêm y mình có mùi thơm kì quái, hắn không khỏi cúi đầu muốn ngửi cho rõ. Nhưng vừa ngửi lại khiến cả người hắn cứng đờ, trong đầu nhớ lại hôm nay Hoàng thượng muốn hắn đưa cho vật gói trong chiếc khăn lụa vàng, trái tim hơi động, đột nhiên nhớ tới mùi hương quen thuộc này là Thôi tình được (tên 1 loại xuân dược) vốn rất ít được dùng trong hậu cung.

Chẳng lẽ Hoàng thượng dùng nó với nương nương, lòng Tần công công run lên. Có lẽ, vì ánh mắt tương tự Đức phi nương nương khiến hắn thấy không đành lòng nhưng một lúc sau, hắn nhắm mắt lại, nhẫn nhịn cảm xúc này, nhìn ánh trăng lạnh lùng thở dài một tiếng

Hài lụa vàng, giá y (áo cưới) đỏ, trăm bạch ngọc, tóc đen búi.

Ngày thứ hai, khi Minh Nguyệt toàn thân đau nhức tỉnh lại thì lại phát hiện mình không chỉ đã được tẩm mà còn mặc giá y đỏ thắm, nằm trên long sàng.

Nàng cố hết sức ngồi dậy, nhưng trên đầu choáng váng khiến nàng không thể chống đỡ, suy sụp sắp ngã thì lại có bàn tay đỡ lấy nàng, lưng rơi vào lồng ngực rộng lớn, nghe một tiếng ôn nhu:

- Tỉnh

Tỉnh. . . Minh Nguyệt mở to hai mắt, nhẹ nhàng nhướn đôi mi thanh tú, thân thể vô lực làm cho nàng không có khí lực nhìn phía sau là ai, nàng vươn tay nhẹ xoa trán, muốn sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn nhưng nhìn đến đôi tay ôm lấy mình, trong đầu lại hiện lên những hình ảnh hỗn loạn mà trần trụi.

Trong lòng co rút, Minh Nguyệt cứng đờ, trong mắt dâng lên sương mù, đột nhiên vùng tay lên.

“Ba”

Một tiếng vang không hề dự liệu vang lên trong tấm điện.

Không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng như là bị ngưng kết, cung nữ đang cầm đồ trang sức sợ tới ngây ngốc sững sờ đứng đó, thậm chí Tần công công cũng cứng đờ người.

Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Hiên đang ôm mình, bàn tay trắng nõn gắt gao nắm lại như thống hận đến tê tâm liệt phế mà nhìn hấn. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại chỉ lẳng lặng nhìn nàng, sau đó, khi mọi người còn đang nín thở thì hấn lại nhẹ cười sủng nịnh, ôm Minh Nguyệt càng chặt, giọng nói khàn khàn:

- Như thế có phải thấy tốt hơn?

Trong mắt Minh Nguyệt sương mù dâng lên nhưng vẫn phần hân nhìn chăm chăm hấn. Cho tới giờ nàng vốn không phải là kẻ yếu đuối nhưng từ khi gặp nam nhân này, nàng phát hiện mình không còn như trước kia, cả thế giới của nàng như hoảng loạn, phá hỏng. Hít sâu, Minh Nguyệt nhắm mắt lại, bàn tay trắng nõn nắm lấy xiêm y trước ngực, nhưng lại bị Ngự Hạo Hiên nắm lấy tay nàng.

- Huê nhau, được không?

Thanh âm trầm thấp như đang thỉnh cầu nỉ non bên tai Minh Nguyệt, rồi sau đó gắt gao nắm tay nàng, xoay người nàng đối diện với hấn, đôi mắt màu lam hiện lên ẩn nhẫn thống khổ, nói:

- Minh Nguyệt, ngoan ngoãn ở lại bên trẫm, có lẽ... có lẽ người sẽ cảm thấy trẫm là người đáng để yêu, trẫm sẽ đối xử tốt với người.

- Không.

Minh Nguyệt thốt lên, nàng không nghĩ, cũng không cần nghĩ.

Thân thể Ngự Hạo Hiên cứng đờ, mọi người trong đại điện đều giật mình, Tần công công mở to hai mắt, run run ngẩng đầu, hấn không ngạc nhiên vì chiêu dung nương nương từ chối mà là. . . Hoàng Thượng lại gọi chiêu dung nương nương là Minh Nguyệt, tuy rằng Tần chiêu dung xác thực. . . Nhưng Hoàng Thượng có bị nhầm lẫn không?

- Người không cần từ chối trẫm nhanh như vậy

Ngự Hạo Hiên gấp gáp nói, hấn gắt gao nắm lấy hai vai nàng như là sợ nàng sẽ bay đi, rồi sau đó nhắm mắt lại, khàn khàn nói:

- Minh Nguyệt, trẫm thật sự. . . Cầu người, đừng nhìn trẫm như vậy, trái tim trẫm cũng sẽ đau, người cần bản không hiểu....

Hấn sẽ đau. . . khóe mắt Minh Nguyệt rơi xuống một giọt lệ. Nàng gạt tay Ngự Hạo Hiên ra, muốn đứng dậy rồi đi nhưng lại bị hấn ôm lại, Minh Nguyệt càng cố đẩy tay hấn ra, nàng đánh hấn, khóc lên:

- Ta chán ghét người, cả đời cũng sẽ không yêu thương người, sẽ không thích người, buông, người buông...

- Không buông

Tiếng gầm gừ lạnh như băng xuyên qua tiếng khóc của Minh Nguyệt, sắc mặt Ngự Hạo Hiên đột nhiên âm trầm đáng sợ, hấn gắt gao ôm Minh Nguyệt, như là không thể chấp nhận lời nói tuyệt tình như vậy. Dựa sát vào tai nàng, cổ nén run run, nói:

- Đừng bức trẫm, Minh Nguyệt, trẫm chuyện gì đều cũng có thể làm

Lời nói lạnh như băng thấu tận xương khiến Minh Nguyệt ngừng khóc, nàng nức nở ngây ngốc, rồi từ từ lắc đầu nói:

- Người sẽ không, người đã không còn gì để uy hiếp ta, người...

- Tiêu Đồng trong tay trẫm

Giống như sét đánh trời quang, Ngự Hạo Hiên bắt ngang Minh Nguyệt, hấn như nổi giận nhưng ẩn nhẫn nhìn nàng đang khiếp sợ. Tay ôm nàng bắt đầu run lên, sau đó nâng ót nàng lên, gắt gao ôm nàng vào lòng, thâm trầm mà ngoan tuyệt nói:

- Chỉ cần người ngoan ngoãn ở lại bên trẫm, cho dù là hư tình giả ý cũng được, chỉ cần trẫm nhìn thấy người, chạm vào người, cái gì cũng được.

- Đây là cách người yêu một người?

Minh Nguyệt kinh ngạc nói, thân thể cứng đờ tựa vào lòng Ngự Hạo Hiên, móng tay đâm vào lòng bàn tay

- Không phải, Minh Nguyệt, không phải như thế

Ngự Hạo Hiên nâng mặt Minh Nguyệt lên, bối rối không biết nên làm cái gì, hần nhìn đôi mắt Minh Nguyệt không gợn sóng, nhất thời cứng đờ, rồi sau đó không chút nghĩ ngợi nói:

- Trầm thả nàng, trầm lập tức thả nàng, Minh Nguyệt, đừng nhìn trầm như vậy, đừng như vậy

Tần công công nhìn bộ dáng Hoàng thượng, nước mắt cơ hồ rớt xuống. Hần tuy biết Hoàng thượng đã từng vì Đức phi mà thức trắng đêm nhưng chưa bao giờ thấy Hoàng thượng đáng thương, chật vật như vậy, trong lòng buồn bã. Tần công công không đành lòng nhìn, đành mang đám cung nữ đang ngầy người rời khỏi tầm điện. Để không khí ngưng trọng này lại cho đế phi hai người

Trong phòng ngủ trống rỗng, hai người nhìn nhau, Minh Nguyệt bức nước mắt trở ngược về rồi sau đó đứng dậy rời đi, nhưng là đôi tay kia vẫn nắm lấy tay nàng như bóng với hình. Ngự Hạo Hiên gắt gao nắm lấy tay nàng, như là phần hận, như là đau lòng, càng như là hi vọng, nhưng là Minh Nguyệt lại không hề nhìn hắn, rút mạnh tay về, nhắm mắt lại, hít hít mũi nói:

- Xin Hoàng thượng phế bỏ phi vị của nô tỳ.

Thân mình Ngự Hạo Hiên hơi lão đảo, cứng đờ trong không trung. Hần nhìn bộ dáng kiên quyết của Minh Nguyệt, lắc đầu khàn khàn nói:

- Không, trầm không làm.

- Chúng ta đều đã đến đường cùng, vì sao còn không để cho nhau một con đường sống.

Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Hiên, cắn môi nói. Nếu đã muốn như vậy, nếu hắn cũng nói hòa nhau, vì sao không thể thả nàng, từ nay về sau quên nhau đi.

- Vậy ba năm qua, vì sao người không cho trầm một con đường sống?

Thanh âm Ngự Hạo Hiên trầm thấp như bị tấm dày sự thống khổ, hần nhìn Minh Nguyệt, gần từng chữ một:

- Khi trước là người chọc trầm trước, là người làm trầm yêu người, là người, người nói muốn cùng trầm “dữ tử chi thủ, cùng tử giai lão” là người, đều là người.

Minh Nguyệt rơi lệ nhưng vẫn quật cường nói

- Nhưng Minh Nguyệt kia đã chết, nàng đã chết.

Ngự Hạo Hiên lắc lắc đầu, hần nhìn thần sắc lạnh lùng của Minh Nguyệt, đột nhiên lạnh giọng cười rộ lên, rồi sau đó, từng bước một lui về phía sau, cho đến khi dưới ánh nến, Minh Nguyệt không còn thấy rõ hắn, hần khàn khàn nói nhỏ:

- Người là nữ nhân đầu tiên trầm hôn, cái gì trầm cũng đều cho người, Minh Nguyệt, người nhắm tâm, trầm biết người nhắm tâm, nhưng lúc này, đừng trách trầm

101. Q.3 - Chương 102: Yêu Hận Rồi Rắc (6)

Vừa nghe tin lành, trái tim thật vui mừng, trong điện tường hồng ngói xanh, phong vân lại nổi.

Chuyện chiêu dung mới nạp cùng đế vương nghỉ đêm trong Trường sinh điện ngay hôm sau, như gió bắc thét gào giữa trời đông mà thổi quét toàn bộ hậu cung khiến hậu cung rục rịch, nhất là tứ phi.

Sáng sớm, Quý phi Như Nguyệt một thân hoa phục ngồi kiệu đỉnh vàng vội tới trước Tẩm tâm cung nhưng không ngờ vừa ra khỏi kiệu đã thấy Thục phi Mộ Từ, Đức phi Khuynh Thành và Tiểu chiêu nghi Tiêu Mẫn ở đó, có lẽ các nàng cũng sớm được tin nên đến đây chờ để vương lâm triều tìm hiểu thực hư. Như Nguyệt cao quý nhìn một vòng nhưng không thấy Hiền phi Âu Dương Hồng Ngọc.

Trong lòng một trận chua xót, Như Nguyệt được Xảo Nhi đỡ xuống kiệu rồi sau đó nhìn mấy tần phi thất thần thì ho nhẹ một chút, sau đó chỉ thấy chúng phi giật mình quay đầu. Thấy Như Nguyệt chậm chậm bước đến, đầu tiên là nhú mày, rồi sau đó cũng nhớ ra mà phúc thân, nói:

- Nô tì tham kiến quý phi nương nương, quý phi nương nương vạn phúc

Đôi mắt đẹp của Như Nguyệt quét qua một người, nở nụ cười lạnh rồi nhìn Tiêu Chiêu nghi tư sắc tuyệt vời, ôn nhu nói:

- Bản cung nghe nói chiêu nghi muội muội thân mình có bệnh nhẹ, hôm nay sao canh năm lại đến trước tẩm điện Hoàng thượng thế này?

Nói xong lại nhìn qua vài tần phi, thần sắc có chút khinh thường

Khuynh Thành quận chúa nhìn thần sắc xinh đẹp của Như Nguyệt, hai mắt cũng thần nhiên trào phúng lạnh lẽo, nàng vươn ngọc thủ, nhẹ vỗ về búi tóc mình, rồi sau đó thở dài một tiếng, nhẹ bước đến bên Thục phi, giọng nói mỉa mai:

- Thục phi tỷ tỷ, ngày đó nếu muội muội không có nhớ lầm, khi hoàng hậu Âu Dương thị đi về cõi tiên, Hoàng Thượng đem quyền chấp pháp hậu cung giao cho tỷ tỷ, nhưng nay sao lại là Quý phi nương nương ra lệnh?

Lời vừa nói ra, mọi người đều thần nhiên thừa nhận, vì ba năm trước, sau khi có biến cố, Hoàng thượng tuy rằng trả lại sự trong sạch của Mộ thị, đem Như Nguyệt ra khỏi lãnh cung, lại ban cho thành Quý phi nhưng cũng không thu hồi quyền chấp pháp hậu cung của Thục phi, cho nên ba năm này, người chấp pháp trong hậu cung vẫn là Thục phi.

Sắc mặt Như Nguyệt nhất thời rất khó coi, nàng quay đầu nhìn Khuynh Thành, mâu quang dần dần lạnh xuống, môi đỏ mọng hơi mím rồi lạnh lùng nói.

- Đức phi muội muội là đang cười nhạo bản cung?”

Khuynh thành cười xinh đẹp phất phất tay áo, mềm mại nói:

- Quý phi tỷ tỷ nặng lời, nhưng mà lời khi nãy của tỷ tỷ nếu bị Ngự tiền thị nữ nghe được truyền đến tai Hoàng thượng, nô tỳ sợ Hoàng Thượng sẽ nghĩ tỷ tỷ ngài khi dễ Tiêu chiêu nghi, đến lúc đó....

Khuynh Thành nói xong, đôi mắt đẹp nhìn sang Thục phi, thở dài nói:

- Thục phi tỷ tỷ, ngài thân là đứng đầu lục cung, đáng lý là Tần chiêu dung tự mình đến Chiêu Vân cung kính trà người, nay lại khuất tất mà đến Tẩm tâm cung chờ đợi, sợ là không hợp lễ, không bằng tỷ tỷ bây giờ về đi, muội muội cũng muốn đến Chiêu Vân cung chờ xem.

Thục phi cười yếu ớt, nhưng vẫn nhìn Như Nguyệt mặt lúc xanh lúc trắng mà phúc thân rồi mới nói:

- Đức phi muội muội nói không phải không có lý, một khi đã vậy, bản cung cũng cáo lui trước, không biết ý Quý phi muội muội thế nào?

Trong lòng Như Nguyệt có một trận đau đớn không chịu nổi, có lẽ là không ngờ trong hoàng cung lại không có ai đặt nàng vào mắt, nắm chặt khăn lụa, hít sâu một hơi, cố gắng duy trì vững vàng, nói:

- Nếu Thục phi cũng nói như vậy, bản cung có thể thế nào? Chấp pháp lệnh hậu cung không ở trong tay bản cung, Thục phi nương nương muốn đi đâu, bản cung há có thể quản

Nói xong, Như Nguyệt liếc nhìn Tiêu chiêu nghi vốn không nói gì, hừ lạnh một tiếng

Tiêu Mẫn khúm núm ngẩng đầu, nhìn đến thần sắc Như Nguyệt thì lại sợ hãi cúi đầu. Trâm cài cũng run run mà phát ra tiếng leng keng, sau đó đi đến bên cạnh Thục phi, mềm mại nói nhỏ:

- Nô tì cũng nguyện đi theo Thục phi nương nương về Chiêu vân cung, không biết hai vị tỷ tỷ thế nào
Khuyhnh Thành cười thuần nhiên, bước lên cầm bàn tay trắng nõn của Tiêu Mẫn cười nói:

- Nhìn Chiêu nghi muội muội thế này thật khiến người yêu thương.

Rồi nhìn Thục phi, mím môi nói:

- Thục phi tỷ tỷ, Tiêu chiêu nghi danh vị tuy là nhị phẩm, nhưng lại đứng trên Tần chiêu dung, nên được kính trà, cho nên chúng ta cùng hồi cung đi.

Thục phi gật gật đầu, có chút cao nhĩ nói:

- Một khi đã như vậy, vậy đều theo bản cung về Chiêu Vân cung đi, nói xong xoay người đi về phía kiệu, khóe miệng hơi cười lạnh.

Khuyhnh Thành thoáng nhìn bóng dáng Như Nguyệt cứng đờ thì trong mắt hiện lên tia lạnh lùng, còn muốn nói cái gì, lại thấy một tiểu công công vội vàng chạy đến rồi dập đầu trước người Thục phi nói:

- Thục phi nương nương, nô tài phụng ý chỉ Thái hậu, thỉnh Thục phi nương nương cùng chư vị nương nương đến Khôn Trữ cung.

Đôi mi thanh tú của Thục phi vừa động, định nói lại bị Khuyhnh Thành giữ chặt, chỉ thấy Khuyhnh Thành cười mềm mại nói:

- Hàn công công, một năm trước Thái hậu hồi cung thì dốc lòng phục thiện, không tiếp kiến bất kì phi tần nào, hôm nay sao lại tuyên tỷ muội ta đến?

Hàn công công cúi đầu nói:

- Hồi bẩm Đức phi nương nương, sáng sớm Tần công công đến Khôn trữ cung bẩm báo với Thái hậu, nói Hoàng Thượng đêm qua tuyên chiêu dung nương nương thị tẩm, dựa theo quy củ Thiên triều, hôm nay phải đến thỉnh trà ở Khôn trữ cung nên phái nô tài đến báo. Nô tài đã đến cung điện các nương nương nhưng đều không thấy cho nên mới đến Tẩm tâm cung tìm.

Hàn công công vừa dứt lời, sắc mặt chúng phi càng khó coi đặc biệt là Khuyhnh Thành và Tiêu Mẫn. Bởi lẽ, hai nàng vào cung tuy nửa năm nhưng còn chưa được thừa ân mưa móc nên ngay cả Thái hậu cũng chưa từng gặp mặt. Nay một nữ tử mới vào cung được ba ngày thế nhưng...Nhưng sắc mặt tệ nhất không phải là hai nàng mà là Như Nguyệt vốn đã tái nhợt, nàng đã sớm nghe Âu Dương Hồng Ngọc nói nàng kia dung mạo giống mình, đây là sự khó xử cỡ nào?

Vì thế, một đám người, mỗi người một tâm tư lên kiệu đến Khôn Trữ cung.

Trong trường sinh điện, Ngự Hạo Hiên một thân hoàng bào, tóc cài tử ngọc kim qua, hai dây lụa vàng trước ngực khiến hân cang tuần mỹ vô song. Nhưng đôi mắt thâm trầm lại có chút phiền muộn.

Trên giường, Minh Nguyệt ngủ sâu, nhưng lúc nào cũng nhíu mày như gặp ác mộng, trán cũng toát mồ hôi.

Ngự Hạo Hiên ngồi trước giường, mâu quang gắt gao nhìn dung nhan Minh Nguyệt, ánh mắt kia như sớm chìm vào tĩnh mạch, cả người như bị một tầng sương mỏng bao phủ hóa thành một pho tượng. Hồi lai mới cầm lấy chiếc khăn lụa thêu hoa mai đầy lãnh hương, nhẹ lau trán Minh Nguyệt.

- ở trong mộng, trầm cũng khiến người muốn chạy trốn như thế sao

giọng nói trầm thấp mang theo mấy phần chua xót, bàn tay to vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, dừng trên đôi mắt xinh đẹp của nàng, ngón tay xẹt qua lông mi nàng, cúi đầu nhẹ hôn mặt nàng.

Minh Nguyệt thân mình giật giật, như là phản kháng nhưng có lẽ quá mệt mỏi khiến nàng lại chò vào giấc ngủ một lần nữa nhưng vẫn nhíu chặt. Khi bàn tay ôn nhu của Ngự Hạo Hiên phủ lên mặt nàng, nàng như tìm được chỗ dựa, môi hồng khẽ nở non, nắm lấy tay hắn, xoay người tới gần hắn.

Tim nhảy lên nhưng lan tràn cũng là sự chua xót và cay đắng, Ngự Hạo Hiên nhìn Minh Nguyệt tới gần mình, nhẹ nhàng hô hấp, hân cũng nhẹ tới gần nàng, cẩn thận ôm nàng vào lòng, bạc môi nhẹ dừng trên trán nàng nhưng lại do dự không dám hôn xuống vì ... khi này nàng bài xích

- Minh Nguyệt, khi nào người mới có thể thật sự như thế này.

Khàn khàn khẽ nói, Ngự Hạo Hiên nhắm mắt, gặt gao ôm người ngọc vào lòng, tựa như sủng ái trẻ con mà vỗ về lưng nàng, hưởng thụ sự ôn nhu giờ khắc này.

Mi dài Minh Nguyệt nhẹ run tưởng rằng sẽ tỉnh lại nhưng động tác ôn nhu kia lại khiến nàng tham luyến mà muốn ôm chặt, muốn tiếp tục ngủ say nhưng càng ngủ rõ mùi Long tiên hương khiến nàng không thể tiếp tục trầm mê, ý thức cũng dần tỉnh lại. Nhưng khi cảm nhận rõ ràng mình thật sự rúc vào lòng hắn thì lại không có dũng khí mở mắt ra

Một màn đêm qua hiện rõ lên trong đầu nàng, hắn trốn trong bóng đêm như sói hoang có thể tấn công bất cứ khi nào khiến nàng sợ hãi không có chỗ trốn. Nhưng hắn chỉ khàn khàn cam đoan, chỉ cần nàng không trốn hắn sẽ nhận xuống không khi dễ nàng, chỉ cần nàng nguyện ý ngủ yên, hắn cái gì cũng đều đáp ứng nàng, cho dù là thả Tiêu Đồng.

Vì không có lợi thế đàm phán, càng vì không thể kháng cự thanh âm khàn khàn đầy chua xót và ảm nẫn của hắn, , cho nên, nàng lựa chọn ngủ yên, nhưng là lại sợ hãi không thể thật sự ngủ say, bởi vì nàng biết hắn đang từng bước một tới gần, bởi vì nàng có thể ngửi được mùi Long Tiên hương càng lúc càng gần mình. Nhưng là, có lẽ là vì quá mệt mỏi, cuối cùng nàng cũng ngủ say nhưng lại rơi vào cơn ác mộng đau đớn.

- Minh Nguyệt, ngoan ngoãn ở bên cạnh trẫm

Giọng nói trầm thấp như đang dụ dỗ, giọng hắn càng lúc càng ôn nhu, tay to vỗ về thắt lưng nàng, ôm nàng càng chặt, sau đó nhẹ nói:

- Minh Nguyệt, sinh cho trẫm một hài tử được không? Trẫm thật sự... cần một lý do để duy trì.

Tim đau.

Chớp mũi Minh Nguyệt cay cay, nước mắt mặn chát theo khóe mắt tràn ra rơi xuống long bào hắn, từ từ thấm ra.

Mi dài run rẩy mở ra, lại rúc vào lòng hắn như trước, nước mắt tràn ra. Nàng đã quên, quên mình còn nợ nam tử này một đứa nhỏ, chớp mắt, nghĩ đến đạo quang kiếm ảnh ngày đó và sự tàn nhẫn của chính mình, trong lòng lại run run đau đớn, rồi sau đó nhẹ nhàng rời khỏi ngực Ngự Hạo Hiên.

Thân mình Minh Nguyệt vừa động, tay Ngự Hạo Hiên lập tức cứng đờ, hắn không dám động như là sợ nàng bừng tỉnh. Nhưng Minh Nguyệt từ từ lui lại trong lòng hắn, nâng mắt lên, đôi mắt đầy nước lạnh băng nhìn hắn.

Như là bị đâm, Ngự Hạo Hiên vội lui ra, lắc đầu lo lắng nói:

- Minh Nguyệt, trẫm chưa làm gì cả, trẫm chỉ là...chỉ là

Sau đó nhìn đôi mắt đầm lệ của nàng, tim như bị nhéo, muốn tiến lên nhưng chỉ có thể dừng lại ở đó, giọng nói như bị phong tỏa, khàn khàn nói:

- Minh Nguyệt, thật sự trẫm không làm gì cả... đừng khóc, thật đấy.

102. Q.3 - Chương 103: Yêu Hận Rối Rắm (7)

Nước mắt rơi, trong mắt chiếu rõ thân ảnh bối rối của hắn, nước mắt lại càng rơi, bàn tay trắng nõn nắm chặt chần, tầm mắt dần dần mờ lung

- Ta giết hài tử của người, người thưởng ta độc dược

Giọng nói nàng như bị tắc nghẽn, nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn hắn, run giọng nói:

- Thế có tính là hòa nhau không?

Nếu như thế, có phải bọn họ đã không còn nợ gì nhau?

Không khí như bị lời nói của Minh Nguyệt mà làm đóng băng, trong điện yên tĩnh chỉ nghe tiếng gió Bắc théo gào, lạnh lùng xuyên qua bệ cửa sổ, trường vàng hơi hơi bay, mang theo mùi hàn mai lạnh lạnh. Gió thổi lên giá y của Minh Nguyệt, tóc đen theo gió nổi lên.

Ngự Hạo Hiên dần dần nắm chặt tay, câu nói kia như điểm chúng tử huyết của hắn, các đốt ngón tay vang lên, Minh Nguyệt chậm rãi nhìn lên, nhìn đôi tay hắn như đã ấn nhấn đến cực hạn. Trái tim nàng cũng co rút đau đớn, thì ra, thật sự là thế.

Đứng dậy, trên chân ngọc trắng nõn, chiếc chuông vàng thanh thúy kêu vang như là mang theo thanh âm ma chú khó giải. Chân trần trên mặt thảm xám, váy áo đỏ rực sột soạt, mắt cá chân trắng nõn, trường bào đỏ tiên điểm thả sau người

Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Hiên đứng trước mình, gương mặt nhìn khuôn mặt tuấn mỹ lại có vẻ tang thương kia, vươn tay muốn chạm vào mặt hắn nhưng Ngự Hạo Hiên lại lui về phía sau, từ từ lắc đầu, khăn khăn nói:

- Mỹ nhân kế sao? Trẫm sẽ không mắc mưu

Tay hơi cứng đờ giữa không trung nhưng khóe miệng lại cười tuyệt mỹ, đôi mắt trong suốt nhìn thần sắc Ngự Hạo Hiên. Chậm rãi bước lên, tiếng chuông thánh thót lại vang lên, sau đó bàn tay mềm mại ấm áp xoa lên làn da lạnh băng của Ngự Hạo Hiên, cảm thụ được sự bất an của hắn, thấp giọng nói:

- Trước kia chúng ta oán hận chất chứa quá sâu, đã... đã không thể quay đầu lại. Hiên, ta rất kiêu ngạo, cho nên ta không có cách nào ở cùng với nam tử đã dẫm nát tự tôn của ta. Người lợi dụng Như Nguyệt để dẫm đạp sự kiêu ngạo của ta, nỗi đau ngày đó, người không thể hiểu được, lại càng không hiểu được vì sao ta ngay cả thi thể cũng không nguyện cho người chạm đến, vì ta không thích dẫu là ngó ý còn vươn tơ lòng, cho nên. . . Ta không thể tha thứ người.

Ngự Hạo Hiên hơi lão đạo lại vô lực cười, hắn nắm lấy bàn tay Minh Nguyệt trên mặt hắn, gắt gao nắm chặt như là phải đem sự đau đớn của hắn truyền sang Minh Nguyệt. Hắn nhìn Minh Nguyệt, đôi mắt thâm u:

“Khi còn niên thiếu tình không biết từ đâu mà tới. Mỗi tình thâm thiết hận không biết kết cục ra sao mà bối rối chia ly”

Tay Minh Nguyệt run lên, muốn rút về nhưng hắn đã cầm thật chặt, nhìn sâu Minh Nguyệt. Đôi mắt màu lam như muốn hút hồn Minh Nguyệt, trầm thấp nói:

- Minh Nguyệt, đây là sự thống khổ người ban cho trẫm, đời này, trẫm sẽ vẫn quán quýt lấy người, cho đến khi chết.

“Khi còn niên thiếu tình không biết từ đâu mà tới. Mỗi tình thâm thiết hận không biết kết cục ra sao mà bối rối chia ly”

Trái tim Minh Nguyệt đau đớn, nước mắt lại rơi, nàng nhắm mắt lại không muốn nhớ lại những gì đã qua nhưng những hình ảnh đó lại cố tình như bóng với hình vẫn vít trí nhớ nàng, tựa như đã bị phủ bụi, nay từ từ hiện rõ.

Lắc đầu, Minh Nguyệt không muốn nhớ lại nhưng thân mình lại bị Ngự Hạo Hiên gắt gao ôm lấy, hắn nhìn nàng, mang theo thống khổ cùng tra tấn, gần từng tiếng bên tai nàng:

- Minh Nguyệt, người còn chưa nếm thử cảm giác đau đớn này, cảm giác này.... ngay cả hận cũng không tìm được lý do, từng giấc mộng đêm khuya, rõ ràng cảm giác được người ở trong lòng, vừa định dựa sát thì lại chỉ có sự đau đớn lạnh băng.

- Đừng nói nữa

Minh Nguyệt muốn bưng tai nhưng Ngự Hạo Hiên lại cầm lấy tay nàng, ôm lấy thân thể nàng không cho nàng nhúc nhích, thở dốc nói:

- Người vừa rời đi, nhìn thấy chiếc giường kia trẫm đều sợ hãi, sợ đến mỗi đêm không dám ngủ. Trẫm vẫn nghĩ, thanh tĩnh mà nhớ lại quá mức thống khổ cho nên trẫm uống rượu, nhưng dù uống say mới biết được,

thì ra cảm giác thấy người mà không chạm được đến người đau đến tê tâm liệt phế. Người có biết cảm giác trong lòng trầm khi đó không? giống như là bị người vét sạch, rất đau, đau đến không thở được.

- Đủ rồi

Nước mắt trong mắt Minh Nguyệt không ngừng rơi xuống, vì sao muốn cho nàng nghe những điều này, nàng không cần. Nhưng Ngự Hạo Hiên cố tình quẩn quanh nàng, nị hôn lạnh như băng cắn nuốt đôi môi nàng. Bàn tay to như bão tố cuốn lên thân thể nàng, đặt nàng lên giường.

- Người buông tay.

Minh Nguyệt liều mạng giãy dụa, liều mạng đánh hấn nhưng Ngự Hạo Hiên cứ để mặc nàng như thể bất luận thế nào cũng sẽ không bỏ qua nàng, cho đến khi Minh Nguyệt đánh đến mệt mỏi, nước mắt cũng khô, hấn vẫn coi nàng như trân bảo, ôm nàng vào lòng, đau lòng hôn lên đôi tay nàng đánh hấn đến sưng đỏ, khăn khăn nỉ non bên tai nàng:

- Minh Nguyệt, trầm yêu người....vẫn đều yêu người.

Tối trưa, trong Khôn Trữ cung, những tần phi đã sớm ngồi đợi, ai nấy như hổ rình mồi nhìn cửa đại điện, không khí hết sức trong trẻo nhưng lạnh lùng ngưng trọng, thế nhưng, đã qua vài canh giờ cũng không thấy ai tiến vào.

Như Nguyệt và Thục phi tựa như hai tảng đá xơ cứng mà ngồi đó. Trên bàn, trà cũng thay qua mấy lần nhưng các nàng cũng không hay biết, trong đại điện, chỉ nghe được tiếng các cung nữ đi qua đi lại.

- Thái hậu, uống chén trà cho nhuận hầu

Một lúc, Âu Dương Hồng Ngọc mềm nhẹ nói, nàng bưng một chén trà cẩn thận đưa đến trước mặt Thái hậu. Thái hậu ngồi trên cao đường, ánh mắt uy nghi thiếu đi mấy phần từ ái mà tăng thêm mấy phần tang thương. Bà đón lấy bát trà, trang trọng nhấp một ngụm, khẽ thở dài một tiếng, hai mai tóc sớm đã thành hoa râm, hoa tai phỉ thúy linh đình rung động, sau đó, đem bát trà trở về tay Âu Dương Hồng Ngọc, thở dài nói:

- Tử Thần, giờ là giờ nào?

Âu Dương Hồng Ngọc ngẩng đầu liếc nhìn sắc trời, cúi đầu cung kính nói:

- Hồi bẩm Thái hậu, cách giờ kính trà đã hai canh giờ, nếu Thái hậu mệt mỏi, nô tỳ dìu người về nội điện nghỉ ngơi

Thái Hậu lắc lắc đầu, cũng không có ý tử trách tội, chỉ là hơi trầm tư nói:

- Hàn Lâm, người đi Tẩm tâm cung hỏi xem hôn nay Tần chiêu dung có thể kính trà không, nếu thân thể không khỏe thì miễn đi, ngày khác cũng được.

- Khoan đã!

Hàn công công vừa tiến lên định lĩnh chỉ thì Đức phi Khuynh Thành đột nhiên đứng lên vẻ mặt ủy khuất nhìn Thái hậu, mềm mại nói:

- Thái hậu, thế này cũng không được. Nô tỳ nhớ rõ khi tiến cung, Thục phi nương nương từng dạy nô tỳ, bất kể là tần phi gì, chỉ cần được Hoàng thượng ân điển, nhất định sáng hôm sau phải đến Khôn trữ cung hoặc cung của nương nương chấp pháp hậu cung dâng trà, chờ đợi dạy bảo. Đâu không chỉ là quy củ mà còn là luật lệ hậu cung Hoài Nguyệt quốc ta từ khi khai quốc đến nay. Nhưng nay chỉ một chiêu dung nhỏ nhỏ tiến cung ngày thứ ba được ân sủng lại chậm chạp không đến kính trà, còn để Thái hậu phải chờ đợi như thế có phải là vi phạm luật lệ cung đình.

Có lẽ là không đoán được Khuynh Thành sẽ nói những lời này, chúng phi nhất thời hoảng hốt trở mắt, sắc mặt Thái hậu cũng có chút khó coi, trong lúc nhất thời, mọi người cũng không biết nên nói cái gì, rồi sau đó, chỉ nghe Âu Dương Hồng Ngọc nhẹ cười một tiếng, mềm nhẹ nói:

- Đức phi nương nương quả nhiên rất có đức khó trách Hoàng thượng khâm phong làm Đức phi, nhưng nếu nói Tần chiêu dung muộn dâng trà không bằng nói Hoàng thượng không muốn thả người đi

Nói xong, Âu Dương Hồng Ngọc bưng miệng cười.

Nhất thời, các tần phi trong đại điện sắc mặt đều trở nên khó coi, Khuynh Thành thiếu chút nữa thì răng nghiêng lợi, nhưng lại mềm nhẹ cười nói:

- Lúc muội muội tiến cung nghe nói Hiền phi tỷ tỷ có thất khiếu lung linh tâm (tham khảo Tỉ Can), được Hoàng thượng sủng ái, hôm nay xem ra lời nói là không giả. Không nghĩ tới tỷ tỷ có thể nắm rõ tâm tình của Hoàng thượng lúc này như trong lòng bàn tay.

Trong lòng Âu Dương Hồng Ngọc chưa sót, nàng nhìn gương mặt tuyệt đại tao nhã của Khuynh Thành, tùy ý cười như không nghe ra sự châm chọc, nói:

- Đức phi muội muội khen nhầm rồi, nhưng nếu nói biết được Hoàng Thượng tâm ý, nô tì xác thực biết một chút, nhưng nếu nói thất khiếu lung linh tâm, trong hoàng cung xác thực cũng có người này, chỉ tiếc người đó đã sớm về cõi tiên.

Một câu nói vạch trần sự đau đớn canh cánh trong lòng mọi người, khiến sắc mặt ai nấy vô cùng khó coi. Đặc biệt là Như Nguyệt, nàng gắt gao nắm chặt khăn lụa như là hận không thể tiến lên tát Âu Dương Hồng Ngọc. Thực phi thân mình cũng giật giật, nhưng là lại vẫn dịu dàng nói:

- Hiền phi muội muội nói đúng, nhưng muội muội bản cung đã qua đời, nàng từng cô phụ sự ân sủng của Hoàng thượng, người này không đề cập đến thì hơn.

Đôi mi thanh tú của Khuynh Thành hơi giật nhưng lập tức chớp mi, nàng nhớ rõ Mộ Tuyết, những năm gần đây cũng vẫn nghe ca ca mình nhắc tới tên nàng. Có lẽ, cũng vì như thế nàng mới nhận danh hiệu Đức này, cũng từng đoán được những gì nữ tử trước kia đã từng đoạt được. Cười khê, Khuynh Thành chậm rãi ngồi xuống, có chút uể oải nói:

- Nga! Hiền phi tỷ tỷ nếu đã nói thế thì muội muội cũng không có gì để nói nữa

Sau đó, quay lại nhìn Tiêu Mẫn vẫn không nói gì, trêu ghẹo nói:

- Kỳ thật luận tri kỷ, chiêu nghi muội muội mới đúng là tri kỷ của Hoàng thượng nha, dù sao Chiêu nghi muội muội hơn mười tuổi đã theo Tiêu quốc chủ để Hoài Nguyệt quốc, sớm biết Hoàng thượng.

Mọi người động tâm, lại đổ dồn ánh mắt về Tiêu Mẫn thì thấy Tiêu Mẫn vô thức nắm chặt tay, khuôn mặt xinh đẹp dần dần ửng đỏ, sau đó thẹn thùng nói:

- Nào có. . . Đức phi tỷ tỷ giễu cợt nô tì

Nhưng những lời này lại khiến Khuynh Thành cười khanh khách, không khí trong đại điện cũng khá lên rất nhiều.

Âu Dương Hồng Ngọc cười nhìn Thái hậu, muốn đỡ Thái hậu về điện nghỉ ngơi nhưng lại thấy Thái hậu khoát tay áo, thở dài một tiếng, rồi sau đó thấp giọng nói:

- Hoàng Thượng vô tự (k con), Tuyết Nhi cũng nhảy xuống vực tự sát, sau khi ai gia trở về hậu cung này như thành địa lao, nữ nhân vào đây như là tù nhân. Vất vả lắm mới có Tần chiêu dung này, ai gia nhất định phải trông thấy nàng, cũng muốn đích thân cầu xin nàng, nhất định phải cho ta Thiên triều lưu tự (con), chăm sóc Hoàng Thượng thật tốt

Ý cười trên mặt Âu Dương Hồng Ngọc hơi động lại, trong mắt dâng lên sương mù. Nàng biết Thái Hậu muốn nói gì, càng biết Thái Hậu vì sao sau khi hồi cung nửa năm tóc bạc đi mấy phần. Nàng bưng miệng, tự kiềm chế nước mắt rồi cười cầm bàn tay già nua của Thái hậu, tha hồ giọng nói:

- Thái hậu chớ buồn, nô tỳ đã nghe nói qua diện mạo của Tần chiêu dung, nô tì tin tưởng, chỉ cần nàng thiết tình đối tốt với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nhất định sẽ tốt lên, hơn nữa Thái hậu và nô tỳ nhất định rất nhanh sẽ được ôm hoàng tôn hoàng tử

Thần sắc đau thương của Thái hậu dần thu lại, nhưng đau lòng nhìn Âu Dương Hồng Ngọc đang miễn cưỡng cười vui, không khỏi áy náy, nói:

- Tử Thần, đứa nhỏ số khổ của ai gia, người Hoàng thượng có lỗi nhất chính là người.

Trong lòng đau đớn, Âu Dương Hồng Ngọc nhin nước mắt lắc lắc đầu, nhìn những tàn phi trò chuyện bên dưới, đột nhiên cảm thấy trái tim mình, tựa như ba năm trước đây sau khi Mộ Tuyết qua đời, đế vương thất hồn lạc phách mà chết đi.

Ba năm trước đây, khi biết tin về Mộ Tuyết, nàng mạo hiểm kháng chỉ chạy ra Trùng Dương cung tìm đến Tẩm tâm cung, chỉ thấy được một đế vương từng oai nghiêm lại giống như con hùng sư bị thương, đau đớn ôm chần đã bị cắt đứt, không ngừng uống rượu. Nàng đi vào, muốn trấn an hắn, nhưng khi đế vương phát hiện nàng lại như phát điên, chạy đến ôm nàng vào lòng rồi sau đó giận dữ hét:

- Vì sao cứ như vậy mà đi.... ngươi bỏ lại trăm một mình, ngươi bảo trăm làm sao bây giờ? Ngươi thật sự nghĩ trăm không có ngươi thì không thể sao?

Lúc ấy, nàng sững sốt, ngây người, đau lòng khó, thậm chí những hy vọng đều bị nghiền nát. Thì ra, Hoàng thượng mà nàng yêu không phải là kẻ bạc hạnh cũng không phải kẻ lạnh tình. Chỉ là tất cả những tình yêu đó đều đem ột nữ nhân khác mà thôi. Nước mắt nàng như bị chặn đứng, bởi vì đau, cũng bởi vì hận.

Nhưng đau là vì hận yêu một nữ nhân khác, chính mình đã biết rõ, khi hắn ôm mình vẫn lại cam tâm tình nguyện đi làm thể thân cho kẻ mình vẫn chán ghét.

Hai mắt nàng đắm lệ mộng lung nhìn hắn, nhìn hắn thật cẩn thận chạm đến mặt mình, một lần lại một lần, rồi sau đó nghe hắn nói lời yêu với một nữ nhân khác:

- Minh Nguyệt, xin lỗi, nhưng ngươi có biết cảm giác của trăm sau khi thăm vấn Hồ Hải không? Một khắc đó, hô hấp của trăm như bị đình chỉ, trăm không tin ngươi có thể nhẫn tâm đến không cứu con của chúng ta, Minh Nguyệt, đó là con của chúng ta, chúng ta “

Hắn cuồng loạn loạn choạng thân thể đẩy nàng ngã xuống, nàng nhìn nước mắt của hắn. Sau đó, hắn hôn nàng, hỗn loạn mà vội vàng, nhưng là, ngay tại lúc nàng nghĩ đến nàng rốt cục có thể trở thành thể thân, đế vương lại đột nhiên ngừng lại, hắn nhìn nàng, như là đã nhận ra cái gì, không chút lưu tình mà đẩy nàng ra, hắn nói, nàng không phải nàng ấy, mà nàng cũng không thể chịu được khóc nói:

- Chẳng lẽ chỉ có Mộ Tuyết mới có thể sao? Chẳng lẽ đều là nữ nhân, chỉ có nàng có thể sao?

Hắn không biết, có lẽ cũng đã quên đã quên, đêm động phòng hoa chúc của họ là sau khi thành thân được một năm. Đêm đó, không có rượu giao bôi, không có bái đường, thậm chí ngay cả nến đỏ đều không có, hắn đi vào tẩm điện của nàng, nói với nàng:

- Gả cho trăm, ủy khuất Tử Thần rồi!

Rồi sau đó, nàng thành người của hắn, nhưng là hắn không có hôn nàng, thậm chí ngay cả âu yếm cũng không có. Canh bốn, khi hắn muốn rời đi, nàng cố lấy hết dũng khí ôm hắn. Nhưng người hắn cứng ngắt như không tình nguyện, gạt tay nàng rồi rời đi. Sau này, nàng biết đó là Thái Hậu buộc hắn sủng hạnh mình, mà hắn, cũng như làm theo ý nguyện của bà

Nàng vẫn nghĩ đến, Hoàng thượng của nàng là bạc hạnh, là lãnh đạm, nhưng là, khi Mộ Tuyết tiến cung, tất thấy đều thay đổi. Tuy rằng đêm động phòng, đế vương cho nàng sự nhục nhã lớn nhưng đêm thứ hai, lại cho tàn phi hậu cung sự nhục nhã lớn hơn.

Kỳ thật, nàng sớm nên nhìn thấy sự bất đồng của Mộ Tuyết. Dù sao, khi nàng đến kính trà, Hoàng thượng vốn không để ý đến lễ nghi phức tạp trong hậu cung lại tự thân giá lâm, đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất.

Hít sâu một hơi, Âu Dương Hồng Ngọc nhắm mắt, chậm rãi kéo lại suy nghĩ, nhưng sự chua xót nơi khóe miệng lại không thể nuốt xuống. Lại là ba năm, sự đau đớn ba năm trước nay lại lan tràn. Hôm nay, nhớ tới Mộ Tuyết vẫn cứ là đau đớn, vẫn cứ là ghen tỵ,

- Chiêu dung nương nương giá lâm....

Đang suy nghĩ, thanh âm bén nhọn của Hàn Lâm đột nhiên phá đi sự ồn ào trong đại điện, tựa như một tiếng sấm vang khiến mọi người giật mình, rồi sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía đại điện ở ngoài, nín thở chờ đợi

Ngoài đại điện, sau Ngự Tiễn thị nữa vội vàng vào điện, sau đó, một thân ảnh mềm mại màu trắng xuất hiện trên thềm đá.

Như Nguyệt khẩn trương nắm khăn lụa, nàng cảm giác tim mình như sắp nhảy ra. Thục phi và Đức phi có chút khinh thường. Nhưng khi thân ảnh kia càng lúc càng gần thì không khỏi cứng đờ. Sau đó, người trong đại điện đều hít phải khí lạnh, chỉ vì, thân ảnh đó ngừng đầu lên

- Nàng.

Khuynh Thành thất thố, nàng kinh ngạc đứng lên, ngọc thủ chỉ vào Minh Nguyệt, nhưng bị Tiêu Mẫn ngồi một bên giữ chặt. Sau đó, Như Nguyệt trợn mắt há hốc mồm đứng lên, lắc lắc đầu, nói:

- Làm sao có thể. . . Làm sao có thể

Khuôn mặt kia thật sự không khác gì mình nhưng đôi mắt kia, đôi mắt nàng cả đời cũng không quên được, không thể nào, nàng.... không thể nào.

Âu Dương Hồng Ngọc cũng ngừng thở, nàng kinh ngạc nhìn Minh Nguyệt, nguyên vốn tưởng rằng trong cung đồn đại chỉ là thêm mắm dặm muối, thật không ngờ lại giống nhau như vậy, thậm chí còn không kém chút nào.

Minh Nguyệt đứng ở giữa đại điện hơi hơi ngẩng đầu. Mâu quang quét qua đủ loại vẻ mặt Kinh ngạc, rồi nhìn đến Âu Dương Hồng Ngọc, hơi mỉm cười nhưng lại nói ra một câu làm cho tất cả mọi người kinh hãi:

- Đã lâu không thấy

- Người

Âu Dương Hồng Ngọc vốn coi như bình tĩnh đứng bật lên, hai mắt lóe ra sự không dám tin, run rẩy nói:

- Người là ai?

Vì sao đôi mắt đó lại giống nhau như vậy?

Minh Nguyệt đột nhiên cười rộ lên, nàng chăm chọc nhìn mọi người trong đại điện, rồi sau đó dừng lại ở trên người Như Nguyệt, lại nói một câu khiến người ta run run:

- Ta. . . Đã trở lại

Trong đại điện nhất thời lại vang lên đủ loại thanh âm. Thục phi hoảng sợ đứng lên, nàng muốn nói cái gì, cũng không ngừng thối lui về phía sau như là nhìn thấy âm hồn ác quỷ. Như Nguyệt lại ôm lấy chính mình đầu, hét lớn:

- Không thể nào, không thể nào, người đã chết, người đã trở về, làm sao có thể

Như Nguyệt kêu lên sợ hãi làm cho những người bị vây trong khiếp sợ hoàn toàn thanh tĩnh. Khuynh Thành nhìn đôi mắt nàng đã gặp qua một lần, trái tim nhảy dựng lên, nắm lấy tay:

- Nàng là ai? Mộ tuyết sao? Làm sao có thể, nàng đã chết

Minh Nguyệt một câu cũng không nói, nàng chỉ lạnh lùng nhìn những người hoảng sợ quanh mình, rồi sau đó lại nghe Thái hậu kính động nói:

- Tuyết Nhi sao? Là Tuyết Nhi sao?

- Là ta

Thanh âm lạnh như băng mang theo sự kiên định phá vỡ ảo tưởng của mọi người. Minh Nguyệt mím môi như hôm nay phải làm đảo điên đại điện này, trong mắt có tia tàn nhẫn rồi sau đó trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Ta là Mộ Tuyết, ta đã trở về

“Minh Nguyệt, đến thỉnh an Thái hậu, chỉ cần người đi, thừa nhận với bọn họ người là Mộ Tuyết, trăm sẽ lưu lại Tiêu Đồng:

Thanh âm trầm thấp của Ngự Hạo Hiên vang lên, Minh Nguyệt nhắm mắt, nắm chặt tay thành quyền.

103. Q.3 - Chương 104: Yêu Hận Rồi Rắc (8)

Gió sương gặp gỡ, giai nhân không thấy, trăm ngàn lần muốn quay lại, tương tư thành vô nghĩa...

Trong Khôn trử cung, tiếng nói dần dần im bật, Thái hậu và Âu Dương Hồng Ngọc ngồi phía cao đường bên trên.

Trong đại điện, không khí dần dần loãng đi, Âu Dương Hồng Ngọc cơ hồ xụi lơ mà ngồi xuống cạnh Thái hậu, hai mắt nàng nhìn thẳng đôi mắt trong suốt mà ngạo nghễ của Minh Nguyệt, không khỏi tự bấm bấm tay, đến khi cảm thấy đau đốn lại vẫn không tin được mà lắc lắc đầu. Nhưng Thái hậu lại như thấy vật chí bảo, mâu quang rung rần, run rẩy nói với Minh Nguyệt đứng giữa đại điện:

- Tuyệt Nhi, quả thật là người sao? Ai gia còn tưởng rằng Hoàng Thượng đang lừa ai gia, lại thật không ngờ hẳn thật sự tìm được người về cho ai gia.

Nói xong đứng dậy, kéo Âu Dương Hồng Ngọc nói:

- Mau, mau đỡ ai gia đi xuống, ai gia muốn xem Tuyệt Nhi

Âu Dương Hồng Ngọc khiếp sợ hoàn hồn, có chút vô thức cầm tay Thái hậu rồi đỡ thân thể già nua của Thái hậu, cẩn thận bước xuống thêm đá, nhưng khi đến gần Minh Nguyệt, mạnh mẽ kéo chặt trường bào cứu phượng của Thái hậu, mắt có lệ lắc lắc đầu nói:

- Thái hậu, nàng... Mộ Tuyệt đã chết, nàng.

- Không, nàng là Tuyệt Nhi

Thái Hậu giống như mê muội, gỡ tay Âu Dương Hồng Ngọc ra, đi về phía Minh Nguyệt rồi nhìn đôi mắt quen thuộc của Minh Nguyệt, kích động cầm tay Minh Nguyệt, run giọng nói:

- Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi ngoan của ai gia, ba năm, suốt ba năm.

Trong lòng chua xót, Minh Nguyệt không đành lòng nhìn thần sắc Thái hậu, nhưng đôi tay già nua của Thái hậu lại xoa lên khuôn mặt Minh Nguyệt, vô hạn yêu thương rồi như đang trách cứ:

- Tuyệt Nhi, người bỏ lại ai gia cùng Hoàng Thượng, cứ như vậy không nói một tiếng tiếng mà đi, người không biết mấy năm nay Hoàng thượng như thế nào? Ai gia nghe tin dữ của người thì có tâm tình gì?

Trong mắt dâng lên sương mù, Minh Nguyệt hơi động nhìn Thái Hậu, lúc này mới phát hiện, Thái hậu vốn từ ái hiền hòa nay tóc đã bạc, hơn nữa hai mai đã thành hoa râm, ngay cả khuôn mặt cũng vô số nếp nhăn. So với Thái hậu năm ấy 40 tuổi, tựa như một đêm đó mà già đi hơn hai mươi tuổi, trong mắt cay cay, Minh Nguyệt có chút khổ sở nói:

- Tuyệt Nhi làm cho Thái Hậu lo lắng, nhưng Tuyệt Nhi tự biết nghiệp chướng nặng nề...

- Đừng nói nữa

Thái Hậu đột nhiên thở dài nói, lời nói thấm thía cắt ngang Minh Nguyệt rồi nhìn thoáng qua gương mặt Minh Nguyệt giống Như Nguyệt Quý phi đến chín phần, vân đạm phong khinh nói:

- Tuyệt Nhi, nay hoàng cung bình tĩnh buồn chán, Hoàng thượng cũng như rơi vào đầm thủy hàn băng (đầm nước lạnh đóng băng). Ai gia từng nghĩ hậu cung quá mức hòa thuận, chính là Hoàng Thượng bất hạnh. Nghĩ rằng hậu cung chỉ có không ngừng tranh đấu cùng bị ghen tị nhuộm đẫm, không ngừng nạp tiến tân phi, thiên hạ mới có thể thịnh vượng, hương khói mới có thể kéo dài. Nhưng ba năm trước đây, ai gia biết ai gia sai lầm rồi, tất cả chỉ vì ai gia ích kỷ không hy vọng Hoàng Thượng giống như tiên hoàng, Thánh tổ mà thôi.

Minh Nguyệt chớp mi, nàng hiểu rõ ý của Thái hậu. Phàm là vương giả trong thiên hạ, đều phải dựa vào tiến nạp tân phi mà mượn quyền mượn thế. Triều thần và chư hầu đảng mỹ nhân đều là căn cứ để nói lên sự thần phục của các quốc gia đó, cho nên đế vương dù thích dù không cũng phải vui lòng mà nhận. Sau

đó, hậu cung tranh đấu, là đại biểu cho quyền thế của đế vương, bất luận là triều đại nào, sử sách cũng ghi lại như thế, chỉ có đế vương như con rối thì hậu cung mới thuận hòa.

Cúi đầu, Minh Nguyệt khoe miệng tràn ngập của xót cười yếu ớt, nàng biết, đây là Thái Hậu inh bậc thang. Thì ra, Thái hậu thật sự thương nàng, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nhưng như là đánh mất dũng khí, nhẹ giọng nói:

- Tuyết Nhi cảm kích Thái Hậu thương yêu, chính là. . . Thời gian lưu chuyển, năm tháng bình thường, Tuyết Nhi cùng Hoàng Thượng lúc đó, đã có rất nhiều trở ngại, nhiều ngăn cách. Có vài chuyện đi rồi sẽ không thể trở về

Giống như dũng khí yêu thương hẳn trước đây, nay đã không thể trở về!

Thần sắc Thái hậu nhất thời ảm đạm xuống dưới, bà gắt gao nắm tay Minh Nguyệt, rồi lại cười khổ lắc đầu, rồi sau đó chậm rãi buông ra, nhắm mắt lại than nhẹ nói:

- Thế sự vô thường, quả nhiên là thế sự vô thường a

- Thái hậu,

Âu Dương Hồng Ngọc bước lên đỡ lấy Thái hậu nhưng không dám tới gần Minh Nguyệt, nàng cảnh giác nhìn Minh Nguyệt, rồi sau đó nhẹ giọng nói với Thái hậu:

- Thái Hậu, nếu Tần chiêu dung nàng không muốn cùng Hoàng Thượng. . . Không bằng người liền...

Nói đến đây Âu Dương Hồng Ngọc im bật lại phát hiện lòng mình so với ba năm trước còn đau đơn hơn. Thì ra, nàng ghen tỵ, không phải ghen tỵ với nữ nhân trong hậu cung mà là ghen tỵ với hai chữ Mộ Tuyết.

Vì thế, nàng chớp mắt, như đã quyết định điều gì đó, lạnh lùng nói:

- Thái Hậu, nếu Tần chiêu dung tâm ý đã tuyệt, ngài cứ thương yêu nàng như thế, không bằng, không bằng để nàng đi thôi, phu thê muốn bạch đầu giai lão vốn nên là song phương tình nguyện. Nếu cứ miễn cưỡng chiêu dung, khiến cho nàng lại làm chuyện khiến Hoàng thượng thương tâm, chẳng phải là...

- Chớ có nói bậy

Âu Dương Hồng Ngọc lời còn chưa dứt, Thái Hậu lại đột nhiên răn dạy, rồi sau đó cầm tay Âu Dương Hồng Ngọc, nghiêm túc nhìn thần sắc sợ hãi của nàng, cả giận nói:

- Tử Thần cũng có tâm tư như các tần phi khác sao? Lời hôm nay nếu để Hoàng thượng nghe được, người sẽ như thế nào?

Âu Dương Hồng Ngọc tay run lên, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch, mi dài che lấp nước mắt, lệ quang chớp động, nhưng nàng lại mím môi, mềm nhẹ nói:

- Thái Hậu giáo huấn rất đúng, là Tử Thần không hiểu chuyện, cũng xin Tần chiêu dung chớ trách

Nói xong, liền cầm khăn lụa khẽ lau khóe mắt, như là không có chuyện gì, ngẩng đầu, cẩn thận đỡ lấy Thái hậu.

Minh Nguyệt đứng sau hai người, trong lòng cũng trăm ngàn tư vi. Cho tới bây giờ, nàng cũng không từng hiểu được tâm tình của người khác, cũng không nghĩ hôm nay biết được tâm tư của Thái hậu và Âu Dương Hồng Ngọc lại bằng hoàng như thế. Nhắm mắt lại, kiên quyết xoay người, sau đó nhướng mắt nhìn sắc trời hôn ám ngoài điện, mím môi, thần nhiên nói:

- Lời nói của Thái hậu, nô tì ghi nhớ trong lòng, nhưng. . . Nhân thế tình tự, có lẽ đúng như Hiền phi nói, nếu không phải hai bên tình nguyện, chỉ sợ khó có thể trăm năm bên nhau, cho nên

Minh Nguyệt nhắm mắt, ngoan tâm nói:

- Tuyết Nhi, sợ là không thể làm bạn với Hoàng Thượng cho tới trăm năm

Âu Dương Hồng Ngọc kinh ngạc, mà Thái Hậu lại run rẩy, hai người quay đầu, thần sắc đều khê biến, cả kinh, sau đó, chỉ nghe Thái hậu buồn đến sinh giận nói:

- Người...Hoàng thượng đối với người đến tận thế này chẳng lẽ Tuyết Nhi thực sự không rung động sao? Hay là....hay là thế nữ Mộ thị thật sự là những người lãnh huyết, muốn đùa giỡn ai gia và Hoàng thượng trong lòng bàn tay?

Nghi hoặc, Minh Nguyệt quay đầu nhìn Thái Hậu, đã thấy trong mắt Thái hậu đầy sự phẫn hận, như là sự ủy khuất nhiều năm qua bùng nổ vào lúc này. Ngay cả Âu Dương Hồng Ngọc đang đỡ bà cũng run lên. Minh Nguyệt có chút khó thở lui về phía sau, nhưng Thái hậu như chìm vào chuyện cũ đau đớn mà run rẩy nín:

- Hai mươi mấy năm trước, mẫu thân người cướp đi trượng phu của ai gia, càng khiến cho Hoàng thượng còn nhỏ đã mất đi mẫu phi, mà nay, người lại muốn đẩy hoàng đế mà ai gia nuôi dưỡng nhiều nay xuống sự đau đớn khi mất đi người yêu thương. Tuyết Nhi, người có biết, năm đó Hoàng thượng bảy tuổi khi tận mắt chứng kiến mẫu thân người và phụ hoàng hấn ở trong Tam trọng điện tăng tị với nhau, trong lòng hấn đau thế nào không? Người có biết, khi Hoàng thượng nhìn phụ hoàng hấn cực kì kính trọng đẩy mẫu phi hấn xuống hồ băng lạnh lẽo giữa mùa đông khắc nghiệt thì có cảm giác gì không? Hoa quý nhân là nha hoàn hồi môn của ai gia, ai gia tự tay đưa nàng đến cho tiên đế, lại thật không ngờ

- Hoa quý nhân yêu tiên đế còn hơn bất kì ai, tình cảm như vậy khiến ai cũng thấy bất nhẫn. Có lẽ, là vì ánh mắt si mê đó khiến ai gia động lòng, ai gia đưa nàng đến trước mặt tiên đế. Tuyết Nhi, người cũng hiểu lúc đó ai gia có bao nhiêu đau đớn, nhưng để được tiếng hiền hậu, ai gia vứt bỏ hết thảy, nghe theo tướng phụ. Mấy tháng đó, Hoa quý nhân liên mang thai, mà hoàng tự đó, chính là Hoàng thượng.

- Bởi vì Hoàng thượng là hoàng tử đầu tiên nhưng là một quý nhân sinh ra, nếu lập thành thái tử sẽ không được thuận lợi. Vì thế lúc ấy tiên đế đem Hoàng thượng mới ba tuổi đến cho ai gia dạy dỗ. Mà ai gia, đến giờ cũng không nghĩ tới, một đứa nhỏ ba tuổi đã nhu thuận đáng yêu khiến người ta không đành lòng. Có lẽ, vì có hấn, ai gia mới có thể sinh hạ Thiên Nhi.

Giọng Thái hậu run run trong mắt tràn đầy khổ sở, lại nói:

- Ai gia nghĩ, cả đời này ai gia sẽ không phải tranh đấu vất vả như hoàng hậu tiền triều, bởi vì ai gia có hai đứa con người gặp người yêu. Nhưng thật không ngờ, Hiền Nhi đáng thương của ai gia, mới bảy tuổi đã phải nhìn thấy cảnh tượng như thế..

Sau khi đó, thân là thái tử, tính tình Hoàng thượng đại biến. Sự nhu thuận trước kia biến thành lạnh lùng vô tình, tuy rằng, hấn đối với mẫu hậu trên danh nghĩa là bà vẫn rất hiếu thuận nhưng sự lạnh lùng và không gần gũi sắc của hấn cũng rất mãnh liệt. Thậm chí, ngay cả những cung nữ bình thường hầu hạ hấn cũng bài xích. Khi đó, bà vẫn nghĩ Hoàng thượng nhìn Hoa quý nhân mất đi nhớ mẹ mà như thế, cũng không ngờ, Thiên Nhi không nhận được mà nói ra chân tướng tàn nhẫn kia cho bà.

104. Q.3 - Chương 105: Yêu Hận Rối Rắm (9)

Hôm qua gió lạnh thổi lâu tây, giấc mộng kinh hoàng, bừng tỉnh, một mình thẫn thơ.

Cuồng phong bốn phía, mưa lạnh bay bay, lãnh vũ nghiêng, sương khói mênh mông

Minh Nguyệt ngồi trong kiệu liễn trướng vàng, vài cung nhân hộ vệ từ từ đi về phía đông. Mưa bụi lạnh băng lất phất trên lụa trắng, dưới ánh sáng mặt trời lấp lóa nhưng đang khuếch tán thành sương mù vô tận

Khẽ nhắm mắt, chải tóc nhẹ lay động, kiệu liễn rung động, trong lòng rối loạn, bàn tay trắng nõn day day lòng mảy nhưng vẫn không thể bình tâm như trước.

Từng nghĩ đến, ngày xưa như mây gió đã qua sẽ không quay lại. Cái gọi là chuyện cũ đã qua, mất đi như gió. Minh Nguyệt run rẩy mi dài, chậm rãi mở mắt ra, quay đầu nhìn mưa rơi qua lớp sa mỏng, nhất thời trong lòng rối như tơ vò, muôn ngàn tư vị, btt nắm chặt khăn lụa. Đột nhiên có chút không dám đối mặt với Ngự Hạo Hiền, nàng hít sâu một hơi, xốc rèm cửa sổ, nói nhỏ:

- Ngừng kiệu

Kiệu ngừng lại, một tiểu cung nữ váy dài xanh biếc chạy tới, mặt mày bị mưa thấm ướt nhưng vẫn cung kính nói:

- Nương nương có gì phân phó?

Minh Nguyệt nhìn liếc sang Tẩm tâm cung gần sát một cái, mím môi, trong lòng lo lắng, vì thế nói:

- Bản cung muốn đi dạo một chút, các người về điện trước, bản cung mệt mỏi thì tự nhiên sẽ về.

Nói xong, đứng dậy đi xuống kiệu, không để cho các cung nhân này nói thêm gì.

Cung nữ kia ngăn người, ngẩng đầu đã thấy Minh Nguyệt sắp dầm mưa, cuống quýt đón lấy chiếc ô trong tay thái giám, che cho Minh Nguyệt, khấn thưa nói:

- Xin nương nương hồi kiệu đi, Hoàng Thượng hạ chỉ, sau khi dâng trà lập tức đưa nương nương hồi cung, nếu không, bọn nô tỳ sẽ bị phạt đánh năm mươi trượng

Năm mươi trượng với một cung nữ mà nói chắc chắn sẽ mất mạng.

Đôi mi thanh tú của Minh Nguyệt hơi động, suy nghĩ một chút, cầm ô, mâu quang u lãnh nói:

- Người lập tức đi bẩm báo Hoàng Thượng, nói bản cung đi xem mai rơi trong rừng mai Ngự hoa viên, một nén hương sau sẽ về, nếu... hần tin ta thì ở trong tẩm điện chờ, nếu không tin thì đến rừng mai tìm ta

Nói xong quay người rời đi.

Cung nữ kia sửng sốt, nhất thời không biết làm sao, may một cung nữ khác đẩy nạng, lo lắng kêu:

- Tử Lộ cô cô, người còn đứng đó loàm gì, nương nương đã đi rồi

Cung nữ tên Tử Lộ kia được gọi mà hoàn hồn.

Nhìn bóng dáng Minh Nguyệt biến mất trong rừng mai, rim quỳnh lên, muốn gọi lại nhưng không nói được gì. Một lúc sau mới trấn định nhìn năm thị nữ trước mặt:

- Ba người mau về trường sinh điện bẩm báo Hoàng thượng, hai người thì đi báo cho Tần tổng quản, mau.

Mấy cung nữ kia lập tức gập đầu, nói một tiếng:

- Nô tỳ tuân mệnh

Rồi chạy vào trong mưa.

Trong rừng mai vẫn như cũ, lãnh hương phiêu dật, dưới cơn mưa lại càng điều linh

Minh Nguyệt đi vào sâu trong rừng hoa, cầm ô giấy dù, ngẩng đầu nhìn những cành cây, khoe miệng hơi cười. Không hiểu vì sao lại có cảm giác như năm tháng lưu chuyển, thời không xuyên cắt.

Nâng tay, nhẹ vỗ cành cây lạnh ẩm ướt, tới gần nhẹ ngửi mùi hương nhẹ nhẹ trong mưa rồi hơi chớp mắt, trong lòng chua xót. Buông tay, xoay người chậm chậm về phía trước, những lời Thái hậu lờn vờn quanh tai, nhắm mắt lại không muốn nghĩ nhưng những lời nói sắc bén lại không buông tha nàng.

- Hoàng thượng nhỏ tuổi mất đi mẫu thân tất thấy đau vì mẹ người mà thành. Chẳng lẽ bây giờ người còn nhẫn tâm nhìn Hoàng thượng mất đi người mình yêu thương, suốt ngày sống trong tăm tối sao.

Mi hơi run, bàn tay trắng nõn nhẹ nắm khăn lụa. Vì sao những điều này chưa có ai nói cho nàng? Có lẽ là người ngoài căn bản không biết việc này, trong lòng rối rắm, hơi hơi đau nhưng lại không biết nỗi đau này từ đâu mà tới

- Người.... Quý phi nương nương...

Một tiếng kêu kinh ngạc, Minh Nguyệt hơi phiêu dang, ngẩng đầu lên đã thấy trong mưa, Ngự Hạo Thiên mặc trường bào trắng đã ướt đẫm. lúc này, Minh Nguyệt thấy hần ngán ra, cả người như bị cứng đờ trong gió, hần run run chỉ vào nàng nói:

- Người. . . Người là. . . Tần chiêu dung?

Minh Nguyệt nhìn thần sắc hắn, trong lòng dâng lên một tia âm áp, mím môi cười nói:

- Nhân lực của Tam vương gia thật tốt, không nghĩ người trong hậu cung nhân lực đều sắc bén như thế, liếc mắt là có thể nhìn thấu.

Ngự Hạo Thiên sững sốt, khó tin nhìn chằm chằm đôi mắt thanh thuần của Minh Nguyệt, sau đó lắp bắp nói:

- Người...không thể nào, sao người...

Nói xong, hắn đột nhiên cầm lấy chiếc khăn lụa bưng môi, ho nhẹ lên, nhưng đôi mắt cũng vẫn nhìn Minh Nguyệt, lúc sau, hắn buông khăn lụa, khuôn mặt đỏ bừng.

Minh Nguyệt hơi giật mình, nàng bước lên trước, nhìn Ngự Hạo Thiên nóng lòng giấu chiếc khăn lụa kia, nhú mi nói:

- Người làm sao vậy? Khăn lụa này...

Minh Nguyệt vừa định tiến lên giật lấy nhưng Ngự Hạo Thiên như né tránh, mạnh mẽ lui về phía sau, lạnh lùng nói:

- Chiêu dung nương nương, nam nữ hữu biệt, thỉnh tự trọng

Bước chân Minh Nguyệt cứng đờ, kinh ngạc nhìn phía vẻ mặt Ngự Hạo Thiên tái nhợt, trong lòng hơi hốt hoảng, bàn tay trắng nõn dần thu về, khóe miệng khẽ cười chua xót, không nói gì nữa, cúi đầu lui về phía sau vài bước, nhẹ giọng nói:

- Xem thần sắc tam vương gia, bệnh này tựa như đã lâu.

Ngự Hạo Thiên nắm chặt khăn lụa, không dám nhìn Minh Nguyệt, quay đầu đi, sau đó nắm chặt tay, nhìn mưa bụi lất phất trên không:

- Chiêu dung nương nương cũng thích hàn mai này sao?

Đây là rừng mai, từng là nơi nàng yêu nhất cũng là nơi lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng cười hồn nhiên không hề che giấu, cũng là nơi nút thắt trong lòng hắn trói chặt, khiến hắn đánh mất bản thân.

Minh Nguyệt chớp mi, hơi hơi xoay người, môi hồng giật giật, nhưng như là không nói thành tiếng, sau đó lại nghe Ngự Hạo Thiên nói:

- Hoàng huynh thực sự có phúc khí, mất một bảo bối, lại còn có thể có một vật khác tương tự bổ khuyết, a, có lẽ, là lão thiên gia cảm thấy quá mức thua thiệt hoàng huynh đi

Minh Nguyệt mím môi, trong mắt bất giác có ánh lệ, thì ra hắn biết việc Ngự Hạo Thiên còn nhỏ. Bàn tay trắng nõn che miệng, muốn khống chế cảm xúc chính mình nhưng nước mắt vẫn rơi xuống, cùng với những giọt mưa rơi xuống đất lạnh. Nhắm mắt lại, nhẹ thở dài một hơi, Minh Nguyệt cầm khăn lụa lau khóe mắt mình ứng tiếng đáp:

- Tam Vương gia cũng biết tâm sự của Hoàng thượng sao?

Ngự Hạo Thiên thân hình cứng đờ, rồi sau đó xoay người nhìn thân hình yếu đuối của Minh Nguyệt như là nữ tử trước mắt không phải là người hắn luôn tìm kiếm. Trong mắt, sự hy vọng dần dần âm đạm xuống, khí lực như bị rút đi, ngây ngốc đứng trong mưa, hồi lâu, mới giật mình nói:

- Thì ra người không phải, thì ra. . . Nàng thật sự đi rồi

Nói xong, lại có chút thất hồn lạc phách xoay người, rồi sau đó lảo đảo đi ra rừng mai.

Ở đâu trong rừng mai.

Minh Nguyệt nghe tiếng bước chân hỗn độn phía sau, nàng chỉ nhắm mắt, không quay đầu lại nhưng nước mắt lại rơi xuống, lạnh lẽo dừng trên da thịt. Thì ra, ít ỏi mấy tháng đó, nàng lại nợ tình cảm nhiều người như vậy.

Gió lạnh vẫn thổi, hoa mai rơi xuống dừng lại dưới chân Minh Nguyệt.

“ Hương khí phát tản hoa vô tri

Phần tình nhiên quá ái vị thức...” (mạn phép chưa dịch thơ:))

Minh Nguyệt nhìn những cánh hoa dưới chân, chậm chậm đạp lên, từng bước đi về phía trước, tóc dài bị gió thổi tung, phất phơ bên vai, Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn sắc trời mờ lung, để mặc mưa rơi trên mặt nàng. Chiếc ô trong tay chảy xuống, rơi vào trong gió, bay đi...

Cách đó không xa, một bóng dáng màu vàng vội vã chạy đến, cuồng phong chợt nổi, hoa rơi đầy đất, Minh Nguyệt khước mắt nhìn thất thân ảnh kia, người hơi cứng lại. Nàng nhìn hắn từ xa đang tới gần, cuối cùng, hắn hung hăng ôm nàng vào lồng ngực ấm áp, nhắm mắt lại, nghe bên tai tiếng thở dốc, giọng nói ần ỉn trầm thấp:

- Chết tiệt! Vì sao dầm mưa.

Cười khê, mở mắt ra nhìn Ngự Hạo Hiên, đôi mắt hắn đầy lửa giận, nước mắt nàng không khống chế mà rơi xuống, bàn tay vuốt vuốt khuôn mặt lạnh băng của hắn, hít hít mũi, lại cười nói:

- Bởi vì nô tì cố ý muốn Hoàng Thượng đau lòng

Nói xong, nhắm mắt lại, hai tay ôm lưng áo hắn, khóc nói:

- Xin lỗi.... Hiên... xin lỗi.

Xin lỗi, vì không biết quá khứ của ngươi, vì bây giờ cũng chưa từng để ý đến sự đau đớn ngươi che giấu trong lòng, càng vì mình đã xem nhẹ cảm thụ của ngươi, cho nên....xin lỗi.

Ngự Hạo Hiên cứng đờ, hắn trở mắt nhìn Minh Nguyệt gắt gao dựa vào lòng mình, vòng tay hắn ôm lấy thân thể mềm mại của nàng hơi run run, sau đó, rùng mình đẩy Minh Nguyệt ra.

Bởi vì trở tay không kịp, Minh Nguyệt không khỏi lão đảo lui lại mấy bước, đôi mắt đầy nước nhìn hắn đang nhíu mày, vẻ mặt hắn phần nộ và đôi mắt hắn như lẳng trì nàng, trong lòng đau xót, nhẹ kêu:

- Hiên

- Không cần gọi ta

Ngự Hạo Hiên lui về phía sau vài bước, rút ra khoảng cách giữa hai người rồi run run nói:

- Minh Nguyệt, trầm lớn tuổi rồi, tim trầm đã không thể chịu được những kích thích này, cho nên, trò chơi ngươi muốn chơi, trầm không thể chơi cùng.

Tuổi lớn. . . tim Minh Nguyệt như bị thắt lại, nước mắt rơi xuống nhanh, tầm mắt mơ hồ, nàng bưng miệng, nhắm mắt, xoay người không nhìn đến thân sắc hắn khiến nàng đau đến không thở nổi, sau đó run rẩy thấp giọng nói:

- Xin lỗi

Có lẽ, nàng chỉ có thể nói những chữ này nhưng nàng thật sự rất thương hắn.

Ngự Hạo Hiên nghe thấy mấy chữ buồn cười này, cả người như bị vết sạch, nhắm mắt lại, cười phá lên, nhìn bóng dáng Minh Nguyệt, đau đến phần hận nói:

- Tần Minh Nguyệt, ngươi thật sự nghĩ trầm không có người không được sao? Ngươi nói cho trầm, ngươi không nên tự tin như thế? Ngươi còn muốn đùa giỡn trầm? Ai cho ngươi bản lĩnh mà ngươi nghĩ rằng trầm không có người không được?

- Ta yêu ngươi

Đột nhiên, Minh Nguyệt từ từ nói, rồi sau đó xoay người Ngự Hạo Hiên giật mình, nức nở nói:

- Nếu Hoàng thượng còn cần nô tỳ.... vậy, Minh Nguyệt yêu người.

105. Q.3 - Chương 106: Yêu Hận Rồi Rắc (10)

Trong mưa gió, hai người y phục ướt lạnh, nhìn nhau không nói.

Minh Nguyệt rưng rưng nhìn Ngự Hạo Hiên đứng ở trong mưa, nước mắt không ngừng rơi xuống, vươn bàn tay trắng nõn, khẽ che môi, nhắm mắt lại. Thì ra, hắn không tin mình như thế, quay đầu không nhìn hắn, có lẽ trong lòng càng muốn tìm một bậc thang để xuống.

Trong mắt Ngự Hạo Hiên dần dần ấm áp, hắn nhìn thân ảnh yếu đuối trong mưa của Minh Nguyệt, trái tim đau đớn nhưng cũng bị đóng băng cơ hồ chết lặng. Ý cười châm chọc trên miệng càng lúc càng tăng, lui dần về phía sau, long hài dẫm nát những cánh hoa rồi sau đó, kiên quyết xoay người rời đi.

Minh Nguyệt ngừng khóc, nàng mở to đôi mắt mơ hồ nhìn bóng dáng Ngự Hạo Hiên cứng ngắc rời đi, trong lòng đau đớn, nhưng nước mắt nàng như bị khô cạn. Hắn....không tin mình, hơn nữa, thực sự không tin mình như thế.

Thân thể lạnh băng dần dần mất đi tri giác, Minh Nguyệt tự ôm chính mình, chậm rãi ngồi xổm xuống nhìn bóng dáng kia dần dần biến mất, mi dài đầy nước nhẹ run run, bàn tay trắng nõn nắm chặt xiêm y trước ngực, như đang tự trừng phạt sự ích kỷ của mình. Nhẹ nhàng nức nở, tựa đầu lên đầu gối, thân thể không ngừng run run.

Hồi lâu

- Trở về đi

Đột nhiên, giọng nói khàn khàn trầm thấp vang lên ở phía trước Minh Nguyệt, Minh Nguyệt ngẩn ra, có chút cứng ngắc ngắc đầu, mưa phùn lất phất khiến tầm mắt nàng mơ hồ nhưng vẫn có thể nhìn rõ bóng dáng khiến nàng rung động kia. Nhếch môi, mũi cay cay nhưng không có dũng khí gọi tên hắn, chỉ có thể run giọng nói:

- Hoàng Thượng

Ngự Hạo Hiên nhắm mắt như đang ẩn nhẫn điều gì đó, một lúc sau mở mắt, gắt gao nhìn thân mình cứng ngắc lạnh băng của nàng, sau đó nhỏ giọng nói:

- Minh Nguyệt, đến tột cùng ngươi muốn trầm như thế nào?

Lắc đầu, Minh Nguyệt không nói, chỉ cúi đầu nhìn long hài dính bùn của hắn, giống như đứa nhỏ bị ủy khuất, gắt gao nắm chặt xiêm y, lặng lẽ rơi lệ.

Ngự Hạo Hiên buông thông tay, từ từ nắm chặt thành quyền, hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, rồi sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, mâu quang thâm u nhìn Minh Nguyệt cúi đầu, bàn tay to chạm lên khuôn mặt lạnh lẽo của nàng rồi trầm thấp nói:

- Minh Nguyệt, trầm cho ngươi cơ hội cuối cùng, nhưng trầm muốn biết ngươi có còn muốn rời đi không?

Thanh âm khàn khàn kiên định như là thỏa hiệp lần cuối, mâu quang lạnh như băng nhìn đôi môi đã dần tím đi của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt đau thương nhìn vẻ mặt quyết tuyệt của Minh Nguyệt, tim co rút, lắc đầu, cắn môi nói:

- Chỉ cần ngươi không làm thương tổn ta

Ngự Hạo Hiên nhắm mắt lại, đột nhiên quỳ gối xuống, sau đó mạnh mẽ ôm lấy Minh Nguyệt, gắt gao ôm chặt, dùng sức mà ôm như muốn nàng tiến sâu vào xương máu mình, để mặc mưa rơi xuống.

Ngự Hạo Hiên đứng ở cách đó không xa, bàn tay to nắm chặt chiếc ô giấy dầu của Minh Nguyệt, đôi mắt sáng ngời nhìn hai thân ảnh ôm nhau trong mưa. Trường bào ướt đầm dẫm sát lên người, cả người như pho tượng, không nhúc nhích.

Hồi lâu, tay hắn hơi run một chút, sau đó như cầm chỉ bảo, ôm chiếc ô kia trong lòng, rũ mắt, lảo đảo xoay người, lặng lẽ đi vào sâu trong rừng mai.

Thì ra, nàng vốn là là nàng, thì ra. . . Từ đầu đến cuối, hắn chỉ là một kẻ dư thừa.

Từng vì thương nhớ mà thành bệnh, chưa đoạn tuyệt tương tư, mà này giai nhân gần ngay trước mắt, cũng tìm đã có chủ, chỉ tiếc...chỉ tiếc.

- Thì ra Tam vương gia cũng là người đa tình

Một câu nói trong trẻo, lạnh lùng mà nghen ngào vang lên, nước bần bắn ra tung tóe, một thân ảnh màu lam từ sau giả sơn đi ra. Âu Dương Hồng Ngọc tay cầm ô, hai mắt đỏ hoe nhìn Ngự Hạo Thiên cô tịch. Nàng thấp giọng nói:

- Hôm nay dâng trà, Tần chiêu dung trước mặt các tần phi và Thái hậu đã thừa nhận mình là Mộ Tuyết, hơn nữa còn khóc kể nói nàng cũng không muốn ở cùng Hoàng thượng.

Ngự Hạo Thiên có chút vô lực liếc nhìn Âu Dương Hồng Ngọc một cái, cũng chỉ xả môi cười một tiếng:

- Bốn vương vốn còn tưởng người đầu tiên ra tay sẽ là Quý phi nương nương, thật không ngờ lại là Hiền phi nương nương mà hoàng huynh vẫn cảm thấy thua thiệt.

Nói xong, không chút để ý, lướt qua Âu Dương Hồng Ngọc, đi về phía U Tâm tiểu trúc cách đó không xa.

- Không nghĩ tới, qua ba năm, tam vương gia vẫn nguyện ý đem nữ tử trong lòng đến cho người khác

Âu Dương Hồng Ngọc thấy Ngự Hạo Thiên không để ý đến mình, lòng quýnh lên, vội cường ngạch nói, sau đó thấy bóng dáng Ngự Hạo Thiên cứng ngắc thì híp mắt lại, nhẹ nói:

- Mộ Tuyết từng gây chuyện gì, mọi người trong hậu cung đều biết, cho dù nàng còn có thể về lại trong hoàng cung này, nhưng ba năm qua đã xảy ra những gì không ai biết. Tam vương gia nên biết rằng, nữ nhân trong hậu cung giỏi nhất là chiêu “tin đồn vô căn cứ” đến lúc đó nếu giả hóa thành thật, bản cung sợ nàng sẽ lại làm Hoàng thượng bị thương một lần nữa.

Thân mình Ngự Hạo Thiên hoàn toàn cứng đờ, rồi sau đó mạnh mẽ nắm chặt tay, quay đầu nhìn về mặt Âu Dương Hồng Ngọc lạnh lùng, mang theo mấy phần tức giận nói:

- Hiền phi nương nương khi nào cũng lại có công vu tâm kẻ như thế này?

- Người nói bản cung công vu tâm kẻ? (chắc là trong lòng tính toán)

Âu Dương Hồng Ngọc không khỏi cười ra tiếng, nhưng trong mắt lại ẩn chứa sương mù trong suốt, nàng lạnh lùng nói:

- Là bản cung công vu tâm kẻ hay là nàng Mộ Tuyết giả dối? Nàng mất tích ba năm, bất vô âm tín, làm cho ai nấy nghĩ nàng đã chết. Nhưng ba năm sau đột nhiên xuất hiện, hơn nữa khuôn mặt giống hệt Như Nguyệt Quý phi. Thiên hạ có ai không biết Hoàng thượng sủng ái nhất Như Nguyệt Quý phi, Mộ Tuyết làm như thế tâm rất rõ ràng

Ngự Hạo Thiên hơi thở có chút không thông, hắn nhíu mày, nắm chặt chiếc ô, có chút ẩn giận nói:

- Thì tính sao? Vô luận nàng biến thành bộ dáng gì, có phải tên là Mộ Tuyết hay không cũng không quan trọng, chỉ cần ba năm trước nàng là Đức phi là được rồi

Nói xong, nhắm mắt, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Nếu Hiền phi tới đây vì cùng bốn vương nói những lời này, như vậy, bốn vương không phụng bồi

- Người

Âu Dương Hồng Ngọc nhìn thân ảnh Ngự Hạo Thiên muốn đi, không khỏi buồn bực cắn môi, bàn tay nắm chặt chiếc ô, hít sâu, run rẩy nói:

- Chẳng lẽ tam Vương gia cứ như vậy buông tay sao?

Ngự Hạo Thiên thân hình yên lặng rồi cười khỏ, cất bước, thấp giọng nói:

- Cho tới bây giờ nàng cũng không biết lòng ta, nếu vốn là người lạ, làm sao nói cái gì gọi là buông tay.

Âu Dương Hồng Ngọc ngẩn ra, kinh ngạc nhìn thân ảnh Ngự Hạo Thiên dần dần đi xa, nghiêng ngẫm câu nói kia, lệ lại rơi xuống, cắn chặt môi đỏ mọng, cầm khăn lụa khế che môi, nhắm mắt lại, ghen ngào nói:

- Vốn là người lạ Hoàng Thượng, chúng ta. . có phải cũng là vốn là người lạ? Hoàng Thượng

Trong gió, một trận hoa rơi xuống, rơi ở bên chân Âu Dương Hồng Ngọc, như là. . . không tiếng động trả lời

106. Q.3 - Chương 107: Tình Thâm Phụ Tình Nùng (1)

Khi tới giữa trưa, mưa gió ngừng, nhưng toàn bộ hậu cung bắt đầu hoảng loạn. Tin Tần chiêu dung chính là Đức phi Mộ Tuyết từng tự ái không có chân mà chạy khắp hoàng thành, không lâu sau phổ phưởng cũng biết đến. Chỉ sau hai canh giờ, Thừa tướng Âu Dương Trì cùng trấn quốc hầu Mộ Thiết Vân đã nghe phong thanh mà tìm đến Huyền Vũ môn. Nhưng thủ vệ lại nói Hoàng thượng không gặp, không cho bọn họ vào hoàng cung. Khi đang tranh chấp, Tổng quản Tần An khoan thai đi đến, nói một câu “phụng Hoàng thượng khẩu dụ” làm cho hai người phần nộ mà quay về.

Nhưng lúc hoàng hôn, Ngự tiền thị vệ lại đưa tỳ nữ Tiêu Đồng đã mất tích ba năm về Hộ quốc hầu, lấy danh Ngự Tiền thị nữ mang lục sính đại lễ đến Hộ quốc hầu. Nghe nói là sính lễ Hoàng thượng cưới Tần chiêu dung nhưng số lượng lại nhiều hơn cả đại hôn của hoàng hậu năm đó.

Nhất thời, toàn bộ đế đô sôi trào, tuy rằng tất cả mọi người đều đang tranh luận nhưng quý phủ Hộ quốc hầu thì vẫn đông như trẩy hội. Bách quan đều tiến đến chúc mừng, tặng lễ, mà phụ tử Mộ Thiết Vân lại cũng chẳng hiểu được đầu cua tai nheo, chỉ có thể mở đại yến mở đáp lễ mọi người.

Trên yến hội, Tiêu Đồng một thân cẩm y, khuôn mặt thanh tú mang theo mấy phần lạnh lùng, mâu quang thanh thuần nhìn Mộ Thiết Vân cười cười nói nói, nâng chén chúc mừng. Nàng cũng uống một chén “Thiên nhật túy”.

Đảo mắt đã ba năm, cũng không ngờ một ngày mình lại không mang hận ý mà ngồi đây, thả lỏng bản thân, mê mang nhìn yến hội quý dị này. Trong tai truyền đến tiếng nghị luận, suy đoán lung tung. Không nghĩ, mình tiến công ám sát hoàng đế bất thành, bị nhốt tại Hình bộ thiên lao nửa năm có thừa, hôm nay đi ra lại nghe tin tiểu thư nhà mình không chỉ không chết mà còn lại được Hoàng thượng nạp tần phi một lần nữa, mình cũng thăng thành ngự tiền thị nữ, Mộ phủ thiết yến đãi đãi như Thất phẩm ngự nữ.

Nhắm mắt lại, nhìn trên bàn ăn một đám nữ quyến nói chuyện hưng phấn mà có chút chán ngán. Nhưng Hoa nhị phu nhân của Mộ Thiết Vân lại chuyển đề tài sang nàng, tuy rằng đã lớn tuổi nhưng vẫn còn phong vận, cười nịnh nói:

- Ai nha! Tiêu Đồng, sao ngươi lại không động đũa thế này? Lại đây. Lại đây, ta kính ngươi một ly, tiệc tối hồi cung cần nhắc nhở Chiêu dung nương nương để ý đến Thực phi hơn một chút nha.

Nhất thời, nữ quyến cũng cười rộ theo, tất cả đều bưng chén rượu, cười nói:

- Đúng thế nha! Không ngờ Mộ tiểu thư lại mệnh lớn như thế, ba năm rồi còn có thể khiến đế đô lại nổi phong vân. Nghe nói, tháng ba sang năm lại tuyển tú nữ một lần nữa, đến lúc đó xin chiêu dung nương nương lưu tâm hơn đến Như nhi nhà ta.

- Ai nha, còn có Quyên Nhi và Hồng Nhi nhà ta nữa. Tiêu Đồng cô nương, tôi nói với cô nha, Quyên Nhi và Hồng Nhi nhà ta là tài nữ có tiếng trong kinh sư, chiêu dung nương nương nhất định sẽ thích, tuy rằng mới mười lăm tuổi, nhưng chỉ cần chiêu dung nương nương mở miệng, Hoàng thượng nhất định cũng sẽ đáp ứng.

- Đúng thế! đúng thế! Còn có Mẫn Mẫn nhà ta, từ nhỏ đã tinh thông cầm kỳ thư họa, cho nên còn muốn xin chiêu dung nương nương...

Tiêu Đồng nhú mi, lại không nói gì, đang phiền chán không khỏi cầm chén rượu lên uống rồi đứng dậy cung kính nói với vài mệnh phụ phu nhân:

- Các vị phu nhân, tửu lượng của Tiêu Đồng không tốt, ngại bêu xấu, giờ xin lui xuống nghỉ ngơi, các vị cứ từ từ dùng bữa

Nói xong, còn không chờ mấy vị phu nhân đang riu rít kia kịp hoàn hồn, liền phẩy tay áo bỏ đi, thẳng đến sương phòng phía tây, đứng trước hành lang bên hồ hoa sen, hít thở không khí lạnh băng.

- Nha đầu, sao lại chạy ra.

Trong bóng đêm, một tiếng trầm thấp vang lên, Tiêu Đồng ngậy người đã thấy Triệu Truyền từ nóc nhà phi thân xuống, dừng trước mặt Tiêu Đồng, trường bào đen tung bay trong gió lạnh, đôi mắt thâm thúy nhìn thần sắc tái nhợt của Tiêu Đồng.

- Xem ra ta lúc trước nên trực tiếp giết ngươi, hôm nay cũng có thể thanh tịnh được một lúc

Tiêu Đồng cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói rồi liếc mắt nhìn trăng hạ huyền, nói:

- Ngươi có thể đứng được?

Nói xong, quay đầu liếc mắt nhìn chân Triệu Truyền, khoe miệng lại có chút châm chọc. Nàng quay người đi về phía hồ dần kết băng, trong mắt tràn đầy lạnh lùng, thở dài nói:

- Ta nghe nói Hồ Hải ba năm trước đây đã bị Hoàng Thượng giết, ngươi nếu muốn vì Hiền phi báo thù, hiện tại cũng là dễ như trở bàn tay

Mây rậm hơi giạt, mâu quang hiện lên tia sắc bén, nhưng lập tức trấn định, sắc mặt lạnh như băng nói:

- Nha đầu, ngươi hủy chân ta, ta cũng không trách cứ ngươi, cho dù lúc trước ngươi thật sự một kiếm giết ta cũng thế, nhưng Hiền phi nàng... Nàng đối ta ân trọng như núi, Âu Dương Hồng Ngọc bắt nhân, vô luận lúc trước là Hồ Hải đã hạ thủ hay là Thanh Lan đã hạ thủ, món nợ này ta chỉ tính trên đầu Âu Dương Hồng Ngọc.

Nói đến Âu Dương Hồng Ngọc, mâu quang Triệu Truyền lóe ra hàn quang, bàn tay to cũng nắm thành quyền đầu

Tiêu Đồng chớp mắt, chỉ cười khê một chút, thở dài:

- Xem ra lúc trước tiểu thư đoán không sai, ngươi đối với Thượng Quan Uyển Nhi không phải là loại tình cảm chủ tớ bình thường. Nhưng đến giờ ta vẫn không rõ. Nếu ngươi yêu Thượng Quan Uyển Nhi như thế, sao còn tiến cung làm một người cả đời đều không có tư cách thích người khác mà không phải...

- Bởi vì Hiền phi nương nương nàng yêu Hoàng Thượng

Đột nhiên, Triệu Truyền cắt ngang lời Tiêu Đồng, khuôn mặt lạnh như băng có chút cảm xúc, mâu quang dừng ở nơi xa xăm, giọng nói ảm đạm:

- Lúc Hiền phi nương nương cứu ta là cũng Hoàng Thượng ở Lĩnh Nam cải trang vi hành, khi đó, ta đã biết nương nương thích Hoàng Thượng

Tiêu Đồng sững sốt, tựa hồ là thật không ngờ Thượng Quan Uyển Nhi có thể lực như thế lại trải qua mọi thứ bình thường như vậy, không khỏi có chút tò mò, nàng nhìn Triệu Truyền, không cho hắn trốn tránh nói:

- Việc này lần đầu tiên ta nghe nói, ngươi không ngại nói cho ta nghe một chút?

Thượng Quan Uyển Nhi và Hoàng thượng ở cùng một chỗ, bất luận thế nào cũng là thập phần không xứng đôi.

Thân hình Triệu Truyền có chút cứng đờ, hắn có chút buồn bực nhìn Tiêu Đồng đứng dưới ánh trăng, trầm giọng nói:

- Vì sao ngươi không nói cho ta chuyện xưa của Đức phi và Hoàng thượng, so với Hiền phi nương nương không được lấy nửa điểm sủng ái, ta nghĩ Đức phi nương nương mới là cao thủ đùa bỡn.

Mọi thứ ba năm trước, Triệu Truyền vẫn nhớ rất rõ ràng. Ngày đó, mình phụng ý chỉ Thái hậu ban thưởng cho Đức phi, Đức phi một lời nói toạc thiên cơ, cho đến nay, những người trên đời, sợ cũng chỉ có nữ tử đó biết được tâm tư hẩn

Nhắc tới tiểu thư nhà mình và Hoàng thượng, sắc mặt Tiêu Đồng không khỏi hơi tái, nàng hơi xoắn tay, nhú mi, có chút giận dữ nói:

- Người có biết cái gì? Tiểu thư nhà ta lại há có thể đem so với Thượng Quan Uyển Nhi kia? Thượng Quan Uyển Nhi nàng có thể tùy hứng ích kỷ, làm xằng làm bậy, nhưng tiểu thư nhà ta. . . Nàng tiến cung đã là vận mệnh. Bất luận nàng với Hoàng thượng là trả giá hay là thật lòng kết cục cũng không thay đổi, điểm này Thượng Quan Uyển Nhi có thể so sánh sao?

Nói xong, Tiêu Đồng cảm giác lòng mình hơi đau đớn. tiểu thư nhà nàng, Thiên triều Đức phi, từ ngày ấy tiến cung đã phải nhận mệnh ngay cả thích một người, cũng không dám tranh đấu như những nữ tử trong hậu cung. Cố tình muốn được tình yêu đó lại không ngừng phải kháng cự, không ngừng thống khổ, cho nên, bất luận kẻ nào cũng không thể so với nàng, các nàng không xứng.

- Không biết trên người Đức phi đến tốt cùng là đã xảy ra cái gì?

Triệu Truyền trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Nhưng nha đầu, ba năm trước đây, một trường tinh phong huyết vũ xác thực vì nàng mà dựng lên. Tuy rằng Hiền phi cũng có công vu tâm kế, nhưng dù sao nàng cũng đã .. Ta không muốn đánh giá cái gì, nhưng là ta chỉ nói, nếu lúc trước Hoàng Thượng sủng là Hiền phi thì cho dù là đức phi, vị tất đã có thể đem hậu cung. . .

- Sai rồi

Tiêu Đồng lập tức cắt ngang Triệu Truyền, rồi ánh mắt lạnh như băng nói:

- Sai rồi, hoàn toàn sai rồi

Nhưng sau, mâu quang nàng lại ảm đạm xuống, khóe mắt tràn ra vài giọt nước mắt lạnh băng, sau đó chỉ nghe nàng hơi khàn khàn nói:

- Nếu. . . Nếu lúc trước Hoàng Thượng không có cũng tiểu thư dây dưa không rõ trong, ta và tiểu thư bây giờ hẳn là lưu lạc thiên nhai, ẩn cư núi rừng, chúng ta sớm đã chuẩn bị tốt , nhưng là. . . nhưng là

Nói đến chỗ này, Tiêu Đồng lại nức nở lên.

Nếu không có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy, nếu Hồ Hải không đến ám sát tiểu thư, nếu Hoàng Thượng không hoài nghi tiểu thư, nếu. . . Tiểu thư lúc ấy bảo vệ tốt hoàng tự kia, hôm nay có phải bọn họ đã được như nguyện, có phải...

Triệu Truyền bị Tiêu Đồng nói mà giật mình, có chút khó tin nhìn Tiêu Đồng bưng miệng khóc:

- Lưu lạc thiên nhai, ẩn cư núi rừng

. . . Các nàng, như thế nào? Đôi đồng tử ẩn trong bóng đêm không khỏi mê man, những chuyện trong dĩ vãng như bị phủ định hết thảy. Hắn chậm rãi muốn đi an ủi tiêu đồng, nhưng lại vẫn là cứng đờ tại chỗ, một lúc, hắn thở dài một tiếng, đề khí bay lên nóc nhà, phi về hậu viện Mộ phủ.

Bóng đêm như dần nuốt chửng cảnh sắc quanh mình, ven hồ sen lạnh như băng, chỉ còn thấp thoáng tiếng khóc của Tiêu Đồng.

Đêm khuya, Mộ quý khách quý dần dần rời đi, chỉ để lại đầy phòng bữa bãi, phủ đường nha hoàn bận rộn qua lại, sai vặt lăng xăng tiếp khách.

Yến hội đã tàn, Mộ nhị phu nhân nhìn liếc mắt lễ vật chồng chất trong phòng khách, không khỏi hừ lạnh một tiếng, rồi sau đó cười với Mộ Thiết Vân đang trầm ngâm đối diện nói:

- Lão gia, xem nha đầu Mộ Tuyết kia, quả nhiên là có bản lĩnh hơn Từ Nhi của thiếp, rõ ràng đã chết vẫn có thể lại gây ra một hồi phong vân như thế. Hừ, thiếp thân đúng là hâm mộ phúc khí của Vân Nhi muội muội có thể sinh ra nữ nhi xuất sắc như vậy

Phương thị nắm chặt khăn lụa, rồi sau đó đứng dậy đi đến trước đồng lễ vật, cầm lấy một chiếc hộp gấm lớn nhất, mặt trên viết “Chúc mừng Hộ quốc hầu gả nữ chi hi” lạc khoản đề là: Âu Dương Trì.

Lại cười lạnh một tiếng, Phương thị cầm hộp gấm đến trước mặt Mộ Thiết Vân, để trên bàn, dịu dàng nói:

- Lão gia, Thừa tướng đều tặng lễ, người nói xem, Mộ Tuyết này sao có thể cải tử hoàn sinh?

Mộ Thiết Vân vốn đã phiền chán, trong tai lại nghe Phương thị không ngừng lải nhải, phiền lòng nhíu chặt ánh mắt, rồi sau đó có chút uy nghiêm nói:

- Người không thể bớt tranh cãi? Nếu tương lai Tuyết Nhi làm hoàng hậu, người là Trần quốc phu nhân, há lại có thể không biết nặng nhẹ như thế?

Nói xong, Mộ Thiết Vân buông bát trà, đứng dậy thông thả đi đến bên cửa sổ.

- Trần quốc phu nhân?

Phương thị nhíu mày, mặt mày vô cùng, ngọc thủ hơi dặt khăn lụa, khóe miệng tràn ra ý cười lạnh, nói:

- Lão gia, vị trí Trần quốc phu nhân này, thiếp thân cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, nay, Mộ Tuyết lại đã trở lại, thiếp thân lại ngay cả nghĩ cũng không nghĩ. Hừ, thiếp thân theo lão gia hơn hai mươi năm, nay ngay cả vị trí đại phu nhân cũng còn chưa được ngồi, trước đây, lão gia cũng chỉ để Mộ Tuyết gọi ta một tiếng đại nương, bây giờ

- Đủ

Mộ Thiết Vân không khỏi bức mình nhìn khuôn mặt đã lớn tuổi nhưng vẫn kiều mỵ của Phương thị có chút hơi thư hoãn, nhưng vẫn nghiêm khắc nói:

- Dung Nhi, thân thể Mộ Tuyết, người khác không biết, người còn không biết sao? Hơn nữa, Mộ Thiết Vân ta có được vị thế như hôm nay, ít nhiều cũng nhờ mẹ con họ!

Phương thị rũ mi nhưng khóe miệng lại chua xót. Nhớ tới lúc trước mình cũng coi như là đệ nhất mỹ nhân đế đô, mười lăm tuổi có thể qua tuyển tú mà vào cung hầu hạ Hoàng thượng, nhưng không ngờ lại bị Âu Dương thị chen ép. Sau đó, trăm vạn khổ cực mới gả cho Mộ Thiết Vân. Buồn cười là, không nghĩ bà là hồng nhan như thế gả ột tướng quân có chút uy danh cũng chỉ có thể là nhị phu nhân. Ngày cả đại phu nhân Tô Vân Nhi đã chết, bà cũng vì ngại tiên đế một mảnh tình chung với Tô Vân Nhi mà không thể thành đại phu nhân. Nay, tiện nữ kia sinh ra nữ nhi lại đoạt đi sự sủng ái của Hoàng thượng với nữ nhi mình.

Mím môi, Phương thị tức giận đến đỏ mặt, nhưng vẫn ẩn nhẫn, vạn phần ủy khuất khóc nói:

- Vâng, thiếp thân biết lão gia có được hôm nay đều là Tô ư tử tử hy sinh chính mình đổi lấy, nhưng là... Nhưng là Mộ Tuyết cuối cùng là công chúa hay là thần nữ cũng khó mà hiểu hết. Nếu nàng và Hoàng thượng là loạn luân, thì cũng là tiên đế tạo nghiệt, cùng thiếp thân không quan hệ nha.

Tuy rằng trước kia muốn Mộ Tuyết tiến cung là bà giật dây Mộ Thiết Vân, nhưng lúc đó là muốn cho xú phụ đó bị xấu mặt nhưng không nghĩ tới nàng lại có ngày hôm nay.

Mộ Thiết Vân thở dài một hơi, trong lòng lại dâng lên một chút áy náy, trầm thấp nói:

- Thật ra, lúc trước nếu không phải Âu Dương thị ở giữa châm ngòi, Vân Nhi... và tiên đế đã thành đôi. Dù sao tiên đế cũng gặp Vân Nhi trước ta, còn ta cũng chỉ là một tiểu nhân ti bỉ ngồi mát ăn bát vàng mà thôi

Nhắc đến chuyện cũ, Mộ Thiết Vân lại nhớ đến khuôn mặt Tô Vân Nhi và Mộ Tuyết giống hệt nhau, hẳn cũng từng trầm mê ở khuôn mặt tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành đó, nếu không phải tiên đế chen chân, vậy hẳn cùng với Vân Nhi

- Thôi, cũng không sớm, người sớm đi nghỉ ngơi

Không muốn nhắc tới việc này, sắc mặt Mộ Thiết Vân có chút cô đơn, hắn xoay người đến bàn, cầm lấy lễ vật Âu Dương Trì đưa đến, đặt lại chỗ lễ vật chất thành núi. Rồi sau đó phát phát tay áo, đi ra ngoài

Phương thị nhìn Mộ Thiết Vân dần biến mất trong màn đêm, đôi mắt ủy khuất dần âm lạnh. Bà gắt gao nắm chặt khăn lụa, cắn răng, oán hận nói:

- Đã chết còn có thể đi ra tác quái, lúc này, ta thế nào cũng phải đem người sách cốt phân thây.

Canh ba, tiếng mưa rơi lại nổi lên, tí tách, cùng với gió lạnh nhẹ phất vào bộ cửa, tấm ướn khung cửa sổ.

Minh Nguyệt đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn đèn lồng lay động trong mưa gió ngoài điện, không khỏi thất thần, nhưng còn chưa kịp hoàn hồn, thất lưng đã bị đôi tay khác ôm lấy, thân mình rơi vào vòng ôm ấm áp, long tiên hương nhẹ nhàng vờn quanh.

Minh Nguyệt cười khê, vuốt tay lên bà tay to kia, rúc vào lòng Ngự Hạo Hiên, nhẹ giọng nói:

- Sao lại đây?

Ngự Hạo Hiên nhắm mắt, cầm đặt trên mái tóc đen của Minh Nguyệt, khóe miệng như có như không mỉm cười, trầm thấp nói:

- Những lời này trăm hỏi Minh Nguyệt mới đúng?

Nói xong, tay dùng chút lực, xoay Minh Nguyệt lại, cùng hắn đối mặt. Bàn tay hắn vuốt ve mái tóc nàng, cúi đầu hôn hôn, ôn nhu nói:

- Minh Nguyệt, còn nhớ những lời trước kia nàng nói với trăm không?

Minh Nguyệt đầu tiên là sững sốt, rồi sau đó khê cười rộ lên, có chút xấu hổ chui vào lòng Ngự Hạo Hiên, thấp giọng nói:

- Phong tục dân gian, tóc dài của thê tử chỉ có thể để xóa trước mặt trượng phu, đây là vì sao nữ tử giả chồng sẽ phải vấn tóc

Tay Minh Nguyệt nhẹ xẹt qua tấm bào của Ngự Hạo Hiên, nghe hắn định đáp lại, đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt tròn to, nói:

- Kỳ thật nô tì đã lừa Hoàng Thượng

Thân mình Ngự Hạo Hiên hơi cứng một chút, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Minh Nguyệt giống như trốn tránh, rồi khỏi vòng ôm, chạy sang một bên che miệng cười rộ lên, hơn nữa như là phòng bị mà cảnh giác nhìn hắn.

Ngự Hạo Hiên nháy mắt hiểu rõ, tuy rằng có chút muốn cười, nhưng trong lòng còn có chút không thoải mái, vì thế hắn nghiêm mặt nhìn Minh Nguyệt, vươn tay, lạnh lùng nói:

- Lại đây.

Ý cười trong mắt Minh Nguyệt khi thấy Ngự Hạo Hiên nghiêm túc dần tan như bọt biển, không khỏi có chút vô thức nói:

- Ta. . . Hiên, ta không phải ý kia, ta...

- Lại đây, đừng để trăm nói lần thứ hai

Ngự Hạo Hiên thấy Minh Nguyệt chậm chạp bất động không khỏi nhíu mày, khuôn mặt anh tuần lạnh lùng hơn, Minh Nguyệt cũng chậm chạp đi đến, ánh mắt cũng hơi thâm trầm.

- Ta

Minh Nguyệt mím môi. còn muốn giải thích cái gì, nhưng thấy ánh mắt sắc bén của Ngự Hạo Hiên, không chút nghi ngại, vội vàng bước lên, bàn tay trắng nõn nắm lấy tay hắn, nhỏ giọng nói:

- Hiên, ta. . . Ta thật sự...

- Trăm biết

Ngự Hạo Hiên đột nhiên nở nụ cười, khi Minh Nguyệt giật mình thì đột nhiên ôm lấy nàng, đem nàng đặt lên giường. Mâu quang nháy mắt chuyển sang màu lam, khàn khàn nói:

- Minh Nguyệt, nói dối trăm phải trả giá đắt

Sau đó, đôi môi hồng nhuận của Minh Nguyệt bị che lại, còn chưa kịp phản ứng lại bị rơi vào một trận ý loạn tình mê.

107. Q.3 - Chương 108: Tình Thâm Phụ Tình Nùng (2)

Canh năm, sắc trời hôn ám, ngoài cửa sổ gió nhẹ mưa bay, thổi đến từng đợt lạnh lẽo.

Ngự Hạo Hiên đã sớm tỉnh lại nhưng vẫn chỉ lặng yên nhìn khuôn mặt ngủ say của Minh Nguyệt, bàn tay nhẹ vuốt mái tóc đen rối tung trên gối, bạc môi hơi cười, vuốt ve da thịt nàng rồi gắt gao ôm lấy nàng vào lòng.

Mê man một tiếng, Minh Nguyệt hơi giật mình, Ngự Hạo Hiên như ngừng thở không muốn đánh thức nàng, sau đó, thoáng nhìn đôi mày hơi nhíu của nàng thì vội nhắm mắt lại, giả vờ ngủ say.

Đôi mi cong vút hơi chớp, sau đó hơi hơi mở mắt, có chút mê man nhìn trước vàng. Lúc sau nàng mới quay đầu nhìn Ngự Hạo Hiên ngủ say, rù mi, trong lòng bất giác cảm thấy một tia ấm áp bèn tựa đầu vào ngực hắn, sau đó nhắm mắt lại, đôi tay mảnh khảnh ôm lấy lưng hắn, hấp thụ sự ấm áp của hắn.

Ngự Hạo Hiên mở đôi mắt thâm u hơi cười, bất động thanh sắc nhìn thân hình yếu đuối của Minh Nguyệt cuộc mình trong lòng hắn. Ngự Hạo Hiên không khỏi sùng ái mà hôn hôn lên tóc nàng, giọng nói khàn khàn hơi cười:

- Sáng sớm đã chủ động chui vào lòng trẫm cũng không e lệ....

Minh Nguyệt mơ hồ giật mình, mở to đôi mắt vẫn còn mơ hồ, khi còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì Ngự Hạo Hiên đã giống như sợ nàng phản ứng lại, ôm chặt lấy nàng, thở nóng bỏng vào tai nàng, khàn khàn nói:

- Minh Nguyệt....trẫm muốn....lâm triều

Minh Nguyệt hoàn hồn, khuôn mặt có chút đỏ ửng, nàng khẽ lên tiếng, rút tay về để hắn ngồi dậy nhưng không ngờ Ngự Hạo Hiên lại ôm chặt lấy nàng, khiến nàng không thể nhúc nhích.

Ngạc nhiên, Minh Nguyệt có chút không hiểu nên ngẩng đầu nhìn Ngự Hạo Hiên, nhưng vừa nhìn lại khiến mặt nàng nóng bừng lên, vội giãy dụa, thờ nhẹ nói:

- Hiên....đã không còn sớm.... người đừng...

- Muốn....

Ngự Hạo Hiên không chút nghĩ ngợi đã cự tuyệt, mạnh mẽ áp chế thân thể nàng, cảm hơi có râu cọ cọ lên cổ nàng khiến Minh Nguyệt cười khanh khách, lại không thể phản kháng mà vận vẹo người, tựa như một tiểu yêu tinh bị khi dễ, đẹp khiến người ta khó thở. Ngự Hạo Hiên nhìn bộ dáng xinh đẹp của Minh Nguyệt cơ hồ khó mà khống chế bản thân. Đôi mắt vốn thâm u nhất thời bị cảnh trước mắt nhuộm thành màu lam, sau đó, buông nàng ra, đôi tay tự do chạy loạn trên tấm bào mỏng manh của nàng. Khi khuôn ngực tuyết trắng ngạo nghễ lộ ra thì cúi đầu hôn....

Hít khí lạnh, Minh Nguyệt run lên, theo bản năng muốn đẩy ra cơ thể Ngự Hạo Hiên. Nhưng nàng càng kháng cự, Ngự Hạo Hiên càng như cố ý trừng phạt mà cắn cắn lên da thịt nàng, lưu lại dấu răng khiến Minh Nguyệt muốn rên lên nhưng lại sợ Tần công công ở ngoài đang túc trực để thay quần áo cho để vương nghe thấy. Nàng đành cắn môi dưới, lặng lẽ tiếp nhận, bàn tay trắng nõn nắm lấy xiêm y trước ngực Ngự Hạo Hiên, nhỏ giọng thở dốc:

- Không được... Hiên, người còn phải lâm triều....

Ngự Hạo Hiên nhìn bộ dáng bất lực mà trẫm mê của Minh Nguyệt, bàn tay hắn lại théo sợi dây bên hông nàng, vỗ về thân thể hơi run của nàng, hôn lên mặt mày nàng, khàn khàn dụ hoặc:

- Đừng không quan trọng...

Sau đó, khi Minh Nguyệt kinh ngạc trở mắt, hấn lại vọt vào cơ thể nàng.

- Ân...

Minh Nguyệt có hơi bất ngờ mà đón nhận sự nóng cháy, càn rỡ này, nàng nhắm mắt thở hổn hển, bàn tay trắng nõn đặt trước ngực Ngự Hạo Hiên, trong cơn triền miên điên cuồng của hấn, khê rên nhẹ.

Bệ cửa sổ mở, gió lạnh cuộn cuộn thổi tung màn trướng, ngẫu nhiên hiện ra cảnh xuân sau màn, tiếng rên rỉ khiến người khác mơ hồ.

Ngày đó, hoang cung lần đầu tiên thấy cảnh thái giám lo âu cầm long bào, để vương bước vội vã vào triều....

Sáng sớm, mưa phùn ngừng rơi, trời hơi ẩm áp lên, toàn bộ hoàng cung như phủ trong ánh sáng màu vàng, một vùng nhu hòa.

Trước đại điện Trùng Dương cung, Minh Nguyệt mặc cừu bào tím nhạt đứng dưới ánh sáng mặt trời, đôi mắt lạnh như băng nhìn cửa điện dần mở ra, thấy Âu Dương Hồng Ngọc một thân đỏ son, đôi mắt đẹp hơi chớp, nhếch đôi môi đỏ mọng, tay giấu trong cừu bào nhẹ nắm thành quyền, sau đó nhú mi, nhẹ giọng nói:

- Không nghĩ, bản cung muốn gặp Hiên phi lại phải đứng đây chờ hơn một nén nhang, Hiên phi quả rất có phong phạm của nhất phẩm phi tần...

Âu Dương Hồng Ngọc dừng lại bên cạnh Như Nguyệt hơi gợn cười, cừu bào màu đỏ hơi run lên, thở dài nói:

- Nô tì cũng thật không ngờ, năm đó mỹ nhân như ngọc yếu đuối chỉ có thể nằm trong sự che chở của Hoàng thượng bây giờ lại ngông nghênh đứng đây nói điều kiện với nô tỳ. Lại còn muốn khiến đôi tay ngọc nhiễm máu tươi của Tân chiêu dung mới chịu bỏ qua...

- Người...

Như Nguyệt cả kinh, không ngờ Âu Dương Hồng Ngọc lại to gan đàm luận chuyện bọn họ hợp mưu ở đây, nhất thời, mắt đẹp nhìn quanh thân mình rồi mới bước đến trước mặt Âu Dương Hồng Ngọc, nhỏ giọng nói:

- Hiên phi quả nhiên là không sợ chết? Hay là. . . Muốn cố ý làm khó dễ bản cung. . .

Âu Dương Hồng Ngọc cũng không thèm nhìn tới Như Nguyệt, chỉ hừ lạnh một tiếng, xoay người nhìn ba chữ Trùng Dương cung kim bích huy hoàng kia, sau đó cười khê:

- Quý phi nương nương, nếu ngài không ngại nô tì nhiều lời, nô tì có thể trực tiếp nói cho ngài, nếu hiện tại ở trong Tẩm Tâm cung kia quả đúng là Mộ Tuyết thì hậu cung này không ai có thể đối phó với nàng...

Nói xong, Âu Dương Hồng Ngọc không thèm để ý đến Như Nguyệt, phất tay áo dài, bước về phía cửa cung.

- Hiên phi là có ý gì?

Như Nguyệt nhìn Âu Dương Hồng Ngọc định rời đi, lo lắng gọi. Âu Dương Hồng Ngọc dừng bước, hơi mất kiên nhẫn nhìn thoáng qua Như Nguyệt rồi tay đặt lên tay Thanh Lan, đi ra khỏi Trùng Dương cung...

- Vì sao tiểu thư không để ý tới Quý phi nương nương?

Đi trên con đường nhỏ đá cuội trong Ngự hoa viên, Thanh Lan hơi nghi ngờ hỏi, nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua hoa viên cung nữ qua lại, đỡ Âu Dương Hồng Ngọc đến sau một núi giả, xoa xoa tảng đá, cười nói:

- Tiểu thư, ngồi nghỉ chút đi...

Âu Dương Hồng Ngọc ngồi xuống, hơi ủ dột nhìn cảnh sắc suy tàn trong Ngự hoa viên, mâu quang lơ đãng quét qua phía rừng mai, mắt tối sầm lại, bàn tay trắng nõn nắm chặt khăn lụa, lạnh lùng nói:

- Thanh Lan, người cảm thấy tân chiêu dung. . . Đúng là Mộ Tuyết sao?

Tuy rằng đã qua mấy ngày nhưng Âu Dương Hồng Ngọc vẫn cảm thấy đây như cơn ác mộng khó tỉnh lại.

Thanh Lan chớp mi, nhất thời cũng không biết nên trả lời ra sao, lúc sau, nàng khê cười nói:

- Đương nhiên không phải , tiểu thư, ba năm trước đây đã có người tận mắt nhìn thấy Tam vương gia ôm Đức phi đến vực núi sau lãnh cung, mà lúc đấy Hoàng thượng còn... Tóm lại, đức phi nương nương nhảy xuống đầm nước là chuyện mọi người đều biết. Nếu là giả, Hoàng thượng cần gì phải phải nhiều Ngự Lâm quân đến tìm vết hơn ba tháng?

Ba năm trước, sau khi Đức phi qua đời, cũng từng có người đồn đại Hoàng thượng và Tam vương gia gây gổ, nhưng lúc đó toàn bộ để đổ đều chìm trong cảnh bí hiểm nên không ai dám bàn luận nhiều.

Đôi mi thanh tú hơi động nhưng lập tức lại bình tĩnh xuống, sau đó, Âu Dương Hồng Ngọc đứng phắt dậy, phát cừu bào, ngẩng đầu nhìn sắc trời, khẽ thở dài:

- Ba năm , lại là ba năm. . . Thanh Lan, ta có phải đã già...

Hoàng Thượng từng bị Thái hậu bức bách mới lâm hạnh nàng, nay, bất kể bức bách thế nào cũng không nhìn nàng một lần...

Thanh Lan sững sốt, giương mắt nhìn khuôn mặt Âu Dương Hồng Ngọc, trong lòng khổ sở nhưng lại ản nhẫn nói:

- Tiểu thư vẫn giống như trước khi tiến cung, không thay đổi gì cả...

Không thay đổi là khuôn mặt, mà thay đổi là ở trong lòng.

- Thật không?

Giọng nói Âu Dương Hồng Ngọc có chút hoảng hốt giống như rơi vào giấc mộng cũ ngày xưa, sau đó lại cười nhẹ, mâu quang lóe ra thần thái như đang chờ đợi của thiếu nữ, ôn nhu nói:

- Mới tiến cung.... khi đó ta không hiểu gì hết, thế nhưng khi Hoàng thượng bắt đầu tuyển tú nữ lại lén chạy đến hoàng cung tìm hoàng hậu và Thái hậu, nhưng thật không ngờ nửa đường lại gặp Hoàng thượng vừa vặn đến tuyển tú...

Chỉ đáng tiếc, nàng thấy Hoàng thượng uy vũ cao lớn lại sợ tới tránh ở sau cột đá...

Rất nhiều năm về sau, ngẫu nhiên nhớ tới chuyện cũ, nàng luôn nghĩ nếu lúc ấy nàng không trốn, có khi nào Hoàng thượng sẽ nhìn nàng, thậm chí hỏi nàng là ai, đáng tiếc. . . Thời gian trôi qua, năm tháng không thể trở về. . .

Thanh Lan nghe giọng nói mềm nhẹ của Âu Dương Hồng Ngọc, trong mắt hơi ẩm ướt, hít hít mũi, không muốn cắt đứt suy nghĩ của tiểu thư nhưng chừng nửa nén nhang vẫn thấy Âu Dương Hồng Ngọc không nói gì, vừa định gọi một tiếng thì đã thấy nàng lệ rơi đầy mặt...

Trong Tẩm tâm cung, sau khi tắm rửa, Minh Nguyệt hơi mệt mỏi ngồi trên ghế quý phi, nhìn đồ ăn sáng trên bàn, đúng là không có khẩu vị. Nàng nhẹ xoa xoa trán mình, nhưng vẫn thấy vô cùng mệt mỏi, nhắm mắt lại muốn nghỉ ngơi một lát. Nhưng ngoài cửa điện ngự tiền thị nữ lại vội vã chạy tới, nhìn thấy Minh Nguyệt thì cung kính cúi người quỳ lạy, nói:

- Nô tỳ tham kiến Chiêu dung nương nương, hồi bẩm nương nương, Tàn tổng quản hôm nay ở phủ đệ Hộ quốc hầu đưa về một ngự tiền thị nữ được Hoàng thượng khâm phong hôm qua về, nói hiến cho nương nương , nương nương có triệu kiến hay không?

P phủ Hộ quốc hầu? mâu quang hơi rung mình, ngồi thẳng dậy, không hề nghĩ ngợi nói:

- Tuyên nàng tiến vào. . .

Ngự tiền thị nữ kia vội dập đầu, thấp giọng nói:

- Nô tỳ tuân mệnh. . .

Sau đó rời đi, tiếp đó, bên ngoài vang lên một tiếng bước chân nho nhỏ, sau đó chỉ thấy một thân ảnh màu xanh vọt vào tẩm điện. Khuôn mặt rưng rưng đầy vui mừng, kinh ngạc của Tiêu Đồng xuất hiện trước mắt Minh Nguyệt...

- Tiêu Đồng.

Đúng là nàng. Minh Nguyệt kích động khó nén đứng dậy, vừa định bước về phía trước đã thấy Tiêu Đồng khiếp sợ nhìn khuôn mặt nàng. Ý cười trên mặt dần tắt, cả người ngây ngốc đứng đó đến khi nhìn đến đôi mắt lạnh lùng lại kiêu ngạo đầy quen thuộc kia, nước mắt rơi xuống, khẽ cắn môi, nắm chặt khăn lụa, run run kêu:

- Tiểu thư...

Nhìn Tiêu Đồng cẩn thận gọi như sợ nhận nhầm người, đáy lòng Minh Nguyệt chua xót cười rộ lên, nàng đứng dậy đi đến trước người Tiêu Đồng, nhẹ lau nước mắt trên mặt Tiêu Đồng, hơi chua xót nói:

- Tiêu Đồng... Ba năm này người chịu khổ rồi

Lúc trước nàng lật lọng, nghĩ Tiêu Đồng trốn đi, nghe được tin dữ của mình chắc hẳn sẽ tìm Ngự Hạo Hiền báo thù...

Tiêu Đồng khóc, nghe Minh Nguyệt nói câu này nước mắt càng rơi nhiều, ôm lấy Minh Nguyệt, nức nở nói:

- Tiểu thư, người khiến nô tỳ tìm rất khổ, nô tỳ còn tưởng người thật sự đã.... đã đi về cõi tiên, nô tỳ hận không thể giết Hoàng Thượng, nhưng là. . . Nhưng là. . .

Nhưng không ngờ, đêm đó nàng xâm nhập hoàng cung, đến Trường sinh điện, không ngờ Hoàng thượng không như lời đồn đại của phố phường là cùng Như Nguyệt tỷ tỷ đồng sàng cộng chăn mà lại bệnh đến không thành hình người, trong miệng lúc nào cũng nỉ non hai chữ “Minh Nguyệt”....

Nhưng lại không ngờ bị địch bắt lại?

Minh Nguyệt cười khẽ vỗ lưng nàng, không ngờ Tiêu Đồng vội vã lắc đầu, nước mắt đầy mặt nói:

Nô tỳ đúng là bị bắt nhưng là.... nô tỳ nghĩ sai về Hoàng thượng rồi...

Ngày đó trong lòng nàng bộc phát nghĩ rằng sẽ thấy Hoàng thượng và Như Nguyệt ở trên giường triển miên, nhưng không nghĩ lại nhìn thấy hình ảnh khiến người ta đau đớn như vậy...

Đôi mi thanh tú của Minh Nguyệt hơi động, hơi nghi hoặc nhưng vẫn an ủi:

- Được rồi! Đừng khóc, Tiêu Đồng đừng cảm như vậy sao hôm nay lại khóc thế này...

Nói xong, Minh Nguyệt buông Tiêu Đồng ra, kéo nàng đến tháp thượng, hai người ngồi xuống, nhẹ lau nước mắt nàng. Ngón tay ngọc điểm lên chóp mũi Tiêu Đồng, ôn nhu cười nói:

- Tiểu thư nhà người hiện giờ không phải rất tốt sao?

Tiêu Đồng nhìn khuôn mặt Minh Nguyệt giống hệt tỷ tỷ mình, trong lòng tuy tin nhưng vẫn cảm thấy không tự nhiên, thì thào nói:

- Tiểu thư, sao lại thành thế này? Hay là...

Tiêu Đồng đột nhiên nhớ tới ba năm trước đây, trong lãnh cung, Như Nguyệt tỷ tỷ nói chuyện linh hồn, ký chủ quỷ dị, lại nói:

- Chẳng lẽ....chẳng lẽ đây là bộ dáng thật sự của tiểu thư? Tiểu thư người.... người đã trở lại từ trên trời?

Trên trời... Minh Nguyệt cười yếu ớt, Tiêu Đồng tựa hồ như nghĩ nàng là tiên tử nhưng cả hậu cung này tất cả mọi người lại coi nàng như ác quỷ...

Minh Nguyệt gạt đầu, kéo tay nàng, hơi không đành lòng nói:

- Tiêu Đồng, ba năm trước đây, ta đi quá mức vội vàng, mà nay lại. . .

Chớp mi, Minh Nguyệt biết ba năm trước đây nàng bị đế vương ban độc tửu đã truyền khắp nơi, dựa vào bản lĩnh của Tiêu Đồng chắc hẳn nàng đã sớm biết. Nếu không cũng sẽ không có chuyện ám sát, vì thế nhẹ giọng nói:

- Tiêu Đồng cảm thấy bây giờ ta còn cùng Hoàng thượng một chỗ, có phải... sai không?

Kỳ thật, trong lòng nàng vẫn canh cánh chuyện trước kia, nhưng là, những lời của Thái hậu lại khiến nàng không đành lòng với Ngự Hạo Hiên.

Tiêu Đồng mở to hai mắt, như là không rõ ý của Minh Nguyệt, sau đó nghĩ tới cái gì đó, vội lắc đầu:

- Không... tiểu thư làm đúng, là lỗi của Tiêu Đồng. tiểu thư, Hoàng thượng với người tình thâm như biển, nửa năm trước là Tiêu Đồng quá cực đoan. Người xem, nửa năm này, tuy rằng ở chốn lao ngục, nhưng Tiêu Đồng không phải chịu chút ủy khuất nào, thật đó...

Nói xong, Tiêu Đồng vội kéo tay áo mình, chỉ làn da trắng nõn mịn màng nói:

- Tiểu thư, người xem, thậm chí một vết thương cũng không có.

Minh Nguyệt bị thần sắc chân thành của Tiêu Đồng biện giải mà nở nụ cười, vừa định trêu chọc đã thấy Tiêu Đồng cầm tay Minh Nguyệt, chân thật nói:

Tiểu thư, Hoàng thượng, hấn.... hấn thật sự yêu tiểu thư, nửa năm trước là Tiêu Đồng quá mức kích động. Nhưng nếu Tiêu Đồng không xông vào điện báo thù, sợ là... cả đời cũng không biết được Hoàng Thượng lại nặng tình với tiểu thư như vậy. Cho nên, tiểu thư nếu đã trở lại, thì.... thì quên chuyện trước đi, cùng Hoàng thượng một chỗ thật vui vẻ...

Minh Nguyệt hơi nhú mi, muốn hỏi Tiêu Đồng đã phát hiện cái gì, nhưng trong ngực nhói lên khiến nàng không thể mở miệng. Ngự Hạo Hiên yêu nàng, có lẽ, đó là sự thật. Bởi vì bộ dạng hấn thật sự như một thiếu niên mới yêu, nhưng là.... tất cả mọi chuyện lúc trước, có phải là vì tham vọng sinh tồn không? Nếu như thế thì Như Nguyệt tính là gì?

Mím môi, Minh Nguyệt cũng không trả lời sau đó khẽ thở dài một tiếng. Nàng nhìn bàn ăn, cười yếu ớt nói:

- Tiêu Đồng, người có đói bụng không?

Nói xong, cầm lấy đĩa ngọc đưa đến tay Tiêu Đồng, nói:

- Ta ăn không ngon, nhưng nếu Tiêu Đồng cùng ăn với ta....

- Tiểu thư...

Tiêu Đồng không khỏi oán một tiếng, nàng còn muốn nói tiếp chuyện khi nãy, nhưng nghe Minh Nguyệt lại nói:

- Có một số việc.... căn bản là không thể phân rõ đúng sai, cho nên cũng không cần cường cầu, so đo...

Tiêu Đồng ngẩn người, hiểu ý, cổ họng chua xót, cúi đầu, rồi sau đó khẽ gật đầu, nói nhỏ:

- Tiểu thư nói đúng, chỉ là có một số việc...

Tiêu Đồng tắc nghẹn, trong đầu lại hiện ra hình ảnh đêm đó, đế vương sa sút mất hết uy nghiêm và chí khí, trong lòng đau xót, vội vàng cầm lấy đĩa ngọc che dấu sự thất thố của mình, sau đó không chút quy củ nói:

Tiểu thư, nô tỳ sắp chết đói rồi. Tần công công kia cũng không để nô tỳ yên ổn ăn sáng đã vội vàng nhét nô tỳ vào kiệu, đưa vào cung

Nói xong gấp một miếng bánh, ăn như lang thôn hổ yết....

Minh Nguyệt nhìn đôi mắt lại ửng đỏ lên của Tiêu Đồng, sao nàng lại không biết Tiêu Đồng muốn nói gì, nhưng là.... Nàng còn không chuẩn bị để đón nhận những điều đã qua, chân tướng sau một trường âm mưu kia. Có lẽ.... nàng là một người ích kỷ như vậy, thật sự chỉ có thể vĩnh viễn đứng trong góc tối âm u tính kế khác. Minh Nguyệt nhắm mắt, hít sâu một hơi, mềm nhẹ nói:

- Ăn xong rồi cùng ta đi Ngự hoa viên một chút đi...

Ăn sáng xong, Tiêu Đồng tìm ra trong đồng đồ tiến cống trân phẩm do Tần công công đưa đến một chiếc áo cừu khoác lên vai Minh Nguyệt, cười nói:

- Tiểu thư, nghe Tần công công nói, lần này tất cả trân phẩm tiến cống, Hoàng thượng nói để lại, tất cả đem cho tiểu thư dùng...

Nói xong, đỡ Minh Nguyệt đi ra đại điện...

Minh Nguyệt hơi bật cười, quả thực Ngự Hạo Hiền đối với nàng tốt đến người, thần đều phần hận. Bất luận là trước đây hay bây giờ, hẳn đều đem tất cả những thứ trân phẩm tiến cống đến cho nàng, tựa như trong hậu cung này chỉ có nàng là phi tần của hắn. Nghĩ đến đây, Minh Nguyệt không khỏi có chút thất thần, quả thực, đã từng là như thế, chỉ đáng tiếc, cho dù sủng ái như vậy, cuối cùng hẳn vẫn đem độc tửu cho nàng....

Trong lòng, dâng lên một chút chua xót, lại càng đau đến thấu xương. Minh Nguyệt nắm chặt khăn lụa rồi sau đó ngẩng đầu nhìn Ngự hoa viên tiêu điều cách đó không xa. Mím môi, chớp mi, bước nhanh về phía trước....

- Tiểu thư

Vừa bước đến con đường đá cuội nhỏ, Tiêu Đồng đột nhiên giữ chặt tay Minh Nguyệt, khẩn trương nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, bên giả sơn kia... Hình như là Như Nguyệt tỷ tỷ cùng Âu Dương chiêu nghi. . Không, bây giờ là Hiền phi nương nương và Quý phi nương nương....

Minh Nguyệt ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn hai thân ảnh đối chọi nhau, một tím nhạt, một đỏ son kia, đôi mày thanh tú hơi động, không nói gì nhưng vẫn đi về phía trước, tựa như không thấy bên giả sơn đó có người. Nhưng cách đó không xa, lại thấy Như Nguyệt và Âu Dương Hồng Ngọc như đang khắc khẩu với Khuynh Thành quận chúa và.... Minh Nguyệt nhìn nữ tử cúi thấp đầu, thần sắc nữ tử hơi quẫn bách nhưng vẫn là một tuyệt sắc giai nhân, có lẽ nàng là Tử Ngọc quốc tiểu công chúa Tiêu Mẫn rồi, quả nhiên là mỹ nhân quốc sắc thiên hương. . .

Minh Nguyệt đi về phía trước hai bước, lại nghe được Như Nguyệt kích động hét lớn:

- Âu Dương Hồng Ngọc, người đừng tự cho là thanh cao, cũng đừng quên ba năm trước đây là ai giết Hoàng hậu và Thượng Quan Uyển Nhi. Mà ngôi vị Hiền phi của người là như thế nào mà bước lên. Hơn nữa, chuyện Hồ Hải giết hại hoàng tử kia, nếu không có lệnh của Âu Dương Hồng Ngọc người, hẳn sao dám to gan mà đi ám sát Mộ Tuyết....

Cười yếu ớt, Minh Nguyệt không khỏi có chút kính nể Như Nguyệt đã trưởng thành, ba năm, thật không ngờ thời gian thật sự có thể thay đổi tất cả....

Khuôn mặt Âu Dương Hồng Ngọc vốn bình tĩnh tự nhiên nghe đến Như Nguyệt nói không kiên nhẫn, nhất thời trắng bệch như bị đâm trúng tử huyệt. Nàng vừa định cãi lại thì lại vô ý thoáng nhìn đến thân ảnh nguyệt sắc của Minh Nguyệt, lòng cả kinh, xoay người nhìn Minh Nguyệt bình tĩnh, đứng thẳng trước hòn giả sơn kia, bàn tay trắng nõn nắm chặt lại.

Như Nguyệt thấy sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc trắng bệch, nghĩ là gái đứng chỗ ngựa, vì thế muốn thừa thắng truy kích nhưng lại thấy Thanh Lan và Xảo Nhi run run:

- Nô tỳ tham kiến Nhiêu dung nương nương, nương nương vạn phúc. . . .

Ngạc nhiên, Như Nguyệt giống như bị kinh hãi, xoay người nhìn Minh Nguyệt rồi sững sờ đứng đó. Đôi mắt không rõ là cảm xúc gì. Mà Khuynh Thành và Tiêu Mẫn cũng vội vàng đến sát sau Âu Dương Hồng Ngọc, cảnh giác nhìn thần sắc bình tĩnh của Minh Nguyệt, thấy nàng như là đang chờ đợi lại như muốn im lặng rời đi.

Minh Nguyệt nhìn bốn người trước mắt, hơi cười yếu ớt rồi xoay người đi về phía rừng mai, tựa như bốn người đó là không tồn tại. Nhưng vừa đi được hai bước lại nghe Đức phi Khuynh Thành mềm mại mà như có kim trong lời nói:

- Tần chiêu dung thật cao giá, nhìn thấy nhất phẩm tần phi và Tiêu Chiêu nghi tặc vị trên người cũng không hành lễ. Bản cung nhớ rõ, năm đó Đức phi rất có lễ...

Minh Nguyệt dừng bước, chậm rãi quay đầu, mâu quang trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn phía Khuynh Thành đang đứng cao ngạo, trong lòng cười lạnh, vừa định mở miệng, nhưng lại thấy bóng dáng màu vàng

cách đó không xa vội vàng tiến tới, mi dài run lên, định rời đi nhưng Ngự Hạo Hiên như biết được ý nghĩ của nàng, trầm giọng có chút tức giận nói:

- Chiêu dung của trẫm muốn đi đâu?

Thanh âm Ngự Hạo Hiên vừa vang lên, mọi người đều sửng sốt đặc biệt là Đức phi Khuynh Thành. Thần sắc kiều ngạo khi nãy nhất thời lại như làn gió mát, ôn nhu cười dịu dàng. Còn Như Nguyệt và Âu Dương Hồng Ngọc lại đeo lên chiếc mặt nạ dịu dàng, yếu ớt. Tiêu Chiêu nghi bình thường vẫn phục tùng, mềm mại lại mở to mắt đẹp, vui sướng nhìn thân ảnh Ngự Hạo Hiên tựa như nơi này ngoài hắn không còn ai khác.

Minh Nguyệt nhìn sự biến hóa này, có chút cảm thán công lực của mình đã thoái hóa. Nàng hơi cứng ngắc quay người nhìn Ngự Hạo Hiên đã bước tới trước mặt mình, cười nói:

- Nô tỳ muốn đến rừng mai, sao Hoàng thượng lại đến đây....

Ngự Hạo Hiên nhìn khuôn mặt đầy ý cười của Minh Nguyệt, nhẹ vuốt mặt nàng, đôi mắt thâm u nhất thời tràn đầy tình ý nồng nàn. Trong đồng tử đen bóng phản chiếu khuôn mặt Minh Nguyệt, hắn ôm lấy eo nàng, thấp giọng nói:

- Trẫm đi cùng người...

Giật mình, Minh Nguyệt có chút không dự nhiên muốn tránh thoát, nàng không muốn biểu diễn miễn phí cho đám nữ nhân ghen tuông kia xem. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại rất phần chấn, quay lưng về đám nữ nhân như hồ rình mồi kia. Mâu quang ôn nhu nhất thời liếm đi, ẩn giận nhìn Minh Nguyệt âm thầm vận khí ở eo, rồi sau đó mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng, cúi đầu hôn lên trán nàng....

Minh Nguyệt kinh ngạc, ngay cả Tiêu Đồng cũng giật mình mà bốn vị phi tần kia sắc mặt trở nên khó coi vô cùng. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại càng thâm tình nhìn Minh Nguyệt, ái muội thì thầm vào tai nàng câu gì đó.

Minh Nguyệt sắc mặt nhất thời ửng hồng, rồi sau đó ẩn nhẫn giận dữ nói:

- Người.... chúng ta đi thôi

Nói xong, vội kéo tay Ngự Hạo Hiên đi về phía rừng mai, tựa như là ở lại thêm một giây cũng không được....

Như Nguyệt nhìn Ngự Hạo Hiên để mặc Minh Nguyệt kéo tay, đôi mắt thâm u mỉm cười nhìn Minh Nguyệt tựa như trong mắt hắn, nơi này không có ai mà tim như bị bóp chặt đau đến khó mà đứng vững. May mà Xảo Nhi vội đỡ lại mới tránh khỏi xấu mặt. Mà Âu Dương Hồng Ngọc lại ngơ ngác nhìn bóng dáng Ngự Hạo Hiên dần xa, nhìn hắn như kim lòng không đậu mà ôm eo Minh Nguyệt, tay cầm khăn lụa run run, nhắm mắt lại, xoay người rời đi. . . .

Sắc mặt Đức phi Khuynh Thành khó coi, dung nhan xinh đẹp mang theo sự phẫn hận nhìn thẳng bóng dáng Minh Nguyệt, gắt gao cắn chặt môi rồi nhắm mắt lại cố gắng bình ổn sự tức giận của mình, liếc nhìn bên cạnh. Khuôn mặt Tiêu Mẫn như cội lòng tan nát, thần sắc đau đớn. Khuynh Thành mím môi, giọng nói hơi gợn sóng:

- Chiêu nghi muội muội, hôm nay đến tắm điện bản cung uống chén trà đi. . . .

Tiêu chiêu nghi Tiêu Mẫn như là mới từ trong cơn hoảng sợ mà hoàn hồn, trở mắt nhìn khuôn mặt lạnh băng của Khuynh Thành, hiểu được cái gì nhưng chỉ nhỏ giọng nói:

- Không được, nô tỳ hơi đau đầu, vẫn là về tắm điện....

- Chiêu nghi không phải thích Hoàng Thượng sao?

Không đợi Tiêu Mẫn nói xong, Khuynh Thành đã lãnh liệt nói, rồi sau đó xoay người rời đi, không hề để ý. Mà Tiêu Mẫn đứng đó sửng sốt một chút, hơi do dự, tim run lên như đã quyết định điều gì đó, kéo váy đi về phía thân ảnh phần hồng của Khuynh Thành, nhỏ giọng hô:

- Đức phi nương nương. . . .

Trong rừng mai, Minh Nguyệt tựa lên gốc hàn mai, sắc mặt nàng hơi giận dữ nhìn Ngự Hạo Hiên đang giam cầm nàng, mím môi nói:

- Hiên, người vừa rồi là cố ý đúng không?

Cố ý tại trước mặt các phi tần kia thân thiết với nàng, để cho người khác đều coi nàng là địch....

Ngự Hạo Hiên nhìn sâu mắt Minh Nguyệt, mâu trung hiện lên sự ảm nẫn thâm tình và bất đắc dĩ. Nhẹ vồ về mặt nàng, trầm thấp nói:

- Trẫm chỉ muốn sủng người...

Nói xong, tiến đến gần, nhắm mắt lại, cúi đầu hôn trán Minh Nguyệt, tựa cằm lên trán nàng.

- Người cố ý

Ngự Hạo Hiên không phản bác tựa như chấp nhận điều này khiến Minh Nguyệt đau đớn khó nói. Nàng không phải là kẻ ngu nên sẽ không ngốc đến lại bị người khác dùng cảm tình mê hoặc sau đó lại một lần nữa bị lợi dụng. Vì thế, nàng để tay trong ngực hắn, muốn đẩy hắn ra nhưng Ngự Hạo Hiên lại nắm lấy tay nàng. Sau đó, Ngự Hạo Hiên thấp giọng nói:

- Minh Nguyệt, có phải trẫm còn chưa đủ yêu người, cho nên tình yêu của trẫm còn chưa đủ để người tin tưởng...

Nhìn bàn tay bị hắn cầm, tim Minh Nguyệt đau xót, mím môi, nhưng không muốn tin tưởng hắn, mạnh mẽ đẩy hắn ra, chớp mi nói:

- Hiên. . Ta. . . Ta bây giờ muốn một mình suy nghĩ...

Dù sao, bọn họ đã từng có thời khắc ngọt ngào và đau đớn thấu tim...

Ngự Hạo Hiên giật mình, lui về phía sau vài bước, đột nhiên nắm chặt tay Minh Nguyệt hơi. Khi Minh Nguyệt nghi hoặc nhìn hắn, hắn bi thương nhìn nàng rồi buông tay, xoay người rời đi....

Tim Minh Nguyệt run lên, có chút thất thần nhìn bàn tay đã mất đi sự ấm áp của mình, nhướng mày nhìn bóng dáng cô tịch của Ngự Hạo Hiên. Đột nhiên không hiểu vì sao hắn lại tức giận, lại đau lòng nhìn nàng như thế...

108. Q.3 - Chương 109: Tình Thâm Phụ Tình Nồng(3)

Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng nắm lại, Minh Nguyệt chớp mi dài, trong lòng bối rối nhưng khóe miệng lại hơi cười yếu ớt, nhìn bóng Ngự Hạo Hiên, nhẹ kêu:

- Hiên...

Rồi sau đó nhẹ nhàng đi lên phía trước, dừng ở sau lưng Ngự Hạo Hiên.... hồi lâu, nàng hơi do dự nhấc tay, lại như là sợ quấy nhiễu sự yên tĩnh này mà lại hạ xuống, lặng lẽ áp mặt lên lưng hắn....

Thân thể Ngự Hạo Hiên cứng đờ, giật giật nhưng không cự tuyệt sự ấm áp này. Hắn nhìn phía trước, đôi mắt thâm u, lạnh lùng từ từ nhắm lại. Một lúc sau, hắn cúi người, quờ tay về phía sau, nắm được bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn của Minh Nguyệt, đem nó gặt gao ôm lấy mình, sau đó trầm thấp nói:

- Minh Nguyệt, có thể nói cho trẫm.... nàng đã sống thế nào được không?

Đôi mi dài run lên, tay ôm Ngự Hạo Hiên cũng run lên, muốn rút tay về nhưng Ngự Hạo Hiên lại như cực kì phần nộ quay người nhìn nàng, mâu quang trong trẻo nhưng lạnh lùng mâu quang nhiễm sự ảm giận. Bàn tay to nắm lấy vai nàng, trầm thấp khàn khàn nói:

- Cho tới giờ nàng cũng không hề hỏi trẫm đã sống như thế nào, trẫm muốn nói cho nàng nhưng nàng lại...

Nói đến đây, trong mắt Ngự Hạo Hiên hiện lên một tia bi thương, rồi sau đó nhắm mắt lại như đang khắc chế điều gì đó. Sau đó, gần từng chữ:

- Minh Nguyệt, nói cho trẫm nàng đã sống thế nào, trẫm muốn biết. . . ”

Mím môi, đôi mắt trong suốt của nàng nhìn khuôn mặt ẩn nhẫn của hắn, nhất thời cũng không biết mình nên nói gì, hắn... muốn nàng hỏi hắn đã sống ra sao? Tim, không kiềm chế được mà run rẩy, bàn tay trắng nõn đặt lên ngực hắn, không tìm được mà bước lên phía trước vài bước, nhắm mắt, rúc vào lòng hắn, đôi tay mảnh khảnh ôm lấy hắn, nhẹ giọng nói:

- Hiên.... nói cho thiếp biết, chàng đã sống thế nào...

Hắn đã từng sống, Minh Nguyệt hơi mở mắt, hắn đã sống hẳn phức tạp hơn nàng, nhưng chắc sẽ không quá...u buồn đi...

Ngự hạo hiên giật mình, như là không thể tin được Minh Nguyệt sẽ chủ động ôm hắn, hắn cúi đầu nhìn thân hình yếu đuối rúc vào lòng mình, tay hắn không tự chủ được ôm chặt lấy nàng, sau đó hôn tóc nàng nói:

- Minh Nguyệt. . Trẫm, thật sự rất thích nàng

Rất thích. . . So với yêu lại càng khiến người ta tim đập nhanh hơn. Minh Nguyệt nhắm mắt, ngửi mùi Long tiên hương trên người hắn. Đột nhiên, thật sự cảm thấy chính mình rất. . Hạnh phúc. . .

Trong Chiêu Vân cung, Thục phi ngồi trên ghế thái phi, tay cầm thư, đôi mi thanh tú hơi nhú, đôi mắt đẹp nhìn đến tên ở chỗ lạc khoản thì không khỏi buồn bực vắt thư lên bàn. Ngọc thủ đeo nhẫn ngọc bích vỗ lên bàn, ngực phập phồng cả giận nói:

- Mộ Tuyết này.... chẳng lẽ thật sự có khả năng cải tử hoàn sinh?

Nói xong, phiền chán đứng lên. Váy dài hồng phấn càng làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp nhưng đôi mắt cũng hiện lên tia lạnh lẽo. ngọc thủ nắm chặt thành quyền, như là hận không thể lập tức bóp chết Mộ Tuyết.

Một vài tiểu cung nữ bên cạnh cúi đầu không dám nói, chỉ duy nhất nha hoàn hồi môn Tương Nhi của nàng, từ từ cầm thư nhìn thoáng qua, rồi sau đó cười nói:

- Tiểu thư an tâm chớ phiền,có cái gọi là trong phúc có họa trong họa có phúc, nếu người đó quả thật là nhị tiểu thư, đối với ngài cũng không phải là chuyện xấu....

Thục phi ngẩn ra, mâu quang lưu chuyển, rồi sau đó liếc mắt nhìn vài cung nữ phía sau:

- Các người đều đi ra ngoài đi. . . .

- Nô tỳ cáo lui. . . .

Vài cung nữ nhìn nhau rồi nhu thuận cáo lui, bước ra đại điện, canh giữ bên ngoài....

Người vừa đi, Thục phi vội nhìn về phía Tương Nhi tướng mạo bình thường như đôi mắt cực sắc, lo lắng nói:

- Ý khi nãy của Tương Nhi là, Nếu Tần chiêu dung chính là Mộ Tuyết thì sẽ không chỉ không ảnh hưởng đến địa vị của bản cung mà còn có lợi với bản cung.

Cái này quả thực là chưa nói rõ nhưng trong lòng Thục phi lại hạ bớt một phần kinh hoàng, thêm một tia an ổn.

Tương Nhi nhìn khuôn mặt Thục phi thay đổi trong nháy mắt, cười yếu ớt nói:

- Tiểu thư yên tâm đi, cho dù về sau tần chiêu dung sẽ là chuyện bất lợi với chúng ta nhưng ít nhất bây giờ là không....

Nói đến đây, mâu quang Tương Nhi lạnh lùng hơn mang theo mấy phần đắc ý nói:

- Tiểu thư ba năm trước đây nghe lời Tương Nhi không phải đạt được kết quả rất tốt sao? Bây giờ sao lại vội vàng xao động rồi?

Thục phi sững sốt một chút, rồi sau đó mặt hơi đỏ lên, giận dữ nói:

- Người đang nhắc nhở ba năm trước đây bản cung theo ý người giả vờ đạu bạc?

Nói đến ba năm trước đây, Thục phi có vài phần khinh thường nói:

- Tương Nhi, người đừng tự đề ỉnh, thế cục ba năm trước đây đến tột cùng là vào tay ai, trong lòng chúng ta đều rất rõ. Nếu không phải Âu Dương Hồng Ngọc và Mộ Tuyết hợp mưu khiến hoàng hậu chết oan chết uổng, người cho là bản cung có thể ngồi ở vị trí chấp chưởng hậu cung này?

Sắc mặt Tương Nhi tối sầm lại, nhưng đôi mắt vẫn rất cao ngạo, lạnh lùng nhìn Thục phi, cười lạnh nói:

- Tiểu thư nói đúng, một khi đã như vậy, như vậy Tương nhi cũng sẽ không lắu miệng...

Nói xong, Tương nhi mím môi đỏ mọng, xoay người đi ra đại điện, không để ý đằng sau Thục phi tức giận suýt ngất....

- Tương Nhi tỷ tỷ muốn đi đâu nha?

Cửa điện truyền đến một tiếng cười duyên, nụ cười lạnh của Tương Nhi nhất thời đông lại. Nàng liếc nhìn Thanh Lan cảm bức họa cuộn tròn, đôi mi thanh tú hơi giật, sau đó khẽ cười đáp:

- Thanh Lan muội muội sớm a, sáng tinh mơ đến Chiêu Vân cung thăm Thục phi nương nương, nói vậy, chắc trong cung ... lại xảy ra đại sự rồi....

Tương nhi cố ý đem hai chữ “đại sự” kéo dài rồi quay người đi ra Chiêu Vân cung.

Thanh Lan đầu tiên là sửng sốt một chút, rồi sau đó quay đầu nghi hoặc nhìn thân ảnh Tương Nhi dần biến mất, nắm chặt bức họa trong tay rồi sau đó mới kéo váy đi lên thềm đá lại thoáng nhìn thấy Thục Phi đang tức giận, nhất thời hiểu ra, nàng vào đại điện, cười yếu ớt, thỉnh an Thục phi:

- Nô tỳ Thanh Lan tham kiến thục phi nương nương, nương nương vạn phúc. . . .

Thục phi nghe được giọng nói này giống như bị kinh hách, lúc kinh ngạc nhường mát thoáng thấy là cung nữ bên người Âu Dương Hồng Ngọc, lập tức thu lại sự tức giận, cứng nhắc cười cười nói:

- Sao Thanh Lan lại đến đây? Hiền phi hôm nay thế nào?

Nói xong, nhìn ra ngoài điện quát:

- Đứng đó làm gì, còn không dâng trà cho Thanh Lan....

Thanh Lan hơi cười rồi làm bộ như sợ hãi nói:

- Nô tỳ không dám nhận, nô tỳ hôm nay tiến đến cầu kiến Thục phi nương nương, là phụng mệnh Hiền phi nương nương, đưa tới một bức họa vạn mã phi (tranh vẽ nhiều con ngựa chạy) còn có

Thanh Lan cố ý tạm dừng một chút, rồi sau đó cúi đầu cẩn thận nói:

- Còn có là, hôm nay, Hoàng thượng và Tần Chiêu dung cùng vào rừng mai, thập phần thân thiết.... cùng tần chiêu dung tướng cùng vào hoa mai lâm, hai người thập phần vô cùng thân thiết. . . . Hiền phi nương nương muốn nô tỳ tiến đến hỏi một tiếng, có nên động thủ không?

Có nên động thủ? Tim Thục phi nhảy dựng lên, cơ hồ theo bản năng mà trả lời, nhưng lại nhớ ra câu nói “trong phúc có họa, trong họa có phúc” của Tương Nhi, không khỏi bình tĩnh lại, thấp giọng nói:

- Việc này bản cung phải cùng Tương Nhi thương lượng một chút, mấy ngày này bản cung cũng nghĩ không ít, cảm thấy nếu mù quáng động thủ như thế, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đối hiền phi cùng bản cung đều là bất lợi, cho nên....

Thanh Lan hơi nhường mi, thân có võ công, theo bản năng lập tức nâng đầu lạnh lùng nhìn thân sắc do dự của Thục Phi, đặt bức họa lên bàn, lạnh nhạt nói:

- Thục phi nương nương đang lắu có, chẳng lẽ là hối hận?

Thục phi sợ run một chút, không nghĩ một nha hoàn của Âu Dương Hồng Ngọc lại dám làm càn với mình, trong lòng giận dữ dâng cao, bàn tay trắng nõn vỗ bàn, đứng dậy quát lớn:

- Làm càn!

Rồi sau đó nhìn đôi mắt cao ngạo của Thanh Lan như Tương Nhi kia, sự giận dữ nhân đôi, lập tức kêu:

- Hay ột nha hoàn không biết tốt xấu... Người đâu, mang nha đầu không biết trên dưới này đến Trương hình cục đánh mười trượng cho bản cung.....

- Thực phi nương nương nói quá lời. . . .

Thực phi nói còn chưa dứt, chỉ nghe ngoài điện một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, khi mọi người đang kinh ngạc. Âu Dương Hồng Ngọc một thân áo cừu đỏ bước vào, nàng nhìn thực phi đang kinh ngạc, mím môi nói:

- Trong lúc Hậu cung rối loạn, Thực phi muốn khư khư cố chấp sao?

109. Q.3 - Chương 110: Tình Thâm Phụ Tình Nồng (4)

Âu Dương Hồng Ngọc kéo váy đi vào đại điện, sau đó không thềm để ý, vỗ vỗ cừu bào, liếc nhìn Thực phi đang ngạc nhiên, cười yếu ớt nói:

- Thực phi còn không biết tiết mục mà muối muối của người trình diễn ở Ngự hoa viên đi.

Nói xong, mâu quang Âu Dương Hồng Ngọc ảm đạm xuống, mím môi nói:

- Bây giờ, ngay cả Quý phi Mộc Dung lúc nào cũng luôn tự cho là thanh cao cũng đã tham gia bày mưu tính kế, hơn nữa phía Đức phi Khuynh Thành và Tiêu chiêu nghi Tiêu Mẫn cũng đã có động tĩnh, Thực phi còn do dự sao?

Thực phi trợn to hai mắt, khuôn mặt xinh đẹp mang theo một chút khiếp sợ, nàng nắm chặt khăn lụa, ngọc thủ đặt trước ngực, có chút hoang mang như vẫn kiên định:

- Bây giờ bản cung không thể quyết định, dù sao Mộ Tuyết cũng là muối muối của bản cung, nếu để Hộ quốc hầu biết, bản cung sợ là sẽ mang tội đồ kỵ.

Thanh Lan tức giận, nắm tay tiến lên, nhưng bị Âu Dương Hồng Ngọc ngăn lại, chỉ thấy Âu Dương Hồng Ngọc dịu dàng cười, ôn nhu nói:

- Thực phi nương nương nói đúng, nếu đã vậy, trước tiên nô tỳ về Trùng Dương cung chờ tin của nương nương. Nô tỳ tin nương nương không phải là hạng người lật lọng.

Nói xong liếc Thanh Lan đứng một bên, nhẹ giọng nói:

- Thanh Lan, chúng ta đi

Thanh lan ảm nhẫn buông tay nắm chặt, hừ lạnh một tiếng, tiến lên đỡ Âu Dương Hồng Ngọc, nói:

- Tiểu thư, đi từ từ

Nói xong, hai người cùng bước đi

. . .

- Tiểu thư vừa rồi vì sao lại ngăn cản nô tỳ?

Đi ra khỏi địa phận Chiêu Vân cung, Thanh Lan cắn răng phẫn hận nói:

- Ngày đó rõ ràng là chính nàng tìm đến tiểu thư trước, đề nghị cùng hợp tác loại Tần chiêu dung, nay tiểu thư đã đáp ứng thì nàng lại đổi ý.

Âu Dương Hồng Ngọc nhú mi, dừng bước, lạnh lùng nhìn lên trời rồi cười lạnh nói:

- Chắc là nha đầu Tương Nhi kia trước mặt Thục phi nói cái gì đó. Bản cung đã sớm thấy nha đầu đó không bình thường.

Nhớ tới Đỗ Tương Nhi dung mạo bình thường, Âu Dương Hồng Ngọc không hiểu sao có cảm giác không thoải mái. Có lẽ vì nàng ta bất luận là điểm nào cũng cực kì giống mình.

Thanh Lan nghe đến cái tên này, không khỏi cũng nhíu mắt, có chút nghi hoặc nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, Đỗ Tương Nhi chính là nha hoàn hồi môn từ Mộ phủ, nàng lợi hại như vậy sao?

Nàng kia tướng mạo thường thường, nhưng đôi mắt lại sắc bén linh động. Nhưng cho dù là thế thì lợi hại thế nào, cũng chỉ là một cung nữ thôi

- Không

Âu Dương Hồng Ngọc lắc đầu, nhớ đến Tiêu Đồng bên người Mộ Tuyết và Thanh Dung bên người Thượng Quan Uyển Nhi, suy nghĩ sâu xa nói:

- Thục phi là người mỹ mạo có thừa, nhưng trí tuệ không có lấy một phần. Ai cũng biết vừa mới tiến cung không ngừng tìm cách câu dẫn Hoàng thượng. Nghe nói nàng có mị thuật câu dẫn Hoàng thượng thần hồn điên đảo. Nhưng nếu thật sự lời đồn, mới đầu nàng luôn thích châm ngòi thị phi, sao ba năm trước đột nhiên lại có thể an tĩnh như thế, lại thành nữ tử dịu dàng hiền thực như hôm nay?

Nếu không có người bên cạnh chỉ điểm một hai phần, Thục phi chỉ sợ đã sớm bị Thượng Quan Uyển Nhi đem làm đệm thịt, hôm nay an tĩnh ngủ trong hoàng lăng rồi.

- Ý tiểu thư là, tất cả đó đều là công của Đỗ Tương Nhi?

Thanh Lan tựa như hiểu ra, chợt nhớ tới lời nói lúc ngoài Chiêu Vân cung của Tương Nhi, sương mù trong lòng dần dần ra, vội hỏi:

- Tiểu thư, vậy chúng ta nên làm thế nào? Nếu đây là nha đầu này chọc giữa, không bằng để nô tỳ tìm cơ hội giết nàng, loại nữ tử này trong hậu cung sớm muộn gì cũng thành tai họa, bất lợi cho chúng ta.

Dù là nha hoàn, chỉ cần học được cái gì gọi là tranh đấu thì sẽ có suy nghĩ muốn bay lên đầu cây thành phượng hoàng, cho nên, không thể không trừ đi.

Âu Dương Hồng Ngọc chớp hạ mi, như đang cân nhắc lời Thanh Lan nói. Một lúc sau, nàng nhướn mắt nhìn Ngự hoa viên cách đó không xa, trong lòng nổi lên sự đau đớn khó kháng cự, nắm chặt tay, lạnh lùng nói:

- Theo ý Thanh Lan làm đi.

Thanh Lan thấy Âu Dương Hồng Ngọc đáp ứng, trong lòng vui vẻ, lập tức gạt đầu, nói:

- Nô tỳ nhất định sẽ làm đến thần không biết quỷ không hay.

Âu Dương Hồng Ngọc mím môi cười, nhưng nụ cười này lại ẩn chứa sự lạnh lùng và bi thương vô tận

Giữa trưa, Đức phi và Tiêu chiêu nghi lấy cớ nhớ nhung cố quốc, đến Thượng thư điện cầu kiến đế vương, xin đế vương cho viết thư về nước. Nhưng lại bị Tần công công chặn ngoài cửa, đợi bẩm báo rồi Tần công công ra truyền ý chỉ, cho viết thư, lại còn phái thiên lý mã cấp tốc truyền thư cho hai vị công chúa. Sau đó, mời hai vị công chúa rời khỏi Ngự Thư phòng.

Trong Thượng thư điện, Minh Nguyệt ngồi trên nhuyễn đệm, nhẹ kéo tay áo, mài mực. Áo cừu đã cởi ra, chỉ mặc trường bào nguyệt sắc, khuôn mặt xinh đẹp mang theo mấy phần trầm tĩnh, một lúc sau nàng nhìn khuôn mặt chuyên chú phê tấu chương của Ngự Hạo Hiên, muốn nói gì đó nhưng lại chỉ có thể chớp mắt.

- Minh Nguyệt làm sao vậy?

Ngự Hạo Hiên cười khê buông tấu chương trong tay, ngẩng đầu nhìn về mặt Minh Nguyệt muốn nói lại thôi, lười nhác chống trán, trong mắt mang theo sự sủng nịnh vô tận, cầm tay nàng đang mài mực nói:

- Cùng trầm xử lý chính vụ, có phải rất chán hay không?

Minh Nguyệt nhìn tay Ngự Hạo Hiên cầm tay mình, mím môi, nhú mào, hơi nghiêm túc nói:

- Hoàng thượng chẳng lẽ không nhìn ra ý đồ của Khuynh Thành quận chúa và Tiêu Mẫn công chúa?

Hai nàng lúc này muốn viết thư về cố quốc. Thứ nhất, đương nhiên là muốn nhắc nhở đến vương, các nàng mới là chính phi mà vẫn còn chưa được sủng hạnh. Thứ hai, là cảnh cáo nàng, các nàng giờ đã tìm được viện binh.

Ngự Hạo Hiên vuốt ve tay Minh Nguyệt, kéo đến hôn một cái rồi đan mười ngón tay vào nhau, nhìn Minh Nguyệt đang giận tái mặt, lười nhác cười nói:

- Biết thì làm sao?

Biết thì làm sao? Minh Nguyệt ngẩn ra, rồi sau đó rút tay về, đứng dậy lui về phía sau hai bước. Mâu quang trong suốt đầy sự khó tin, lạnh lùng nói:

- Ngự Hạo Hiên, người biết rõ ý của hai nàng nhưng vẫn sai vạ lý truyền tin cho bọn họ.

Hắn đối xử với nàng như thế?

Ngự Hạo Hiên nhìn nàng, mào kiểm dần nhú lại, vẻ mặt hơi giận, hắn nhìn Minh Nguyệt rời xa mình, sự sủng nịnh trong mắt biến thành lửa giận, trầm giọng nói:

- Lại đây.

Minh Nguyệt nhìn vẻ mặt bá đạo của Ngự Hạo Hiên, trong lòng chua xót, đau đớn, không nghĩ ngợi nói:

- Không

Sau đó, nàng đi về phía cửa sổ, bàn tay trắng nõn đặt lên khung cửa, nhắm mắt lại, hít sâu một ngụm khí lạnh bên ngoài rồi dần dần bình tĩnh lại, nói:

- Cuối cùng, Hoàng thượng muốn làm gì.

Ngự Hạo Hiên đứng dậy, sắc mặt có chút khó coi, hắn lãnh trầm nhìn Minh Nguyệt, lưỡng thững đi đến sau nàng, trào phúng:

- Trẫm cũng không phải chỉ có mình nàng. Hậu cung này có nhiều nữ nhân như vậy, mỗi người so với nàng lại càng yêu trẫm, cho nên...

Ngự Hạo Hiên nhìn thân ảnh cứng đờ của Minh Nguyệt, lãnh đạm nói:

- Cho nên trẫm thành toàn tâm nguyện của các nàng, có gì là không được?

Bàn tay trắng nõn run rẩy, Minh Nguyệt không thể tin được Ngự Hạo Hiên lại nói với nàng những lời tuyệt tình như thế. Nàng nắm chặt song cửa sổ, nhắm mắt, cắn chặt môi, mạnh mẽ xoay người muốn rời khỏi Thượng thư điện nhưng Ngự Hạo Hiên lại nhanh chóng ôm lấy eo nàng, giam cầm nàng vào lòng hắn.

Minh Nguyệt giãy dụa, mang theo tức giận đẩy tay Ngự Hạo Hiên ra, nhưng Ngự Hạo Hiên như đã sớm đoán ra, nắm lấy cổ tay nàng. Đôi mắt lạnh như băng nhìn thẳng đôi mắt đầy tức giận của Minh Nguyệt, đột nhiên, cúi đầu hôn lên đôi môi bị cắn tới bật máu của Minh Nguyệt.

- Buông

Minh Nguyệt vận khí mạnh mẽ rút khỏi tay Ngự Hạo Hiên, khi hắn buông tay nàng, muốn quay người rời đi thì hắn lại ôm lấy eo nàng từ bao giờ. Trong lòng ngẩn ra, nhón mũi chân, xoay người, vấy dài như đóa hoa bay múa trong không trung, nháy mắt đã rời khỏi Ngự Hạo Hiên, dừng lại ở tháp thượng, nhướng mày nhìn thân ảnh màu vàng kia. Lại phát hiện Ngự Hạo Hiên cười như không cười cầm chiếc thắt lưng khẽ gỡ, rồi như say mê mà nhắm mắt lại.

Tim hơi động, Minh Nguyệt ý thức lại, đưa tay sờ đến hông phát hiện thắt lưng đã bị kéo ra, mím môi, lạnh băng nhìn Ngự Hạo Hiên, cả giận nói:

- Ti bỉ

Ý cười liếm đi, Ngự Hạo Hiên nắm chặt thắt lưng, sau đó mở mắt, đôi mắt thâm u nhìn Minh Nguyệt, đột nhiên nắm chặt tay đến nỗi nghe tiếng khớp xương răng rắc. Sau đó, nháy mắt hắn đã đến trước mặt Minh Nguyệt, khi Minh Nguyệt không kịp trở tay đã đặt nàng lên tháp thượng, ôm chặt eo nàng, ẩn giận nói:

- Nàng mắng trăm ti bỉ, vậy trăm sẽ muốn nàng ở đây.

- Hạ lưu

Vết thương trong lòng Minh Nguyệt như bị vạch trần, nâng tay nhưng lại bị Ngự Hạo Hiên nắm lại. Sau đó, áo nàng bị tháo ra, da thịt trắng nõn lộ ra trong không khí lạnh như băng. Nàng mạnh mẽ cắn chặt tay Ngự Hạo Hiên, nháy mắt, trong miệng đã có mùi vị khác lạ nhưng nàng vẫn hung hăng cắn.

Ngự Hạo Hiên nhìn Minh Nguyệt quật cường như thế, đôi mắt thâm u hiện lên một tua đau lòng, giống như lúc này người đau đớn không phải là hắn. Cúi đầu hôn nhẹ lên da thịt trắng mịn của Minh Nguyệt, cho đến khi Minh Nguyệt run run mới dừng lại, trầm thấp nói vào tai nàng:

- Minh Nguyệt, để trăm và nàng hòa làm một.

Tim cứng lại, mâu quang hơi động, Minh Nguyệt ngừng cắn nhưng cánh tay đầy máu của Ngự Hạo Hiên lại động lên khoe môi nàng, chảy xuống giường vàng, nhưng nàng không hề để ý. Quay đầu cảnh giác nhìn Ngự Hạo Hiên, lại thấy vẻ mặt hắn rất chân thật.

Từ từ rút tay về, nhẹ lau đi vết máu trên khoe môi, trong mắt lộ ra vẻ không tin tưởng, sau đó cười lạnh:

- sau đó thì sao? Hoàng thượng còn muốn chơi trò gì nữa? Lúc này có phải lại vì Như Nguyệt?

Sau đó, nhìn Ngự Hạo Hiên giật mình, lại lạnh lùng cười:

- Nếu thật sự như thế, ta nghĩ Hoàng thượng chỉ cần chiêu cáo thiên hạ, vì án oan Mộc thị sáu năm trước mà áy náy, phong hậu cho Như Nguyệt, chắc hẳn bách quan cũng không dám dị nghị.

Ngự Hạo Hiên nhướn mày kiếm, ôm chặt lấy Minh Nguyệt, nhìn đôi mắt lạnh lùng của nàng, lạnh lẽo mà buồn rầu nói:

- Thì ra thật sự là như thế, thì ra...

Nói xong, đột nhiên bóp cổ Minh Nguyệt, trong mắt đầy sự lãnh liệt và tuyệt vọng nói:

- đây là tình yêu của nàng dành cho trăm? Thì ra tình yêu của nàng dành cho trăm ít đến nỗi một chút ủy khuất cũng không thể thừa nhận, thì ra....

Nói xong, Ngự Hạo Hiên đẩy mạnh Minh Nguyệt ra, phát tay áo, tạp rơi hết tất cả những tấu chương trên bàn rồi đứng dậy đi ra khỏi đại điện.

Minh Nguyệt ngã lên tháp thượng, trăm cài tóc rơi xuống tháp, tóc đen phân tán, lệ rơi xuống.

- Tiểu thư, tiểu thư

Tiêu Đồng lo lắng chạy vào đại điện, đôi mắt bối rối nhìn xung quanh, thoáng nhìn thân ảnh hỗn độn của Minh Nguyệt, trong lòng cả kinh, kéo váy chạy đến trước mặt Minh Nguyệt, run run nói:

- Tiểu thư, người làm sao vậy? Làm sao vậy?

Minh Nguyệt khoe mắt không tự chủ mà rơi lệ nàng từ từ nhắm mắt lại, sau đó ôm ngực, từ từ đứng dậy, run giọng nói:

- Hoàng thượng đâu?

Tiêu đồng nhìn Minh Nguyệt, trong lòng tuy rằng rất khó hiểu nhưng vẫn nói:

- Hoàng thượng vừa ra khỏi Ngự thư phòng, hơn nữa hình như rất tức giận

Vừa rồi, Hoàng Thượng đi ra ngoài, hai tay nắm chặt, mặt đỏ bừng như đang khắc chế điều gì đó chạy ra khỏi Ngự thư phòng, thần sắc đáng sợ tới nỗi Tần công

công cũng giật mình, cho nên, nàng mới kích động chạy vào.

Minh Nguyệt cuộn mình mâu quang hơi chần chừ nhìn đồng tấu chương phân tán trên mặt đất, hơi chết lặng nhìn về mặt Tiêu Đồng hoảng hốt giúp mình sửa sang xiêm y. Nàng từ từ đứng dậy, bước xuống sàn lạnh như băng, đi tới mở ra một tấu chương, nhưng đập vào mắt là bút tích Ngự Hạo Hiên phê chuẩn danh sách mỹ nữ các nước tiến cống.

- Tiểu thư

Tiêu Đồng nhìn tấu chương trong tay Minh Nguyệt, lo lắng an ủi:

- thật ra thế này cũng không thể trách Hoàng Thượng, từ xưa đến nay, đế vương đều phải vì quyền lực mà lấy các mỹ nữ do vương công đại thần, các nước chư hầu tiến cống. Mà hậu cung của Hoàng thượng không thể bỏ trống, ngay cả hoàng tử cũng...

Nói đến hoàng tử, Tiêu Đồng đột nhiên ngừng bật, nín thở không dám nói nữa

Minh Nguyệt kinh ngạc bản tấu chương kia, bất giác buông tay, rồi như thất thần đứng dậy, ngơ ngác nhìn hoa mai rụng bên ngoài cửa sổ. Hồi lâu, nắm chặt tay lạnh băng, xoay người đi ra Thượng Thư điện

Sau hoa viên trong Tẩm tâm cung, Minh Nguyệt khoác cừu bào, đứng ở bên ao sen, trong tay nắm vô số cánh mai, từng cánh từng cánh vút vào trong mặt hồ phẳng lặng, nhìn từng gợn sóng, bất giác lại thất thần.

- Minh Nguyệt, để trẫm và nàng hòa làm một.

Nhắm mắt lại, Minh Nguyệt như muốn gạt đi lời nói của Minh Nguyệt, sau đó cầm cánh mai trong tay vút xuống hồ nước, nhìn cánh hoa hồng nhạt dập dềnh trên nước, mím môi thấp giọng nói:

- Hiên... nữ nhân của chàng nhiều lắm, ta không có sức để đánh bại bọn họ, đem chàng hoàn toàn thuộc về ta.

Cho dù tất cả nữ nhân trong hậu cung đều bị nàng đánh ngã thì sẽ thế nào? Sau đó sẽ lại có càng nhiều nữ nhân tiến cung, càng nhiều nữ nhân yêu thương hẳn. Mà nàng sẽ dần dần mai một đi tình yêu của mình, năm tháng khiến hồng nhan phai pha, cuối cùng cũng chỉ đành chôn xương khô trong chốn tường đồ ngói xanh này thôi.

- Tiểu thư.

Nghe tiếng Minh Nguyệt nỉ non, Tiêu Đồng không khỏi rung lên, hít sâu một hơi chạy đến bên người Minh Nguyệt, lắc đầu nói:

- Tiểu thư, đừng, đừng rời khỏi Hoàng thượng.

Tuy rằng Minh Nguyệt không nói gì nhưng Tiêu Đồng lại cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Minh Nguyệt, cảm nhận được sự chua xót vô lực này.

Minh Nguyệt từ từ quay đầu nhìn Tiêu Đồng đầy lo lắng, nhẹ cười một tiếng, chậm chậm đi đến Hán Ngự thư các, vươn tay đẩy cánh cửa cũ kỹ, bước từng bước vào, mâu quang liếc qua quang cảnh không có gì thay đổi kia. Đi về phía giá sách, cầm lấy sổ ghi Ngự Húc chiêu tẩm tần phi, nhẹ giọng nói:

- Nhân sinh nhược chỉ như sơ kiến, hứa thị thu phong bi họa phiến

(bài thơ này mình sẽ nhờ người dịch và bổ sung sau:(giờ đầu óc bấn lắm ạ)

Hiên, nếu ngay cả Nạp Lan Tĩnh Đức khi có thể biết tất cả tâm tình của hậu cung phi tần thì tại sao chàng không thể hiểu.

Nàng chẳng sợ gì nữa, thậm chí là muốn cùng đám nữ nhân đó đi tranh giành tình yêu, chỉ cần hẳn nhìn nàng, yêu nàng, nàng sẽ có dũng khí đi tranh đấu, đi tính kế, thậm chí không tiếc tất cả mà trả giá. Nhưng đến cuối cùng, khi nhan sắc tàn phai, hẳn thật sự vẫn có thể ở bên nàng? Hơn nữa, giữa bọn họ còn có Như Nguyệt, có Âu Dương Hồng Ngọc, có hoàng hậu và Thượng Quan Uyển Nhi đã chết.

Nhắm mắt lại, buông quyển sách trên tay, nhẹ vuốt ve hai chữ “Ngự Húc” kia, lệ theo gò má chảy xuống quyển sách, nhẹ giọng nói:

- Nếu năm đó Minh Nguyệt quý phi không chết, khi hồng nhan phai tàn, người còn có thể yêu nàng sao?

110. Q.3 - Chương 111: Tình Thâm Phụ Tình Nông (5)

Bàn tay trắng nõn cầm sách, ngón tay ngọc lật từng trang, trong lòng phiền muộn, trước mắt như ngơ ngẩn.

Minh Nguyệt nắm chặt bàn tay trắng nõn, chậm rãi rời khỏi quyển sách, mở mắt nhìn hơn hai mươi bản chiếu tẩm sách của đế vương, thoáng nhìn đến ba chữ “Ngự Hạo Hiên” trong lòng như run lên, sau đó như vô hồn, vươn tay cầm lấy.

- Sách của Hoàng thượng sao lại ở đây?

Tiêu Đồng mở to hai mắt nhìn quyển sách trên tay Minh Nguyệt, dựa theo quy củ, khi Hoàng thượng vẫn sống thì chiếu tẩm sách phải đặt ở Kính sự phòng hoặc trong tay thái giám Tổng quản mới đúng.

Minh Nguyệt nhú mi, cũng cảm thấy khó hiểu nhưng lại như không có dũng khí mà mở quyển sách đó, trong lòng đột nhiên hoảng loạn.

Nhắm mắt lại, đột nhiên nhớ tới ngày ấy trong hoa viên, Ngự Hạo Hiên nói với nàng về chuyện hắn đã sống qua ba năm thế nào. Nàng hít sâu một hơi, bỗng dưng cảm thấy có lẽ muốn biết ngày ấy hắn nói thật hay giả, chỉ cần lật cuốn sách này sẽ hiểu rõ chân tướng, nếu hắn muốn lừa nàng....

Tay cầm sách hơi run run, mím môi, Minh Nguyệt mở mắt nhìn ba chữ trên sách như đã khắc sâu trong lòng mình. Sau đó không chút do dự mở ra

- Đùng! tiểu thư

Tiêu Đồng đột nhiên cầm tay Minh Nguyệt, hai mắt đầy sự bất an, như là bên trong quyển sách chứa một bí mật kinh thiên động địa, bàn tay trắng nõn hơi hơi run run, lo lắng nói:

- Tiểu thư, đây đều là chuyện quá khứ của Hoàng thượng, tiểu thư không cần nhắc đến nữa, con người không phải cỏ cây, hướng chỉ hần là Hoàng thượng, nữ nhân trong cung này đều là nữ nhân của hần.

Minh Nguyệt sững sốt, không phải là bởi vì những lời nói này của Tiêu Đồng mà vì hành động quá khác lạ này của Tiêu Đồng, đôi mắt Tiêu Đồng bối rối như đã làm chuyện vô lý, lại hỗn loạn như không thể tìm được chỗ trốn.

Trái tim không hiểu sao lại nhói lên. Minh Nguyệt đột nhiên như hiểu ra điều gì, nàng nhìn Tiêu Đồng, từ từ rút tay ra, không nghĩ ngợi lật đến vài tờ cuối cùng. Lại đúng như dự liệu, nửa năm trước ghi lại một cái tên chói mắt “Mộc Như Tiên”.

Mộc Như Tiên là thân muội muội của Như Nguyệt, là con gái của nhị phu nhân của Mộc Thành Khí. Minh Nguyệt trở mắt nhìn ba chữ, bàn tay cầm sách cứng đờ, sau đó nàng chịu đựng sự đau đớn và không dám tin này, lật về phía trước, nhìn về phía Ngự Hạo Hiên đại hôn cho tới khi Như Nguyệt bị phế. Nước mắt lại rơi xuống.

- Tiểu thư, không phải như thế, nô tỳ cùng Hoàng Thượng nô tỳ cùng Hoàng Thượng không phải như vậy , chúng ta....

Tiêu Đồng rất muốn giải thích, nhưng khó có thể thành câu, nàng nhìn nước mắt Minh Nguyệt rơi lên sách, mắt cũng đỏ hoe, sau đó quỳ xuống sàn đất lạnh băng, nắm chặt cườ bào của Minh Nguyệt, lắc đầu nói:

- Tiểu thư, là nô tỳ không đúng, Hoàng Thượng chỉ yêu một mình ngài, Hoàng thượng không có gì với nô tỳ.

- Người không phải cỏ cây...

Minh Nguyệt nắm chặt quyển sách trên tay, đột nhiên lặng lẽ nói. Khi Tiêu Đồng kinh ngạc trợn to mắt, quên khóc thì nàng lại cười rộ lên, sau đó đặt quyển sách trước mặt Tiêu Đồng, bước ra ngoài cửa.

- Tiểu thư

Tiêu Đồng kinh ngạc kêu to, muốn giữ Minh Nguyệt lại nhưng Minh Nguyệt lại như một cơn gió thoảng, biến mất trước cửa điện.

Trong Tẩm tâm cung, Ngự Hạo Hiên ngồi trước bàn, nhìn mấy chữ ít ỏi trên bàn, mâu quang thâm trầm. Lúc sau, hấn đỡ trán, nhướn mày kiếm, nhắm mắt lại.

- Hoàng thượng

Tần công công có chút lo lắng tiến lên nhẹ gọi, rồi cầm thuốc trong tay đã lạnh ngắt đưa tới bên người Ngự Hạo Hiên, nhỏ giọng nói:

- Hoàng Thượng, chiêu dung nương nương tính nét quật cường, ngài đừng để ở trong lòng, vẫn nên uống thuốc này xong đi, đã lạnh rồi.

Ngự Hạo Hiên phát tay áo ý bảo Tần công công đi xuống, rồi sau đó mở mắt ra, vạn phần mỗi một đứng dậy, đột nhiên, hấn nhứ chặt mày kiếm, vội vàng bưng ngực, suy sụp ngồi xuống ghế.

- Hoàng thượng....

Tần công công sợ đến toát mồ hôi lạnh. Hấn vội buông bát thuốc, tiến lên đỡ lấy Ngự Hạo Hiên, lo lắng hỏi:

- Hoàng thượng, ngài nhanh uống thuốc đi, có cần nô tài gọi chiêu dung nương nương đến hay không

Nói xong, chân tay luống cuống cầm bát thuốc, run run đưa đến trước mặt đế vương.

Sắc mặt Ngự Hạo Hiên hơi trắng bệch, hấn ngồi trên ghế nhắm mắt lại như đang phải chịu đựng sự thống khổ vô tận, trên trán tứa mồ hôi.

Tần công công nhìn thần sắc đế vương, gấp đến độ cơ hồ suýt khóc. Hấn buông bát thuốc, muốn lao ra ngoài tìm Minh Nguyệt, cũng không ngờ chưa kịp đi đã thấy Minh Nguyệt một thân áo cừu chậm rãi bước vào.

Giống như nhìn thấy cứu tinh, Tần công công vội vàng chạy đến bên Minh Nguyệt lo lắng nói:

- Chiêu dung nương nương, cuối cùng ngài cũng đến đây, Hoàng Thượng...Hoàng Thượng bệnh cũ tái phát. Nương nương, xin ngài khuyên Hoàng thượng uống thuốc đi

Nói xong, chạy đến ngự án muốn đem bát thuốc cho Minh Nguyệt, không ngờ Ngự Hạo Hiên lại đột nhiên mở mắt ra, mạnh mẽ vung tay lên, chỉ nghe rầm một tiếng, bát thuốc rơi xuống đất, bát ngọc vỡ tan.

Trong đại điện, nhất thời tràn ngập vùi thuốc đắng ngắt, Tần công công sững sờ đứng đó, kinh ngạc nhìn bát thuốc vỡ tan. Một lúc sau mới quỳ trên mặt đất, run giọng bi thương nói:

- Hoàng Thượng, thuốc này, thuốc này đã không còn nữa...

Ngự Hạo Hiên chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt đã dịu đi rất nhiều, mâu quang lạnh lùng nhìn Minh Nguyệt đứng ở cửa đại điện, nữ tử một thân nguyệt sắc lạnh lùng. Trong lòng như lại bị đâm mạnh, bàn tay to nắm thành quyền, bàn tay ôm ngực cũng nắm chặt long bào.

Minh Nguyệt lạnh lùng nhìn bộ dáng Ngự Hạo Hiên như đang nén đau, bàn tay ẩn trong tay áo cũng dần nắm chặt lại, thông thả đi về phía Ngự Hạo Hiên, khi đến cách hấn một thước thì dừng lại. Nàng chăm chú nhìn hấn như muốn thấu rõ trong lòng hấn đến tột cùng là nghĩ gì.

Ánh mắt Tần công công đã dần ửng đỏ, hấn run run nhìn sắc mặt đế vương dần tái nhợt, thân mình quỳ trên đất không ngừng run rẩy. Hấn muốn khuyên giải an ủi Hoàng Thượng, nhưng lại không dám nói, chỉ có thể ẩn nhẫn. Bệnh tình của Hoàng thượng từ sau khi chiêu dung nương nương tiến cung đã không tái phát, nhưng sao hôm nay lại....

Tần công công đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên Hoàng thượng phát bệnh, đúng là ngày Đức phi nương nương nhập lăng. Ngày đó, nửa đêm hấn bưng trà cho Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương, cũng không ngờ lại thấy đế vương ôm ngực, cả người run rẩy, hơn nữa ngực trái còn chảy vết máu đen thâm ứ long bào. Lúc ấy, hấn sợ tới mức suýt ngắt, khi vào trong tẩm điện mới thấy trong tay Hoàng thượng cầm một thanh chủy thủ đầy máu đen. Hoàng thượng đã tự mình....

Từ sai ngày đó, mỗi đêm khi Hoàng thượng tưởng nhớ Đức phi đều phát bệnh. Khi đó, mỗi đêm hấn không thể thể ngủ yên, suốt ngày sợ hãi, cũng may nửa năm trước Tiêu Mẫn công chúa gả vào hoàng cung, Từ Ngọc quốc quốc chủ dẫn theo một đại phu bậc nhất đến, của hồi môn lại là rất nhiều dược liệu trân quý.

Nhưng đại phu này chưa bắt mạch đã nói Hoàng thượng mắc tâm bệnh, thuốc chỉ có thể giảm đau chứ không trừ được bệnh tận gốc. Nhưng thuốc này rất hiếm, chỉ còn lại duy nhất một thang hôm nay.

Hắn vẫn tưởng rằng thang thuốc cuối cùng đó sẽ không cần dùng vì từ sau khi Tần chiêu dung thị tẩm, Hoàng thượng cũng không bị phát bệnh nữa, nhưng hôm nay sao lại...

- Công công ra ngoài trước đi.

Minh Nguyệt đứng trước Ngự Hạo Hiên đột nhiên nói, cắt ngang suy nghĩ của Tần công công. Khi hắn đang kinh ngạc thì Minh Nguyệt chậm rãi ngồi xổm xuống, nhướng đầu nhìn khuôn mặt ẩn nhẫn của Ngự Hạo Hiên kia, mềm nhẹ nói:

- Hoàng thượng để ta chiếu cố.

Tần công công nhìn Minh Nguyệt hôm nay có chút quái dị, trong lòng không hiểu sao thấy bối rối nhưng vẫn cúi đầu đáp vâng, sau đó run run đứng lên, cầm phát trần đi ra đại điện.

Trong đại điện, theo tiếng đóng cửa “chi nha” kia, không khí lại yên tĩnh đến hít thở không thông.

Minh Nguyệt nhìn thần sắc Ngự Hạo Hiên chăm chú nhìn mình, vươn bàn tay trắng nõn xoa khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, cảm thụ được làn da lạnh như băng, đôi mắt lạnh nhạt, tay dần dần hạ xuống, cho đến khi chạm vào bàn tay trước ngực hắn thì gắt gao nắm lấy, nước mắt tuôn rơi.

- Hiên, chúng ta

Giọng Minh Nguyệt hơi khàn khàn, mắt cũng mờ hồ không thấy rõ bộ dáng Ngự Hạo Hiên nữa, nàng nhắm mắt, để mặc cho nước mắt tuôn rơi, sau đó hít sâu, run giọng nói:

- Hiên, thiếp mệt rồi cho nên ... không muốn tiếp tục yêu chàng...

Trong khoảnh khắc, như là có cái gì bị sụp đổ bình thường, toàn bộ thế giới đảo lộn.

Ngự Hạo Hiên nhìn Minh Nguyệt nhắm chặt mắt, đôi mắt hắn lạnh lùng đột nhiên như bị đóng băng. Cứ nhìn Minh Nguyệt như vậy thật lâu, cả người như một pho tượng, hồi lâu....trong không khí chỉ còn lại tiếng thở khó khăn.

Minh Nguyệt không ngừng rơi lệ, những lời cần nói đã nói, mọi thứ đã xong, không còn gì để lưu luyến. Sau đó, từ từ mở mắt, không nhìn Ngự Hạo Hiên, rút tay về, xoay người rời đi.

Độ ẩm trong tay Ngự Hạo Hiên biến mất, hắn giật mình rồi nhìn thân ảnh Minh Nguyệt dần dần rời xa, đôi mắt tròn to nhưng nước mắt lại rơi xuống. Hắn nhìn thân ảnh nguyệt sắc dần xa kia, vết máu đen loang lổ trên long bào, tay nắm chặt xiêm y hơi run lên.

Minh Nguyệt đi đến cửa đại điện, nàng thở sâu tựa như chỉ có như vậy mới có thể giữ mình không khóc lên thành tiếng. Sau đó, không hề do dự vươn tay đẩy cửa, bước xuống thềm đá kia, đột nhiên hốt hoảng mà chạy đi.

...

- Hoàng thượng.

Trong Tẩm tâm cung vang lên tiếng kêu hoảng sợ, bén nhọn của Tần công công. Minh Nguyệt đứng trước Vị Ương điện cứng đờ người, hốt hoảng dừng lại rồi quay đầu nhìn cảnh tượng hỗn loạn cách đó không xa. Mấy ngự tiền thị nữ chạy vào Trường Sinh điện nhưng lại hốt hoảng chạy ra, một số còn sợ hãi khóc lên.

Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn, rồi sau đó như là vừa tỉnh mộng, chạy về phía Trường Sinh cung. Khi bước vào, nhìn thấy Ngự Hạo Hiên ngực trái máu tràn đỏ tươi, hắn đứng đó tựa như ma quỷ. Đáng sợ đến nỗi Tần công công cũng không dám tới gần, hai mắt màu lam u tối lại như nhiễm ánh đỏ tươi, sát khí tàn bạo bao phủ quanh người.

Minh Nguyệt hoảng sợ đứng đờ ở cửa đại điện, sự lo lắng trong mắt nhất thời hóa thành sợ hãi

Nhưng là khi Ngự Hạo Hiên nhìn thấy nàng lại như là đứa nhỏ bị ủy khuất. Sát ý và tàn bạo trong mắt biến mất không thấy bóng dáng. Sau đó, bước từng bước như quỷ魅 diêm la lại như đứa trẻ bị lạc đường đi về phía nàng. Khi nàng lui về phía sau thì hắn mạnh mẽ kéo tay nàng, vội vàng mà lại cuồng loạn nói:

- Minh Nguyệt, nàng muốn đi đâu dẫn ta đi, Minh Nguyệt nàng cũng dẫn ta đi.

Nói xong, mạnh mẽ ôm lấy Minh Nguyệt, toàn thân run run.

Trái tim như bị ngàn vạn mũi tên xuyên qua, nước mắt càng rơi nhiều, nàng muốn đẩy Ngự Hạo Hiên ra, muốn biết hắn bị làm sao. Nhưng Ngự Hạo Hiên như mãnh thú bị thương, gắt gao ôm lấy nàng, chỉ cần nàng vừa động, hắn tựa như nghĩ đến nàng muốn giãy ra lại càng ôm chặt lại. Giọng nói trầm thấp, khàn khàn lại run run:

- Ta đi theo nàng, đừng bỏ lại ta, nàng đi đâu cũng dẫn theo ta, đừng bỏ lại ta.

- Chẳng là hoàng đế

Minh Nguyệt cơ hồ không thể thở được mà nói, hắn bị làm sao vậy, đến tột cùng là bị làm sao vậy?

- Ta không phải, ta cái gì cũng không phải.

Ngự Hạo Hiên đột nhiên rít gào lên, đáng sợ tới mức người chung quanh đều hoảng hốt chạy ra ngoài, rồi sau đó hắn nắm bả vai nàng, giống như dã thú mà rít gào:

- Trong mắt nàng, ta còn không tính là một người thì còn là để vương cái gì? Dẫn ta đi, nàng cho ta là cái gì cũng được, ta cái gì cũng không cần, ta không phải là để vương, không phải....

Minh Nguyệt nhắm mắt, tim như bị vét sạch mà đau đớn nhưng vẫn lắc đầu nói:

- Hiên....chàng buông, chàng không nên như thế này, chàng....ngô...

Nụ hôn bất ngờ khiến Minh Nguyệt không kịp trở tay, sự đau đớn trên môi và thân thể khiến nàng muốn kháng cự, nhưng nàng càng kháng cự thì Ngự Hạo Hiên càng điên cuồng. Hắn gầm nhẹ nói:

- Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta nên giấu nàng ở đâu? Rốt cuộc ta nên giấu nàng vào đâu thì nàng mới không chạy trốn....

Rồi sau đó, hắn cứng đờ người, trong mắt lóe ra tia sáng. Tiếp đó, đột nhiên ôm ngang người Minh Nguyệt, phi thân ra khỏi cung điện. Bất kể Minh Nguyệt cầu xin hắn thế nào hắn cũng như không nghe không thấy, không lâu sau, hắn đã vọt vào Hàn Nguyệt cung, chạy vào lồng giam bằng vàng kia.

Thân mình Minh Nguyệt bị đặt trên thảm cừu mềm mại, trường bào màu trắng bị máu đỏ trên người Ngự Hạo Hiên dấy ra. Nàng hoảng sợ nhìn nhà giam rồi sau đó cuống quýt đứng dậy, muốn nắm lấy xiêm y Ngự Hạo Hiên. Nhưng hắn không cho nàng cơ hội thoát khỏi lồng giam, đem khóa lớn quần quanh cửa lồng, chỉ nghe “cách” một tiếng, khóa đã đóng lại.

- Đừng....

Minh Nguyệt vọt tới mép lồng, nhưng Ngự Hạo Hiên cũng không cho nàng bất kỳ cơ hội gì, hắn lui về phía sau cho đến khi nàng không thể chạm vào hắn.

- Hiên, đừng, đừng nhốt thiếp

Minh Nguyệt gắt gao nắm lấy song vàng, đôi mắt đau thương nhìn Ngự Hạo Hiên.

Nhưng là, Ngự Hạo Hiên lại bị thương nhìn nàng rồi sau đó chậm rãi lắc đầu, đau đớn nói:

- Cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ cho ta, cho tới giờ đều không hề có....

Rồi sau đó, lui dần từng bước từng bước về phía cửa điện, tay nắm chặt thành quyền, khàn khàn nói:

- Ta yêu nàng, đã yêu đến mức có thể đem tất cả cho nàng, nhưng nàng không hề nghĩ cho ta, cho nên Minh Nguyệt, xin lỗi.

Tim Minh Nguyệt cứng lại, còn chưa kịp nói gì, Ngự Hạo Hiên đã quay người biến mất.

111. Q.3 - Chương 112: Tình Thâm Phụ Tình Nông (6)

Trong Ngự hoa viên, Tần công công một thân triều phục thêu bạch hạc, tay cầm phát trần chạy trên con đường đá cuội, mồ hôi tứa ra trên trán, miệng thở hồng hộc, chạy thẳng đến Trùng Dương cung.

Trong Trùng Dương cung, Âu Dương Hồng Ngọc mặc áo đỏ, có chút lười nhác ngồi trên tháp thượng, bàn tay mảnh khảnh cầm chén trà, hơi suy nghĩ nhấp một ngụm, sau đó buông chén trà, liếc Thanh Lan đứng bên cạnh, mềm nhẹ nói:

- Bên Thục phi vẫn không có tin tức gì sao?

Thanh Lan nhìn chủ tử của mình, lắc lắc đầu nhưng tự tin nói:

- Tiểu thư, bất kể Thục phi có đồng ý hay không, chỉ cần Đỗ Tương Nhi chết, nàng sẽ hoang mang lo sợ, đến lúc đó nàng không muốn nghe tiểu thư cũng phải nghe.

Thục phi thì có tính là cái gì? Trong hậu cung này chỉ cần không có Hoàng thượng bảo vệ, nàng ta chỉ là một quả hồng mềm, làm gì có bản lĩnh mà tranh đấu.

Âu Dương Hồng Ngọc chớp hạ mi dài, hơi nường mảy rồi sau đó có chút phiền chán đứng dậy, bước lên trước điện, nhìn trời dần hôn ám, nhắm mắt hít sâu một hơi. Nhưng đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập hỗn độn tiến đến, nàng mở mắt ra thấy Tần công công hấp tấp chạy đến, trong lòng ngăn ra, cả người đều cứng đờ

Tần công công cuống quýt chà lau mồ hôi trên trán, khi ngẩng đầu lên như là thở dài nhẹ nhõm một hơi, bước lên quỳ lại:

- Nô tài tham kiến Hiền phi nương nương, nương nương thiên tuế

Nói xong, vội thở dốc nói:

- Hoàng Thượng thỉnh nương nương đến Tẩm tâm cung.

Thanh Lan giật mình, nàng vội vàng đi lên cạnh Âu Dương Hồng Ngọc, vẻ mặt nghi hoặc muốn hỏi Tần công công là chuyện gì nhưng Âu Dương Hồng Ngọc lại nói:

- Tần công công có biết vì sao Hoàng thượng triệu kiến bản cung?

Tần công công lau mồ hôi, vẫn thở hổn hển nhưng cung kính hồi đáp:

- Hồi bẩm nương nương, nô tài cũng không biết rõ, xin nương nương nhanh chóng đến, nô tài trở về trước.

Sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc không rõ là buồn hay vui, hai tay gắt gao nắm chặt khăn lụa, có thể thấy trong lòng bất an. Nàng thoáng bình tâm, hít sâu một hơi rồi thấp giọng nói:

- Làm phiền công công về trước, bản cung sẽ đi sau.

Tần công công cúi người nói:

- Nô tài không dám, nô tài cáo lui

Âu Dương Hồng Ngọc gật đầu, xoay người vào nội điện, sai hai thủ vệ chuẩn bị kiệu liễn, còn mình thì vào phòng thay quần áo.

- Tiểu thư

Thanh Lan theo sát phía sau, vẻ mặt lo lắng, đi theo Âu Dương Hồng Ngọc đến trước giường, cầm lấy chiếc lược gỗ đào, nhẹ nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, Hoàng thượng cho tới giờ cũng chưa bao giờ gọi người đến Tẩm Tâm cung, lần này...

Nói xong, sắc mặt lại hơi lo lắng, nàng buông lược trong tay, khấn trương nói:

- Nếu không tiểu thư đừng đi vội, để nô tỳ đi thám thính rồi quyết định.

- Hoàng Thượng triệu kiến, là có thể chậm trễ sao?

Âu Dương Hồng Ngọc nhìn mình trong gương, đột nhiên trong lòng cũng cảm giác bất an, Không rõ Hoàng thượng triệu kiến nàng là vì chuyện gì? Sau ngày đó, ba năm nay Hoàng thượng đã không hề triệu kiến nàng, mà hôm nay lại..... Đột nhiên như thế. Tuy nàng tự tin dựa vào việc Hoàng hậu chết và Thái hậu mấy năm nay ưu buồn, Hoàng thượng sẽ không tuyệt tình với nàng, nhưng là....

Nhắm mắt lại, Âu Dương Hồng Ngọc cố gắng tự trấn an, sau đó nâng tay, mở một hộp trang sức, lấy chiếc vòng tay dương chỉ bạch ngọc Thái hậu tặng đẹp lên, lại lấy đôi khuyên tai phỉ thúy, mấy cây trâm cài, giọng nói:

- Thanh Lan, đem những trang sức Hoàng thượng và Thái hậu lúc trước ban cho ta dùng, nếu thật sự vạn nhất.... có lẽ còn gọi nhớ chút ân tình khi xưa

Nói đến đây, giọng Âu Dương Hồng Ngọc trở nên run run.

Thanh Lan cứng đờ người rồi sau đó kích động nói:

- Tiểu thư ở nói bậy bạ gì thế. Nếu..nếu... Nô tỳ bây giờ đi tìm Thái hậu, chỉ cần có Thái hậu, Hoàng thượng sẽ không tuyệt tình, nô tỳ lập tức đi....

Nói xong, Thanh Lan vội chạy ra ngoài nhưng lại bị Âu Dương Hồng Ngọc gọi giật lại.

Thanh Lan dừng bước nhưng như là không dám quay đầu, một lúc, chỉ thấy nàng chậm rãi quay lại, quỳ gối trước mặt Âu Dương Hồng Ngọc, khóc nói:

- Tiểu thư, là nô tỳ và Hồ Hải hại người, nếu lúc trước Hồ Hải không xúc động muốn loại bỏ hoàng tử của Đức phi, có lẽ, có lẽ, Hoàng thượng còn có thể nhớ tiểu thư.

Âu Dương Hồng Ngọc nhìn Thanh Lan khóc, trong mắt bi ai vô cùng, nàng nhắm mắt lại, lặng lẽ lắc đầu, mím môi nói:

- Thanh Lan, giúp ta thay đổi bộ y phục màu trắng Hoàng thượng thích nhất. Hoàng thượng từng nói, ta là nữ nhân hiếu lòng hần nhất, cho nên..cho nên, ta không thể để Hoàng Thượng đợi lâu

Trong Tẩm tâm cung, Tiêu Đồng cúi đầu, mắt đỏ hoe quỳ gối trước người Ngự Hạo Hiên, hai tay nắm chặt khăn lụa, im lặng quỳ đó, ngay cả khóc cũng không phát ra chút thanh âm nào.

Thái hậu ngồi một bên, mái tóc bạc chỉ cài một cây trâm phượng, bà lo lắng nhìn đế vương ngồi trước ngự án không nói một lời, nhắm mắt lại thở dài một tiếng, một lúc sau mới ý vị thâm trường mà nói:

- Hoàng thượng, vừa nãy nghe Tiêu Đồng nói vậy, ai gia cũng thấy là Tuyết Nhi bị ủy khuất, không bằng tìm có tha Tuyết Nhi ra đi. Nếu sợ Tuyết Nhi tức giận thì để ai gia giúp người nói.

Tiêu Đồng hít hít mũi, hơi ngẩng đầu nhưng nhìn thấy thần sắc đế vương lạnh như băng lại vội cúi đầu. Bàn tay trắng nõn cầm khăn lụa che môi, cố hết sức mà ngăn lại cảm giác muốn khóc rống. Lúc sau, mới nghe được đế vương lãnh liệt, thâm trầm nói:

- Minh Nguyệt sẽ rời bỏ trẫm.

Thái hậu và Tiêu Đồng đều ngẩn ra, một lúc lâu sau mới hiểu được ý tứ của đế vương. Tiêu Đồng nức nở nói:

- Nô tỳ sẽ nói thật với tiểu thư, nói cho tiểu thư biết Hoàng thượng đã dụng tâm...

Nói xong, nàng hốt hoảng đứng dậy, nhưng bởi vì quỳ đã lâu nên vừa đứng lên lại lảo đảo té ngã xuống, ngự tiền thị nữ bên cạnh vội tiến lên đỡ nàng.

Thái Hậu có chút không đành lòng nhìn Tiêu Đồng, không khỏi có chút trách cứ nói:

- Hoàng thượng, ai gia cũng không quản Tiêu Đồng có thị tẩm thật hay không nhưng tên nàng đã ghi vào sách chiêu tẩm, nàng là nữ nhân của người. Hôm nay, nàng không phạm sai lầm nhưng Hoàng thượng lại phạt nàng quỳ ở đây vài canh giờ, một tiểu nha đầu sao có thể chịu tội này?

Nói xong, Thái hậu đứng dậy, đến trước Tiêu Đồng, ôn nhu nói:

- Hơn nữa, nếu để Tuyết Nhi biết, nàng sẽ tức giận.

Nói đến sẽ khiến Minh Nguyệt tức giận, vẻ mặt Ngự Hạo Hiên khẩn trương lên, nhìn Tiêu Đồng như uy hiếp:

- Nếu nàng dám nói cho Minh Nguyệt, trẫm liền...

Nhưng Ngự Hạo Hiên cũng không biết nên làm gì

- Bất luận Hoàng thượng “liền” thế nào, cho dù cắt lưỡi Tiêu Đồng, làm cho nàng không nói được với Tuyết Nhi thì Tuyết Nhi cũng sẽ tức giận

Thái hậu tiếp lời Ngự Hạo Hiên, không hề nể nang mà nói toạc ra. Sau đó đi đến trước người Ngự Hạo Hiên, nhú mày nói:

- Hoàng Thượng, ngài cho tới bây giờ vẫn là một đế vương lạnh lùng, thích một người cần phải che dấu như thế sao? Ai gia vẫn nhớ, đêm đại hôn của người và Tuyết Nhi, nửa đêm người cố ý tìm gặp ai gia, muốn ai gia giúp đỡ, nay làm sao thế?

Thái hậu đã giản lược quá trình trung gian, sự bối rối trong mắt Ngự Hạo Hiên biến mất.

- Mẫu hậu, nhi thần...

Thanh âm Ngự Hạo Hiên có chút trì độn, sự lãnh liệt trong mắt cũng biến mất, như con mãnh thú bỏ đi lớp nguy trang, sự bất lực này khiến cho người ta đau lòng.

Thái hậu nhìn đế vương một tay mình nuôi lớn, trong lòng chua xót, vươn tay vỗ về khuôn mặt gầy gò của Ngự Hạo Hiên, nắm bả vai đế vương nói:

- Hoàng thượng, lúc trước ai gia giúp người là vì ai gia cũng thấy Hoàng thượng có thể giống như một nam tử bình thường đi thích một nữ tử. Hơn nữa, lúc ấy Hoàng thượng bá đạo nói với ai gia, nói muốn Tuyết Nhi. Khi đó, ai gia rất vui mừng. Ngày thứ hai tỉnh lại dâng trà, ai gia cũng thấy Tuyết Nhi rất có trí tuệ, lúc ấy ai gia đã nghĩ, quả không hổ là hoàng nhi của ai gia yêu thích

Nói xong, giọng Thái hậu trở nên khàn khàn, run run:

- Nhưng bây giờ Hoàng thượng làm sao vậy? Chẳng lẽ lại muốn ai gia phải hối hận khi trước đã thành toàn các người sao? Vì sao hoàng nhi cũng giống tiên đế, vì một nữ tử, đến ngay cả danh dự và giang sơn xã tắc đều không cần.

Ngự Hạo Hiên nhắm mắt lại, nắm chặt tay rồi từ từ buông ra. Hắn mở mắt, như hy vọng mà nhìn Thái hậu, trầm thấp khàn khàn nói:

- Mẫu hậu trước kia dạy nhi thần, chỉ cần là thật tâm thích thì phải đi giành lấy, cho dù nàng không cam tâm tình nguyện, bởi vì lòng nhi thần là của nhi thần. Nhưng mẫu hậu sao lại không nói cho trẫm, làm thế nào để bỏ qua nàng, nói cho trẫm rằng yêu lại đau khổ như thế này...

Nước mắt Thái hậu cuối cùng cũng rơi xuống, bà đau lòng nhìn hoàng đế, muốn an ủi, lại mới giật mình nhận ra, thì ra mình thật sự không chu đáo mà dạy cho hắn cái gì. Một lúc sau, khàn khàn nói:

- Cả đời ai gia không quên được tiên đế, Hoàng thượng, ai gia dạy sai rồi, ai gia không nên dạy người như vậy

Quên đi người mình yêu, ngay cả chính bà hao hết cả đời cũng không thể làm được.

Ngoài Tẩm tâm cung, Âu Dương Hồng Ngọc bước xuống kiệu liễn, ngẩng đầu nhìn trong điện. Nàng cho tới giờ chưa từng được đế vương tuyên triệu vào đây. Mâu quang dừng lại trên ba chữ Tẩm tâm cung màu vàng, lúc sau, nàng mím môi, hít sâu một hơi, bước vào

Thanh Lan đứng ngoài điện nhìn bóng dáng thông dong tao nhã của Âu Dương Hồng Ngọc, muốn dẫn đôi câu nhưng lại không biết nên nói gì, cho nên nàng chỉ có thể đứng trước mặt Âu Dương Hồng Ngọc, hơi lo lắng nói:

- Tiểu thư, nô tỳ ở ngoài đại điện chờ ngài

Cho nên ngài nhất định phải bảo trọng

Bước chân Âu Dương Hồng Ngọc trầm trầm, không hề quay đầu. Lúc sau, sáu ngự tiền thị nữ đi theo, không bao lâu đã biến mất trong đại điện Tẩm tâm cung sâu thẳm mà tịch liêu.

Trước Trường sinh điện, Tần công công lo lắng chờ, hẳn tuy rằng không biết hôm nay lại phát sinh chuyện gì, nhưng là chỉ cần nhớ đến bộ dáng như ma quỷ của đế vương hôm nay, trong lòng sẽ lại run rẩy. Tuy rằng, trong đại điện lúc này, ai nấy đều tỏ như không có việc gì, nhưng hẳn biết các nàng cũng sợ hãi như hắn.

Nghĩ đến đây, Tần công công có chút lo lắng, đang lúc lo lắng, vừa ngẩng đầu đã thấy một thân ảnh đi tới, vội bước lên đón:

- Nô tài tham kiến Hiền nương nương, nương nương xin chờ một lát, hiện tại Hoàng Thượng đang cùng Thái Hậu nghị sự, sợ là không thể quấy nhiễu

Thái Hậu? khuôn mặt bình tĩnh của Âu Dương Hồng Ngọc cũng hơi động, trong mắt có thêm mấy phần hy vọng như lập tức thu lại, trang trọng nói:

- Thái Hậu cũng đến đây? Đã xảy ra chuyện gì chẳng?

Bình thường, Thái hậu cũng không đến Tẩm tâm cung, sao hôm nay...

Âu Dương Hồng Ngọc vừa dứt lời, sáu ngự tiền thị nữ theo sau sắc mặt trắng bệch lên như nghĩ tới chuyện gì đáng sợ, nhưng cũng không dám lên tiếng, chỉ sợ hãi cúi đầu.

- Nương nương đa tâm

Tần công công vội vàng gấp giọng nói, nhưng lại như hết sức kích động, rồi sau đó cúi đầu run giọng nói:

- Nương nương xin chờ, nô tài đi vào bẩm báo

112. Q.3 - Chương 113: Tình Thâm Phụ Tình Nồng (7)

Thần sắc kích động của Tần An khiến Âu Dương Hồng Ngọc khả nghi, nhưng nàng còn chưa kịp hỏi, Tần công công đã đẩy cửa mà vào, tiếp theo, Âu Dương Hồng Ngọc thấy được Tiêu Đồng quý giữa đại điện như phạm phải sai lầm lớn, sau đó, cửa điện bị đóng lại

Âu Dương Hồng Ngọc giật mình đứng đó, trong lòng có sự bất an khó mà hình dung rõ. Bàn tay trắng nõn xiết chặt khăn lụa, một lúc, nàng quay đầu nhìn sáu ngự tiền thị nữ thần sắc đang thấp thỏm lo âu kia, nhú mày, nhẹ giọng nói:

- Tiêu Đồng sao lại ở trong phòng ngủ của Hoàng thượng, hay là Tần chiêu nghi ở trong đó?

Nếu thế, sao Thái hậu lại tới.

Vài thị nữ kia ngẩn người, khuôn mặt vẫn hoảng sợ như không hiểu những lời Âu Dương Hồng Ngọc nói. Sau một lúc, một thị nữ tuổi có vẻ nhỏ nhất, mở miệng nói:

- Nương nương nói là. . . Mộc ngự nữ sao? Nàng. . . Nàng hôm nay hình như là khiến Chiêu dung nương nương không vui cho nên bị Hoàng thượng phạt quỳ trong Trường Sinh điện, giờ... chắc cũng vài canh giờ rồi.

Vừa dứt lời, Âu Dương Hồng Ngọc mở to hai tròng mắt, cái gì là Mộc ngự nữ, nhưng lúc này, vài cung nữ còn lại như bừng tỉnh nói:

- Đúng, vị ngự nữ đó là Hoàng thượng khâm phong, nhưng vẫn là đi theo hầu hạ chiêu dung nương nương, hôm nay, cũng không biết vì chuyện gì, lại khóc lóc chạy đến thỉnh tội với Hoàng thượng, sau thì bị Hoàng thượng phạt quỳ trong điện.

Tiêu Đồng – Mộc nữ? Âu Dương Hồng Ngọc cảm giác khí lực toàn thân như đông lại không thể nhúc nhích. Một lúc sau mới bình ổn lại sự chua xót trong lòng. Nắm chặt tay, ầm nhẩn nói:

- Vị Mộc nữ kia làm sao mà được khâm phong?

Vì sao nàng lại không hề nghe phong thanh gì?

- Nàng.

Mấy thị nữ đó muốn nói lại thôi, rồi sau đó không được tự nhiên nói:

- Nô tỳ cũng không thể biết rõ, chỉ nghe nói là nửa năm trước được Hoàng Thượng sủng hạnh, còn ghi vào sách chiêu tẩm. Nhưng sau đó lại bị Tần công công mang đi. Nửa năm này chúng nô tỳ cũng không thấy nàng. Cho đến khi chiêu dung nương nương được dủng hạnh thì mới mới lại xuất hiện, vẫn đi theo chiêu dung nương nương

Âu Dương Hồng Ngọc nghe thị nữ nói xong, cảm giác cả người như bị vết sạch, tay nàng bắt đầu dần dần run run, môi đỏ mọng gắt gao mím chặt.

Không nghĩ tới nàng, vạn vạn cũng thật không ngờ, đột nhiên, Âu Dương Hồng Ngọc cười. Nụ cười mang theo sự thê lương và bất lực, bi thương. Lúc này, nàng mới hiểu cái gì gọi là “ một người đắc đạo, gà cho thẳng thiên”. Tiêu Đồng chỉ là một nha đầu của Mộ Tuyết nhưng cũng có thể thay chủ hầu hạ đế vương, mà nàng....

- Nương nương

Sáu thị nữ kia đều bất an nhìn Âu Dương Hồng Ngọc rõ ràng đang cười nhưng lại rơi lệ. Không ai dám nói gì, lúc này, Tần công công đi ra, cầm phát trần đi tới trước người Âu Dương Hồng Ngọc, cung kính nói:

- Hiền phi nương nương, Hoàng Thượng mời ngài đi vào

Âu Dương Hồng Ngọc giật mình, như là đã thất thần thật lâu, sau đó khi Tần công công kinh ngạc ngẩng đầu lên, nàng lau nước mắt rồi xoay người đi vào trong đại điện. Âu Dương Hồng Ngọc hơi phúc thân:

- Nô tì tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến Thái Hậu

Rồi sau đó mím môi đỏ mọng, lặng lẽ nâng mắt, thấy được Tiêu Đồng quỳ một bên mắt đỏ hoe, sau đó lại cúi đầu như không dám nhìn ai.

- Sắc mặt Tử Thần hôm nay không tốt lắm, có phải lại sinh bệnh hay không?

Thái hậu từ ái hỏi, mang theo vài phần thương tiếc. Sau đó, bàn tay lạnh băng của Âu Dương Hồng Ngọc cũng được bàn tay ấm áp của Thái hậu nắm chặt. Thái hậu lại nói”

- Ai. . . Hoàng Thượng, người sủng ái Tần chiêu dung là một chuyện, nhưng người đã lạnh nhạt với Tử Thần không ít đâu.

Âu Dương Hồng Ngọc giật mình, ngẩng đầu. Trong mắt tràn đầy sự nhục nhã đau đớn. Nàng đã hiểu vì sao Hoàng thượng triệu kiến nàng, thì ra lại là vì Thái hậu.... nghĩ đến đây, Âu Dương Hồng Ngọc chỉ cảm thấy đau lòng không chịu nổi, nàng run run cầm tay Thái Hậu, bi thương nói:

- Không cần! Thái hậu, nô tỳ không cần ngài vì thân thiếp mà cầu Hoàng thượng ban ân một đêm ân sủng. Chuyện đã từng phát sinh này lại hiện lên trước mắt Âu Dương Hồng Ngọc. Nàng đau lòng phát hiện ra đó không phải là Hoàng thượng sủng hạnh nàng mà là vũ nhục nàng.

Thái Hậu nhướng mắt, có chút khó hiểu nhìn Âu Dương Hồng Ngọc mặt đầy nước mắt. Bà thương yêu cầm khăn lụa lau nước mắt cho nàng, đau lòng nói:

- Sao Tử Thần lại khóc? Hải tử này.... vợ chồng thì có cái gì là muốn hay không, huống chi hôm nay Hoàng thượng đã đồng ý chọn người.

Âu Dương Hồng Ngọc lắc đầu, nàng bi thương nhìn Ngự Hạo Hiên ngồi trên ghế, mặt hẩn không chút đổi sắc, thậm chí còn không thèm liếc nhìn nàng. Nước mắt lại không ngừng chảy, run rẩy nói:

- Hoàng thượng chọn nô tỳ.... là thật lòng chọn nô tỳ sao?

Vì sao, vì sao muốn nàng đem tỳ tôn đến cầu một người nam nhân sung hạnh mình?

- Hoàng thượng

Thái hậu thấy đế vương thờ ơ tựa như thân thể đã mất đi linh hồn, trách cứ gọi một tiếng, sau đó đi lên trước nhỏ giọng nói:

- Tử Thần cũng là thê tử của người, vô luận người sung ái Tuyết Nhi thế nào cũng không thể cô phụ Tử Thần, huống chi hoàng hậu đã chết

Đôi mắt lạnh như băng của Ngự Hạo Hiên như bị một đám sương mê hoặc, ai cũng không thấy rõ thần sắc của hắn. Sau đó, hắn cắt ngang lời Thái hậu, giọng nói lạnh lùng vô tận:

- Nếu đã đến đây, thì. . . Lưu lại đi

Tất cả mọi người giật mình, bao cả Thái Hậu và Âu Dương Hồng Ngọc. Mà Tiêu Đồng lại khó tin nhìn thần sắc kiên quyết mà lạnh lùng của đế vương. Nàng đột nhiên giãy ra khỏi tay ngự tiền thị nữ, vọt tới trước người đế vương, khàn khàn nói:

- Hoàng Thượng, ngài không sợ tiểu thư nhà ta bay trở về trời sao? Hay là trong lòng ngài, tiểu thư không phải quan trọng như vậy

Vì sao, vì sao hắn lại tham món lợi nhỏ, đáp ứng thỉnh cầu của Thái hậu.

Ngự Hạo Hiên hơi giật mình, trong mắt như có một tia tức giận nhưng lập tức lại khôi phục sự lãnh đạm, đồng tử lạnh băng như bóng đêm. Sau đó, lạnh lùng nói:

- Nàng không thể bay, trăm... đã bẻ gãy đôi cánh của nàng

Nói xong, mắt hắn càng lạnh hơn, tàn nhẫn nói:

- Hơn nữa trăm cũng muốn biết, có phải trăm thật sự không có nàng không thể?

Tiêu Đồng kinh ngạc, cơ hồ suýt ngã trên đất, mà Âu Dương Hồng Ngọc lại bị dọa đến phát khóc. Cho tới giờ nàng chưa bao giờ thấy đế vương lạnh lùng như thế, càng chưa bao giờ thấy hắn nói ra những lời tàn nhẫn như vậy. Nhất thời, đầu óc hỗn loạn, hoảng sợ nhìn đế vương... Cảm giác tim đau đến vỡ nát, thậm chí quên cả hô hấp. Hắn làm sao có thể, làm sao có thể

Trong đại điện, mọi người như là bị đông cứng lại, không ai dám nói chuyện. Thái hậu cũng hơi hốt hoảng buông tay Âu Dương Hồng Ngọc. Nhìn hoàng đế tựa như đã trúng độc quá sâu, run run chỉ Ngự Hạo Hiên nói:

- Hoàng thượng, người thật sự khiến ai gia vì tác hợp người và Tuyết Nhi mà thành tội nhân thiên cổ sao? Hoàng thượng, Tử Thần là thê tử của người, nàng không giống những nữ nhân chưa bị người sung hạnh, nàng đã là người của người.

- Đừng nói nữa

Đột nhiên, Âu Dương Hồng Ngọc ôm đầu kêu lớn. Tiếng kêu bất thành linh khiến mọi người giật mình. Sau đó, chỉ thấy nàng như đã mất đi linh hồn, thể xác rã rời, si ngốc nhìn đôi mắt lạnh như băng của Ngự Hạo Hiên. Bàn tay nắm chặt, đau triệt nội tâm nói:

- Nô tì hết hy vọng , lúc này, nô tì thật sự hết hy vọng . . .thì ra nô tỳ ở trong mắt Hoàng thượng chỉ là như thế, chỉ là như thế....

Nói đến đây, Âu Dương Hồng Ngọc mơ hồ, sự tuyệt vọng trong mắt từ từ biến thành sự tĩnh mịch khó có thể hình dung. Sau đó, nàng từ từ lui về phía sau, như không dám nhìn nam tử lạnh lùng kia. Khuôn mặt tái nhợt mang theo sự bi thống. Sau đó, quỳ xuống đất, hoảng hốt nói:

- Xin Hoàng thượng...cho phép nô tỳ cạo đầu làm ni cô, cả đời làm bạn với thanh đăng, cầu phúc cho Hoàng thượng và Thiên triều...

- Tử Thần

Thái hậu ngây dại, thân thể lão đảo như sắp ngã, may mà Tần công công phản ứng kịp vội xông lên đỡ. Nhưng Thái hậu lại khóc lên, Tần công công đỡ bà đi đến trước mặt Âu Dương Hồng Ngọc, giọng nói già nua đầy bi thống:

- Tử Thần, người đang nói bậy bạ gì đó người là Thiên triều Hiền phi nha, người sao lại... Tử Thần, là ai gia hại người, là ai gia tạo nghiệt.

Trong Hàn Nguyệt cung lạnh lùng, Minh Nguyệt lặng lẳng ngồi trong lồng giam, cuộn mình trong bóng tối. Bàn tay trắng nõn nắm chặt bông, tự cuốn lấy chính mình.

Nàng nhìn sắc trời dần dần hắc ám, tim cũng càng lúc càng trầm xuống. Không hiểu vì sao, tối nay, hàn khí lạnh như băng không ngừng tràn vào điện giống như quỷ mị đòi mạng, đem toàn bộ cung điện bao phủ trong giá lạnh.

Rất lâu sau đó

Ngoài đại điện vang lên tiếng bước chân hỗn độn mà trầm trọng. Mây đen che trăng, Minh Nguyệt mông lung nhắm hai mắt, mệt mỏi muốn mở ra. Nhưng sự rét lạnh trong điện khiến nàng không còn khí lực để xem người tới là địch hay là bạn. Huống chi, tại đây, nàng chưa từng có một bằng hữu chân chính, có lẽ Ngự Hạo Thiên có thể tính là một.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, mang theo không khí rét lạnh ngoài điện, khiến không khí lại đặc hơn một mùi rượu nồng.

Rượu? Minh Nguyệt bình tĩnh, nàng cuống quýt đứng dậy, nhưng là bốn phía hắc ám khiến nàng không thể nhìn được thứ gì. Chỉ có thể nghe tiếng bước chân tiến gần đến cửa lao. Sau đó, rầm một tiếng xiềng xích loảng xoảng, rồi tất cả lại chìm vào yên lặng.

Minh Nguyệt nín thở, nàng trợn to hai mắt vẫn không thể nhìn thấy người phía trước. Nhưng mùi Long tiên hương quen thuộc lại phả vào mũi.

Lòng cứng lại, Minh Nguyệt đột nhiên có cảm giác muốn khóc. Nàng nắm chặt bông, lại nghe tiếng Ngự Hạo Hiền khàn khàn:

- Minh Nguyệt trầm không muốn đến nhưng là trầm uống nhiều rượu, uống nhiều đến nỗi không thấy gì nữa, lại.... vẫn là đi tới đây....

Lệ, vì những lời này mà rơi xuống, Minh Nguyệt lặng lẽ nghẹn ngào, cảm thụ được mùi Long tiên hương pha với tửu khí càng lúc càng gần. Sau đó, một vòng ôm ấm áp mà lại đầy hàn ý vây quanh nàng, bên tai, giọng hần khàn khàn:

- Minh Nguyệt trầm nên làm cái gì bây giờ, trầm yêu nàng như vậy, trầm không buông tay được, trầm nên làm cái gì bây giờ....

- Hiền

Minh Nguyệt run run khẽ gọi, hai tay sờ lung tung lên thân thể hần, nghẹn ngào khóc:

- Hiền, để thiếp xem thương thể của chàng.... chàng chảy nhiều máu như vậy..

Nói xong, nước mắt càng rơi nhiều. Nửa ngày nay, trong đầu nàng chỉ tràn ngập hình ảnh người Ngự Hạo Hiền đầm máu, nó khiến lòng nàng đau đớn vô cùng.

- Minh Nguyệt.... đừng khóc

Bàn tay lạnh lẽo của Ngự Hạo Hiền nhẹ vỗ về khuôn mặt nàng nhưng nước mắt nàng lại càng rơi nhiều. Ngự Hạo Hiền hôn nàng, bàn tay to ôm chặt thân thể mềm mại của nàng như muốn nàng hòa nhập vào thân thể hần, nhẹ giọng lại trầm thấp nói:

- Minh Nguyệt. . . nàng khóc. . . nơi này của ta sẽ rất đau...đau... sẽ chảy máu.

Minh Nguyệt kinh sợ, như là không dám lại khóc tiếp, cố nén sự chua xót chóp mũi, lại càng thống hận nơi này quá hắc ám. Nàng kích động lại thật cẩn thận vuốt ngực Ngự Hạo Hiền, nức nở nói:

- Hiên, thiếp không nhìn thấy chàng, miệng vết thương ở đâu, đã cầm máu chưa?

Ngự Hạo Hiên nắm tay Minh Nguyệt, trong bóng đêm, động tác của hắn nhẹ nhàng, chậm chạp như đang làm một nghi thức nào đó. Sau đó, hắn cởi áo, đặt tay Minh Nguyệt lên vết sẹo thô ráp kia.

Tay Minh Nguyệt hơi run rên, cảm xúc từ đầu ngón tay truyền đến khiến lòng nàng chua xót không chịu nổi, ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng sự hắc ám lại khiến hai người không thể nhìn rõ nhau. Minh Nguyệt cảm giác được hắn đang nhìn nàng, hơi thở nhẹ nhàng, khàn khàn nói:

- Hiên, để cho thiếp nhìn chàng, thiếp rất sợ, thiếp không nhìn thấy chàng

Tối nay, hắn quá mức khác thường, khác thường đến nỗi nàng cảm thấy rất sợ hãi.

- Nếu cả đời nàng không nhìn thấy, có thể sẽ vĩnh viễn không rời đi không

Thanh âm trầm thấp, hơi thở nóng cháy phả vào tai Minh Nguyệt. Thắt lưng nàng bị bàn tay hắn ôm chặt, sau đó, nhẹ hôn lên trán nàng:

- Minh Nguyệt, cho trăm một cơ hội cuối cùng, xin nàng ở lại bên trăm... một lần cuối cùng.

- Hiên

Trong lòng Minh Nguyệt bối rối, nàng không hiểu Ngự Hạo Hiên muốn nói gì. Nàng định hỏi, môi đã bị hắn bưng kín, cả người rơi vào cơn ý loạn tình mê đầy cuồng nhiệt.

113. Q.3 - Chương 114: Tình Thâm Phụ Tình Nồng (8)

Một đêm gió lạnh, người như già đi, gió cuốn cuộn, mưa ào ào.

Trong Trùng Dương cung vô cùng tĩnh mịch, thị vệ và cung nữ đều cúi đầu như pho tượng, không ai nói gì. Ngoài đại điện, Quý phi, Thục phi, Đức phi và Tiêu chiêu nghi đều đã tới nhưng chỉ có thể đứng ngoài chờ. Dựa theo quy định của Hoàng Nguyệt quốc, tần phi hậu cung xuất gia sẽ phải trải qua mười tám lễ rửa tội, tiến chùa miếu rồi còn phải tắm rửa thay quần áo quý nì, sau đó một mình trong phòng tĩnh tâm suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày để tẩy sạch bụi trần thế tục.

Thục phi tay cầm khăn lụa, trong lòng không an, hôm qua Hiền phi đi Tắm tâm cung đa số mọi người đều biết nhưng nhiều lời bàn tán không thể phân biệt thật giả. Cũng có người nói Thái Hậu tức giận mắng để vương bạc tình, nhưng bởi vì Thái Hậu trở về Khôn trử cung, ngoài để vương và Âu Dương Hồng Ngọc ra thì không ai có thể làm chứng. Nhưng có một tin tức có thể tin được là nha hoàn Tiêu Đồng bên người Mộ Tuyết đã được thăng cấp thành thất phẩm ngự nữ

- Thục phi nương nương làm sao vậy?

Đức phi Khuynh Thành liếc nhìn Mộ Từ trán toát mồ hôi, hơi mím môi đỏ mọng, trong mắt cười lạnh nhưng lại dịu dàng mềm nhẹ nói:

- Hôm nay nhận sắc phong là Hiền phi, sao Thục phi nương nương lại khăn trương như thế?

Mâu quang Thục phi run lên, rồi sau đó quay đầu nhìn phía Khuynh Thành vẻ mặt bình tĩnh kia, trong lòng dâng lên một tia tức giận, vừa định mở miệng phản bác thì Tương Nhi đã giật tay áo nàng. Đỗ Tương Nhi trầm trọng nói:

- Đức phi nương nương nói đúng, nương nương nhà ta cùng hiền phi nương nương tình như tỷ muội, cũng cùng nhau hầu hạ Hoàng Thượng hơn sáu năm, không như các tần phi mới tiến cung được.

Nói xong, Tương Nhi cầm khăn lụa lau mồ hôi cho Thục phi, như đang an ủi nói:

- Nương nương, cho dù ngài luyện tiếu Hiền phi nương nương, cũng phải bảo trọng nha. Hơn nữa, Hiền phi nương nương là hy sinh cho Thiên triều ta, hậu cung có được nữ tử hiền đức như thế, nương nên vì Hoàng thượng mà vui mừng mới đúng...

Đỗ Tương Nhi còn chưa nói xong, sắc mặt Khuynh Thành đã đen đi một nửa. Nàng trừng mắt nhìn Thục phi cùng Đỗ Tương Nhi, một lúc sau mới hít sâu một hơi, ngọc thủ trong tay áo nắm chặt thành quyền, ắn giận nói:

- Nha hoàn bên người này của Thục phi nương nương thật thông minh đáng yêu, chưa biết chừng cũng có thể như Tần chiêu nghi năm đó đề cử Đông Nguyệt, thăng cấp thành ngự nữ cũng nên.

Nói xong, Khuynh Thành cười châm chọc, cầm khăn lụa che miệng làm bộ như nói lỡ lời.

- Người....

Thục phi thực sự tức giận nhưng còn chưa nói xong đã bị Đỗ Tương Nhi ngăn lại. Đôi bên còn đang tranh chấp thì lại nghe trong Trùng Dương cung có tiếng bước chân hỗn độn mà chỉnh tề. Sau đó, mọi người nhìn thấy chừng 18 tầng ni mặc trường bào xám, mỗi người bưng một chậu nước lạnh, vội vàng bước xuống thềm đá, chia làm hai hàng đứng hai bên sườn điện.

Thục phi thấy vậy thì cơn tức trong lòng tiêu tán, nàng hơi run run nhìn chậu vàng trong tay ni cô, không khỏi lui về phía sau vài bước, cầm tay Đỗ Tương Nhi nói:

- Tương Nhi, hôm nay rất lạnh, các nàng...

- Nương nương, đây là quy củ trong hậu cung, không thể thay đổi.

Đỗ Tương Nhi lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Mẫn và Khuynh Thành như đang lọt vào sương mù, lạnh lùng trào phúng:

- Đợi lát nữa, Đức phi nương nương sẽ biết được vì sao nương nương nhà ta lại lo lắng Hiền phi như thế.

Khuynh Thành ngẩn ra, đôi mắt đẹp quét về phía Đỗ Tương Nhi, môi đỏ mọng mím lại, định nói cái gì nhưng lại thôi. Quả thật nàng không hiểu biết pháp điển (lễ nghi) hậu cung của thiên triều, nhưng lúc này cũng cảm giác ần ần bất an, hơi thở phập phồng. Bởi lẽ, ngày thường luôn tự cho là thanh cao – Quý phi Như Nguyệt lúc này cũng lo lắng, khẩn trương không kém gì Thục phi. Vì thế, Khuynh Thành hít sâu một hơi, ngẩng đầu cùng bọn họ nhìn về phía đại điện không đèn đuốc kia, chờ đợi Âu Dương Hồng Ngọc xuất hiện

Trong đại điện, Âu Dương Hồng Ngọc mặc một bộ tổ y đơn bạc, khuôn mặt tái nhợt không tô son điểm phấn, cả người quỳ giữa đại điện. Phía sau, một ni cô lớn tuổi đang dùng lược chải đầu nàng, trong miệng lầm bầm điều gì đó.

Thanh Lan quỳ một bên, khóc đến lả đi, mắt đỏ hoe nhìn sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc tỉnh mạch không hề thay đổi, nức nở nói:

- Tiểu thư, người tội tình gì làm thế, cho dù Hoàng thượng không nhớ đến tình cảm vợ chồng, người cũng không cần.... không cần hủy hoại chính mình như thế

Hôm qua đã xảy ra chuyện gì trong Tẩm tâm cung, tiểu thư một chữ cũng không nhắc tới, cả người như mất đi cảm xúc, mà hôm nay....lại cạo đầu làm ni.

Âu Dương Hồng Ngọc nhắm mắt như không muốn để ý đến bất kì điều gì nữa. Lúc sau, nàng chậm rãi mở mắt, nhìn khuôn mặt tiêu tụy trong gương lại nhẹ cười rộ lên, nỉ non nói:

- Một dây tương tư, ba ngàn sợi phiền não

Sau đó, quay đầu nhìn Thanh Lan, vươn tay cầm tay nàng, từ từ nói:

- Tình yêu vốn không tính tào... Thanh Lan, ra cung gả cho người tốt

Tình yêu vốn không tình tào.... Một lời nói trong cơn mê muội lại nói hết thiên cơ, nước mắt của Thanh Lan đã sớm khô cạn nay lại rơi xuống, lắc đầu khóc nói:

- Tình yêu vốn không tỉnh táo...nhưng bỏ đi ba ngàn tóc đen thì tình sẽ mất sao? Chẳng lẽ thành ni rồi thì sẽ quên được sao? Tiểu thư, không cần.... không cần làm việc ngốc nghếch như vậy.

Âu Dương Hồng Ngọc nhìn khuôn mặt đăm lẹ của Thanh Lan, nhắm mắt lại rồi bèn nói:

- Sư thái, bắt đầu đi

Một nhát kéo cắt đi mái tóc như tơ, rơi đầy trên đất. Nữ tử mặc áo bào tro đứng bên đem một lọn tóc đen nhặt lên, cầm lấy dây tơ hồng rồi gói gọn trong đó rồi đưa cho cung nữ bên cạnh, tay chấp lại nói:

- Một kéo đoạn ân, thoát ly hồng trần. Xin tiểu thi chủ đem vật ấy giao cho Hoàng thượng, Hiền phi pháp danh là Đoạn trần, tương lai viên tịch chỉ có thể đem tóc này tang nhập hoàng lăng.

Cung nữ kia cầm khay tóc đen, hai tay run run, cúi đầu nói:

- Nô tỳ tuân mệnh, nô tỳ cáo lui

Nói xong, cầm khay lụa đỏ bọc tóc mây này vội vàng đi ra đại điện, bước xuống thềm đá, chạy qua các phi tần rồi đi về phía Ngự Hoa viên.

Thục phi trợn to hai mắt, nhìn thân ảnh cung nữ dần xa, bàn tay trắng nõn gắt gao nắm chặt, thì thào nói:

- Cắt thật nhanh

Sau đó, nhìn Tương Nhi, hơi mất hồn vía nói:

- Tóc đen cắt đi, ân tình đoạn, Tương Nhi, có phải lúc này Hiền phi đổi ý cũng không thể táng nhập hoàng lăng?

Thật sự là thế.... Âu Dương Hồng Ngọc thật sự chọn con đường này.

Đỗ Tương Nhi nhìn cung nữ vội vàng biến mất, trong lòng cũng ngấy ra, sau đó gật nhẹ, nói:

- Hồi bẩm nương nương, theo pháp điển hậu cung, phi tần một khi bị tăng ni cắt tóc đoạn ân thì sẽ không còn là người của Hoàng thượng. Sau này đi về cõi tiên chỉ có thể đem tóc mây đó táng nhập hoàng lăng, mà Hiền phi nương nương.... Và Hoàng thượng từ nay sẽ thành người xa lạ.

Lời vừa nói ra, Đức phi Khuynh Thành cùng Tiêu chiêu nghi Tiêu Mẫn đều bị dọa sợ hãi, hai người trợn tròn mắt nhìn Thục Phi và Tương Nhi. Sau đó, Tiêu Mẫn lắp bắp nói:

- Cắt tóc đoạn ân, Hiền phi tỷ tỷ muốn đoạn ân nghĩa vợ chồng với Hoàng thượng sao? Vì sao... vì sao ngay cả khi về cõi tiên cũng không thể vào hoàng lăng?

Tần phi hậu cung tranh đấu cả đời, đơn giản vì được sủng ái, chết đi thì được nơi an nghỉ. Hiền phi trí tuệ như thế sao lại tự tuyệt đường lui?

- Đây là pháp điển hậu cung, vốn không phải các tần phi khi quy tiên đều được táng nhập hoàng lăng. Chỉ có nhị phẩm trở lên mới được như vậy. Tựa như Hoa quý nhân của tiên đế, bà dù là thân mẫu của Hoàng thượng nhưng vì thân phận thấp kém cũng không thể táng nhập hoàng lăng. Vẫn là sau này Hoàng thượng lên ngôi, gia phong là Thánh đức mẫu hậu mới cải táng vào hoàng lăng nhưng cũng chỉ có thể táng tại Đông lăng, cách xa tiên đế nơi Nam lăng.

Đỗ Tương Nhi mềm nhẹ nói, rồi sau đó liếc nhìn Tiêu Mẫn vừa ngạc nhiên lại vừa sợ hãi, mím môi nói:

- Đây cũng là lý do vì sao nữ nhân trong hậu cung đều muốn được ở ngôi trên.

Cả đời thân là nữ nhân của đế vương, nhưng sau khi chết ngay cả một thước đất trong hoàng lăng cũng không được chạm đến thật là bi ai. Nhưng nữ nhân của hoàng đế rất nhiều, không phải ai cũng có tư cách nhập táng hoàng lăng chứ đừng nói là đế lăng. Như Thánh Tổ Ngự Húc, khi qua đời lại chỉ hợp táng cùng Minh Nguyệt quý phi, các tần phi khác đều chôn vào sau lãnh cung, ngay cả hoàng hậu đầu tiên là Hà Thanh Uyển cũng chỉ có thể cô đơn chôn trong một cái lăng mộ.

Trong lúc nhất thời, ngoài đại điện lặng ngắt như tờ, mọi người tâm tư phức tạp, nhưng duy nhất có một điểm chung là cùng nghĩ về pháp điển tàn khốc của hậu cung. Ngay cả Đức phi bình thường lúc nào cũng châm chọc nay cũng yên lặng.

Một lúc sau, trước đại diện có tiếng xướng:

- Lễ tẩy trần bắt đầu.

Chúng phi đều ngây ra một lúc, rồi sau đó không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn trong đại diện. Âu Dương Hồng Ngọc chậm rãi đi ra, sắc mặt mọi người đều ngưng trọng như đang nín thở, chăm chú nhìn. Sau đó, Âu Dương Hồng Ngọc một thân xiêm y đơn bạc, hài trắng từ từ đi tới, giống như con rối không còn hỉ, nộ, ái, ố theo sau lão ni cô kia đi xuống.

Âu Dương Hồng Ngọc hơi hơi ngẩng đầu nhìn chúng phi ngoài đại diện, cảm xúc trong mắt như đã hóa thành băng. Hai tay chấp trước ngực, đôi môi bị lạnh mà dần tím tái đi, nhẹ nhàng đi về phía trước, sau đó, hai chậu nước lạnh như băng hắt vào thân mình nhỏ nhắn, yêu kiều của Âu Dương Hồng Ngọc.

Đức phi mở to mắt, sợ tới mức lui về phía sau vài bước, Tiêu Mẫn lại thất thanh kêu lên. Thục phi cùng Như Nguyệt thì đột nhiên trấn định lại nhưng tay thì không ngừng run lên. Bởi lẽ họ đã nghe qua nghi thức này nhưng không ngờ tận mắt nhìn thấy lại đáng sợ như vậy, dù sao bây giờ vẫn là giữa mùa đông lạnh lẽo.

Âu Dương Hồng Ngọc nhắm mắt, toàn thân ướt đẫm, tóc và xiêm y dán chặt trên người, khí lạnh khiến nàng run run, sắc mặt càng tái nhợt nhưng nàng vẫn đi tiếp. Sau đó, lại là hai chậu nước lạnh hắt xuống người nàng, mà nàng chỉ nhắm mắt lại rồi lại chậm rãi mở mắt ra, đi tiếp.

Đứng ở ngoài điện, các tần phi sợ tới thất sắc, Tiêu Mẫn thiếu điều ngất xỉu, cũng may có cung nữ đỡ lại mới không thành trò cười trước mặt mọi người. Như Nguyệt nhìn vẻ mặt bình tĩnh mà lại quật cường của Âu Dương Hồng Ngọc, tim như bị bóp chặt, nhắm mắt không đành lòng nhìn. Còn Thục phi thì bưng miệng như cổ khắc chế việc muốn thét lên, tựa như người bị hắt nước kia là nàng.

Âu Dương Hồng Ngọc đã lão đảo đi, nước lạnh như băng hắt vào da thịt nàng khiến nàng toàn thân như chết lặng, cho dù tư duy vẫn cố gắng khống chế nhưng khi hai bồn nước cuối cùng hắt xuống thì ngất xuống, thân thể mềm mại tựa như lá rụng mùa thu, mất đi sinh mệnh.

- A!

Khi thấy Âu Dương Hồng Ngọc ngất đi, Thục Phi đã không nhịn được mà kêu lên, Đức Phi lão đảo vịn vào cung nữ bên cạnh, đôi mắt nhìn chăm chú nữ tử bị nước tắm ướt kia, bàn tay trắng nõn run run chỉ vào các tăng ni vẫn đứng bất động:

- Các người. . . Các người còn không đỡ hiền phi nương nương dậy

Nhưng là, không ai để ý đến nàng, bọn họ như những pho tượng đứng đó, không hỏi gì đến Âu Dương Hồng Ngọc lạnh sắp chết. Lúc sau, chỉ thấy ni cô lớn tuổi đứng trước điện tiến lên, nói với mọi người:

- Trải qua mười tám chậu nước rửa tội, Đoạn Trần đã tẩy sạch duyên hoa, từ nay xa rời hồng trần, quy y cửa phật.

Dứt lời, các tăng ni kia mới nâng Âu Dương Hồng Ngọc dậy nhưng lúc này nàng như rối gỗ mất đi sinh khí, nhắm chặt mắt.

Hiền phi chịu lễ rửa tội đã lan truyền khắp hoàng cung. Nhất thời toàn bộ hậu cung đều hoang mang lo sợ. Dù đây không phải là lời đồn thêm mắm dặm muối nhưng ở giữa mùa đông khắc nghiệt, dùng 18 chậu nước lạnh như băng hắt xuống người, cảm giác đó nghĩ đã thấy ghê. Huống hồ, giờ này, Hiền phi đang hôn mê.

Trong Khôn trử cung, thái hậu ngồi trên ghế phượng, một đêm như già đi mấy chục tuổi, đôi mắt ngơ ngác nhìn về phía trước. Khi Hàn công công bước vào dâng trà lại run rẩy không bưng lên được, nước trà nóng hắt lên, chén ngọc rơi vỡ.

- Thái hậu

Hàn công công vội vàng xông lên, dùng ống tay áo lau nước trên người thái hậu, sợ hãi nói:

- Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết

- Người thật sự đáng chết

đột nhiên, cửa điện truyền đến một tiếng quát lớn, Hàn công công cứng đờ người, quay đầu đã thấy đế vương mặc long bào từng bước tiến tới, sắc mặt vô cùng ngưng trọng khiến ai nấy sợ hãi vô cùng.

Hàn công công run lên, vội quỳ trên mặt đất, hoảng sợ vạy phần dập đầu nói:

- Nô tài đáng chết, xin Hoàng Thượng trách phạt. . . Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết

Nói xong, Hàn công công cả người run rẩy.

Ngự Hạo Hiên không thèm để ý đến Hàn công công, cất bước đi đến cạnh thái hậu, cầm tay thái hậu, trong mắt lo lắng nói:

- Mẫu hậu, người không sao chứ?

Thái Hậu nghe đến thanh âm của đế vương, trong mắt có chút dao động, bàn tay già nua giật giật rồi cầm lấy tay Ngự Hạo Hiên, run rẩy nói:

- Hoàng thượng, Tử Thần....

Trong mắt Ngự Hạo Hiên có chút mất tự nhiên, rồi ôn nhu nói:

- Tử Thần không có việc gì, đã tỉnh rồi

- Tỉnh?

Thái Hậu rơi nước mắt, bà nắm chặt tay Ngự Hạo Hiên, lắc lắc tay, đôi mắt hoảng hốt:

- Tỉnh thì có thể thế nào? Nàng đã không thể là tần phi hậu cung nữa, không thể ở bên ai gia.... Ông trời, ông trời muốn cơ nghiệp Âu Dương gia mất trên tay ai gia...

- Mẫu hậu

Ngự Hạo Hiên lo lắng nhìn thần sắc kích động của thái hậu, muốn an ủi nhưng thái hậu lại rơi lệ nói:

- Hoàng thượng, ai gia, ai gia thẹn với liệt tổ liệt tông Âu Dương thị, càng thẹn với tiên đế. . . Thẹn với Thái tổ hoàng đế. . .

- Mẫu hậu, là lỗi của nhi thần

Ngự Hạo Hiên lo lắng nhìn thần sắc bi thống của thái hậu mà vội an ủi. Nhưng thái hậu lại càng đau xót, lệ rơi không ngừng. Hồi lâu, đế vương trấn an xuống thái hậu mới dần dần tĩnh lại, nhưng lại như nói đi ngôn:

- Hoàng Thượng, ai gia muốn gặp Tuyết Nhi, ai gia. . . Sợ là không thấy được Tuyết Nhi vì Hoàng Thượng mà sinh thêm long tự

- Mẫu hậu

Ngự Hạo Hiên đầy áy náy gọi nhưng thái hậu lại khoát tay, thở dài nói:

- Hoàng Thượng, ai gia không oán người. . . Đều là lỗi của ai gia, lúc trước ai gia không nên dạy người như vậy, lại càng không nên.... Để tìm người hãm sâu trên người Tuyết Nhi, đó là bi kịch của hậu cung này, đó là bi kịch hậu cung, là ai gia thất sách, đều là ai gia...

Ngự Hạo Hiên nhắm mắt lại, bàn tay to gặt gao nắm tay thái hậu, rồi đột nhiên quỳ gối trước người thái hậu, khàn khàn nói:

- Mẫu hậu, nhi thần xin lỗi người.

Trước Hàn Nguyệt cung, long liễn của đế vương vội vàng tới, đi về phía Khôn trử cung.

Minh Nguyệt ngồi trên xe liễn, hai nắm nhìn bên ngoài sa trường là các cung nữ và thái giám đang né tránh, tay ngọc nắm chặt khăn lụa. Nàng cũng không biết được một đêm đó đến cùng đã xảy ra cái gì, nhưng dọc theo đường đi lại nghe được một số lời bàn tán, tuy không rõ ràng nhưng cũng có thể nhận ra được điểm mấu chốt, bởi vì cái tên Hiên phi được lặp lại nhiều lần.

Nhắm mắt lại, nhớ đến việc hôm qua, lòng nàng lại đau đến không thở được. Nàng hít sâu một hơi, muốn bình tĩnh sự hỗn loạn trong lòng nhưng càng cố gắng thì lại càng thấy rõ là mình để ý.

Để ý? Minh Nguyệt chậm rãi mở mắt, mâu quang lộ ra một tia ưu thương, rồi sau đó khóe môi lại cười đến chua xót. Cho tới giờ nàng cũng không hề biết mình lại để ý đến việc Ngự Hạo Hiền sủng hạnh Tiêu Đồng như vậy. Để ý đến nỗi giờ phút này nhớ tới lại vẫn muốn trốn chạy khỏi hậu cung này. Nhưng đêm qua, nàng lại vì thương tích trên người hắn mà quên hết thấy, cứ chỉ nay lại nhớ lại.

Trong lòng lại nổi lên sự chua xót, Minh Nguyệt rũ mắt hạ mi muốn giấu đi sự khó xử và không cam lòng này, nhưng càng cố gắng thì trong lòng lại càng đau đớn.

Trên con đường nhỏ ở sườn tây hoa viên, gió lạnh gào thét mang theo chút ẩm ướt.

Đôi mi thanh tú hơi động, lúc nhướng mắt nhìn lại vô ý thấy rất nhiều cung nữ đứng trước Trùng dương cung nghị luận điều gì đó. Tim nhảy lên, Minh Nguyệt xúc rèm kiệu đã thấy các cung nữ này sắc mặt sợ hãi như đã xảy ra chuyện đại sự.

- Dừng lại

Đột nhiên, Minh Nguyệt lạnh lùng nói. Khi xe liền dừng lại, kéo váy đi xuống, hai mắt đầy nghi hoặc nhìn đám đông cách đó không xa trong lòng không yên ổn:

- Tần công công có biết Trùng dương cung đã xảy ra chuyện gì

Sắc mặt Tần công công có chút tái nhợt nhìn đám cung nữ không xa đang lớn tiếng bàn luận, tay cầm phát trần thật chặt, rồi sau đó cung kính nhỏ giọng nói:

- Hồi bẩm chiêu dung nương nương, là Hiền phi nương nương, nàng...nàng hôm qua xin Hoàng thượng cho cạo đầu nhập Hộ quốc tự, cầu phúc cho thiên triều...cho nên, cho nên hôm nay chắc là nhóm tăng ni của Hộ quốc tự đến làm Mười tám lễ rửa tội cho Hiền phi.

Cạo đầu? Minh Nguyệt run lên, có chút không dám tin nhìn Tần An cúi đầu, thần sắc mất tự nhiên kia. Trong lòng đột nhiên hoảng hốt, mím môi nói:

- Hôm qua. . . Hôm qua hiền phi cùng. . . Cùng Hoàng Thượng đã xảy ra cái gì?

Minh Nguyệt cảm giác trong lòng mình run lên, có cảm giác như muốn bùng nổ tai không nghe Tần công công trả lời, nhưng nàng vẫn nhẫn nhịn được.

Tần công công cúi đầu, nhất thời cũng không biết nên trả lời ra sao. Cuối cùng, chỉ có thể nhắm mắt mà đáp:

- Hồi bẩm nương nương, hôm qua, thái hậu yêu cầu Hoàng thượng lâm hạnh Hiền phi nương nương... nhưng là. . . Nhưng là ở trong tẩm cung, Thái Hậu cùng Hoàng Thượng không biết vì sao lại xảy ra tranh chấp, sau đó Hiền phi xin nhập am (vào chùa)

Minh Nguyệt thân mình cứng đờ, tim như bị cái gì đó nghiền nát khiến nàng vội ôm ngực, hít sâu một hơi, cố gắng không để giọng nói run run:

- Hoàng thượng, đồng ý chiêu tẩm Hiền phi?

Tần công công đầu tiên là ngẩn ra, vừa định cãi lại vì Hoàng thượng nhưng lại không dám nói lại những lời hôm qua của Hoàng thượng, chỉ có thể nhỏ giọng đáp:

- Vâng, nhưng việc này là do thái hậu ép....

- Ta biết

Chưa để Tần công công nói xong, Minh Nguyệt đã cắt ngang lời hắn, nàng ngừng đầu, lạnh lùng mà trong trẻo nhìn về phía trước, nói với Tần công công:

- Ta muốn đi gặp Hiền phi một lần, lát nữa sẽ trở lại. . .

Nói xong, không đợi Tần công công ngăn cản, liền đi về phía trước.

Trước Trùng dương cung, các cung nữ vây xem phát hiện thân ảnh của Minh Nguyệt thì ai nấy sợ tới mức đều vội lánh đi, duy chỉ có vài kẻ không kịp phát giác thì kinh ngạc quỳ trên mặt đất, liên thanh cầu xin tha thứ, nhưng Minh Nguyệt làm như không thấy, đi về phía trước.

Vừa đến cửa cung đã cảm giác một đợt hàn khí lạnh băng, Minh Nguyệt nhìn sàn đá cẩm thạch không một bóng người nhưng một số chỗ đã bị đóng băng. Ánh mắt hơi động, sự nghi hoặc trong lòng càng sâu, vừa định bước vào thì phía sau truyền tới thanh âm lạnh lùng:

- Chiêu dung nương nương thật đúng là biết cách chọn thời gian, lúc này tới đây, là muốn bỏ đá xuống giếng hay là họa vô đơn chí?

Bước chân Minh Nguyệt bị kìm lại, nhú mào, quay đầu nhìn Thanh Lan sắc mặt tái nhợt, mắt đỏ hoe đứng phía sau đang cầm bát thuốc. Nàng không muốn so đo với nàng ta nên lạnh nhạt nói:

- Hiền phi làm sao vậy?

- Làm sao vậy

Thanh Lan nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Minh Nguyệt rồi như nghe được chuyện cười, lạnh giọng cười rộ lên, trong mắt đầy phần hận nói:

- Thế mà chiêu dung còn hỏi hiền phi làm sao vậy....ha ha.... Thì ra nương nương đến không phải là bỏ đá xuống giếng lại càng không là họa vô đơn chí, mà là đến trang mô tác dạng (giả tạo, mè khóc chuột)

Đôi mi thanh tú của Minh Nguyệt hơi động, không để ý đến Thanh Lan, xoay người bước vào cửa cung, nhưng Thanh Lan lại vội đến ngăn Minh Nguyệt lại, mắt lạnh lùng nói:

- Tiểu thư nhà ta đã bị người làm hại đến thế này, người lại còn...

Nói xong, Thanh Lan đột nhiên kích động lên, cầm bát thuốc nóng bỏng trên tayhawns lên người Minh Nguyệt.

- Nương nương

Tần công công trông thấy cảnh này vội kêu to lên, sau đó hoảng hốt xông lên phía trước, nhưng Thanh Lan đã quay đầu lại, chỉ vào Tần công công, giận dữ hét:

- Cầu nô tài, hôm nay nếu người dám tiến lên, ta lột da của người ra.

Tần công công sững sốt, hơi dừng lại đã thấy Thanh Lan rút ra một thanh chủy thủ không biết từ đâu, dứt lời đâm về phía Minh Nguyệt.

- Mau. . . Nhanh đi bẩm báo cho Hoàng Thượng

Tần công công cho tới bây giờ cũng chưa hề thấy qua cảnh tượng này, trong nhất thời run run quá lớn, vài cung nữ khác kích động hét rầm lên nháo nhác chạy quanh, chỉ có một ngự tiền thị nữ vội vàng chạy về Khôn Trữ cung.

Trước Trùng Dương cung, Minh Nguyệt né tránh Thanh Lan, nàng chỉ có thể lui về phía sau cửa điện nhưng Thanh Lan khí thế bức người, nhưng là không giết được nàng thì sẽ không bỏ qua.

Cứ như thế, rốt cuộc Minh Nguyệt hết nhẫn nại, xoay chân lộn mào, tránh khỏi sự bức bách của Thanh Lan.

Có lẽ không ngờ Minh Nguyệt lại có võ công, Thanh Lan hơi sững sốt nhưng lại càng hung tợn đuổi lên, tay áo dài vung lên, chủy thủ trong tay phi thẳng về phía Minh Nguyệt.

Tần công công kinh hãi, vừa định quát to, đã thấy Minh Nguyệt đột nhiên vung chiếc khăn lụa trắng trong tay, chủy thủ và khăn lụa cùng rơi trên mặt đất

Giờ phút này, không chỉ là Tần công công giật mình mà ngay cả Thanh Lan cũng vô cùng kinh ngạc. Nhưng ngay sau đó, nàng đỏ bừng mắt, sát khí bùng bùng, khàn khàn, cả giận nói:

- Không nghĩ chiêu dung nương nương còn có một thân võ công thâm tàng bất lộ, khó trách có thể làm hại tiểu thư nhà ta suy bại đến thế này, thậm chí tuyệt vọng mà cạo đầu làm ni. Hôm nay, Thanh Lan ta cho dù mất mạng cũng muốn yêu tình hại người người phải chôn cùng

Nói xong, lấy ra một bao thuốc bột màu trắng trong áo, cười lạnh rồi tung đám thuốc bột vào khoảng không.

Trong không khí, đột nhiên tràn ngập một mùi hương chua chát, Minh Nguyệt trở tay không kịp, chỉ có thể lui về phía sau, nhưng vẫn hít phải một chút, lúc đầu còn chưa phát hiện gì nhưng nghe Tần công công kinh hãi nói:

- Thất hồn tán! Nương nương cẩn thận.

Nghe được lời Tần công công nói, Minh Nguyệt lại lui về phía sau vài bước nhưng vừa động thân thì cảm giác đau đớn vô cùng, hơn nữa cảm giác sắp hôn mê khiến nàng không chống đỡ được, trong lòng rung mình. Nàng ngẩng đầu nhìn Thanh Lan đứng đó không xa, lại phát hiện nàng đột nhiên ngã xuống.

Giật mình, Minh Nguyệt muốn tiến lên, nhưng tầm mắt dần dần mờ hồ. Nhất thời, cảm giác mùi chua chát càng lúc càng nồng, sau đó, mất đi tri giác.

114. Q.3 - Chương 115: Người Xa Lạ Quen Thuộc (1)

Trí tuệ giảm phúc thọ, bạc phúc tiền khuynh thành (trí tuệ tài giỏi thì die sớm mà hồng nhan thì cũng die sớm)

Trong đại điện Tẩm tâm cung ồn ào, vài ngự tiền thị nữ mặc quần áo màu xanh biếc như ngọc vội vàng qua lại, Thái y đứng trong đại điện nghị luận.

Nha hoàn Thanh Lan của Hiền phi ám sát Tần chiêu dung đã truyền khắp kinh thành, kinh động Thừa tướng phủ và phủ Hộ quốc hầu, hơn nữa hôm nay còn là ngày Âu Dương Hồng Ngọc cạo đầu xuất gia. Khắp kinh thành như sôi trào. Dân chúng phố phường và bách quan triều thần đều bắt đầu bàn tán. Dù sao ba năm trước đây cũng từng có một cơn sóng gió, sau đó, hoàng hậu Âu Dương Tiêu Ngọc, Đức phi Mộ Tuyết và Hiền Phi Thượng Quan Uyển Nhi đều qua đời. Mà nay, sau ba năm, Mộ thị Minh Nguyệt lại xuất hiện trong hoàng cung, lại gây nên một hồi phong ba. Bởi vậy dân chúng kinh thành đều đoán có phải vì để vương cực sủng Mộ Tuyết mà Hiền phi Âu Dương Hồng Ngọc buồn chán xuất gia hay Mộ Tuyết là người cực thủ đoạn mà gây nên.

Trong hoàng cung, lòng người vốn đã sợ hãi, hôm nay lại nghe tin Tần chiêu nghi gặp nạn, ngay cả Đức phi Khuynh Thành và Quý phi Như Nguyệt cũng yên tĩnh xuống, trong lòng như sợ hãi trốn tránh trong tấm cung, đến cả việc đi thăm Tần chiêu dung theo lễ thường cũng vứt ra sau đầu. Hôm nay, có thể nói là hoàng cung hết sức náo nhiệt nhưng cũng lại hết sức lạnh lùng.

Trước Trường sinh điện, Tần công công và Tiêu Đồng đứng đó, hai người mắt nhú chặt vô cùng bất an nhìn cánh cửa đóng chặt kia, trong lòng rối rắm bất an. Một lúc lâu sau, Tiêu Đồng lại càng lo lắng, run run nói:

- Tần công công, người nói. . . Người nói tiểu thư sẽ không có việc gì chứ? Vì sao. . . Vì sao Hoàng Thượng đến bây giờ còn không ra?

Đã hơn nửa canh giờ, thái y cũng không đoán ra một kết quả cuối cùng, mà để vương lại đầy sát khí khiến không ai dám tới gần.

Trong mắt Tần công công hiện lên sự lo lắng vô cùng như vẫn an ủi Tiêu Đồng:

-Tiểu chủ yên tâm, chiêu dung nương nương sẽ không có chuyện gì, Thất hồn tán chính là một loại thuốc khiến người ta mất trí nhớ chứ không bị tổn thương đến tính mạng...

Nhưng là nghiêm trọng nhất sợ là người nhiều thì sẽ thành Thất tâm điên, người trở nên điên loạn, chuyện cũ quên hết.

Bị mất trí nhớ. . . Tiêu Đồng ngẩn ra, rồi sau đó trợn to mắt, không dám tin nhìn Tần công công cũng đang lo lắng, tay nắm khăn lụa run rẩy. Sau đó, nàng cố trấn định hỏi:

- Ý Tần công công là... tiểu thư nhà ta sẽ mất trí nhớ, hoặc là. . . Hoặc là sẽ điên?

Làm sao có thể. . . Làm sao có thể? Tim Tiêu Đồng như người bị một dao đâm thẳng, lắc đầu nói:

- Không, không thể, ta muốn đi gặp tiểu thư, ta phải nhìn tiểu thư

Nói xong kích động bước lên.

Tần công công nhìn Tiêu Đồng đầy lo lắng, trong lòng cũng rất khổ sở, nhưng nhớ đến thần sắc đế vương khi tìm đến hiện trường thì không khỏi rùng mình. Vội vàng giữ chặt tay Tiêu Đồng, nhỏ giọng nói:

- Tiểu chủ, đừng đi vào, Hoàng Thượng hấn. . . Hấn hôm nay tâm tình phiền chán, sợ là không thể quấy rầy. . .

Hôm nay, đế vương chạy tới Trùng Dương cung, Tần chiêu dung đã hôn mê bất tỉnh, như là đang ngủ trên sàn đá lạnh băng, ngay cả hơi thở cũng vô cùng nhẹ nhàng khiến người ta sợ hãi. Lúc ấy, hấn nhìn thấy Hoàng thượng sững sờ đứng đó, hai mắt như trống rỗng nhìn khuôn mặt xinh đẹp mà yên lặng của Tần chiêu dung. Thần sắc đó như là sợ Tần chiêu dung thật sự đã đi, nhưng lúc sau thì như sự tử cuồng loạn, nổ điên mà chạy đến ôm Tần chiêu dung, cả người run rẩy nói:

- Minh Nguyệt, trầm sai rồi, người đừng hù dọa trầm như vậy. . . Trầm sợ hãi. . . Trầm sợ....

Nhưng là, Tần chiêu dung lại như là cố ý tra tấn đế vương, thần sắc nàng quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi hấn cũng không tin rằng đó là một nữ tử còn sống.

Nghĩ đến đây, tim Tần công công lại như co rút đi một chút, sau đó nhìn Tiêu Đồng như sắp khóc, khóe mắt hấn cũng cay cay. Dù hấn không biết trong lòng Tần chiêu dung Hoàng thượng ở vị trí nào, nhưng Hoàng thượng với Tần chiêu dung cũng là... có lẽ, Tần chiêu dung thực sự là Đức phi nương nương ba năm trước đây, nếu không Hoàng thượng sao có thể bị hãm sâu như vậy

Tiêu đồng nghe xong Tần công công nói, không khỏi che miệng rơi lệ, nàng thật sự không rõ vì sao chỉ ngần ngừ hai ngày, vì sao lại phát sinh đại biến cố như thế. Trái tim của Hoàng thượng dành cho tiểu thư nàng quá hiểu nên cũng thấy đau lòng cho hấn. Hít thật sâu, Tiêu Đồng nhớ lại đêm đó nàng đến ám sát hấn, đế vương nói:

- Trầm đợi đã lâu, nhưng không ngờ chỉ đợi được một người có liên quan đến nàng mà thôi, vì sao.... Chẳng lẽ nàng hận trầm đến mức ngay cả trở về báo thù đều không muốn sao

Mà lúc ấy, nàng sớm đã không có ý muốn giết hấn nữa, chỉ vì nàng chưa bao giờ thấy quân vương sa sút như thế. Vẫn khuôn mặt tuấn tú nhưng mắt đầy tĩnh mịch, chỉ một tiếng động cũng tưởng “nàng” đã trở lại. Sau đó, hấn nhỏ giọng gọi “nàng” nhưng khi thấy rõ người đến thì lại như ngã vào địa ngục.

Nhắm mắt lại, Tiêu Đồng lặng lẽ rơi lệ, nàng chấp tay cầu nguyện, cầu nguyện tiểu thư được bình an vô sự, càng cầu nguyện trời xanh phù hộ đế vương.

Trong Trường sinh điện, ánh sáng u ám, không khí lạnh băng tràn đầy hơi thở áp lực nặng nề. Cửa sổ cũng bị đóng chặt, gió lạnh ngoài phòng không thể xâm nhập được một chút, chỉ có thể không ngừng rít gào bên ngoài.

Trên giường, trướng vàng vô lực buông xuống, ánh nến mờ hồ chớp chờn như sinh mệnh leo lét. Không lâu sau, nến tắt chỉ còn lại sáp chảy. Trong không khí yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng gió gào thét bên ngoài và tiếng thở thanh thiên của nữ tử.

Trong màn trướng, thân ảnh màu vàng như pho tượng dựa vào mép giường, hai mắt thâm trầm mà tịch liêu nhìn nữ tử ngủ say, bàn tay to gât gao nắm chặt tay nữ tử, mười ngón tay đan chặt.

Trên long sàng, Minh Nguyệt yên tĩnh ngủ say như là vĩnh viễn cũng sẽ không tỉnh lại. Khuôn mặt trắng nõn nhu hòa.

Hồi lâu. . . Ngự Hạo Hiên hơi giật mình, hấn cúi xuống ôm chặt thân thể mềm mại kia vào lòng, mắt đầy bi thương, hít sâu hương thơm lành lạnh trên người Minh Nguyệt.

- Minh Nguyệt

Thanh âm khàn khàn không thể khắc chế được mà run rẩy, mày kiếm nhú chặt, vuốt ve mái tóc Minh Nguyệt, nỉ non vào tai nàng:

- Đừng dọa trẫm nữa trẫm thật sợ, Minh Nguyệt. . . Trẫm sợ hãi. . .

“Ba mươi ba tầng trời, cao nhất là Ly Hận điện

Bốn trăm bốn mươi bệnh, đau nhất cũng là bệnh tương tư”

Ai. . . Ai đang nói chuyện. . . cuối cung điện hoa lệ, Minh Nguyệt mặc váy dài tố khiết đứng trên một núi cao, xung quanh sương khói lượn lờ, không rõ thanh âm từ đâu mà tới.

- Ai. . . Ai đang nói chuyện?

Minh Nguyệt có chút hoảng hốt gọi nhưng giọng nói mềm nhẹ lại như tiêu tán trong gió lạnh.

Nơi này là chỗ nào? Vì sao nàng lại cứ đứng đây? Vì sao nàng lại đến đây? Mím chặt môi, sợ hãi trong lòng càng lúc càng tăng, vội vã muốn rời đi nhưng bước lên lại thấy dưới chân là vách núi đen, đầm nước sâu hun hút....

Minh Nguyệt sợ tới mức lui về phía sau hai bước, trong lòng loạn lên nhưng khi nhìn xuống thì lại phát hiện tảng đá cạnh vách núi đầy máu tươi, còn có vài mảnh xiêm y màu vàng dắt vào vách núi.

Tim cứng lại, ngừng thờ, nàng sợ hãi cắn chặt môi, lui dần về phía sau nhưng lại nhìn về phía vách đá kia thì lại không thấy gì nữa. Trố mắt nhìn lại nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Nàng kinh ngạc quay đầu, còn chưa kịp nhìn rõ những gì trong sương mù thì một nữ tử áo trắng phi đến, trong gió lạnh thét gào, tóc đen tung bay, cảm giác như không thật. Sau đó, khăn che mặt bị cuồng phong thổi bay, khuôn mặt lộ ra một vết sẹo hồng nhạt, uốn lượn đầy dữ tợn.

- Người

Minh Nguyệt há mồm muốn hỏi nữ tử này từ đâu tới nhưng còn chưa nói gì thì nữ tử áo trắng đó như không nhìn thấy nàng mà lướt đi, chỉ để lại mùi hàn mai quen thuộc mà lại xa lạ. Sau đó, nàng nhìn nữ tử kia dừng lại bên vách núi đen khi nãy.

Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn nữ tử trước mắt, đột nhiên có một loại cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng rồi lại như bị gió thổi mà trôi xa.

Run rẩy mi dài, Minh Nguyệt bước lên trước nhìn nữ tử đó, định nói gì nhưng nàng vừa bước đi thì nữ tử đó đã như lá thu rơi rụng mà nhẹ nhàng bay xuống vách núi.

Cả người cứng đờ, Minh Nguyệt bị dọa sợ hãi, nhưng định bước lên trước nắm lấy tay nữ tử đó thì lại thấy một nam tử mặc long bào giữ lấy cổ tay nàng kia. Sau đó, nàng thấy hấn gắt gao nắm chặt tay nữ tử, long bào cọ vào vách núi mà rách tan, máu chảy tràn trên đá, hấn trầm giọng quát:

- Nàng dám nhảy xuống vực

Nhảy xuống vực. . . Minh Nguyệt giật mình, hai mắt kích động nhìn hai người kia, không biết bọn họ muốn làm gì, chỉ nghe nam tử kia hơi run run nói:

- Minh Nguyệt, cùng trẫm trở về. . . Cùng trẫm trở về

Minh Nguyệt trợn to hai mắt, đang nghe đến thanh âm trầm thấp kia gọi tên mình, trong đầu đột nhiên hiện lên vô số hình ảnh, khiến cho nàng không khỏi đau đầu đến tê liệt, nhưng không thể nắm giữ được một hình ảnh nào. Lúc này, nàng lại đột nhiên nghe nam tử đó gào đến tê tâm liệt phế:

- Minh Nguyệt. . . Trẫm hận ngươi. . . Trẫm hận ngươi

“Minh Nguyệt. . . Trầm hận người. . . Trầm hận người. Minh Nguyệt. . . Trầm hận người. . . Trầm hận người. . .”

Hận người. . . Hận người. . . Hận người

Tim Minh Nguyệt như bị cái gì đó đâm vào, đau đến hít thở không thông, như chiếc dao nhọn tàn sát bừa bãi trong đầu nàng, xuyên thẳng đến tim nàng. Nàng lắc đầu muốn kêu lên nhưng lại không thể thành tiếng. Gió lạnh không ngừng gào thét xung quanh như muốn đâm thủng màng tai nàng. Sau đó, nàng “A” lớn một tiếng.

Trong Tầm tâm cung vang lên tiếng thét chói tai khiến các ngự y và ngự tiền thị nữ ngoài điện sợ run lên. Nhưng Tần công công và Tiêu Đồng lại vịn phần kích động nhìn nhau rồi vui sướng đẩy cửa đại điện vọt vào, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến bọn họ sợ tới mức cứng đờ lại đó.

Trên giường, Minh Nguyệt gắt gao cuộn tròn chân bông, mắt hoảng sợ nhìn đế vương trước giường, thân thể yếu kiều run rẩy, khuôn mặt kiều mỵ vì sợ hãi mà đỏ ửng khiến nàng nhìn trông vô cùng đáng yêu, khác hẳn sự thong dong, lạnh lùng thường ngày.

Ngự Hạo Hiên nhíu mày nhìn cảnh trước mắt, nàng vừa tỉnh lại thấy hắc đã như thấy quỷ. Bàn tay to gắt gao nắm chặt, sự kiên định trong mắt như bị đập nát, bối rối không biết nên làm sao. Một lúc sau... hắc đưa tay về phía Minh Nguyệt như muốn nhẹ đỡ nàng nhưng vì áp lực mà run lên khiến Minh Nguyệt lại càng trốn về phía sau....

Tần công công thấy như vậy, khí lực trên người như bị hút sạch, hắc quỳ xuống, nhắm mắt nức nở nói:

- Không ngờ, Thất hồn tán.... Thật sự...

Thật sự lấy đi trí nhớ của chiêu dung....

Tần công công không khỏi lã chã rơi lệ, nghĩ đến ngày ấy bản thân vô dụng, hung hăng đập đầu mạnh lên đất.

Còn Tiêu Đồng lại không dám tin lắc lắc đầu, bối rối chạy lên nhìn đôi mắt trong suốt, thông minh mà ngơ ngác của Minh Nguyệt. Sống mũi cay cay, mắt ửng hồng lên:

- Tiểu thư, nô tỳ là Tiêu Đồng, nô tỳ là cung nữ bên người, tiểu thư, người còn nhận ra nô tỳ không?

Minh Nguyệt mở to đôi mắt trong như suối, hơi vô thức nhìn thần sắc khẩn trương của Tiêu Đồng và khuôn mặt tuấn mỹ ngưng trọng của Ngự Hạo Hiên. Bàn tay trắng nõn gắt gao nắm chặt chân bông, rồi sau đó cảnh giác lắc lắc đầu, môi hồng hơi nhếch, nhẹ giọng nói:

- Đi ra ngoài. . . Đi ra ngoài. . .

Tiêu Đồng sợ run lên, nàng cảm giác tim như bị bóp nát. Sau đó, nhìn về phía đế vương thấy đế vương như bị hóa đá. Trong mắt hắc toát lên sự đau lòng và sợ hãi khiến người khác không đành lòng. Tiêu Đồng mím môi cúi đầu muốn khóc nhưng vội vàng bưng miệng, cuối cùng vẫn không nhận được vội quay đầu chạy ra khỏi điện

Tần công công quỳ trên mặt đất, lúc Tiêu Đồng rời đi cũng nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn tiếp, chậm rãi đứng dậy rời đi

Minh Nguyệt nhìn thân ảnh Tiêu Đồng từ từ rời đi, trong lòng có cảm giác khổ sở khó nói rõ nhưng khi đôi mắt nàng nhìn đến ánh mắt màu lam thâm u mà đầy tình cảm của Ngự Hạo Hiên lại sợ hãi vô cùng. Nàng cuộn người trong chân bông, bàn tay trắng nõn nắm chặt trước ngực, sau đó cúi mặt, không dám nhìn đôi mắt khiến mình thấy tổn thương kia.

- Vì sao?

Thanh âm khàn khàn truyền đến hàm chứa sự cố nén giận dữ. Đôi mắt Ngự Hạo Hiên dần dần ửng đỏ, hắc nhíu mày liếc nhìn thần sắc Minh Nguyệt trốn tránh, bàn tay to nắm chặt lại đến nỗi tiếng đốt ngón tay vang lên khiến các cung nữ và thái y sợ hãi lui đi. Sau đó, nhìn Minh Nguyệt, cực lực khắc chế nói:

- Minh Nguyệt.... nàng nói cho trẫm, có phải... có phải nàng thật sự muốn trẫm phải vạn kiếp bất phục mới cam tâm

Vạn kiếp bất phục. . . Tim Minh Nguyệt run lên, tay nắm chặt lại, quay đầu nhìn Ngự Hạo Hiên nhưng vẫn không dám nhìn vào mắt hắn. Bất an nhìn tay hắn nói:

- Ta. . . Ta không biết ngươi là ai

Không khí như là bị đông lại, Ngự Hạo Hiên kinh ngạc nhìn Minh Nguyệt cuộn mình rồi sau đó, hắn cười khẽ lên, tiếng cười mang theo sự bi phẫn khiến Minh Nguyệt không biết nên làm thế nào mới đúng. Nhưng Ngự Hạo Hiên đột nhiên ngừng cười, hắn đầy hận ý nhìn Minh Nguyệt rồi lui về phía sau từng bước như đã hết hy vọng, đột nhiên mạnh mẽ đập vỡ chiếc bàn trong đại điện khiến đại điện hỗn độn vô cùng.

Trong lòng Minh Nguyệt như bị đâm chém, nàng sợ hãi nhìn Ngự Hạo Hiên như con dã sư nổi điên, ôm chặt chân bông nhìn hắn đập phá đại điện rồi gắt gao nhắm chặt mắt, hai tay bối rối bưng tai.

Nhưng là nàng còn chưa kịp làm như vậy thì đã nghe một tiếng nổ vang, sau đó như trời rung đất chuyển, thân thể nàng bị hắn kéo ra, trên tay lại có thêm một thanh chủy thủ, Ngự Hạo Hiên gào lên như dã thú bị thương:

- Trẫm chịu đủ rồi. . . Nàng giết trẫm đi, trẫm không muốn đau đớn như thế này nữa....

-

Rồi sau đó nàng cảm giác tay cầm chủy thủ của mình đặt trong một lồng ngực ấm áp bị một bàn tay to giữ chặt.

Minh Nguyệt kinh hãi thở gấp, ý nghĩ hôn trầm, tay cầm chủy thủ. Khi hoàn hồn, nàng nhìn nam tử trước mắt lại thấy được sự tuyệt vọng của hắn. Tim như run lên, Minh Nguyệt muốn rút tay về nhưng hắn lại càng cầm chặt tay nàng, đâm thẳng vào ngực hắn. Sau đó, máu tươi chảy ướt đầm hoàng bào, nhuộm đỏ hai mắt Minh Nguyệt.

Lòng cứng lại, hô hấp như ngừng, sau đó Minh Nguyệt hoảng sợ kêu to lên:

- Đừng.... đừng mà

Nàng bối rối vứt bỏ chủy thủ trong tay, lấy tay dè ngực Ngự Hạo Hiên, nước mắt không khống chế mà rơi xuống, nhắm mắt lại run run nói:

- Vì sao. . . Vì sao. . . Ta vì sao phải giết ngươi, vì sao muốn ta làm như vậy?

Đến cuối cùng hắn là ai, vì sao phải làm như vậy, vì sao. . . Tầm mắt Minh Nguyệt bị nước mắt làm mờ hồ. Trong lòng đau đớn khiến nàng thở dốc không ngừng. Đột nhiên, nàng cảm giác được nam tử này rất quan trọng với nàng, nhưng như thế nào cũng không thể nhớ ra tên hắn.

- Minh Nguyệt. . . Ở trong lòng nàng. . . Trẫm là cái gì?

Minh Nguyệt ngừng khóc, nàng kinh ngạc nhìn đôi mắt Ngự Hạo Hiên dần dần tỉnh mạch, tim hoảng hốt muốn nói gì đó thì hắn đột nhiên xui lơ trên giường, mắt nhắm chặt.

Ngây người, Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn Ngự Hạo Hiên, cảm giác không khí xung quanh như bị rút sạch. Trên long bào, máu tươi như độc xà lan tràn làm cho Minh Nguyệt quên khóc. Rồi sau đó, mới liều mạng lắc lắc thân thể Ngự Hạo Hiên, hoảng sợ kêu lên:

- Tỉnh lại. . . Xin ngươi. . . Xin ngươi tỉnh lại

115. Q.3 - Chương 116: Người Xa Lạ Quen Thuộc (2)

Ai khiến lòng vua lưu luyến? Thán nhân sinh, trải qua ly hợp, tuổi đã xế chiều

Trong trường sinh điện, Minh Nguyệt ngồi trước long sàng, hai mắt nhìn xuống, bàn tay trắng nõn gắt gao cầm khăn lụa, môi hồng hơi nhếch.

Ba ngày. Nàng hơi chuyển mắt nhìn nam tử nằm yên lặng trên giường, khi nhìn đến khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt thế của hắn thì lòng lại cứng lại, nhắm mắt định đứng dậy rời đi. Nhưng góc áo bị hắn nắm lại khiến nàng bất đắc dĩ không thể bước đi

Mím môi, Minh Nguyệt cúi đầu, nhớ lại cảnh thái y đến thay thuốc hôm qua. Khi đó nàng vừa định đứng dậy tránh đi thì không ngờ hắn ngủ say suốt một ngày lại đột nhiên giật giật rồi vô cùng phiền phức khiến thái y không thể thay thuốc. Cuối cùng, hắn đột nhiên cầm chặt tay áo nàng, khi nàng kinh hãi không biết nên làm gì thì lại an tĩnh ngủ say. Mà nàng, khi vừa kéo tay áo ra thì Tiêu Đồng bên cạnh lại nhắc nhở nàng, hắn là phu quân của nàng.

Phu quân. . . Nghĩ tới hai chữ này, thần sắc Minh Nguyệt có chút hoảng hốt, trí nhớ của nàng trống rỗng, thậm chí tên nàng cũng không nhớ. Càng cảm thấy xa lạ với chốn này. Mà nam tử này lại là... một hoàng đế.

- Tiểu thư, Hoàng Thượng cần đổi thuốc

Một tiếng nói vang lên khiến Minh Nguyệt hoàn hồn, nâng mày nhìn Tiêu Đồng không biết xuất hiện từ phía nào. Sắc mặt nàng hơi ửng hồng rồi gật đầu nói:

- Được

Nói xong, muốn tránh ra nhưng vừa bước đi thì lại phát hiện xiêm y mình bị nam tử trên giường kia túm chặt.

Nhú đôi mày thanh tú, bàn tay trắng nõn hơi khấn trương nắm lại, sau đó đi về phía giường, cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Đổi đi.

Tiêu Đồng nhìn thần sắc Minh Nguyệt có chút cảnh giác, trong lòng sinh ra sự chua xót. Nàng chớp hạ mi, cầm thuốc và băng vải đặt ở mép giường, cúi đầu nhẹ nói:

- Tiểu thư, hôm nay là 18 tháng chạp, Hiền phi xuất gia nên thái y trong cung đều bị điều ra ngoài cung, mà thương thể của Hoàng thượng lại không thể để cho người khác biết, cho nên. . . Hôm nay phiền tiểu thư giúp nô tỳ một chút.

Giúp. . . Minh Nguyệt nhướng mi hơi khó hiểu nhìn Tiêu Đồng, rồi không cần nghĩ ngợi mà lắc đầu nói:

- Ta... ta không biết.

Tiêu Đồng khẽ cắn môi dưới, mâu quang lưu chuyển, rồi sau đó cười yếu ớt trên gheo nói:

- Tiểu thư nếu không chịu thay thuốc cho Hoàng thượng thì để nô tỳ đi tìm các vị nương nương khác đến. Tiểu thư, trong hậu cung của Hoàng thượng có rất nhiều các vị nương nương.

Nói xong, chăm chú nhìn sự biến hóa của Minh Nguyệt, nhưng thấy Minh Nguyệt đầu tiên hơi ngẩn ra rồi lại bình tĩnh, thần nhiên nói một câu:

- Cũng được, vậy... ta tránh đi

- Tiểu thư.

Tiêu Đồng không dám tin kêu lên, rồi sau đó đi lên phía trước nhìn đôi mắt Minh Nguyệt chỉ có sự cảnh giác và bất lực, nàng trầm giọng nói:

- Tiểu thư, Hoàng thượng là phu quân của người. Chẳng lẽ người không quan tâm chút nào tới hắn sao? Hơn nữa...hơn nữa vết thương này là vì người.

- Ta không cố ý.

Minh Nguyệt đột nhiên phản bác, thần sắc có hơi kích động, nhưng càng nhiều lại là muốn trốn tránh, nàng run run nói:

- Ta không nhớ gì hết, nhưng là... phu quân của ta sao có thể là đế vương? Ta...ta sẽ không thích một nam nhân có nhiều nữ nhân vây quanh, cho nên...

Lời còn chưa dứt, Minh Nguyệt đột nhiên ngừng bật vì nàng cảm giác được ống tay áo của mình bị giật mạnh.

Tim đập nhanh, Minh Nguyệt có chút kích động quay đầu lại kinh ngạc phát hiện Ngự Hạo Hiên mở to mắt nhìn nàng, đôi mắt lạnh băng khiến nàng lùi về phía sau vài bước. Nhưng tay áo nàng lại bị nắm lại càng chặt khiến nàng hơi lảo đảo rồi bị hất kéo lên. Sau đó, cổ tay nàng bị đôi tay ấm áp của hắn nắm chặt.

Tiêu Đồng cũng sững sốt một chút, nhưng nhìn đến mâu quang của Ngự Hạo Hiên hơi tức giận kia thì vội cúi đầu, xoay người đi ra ngoài, đóng cửa lại.

- Người.

Minh Nguyệt nhìn cánh tay mình bị nắm chặt, sắc mặt hơi mất tự nhiên ửng đỏ, rồi sau đó nhẹ gỡ ra. Không ngờ hắn lại càng nắm chặt hơn, thậm chí khiến nàng thấy đau đớn. Nhú mày, Minh Nguyệt cúi đầu, cắn răng, thấp giọng nói:

- Ta. . . Người buông ra...

- Chán ghét lắm như vậy

Thanh âm khàn khàn suy yếu khiến Ngự Hạo Hiên trong thật yếu ớt nhưng sức lực trên tay hắn lại cực kỳ lớn như sợ nàng trốn thoát mà dùng hết sức lực nắm giữ lấy.

Minh Nguyệt ăn đau nhú mày, muốn rút tay lại nhưng nàng vừa động thì Ngự Hạo Hiên lại nắm chắc lấy. Mím môi, Minh Nguyệt có chút buồn bực nhìn đôi mắt thâm u mà như bị tổn thương kia, nàng sợ hãi chớp mi, lúc sau mới thở dốc nói:

- Ta. . . Hoàng Thượng, nô tì hơi đau

- Trẫm. . . Là phu quân của nàng

Ngự Hạo Hiên nắm tay nàng chặt hơn, mang theo mấy phần bá đạo nói, thanh âm khàn khàn khiến người ta đau lòng. Sau đó, hắn đan tay vào tay nàng, kéo đến khe hân, nhìn dung nhan bất an của nàng, trẫm thấp nói:

- Minh Nguyệt, đừng làm trẫm đau nữa.

Đừng để hắn cảm thụ cảm giác sống không bằng chết này.

Tay run lên, Minh Nguyệt hơi hơi ngẩng đầu nhìn bàn tay Ngự Hạo Hiên nắm chặt tay mình. Trong lòng không hiểu sao thấy chua xót, đột nhiên thấy rất đau lòng với nam tử này. Nhưng cảm giác đau lòng này lại pha cả sự kháng cự khiến lòng nàng đầy sự bất an, như rơi vào mê cung, bất luận đi như thế nào cũng đều là sai

Nhắm mắt, trong đầu vô cùng hỗn loạn, giống như tất cả đều là một cơn ác mộng, giống như mình không thuộc về thời đại này, nhưng... Vì sao nỗi đau này lại chân thật như thế.

- Trẫm chịu đủ rồi. . . Nàng giết trẫm đi, trẫm không muốn cứ đau đớn thế này mãi

Cảnh tượng ngày ấy đột nhiên lại hiện lên trước mắt, lòng Minh Nguyệt run lên, theo phản xạ rút tay về nhưng trong phút chốc, bà vai nàng lại bị hất nắm lấy. Chỉ nghe Ngự Hạo Hiên thở dốc, khàn khàn nói:

- Đừng... Minh Nguyệt, đừng đi.

Đừng đi. . . Minh Nguyệt hoàn hồn, lại kinh ngạc phát hiện ngực trái Ngự Hạo Hiên lại tràn đầy máu tươi. Nhất thời nàng hoảng hốt, có lẽ, máu kia quá mức chói mắt, quá mức yêu dã khiến mắt Minh Nguyệt cay cay, nước mắt tràn ra, kích động nói:

- Máu...ta... nô tỳ giúp người thay thuốc.

Nói xong, nàng run run tìm thuốc và băng vải nhưng lại lúng túng không biết nên làm thế nào.

Tiếng kêu của Minh Nguyệt khiến Tiêu Đồng bên ngoài kích động, vội vã chạy vào. Nàng muốn đổi thuốc cho đế vương nhưng bước chân của nàng lại bị thanh âm khàn khàn mà lạnh lùng của đế vương cắt đứt:

- Đi ra ngoài

Bước chân Tiêu Đồng bị kìm lại, nàng hơi kinh ngạc nhìn Hoàng thượng ôm chặt Minh Nguyệt, muốn nói gì thì đế vương ại nhắm mắt, lạnh như băng nói:

- Trẫm muốn Minh Nguyệt của trẫm thay thuốc cho trẫm.

Nói xong, hắn nhìn Minh Nguyệt đang trợn tròn mắt, khàn khàn nói:

- Minh Nguyệt, trẫm đau. . . Giúp trẫm thay thuốc.

Minh Nguyệt trợn to hai mắt nhìn đế vương, chân chừ lắc đầu, muốn quay lại gọi Tiêu Đồng nhưng Ngự Hạo Hiên lại đột nhiên ôm chặt eo nàng, trầm thấp nói:

- Minh Nguyệt, trẫm chỉ cần nàng.

Sắc mặt Tiêu Đồng hơi tái nhợt, trong lòng nàng đau đớn nhưng vẫn mỉm cười nhìn bóng Minh Nguyệt cứng đờ, ôn nhu nói:

- Nô tỳ tuân mệnh, nô tỳ cáo lui

Rồi sau đó xoay người, nén nước mắt đi ra đại điện, nhưng khi đóng cửa lại thì nước mắt tuôn rơi.

Nàng nên vui vẻ. Tiêu Đồng bưng miệng tự nhủ mình, nhưng vừa rời khỏi tấm điện thì nước mắt không ngăn được mà rơi xuống,sau đó chỉ có thể bất lực dựa vào cột đá mà khóc nức nở.

- Tiểu chủ

Tần công công nhìn thân ảnh kiêu nhỏ của Tiêu Đồng, vội lo lắng chạy tới, nhưng khi nhìn đến Tiêu Đồng đang khóc thì thở dài một tiếng, hiểu rõ nói:

- Tiểu chủ, tấm lòng của Hoàng thượng đối với chiêu dung nương nương, người cũng thấy đấy, từ xưa đế vương đã là bạc tình, nhưng là..... nếu thâm tình, lại nếu chỉ là dân chúng tầm thường. Tiểu chủ vẫn nên quên đi là hơn.

Tần công công nhìn Tiêu Đồng khóc không khỏi nhớ lại nửa năm trước. Có lẽ Đức phi vốn là tình kiếp của Hoàng thượng, cho nên Hoàng Thượng mới có thể trúng độc quá sâu như vậy. Nhưng hắn lại không hề biết, tình độc này đã thấu đến tận xương, dù nhìn thấy người có chút liên hệ với Đức phi cũng khiến Hoàng thượng hăm sâu trong đau khổ.

Hoàng Thượng vẫn rất tin Đức phi đã chết sẽ trở về cho nên hoàng thượng vẫn chờ đợi, nhưng bây giờ nhớ lại, ngay cả Tần công công cũng cảm thấy hoảng hốt. Bởi vì hắn nhìn Hoàng thượng một năm rồi lại một năm chờ đợi, hắn đã hiểu được, thật ra chờ đợi không đáng sợ mà điều đáng sợ là không biết phải chờ đến bao giờ...

Đêm đó, Tiêu Đồng xuất hiện, như là vạch trần vết sẹo trong lòng Hoàng thượng khiến mọi người trở tay không kịp. Tiêu Đồng tức giận chỉ vào đế vương, nói đế vương hại chết Đức phi. Một chữ “chết” kia dường như đập nát sự hy vọng và kiên trì của đế vương. Nhưng khi mọi người sững sờ đứng đó, Hoàng thượng đột nhiên cười lạnh, hạ chỉ đem Tiêu Đồng ghi tên vào sách chiêu tẩm, phong làm ngự nữ.

Lúc ấy, tất cả mọi người kinh hãi không biết nên phản ứng ra sao, mà Tần công công cũng nghĩ đến Tiêu Đồng từ nay sẽ thay Đức phi đã qua hầu hạ đế vương. Nhưng sau đó lại nghe đế vương trong trẻo mà lạnh lùng vô tình nói:

- Đem Tiêu Đồng vào thiên lao, trẫm.... muốn khi Minh Nguyệt trở về, nàng vẫn sẽ hầu hạ Minh Nguyệt.

Khi đó, Tần công công mới tỉnh ngộ, thì ra đế vương sắc phong Tiêu Đồng là chỉ vì chỉ khi thành nữ nhân của đế vương thì cả đời cũng không trốn thoát khỏi hoàng cung này. Mà Tiêu Đồng là cung nữ Đức phi thích nhất, vì Đức phi thích nên Hoàng thượng sẽ vĩnh viễn lưu nàng lại để chờ Đức phi, người có khả năng vĩnh viễn không trở về.

Thở dài một tiếng, Tần công công lắc lắc đầu, nhìn ánh nến lay động trong tấm điện cùng với hai bóng hình in lên cửa, trong lòng cũng chua xót. Chữ tình không biết là vì sao mà không phải nàng thì không thể, chữ tình.... Quả thật khiến người bị thương quá sâu...

116. Q.3 - Chương 117: Người Xa Lạ Quen Thuộc (3)

Hiền phi cạo đầu xuất gia. Ngày lành tháng tốt là chính ngọ ngày mười tám tháng chạp. Hôm nay, toàn bộ hoàng thành trang hoàng đẹp đẽ, bách quan triều bái, cấm vệ sâm nghiêm, mấy trăm tăng ni tay cầm phật ấn theo xe đến nghênh đón,

Hoài nguyệt quốc, Thiên triều hiền đế năm thứ mười ba, ngày 18 tháng chạp, Hiền đế khâm phong hiền phi Âu Dương thị Tử Thần thành Thần đức quý phi, lấy danh là thê tử của đế vương, đến Hộ quốc tự cầu phúc cho nước, phát hiệu là Đoạn Trần, lưu lại tóc đen làm chứng, sau này trăm tuổi (ngổm) cung nhập hoàng lăng, các hoàng tử hoàng rôn phải làm đại lễ ba quỳ chín lạy, lăng mộ tại Tây lăng.

Âu Dương thị Tử Thần, là tần phi thứ tám mươi một cao đầu xuất gia tính từ đời Hoài Nguyệt khai quốc, nhưng là tần phi đầu tiên sau khi cạo đầu được lấy danh thê tử của đế lại là nhất phẩm tần phi cho nên trong lòng dân chúng Thiên triều, Âu Dương Hồng Ngọc thật sự là vì nước mà cạo đầu. Bởi thế, còn chưa tới buổi trưa hàng vạn dân chúng trong thành đã tụ tập ở đầu phố, hi vọng có thể được nhìn thấy hiền Thần đức quý phi

Gần giữa trưa, Minh Nguyệt được đưa đến Ôn tuyền biệt quán tắm rửa thay quần áo, vì hôm nay, tất cả mọi người trong hậu cung đều phải mặc quần áo trắng tiền đưa Âu Dương Hồng Ngọc nên đế vương hạ chỉ, cùng Tần chiêu dung khởi tới Ôn tuyền biệt quán tắm rửa.

Trong Ôn tuyền biệt quán, sương mù lượn lờ, dưới suối rắc đầy những cánh mai tiên diễm khiến cho toàn bộ biệt quán tràn ngập lãnh hương, rất động lòng người. Nhưng người tắm rửa trong suối này lại có chút không đúng.

Trong suối, Minh Nguyệt không mảnh vải che thân, vai lỏa lồ, cảnh giác nhìn nam tử đối diện vẻ mặt thâm trầm đầy ý cười kia. Môi hồng mím lại, sắc mặt hơi ửng hồng, mà thân ảnh kia lại chỉ mặc tấm bào đơn bạc vừa động chân, nàng vội vàng lo lắng nói:

- Người. . . Người đừng xuống đây

Quả nhiên là ác mộng bất tỉnh, Minh Nguyệt vội cuộn người vào góc suối, hai mắt nhìn chăm chú thân ảnh đế vương, không khỏi có chút tự chán ghét. Nàng không biết vì sao hoàng đế có hơn một trăm hơn phi tử, nhưng cố tình luôn luôn quấn quýt lấy nàng, mà nàng. . . nàng ngay cả cung điện của mình cũng không có, chỉ có thể ở lại Trường sinh điện của đế vương.

Ngự Hạo Hiền cách tầng sương mù dày đặc nhìn vẻ mặt bất an của Minh Nguyệt, ý cười đọng lại, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một tia bất đắc dĩ, rồi sau đó cũng thập phần hào phóng cởi tấm bào ra. Khi Minh Nguyệt khẽ hô lên thì hần bước vào suối, giọng nói có vài phần trên tức:

- Lúc thay thuốc cho trĩ, không phải Minh Nguyệt đã thấy thân thể trĩ sao, sợ gì?

Minh Nguyệt mở to hai mắt, nàng dường như hít thở không thông nhìn Ngự Hạo Hiền thoải mái bước vào suối, sau đó, để nước suối ngập qua cơ bụng tính trắng, thập phần lười nhác tựa ở pho tượng rồng bằng vàng trong ao, tựa như hết sức mệt mỏi mà nhắm mắt lại.

- Người.

Minh Nguyệt há mồm muốn nói, nhưng khi nhìn thấy thần sắc mệt mỏi của Ngự Hạo Hiền lại lập tức im bật. Nàng theo bản năng tự vui mình vào trong nước, này, nàng thật sự không có lá gan mà tắm nhưng lại càng không có lá gan đi lên.

Một canh giờ trước, nàng bị hấn bắt thay thuốc cho hấn mà luống cuống chân tay. Thậm chí mấy lần còn không cẩn thận làm đau hấn, vốn tưởng rằng hấn sẽ giận tím mặt, bởi vì ở ba ngày trước, lúc nàng vừa tỉnh thì hấn là như thế. Cho nên, nàng nhìn thấy vết thương hấn chảy máu, theo phản xạ vội nhắm mắt lại nhưng vụn vụn không ngờ, nàng đợi một lúc, cuối cùng hấn lại hôn lên môi nàng. Sau đó, nhẹ nhàng nỉ non vào tai nàng:

- Minh Nguyệt, nàng bây giờ, thật sự khiến trẫm thương tiếc

Nghĩ đến đây, mặt Minh Nguyệt càng đỏ ửng lên, nàng hơi cứng nhắc nắm tay lại, để trước mình rồi từ từ quay lưng, không nhìn hấn, sợ hấn thấy mặt nàng đỏ lên.

Nhưng thân thể nàng vừa động lại thấy Ngự Hạo Hiên cười khàn khàn, mềm nhẹ mà ái muội nói:

- Minh Nguyệt. . . Nàng như vậy, thực khiến cho trẫm muốn khi dễ

Giật mình, lòng nàng run lên, khuôn mặt đỏ bừng, môi phần hơi nhếch, hai tay mất tự nhiên tự ôm lấy mình, định cãi lại thì đã nghe thấy tiếng nước động gần trong gang tấc. Cả kinh, quay đầu lại đã thấy lồng ngực tinh trắng đập vào mắt.

- Người...

Minh Nguyệt hoảng hốt nhưng Ngự Hạo Hiên lại cực kì tự nhiên ôm nàng vào lòng, da thịt lỏa lồ tiếp xúc nhau, Minh Nguyệt suýt thì hét lên nhưng thoáng thấy vài thân ảnh đang canh giữ trước bình phong thì vội bưng miệng. Giờ khắc tim đập loạn xạ, ngay cả suy nghĩ cũng cực kì hỗn loạn.

- Minh Nguyệt.

Ngự Hạo Hiên nhẹ ôm thân thể trơn bóng của Minh Nguyệt, cúi đầu nhìn cơ thể mềm mại yếu đuối của nàng, trong mắt tràn đầy triu mến, rồi sau đó hấn nhắm mắt lại như đang rất hưởng thụ. Bạc môi lạnh như băng cũng có chút không an phận mà trượt từ mái tóc nàng xuống đến vành tai nàng rồi sau đó nhẹ thổi lên cổ nàng, thấp giọng nói:

- Minh Nguyệt, nếu sớm biết sau khi nàng mất trí nhớ lại nhu thuận đáng yêu thế này, trẫm sẽ không vì nàng quên trẫm mà phát hỏa

Nói xong, có chút tham lam khẽ hôn vành tai nàng.

Thân mình Minh Nguyệt run rẩy một chút, rồi sau đó lại xấu hổ không chịu nổi, nàng sợ hãi nhắm mắt, định phản kháng, lại nhớ đến vết thương hấn bằng bó cực kì vụng về, buồn cười nên đành nén xuống, lui dần về phía góc suối. Nhưng không ngờ như thế lại càng khiến Ngự Hạo Hiên ngăn cản đường trốn của nàng.

- Hoàng thượng

Minh Nguyệt nhú đôi mi thanh tú khẽ gọi, hai mắt hoảng loạn trông cực đáng yêu. Nàng tròn to hai mắt nhìn Ngự Hạo Hiên hôn lên vai mình, hơi rụt lại, nói:

- Hoàng Thượng. . . Nô tì, nô tì

- Minh Nguyệt, chúng ta là phu thê

Ngự Hạo Hiên cắt ngang lời nàng, bàn tay to ôm lấy thắt lưng nàng khiến Minh Nguyệt lại ngẩn ra, cả người cứng ngắc lên. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại như phát cơn nghiện, bàn tay to vỗ về thắt lưng trơn bóng của Minh Nguyệt, giống như say mê mà thờ dục, nụ hôn lạnh lẽo không chút kiêng nể mà hôn lên cổ nàng không ngừng.

Minh Nguyệt bất lực, thân thể nàng run run lên, nhưng bàn tay hấn lại như linh xà, gắt gao ôm chặt nàng, vô cùng quen thuộc mà chạy loạn.

Nắm chặt hai mắt, Minh Nguyệt nắm chặt tay sợ hãi suýt khóc nhưng nam tử kia vẫn không ngừng tay, Ngự Hạo Hiên lại càng ôm chặt, nụ hôn càng nóng cháy cơ hồ như hòa tan hết thấy, càng điên cuồng tàn sát bữa bãi trên da thịt nàng, hơn nữa còn chậm rãi trượt xuống.

- Hoàng thượng.

Nước mắt Minh Nguyệt cuối cùng không khắc chế được mà rơi xuống suối nước ấm, tay nàng đặt trên ngực Ngự Hạo Hiên, tựa như một con thú nhỏ (pet) vô tội mà bị ủy khuất.

Ngự Hạo Hiên hôn lên ngực nàng, bàn tay to ôm chặt lấy thân thể nàng rồi cứng rắn để nàng tựa lên ngực hắn, ôm chặt lấy nàng, thở dồn dập, hơi run run nói:

- Minh Nguyệt, ôm trẫm

Rồi sau đó nhắm hai mắt vùi vào mái tóc nàng, thở vào vành tai khéo léo của nàng:

- Ôm trẫm, nếu không. . . Trẫm sẽ muốn nàng..

Những lời này như là một tiếng sét đánh trúng Minh Nguyệt, khiến nàng mở to mắt rồi không chút do dự mà vòng đôi tay trắng nõn ôm chặt lấy eo Ngự Hạo Hiên, khuôn mặt hoảng sợ dán trong ngực hắn

- Đồ ngốc!

Không biết là thương yêu hay trách móc, Ngự Hạo Hiên nhẹ phun ra hai chữ, khi Minh Nguyệt trở mắt không hiểu thì lại ôm nàng càng chặt như là muốn nàng tiến sâu vào thân thể hắn, cũng quên đi vết thương của chính mình, cùng nàng nằm giữa dòng suối ấm áp mê người này.

Giờ lành tới, Tần công công mặc triều phục nâu có chút lo lắng nhìn về phía sau bình phong, lại thấy ôn tuyền không có lấy một tiếng vang, trong lòng sinh nghi nhưng không dám tùy tiện đi vào, vì thế, liếc nhìn Tiêu Đồng mặc váy lam nhẹ đứng ngoài cửa Ôn tuyền biệt quán. Sau đó, nhẹ bước lên phía sau Tiêu Đồng, nhỏ giọng nói:

- Tiểu chủ, giờ lành đã tới, Hoàng Thượng cùng chiêu dung nương nương cũng nên ra khỏi suối rồi, người xem.

Tiêu Đồng hơi ngậy người quay đầu, thần sắc đầu tiên là mơ hồ, có thể thấy nàng đã ngây dại ở đây hồi lâu, một lúc sau mới lại hoàn hồn. Tần công công trở mắt nhìn Tiêu Đồng, nhất thời cũng không biết nên nói gì, đang suy nghĩ thì đã thấy Tiêu Đồng nhú mày, như nhớ tới điều gì, nhìn sắc trời, hơi lo lắng nói:

- Tần công công, có phải đã tới giờ? Vậy Hoàng thượng và tiểu thư..

Tần công công không khỏi thở phào nhẹ nhõm, rồi sau đó mới nói:

- Tiểu chủ, nô tài cũng đang muốn nói chuyện này với ngài. Ngài nói xem có nên.. thúc giục không?

Nhưng bên trong lại không có một chút động tĩnh, cũng không biết Hoàng Thượng cùng nương nương đã tắm xong chưa.

Tiêu Đồng chớp hạ mi dài, hơi suy nghĩ rồi kéo váy đi vào. Đến trước bình phong thêu cảnh hàn mai thì hơi dừng lại, nín thở nghe động tĩnh bên trong, sau đó nghi hoặc, nhú chặt mi. Mím môi, trong lòng hơi chua xót nhẹ giọng nói:

- Hoàng Thượng, tiểu thư, đã tới giờ rồi.

Vừa dứt lời, Tiêu Đồng đã nghe thấy một tiếng nữ tử kêu lên kinh hoàng nhưng lại lập tức biến mất.

Nhú mày, còn định nói gì đó lại nghe sau bình phong truyền đến thanh âm trầm thấp:

- Lui ra

Lòng Tiêu Đồng run lên, ngực tràn lên cảm giác chua xót mà nàng khó có thể thừa nhận. Sau đó, nàng cúi đầu, mím môi, nhẹ giọng đáp:

- Cáo lui.

Sau đó lui ra ngoài.

Trong ôn tuyền, đôi mắt Minh Nguyệt bối rối nhìn nam tử gần trong gang tấc, nụ hôn hắn vẫn nóng cháy và ẩm ướt như trước nhưng tay nàng ôm hắn đã vì tiếng kêu của Tiêu Đồng mà hoảng sợ buông ra. Tóc dài xỏa trong suối nước, yêu đã vẫn vút lên da dẻ trắng nõn, mềm nhẵn của nàng.

Làm sao có thể. . . Minh Nguyệt xấu hổ không chịu được trợn to hai mắt, nàng vừa rồi lại cùng nam tử trước mắt...

Ngự Hạo Hiên nhìn người trong lòng, yếu hèn hơi run, thân thể cứng ngắc, lại vuốt ve khuôn mặt nàng, cúi người khề hôn môi nàng nhưng lúc này, Minh Nguyệt lại như con nai kinh hoàng, run run quay mặt đi khiến Ngự Hạo Hiên cứng đờ ở đó.

Có lẽ, hắn cảm nhận được nội tâm của Minh Nguyệt đang bối rối và bất lực. Trong mắt Ngự Hạo Hiên ánh lên một tia đau lòng, sau đó, nhắm mắt lại, hôn lên má nàng, mềm nhẹ vỗ lưng nàng, ôn nhu nói vào tai nàng:

- Minh Nguyệt, trầm yên nàng

Sau đó, khi thân thể nàng cứng đờ, lại ôm lấy nàng bay ra khỏi suối.

- A

Minh Nguyệt vì trở tay không kịp mà kinh hãi hô lên, nhưng đã thấy Ngự Hạo Hiên đặt nàng lên tháp thượng rồi phủ thêm tấm bào cho nàng.

Minh Nguyệt nắm chặt xiêm y không dám nhìn Ngự Hạo Hiên. Nàng hơi bất lực nhìn y phục rắc rối này, muốn tự mặc lấy nhưng lại không biết nên làm thế nào cho phải. Lúc này, Ngự Hạo Hiên lại cười khề đi tới, khi nàng đang sợ hãi, bối rối, hắn nửa quỳ trước tháp thượng, sau đó cầm lấy tấm bào màu trắng, nhẹ phất lên, phủ lên vai nàng.

Minh Nguyệt nhìn tấm bào mặc cảm thận trên người mình nhất thời phát giác mình quả nhiên là có chút không đúng. Nàng cúi đầu, mím môi, trong mắt dâng lên chút chua xót, gắt gao nắm chặt tấm bào. Nhưng sau đó, đôi tay thon lại bị bàn tay ấm áp kia phủ kín, kéo vào lồng ngực hắn, trầm thấp mà ôn nhu:

- Đừng nghĩ nhiều.

Minh Nguyệt có chút giật mình, định ngẩng đầu nhìn Ngự Hạo Hiên nhưng hắn lại ôm lấy nàng, bước ra ngoài bình phong. Lúc mọi người còn đang kinh ngạc thì lại ôm Minh Nguyệt như ôm vật chí bảo (cực hiếm, cực trân quý) lên xe liền, gắt gao ôm nàng vào lòng.

Sau khi quay lại Trường sinh điện, Ngự Hạo Hiên giao Minh Nguyệt cho Tiêu Đồng vẫn theo sát, nhưng lúc nàng muốn đến sau bình phong thay quần áo lại giữ chặt tay nàng, bàn tay to ôm lấy eo nàng, không hề có kỵ mà khề hôn lên trán nàng.

- Hoàng thượng.

Minh Nguyệt bối rối lui về phía sau vài bước, nhưng lại không thể rời khỏi lòng Ngự Hạo Hiên. Khuôn mặt nhất thời đỏ ửng lên, sau đó, bất lực cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Nô tì. . . Nô tì muốn đi thay quần áo

Rồi sau đó giống như trốn chạy, gỡ tay hắn ra rồi chạy về sau bình phong.

Nhưng thật không ngờ, trong đại điện lúc này lại vang lên tiếng cười trầm thấp mà đầy ý trêu tức, sau đó, cách bình phong, Ngự Hạo Hiên ôn nhu mà đầy thâm ý:

- Thì ra, Minh Nguyệt cũng có lúc hoảng hốt thế này.

Khuôn mặt lại nóng bừng lên, Minh Nguyệt tránh sau bình phong không dám lên tiếng. Nàng bưng ngực, nhắm mắt lại muốn đè nén lại sự hỗn loạn này, nhưng càng muốn bình tĩnh lại thì lại càng phiền chán.

Tiêu Đồng cúi đầu đi vào sau bình phong, thấy thần sắc bất lực của Minh Nguyệt, trong lòng trầm mỗi ngón ngang, đã nhiều ngày, thế giới của nàng như bị đảo lộn, như ngã vào cơn ác mộng khôn cùng.

Nhớ tới chuyện mấy ngày trước đây, Tiêu Đồng hít sâu một hơi, rồi sau đó muốn đuổi sự phức tạp này đi, mím môi, cầm lấy trường bào trắng đã chuẩn bị từ trước, từ từ tiến đến trước mặt Minh Nguyệt, rồi sau đó nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, thay quần áo đi đừng để cảm lạnh

Minh Nguyệt hơi hơi mở mắt, sự bối rối đã giảm đi không ít. Nàng bối rối ngẩng đầu, nhìn xiêm y kia, đột nhiên có sự xúc động muốn biết hết thấy những gì nàng đã trải qua. Vì thế, nàng cúi đầu, khi Tiêu Đồng đến bên cạnh mặc quần áo cho nàng, hơi quần bách nhỏ giọng nói:

- Tiêu Đồng. . . Ta. . . Người có biết quá khứ ta là ai không?

Tay Tiêu Đồng hơi run lên, kinh ngạc nhìn đôi mắt bất an của Minh Nguyệt, sau đó rũ mắt hạ mi, khóe miệng hơi cười, mặc trường bào nguyệt sắc cho nàng, mềm nhẹ nói:

- Người là tam thiên kim của Hộ quốc hầu, là chiêu dung của đương triều thiên tử, là nhị phẩm tần phi.

Minh Nguyệt nhìn khuôn mặt có chút ưu thương của Tiêu Đồng không khỏi hơi nhú mày, sau đó nghi hoặc nói:

- Nhị phẩm. . . vậy, nếu là nhị phẩm, vì sao lại ở trong tấm điện của Hoàng thượng? ta.. ta không có cung điện của mình sao?

Ở trong hoàng cung này, địa vị của nhị phẩm tần phi vốn không cao, sao có thể ở chung cùng thiên tử.

Tiêu Đồng cười yếu ớt, bàn tay trắng nõn linh hoạt kết thất lưng của Minh Nguyệt thành hình con bướm mà trước kia Minh Nguyệt thích nhất rồi sau đó mới nói:

- Tiểu thư ở cùng Hoàng thượng là vì Hoàng thượng nhớ mong tiểu thư, luyện tiết tiểu thư ở một mình một cung điện. Hơn nữa, nếu tiểu thư không ở cùng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng sẽ tưởng nhớ tiểu thư

Nói xong, Tiêu Đồng không khỏi cúi đầu cười khổ một chút, cầm lấy một khối ngọc bội hình phượng hoàng đeo lên hông Minh Nguyệt.

Sắc mặt lại bắt đầu ửng hồng, Minh Nguyệt có chút mất tự nhiên cúi đầu, rồi sau đó không được tự nhiên nhẹ giọng nói:

- Người. . . Đừng nói chuyện này

Sau đó, nhìn đến khối phượng bội khác biệt kia, trong lòng dâng lên vài phần quen thuộc, nhưng lại biến mất trong nháy mắt. Minh Nguyệt cầm khối ngọc bội, nhẹ vuốt ve hoa văn của nó, mím môi nói:

- Đây. . . Là của ta sao?

Tiêu Đồng gật đầu, có chút cảm khái nhìn khối ngọc kia, lại nhớ về ngày xưa mà đau lòng, nàng cúi đầu nói:

- Đây là vật yêu thích của tiểu thư, trước kia tiểu thư không lúc nào không mang theo.

Nhưng nghe Tần công công nói, ngày ấy tiểu thư cùng Hoàng Thượng đoạn tình, từng đem vật ấy vứt bỏ trong cung điện này. Có lẽ là vì thế, cho nên Hoàng thượng mới hạ lệnh bắt nàng chú ý đến tiểu thư mọi lúc, không để cho tiểu thư vứt vật này đi.

Vật yêu thích.... Không biết vì sao, Minh Nguyệt nghe thấy Tiêu Đồng nói tới ba chữ này lại có chút đau lòng, nàng cầm phượng bội trong tay, trong lòng hỗn loạn. Lúc sau mới sâu kín nói:

- Trang điểm cho ta đi, chắc sắp tới giờ rồi.

Tiêu Đồng gật đầu, nhẹ đỡ Minh Nguyệt đi ra ngoài bình phong, đỡ nàng ngồi xuống trước gương trang điểm. Minh Nguyệt ngồi trên ghế ngẩng đầu nhìn Tiêu Đồng chải tóc ỉnh rồi lại thuận thực búi thành búi. Nàng không khỏi mềm nhẹ cười rộ lên, chậm rãi nói:

- Tiêu Đồng, người đã nghe nói qua chưa? Phạm là đàn bà đều phải búi tóc trước mặt người khác, giống như che dấu đi vẻ đẹp nhất của mình, vì điều này, chỉ có thể để cho trượng phu nhìn thấy.

Tiêu Đồng cầm lược gà, nghe Minh Nguyệt nói, đầu tiên là ngẩn người, vừa định lắc đầu nói mình chưa từng nghe nói khi, lại nghe ngoài điện truyền đến một tiếng trầm thấp:

- Trẫm đã nghe nói.

Kinh ngạc, Minh Nguyệt và Tiêu Đồng đều quay đầu nhìn về cửa điện, chỉ thấy thân ảnh màu vàng đỏ bước từng bước vào điện. Long bào uy nghiêm, tóc cài ngọc quan dây vàng, hai sợi lụa vàng phất phơ trước ngực, Ngự Hạo Hiên bước vào điện, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân mang theo vài phần ý cười thâm trầm, hai mắt gắt gao nhìn nàng.

117. Q.3 - Chương 118: Người Xa Lạ Quen Thuộc (4)

Bốn mắt nhìn nhau, tim Minh Nguyệt bỗng run lên, nhất thời trong lòng có cảm giác khó nói. Nàng cúi đầu, hơi quần bách nắm chặt khăn lụa, nhếch môi hồng rồi sau đó mềm nhẹ nói:

- Thật không? Hoàng Thượng nghe người nào nói

Ngự Hạo Hiên lưỡng thững đi tới, cúi đầu nhìn nửa khuôn mặt xinh đẹp của Minh Nguyệt, sự ôn nhu trong mắt càng sâu. Vươn tay cầm lấy chiếc lược ngà trong tay Tiêu Đồng, nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của nàng, kim lòng không đậu mà cúi đầu hôn lên búi tóc nàng, sau đó, nhẹ nhàng chải tóc mai cho nàng, trầm giọng nói:

- Là Minh Nguyệt nói cho trẫm

Minh Nguyệt hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lại rơi vào đôi mắt thâm u như đầm nước, lòng căng thẳng vội chuyển tầm mắt nhưng cảm giác Ngự Hạo Hiên động gì đó lên tóc mình. Nàng nhướng mắt nhìn trong gương, chỉ thấy búi tóc mình lại có thêm một cây trâm bạch ngọc khắc hoa mẫu đơn khéo léo mà tinh xảo vô cùng.

- Đây...

Minh Nguyệt hơi kinh ngạc nhìn mình qua gương, sau đó định gỡ trâm xuống để nhìn cho kĩ, nhưng đôi tay mảnh khảnh lại bị Ngự Hạo Hiên nắm lấy, bên tai truyền đến tiếng hần nhẹ nói:

- Đừng gỡ xuống, trẫm thích nhìn nàng cài nó.

Thích. Minh Nguyệt giật mình, hoảng hốt nhìn tay mình bị cầm nhưng trong lòng lại hơi ấm áp nhe nhe. Nàng hơi nhướng mắt nhìn Ngự Hạo Hiên, muốn nói cái gì thì hần lại đột nhiên tới gần, hôn lên môi nàng như chuồn chuồn lướt nước. Sau đó, nàng còn chưa hoàn hồn thì lại như kẻ trộm ngọc cướp hương nhẹ hôn lên trán nàng, ôn nhu nói:

- Minh Nguyệt thật đẹp

Tai lập tức ửng đỏ lên, sau đó vội rút tay về, giấu sau lưng, ấp úng nói:

- Giờ Thìn sắp tới, nô tỳ còn chưa chuẩn bị xong, cho nên...

- Trẫm không trở về

Minh Nguyệt còn chưa nói hết Ngự Hạo Hiên đã cắt ngang lời nàng, sau đó cầm lấy một chiếc bút trên bàn, ngón tay thon dài nâng cằm nàng, nàng kinh ngạc mà trợn to đôi mắt trong suốt, hần lại nhẹ vẽ lông mày cho nàng. Môi mỏng hơi mím như đang thưởng thức một vật trân quý mà nhìn vào mắt nàng. Sau đó, hơi chấm chút son, vẽ một đóa tường vi kiều diễm lên trán nàng.

Minh Nguyệt nhìn sắc mặt chân thành của Ngự Hạo Hiên, chớp mũi tràn ngập mùi Long diên hương, bỗng nhiên trong lòng hơi xúc động, nàng hơi chớp chớp mi dài, mắt tự nhiên mà giật giật mình. Không muốn ả muội như thế nhưng Ngự Hạo Hiên lại tiến sát lên, một tay ôm lấy lưng nàng. Vì nàng ngồi trên ghế nên Minh Nguyệt không thể lùi lại nữa, nửa khuôn mặt dựa vào hông hần.

Sắc mặt càng hồng, nhưng Minh Nguyệt cũng không cự tuyệt, chỉ hơi hơi cúi đầu, rồi sau đó vụng trộm nhìn trong gương. Đột nhiên loáng thoáng thấy Tiêu Đồng đứng sau bọn họ.

Tiêu Đồng nhìn cảnh hai người gấn bó như thế không khỏi cảm thấy, cúi đầu, trong mắt đầy chua xót, vẻ mặt cô đơn không thể che giấu. Nhưng trong nháy mắt, nàng lại khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, nhưng sự đau thương trong mắt càng dày hơn, nàng hít sâu một hơi, làm bộ như không có việc gì ngẩng đầu, cũng không ngờ tầm mắt lại vừa vặn chạm đến ánh mắt Minh Nguyệt qua gương.

Minh Nguyệt chăm chú nhìn vẻ mặt hơi kinh ngạc và bối rối của Tiêu Đồng, đôi mi thanh tú hơi hơi động, như là cảm giác được cái gì, ánh mắt trong suốt hiện lên một tia khiếp sợ, rồi sau đó theo phản xạ định đứng lên, quay đầu nhìn Tiêu Đồng.

Giật mình, lòng Tiêu Đồng hoảng loạn sau đó lập tức cúi đầu, nhưng Minh Nguyệt vẫn không dám tin nhìn nàng chằm chằm. Cho đến khi thanh âm trầm thấp của Ngự Hạo Hiên cắt ngang suy nghĩ của nàng:

- Minh Nguyệt, làm sao vậy?

Làm sao vậy? Minh Nguyệt có chút thất thần nhìn về phía Ngự Hạo Hiên không biết đã ôm mình từ khi nào. Nhìn thấy sự ôn nhu trong mắt hắn thì lòng nàng lại hoảng hốt nhưng như lại sợ đánh mất hắn, đột nhiên ôm lấy eo hắn, vùi đầu vào lòng hắn.

Phản ứng bất thành linh của Minh Nguyệt khiến Ngự Hạo Hiên hơi ngạc nhiên, có chút nghi hoặc nhìn Minh Nguyệt ôm chặt mình. Đột nhiên cảm giác được cái gì, gương mặt sắc bén lạnh lùng nhìn khuôn mặt chán kinh đầy bất an của Tiêu Đồng.

Tiêu Đồng nhìn đến đôi mắt lạnh như băng của Ngự Hạo Hiên, hai mắt tròn to, sợ tới vội lui về phía sau hai bước, bàn tay trắng nõn hơi run run, rồi sau đó vội vàng cúi đầu, mang theo vài phần đau lòng, run run nói:

- Tiểu thư, tiểu thư đã trang điểm xong rồi, nô tỳ cáo lui trước.

Nói xong, lập tức khom người thối lui, khi đi đến cửa điện, như trốn chạy, kéo váy hối hả đi ra.

Khi bóng dáng Tiêu Đồng biến mất, Ngự Hạo Hiên nhìn bóng dáng yêu kiều trong lòng, môi mỏng hơi cười đầy thâm ý, hẩn nhẹ vỗ vỗ lưng Minh Nguyệt. Ánh mắt thâm trầm như đầm nước không đáy. Nhưng khi cảm nhận được bóng dáng trong lòng thuận theo hắn thì lại nhu hòa đi. Lúc sau, hắn tựa cằm lên trán Minh Nguyệt, ngửi mùi lãnh hương trên người nàng, tựa như say mê mà nhắm mắt lại.

.....

Trong Trùng dương cung lạnh lùng, một chiếc xe ngựa màu vàng đứng đó. Trên sàn đá cẩm thạch màu xanh, bát hương tỏa khói lượn lờ, mấy trăm tầng ni đã đứng đợi hai bên sườn.

Trong đại điện, Âu Dương Hồng Ngọc một thân trắng thuần nhìn vào gương, khuôn mặt tái nhợt không có lấy một tia huyết sắc, buồn mắt. Trong mắt hàm chứa một giọt lệ trong suốt nhưng thật lâu sau cũng không hề rơi xuống.

- Nương nương, giờ lành đã tới, nên khởi giá.

Một cung nữ lớn tuổi quỳ ở một bên, cung kính nói, rồi sau đó cầm trong tay một chiếc hộp gỗ đến trước mặt Âu Dương Hồng Ngọc, có chút không đành lòng nhẹ giọng nói:

- Quý phi nương nương, đây là tro cốt của Thanh Lan, Hoàng thượng nói, niệm Thanh lan và nương nương chủ tử tình thâm, muốn lão nô giao vật này cho nương nương.

Nhắc tới Thanh Lan, nước mắt trong mắt Âu Dương Hồng Ngọc cuối cùng cũng rơi xuống, nàng nhắm mắt lại không tiếng động mà khóc. Hai tay gầy yếu run run sờ soạng, khi đầu ngón tay chạm đến hộp gỗ kia, run run nâng lên, sau đó chậm rãi mở mắt ra, bi thống nhìn xuống.

- Nương nương

Cung nữ lớn tuổi liếc nhìn vài tầng ni chuẩn bị vào điện đỡ Âu Dương Hồng Ngọc lên xe điện, trong lòng cũng có chút khổ sở nói:

- Nương nương nén bi thương, sư thái Hộ quốc tự đã sắp tới rồi.

Xuất gia. Trong mắt Âu Dương Hồng Ngọc bị nước mắt làm ơ hồ, bàn tay trắng nõn gắt gao ôm lấy hộp tro cốt trong lòng, nhắm mắt lại như là muốn không chế nước mắt kia. Rồi từ từ đứng dậy, xoay người đi về phía mấy tầng ni đã đứng chờ trong đại điện kia.

- Quý phi nương nương, mời đi.

Sư thái dẫn đầu chấp hai tay hơi khom người với Âu Dương Hồng Ngọc. Nhưng khi ngẩng đầu thấy hộp tro cốt trong tay Âu Dương Hồng Ngọc, định nói gì, lại thấy cung nữ lớn tuổi kia bước lên trước nói:

- Sư thái, đây là Hoàng Thượng cho phép, còn xin sư thái có thể dàn xếp

Nói xong, liền kính phạt lễ với sư thái.

Sư thái đó suy nghĩ một chút rồi gật gật đầu. Sau đó, đi ra đại điện, nói với Âu Dương Hồng Ngọc theo sau:

- Quý phi nương nương, mời lên xe đi

Nói xong, bà cúi đầu làm phạt lễ với tầng ni ngoài điện, nhất thời ngoài đại điện đều vang lên tiếng tụng kinh.

Âu Dương Hồng Ngọc nhìn chiếc xe vàng cao quý kia, lòng nao nao, sau đó như nhìn thấy cái gì vội lao xuống cầu thang, đi đến trước xe ngựa, ánh mắt tĩnh mịch có chút ánh sáng. Lúc sau, nàng hơi kích động nhìn thị vệ đánh xe, hơi run nói:

- Đây là ngựa giá của Hoàng thượng.

Tên thị vệ cúi đầu, cung kính nói:

- Hồi bẩm quý phi nương, đúng thế. Sáng nay Hoàng thượng hạ chỉ, sai thuộc hạ đem ba ngàn ngựa lâm quân hộ vệ nương lên ngựa giá đến Hộ quốc tự.

Hoàng Thượng. tay Âu Dương Hồng Ngọc hơi run lên, sau đó kích động nói:

- Là ngựa giá của Hoàng thượng, là ngựa giá của Hoàng thượng nhưng lại để cho ta ngồi.

Nói xong, nàng dần cười lên, nhưng nước mắt trong mắt cũng rơi xuống. Nàng bưng miệng nhưng vẫn không ngăn được mà khóc lên. Có phải Hoàng Thượng còn nhớ bọn họ đã từng có tình cảm vợ chồng? Hắc sắc phong nàng là “Thần Đức Quý phi” lấy danh thê tử của đế vương xuất gia vào Hộ quốc tự, cũng đem tro cốt của Thanh Lan cho nàng, có phải là, có phải là chứng tỏ hắn còn có một tia tình ý với nàng.

Nguyên Thực sư thái đứng bên nhìn Âu Dương Hồng Ngọc khóc, ánh mắt hơi nhướng, khuôn mặt hết sức khó coi bước lên phía trước, thi lễ với Âu Dương Hồng Ngọc nhưng khẩu khí lạnh lùng:

- Đoạn Trần, người đã tắm qua mười tám chậu nước rửa tội, đã là đệ tử trong chùa ta, sao có thể không biết nặng nhẹ trước mặt người khác mà rơi lệ? Còn không mau mau lên xe ngựa.

Âu Dương Hồng Ngọc nức nở, nhưng nước mắt không ngừng lại được. Nàng quay người nhìn Nguyên Thực sư thái, trong mắt đầy sự bi thương, rồi sau đó, trước mặt mọi người quỳ xuống, cầu xin:

- Sư thái, Đoạn Trần còn muốn gặp lại Hoàng thượng một lần, xin sư thái tác thành.

Nói xong, nhắm mắt lại, trán đập lên sàn đá cẩm thạch, nước mắt nóng hổi rơi xuống sàn.

Chúng tầng ni ngừng tụng kinh, đều kinh ngạc nhìn Âu Dương Hồng Ngọc quỳ trên mặt đất. Mà Nguyên Thực sư thái lại khó tin, khiếp sợ nhìn, sắc mặt bà lạnh như băng quát lớn nói:

- Làm càn, người xuất gia há có thể lưu luyến hồng trần thế tục? Đoạn Trần, người còn không mau mau lên xe ngựa, đừng làm mất mặt hoàng thất Thiên triều.

Nói xong, nhìn một tầng ni bên cạnh nói:

- Đem Đoạn Trần lên xe ngựa.

Âu Dương Hồng Ngọc ngẩng đầu, lắc lắc đầu, khóc lớn, kéo lấy tầng bào màu xám của Nguyên Thực sư thái, nức nở nói:

- Sự thái, ta van cầu ngài, Đoàn Trần van cầu ngài, Đoàn Trần chỉ muốn gặp Hoàng thượng một lần, chỉ một lần thôi, không hề có ý nghĩ không an phận....

- Nói vậy bạ

Nguyên Thực không thể đợi Âu Dương Hồng Ngọc nói hết đã giận dữ mắng. Bà cúi đầu nhìn Âu Dương Hồng Ngọc mắt đầm lệ, nhủu mắt, vừa định sai người kéo nàng lên xe ngựa. Nhưng đột nhiên lại nghe ngoài cửa điện tiếng bước chân tề chỉnh chạy tới, sau đó, có một tiếng trầm thấp lạnh lùng vang lên:

- Chậm đã

Mọi người ngẩn ra, ngay cả Âu Dương Hồng Ngọc đang khóc cũng giật mình, tay nắm chặt tầng bảo của Nguyên Thực sự thái cũng buông xuống.

Lập tức, mọi người chỉ thấy một bóng dáng màu vàng xuất hiện trước cửa đại điện.

- Hoàng thượng

Âu Dương Hồng Ngọc lấy hết dũng khí mới gọi ra hai chữ này, sau đó run run bưng miệng, mắt đầy lệ mông lung nhìn đế vương đi về phía nàng, lại sợ tất cả chỉ là ảo giác mà nhắm mắt lại. Tay nắm chặt thành quyền, lão đảo đứng dậy nhưng không dám bước lên...

. . .

- Nàng là ai?

Đứng ở ngoài điện, Minh Nguyệt nhìn nữ tử áo trắng khóc lóc bi thương kia, đôi mi thanh tú khẽ động, đột nhiên hiện lên cảm giác quen thuộc nhưng sau đó lại là sự bất an vô tận. Nàng vội quay đầu nhìn Tần công công bên cạnh, bất an hỏi:

- Nàng là Thần Đức Quý phi muốn xuất gia cầu phúc cho Hoàng thượng?

Tần công công ngẩng đầu liếc nhìn cảnh trước mắt, nhìn thấy đế vương đứng trước người Âu Dương Hồng Ngọc thì cúi đầu thấp giọng nói:

- Hồi bẩm chiêu dung nương, vị kia đúng là Thần Đức Quý phi Âu Dương thị.

Âu Dương thị, lòng Minh Nguyệt đột nhiên run lên, trong đầu đột nhiên hiện lên một số hình ảnh chớp nhoáng, nàng còn chưa kịp nắm giữ lại đã biến mất. Minh Nguyệt nắm chặt khăn lụa, chần chừ học ra một cái tên:

- Âu Dương Hồng Ngọc.

Tần công công cả kinh, cả người nhất thời cứng lên, hần kinh ngạc ngẩng đầu nhìn đôi mắt Minh Nguyệt đột nhiên lạnh lùng kia, trong chớp mắt như ngừng thở, khẩn trương nhìn Minh Nguyệt trầm mặc lạnh lùng như trước kia. Nhưng chỉ trong chớp mắt, lại thấy Minh Nguyệt nghi hoặc nhìn hần nói:

- Hoàng cung có phải có một nữ tử tên là Âu Dương Hồng Ngọc?

Đột nhiên câu hỏi kia bật ra khiến Tần công công không kịp thích ứng. Hần cẩn thận nhìn đôi mắt trong suốt đầy nghi hoặc của Minh Nguyệt, nhất thời cũng không biết nên trả lời ra sao, một lúc sau, hỏi ngược lại:

- Có phải nương nương nhớ ra cái gì?

Minh Nguyệt sinh nghi nhìn Tần công công một cái, rồi sau đó quay đầu nữ tử trước mặt Ngự Hạo Hiên trong điện kia, trong lòng hỗn loạn, lắc lắc đầu:

- Ta không nhớ nổi cái gì, nhưng là

Minh Nguyệt nhìn đôi mắt Âu Dương Hồng Ngọc nhìn Ngự Hạo Hiên, tay run lên, cả người cứng đờ.

Ánh mắt này... Minh Nguyệt nắm chặt khăn lụa, trong lòng vô cùng khủng hoảng, rồi sau đó không để ý gì, đột ngột đi vào trong điện, khi Tần công công chưa kịp ngăn cản thì đã tới gần bên Ngự Hạo Hiên. Không hề có kỳ ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vươn tay nắm chặt tay áo Ngự Hạo Hiên.

Minh Nguyệt đột nhiên xuất hiện cùng với động tác này khiến cho toàn điện lặng ngắt như tờ. Ngay cả Âu Dương Hồng Ngọc đang khóc kể gì đó cũng giật mình, trở mắt nhìn bàn tay tinh tế của Minh Nguyệt túm chặt tay áo đế vương, sau đó ngơ ngác nhìn đến vẻ mặt Minh Nguyệt tựa như bị cướp đi vật yêu thương mà đầu óc trống rỗng.

Minh Nguyệt gắt gao nắm lấy xiêm y Ngự Hạo Hiên, nhưng lại không có gan nhìn mặt hắn, tựa như thiếu nữ bị ủy khuất mà cúi đầu, thậm chí tay nắm xiêm y hắn cũng nhẹ run lên nhưng dù thế vẫn cứ nắm chặt lấy, bộ dáng như nhất quyết không buông tay.

Ngự Hạo Hiên đầu tiên là ngẩn ra, rồi khi nhìn thấy bóng dáng yêu kiều của Minh Nguyệt đứng sau mình, thần sắc nàng bằng hoàng mà bất lực thì không khỏi bật cười, quay đầu cầm đôi tay run run của nàng, cực kì tự nhiên ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói:

- Minh Nguyệt sao lại chạy vào?

Minh Nguyệt nghe được thanh âm mềm nhẹ đầy sủng nịnh của Ngự Hạo Hiên, sự bối rối trong lòng thoáng bình ổn lại. Nàng hơi ngẩng đầu nhìn đôi mắt đen như đêm của Ngự Hạo Hiên, hơi sững sốt rồi như là sợ hãi, cúi đầu, sắc mặt khấn trương nói:

- Nô tì nô tì chạy vào....

Mây kiếm của Ngự Hạo Hiên hơi động, ánh mắt thoáng qua tia đau lòng, lập tức gắt gao ôm chặt nàng, ngửi mùi hương trên tóc nàng, nhỏ giọng nói.

- Minh Nguyệt đừng sợ

Nói xong, nhẹ vỗ về lưng nàng, khoe miệng nhẹ cười:

- Trẫm là của nàng, vĩnh viễn không thay đổi

Minh Nguyệt giật mình, nhưng Ngự Hạo Hiên lại ôm càng chặt như không muốn để nàng nhìn thấy đôi mắt bi thống của Âu Dương Hồng Ngọc. Sau đó, hơi suy nghĩ ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi lại nhắm mắt, nói với Nguyên Thực sư thái bên cạnh:

- Hôm nay chuyện xuất gia của Thần Đức Quý phi phải làm phiền Nguyên Thực sư thái và phương trượng Tuệ Phương

Nguyên Thực không dám chậm trễ, vội chấp tay cúi đầu nói:

- Đức phật từ bi, lão ni sẽ tận tâm hết sức vì Hoàng thượng.

Ngự Hạo Hiên mở mắt, nhẹ vuốt ve lọn tóc dài của Minh Nguyệt, gật gật đầu, rồi sau đó nhìn thân thể kiều nhỏ trong lòng, thấp giọng nói:

- Minh Nguyệt, cùng trẫm đi Huyền Vũ môn được không?

Minh Nguyệt giật mình, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Ngự Hạo Hiên nhưng vẫn nhu thuận gật đầu, lúc này, nàng lại có chút an tâm dựa vào lòng hắn đầy ấm áp.

Ngự Hạo Hiên cười khê, đột nhiên bế lấy Minh Nguyệt khiến cho tất cả tăng ni đứng đó lập tức nhắm mắt lại, trong miệng niệm nam mô. Hắn lại ôn nhu vô cùng nhìn khuôn mặt hơi giật mình của Minh Nguyệt mà không thêm để ý tới ánh mắt bi thương vạn phần của Âu Dương Hồng Ngọc phía sau, lưng thúc bước ra cửa Trùng Dương cung, ôm Minh Nguyệt lên xa giá.

....

Trong xa giá, Minh Nguyệt ngồi trong lòng đế vương, khuôn mặt hơi ửng đỏ nhìn xuống, đôi mắt ngơ ngác nhìn bàn tay hắn nắm chặt tay mình đặt trên đầu gối mình. Trên con đường rải đá cuội, xe xóc nảy càng khiến thân thể bọn họ gần sát.

Một lúc sau, Ngự Hạo Hiên vẫn nhìn chăm chăm dung nhan xinh đẹp của Minh Nguyệt họ nhẹ một tiếng rồi thì thảo vào tai nàng:

- Minh Nguyệt luôn tỏ vẻ như bị trẫm khi dễ, có phải đang ám chỉ trẫm có thể...

Thân mình cứng đờ, ánh mắt ngẩn ra, lập tức ngẩng đầu nhìn về Ngự Hạo Hiên, khẩn trương mà lo lắng nói:

- Không, nô tì không có...

Nhưng còn chưa nói xong, môi nàng lại bị Ngự Hạo Hiên hôn trụ, sau đó, nàng vì sợ hãi mà vặn vẹo eo nhỏ cũng bị hắn ôm chặt lấy.

- Ừm...

Minh Nguyệt trợn to hai mắt, nhìn dung nhan tuấn tú đang nhắm mắt gần trong gang tấc, nàng ngượng ngùng không biết nên làm thế nào cho phải, toàn thân cứng ngắc như rỗi gỗ. Ngay cả bàn tay trắng nõn đặt trước ngực Ngự Hạo Hiên cũng bị hắn nắm chặt, không dám thở mạnh, để mặc hắn hôn nàng.

- Quá rụt rè

Một lúc sau, Ngự Hạo Hiên rời khỏi môi nàng, mang theo ý cười đầy sự trêu tức nhẹ phả vào tai nàng, sau đó, khi khuôn mặt trì độn của Minh Nguyệt ửng đỏ lên lại cúi đầu cọ lên trán nàng, cười nói:

- Minh Nguyệt của trẫm ngay cả hôn trẫm cũng không biết, trẫm thật sự hơi thất vọng rồi.

Không hôn. Minh Nguyệt chớp đôi mắt trong suốt, nhất thời hiểu được ý của Ngự Hạo Hiên. Hắn lại ghét nàng không biết thế nào là hôn, Minh Nguyệt không khỏi tức giận, sắc mặt đỏ ửng đầy quần bách. Lúc sau, nàng xấu hổ vô cùng đột nhiên đẩy mạnh Ngự Hạo Hiên ra, rời khỏi vòng ôm của hắn, ngồi bên cạnh, cố tạo ra khoảng cách.

Ngự Hạo Hiên thấy lòng mình trống rỗng, nhũu mày kiếm nhưng nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng tức giận của Minh Nguyệt, bất giác hiểu ra vì sao nàng đẩy mình. Vì thế lại ôm eo nàng, khi Minh Nguyệt nhường mày định giãy thì lại càng trêu tức:

- Nếu là lần đầu tiên hôn, trẫm chỉ cần nhìn môi nàng cũng biết nên hôn như thế nào

- Người.

Minh Nguyệt thẹn quá hóa giận nhìn đôi mắt màu lam mang theo ý cười của Ngự Hạo Hiên, trong lòng đột nhiên đau đớn, cắn chặt môi dưới, muốn đẩy hắn ra nhưng không ngờ Ngự Hạo Hiên đột nhiên nghiêng người, đặt người nàng dựa vào cửa sổ gỗ đào, dùng bên đôi môi mê người của nàng, trầm thấp nói:

- Nhưng đáng tiếc Minh Nguyệt quên mất lần đầu tiên trẫm hôn nàng như thế nào.

Rồi sau đó, không cho Minh Nguyệt có cơ hội hỏi gì, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, mang theo vài phần điên cuồng mà đoạt lấy hương thơm trong miệng nàng.

Đầu óc Minh Nguyệt nhất thời trống rỗng, nàng mở to hai mắt, đón nhận sự điên cuồng này. Bàn tay trắng nõn nắm chặt thành quyền, muốn đẩy hắn ra nhưng lại bị hôn càng sâu.

Trước Huyền Vũ môn, Quý phi Như Nguyệt, Thục phi Mộ từ, Đức phi Khuynh Thành và Tiêu chiêu nghi Tiêu mẫn và hơn một trăm tần phi trong hậu cung đã sớm tới đó. Các văn võ bá quan trước cửa chính Huyền Vũ môn cũng bắt đầu không nhận được mà bàn tán xem lễ xuất gia hôm nay có biến hay không. Chỉ riêng Âu Dương Trì và Âu Dương Mộ Phong vẻ mặt lạnh lùng, nhìn tăng ni dẫn tới, sắc mặt hai người như bình tĩnh nhưng lại cực kỳ âm lạnh.

Bên kia, thần sắc phụ tử Mộ Thiết Vân, Mộ Hải Dung cũng chẳng khá hơn. Tuy rằng hôm nay là Âu Dương thị khó xử nhưng không nay bọn họ cũng phải thừa nhận Mộ Tuyết đã chết nhưng lại xuất thế một lần nữa.

Nghĩ đến “Mộ Tuyết”, Mộ Thiết Vân có chút phiền chán nhượng mắt rồi ngẩng đầu nhìn trên đài cao kia, Thục phi đang cùng Quý phi Như Nguyệt dẫn dắt chúng phi, trong lòng như có chút an ủi nhưng cũng dần nhượng mắt nhìn xe liễn màu vàng chậm rãi đi tới. Nhũu chặt mắt, vội cúi đầu, không để thần sắc của mình bị người khác nhìn thấy. Nhưng lúc này, tiếng cười yếu ớt của Âu Dương Mộ Phong lại truyền đến:

- Thần sắc Hộ quốc hầu hôm nay không tốt cho lắm, chẳng lẽ là sợ nhìn thấy ái nữ đổi dung (dung nhan thay đổi) mà đau buồn?

Mộ Thiết Vân ngẩn ra, lập tức ngẩng đầu, nhưng khuôn mặt lại nhiễm ý cười lạnh nhạt, ánh mắt sắc bén nhìn về mặt ngọc mạn của Âu Dương Mộ Phong, nhẹ giọng nói:

- Âu Dương tướng quân nói gì vậy, nếu nói hao tổn tinh thần, hôm nay chỉ sợ không phải là lão thần.

Nói xong cùng với bách quan quy thuận cúi đầu, chuẩn bị hành lễ với xe liền sắp tới gần.

- Người

Âu Dương Mộ Phong nhất thời chán nản nhưng lại phát hiện ngự giá của đế vương gần tới lại đành nuốt cơn tức vào lòng, oán hận hừ lạnh một tiếng, rồi sau đó bị ánh mắt tức giận của Âu Dương Trì mà quy thuận cúi đầu, nhưng đôi tay giấu trong triều phục đã nắm chặt thành quyền

Theo sau, mọi người đều mang tâm tư nhưng khi ngự giá dừng lại đều quỳ lạy dập đầu, cùng kêu lên:

- Tham kiến hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế

118. Q.3 - Chương 119: Người Xa Lạ Quen Thuộc (5)

Đám người Thục phi nhìn thấy kiệu liền của đế vương, ai nấy vui mừng rồi vội vàng quỳ lạy:

- Nô tì, tiện thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế

Ngự giá dừng lại trước cửa chính Huyền Vũ môn, Tần công công vội đầu vội đi lên trước, nhẹ phát phát trần, the the nói:

- Nô tài cung thỉnh Hoàng Thượng, chiêu dung nương nương hạ kiệu

Nói xong, liền bước lên trước, nhẹ xốc rèm kiệu lên, vươn tay đỡ Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt giương mắt nhìn mọi người quỳ lạy bên ngoài, thần sắc có chút khấn trương, nhưng Ngự Hạo Hiền lại cười nắm tay nàng, vẫy Tần An lui xuống, tự mình đỡ Minh Nguyệt xuống rồi dìu Minh Nguyệt bước lên đài cẩm thạch, đứng cùng chúng phi tần.

Trên đài cao, chúng phi người người quỳ lạy, chỉ có thể nhìn thấy long hài của đế vương. Lúc sau, nghe đế vương trầm thấp nói:

- Bình thân

Rồi sau đó mọi người đều đứng dậy, cùng nói:

- Thần, nô tì, tiện thiếp tạ Hoàng Thượng

Tiếng lễ bái tạ ơn vang lên khiến Minh Nguyệt hơi kinh hoàng nhìn xung quanh. Nhưng không ngờ khi mọi người đứng dậy, ánh mắt ai nấy đều tập trung trên người nàng. Nhất thời, bách quan lại chụm đầu bàn tán gì đó, ngay cả các tần phi sau Ngự Hạo Hiền cũng bắt đầu xem thường thì thầm, chỉ trỏ.

Thần sắc Minh Nguyệt quẫn bách, trong lòng có cảm giác xấu hổ vô cùng. Thấy ánh mắt và sự bàn tán của mọi người mà cúi đầu, lại không hiểu vì sao họ lại bình luận về nàng, lại nhìn nàng như thế.

Giống như cảm giác được Minh Nguyệt bắt an, Ngự Hạo Hiền cầm tay nàng thật chặt. Minh Nguyệt vụng trộm nhìn hắn nhưng lại thấy hắn chỉ nhìn bách quan, khuôn mặt không chút thay đổi.

Mím môi, Minh Nguyệt có chút bất an chớp hạ mi dài, trong lúc thất thần không cẩn thận lui về phía sau vài bước nhưng lại vô ý đụng vào một người. Hoảng loạn, chưa kịp quay đầu đã nghe thấy nữ tử kia cả người đầy mùi hoa quế mềm mại nói:

- Muội muội cẩn thận

Sau đó, vai nàng được một bàn tay trắng như ngọc đỡ lấy.

Muội muội. . . Minh Nguyệt quay đầu, lại vừa vặn nhìn trúng đôi mắt kiều mị. Phía sau, muôn hồng nghìn tía đều nhìn nàng chăm chăm. Tim đập nhanh, mím môi dịu dàng cười, còn không kịp nói tiếng cảm ơn lại nghe nữ tử khác nhẹ nhàng cười:

- Tần chiêu nghi nhưng là trái tim của Hoàng thượng, nên bất luận làm gì đều nên hết sức cẩn thận mới đúng, nếu bị người đụng thương, Hoàng thượng sẽ đau lòng lắm.

Minh Nguyệt nhúu đôi mày thanh tú, theo tiếng nói nhìn lại lại thấy một nữ tử đôi mắt đầy vẻ ghen tỵ nhưng khóe miệng lại cười như hoa. Nhưng khi nhìn đến khuôn mặt nàng, Minh Nguyệt cũng đỡ người, chỉ vì, nữ tử đó có khuôn mặt giống hệt nàng.

- Quý phi nương nương nói đùa, nô tì mặc dù không mềm nhẹ bằng Quý phi nương nương nhưng cũng sẽ không làm tổn thương muội muội mình

Thục phi nhẹ mím môi đỏ mong, đôi mày thanh tú hơi nhướng rồi nhìn Như Nguyệt đứng cạnh đế vương, như lãnh phúng (lạnh lùng trào phúng). Nhẹ xoay xoay chiếc nhẫn vàng trên tay, thần sắc có chút cao ngạo

Khuôn mặt Như Nguyệt nhất thời trắng bệch. Dù trang điểm son phấn nhưng cũng không che dấu được sự tức giận, nàng hung hăng nhìn Thục phi có ba phần tư thái của mẫu nghi thiên hạ kia, nắm chặt ngọc thủ.

Quý phi. . . Minh Nguyệt hơi động tâm rồi nín thở nhìn thần sắc của hai người, trong lòng dâng lên một sự lo lắng. Thanh âm của các nàng tuy đã rất khắc chế nhưng người khác đều có thể nghe được rõ ràng. Nàng hơi mất tự nhiên nhìn bàn tay mình được Ngự Hạo Hiên nắm chặt, không khỏi ngẩng đầu nhìn đế vương, dù sao những lời châm chọc này hẳn chắc chắn cũng nghe được. Nhưng khi Minh Nguyệt nhướng mắt lại vẫn chỉ thấy hắn nhìn bách quan chăm chú, nhưng không hề nghe thấy các tần phi lạnh lùng trào phúng nàng. Nhướng mày, trong lòng nàng dâng lên chút mất mát.

Hắn rõ ràng nghe thấy được mọi người bàn tán về nàng mà không ngăn cản, hơn nữa còn biểu hiện rằng không thêm để ý đến. Trong lòng như co rút lại, chóp hạ mi, ngực chua xót, đau đớn. Minh Nguyệt nắm chặt tay thành quyền, sau đó nhìn phía tay bọn họ nắm chặt, khẽ cắn môi, chậm rãi rút ra

Đối với động tác này của Minh Nguyệt, Ngự Hạo Hiên như không hề để ý, thậm chí còn không liếc nhìn nàng lấy một lần. Khi tay nàng rút ra, hắn phát tay áo chấp tay sau lưng. Lúc các tần ni dần tới, bước lên phía trước nhìn mọi người dưới đài kia.

Tay Minh Nguyệt lạnh băng. Nàng nhìn bóng dáng anh tuấn của đế vương, đột nhiên cảm giác trong lòng chua xót, mà lại thấy khoảng cách tuy gần gũi kia nhưng tựa như biển trời xa cách. Chúng phi đằng sau thất vọng, có kẻ còn cười ra tiếng, như đang châm chọc Minh Nguyệt mà cười. Nhất thời, ánh mắt của các tần phi lại dừng lại trên người nàng.

Minh Nguyệt nghe các nàng cười nói từng câu từng chữ, cảm nhận được những mũi nhọn chĩa đến người nàng, sự cười nhạo khiến nàng hoảng sợ. Ánh mắt như châm chọc lại giống như ghen tỵ. Hai tay nàng dần nắm chặt lại, nhìn đến thân ảnh đế vương lại có chút hận ý.

Hắn, hắn lại dung túng mọi người chế nhạo nàng như thế, hắn rõ ràng nghe thấy mọi người trào phúng nàng nhưng lại thờ ơ, thậm chí vứt nàng vào những mũi dao nhọn của các nàng.

- Sắc mặt Tần chiêu nghi có vẻ không tốt nha!

Bên tai lại truyền đến một tiếng cười duyên, Minh Nguyệt ý thức lại, muốn rời đi nhưng nữ tử mặc trường bào màu vàng nhạt, khoác áo cừu màu hồng lại đứng bên cạnh nàng, khuôn mặt xinh đẹp chứa đầy tia cười lạnh, nhìn thần sắc cứng ngắc của Minh Nguyệt, lại nói:

- Ai nha, thực sự không khác Quý phi tỷ tỷ là bao, mấy lần trước gặp mặt muội muội cũng chưa nhìn rõ ràng, hôm nay vừa thấy, thật đúng là...

- Đó là bởi vì trong cung này ai cũng biết, trước kia Hoàng Thượng sủng ái nhất chính là quý phi nương nương, Quý phi nương nương, ngài nói xem?

Thục phi cũng tham gia một tiếng, mắt đẹp nhìn phía Như Nguyệt, rồi sau đó che miệng cười, lại nhìn Minh Nguyệt một cái, không muốn buông tha cho Khuynh Thành lại thấp giọng nói:

- Đức phi vẫn nên dừng lại đi, đừng làm muội muội của bản cung sợ hãi.

Khuyennh Thành trừng mắt nhìn Thục Phi rồi cười cười, đi lên hai bước, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Đúng là nên dừng lại. Nếu nô tì nhớ không lầm, Tần chiêu dung cũng không phải nên đứng bên người Thục phi, mà là..

Khuyennh Thành cười lạnh, liếc nhìn Chiêu Nghi Tiêu Mẫn cúi đầu bên cạnh, nói:

- Tiêu chiêu nghi, Tần chiêu dung trước đó vài ngày mất trí nhớ, chỉ sợ ngay cả quy củ hậu cung cũng quên, người thân là đứng đầu nhị phẩm, còn không đi dạy nàng.

Tiêu chiêu nghi kinh ngạc ngẩng đầu, có chút mờ mịt nhìn về mặt lạnh lùng của Đức phi, sau đó lại nhìn sang Thục phi đang nhìn ngẩn chiếc ngấn trên tay và Quý phi sắc mặt không tốt, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể ngậm ngốc đứng đó.

Môi Minh Nguyệt mím càng chặt, các cung phi nói chuyện dù rất nhỏ nhưng để vương dù sao đứng đó, các nàng không dám quá mức lỗ mãng, nhưng là, nàng biết được hẳn chắc chắn nghe thấy, nhưng lại không hề quay lại ngăn cản một câu.

Nhắm mắt, Minh Nguyệt không nhìn đến Ngự Hạo Hiên nữa, tim như bị vò nát.

Một lúc sau, nàng mở mắt ra, rồi sau đó đột nhiên xoay người, khi mọi người kinh ngạc thì nàng đã đi tới bên cạnh Tiêu chiêu nghi thần sắc quẩn bách kia.

Quý phi, Thục phi cùng Đức phi ba người nhất thời như là bị cái gì đâm đến, ai nấy ngây ngốc nhìn về mặt Minh Nguyệt lạnh lùng đứng cạnh Tiêu Mẫn, ba người há hốc mồm như muốn nói cái gì nhưng lại không còn từ gì để nói, sau đó lại thấy Tần công công xướng lên:

- Thần đức quý phi giá lâm ——

Chúng phi lập tức ngừng mặt, mọi người không nhìn Minh Nguyệt nữa mà đều nhìn về phía xe ngựa của Hoàng thượng kia. Nhất thời, toàn bộ quan viên và thị vệ ở Huyền vũ môn đều ồ lên, mọi người ai nấy sợ hãi bàn tán. Ngay cả Âu Dương Trì và Mộ Thiết Vân cũng sợ hãi nhìn xa giá kia, dưới sự hộ tống của các tăng ni và Ngự Lâm quân, chiếc xe ngựa như chúng tinh ứng nguyệt (các sao theo trăng) từ từ tiến đến.

- Đó là. . . Ngự giá của Hoàng thượng.

Thục phi thốt lên, sắc mặt ngạc nhiên. Từ xưa đến nay, tần phi có thể ngồi cùng xa giá với đế vương nhưng chưa từng có ai có thể một mình ngồi trên Ngự giá của đế vương, cho dù là hoàng hậu cũng không được.

- Hoàng Thượng lại để ột tần phi cạo đầu đi tu ngồi trên ngự giá của mình

Một nữ tử khác nói như là phụ họa cho Thục phi. Sau đó, trên đài cao, các phi tần cũng nghị luận, xôn xao lên, người một câu ta một câu. Nhưng Minh Nguyệt lại cúi đầu, không hề nhìn cảnh trước mắt.

Ngự Hạo Hiên đứng trước mọi người, uy thế vô cùng, nhìn xa giá dằng tới cửa cung, mâu quang thâm trầm như đầm nước sâu, hoàng bào phấp phật trong gió, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một tia âm lãnh.

Một lúc sau, hần hơi nhếch mày kiêu, tựa như nhớ tới cái gì quay đầu nhìn đám nữ tử đông đảo phía sau. Sau đó, mâu quang trong trẻo mà lạnh lùng dừng lại trên thân ảnh đơn bạc tổ khiết mà cô tịch của Minh Nguyệt, mày kiêu nhướng lên, trong mắt thoáng qua tia tức giận nhưng lại lập tức biến mất.

Sau đó, bạc môi ẩn chứa nụ cười, hần dừng mắt nhìn Như Nguyệt đứng bên mình, trầm giọng nói:

- Sau lễ này, Quý phi theo trẫm đến Tẩm tâm cung đi.

Vừa dứt lời, phía sau chúng phi lại im bật, ánh mắt nhìn ngự giá gần tới cửa cung lại bị kéo lại nhìn đến Như Nguyệt vẻ mặt vui mừng. Mà Minh Nguyệt nghe những lời này thì khiếp sợ ngẩng đầu lại chỉ có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt Ngự Hạo Hiên.

- Như Nguyệt không muốn sao?

Ngự Hạo Hiên nhìn thần sắc kích động của Như Nguyệt, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhưng khóe miệng lại nhẹ cười. Khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vài phần lạnh bạc, nhưng lại càng lộ rõ vẻ anh tuấn tuyệt luân.

- Nguyên ý, nô tì nguyên ý

Như Nguyệt vội vui vẻ nói, nhưng khi nói ra, khuôn mặt đỏ bừng lên, không khỏi vô thố mà cúi đầu, mềm mại đáng yêu, so ra cũng không kém Minh Nguyệt chút nào.

Ngự Hạo Hiên gật đầu, không nhìn Như Nguyệt mà lại trầm mặc nhìn bách quan triều bái Âu Dương Hồng Ngọc. Sau đó, nhướng mắt nhìn cỗ xe kia, nhưng chỉ trong giây lát, lạnh lùng nhìn sắc mặt lạnh lùng, hai tay nắm thành quyền của Âu Dương Trì

Đại điển cung tiến chấm dứt, bách quan lễ bái để phi xong đều rời khỏi Huyền Vũ môn. Nhưng các tần phi bước theo để vương xuống đài lại ái muội hết nhìn Như Nguyệt lại nhìn Minh Nguyệt, như đang chờ cảnh nhị hổ tương tranh (hai hổ giao đấu)

Minh Nguyệt chậm bước, dần dần thụt lùi về phía sau, mắt chăm chú nhìn dưới chân không để ý tới người khác.

- Tiểu thư

Đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng gọi khẽ, Minh Nguyệt hơi giật mình, khi quay đầu lại thấy Tiêu Đồng đang sóng vai đi cạnh mình, chợt thấy Tiêu Đồng hơi cười khổ nói:

- Ngày ấy nô tỳ quên nói cho tiểu thư, ở nửa năm trước nô tỳ đã được Hoàng thượng khâm điểm là ngự nữ.

Minh Nguyệt giật mình, nàng kinh ngạc nhìn Tiêu Đồng mặc cừu bào tím nhạt và búi tóc có chút khác lạ, rùng mình rồi sau đó cảnh giác nói:

- Người. . . Người nếu là đã là tiểu chủ, vì sao còn ở trước mặt ta tự xưng nô tỳ?

Sao lại... Tiêu Đồng nửa năm trước cùng Hoàng thượng..

Tiêu Đồng thần sắc cảnh giác của Minh Nguyệt, trong lòng không khỏi nổi lên sự chua xót, nàng vươn tay cầm tay Minh Nguyệt vì khấn trượng mà nắm chặt, có chút mất mát nói:

- Nô tỳ cam nguyện tự xưng nô tỳ ở trước mặt tiểu thư

Nói xong, nàng thở dài nhìn đế vương cùng Như Nguyệt quý phi đột nhiên vô cùng thân thiết, không khỏi khẽ bật cười nói:

- Tiểu thư, Hoàng thượng là quân vương thâm trầm, hẳn quen tranh đấu mà được thiên hạ. Nên nếu tiểu thư muốn độc chiếm Hoàng thượng, cách duy nhất là theo ý Hoàng thượng mà đi tranh với nữ nhân này.

Minh Nguyệt không hiểu, nàng kinh ngạc nhìn vẻ mặt chân thật của Tiêu Đồng, sau đó nhún mày, nghi hoặc lắc đầu:

- Ta không hiểu người có ý gì, cái gì là “theo ý hoàng thượng mà đi tranh”? Ở hậu cung, quân vương ghét nhất là tranh đấu, sao có thể..

Minh Nguyệt còn chưa nói xong, Tiêu Đồng đã cầm lấy tay kia của Minh Nguyệt, cắt nàng lời nàng. Đôi mắt hạnh đầy ẩn ý nhìn đôi mắt đầy bất an của Minh Nguyệt, nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, người mất đi trí nhớ và sự cơ trí trước đây nhưng bất kể người trở thành thế nào, trong cảm nhận của Hoàng thượng thì người vẫn là thê tử duy nhất của hoàng thượng. Cho nên, người phải đi tranh đấu, hơn nữa, phải để cho các nữ nhân ở đây hết hy vọng với Hoàng thượng.

Nói xong, nàng nhìn Như Nguyệt đang ra vẻ ta đây trước long liễn, lạnh lùng nói:

- Tiểu thư, bây giờ người phải đánh bại Như Nguyệt quý phi, đừng để nàng và Hoàng thượng ở gần nhau.

Minh Nguyệt mở to hai tròng mắt, rồi sau đó nhìn theo ánh mắt Tiêu Đồng, nhưng khi nhìn đến Như Nguyệt và đế vương vô cùng thân thiết nói cười kia, tim như bị cái gì xiết chặt mà đau đớn. Sau đó, khuôn mặt tái nhợt nhìn thần sắc cổ vũ của Tiêu Đồng, lắc lắc đầu, nhin lại sự cay cay sống mũi:

- Ta không hiểu người đang nói cái gì, ta. . . Ta phải đi

Nói xong, liền gỡ tay Tiêu Đồng đi xuống

Tiêu Đồng nhìn thân ảnh lo lắng muốn trốn của Minh Nguyệt, vội kéo váy đuổi theo, sau đó khi Minh Nguyệt muốn theo các tần phi kia trở về hậu cung thì túm chặt cổ tay nàng, thở dốc nói:

- Tiểu thư cứ thế mà buông tay sao?

Mọi người đều muốn có được tình yêu của Hoàng thượng, vì sao tiểu thư rõ ràng chiếm được, lại dễ dàng buông tay như vậy.

Minh Nguyệt dừng bước, nhưng không quay đầu nhìn Tiêu Đồng. Trong mắt nàng đã bị nước mắt làm mờ hồ. Nàng bưng miệng, né tránh ánh nhìn quái dị của tần phi, nhỏ giọng nói:

- Người muốn để ta tự mình rước nhục trước mặt hân sao?

Ở trên đài cao, hân để mặc tần phi và quan viên bàn luận về nàng, mặc nàng thành đối tượng để mọi người châm chọc, đùa cợt, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

- Nhưng nếu tiểu thư không đi, Hoàng thượng sẽ đau lòng

Tiêu Đồng lo lắng đến trước mặt Minh Nguyệt, không cần nghĩ ngợi nói, rồi sau đó buông tay Minh Nguyệt, vừa an ủi lại vừa cổ vũ nói:

- Tiểu thư, nếu người thật sự yêu Hoàng Thượng, như vậy chỉ có thể đuổi hết nữ nhân bên người hân, để hân trở thành duy nhất của người.

- Người

Minh Nguyệt nhìn thân ảnh Tiêu Đồng, bất giác lui về phía sau vài bước rồi chớp hạ mi dài. Không muốn để ý tới Tiêu Đồng nhưng lúc này các tần phi lại chăm chú nhìn nàng.

- Tần chiêu dung, quý phi nương nương sắp cùng Hoàng thượng lên xe, người xem..

Không biết Tần công công từ đâu chạy tới, vẻ mặt khó xử nhìn Minh Nguyệt rồi lại nói:

- Nương nương, người. . . người nói ...

Mọi người đều nhìn Minh Nguyệt, sắc mặt mang theo sự châm chọc như cố ý châm ngòi. Giây lát, Đức phi Khuyên Thành cười lạnh nói:

- Tần công công, thế thì khó gì? Theo bản cung thấy, Tần chiêu dung không phải là người thích tranh giành, chắc chắn sẽ không tranh một tia triều mến của Hoàng thượng với Quý phi nương nương.

Nói xong, mặt đẹp lạnh lùng nhìn Minh Nguyệt, lời nói thập phần đả kích.

- Lúc Đức phi nói lời này sao không nói lớn một chút cho Hoàng thượng nghe

Nhìn Đức phi kiêu ngạo như vậy, Tiêu Đồng không khỏi châm chọc nói. Sau đó, nhìn Thục phi vừa định tham gia lại cười lạnh nói:

- Xem ra, hậu cung này, thực sự chỉ có Thần đức quý phi hiểu rõ quân tâm.

Thục phi cùng Đức phi đầu tiên là ngăn ra, giống như không hiểu nhưng lập tức sắc mặt hai người trở nên cực khó coi. Bởi lẽ, ý Tiêu Đồng là: – vì Âu Dương Hồng Ngọc hiểu lòng vua nên mới không cưỡng cầu để vương sủng hạnh, cho nên mới xuất gia.

Thục phi nhất thời không biết nói gì, tức giận đến thất sắc nhưng lại không phản bác được gì. Đức phi lại bắt đầu ác khẩu định nói nhưng lại bị Tiêu Đồng chặn lại. Không lâu sau, hai người bắt đầu khắc khẩu ở Huyền Vũ Môn.

Tần công công nhìn hai người càng đấu càng kịch liệt, không khỏi xoa xoa mồ hôi trên trán, vội đi tới cạnh Minh Nguyệt, cung kính nói:

- Chiêu dung nương nương, vừa rồi lão nô hỏi chuyện....

- Khởi giá

Một thanh âm lãnh liệt xé toạc không gian, hai người kia ngừng khắc khẩu, các phi tần xung quanh xem chiến cũng kinh ngạc nhìn đế vương và Quý phi cách đó không xa. Chỉ thấy Tần công công khó xử nhìn Minh Nguyệt cũng đang sửng sốt. Sau đó, hần bắt đầu chạy tới bên cạnh đế vương, cúi đầu nói:

- Nô tài tuân chỉ, nhưng chiêu dung nương nương nàg...

Sắc mặt Ngự Hạo Hiên âm trầm không còn chút nào vui vẻ như khi nãy trò chuyện cùng Như Nguyệt, mâu quang lạnh lùng nhìn Minh Nguyệt cúi đầu, vẻ mặt không thay đổi cách đó không xa, nắm chặt tay rồi lạnh lùng nói:

- Tần chiêu dung nói như thế nào?

Minh Nguyệt giật mình, nàg ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đế vương lạnh như băng. Không nói gì dù Tiêu Đồng bên cạnh không ngừng thúc giục.

Ngự Hạo Hiên nhìn thần sắc Minh Nguyệt, mâu quang lạnh lùng xẹt qua một cảm xúc không rõ, hần nhắm mắt lại, bỗng đứng phất tay áo, xoay người lên long liễn, lạnh lùng nói:

- Nếu quý phi muốn ngồi cùng trẫm thì lên đi.

Thần sắc Như Nguyệt không tốt nhưng nghe thấy lời đế vương thì sự u ám nháy mắt tan biến, vội vàng phúc thân tạ ơn, rồi sau đó cười yếu ớt đi ra phía trước, vừa định để Tần công công nâng lên kiệu thì phía sau lại có tiếng bước chân nhẹ nhàng và vài tiếng bàn tán.

Như Nguyệt ngây rabất giác quay đầu, đã thấy Minh Nguyệt từ từ đi tới trước mặt nàg. Minh Nguyệt mặc váy dài tổ khiết, trong gió lạnh thổi tựa như tiên tử xuất trần.

- Này...

Tần công công nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, hần quay đầu vội trộm nhìn đế vương trên long liễn, phát hiện thần sắc đế vương lại càng âm hàn, vội thu hồi ánh mắt, càng không biết nên như thế nào mới tốt.

Minh Nguyệt dừng bước đứng trước kiệu, nàg có thể cảm nhận được ánh mắt mọi người đều nhìn mình, đang chờ xem đế chế cười nàg. Nhưng khi đế vương định rời nàg đi, trong lòng mạnh mẽ vùng lên ý niệm muốn đao sắc chặt dây rối, không muốn cùng hần dây dưa nữa, vì thế, nàg quyết định không chừa lại đường lui ỉnh, đi về phía trước.

Hơi hơi nướg mảy, Minh Nguyệt không nhìn đế vương cao tại thượng mà nhìn vẻ mặt cảnh giác và kinh ngạc của Như Nguyệt. Khi mọi người như nín thở, nàg chậm rãi nói:

- Quý phi nương nương, không biết nô tì có thể lãnh giáo Quý phi nương nương một vấn đề.

Nói xong, nàg nhìn ra phía khác, cảm xúc trong lòng không biết từ đâu dâng lên, mím môi nói:

- Nương nương yêu Hoàng Thượng sao?

Nhất thời, chung quanh truyền đến không khí lạnh, người người nín thở nhìn chăm chú, sau đó nhìn thần sắc đột nhiên ngạo nghễ của Minh Nguyệt, không rõ là mong muốn Như Nguyệt Quý phi trả lời ra sao.

Như Nguyệt cũng ngây ngẩn cả người, nhưng khi mọi người kinh ngạc, nàg tự trấn định, kiên định nói:

- Bản cung yêu Hoàng Thượng

Quanh mình lại là một trận xôn xao, dù sao lời nói lớn mật như vậy có thể đem nói trước mặt bao người thì quả là có dũng khí lớn. Vì thế, ai nấy đều khiếp sợ, không khỏi muốn chế cười Minh Nguyệt nhưng không ngờ Minh Nguyệt lại khiến bọn họ càng kinh ngạc

Minh Nguyệt nghe Như Nguyệt nói xong, không như mọi người nghĩ rằng nàg sẽ thất thố và xấu hổ. Minh Nguyệt mím môi cười yếu ớt, rồi sau đó nhìn sang bên cạnh, trong mắt càng đau thương:

- Quý phi yêu Hoàng Thượng, nhưng nô tì cũng yêu Hoàng Thượng..

Chưa nói xong, xung quanh lại truyền đến những tiếng xì xầm, ngay cả Thục phi và Đức phi, Tiêu chiêu nghi cũng giật mình, mà Như Nguyệt đứng trước kiệu cũng khó hiểu, không rõ Minh Nguyệt muốn làm gì.

Minh Nguyệt cảm giác được một ánh mắt gắt gao nhìn mình, tựa như một vòng sắt vô hình gắt gao khóa chặt nàng khiến nàng không thở được. Nhưng Minh Nguyệt vẫn bình tĩnh nhìn về đế vương, rồi nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng mà nóng cháy kia.

- Vậy còn Hoàng thượng

Đột nhiên, Minh Nguyệt nói. Hơi thở trầm ổn nhìn đến đôi mắt Ngự Hạo Hiên thì lại trở nên hỗn loạn, nhưng vẫn quật cường nhìn đế vương, mím môi nói:

- Nếu quý phi cùng nô tì đều yêu Hoàng Thượng, vậy còn Hoàng thượng, Hoàng thượng yêu ai?

Lúc này đây, ngay cả Tần công công cũng ngây dại, hần không dám tin nhìn Minh Nguyệt khí chất trong trẻo lạnh lùng y hệt Đức phi Mộ Tuyết khi xưa, hần cảm giác như mắt mình mờ đi. Mà những người xung quanh nhìn Minh Nguyệt như nhìn quái vật, tiếng bàn tán dần lắng xuống.

Ngự Hạo Hiên ngồi trên kiệu, sự nóng bỏng trong mắt hần khi nghe những lời này thì khôi phục lại, tuấn dung không có một tia cảm xúc nhưng lại có chút nghiền ngẫm nhìn Minh Nguyệt, sau đó, lúc mọi người kinh ngạc thì lại nhẹ cười lên, đứng dậy bước xuống kiệu.

Lòng Minh Nguyệt nhất thời có chút sợ hãi, nàng lui về phía sau vài bước, nhưng không hề hối hận khi nói ra những lời đó. Nàng nhìn đế vương bước từng bước tới phía mình, lại không thể lui về phía sau nữa, đứng đó nhìn hần trầm ổn đi tới, tựa như sống hay chết chỉ đặt trong khoảnh khắc này. Bất luận kết quả thế nào, nàng đều không muốn “dấu lìa ngó ý còn vương tơ lòng”

Hai mắt Ngự Hạo Hiên lạnh lùng nhìn Minh Nguyệt, đi tới phía nàng, gắt gao nhìn thẳng đôi mắt trong suốt của nàng. Lúc sau, dừng lại trước mặt nàng, ý cười càng lúc càng hiện rõ.

- Minh Nguyệt của trẫm học được cách phát kích.

Nói xong, trước mặt mọi người, nắm cằm Minh Nguyệt, khi trong mắt nàng hiện lên một tia bối rối thì ý cười lại càng sâu nhưng trong mắt lại không có chút độ ấm, hần lại tiến lên vài bước, bức bách Minh Nguyệt không thể không thối lui, cúi đầu nói vào tai nàng, vô cùng thân thiết:

- Minh Nguyệt muốn trẫm trả lời thế nào?

Minh Nguyệt cảm giác người lạnh run, định lui về phía sau vài bước muốn kéo dài khoảng cách với Ngự Hạo Hiên nhưng khi nàng vừa dậm chân thì mạnh mẽ ôm chặt eo nàng, không cho nàng lảng tránh, khí thế bức người chăm chú nhìn dung nhan xinh đẹp và đôi mắt trong suốt của nàng, nói:

- Sao không trả lời? Minh Nguyệt muốn trẫm nói như thế nào?

Thở dốc, Minh Nguyệt bối rối nhìn đôi mắt lạnh khiến người phát run của Ngự Hạo Hiên, hai tay vội đặt lên ngực hần nhưng hần đã bắt lấy, rồi mạnh mẽ đặt tay nàng lên vết thương trên ngực trái của hần, dùng lực rất mạnh khiến Minh Nguyệt không nhịn được kêu đau. Sau đó, nàng bắt đầu giãy dụa, nhưng Ngự Hạo Hiên càng mạnh mẽ đem tay nàng đánh vào ngực hần.

Tay Minh Nguyệt chạm đến vết thương chưa khép miệng kia thì tim nàng run lên, cả người cứng đờ, dùng sức tránh xa vết thương của hần, sau đó, hần ẩn giận nói:

- Minh Nguyệt, trẫm vẫn luôn đặt nàng ở đây, ở đây

Nói xong lại cầm tay nàng hung hăng đánh lên vết thương của hần.

Minh Nguyệt giật mình, tay nàng bắt đầu run run, trong mắt cũng dần nổi lên sự chua xót, hơi mơ hồ nhìn đôi mắt lạnh lùng của Ngự Hạo Hiên, quên hết mọi thứ xung quanh, lắc đầu nói:

- Người gạt ta có lẽ, người đem tất cả các nữ nhân kia để ở đó.

Vừa dứt lời, môi nàng đột nhiên bị che lại, tiếp theo, một trận trời rung đất chuyển, thân mình nàng bị Ngự Hạo Hiên ôm lấy, sau đó, trước ánh mắt khiếp sợ mà đau đớn của các phi tần, hần lạnh lùng bước lên long liễn, kéo rèm xuống.

119. Q.3 - Chương 120: Hơi Tỉnh Lại, Như Đã Quen

Hiên phi xuất gia, Hiên đế lấy ngự giá đưa tiễn, ngự giá đi trong đế đô, dân chúng đều dập đầu quỳ lạy. Bách quan tán tụng để vương có đức. Tương truyền Hiên đế nhớ tới tình nghĩa vợ chồng, mà ngự ca hành động hy sinh vì nghĩa của Thần Đức Quý phi, nhất thời từ trên xuống dưới, thành thị cho tới nông thôn, khắp mười sáu nước không ai không biết tới bốn chữ Âu Dương Hồng Ngọc. Cũng có lời đồn, Hiên đế rất yêu thương Thần Đức Quý phi chứ không phải là Như Nguyệt Quý phi như lời đồn mấy năm trước.

Trong Ngự thư phòng, đế vương lười nhác ngồi trước ngự án, ngón tay thon dài chống trước trán, khuôn mặt tuấn mỹ cười như có như không, khi Tần công công đem tất cả những tin đồn này bẩm báo thì trầm tư vuốt vuốt chiếc nhẫn ngọc, trầm thấp nói:

- Tướng phụ đại nhân của trẫm có động tĩnh gì không?

Tần công công cúi đầu, nghĩ nghĩ rồi phát phát trăn, nói:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, theo tin tức từ ám vệ và phía biên quan báo về, quả thực Thừa tướng đại nhân đang chuẩn bị quân đội, đặt rất nhiều quân chiêu mộ ở vùng Quan Đông.

Nói xong, Tần An hơi nhướng mắt rồi nói tiếp:

- Đúng rồi, Hoàng thượng, hôm nay biên quan cấp báo về, nói là Lãnh quốc chủ và Tiêu quốc chủ hôm qua đã nhập biên cảnh nước ta, tính ra không quá ba ngày sau sẽ tới đế đô.

Ngự Hạo Hiên nhướng mày kiếm, sự lạnh lùng trong mắt càng sâu nhưng môi mỏng lại nhẹ cười đến tuấn mỹ vô cùng, hai ngón tay kẹp lấy dải lụa vàng trước ngực, cười nhẹ nói:

- Sai người trong hậu cung chuẩn bị yến hội tẩy trần cho hai vị quốc chủ.

Tần công công ngậy người một chút, vụng trộm liếc nhìn khuôn mặt lạnh trăn của đế vương, muốn nói cái gì, nhưng lại chỉ cúi đầu, lĩnh chỉ:

- Nô tài tuân mệnh, nô tài cáo lui

Nói xong, cầm phát trần vội vàng lui về phía sau, khi đến cửa lớn Thượng thư điện thì xoay người đi ra.

Sau hoa viên Tẩm tâm cung, Tiêu Đồng đỡ Minh Nguyệt đi về phía Tử Vân đình thê lương chỉ còn lại vài nhánh hàn mai, sau đó, hai người vào trong đình ngồi nghỉ.

- Tiểu thư, ăn chút điểm tâm đi

Tiêu Đồng mỉm cười bưng trà bánh thị nữ đưa tới, đặt trước mặt Minh Nguyệt, nhẹ giọng nói:

- Nô tỳ nghe nói, điểm tâm này đều là đặc sản các nước tiến cống hàng năm, mang đến cho ngự trù làm, tiểu thư ném xem có hợp khẩu vị không, nếu thích thì sai bọn họ lưu lại

Minh Nguyệt nhìn số điểm tâm trước bàn, hơi suy nghĩ cười cười, nhẹ cầm một khối điểm tâm như bánh đào, nhẹ cắn một miếng, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Hương vị rất đặc biệt

- Dương nhiên rồi, đây là những thứ Hoàng thượng đã ăn rồi đặc biệt sai đầu bếp làm rồi đưa đến cho tiểu thư

Tiêu Đồng cười bưng một đĩa điểm tâm trông thập phần tinh xảo khác đến, ôn nhu nói:

- Tiểu thư, ném thử cái này, đây là ba năm trước đây Lãnh Tiêu quốc chủ tiến cống đầu bếp làm. Lúc đó Hoàng thượng rất khen ngợi, nhưng sau vì hậu cung có biến mà đầu bếp đó mai một trong cung ba năm. Cho đến mấy ngày gần đây Hoàng thượng mới nhớ tới hần. Vì thế sai hần làm chút điểm tâm cho tiểu thư.

Ba năm trước đây? Thần sắc Minh Nguyệt hơi run, nhẹ nhướng mày, buông miếng bánh trong tay, nhìn đĩa điểm tâm vô cùng tinh xảo kia, mím môi nói nhỏ:

- Ba năm trước đây xảy ra chuyện gì?

- Ba năm trước đây?

Không kịp suy nghĩ, Tiêu Đồng cũng lặp lại nhưng nhìn đến khuôn mặt Minh Nguyệt đầy vẻ nghi hoặc nàng mới ý thức được mình nói lỡ, ý cười trên mặt nhất thời ngưng đọng lại. Cúi đầu, rồi cười chuyển đề tài:

- Tiểu thư, nếm thử điểm tâm này đi, đều ăn ngon lắm, còn có đông mai (một loại mơ) của Tử Ngọc quốc tiến cống, rất ngọt.

Giọng Tiêu Đồng có chút gấp gáp nhưng ý cười đầy mặt, nhưng đôi mắt nhìn xuống mãi không dám nhìn lên.

Minh Nguyệt nhìn thần sắc Tiêu Đồng, trong lòng đột nhiên căng thẳng, như là nghĩ tới cái gì, suy nghĩ một chút, nàng cười yếu ớt, bưng chén trà lên nhấp một ngụm rồi mới từ từ nói:

- Ta tiến cung khi nào?

Thần sắc Tiêu Đồng lại càng sững sốt, ngay cả tay bưng trái cây cũng cứng đờ giữa không trung. Giây lát, nàng nhìn Minh Nguyệt như hề không để ý đến, trong lòng buông lỏng hơn rất nhiều, hơi mất tự nhiên cười nói:

- Tiểu thư tiến cung vào mùa xuân ba năm trước, sau Thục phi hơn một năm

Minh Nguyệt dựa vào cột đá, liếc nhìn hoa viên đã khô héo, nhẹ day day trán, thần sắc có chút mệt mỏi khẽ thở dài một tiếng, khẽ cười nói:

- Thật không? Vậy Hoàng thượng và ta đã từng xảy ra chuyện gì?

Tiêu Đồng cảm giác tim mình bị treo cao lên, hơi cảnh giác nhìn Minh Nguyệt nhưng chỉ thấy Minh Nguyệt bưng chén, không chút để ý cầm một miếng bánh mơ đỏ lên, khẽ cắn rồi cười yếu ớt nói:

- Còn ngọt hơn dương mai.

Tiêu Đồng nhú mày rũ mắt, hạ mi, trong lòng có chút hoảng loạn. Không biết vì sao, gần đây nàng luôn cảm giác Minh Nguyệt như lại quay trở về bộ dáng trước kia. Thần sắc tuy hơi lười nhác nhưng vẫn có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác. Nàng cúi đầu nhìn chén trà trước mặt, suy nghĩ một chút mới nói:

- Không xảy ra chuyện gì, chẳng qua trước kia tính tiểu thư rất quật cường, không thuận theo Hoàng Thượng, cho nên khiến Hoàng Thượng tức giận

- Đó cũng có thể gọi là biến cố?

Đột nhiên, Minh Nguyệt trong trẻo mà lạnh lùng nói, nàng nhìn Tiêu Đồng rồi ánh mắt dần trầm xuống, cười nói:

- Hay Hoàng thượng từng đã làm gì với ta?

- Không có

Đột nhiên Tiêu Đồng, kích động nói, rồi sau đó khi Minh Nguyệt hơi ngạc nhiên nhướng mày thì nàng bối rối, vội cúi đầu lấp bắp nói:

- Nô tỳ nô tỳ ý là, tiểu thư nghĩ nhiều rồi, Hoàng Thượng sủng ái tiểu thư như vậy, cho dù tiểu thư gây sự khiến Hoàng thượng không vui nhưng Hoàng thượng sao có thể làm gì với tiểu thư, cho nên...

- Thôi.

Tiêu Đồng còn chưa dứt lời Minh Nguyệt đã nhẹ nhàng cắt ngang, sau đó đứng dậy, đi ra trước đình, ngẩng đầu nhìn ao sen cách đó không xa, ánh mắt trong suốt lại trầm ngưng, nàng nắm khăn lụa, hít sâu một hơi, thấp giọng nói:

- Tiêu Đồng đã là là tiểu chủ, về sau không cần luôn tự xưng nô tỳ, cũng không cần hầu hạ ta như nô tỳ, có một số việc, để cho người khác làm là được rồi.

Tay Tiêu Đồng run lên, lập tức đứng dậy nhìn xiêm y Minh Nguyệt tung bay trong gió lạnh, bàn tay trắng nõn lập tức nắm chặt khăn lụa, lắc đầu nói:

- Không cần, trước kia nô tỳ đã nói vĩnh viễn đều hầu hạ tiểu thư, cho dù là chân trời góc bể, quy ẩn núi rừng nô tỳ cũng không rời khỏi tiểu thư.

Chân trời góc bể, quy ẩn núi rừng

Ánh mắt Minh Nguyệt ngẩn ra rồi trong lòng như bị cái gì đó hung hăng đánh mạnh. Trong đầu đột nhiên hiện lên vô số cảnh tượng khiến trán nàng đau đớn.

Nín thở, Minh Nguyệt vội bưng trán, trợn to mắt muốn nhìn rõ những hình ảnh này nhưng lại vẫn mơ hồ như trước. Nhưng nàng dường như nghe được giọng nói mềm mại mà bi thương:

- Tiểu thư, chúng ta rời cung thôi, không quan tâm đến thị phi chốn hoàng cung nữa, đi du sơn ngoạn thủy, ẩn cư núi rừng

Bỗng dưng, hình ảnh trong đầu dừng lại, Minh Nguyệt kinh ngạc ngưng thở nhưng lại thấy một nữ tử mặt che khăn sa, nằm trên chiếc giường cực lớn, nhẹ vỗ về bụng mình, mà Tiêu Đồng mặc y phục màu xanh biếc quỳ bên cạnh, hai mắt đỏ ửng.

- A!

Trong Tử Vân đình tĩnh lặng, Minh Nguyệt đột nhiên ôm đầu, thất thanh kêu lên khiến Tiêu Đồng sợ tới mức luống cuống tay chân xông lên phía trước đỡ lấy nàng, cả kinh nói:

- Tiểu thư, người làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái.

Minh Nguyệt day day trán, ngực đau khiến nàng thở dốc nhưng những hình ảnh trong đầu lại dần trở nên trắng xóa, cuối cùng, biến mất không chút dấu vết.

- Đau quá!

Minh Nguyệt mở to hai mắt, đôi mày thanh tú gắt gao nhú chặt, sau đó đau không thể nói hết, khiến Tiêu Đồng cũng run rẩy theo. Tiêu Đồng vội quay đầu, nhìn về phía Trường sinh điện hô lớn:

- Người đâu, Tử Lộ cô cô, mau truyền Thái y, mau mau mời Hoàng Thượng...

Trong tấm điện Trường Sinh điện, trên long sàng, Minh Nguyệt lẳng lặng nằm đó, mi dài run rẩy nhìn chỉ hồng buộc trên cổ tay ột ngụ y khám. Khi ánh mắt danh y kia nhướng lên rồi lại vui sướng buông lỏng thì vội vã muốn dậy nhưng Tiêu Đồng bên cạnh lo lắng vội ngăn lại, nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, người đừng cử động.

Minh Nguyệt hơi nhướng mày, nhìn thần sắc Tiêu Đồng khẩn trương mà không cam lòng lại nằm xuống. Nàng nhìn ngụ y hơi lo lắng nói:

- Thái y, bệnh của bản cung có thể trị được?

Khi này ở Tử Vân đình, nàng đột nhiên đau đớn đến ngất đi, có thể thấy đó không phải là bệnh bình thường.

Ngụ y lấy lại dây tơ hồng, vẻ mặt nửa buồn nửa vui, hần cung kính nói với Minh Nguyệt:

- Xin nương nương yên tâm, Thất hồn tán chỉ là một loại thuốc gây mất trí nhớ chứ không tổn thương tới thân thể, chẳng qua...

Thái y nói được một nửa, sắc mặt bất giác có chút vui sướng vô cùng, nhưng lại suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn Tiêu Đồng, thấp giọng nói:

- Lão thần xin hỏi Một tiểu chủ, không biết Hoàng Thượng bây giờ...

- Minh Nguyệt làm sao vậy?

Thái y còn chưa nói xong, cửa điện đã truyền đến tiếng nói lo lắng, sau đó là tiếng bước chân không hề trầm ổn như bình thường rồi lại nghe Tần công công sợ hãi nói:

- Nô tài không biết, nhưng Thái y đã tới bắt mạch cho nương nương

Sau đó, cửa mở ra, bóng người màu vàng nhanh chóng bước vào.

- Thần, nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng

Thái y cùng Tiêu Đồng nghe tiếng đẩy cửa thì đều quỳ lại nhưng chỉ thấy long hài của Ngự Hạo Hiên như gió lướt qua.

- Minh Nguyệt.

Ngự Hạo Hiên bước nhanh tới giường, nhìn thấy Minh Nguyệt từ từ ngồi dậy thì vội đỡ lấy người nàng, không kịp hỏi đã ôm nàng vào lòng, trong mắt tràn ngập sự lo lắng:

- Sao thế? Còn đau không? Chỗ nào không thoải mái?

Đối mặt với ba câu hỏi liên tiếp của Ngự Hạo Hiên, Minh Nguyệt có chút không biết làm sao nhưng nhìn đôi mắt không còn thâm trầm, trấn định như ngày thường của Ngự Hạo Hiên thì trong lòng hơi động, nhẹ cười yếu ớt nói:

- Hoàng thượng đừng lo lắng, chắc tại nô tỳ bị gió lạnh thổi nên bị hơi nhiễm phong hàn thôi

- Phong hàn?

Mây kiếm nhú lại, không những không đỡ bất an mà còn càng lo lắng, tức giận quay đầu nhìn thái y và Tiêu Đồng quỳ trên đất, tức giận nói:

- Sao Chiêu dung lại có thể nhiễm phong hàn?

Thái y bị giọng nói nghiêm túc của đế vương dọa mà run lên sau đó vội vàng dập đầu nói:

- Bẩm Hoàng thượng, thân thể nương nương không đáng lo nhưng là...

Nói tới đây, Thái y hơi hơi ngẩng đầu, nhìn đế vương, thấp giọng nói:

- Hoàng thượng, có thể ra ngoài nói chuyện không?

Minh Nguyệt ngẩn ra, nhìn thần sắc thái y như có điều giấu diếm, hai tay vội nắm lấy tay áo Ngự Hạo Hiên vừa định hỏi vì sao thì lại thấy đế vương cũng hơi sững sốt, rồi sau đó quay đầu nắm tay Minh Nguyệt, ôn nhu nói:

- Minh Nguyệt, nàng ngủ đi, trẫm ra xem.

Đi ra ngoài? Trong lòng Minh Nguyệt lạnh lùng, mắt hơi bối rối nắm tay Ngự Hạo Hiên đã thấy hần cười hôn lên trán nàng, nhẹ giọng nói:

- Ngoan, nghe lời, trẫm lập tức sẽ trở lại cùng nàng

Ngạc nhiên một lúc, khuôn mặt Minh Nguyệt hơi ửng hồng, nàng cúi đầu, có chút buồn bực vì Ngự Hạo Hiên nói những lời ái muội này trước mặt mọi người nhưng lại không thể cãi lại, chỉ đành buông tay cho hắn rời đi.

- Tiểu thư, không sao đâu, có lẽ Thái y nói với Hoàng thượng những điều cần thiết để chăm sóc thân thể nương nương thôi, cho nên...

Tiêu Đồng có chút lo lắng nhìn Minh Nguyệt vẫn ngồi nhìn ra phía cửa, muốn an ủi nhưng lại không biết nên an ủi thế nào, đành cười nói:

- Có lẽ nương nương mang thai cũng nên.

- Tiêu Đồng.

Minh Nguyệt nghe nàng nói xong, sự trầm ngưng trên mặt biến thành xấu hổ. Nàng mím môi còn muốn nói cái gì, đã thấy Tiêu Đồng bưng miệng cười rộ lên, trêu ghẹo nói:

- Tiểu thư nếu thật sự có hoàng tử cũng là chuyện thường tình, dù sao Hoàng Thượng vẫn luôn chờ mong tiểu thư vì Thiên triều mà sinh vài tiểu hoàng tử và tiểu công chúa

Sắc mặt Minh Nguyệt càng hồng, nàng nắm chặt chần bông, cúi đầu vừa định mắng Tiêu Đồng im miệng nhưng lại thấy cửa lớn đẩy ra. Lòng run lên, Minh Nguyệt có chút bất an nhìn về phía cửa, đã thấy Ngự Hạo Hiên nhướng mày kiểm đứng ở ngoài điện nhìn nàng.

Tay bắt giắc run lên, lòng Minh Nguyệt như bị vết sạch, đôi mắt khẩn trương nhìn Ngự Hạo Hiên nhìn mình từ phía xa. Một lúc sau, Ngự Hạo Hiên trầm ổn đi vào đại điện, từng bước, từng bước đi về phía nàng.

Tiêu Đồng nhìn thần sắc đế vương trong lòng cũng căng thẳng không dám nói gì, chỉ có thể nhíu mày lo lắng nhìn thần sắc lạnh lùng của đế vương, tay nắm chặt khăn lụa.

- Minh Nguyệt

Ngự Hạo Hiên đi tới bên giường nhìn đôi mắt trong suốt và thần sắc lo lắng của Minh Nguyệt, đột nhiên vội bước lên, nắm chặt tay nàng ánh mắt lóe ra nói:

- Minh Nguyệt, nàng thật sự vô nát tim trầm mất rồi!

Nói xong, vội ôm chặt Minh Nguyệt vào lòng khiến nàng hít thở không thông.

Khi Minh Nguyệt nghe hắn nói những lời này, trong lòng chua xót rồi vội ngẩng đầu, muốn hỏi cái gì, nhưng môi lại bị hắn đột nhiên hôn.

Hơi thở chua xót không biết từ đâu mà đến, làm cho trong lòng Minh Nguyệt bối rối nhưng Ngự Hạo Hiên càng hôn càng sâu, như đang trả thù, cho đến khi môi nàng đau đớn thì mới dừng lại, nhưng vẫn ôm chặt nàng. Như là vui sướng, lại sợ hãi mà ôm nàng.

- Hoàng thượng

Bàn tay trắng nõn của Minh Nguyệt đặt trước ngực Ngự Hạo Hiên, khẽ gọi. Không ngờ đế vương đột nhiên nói:

- Minh Nguyệt, sinh hạ nó, Minh Nguyệt, trầm muốn thấy hài tử của chúng ta.

120. Q.3 - Chương 121: Thiên Hạ Phong Vân (1)

- Hài tử...

Minh Nguyệt giật mình sửng sốt, cả người như đóng băng, tay hơi run lên. Hài tử... nàng có con sao? Sao có thể, bọn họ còn không có...

- Minh Nguyệt, đây là nàng nợ trầm

Đột nhiên, Ngự Hạo Hiên lên tiếng. Khi nàng kinh ngạc ngẩng đầu thì hắn lại nắm lấy cằm nàng, nhìn nàng, ánh mắt phức tạp trầm thấp nói:

- Minh Nguyệt, nàng bắt trầm chờ lâu lắm rồi, Minh Nguyệt...

Nói xong, hắn nhắm mắt lại, hôn lên trán nàng...

Tiêu Đồng đứng bên nhìn hai người mà mắt đỏ hoe, nàng nhẹ che miệng, lặng lẽ rơi lệ, không ngờ nàng lại đoán đúng, không ngờ... Lúc này, trong lòng nàng buồn vui lẫn lộn, chỉ đành rơi lệ, cách ba năm, lại một sự việc như cũ xuất hiện, những sự rối rắm đều được tháo gỡ...

- Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng...

Ngoài cửa đại điện, Tàn công công và Thái y nhìn cảnh này đều vui sướng rồi một trước một sau đi vào điện, ôm quyền cung kính nhìn Minh Nguyệt:

- Thần/nô tài, cũng chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương...

Minh Nguyệt rúc vào lòng Ngự Hạo Hiên, nghe nhịp tim hỗn loạn của hắn, sự bất an khi này biến mất không còn tung tích. Hắn muốn đưa bé này... dù nàng đã mất đi trí nhớ nhưng phu quân nàng vẫn muốn đưa con này... nghĩ tới đây, trong lòng Minh Nguyệt dần dần bình tĩnh lại, mím môi mềm nhẹ nói:

- Nô tỳ có hài tử của Hoàng thượng...

Bọn họ là phu thê, nàng đã có hài tử của hắn.

- Đúng, Minh Nguyệt, nàng mang trong mình hài tử của trẫm...

Ngự Hạo Hiên vỗ về thân mình yêu kiều của nàng như đang vuốt ve vật chí bảo. Bàn tay to vuốt lên bụng bằng phẳng của nàng, ánh mắt nhìn nóng rực rồi vùi đầu vào cổ nàng, khàn khàn nói:

- Minh Nguyệt, là ông trời bắt nàng phải ở lại bên trẫm, nàng không thể đi, trẫm cũng sẽ không để nàng rời đi...

Trong điện, ba người còn lại nhìn nhau, sắc mặt ai nấy đều hơi hồng rồi thập phần ăn ý lặng lẽ rời khỏi tẩm điện, để không gian lại cho để phi hai người....

Từ ngày ấy, Thần Đức Quý phi xuất gia Hộ quốc tự, hậu cung yên ắng đi không ít. Ngay cả Thục phi và Đức phi cũng lặng lẽ vô cùng. Quý phi Như Nguyệt mấy ngày chưa bước khỏi tẩm điện, mặt mày dần dần gầy yếu đi. Sáng nay, Thục phi lấy danh nghĩa muốn về thăm nhà tìm đến Ngự thư phòng nhưng để cự tuyệt không gặp chỉ ân chuẩn cho Thục phi về phủ Tướng quân. Lại ban thánh chỉ và lễ vật, nhờ báo tin hỉ của Chiêu dung nương nương.

Vừa nghe Tần chiêu dung có thai, toàn bộ hậu cung tỉnh mạch lại sôi trào lên, chúng phi ai nấy kinh ngạc vô cùng lại không khỏi cảm thấy đó cũng là lẽ đương nhiên. Đức phi Khuynh Thành mới nghe tin vội trang điểm rồi tìm tới Chiêu Vân cung cầu kiến Thục phi, cũng không ngờ lại bị cung nữ Đỗ Tương Nhi ngăn lại....

- Nô tỳ tham kiến Đức phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an...

Đỗ Tương Nhi thoáng nhìn Đức phi Khuynh Thành một thân đẹp đẽ, trâm cài ngọc giắt, rồi liếc nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, cực lạnh nhạt nói:

- Đức phi nương nương, nay đại cục hậu cung đã định, tiểu thư nhà ta cũng sắp hồi phủ thăm viếng, để tránh có việc tự nhiên phá ngang, theo ý nô tỳ, nương nương vẫn nên về đi...

Nói xong liền xoay người đi vào đại điện, không thèm để ý sắc mặt Khuynh Thành càng lúc càng tối sầm.

- Người chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ mà dám nói như thế với bản cung...

Đức phi nhìn bóng dáng ngạo nghễ của Đỗ Tương Nhi, sự tức giận dâng lên, vung tay áo dài màu hoa cúc, dưới ánh mặt trời, tư sắc như phát sáng, búi tóc cài trâm giắt ngọc khiến người nhìn mà chói mắt.

Đỗ Tương Nhi dừng bước, đôi mi thanh tú hơi nhíu nhưng không có nửa điểm sợ hãi, nàng xoay người nhìn khuôn mặt thất sắc của Đức phi, cười yếu ớt, nói:

- Nô tỳ không phải là cố ý đắc tội Đức phi nương nương, nhưng là tiểu thư nhà ta đã hạ lệnh bất kì tần phi nào cầu kiến cũng đều không gặp. Hơn nữa, tiểu thư nhà ta tuy chấp chưởng pháp lệnh hậu cung nhưng đứng đầu tứ phi vẫn là Quý phi nương nương, cho nên, Đức phi nương nương nếu thật sự có việc thì đi cầu kiến Quý phi nương nương đi, nô tỳ nghĩ, tiểu thư nhà ta cho dù gặp nương nương nhưng sợ là với việc người sở cầu cũng chỉ đành lực bất tòng tâm ...

- Người...

Đức phi có lẽ thật sự không ngờ Đỗ Tương Nhi lại lạnh lùng lạnh miệng như vậy, nhất thời cũng không biết nên nói gì, khuôn mặt tuyệt sắc đỏ bừng, đôi mày thanh tú nhíu lại thập phần khó coi. Một lúc sau mới thoáng bình tĩnh lại, lạnh lùng nói:

- Một tiện tỳ nhỏ nhỏ, hôm nay còn có thể cười lên đầu chủ tử, xem ra khi Lãnh quốc chủ giá lâm, bản cung phải nói chuyện này với hắn...

Nói xong, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rồi tức giận bỏ đi...

- Điều ngoa tùy hứng, mỹ mạo có thừa...

Nhìn bóng Đức phi, Đỗ Tương Nhi lẩm bầm câu này, sau đó, mở cửa phòng ngủ, vuốt tóc nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư không cần quan tâm, cho dù Đức phi quý làm quận chúa một nước, nàng cũng đã gả vào hậu cung Thiên triều, vẫn là ở dưới người. Chỉ cần một ngày nàng không làm Hoàng hậu, cho dù thật sự đắc tội nàng ta thì người vẫn còn một muội muội được long sủng làm hậu thuận ...

Thục phi đứng trước cửa, khuôn mặt hơi tiều tụy, nàng nghe xong lời Đỗ Tương Nhi nói không những không vui thêm mà còn u sầu hơn. Kéo váy đi ra khỏi phòng ngủ, ngồi xuống ghế quý phi, than nhẹ một tiếng:

- Nghe nói Quý phi đã bị bệnh mấy ngày, Hoàng Thượng có đi thăm không?

Thăm? Đỗ Tương Nhi như là nghe được truyện cười, quay nhìn Thục phi mặc váy dài màu tím nhạt, khuôn mặt dù trang điểm nhưng vẫn rất tái nhợt, nhú mày nói:

- Chuyện tới nước này, tiểu thư còn nhớ thương Hoàng Thượng sao? Chẳng lẽ qua chuyện ngày ấy, tiểu thư còn không có thấy rõ ràng, không thấu triệt sao?

Đỗ Tương Nhi nói xong, bất giác tiến lên vài bước, đứng ở trước mặt Thục phi, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, đối với Hoàng thượng, các nữ nhân trong hậu cung đều đã hết hy vọng. Nhưng không tranh sủng ái không có nghĩa là không tranh địa vị.

Thục phi không hiểu ngẩng đầu nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Đỗ Tương Nhi, lắc đầu thở dài nói:

- Từ xưa đến nay, nữ tử hậu cung tuy nói địa vị cao quý, vạn người triều bái nhưng lại không nói trước được điều gì, chỉ cần Hoàng thượng còn “sủng” ... Nay đã thế này thì ... còn cần tranh sao?

Ngày ấy, trước mặt mọi người, Quý phi và Mộ Tuyết tranh chấp, Quý phi có thể nói là thất bại thê thảm, rơi vào vực thẳm bi thương. Sau ngày đó, cả ngày không rời khỏi phòng không thiết cơm nước, mỗi ngày đều lấy nước mắt lau mặt, tiều tụy vạn phần nhưng cũng không hề thấy để vương nhớ tình cũ mà đi thăm lấy nửa phút.

- Như vậy tiểu thư sẽ không tranh?

Đỗ Tương Nhi nhìn thần sắc tuyệt vọng của Thục phi mà có chút trách cứ. Sau đó, đi tới bên cạnh Thục phi, cúi người nói:

- Chẳng lẽ tiểu thư đã quên lúc Âu Dương Hồng Ngọc xuất gia đã được bao nhiêu là ân sủng?

Thục phi ngẩn ra, thần sắc không khỏi có chút cứng đờ, bàn tay trắng nõn đặt lên tay vịn, phun ra nuốt vào nói:

- Ý Tương Nhi là.. là nói bản cung không thể tranh sủng, còn... còn có thể tranh ngôi Hoàng hậu, vinh phong danh Hiền Đức?

Có thể không? Như Âu Dương Hồng Ngọc kia, tuy rằng mất đi tất cả nhưng lại được đế vương ban ngự giá, phong là Thần Đức Quý phi, dương danh thiên hạ.

- Tiểu thư nếu có thể hiểu, vậy nô tỳ cũng không nói nhiều...

Đỗ Tương Nhi nhìn thần sắc như đã thông suốt của Thục phi thì không khỏi hơi cười, sau đó cúi người đỡ Thục phi dậy:

- Được rồi, tiểu thư, những đồ đạc cần thiết đã chuẩn bị rồi, chúng ta nên về Hộ quốc phủ thôi, có lẽ Nhị phu nhân đã chờ lâu rồi...

Thục phi có chút thất thần gật đầu, sự tuyệt vọng trong lòng bị câu nói kia của Đỗ Tương Nhi đánh tan thành mây khói nhưng cả người vẫn choáng váng. Quả thật với việc tranh hậu vị kia, nàng chưa bao giờ

nghĩ mình có thể, dù sao nàng đã thất sủng nhiều năm, hoặc là... cho tới bây giờ cũng chưa từng được sủng ái. Nhưng Như Nguyệt ở Huyền Vũ môn bị Minh Nguyệt chen ép thì nàng có thể nói là đã trở thành người đứng đầu lục cung vì Quý phi trừ bỏ phẩm tước cao hơn nhưng lại không có quyền, trong cung không ai hơn được Thục phi nàng.

Cúi đầu, suy nghĩ nhiều lần, lòng Mộ Từ cũng trần trần hỗn loạn mà tự cổ vũ. Một lúc sau, nàng chậm rãi đứng dậy, tay ngọc nắm chặt khăn lụa đi trước đại điện nhìn cuồng phong tàn sát cây cỏ bên ngoài, nhếch môi đỏ mọng. Đã không được Hoàng thượng ân sủng, như vậy trời cao liệu có đem sự tôn quý vô cùng để bồi thường nàng hay không.

Trong Tử Diệp đình, Ngự hoa viên, Đức phi Khuynh Thành sắc mặt vô cùng khó coi đứng bên cột đá khắc rồng, tức giận nhìn Tiêu chiêu nghi lặng lẽ ngồi phẩm trà trên ghế đá. Một lúc sau, nàng không nhịn được, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Chiêu nghi muội muội bây giờ còn có tâm tình phẩm trà? Xem ra, người hoàn toàn không quan tâm tới việc trong hậu cung...

Nói xong, Khuynh Thành bước lên cạnh Tiêu Mẫn cầm lấy một chén trà bốc hơi nghi ngút, “ba” một tiếng đẩy sang một bên, nhìn nước trà bắn ra tung tóe hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác.

Tiêu Mẫn nhìn chén trà trong tay mình, hơi bật cười nhưng vẫn lẳng lặng bưng lên nhấp một ngụm. Lúc sau, nàng từ từ buông xuống, cầm khăn lụa nhẹ lau khóe miệng, thản nhiên cười nói:

- Hậu cung tranh đấu, trước kia ta đã thấy nhiều lắm. Trước khi ta gả cho Hoàng thượng vốn nghĩ là nơi này cũng như thế, sẽ có ba ngàn giai lệ, toàn bộ tranh giành tình cảm đến gà chó không yên, nhưng là không ngờ tới rồi thì lại...

Ánh mắt của Khuynh Thành hơi giật mình như không hiểu Tiêu Mẫn định nói gì, nàng quay đầu nhìn Tiêu Mẫn cười duyên, khẩu khí không tốt nói:

- Tiêu chiêu nghi muốn nói cái gì? Người cũng đừng quên, mấy ngày nữa, Tiêu quốc chủ của người và biểu huynh Lãnh quốc chủ của ta sẽ tới Thiên triều...

Tay Tiêu Mẫn nắm khăn lụa run lên nhưng vẫn cười yếu ớt, giống như mọi ngày, cúi đầu thở dài nói:

- Ta gả tiến hoàng cung là vì mong Tử Ngọc quốc được Hoàng thượng coi trọng, nhờ đó mà mong muốn dân chúng có thể an cư lập nghiệp, mà ta, chỉ là phụ hoàng và ca ca coi như một cống phẩm hạ sinh vì dân chúng Tử Ngọc quốc mà thôi

Tuy rằng, nàng thật sự yêu Hoàng thượng.

- Người...

Khuynh Thành có chút lắp bắp, nhưng vẫn ngạo nghễ nói:

- Thì tính sao? Nếu là vì nước hạ sinh, chúng ta cũng vẫn là quận chúa, công chúa một nước. Nếu Mộ Tuyết có Hộ quốc hầu và Thục phi làm chỗ dựa thì sau lưng chúng ta cũng có hẳn một quốc gia làm chỗ dựa, sao phải sợ nàng?

Mộ Tuyết thì tính là cái gì, nàng dựa vào cái gì độc chiếm long sủng? Bây giờ còn mang hoàng tự, đáng chết, nàng đáng chết!

- Xem ra Khuynh Thành quận chúa vẫn chưa hiểu...

Tiêu Mẫn nhìn thần sắc ô mận của Khuynh Thành, chậm rãi lắc đầu rồi vịn vào bàn từ từ đứng dậy đi tới trước ao sen, dựa vào cột đá, nhìn rừng mai cách đó không xa trầm ngâm nói:

- Thiên triều hậu cung, là địa phương sạch sẽ nhất mà ta từng thấy tuy rằng cũng có tranh đấu, nhưng đủ để an thân mà sống một đời. Mà ta, cũng nguyện ý sống ở đây cả đời an tĩnh, chỉ cần Hoàng thượng có thể đối xử tốt với đất nước ta...

Nàng là một công chúa, từ nhỏ đã ở trong hoàng cung, nàng thấy phụ hoàng mình có rất nhiều nữ nhân. Toàn bộ hậu cung ba ngàn giai lệ, ngày ngày phụ hoàng chìm đắm trong ôn nhu, có thể nói nơi nào cũng tràn ngập hơi thở dâm loạn, lúc cuối cùng băng hà là chết trên giường của Hồ phi mới nạp. Mà ca ca nàng, tuy rằng tiết chế hơn phụ hoàng nhưng cũng không hề để ý đến chuyện loạn luân mà đem mấy trăm phi tử mỹ lệ của phụ hoàng thu nạp, ngày ngày hầu hạ ...

Nhắm mắt lại, Tiêu Mẫn cảm thấy mình đau đớn như bị vỡ nát. Nàng nhẹ bưng ngực, nhú mào, hít sâu một hơi lạnh, mím môi, cười nói:

- Thân thể muội muội có chút không khỏe, không theo cùng Đức phi tỷ tỷ ...

Nói xong, vịn tay cung nữ chậm rãi bước xuống thềm đá, đi qua hồ sen, ra khỏi Ngự hoa viên.

- Quận chúa, Tiêu công chúa nàng...

Cung nữ hồi môn của Khuynh Thành chỉ vào bóng Tiêu Mẫn dần xa mà buồn bực nói, sau đó nhìn về mặt trầm ngưng của Khuynh Thành, tức giận nói:

- Quận chúa, xem ra Tiêu công chúa đã đổi ý...

Khuynh Thành ngẩng cao đầu nhìn hướng Tiêu Mẫn biến mất, mi dài run run rồi nắm chặt khăn lụa, quay người nhìn chén trà bị mình đẩy tung tóe, hít sâu một hơi, như là đang khắc chế cái gì đó. Lúc sau, nàng nhắm mắt lại rồi định thần nói:

- Thuở nhỏ Tiêu Mẫn bị bệnh tim, đây là lý do vì sao nàng không tranh sủng. Việc này hôm nay thôi đi, đợi mấy ngày sau biểu ca đến rồi định đoạt.

Nói xong, Khuynh Thành cũng xoay người đi xuống thềm đá...

- Công chúa, nô tỳ nghe nói Thục phi hôm nay xin Hoàng thượng cho về Hộ quốc phủ thăm nhà, Hoàng thượng không những không từ chối mà còn sai Thục phi nhắn tin Tần chiêu dung có hỷ về, còn ban tặng không ít lễ vật ...

Ra khỏi Ngự hoa viên, cung nữ đỡ Tiêu Mẫn kia nhẹ giọng nói, rồi sau đó nhìn bốn phía cung nữ tấp nập, nhìn đến tòa giả sơn gần đó, nhỏ giọng nói:

- Công chúa, nô tỳ đỡ người qua đó nghỉ ngơi một chút...

Tiêu Mẫn ấn ngực, có chút vô lực gật gật đầu rồi chậm rãi đi về phía tòa giả sơn, ngồi xuống một tảng đá, nhắm mắt, thở dài thật sâu:

- Công chúa...

Cung nữ kia có chút lo lắng hô lên một tiếng, lại thấy Tiêu Mẫn nhẹ nắm xiêm y, tựa vào núi đá phía sau, nhắm mắt, suy yếu nói:

- Chiêu dung có thai, Hoàng thượng đương nhiên là vui mừng, ban thưởng cũng là chuyện thường tình...

Cung nữ nghe Tiêu Mẫn nói xong không khỏi nhẹ nhú mào, bước lên, ôn nhu nói:

- Công chúa nói đúng, nhưng Hoàng thượng sủng ái Tần chiêu nghi như thế... không khỏi có chút quá đáng, dù sao hậu cung này còn nhiều tần phi như vậy, hơn nữa công chúa gả cho Hoàng Thượng cũng hơn nửa năm ...

Tiêu Mẫn hơi mở mắt, sắc mặt hồng nhuận không ít, nàng nhìn Ngự tiền thị nữ đang bước đi trong hành lang cách đó không xa, mỉm cười, nói:

- Ta nhớ rõ năm mười ba tuổi theo vương huynh tới Thiên triều triều bái, lần đầu tiên thấy Hoàng thượng đã cảm thấy hấn đứng là bá chủ thiên hạ...

Khi đó, lần đầu tiên thấy hấn, nàng bị ánh mắt thâm trầm của hấn hấp dẫn, nhưng khi đó, bên cạnh hấn còn có Hoàng hậu và Như Nguyệt Quý phi Mộc Dung được hấn sủng ái nhất.

Khi đó, nàng thấy hần ngàn sủng vạn ái vị Quý phi kia, nhưng đôi mắt thủy chung luôn lạnh lùng không hề có chút nhu tình. Nhưng nàng nghĩ có lẽ hần là người lãnh tình tự chế khiến nàng nghĩ hần chính là bá chủ thế giới này. Trong hậu cung của hần, có lẽ có vô số nữ tử trí tuệ đầy âm mưu, không có cảnh ca múa mừng thái bình, không có uống rượu mua vui, không có say mê nằm trong ôn nhu, càng không có hơi thở dâm uế.

Cho nên, khi đó, lòng của nàng động, từ nhỏ, khi biết được mình bị mắc bệnh tim, đó là lần đầu tiên nàng cảm giác tim đập nhanh như thế, như là không thể tự khống chế lại được.

Nhớ lại những gì đã qua, trong lòng Tiêu Mẫn hỗn loạn vô cùng, nhưng càng cảm khái vạn phần. Vì một nữ tử, Hoàng thượng không bước vào hậu cung ba năm, ngày ngày tương tư, cuối cùng thành bệnh nhưng vẫn không ngừng yêu thương nữ tử đó tới nỗi cả thể xác và tinh thần đều tiêu tụy.

Khi đó, nàng đột nhiên hiểu được, thì ra không phải là Hoàng thượng tự chế, cũng không phải Hoàng thượng lạnh lùng mà là khi đó, hần chưa gặp được nữ tử khiến hần rung động. Ngày đấy, đại diện tiến đưa Thần Đức Quý phi, nàng đã thấy được một hoàng đế khác hần năm đó. Nhưng điều đó cũng khiến nàng càng đau lòng, tim càng hâm sâu, bởi vì nàng cũng không thể tin được trên đời này lại có nam tử si tình như vậy. Mà hần còn là đế vương, là bá chủ mười sáu nước Hoài Nguyệt quốc...

Thở nhẹ, Tiêu Mẫn xốc lại áo cừu, nhìn sắc trời dần tối, từ từ đứng dậy, ý cười trên miệng vẫn không giảm nhưng lại nỉ non nói:

- Cuộc đời này của Tiêu Mẫn có thể gả ột nam tử như thế, chết cũng không tiếc...

Mặc dù, người nam tử này yêu không phải là nàng, mặc dù, nàng biết cả đời này nàng sẽ chỉ có thể sống trong cô quạnh...

Hoa rơi có ý, tùy nước chảy, tiếc rằng nước chảy không lưu luyến hoa rơi...

Khẽ ngẩng đầu, Tiêu Mẫn nhìn không gian tiêu điều xung quanh, nhắm mắt, lắng nghe tiếng cuồng phong gào thét. Một lúc sau, nàng chậm rãi mở hai mắt, từ từ nói:

- Về thôi, thuận tiện tới Tẩm Tâm cung một chuyến, chỉ mong... Hoàng Thượng còn có thể niệm tình quen biết khi xưa, có thể cho ta gặp nữ tử thu phục được trái tim hần...

121. Q.3 - Chương 122: Thiên Hạ Phong Vân (2)

Trong ngự thư phòng, Minh Nguyệt khoác áo cừu màu trắng ngồi trước ngự án mài mực.

Ngự Hạo Hiên nửa nằm trên long y mây kiếm hơi nướg, mắt nhìn xuống tấu chương trên bàn, ngón tay thon dài khẽ chống trán, thần sắc như đang suy nghĩ.

Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Ngự Hạo Hiên một cái, rồi sau đó buông đá mài mực trong tay, cẩn thận đứng dậy, đi đến sau Ngự Hạo Hiên, nhẹ cười nói:

- Chắc Hoàng thượng mệt rồi, nô tỳ bóp vai cho Hoàng thượng.

Nói xong, đôi bàn tay trắng nõn mềm mại liền nhẹ nhàng bóp vai cho đế vương.

Môi mỏng của Ngự Hạo Hiên hơi cười, đáy mắt đầy sự thỏa mãn, hần nhắm mắt lại, cảm nhận đôi tay khéo léo kia dán chặt trên vai mình, mây kiếm dần dần ra, dung nhan tuấn mỹ cũng hòa hoãn đi nhiều.

Vươn tay, cầm cổ tay non mềm của Minh Nguyệt, kéo về phía mình rồi cúi đầu hôn. Ngự Hạo Hiên nhìn hai má Minh Nguyệt ửng hồng, ý cười càng sâu, hần đột nhiên ôm eo nàng, khi Minh Nguyệt còn chưa kịp phản ứng thì hần kéo nàng vào lòng, cúi đầu ôn nhu nhìn nàng:

- Minh Nguyệt của trẫm sao đột nhiên hiền ngoan thế này?

Minh Nguyệt nhìn tuần dung của Ngự Hạo Hiên, nửa ngượng ngùng, nửa phiền chán nhưng lại không dám phát tác, nàng nhẹ nắm chặt tay đặt trước ngực hắn, chớp hạ mi dài nói:

- Hoàng Thượng, Tần công công ở bên ngoài

Nàng không biết đế vương có phải vẫn thế không, nhưng Ngự Hạo Hiên có khi quả thật không hề biết tiết chế.

- Thì làm sao?

Ngự Hạo Hiên nhìn thần sắc ngượng ngùng của Minh Nguyệt, trầm thấp cười rộ lên rồi càng ôm nàng thêm chặt, tựa trán lên tóc nàng, cười nói:

- Trẫm nhớ rõ, Minh Nguyệt của trẫm từng nói yêu trẫm trước mặt mọi người.

- Hoàng thượng

Minh Nguyệt vội kêu, sắc mặt lại càng ửng đỏ, nàng thật sự muốn tìm chỗ mà trốn nhưng chính sự quần bách ngại ngùng của nàng lại càng khiến Ngự Hạo Hiên cười lớn hơn, còn ái muội nói:

- Minh Nguyệt, trẫm thích nàng như thế, nếu Minh Nguyệt không xấu hổ thì nói lại cho trẫm nghe một lần đi.

Nói xong, Ngự Hạo Hiên lại cười vang.

Sắc mặt Minh Nguyệt vừa quần vừa hồng, nàng muốn giãy dụa đứng dậy, nhưng Ngự Hạo Hiên càng ôm nàng chặt, bất luận là nàng đánh đá hay mắng hấn hấn cũng không buông nàng, còn cứng rắn bắt nàng ngồi trên đùi hắn. Vừa xem tấu chương vừa trêu đùa những điều ngày đó nàng làm. Nhưng lời nói đến tột cùng là cười chê nàng hay là cổ vũ nàng thì lại không rõ.

Sắc mặt Minh Nguyệt quần bách ngồi trên đùi đế vương, lưng thẳng đơ như sợ có điều gì khiến đế vương không vừa ý lại sẽ bị hấn cười chê. Nhưng ngay cả như vậy, Ngự Hạo Hiên lại như là phát cơn nghiện, tay cầm bút viết một chữ lên tấu chương lại chán nản ném đi, bàn tay to bắt đầu vuốt ve bụng Minh Nguyệt, cười nói:

- Trẫm không thích phê duyệt mấy thứ này, không bằng Minh Nguyệt cùng trẫm trò chuyện, hay làm việc gì đó..

Minh Nguyệt cảm giác tai nàng đỏ bừng lên, nàng vội nắm lấy bàn tay lộn xộn của Ngự Hạo Hiên, không dám nhìn hắn, thấp giọng bối rối nói:

- Hoàng thượng, bây giờ, bây giờ không phải lúc...

Nhưng vừa dứt lời, tay nàng đã bị Ngự Hạo Hiên bắt lấy, chỉ nghe Ngự Hạo Hiên thở vào cổ nàng, giống như cổ ý khiêu khích, nhẹ nói vào tai nàng:

- Trẫm chỉ hầu hạ Minh Nguyệt thôi, cho nên không quan trọng là đúng lúc hay không đúng lúc.

Đột nhiên, Ngự Hạo Hiên nhìn thẳng Minh Nguyệt, ngón tay thon dài mơn trớn da dẻ nàng, có chút ái muội cười nói:

- Chỉ cần Minh Nguyệt đồng ý thì không có ba chữ “không đúng lúc”

Nói xong, nhẹ cười rồi hôn lên cằm Minh Nguyệt.

- Đừng.

Minh Nguyệt lo lắng hô to, sắc mặt như bị thiêu cháy, nàng không thể cứ ở đây nghe nam nhân này nói những lời khiêu khích nữa, nhưng vừa định giãy dụa đứng dậy lại bị Ngự Hạo Hiên ôm chặt. Minh Nguyệt lảo đảo lại ngã vào lòng Ngự Hạo Hiên.

- Yêu thương nhưng nhớ

Ý cười của Ngự Hạo Hiên càng sâu, hấn lại hôn trộm nàng rồi nhìn khuôn mặt hoảng sợ của Minh Nguyệt, xoa xoa thất lưng bên hông nàng, kéo ra một chút. Khi thấy khuôn mặt Minh Nguyệt thất sắc thì cười nói:

- Có phải ái phi đã nghĩ kĩ rồi, muốn trẫm đến hầu hạ?

- Người...

Minh Nguyệt nói năng có chút lộn xộn, nàng không thể tin được nam nhân này lại nói thật, ngay giữa ban ngày muốn.. vì thế nàng vội nắm tay hắn, tai ứng hồng nói:

- Đừng, Hoàng thượng, nô tỳ, nô tỳ gần đây có nguyệt sự...

Mây kiếm hơi nhướng lên nhưng nghe được chuyện rất khó tin, sau đó, Ngự Hạo Hiên lại cười lớn, đỡ lấy nàng rồi ép hai người ngã xuống thảm cừu mềm mại, ôm chặt lấy nàng, nhẹ chỉ chỉ chóp mũi nàng, nhỏ giọng nói vào tai nàng:

- Minh Nguyệt đã có cốt nhục của trẫm, còn có lúc bị nguyệt sự sao?

Nói xong, yêu thương hôn lên chóp mũi nàng.

- Nô tỳ...

Minh Nguyệt đột nhiên nhớ tới qua thái y chẩn mạch ỳnh, không khỏi quần bách nhưng khi nhìn đến ý cười sủng nịnh của Ngự Hạo Hiên thì trong lòng lại ấm áp. Môi hồng hơi cười, nhẹ vỗ bụng mình.

Nhẹ gỡ trâm ngọc khắc mẫu đơn khỏi búi tóc nàng, khiến tóc đen của nàng phân tán trên thảm cừu trắng muốt. Ngự Hạo Hiên nhìn khuôn mặt Minh Nguyệt, hôn sâu lên trán nàng, tựa cằm lên trán nàng, hơi khàn khàn nói:

- Minh Nguyệt, nàng luôn luôn có thể khiến tim trẫm đau đớn.

Tới giữa trưa, Tần công công đến ngự thư phòng nhưng không ngờ ngoài điện đã thấy Tiêu chiêu nghi mặc cừu bào đứng trước điện. Ngạc nhiên, Tần công công đang cầm bình rượu, nhất thời cũng không biết nên tiến lên hỏi hay là đi vào trong điện.

- Tần tổng quản

Tiêu Mẫn vừa nhìn thấy Tần công công ngẩng ngốc nhìn mình, nàng cười yếu ớt bước lên trước, chưa đợi hắn thì lễ đã nói:

- Tổng quản có thể thông báo với Hoàng thượng, nói bản cung muốn gặp Tần chiêu dung?

Nói xong, Tiêu Mẫn xốc lại áo cừu ngăn lại khí lạnh ngoài điện nhưng môi đã lạnh đến tím ngắt đi.

Tần công công vốn định lấy cớ Hoàng Thượng đang dùng bữa mà từ chối, nhưng nhìn đến môi Tiêu Mẫn đã tím tái thì không khỏi do dự, sau đó, nhớ tới vị nương nương này từ nhỏ đã có bệnh tim, vội cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Nương nương xin chờ, nô tài đi bẩm báo.

- Làm phiền công công

Tiêu Mẫn mím môi cúi đầu cười, đáy mắt tinh thuần vô cùng. Tần công công thấy Tiêu Mẫn không có chút lòng tranh đấu nào thì gật gật đầu, xoay người đi vào Thượng thư điện.

Thư phòng, Ngự Hạo Hiên ôm Minh Nguyệt, nhìn món ăn đầy bàn, không hỏi giai nhân trong lòng thích ăn gì, đem tất cả đồ ăn trân quý gấp tới bát Minh Nguyệt, ôn nhu khuyên:

- Ngoan, ăn nhiều một chút, nếu không hoàng nhi sẽ cáu

Minh Nguyệt nhìn bát ú ú thức ăn thì không khỏi nhịu mày, không suy nghĩ đã lắc đầu, nắm lấy bàn tay Ngự Hạo Hiên còn định gấp tiếp, nói nhỏ:

- Hoàng Thượng, đừng gấp nữa, nô tỳ sợ ăn không hết

Những đồ ăn này, chỉ nhìn cũng đã không thể đói bụng được.

- Được, được, đều theo lời nàng.

Ngự Hạo Hiên cười cười, cầm đũa đặt vào tay nàng, nhẹ vuốt tóc nàng nói:

- Nhưng Minh Nguyệt cũng phải nghe theo hoàng nhi của trẫm, đừng để nó sau này oán trẫm sủng ái mẫu phi nó, để nó chịu ủy khuất.

Minh Nguyệt nghe Ngự Hạo Hiên nói, đầu tiên là ngăn người rồi bưng miệng cười khẽ. Lúc sau, nàng ngừng cười nói:

- Hoàng thượng cứ nói là hoàng tử, nếu nô tỳ sinh công chúa thì sao?

- Thế thì Minh Nguyệt vẫn tiếp tục sinh, cho đến khi sinh hoàng tử cho trẫm thì thôi.

Nói xong, hần cười càng sủng nịnh, ý nhị nhìn bụng Minh Nguyệt, ái muội xoa xoa đầu vai nàng nói:

- Như vậy được chưa, trẫm và Minh Nguyệt đầu tiên sinh vài công chúa rồi sau sinh vài hoàng tử được không?

- Hoàng thượng.

Khuôn mặt Minh Nguyệt lại bắt đầu ửng hồng, nàng xấu hổ quay đầu lại thấy đế vương cười càng lớn, nàng nhăn nhó giật giật người. Đột nhiên nghe tiếng cửa mở, vội lui về phía sau, cúi đầu không dám nhìn người khác

Tần công công bưng rượu đi vào, nhìn cảnh đế phi hòa hợp, trong lòng vui mừng vô cùng. Hần khom lưng đặt rượu lên bàn rồi cẩn thận nói nhỏ vào tai đế vương:

- Hoàng Thượng, Tiêu Chiêu nghi ở ngoài điện cầu kiến

Ngự Hạo Hiên nhìn khuôn mặt Minh Nguyệt, khi nghe thấy Tần công công nói thì ý cười tắt hẳn, nhướn mày, trẫm giọng nói:

- Tuyên nàng tiến điện cùng dùng bữa đi.

Tần công công ngần ra, giống như khó hiểu nhìn đế vương, nhưng lại thấy đế vương vẫn nhìn Minh Nguyệt, ý cười sủng nịnh lại tràn ngập, trong lòng không nghĩ ngợi nhiều, lui về phía sau rồi xoay người ra khỏi đại điện.

Đôi mày thanh tú của Minh Nguyệt hơi động, khi Tần công công rời đi thì hơi mất tự nhiên nâng mi lên, rồi sau đó lại chớp xuống, nhưng cũng không để ý, cầm đĩa ngọc, có chút bất an gấp một miếng thịt ăn.

- Mời Chiêu nghi nương nương vào điện cùng Hoàng Thượng dùng bữa.

Tần công công bước ra mỉm cười hành lễ với Tiêu Mẫn rồi nói.

Tiêu Mẫn nghe Tần công công nói, không khỏi kinh ngạc nhìn vào trong điện rồi nhẹ cười nói:

- Xin hỏi Tần tổng quản, tuyên bản cung tiến điện, là ý của Hoàng Thượng hay là chiêu dung tỷ tỷ?

Đế vương vẫn luôn cự tuyệt gặp tần phi, ngay cả Thục phi nắm quyền cai quản hậu cung cũng bị từ chối đứng ngoài cửa, sao lúc này đang dùng bữa lại cho nàng vào dùng bữa cùng?

Tần công công cười cười, cúi đầu nói:

- Hồi bẩm chiêu nghi nương, đây là ý của Hoàng Thượng.

Nói xong, hần xốc xốc ống tay áo tránh gió lạnh xâm nhập.

Thần sắc Tiêu Mẫn bất định, liếc nhìn trong đại điện rồi chậm rãi đi vào.

- Minh Nguyệt ăn cá nhé?

Tiếng nói ôn nhu của Ngự Hạo Hiên truyền ra khiến Tiêu Mẫn không khỏi dừng bước, trong lòng nổi lên sự chua xót, nhưng nàng lại cười kiên cường tiếp tục đi lên trước.

- Nô tì ăn không vô

Trong đại điện, Minh Nguyệt nhướn mày nhìn bát cơm chất cao như núi, không khỏi bĩu bĩu môi rồi có mấy phần làm nũng nhìn Ngự Hạo Hiên, nhẹ giọng nói:

- Hoàng Thượng, nô tì không thích những thứ này.

- Minh Nguyệt không muốn ăn cái gì?

Ngự Hạo Hiên tới gần Minh Nguyệt rồi nhìn Minh Nguyệt gấp miếng thịt bò kia, ý cười đầy mặt nhìn nàng nói:

- Vậy trẫm dứt cho nàng.

Minh Nguyệt sợ run, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn ý cười không rõ của Ngự Hạo Hiên, vội không nghĩ ngợi nói:

- Nô tỳ tự mình ăn được.

Nói xong, tai đỏ bừng lên vội cúi đầu ăn miếng thịt bò nhưng không ngờ động tác này lại khiến đế vương nhẹ cười rộ lên.

Tiêu Mẫn đã bước vào Thượng Thư điện, nhưng nhìn thấy cảnh tượng đế vương cùng Minh Nguyệt dùng bữa, không khỏi dừng bước, sắc mặt xấu hổ đỏ hồng nhưng lại như mê muội vụng trộm nhìn phu thê quân vương, lại lập tức nghe đế vương lãnh liệt nói:

- Vào đi.

Tiêu Mẫn ngẩn ra, sắc mặt nhất thời nóng bừng, trong lòng hoảng hốt vội bước vào, cúi đầu lại rồi nhẹ giọng nói:

- Nô tì tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Minh Nguyệt nghe thấy giọng Ngự Hạo Hiên đột nhiên lạnh lùng mà sửng sốt, sau đó thấy trong điện đột nhiên xuất hiện một bóng người tố khiết thì sắc mặt hơi tái đi. Nàng cúi đầu, có chút mất tự nhiên nhìn đồ ăn trong bát, không biết có nên bước lên thi lễ hay không.

- Đứng lên cùng dùng bữa đi

Ngự Hạo Hiên không để ý nói, sau đó không nhìn Tiêu Mẫn một cái, quay đầu nhìn Minh Nguyệt cúi gằm, vuốt tóc nàng nhẹ cười nói:

- Minh Nguyệt, trẫm nhìn nàng là không thấy đói bụng nữa.

- Hoàng thượng.

Minh Nguyệt xấu hổ vô cùng, nàng không khỏi liếc nhìn Tiêu Mẫn cũng vô cùng xấu hổ ngồi trước mặt. Nàng nắm long bào, giống như cầu xin mà nhìn hắn.

Lúc này, Ngự Hạo Hiên như thập phần vừa lòng nhìn nàng làm nũng, cười cười rồi lại gấp thêm thức ăn vào bát nàng, cười nói:

- Trẫm đùa nàng, nhanh ăn đi.

Minh Nguyệt thở dài nhẹ nhóm một hơi nhưng không còn dũng khí mà nhìn Tiêu Mẫn, chỉ cúi đầu ăn đồ ăn Ngự Hạo Hiên gấp tới, không dám phản kháng. Cho tới khi sau bữa trưa, Tiêu Mẫn xin cáo lui.

Vì buổi trưa ăn nhiều nên khi Minh Nguyệt nghỉ ngơi lại chỉ nằm lặng yên trên giường. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại không hề quấy rầy nàng nghỉ ngơi, tuyên Tàn công công vào mài mực, tiếp tục xử lý chính vụ cho đến khi hoàng hôn buông xuống.

- Công chúa, hôm nay Hoàng thượng giữ người dùng cơm trưa? Thật sự là quá tốt, nay Tàn chiêu dung thân có thai. Nói không chừng, mấy ngày nữa Hoàng thượng sẽ lật bài tử của công chúa.

Quảng Hoa điện trong Liên Duyệt cung, một cung nữ ăn mặc khác lạ vui mừng nói với Tiêu Mẫn rồi bưng canh hạt sen tới trước mặt Tiêu Mẫn, cười nói:

- Công chúa, nếm thử canh hoa quế hạt sen này đi, nô tỳ ở Ngự phòng bếp nghĩ thấy mùi này thì thêm nhỏ dãi, đầu bếp Thiên triều đúng là ai nấy tay nghề đều cao.

Tiêu Mẫn ngồi ở ghế quý phi, cười đến vô lực, đón lấy bát canh tỏa hương thơm kia, cầm thìa múc một ngụm, cười nói:

- Tinh Nhi nghĩ Hoàng thượng giữ ta lại dùng bữa là muốn sung hạnh ta sao?

Nghĩ đến cảnh trưa nay, nàng không hề nghĩ ngờ, để vương làm tất cả lại chỉ để Tần chiêu dung ăn nhiều hơn một chút mà thôi.

- Dương nhiên rồi, công chúa, nô tỳ nhớ mấy ngày trước, Khuynh Thành quận chúa cùng người đi cầu kiến à, ý nô tỳ là ngay ngày hôm qua Thục phi cầu kiến, Hoàng thượng cũng không gặp mà nay Hoàng thượng lại giữ công chúa cùng dùng bữa.

Tinh Nhi hơi lấp bắp nói. Thần sắc cũng không vui mừng như khi nãy, giống như đứa trẻ làm sai, cúi thấp đầu.

122. Q.3 - Chương 123: Thiên Hạ Phong Vân (3)

Nói đến hôm đó công chúa bị cự tuyệt không gặp, sắc mặt Tinh Nhi dần trắng lên, nàng tự biết đã nói lỡ lời nhưng cũng không dám nhắc tới nữa, đành cúi đầu lặng yên đứng đó. Lại nghe Tiêu Mẫn nhẹ cười, rồi thở dài nói:

- Cho nên Tinh Nhi đừng vội kết luận, Hoàng thượng hẳn... không phải là quân vương bình thường. Tâm tư của hắn quá mức khó đoán, sau này đừng đoán lung tung.

Tinh nhi không dám nói bậy nữa, vì thế chỉ có thể gật đầu, nói nhỏ:

- Nô tỳ biết, nhưng.... Công chúa, hôm nay Hoàng thượng giữ ngài ở Ngự thư phòng dùng bữa chắc chắn sẽ nhanh chóng trở thành lời đồn trong hậu cung, đến lúc đó, nô tỳ chỉ sợ Đức phi sẽ lại tới quấy rầy.

- Vậy trực tiếp cự tuyệt không gặp.

Tiêu Mẫn buông bát canh, không hề nghĩ ngợi đứng dậy, đi vào phòng ngủ, dừng ở trước cửa nói:

- Thực lực của Lãnh Tiêu quốc thì Tử Ngọc quốc ta không thể địch lại, tâm tư của Lãnh Cô Vân đó cũng rất khó dò. Nhưng, chỉ cần Hoàng thượng trọng dụng Tử Ngọc quốc ta, cho dù Lãnh Cô Vân có dị nghị cũng khó mà phát tác, cho nên nếu thật sự Đức phi tới gây sự, người cứ to gan mà từ chối khéo cho ta.

- Nô tỳ biết, công chúa cứ nghỉ ngơi đi.

Tinh Nhi gật gật đầu, khuôn mặt hơi cười hy vọng Tiêu Mẫn có thể an tâm nghỉ ngơi. Tiêu Mẫn cũng không nói thêm gì, đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Hoàng hôn buông xuống, Minh Nguyệt dần tỉnh lại, có lẽ là vì mang thai nên nàng ngủ rất nhiều. Khi mở mắt, trong thư phòng đã thấp nhen, đàn hương lượn lờ. Nhưng để vương lại vẫn ngồi phê duyệt tấu chương trước ngự án như trước, chỉ có điều, tấu chương đã giảm đi rất nhiều, chỉ còn sót lại vài bản.

Minh Nguyệt nhìn bóng hình bận rộn của Ngự Hạo Hiên, không biết vì sao trong lòng chợt ảm áp, cũng không lên tiếng, cứ lẳng lặng nhìn hắn chăm chú. Đột nhiên, nhớ tới ngày đó ở Huyền vũ môn, khi để vương ôm nàng vào lòng liền có nói một câu:

- Trầm vì nàng sống, vì nàng chết, chỉ tiếng nàng lại không tim không gan

Khóe môi mỉm cười, Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Hiên hơi ngẩng lên chăm mục thì lại hơi chớp mắt, sợ kinh động hắn, ánh mắt nhìn lướt qua mấy bản tấu còn sót lại định chờ hắn phê duyệt xong mới dậy. Nhưng không ngờ lại nghe tiếng trường bào sột soạt, lại thấy Ngự Hạo Hiên đi nhanh về phía mình khuôn mặt hơi mệt mỏi, nhưng môi mỏng mỉm cười ngồi trước giường, cúi người hôn về mặt lưỡi nhấc của Minh Nguyệt, khẽ cười nói:

- Minh Nguyệt thật ngoan, tỉnh dậy cũng không làm kinh động trầm.

Minh Nguyệt hơi run rẩy mi dài, có chút luống cuống cúi đầu rồi nhẹ nói:

- Hoàng Thượng còn mấy bản tấu chương chưa phê duyệt xong. Không cần cùng nô tì.

Nói xong, liền đem chân bông kéo lên tận cằm, mắt trong suốt nhìn khuôn mặt đế vương như sợ bị khi dễ.

Ngự Hạo Hiên hơi cười kéo chân ra, cúi người ở cổ nàng, nhắm mắt lại, không nói gì rồi xoay người nằm xuống cạnh nàng, ôm nàng vào trong lòng, khàn khàn nói:

- Cùng trầm ngủ nhé

Sau đó hần nhắm mắt lại, không nói thêm câu gì.

Minh Nguyệt có hơi ngạc nhiên nhìn Ngự Hạo Hiên như trẻ con ngủ sâu, trong lòng đầu tiên nhảy dựng lên nhưng sau đó phát hiện hần thật sự mệt mỏi. Nàng khẽ cười, nhắm mắt, kê sát vào người hần.

Bên tai truyền đến tiếng thở đều nhẹ nhàng, Ngự Hạo Hiên mở mắt, bưng trán có chút lười nhác nhìn dung nhan đã ngủ say của Minh Nguyệt, ánh mắt thâm trầm hơi cười trầm mê rồi cười yếu ớt, nhẹ vuốt ve mặt nàng.

Đôi mày thanh tú hơi nhíu, trong lúc ngủ mơ, Minh Nguyệt quay mặt về phía Ngự Hạo Hiên, giống như tìm kiếm hơi ấm, cười thỏa mãn rúc vào lòng hần, nhẹ cọ xát khuôn mặt nhỏ nhắn trước ngực hần, nhẹ nói một tiếng “Hiên” nhưng cũng không tỉnh lại.

Tim Ngự Hạo Hiên hơi rung lên, nhìn dung nhan yêu kiều say ngủ rồi nhắm mắt lại, đôi tay như không kìm lòng được mà ôm chặt nàng vào lòng.

Tần công công bưng bữa tối đi vào, vừa thấy đế vương như thế có chút không biết làm sao đành cúi đầu rồi sai Ngự tiền thị nữ mang đồ ăn xuống. Sau đó, hần do dự không biết nên làm gì. Lúc sau, vụng trộm liếc nhìn đế vương, không khỏi có chút bất đắc dĩ lui ra, đóng cửa rồi đi.

Trên giường, sa trường phát phơ, Ngự Hạo Hiên hơi thở dốc tháo dây lưng Minh Nguyệt, khi vai nàng hơi lộ ra, ánh mắt không khống chế nổi mà chuyển sang màu lam sâu thẳm. Hần nhìn nhuễn ngọc ôn hương trong lòng, bàn tay to chạy loạn trên người nàng như linh xà, sau đó hôn lên vai nàng.

Minh Nguyệt có chút mất tự nhiên hơi giật mình, biết điều gì xảy ra nên hơi thở vốn bình tĩnh cũng dần phập phồng, mang theo chút than nhẹ, khẽ đẩy tay Ngự Hạo Hiên ra.

- Minh Nguyệt.

Ngự Hạo Hiên thở gấp cầm tay nàng, càng thêm không khống chế mà hôn tay nàng, bàn tay to nắm chặt hai tay nàng, khi Minh Nguyệt rên rỉ lên tiếng thì hần hôn lên môi nàng.

- Ừm...

Minh Nguyệt than nhẹ một tiếng, giống như ma rủa, nửa tỉnh nửa mê mà hưởng thụ giờ khắc ấm áp này, ý thức hỗn độn, run run mở mắt rồi nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của đế vương thì lại trầm luân mà đáp lại hần.

Có lẽ không ngờ Minh Nguyệt lại đáp lại mình một cách đáng yêu như thế, Ngự Hạo Hiên vốn cố gắng kìm chế sự xúc động của mình, trong nháy mắt, ý chí tan rã. Thậm chí, có chút thô lỗ kéo vạt áo của nàng....

Trong mộng tỉnh lại, Minh Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, mệt mỏi vạn phần, nàng chống giường ngồi dậy, trong đầu lại lơ đãng hiện lên vô số những hình ảnh khiến người khác đỏ mặt. Nàng vội cúi đầu xem xét quần áo nhưng lại phát hiện không chút khác thường, sắc mặt nhất thời đỏ bừng, vội kéo chăn lên tận ngực, đánh tan mộng xuân kia.

- Minh Nguyệt làm sao vậy?

Tiếng cười trầm thấp của Ngự Hạo Hiên truyền đến. Minh Nguyệt ngẩn ra, rồi sau đó trợn to hai mắt quay đầu nhìn đế vương, rồi sau đó nhìn quanh hần, thấy hần đã phê duyệt tấu chương xong, trên bàn cũng đầy những đồ ăn nghi ngút.

Sắc mặt lại quần bách, Minh Nguyệt cuống quýt rũ mắt hạ mi, lắp bắp nói:

- Không. . . Không có gì, khi này nô tỳ nằm mơ, còn tưởng...

Nói đến một nửa, Minh Nguyệt vội dừng lại, bưng miệng, tai ửng hồng, vội sửa lại

- Không có gì, vừa này nô tỳ nằm mơ một giấc mơ hoang đường nên nhất thời chưa hoàn hồn.

- À! Minh Nguyệt mơ gì?

Ngự Hạo Hiên như rất hứng thú, đôi mắt đen nhìn ánh mắt bối rối của Minh Nguyệt, môi mỏng hơi cười. Sau đó hần ngồi xuống, nắm tay Minh Nguyệt, đặt trong lòng mình vuốt ve, rồi nói:

- Trẫm cố ý muốn trên người Minh Nguyệt có mùi của trẫm

Minh Nguyệt vốn tưởng rằng Ngự Hạo Hiên sẽ trêu đùa mình, không ngờ hần lại không làm thế. Nhất thời trở mặt nhìn tuấn dung có vài phần ái muội của đế vương, lúc sau, lòng cứng lại, cuối cùng hiểu được ý của hần.

- Người.

Minh Nguyệt quẩn bách xấu hổ vô cùng, nàng rút tay về, kéo chăn bông lên tận cằm, nhìn chằm chằm Ngự Hạo Hiên cười đến tuấn mỹ tuyệt luân. Minh Nguyệt mím môi rồi mạnh mẽ xốc chăn, trốn xuống giường.

Ngự Hạo Hiên nhanh chóng giữ lại thân mình Minh Nguyệt đang muốn trốn. Khi nàng kinh hoàng hô lớn thì kéo nàng vào lòng, ôm eo nàng cười nói:

- Minh Nguyệt đã có hoàng tự của trẫm, còn định trốn đi đâu?

Minh Nguyệt ngã vào lòng Ngự Hạo Hiên, sắc mặt hồng vô cùng, nàng khó chịu vặn vẹo người, sau đó nhỏ giọng nói:

- Hoàng Thượng, người đừng như vậy...

- Gọi trẫm là Hiên

Ngự Hạo Hiên cắt ngang lời Minh Nguyệt, gắt gao ôm eo Minh Nguyệt đang vặn vẹo, kéo nàng nhìn thẳng mình, thở dốc, khàn khàn nói:

- Minh Nguyệt, trẫm không có sức tự chủ tốt đâu.

Nói xong, liền cúi đầu hôn lên môi nàng.

123. Q.3 - Chương 124: Thiên Hạ Phong Vân (4)

Hoài Nguyệt Thiên triều Hiên đế, mùa đông năm thứ mười ba, hai ba tháng chạp, Tử Ngọc quốc và Lãnh Tiêu quốc quốc chủ tới để đồ, Hiên đế sai mười vạn Ngự Lâm quân nghênh đón ở Huyền Vũ môn, lại thiết yến tiệc tẩy trần trên Kim Loan điện. Dạ yến ngày đó, chỉ duy Quý phi Mộc thị Như Nguyệt cáo bệnh không tới, còn các tần phi trong hậu cung Hiên đế đều tham dự.

Minh Nguyệt đứng phía sau Kim Loan điện nhìn Tiêu Đồng đang trang điểm ỳnh, hai mắt hơi khấn trương, cầm chu đàn mím môi đỏ mọng, không khỏi nhẹ giọng nói:

- Tiêu Đồng, hai vị quốc chủ hôm nay tới là người như thế nào?

Tiêu Đồng cẩn thận búi tóc cho Minh Nguyệt rồi cầm lấy những trang sức châu báu Hoàng thượng ban cho gài lên rồi cười nói:

- Lãnh Tiêu quốc và Tử Ngọc quốc là hai nước lớn nhất trong mười sáu nước Hoài Nguyệt quốc, đó là hai chư hầu có thế lực mạnh nhất. Nhưng bất kể họ là dạng người gì, đêm nay tiểu thư ngồi bên cạnh Hoàng thượng không có gì phải lo lắng cả.

Nói xong cầm lấy cây trâm bạch ngọc khắc mẫu đơn cẩn thận gài lên búi tóc Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt chớp hạ mi dài nhưng vẫn hơi bất an mà gật gật đầu, không hiểu sao nghe được ba chữ Lãnh quốc chủ, nàng có cảm giác hơi rờn rợn. Mím môi. Minh Nguyệt làm bộ như thoải mái nói:

- Nghe nói hôm nay Quý phi cáo bệnh không tới yến hội?

Tiêu Đồng đang cầm hoa tai trên châu hơi ngưng lại rồi như an ủi nói:

- Đó không liên quan gì tới tiểu thư, tỷ tỷ của nô tỳ trời sinh kiêu ngạo, cũng từng được Hoàng thượng sủng ái một năm nên tâm tính không như người thường, dù bị nhập lãnh cung hơn ba năm vẫn không cách nào mà hết kiêu ngạo.

Giật mình, Minh Nguyệt bỗng đứng ngẩn đầu lại thấy thần sắc bối rối, chân chừ của Tiêu Đồng, sau đó, Tiêu Đồng lấp bắp nói:

- Nô tỳ, nô tỳ, ý nô tỳ là Quý phi nương nương từng được Hoàng thượng rất sủng ái khi tiểu thư chưa tiến cung, nhưng khi tiểu thư tiến cung thì Quý phi đã bị nhốt vào lãnh cung hơn ba năm.

Minh Nguyệt nắm chặt khăn lụa trong tay, bắt giác nhíu mi rồi nhớ tới khuôn mặt Quý phi Như Nguyệt kia giống hệt mình cùng với những lời nói của cung phi ngày ấy, nàng bất an nói:

- Tiêu Đồng, tỷ tỷ ngươi...ta và tỷ tỷ ngươi có phải tướng mạo giống một phi tần trước đó của Hoàng thượng.

Ngự Hạo Hiên từng vô cùng sủng ái Quý phi, nay lại đối với nàng như vậy, có phải vì dung mạo của hai nàng giống với một “cổ nhân” nào đó nên...

Sắc mặt Tiêu Đồng hơi tái nhợt, nàng cầm hoa tai muốn tìm cớ mà cho qua nhưng lại không biết nên nói thế nào, lúc sau, nàng chỉ có thể kiên trì nói:

- Chưa từng từng có, tiểu thư tiến cung thì đã được Hoàng thượng cực sủng, cái này cùng với Quý phi nương nương hay cổ nhân gì đó chẳng liên quan. Hơn nữa, nếu nói đến cổ nhân thì chỉ có thể nói tới Minh Nguyệt Quý phi của Thánh tổ hoàng đế khai quốc Hoài Nguyệt quốc, cho nên, việc tiểu thư được sủng không phải vì những điều này.

Thánh tổ Quý phi? Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Minh Nguyệt càng nhíu lại rồi nghi hoặc nói:

- Thánh tổ Quý phi cũng tên là Minh Nguyệt?

Cũng là Minh Nguyệt như nàng sao? Từ khi nàng tỉnh lại (mất trí nhớ đây), Ngự Hạo Hiên vẫn gọi mình là Minh Nguyệt....

Tiêu Đồng gật đầu nhưng không muốn nhắc tới nhiều, chỉ nói:

- Là trùng hợp đi. Nhưng vị quý phi kia tên thật là Minh Nguyệt còn tiểu thư thì tiểu tự là Minh Nguyệt.

Tiêu Đồng tựa như có thể nhìn thấu suy nghĩ của Minh Nguyệt mà nói ra.

Minh Nguyệt nhìn mình trong gương, sự buồn bã trong lòng hơi chuyển biến nhưng lại vẫn bất an như trước khiến nàng khó chịu ngồi cũng không yên. Vì thế, nàng nhắm mắt, hít sâu một hơi, rồi sau đó có chút mệt mỏi vịn bàn đứng dậy, mím môi nói:

- Mau trang điểm đi, ta muốn gặp Hoàng thượng.

Tiêu Đồng hơi ngạc nhiên nhưng sau đó thì lại cao hứng phấn chấn nói:

- Vâng, nô tỳ lập tức chuẩn bị cho tiểu thư.

Nói xong vội đi tới một bên, cầm chiếc váy dài trắng như tuyết đem đến trước mặt Minh Nguyệt, cười nói:

- Tiểu thư, nô tỳ giúp ngài thay quần áo

Minh Nguyệt nhìn xiêm y Tiêu Đồng cầm trong tay không khỏi có chút sợ hãi, nàng nhẹ sờ lên chất vải mềm mại kia, nghi hoặc nói:

- Đây là...

- Đây là Hoàng thượng sai một nhóm tú nữ Giang Nam may riêng cho tiểu thư, là lụa dệt từ giống xuân tằm (một loại tằm) cực phẩm nên sờ lên cũng không giống tơ lụa bình thường.

Tiêu Đồng nói rồi rũ váy ra, chỉ thấy xiêm y kia như gió phất nhẹ nhàng, đẹp tới mê hoặc.

Tiêu Đồng thay tấm bào cho Minh Nguyệt rồi giúp nàng mặc váy trắng như tuyết đó rồi lại cầm chiếc thắt lưng để vương ban cho thắt lên hông Minh Nguyệt, sau đó đeo lên ngọc bội hình phượng, rồi lại phủ lên người Minh Nguyệt một chiếc áo cừu nguyệt sắc.

- Tiểu thư thật đẹp

Tiêu Đồng nhìn Minh Nguyệt như thiên tiên xuất trần mà cảm thán, sau đó phúc thân với Minh Nguyệt, cười nói:

- Tiểu thư ngồi chờ, nô tỳ đi mời Hoàng thượng.

Nói xong, không chờ Minh Nguyệt trả lời đã quay người rời đi.

Khuôn mặt Minh Nguyệt đỏ ửng hơi mất tự nhiên quay người định tìm chỗ trốn nhưng không ngờ vừa mới bước, phía sau lại có một bóng dáng cao lớn ôm lấy nàng rồi nhẹ cười nói:

- Minh Nguyệt của trẫm đẹp quá.

Thân mình cứng đờ, Minh Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn bàn tay to bên hông mình, sắc mặt càng đỏ, hơi nhún nhún nói:

- Hoàng Thượng Hoàng Thượng đến đây lúc nào, nô tì sao không...

- Trẫm vẫn ở đây

Ngự Hạo Hiên cười nhẹ, rồi sau đó hôn lên tóc nàng, nhẹ nói vào tai nàng:

- Hơn nữa còn thấy Minh Nguyệt ghen.

- Người.

Minh Nguyệt khiếp sợ mở to hai mắt, rồi sau đó lại xấu hổ vô cùng, nàng hơi lắc lắc người, nhẹ vuốt lên cánh tay để vương, mặt đỏ bừng nói:

- Hoàng thượng buông nô tỳ ra, nô tỳ muốn uống nước.

Uống nước? Ngự Hạo Hiên không khỏi bật cười, hần nhìn Minh Nguyệt đang giãy dụa, hôn lên vành tai nàng rồi cười nhẹ nói:

- Gọi trẫm là Hiên thì trẫm thả nàng.

Minh Nguyệt quẩn vô cùng, mím môi, chặt vật gọi một tiếng:

- Hiên.

- Minh Nguyệt ngoan lắm

Ngự Hạo Hiên lại ôm Minh Nguyệt chặt hơn như trêu chọc, thổi thổi vào tai nàng rồi nói:

- Vậy hôn trẫm một cái.

- Ngự Hạo Hiên.

Minh Nguyệt tức giận, không cố kị gì mà gọi thẳng tục danh để vương, muốn làm Ngự Hạo Hiên tức giận nhưng không ngờ hắn không những không tức giận mà lại còn hôn trộm lên má nàng, sau đó trầm thấp nói:

- Tính tình của Minh Nguyệt càng lúc càng giống trước kia, nhưng trẫm vẫn rất thích.

Được thả ra, Minh Nguyệt không khỏi đỏ mặt nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của đế vương, kéo áo cừu trên người rồi lui về phía sau mấy bước, muốn tạo ra khoảng cách nhưng đôi mắt mang theo ý cười lại thâm trầm của Ngự Hạo Hiên vẫn gắt gao dán chặt vào người nàng, khiến nàng như bị ma rủa không chỗ trốn chạy

- Người

Minh Nguyệt không còn gì để nói, chỉ có thể phun ra chữ này mà Ngự Hạo Hiên lại càng cười tà mị. Hắn tiến lên từng bước khiến Minh Nguyệt sợ tới mức thiếu chút nữa thì kêu to, nhưng đế vương lại dừng bước, nhướn mày kiêu, thấp giọng nói:

- Trẫm chờ nàng ở yến hội

Nói xong cười cười rồi đi như là để cho Minh Nguyệt cái thang mà đi xuống, không đùa nàng nữa.

Minh Nguyệt nhìn bóng dáng oai hùng của đế vương, buồn bực đến dậm chân nhưng lại nghĩ tới yến hội sắp tới mà đành nén cảm giác buồn bực và ngưỡng ngừng, nhanh chóng hít sâu một hơi, cúi đầu ra đại điện.

Trong Kim Loan điện, các cung tần phi tử theo thứ tự mà ngồi có thể nói là kim bích huy hoàng, muôn hồng nghìn tía. Dạ yến hôm nay không liên quan gì tới quốc sự, chỉ lấy danh nghĩa chư hầu tới thăm người thân mà thiết yến nên không có bất kì quan viên nào ở đây, chỉ có các cung nữ, thái giám hầu hạ và một ngàn Ngự lâm quân canh giữ bên ngoài.

Trong cung điện rộng lớn, hai bên sườn là một trăm hai mươi bàn gỗ tử đàn, mỗi bàn đều xếp đầy những món ăn trân quý, trà thượng hạng, sau cột khắc rồng trong đại điện là những lò đốt đàn hương giữ ấm, bốn phía ẩm áp như mùa xuân.

Trong đại điện, phía bên trái, Lãnh Cô Vân một thân cẩm bào màu đen và Tiêu Đoan một thân triều phục tơ lụa ngồi đó, hai người nhìn nhau cười, dùng trà kính nhau, nói một số lời khách sáo rồi tào lao như dò thử ý đối phương vì sao tới. Bên kia, đối diện là Đức phi Khuynh Thành một thân hoa lệ và Tiêu Chiêu nghi váy dài màu tím nhạt cười yếu ớt, đều tự phẩm trà như các tần phi khác, thỉnh thoảng ngóng ra đại điện chờ đế vương nhập yến. Toàn bộ đại điện hầu như chỉ có một ít phi tần nhỏ giọng cười vui và tiếng chén trà chạm nhau.

Giờ hơi tới, ngoài đại điện, tiếng bước chân Ngự tiền thị vệ chỉnh tề.

Một lúc sau, Tần công công mặc triều phục bước tới, hần đứng trước cửa điện, phát phát trần, xướng lên:

- Hoàng Thượng giá lâm ...

Nhất thời, trong đại điện im phăng phắc, các cung phi đang cười nói ẩm trà cùng hai vị quốc chủ đều đứng dậy, nửa quỳ trên mặt đất, cùng kêu lên:

- Nô tỳ, hạ thần tham kiến Hoàng Thượng, cung chúc Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế

Tiếng tung hô vừa dứt là tiếng bước chân trầm ổn của đế vương, không lâu sau, trên cao kia truyền tới tiếng nói trầm thấp:

- Bình thân.

Lập tức mọi người đứng dậy nói:

- Tạ ơn Hoàng thượng.

Ngự Hạo Hiên ngồi xuống ghế Tử ngọc cửu long, nhìn mọi người dưới điện rồi dừng lại ở Tiêu Đoan và Lãnh Cô Vân, tay vịn lên ghế, trầm thấp cười nói:

- Hai vị ái khanh mấy ngày liền bận rộn, vất vả rồi

Lãnh Cô Vân và Tiêu Đoan ngẩng đầu, ôm quyền hành lễ nói:

- Hoàng thượng quá lời.

Nói xong, hai người nhìn đế vương xua tay lại ngồi xuống. Nhưng vừa ngồi xuống, Lãnh Cô Vân nhìn Khuynh Thành u sầu, lại cười nói với đế vương:

- Hạ thần lần này bận rộn mỗi một nhưng vị muội muội này của hạ thần thật khiến hạ thần vất vả.

Nói xong như trách cứ Khuynh Thành:

- Khuynh Thành, người giờ đã là Đức phi Thiên triều nên thủ lễ mới đúng, sao cứ khiến ca ca phải lo lắng.

Khuynh Thành nghe Lãnh Cô Vân nói, đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó có chút nhát gan giương mắt nhìn đế vương rồi lại cúi đầu, thần sắc mềm mại khiến người ta không đành lòng, lúc sau, chỉ nghe nàng nhỏ giọng nói:

- Là Khuynh Thành không tốt, làm cho Lãnh quốc chủ lo lắng

Trong đại điện chúng phi nhất thời im lặng, nhưng thần sắc của Đức phi và những lời ý tại ngôn ngoại của Lãnh Cô Vân ai nấy nghe cũng hiểu. Đức phi lấy thân phận quận chúa gả cho Hoàng thượng đã nửa năm nhưng vẫn chưa được thị tẩm, điều này một quân chúa vốn tâm cao khí ngạo sao có thể chấp nhận?

Ngự Hạo Hiền ngồi trên long ỷ không nói, chỉ có vài phần nghiêng ngả nhìn Khuynh Thành đỏ mặt bên kia, nhẹ cười, ánh mắt thâm trầm nói:

- Đức phi thông thư đạt lễ, tính tình cao nhã sao lại khiến Lãnh quốc chủ phải lo lắng?

Nói xong, mọi người đều giật mình kể cả Đức phi, nhất thời, ai nấy nhìn về phía Lãnh Cô Vân như chờ xem kịch. Chỉ vì khi này đế vương khen Đức phi như thế mà một quốc chủ xa xôi vạ dậm lại “lo lắng” mà đến khiến ai nấy đều cảm thấy có vài phần hứng thú với yến hội này.

- Hạ thần tạ Hoàng thượng khen ngợi thần muội

Sắc mặt Lãnh Cô Vân hơi lạnh nhưng vẫn mỉm cười đáp, sau đó ôm quyền nói:

- Hoàng thượng khen nhầm rồi, mấy hôm trước thần muội dùng bồ câu đưa thư cho thần hạ, nói nàng vô năng, tiến cung đã nửa năm cũng không được Hoàng thượng ưu ái, đến nay vẫn không có tư cách hầu hạ Hoàng thượng cho nên hạ thần mới ngàn dặm xa xôi tới đây để dạy dỗ thần muội, khiến Hoàng Thượng chê cười rồi.

Sắc mặt Khuynh Thành nhất thời đỏ bừng không nghĩ biểu ca lại nói một lời nhất châm kiến huyết trước mặt chúng phi thế này, nàng chỉ có thể cúi đầu nhưng thần sắc lại có chút chờ mong để vương trả lời, làm cho các tần phi bàng quan không khỏi hơi khinh thường thấp giọng bàn tán. Nhưng sau đó, mọi người chẳng nghe thấy đế vương trả lời, lại chỉ nghe một tiếng sắc bén của Tần công công:

- Tần chiêu dung giá lâm....

Nhắc tới ba chữ Tần chiêu dung, mọi người lại hiếu kỳ nhìn ra ngoài đại điện, tiếng bàn tán lại càng sâu, sau đó, chỉ thấy Tiều Đồng váy dài tím nhạt đỡ một nữ tử một thân cừu bào nguyệt sắc bước vào trong đại điện.

Nhất thời, toàn bộ phi tần trong điện đều trợn mắt há hốc mồm nhìn váy dài mềm mại dưới chân Minh Nguyệt, không khỏi nghĩ nữ tử trước mắt là cừu nữ thiên tiên hạ phàm.

Sắc mặt Minh Nguyệt hơi xấu hổ nhưng vẫn vô cùng dịu dàng, tóc mây dù không dùng trâm vàng trang điểm nhưng chỉ một cây trâm bạch ngọc mẫu đơn lại khiến người vô cùng khen ngợi, cổ trắng nõn, hoa tai châu ngọc khéo léo rung động khiến người ta chăm chú nhìn mà hít thở không thông. Sợ hãi mà than: xuất trần!

Trên yến hội, Lãnh Cô Vân không khỏi nhíu mày kiếm, mặt lạnh như băng, trong mắt là vạ phần khó tin nhìn nữ nhân đáng yêu thẹn thùng này, lúc nàng đi ngang qua người hắn, trong không khí phiêu đảng hương hàn mai tựa như gió nhẹ thổi, nháy mắt đã biến mất không thể tìm ra khiến hắn vô cùng nghi hoặc.

Tiêu Đoan ngồi một bên nhìn nữ tử cười ngượng ngùng đi về phía đế vương thì không khỏi nghi hoặc mà nhướng mắt, nhưng khóe mắt lại thấy Tiều Mẫn nhẹ cười, lắc lắc đầu thì vội thu liễm cảm xúc. Khi ngẩng đầu lên đã thấy đế vương sủng nịnh vươn tay, nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của nàng, kéo nàng ngồi cạnh đế vương.

124. Q.3 - Chương 125: Thiên Hạ Phong Vân (5)

Minh Nguyệt chậm chậm bước lên bậc thang, nhìn bàn tay mình được bàn tay đế vương nắm lấy thì những sự hỗn loạn khi nãy không khỏi yên ổn xuống. Nàng cười hy vọng mình có thể biểu hiện ra sự đoan trang hào phóng, nhưng không nghĩ khi nhìn vào mắt đế vương lại thấy đế vương vạn phần sùng nịnh chăm chú nhìn mình. Lòng cứng lại quên mất nên làm thế nào, nhưng đế vương lại trầm giọng cười, kéo tay Minh Nguyệt, thân mình Minh Nguyệt như cơn gió nhẹ rơi vào lòng hắn.

Chúng phi biến sắc, người người ảm đạm cúi đầu, quả thật, trường hợp này các nàng từng đã chứng kiến ở Huyền vũ môn nên không ai dám nói, chỉ sợ như Như Nguyệt Quý phi rơi vào kết quả thâm hiểm không thể chịu nổi, xấu hổ không dám nhìn ai.

Sắc mặt Khuynh Thành từ hồng thành trắng, mắt đẹp nhìn trừng trừng vào thân mình Minh Nguyệt rúc vào lòng đế vương, hận không thể bước lên ngăn cản, ngay cả tay cầm chén trà cũng run lên khiến nước trà bỏng rơi vào tay nhưng nàng không hề cảm nhận được.

- Hoàng Thượng, vị này là....

Tiêu Đoan nhìn tuyệt sắc mỹ nhân trong lòng Ngự Hạo Hiên không khỏi có chút hứng thú. Trong ấn tượng của hắn, hoàng đế Thiên triều là người vô cùng lạnh lùng, chưa bao giờ có chuyện ôm nuuyến ngọc ôn hương vào lòng như thế này. Mấy năm trước, cũng yến hội như thế, Hoàng hậu và Quý phi hai bên cũng chưa lúc nào thấy đế vương hiện ra ý cười sùng nịnh như thế này. Một chiêu dung nho nhỏ có diện mạo gần giống Quý phi là thần thánh phương nào?

Tiêu Đoan vừa hỏi, Lãnh Cô Vân không khỏi cứng đờ mình, dù sao hắn cũng muốn hỏi điều này vì trong thư Khuynh Thành có nhắc tới: “Mộ Tuyết quay về, sắc phong chiêu dung”. Nhưng “Tần chiêu dung” trước mắt này không có một chút nào trí tuệ quả quyết như Mộ Tuyết, càng đừng nói đến dung mạo khác biệt.

Ngự Hạo Hiên ôm lấy thân thể mềm mại của Minh Nguyệt, cúi đầu nhìn xuống người thẹn thùng trong lòng, cười nắm lấy hoa tai ngọc của nàng, trầm giọng nói:

- Nàng là chí bảo trăm phi tâm huyết nửa đời mới tìm được, là chiêu dung Minh Nguyệt của trẫm.

Nghe vậy, mọi người đều ngây ngốc, ngay cả Minh Nguyệt cũng hơi ngạc nhiên nhìn đế vương. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại nhẹ vuốt mặt nàng, ngón tay thon thả dưới cằm nàng, nói vào tai nàng:

- Minh Nguyệt, hôm nay trẫm tuyên tất cả phi tần tới đây, nàng có muốn nói cho bọn họ là trẫm chỉ có thể là của mình nàng không?

Nói xong, mang theo vài phần lười nhác lớn tiếng nói:

- Minh Nguyệt hôm nay thật đẹp, khó trách có thể làm cho trẫm vừa nhìn thấy đã tâm viên ý mãn.

Minh Nguyệt giật mình, sau đó sắc mặt ửng đỏ, nàng không dám tin nhìn thần sắc trấn định thông dong của Ngự Hạo Hiên, lại có chút muốn trốn sau lưng ý không nhìn ai nhưng Ngự Hạo Hiên như biết được ý nghĩ của nàng, lại ôm chặt nàng hơn, nắm tay nàng vuốt ve.

- Hoàng thượng thật có diễm phúc

Lãnh Cô Vân hơi nheo mắt lại, ánh mắt lạnh như băng, nhưng khuôn mặt tuấn mỹ lại vẫn cười cung kính, sau đó nhìn Khuynh Thành cúi đầu buồn bực như đã hết hy vọng, cười lạnh nói:

- Khó trách thần muội không thể lọt vào mắt Hoàng thượng, thì ra chiêu dung trời sinh tuyệt sắc, mỹ áp quần phương.

Một câu, đem việc đế vương lạnh nhạt với hậu cung đổ hết lên đầu Minh Nguyệt.

- Đúng thế

Tiêu Đoan không khỏi vội nói đế theo, rồi thần nhiên nhấp một ngụm trà, cười nói:

- Chiêu dung nương nương là tuyệt sắc thiên tiên nhân gian khó gặp, khó trách Hoàng thượng nich thủy tam thiên, chỉ thủ nhất biểu (nước sông ba ngàn, chỉ thích một gáo nước này), xem ra, Mẫn muội của hạ thần cũng phải chịu khổ

Nói xong, Tiêu Đoạn tiếc nhìn Tiêu Mẫn mặt vẫn bình thản nhưng khóe môi cười chua xót, chỉ đành bất đắc dĩ lắc lắc đầu

Tử Ngọc quốc vốn chỉ cầu bình an, xưa nay chỉ toàn dùng việc cầu thân là thủ đoạn nên căn bản không có sự lựa chọn, cho dù công chúa cầu thân thật sự có bị khổ sở gì cũng chỉ đành lấy con dân làm trọng...

Tiêu Mẫn nhấp một ngụm trà nhưng trong miệng chỉ đầy sự cay đắng, nàng dịu dàng nhẹ buông bát trà, nhướn mi cười yếu ớt, nói:

- Hoàng Thượng sủng ái chiêu dung tỷ tỷ, nô tì tự nhiên cũng cao hứng, đừng nói Chiêu dung tỷ tỷ tư sắc phi phàm, chỉ cần nhìn ở hoàng tử, đương nhiên Hoàng thượng nên coi trọng tỷ tỷ.

Nói xong, cúi đầu, bưng bát trà lên uống.

Đối với Tiêu chiêu nghi Tiêu Mẫn hiển thực rộng lượng, Đức phi Khuynh Thành cũng không không dám gặt bừa, nàng nhướn mắt đẹp, ánh mắt sắc bén ra nhưng vừa định nói gì lại nghe Lãnh Cô Vân lạnh lùng nói:

- Thì ra Chiêu dung nương nương mang hoàng tử, hạ thần còn tưởng rằng muội muội của hạ thần thật sự phải cô lão chung thân (cô độc tới chết), ha ha ha.

Nói xong, Lãnh Cô Vân cười sang sảng nhưng giọng cười không có lấy một tia ấm.

Ngự Hạo Hiên lạnh giọng cười, ánh mắt thâm trầm, hần nhẹ vuốt vành tai Minh Nguyệt, nửa nằm trên long ỷ, mang theo vài phần lười nhác nói:

- Lãnh quốc chủ nói quá lời, nhưng chiêu dung của trẫm là một bình dấm chua, trẫm chỉ cần nhìn nữ nhân khác một cái thì đã làm loạn đến ngất trời rồi.

- Ha ha ha ha

Tiêu Đoạn cũng cười ha hả, hần giơ ngón tay cái với giai nhân trong lòng Ngự Hạo Hiên nói:

- Hay, hay, hay, xem ra muội muội của hạ thần nên học hỏi chiêu dung nương nương nhiều, chưa biết chừng sẽ được Hoàng thượng ưu ái.

- A?

Ngự Hạo Hiên cũng cười, mày kiếm hơi động, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo ý cười ái muội, làm bộ lãnh đạm nhìn liếc qua Tiêu Mẫn xấu hổ ngồi bên, trẫm thấp nói:

- Tiêu chiêu nghi an phận thủ lễ, thật ra có vài phần tính cách như Thần Đức Quý phi, có thể nói trẫm rất thưởng thức, là người thoát trần bất tục khó mà cầu, Tiêu quốc chủ sao lại nói thế.

Đế vương dứt lời, trong đại điện yên tĩnh, mọi người đều mang tâm sự riêng, chỉ riêng Tiêu Mẫn và Tiêu Đoạn trong lòng hiểu, đế vương nói như thế là đồng ý bảo toàn Tử Ngọc quốc. Bất luận công chúa được sủng ái hay không đế vương cũng sẽ bảo vệ nước này.

Khối đá trong lòng buông xuống nhưng lại không khỏi có chút mất mát, Tiêu Mẫn nhìn sắc mặt vui mừng của Tiêu Đoạn hơi hơi gật đầu rồi khi mọi người còn đang ngạc nhiên thì Tiêu Đoạn đứng dậy, ôm quyền với đế vương nói:

- Hạ thần đa tạ Hoàng thượng đề bạt, Tử Ngọc quốc nguyện mãi mãi trung thành với Thiên triều.

- Tiêu quốc chủ có lòng này, trẫm rất vui

Ngự Hạo Hiên nhẹ cười nói rồi buông Minh Nguyệt trong lòng, đứng dậy tuyên:

- Tàn An lĩnh chỉ, Chiêu nghi Tiêu thị hiển đức, tấn phong nhất phẩm Hiền phi, chiêu cáo thiên hạ.

Tiêu Mẫn tim nhảy lên, trong mắt không khỏi dâng lên sương mù, nàng vội đứng dậy đến giữa đại điện, cùng huynh trưởng dập đầu quỳ lạy nói:

- Nô tì tạ Hoàng Thượng

Trong lúc nhất thời, mọi người xôn xao, các cung tần không dám tin trọn to mắt nhìn sự bất thành linh này, có một số kẻ đỏ mắt mà nghiêng rằng nghiêng lợi, chỉ riêng Tiêu Đồng ngồi ở vị trí cuối cùng cùng Đông Nguyệt thì cười bất đắc dĩ, uống một ngụm trà, nhỏ giọng nói:

- Cái này kêu là có người vui mừng có người lo lắng, vua nào triều thần vậy

Sắc mặt Đông Nguyệt vốn đã khó coi lại nghe Tiêu Đồng chế nhạo như thế, sắc mặt càng tái nhợt, nàng quay đầu nhìn Tiêu Đồng, tức giận nói:

- Người thì cao quý hơn ta được bao nhiêu? Tên ghi trong sách thị tẩm thì sao? Cũng chỉ là một cung nữ để sủng phi của Hoàng thượng sai bảo?

Tiêu Đồng cười rộ lên, không chút giận dữ nói:

- Xem ra Đông Nguyệt ở trong cung hơn ba năm làm ngự nữ cũng không nhìn rõ thế cục trước mắt, nếu không chịu thua thì đến cùng Hoa mỹ nhân đi.

Nói xong, Tiêu Đồng liếc nhìn Hoa mỹ nhân cách đó không xa, vẻ mặt cũng đầy ghen ghét như các phi tần khác nhìn Tiêu Mẫn, nàng không khỏi che miệng bật cười

Hậu cung, mỹ như như mây, không được thánh sủng thì sẽ hốc hác mặt mày mà tranh giành, từ xưa tới nay là định luật không thay đổi. Nhưng cho dù tranh đấu, hậu vị cũng chỉ có một Quý phi cũng chỉ có một, bao nhiêu hồng nhan vì vua mà già lại không biết lòng vua ở nơi nào.

- Người...

Đông Nguyệt nắm chặt tay, khuôn mặt dần vặn vẹo nhưng không ngờ Tiêu Đồng lại chẳng thèm để ý, đi ra khỏi điện không nhìn sắc mặt vừa thẹn vừa giận của Đông Nguyệt.

Nửa yến hội, có thể nói là khách và chủ đều vui, trong lòng Tiêu Đoan vui mừng không khỏi liên tiếp kính rượu đế vương, khi thì cùng Lãnh Cô Vân uống đôi chén. Không lâu sau đã sau tới bất tỉnh nhân sự. Mà trên long ỷ, Ngự Hạo Hiên tựa hồ cũng có ba phần say, ôm ấp Minh Nguyệt thì thầm khiến giai nhân đỏ bừng mặt, vô cùng xinh đẹp.

Trên yến hội, Lãnh Cô Vân hầu như chỉ độc ẩm, lạnh như băng nhìn Tiêu Đoan uống tới sắp say, cười lạnh nói:

- Tiêu quốc chủ, hôm nay muội muội thăng cấp, nhận thánh ân sao có thể nhanh ngủ như vậy.

Tiêu Đoan say đến bất tỉnh sao có thể để ý tới Lãnh Cô Vân cười nhạo, hần cười hớn hở, bưng rượu lão đảo đi tới, nhìn Lãnh Cô Vân nhìn mình, nói năng lộn xộn:

- Lãnh quốc chủ có phúc khí, có thể có trăm vạn hùng binh làm chỗ dựa, nhưng Tử Ngọc ta chỉ cần dân chúng thái bình thì ca cũng vui vẻ rồi, ha ha ha...

Tiêu Mẫn nghe Tiêu Đoan nói xong, nhất thời cảm thấy không dễ chịu, nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Đoan đang “hồ ngôn loạn ngữ” vừa định đứng dậy đỡ hần lại nghe Khuynh Thành vẫn trầm mặc một bên lạnh lùng cười:

- Tiêu quốc chủ thật đúng là có tiền đồ nha

Tiêu Mẫn ngẩn ra, lập tức quay đầu nhìn phía Khuynh Thành vẻ mặt châm chọc, trong lòng chua xót nhưng vẫn đứng dậy đi tới đại điện rồi nhìn đế vương nửa tỉnh nửa say ôm ấp Minh Nguyệt, phúc thân nói:

- Hoàng thượng, huynh trưởng của nô tỳ tửu lượng không tốt, xin Hoàng thượng ân chuẩn nô tỳ sai người đưa hần về cung hầu hạ.

Thần sắc Ngự Hạo Hiên lười nhác, ánh mắt trầm ổn lạnh lùng nhưng có vài phần say lại càng tuấn mỹ tuyệt luân, khiến cho các cung tần ai nấy chăm chú nhìn. Nhưng hần nghe Tiêu Đồng nói thì cười rồi nhìn Minh Nguyệt trong lòng, thân thiết nói vào tai nàng, như có vài phần men say, vô cùng nhu tình nói:

- Minh Nguyệt nói xem.

Minh Nguyệt bị mọi người nhìn mà mặt tự nhiên, lại nghe thấy đế vương nói thế không khỏi hơi tức giận, nàng không thèm để ý đến đế vương, mím môi nói:

- Nô tì không biết, xin Hoàng Thượng định đoạt.

Lời Minh Nguyệt tuy không lớn nhưng các phi tần hết sức chú ý đến đế vương lại thấy thật chói tai, tất cả như muốn lắng trĩ chiều dung nho nhỏ đã được sủng còn đùa giỡn này.

Ngự Hạo Hiên thấy Minh Nguyệt tức giận không chỉ không bực mà lại càng cười, nắm cằm Minh Nguyệt, bắt nàng quay đầu, khi mọi người nín thở theo dõi thì cười nói:

- Minh Nguyệt, lúc nàng tức giận trong thật đẹp.

Sắc mặt quần bách, Minh Nguyệt tức giận nhìn hắn, cũng không biết gan từ đâu to ra, không sợ đại diện toàn mùi dấm chua, lớn mật nhìn thẳng vào ánh mắt, giận dữ nói:

- Cho nên Hoàng thượng mới cố ý ép Minh Nguyệt, muốn Minh Nguyệt tức giận cho Hoàng thượng xem sao?

Tiếng nói vừa dứt, mọi người sửng sốt, nhưng lập tức truyền đến tiếng Lãnh Cô Vân cười to. Lúc sau, chỉ thấy Lãnh Cô Vân thâm ý nhìn khuôn mặt Minh Nguyệt đồ ửng kiêu diễm cười nói:

- Chiều dung nương nương quả thực không giống người thường, nhưng những câu nói khi này lại có vài phần tương tự một cổ nhân của hạ thần.

Minh Nguyệt nhú mày nhìn Lãnh Cô Vân vẻ mặt thâm u lạnh lùng, trong lòng ngáy ra như có gì đó muốn đào phá, trực giác có phần rợn người nhưng không nghĩ ngợi nói:

- Lãnh quốc chủ chê cười, bản cung chỉ là muốn khuyên Hoàng Thượng uống ít đi thôi, thân là cung phi đương nhiên là phải quan tâm tới long thể của Hoàng thượng.

Nói xong, chớp mi quay đầu nhìn về mặt Ngự Hạo Hiên mang ý cười, nhẹ giọng nói:

- Hoàng Thượng, người xem Tiêu quốc chủ đã say bất tỉnh nhân sự, không bằng, để quốc chủ về nghỉ đi.

Về mặt Lãnh Cô Vân lạnh lùng, hai mắt tỏa ra ý lạnh như không tin được Minh Nguyệt lại nói như thế, nắm chặt nắm đấm, cố nén sự tức giận trong lòng nhưng lại cười nói:

- Hạ thần cũng đồng ý những lời của Chiều dung.

Ngự Hạo Hiên nhìn khuôn mặt Minh Nguyệt biến hóa, tựa hồ trong điện chỉ có mình nàng. Lúc sau, hắn cầm lấy một chén vàng đưa tới bên môi Minh Nguyệt, thấp giọng nói:

- Minh Nguyệt, dứt cho trầm trầm.

Ánh mắt Minh Nguyệt chợt lóe, có chút bướng bỉnh quay đầu nhưng sau đó Ngự Hạo Hiên lại nắm tay nàng, mạnh mẽ muốn nàng bưng chén vàng lên, sau đó uống cạn sạch chén rượu. Rồi sau đó, đột nhiên ôm Minh Nguyệt đứng lên, khi mọi người nín thở chăm chú nhìn, trầm thấp nói:

- Tan yến.

125. Q.3 - Chương 126: Thiên Hạ Phong Vân (6)

Sau khi tan tiệc, Minh Nguyệt đỡ đế vương như say mà vào Tẩm Tâm cung, dù Kim loan điện cách Tẩm Tâm cung không xa lại có long liễn đưa nhưng Ngự Hạo Hiên thân cao bảy thước kia lại chỉ dựa vào Minh Nguyệt khiến nàng rất vất vả. Hơn nữa, bất luận Tần công công, ngự tiền thị nữ hay Tiêu Đồng bước lên giúp thì đế vương lại không muốn chạm vào bọn họ, vội lui.

Đại diện Tẩm Tâm cung, Tần công công và Tiêu Đồng theo sau, thấy đế vương loạng choạng không thể không tiến lên lo lắng nói:

- Hoàng thượng, chiêu dung nương nương có hoàng tự không thể chịu mệt mỏi, để nô tài đỡ người đi.

Nhưng Ngự Hạo Hiên lại chỉ nhìn Minh Nguyệt, như cố ý đem sức nặng của mình dựa vào nàng, cười cười nhỏ giọng gọi:

- Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cố hết sức nâng Ngự Hạo Hiên, nhúu mày không đáp mà tiếp tục đi về phía trước, nhưng đế vương càng cố ý bước chậm lại, tựa hồ như Minh Nguyệt phải trả lời thì mới đi tiếp.

Minh Nguyệt bất đắc dĩ, nhìn đôi mắt thâm u của đế vương, mím môi nhẹ giọng đáp:

- Hoàng thượng, nô tỳ đây

Ngự Hạo Hiên vừa nghe Minh Nguyệt trả lời thì nhẹ cười rồi để Tần công công đỡ đi nhanh về phía trước, nhìn thân mình mạnh mẽ kia chẳng có chút nào như say cả.

Tiêu Đồng thấy đế vương được Tần công công đỡ đi vội kéo váy bước lên đỡ thân mình mệt mỏi của Minh Nguyệt, mang theo vài phần lo lắng nói:

- Tiểu thư có mệt không?

Khi này nàng đến trước Kim Loan điện muốn xem yến hội đã tan chưa không nghĩ lại thấy đế vương lắc lư dựa vào tiểu thư đi ra khỏi điện khiến nàng hoảng sợ vội tiến lên nâng. Không ngờ, đế vương không lưu tình đẩy ra, còn không nhìn nàng một lần.

Minh Nguyệt hơi hơi lắc đầu, lại thở dài một tiếng, nói:

- Ta vẫn ổn nhưng thật sự là hơi mệt

Nói xong nhìn đế vương đi vào Trường sinh điện, hơi không muốn vào theo, vì thế day day trán nói nhỏ:

- Đưa ta về Hàn Nguyệt cung đi.

Đêm nay Hoàng thượng uống say, sợ sẽ chẳng để nàng ngủ yên, nhưng nàng thực sự rất mệt mỏi.

Tiêu Đồng ngăn người như không biết nên trả lời ra sau, lúc sau, nhúu mày, khó xử nói:

- Tiểu thư, chuyện này... sợ là không được, mấy hôm trước Hoàng thượng đã hạ lệnh, vì bảo vệ sự an toàn của tiểu thư và hoàng tự, tiểu thư phải ở cùng Hoàng thượng cho đến khi hoàng tự bình an sinh ra mới được

Có lẽ là Hoàng thượng sợ, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ba năm trước đây, Hoàng Thượng đã là một phụ thân.

Đôi mi thanh tú của Minh Nguyệt hơi đồng, thần sắc có chút bất đắc dĩ, rồi sau đó cũng không nói thêm nữa đi về phía Trường sinh điện.

Tiêu Đồng bước theo sau, ánh mắt nhìn bóng dáng Minh Nguyệt, trong lòng dâng lên cảm xúc khó nói. Tựa như tiểu thư đang dần dần thay đổi, không còn khúm núm như trước mà có vài phần phong thái khi xưa, nhưng... Tiêu Đồng chớp hạ mi, không khỏi lo lắng. Đây là phúc hay là họa.

Vừa bước vào Trường sinh điện, đã ngửi thấy mùi rượu, Minh Nguyệt không khỏi cầm khăn che mũi, sau đó nhìn đế vương nằm trên giường, than nhẹ một tiếng nhìn Tần công công đang bận rộn cởi áo cho đế vương, nói nhỏ:

- Hoàng Thượng đã nghỉ?

- Minh Nguyệt sao không hỏi thăm?

Tần công công ngẩng đầu chưa kịp đáp thì đã nghe Ngự Hạo Hiên nhắm mắt nói, sau đó, hần chậm rãi mở mắt, không nhìn Minh Nguyệt. Khuôn mặt tuấn mỹ không có lấy một tia biểu tình, như đang chờ đợi Minh Nguyệt trả lời.

Minh Nguyệt nhìn thần sắc Ngự Hạo Hiên, nhưng không thể đoán được suy nghĩ của hắn. Nàng nhu thuận bước lên, nhẹ phát cừu bào, ngồi ở mép giường nhìn thần sắc đế vương, nhẹ cười, ôn nhu nói:

- Nô tì tưởng rằng Hoàng Thượng đã đi ngủ

- Minh Nguyệt nghĩ trăm một mình có thể ngủ sao?

Giật mình, ý cười trên mặt Minh Nguyệt hơi cứng ngắc lại không hiểu vì sao đế vương nói thế. Vừa định hỏi đã thấy đế vương lại nhắm mắt lại, cầm tay nàng nói:

- Không còn sớm nữa, Minh Nguyệt cũng nghỉ đi.

Tần công cúi người, hơi mất tự nhiên cúi đầu nhưng lại liếc nhìn Minh Nguyệt một cái, cầm phát trần lui về phía sau, giật lùi đi về cửa điện rồi xoay người rời đi

Minh Nguyệt nhìn Tần công công rời đi hơi nghi hoặc nhíu mày, trong lòng dâng lên sự khó hiểu. Lúc sau, nàng nhìn khuôn mặt như ngủ say của đế vương nói nhỏ:

- Trước kia nô tỳ... thật sự khiến Hoàng thượng phiền lòng sao?

Vì sao khi hắn nói câu đó ngay cả Tần công công cũng lộ ra thần sắc như thế, trước khi mất trí nhớ, nàng đã làm những chuyện khiến phu quân mình phiền lòng sao?

Ngự Hạo Hiên hơi nhíu mày kiểm nhưng không mở mắt, tay nắm Minh Nguyệt lại tăng thêm sức lực khiến Minh Nguyệt căng thẳng trong lòng, hai mắt chăm chú nhìn dung nhan tuấn mỹ của đế vương. Lúc sau lại nghe đế vương nói:

- Nếu Minh Nguyệt khôi phục trí nhớ, muốn như thế trăm cũng không sao.

Nói xong, chậm rãi mở mắt ra, kéo Minh Nguyệt vào lòng, yêu thương nhìn về mặt mơ hồ của nàng, cúi đầu cọ trán nàng.

Mím môi, trong lòng Minh Nguyệt hơi co rút, nàng để tay trước ngực đế vương, không tự nhiên nói nhỏ:

- Hoàng Thượng, chẳng lẽ nô tì trước kia thật sự...

Còn chưa nói xong, môi nàng đã bị ngón tay Ngự Hạo Hiên ngăn lại, sau đó hắn cúi đầu hôn nàng, nhắm mắt lại, tựa cằm lên trán nàng, khàn khàn nói:

- Là trăm mới bắt đầu yêu, không biết làm thế nào để nắm giữ khiến Minh Nguyệt sợ hãi, là lỗi của trăm.

Mới bắt đầu yêu? Minh Nguyệt giật mình, trong lòng như bị va chạm đau đớn. Nàng có chút không dám tin ngẩng đầu nhìn đế vương, nhưng Ngự Hạo Hiên lại ôm chặt lấy nàng, bàn tay to nhẹ vuốt tóc nàng, vỗ vỗ lưng nàng, dỗ nàng ngủ.

Phu như thế, phụ phục hà cầu. . . khi nhắm mắt lại, Minh Nguyệt đột nhiên nhớ tới câu nói này, môi hồng nổi lên ý cười thỏa mãn, Tần Minh Nguyệt, có phu quân như thế, người là người may mắn như thế nào.

. . .

Bóng đêm mờ lung, gió lạnh bức người

Trong Tử Diệp đình sau Ngự hoa viên, một bóng dáng màu đen ngạo nghễ đứng đó, dưới ánh trăng thanh u, xung quanh tiêu điều yên tĩnh, hết sức lạnh lùng.

Con đường nhỏ rải đá cuội, một bóng dáng yếu điệu hoa lệ bước nhanh tới, ánh trăng xuyên qua nhánh cây khô héo, chiếu lên trâm cài của nữ tử.

- Biểu ca

Nữ tử nũng nính gọi, mang theo vài phần vui sướng bước lên thềm đá, đi tới cạnh nam tử, ngẩng đầu nhìn tuấn dung của hắn, nhỏ giọng nói:

- Biểu ca đêm khuya triệu kiến Khuynh Thành, có phải có việc gấp cần thương lượng?

Thân mình nam tử không động, chỉ ngóng nhìn ánh trăng trên trời cao, ánh mắt lạnh lùng định thần lại rồi lạnh lùng nhìn nữ tử, tay áo dài thêu rồng phất lên, trầm thấp nói:

- Người vào cung nửa năm có thừa, đến nay chưa thị tẩm, vì sao mấy ngày trước mới truyền thư.

Sắc mặt Khuynh Thành cứng đờ, có chút sợ hãi cúi đầu, tay giấu trong cầm bào xiết chặt khăn lụa nói:

- Biểu ca, Khuynh Thành cũng chỉ luôn chờ đợi, hưởng hồ mấy năm nay, trong hậu cung không phải chỉ riêng Khuynh Thành không được sủng hạnh, toàn bộ hậu cung còn không được thấy đế vương.

Đế vương lấy danh nạp phi lấy nàng, ngay cả bài tử cũng không sai ngự phòng chuẩn bị thì sao có thể được sủng hạnh.

Sắc mặt Lãnh Cô Vân càng lạnh lùng, hần nhìn bóng tối mờ lung, môi mỏng lạnh lùng nói:

- Nói như vậy, Tần chiêu dung kia rất có khả năng là Mộ Tuyết khi trước, nếu không, dựa vào sự tự chế của Ngự Hạo Hiên, căn bản sẽ không thể sủng ái một nữ nhân tới tận trời như thế.

Khuynh Thành vội vàng gạt đầu, sắc mặt mang theo vài phần khẳng định nói:

- Biểu ca, Khuynh Thành dám cam đoan, Tần chiêu dung đó chính là Mộ Tuyết. Chẳng qua mấy ngày trước, nha hoàn của Thần Đức Quý phi Âu Dương Hồng Ngọc hận Mộ Tuyết độc chiếm Hoàng thượng khiến tiểu thư nhà nàng xuất gia mà như phát điên, muốn biến Mộ Tuyết thành người điên. Nhưng không nghĩ Mộ Tuyết tỉnh lại lại chỉ mất trí nhớ chứ không điên.

Lãnh Cô Vân nhíu mày kiểm, liếc nhìn Khuynh Thành đẩy kích động kia, lạnh nhạt nói:

- Nói tiếp đi...

Khuynh Thành gạt đầu nói:

- Mộ Tuyết mới tỉnh lại, tính tình thay đổi, nghe các cung nữ nói lại, nàng không biết cả Hoàng thượng, thấy ai cũng sợ, ngay cả ngày Thần Đức Quý phi ra Huyền Vũ môn, đối mặt với sự nhục nhã của mọi người cũng không dám cãi lại, nhưng... Mấy ngày nay, tính tình như hơi kì quái, tựa như giống tro tàn lại cháy.

126. Q.3 - Chương 127: Thiên Hạ Phong Vân (7)

Trong Trường Sinh điện lặng yên, Tiêu Đồng cứng đờ nhìn ánh mắt có vài phần sắc bén của Minh Nguyệt mà cảm giác như không khí trong người bị hút đi chỉ có thể ngây ngốc đứng đó. Lúc sau, chỉ thấy Minh Nguyệt nhíu mày, liếc nhìn Tiêu Đồng, lạnh lùng nói:

- Sao Mộc ngự nữ không nói gì?

Lòng căng thẳng. Chén trà trong tay Tiêu Đồng cơ hồ sóng sánh, nàng trợn to mắt hạnh nhìn thần sắc lạnh lùng xa cách của Minh Nguyệt, chỉ cảm thấy yết hầu khô cứng, cắn cắn môi, hơi khó khăn nói:

- Hồi tiểu thư, đó là cây trâm bạch ngọc Hoàng thượng mất ba năm để điều khắc riêng vì tiểu thư,

Mỗi đêm dài yên tĩnh, hần một mình trong bóng đêm mà khắc, dựa vào cảm giác mà khắc.

Ba năm. . . ánh mắt Minh Nguyệt buồn bã như là không muốn nhớ tới nữa, tay nhẹ buông lỏng cây trâm ra, nhưng đôi mày thanh tú vẫn nhướng lên, giọng nói lại dần mềm nhẹ:

- Hoàng Thượng đâu? Bây giờ Hoàng Thượng đang ở đâu?

- Hoàng Thượng hôm nay lâm triều, đã nhiều ngày Hoàng Thượng vẫn cùng tiểu thư, chậm trễ không ít chính vụ, trong triều các chuyện lớn nhỏ đều do thừa tướng Âu Dương Trì và Hộ quốc hầu lo liệu sợ cũng không ổn nên hôm nay Hoàng thượng muốn đích thân thượng triều.

Tiêu Đồng trả lời chi tiết, nàng nhìn nửa khuôn mặt lạnh lùng mà xinh đẹp của Minh Nguyệt, trong lòng cảm thấy càng lúc càng hoảng. Nàng hơi quay đầu nhìn dáng Tần công công cũng cứng đờ sau bình phong, mím môi nói lớn:

- Tần công công, chiêu dung nương nương muốn gặp Hoàng Thượng, làm phiền công công đi một chuyến đi

Tần công công vừa nghe, trong lòng lập tức hiểu, hần hơi phát phát trần rồi cúi người, the thé nói:

- Nô tài đến Kim Loan điện ngay

Nói xong, đi ra ngoài điện.

- Đã nhiều ngày?

Đôi mày thanh tú của Minh Nguyệt nhướng lên, ánh mắt hiện lên một tia nghi hoặc, cầm bạch ngọc trầm nghịch nghịch, nhẹ giọng hỏi:

- Mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì?

Minh Nguyệt nắm tay suy nghĩ lại không có chút ấn tượng, đã nhiều ngày... Đã nhiều ngày nàng làm sao vậy?

Lòng Tiêu Đồng hoảng loạn, hơi không dám tin trọn to hai mắt, rồi sau đó lắp bắp nói:

- Tiểu thư, người... người không nhớ rõ?

Làm sao có thể, bộ dáng tiểu thư như là đã khôi phục trí nhớ nhưng chuyện mấy ngày qua sao có thể không nhớ rõ ?

- Ta phải nhớ cái gì?

Minh Nguyệt nhìn thần sắc khẩn trương của Tiêu Đồng, trong lòng lại cảm giác có gì đó không ổn, sau đó, trong đầu hiện lên vài cảnh tượng hỗn độn và lời nói đêm qua của Ngự Hạo Hiên. Bàn tay trắng nõn cứng đờ, lúc sau, có mấy phần không xác định nói:

- Trong cung có phải có một vị hoàng tử không?

Nàng có hài tử?

Tiêu Đồng gật đầu như là sợ Minh Nguyệt không tin, lại thật cẩn thận nói:

- Sau khi Hoàng thượng biết tiểu thư có thai lập tức cho Thực phi nương nương hồi phủ báo tin vui với Hộ quốc hầu, tặng không ít quà cho nên, cho nên lần này tiểu thư nhất định phải bảo hộ tiểu hoàng tử thật tốt, đừng làm Hoàng thượng thương tâm.

Ba năm trước đây, đế vương tang tử tang thê, nếu không vì là một đế vương, dưới gối không có người nói dối, Tam vương gia đau ốm liên miên thì chỉ sợ ngày ấy hần cũng nhảy xuống vách núi mà đi.

Sự bối rối trong lòng Minh Nguyệt không tan đi, nhưng nghe tới những lời của Tiêu Đồng thì hơi có áp lực, nàng mở mắt ra, khắc chế sự hỗn độn trong lòng, cầm lấy chiếc lược ngà đưa cho Tiêu Đồng nói:

- Trước rửa mặt chải đầu cho ta.

Nói xong, hai tay gắt gao nắm chặt ống tay áo, thần sắc lạnh lùng.

Tiêu Đồng nhìn Minh Nguyệt trong gương, trong lòng nhất thời bất an nhưng nàng còn muốn nói gì thì đã thấy Minh Nguyệt nhìn nàng qua gương lạnh lùng nói:

- Tiêu Đồng, người đem chuyện tình mấy ngày qua nhất nhất kể lại cho ta.

Tay run lên, Tiêu Đồng cầm lược hơi chần chờ, lúc sau, nàng gật gật đầu, khẽ lên tiếng nhưng đôi mày thanh tú không tự giác mà nhíu chặt, sắp xếp lại từ ngữ nói cho tiểu thư mấy ngày nay Hoàng thượng coi tiểu thư như chí bảo nhưng lại thấy Minh Nguyệt nhíu mày chặt hơn, khi nàng vừa dứt lời thì lạnh lùng nói:

- Việc hôm nay, không được nói cho Hoàng Thượng.

Sau khi lâm triều, đế vương hấp tấp về Tẩm Tâm cung, ngự tiền thị nữ trong điện kích động hành lễ nhưng còn chưa kịp thỉnh an thì bóng dáng đế vương đã biến mất.

- Minh Nguyệt

Ngự Hạo Hiên đẩy cửa lớn lững thững đi vào đã thấy trong điện trống trải không người. Dung nhan tuấn mỹ nhất thời cứng đờ, ánh mắt vốn bình tĩnh hiện lên mấy tia bối rối, lập tức quay người đi ra, vừa định hỏi hai thị nữ ở cửa thì lại thấy hành lang bên trái một bóng dáng yếu điệu tổ kiết chậm rãi đi tới.

Tay nắm chặt thành quyền, Ngự Hạo Hiên bước nhanh tới, khi thấy Minh Nguyệt hơi kinh ngạc nhìn hắn thì nhú mày kiêu, sau đó không cố kỵ mà ông nàng vào lòng. Bàn tay to ôm chặt lấy thân mình kiêu nhỏ của nàng, cúi đầu hôn tóc nàng, giọng hơi khàn khàn nói:

- Nàng đi đâu? Sao không ở tắm điện chờ trẫm.

Thân mình Minh Nguyệt hơi cứng lại, nửa mặt dán vào ngực Ngự Hạo Hiên, mi dài hơi run, nhẹ ngửi mùi Long diên hương trên người hắn, sự không vui trong lòng nhất thời bị sự ấm áp thay thế.

- Nô tỳ chỉ là muốn đi lại một chút.

Minh Nguyệt chớp mắt trả lời rồi nhẹ cười, hơi giãy người, bàn tay trắng nõn vuốt cừu bào, nhỏ giọng nói:

- Hoàng Thượng nhanh như vậy đã trở lại? Hôm nay không cần đi Ngự thư phòng cùng các đại thần nghị sự sao?

Nhớ ngày xưa, hắn cùng nàng ít có thời gian bên nhau, nếu không phải nàng không muốn gặp hắn thì cũng là hắn quá mức bận rộn, bận rộn đến mỗi ngày chỉ có thể ban đêm ôm nhau mà ngủ.

Ngự Hạo Hiên nhìn thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng của Minh Nguyệt, mày kiêu nhú chặt, không hiểu vì sao, giọng nói có vài phần lo lắng:

- Hôm nay trẫm không có lòng dạ mà để ý đến bọn họ

Sau đó lại ôm Minh Nguyệt như sợ hãi điều gì đó nói:

- Hôm nay lúc lâm triều trẫm vô cùng hoảng sợ nên vội về xem Minh Nguyệt của trẫm có khỏe không.

Tay run lên, như là có sự chua xót ngập trong lòng, tay Minh Nguyệt hơi mất tự nhiên đặt trước ngực Ngự Hạo Hiên, hơi nhướng mày, nhẹ cười nói:

- Hoàng thượng nếu vì thần thiếp bỏ mặc chính sự, sợ rằng nô tỳ không thể bên hoàng thượng đến khi đầu bạc răng long.

Nói xong, khi Ngự Hạo Hiên trở mặt thì nàng lại nói:

- Nô tỳ cùng Hoàng thượng đến Ngự Thư phòng đi, quốc sự làm trọng.

Ngự Hạo Hiên nhìn cặp mắt trong suốt lại ẩn chứa sự thâm trầm, đột nhiên nắm cằm nàng, ôm nàng càng chặt, cúi đầu nhìn nàng như muốn thấu rõ nàng là ai. Lúc sau, hắn như thở dài nhẹ nhõm lại giống như khấn nguyện nói:

- Minh Nguyệt hôm nay làm sao vậy? Minh Nguyệt có phải cảm thấy trẫm quá mức dính chặt khiến Minh Nguyệt chán ngán

Đôi mày thanh tú hơi động, nàng hơi buồn cười cúi đầu, vươn bàn tay trắng nõn mảnh khảnh bưng miệng rồi khi thần sắc Ngự Hạo Hiên hơi xấu hổ lại như trốn tránh mềm nhẹ nói:

- Nô tỳ cùng Hoàng thượng tới Ngự thư phòng đi.

- Ách. Được.

Thần sắc Ngự Hạo Hiên hơi quẫn bách, hắn buông Minh Nguyệt ra, nhẹ ho khan một tiếng khiến các cung nữ trốn sau cột đá đang trở mặt nhìn sợ tới mức vội vã trốn đi. Lúc sau, Minh Nguyệt thấy tai hắn hồng hồng lên, vừa muốn nói gì thì hắn đột nhiên lại ôm nàng vào lòng, sắc mặt hơi mất tự nhiên nhưng vẫn lớn mật ái muội nói:

- Hiện tại không có người, Minh Nguyệt, hôn trẫm một cái.

Minh Nguyệt sợ run lên rồi quay người muốn trốn nhưng lại bị Ngự Hạo Hiên ôm lại. Thân thể yếu kiêu như chiếc lá nhỏ lại rơi vào lòng để vương, sau đó, trên mặt lại có thêm một nụ hôn cực nóng.

- Ngự Hạo Hiên, người...

Sắc mặt Minh Nguyệt đỏ bừng, nhìn hai thị nữ cúi đầu đứng ở cửa điện, cả giận nói:

- Hôm nay ta sẽ không bỏ qua người.

Trong ngự thư phòng, Minh Nguyệt mang theo vài phần lười nhác ngồi trên thảm cừu, bàn tay trắng nõn chống trán, hai mắt mang theo ý cười nhìn Tần công công vẫn cúi đầu nghiền mực và để vương chăm chỉ duyệt tấu chương.

Tần công công vẫn cúi đầu, vì không hiểu đế phi đã xảy ra chuyện gì nên cũng không dám lên tiếng, không dám ngẩng đầu, không dám đứng dậy đi lại, thậm chí ngay cả ho khan cũng nhịn đến gần một canh giờ. Nhưng không khí trong điện vẫn cứ quỷ dị như thế.

Ngự Hạo Hiên nhìn tấu chương trong tay, mày kiếm nhíu chặt, quả nhiên là lấy tốc độ nhanh như gió mà phê duyệt, cầm bút đỏ viết viết, đã phê hết nửa số tấu chương.

Lúc này, cửa điện mở, Minh Nguyệt liếc nhìn thấy Tiêu Đồng mặc váy tím nhạt bưng trà vào, đôi mày thanh tú hơi động, không nói gì nhưng cũng đứng dậy ý bảo nàng bước vào. Sau đó, rót một chén trà, nhẹ thổi thổi rồi bưng tới bên cạnh đế vương, mềm nhẹ nói:

- Hoàng Thượng vất vả, uống chén trà đi.

Tiêu Đồng nhìn Minh Nguyệt đột nhiên thay đổi, nhất thời không thích ứng được, nàng khó hiểu ngẩng đầu nhìn Tần công công đang nghiền mực thì thấy hần chỉ hơi liếc mắt nhìn Minh Nguyệt rồi lại cúi đầu.

Ngự Hạo Hiên nghe Minh Nguyệt nói như là thở dài nhẹ nhõm, buông bút đỏ, cẩn thận tiếp nhận chén trà trong tay Minh Nguyệt như là xin chỉ thị nhìn nàng, sau đó mới uống một ngụm.

Tiêu Đồng và Tần công công đều giật mình, hai người cứng đờ nhìn đế phi, ai cũng không dám nói gì. Lúc sau, Tiêu Đồng nhỏ giọng nói vào tai Minh Nguyệt:

- Tiểu thư, giờ ngọc thiện đã tới, có truyền lệnh không?

Đôi mày thanh tú của Minh Nguyệt hơi động, khuôn mặt lộ ra ý cười vô cùng mềm mại nhìn Tiêu Đồng run run. Nàng nhìn sang đế vương, nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng đã dùng bữa chưa?

- Trẫm nghe Minh Nguyệt

Ngự Hạo Hiên không cần nghĩ ngợi nói, ý cực kỳ rõ ràng, nếu Minh Nguyệt không muốn ăn thì hần cũng không đói bụng.

Tiêu Đồng và Tần công công lại ngẩn ra, trợn to hai mắt nhìn đế phi cực lạ, lại thấy Minh Nguyệt mím môi cười, nụ cười thiên tư vạn sắc, khiến lòng người say, sau đó nàng nhẹ nói:

- Vậy truyền đi, Tiêu Đồng, chuẩn bị cho Hoàng thượng bình rượu ngon, làm nóng ba phần, bản cung cùng Hoàng thượng uống đôi chén.

Tiêu Đồng hoàn toàn ngây người, nàng vừa định nói gì lại thấy Tần công công chạy tới cạnh, kéo kéo tay áo nàng nhẹ gọi:

- Tiểu chủ

Sau đó, khi Tiêu Đồng hoàn hồn thì nhỏ giọng nói:

- Đi thôi

Tiêu Đồng cuống quýt gạt đầu rồi cùng Tần công công như là trốn chạy ra đại điện.

Vừa đi ra đại điện, Tiêu Đồng đã nắm triều phục Tần An hỏi:

- Tổng quản, Hoàng thượng và tiểu thư làm sao vậy?

Hôm nay tiểu thư khôi phục trí nhớ khiến nàng bất an nửa ngày, chỉ sợ tiểu thư lại tức giận với Hoàng thượng nhưng cục diện này?

Tần công công đóng cửa thư phòng, nhú mắt, vô cùng mệt mỏi nói:

- Lão nô cũng không biết hiểu đã xảy ra chuyện gì, chính là chính là...

Nói tới đây, sắc mặt Tần công công hơi ửng hồng, hẩn nhìn bốn phía rồi nói:

- Nghe nói, hình như ở Trường sinh cung, Hoàng thượng nói một số lời khiến nương nương xấu hổ, còn để ngự tiền thị nữ nhìn trộm, lên hôn chiêu dung nương nương cho nên chiêu dung nương nương tức giận.

Tiêu Đồng trờng mắt nhìn, nghĩ Tần công công nói đùa nhưng thần sắc Tần công công lại rất thành thật. Nàng nhú mày một lúc rồi mới nói:

- Thôi, nhanh truyền lệnh đi, việc này không liên quan tới chúng ta.

Nói xong, liền bước xuống thêm đá, nhưng tâm sự chông chênh.

127. Q.3 - Chương 128: Thiên Hạ Phong Vân (8)

Không lâu sau, vài cung nữ nối đuôi nhau đi vào Thượng Thư điện, tay bưng thức ăn đặt lên bàn, đến khi bàn đầy mỹ vị thì thấy Minh Nguyệt vẫy tay cho lui rồi đứng dậy, đi về phía sau đế vương, nhìn nửa mặt tuần mỹ của hẩn cười nói:

- Hoàng thượng, chúng ta dùng bữa đi.

Ngự Hạo Hiên nhìn tấu chương, cầm bút đỏ phê duyệt, trầm giọng nói:

- Minh Nguyệt ăn trước đi, trẫm ăn sau cũng được.

Xì một tiếng, Minh Nguyệt cười ra tiếng, nàng liếc nhìn chữ đế vương viết lên tấu chương, đứng dậy rúc vào phía sau đế vương, làm nũng nói:

- Hiên, sao người lại nói như vậy, nếu để cung nữ ngoài điện nghe thấy nô tỳ biết làm thế nào.

- Ái phi không cần lo lắng, trẫm tự nguyện

Ngự Hạo Hiên ản nhẩn nói, rồi sau đó oán hận đem tấu chương đã phê xong vứt sang cạnh, cầm lấy bản khác mở ra xem.

Minh Nguyệt che môi, không muốn cười ra tiếng, nhưng nhìn nhìn thần sắc Ngự Hạo Hiên vừa tức vừa giận nhưng lại không dám phát tác thì không nhịn được, cọ cọ tóc mai vào mặt hẩn, nhẹ thì thềm vào tai hẩn:

- Hiên, ta đói bụng.

Ngự Hạo Hiên như là bị kích thích, cả người thiếu chút nữa ngã dựng lên, nhưng Minh Nguyệt lại làm bộ dựa vào lòng hẩn, hai tay ôm cổ hẩn, nghe hơi thở hỗn độn dần dần đập của hẩn, cọ cọ mặt vào ngực hẩn, nói:

- Hoàng Thượng, Minh Nguyệt rất thích người.

Hơi thở trầm trọng bên tai đột nhiên ngừng lại, sau đó thân mình Minh Nguyệt lại bị đế vương từ từ đẩy ra, môi hồng hơi cười, trộm nhìn sắc mặt cứng đờ của đế vương. Nàng còn định nói mấy câu lừa tình (CV:phiền tình, phiền là lừa), thì lại thấy mắt Ngự Hạo Hiên chuyển màu lam, hơi thở càng dồn dập, khàn khàn nói:

- Minh Nguyệt muốn tra tấn trẫm tới khi nào?

Cười khê, Minh Nguyệt xốc váy dài đứng dậy, không để ý đến sự tức giận của đế vương, nhẹ vuốt tóc mây rồi không để ý nói:

- Không có gì, chỉ là nô tì đột nhiên nhớ tới lúc ở Huyền Vũ môn đưa tiễn Thần Đức Quý phi, trước mặt mọi người Hoàng thượng đối xử vô tình với thần thiếp như vậy, để mặc bọn họ cười nhạo nô tỳ cũng không hề ngăn lại, hôm nay nô tỳ nghĩ tới, lòng rất lạnh

Nói xong, nhướn mắt, ánh mắt lạnh lùng

Sự ầm giận trong lòng Ngự Hạo Hiên vì câu nói kia của Minh Nguyệt mà tiêu tan dần nhưng lại khắc chế nhắm mắt lại, rồi đi tới cạnh Minh Nguyệt, ôm eo nàng, hít sâu một hơi, như là muốn đè nén nỗi lòng, trầm thấp thở dài nói:

- Nếu Minh Nguyệt vì việc ngày ấy mới như thế này, trăm cam nguyện bị phạt, nhưng là, Minh Nguyệt, đừng tra tấn trăm nữa, trăm có thể không làm gì cả, chỉ cần khi trăm mệt mỏi, nàng để trăm ôm một lát là tốt rồi.

Gần từng tiếng, từng tiếng như có thể chạm tới đáy lòng khiến Minh Nguyệt không có gì mà chống đỡ. Chớp hạ mi dài, hơi muốn đầu hấn nhưng nhớ tới lúc sáng Tiêu Đồng nói cho nàng việc ngày ấy, trong lòng lại chua xót. Nàng nhăn nhó đẩy Ngự Hạo Hiên ra, làm bộ như không có gì nói:

- Nô tì vì sao phải đáp ứng Hoàng Thượng? Tối nay, nô tì muốn về Hàn Nguyệt cung.

Nói đến Hàn nguyệt cung, Minh Nguyệt lại nghĩ tới lồng giam bằng vàng kia, trong lòng lại khó chịu, nàng nhú mày bước lên bàn ăn, liếc qua mỹ vị đầy bàn nhưng không có chút khẩu vị nào.

- Minh Nguyệt

Ngự Hạo Hiên hơi trầm giọng nói. Hấn nhìn bóng dáng Minh Nguyệt, lòng vốn ôm nàng giờ lại trống rỗng lạnh lùng, nắm chặt tay thành quyền, mang theo mấy phần ảm đạm nói:

- Trừng phạt này trăm không đồng ý.

Ánh mắt Minh Nguyệt trầm xuống, vô lực cười yếu ớt một tiếng, mềm nhẹ nói:

- Hoàng Thượng nghĩ nô tì thật sự muốn tới lồng giam vàng đó sao?

Đế vương ngẩn ra, lập tức xoay người nhìn Minh Nguyệt, ánh mắt lãnh trầm, trong trẻo mà lạnh lùng nói:

- Minh Nguyệt làm sao biết, đó là...

Nói tới đây, đế vương như nghĩ ra điều gì, lững thững bước lên nắm tay Minh Nguyệt, mâu mang ầm giận, nói:

- Nàng khôi phục trí nhớ?

Minh Nguyệt nhú mày, ánh mắt trong suốt nhìn tuấn nhan của đế vương, môi hồng mỉm cười nói:

- Chẳng lẽ Hoàng Thượng không biết là nô tì nên biết sao?

Nói xong, nàng chớp mắt liếc Ngự Hạo Hiên cầm tay mình, ánh mắt nhu hòa xuống, nhưng lại nói:

- Nô tỳ biết mấy ngày nay, Hoàng Thượng đối nô tì vô cùng tốt, nhưng Hoàng Thượng không có chuyện muốn nói với nô tỳ cho rõ ràng sao?

Hấn từng thương tổn mình, ruồng bỏ mình, nhưng lại tỏ vẻ khác lạ trước mặt người khác, nàng không hiểu, không hiểu vì sao hấn lại bản thưởng rượu độc cho nàng rồi lại tốn ba năm điều khắc một cây trăm bạch ngọc mẫu đơn ỳnh. Vì sao trước mặt mọi người hấn nói là vì Như Nguyệt quý phi đẳng phi vị mà giết nàng nhưng bây giờ mọi người lại nói hấn tình thâm với nàng. Nàng không hỏi ai khác, đơn giản vì nàng muốn hấn tự nói.

Ánh mắt Ngự Hạo Hiên thâm trầm, hấn buông tay Minh Nguyệt ra, chấp tay sau lưng. Không còn dáng vẻ chân thành tha thiết khi nãy nữa, nháy mắt đã trở lại bộ dáng lạnh băng như khi bọn họ mới gặp nhau, mang theo mấy phần khí thế của quân vương, không nhìn Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt nhìn đế vương đột nhiên thâm trầm lạnh băng, lòng run lên, bất giác lui về phía sau vài bước, bàn tay trắng nõn nắm chặt, mím môi nói:

- Hoàng thượng đang nói cho nô tỳ rằng không có gì nói rõ sao?

Nếu thực sự như thế, nàng chỉ có thể cười than vận mệnh vô thường

- Minh Nguyệt cảm thấy trầm nên là người như thế nào?

Ngự Hạo Hiên đưa lưng về phía Minh Nguyệt, thân hình có vẻ vô cùng cô tịch, giọng nói trầm thấp như rất tang thương, khàn khàn hơi vô lực, lúc sau, hắn nhìn thần sắc hơi giật mình của Minh Nguyệt, trong mắt thoáng qua sự bi thương rồi sau đó chậm rãi nói:

- Trầm với nàng là ngày ngày để trong tim, mà nàng? Nàng đem sự thật tình của trầm đi đâu?

Một lúc sau, hắn xoay người nhìn đôi mắt trong suốt vô tội của Minh Nguyệt, không khỏi cười lạnh nói:

- Chính nàng phá hủy rồi còn đến mắng trầm, nói trầm vô tình, lại còn nói “sống không thành đôi, chết không chia lìa”. Lúc ấy, vì sao nàng không hỏi trầm có gì nói với nàng không? Lúc ấy lòng nàng ở nơi nào?

Nói tới câu cuối, sự nguy trang lạnh lùng của Ngự Hạo Hiên bị phá hủy, khuôn mặt tuấn mỹ bi thương vô cùng...

Tim Minh Nguyệt đập nhanh hơn, nàng có chút không dám nhìn thẳng đế vương, nhưng Ngự Hạo Hiên lại bước lên, nắm lấy cổ tay nàng, khi nàng kinh hãi thì hắn đã nắm lấy cằm nàng, trầm giọng nói:

- Minh Nguyệt, nàng nợ trầm nhiều lắm, nàng phải dùng cả đời này trả lại cho trầm...

128. Q.3 - Chương 129: Thiên Hạ Phong Vân (9)

Trong đại điện Liên Duyệt cung, Tiêu Mẫn vừa được sắc phong Hiền phi ngồi trên ghế quý phi, cổ tay đeo vòng ngọc do Tần công công phụng mệnh đem tới, ngọc thủ bùng chén trà từ từ phẩm trà.

Tinh Nhi nhìn chủ tử, mặt mày tươi cười, từ khi Tần công công rời đi hơn một canh giờ tới nay, miệng nàng chưa từng khép lại. Lúc cung nữ bưng hoa quả tiến vào, nàng bước lên nhận rồi đưa tới trước mặt Tiêu Mẫn nói:

- Công chúa, người ném thử đi, đây cũng là Hoàng Thượng ban cho, nghe nói tại cái hậu cung này, trừ Tần chiêu dung có hoàng tự, không có cung phi nào có thể thưởng thức mơ từ Tử Vân quốc tiến cống này.

Nói xong, bưng đĩa đầy những trái mơ chính ứng đồ để bên cạnh nói:

- Công chúa, trên yến hội Hoàng thượng có thể nói những lời đó, giờ Tần chiêu dung có thai không thể hầu hạ đế vương, nói không chừng mấy ngày nữa, Hoàng Thượng sẽ sủng hạnh công chúa.

Tiêu Mẫn liếc nhìn đĩa quả trên bàn, khuôn mặt không có chút vui sướng, nàng cười khổ than nhẹ:

- Không ngờ tới, Tần chiêu dung được Hoàng thượng thiên sủng vạn ái, người hoàng tự lại không thăng cấp mà ta là hòa thân công chúa lại có thể vinh đăng phi vị

Dứt lời, buông chén trà, vịn bàn đứng dậy, nhẹ phất tay áo, đi ra đại điện.

Ngửa đầu, nhìn những tia hoàng hôn còn sót lại, nắm khăn lụa khẽ thở dài:

- Hoàng thượng trầm phương ngàn kế lập đủ tứ phi, khiến cho Tần chiêu dung không thể đăng phi vị. Sau này, hoàng tử ra đời, tất nhiên sẽ thành thái tử, mà mẫu phi của thái tử dù không thể thuận lợi trở thành Hoàng hậu, tương lai, cũng chắc chắn là Thái hậu.

Nói xong, Tiêu Mẫn nhắm mắt cười yếu ớt, hít sâu một hơi, thấp giọng nói:

- Hoàng thượng làm tất cả là vì Mộ Tuyết, hắn sớm chặt đứt đường lui của mọi người, mà ta, được phong làm Hiền phi cũng chỉ là kẻ nhất tiễn xạ song điêu của hắn thôi.

Tinh Nhi khiếp sợ, ý cười trên mặt biến mất, nàng kéo váy bước lên, sắc mặt hơi tái đi, lắp bắp nói:

- Ý của công chúa là Hoàng thượng sắc phong công chúa thành phi thứ nhất là trấn an Tử ngọc quốc, thứ hai là để đẩy Tần chiêu dung lên vị trí cao hơn.

Nói như vậy, công chúa và Tử Ngọc quốc chỉ là bậc thang để để vương đưa Tần chiêu dung lên hậu vị sao?

Tiêu Mẫn mở to mắt, ánh mắt ánh đỏ theo mặt trời, nhìn toàn bộ Liên Duyệt cung chìm trong sắc đỏ, chớp mi, bỗng nhiên nhớ tới lời để vương trên yến hội nói nàng giống Thần Đức Quý phi, trong lòng lại càng chua xót. Nay quốc gia đã không phải lo lắng nhưng cuộc đời nàng chỉ có thể làm bạn với cô độc

- Muội muội thật có nhã hứng.

Đột nhiên, cửa Liên Duyệt cung truyền đến tiếng nói nũng nịu. Tiêu Mẫn giật mình, nhìn lại đã thấy Khuynh Thành mặc váy đỏ tiến vào đại điện. Nhìn thấy thần sắc ngạc nhiên của Tiêu Mẫn thì cười, đi tới cạnh Tiêu Mẫn, nhìn nhẩn vàng ở tay út rồi nói:

- Chúc mừng hôm nay muội muội thăng cấp. Xem ra, ngày được sủng không xa.

Tiêu Mẫn không khiêm tốn như ngày thường, nàng nhẹ cười, nhún mào nói:

- Phải là muội muội chúc mừng Đức phi tỷ tỷ mới đúng, Lân Tiều quốc quốc lực cường thịnh, tỷ tỷ dung mạo như thiên tiên, nếu nói đến Hoàng thượng yêu thương, chắc chắn là việc dễ dàng. Mà muội muội ta dù sắc phong Hiền phi cũng chỉ là vì nước gió sức thôi.

Nói xong, không để ý tới Đức phi, quay người đi vào đại điện, lại ngồi lên ghế quý phi.

Sắc mặt Khuynh Thành hơi biến, hai mắt mang theo hàn ý nhìn Tiêu Mẫn, mím môi bước tới trước bàn, ngồi xuống rồi miễn cưỡng cười nói:

- Muội muội nói gì vậy, chúng ta cùng gả một phu quân, nên tận tâm hầu hạ Hoàng Thượng mới đúng, nay Tần chiêu dung mang hoàng tự, không thể hầu hạ Hoàng thượng, mà hôm nay vừa khéo muội muội thăng cấp, không bằng muội muội đi cầu kiến Hoàng Thượng đi.

- Đức phi nương nương mời dùng trà.

Tĩnh Nhi đem trà đến cạnh Đức phi, sau đó nhìn sang Tiêu Mẫn, kéo kéo áo nàng ý bảo nàng đồng ý với Khuynh Thành. Nhưng Tiêu Mẫn lại mím môi đỏ mọng, đứng dậy nói:

- Đa tạ Đức phi tỷ tỷ yêu thương, muội muội ghi tạc trong lòng, nhưng chuyện này vẫn theo trình tự thì hơn. Lúc tỷ tỷ ở Huyền vũ môn không phải nói Tần chiêu dung nên đứng cạnh ta sao.

Nói xong, nắm khăn lụa đứng dậy, không hề nhìn Khuynh Thành một lần, đi vào phòng ngủ, lạnh nhạt nói:

- Hôm nay muội muội có chút mệt mỏi, sẽ không cùng tỷ tỷ hàn huyên. Tĩnh Nhi, tiễn Đức phi cho bản cung.

Sắc mặt Khuynh Thành tái nhợt hơn, ánh mắt phần nộ đứng dậy, ngọc thủ đập lên bàn, hai mắt hơi nheo lại, nhìn Tiêu Mẫn, ngực phập phồng nổi giận nói:

- Tiêu Mẫn, ngươi đừng rượu mời không uống, uống rượu phạt, ngươi thật sự nghĩ thăng thành tứ phi thì bản cung không dám làm gì ngươi sao?

Khóe miệng Tiêu Mẫn hơi cười, hai mắt nhẹ nhắm lại rồi lại mở ra. Sau đó quay lại nhìn sắc mặt vặn vẹo của Khuynh Thành, cười nói:

- Nếu để Hoàng thượng nhìn thấy tỷ tỷ như thế này sợ là cả đời cũng không thể thị tẩm. Muội muội nghe nói, Hoàng thượng thích nhất nữ tử trí tuệ đoan trang chứ không phải là ác phụ.

Nói xong, chớp mắt đẩy cửa vào phòng.

- Tiêu Mẫn, ngươi.

Đức phi tức giận đến nổi trận lôi đình, nhìn thấy cửa phòng đóng lại, nàng đẩy chân trà và đĩa quả trên bàn xuống, chỉ nghe rầm một tiếng, những trái mơ chín đỏ này đều rơi xuống đất.

- Công chúa.

Khuynh Thành đi rồi, Tinh Nhi mắt đỏ hồng đi vào phòng ngủ, đứng trước Tiêu Mẫn nửa nằm trên giường, ủy khuất nói:

- Công chúa, đức phi thật là khinh người quá đáng, chẳng lẽ người cứ chịu đựng sao? Tốt xấu gì người cũng là tần phi, nàng làm như thế là sai với luật lệ hậu cung của Thục phi đã dạy.

Tiêu Mẫn nhắm mắt, cũng không thèm để ý, phất tay áo, chống trán nhẹ nói:

- Thục phi đã về phủ mấy ngày, theo pháp luật hậu cung, bất kể tần phi về phủ đều phải trở lại rồi, nàng là tần phi chấp pháp hậu cung, sao đem mấy việc này để vào mắt.

Nói xong, Tiêu Mẫn khoát tay áo, thở dài nói:

- Thôi, nếu Tinh Nhi cảm thấy ủy khuất thì tới Tẩm Tâm cung nhờ ngự tiền thị nữ đem việc này báo cho Tần chiêu dung đi.

- Tần chiêu dung?

Tinh Nhi giật mình, rồi sau đó nhú mày khó xử nói:

- Công chúa, Tần chiêu dung đã mất trí nhớ, cho dù nàng biết việc này chỉ sợ cũng...

- Chỉ cần chiêu dung biết, còn sợ Hoàng Thượng không biết sao?

Tiêu Mẫn cắt đứt lời Tinh Nhi, sau đó hơi mệt mỏi nói:

- Ta mệt mỏi rồi, người cũng đi nghỉ ngơi đi, không cần hầu hạ

Tinh Nhi há hốc miệng còn định nói gì nhưng thấy công chúa đã nghiêng người đi ngủ, đành vâng một tiếng, cúi đầu rời khỏi phòng ngủ.

Sau hoa viên, Minh Nguyệt ngồi ở Trường lí đình, khi một ngự tiền thị nữ vội vàng rời đi, môi hồng hơi cười yếu ớt. Nàng bưng chén trà nhấp một ngụm rồi đưa vào tay Tiêu Đồng nhẹ nói:

- Không ngờ trong hoàng cung lại có thêm một nữ tử trí tuệ như thế, Hoàng thượng thật có phúc.

Tiêu Đồng nhìn bát trà trong tay cũng nhú mày quay đầu nhìn bóng dáng ngự tiền thị nữ kia đã khuất xa, hơi khó chịu nói:

- Tính tình vị công chúa này vốn tốt, nhưng không ngờ vừa thăng cấp lại trí tuệ như thế, biết có ủy khuất thì báo cho tiểu thư để tiểu thư chuyển cáo Hoàng Thượng.

Minh Nguyệt đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh, nàng liếc nhìn sắc trời cười yếu ớt nói:

- Nàng biết rõ việc này hẳn nhện là tự ủy khuất mình. Nhưng dù không đành lòng thì cũng không thể thấy Hoàng thượng nên mới để việc này rơi vào tay ta. Hay ột nữ tử trí tuệ, không trách Hoàng thượng nói nàng giống Âu Dương Hồng Ngọc.

Nói xong, bước xuống bậc thang, mím môi nói:

- Tiêu Đồng, đã nhiều ngày rồi, người không cần đi theo ta, có vị cố nhân vì muốn gặp ta đã chờ lâu rồi.

Cố nhân? Tiêu Đồng ngẩn ra, lập tức buông chén trà, kéo váy đi theo Minh Nguyệt, hơi khó hiểu nói:

- Cố nhân là..

Nói xong, Tiêu Đồng ý thức lại vội chuyển đề tài nói:

- Tiểu thư cẩn thận, Lãnh quốc chủ người này không phải tầm thường, đặc biệt lần này gặp lại, nô tỳ cảm thấy hần càng khó đoán hơn truwocs.

Minh Nguyệt cười khê, nhẹ xoa xoa vòng tay bạch ngọc, mím môi nói:

- Ngày đó Khuynh Thành và Tiêu Mẫn thấy ta hồi cung thì đến Ngự thư phòng cầu kiến Hoàng Thượng, muốn gửi thư về cố quốc. Chắc hẳn các nàng đã báo cho huynh trưởng việc Mộ Tuyết chưa chết. Bởi vậy, lần này Lãnh Cô Vân đến có thể nói là đến thăm muội muội nhưng khả năng lớn nhất là nhằm vào ta.

Tâm tư Lãnh Cô Vân khó dò, tâm tính càng khó đoán, tám chín phần tương tự Ngự Hạo Hiên nhưng chính khí lại thiếu mà âm ngoan lại thừa. Nếu thực sự vì nàng mà tới thì lần này nàng có trốn cũng không được.

Tiêu Đồng nghe Minh Nguyệt nói, cả người không khỏi run lên, vội nắm khăn lụa, lo lắng nói:

- Tiểu thư, không bằng đem việc này báo cho Hoàng thượng đi, miễn cho lại xảy ra chuyện gì, hơn nữa giờ tiểu thư mang hoàng tự, không nên động võ.

Nếu lần này hoàng tự lại xảy ra chuyện thì Hoàng thượng....

Minh Nguyệt chớp hạ mi, bàn tay trắng nõn nhẹ xoa bụng, vẻ lo lắng khi nãy cũng tan đi không ít nhưng trong lòng vẫn rất căng thẳng, lúc sau, nàng nhắm mắt nói nhỏ:

- Việc Lãnh quốc chủ, ta tự có chừng mực, người bây giờ đem chuyện Đức phi thất đức phát tán ra ngoài, bức bách Thục phi hồi cung xử lý.

Nói xong, dừng lại một chút rồi tiếp:

- Mấy ngày Thục phi chưa về, để tránh đem dài lắm mộng, bất lợi cho ta, người phải cực cẩn thận.

Nói rồi bước về phía tấm điện.

Trong Tẩm Tâm cung, đèn đuốc đã thấp lên, bóng dáng Minh Nguyệt lay động dưới ánh nến lúc sáng lúc tối, nàng nhìn đại điện thâm u như không có điểm cuối, không khỏi hơi mất mát mà dừng chân, hít sâu một hơi, xoay người bước về phía Trường sinh điện đã thấy Tần công công chờ ở cửa điện như mọi khi, vừa thấy nàng liền cúi đầu nói:

- Chiêu dung nương nương, Hoàng Thượng chờ đã lâu..

Đôi mày thanh tú hơi động, Minh Nguyệt có chút nghi hoặc nhìn bóng dáng chiếu lên cánh cửa, mím môi như khó hiểu hỏi:

- Hoàng thượng về sớm như thế? Không phải hai canh giờ trước vừa được Thừa tướng đại nhân mời đi trao đổi chính vụ sao?

Hôm nay cùng đế vương tới Ngự thư phòng một ngày, không ngờ khi hoàng hôn lại thấy Thừa tướng Âu Dương Trì vội vàng cầu kiến, nói là có chuyện quan trọng cầu kiến, vì tránh những lời đồn thổi không hay nên nàng lui xuống.

- Hồi chiêu dung nương, Hoàng thượng trở về được hơn hai nén nhang, nhưng thấy nương nương và Mộc tiểu chủ ở sau hoa viên thưởng mai, cho nên không tới quấy rầy.

Tần công công cười nói, rồi sau đó phát phát trần nói:

- Mời nương nương vào đi, đồ ăn đã dọn rồi.

Minh Nguyệt cười yếu ớt đáp lại, rồi sau đó đẩy cửa, bước từng bước vào. Nhưng lại thấy Ngự Hạo Hiên đứng trước cửa sổ, ánh mắt thâm thúy, nhưng môi mỏng lại hàm chứa ý cười nhìn nàng.

Đóng cửa lại, Minh Nguyệt cười đi vào trong điện, tới trước mặt đế vương mềm nhẹ nói:

- Hoàng thượng hôm nay có gì vui mà cao hứng như thế?

Ngự Hạo Hiên nhìn Minh Nguyệt đứng trước mình không nói gì chỉ cười nắm tay nàng, ôm nàng vào lòng rồi cởi áo cừu trên người nàng, hôn tóc nàng nói:

- Phải là trẫm hỏi Minh Nguyệt của trẫm, hôm nay có chuyện gì muốn nói cho trẫm không?

Minh Nguyệt nâng mắt nhìn đôi mắt sâu khó lường của đế vương, hơi động mi, mím môi, đẩy đế vương ra cười nói:

- Nô tỳ không biết thì ra Hoàng thượng cũng thích quan tâm chuyện hậu cung, hay là Hiên phi nhân lúc bản cung không có tới đây khóc lóc với Hoàng thượng.

Nói xong, quay người đi tới trước giường không hề để ý tới đế vương.

Ánh mắt Ngự Hạo Hiên càng thâm trầm, hần cười đi tới trước giường, nhìn ánh mắt không gợn sóng của Minh Nguyệt, ngồi cạnh nàng cười nói:

- Minh Nguyệt tức giận trầm sao? Hay là Minh Nguyệt ghen?

Nói xong, không đợi Minh Nguyệt phản bác thì ôm lấy nàng cười nhẹ nói:

- Không được phạt trầm không chạm vào nàng, còn lại trầm đều theo ý nàng.

Minh Nguyệt hơi ngậy người rồi bưng miệng cười rộ lên, nhưng vẫn không muốn để ý tới hần, lúc sau hơi lạnh lùng nói:

- Vậy phạt Hoàng thượng đêm nay ngủ ở trường kỉ, không được ngủ cùng nô tỳ.

Ý cười trên mặt Ngự Hạo Hiên đông lại, hần mạnh mẽ kéo Minh Nguyệt lại, bắt nàng nhìn thẳng hần, ánh mắt mang theo mấy phần lo lắng nói:

- Minh Nguyệt, chúng ta không có gì, không được làm thế, bất luận phạt gì cũng được nhưng không cho nàng phạt trầm không được gặp nàng, không được động tới nàng, không được nói với nàng.

Minh Nguyệt hơi động dung, nhưng lập tức quay mặt sang một bên, mím môi nói:

- Vậy phạt Hoàng thượng phải thức đêm phê tấu chương...

Nói xong nhìn đế vương cười yếu ớt nói:

- Nô tỳ có thai, hần Hoàng thượng không để nô tỳ theo đi, như vậy không trái với ước định.

- Minh Nguyệt.

Ngự Hạo Hiên nhú mày nhìn nữ tử trong lòng không khỏi mất mát lại, rồi ôm Minh Nguyệt ngồi lên đùi hần ôm chặt nàng, trầm thấp thở dài nói:

- Minh Nguyệt của trầm thật đúng là thương trầm.

Minh Nguyệt rúc vào trong lòng đế vương, ngửi mùi Long diên hương trên người hần, nhẹ cười nói:

- Hiền phi thật sự đến tổ khổ với Hoàng thượng/

Ngự Hạo Hiên cười khê, rồi sau đó cúi đầu hôn trán Minh Nguyệt, càng ôm chặt nàng nói:

- Không có, là trầm thấy ngự tiền thị nữ tìm Minh Nguyệt thì sai Tần công công ngăn nàng lại hỏi

Nói xong, Ngự Hạo Hiên cúi đầu nhìn giai nhân trong lòng cười nói:

- Minh Nguyệt định xử lý việc này thế nào.

Minh Nguyệt nằm trong lòng Ngự Hạo Hiên, ngẩng đầu nhìn hần đang chăm chú nhìn mình, cười nói:

- Hoàng thượng đau lòng Hiền phi ?

Nói xong, ôm cổ đế vương như làm nũng nói:

- Chấp pháp hậu cung là Thục phi, đứng đầu Tứ phi là Quý phi, nô tỳ tuy được coi là sủng phi nhưng chỉ là nhị phẩm, sao có thể đáp lời Hoàng thượng là “xử lý thế nào” được?

Ngự Hạo Hiên cười lớn, hần trêu mếu ôm Minh Nguyệt tới bàn ăn, đặt nàng trên đùi mình, cười nói:

- Minh Nguyệt là thê tử của trầm lại là mẫu thân của hoàng tử, công chúa của thiên triều trong tương lai, sao lại không có quyền quản đám người lăng nhăng đó?

Nói xong, hần nắm tay nàng, chân thành nhìn đôi mắt trong suốt của nàng nói:

- Minh Nguyệt, nàng là thê tử của trầm, cho nên tất cả những người trong cung này đều phải nghe lời nàng.

Minh Nguyệt nhìn đôi mắt thâm trầm lại kiên định của Ngự Hạo Hiên, trong lòng hơi động, bàn tay trắng nõn đặt trước ngực hần. Lúc sau, mặt hơi đỏ bừng cúi đầu nhưng môi lại bị đế vương hôn lấy.

Đức phi ở Liên duyệt cung giận dữ ném mâm trái cây Hoàng thượng ban cho Hiền phi, qua một đêm đã như gió thổi càn quét toàn bộ hoàng cung, thậm trí ngay cả các đại thần sáng sớm thượng triều cũng đều bàn tán. Thậm chí có người còn nói, Lãn quốc chủ vừa tới, khí thế của Quận chúa tăng vọt, thất đức như thế chắc chắn phải có người sai bảo. Nếu không có hậu thuẫn, sao tiến cung nửa năm giờ mới gây nhiều loạn hậu cung.

Lời đồn vừa tung ra, ý triều thần đương nhiên không đồng nhất, suy nghĩ kĩ lại thấy không thể mạo muội mà tham tấu. Dù sao, Lãn Tiêu quốc là nước mạnh nhất trong mười sáu nước, nghe nói có trăm vạn quân tinh nhuệ, có thể nói là “hùng sư”. Vì thế, sau khi mọi người tranh luận tới lui thì chỉ có thể đem việc đổ lên đầu Thục phi, nói Thục phi là người chấp pháp hậu cung nhưng lại tự hủy đi pháp luật hậu cung nên nghiêm trị.

Vì thế sáng sớm đó, Thục phi liền bị cấp tốc triệu hồi hậu cung, không chỉ bị Thái hậu quả trách phạt bổng lộc ba tháng, cấm chùng ba ngày răn đe. Mà Đức phi có liên quan cũng bị phạt bổng lộc, lại lấy tội thất đức mà cấm chùng một tháng để cảnh cáo tần phi hậu cung.

Qua mấy ngày điều dưỡng, nghe tin Minh Nguyệt có thai, bệnh tình của Thái hậu lại tốt hơn rất nhiều. Sau khi phạt Đức phi và thục phi, Thái hậu tuyên triệu Minh Nguyệt tới Khôn Trữ cung gặp mặt. Sau đó đích thân tới ngự thư phòng triệu kiến bách quan, lấy việc chiêu dung có thai mà sắc phong Minh Nguyệt thăng cấp. Nhưng vì Tứ phi đã đủ người nên cùng triều thần thương lượng, giống như Tông Đế khi trước, phong Minh Nguyệt thành Hoàng quý phi, lấy danh nghĩa như Hoàng hậu nhưng lại không có thực quyền của Hoàng hậu.

Hoàng quý phi trong hậu cung Thiên triều là chưa từng có. Trước chỉ có một quý phi Dung Khâm của Tông đế chuẩn bị lên làm Hoàng hậu lại bị gian phi hại chết, khi chết đi rồi Tông đế sắc phong là Hoàng quý phi, lấy danh chính thể hạ táng trong phượng lăng của Hoàng hậu, tang lễ trong nước ba ngày.

Vì đã có tiền lệ như thế nên triều thần cũng không dám dị nghị nhiều, nên ngay đó Hoàng thượng hạ chỉ sắc phong Mộ thị Minh Nguyệt thăng cấp Hoàng quý phi, dưới Hoàng hậu, trên Tứ phi dán lên bằng vàng, bố cáo thiên hạ và đại xá thiên hạ, đặc xá tội nhẹ, tử tù hoãn một năm, lại mở quốc khố chia cho dân nghèo, miễn thuế một năm để cầu phúc cho hoàng tử.

129. Q.3 - Chương 130: Thiên Hạ Phong Vân (10)

Trong đại điện Tả Tâm cung đèn đuốc sáng trưng, Tần công công tay cầm thánh chỉ, đem những thứ ban thưởng giao hết cho Tiêu Đồng, không lâu sau, toàn bộ tả cung tràn ngập đầy những kỳ trân dị bảo, ngọc thạch phỉ thúy trân châu đếm không xuể.

Tiêu Đồng nhìn trên bàn phủ khăn vàng đầy châu báu, khuôn mặt không vui mà nhú màu nói:

- Tần công công, có phải Hoàng thượng đem toàn bộ quốc khố cho tiểu thư nhà ta không?

Theo quy củ hoàng cung, cho dù sắc phong Hoàng hậu cũng không trọng thưởng đến mức này, huống chi chỉ là Hoàng quý phi hữu danh vô thực.

Về mặt Tần công công tươi cười như tâm tình vô cùng sung sướng, hẩn đưa thánh chỉ cho Tiêu Đồng, nhỏ giọng nói:

- Tiểu chủ nói đúng, những trân châu ngọc khí này đều là phụng theo khẩu dụ của Hoàng thượng, đem sáu ngự tiền thị nữ tỉ mỉ chọn lựa tới.

Nói xong, ý cười trên mặt càng sâu, cầm lấy một khối gì đó dùng khăn lụa vàng bọc lại đưa cho Tiêu Đồng nói:

- Đây là Hoàng Thượng đưa cho Hoàng quý phi, nói là lúc trước hoàng quý phi mất đi, nay vật về chủ cũ.

- Đây là...

Tiêu Đồng cầm thứ đó trong tay chỉ cảm thấy như là trang sức vật phẩm gì đó, nhúu mày định hỏi lại thấy Minh Nguyệt muốn thay triều phục nặng nề đi ra từ sau bình phong. Nàng vội bước lên đỡ, cầm vật trong tay cười nói:

- Tần tổng quản nói, đây là vật nường nường từng mất đi, Hoàng thượng sai Tần công công đưa tới.

Minh Nguyệt có chút mệt mỏi nhìn thứ Tiêu Đồng cầm, đón lấy, vừa chạm tới đã biết bên trong là thứ gì, nàng mím môi hơi cười nói:

- Những đồ này đem hết đến Dưỡng sinh điện đi, đánh thưởng xuống theo sự an bài của Tần công công.

Tần công công hiểu ý cười, nói:

- Nô tài tuân mệnh

Nói xong, liền sai ngự tiền thị nữ đứng ngoài điện đem những châu báu ngọc khí này rút lui.

Minh Nguyệt đi về sau bình phong nửa nằm trên tháp, xoa xoa trán, hơi ử rử nhắm mắt, môi hồng khê nói:

- Phía Thục phi có động tĩnh gì?

Tiêu Đồng lắc đầu, trâm ngọc leng keng, nàng bước lên xoa trán Minh Nguyệt nhỏ giọng nói:

- Nô tỳ đã truyền thư cho Triệu Truyền và Lý Vinh, sai bọn họ chú ý động tĩnh của Hộ quốc hầu, nhưng những tin tức hỏi được cũng chỉ là Nhị phu nhân buồn bực mấy lần nhục mạ tiểu thư còn lại thì cũng chẳng có gì.

Minh Nguyệt nghe xong, không khỏi hơi bật cười, rồi sau đó khê thở dài:

- Triệu Truyền là kẻ trí tuệ, hẳn dù giờ không biết Thượng Quan Uyển Nhi là do ta hãm hại, một lòng chỉ muốn tìm cơ hội ám sát Âu Dương Hồng Ngọc, nếu sau này biết rõ chân tướng, chắc chắn sẽ tìm giết ta.

Tay Tiêu Đồng run lên, nhất thời sắc mặt trở nên khó coi nhưng vẫn trấn định nói:

- Ý tiểu thư là Triệu Truyền không thể lưu?

Lúc này, Triệu Truyền đã thoát thai hoá cốt, không chỉ có võ công tăng à tâm tư cũng thâm trầm hơn, nếu muốn diệt hắc e là rất khó.

Minh Nguyệt từ từ mở mắt ra, nhìn đại điện kim bích huy hoàng, cười yếu ớt nói:

- Triệu Truyền không ham tiền tài, chỉ vì chung tình với Thượng Quan Uyển Nhi mới vào cung đình. Nếu hẳn không vì Thượng Quan Uyển Nhi chết oan thì đã không nhẫn nhục cố sống tới bây giờ.

Tay chân tàn phế còn cố gắng như vậy, không phải vì báo thù thì là vì cái gì?

Tiêu Đồng sững sốt, nàng trợn to hai mắt, thần sắc khẩn trương nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Minh Nguyệt, quỳ xuống thắm thượng, run rẩy nói:

- Tiểu thư, là lỗi của nô tỳ, nô tỳ không nên vì Lý Vinh cầu tình mà giữ lại mạng hắc, nay lại thành uy hiếp lớn cho tiểu thư, ta...

Nói xong, chớp mũi Tiêu Đồng cay cay, nàng bưng miệng cúi đầu, không dám nói nữa.

Minh Nguyệt lắc đầu nhìn thần sắc khẩn trương và hốc mắt hơi đỏ của Tiêu Đồng, hơi đau lòng cầm tay nàng, nhẹ giọng an ủi nói:

- Hoàng cung thâm nghiêm, cho dù hẳn thật sự có lòng báo thù cũng không thể. Tiêu Đồng vốn là nữ tử thiện tâm, chỉ ngại chủ tử ta lại một tay đầy máu, phải là ta xin lỗi Tiêu Đồng mới đúng.

Nói xong, lau nước mắt cho Tiêu Đồng, không khỏi cười đùa nói:

- Tiêu Đồng, khi ta mất đi trí nhớ đã từng cãi nhau với Đức phi Khuynh Thành trước Huyền Vũ môn sao? Sao hôm nay lại yếu ớt thế này?

Tiêu Đồng run rẩy lau nước mắt rồi bưng miệng nói:

- Nô tỳ không muốn khóc, nô tỳ, nô tỳ chỉ là cảm thấy mình quá vô dụng, trước kia, vẫn đều dựa vào tiểu thư, mà nay, qua ba năm vẫn phải dựa vào tiểu thư mới biết mình đã phạm vào sai lầm lớn.

Minh Nguyệt thở dài, cầm khăn lụa lau nước mắt Tiêu Đồng, vỗ nhẹ vai nàng cười cười, chỉ chớp mũi nàng nói:

- Trước kia cũng là ta quá mức ích kỷ, ta biết người trung thành với ta nhưng lại vì chuyện Hoàng thượng sắc phong người làm ngự nữ mà canh cánh trong lòng, mới khiến cho các mũi nhọn hậu cung chĩa vào, cho nên, không thể trách người...

Nói xong, trong lòng Minh Nguyệt lại hơi chua xót, Tiêu Đồng đi theo mình vẫn trung thành và tận tâm, quả thật, cho dù nàng thật sự yêu để chuyện thường tình, nàng sao lại thảo mộc giai bình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Minh Nguyệt đã hòa hoãn đi nhiều, nàng liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nhẹ cười nói:

- Tiêu Đồng đi nghỉ ngơi đi, sắp canh ba.

Canh ba, hôm nay triều thần không biết sẽ quán quýt lấy Ngự Hạo Hiên đến khi nào.

Tiêu Đồng vội ngừng khóc, nàng nhìn Minh Nguyệt như hơi kinh ngạc không hiểu vì sao tiểu thư lại nhắc tới chuyện nàng và Hoàng thượng, vừa định giải thích lại thấy Minh Nguyệt hơi lắc đầu nói:

- Đừng nói gì cả, đều đã qua.

Đều đã qua, cho dù để vương thật sự cùng Tiêu Đồng có cái gì cũng không còn cách nào vấn hồi lại, nàng cần gì cứ phải tính toán chi li, ít nhất, nàng đã khiến phần đông nữ tử rơi vào địa ngục, các nàng ấy hận nàng cũng là đương nhiên.

Tiêu Đồng không nói gì, chỉ có thể cúi đầu, lúc sau nói vâng rồi đứng dậy ra khỏi tấm điện.

Đêm quá canh ba, gió lạnh thổi, ánh nến lay động.

Trên giường, màn trướng nhẹ bay, Minh Nguyệt xoa tóc nằm ở mép giường nhẹ đi vào giấc ngủ.

Mép giường, một bóng dáng màu vàng đứng đó đã lâu lại như không đành lòng quá nhiều giấc mộng của giai nhân, chỉ khoanh tay nhìn. Lúc sau, mi dài của giai nhân run lên, hần vội cúi người ngồi xuống, kéo chăn lại cho nàng, nhưng Minh Nguyệt lại như bướng bỉnh đưa tay gạt chăn ra, đặt tay dưới gối rồi nghiêng người ngủ tiếp.

Ngự Hạo Hiên cười khê, ánh mắt thâm trầm như đêm tràn đầy sủng nịch, vươn tay, cầm tay nàng, cúi đầu hôn lên trán nàng.

Mi dài của Minh Nguyệt hơi động như rất không thích, nhú mày, môi cong cong hờn dỗi, bàn tay trắng nõn vừa động. Sau đó, như bị kích động mở mắt nhấp nhem ra nhìn.

- Minh Nguyệt tỉnh.

Ngự Hạo Hiên nằm bên cạnh Minh Nguyệt, môi mỏng mang theo ý cười ái muội chăm chú nhìn nàng hơi trở mắt. Khi nàng còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh thì lại hôn lên môi hồng, cười khê bên tai nàng nói:

- Bộ dáng của Minh Nguyệt thật khiến trẫm muốn khi dễ.

Minh Nguyệt hoàn hồn, sắc mặt nhất thời ửng đỏ, nàng hơi buồn bực muốn xoay giường nhưng để vương lại nhanh chóng ôm nàng, vùi mặt vào cổ nàng, khàn khàn nói:

- Minh Nguyệt, hôm nay coi như là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta.

Rồi sau đó, khi Minh Nguyệt hơi kinh ngạc thì môi mỏng lạnh băng lại hôn lên vai Minh Nguyệt.

Hít một hơi, Minh Nguyệt hơi buồn bực đặt tay lên ngực hần, ánh mắt hơi hờn giận nhìn mái tóc đen xõa bên cổ mình, nhỏ giọng nói”

- Xem ra Hoàng thượng còn chưa bị triều thần làm cho đủ mệt, theo ý nô tỳ, không bằng đem những tấu chương chống chất phê duyệt rồi hãy ngủ.

Minh Nguyệt dứt lời, vốn tưởng rằng đế vương sẽ tức giận, cũng không ngờ lại thấy hần cười. Sinh nghi, vừa định đẩy ra hần, đã thấy hần xoay người nằm xuống, rồi sau đó xốc chăn lên, ôm lấy nàng nhẹ nói:

- Trẫm chọn ngủ.

Minh Nguyệt ngẩn ra, có chút không tin sự nhu thuận này của Ngự Hạo Hiên, vì thế quay người vừa định hỏi hần làm sao, không ngờ vừa động lại bị đế vương ngăn lại, sau đó, Ngự Hạo Hiên nhìn nàng đang trở mặt, ngón tay mơn man hai má nàng, giọng nói hết sức lãnh trầm:

- Minh Nguyệt trẫm là nam nhân

Rồi sau đó khi Minh Nguyệt khó hiểu, tiến đến bên tai nàng nhẹ giọng nói:

- Nàng vừa động, trẫm không thể ngủ.

- Người.

Minh Nguyệt mặt đỏ tai hồng nói một câu rồi đẩy hần ra, ầm giận nói:

- Đêm khuya, Hoàng thượng nên ngủ đi.

Nói xong, tự quần chăn bông kín người rồi quay người về phía Ngự Hạo Hiên.

Ngự Hạo Hiên nhìn thần sắc Minh Nguyệt không khỏi cười to, dường như quét đi tất cả sự mệt mỏi hôm nay. Hần như ủy khuất tới bên Minh Nguyệt nhỏ giọng nói:

- Minh Nguyệt, phu quân hơi lạnh.

Minh Nguyệt nhắm mắt, cũng không định để ý tới hần mà chỉ hừ lạnh một tiếng, cứ nghĩ rằng hần sẽ dây dưa nhưng không ngờ hần lại nói:

- Nga, cứ để trẫm đông chết đi, dù sao Minh Nguyệt đã có hoàng tự, không coi trẫm vào mắt nữa.

Minh Nguyệt mở mắt ra, nàng không nghĩ Ngự Hạo Hiên lại nói bậy bạ như thế, không khỏi bưng miệng cười khê, lúc sau, định không để ý tới hần. Nhưng lại phát hiện chăn trên người bị kẻ nào đó lén lút kéo ra rồi một thân thể lạnh lẽo chui vào chăn, thở dài nhỏ giọng nói:

- Đồ vô lương tâm.

Nói xong, ôm nàng vào lòng rồi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

130. Q.3 - Chương 131: Thiên Hạ Phong Vân (11)

Đêm tịch liêu, trăng nhô cao, đèn đuốc lay động, bóng người loang lổ trên cửa sổ

Trong Trường sinh điện, Minh Nguyệt ngồi ở mép giường nhìn Ngự Hạo Hiên đã ngủ say, cầm chiếc túi gấm thơm đặt dưới gối, rồi sau đó đứng dậy nhẹ gọi:

- Hoàng thượng.

Khi không thấy động tĩnh gì thì hơi áy náy khoắc thêm cừu bào, nhẹ bước về phía cửa sổ, mở cửa sổ ra, nháy mắt đã biến mất vô tung

Ngoài cửa sổ gió lạnh thổi vào cửa sổ, trong phòng ngủ vẫn lặng lẽ như trước.

ở trong khu của tần phi thất phẩm trong hậu cung, một nữ tử váy tím nhạt phi ra cửa sổ, bàn tay trắng nõn cầm một viên đá, cảnh giác nhìn bốn phía, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Ai?

Trên mái ngói vàng, Minh Nguyệt mặc váy dài tổ khiết, khoác cừu bào nâu đứng trong gió, thoáng thấy Tiêu Đồng ở hành lang thì ném ra một viên đá cuội. Sau đó, khi Tiêu Đồng cảnh giác ngẩng đầu thì liếc mắt nhìn thị vệ gõ mõ cầm canh cách đó không xa, phi thân vào rừng cây trong Ngự hoa viên.

- Tiểu thư.

Tiêu Đồng nhìn bóng dáng quen thuộc kia vội đuổi theo nhưng thấy bóng dáng Minh Nguyệt như gió bay vào rừng mai không hề có ý dừng lại. Tiêu Đồng không dám chậm trễ, đề khí đuổi kịp, không lâu sau, đã thấy bóng dáng Minh Nguyệt đứng trên nóc Liên Duyệt cung.

Tiêu Đồng trở mắt nhìn bóng dáng Minh Nguyệt phiêu dật trong gió, trong lòng vô cùng bất an rồi không nghĩ ngợi mà phi thân lên cạnh Minh Nguyệt, nhú mào nói:

- Tiểu thư, bây giờ người ra cung, nếu để Hoàng thượng biết được, sợ lại...

- Ta đã hạ “trầm hương” dưới gối hắt.

Minh Nguyệt cắt đứt lời Tiêu Đồng, rồi khi Tiêu Đồng khiếp sợ thì nàng lại nhìn thị vệ bước tới Liên Duyệt cung, hai mắt hơi nheo lại rồi phi vài viên đá cuội trong tay. Sau đó, chỉ nghe thấy tiếng lịch bạch, mấy thị vệ kia ngã xuống đất không nhúc nhích.

- Tiểu thư.

Tiêu Đồng khiếp sợ, vừa muốn nói gì, đã thấy cách đó không xa một bóng dáng màu đen hiện tới, sau đó nghe Minh Nguyệt nói:

- Giúp ta dụ Lãnh Cô Vân rời đi.

Nói xong, xoay người phi thân xuống, đẩy cửa Liên Duyệt cung mà vào.

Tiêu Đồng không kịp hoàn hồn, đã thấy Minh Nguyệt biến mất, nhưng mắt thấy mặt bóng dáng kia dần tới tim rung lên, vội phất tay áo, phi thân chạy vào rừng mai trong Ngự hoa viên, chạy về Lãnh cung rồi chạy tới U Tâm tiểu trúc. Mà bóng dáng phía sau cũng theo sát.

- Ai.

Trong phòng ngủ Liên Duyệt cung, Tiêu Mẫn hai tay ôm chần bông đỏ thêu uyên ương hoảng sợ nhìn bóng dáng màu nâu xâm nhập phòng ngủ mình, tay nắm chặt chủy thủ.

Minh Nguyệt nhìn thần sắc tuy hoảng sợ nhưng mắt lại trấn định của Tiêu Mẫn thì cười lạnh, giật sa mỏng trên mặt, khi Tiêu Mẫn giật mình hoảng sợ thì lại, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Hiền phi nương nương, lâu rồi không gặp.

Thần sắc Tiêu Mẫn cứng đờ, ngọc thủ run lên nhẹ chỉ Minh Nguyệt như tiên tử dưới ánh trăng, hoảng sợ nói:

- Người người là Hoàng quý phi?

Nhưng nàng lại lắc lắc đầu, lui dần vào trong giường, hỗn loạn nói:

- Không, không phải, Hoàng quý phi sao có thể tới đây, không, không phải, người. . . Người. . . Người ai, là ai. . .

Minh Nguyệt không để ý tới sự hoảng sợ của Tiêu Mẫn, liếc nhìn chủy thủ đen trên tay nàng, phất tay áo, xoay người cười lạnh, nhẹ giọng nói:

- Hoàng Thượng khen hiền phi hiền thực an phận thủ lễ giống như Thần Đức Quý phi, bản cung chỉ là tới xem thể nào thôi. Hiền phi không cần hoảng sợ như thế.

Nói xong, Minh Nguyệt bước tới giá sách, cầm lấy bản Thánh Tổ gia huấn mở ra.

Tiêu Mẫn nắm chần bông, tay đặt trước ngực, hoảng sợ thở gấp. Khi Minh Nguyệt dứt lời thì vội run rẩy nói:

- Hoàng quý phi đêm khuya đến thăm Liên duyệt cung vì xem nô tỳ thể nào sao.

Sau đó, nàng chớp mi nhìn chũy thủ rơi trên gối, từ từ vươn tau.

- Hiền phi nương nương tốt nhất đừng chạm vào thứ đó.

Tiêu Mẫn còn chưa chạm tới chũy thủ đã thấy Minh Nguyệt cười lạnh trong gang tấc. Tim nàng đập loạn, vội rút tay về, khi nhướng mắt nhìn lại thấy Minh Nguyệt vẫn đứng bên giá sách, chuyên chú xem sách, tựa như những lời khi nãy không phải là nàng nói.

Trong lòng Tiêu Mẫn đột nhiên bất an hoảng sợ, nàng dần nắm chặt tay, trấn định suy nghĩ, một lúc sau, mới từ từ nói:

- Nô tì muốn biết, hoàng quý phi tối nay đến thăm đến tột cùng là vì sao. Dù sao Hoàng quý phi có hoàng tự, nếu ở chỗ nô tỳ gặp chuyện bất trắc, thần thiếp không thể gánh nổi trách nhiệm này.

- Quả nhiên là hết sức lạnh lợi, khó trách có thể được Hoàng Thượng khen

Minh Nguyệt vẫn không quay đầu, chỉ thản nhiên nói. Sau đó, nàng ném quyển sách lên bàn, đi đi lại lại trong phòng ngủ. Lúc sau, lạnh lùng nói:

- Hiền phi có biết hai chủ nhân của tước vị này (Hiền phi) có kết cục thế nào không?

Tiêu Mẫn trở mắt, lập tức run lên, cảnh giác nói:

- Người. . . Hoàng quý phi muốn nói cái gì?

- Cũng không có gì

Minh Nguyệt than nhẹ một tiếng, rồi sau đó dung nhan xinh đẹp nhẹ cười nhìn ánh mắt sợ hãi và cảnh giác của Tiêu Mẫn nói:

- Bản cung vội tới đây là cảnh tỉnh Hiền phi muội muội, tại hậu cung này, có thể đấu với bản cung, một người đã chết, người kia không chết nhưng đã cạo đầu làm ni, không thành được cái gì.

Giật mình, Tiêu Mẫn mở to mắt nhìn khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành của Minh Nguyệt, sợ tới suýt thét chói tai. Nàng cố gắng khắc chế cảm xúc của mình, nắm chặt tay, móng tay cắm sâu vào da thịt cũng không có cảm giác, thở dốc, run giọng nói:

- Hoàng quý phi là nói. . . là Thượng Quan Uyển Nhi là... là... là hoàng quý phi giết?

Làm sao có thể? nữ tử như thiên tiên này sao...

Cười lạnh, đôi mày thanh tú nhẹ động như chờ đợi Tiêu Mẫn nói tiếp. Nhưng Tiêu Mẫn thấy thần sắc Minh Nguyệt không hề phủ nhân thì sợ tới quên mất muốn nói gì, ngây ngốc ngồi đó.

Minh Nguyệt giống như thưởng thức thần sắc hoảng sợ muôn dạng của Tiêu Mẫn, ý cười càng lúc càng đẹp, sau đó, bước lên khe nói:

- Hiền phi có biết khi trước bản cung làm thế nào giá họa Thượng Quan Uyển Nhi giết người?

Nói xong, nàng nhẹ vuốt tóc, ôn nhu cười, ngồi trên ghế quý phi, nhìn sắc mặt Tiêu Mẫn trắng bệch, nhẹ giọng nói:

- Bản cung đầu tiên thu mua ba sát thủ, muốn bọn họ nhân đêm khuya lên vào phòng ngủ bản cung ám sát, đánh cắp sách rồi khi Âu Dương Hồng Ngọc đi qua Ngự hoa viên thì xé bỏ mấy trang sách đó vứt vào hoa viên, sát thủ giả bộ chạy tới cung điện của Thượng Quan Uyển Nhi.

Sắc mặt Tiêu Mẫn hơi vặn vẹo, tay nắm chặt thành quyền dần trắng bệch, nàng run run nói:

- Hoàng quý phi. . . Là. . . Là muốn mượn tay Thần Đức Quý phi trừ bỏ Thượng Quan Uyển Nhi.

Minh Nguyệt bưng trán, thần sắc hơi lười nhác cười khê, nói:

- Quả nhiên không hổ là nữ tử Hoàng Thượng khen, xác thực trí tuệ.

- Nhưng chỉ như thế, dựa vào tâm tính Thần Đức Quý phi, sẽ không chỉ vì manh mối này mà tin tưởng Thượng Quan Uyển Nhi sai người ám sát Hoàng quý phi, những việc sau này, Hoàng quý làm thế nào?

Tiêu Mẫn tuy rằng hoảng sợ, nhưng lại vẫn có khả năng phân tích thấu triệt. Nàng biết hậu cung từng có chuyện tâu phi mua người ám sát sủng phi của đế vương nhưng không ngờ đó lại chính là nữ tử trước mắt, mà tất cả lại là cái bẫy nữ tử này đã chế tạo tinh xảo.

Ý cười của Minh Nguyệt vẫn không giảm, nàng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, rồi sau đó ôn nhu nói:

- Muốn để một người bị hoài nghi sâu, vạn kiếp bất phục, trong hậu cung này chỉ có ba biện pháp. Thứ nhất: bịa đặt, thứ hai: bỏ đá xuống giếng

Nói đến đâu, ánh mắt Minh Nguyệt hơi trầm xuống rồi sau đó nhẹ giọng nói:

- Hai loại này, bản cung đều dùng.

Hơi thở của Tiêu Mẫn bị kiềm hãm, mắt ngằn ngở, môi trắng bệch nhưng vẫn hỏi:

- Nương nương làm như thế nào?

- Mua ba tử tù khỏe mạnh, cho bọn họ mặc y phục dạ hành, tiêm thạch tín vào cơ thể rồi nhảy xuống giếng trong hậu cung.

Minh Nguyệt cười nhìn khuôn mặt Tiêu Mẫn không còn chút máu, gõ gõ tay lên bàn. Trong đêm khuya tựa như tiếng quỷ đòi mạng.

Tiêu Mẫn nắm chặt xiêm y trước ngực, hô hấp dần không thông, nàng cố nén sợ hãi, trợn to hai mắt nhìn Minh Nguyệt trấn định, giọng ép nói:

- Vậy phương pháp thứ ba là gì?

Là cách nào khiến người trong hậu cung vạn kiếp bất phục.

Minh Nguyệt nhìn thần sắc Tiêu Mẫn như sắp không chịu nổi, nàng không nhanh không chậm đứng dậy, rồi sau đó chậm rãi bước đến cửa sổ, liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của Minh Nguyệt, từ từ nói:

- Sợ tội tự sát.

Đồng tử Tiêu Mẫn co lại, sau đó chỉ nghe Minh Nguyệt cười lạnh nói:

- Không có cách nào so với một người đẩy một kẻ chịu oan vào cảnh “sợ tội tự sát” có sức thuyết phục hơn. Nhưng chiều này, bản cung không dùng mà là Thần Đức Quý phi dùng. Thuộc hạ của nàng vì chủ tử tranh thủ tình cảm mà giết Thượng Quan Uyển Nhi đã mang tội khó thoát trong ngục. Ai sẽ tin một tần phi đi tốn sức để giết một tội phi không còn đường sống?

Nói xong, Minh Nguyệt nhẹ cười lên.

Tiêu Mẫn thở dốc, vừa nhìn là biết tất cả tái phát, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi:

- Vậy đêm nay Hoàng quý phi đến là để nói cho nô tỳ việc khi trước người một tay che trời sao?

- Không.

Minh Nguyệt đột nhiên nói, rồi sau đó khi Tiêu Mẫn giật mình, nàng ngẩng đầu nhìn cửa sổ đêm sương, nhắm mắt lại, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Bản cung chỉ muốn nói cho người, nếu người không thể cùng bản cung đối phó Thụcphi Đức phi như trước kia bản cung đã bại Hoàng hậu và Thượng Quan Uyển Nhi, thì, vận mệnh quốc gia của người sẽ hủy trong tay bản cung.

Nói xong, Minh Nguyệt quay đầu cười lạnh, rồi sau đó phát tay áo, biến mất trước cửa sổ ngập ánh trăng.

131. Q.3 - Chương 132: Thiên Hạ Phong Vân (12)

Cửa sổ gỗ đào phịch một tiếng bị đóng lại, sau đó chỉ nghe gió bắc gào thét, lá khô bay toán loạn.

Tiêu Mẫn trợn to hai mắt, gắt gao nắm chặt chần bông, ngây ngốc nhìn cánh cửa tự như chưa từng bị người đẩy ra, cả người hóa đá. Hồi lâu sau nàng mới run run nhớ lại những lời Minh Nguyệt nói, vừa hoảng vừa loạn ôm đầu, thét chói tai.

Cuồng phong gào thét, thiên địa xơ xác tiêu điều, trong Ngự hoa viên, một bóng dáng yêu kiều không ngừng né tránh một bóng dáng màu đen truy đuổi, phi vào rừng mai, trong những cánh mai bay múa, một cành cây bị bẻ gãy, sát khí dâng lên.

Tiêu Đồng không còn nhiều sức tránh sau một gốc mai, bàn tay trắng nõn nắm thành quyền đặt lên ngực thở gấp. Hai mắt nhìn bóng dáng gần trong gang tấc kia. Trong bóng đêm đen, trường bào lay động, nhắm mắt, rút trâm cài nắm chặt trong tay.

Lãnh Cô Vân một đường đuổi giết nhưng lại không dả thương được nàng. Dù nàng có chỗ có thể trốn nhưng hấn lại bức bách nàng, ngay cả khi nàng muốn tạm trốn trong U Tâm tiểu trúc cũng bị hấn nhìn thấu, bức nàng không còn đường đi, không thể không quay lại rừng mai, như trò chơi đuổi bắt vờn mồi.

Trong gió điên cuồng gào thét, Tiêu Đồng lựa đúng thời cơ phi trâm cài ra, dưới ánh trăng, chỉ thấy ngân quang chợt lóe, sắc bén xuyên thấu gió lạnh bay thẳng về bóng dáng màu đen kia. Sau đó, chỉ thấy hấn vùng tay áo dài, cây trâm lại rơi vào tay hấn.

Tiêu Đồng trợn to hai mắt, muốn mượn thời cơ đào tẩu, lại không ngờ thanh âm lạnh lùng cùng một trận cuồng phong phát tới:

- Người không phải là nàng.

Tim đập nhanh, Tiêu Đồng xoay người rời đi nhưng nam tử phía sau như tức giận vô cùng, phi cành trâm kia thẳng tới ngực Tiêu Đồng.

Tiêu Đồng không kịp trốn chỉ có thể nhắm mắt lại. Lúc này, đột nhiên một đoạn lụa trắng dài xuất hiện như con linh xà cuốn lấy cây trâm rồi ba một tiếng, trâm cắm lên gốc mai lóe ra ánh sáng màu xanh quý dị vô cùng.

Tiêu Đồng ngẩn ra rồi nhìn bóng dáng màu đen kia cắn răng nói:

- Ti bỉ, lại định dùng độc

Nói xong nàng liếc nhìn Lãnh Cô Vân vì sự xuất hiện của Minh Nguyệt mà đáng trở mắt. Nàng vội cầm mấy cánh hoa mai tháo từ cửa sổ phi về phía Lãnh Cô Vân, sau đó, Tiêu Đồng để khí bay về bóng dáng phiêu dật trên ngọn cây của Minh Nguyệt nói:

- Tiểu thư, đi mau.

Khuôn mặt Minh Nguyệt dẫu dưới sa mỏng, khi thấy Lãnh Cô Vân lạnh lùng chặn được những cánh mai Tiêu Đồng phi tới thì hơi giật mình. Nàng vội nắm tay Tiêu Đồng, xoay tròn chân, sử dụng Lưu tinh thập bát bộ mà kéo Tiêu Đồng bay như gió, nháy mắt đã rời khỏi Ngự hoa viên.

- Lưu tinh phi bộ?

Hai mắt tối đen của Lãnh Cô Vân nhìn bóng dáng như thiên tiên trong bầu trời nháy mắt đã biến mất, ban đầu hơi sững sốt nhưng lại lạnh lùng cười lên:

- Quả nhiên là giai nhân tựa thiên tiên, khó trách Ngự Hạo Hiên coi như chí bảo.

Sau hoa viên, Tiêu Đồng ôm ngực thở dồn dập, trán toát mồ hôi ngồi trên phiến đá trong Tử Vân đình, hơi thở dốc rồi sắc mặt trắng bệch nói:

- Không ngờ Lãnh Cô Vân lại dùng độc.

Khi này thật sự quá nguy hiểm, nếu không phải tiểu thư vừa vận xuất hiện, lúc này nàng đã sớm quy tiên.

Minh Nguyệt nhìn Tiêu Đồng thở gấp không khỏi có chút áy náy tiến lên vỗ nhẹ lưng nàng, nhu hòa nói:

- Làm khổ người rồi.

Thật ra, khi nàng ở Tầm Tâm cung đã đoán được Lãnh Cô Vân sẽ phát hiện đi theo, nhưng không ngờ khi hẳn phát hiện Tiêu Đồng không phải là nàng thì lại ra sát thủ.

Tiêu Đồng lắc đầu nhưng hết sức lo lắng cầm bàn tay lạnh lẽo của Minh Nguyệt, ngẩng đầu nhìn nàng, thở gấp nói:

- Tiểu thư, Lãnh Cô Vân âm hiểm ngoan độc, nội công cực thâm hậu, không thể khinh thường, tiểu thư phải thật cẩn thận,

Nói xong thở dốc một hơi, rồi sau đó mới thoáng bình tĩnh nói:

- Nô tỳ vốn định dẫn hẳn vào rừng hoa mai rồi trốn tới U Tâm tiểu trúc để kéo dài thời gian, không ngờ hẳn lại nhìn thấu tâm tư của nô tỳ, ở U Tâm tiểu trúc và cầu nguyệt lại bức nô tỳ trở về rừng mai.

Minh Nguyệt cười khẽ, trấn an Tiêu Đồng, nói:

- Đó là vì U Tâm tiểu trúc hẳn không quen thuộc nên nếu để người trốn vào đó sợ sẽ khó tìm, nhưng trong rừng mai ngoài những gốc mai lớn để né tránh thì người cũng không trốn được. Nhưng dù thế, hẳn vẫn nghĩ người là ta, nên khi người lộ ra dấu vết thì mới giận dữ mà bộc phát sát khí.

Lãnh Cô Vân là một nam tử quá mức tự phụ, vua của một nước, lại là nước mạnh nhất trong mười sáu nước, tuy rằng khuất phục dưới chân đế vương Thiên triều nhưng tâm cao khí ngạo. Khi phát hiện bị lừa thì lửa giận công tâm cũng là chuyện thường tình.

Tiêu Đồng dần bình ổn, tay ôm ngực dần buông ra, nàng nghe Minh Nguyệt phân tích thấy cũng có lý. Lúc sau, thở dài, nhẹ giọng nói:

- Đúng rồi, đêm nay tiểu thư tới Liên Duyệt cung làm gì.

Minh Nguyệt cười, xoay người đi đến trước đình, liếc nhìn hoa viên u tĩnh, nhẹ nói:

- Ta chỉ muốn lợi dụng trí tuệ và thủ đoạn của nàng, giúp ta đối phó với Đức phi và Thục phi thôi. Nay ta có thai, vì hoàng tự và danh dự Hoàng quý phi, không nên quá mức hà khắc với hai nàng. Nhưng tính cách của Khuynh Thành mà không gây chuyện thì sẽ không bỏ qua.

Tiêu Đồng nghe xong, trong lòng bất giác phiếm lạnh, nàng vội vàng đứng dậy, đi đến bên cạnh Minh Nguyệt, khẩn trương nói:

- Ý tiểu thư là... sau lần này bị cấm chùng, Đức phi còn không biết hối cải?

Đức phi tuy có tâm tính của quận chúa nhưng lần này bị Thái hậu trách phạt, tất nhiên nên quy củ lại, khó mà tưởng tượng nàng sẽ lại gây sóng gió như trước.

- Tiêu Đồng nghĩ Lãnh Cô Vân gả muội muội ngàn dặm là muốn hai nước thuận hòa sao?

Minh Nguyệt thường thức vòng tay bạch ngọc trên cổ tay, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn ánh trăng dần bị mây che lấp nói:

- Huống hồ, cho dù Khuynh Thành muốn an ổn qua ngày chỉ sợ cũng khó.

Việc tối nay, Lãnh Cô Vân đương nhiên đã tính toán.

Ánh mắt Tiêu Đồng trấn định, trong lòng thoáng buông lỏng nhưng lại vẫn hơi bất an nhỏ giọng nói:

- Tuy rằng như thế nhưng nếu việc của Hiền phi bại lộ, rơi vào đường cùng khai ra tiểu thư, thế chẳng phải là ...

Nói tới đây, Tiêu Đồng đột nhiên ngừng lại, quay đầu phỉ phỉ hai tiếng nói:

- Xem ta nói này, thật đáng đánh đòn.

Minh Nguyệt chớp mắt, nhìn thần sắc Tiêu Đồng, cười nhẹ rồi bước xuống bậc đám từ từ nói:

- Tiêu Mẫn tâm tư kín đáo, vì tính mạng mình cùng quốc gia tồn vong, tất nhiên sẽ thận trọng. Nhưng lúc này ta không tiện, người phải luôn theo sát nàng để phòng vạn nhất.

Tiêu Đồng gật đầu không cần nghĩ ngợi đáp:

- Nô tỳ biết

Vừa dứt lời, cách đó không xa truyền đến tiếng thanh la điểm canh, Tiêu Đồng nhìn hướng phát ra tiếng rồi nhẹ nói:

- Đã canh bốn rồi.

Minh Nguyệt nhắm mắt, mềm nhẹ cười, rồi sau đó nhìn sắc trời, thở dài nói:

- Canh bốn rồi, Tiêu Đồng dừng về Lục cục điện, về Dưỡng sinh điện nghỉ đi.

Nói rồi, nhìn về phía Trường sinh điện, trong lòng có cảm xúc khó nói, cúi đầu đi về tẩm điện.

Minh Nguyệt bước về Trường sinh điện, ngẩng đầu thấy ánh nến lay động sau bình phong thì giật mình vội đóng cửa, vòng qua bình phong, đã thấy giường vẫn như cũ, trướng phát phơ, gió nhẹ thổi.

Lòng buông xuống, Minh Nguyệt bước lên trước, xóc trướng vàng lên, nhìn tuần nhan ngủ say của đế vương, nhẹ cười, gỡ thắt lưng ngồi bên mép giường.

- Hiên.

Minh Nguyệt nhẹ gọi một tiếng, ánh mắt nhìn sắc mặt đế vương, khi thấy hắn không có động tĩnh gì thì mới cầm lấy túi trầm hương dưới gối, đứng dậy, cất túi thơm vào hộp trang điểm trước gương.

Trong đại điện, yên tĩnh không một tiếng động, trước cửa sổ gió nhẹ thổi, ánh nến mơ hồ. Minh Nguyệt nhìn bóng dáng mình, khi nhìn tới ánh nến dần tắt thì ngẩn ra nhưng lại cười, mông lung nhớ tới đêm động phòng hoa chúc khi mới tiến cung.

Năm đó, mình đứng ở trước nến đỏ, trong lòng cầu nguyện, khắc tên mình và tên Ngự Hạo Hiên lên nến. Muốn dùng phương thức một tiền bố trộm mộ lưu lại này để nghiệm chứng xem bọn họ ai thắng. Không ngờ, cây nến đỏ của nàng lại chảy thành sáp trước.

Nhớ tới chuyện cũ, trong lòng hỗn loạn, Minh Nguyệt nhắm mắt lại. Ngày ấy sao nàng biết được mình lại có vận mệnh như vậy có thể kết thành phu thê cùng đế vương, càng không ngờ lại nhận được thiên sủng vạn ái?

Hít sâu một hơi. Minh Nguyệt hơi mở mắt rồi xoay người đi tới trước giường, khi thấy đế vương như hơi tỉnh lại mà nhú mày kiểm thì vội cúi đầu nằm xuống, không ngờ vừa nằm xuống, chỉ thấy đế vương mở mắt nhấp nhem, môi mỏng hơi cười, ôm nàng vào lòng, cầm đặt lên trán nàng khăn khăn nói nhỏ:

- Minh Nguyệt sao lại tỉnh?

Dần dần ấm áp. Nàng chớp hạ mi, cười yếu ớt ôm lấy đế vương, vùi đầu vào ngực hắn, nhẹ giọng nói:

- Bởi vì nô tì muốn nhìn Hoàng Thượng

Nói xong, hơi cười khẽ nói:

- Lúc Hoàng thượng ngủ sau trông ôn nhu hơn so với ngày thường.

Ngự Hạo Hiên vốn đang nhắm mắt khi nghe những lời này của Minh Nguyệt thì lại mở mắt. Hắn nhìn tiểu nữ tử trong lòng mình, không khỏi nhẹ cười rộ lên, sau đó vỗ vỗ tóc nàng, hôn hôn cười nói:

- Minh Nguyệt, nàng như thế này thật khiến trẫm muốn sinh vài nhi nữ.

Nói xong, cúi đầu hôn lên trán nàng, ngửi mùi lành hương của nàng, nói nhỏ:

- Mỗi đứa sẽ trí tuệ như nàng, như vậy, trong thiên hạ sẽ không chỉ có một mình trẫm phải chịu đau khổ.

Minh Nguyệt ngẩn ra, có chút không hiểu nhưng dần lại hiểu ra, tức giận đánh ngực hắn, bĩu môi nói:

- Nô tỳ khiến cho Hoàng thượng rất đau khổ sao?

Cái gì gọi là sinh thêm vài nữ nhi để thiên hạ không chỉ một mình hấn chịu đau khổ?

Ngự Hạo Hiên cầm tay Minh Nguyệt vuốt ve rồi kéo lên hôn. Ánh mắt đầy sủng nịnh nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Minh Nguyệt, nhẹ giọng nói:

- Minh Nguyệt khiến cho trẫm trong một đêm mất đi nữ tử mình yêu, cô độc ba năm, khi quay về lại bài xích trẫm, làm cho trẫm cả đêm không ngủ, nhớ nàng nhưng nàng không ở bên.

- Đừng nói nữa

Trong lòng Minh Nguyệt chua xót nàng đặt tay lên môi Ngự Hạo Hiên rồi cười yếu ớt nói:

- Nô tỳ biết Hoàng thượng có thể, nô tì chịu thua

Nói xong, giả bộ thoải mái rúc vào lòng để vương, nhắm mắt lại.

Ngự Hạo Hiên nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Minh Nguyệt, đôi mắt thâm trầm đầy sủng nịnh ảm đạm đi mấy phần nhưng hấn vẫn cười như là chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi. Vỗ nhẹ người nàng rồi nhẹ thì thầm vào tai nàng:

- Minh Nguyệt, nàng là tất cả những gì trẫm có.

Canh năm, sắc trời vẫn mông lung không có gì ngoài tiếng quét tước sàn sạt ngời điện, toàn bộ hoàng cung vẫn yên tĩnh nhưng sự yên tĩnh này không có trong hậu cung.

Liên duyệt cung đề phòng sâm nghiêm, vài cung nữ quét sân nhìn xung quanh. Ai nấy sắc mặt sợ hãi. Lúc say, chỉ thấy Tinh Nhi kéo váy vội chạy vào, kéo thái y cũng đang thở hổn hển lo lắng nói:

- Nhanh lên, nhanh lên. Bệnh tim của công chúa tái phát.

Thái y già xách theo hòm thuốc, không ngừng lau mồ hôi trên trán, nhưng cũng kinh hoảng vạy phần nói:

- Thần biết, Tinh Nhi cô nương đừng nóng vội, lão thần, lão thần đi không ...

Nhưng còn chưa dứt lời đã bị Tinh Nhi kéo lấy triều phục đi vào điện, cấp tốc chạy vào phòng ngủ.

Trên giường, sắc mặt Tiêu Mẫn tái nhợt thở hổn hển, trán đầy mồ hôi khiến người nhìn sợ hãi.

Thái y vào phòng ngủ, khi thấy thần sắc Tiêu Mẫn như thế sợ tới nỗi quên cả thỉnh anh, vội lấy túi gấm trong hòm thuốc đưa cho Tinh Nhi, lo lắng nói:

- Tinh Nhi cô nương, đây là bạc hà thảo dược trong núi sau, đối với việc trị chứng thở gấp rất có hiệu quả, người mau đưa cho Hiên phi nương nương.

Tinh Nhi không kịp suy nghĩ, đón lấy túi gấm màu lam kia đưa tới trước mặt Tiêu Mẫn, sắp khóc nói:

- Công chúa, người mau ngửi cái này, sẽ nhanh đỡ thôi.

Nói xong, mắt đỏ bừng lên, nước mắt rơi xuống.

Tiêu Mẫn hít sâu mùi bạc hà, mở to mắt nhìn Tinh Nhi đang khóc, lúc sau dần thở ổn định lại rồi run run nhận lấy túi bạc hà kia, giọng suy yếu thở dốc nói:

- Ta ta không sao

- Công chúa, người đừng nói chuyện

Tinh Nhi càng khóc hơn, nàng cuống quýt lau nước mắt, hít hít mũi đỏ, tự trách nói:

- Đều tại Tinh Nhi lưỡi biếng, nếu đêm qua Tinh Nhi ở lại gác đêm thì công chúa sẽ không xảy ra chuyện

Sáng nay, nàng canh năm thức dậy tới phòng bếp thu xếp điểm tâm cho công chúa. Không ngờ vừa bước ra khỏi phòng đã thấy năm thị vệ lão đảo đứng dậy như vừa bị đánh, lòng nghi hoặc bước lên hỏi. Lúc ấy mới biết bọn họ bị người dùng đá cuội điểm trúng huyệt mà té xỉu.

Nàng rất sợ hoảng, vội vọt vào phòng ngủ công chúa, cũng không ngờ lại thấy công chúa thở dốc, sắc mặt tái nhợt.

Tiêu Mẫn dần ổn định, nàng nắm chặt túi gấm, hơi cúi đầu, nhắm mắt lại rồi sau đó mới suy yếu mở mắt, nhìn Tinh Nhi đang khóc, nhẹ giọng nói:

- Đừng khóc, ta không sao.

Thái y nhìn Tiêu Mẫn đã dần dần khôi phục lại thì cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hần ôm quyền tiến lên, cúi đầu nói:

- Hiền phi nương nương vạn phúc, chúng thờ gấp gấp đã chuyển biến tốt.

Dứt lời cầm dây tơ hồng bước lên, nhưng nghĩ ngợi lại nói:

- Hiền phi nương nương, để phòng có gì sơ hở, thứ cho thần cả gan xin bắt mạch trực tiếp cho nương nương.

Tinh Nhi ngẩn ra, nổi giận nói:

- Lớn mật, công chúa là thân thể thiên kim, sao có thể để người khác đụng chạm.

- Tinh Nhi.

Tiêu Mẫn nhẹ rần Tinh Nhi rồi nhìn Thái y đã già, suy yếu nói:

- Khi bản cung ở Tử Ngọc quốc, thái y chữa trị thường dùng tơ hồng bắt mạch mà có những phán đoán không đúng khiến bệnh tình khó trị. Khó được thái y có tâm lo lắng cho bản cung, cứ bắt mạch đi.

Nói xong, vươn tay, kéo tay áo để lộ ra cổ tay trắng nõn.

Tinh Nhi nhú mày định ngăn cản nhưng lại không dám làm trái ý công chúa, chỉ có thể cúi đầu bĩu môi.

Thái y gật đầu, bước lên bắt mạch cho Tiêu Mẫn nói:

- Thần đắc tội

Sau đó nắm cổ tay Tiêu Mẫn, lúc sau, nhú mày, buông lỏng tay.

- Sao rồi?

Tiêu Mẫn nhìn thần sắc Thái y, không khỏi có chút khẩn trương hỏi, một lúc, chỉ thấy Thái y ôm quyền, nói:

- Hiền phi nương nương chớ lo, thật ra bệnh tình của nương nương không nghiêm trọng lắm, chỉ cần uống thuốc một tháng là khỏi. Nhưng sở dĩ bệnh của nương nương kéo dài tới nay là vì thuốc trước khi chữa trị được ngon mà không trị tận gốc.

Tảng đá lớn trong lòng Tiêu Mẫn buông lỏng, mà Tinh Nhi đứng bên cũng vui sướng vạn phần, muốn nói cảm kích Thái y, lại nghe Thái y nói:

- Thần xuống kê đơn cho nương nương.

Tinh Nhi gật đầu, vạn phần cảm kích nói:

- Đại ân của thái y nô tỳ ghi nhớ trong lòng.

Nói xong lấy ra một tờ ngân phiếu trong tay nhưng thái y lại ngăn lại nói:

- Tinh Nhi cô nương khách khí, thần chính là phụng mệnh của hoàng quý phi, hết sức chữa khỏi bệnh tim cho Hiền phi nương nương, không dám nhận thưởng.

Nói xong xách hòm thuốc đi ra ngoài.

132. Q.3 - Chương 133: Thiên Hạ Phong Vân (13)

Hoàng quý phi? Tinh Nhi trợn to hai mắt khó hiểu nhìn bóng dáng Thái y rời đi, rồi sau đó quay đầu nhìn về mặt khiếp sợ của Tiêu Mẫn, bĩu môi, hơi nghi hoặc nói:

- Sao Hoàng quý phi nương nương biết được bệnh tim của công chúa phát tác?

Tiêu Mẫn thất thần nhìn đại điện, một lúc sau mới nhẹ nói:

- Nàng muốn để ta không còn đường lui.

Sắc trời dần sáng, Minh Nguyệt ngồi dậy, Tiêu Đồng hầu hạ nàng thay quần áo rửa mặt chải đầu. Ngồi trước gương sửa sang lại mái tóc, Tiêu Đồng nhìn chiếc lược ngà khắc phượng trên bàn mà ngẩn ra. Sau đó, cười nói:

- Hoàng Thượng thật là có tâm, lại vẫn giữ gìn được chiếc lược này.

Nói xong cầm lấy chiếc lược nhẹ chải tóc xõa bên hông Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cười, cũng không nói nhiều chỉ lẳng lặng nhìn mình trong gương, lúc sau, hơi thở dài nói:

- Tiêu Đồng, năm nay ngươi 19 rồi đúng không.

Còn nhớ khi Tiêu Đồng theo nàng là 16 tuổi, qua ba năm, ở thời đại này cũng là một cô nương sắp xuất giá.

Tiêu Đồng đầu tiên hơi sững sốt sau đó lại hơi đỏ mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, người hỏi tuổi nô tỳ làm gì, là muốn giấu cợt nô tỳ đã lớn thế này còn chưa gả được ra ngoài sao?

Các khuê nữ phạm mười sáu tuổi để đã gả đi, nàng như thế này e là đã già.

Minh Nguyệt cười yếu ớt, cầm lấy một đôi hoa tai trên bàn trang điểm nói nhỏ:

- Tiểu thư đã là thất phẩm ngự nữ, sao có thể nói chưa lấy chồng?

Nói xong, liền đem kia hoa tai trên châu kia đeo vào, nhìn hoa tai rung động qua gương, không khỏi hơi thất thần.

Tay Tiêu Đồng hơi cứng lại, sau đó nàng cúi đầu, sắc mặt trầm ngưng. Lúc sau, nàng buông chiếc lược ngà như là hạ quyết tâm, đột nhiên quỳ gối xuống trước mặt Minh Nguyệt, khi Minh Nguyệt còn chưa hiểu thì mắt đã đỏ bừng nói:

- Tiểu thư, nô tỳ biết mình không nên thích Hoàng Thượng, nhưng là nhưng là nô tỳ cùng Hoàng Thượng lúc đó thật sự không có chuyện gì xảy ra. Tiểu thư người phải tin tưởng Hoàng thượng, lúc đó, Hoàng thượng sợ dĩ sắc phong nô tỳ là ngự nữ là vì..

Tiêu Đồng đột nhiên ngừng lại, nhớ tới việc ngày đó đế vương không cho phép nàng nói cho tiểu thư, tim run lên nói:

- Tiểu thư, hoàng thượng biết tiểu thư thích nô tỳ cho nên vì muốn nô tỳ vĩnh viễn ở bên cạnh tiểu thư mới sai Tần công công ghi giả vào sách mà sắc phong. Nếu người không tin có thể đi hỏi Tần công công. Đêm đó, nô tỳ nửa đêm xông vào Tẩm Tâm cung, Tần công công cũng ở đó.

Minh Nguyệt giật mình, trong mắt hiện lên một tia không dám tin, rồi sau đó quay đầu nhìn Tiêu Đồng quỳ gối bên cạnh mình, vội nâng nàng dậy, lạnh nhạt nói:

- Tiêu Đồng! Nói như vậy, Hoàng thượng vì để người ở lại trong hoàng cung cùng ta mà làm nhục danh tiết của người?

Làm sao có thể, Ngự Hạo Hiên, hấn..

Tiêu Đồng gạt đầu nhưng lại vội lắc đầu, hít hít mũi nói:

- Tiểu thư, nô tỳ tự nguyện, tự nguyện ở lại trong hoàng cung cùng tiểu thư, cho nên... cho nên đừng trách Hoàng Thượng, Hoàng Thượng chỉ là quá yêu người, muốn những gì tiểu thư thích ở bên tiểu thư mà thôi.

Nói xong, như là sợ Minh Nguyệt hiểu lầm để vương, hai tay kéo tay áo Minh Nguyệt, khẩn khoản nói:

- Tiểu thư, người đừng trách Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đối với người tình thâm ý trọng, cho nên, cho nên...

- Nhưng hẳn lại làm ô nhục danh tiết của người.

Minh Nguyệt cắt đứt lời Tiêu Đồng, sau sau đó đột nhiên đứng dậy, xoay người đi ra bình phong. Tiêu Đồng sợ run lên, sau đó vội đuổi lên ngăn Minh Nguyệt, lo lắng nói:

- Tiểu thư, là nô tỳ tự nguyện, người đừng trách Hoàng Thượng, đều do do nô tỳ thích Hoàng Thượng.

Nói tới đây, sắc mặt Tiêu Đồng trắng bệch, đột nhiên bưng miệng muốn khóc, hít sâu một hơi nói:

- Tiểu thư, là nô tỳ không tự quản được trái tim mình, biết rõ là có lỗi với tiểu thư mà vẫn thích Hoàng thượng.

Nàng không muốn thích, nhưng là khi nhìn thấy đế vương lần đầu tiên, lòng nàng đã rung động. Nàng vẫn tự khắc chế được. Nhưng khi thấy đế vương vì tiểu thư mà tự giày vò bản thân đến gầy yếu, tương tự đoạn trường thì nàng không thể khắc chế được tình yêu với đế vương, cho nên khi đế vương sắc phong mình, nàng hoàn toàn toàn không để ý cái gì gọi là danh tiết, thuận theo lòng ái ân của đế vương.

Minh Nguyệt đứng ở trong điện, tim, khi Tiêu Đồng biểu đạt tình cảm với đế vương thì chua xót. Nàng nhìn Tiêu Đồng đang khóc, vừa đau lòng lại vừa ghen tỵ. Lúc sau, nàng khèn nâng tay, cầm khăn lụa lau nước mắt Tiêu Đồng, khàn khàn nói:

- Nếu Hoàng thượng đã muốn chậm trễ nhân sinh của Tiêu Đồng, như vậy khi ta không thể, Tiêu Đồng giúp ta hầu hạ Hoàng thượng đi.

Tiêu Đồng khiếp sợ, hai mắt tròn to nhìn đôi mắt lạnh lùng mà chân thật của Minh Nguyệt, vội lắc đầu, run run nói:

- Không, tiểu thư, nô tỳ không thể làm như vậy, hơn nữa...hơn nữa việc này nếu bị Hoàng Thượng biết, Hoàng Thượng nhất định sẽ nổi giận. Nếu tiểu thư buộc Hoàng thượng lâm hạnh nô tỳ, Hoàng thượng sẽ thương tâm

Đối với sự bạc hạnh của đế vương, nàng còn rõ ràng hơn các cung phi, bởi vì trong lòng hẳn chỉ có một người, cho nên, hẳn sẽ vì người đó mà phụ lòng tất cả những nữ nhân khác.

Minh Nguyệt nhắm mắt, bàn tay trắng nõn nhanh nắm chặt khăn lụa, trong lòng càng chua xót. Cho tới giờ nàng không hề biết đế vương lại vì nàng mà làm tổn thương đến một nữ tử trung tâm với nàng như vậy. Mà nữ tử này lại vì nàng mà không dám thổ lộ tình cảm với đế vương, buông tha nhân sinh của chính mình, tình nguyện phí cả đời trong thâm cung.

- Tiêu Đồng, bất luận là ai cũng không có quyền trì hoãn nhân sinh của người.

Minh Nguyệt nhắm mắt lại từ từ nói. Sau đó, nắm gạt tay Tiêu Đồng đang nắm áo mình ta, sau đó từ từ mở mắt, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Huống hồ, hậu cung quyền thế phân tranh, cho tới bây giờ toàn là những người bụng đầy dã tâm rơi vào chiến trường, vốn không nên liên lụy những người vô tội.

- Nô tỳ không phải là người vô tội

Tiêu Đồng chặn lại, nhú mày, mím môi nói:

- Kỳ thật, nếu năm đó, tiểu thư vẫn là Mộ Tuyết mà nô tỳ từng hầu hạ thì nô tỳ đã sớm đem hết thủ đoạn mà trở thành hậu phi, sống cả đời trên chiến trường này.

Nói xong, nàng nhìn Minh Nguyệt hơi giật mình rồi tiếp:

- Là tiểu thư không để tiểu thư hãm vào vực sâu này, tuy như thế, Tiêu Đồng cũng không còn là Tiêu Đồng năm đó, nhưng lòng trung của Tiêu Đồng với tiểu thư vĩnh viễn không đổi.

Quả thật, nằm đó vào cung, ý nguyên là để cứu Như Nguyệt nhưng càng nhiều hơn là muốn rửa nhục cho Mộ thị. Nàng muốn thành sủng phi của đế vương, muốn lợi dụng hậu cung tranh quyền đoạt thế mà khiến Âu Dương thị và Mộ thị thậm chí là Thượng quan thị bị hủy hoại.

Nhưng là, khi nàng bước vào hậu cung thì mới phát hiện, những điều nàng từng nghĩ thật quá ngây thơ. Nàng biết được đế vương bạc hạnh cỡ nào, nàng thấy được tiểu thư bình tĩnh trí tuệ ra sao, nàng thấy rõ những tần phi mỹ mạo có thừa mà lòng dạ độc ác kia.

Hít sâu một hơi, Tiêu Đồng kéo tay bưng miệng, không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Minh Nguyệt. Nàng khấn trương nắm chặt tay. Những tâm sự này cho tới giờ nàng mới có dũng khí nói ra. Bây giờ, liệu tiểu thư có lưu lại nàng?

- Thôi.

Minh Nguyệt đột nhiên nói, rồi sau đó khẽ thở dài một tiếng, xoay người đi tới trước bàn trang điểm, cầm lấy cây trâm bạch ngọc mẫu đơn, nhắm mắt lại:

- Nếu Tiêu Đồng ý đã quyết, ta sẽ không miễn cưỡng.

Ấn sáng xong, Minh Nguyệt đối vấy dài nguyệt sắc dựa vào trường kỉ, tay cầm một quyển sách lẳng lẳng xem. Có lẽ là vì đêm qua mệt mỏi mà từ khi thức dậy sáng nay, Minh Nguyệt tinh thần uể oải, ngủ một lát trên trường kỉ rồi sắc mặt mới dần phần chấn.

Tiêu Đồng cầm chân mỏng cẩn thận đắp lên người Minh Nguyệt rồi chạy ra mở cửa sổ, ngàng đầu nhìn rừng mai nở rộ sâu trong hậu cung, hơi cười cười yếu ớt, nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, sau hoa viên hàn mai đã nở hoa rồi, Hoàng Thượng nhìn đến nhất định cũng rất vui.

Minh Nguyệt hơi hơi khép sách, nâng mày nhìn ý cười của Tiêu Đồng, chớp hạ mi, nhìn bìa sách ghi một hàng “Thái tổ bản kỷ” lạnh lùng nói:

- Hẳn vui cái gì?

Tiêu Đồng xoay người, ý cười không giảm đi về phía Minh Nguyệt, ngồi trên thảm cừu cười nói:

- Bởi vì đó là những cây ba năm trước Hoàng thượng tự tay trồng vì tiểu thư, hơn nữa, những cây mai này đây là lần đầu tiên nở hoa.

Ba năm trước, hoa viên trong Tẩm Tâm cung ngoài mẫu đơn thuộc được thì bên cạnh Vọng nguyệt đài có tường vi, hoa sen và thủy tiên. Mà nay, lại có thêm một rừng hàn mai, là để vương tự tay trồng vì tiểu thư, sinh trưởng ba năm, năm nay là lần đầu tiên nở hoa.

Minh Nguyệt giật mình, lại nâng mắt nhìn ra cửa sổ, lòng tò mò hỏi:

- Hoàng thượng tự tay trồng?

Ngự Hạo Hiên sẽ vì mình tự tay trồng hoa mai sao?

Tiêu Đồng gật đầu, sắc mặt thành thật nói:

- Đúng vậy, nô tỳ nghe Tần công công nói, Hoàng Thượng mới đầu động tác rất lúng túng, khiến các ngự tiền thị nữ đứng bên cũng sợ hãi. Sau đó, hơn mười cây mai trồng xuống, long hài và long bào của Hoàng thượng đầy bùn đất trông rất chật vật

Nhưng dù cố gắng như thế, chỉ sống được mấy cây, khi đó, đế vương nói: cái này như hấn trả giá tình cảm vì tiểu thư, rõ ràng đã toàn tâm toàn ý, nhưng tiểu thư hồi báo hấn cũng chỉ được bấy nhiêu.

Minh Nguyệt cười, thực khó mà tưởng tượng ra cảnh Ngự Hạo Hiên mặc long bào cầm xêng xúc đất. Nàng hít sâu một hơi, khép hần sách lại, hơi lười nhác nói:

- Hoàng Thượng đối ta, coi như là tận tình tận ý.

Nói xong, hơi chớp hạ mi dài, cô tịch nói:

- Nếu ngày đó ba năm trước đây, hắn không nói với ta những lời kia, thậm chí không bức bách ta uống rượu độc thì có lẽ chúng ta đã không phải khổn đồn suốt ba năm.

Ba năm trước đây, trong chính cung điện này, nàng cùng hắn, ân đoạn nghĩa tuyệt.

Nói đến đây, Minh Nguyệt không thể không thừa nhận, việc năm đó vẫn canh cánh trong lòng nàng, khiến ỗi khi nàng gần hắn, dựa sát vào hắn vẫn dâng lên hàn ý nhè nhẹ, chỉ sợ tất cả trong nháy mắt sẽ lại hóa thành bọt nước. Thì ra những lời ngon tiếng ngọt qua một đêm có thể biến thành cừ hận khắc cốt.

- Ba năm trước đây..

Tiêu Đồng hơi chần chừ, nàng nhìn Minh Nguyệt thất thần, đột nhiên nhớ lại lời đồn trong phố phường, lòng cứng lại, vội hỏi:

- Tiểu thư, việc ngày đó thật ra...

Tiêu Đồng hơi dừng lại, không biết nên nói thế nào nghĩ một lát mới nói:

- Tiểu thư có từng nghe qua, khi Minh Nguyệt quý phi qua đời, Thánh tổ hoàng đế từng triệu rất nhiều lang trung, nửa năm trước khi người băng hà, chế tạo ra một loại thuốc “bách bộ toái tâm”?

Minh Nguyệt nhú mày không hiểu, sau đó chỉ thấy ánh mắt Tiêu Đồng bối rối như cố nhớ lại cái gì, nhẹ giọng nói:

- Trước đây, nô tỳ từng nghe phụ thân và đại nương nói tới Bách bộ toái tâm kia, là một loại độc dược khổng lồ chế lòng người khác. Nhưng người pha thuốc phải dùng máu của chính mình pha với rượu thì mới có tác dụng. Nghe nói, người uống rượu đó, trong vòng nửa nén hương được tính sẽ phát tác, khi được tính phát tác thì phải dùng máu của người pha thuốc mới giải được sự đau đớn đến phệ tâm.

Minh Nguyệt giật mình, nàng kéo chăn mỏng, hơi khiếp sợ nhìn Tiêu Đồng rồi hỏi:

- Khi được tính phát tác thì có đặc tính gì?

Không hiểu vì sao khi Tiêu Đồng nói những lời này, lòng nàng dâng lên sự mơ hồ, dường như việc này có liên quan tới nàng.

Tiêu Đồng nhìn Minh Nguyệt nói:

- Nghe nói thuốc đó khiến người uống không thể rời khỏi người ấu 100 bước, nếu không tìm sẽ đau đến cốt tủy, phải tìm mọi cách để trở về bên người ấu, hận không thể lao vào vòng ôm của người đó cho thỏa nhớ nhung.

Nói xong, Tiêu Đồng hơi khấn trương nắm tay lạnh lẽo của Minh Nguyệt, nhẹ nói”

- Tiểu thư, có phải rượu khi trước người uống là...

Tim Minh Nguyệt khi nghe xong những lời Tiêu Đồng nói thì như bị tên nhọn xuyên qua đau đớn. Nàng kéo chăn mỏng trên người, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh ngày đó nàng chạy như bay trong rừng mai, tìm đau đớn và nhớ nhung ai đó.

Tay run lên, Minh Nguyệt như chạm phải cái gì bồng ta, vội bỏ tay Tiêu Đồng ra, khi Tiêu Đồng chưa kịp phản ứng mà té ngã thì mới hoàn hồn. Nhưng sắc mặt vẫn là khiếp sợ và không dám tin, giọng nói dần run lên:

- Ý của ngươi là rượu ngày đó Hoàng thượng cho ta uống không phải muốn đẩy ta vào chỗ chết?

Ngày ấy, Ngự Hạo Hiên cho nàng uống là Bách bộ toái tâm.

Tiêu Đồng ngã xuống thăm cừu, nàng nhịn đau bò lên nhưng khi nhìn thấy ánh mắt bối rối của Minh Nguyệt thì lại đau lòng mà mắt dần đỏ hoe. Nàng đi tới trước người Minh Nguyệt, cắn môi, kiên định gạt đầu, nức nở nói:

- Nô tỳ nghe Tần công công vô ý nhắc đến, hắn nói.. hắn nói hắn chính mắt nhìn thấy Hoàng thượng tự cắt vỡ ngón tay, nhỏ máu vào chén rượu đó. Mà lúc ấy, Tần công công nghĩ Hoàng thượng làm vậy là quyết tâm cùng tiểu thư đoạn tuyệt vợ chồng ân tình.

Là như thế này sao? Minh Nguyệt trong lòng hoảng loạn vô cùng, nắm chặt xiêm y trước ngực. Lúc sau, nàng thở dốc nói:

- Hoàng thượng, hắn, hắn không muốn đẩy ta vào chỗ chết?

Thật sự sao? Nếu như thế, như vậy nàng vì sao lại chết tâm mà nhảy xuống đầm nước lạnh kia? Vì sao muốn chạy trốn khỏi mê vọng nhu tình mật ý của hắn?

Tiêu Đồng nhìn tay Minh Nguyệt nắm chặt xiêm y trước ngực, hơi lo lắng đứng dậy, vừa muốn nói gì, lại nghe cửa phòng có tiếng bị đẩy ra, theo sau, một tiếng bước chân trầm ổn đi vào.

Tiêu Đồng im bất, hơi suy nghĩ nhìn Minh Nguyệt đang cúi đầu rồi quay người đi ra bình phong, phúc thân với đế vương nói:

- Hoàng thượng đã trở về.

Sau đó, khi đế vương gạt đầu thì lại vụng trộm liếc nhìn Minh Nguyệt đang giả bộ đọc sách, mím môi rồi đi ra tắm điện.

. . .

Ngự Hạo Hiên nhìn Minh Nguyệt hơi không để ý đến mình, tuần dung hiện lên một tia lạnh lùng. Hắn đi lên ngồi cạnh Minh Nguyệt, kéo Thái tử bản kỉ ném sang một bên, ôm lấy nàng nói:

- Minh Nguyệt không biết là nhìn cái đó thì đáng chán hơn là nhìn trẫm sao?

Minh Nguyệt ngẩn ra, nhìn tay vốn cầm sách lại bị một bàn tay lớn ôm lấy, tim hoảng loạn, hơi thở hỗn độn, nàng hơi quay đầu nhìn đế vương nhưng không dám nhìn vào mắt hắn. Lúc sau, nàng mềm nhẹ nói:

- Hoàng Thượng hôm nay không có chính vụ muốn xử lý sao? Sao lại có thời gian đến với nô tì

Bình thường, lúc này hắn đang bề bộn công việc mới đúng.

Ngự Hạo Hiên cúi đầu hôn hôn hai má nàng, môi mỏng cười khê, mang theo vài phần sủng nịch thì thào vào tai Minh Nguyệt:

- Quả thực là công việc bề bộn nhưng không cái gì quan trọng bằng Minh Nguyệt của trẫm. Vì trẫm cảm thấy, nhìn Minh Nguyệt so với tin báo tiếp hay thắng trận lại càng vui vẻ hơn.

Minh Nguyệt sắc mặt quẫn bách, vừa định phản bác, lại nghi hoặc khi nghĩ tới hàm nghĩa những lời vừa này của Ngự Hạo Hiên nói:

- Phát sinh chiến loạn sao?

Nếu không sao lại nhắc tới báo tiếp, thắng trận?

Ngự Hạo Hiên gạt đầu như là không muốn nói nhiều, cười đáp:

- Không có gì, chỉ là một số bộ tộc ở ngoài biên quan chưa thuần phục Thiên triều gây loạn, Thái Di tiểu quốc sai sứ thần tới cầu viện Thiên triều.

Dứt lời lại xốc chân mỏng lên, nhìn chân trần của Minh Nguyệt cười nói:

- Minh Nguyệt mệt ư, trẫm xoa bóp chân cho nàng nhé?

Minh Nguyệt sửng sốt, còn chưa kịp cự tuyệt, đã thấy đế vương cầm chân nàng lên như đang nhìn trân phẩm.

Hít sâu, Minh Nguyệt vội nắm lấy tay đế vương, lắc đầu nói:

- Không, đừng, Hoàng Thượng, đừng như vậy

Trong mắt Minh Nguyệt bối rối và xấu hổ nhìn đế vương đang cười, sắc mặt nàng ửng đỏ nói:

- Chân nô tỳ không đau, không nhọc Hoàng thượng được.

Nhưng đế vương lại cười chăm chú nhìn Minh Nguyệt, nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra, tiếp tục vuốt ve chân nàng, trầm thấp ôn nhu nói:

- Hôm nay trẫm nghe mẫu hậu nói, chân Minh Nguyệt sau này sẽ vì mang thai mà bị phù thũng, cần phải có người xoa bóp cho nên mẫu hậu đặc ban một cung nữ tới nhưng trẫm đã từ chối.

Từ chối? Minh Nguyệt khó hiểu, rồi sau đó chỉ thấy ý cười của đế vương càng đậm, hần nhìn nàng cười nói:

- Trẫm nói với mẫu hậu, Minh Nguyệt mang hài tử của trẫm, sao có thể làm phiền người khác làm chuyện này. Chuyện này đương nhiên là vì phụ tự làm thì tốt hơn.

Nói xong, càng mềm nhẹ vuốt ve chân nàng.

Minh Nguyệt ngây người, sắc mặt càng đỏ hồng, nàng muốn rút chân về nhưng lại không thể nên chỉ có thể lắp bắp nói:

- Người Hoàng Thượng sao có thể nói vậy với Thái hậu. Đây không phải khiến cho nô tỳ mang tội sao?

Nếu để người khác biết được đế vương đối với một tần phi như thế thì chẳng phải là mất sạch uy nghiêm.

Ngự Hạo Hiên ngừng tay, hần như thưởng thức sự mê hoặc của Minh Nguyệt rồi sùng nịnh nói:

- Thái hậu bảo trẫm chỉ cần không làm hư Minh Nguyệt là được.

Nói xong, ánh mắt nóng rực nhìn Minh Nguyệt, đột nhiên ý cười thu lại, cực chân thật nói:

- Minh Nguyệt, trẫm không biết thân là trượng phu thì nên làm thế nào với thê tử, nhưng là, trẫm thầm muốn nói cho nàng, những gì một nam nhân có thể làm cho thê tử thì trẫm cũng có thể làm.

Minh Nguyệt trở mắt nhìn dung nhan tuấn mỹ của đế vương, nhất thời cũng không biết nên nói gì. Một lúc sau, nàng hơi bối rồi kéo chăn lên che ngực, nhưng đế vương như lại không chịu để nàng trốn tránh, nắm hai vai nàng. Khi nàng kinh ngạc, Ngự Hạo Hiên cúi đầu hôn môi nàng.

Trong Chiêu Vân cung, Thục phi tiểu tụy ngồi trước đại điện, ánh mắt nhìn cửa cung đóng chặt mà phiền não. Tay đeo nhẫn vàng cầm một chén trà, nhưng như không cầm được mà run lên nhẹ nhàng. Chỉ nghe tiếng đồ sứ va chạm, sau đó, khi Đỗ Tương Nhi chạy vào thì “ba” một tiếng, chén trà vỡ nát trên mặt đất.

Thục phi vội kéo váy đứng dậy, nhìn Đỗ Tương Nhi người đầy mồ hôi, hơi run hỏi:

- Tương Nhi, thế nào? Thư có truyền về phủ Hộ quốc hầu không?

Đỗ Tương Nhi nhìn khuôn mặt tái nhợt tiểu tụy của Thục phi không khỏi lắc lắc đầu, đỡ Thục phi ngồi xuống, thở dài nói:

- Lần này sợ là khó khăn, nô tỳ đi tới Huyền Vũ môn, muốn nhờ một vị quan truyền thư không không ngờ trước Huyền Vũ môn đề phòng sâm nghiêm, căn bản không có biện pháp..

Nói rồi, Đỗ Tương Nhi nhíu mày, nắm chặt khăn lụa, nhắm mắt lại nói:

- Ngày đó ở trong Hộ quốc phủ, tiểu thư nếu không vì nhất thời sướng miệng thì sao có thể rơi vào cạm bẫy hôm nay.

Thục phi sắc mặt càng trắng, không còn sự kiêu ngạo khi xưa. Nàng nhắm mắt lại, đầy tuyệt vọng nói:

- Nay hoàng cung, bản cung đã không còn quyền gì nữa. Ai, thật không ngờ, bản cung xuất cung ba ngày, Mộ Tuyệt lại có thể bay lên đầu cành có được nửa phần đáng về Hoàng hậu.

Đỗ Tương Nhi quay đầu nhìn đáng về Thục phi như già đi, mày nhíu càng chặt nhưng cũng chỉ vô lực nói:

- Mộ Tuyệt thân mang hoàng tự, lại là người đế vương cực sủng, lên làm Hoàng quý phi là đúng thôi. Có trách thì trách Khuynh Thành quận chúa kia, ăn no rửng mỡ, tự nhiên đi treu chọc Hiền phi.

Nói xong, nàng hít sâu một hơi, ánh mắt hơi động, như là nhớ tới cái gì, đột nhiên nói:

- Hiền phi.

- Hiền phi?

Thục phi ngây dại lặp lại, sau đó nhìn thần sắc Đỗ Tương Nhi, thống khổ cười nói:

- Hiền phi vừa thăng cấp, Đức phi nếu không vì ghen tị thì sao lại đi trêu chọc. Nhưng lại làm hại ta cũng bị cấm chùng.

Tuy chỉ cấm chùng ba ngày nhưng nàng thân là người chấp chương pháp lệnh hậu cung, sau việc này uy nghiêm đã không còn, trở thành chuyện trà dư tửu hậu cho đám phi tần.

Đỗ Tương Nhi lắc đầu, như có mấy phần hy vọng nói:

- Không, là chúng ta nên đi mượn sức. Mượn sức Hiền phi này.

Nói xong, nàng nhìn Mộ Từ, mím môi nói:

- Việc Đức phi sở dĩ bị Thái hậu biết tất nhiên là có sự an bài của Hiền phi. Trước mắt, chúng ta không còn đường nào, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần.

133. Q.3 - Chương 134: Thiên Hạ Phong Vân (14)

Giữa trưa, cửa lớn Chiêu Vân cung luôn bị đóng chặt cuối cùng cũng nặng nề mở ra, nhưng ngoài cửa vẫn đầy cấm vệ sâm nghiêm

Thục phi đứng ở trước đại điện nhìn thị vệ ngoài điện, sắc mặt tái nhợt càng tiêu tụy. Nàng xoay người đi vào trong điện, một mỗi ngồi lên ghế quý phi, thậm chí còn không có sức mà nhìn Đỗ Tương Nhi. Lúc sau, thở dài một tiếng, vươn tay day day trán, vô lực nói:

- Làm sao bây giờ. . . Bản cung nên làm cái gì bây giờ, Mộ Tuyết nay đã thành Hoàng quý phi, vậy... quyền chấp pháp hậu cung của ta có phải cũng bị tước bỏ để ban cho nàng?

Đỗ Tương Nhi đứng ở một bên không nói, rồi sau đó nhú mày nhìn động tĩnh ngoài điện. Sáng sớm, nàng đã gửi thư tới Liên Duyệt cung nhưng giờ đã giữa trưa, Hiền phi cũng không có động tĩnh gì, chẳng lẽ... kế hoạch của nàng thật sự lại thất bại?

Ba ngày cấm chùng này, có thể nói là mọi chuyện khó khăn. Tuy nhìn như là trùng hợp nhưng dường như là chuyện đã sớm bị an bài. Nhưng nếu là đã được an bài sao lại không nhìn ra chút sơ hở?

Nhắm mắt, than nhẹ một tiếng, Đỗ Tương Nhi xoay người dời bước, ngồi cạnh Thục phi, hơi nhut chỉ nói:

- Nếu Hiền phi không muốn trợ chúng ta giúp một tay, như vậy chúng ta cũng chỉ có thể kéo dài, cũng may, Hoàng Thượng còn chưa hạ chỉ bác bỏ quyền chấp pháp của tiểu thư, cho nên, mặc dù là gây ra trò cười này nhưng người vẫn coi như là đứng đầu hậu cung.

Đứng đầu hậu cung? Thục phi nghe bốn chữ này, không khỏi khổ cười ra tiếng, vừa định chế nhạo mình một câu lại nghe ngoài điện có tiếng cười duyên. Khi hai người trở mắt nhìn thì chỉ thấy Hiền phi một thân váy dài hồng đậm, tóc cài trâm vàng, trâm ngọc đi tới.

Hiền phi lành bệnh, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt vô huyết như trước. Dù đã trang điểm nhưng vẫn không giấu được vẻ bệnh tật. Tình Nhi cẩn thận đỡ nàng lên thềm đá đi vào đại điện, sau sso nhìn Thục phi và Tương Nhi vẻ mặt vui sướng cuồng quít đứng dậy thì bước lên phúc thân nói:

- Nô tỳ tham kiến Thục phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an

Thục phi mặt mang ý cười, vội sai Đỗ Tương Nhi chuẩn bị ghế, bước lên cười khẽ nói:

- Hiền phi muội muội đã tới, thật sự là làm cho tỳ tởm chờ lâu.

Sau đó, như là thân thiết tiến lên cầm tay hiền phi kéo tới trước bàn, nhẹ giọng nói:

- Đến, muội muội mau ngồi xuống, Tương Nhi dâng trà lên.

Khuôn mặt Hiền phi hơi cười, bưng một chén trà, nhẹ mím môi đỏ mọng rồi từ từ nói:

- Thư của Thục phi tỷ tỷ muội muội kỳ thật sớm đã nhận được nhưng mấy ngày này hậu cung thủ vệ sâm nghiêm, tỷ tỷ lại bị cấm chường mang tội, cho nên muội muội không tiện tiến đến bái phỏng. Chờ mãi tới giữa trưa, trong cung truyền tới tin tức của cung tỷ tỷ mở thì mới tới.

Nói xong, buông chén trà, cầm khăn lụa lau lau miệng.

Hiền phi mềm nhẹ cười, ngẩng đầu liếc nhìn Đỗ Tương Nhi một cái, hơi động mày, cầm trái táo trên mâm quả rồi thở dài nói:

- Thật ra, chuyện Thục phi tỷ tỷ cầu, muội muội chỉ sợ là khó, nhưng... người và ta đều là tần phi để vương lại cùng bị một kẻ làm liên lụy, chuyện liên minh coi như là có thể.

Nói xong, lại đặt trái táo lên bàn, chậm rãi đứng dậy, cười nói:

- Đã không còn sớm, tránh để người khác nhàn thoại, muội muội không ngồi lâu.

Thục phi nghe xong Hiền phi nói, tảng đá nặng trong lòng buông xuống. Nhưng thấy Hiền phi vội đi thì lại bối rối đứng dậy hơi lo lắng nói:

- Hiền phi muội muội nhanh như vậy đã đi sao?

Tĩnh Nhi nhìn khuôn mặt Thục phi như già đi kia, bước lên chắn trước Hiền phi, yếu ớt nói:

- Thục phi nương nương có điều không biết, công chúa ba ngày tiền bị Đức phi tới gây loạn, bệnh cũ tái phát cho nên một ngày ba lần dùng thuốc không thể chậm trễ. Giờ đã là giữa trưa, phải hồi cung dùng thuốc.

Nói xong, cung kính phúc thân, rồi sau đó liền đỡ Hiền phi rời đi.

Thục phi nhìn bóng dáng màu hồng đậm chói mắt của Hiền phi, ngọc thủ nắm chặt, mím chặt môi đỏ mọng rồi lúc sau lại nhắm mắt lại, hung hăng đập lên bàn bi thương nói:

- Không nghĩ tới bản cung hôm nay lại phải xem sắc mặt một con oắt con, bản cung...

- Nếu lúc trước tiểu thư hồi phủ không vì tức giận mà động tới pháp luật hậu cung thì cũng chẳng cần phải thế này.

Đỗ Tương Nhi không hề an ủi Thục Phi mà còn nói toạc ra sai lầm của nàng khiến sắc mặt Thục phi lúc đỏ lúc trắng, nhưng nàng vẫn nói:

- Tiểu thư vì ghen tỵ Mộ Tuyết mang thai mà được Hoàng thượng ban cho hậu lễ, hồi phủ vì cùng Nhị phu nhân nói cho sướng miệng mà lần nữa, chậm trễ quay về hậu cung. Nay, ngoại trừ xem sắc mặt Hiền phi, căn bản chẳng còn cách nào, hướng chi... Sợ là lão gia ở trong triều vì không khuyên tiểu thư hồi cung mà bị trách phạt cung không chừng.

Sắc mặt Thục phi càng khó coi nhưng chỉ có thể cắn răng nhịn xuống, nàng vươn tay bưng mắt. Lúc sau, như là cố gắng bình ổn sự tức giận và nhục nhã trong lòng, run giọng nói:

- Bản cung tránh được hậu cung phong vân ba năm trước, chẳng lẽ giờ lại chết trên tay con nhóc con này sao.

Đỗ Tương Nhi nhíu mày không đáp. Nàng nhìn ngoại diện tiêu điều, lúc sau mới từ từ thở dài nói:

- Ngày đó, nếu là tiểu thư nguyện ý khuất hạ mà chịu giao hảo cùng Mộ Tuyết, có lẽ hôm nay đã không thế này.

Xe liền đỉnh hồng lắc lư chạy trên đường mòn đá cuội, trong kiệu, Tiêu Mẫn bưng trán như hơi thất thần nhìn rừng mai trong Ngự hoa viên, lúc sau nhẹ nói:

- Tĩnh Nhi, người nói... nếu ta đem việc Hoàng quý phi làm báo cho Hoàng thượng, Hoàng thượng có bỏ qua cho độc phụ này hay không?

Tĩnh Nhi cúi đầu đi, nghe thấy câu nói nhỏ như tiếng muỗi của Tiêu Mẫn thì hơi sững sốt, nàng kinh ngạc trợn to mắt nhìn Tiêu Mẫn qua trường gương, hơi lắp bắp nói:

- Công chúa. . . Người. . . Người nói cái gì?

Tiêu Mẫn nhắm mắt, có chút mệt mỏi đập đập trán rồi chậm rãi mở mắt ra, thở dài một tiếng, môi đỏ mọng cười khổ, nói:

- Thôi, Tinh Nhi, giờ người mau chóng đến Tẩm Tâm cung, đem việc Thục phi muốn mượn sức ta báo cho Hoàng quý phi, xin chỉ thị của Hoàng quý phi cho ta.

Tinh Nhi ngậy ra nhìn Tiêu Mẫn đang trầm ngâm, sắc mặt dù khó hiểu nhưng vẫn gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Nô tỳ. . . Nô tỳ đi ngay.

Nói xong, cầm khăn lụa xoa người chạy đi.

- Mộ Tuyết.

Tiêu Mẫn nhìn bóng dáng màu lam của Tinh Nhi dần biến mất trong hoa viên tiêu điều thì không khỏi nhẹ nhàng quơ hai chữ. Sau đó lại bưng trán, ánh mắt trầm xuống, tay kia nắm chặt thành quyền.

Mặt trời lặn về phía tây, Tiêu Đồng bưng canh đi vào Trường Sinh điện. Khi thấy đế vương ngồi trước ngự án phê duyệt tấu chương thì chuyển mắt nhìn Minh Nguyệt đang nghiền mực bên cạnh. Sau đó, nàng cúi đầu đặt hai bát canh xuống bàn, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, cung nữ Liên Duyệt cung cầu kiến.

Minh Nguyệt dừng tay, nhướng mắt vừa định nói gì với đế vương thì đã thấy đế vương ngẩng đầu nhìn nàng, ôn nhu cười nói:

- Minh Nguyệt đi sớm về sớm

Minh Nguyệt hơi nhú mày thì lại thấy đế vương lại nhìn xuống tấu chương, nàng mím môi gật đầu với Tiêu Đồng rồi đứng dậy, phúc thân với đế vương, nhẹ giọng nói:

- Nô tỳ cáo lui

Rồi sau đó, liền mang theo Tiêu Đồng đi ra tẩm điện.

- Tiểu thư, là cung nữ hồi môn Tinh Nhi của Hiền phi cầu kiến, nói là hôm nay Thục phi viết thư cầu Hiền phi, xin Hiền phi giúp nàng thoát khỏi khốn cảnh.

Nói xong, Tiêu Đồng lấy ra một phong thư phấn hồng đưa tới Minh Nguyệt, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, đây là thư Thục phi đưa cho Hiền phi.

Minh Nguyệt nhìn phong thư kia, đón lấy rồi mở ra. Phong thư viết trên giấy Tuyên Thành, nét chữ tinh tế, dù chỉ vài chữ nhưng có thể khiến người ta hiểu được nỗi dung. Xem xong, Minh Nguyệt nắm thư trong tay, nhú mày, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Đây là chữ của ai?

Tiêu Đồng nhìn nét chữ trên thư, khẳng định:

- Đây là nha hoàn của nhị tiểu thư, Đỗ Tương Nhi viết.

Minh Nguyệt nhú mi, đợi Tiêu Đồng nói hết thì nhìn lại lá thư nói:

- Đỗ Tương Nhi lạnh lợi, nhị tiểu thư không thể so với nàng ta. Năm đó, nhị phu nhân mới trăm phương ngàn kế đem tiểu nha đầu thông minh này tới bên người nhị tiểu thư.

Góc tối Vị Ương điện, ánh mắt Minh Nguyệt hơi trầm xuống, nàng nhẹ vỗ về chiếc vòng tay bạch ngọc, đi ra khỏi cột đá, cúi đầu đi. Nửa ngày mới hơi lạnh lùng nói:

- Đã mấy ngày nay, Đức phi có động tĩnh gì?

Tiêu Đồng gấp thư lại rồi đuổi theo Minh Nguyệt, nhỏ giọng nói:

- Theo cung nữ đưa cơm mấy ngày nay nói, ba ngày nay, Đức phi ăn uống ít đi, cơ hồ đem tất cả đồ đặc trong điện ném vỡ, tính tình phát tác không nhỏ nhưng người cũng tiêu tụy đi không ít.

134. Q.3 - Chương 135: Thiên Hạ Phong Vân (15)

Trong đại điện Liên Duyệt cung, Tiêu Mẫn mặc trường bào màu hồng đậm, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng ngồi trên ghế quý phi, ngọc thủ trắng nõn bưng bát trà, tao nhã nhìn lá trà nổi trong bát, khẽ nhấp một ngụm, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn mặt trời dần khuất sau núi, mềm nhẹ nói:

- Hoàng quý phi không nói gì khác sao?

Nói rồi than nhẹ, đặt chén trà ở bên bàn, tựa lưng vào ghế, chớp mi nhìn nhẩn vàng trên ngón út.

Tinh Nhi cúi đầu, hai tay nắm chặt khăn lụa, thần sắc vô cùng khẩn trương, nàng nhìn thần sắc nửa thất vọng, nửa thoải mái của Tiêu Mẫn mà đáp:

- Công chúa, thứ cho nô tỳ... nô tỳ vốn không được gặp Hoàng quý phi, về phần lời nói đó của Hoàng quý phi là Mộc Ngự nữ sai nô tỳ chuyển lời cho công chúa.

Nói xong, Tinh Nhi càng cúi đầu thấp, than thở:

- Mộc ngự nữ nói Hoàng quý phi mấy tháng này sẽ không triệu kiến bất kì tần phi nào, hơn nữa Hoàng Thượng trước đó cũng đã hạ chỉ, miễn các nghi lễ dâng trà cho Hoàng quý phi.

- Chỉ vì nàng mang hoàng tự sao?

Ánh mắt Tiêu Mẫn trầm ám, môi mọng mím lại, suy nghĩ hồi lâu rồi lại cười rộ lên. Sau đó, nàng chống bàn đứng dậy, bước lên trước điện, vô lực nói:

- Trước kia ta vẫn tôn sùng Hoàng thượng không mê nữ sắc, hậu cung của hắn có lẽ là đầy những nỗi tuyệt vọng nhưng sẽ không có hơi thở dâm loạn cho nên lòng ta trầm luân ở nam tử lãnh tuấn kia. Nhưng là, hôm nay, thực sự bước vào đây, mới biết được, hậu cung này không chỉ tràn ngập sự tuyệt vọng mà càng nhiều âm mưu và xương máu.

Mộ Tuyết, một nữ tử ngoan độc như vậy. Ba năm trước đây khiến đế đô chướng khí mù mịt, mà nay lại nhận thiên ái vạn sủng, độc chiếm Hoàng thượng, mang hoàng tự đầu tiên của Thiên triều. Buồn cười, thật sự quá buồn cười! mắt Tiêu Mẫn dâng lên mấy phần sương mù, hai tay nắm chặt thành quyền, cắn môi dưới, lạnh nhạt nói:

- Vì sao, vì sao ta thích Hoàng Thượng nhiều năm như vậy, mà nữ nhân Hoàng thượng sủng ái lại là một độc phụ.

Quả thật, trước đêm Mộ Tuyết đến tìm, nàng đã buông tha tâm ý tương tư với đế vương, muốn vì nước mà hy sinh cái gọi là những năm tháng hồng nhan. Nhưng vì sao ông trời lại muốn cho nàng biết được nữ nhân bên người đế vương lại độc ác như thế, nàng sao có thể cam tâm?

- Công chúa

Tinh Nhi nhìn bộ dáng Tiêu Mẫn, vội bước lên đỡ thân hình mảnh mai của nàng, chớp mũi ửng đỏ, thấp giọng nói:

- Công chúa, người đừng như vậy, cho dù hoàng quý phi ngoan độc vạn phần thì có liên quan gì tới người? chúng ta là vì sự tồn vong của Tử Ngọc Quốc mà đếm cứ không phải để tham gia vào hậu cung chém giết này.

Dù không được hoàng sủng nhưng cũng không thể để mất đi sự vinh quang vốn có, đâu là những lời quốc chủ trước đó đã nói.

Tiêu Mẫn ngẩn ra, lúc sau mới lẩm bẩm nói:

- Ta là vì Tử ngọc quốc mà đến.

Từ khi bước vào hòng cung này đã sớm đem tất cả vứt bỏ sau trách nhiệm quốc gia. Nàng là người duy nhất Tử Ngọc quốc có thể dựa vào, có thể đổi lấy lợi ích dân tộc, có thể khiến ca ca nàng từ nay về sau không cần phải cúi đầu cung kính với Lãnh Cô Vân.

Tinh Nhi hốc mắt đỏ bừng, dùng sức gạt đầu rồi gắt gao đỡ lấy Tiêu Mẫn nói:

- Công chúa, người là hy vọng của Tử Ngọc quốc, bọn họ đều trông chờ vào người.

- Bọn họ đang trông chờ ta

Tiêu Mẫn ngơ ngác lặp lại, rồi sau đó từ từ lấy lại tinh thần, nhưng trong mắt cũng đã chứa đầy nước mắt, nàng nhắm mắt lại, giữa đầu nhìn trời. Lúc sau, bị thương nói:

- Ông trời, Mẫn nhi cũng yêu Hoàng Thượng, vì sao? vì sao ông trời lại bất công như thế.

Sau đó, bàn tay trắng nõn bưng miệng, nước mắt lặng lẽ rơi...

...

Trong đại điện Tẩm Tâm cung, Tần công công ôm vô số bức họa cuộn tròn, vội vàng đi vào Trường sinh điện, khi nhìn thấy thần sắc đề phi vô cùng thân thiết thì không khỏi hơi xấu hổ, hẩn cúi đầu, mặt đỏ bừng nhưng đành cố kiên trì nhỏ giọng nói:

- Hoàng Thượng, Hoàng quý phi nương nương, tuyển tú đại điển ba ngày sau đã bố trí thỏa đáng, đây là những bức họa Thái hậu đã chọn muốn nô tài đưa đến cho Hoàng thượng xem.

Nói xong, khê chạy lên cạnh đế vương, đem những bức họa này đặt lên thảm cừu.

Minh Nguyệt nhíu đôi mày thanh nhưng khô nói, chỉ nhìn những bức họa cuộn tròn, môi hồng mím lại, từ từ lùi khỏi lòng đế vương, ngồi sang một bên.

Ngự Hạo Hiên nhướng mày kiểm nhìn hơn hai mươi bức họa kia, thần sắc có chút bức mình tùy ý cầm lấy một cuốn, gỡ dây buộc hai đầu, còn chưa nhìn người trong họa thì Tần công công đã nói:

- Đây là nhị tiểu thư của Lễ bộ Thượng Thư Bao Cần, theo ma ma nghiệm thân nói đây là nữ tử băng thanh ngọc khiết, trí tuệ lanh lợi, tinh thông cầm kì thi họa.

Ngự Hạo Hiên liếc nhìn tiểu mỹ nhân phong tình vạn chủng trong bức họa, mày kiếm giãn ra, môi mỏng khẽ cười đầy thâm ý rồi lại cuộn bức họa lại, giống như tâm tình tốt mà cười nói

- Mẫu hậu thật đúng là hiểu lòng trẫm.

Nói xong, vẻ mặt mang ý cười cầm lấy một bức họa khác.

Sắc mặt Tần công công cũng mang theo ý cười, nhỏ giọng nói:

- Hoàng Thượng nói đúng, đây là đại thiên kim tri phủ Hà châu, nghe nói là đệ nhất tài nữ Hà Châu, không chỉ có xinh đẹp như hoa, mà còn giỏi ca múa.

Nói xong, Tần công công nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói:

- Hoàng Thượng, Thái hậu nói, vị thiên kim tri phủ Hà Châu có thể nói là “hàng thật giá thật” nhắc người bất luận thế nào cũng phải lưu lại.

Ngự Hạo Hiên gạt gạt đầu ném bức họa trong tay, nhìn bức họa trong tay Tần công công, sau đó, chỉ thấy Tần công công cười mở bức họa đó ra nói:

- Hoàng thượng, nữ tử này là đứng đầu Vạn Hoa lâu ở Giang Nam, vẫn là băng thanh ngọc khiết.

Nói xong, cầm bức họa đưa tới tay đế vương, cố ý hạ giọng, nói:

- Hoàng Thượng, người xem tướng mạo. . . có phải...

Ngự Hạo Hiên đón lấy bức họa, vừa nhìn thấy người trên tranh thì ánh mắt cứng đờ. Lúc sau, Minh Nguyệt vẫn ngồi trên thảm cừu chỉ thấy đế vương hơi cứng đờ người rồi ném bức họa đó vào tay Tần công công.

Minh Nguyệt nghi hoặc nhưng cũng chỉ liếm hạ mi dài nhìn chén trà trên bàn, trong lòng hơi muốn bưng lên đã thấy Minh Nguyệt giữ tay nàng lại nói:

- Lạnh.

Dứt lời, cầm lấy đôi tay lạnh lẽo của nàng, ôm nàng vào lòng cười nói:

- Có phải Minh Nguyệt lại ăn giấm rồi?

Minh Nguyệt ngửi mùi Long diên hương trên người đế vương, nhúu mày nói:

- Nô tỳ có thể nghĩ Hoàng thượng đang cố ý không?

Hắn vừa nhìn thấy bức họa mỹ nhân đó thì thần sắc biểu lộ sự vui mừng, nàng có thể coi đó như là hắn cố ý chọc giận nàng sao?

Ngự Hạo Hiên nhìn khuôn mặt Minh Nguyệt, nhẹ vỗ vỗ búi tóc nàng, ý cười trên mặt dần thu lại, lúc sau, hắn hơi trầm giọng nói:

- Minh Nguyệt, nàng phải tin tưởng trẫm, vô luận về sau xảy ra cái gì, nàng đều phải tin tưởng trẫm.

Nói xong, Ngự Hạo Hiên cầm tay Minh Nguyệt kéo lên môi hôn, sau đó đan mười ngón tay vào nhau, hai mắt thâm trầm nhìn vào đôi mắt trong suốt của Minh Nguyệt, nhỏ giọng nói:

- Minh Nguyệt, ba ngày sau trẫm muốn nạp một tần phi mới, không thể cùng nàng mấy ngày đó.

Tay Minh Nguyệt run lên, ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, rồi sau đó khi thấy được sự thành thật và bất đắc dĩ trong mắt đế vương thì lòng cứng lại, vội gạt tay hắn ra, rời khỏi vòng ôm, đứng thẳng bên ngực án, hơi thở phập phồng nói:

- Hoàng thượng muốn nói gì với nô tỳ, là sợ nô tỳ ghen tuông mà giết tân sủng của Hoàng thượng sao?

Hắn có ý gì, sao lại muốn nói những lời này với nàng.

Ngự Hạo Hiên nhìn bóng Minh Nguyệt đứng thẳng, trong ngực đột nhiên lạnh lùng, hắn nắm chặt tay nhưng không bước lên đỡ nàng, thần sắc ngưng trọng đứng lên, khoanh tay nói:

- Trẫm là thuận tiện nói cho nàng một tiếng, miễn cho nàng phải chờ, hơn nữa, lần này trẫm không thể không làm vậy, hy vọng Minh Nguyệt có thể tin tưởng trẫm.

Tin tưởng? Minh Nguyệt có chút nghi hoặc nhưng đôi mày thanh tú, quay đầu nhìn ánh mắt bất đắc dĩ của Ngự Hạo Hiên vẫn đang nhìn mình, nhất thời nàng hiểu được điều gì đó nhưng vẫn không thể không hỏi:

- Vì sao nói cho ta biết vì sao?

Vì sao lại phải khó xử như vậy, hay là muốn đi sủng hạnh nữ nhân khác.

- Tin tưởng trẫm, Minh Nguyệt

Ngự Hạo Hiên nhìn đôi mắt đầy bi thương của Minh Nguyệt mà đau lòng nói. Sau đó, vừa định bước lên ôm nàng vào lòng, lại như là nhớ tới cái gì, như là cố nén mà dừng bước, rồi sau đó trầm thấp mà chân thật nói:

- Minh Nguyệt, tin tưởng trẫm, sau lần này, trẫm sẽ không làm nàng khổ sở, trẫm...chỉ yêu nàng...

Minh Nguyệt ngờ ngác nhìn thần sắc Ngự Hạo Hiên, trong lòng như bị nắm chặt, tay nàng run lên. Lúc sau, nàng khẽ cười rồi chậm rãi bước ra khỏi cửa điện trong ánh mắt lo lắng của Ngự Hạo Hiên mà không để ý tới nam tử đằng sau khẽ gọi. Khi bước đến cửa điện, hơi dừng bước, nhẹ giọng nói:

- Nếu Hoàng Thượng muốn đi sủng hạnh tần phi mới tiến cung, không bằng công bằng chút, mưa móc cùng chiêm đi, hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, Hoàng thượng nên ban chút ân trạch.

Nói xong, nhắm mắt lại, trước khi lệ rơi, bước ra khỏi đại điện.

- Minh Nguyệt.

Đôi mắt Ngự Hạo Hiên ẩn giận nhìn bóng dáng tổ khiết của Minh Nguyệt, khi thấy nàng hơi dừng bước thì tức giận nói:

- Nàng khẩn cấp muốn đẩy trăm tới chỗ nữ nhân khác sao?

Minh Nguyệt giật mình, cũng chỉ cắn môi dưới, rồi sau đó cười lạnh nói:

- Nô tì không dám

Dứt lời, cũng không quay đầu lại nữa, đi ra đại điện.

- Tiểu thư.

Tiêu Đồng nhìn bóng dáng Minh Nguyệt chạy ra khỏi Trường sinh điện thì sợ tới mức bát trà trên tay suýt rơi, sau đó vội đưa khay trà cho ngự tiền thị nữ bên cạnh, vội đuổi theo. Nhưng Minh Nguyệt lại chạy cực nhanh khiến nàng lo lắng kêu lên:

- Tiểu thư, người đi đâu.

Nhưng Minh Nguyệt lại giống như không nghe được, hoàn toàn không để ý Tiêu Đồng đang cố sức đuổi theo, chạy tới sau hoa viên thì mới dừng lại. Tiêu Đồng thở hổn hển đi theo sau Minh Nguyệt, nhìn bóng dáng Minh Nguyệt trong gió, không khỏi nghi hoặc nói:

- Tiểu thư, người làm sao vậy, người bây giờ thân mang hoàng tỳ, không thể chạy nhanh như vậy được.

Nói xong, Tiêu Đồng bước tới trước mặt Minh Nguyệt, còn định nói gì nhưng nhìn thấy nước mắt của Minh Nguyệt thì giật mình, kinh ngạc nói:

- Tiểu thư, người...

Sao lại khóc?

Minh Nguyệt nhắm mắt, hít sâu không khí lạnh băng ngoài điện, cả người như chìm trong tầng bi thương mông lung. Lúc sau, nàng hơi mở mắt, ngẩng đầu nhìn cảnh sắc dần u ám, lời nói nhẹ nhàng:

- Tiêu Đồng... có phải... cho tới giờ ta thật sự chưa bao giờ hiểu Hoàng thượng.

Cho tới bây giờ cũng không hiểu hần nghĩ gì, lại thường xuyên vì hần mà buồn bực nhưng cũng không hỏi vì sao hần làm thế.

- Tiểu thư.

Tiêu Đồng nghi hoặc nhìn Minh Nguyệt đang cố gắng tự trấn định, nàng tuy không hiểu được ý của tiểu thư nhưng vẫn gật gật đầu, nói:

- Tiểu thư quả thực chưa từng nghĩ cho Hoàng thượng, thậm chí ngay cả sở thích của Hoàng thượng cũng không biết.

Nhưng hôm nay tự nhiên hỏi việc này không phải cũng hơi quái dị chứ?

Vừa dứt lời, Tiêu Đồng còn định nói cái gì, chỉ nghe Minh Nguyệt thấp giọng nói:

- Đưa ta về Hàn Nguyệt cung đi, ta muốn yên tĩnh một chút, ta nghĩ... Hoàng thượng cũng cần yên tĩnh một chút...

Ba ngày sau, hần sẽ cùng nữ nhân khác ở chung một chỗ. Một khắc kia khi bước vào đại điện, nàng ngừng bước, nhắm mắt lại, nắm tay nói:

- Người đi nói cho Hoàng Thượng, ta. . . là một người rất ích kỉ.

Việc đế vương tuyển tú, một đêm đã truyền khắp hậu cung, cũng có người đồn hoàng quý phi ghen mà giận dữ Hoàng thượng, sau bị đế vương đuổi về Hàn Nguyệt cung ... sinh động như thật mà lan truyền khắp hậu cung khiến chúng phi vô cùng kinh ngạc.

Ba ngày sau, tuyển tú công khai bắt đầu, hơn ba ngày tú nữ, đế vương lại khâm điểm hai mươi giai nhân, nhưng trong hai mươi tuyệt sắc giai nhân này, khiến người người kinh ngạc là Hoàng thượng lại tuyển một

hoa khô thanh lâu Giang Nam có diện mạo cực giống Hoàng quý phi thị tẩm, lại sắc phong làm chiêu dung. Nhất toàn, toàn bộ hậu cung đều đồn đại Hoàng quý phi được sủng mà kiêu, bị đế vương lạnh nhạt mà đem hoa khô xinh đẹp trở thành tân sủng.

Trong Hàn Nguyệt cung, Tiêu Đồng nhìn Minh Nguyệt ngồi trên giường chăm chú đọc sách, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, bát canh nóng nàng cầm trong tay bưng lên đặt xuống mấy lần. Lúc sau, khi thấy Minh Nguyệt lại lật sang trang sách sau thì không nhịn được bước lên nói:

- Tiểu thư, quyển sách này người đã đọc đến ba lần rồi, không chán sao?

Nói xong, giữ lấy cuốn sách, lớn mật nhìn thẳng đôi mắt hơi tức giận của Minh Nguyệt, lòng run lên, mím môi nói:

- Tiểu thư, nếu trong lòng người để ý, vì sao lại phải ép buộc mình như vậy? Nô tỳ cũng không tin, dựa vào địa vị của tiểu thư trong lòng Hoàng thượng, Hoàng thượng thật sự sẽ sủng hạnh hoa khô tướng mạo tương tự tiểu thư kia.

Nói xong Tiêu Đồng cầm tay Minh Nguyệt nói:

- Tiểu thư, nô tỳ đã đi hỏi thăm qua, Tần công công nói, một tháng trước Hoàng thượng đã ra lệnh sai quan viên các nơi tiến cống mỹ nhân, nhất là phải tìm được người giống với tiểu thư, tiểu thư, Hoàng thượng sở dĩ làm như thế nhất định phải có đạo lý, người cũng đừng đa nghi

Minh Nguyệt nhìn thần sắc lo lắng của Tiêu Đồng, nàng cười nhàn nhạt, cầm lại quyển sách kia, cười lạnh nói:

- Hoàng thượng đã có đạo lý của hắn, ta cần gì phải suy nghĩ, nếu không nghĩ đương nhiên nên tìm chút chuyện mà làm, không phải sao?

Tiêu Đồng ngẩn ra, cũng là á khẩu không trả lời được, lúc này, chỉ thấy Tần công công đầu đầy mồ hôi bước vào, nhìn thấy Minh Nguyệt thì vội tiến lên, thở hổn hển nói:

- Hoàng quý phi, dạ yến đã xong, chỉ chờ hoàng quý phi nường nường.

Minh Nguyệt hít sâu một hơi, buông quyển sách trên tay, nhìn Tần công công cười nói:

- Làm phiền công công đi một chuyến, đi nói cho Hoàng Thượng, bảo Tiêu Đồng thay bản cung ngồi ở chỗ Hoàng quý phi hưởng yến Hoàng thượng nạp tân phi đi. Thân thể bản cung không khỏe, sợ động thai khí nên không đi.

Nói xong, bàn tay trắng nõn tùy ý lật hai trang sách nói:

- Mộc ngự nữ, người đem theo lệnh bài của bản cung, đi theo Tần công công đi.

Tần công công cùng Tiêu Đồng đều sửng sốt, hai người nhìn nhau không biết làm sao, một lúc sau, chỉ thấy Tiêu Đồng cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Nô tỳ tuân mệnh.

135. Q.3 - Chương 136: Thiên Hạ Phong Vân (16)

Canh ba buông xuống, trăng ẩn sao mờ, ngoài cửa sổ gió lạnh từng trận

Minh Nguyệt ngồi dưới đèn, bàn tay trắng nõn cầm sách, ánh mắt hơi ủ rũ mà lật sách. Một lúc sau, khi cửa sổ bị một cành cây khô gõ vào gây tiếng động, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, sau đó, dưới ánh nến chập chờn vì bị gió thổi, môi hồng nhẹ cười, buông sách, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Lãnh quốc chủ đêm khuya đến thăm, không biết là có chuyện gì?

Cửa sổ, đột nhiên nhiên có một bóng dáng màu đen xuyên qua, sau đó, cửa lớn Hàn Nguyệt cung bị gió lạnh thổi tung, chỉ nha một tiếng, giống như quỷ mỵ kêu. Lúc sau, một bóng dáng nam tử từng bước tiến vào điện, cửa lớn phịch một tiếng bị đóng lại.

- Nhĩ lực của Hoàng quý phi thật tốt.

Lãnh Cô Vân mặc trường bào đen, khoanh tay đi vào đại điện, đôi mắt đen như mực lãnh trầm nhìn Minh Nguyệt không chút kinh hoảng ngồi trước án thư, môi mỏng cười tà mị, trầm thấp nói:

- Quả nhiên là tuyệt sắc thiên tiên.

Minh Nguyệt nhướng mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lãnh Cô Vân một thân ngạo nghễ, môi hồng hơi mím, đôi mày thanh tú nhướng lên, cười duyên nói:

- Lãnh quốc chủ mạo hiểm đi vào cấm cung để vương, không phải chỉ để khen bản cung mỹ mạo đi?

Nói xong, vươn ngọc thủ nhẹ vuốt lọn tóc trước ngực, mềm nhẹ nói:

- Nếu bản cung nhớ không nhầm, biểu muội của Lãnh quốc chủ, Đức phi Khuynh Thành quận chúa mới chân chính là quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành.

Lãnh Cô Vân nhú hai mắt, nguy hiểm mà ái muội nhìn thần sắc thiên kiều bá mị của Minh Nguyệt, tay giấu trong tay áo nắm chặt thành quyền, nhưng lại cười đến tuần mỹ tuyệt luân, trầm giọng nói:

- Thế thì có thể làm gì, Khuynh Thành đẹp nhưng so ra còn kém Hoàng quý phi một cái nhẵn mày, không riêng gì Hoàng Thượng, đến ngay cả hạ thần cũng vẫn nhớ mãi không quên.

Bàn tay trắng nõn nhẹ xẹt qua cuốn sách trên bàn, ngón tay xoa lên bốn chữ “Thánh tổ bản kỷ”, Minh Nguyệt cười yếu ớt đứng dậy, xoay người đi tới trước cửa sổ, nhẹ đẩy cánh cửa ra, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời. Thần sắc cô đơn, lại càng hiện rõ vẻ xinh đẹp, một lúc, nàng quay đầu nhìn ánh mắt như có lửa của Lãnh Cô Vân, cười yếu ớt nói:

- Hôm nay trong Tẩm Tâm cung vừa múa vừa hát, trong lòng Hoàng thượng cũng có giai nhân khác, sao còn đặt bản cung trong lòng, sợ là hôm nay chỉ có Lãnh quốc chủ nhớ bản cung thôi.

Lãnh Cô Vân ngẩn ra, mày kiếm nhú lại nhìn bóng dáng Minh Nguyệt dưới trăng, bàn tay càng nắm chặt. Lúc sau, hần cười lạnh nói:

- Hoàng quý phi nói quá lời

Rồi sau đó sắc mặt lãnh trầm, buông tay, trầm thấp nói:

- Hạ thần vốn không muốn làm gì bất lợi với Hoàng quý phi, tối nay tới thăm viếng cũng chỉ là muốn gặp cố nhân thôi.

Cố nhân? Ánh mắt trong suốt của Minh Nguyệt nhìn nửa khuôn mặt của Lãnh Cô Vân mà cười mềm nhẹ, thần nhiên bước lên hai bước. Chớp hạ mi dài nhìn ánh nến lay động, cười nói:

- Năm đó bản cung có ý cùng quốc chủ liên minh, nhưng quốc chủ lại khéo léo từ chối, mà nay vật đổi sao dời, bản cung một hồi từ địa ngục trở về, quốc chủ lấy cớ “cố nhân” đến thăm hỏi, nếu không phải có lòng mưu tính khác thì là vì sao?

Sắc mặt Lãnh Cô Vân khẽ biến nhưng lập tức quay lại nhìn bóng dáng mảnh mai vô lực của Minh Nguyệt, đôi mắt trong suốt không chứa tạp chất, mày kiếm càng nhú chặt tựa như không tin những lời khi nãy là Minh Nguyệt nói ra. Lúc sau, hần âm lãnh nói:

- Đến nay, hoàng quý phi đương nhiên là mỹ áp quần phương, độc hưởng hoàng sủng, còn muốn cùng hạ thần hợp tác sao?

Ánh mắt Minh Nguyệt tối sầm lại, khi Lãnh Cô Vân nói dứt lời, Minh Nguyệt hơi mím môi, thần sắc cô đơn, nàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại mặc cho gió lạnh thổi rối tóc, sau một lúc lâu, mới lạnh lùng nói:

- Hoàng thượng chẳng qua là nể hoàng tự trong bụng ta thôi, nếu hần thật sự yêu ta, sao lại để ta cô độc ở Hàn Nguyệt cung mà đi khám điểm nữ tử khác hầu hạ.

Nói xong, bàn tay trắng nõn nắm chặt khăn lụa, chậm rãi mở mắt ra, nhìn sang Tẩm Tâm cung chỉ cách đó một ao sen, môi tràn ngập ý cười cô tịch.

Tuần dung của Lãnh Cô Vân lại càng nghi hoặc nhưng không bàn tới, chỉ lạnh lùng nói:

- Hoàng quý phi nói những lời này với hạ thần làm gì? Hạ thần cũng không thể giúp Hoàng quý phi cái gì.
- Lãnh quốc chủ có thể mạo hiểm danh dự của Lãnh tiêu quốc, vượt qua nguy hiểm mà tới tham cô nhân ta, thế là đủ rồi.

Ánh mắt Minh Nguyệt hơi run, sau đó từ từ khép cửa sổ lại, cúi đầu, nói nhỏ:

- Canh giờ không còn sớm, quốc chủ nên đi thôi.

Ánh mắt Lãnh Cô Vân tối sầm lại, nhìn Minh Nguyệt thì hơi dụi xuống nhưng vẫn không dám khinh thường nói:

- Hoàng quý phi thật sự cùng Hoàng Thượng..

Minh Nguyệt quay đầu, chỉ để hần nhìn thấy nửa mặt, môi hồng hơi cười nói:

- Lãnh quốc chủ lấy cớ thăm cổ nhân, gặp lại ta, ta cũng chỉ coi Lãnh quốc chủ là tri kỉ nên khi này mới nói những lời đó. Nhưng hy vọng sau khi quốc chủ rời đi có thể quên việc hôm nay đi.

Nói xong, nàng nghiêng người, vươn tay giả bộ lau nước mắt, cười nói:

- Lãnh quốc chủ mời trở về đi, bản cung không tiễn.

Lãnh Cô Vân vốn mang theo mười phần nắm chắc mà đến nhưng lúc này lại tràn đầy nghi ngờ. Hần nhìn bóng dáng mềm mại, yếu đuối đưa lưng về phía mình, trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ cùng quyến luyến. Lúc sau, hần ho nhẹ một tiếng, hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

- Vậy nếu ngày mai Hoàng quý phi vẫn ở đây, tại hạ lại tới thăm.

Nói xong, tựa như một trận gió đêm mà rời đi.

Minh Nguyệt đứng trong đại điện, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lãnh Cô Vân biến mất trong màn đêm. Môi hồng hơi cười, nhẹ xoay xoay chiếc vòng ngọc trên cổ tay. Dung nhan xinh đẹp hiện lên một tia băng lạnh.

Chiêng trống vang, tiếng gõ mõ cầm canh và tiếng đám người rời khỏi yến hội của Tẩm Tâm cung tan vào gió:

- Hồ chiêu dung tối nay ngủ lại thị tẩm

Trong gió, truyền tới tiếng xướng cao của Tần công công.

Minh Nguyệt đứng ở trước cửa sổ nhìn đại điện kia đèn đuốc sáng trưng, khi các cung phi trò chuyện đi ra thì nàng từ từ đóng cửa lại. Hít sâu một hơi, xoay người bước tới trước giường, mắt hơi thần thần nhẹ cõi áo, xốc chăn bông rồi đi ngủ.

Trương sa nhẹ nhàng bay lên, Minh Nguyệt nằm trên giường nhìn trướng đỉnh trắng muốt, bàn tay trắng nõn nắm chặt chăn bông, mi dài khẽ rung động, một lúc, nàng nhắm mắt lại, cười lạnh, cuộn chặt lấy thân thể mà ngủ.

Cửa phòng ngủ, chỉ nha một tiếng đẩy ra, Tiêu Đồng nhẹ nhàng bước vào. Khi thoáng nhìn thấy màn trướng đã buông thì không khỏi có chút kinh ngạc. Sau đó, nàng bước đến trước giường, nhìn bóng dáng mờ lung qua màn trướng, định mở miệng nhưng lại không biết nên nói gì.

Minh Nguyệt từ từ mở mắt, lại không lên tiếng, nắm chặt tay thành quyền để trước ngực như chờ đợi Tiêu Đồng nói.

- Tiểu thư.

Tiêu Đồng nhìn thấy Minh Nguyệt khẽ nhúc nhích thì vội gọi một tiếng, nhưng khi thấy Minh Nguyệt lại không trả lời thì hơi nhíu mày, nhẹ nhắc trướng lên, ngồi xuống mép giường, bấu môi, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư nô tỳ nghe tần công công nói, Hoàng Thượng ở trên yến hội vì không thấy tiểu thư mà đập vỡ chén

Ánh mắt Minh Nguyệt hơi động, khẽ nhú mày, vừa định hỏi cái gì, lại nghe Tiêu Đồng uể oải nói:

- Nô tỳ đi theo Tần công công tới yến hội mới biết được, thì ra vị trí của tiểu thư là ở bên cạnh Hoàng thượng, cho nên nô tỳ không tiện thay thế, đành chờ sau hoa viên đợi tan yến.

Tiêu Đồng nói xong, chuyển mắt nhìn Minh Nguyệt vẫn thờ ơ như trước, bĩu môi, đôi mày càng nhú chặt, than thở nói:

- Tiểu thư, không bằng bây giờ đến tìm Hoàng thượng đi, nô tỳ xem ra, thật ra tối nay Hoàng thượng, Hoàng thượng là vì giận dữ nên mới chọn hoa khôi kia, bởi vì các tần phi mới tiến toàn bộ Hoàng thượng đều ban cho các đại thần đến dự đại tiệc. Đặc biệt là đệ nhất tài nữ Hà Châu kia, Hoàng thượng ban nài cho Lãnh quốc chủ.

Minh Nguyệt trở mắt rồi sau đó nghi hoặc nhẹ giọng nói:

- Lãnh quốc chủ tối nay có tham gia yến hội sao?

Tiêu Đồng gật đầu, vẻ mặt rất thống hận nói:

- Lãnh quốc chủ không chỉ có tham gia yến hội, còn vì Hoàng Thượng ban ý nhân mà kính Hoàng Thượng ba chén lớn, kết quả say mà rời yến. Hừ! Nhưng nghe Tần công công nói thì hẳn rõ ràng là giả say. Mười sáu nước Hoài Nguyệt quốc, ai chẳng biết Lãnh quốc chủ tử lượng khá, chẳng hiểu hẳn có ý đồ gì.

Minh Nguyệt nhú mày càng chặt, nhớ tới lúc đêm nay Lãnh Cô Vân tiến đến, trên người hẳn căn bản chẳng có mùi rượu, lại mặc hắc bào đi đêm. Chẳng lẽ hẳn thấy mình không tham gia yến hội mới giữa đường trở về, tắm sạch mùi rượu?

- Tiểu thư?

Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt không lên tiếng trả lời, vội gọi khẽ một tiếng, sau đó mím môi nói:

- Tiểu thư, tối nay Hồ chiêu dung kia ngủ lại Vị Ương điện, Vị Ương điện dù không phải là Trường Sinh điện nhưng nếu thật sự thị tẩm, chẳng phải là...

- Đó là chuyện tốt

Đột nhiên, Minh Nguyệt nhẹ nói rồi nhắm mắt lại, vân đạm phong khinh thấp giọng nói:

- Đi nghỉ ngơi đi, đã khuya rồi

Tiêu Đồng trợn to hai mắt nhìn Minh Nguyệt bạc lạnh như thế, nàng đứng dậy có chút lo lắng nói:

- Tiểu thư, chẳng lẽ người không thèm để ý Hoàng thượng ở cùng với nữ nhân khác sao, Hoàng thượng hẳn...

- Là hẳn không nên như thế, nhưng ta có thể ngăn cản?

Minh Nguyệt cắt ngang lời Tiêu Đồng rồi sau đó hít sâu một hơi, áp lực trong lòng không giảm, nàng nhắm mắt thấp giọng nói:

- Tiêu Đồng, tối nay ngủ cùng ta đi, ta hơi lạnh.

Tiêu Đồng nhìn Minh Nguyệt, trong lòng nhất thời dâng lên áy náy, một chút, nàng mới lại ngồi vào bên giường, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, xin lỗi, nô tỳ không biết.

Nói xong, Tiêu Đồng yên lặng, cởi bỏ xiêm y nằm cạnh Minh Nguyệt, nhưng ánh mắt lại bối rối nhìn trướng đỉnh, trong lòng nghi hoặc chuyện đế vương làm nhưng lại không dám hỏi.

Ngoài cửa sổ, gió đêm vẫn gào thét, cuộn cuộn cuốn tung bụi đất.

Trong phòng ngủ, khi nến sắp cháy hết, Tiêu Đồng đã ngủ say. Đột nhiên, ngoài trướng hiện lên một bóng dáng. Minh Nguyệt bỗng bừng mở mắt ra, đã thấy sa trướng theo gió bay, mùi Long diên hương thấp thoáng bên ngoài.

Ngự Hạo Hiên đứng trước giường, tuy rằng cách màn, nhưng Minh Nguyệt vẫn có thể cảm nhận được sự tức giận của hắn. Nếu không phải nàng sớm đã đoán được hắn sẽ tiến đến mà cố ý để Tiêu Đồng ngủ cùng mình, chắc chắn lúc này, hắn đã sớm vọt vào mà giăng co với nàng rồi.

Chớp hạ mi, Minh Nguyệt mím môi, không để ý tới lại nhắm mắt lại, nghiêng người ngủ.

136. Q.3 - Chương 137: Thiên Hạ Phong Vân (17)

Sáng sớm, gió lạnh từng trận, mây đen che trời, tuyết rơi đầy trời. Tiêu Đồng mặc váy lụa tím nhạt đứng trước cửa sổ nhìn tuyết rơi, khuôn mặt mang theo mấy phần hưng phấn, một lúc, nàng quay đầu nhìn Minh Nguyệt ngồi trước cửa sổ đã trang điểm xong, cười cười chỉ vào mặt hồ đã bị đóng băng nói:

- Tiểu thư, người xem, ngay cả hồ nước cũng trắng xóa, đẹp quá!

Minh Nguyệt ngồi ở trước cửa sổ, nhìn mình qua gương, hơi thất thần, khi nghe thấy tiếng cười như chuông bạc của Tiêu Đồng thì không khỏi nắm chặt cây trâm bạch ngọc mẫu đơn. Nàng chân chừ ngẩng đầu lên nhìn tuyết rơi đầy trời, sững sốt một chút, rồi sau đó mới chậm rãi đứng dậy, bước tới trước cửa sổ, nhìn ngoài trời trắng xóa, nhẹ nói:

- Tuyết rơi.

Tiêu Đồng vui vẻ vô cùng đưa tay ra ngoài cửa, nhìn bông tuyết bay xuống lòng bàn tay nàng, nháy mắt lại tan như sương mù không thấy nữa, mím môi nói:

- Đây là trận tuyết đầu tiên năm nay, qua mấy tháng nữa là tới nguyên tiêu, khi đó, khắp đế đô sẽ giăng đèn kết hoa, nhất định sẽ rất đẹp.

- Nguyên tiêu.

Minh Nguyệt nhìn khung cảnh trắng muốt ngoài cửa mà nhẹ lên tiếng, sau đó lại nhìn về phía cửa Tẩm Tâm cung. Lúc sau, nàng chớp hạ mi, xoay người trở về bàn trang điểm, hơi thất thần ngồi đó, đặt cây trâm bạch ngọc vào hộp trang điểm, chọn một cây trâm bạch ngọc khắc hải đường mà cài lên tóc, nhẹ giọng nói:

- Hôm nay hội chùa, tuyết lại rơi.

Tiêu Đồng nghi hoặc nhìn Minh Nguyệt, khi nghe thấy hai chữ “hội chùa” thì cũng hơi thất thần. Lúc sau, bĩu môi nói:

- Thần Đức Quý phi đã vào chùa được hơn một tháng.

Sau đó, nhẹ đóng cửa sổ, đi tới cạnh Minh Nguyệt, nhìn thấy cây trâm trên tóc Minh Nguyệt thì sững sốt, vội nói:

- Tiểu thư, trâm gài tóc Hoàng thượng đưa cho người đâu, sao lại...

Nhắc đến Hoàng thượng, Tiêu Đồng vội im bật lại, sau đó vụng trộm liếc nhìn Minh Nguyệt vẫn còn bình tĩnh như trước thì không dám nói tiếp. Minh Nguyệt lấy ra đôi hoa tai trân châu lưu ly nắm chặt trong tay, lúc sau, nhẹ cười, nhìn vào gương mà đeo hoa tai, nhẹ giọng nói:

- Tiêu Đồng, người tới chỗ Thái hậu xin ý chỉ, nói ta muốn tới Hộ quốc tự bái phỏng Tàn đức quý phi, thuận tiện cầu phúc cho hoàng tự.

Nói xong, lại đeo vòng ngọc lên tay, cầm lấy một chuỗi phật châu đeo vào cổ tay. Tiêu Đồng ngẩn người, không khỏi nhú mày vội nói:

- Tiểu thư, hôm nay tuyết lớn như vậy, Thái hậu nhất định sẽ không đáp ứng

Nói tới đây, Tiêu Đồng không khỏi cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Hơn nữa, việc này nếu bị Hoàng thượng biết được, nô tỳ sợ Hoàng thượng lại nổi cơn lôi đình

Sắc mặt Minh Nguyệt hơi trầm ngưng, nâng mắt nhìn chính mình trong gương, sau đó, nàng cầm bút lên, nhẹ chấm lên giữa mi tâm, sau đó hơi mím chu đán, lúc sau mới chậm rãi nói:

- Thái hậu sẽ hiểu ý, nay ta thất sủng, muốn đi giải sầu, bà chắc chắn sẽ đáp ứng, người đi xin ý chỉ là được.

Sau đó, nhìn vẻ mặt áy náy của Tiêu Đồng cười nói:

- Còn thất thần?

Tiêu Đồng bĩu môi, bàn tay trắng nõn nhẹ kéo khăn lụa, sau đó ngẩng đầu nhìn đôi mắt trong suốt của Minh Nguyệt, lúc sau mới thấp giọng nói:

- Vậy nô tỳ đi.

Nói xong, cũng vờ chán chừ không dám động, nhìn ánh mắt nghi hoặc của Minh Nguyệt thì mới phúc thân, đi ra khỏi cửa lớn.

Trước Vị ương điện, Tần công công lo lắng chờ, khi ngự tiền thị nữ bưng nước rửa mặt đi ra khỏi điện, Tần An vội bước lên, nhỏ giọng hỏi:

- Tử Lộ, Hoàng thượng tỉnh chưa?

Tử Lộ nghi hoặc nhìn thần sắc khẩn trương của Tần công công, nhỏ giọng nói:

- Hoàng đã sớm tỉnh, nhưng chiêu dung nương nương còn chưa tỉnh

Nói xong, nàng cũng nghi hoặc nhìn những đồ trong tay, thở dài nói:

- Hơn nữa, cũng thật kỳ quá, khăn thấm lặc hồng của chiêu dung nương nương đã bị mấy cung nữ tới lấy, sao còn không tỉnh?

Tần công công giật mình, nghe tới hai chữ lặc hồng thì như bị điện giật, sau đó lắp bắp nói:

- Người nói là Hoàng thượng thật sự sủng hạnh Hồ chiêu dung?

Hoàng thượng tính tình lạnh bạc, tuy rằng từng cũng chiêu tẩm tần phi, nhưng chưa từng cho ai ngủ lại Tầm tâm cung, hơn nữa, chưa từng sủng hạnh phi tần nào từ đêm đầu tiên. Tử Lộ gật gật đầu, vẻ mặt cũng rất tò mò, nàng vẫy tay Tần công công, ý bảo hãy đưa tai lại. Sau đó mới nhỏ giọng nói:

- Nô tỳ đêm qua nhìn thấy Hoàng Thượng canh ba đi ra ngoài, đến canh năm mới trở về, nhưng khi trở về trông như rất tức giận. Lúc vào điện còn đập nát hết chén trà,

Nhưng càng kì quái là lớn tiếng như vậy mà Hồ chiêu dung kia cũng không tỉnh, mà cũng chẳng rõ Hoàng thượng sủng hạnh nàng ta lúc nào nữa. Tần công công nheo mắt, khó hiểu nhìn khuôn mặt thanh tú của Tử Lộ, vừa định hỏi thêm thì lại nghe thấy trong điện ầm ầm vọng gọi:

- Tần An.

Tần công công và Tử Lộ đều ngẩn ra, sau đó chỉ thấy Tử Lộ lè lưỡi, rút vai vội rời đi. Cửa điện chỉ nha một tiếng bị đẩy ra, Tần công công nhẹ bước vào trong điện, nhìn đến bóng dáng đế vương lạnh lùng dựa vào long ỷ, thì vội bước lên, cúi người nói:

- Có nô tài.

Ngự Hạo Hiên vẫn mặc long bào hôm qua khi lên yến hội, có lẽ là vì ngồi quá lâu mà đã có nếp nhăn, lại còn có vết như bị dính sương sớm. Tần công công vụng trộm liếc nhìn xiêm y của đế vương không khỏi có chút kì quái lại chuyển mắt nhìn giường, nhưng chỉ vừa liếc thoáng qua đã lại nghe đế vương trầm thấp nói:

- Có việc khởi tấu?

Tần công công sửng sốt rồi vội thu hồi tầm mắt, lúc này mới nhớ ra việc cần báo:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, sáng nay, Hoàng quý phi xin ý chỉ của Thái hậu, muốn tới Hộ quốc tự thắp hương lễ Phật, thăm Thần đức quý phi, ách...

Ầm một tiếng khiến Tần công công sợ tới mức vội im bật lại, ngẩng đầu lên thì đã thấy đế vương mặt xanh mét, hai mắt thâm trầm lạnh băng nhìn hấn, nghiêng mực trên án đã vỡ làm đôi. Rùng mình một cái, Tần An cắn răng, run giọng nói:

- Nô tài nghe Hàn công công bên người Thái hậu nói, Thái hậu đồng ý, nửa nén hương trước, Hoàng quý phi đã ra tới Huyền vũ môn

Tần công công nói xong, không dám ngẩng đầu lên nữa, chỉ dám đứng đó, hai tay nắm chặt phất trần, động cũng không dám động, nhưng đồng thời cũng nghi hoặc vô cùng. Vì sao tiếng động lớn như thế mà nàng không có chút động tĩnh gì:

- Khi nào nàng hồi cung.

Qua hồi lâu, Tần công công mới nghe được đế vương trầm thấp tới độ khó mà nghe rõ hỏi hấn. Hấn vội kéo lại suy nghĩ, cung kính nói:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, Hàn công công nói, Thái hậu vì không muốn Hoàng quý phi bỏn ba mẻ nhọc nên đã hạ chỉ Hoàng quý phi có thể ở lại ba ngày rồi mới hồi cung, cũng có thể hàn huyên cùng Thần Đức Quý phi nhiều hơn.

Vừa dứt lời, Tần công công không dám nói thêm, chỉ kinh hồn táng đờm đứng đó nhìn đôi long hài dính tuyết của đế vương, lúc sau, chỉ nghe đế vương khàn khàn nói:

- Minh Nguyệt, nàng muốn lắng trì trệ tới chết sao?

Trong đế đô, một chiếc xe ngựa cẩm trù màu vàng chậm rãi chạy trên ngã tư, phía sau, mấy trăm Ngự Lâm quân thủ vệ, vô cùng hoành tráng khiến dân chúng đều vây xem, bàn tán. Trong xe ngựa, Minh Nguyệt có chút lười nhác dựa vào sườn cửa sổ, bàn tay trắng nõn nhẹ vén rèm lụa, nhìn bên đường cái ai nấy đều đều chăm chú nhìn chiếc xe này. Ánh mắt hơi run lên, nàng thu tay về, vỗ vỗ phật châu, nhắm mắt lại. Tiêu Đồng ngồi đối diện Minh Nguyệt, nàng nhàu mày nhìn khuôn mặt lẳng lặng của Minh Nguyệt, cũng vô cùng lo lắng, mím môi, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, chúng ta ở lại Hộ quốc tự ba ngày được sao?

Nếu bị Hoàng thượng biết được thì sẽ như thế nào? Minh Nguyệt không nói, cũng chỉ từ từ mở mắt, mím môi hồng, cười yếu ớt nói:

- Thái hậu yêu thương ta, sợ ta vì Hoàng Thượng sung hạnh tấn phi khác mà đau lòng nên mới phá lệ thi ân để ta ở lại Hộ quốc tự mấy ngày, Tiêu Đồng nên cao hứng mới đúng chứ?

Tiêu Đồng cúi đầu, hiểu được trong lòng tiểu thư cố kỵ điều gì nên cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể cứng rắn gật gật đầu, mím môi không nói. Xe ngựa rời khỏi kinh thành, dần tới Hộ quốc tự tràn ngập hương khói, xe ngựa dừng lại, những thiện nam tín nữ bên đường cũng đều dừng bước, cuống quýt quỳ lại hai bên. Mà mấy ni tăng trong chùa được phương trượng dẫn dắt chậm rãi bước ra cửa chùa, thi phật lễ với Minh Nguyệt vừa bước xuống xe:

- Hoàng quý phi nương nương.

Nói xong, những người phía sau chỉnh tề đứng ở hai bên sườn, người người cúi đầu, chắp tay trước ngực. Minh Nguyệt được Tiêu Đồng đỡ xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn ngôi chùa to lớn này rồi lại nhìn sang trụ trì hiền hòa kia, môi hồng hơi mím, có chút mệt mỏi bước lên, nhẹ giọng nói:

- Minh Nguyệt quấy rầy quý bảo tự, còn xin trụ trì chiếu cố nhiều

- Hoàng quý phi quá lời rồi, xin mời.

Sắc mặt phương trượng vẫn như thường, tay giơ ra mời rồi xoay người dẫn Minh Nguyệt đi vào cửa sơn đồ kia. Tiêu Đồng đi theo sau Minh Nguyệt, ánh mắt có mấy phần tò mò, nhìn cảnh sắc quanh chùa rồi nhìn những phụ nhân mặc y phục hoa lệ cùng dân chúng áo vải quỳ lạy mà không khỏi nắm tay cảnh giác, liếc nhìn Ngự Lâm quân phía sau, ý bảo bọn họ đề phòng những kẻ gây rối. Minh Nguyệt hơi quay đầu nhìn Tiêu Đồng phía sau, không khỏi khẽ bật cười nhưng cũng không nói gì. Cứ thế đi theo phương trượng vào phía tây chùa thưa thớt người, không lâu sau, phương trượng đưa hai người vào phật đường, cung kính nói:

- Xin nương nương chờ một lát, lão nạp đã sai người đến báo cho Đoạn trần, hai vị cứ nghỉ ngơi một chút.
- Nói xong, mời Minh Nguyệt ngồi xuống ghế tử đàn. Sau đó, phương trượng xoay người đi về phía bức tượng Như Lai to lớn giữa điện, chấp tay lạy rồi rút ra một chiếc thẻ sâm đỏ chói, xoay người đưa tới trước mặt Minh Nguyệt, nói:
- Đây là thẻ sâm như ý lão nạp cầu xin vì nương nương, lão nạp cáo lui.
- Nói xong, xoay người rời khỏi phật đường, Tiêu Đồng đứng cạnh Minh Nguyệt có chút ngạc nhiên nhìn chiếc thẻ sâm kia, lại ngẩng đầu nhìn bóng dáng già nua rời đi, nhú mày, nhỏ giọng nói:
- Tiểu thư, vị phương trượng này thật quái lạ, khi không sao lại xin sâm cho tiểu thư?
- Xin sâm còn cần bà ta giúp sao? Minh Nguyệt không nói, nhưng cũng hơi động mày rồi nhìn thẻ sâm trên bàn tử đàn kia. Hơi chần chừ cầm lên, trở mắt nhìn chữ trên đó: “Ngưng mi ký”. Nhướng mày, nhìn xuống chữ vàng bên dưới:
- “ Chu huyền đoạn, minh kính khuyết, chiêu lộ hy, phương thì tiết, bạch đầu ngâm, thương ly biệt. Quân tâm thích thích niệm khanh. Mạch thượng khai hoa, khả hoàn hoàn quy hĩ”
- (Dây đàn đứt, gương sáng vỡ, sương buổi sớm, hương thơm ngát, tóc trắng, ly biệt. Lòng vua nhớ thiếp. Hoa trên đường đã nở, nàng có thể vừa ngắm cảnh vừa thong thả quay về)
- Tiêu Đồng tròn to hai mắt nhìn chữ màu vàng kia, sau đó bưng miệng cười, nói:
- Không ngờ những chữ này lại chuẩn như thế, hôm nay tiểu thư vừa tới Hộ quốc tự, phật tổ cũng đã nhắn tiểu thư, “mạch thượng khai hoa, khả hoàn hoàn quy hĩ”.
- Nói xong, lại cười lên. Minh Nguyệt nhìn những chữ này mà cũng hơi buồn cười, nhưng lại chậm rãi buông ra, liếc nhìn một nữ tử mặc đạo bào màu xám yếu điệu đi tới, nói khẽ:
- Cung nghênh Thần Đức Quý phi.

137. Q.3 - Chương 138: Thiên Hạ Phong Vân (18)

Mạch thượng hoa khai, khả hoàn hoàn quy hĩ.

Trong phật đường, Thần Đức Quý phi, Âu Dương Hồng Ngọc một thân tăng bào màu xám, trong tay cầm chuỗi phật châu bằng bồ đề mặt không chút phấn son màu tái nhợt không sắc máu. Tiêu Đồng bước lên nâng nàng ngồi xuống bên cạnh Minh Nguyệt. Nàng cúi đầu, chấp tay thành chữ thập nói nhỏ:

- Hoàng quý phi nương nương.

Làm phật lễ rồi không nói thêm gì nữa.

- Thần Đức Quý phi gần đây khỏe chứ?

Minh Nguyệt cười yếu ớt nhìn Âu Dương Hồng Ngọc mà trong lòng có chút không đành. Nữ tử trước mắt từng là địch thủ duy nhất của mình, cũng không ngờ qua ba năm không gặp, nay nàng lại thành ra thế này. Mím môi, Minh Nguyệt hít sâu một hơi, bưng chén trà lên khẽ nhấp, lại nghe Âu Dương Hồng Ngọc không nhanh không chậm nói:

- Nay Hoàng quý phi đã mỹ áp quần phương, giờ mang theo phong thái mẫu nghi thiên hạ tới thăm hỏi bại tướng khi xưa sao?

Minh Nguyệt ngậy ngốc, có chút mất tự nhiên buông chén trà, môi hồng hơi mím nhưng cũng chỉ nhẹ cười nói:

- Thần Đức Quý phi nói quá lời, quả thật ngày đó quý phi nhập tị, Minh Nguyệt mang bệnh nên không hiểu vì sao Quý phi lại cạo đầu. Nếu hôm nay quý phi nguyện ý nói cho Minh Nguyệt, Minh Nguyệt đương nhiên chăm chú lắng nghe.

Nói xong, liếc nhìn Tiêu Đồng một cái, ý bảo nàng lui ra.

Tiêu Đồng hiểu ý vội phúc thân với Minh Nguyệt và Âu Dương Hồng Ngọc rồi nhẹ nói:

- Hai vị nương nương từ từ tán gẫu, nô tỳ xin lui.

Dứt lời, khẽ ngẩng đầu liếc nhìn Minh Nguyệt một cái, sau đó mới chần chừ kéo váy bước ra bậc gỗ, từ từ bước đi.

Minh Nguyệt nhìn bóng dáng Tiêu Đồng rời đi, đứng dậy phát phát váy dài, chậm rãi đi đến trước tượng phật tổ sơn son thiếp vàng, cầm thẻ sâm đặt vào hộp, ngẩng đầu, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt thần phật. Lúc sau, nàng nhẹ vỗ vỗ cùi bả, nhẹ nói:

- Vì sao Thần Đức Quý phi phải cắt tóc đi tu? Nếu thực sự là cầu phúc cho Thiên triều thì cầu phúc trong lòng là được cũng không cần nhập tị xuất gia.

- Cầu phúc trong lòng?

Ánh mắt Âu Dương Hồng Ngọc tĩnh mịch nhìn sắc trời hôn ám bên ngoài, khóe môi khẽ cười khổ. Lúc sau, nàng vịn bàn đứng dậy, thân mình gầy yếu như là gió thổi sẽ ngã đứng trước cửa đón gió lạnh băng. Tay nắm chặt phật châu, thấp giọng nói:

- Xem ra Hoàng thượng thật sự là yêu người đến nhốt trong lồng, ngay cả vì sao nhất phẩm cung phi xin cắt tóc đi tu cũng không dám nói cho người, ha ha...

Minh Nguyệt hơi nhíu mày, xoay người nhìn bóng dáng yếu đuối mà đơn bạc của Âu Dương Hồng Ngọc, ánh mắt hiện lên sự nghi hoặc, nàng hỏi:

- Ý Thần Đức Quý phi là thế nào?

Quay mặt ra gió lạnh bên ngoài, Âu Dương Hồng Ngọc thở ra khí nóng, môi tái nhợt dần thâm lại, nhưng vẫn lạnh giọng cười khê, một lúc sau, nàng nhắm mắt lại hít sâu một hơi, bên môi tràn đầy sự chua xót nói:

- Hoàng quý phi ở lại chùa ba ngày, ta đã nghe phương trượng nói qua. Nhưng ta vẫn xin khuyên hoàng quý phi nên nhanh chóng hồi cung, tránh để Hoàng thượng lo lắng.

Dứt lời, chậm rãi quay đầu liếc nhìn bụng Minh Nguyệt vẫn còn bằng phẳng, thần sắc ảm đạm, nhắm mắt lại, mang theo mấy phần cô tịch nói nhỏ:

- Bần ni lời thật thì khó nghe, xin hoàng quý phi chớ trách.

- Thần Đức Quý phi xin cứ tự nhiên

Minh Nguyệt nhìn ra sự cô đơn của Âu Dương Hồng Ngọc nên cũng không nói thêm gì, nhẹ vuốt bụng mình, mím mím môi, ngồi xuống bàn để tránh cho nàng khó xử.

Âu Dương Hồng Ngọc cũng không nói thêm nữa, tựa hồ hai người nói đến đó là đã không thể tiếp tục. Nàng liếc nhìn Minh Nguyệt thần sắc bình yên, ánh mắt không chút gợn sóng mà đột nhiên phát hiện được mình đúng là thật đáng thương. Nàng mím môi chua xót, từ từ quay người, nhưng đến khi đi tới cửa thì hơi dừng bước, hơi thở có chút mất tự nhiên quay đầu lại nhìn Minh Nguyệt

Minh Nguyệt cảm giác được Âu Dương Hồng Ngọc dừng bước chăm chú nhìn thì không khỏi nhíu mi. Nàng ngẩng đầu lên đã thấy Âu Dương Hồng Ngọc như né tránh mà chớp mắt, sau đó chỉ nghe nàng nhẹ giọng nói:

- Khi hồi cung, giúp ta chuyển lời tới Thái hậu, ta lúc này tốt lắm cho lão nhân gia bớt buồn.

Minh Nguyệt nghe xong, cũng mềm nhẹ cười, bàn tay trắng nõn nhẹ buông chén trà, liếc mi nói:

- Thần Đức Quý phi biết Thái hậu nhớ mong, vì sao không tự mình tiến cung thỉnh an, Ngược lại còn để địch nhân khi xưa là ta truyền lời. Chẳng lẽ Quý phi không sợ Minh Nguyệt ‘Vô tình’ nói ra tình hình thực tế khiến Thái hậu thương tâm sao?

Nói xong, đôi mắt thanh u nhìn bóng dáng dần cứng đờ ra của Âu Dương Hồng Ngọc, nhấp một ngụm trà

- Mộ Tuyết, người...

Sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc cứng ngắc nhìn Minh Nguyệt vẫn cứ lặng yên không chút sợ hãi như thế. Nàng buồn bực nắm chặt phật châu, quay người nhìn Minh Nguyệt, thở gấp nói:

- Hoàng quý phi vốn biết điều này là không thể lại chế nhạo ta như thế. Xem ra, Hoàng quý phi hôm nay tới đây không phải là để lễ phật dâng hương mà là đuổi tận giết tuyệt?

- Thần Đức Quý phi còn gì đáng để ta “đuổi tận giết tuyệt” sao?

Minh Nguyệt đột nhiên đập chén trà ba một tiếng, sau đó ngạo nghễ đứng dậy, cười lạnh đi đến trước mặt Âu Dương Hồng Ngọc, nhìn bộ dáng nàng ta yếu ớt, trong lòng dâng lên chút chua xót, nhưng vẫn ngoan tâm nói:

- Thần Đức Quý phi khi nãy mới chỉ nói một nửa đã dừng lại, ta cũng sẽ không làm quý phi khó xử. Nhưng quý phi không nói rõ ràng đã nhờ ta nhắn gửi cho Thái hậu, người nói xem... vì sao ta phải giúp người?

Ánh mắt Âu Dương Hồng Ngọc nhú lại, ánh mắt tỉnh mịch mang theo mấy phần tuyệt vọng và phần hận nhìn thần sắc vĩnh viễn ngạo nghễ của Minh Nguyệt, nắm chặt tay, nhưng cũng chưa xót cười rộ lên. Sau đó, nàng lão đảo vịn vào bàn, nước mắt rơi xuống. Lúc sau, nàng vung tay chỉ vào mặt Minh Nguyệt, tê tâm liệt phế hô:

- Mộ Tuyết, những thứ người có hôm nay là vận số của người, Âu Dương Hồng Ngọc ta thông minh một đời nhưng lại thua trong tay người, là ông trời mất mùa.

- To gan, Đoạn Trần, sao người dám nói thế với Hoàng quý phi.

Bên ngoài, đột nhiên truyền đến tiếng quát lớn, sau đó chỉ thấy một tăng ni lớn tuổi nghiêm túc đi vào, ánh mắt sắc bén nhìn khuôn mặt Âu Dương Hồng Ngọc đã hơi vụn vẹo, lạnh lùng nói:

- Đoạn Trần, người đã là người xuất gia, có thể nào trước mặt Phật lại làm càn như thế, người.

- Phật tổ?

Tăng ni kia còn chưa nói xong, Âu Dương Hồng Ngọc đã lạnh giọng cười, sau đó giận dữ vô cùng nhìn thần sắc vẫn bình tĩnh của Minh Nguyệt, thở hỗn hển nói:

- Phật tổ có thể để cho độc phụ như vậy thành Hoàng quý phi, để cho nàng thành người trong lòng Hoàng thượng, phật tổ từ bi là ở đâu? Chính là ánh mắt kia, chính là ánh mắt kia đã mê hoặc Hoàng thượng. Vì sao, vì sao nàng lại giống hệt Minh Nguyệt quý phi, vì sao nàng đã chết rồi còn có thể vùng dậy mà tác loạn.

- Đoạn Trần, làm càn.

Tăng ni kia cũng không thể chịu đựng được nữa, không khỏi giơ lên định tát nhưng tay vừa vung lên đã bị Minh Nguyệt giữ lại. Sau đó, còn đang trở mắt thì chỉ nghe thấy Minh Nguyệt lạnh lùng nói:

- Để cho nàng nói

Tăng ni kia cả kinh, sau đó hết sức sợ hãi hạ tay xuống, vội cúi đầu, chấp tay, run giọng nói:

- Bần ni đáng chết, bần ni mạo phạm hoàng quý phi nương nương

Âu Dương Hồng Ngọc nhìn thần sắc sợ hãi của tăng ni kia thì cười càng lớn, nước mắt không ngừng rơi xuống, tựa như là đau thấu tim mà cũng như là đã chết tâm. Nàng chỉ vào Minh Nguyệt, run run nói:

- Dựa vào cái gì. . . Dựa vào cái gì người lại giống Thánh tổ quý phi như thế? Dựa vào cái gì khi mới nhìn thấy người lần đầu tiên Hoàng thượng đã tới xin Thái hậu giúp hẩn để người vào lòng hẩn. Dựa vào cái gì mỗi lần trước mặt ta Hoàng thượng đều nhắc tới tên người, rồi như là còn rất nhiều điều muốn nói...

Nói rồi, giọng nàng đột nhiên nhẹ xuống, thê thảm cười nói:

- Trước kia mỗi lần Hoàng thượng tới tìm ta chơi cờ đều hỏi ta thích cái gì, nhưng sau khi người tới, Hoàng thượng luôn hỏi ta, nữ nhi bình thường thì thích cái gì, ha ha.

Minh Nguyệt giật mình, không phải vì Âu Dương Hồng Ngọc phát điên như thế mà vì những lời “xin Thái hậu giúp”. Tuy rằng, nàng đã từng nghe được chuyện tương tự như thế nhưng lại cũng chưa từng để ý. Nhưng hôm nay nghe Âu Dương Hồng Ngọc phát điên mà nói ra thì chẳng hiểu sao lại khiến lòng nàng đau đớn.

Minh Nguyệt chậm rãi ngồi xuống nhìn thần sắc Âu Dương Hồng Ngọc như mất hồn kia, nàng nhẹ lau nước mắt của Âu Dương Hồng Ngọc. Nàng thật không ngờ, mình thậm muốn bức Âu Dương Hồng Ngọc nói ra nguyên nhân xuất ra mà lại khiến Âu Dương Hồng Ngọc nói ra một đoạn chuyện cũ mà nàng vốn không đặt vào lòng này.

Hai mắt Âu Dương Hồng Ngọc đầm lệ, ngơ ngác nhìn Minh Nguyệt lau nước mắt mình, lại nổi điên cầm tay Minh Nguyệt, rồi khi thấy Minh Nguyệt trở mặt thì đột nhiên lại vui mừng nói:

- Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, người cuối cùng cũng đến thăm Tử Thần, Hoàng thượng.

Những người nghe tiếng động mà tới nhìn thấy bộ dáng điên loạn này của Âu Dương Hồng Ngọc không khỏi giật mình dừng bước. Tiêu Đồng kinh ngạc vạn phần nhìn Âu Dương Hồng Ngọc cầm tay Minh Nguyệt, nàng vội bước lên thì Minh Nguyệt lại phát tay ngăn lại. Lúc sau, chỉ nghe Minh Nguyệt nhỏ giọng nói:

- Quý phi nên đi nghỉ ngơi

- Không, không, không cần, Tử Thần không cần nghỉ ngơi, Tử Thần muốn gặp Hoàng Thượng

Âu Dương Hồng Ngọc vừa nghe Minh Nguyệt nói để nàng đi nghỉ thì càng nắm chặt tay Minh Nguyệt, lệ rơi càng nhiều, nàng si ngốc nhìn Minh Nguyệt, nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng, Tử Thần không ngại người chỉ yêu Mộ Tuyết, thật đó, Tử Thần nguyện ý nghe người nói tốt về Mộ Tuyết, nói Mộ Tuyết không để ý tới người, người rất tức giận. Tử Thần sẽ không nói cho ai, nhưng... vì sao Hoàng thượng lại đối xử với Tử Thần như vậy, vì sao lại muốn đem Tử Thần làm vật thay thế Mộ Tuyết, vì sao nói với Tử Thần rằng sủng hạnh Tử Thần là để xem xem có thật rằng người không có Mộ Tuyết thì không được, Hoàng thượng...

- Làm loạn, đúng là làm loạn.

Ngoài đại điện, Tuệ Thực sư thái đột nhiên quát lớn, sau đó đi vào Phật đường, kéo Âu Dương Hồng Ngọc lại, sau đó lạnh lùng nói:

- Phật môn thánh địa, thân là đệ tử nhà Phật lại nói những lời như thế trước mặt Phật tử. Người đâu, đem Đoạn Trần đến sái phòng.

- Tiểu thư.

Tiêu Đồng vội đi vào Phật đường, cẩn thận đỡ Minh Nguyệt dậy, trong mắt đầy lo lắng nhìn nàng.

Minh Nguyệt nhìn bộ dạng nửa si nửa ngốc của Âu Dương Hồng Ngọc mà trong lòng chua xót khiến nàng không thể thừa nhận những việc mình đã làm. Nàng lắc đầu, hơi vô lực nói:

- Sư thái, chậm đã.

Sau đó, khi tất cả mọi người còn đang sửng sốt thì nhẹ giọng nói:

- Trong hoàng cung cũng có Phật đường, nay Thần Đức Quý phi đã mất trí, sư thái không bằng nên nhìn vào sự từ bi của Phật tổ mà để Minh Nguyệt đưa nàng hồi cung đi.

- Chuyện đó

Tuệ Thực sư thái vẻ mặt khó xử, quay đầu nhìn các sư thái bên ngoài, lúc sau, phương trượng chấp tay, niệm Phật hiệu rồi nói:

- Hoàng quý phi nương nường, “mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hĩ”, nếu nương nường muốn có thể lên đường hồi cung, bản tăng không dám ngăn trở

Ánh mắt Minh Nguyệt hơi động nghi hoặc nhìn sư thái lớn tuổi kia, thì đã thấy bà cúi đầu, khuôn mặt vẫn bình tĩnh từ bi như trước, trong lòng sinh nghi, lại cũng không thể chối từ, vì thế liền nói với Tiêu Đồng:

- Chuẩn bị xe, lập tức hồi cung.

Tiêu Đồng sửng sốt một chút, nhú mào, lòng có điều cố kỵ nhìn bộ dáng ngu si của Âu Dương Hồng Ngọc, nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

- Nô tỳ tuân mệnh

Rồi sau đó kéo váy bước ra cửa, nói với Ngự lâm quân thủ vệ tứ phía:

- Hoàng quý phi có lệnh, lập tức chuẩn bị xe hồi cung.

138. Q.3 - Chương 139: Thiên Hạ Phong Vân (19)

Ngoài cửa Khôn Trữ cung, Hàn công công tay cầm phát trần, cấp tốc vọt vào phạt đường, nhìn thấy Thái hậu đang lễ phạt thì vội bước lên, khẽ nói:

- Thái hậu, Hộ quốc tự truyền tin báo nói Thần Đức Quý phi đã bị điên, lúc này đang cùng xa giá của Hoàng quý phi lên đường hồi cung.

Thái hậu ngẩn ra, rồi sau đó vội nắm lấy phạt châu, mở to mắt, khuôn mặt già nua đầy khiếp sợ, tay bà run lên, khẽ nói:

- Người. . . Người nói cái gì?

Hàn công công không dám chần chờ, lại lập lại một lần nữa, nhỏ giọng nói:

- Hồi bẩm Thái hậu, vừa rồi lục bộ hậu cung nhận được bồ câu đưa thư từ Hộ quốc tự nói Thần Đức Quý phi đột nhiên phát điên giờ đang cùng ngự giá của Hoàng quý phi hồi cung.

Nói xong, rút phong thư nhỏ trong tay áo đưa tới trước mặt Thái hậu, nói:

- Đây là thư do chính tay Tuệ Thực sư thái viết.

Thái hậu kinh ngạc nhìn tờ giấy nhỏ trong tay Hàn công công, không khỏi lão đảo ngả lên ghế quý phi, tay cầm phạt châu run lên. Lúc sau, bà khẽ nói:

- Mau, mau thỉnh Hoàng thượng tới đây.

Nói rồi, như nhớ ra điều gì, lại vội nói:

- Còn cả Thái phi, mau, mau mời Đổ Thái phi.

- Nô. . . Nô tâu tuân mệnh

Hàn công công nhìn thần sắc của Thái hậu, vội xoay người chạy ra khỏi điện, đi tới cạnh hai cung nữ đứng giữ điện, thở gấp nói:

- Mau, mau đi Tẩm Tâm cung mời Hoàng thượng tới Khôn Trữ cung.

Nói xong, hẩn nhìn trái phải xung quanh, vội vàng bước xuống thềm đá, đi về tẩm điện của Đổ Thái phi...

Trong Lạc thần cung, Đổ Thái phi mặc trường bào màu nâu thêu mẫu đơn kim tuyến, tuy thân thể đã già nhưng phong vận vẫn còn. Bà ngồi trước giường võ võ đóa hoa đỏ cài trên tóc mai, đôi mày thanh tú nghe những lời Hàn công công nói thì không khỏi nhướng lên, thu tay về. Không nhanh không chậm nói:

- Người nói Âu Dương Tử Thần bị điên, giờ đang ở trên xa giá của Hoàng quý phi

Nói xong, như là nghe được chuyện cười mà cười khẽ một tiếng, cầm bút vẽ trên bàn, vừa vẽ lông mày vừa nói:

- Hàn công công, hôm nay người uống nhầm thuốc rồi chứ.

Hàn công công cúi đầu, cầm phất trần, bước lên trước, nhìn cung nữ hầu hạ bốn phía, nhỏ giọng tiến lên nói vào tai Đỗ Thái phi:

- Thái phi nương nương, việc này là thiên chân vạn xác, nô tài chính mắt nhìn thấy thư của Tuệ Thực sư thái, nghe nói là Hoàng quý phi yêu cầu đưa Thần Đức Quý phi hồi cung

Nói xong, nhét bức thư vào tay Đỗ Thái phi.

Đỗ rất phi sửng sốt một chút, rồi sau đó nheo mắt nhìn bức thư trong tay, sắc mặt dần dần tái nhợt, đột nhiên, bà đứng lên, vỗ vỗ bàn. Trâm cài đầu cũng linh đình rung động theo, mấy đồ trang sức trên bàn rơi xuống, sau đó hơi buồn bực nói:

- Chẳng lẽ Hoàng quý phi cũng điên theo, lại đem một kẻ điên loạn về hoàng cung

Nói xong, hai mắt hơi nheo lại, lạnh lùng nói:

- Âu Dương Hồng Ngọc từ khi tiến cung đã được Thái hậu yêu thích, Thái hậu cái gì cũng nghe lời nàng, hại Sương Nhi đến giờ còn chưa được sủng hạnh. Lần này, quyết không để kẻ điên đó tiến cung.

- Thái phi nương nương, không còn sớm nữa, không bằng bây giờ để nô tài an bài sát thủ ra cung, chặn đường bọn họ.

Hàn công công nói xong, tay đưa lên cổ làm động tác “giết”

Ánh mắt Đỗ Thái phi trầm xuống, khóe miệng cười lạnh, vung tay lên, âm lãnh nói:

- Ta bố trí suốt sáu năm, cũng đã đợi sáu năm, lại chờ đến khi Mộ Tuyết kia chết rồi lại sống lại. Nhưng ông trời thương xót, lại để cho Âu Dương Hồng Ngọc và Mộ Tuyết kia, cả hai yêu nghiệt đó cùng chết dưới tay ta.

Nói xong, ánh mắt ảm đạm xuống, mở hộp trang sức ra, lấy ra một tập ngân phiếu đặt trên bàn, cười lạnh nói:

- Hàn Lâm, mạng già này của ta có thể nhìn xem người an bài thế nào.

Hàn công công nhìn tập ngân phiếu dày trên bàn, hai mắt như lòi ra, một lúc sau, hần cười cười, thu tập ngân phiếu kia vào áo, nhỏ giọng nói:

- Thái phi nương nương yên tâm, nô tài nhất định sẽ đem sự tình giải quyết thỏa đáng, sạch sẽ

Nói xong, vuốt vuốt lại triều phục, cúi đầu với Đỗ Thái phi, the thé cất giọng:

- Thái phi nương nương, Thái hậu nương nương ời.

Đỗ Thái phi nhẹ vuốt trâm phỉ thúy trên búi tóc, khuôn mặt lộ ra ý cười hiền lành, tay vịn lên tay Hàn công công, bước lên trước, cười nói:

- Hàn Lâm, hôm nay nếu người không làm cho thỏa đáng, cẩn thận cái đầu của người

nói xong, khi đi ra đại điện, thoáng nhìn tuyết bay trắng xóa, hít sâu một hơi, hừ lạnh nói:

- Rơi đi, tốt nhất có thể chôn vùi tất cả.

Chuyện Thần Đức Quý phi theo Hoàng quý phi tiến cung như gió mà truyền khắp toàn bộ hậu cung, làm cho phi tần hậu cung u u mê mê, nhất thời lại bàn luận xôn xao. Thực phi được Đỗ Tương Nhi cảnh tỉnh mà đi tới Liên Duyệt cung mượn sức Hiền phi.

Trong Quỳnh hương cung, Hàn công công sớm đưa tin tới nhưng Hoa mỹ nhân đã cô tịch nhiều năm, chợt nghe thấy việc này, cũng sợ hãi không thôi, muốn đi cầu kiến Đỗ Thái phi lại nghe nói Thái phi đã tới Khôn Trữ cung nên đành một mình trong điện mà lo lắng, giật mình.

Nhưng mà, tới giữa trưa, Thái hậu cùng Hoàng Thượng lại cùng hạ chỉ. Nhất thời, việc Âu Dương Hồng Ngọc hồi cung cùng việc tân sủng của đế vương – Hồ chiêu nghi lại thành một đợt sóng mới. Ý chỉ thứ nhất viết: Thần Đức Quý phi nhập tự được một tháng nên xá cho hồi cung, ở Phật đường trong Khôn Trữ cung tu hành cùng Thái hậu. Ý chỉ thứ hai là, Hồ chiêu dung đêm qua được đế vương sủng hạnh được sắc phong làm chiêu nghi, ban thưởng ở Hoa Đông cung, nhận bổng lộc nhị phẩm, miễn lễ thỉnh trà cho tần phi.

Trong Khôn Trữ cung, Thái hậu bưng bát trà, không yên lòng mà uống một ngụm, sau đó lại nhìn sang đế vương ngồi một bên, lo lắng nói:

- Hoàng thượng, tâm tính Tử Thần vốn luôn trầm tĩnh, nay sao lại phát điên. Tuyệt Nhi giờ còn chưa hồi cung, dọc đường đi nếu Tử Thần lại phát điên thì làm thế nào, chẳng phải sẽ khiến chậm trễ thời gian.

Nói đến đây, khuôn mặt già nua của Thái hậu lại càng tiêu tụy, buông chén trà xuống, nhắm mắt lại, thở dài một tiếng.

Sắc mặt Ngự Hạo Hiên lạnh lùng, chén trà trong tay đã sớm lạnh nhưng phảng phất như không hay biết. Nghe thấy Thái hậu nói, hơi nhú mày kiếm nhưng cũng không nói gì. Lúc sau, hắn cúi đầu uống một ngụm trà rồi xoay tay buông bát trà xuống, khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm trầm.

Tần công công đứng ở một bên, nhìn đế vương mà không khỏi âm thầm lo lắng. Từ khi Hoàng thượng biết Hoàng quý phi rời cung vẫn trầm mặc, ngay cả tân sủng Hồ chiêu nghi thức dậy thỉnh an cũng không thèm nhìn, tựa như trên thế giới này, trừ bỏ Hoàng quý phi, những người khác chỉ là không khí. Hắn cảm phất trần, lại nhìn đôi mắt thâm trầm lạnh lùng của đế vương, cẩn thận tiến lên, nói:

- Hoàng Thượng, nếu không. . . Nô tài mời Hồ chiêu nghi lại đây cùng Hoàng thượng.

Nếu Hồ chiêu nghi quả thật là tân sủng thì may ra long nhan mới dễ chịu hơn một chút.

- Tần An, có phải đã lâu rồi trẫm chưa ban bổng lộc cho người?

Thần sắc Ngự Hạo Hiên vẫn lạnh lùng như trước nhưng đột nhiên lại nói câu này. Sau đó, khi Tần An còn đang trở mặt không biết nên trả lời ra sao, đế vương lại nhú mày nhìn tuyết bay đầy trời, lạnh lùng nói:

- Còn không mau đi mời Hồ chiêu nghi

Tần công công mặc dù có chút không hiểu ý của đế vương nhưng nghe thấy mệnh lệnh của đế vương thì vội, khom lưng nói:

- Nô tài. . . Nô tài đi mời chiêu nghi nương nương

Nói xong, vung phất trần, xoay người vội vàng rời đi

Đỗ Thái phi ngồi một bên nhìn thần sắc lạnh lùng của đế vương, không khỏi có chút khó chịu trong lòng nhưng lại cười nói với Thái hậu:

- Thái hậu, người chớ buồn, Tử Thần vốn luôn trầm tĩnh, lần này bị điên chắc hẳn có nguyên nhân. Có lẽ là vì quá nhớ Thái hậu và Hoàng thượng cũng không chừng.

Nói xong, thấy sắc mặt Thái hậu dịu đi thì nói:

- Lại nói, nghe nói hôm qua Hoàng thượng sủng hạnh Hồ chiêu nghi kia đúng là quốc sắc thiên hương, chưa biết chừng, rất nhanh thôi Thái hậu và mọi người có thể được ôm đến hai hoàng tử, song hỷ lâm môn, Thái hậu nên vui mừng mới đúng.

Nói xong, Đỗ Thái phi rất vừa ý mà liếc trộm thần sắc đế vương.

Thái hậu nghe Đỗ Thái phi nói xong lại như tỉnh mộng, vội quay đầu nhìn đế vương nói:

- Hồ chiêu nghi... ai gia suýt nữa quên hôm qua là đại điển tuyển phi của Hoàng thượng, nghe nói, đêm qua Hoàng thượng khâm điểm Hồ chiêu nghi thị tẩm, sao hôm nay ai gia không thấy nàng đến dâng trà?

Tuần dung Ngự Hạo Hiên vẫn lạnh lùng nhưng quay đầu hơi cười nói với Thái hậu:

- Là nhi thần sơ sót, sáng nay Hồ chiêu nghi dậy quá muộn, nhi thần cũng không gọi nàng dậy được nên mới để trễ giờ.

Dứt lời, thần sắc đế vương lại đông lạnh như trước, không có chút vui mừng nào của người mới tân hôn.

Thái hậu nhất thời cũng nở nụ cười, nhưng không nói cái gì, rồi sau đó chỉ nghe Đỗ Thái phi vui mừng mà nói:

- Thái hậu thật có phúc

- Chiêu dung nương nương đến

Đang lúc cười nói, Hàn công công trước cửa đột nhiên xướng lên khiến Thái hậu và Đỗ Thái phi đều ngừng cười, nhìn ra ngoài đại điện. Lúc sau, chỉ thấy một bóng dáng yếu điệu mặc váy dài màu trắng tổ khiến bước vào, chậm chậm như mây, tóc đen búi thành một búi tóc vô cùng tinh xảo, cài một cây trâm bạch ngọc khắc mẫu đơn hồng, còn mấy đoá hoa trang điểm bằng trân châu, nhưng xem ra lại không khác Minh Nguyệt là mấy.

Sắc mặt Thái phi khi nhìn thấy vị Hồ chiêu nghi này thì nhất thời vô cùng khó coi, bà có chút khiếp sợ nhìn bóng dáng yếu kiều trước mắt, khi Hồ chiêu nghi quỳ lạy thỉnh an Thái hậu thì ngay người nói với Thái hậu:

- Thái hậu, đây...đây là

Chẳng lẽ, đời này có nhiều người giống nhau như thế sao? Một Như Nguyệt Quý phi, một Minh Nguyệt Hoàng quý phi nay lại tới một Hồ chiêu nghi nữa

Sắc mặt Thái hậu không thay đổi nhưng cũng không còn tươi cười như trước, nói với Hồ chiêu nghi:

- Đứng lên đi, Hàn công công, thưởng tọa.

Sau đó, quay đầu nhìn đế vương vẫn lạnh lùng, hít sâu một hơi, có chút bất đắc dĩ nói:

- Hoàng thượng, tội gì lại thế, tuy rằng Tuyết Nhi vì có thai mà không thể thị tẩm, Hoàng Thượng cũng không cần như thế, Như Nguyệt quý phi đã bị lạnh nhạt khá lâu rồi.

Thái phi nghe được hàm nghĩa của Thái hậu, sắc mặt càng khó coi nhưng cũng không dám nhiều lời, một lúc sau, chỉ nghe đế vương trầm thấp cứng rắn nói:

- Nhi thần khiến mẫu hậu chê cười rồi.

Nói xong, chẳng nói thêm gì nữa.

Trong đại điện, không khí nhất thời trở nên ngưng trọng, ý nghĩa những lời đó của đế vương rất rõ. Nay Hoàng quý phi vì mang thai mà không thể thị tẩm đế vương, mà trong hai mươi danh môn khuê tú, đế vương lại chỉ chọn một nữ tử tương tự Hoàng quý phi thị tẩm, những tú nữ khác đều ban cho trọng thần trong triều. Như vậy có thể thấy được, Hoàng Thượng ý là chiêu cáo ọi người, hẳn không phải có Hoàng quý phi thì không thể.

Hồ chiêu nghi ngồi bên cạnh đế vương, ngoại trừ khuôn mặt giống Hoàng quý phi và khí chất có đôi chỗ giống nhau. Nhưng đôi mắt nàng lại trong suốt đầy hồn nhiên, khiến người thấy là rung động, nhưng khi nghe mấy lời ít ỏi của đế vương, đôi mắt đẹp lại dâng lên mấy phần tội nghiệp.

Nhưng Hồ chiêu nghi này cũng rất thức thời, nghe đế vương nói xong, chỉ nhỏ giọng nói với mọi người:

- Nô tỳ có thể có vài phần giống Hoàng quý phi là phúc khí của nô tỳ, về sau, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm hầu hạ Hoàng thượng.

Nói xong, nhận lấy trà cung nữ dâng lên, bước tới trước Thái hậu và Đỗ Thái phi, quỳ lạy nói:

- Sáng nay nô tỳ sai quy củ, lúc này xin thỉnh tội với Thái hậu và Thái phi nương nương.

Thái hậu hiền lành bưng chén trà của nàng, không khỏi cười nói:

- Hài tử này, đúng là có vài phần giống Tuyết Nhi, ai gia còn nhớ rõ, Tuyết Nhi lúc trước mới tiến cung, cũng là như thế, hào phóng, chu đáo

Nói xong, vui vẻ uống một ngụm trà, đem việc của Âu Dương Hồng Ngọc vớt ra sau đầu.

So với Thái hậu vui sướng, vẻ mặt Thái phi sớm chẳng có tí vui vẻ nào, bà hơi cứng ngắc đón lấy chén trà, trong lòng bực mình nhưng lại chỉ có thể cứng ngắc cười nói:

- Quả thực có vài phần tương tự, khó trách Hoàng thượng có thể bỏ qua ba ngàn hậu cung mà sủng hạnh một tân phi tử.

Nói xong, bưng chén trà lên uống một ngụm mà như uống mật rắn.

Hồ chiêu nghi hơi cười xấu hổ, sau đó, theo lời Thái hậu đứng dậy, đi về vị trí của mình, ngồi cạnh đế vương, lặng lẽ cúi đầu. Sau đó, mấy người ngồi đó một lát rồi chuẩn bị xe ngựa về cung.

Ấn tính canh giờ, tiếp qua một canh giờ thì ngự giá của Hoàng quý phi sẽ tới cửa Huyền vũ môn, nên Thái hậu sớm đã hạ lệnh cho Ngự Lâm quân và Hàn công công tới chờ. Nguyên bản các phi tần không cần tới nghênh đón lại vì tò mò với Hồ quý phi kia mà lấy cớ nghênh đón Thần Đức Quý phi, tụ tập đầy trước Huyền Vũ môn.

Vị Ương điện, thần sắc đế vương vẫn lạnh lùng ngưng trọng, cả người mang theo vài phần lười nhác dựa vào long ỷ, ánh mắt lạnh lùng nhìn tuyết rơi qua cửa sổ, tay nắm chặt.

- Hoàng thượng, uống trà đi, một canh giờ rất nhanh sẽ qua

Phía sau đế vương, Hồ chiêu nghi đón lấy chén trà Tần công công đưa tới, bước tới cạnh đế vương, mềm mại nói:

- Hoàng Thượng, dùng trà đi

Tần công công nhìn Hồ chiêu nghi trước mắt mềm mại không xương kia mà trong lòng không khỏi nghi hoặc, chỉ vì giọng nàng có vài phần quen thuộc nhưng bất luận nghĩ thế nào cũng không tìm được nữ tử nào có chất giọng này mà lại có mấy phần giống Hoàng quý phi. Vì thế, lặng lẽ rời khỏi đại điện.

Tần công công vừa đi, khuôn mặt Hồ chiêu nghi vốn mềm mại vội nghiêm túc lại, nàng quỳ gối trước người đế vương, hai tay ôm quyền, cố ý hạ giọng, nói:

- Thuộc hạ xin Hoàng Thượng bảo trọng thân thể, đừng vì nữ nhi tình trường mà làm tổn hại thân thể.

Ánh mắt Ngự Hạo Hiên lạnh như băng nhìn ra cửa sổ, nghe thấy nàng nói thế thì khẽ động, sau đó nhìn lại nữ tử quỳ trước mặt, đôi mắt như đêm đen khiến nữ tử run lên.

- Sự tình đã làm thỏa đáng?

Thanh âm Ngự Hạo Hiên trầm thấp mang theo vài phần vô lực, sau đó nhướng mắt lên, lạnh lùng nhìn bông tuyết bay loạn bên ngoài cửa sổ, ngón tay hơi buông lỏng, gắt gao nắm chặt tay vịn ghế.

Nữ tử trong lòng rung mình, nhưng cũng không chút hoang mang hồi đáp:

- Thuộc hạ hồi bẩm Hoàng thượng, chuyện Hoàng thượng khâm điểm nữ tử có dung mạo tương tự Hoàng quý phi đã truyền ra cung, nói vậy không đến ba ngày, chư hầu các nước sẽ đều biết.

Nói xong, hơi ngẩng đầu nói:

- Việc này qua đi, quốc chủ mười sáu nước chu hầu Hoài Nguyệt quốc sẽ không tiến cống mỹ nhân nữa, lại sẽ càng không dám xin kết thân gia.

139. Q.3 - Chương 140: Thiên Hạ Phong Vân (19)

Trục xe nghiền qua tuyết đọng, một đường phát ra tiếng chi nha, Ngự Lâm quân đi bộ theo sau, bước đi khó khăn.

Bên trong xe ngựa, Tiêu Đồng hầu hạ Âu Dương Hồng Ngọc đã bị điên, mảy nhíu chặt. Trận tuyết lớn này như cố ý làm khó dễ người, rơi mãi không ngừng, gió lạnh gào thét. Cứ như thế khiến xe ngựa đi vài bước lại phải dừng lại, đi một đoạn mà mất tới một nén nhang.

Âu Dương Hồng Ngọc thân cuốn chăn bông, phật châu trong tay sớm đã vớt bỏ ở đâu rồi. Nàng vội kéo tay áo đạo bào, mở to đôi mắt nhìn gió thổi tuyết rơi ngoài xe, ngơ ngác cuồn mình ở đó, miệng vẫn lẩm bẩm:

- Hoàng thượng, Hoàng thượng.

Minh Nguyệt mặc cừu bào ngồi trong xe ngựa nhìn ngoài cửa sổ một mảnh thuần trắng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, đôi lúc nhìn thấy tốp năm, tốp ba dân chúng khó khăn bước đi trong tuyết thì hơi nhíu mày nhưng không nói.

- Tiểu thư ăn chút điểm tâm đi, cứ thế này, cũng chưa biết khi nào mới có thể về đến cung.

Tiêu Đồng cầm một ít điểm tâm mang từ hoàng cung ra, đưa tới trước người Minh Nguyệt, mím môi liếc nhìn Âu Dương Hồng Ngọc vẫn si ngốc kia, nhẹ nói:

- Cũng không biết Thần Đức Quý phi có đói bụng không, nàng cứ lẩm bẩm như thế đã hơn một canh giờ, cũng chẳng nghe ra nàng nói cái gì nữa.

Minh Nguyệt chuyển mâu nhìn Âu Dương Hồng Ngọc đang ngơ ngác nhìn ra bên ngoài, bất giác khẽ thở dài một tiếng, rồi sau đó cầm lấy đồ ăn trong tay Tiêu Đồng, đưa tới trước mặt Âu Dương Hồng Ngọc, nhẹ giọng nói:

- Quý phi đói sao, ăn chút điểm tâm đi.

Âu Dương Hồng Ngọc bất tri bất giác chậm rãi quay đầu, ánh mắt ngơ ngác nhìn điểm tâm trong tay Minh Nguyệt, chậm rãi cuộn chặt chăn bông lại, sau đó vội nắm lên hai miếng bánh, từ từ nói:

- Hỉ cao (chả biết bánh gì, chữ cao thì nó ra bánh bột lọc, còn hỷ kia thì ra vui vẻ)

Sau đó, khi Minh Nguyệt còn đang ngáy ra thì lại thở dài một tiếng, mở to mắt, nhỏ giọng nói với Minh Nguyệt:

- Thái hậu nói cho ta, lúc động phòng hoa chúc không được ăn hỉ cao, sau khi động phòng mới được ăn, như thế mới sinh hoàng tử

Nói xong, lại giấu hai miếng bánh vào trong tay áo.

Tiêu Đồng mở to hai mắt, cơ hồ dở khóc dở cười nhìn Âu Dương Hồng Ngọc thần kinh hề hề, hơi nhíu mày nói:

- Tiểu thư, người xem nàng, cái gì cũng không biết nhưng lại luôn nhớ tới Hoàng thượng.

Ngay cả chuyện Thái hậu bí mật dặn dò nàng à để vương thành thân cũng nhớ rõ.

Minh Nguyệt nhìn Âu Dương Hồng Ngọc coi hai khối điểm tâm kia như bảo bối mà bật cười, nàng nhẹ phẩy bông tuyết từ ngoài bay vào, trong lòng sinh ra áy náy, nhỏ giọng nói:

- Quý phi muốn vì Hoàng Thượng mà sinh hạ hoàng tử sao?

Được sủng ái, sinh con, đi lên ngôi Hoàng hậu, chắc là tâm nguyện của tất cả nữ tử hậu cung đi.

Về mặt Âu Dương Hồng Ngọc vẫn đại ra, khi nghe thấy Minh Nguyệt hỏi thì hơi ngẩn người rồi cười rộ lên. Nụ cười đó như cô gái ngây thơ, trong suốt xuất trần, một lúc, nàng mở to mắt nhìn khuôn mặt kiều mỹ của Minh Nguyệt, nhỏ giọng nói:

- Người là phi tử mới tới đúng không? người thật đẹp

Rồi sau đó ôm chặt điểm tâm vào lòng, ánh mắt tràn đầy hâm mộ nhìn Minh Nguyệt, nhẹ giọng nói:

- Ta bộ dáng một chút cũng chẳng đẹp, ta biết Hoàng Thượng sẽ không thích ta, nhưng mà, ta cũng là người duy nhất Hoàng thượng tin tưởng, bởi vì ta không tranh gì cả, ta có thể vì thấy hấn một lần mà vô số ban đêm đứng chờ ngoài điện, cho nên, Hoàng thượng nói, ta là người duy nhất hiểu hấn.

Người hiểu hẳn, Minh Nguyệt khẽ run mi dài, sự chua xót khó hiểu tràn ngập trong lòng, không đi tranh chính là hiểu lòng hẳn. Như thế, sao hẳn còn cố tình ép nàng đi tranh? Chớp mi, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa, nhìn tuyết bay ngoài trời kia, bàn tay trắng nõn nắm chặt khăn lụa, một lúc sau, nàng hít sâu một hơi, cười yếu ớt nói:

- Thật sao? Vậy đó là phúc khí của quý phi rồi!

- Phúc khí!

Âu Dương Hồng Ngọc ngậy ngốc lặp lại, cười cười cúi đầu mà không đáp. Mà Minh Nguyệt lại nhắm mắt, ý cười bên môi trở nên thật chua xót, ai đó đã từng nói: “trí tuệ giảm phúc thọ, bạc phúc tiền khuyên thành” có lẽ, chính là như thế này đi. Càng là người trí tuệ thì phúc bạc mà thọ đoản, càng tuyệt sắc khuyên thành, thì càng bị thiên đồ hồng nhan.

Xe ngựa như trước đi chậm rì, Ngự Lâm quân cũng đi một chút lại dừng lại một chút. Khi tới con đường nhỏ trong rừng cây thì như vì khó đi mà tuần mã không ngừng hí vang, mũi phun khí trắng đục, trục xe cũng lắc lư chực đổ mấy lần, xa phu vài lần phải dừng lại, vô cùng khó đi.

Khi xe dừng lại, Tiêu Đồng hơi lo lắng xốc màn xe nhảy xuống xem xét. Nhưng khi vừa xuống xe thì mới phát hiện tuyết đã quá dày, bánh xe lún đến phân nửa trong tuyết mà khô giáp trên người binh sĩ cũng đọng mảng tuyết lớn.

Nhíu mày, Tiêu Đồng quay người trở về xe ngựa, có chút thất vọng nói với Minh Nguyệt:

- Vốn tưởng rằng đi đường nhỏ sẽ thoải mái hơn, dù sao có nhiều cây như vậy chắn tuyết nhưng không ngờ so với đường lớn lại càng khó đi, xem ra hôm nay trước khi hoàng hôn chúng ta cũng không thể về hoàng cung được rồi.

Minh Nguyệt nhẹ xốc rèm xe lên liếc nhìn cảnh tượng bên ngoài, không khỏi bật cười nhưng cũng không trách cứ Tiêu Đồng chỉ nói:

- Trước sai một người hồi cung báo tin đi, đừng để cho Thái hậu lo lắng

Nói xong, quay đầu nhìn Âu Dương Hồng Ngọc tựa như đã ngủ sau, mím môi, kéo váy đi xuống xe ngựa.

- Tiểu thư, bên ngoài rất lạnh, người vẫn ngồi ở trên xe đi.

Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt xốc màn xe lên thì vội ngăn cản, nhưng Minh Nguyệt cũng đã sửa lại cừu bào mà bước xuống xe, chỉ thấy nàng bước lên mặt tuyết đọng thì nhíu mày, quay đầu nhìn tuyết bay đầy trời rồi lại nhìn đường đi, nói nhỏ:

- Xe không thể dừng lại, nếu không chẳng khác nào chờ chết

Trận tuyết này quá lớn, ngay cả bánh xe cũng bị vùi lấp, như vậy, không quá một canh giờ thì xe ngựa sẽ bị hãm tại chỗ này không thể nhúc nhích, nếu ngừng lại, sợ tính mạng những binh lính này sẽ bị nguy hiểm.

- Vậy nên làm cái gì bây giờ?

Tiêu Đồng nghe Minh Nguyệt nói vậy thì càng khẩn trương, vì đường này nhỏ, gập ghềnh uốn lượn, cho nên còn cách hoàng cung xa hơn mấy dặm so với đi đường lớn. Lúc trước chỉ nghĩ đường nhỏ ít người đi lại thông thoáng nhưng không ngờ lại phiền toái như thế này. Tiêu Đồng nhìn xung quanh, rừng cây phải tới hơn trăm dặm, sợ là không có người ở

Minh Nguyệt nhắc chân đi lên phía trước, nhìn Ngự lâm quân vốn cả ngày chưa được giọt nước nào, sau đó, đi về phía bánh xe đã nghiêng qua, cúi người xem xét. Lúc sau, xa phu thở hổn hển nói:

- Hoàng quý phi, Mộc tiểu chủ, vùng này vô cùng khó đi, nhìn bùn đất màu đen này đã đi qua là thấy nơi này vốn không phải là chỗ khô ráo, sạch sẽ gì, bùn đất ẩm ướt như vậy, có lẽ trước khi tuyết rơi đã có một trận mưa, sợ là dù tuyết ngừng rơi nhưng chướng khí cũng sẽ lên theo, chướng khí có độc, còn có thể làm nhiều tâm mất, cũng khó mà đi.

Sắc mặt Tiêu Đồng khẽ biến, trợn to hai mắt, chu môi, buồn bực nói:

- Nói vậy, chướng khí rõ ràng là sau khi mưa to mới dâng lên, ai nói sau khi có tuyết cũng sẽ dâng lên?

Dứt lời, hung hăng kéo khăn lụa trong tay.

Minh Nguyệt nhìn tay Tiêu Đồng lạnh đến đỏ bồng, có chút đau lòng cầm tay nàng, mím môi nói:

- Đừng giận

Rồi sau đó quay đầu nói với xa phu:

- Nếu là đi bộ, bao lâu mới có thể tới chợ gần nhất.

Xa phu cúi đầu, sắc mặt tái nhợt vì lạnh, hần có chút run run nói:

- Hồi bẩm hoàng quý phi, chợ gần đây nhất cũng phải mất hai nén hương mới tới, nếu hai vị chủ tử muốn đi bộ sợ là cũng không tiện, hơn nữa vị quý phi trên xe kia cũng không tiện đi bộ.

Minh Nguyệt hít sâu một hơi, mím môi nói với Tiêu Đồng:

- Tiêu Đồng, người lập tức chọn vài binh lính linh mẫn, cho bọn họ chút bạc mua bốn cân muối vềm nếu những người bán hàng đồng ý giúp thì bảo bọn họ đưa những người này rải muối ăn lên đường đi, làm nhanh lên. Như thế, trước canh ba hôm nay, tuyết chắc sẽ tan gần hết.

Xa phu trợn to hai mắt, có chút kinh ngạc nhìn Minh Nguyệt, rồi sau đó lắp bắp nói:

- Muối ăn? Hoàng quý phi, ở đây là đế đô, nếu để người khác biết, sợ sẽ có những lời đồn không hay, đến lúc đó...

- Nếu để bọn họ biết phi tử của hoàng đế mua muối ăn rải lên mặt đất chẳng phải sẽ thành lời đồn đại không hay, đến lúc đó, sự anh minh của Hoàng thượng bị hao tổn, bản cung cũng phải gánh danh gian phi.

Minh Nguyệt không đợi xa phu nói xong, liền trong trẻo nhưng lạnh lùng nói, rồi sau đó nhìn xa phu đầy kinh ngạc kia, nhẹ phất cừu bào, đi tới trước xe ngựa lạnh nhạt nói:

- Trước đem những lương khô này phân cho binh lính truyền tin và binh lính đi chợ, chờ tuyết tan thì quay đầu xe đi về đường lớn

Dứt lời, nhẹ nhàng đi lên xe ngựa.

Tên xa phu nhìn bóng dáng tổ khiết của Minh Nguyệt biết mất sau rèm xe, đầu tiên là giật mình, sau đó, trong mắt lại hiện lên một tia kính nể, vội quỳ xuống nói:

- Thuộc hạ tuân mệnh

Buổi trưa đã qua, trong hoàng cung bắt đầu xôn xao bất an, Thái hậu ở Khôn Trữ cung có thể nói là đứng ngồi không yên, vô cùng sốt ruột, các phi tần tụ tập trong đại điện vài lần khuyên giải nhưng cũng không có tác dụng.

Thái phi thần sắc ngưng trọng, có thể thấy được cũng hết sức khẩn trương. Bà lạnh lùng quét mắt nhìn Hàn công công bên cạnh Thái hậu, bưng chén trà lên uống rồi lại mất hồn buông xuống, cầm khăn lụa nhẹ lau miệng, nhìn Thái hậu, cười yếu ớt nói:

- Thái hậu đừng vội, hôm nay hội chùa, Hoàng quý phi cùng Mộc ngự nữ tuổi trẻ, có lẽ là trên đường ngắm cảnh mà chậm giờ.

Thái phi vừa dứt lời, chúng phi vội gật đầu phụ họa, tiếng bàn tán lại xôn xao, chỉ riêng Hiền phi và Thục phi thì vẫn lặng lẽ uống trà, hoàn toàn không nói, quả thật, nữ tử trong đại điện này, sợ là chẳng có ai không hy vọng Hoàng quý phi xảy ra chuyện không hay, vĩnh viễn không thể bước vào cung nữa, nhưng lại vẫn nói ra những lời trái với lòng mình.

Hiền phi buông bát trà trong tay có chút lười nhác liếc nhìn Đỗ Thái phi đang tái nhợt bất an, nhẹ giọng nói với Thái hậu:

- Thái hậu chớ lo, Hoàng quý phi trí tuệ hơn người, sáng tạo nhanh nhẹn, cho dù ở trên đường gặp phải chuyện phiền toái, chắc chắn cũng sẽ gặp dữ hóa lành, hơn nữa, nơi này là đế đô, ai dám có mưu đồ dưới chân thiên tử.

Nói xong, nhìn Tinh Nhi ở bên:

- Thái hậu, trà lạnh.

Tinh Nhi lập tức hiểu ý, vội phúc thân, nói:

- Nô tỳ tuân mệnh

Rồi sau đó vội vàng tiến lên, bưng bát trà cung nữ vừa mang lên tới trước mặt Thái hậu. Mà Thái hậu tuy rằng trong lòng lo lắng, nhưng cũng hiền hoà gật đầu với Hiền phi, cười đón lấy chén trà, uống một ngụm

Thục phi thấy thế, như là thời cơ không thể bỏ qua mà cũng để vào, ôn nhu nói:

- Hiền phi muội muội nói đúng, muội muội này của nô tỳ từ nhỏ đã trí tuệ vô song, tất nhiên sẽ không xảy ra chuyện lớn gì.

Nói xong, liếc mắt nhìn trộm thần sắc của Thái hậu nhưng thấy Thái hậu hoàn toàn không để ý tới thì không khỏi có chút phần nộ cú đầu.

Từ lần trước bị cấm chửm, Thái hậu chưa từng triệu kiến nàng, thậm chí việc lớn nhỏ trong hậu cung cũng đều là Thái hậu tự tay chấp chưởng. Nàng dù vẫn mang danh là chấp pháp hậu cung nhưng không có cơ hội nhúng tay vào.

Hiền phi tựa như đã nhận ra sự khác thường của Thục phi, nàng khẽ cười lạnh, nhẹ vuốt chiếc nhẫn ngọc bích, hít sâu một hơi, lại không biết chính mình đến tột cùng là mang tâm tình gì mà chờ đợi tin tức Mộ Tuyết.

Lại ngồi một lát, ngoài điện như trước không động tĩnh gì, mọi người tựa hồ đã không ngồi yên được. Nguyên bản những tần phi này tới chỉ vì tò mò Hồ chiêu nghi nhưng không ngờ không thấy mỹ nhân mà lại phải đợi mấy canh giờ. Tả thấy mọi người xôn xao, tựa hồ cũng chán nản, vì thế thở dài một tiếng, nói với Hàn công công:

- Đã tới hoàng hôn, thị vệ phái ra chưa có tin tức gì sao?

Hàn công công nhìn tuyết bay đầy ngoài điện, thấp giọng nói:

- Thái hậu, một nén nhang trước, thị vệ ngoài điện vừa báo, không có tin tức gì.

Thái hậu nghe xong, không khỏi nhắm mắt, có chút vô lực day day trán, phất phất tay, thở dài nói:

- Một khi đã như vậy, để cho các phi tần về đi. Các nàng hôm nay đến sợ là chỉ vì nghĩ Hoàng thượng và Hồ chiêu nghi ở đây thôi.

Dứt lời, bưng trán không nói.

Hàn công công nhìn thần sắc Thái hậu, vụng trộm ngẩng đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt đang run sợ của Đổ Thái phi. Lúc sau, ánh mắt chuyển, vung phất trần, nói với mọi người bên dưới:

- Thái hậu có chỉ, hoàng quý phi trở về thăm trẻ, không cần các vị nương nương tiểu chủ chờ

Tiếng nói vừa dứt, chúng phi ai nấy như trút được gánh nặng vội đứng dậy, rồi sau đó phúc thân với Thái hậu, Thái phi, Thục phi, Hiền phi. Lúc sau, tốp năm tốp ba rời đi. Nhưng lúc này, ngoài điện lại có tiếng hô bén nhọn:

- Hoàng Thượng, Hồ chiêu nghi nương nương giá lâm

Thái hậu giật mình, vội ngẩng đầu mà chúng phi cũng đều dừng bước, ai nấy không rõ là vui hay buồn nhìn đế vương. Lúc sau, tất cả đều quỳ xuống, cùng kêu lên

- Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế

Rồi sau đó không ít tần phi cấp thấp cũng phúc thân với Hồ chiêu nghi nói:

- Tiệp thiếp tham kiến chiêu nghi nương nương

Ngự Hạo Hiền sắc mặt lạnh lùng, bước vào trong điện, rồi quỳ xuống thềm đá nói:

- Nhi thần tham kiến mẫu hậu.

Rồi sau đó đứng dậy bước lên thềm đá, ngồi ở bên cạnh Thái hậu, ánh mắt lạnh trầm, trầm thấp lại nôn nóng nói:

- Thái hậu, có tin tức của Minh Nguyệt?

Thái hậu nhìn tuần nhan buộc chặt của đế vương, biết hẳn nóng lòng nhưng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, cầm tay đế vương, nói:

- Hoàng Thượng đừng vội, hôm nay hội chùa, đế đô tất nhiên náo nhiệt, Tuyết Nhi sống lâu trong thâm cung, khó mà được ra ngoài một lần, chắc là vì ham chơi mà về muộn thôi...

Thái hậu lời còn chưa dứt, mây kiếm Ngự Hạo Hiên đã nhù chặt, ánh mắt đầy cảm xúc khó hiểu, tựa như bối rối lại như ẩn giận. Hắn nắm chặt tay, sắc mặt lạnh lùng, như là đang cực lực khắc chế cái gì.

Hồ chiêu nghi thấy thế, bước lên phía trước cầm tay đế vương, mềm nhẹ an ủi nói:

- Hoàng thượng chớ lo, Hoàng quý phi là đệ nhất tài nữ đế đô, trí tuệ linh hoạt, nay lại được Hoàng Thượng ân sủng, thân mang hoàng tử, tất nhiên là hồng phúc tề thiên

Nói xong, lại cười yếu ớt nhìn ra ngoài điện, nhẹ giọng nói:

- Hoàng Thượng, người xem, bên ngoài tuyết lớn như thế, đi đường nhất định rất khó nên Hoàng quý phi về muộn cũng là điều dễ hiểu, hơn nữa, nếu hoàng quý phi biết Hoàng Thượng vì nàng lo lắng như thế chắc hẳn sẽ rất buồn.

Hồ chiêu nghi dứt lời, trong đại điện yên tĩnh, ai nấy ngẩng đầu nhìn nửa khuôn mặt tuần mỹ của đế vương. Mọi người nhìn lẫn nhau nhưng không ai dám nói gì. Hiên phi cúi đầu, khi Thục phi có chút khinh thường hừ lạnh một tiếng, nàng lại ngẩng đầu nhìn đế vương trong mắt lại có một tia đau đớn, tay nắm chặt thành quyền, như là chỉ có như thế mới có thể khắc chế được mình không xông lên nói cho đế vương những việc làm độc ác của Mộ Tuyết, nói một độc phụ như Mộ Tuyết không xứng được đế vương vương bệ.

Một lúc, nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, khi tất cả mọi người trầm mặc thì nói:

- Hồ chiêu nghi nói có đạo lý, ngoài điện tuyết rơi dày, đừng nói là xe ngựa mà người đi thôi cũng rất khó, huống chi đường nhỏ trong thành không thể so với trong cung. Về muộn cũng không thể tránh được, cho nên...

Hiên phi nhìn những tần phi đang quỳ lạy trên mặt đất, quá nửa lại nhìn trộm đế vương, mím môi nói:

- Trừ Hoa mỹ nhân ra, các tần phi khác cứ theo lời Thái hậu mà đi về nghỉ ngơi đi.

Những tần phi này nghe Hiên phi nói vậy như là nhìn thấy kẻ thù mà trốn mất nhìn Hiên phi nhưng lại không dám nói. Lúc sau, chỉ thấy Thái hậu nhẹ giọng nói:

- Đứng lên đi, tất cả đi về đi.

- Nô tì, tiện thiếp cáo lui

Chúng phi nghe thấy mệnh lệnh của Thái hậu thì đều cúi đầu nói, rồi sau đó mới người người không muốn mà rời khỏi đại điện.

Khi chúng phi vừa đi, Hồ chiêu nghi liền buông tay, đi tới cạnh Hiên phi, ngồi cùng Hoa Mỹ nhân, nhưng nàng vừa ngồi xuống thì lại nghe Thục phi ôn hòa chế nhạo:

- Đây không phải là Hồ chiêu nghi sao, bản cung vừa rồi nhìn còn tưởng là Quý phi nương nương,

Nói xong, mềm nhẹ cười, tựa hồ che dấu thất thố bùng trào uống một ngụm.

Không khí cứng ngắc trong điện khi đột nhiên Thục phi nói ra câu này thì ai nấy đều biến sắc, lúc sau, chỉ nghe Đỗ Thái phi hoà giải nói:

- Lúc ra mới gặp Hồ chiêu nghi cũng nghĩ như thế nghĩ nhưng mà, thực ra, cũng đã lâu không thấy Quý phi

Nói xong, ho nhẹ một tiếng, phượng nhãn chuyển hướng trừng mắt nhìn Hoa Như Sương một cái.

Hoa mỹ nhân nhìn thấy ánh mắt Đỗ Thái phi, tay cầm khăn lụa bất giác run lên, nàng ngẩng đầu nhìn nửa gương mặt lạnh lùng của đế vương, lại hơi cúi đầu, cắn môi dưới, bàn tay trắng nõn nắm lại.

Đỗ Thái phi thấy thế, sắc mặt khê biến, có chút buồn bực buông chén trà, lại khụ một tiếng, rồi sau đó chỉ thấy Hàn công công nhìn Hoa mỹ nhân, nhỏ giọng nói:

- Hoa chủ tử, đi pha trà cho Hoàng thượng.

Hoa mỹ nhân cả kinh, vội đứng lên, nhưng lại không biết nên làm thế nào cho phải, nhưng, đúng vào lúc này, ngoài đại điện có một tiếng hô dài:

- Báo.....

Sau đó, chỉ thấy một gã ngự lâm quân thân mang khôi giáp, cả người đầy tuyết và bùn đầy chạy tới trước điện, quỳ lạy trên mặt đất, hai tay ôm quyền, nói:

- Tham kiến Hoàng Thượng, hồi hắmHoàng Thượng, hoàng quý phi nương nương phái thuộc hạ tiến đến truyền tin

Mọi người ai nấy đều đứng lên, Thái hậu kích động vừa định mở miệng hỏi thì đã thấy đế vương bước xuống thềm đá, khi mọi người đang ngạc nhiên thì lại thấy đế vương vươn tay, nắm vạt áo binh lính kia, giọng nói hàm chứa sự bối rối và ẩn giận:

- Người đâu? Đừng nói cho trẫm Hoàng quý phi đào tẩu.

Mọi người sửng sốt, đầu tiên là khó hiểu những lời của đế vương. Lúc sau, hoàn hồn lại thì chỉ thấy Hiền phi nhỏ giọng nói:

- Thì ra là Hoàng thượng sợ nàng rời đi.

Thì ra đế vương lạnh lùng như thế là vì Minh Nguyệt đến nay chưa về, là sợ nàng đã rời khỏi cung đình.

140. Q.3 - Chương 141: Thiên Hạ Phong Vân (19)

Trong đại điện, nhất thời yên tĩnh không tiếng động, lời nói của Hiền phi tựa như lợi đao đâm vào lòng mọi người. Sắc mặt Thục phi và Hoa mỹ nhân hơi tái lại, ngay cả Thái hậu và Đỗ Thái phi cũng cứng đờ người, không khí như đọng lại.

Binh lính kia bị đế vương nắm lấy vạt áo thì sợ tới mức mặt không có chút máu, chỉ thấy hấn lấp bấp nói:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, nương nương, người, người đi vào đường nhỏ trong rừng, xe ngựa không thể đi tiếp, cho nên cho nên đặc phái thuộc hạ hồi cung báo bình an với Hoàng thượng và Thái hậu.

Nói xong, hai chân run run, khi ánh mắt đế vương hơi giật mình mà buông tay thì nhũn xuống, quỳ trên mặt đất lạnh băng.

Tim Thái hậu như là từ núi cao rơi xuống thạch cốc, bà nhắm mắt lại thở dốc một hơi, nhưng là cả người lại xụi lơ xuống, cũng may Hàn công công cùng Hiền phi đứng lúc tiến lên đỡ lấy.

- Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi

Thái hậu được hai người nâng lên ngồi xuống ghế phượng, trong miệng không ngừng lẩm bẩm nhưng sau đó lại như nhớ ra điều gì, đứng lên, nhìn binh lính hốt hoảng kia, lo lắng nói:

- Thế Thần Đức Quý phi thì sao? Dọc đường đi nàng có gây phiền toái cho Hoàng quý phi không?

- Hồi bẩm Thái hậu, Thần Đức Quý phi nương nương, nàng một đường mạnh khỏe, chính là chính là dọc theo đường đi đều luôn miệng nhắc tới Hoàng thượng. có lẽ đã nói rất nhiều chuyện về Hoàng thượng với Hoàng quý phi.

Binh lính kia không dám giấu diếm gì, gần từng tiếng run run nói, nói xong, lại cả người phủ phục xuống, không dám thở mạnh

Mọi người lại sửng sốt, sau đó, ai nấy thận trọng nhìn đế vương đứng trước đại điện, tư thế oai hùng bức người nhưng cả người hàn khí, trong lòng hơi hoảng. Sau đó, chỉ thấy Hồ Chiêu nghi kéo váy đi xuống, thật cẩn thận đến gần đế vương, nhỏ giọng kêu:

- Hoàng thượng.

Sau đó ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ lại lạnh băng của đế vương, chần chờ một chút rồi mím môi nói:

- Hoàng thượng, nếu Hoàng quý phi không gặp phải chuyện gì, Hoàng thượng không cần lo lắng. Không bằng về Tẩm Tâm cung nghỉ ngơi trước đi.

Nói xong, định tiến lên đỡ đế vương nhưng khi vừa chạm đến ống tay áo thì đã bị vẩy lui.

Sắc mặt Ngự Hạo Hiền trầm ngưng, làm người khác không thể đoán được hấn trong lòng suy nghĩ gì, nhưng bất luận kẻ nào cũng có thể nhìn ra, hôm nay, đế vương tựa như cực lực khắc chế điều gì đó. Áp lực này khiến người ta hít thở không thông, mà tựa như sẽ bùng nổ bất cứ khi nào nhưng lại bị hung hăng áp chế lại. Hồi lâu, tất cả mọi người không dám lên tiếng, thậm chí còn đang chờ xem Hồ chiêu nghi bị thất thố thì lại nghe đế vương trầm giọng, khàn khàn nói:

- Bãi giá

Tần công công vừa nghe bãi giá, vội vàng đánh tan không khí khó chịu này, xướng cao giọng:

- Bãi giá.

Rồi sau đó cùng Hồ chiêu nghi đi theo đế vương, vội vàng rời khỏi Khôn Trữ cung.

Thực phi nhìn bóng dáng anh tuấn của đế vương rời đi, bàn tay trắng nõn hung hăng giặt khăn lụa, nàng vốn miễn cưỡng cười vui nhưng giờ sắc mặt lãnh trầm xuống, trong mắt đầy sự ghen tỵ, mà Hiền phi bên cạnh lại liềm hạ mi dài, gắt gao nắm chặt tay.

Sắc trời dần tối, gió lạnh gào thét, tuyết bay múa đầy trời

Trong rừng cây nhỏ, tuyết vẫn cứ rơi phủ đầy cây cối xung quanh, khô giáp Ngự Lâm quân cũng chất dày tuyết, mọi người không ngừng tới gần nhau cho ấm, những bông tuyết xung quanh làm rối tầm mắt họ.

Tiêu Đồng đứng trong tuyết đi qua đi lại, tay bưng trán, không thể nhìn rõ được phía trước, trong mắt tràn đầy sự lo lắng. Tay nàng nắm chặt, đồ bưng trong gió lạnh, cúi đầu nhìn tuyết đã phủ đầy vết xe đi, không khỏi nhắm mắt lại, nhìn sang xa phu đang quét tuyết trên xe ngựa, có chút phiền chán nói:

- Không phải nói đi chợ thì cần hai nén nhang sao? Giờ đã sắp hết một canh giờ, sao còn chưa thấy người.

Sắc trời đã tối dần, không có đá đánh lửa, cho dù có thể may mắn có được chút đồ ăn chỉ sợ cũng không thể làm cho những binh lính vừa đói vừa lạnh này đỡ đói và ấm lên được.

Tên xa phu kia sắc mặt cũng cực kì khó coi, môi bị gió lạnh thổi mà đã thâm tím lại, hấn bước lên hai bước, nheo mắt nhìn rừng cây kia, xoa xoa tay, nhỏ giọng nói:

- Hồi Mộc tiểu chủ, binh lính đi chợ quả thực không mất bao nhiêu thời gian nhưng sợ là muối khó mà tìm, hơn nữa, cho dù có người dám bán muối thì cũng chưa chắc đã dám bán cho lính Ngự lâm quân.

Tiêu Đồng trợn to hai mắt, khi nghe những lời xa phu nói thì hơi sửng sốt, sau đó, gian nan đi tới trước xe, cố hết sức mà lên xe ngựa, nhìn Minh Nguyệt đang nhắm mắt, giọng nói:

- Tiểu thư, hôm nay chúng là sợ là không đi được.

Nói xong, cẩn thận bước vào trong xe, lại liếc nhìn Âu Dương Hồng Ngọc ngủ say, bất đắc dĩ mím chặt môi.

Minh Nguyệt hơi hơi mở mắt, ánh mắt trong suốt không có một tia gợn sóng, nhìn thấy trường bào Tiêu Đồng đã phủ đầy tuyết thì khẽ thở dài một tiếng, xốc rèm xe lên, liếc nhìn rừng cây đầy tuyết, chớp hạ mi nói:

- Ta biết bọn họ chắc chắn sẽ không mua được muối

Đế đô hoàng thành, dưới chân thiên tử, ai dám bán muối.

Tiêu Đồng kinh ngạc, tròn to hai tròng mắt nhìn Minh Nguyệt bình tĩnh kia, không khỏi nhỏ giọng hỏi:

- Thế sao tiểu thư còn sai người đi mua muối?

Thậm chí đem tất cả lương khô cho bọn họ, nếu những binh lính kia một đi không trở về, vậy bọn họ chẳng phải là...

- Ta chỉ là muốn những binh lính này có lòng chờ đợi thôi, nếu không đem tất cả lương khô và bạc giao cho binh lính rồi đi thì lúc này vừa lạnh vừa đói, bọn họ có thể để yên cho chúng ta ngồi trong xe ngựa sao?

Nói xong Minh Nguyệt hơi cười, khẽ nhắm mắt lại, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Tin chúng ta gặp nguy hiểm đã truyền về cung, chỉ không biết tới đây trước là địch hay là bạn.

Tiêu Đồng khó hiểu, nàng vô thức nhìn Minh Nguyệt vẫn bình tĩnh như trước, bàn tay trắng nõn không khỏi nắm chặt lại, một lúc sau, nàng hít sâu một hơi, mím đôi môi lạnh tím tái, có chút mất hồn nói:

- Ý tiểu thư là, cho dù tin tức tới cung, sợ là kẻ muốn tới giết người diệt khẩu cũng sẽ tới trước đại quân cứu viện?

Nếu là như thế, vậy bọn họ hôm nay chẳng phải là dư thừa lắm rồi?

- Có lẽ đi

Minh Nguyệt khẽ thở dài một tiếng, rồi sau đó mở hai mắt, ánh mắt lãnh đạm liếc nhìn Âu Dương Hồng Ngọc ngủ say mà vẫn có vẻ bất an kia, nàng nắm chặt tay, nhẹ chớp mi, ánh mắt khi nhìn đến chiếc khăn ngọc bích ở ngón tay út kia thì lòng đau đớn, càng nắm chặt tay hơn, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Lại đây.

Tiêu Đồng hơi giật mình, có chút không hiểu khi thấy thần sắc Minh Nguyệt đột nhiên lạnh lùng nhưng thế. Nhưng sau đó, bên tai lại nghe được tiếng gió rít, ánh mắt nàng chợt lóe, vội quay đầu xốc rèm xe, chỉ thấy một đường máu tươi vọt qua trước mắt, xa phu còn chưa kịp kêu đã ngã xuống xe ngựa, tròn to hai mắt mà ngã lên vết máu lóa mắt trên tuyết.

Tiếng chém giết đột nhiên vang lên xung quanh, tiếng binh khí va chạm thanh thúy, Tiêu Đồng tròn to hai mắt, trong lòng vì bất ngờ mà giật mình khó thở. Lúc sau, nàng bối rối quay đầu nhìn biểu tình vẫn trong trẻo mà lạnh lùng của Minh Nguyệt, lại không biết nên nói cái gì

- Tiểu thư

Tiêu Đồng hoảng sợ kêu to, rồi sau đó xoay người định đánh xe ngựa nhưng Âu Dương Hồng Ngọc vừa tỉnh lại lại bị kinh hoảng, đột nhiên nắm chặt tay Tiêu Đồng, mở to đôi mắt mê man mà kinh hoảng, nỉ non nói:

- Sợ, Hoàng thượng, ta sợ.

Minh Nguyệt đứng thẳng trên đỉnh xe ngựa, giữa trời tuyết bay tứ phía, cảm bào màu trắng của nàng tung bay, mái tóc dài cũng tung bay phiêu đảng tựa như thiên tiên giáng phàm, lạnh lùng mà không ai dám động tới.

Nàng xinh đẹp tuyệt trần hơi nhú mày, có chút thất thần nhìn xung quanh xe ngựa đã ngập đầy máu tươi và thi thể những Ngự Lâm quân đã ngã xuống. Hơi ngẩng đầu, khi nhìn thấy rừng cây tuyết phủ bốn phía thì chậm rãi nói:

- Dao pháp thật nhanh.

Gió gào thét thổi bay ống tay áo dài của Minh Nguyệt. Lúc sau, chỉ nghe bốn phương tám hướng rừng cây truyền đến tiếng cười đáng sợ mà lại khác lại, như là trẻ con, như là cụ già lại như là tráng nam lại như là thiếu nữ mà tràn ngập khắp rừng cây, vô cùng u linh, hết sức quỷ dị làm cho người ta sợ hãi

- Thật đáng sợ Hoàng Thượng, thật đáng sợ

Bên trong xe ngựa, tiếng la hoảng sợ của Âu Dương Hồng Ngọc mỏng manh truyền đến, sau đó, chỉ thấy Tiêu Đồng tức giận mà quát ngừng rồi đánh lên lưng nàng. Lúc sau, Tiêu Đồng xoay người bay ra khỏi xe ngựa, một thân áo tím tung bay trong gió tuyết, đứng sừng sững cùng Minh Nguyệt trên đỉnh xe ngựa.

- tiểu thư.

Tiêu Đồng khẽ gọi nhưng khi nhìn thấy những binh lính xung quanh toàn bộ đều ngã xuống tuyết trắng thì trong lòng chấn động, sau đó ngẩng đầu nhìn xung quanh rừng cây, trong tai nghe thấy tiếng cười quỷ dị kia, nàng nắm chặt tay, lạnh lùng nói:

- đao pháp thật độc, đã vậy còn rất nhanh.

Vừa dứt lời, mùi máu xung quanh lại dâng lên đặc hơn, đột nhiên, trên bầu trời hôn ám rơi xuống mấy thân thể người, bịch một tiếng rơi xuống đất. Minh Nguyệt hơi giật mình, tập trung nhìn thì thấy là những tử thi của các binh lính, dường như đã bị hút khô máu mà chết.

Tiêu Đồng khiếp sợ nhìn năm tử thi cực thảm rơi xuống, vội bưng miệng ngăn lại sự ghê tởm của mình. Lúc sau, nàng như là không thể chịu được mà mắng:

- súc sinh, có giỏi thì đi ra, dám làm những hành vi man rợn như thế thì sao còn phải cất giấu bộ mặt không bằng cầm thú kia.

tiếng Tiêu Đồng phiêu dang trong cuồng phong, nhưng tiếng cười quỷ dị càng lớn hơn, cùng với tiếng tuyết rơi khiến sắc trời càng thêm u ám khiến lòng người đau đớn.

ánh mắt Minh Nguyệt hơi đông, đột nhiên gờ đóa châu hoa trên tóc xuống, vung tay áo, trong nháy mắt, đóa châu hoa kia đã phi về một góc rừng. Trong khoảng khắc, một bóng dáng màu đen u linh như quỷ phi ra sau gốc cây. Một tiếng thét chói tai, ngã xuống tuyết. Nhưng khi Tiêu Đồng vừa định bước lên bắt lấy thì lại nhanh chóng vùi vào tuyết, chỉ để lại một vết máu đỏ sẫm trên tuyết.

- bị thương.

Minh Nguyệt giữ chặt tay Tiêu Đồng, lại ngẩng đầu nhìn rừng cây xung quanh, đột nhiên cười lạnh lên, mắt hơi nheo lại, nói trong cơn cuồng phong gào thét:

- Nếu đã là mua bán người chết, cần gì phải làm thương người còn sống?

Tiêu Đồng giật mình, khó hiểu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Minh Nguyệt và đóa châu hoa trên tay nàng, vừa định hỏi, đột nhiên trong gió truyền đến tiếng mèo kêu, một tiếng nam tử loáng thoáng:

- Người đồng đạo?

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Minh Nguyệt lạnh băng, đột nhiên, ánh mắt âm lãnh, châu hoa trong tay không do dự mà phi ra, sau đó mạnh mẽ nắm chặt tay Tiêu Đồng bay về một góc đại thụ. Chỉ nghe trong không khí có ba tiếng “vút, vút vút”, ngoái đầu nhìn lại thì thấy ba chiếc châm hoa mai độc cắm lên đỉnh xe ngựa, chỗ Minh Nguyệt và Tiêu Đồng vừa đứng.

- A!

Lại một tiếng thét chói tai thê lương quỷ dị, một góc tuyết rừng khác, một bóng dáng khác lại rơi xuống tuyết, nhưng cũng y như trước, nháy mắt đã lại bị vùi lấp vào tuyết, chỉ để lại một vết máu đỏ tươi như khi này.

- Tiểu thư.

Tiêu Đồng quay đầu nhìn bóng dáng đột nhiên mất tích trong tuyết kia cùng ba chiếc độc châm trên đỉnh xe ngựa, khuôn mặt đầy vẻ hoảng sợ, nàng nắm chặt tay Minh Nguyệt, đứng trên đỉnh một cây tùng, không khỏi khẽ run nói:

- Tiểu thư, đây là thứ gì vậy, tại sao có thể như vậy?

làm sao có thể đột nhiên biến mất, tốc độ nhanh đến nhìn không rõ.

Minh Nguyệt nhìn vết hờ nhỏ nhỏ trên tuyết, hít sâu một hơi, trên cao nhìn xuống bốn phía, nắm chặt tay, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Người trộm mộ chỉ có thể tìm kiếm người chết giàu có trong đêm.

Nói xong, nhúu mày, đột nhiên lại kéo tay Tiêu Đồng cùng nhảy xuống tuyết, tránh thoát một phi đao sắc bén.

Trong gió, tuyết rơi càng dày dường như vĩnh viễn sẽ không ngừng rơi, chặn tầm mắt của Minh Nguyệt và Tiêu Đồng, nhưng cũng che đi bóng dáng kiêu nhỏ của hai nàng.

Gió, càng càn rỡ gào thét, ở bên tai thổi tựa như tiếng nói lạnh băng. Tiếng cười dần dần biến mất, nhưng lại truyền đến một tiếng nam tử trầm thấp dễ nghe:

- Thật là, so ra còn hơn là đả thương người

Rồi sau đó, khi Minh Nguyệt cùng Tiêu Đồng trở mắt, chỉ thấy trước đó không xa, một nam tử anh tuấn mặc trường bào đen đi tới, thanh âm trầm thấp lại vang lên:

- Nhưng mà ta thích nữ nhân trí tuệ lại bình tĩnh.

141. Q.3 - Chương 142: Thiên Hạ Phong Vân (20)

Tuyết lớn rơi dày, theo gió gào thét, trong bóng đêm dần che đi tất cả.

Minh Nguyệt hơi hơi nheo mắt, nhìn bóng dáng màu đen chậm rãi xuất hiện, tay đeo nhẫn ngọc nắm lại thành quyền, trường bào trắng trong gió bay lên.

Thần sắc Tiêu Đồng vô cùng khấn trương, nàng mở to mắt nhìn nam tử mặc hắc bào xuyên qua tuyết lớn đi tới phía các nàng, hơi thở dồn dập. Gió lạnh băng thổi lên tóc nàng, tuyết dính lên lông mày. Khi nam tử kia dừng lại, nàng nắm chặt tay Minh Nguyệt, môi tím thâm gât gao mím chặt.

Nam tử dừng lại cách các nàng một trượng, cuồng phong thổi bay trường bào của hắn, dưới tuyết trắng khiến hắn tựa như ma quỷ u linh. Nhưng thân hình kia lại vô cùng anh tuấn cao lớn. Gió vẫn vô chừng mực mà điên cuồng gào thét, đột nhiên, nam tử kéo mũ áo choàng, gió lớn thổi tun mái tóc đen của hắn, khuôn mặt tuấn mỹ, tà mị hiện ra.

Đôi mày thanh tú của Minh Nguyệt khẽ động, nghi hoặc nhìn đôi mắt xanh lục khác lạ của nam tử kia, sắc mặt vẫn bình tĩnh, mím môi nói:

- Dị tộc

Nam tử dù có hứng thú nhìn đôi mắt trong suốt của Minh Nguyệt nhưng đôi mắt hắn lại lạnh băng, môi mỏng cười đầy tà khí. Đôi mắt màu xanh nhạt dần đậm lên, lúc sau, hắn cầm ống sáo màu đen tựa như một con rắn. Giọng nói trầm thấp mang theo mấy phần ý cười, nói:

- Quả nhiên là giai nhân trí tuệ, xem ra hôm nay, ta có được thu hoạch không nhỏ.

Nói xong, lại bước lên vài bước, kéo gần khoảng cách ba người.

Minh Nguyệt bất động thanh sắc lui về phía sau vài bước, lạnh lùng nhìn thẳng đôi mắt xanh bức người của nam tử kia. Trong tay áo, ba bông châu hoa nắm chắc trong tay, hơi nâng tay lên, mi dài hơi động, thấp giọng nói:

- Ta không phải người chết, cũng không bị chôn cùng tiền tài.

Nam tử nghe xong, đầu tiên là sững sốt, rồi sau đó lại lạnh giọng cười rộ lên, tiếng cười đó khiến khuôn mặt hắn càng tuấn mỹ tuyệt luân. Hắn nhìn Minh Nguyệt cười nói:

- Mỹ mạo, trí tuệ, tài phú, nữ nhân có được những thứ đó thì đều là bất hạnh, mà người lại có đủ ba thứ này, thật là đại bất hạnh.

Nói xong, lại bước lên phía trước vài bước, tà khí nói:

- Thiên triều hoàng quý phi, thân mang long tự, dung mạo tuyệt luân, trí tuệ bình tĩnh, quả nhiên là thể gian chí bảo.

- Làm càn

Tiêu Đồng nghe những lời ái muội này của nam tử, giận dữ quát lớn, sau đó, tựa như nhớ ra điều gì, rút ra một chủy thủ sắc bén bên hông, nắm chặt trong tay, nhìn nam tử kia lạnh lùng nói:

- Yêu quái mắt xanh kia, ngươi còn dám bước lên một bước.

- Ta không thích nha đầu lắm miệng.

Nam tử đột nhiên cắt đứt lời Tiêu Đồng, sau đó chỉ nghe “vút” một tiếng, một chiếc độc châm màu xanh lặng lẽ bay về phía Tiêu Đồng. Minh Nguyệt vội phi đóa châu hoa trong tay ra, nháy mắt, một đóa hoa lửa hiện ra, hai thứ đó trước mặt Tiêu Đồng chạm nhau, cùng rơi xuống tuyết.

Tiêu Đồng kinh sợ, chủy thủ trong tay suýt rơi xuống, nàng trợn to mắt nhìn nam tử kia vẫn cười, tim run lên, lui về phía sau vài bước, trong miệng lầm bầm:

- Không thể nào, làm sao có thể

Làm sao mà động tác lại nhanh như vậy, nàng thậm chí còn không thấy hắn vung tay.

Minh Nguyệt hơi nhướng mày, đôi mắt trong suốt dần dần dâng lên tầng âm lạnh, nàng mím môi, gỡ một cây trâm bạch ngọc hải đường trên tóc xuống. Nháy mắt, tóc đen xỏa dài bay lên trong gió lạnh, thần sắc lạnh lùng đẹp đến khiến người hít thở không thông.

Ánh mắt nam tử khẽ động, tựa như không thể tin được Minh Nguyệt sẽ làm như thế. Lúc sau, hắn lại cười ái muội, ngón tay thon dài cầm sáo ngọc kia, trầm thấp nói:

- Đủ lạnh lùng, đủ ngoan tâm, đủ mỹ mạo, đủ diễm lệ, đúng, đây là nữ nhân ta muốn

Dứt lời, hắn vung sáo trúc trong tay, ánh mắt trầm lạnh nhìn tay Minh Nguyệt nắm chặt ngọc trâm, lạnh nhạt nói:

- Đi theo ta, hoặc là chết.

- Ngươi

Tiêu Đồng cả giận nói, nhưng cũng không dám tiến lên, một lúc, chỉ thấy nam tử kia thoáng dời mắt khỏi Minh Nguyệt, chuyển sang nhìn Tiêu Đồng, rồi đột nhiên cười rộ lên, tiếng cười đó âm lãnh trầm thấp, khiến người nổi da gà. Sau đó, hắn lại từ từ nhìn về Minh Nguyệt, cười nói:

- Hiện giờ trong tay ngươi chỉ còn một thứ vũ khí duy nhất, ngươi nói xem, nên tự bảo mình hay là cứu nàng

Nói xong, ngón tay thon dài thản nhiên chỉ Tiêu Đồng,

Tóc Minh Nguyệt bay lên trong gió, phiêu đảng ở sau lưng nàng, tuyết đầy trời rơi xuống khiến nàng thoát nhìn tựa như tiên tử hạ phàm. Môi hồng khẽ nhếch, kéo Tiêu Đồng còn đang giật mình ra sau lưng nàng, rồi vươn tay khẽ tháo nút thắt áo cừu.

Mây kiếm của nam tử hơi động, đôi mắt lạnh lùng hiện lên một tia nghi hoặc, rồi sau đó, chỉ thấy cừu bào của Minh Nguyệt rơi xuống tuyết, một thân váy dài tổ khiết phấp phới trong gió lạnh. Thắt lưng buộc thành hình con bướm như bay lượn trong gió.

Minh Nguyệt lạnh lùng nhìn nam tử trước mắt, sau đó, từ từ tháo chiếc nhẫn ngọc bích ở ngón trỏ nắm chặt trong tay. Khi nam tử kia còn đang nghi hoặc thì nàng ném chiếc nhẫn xuống áo cừu, mềm nhẹ nói:

- Tiêu Đồng, nếu người có thể gặp lại Hoàng thượng thì chuyển lời của ta cho hắn.

Tiêu Đồng còn chưa hoàn hồn, nàng ngơ ngác nhìn Minh Nguyệt giống như tiên tử sắp rời trần mà đi, nắm chặt chủy thủ trong tay cho đến khi tay trắng bệch lên. Sau đó, lại chỉ nghe Minh Nguyệt mềm nhẹ mà lạnh nhạt nói:

- Chu huyền đoạn, minh kính khuyết, chiêu lộ hy, phương thì tiết, bạch đầu ngâm, thương ly biệt. Nỗ lực gia san vật niệm thiếp, cảm thủy thang thang, dư quân trường quyết

(Dây đàn đứt, gương sáng vỡ, sương buổi sớm, hương thơm ngát, tóc trắng, ly biệt. Cố gắng sống tốt, đừng quá nhớ nhung thiếp, đây là những lời cuối cùng chàng)

- Dư quân trường quyết.

Tiêu Đồng trợn to hai mắt như là không hiểu được ý của Minh Nguyệt, nàng nắm chặt chủy thủ, muốn bước lên hỏi cho rõ nhưng hai chân tựa như đã bị đông lại mà không thể nhúc nhích.

Nam tử nghe xong những lời Minh Nguyệt nói, đôi mắt xanh rùng mình, mày kiếm càng nhíu lại, lạnh lùng nói:

- Hoàng quý phi muốn làm trinh tiết liệt nữ sao?

Minh Nguyệt mỉm môi cười, ánh mắt trong suốt không chút sợ hãi, hơi hơi ngẩng đầu, nhìn tuyết bay múa đầy trời, mềm nhẹ nói:

- Từ cổ quân vương đa bạc tình. Công tử cho rằng ta sẽ vì một nam tử chỉ ở trong hoàng cung lo sung hạnh kẻ khác mặc kệ ta sống chết mà thủ tiết sao?

Nói xong, khi nam tử còn nghi hoặc thì lại tiếp:

- Nếu ta và công tử là đồng đạo, không bằng so một chút, nếu ta thua, ta sẽ cùng công tử rời đi.

Nam tử ngẩn ra, như là không tin Minh Nguyệt. Nhưng khi nhìn đến đôi mắt trong suốt của Minh Nguyệt thì lại nhường mày cười nói:

- Vậy nếu ta thua?

- Thả ta đi.

Minh Nguyệt không chút do dự trả lời, rồi sau đó chớp hạ mi dài, nhìn chiếc nhẫn ngọc bích trên tuyết kia, hít sâu một ngụm khí lạnh băng, nhượng mắt nhìn nam tử kia, nói nhỏ:

- Nếu ta thua, người cũng không được làm tổn thương đứa trẻ trong bụng ta, nếu người thực sự muốn ta, phải chờ đứa trẻ này sinh ra, đem nó hoàn hảo trả lại cho cha nó.

Nam tử nhìn Minh Nguyệt, ánh mắt dâng lên cảm xúc khó nói, hơi mỉm môi, trầm thấp nói:

- Người yêu hắn.

Rồi sau đó, nghi hoặc nhìn đôi mắt không chút gợn sóng của Minh Nguyệt, mang theo mấy phần không xác định nói:

- Nếu người thật sự vô tình với hắn, sẽ không yêu cầu nam nhân khác bảo toàn hài tử của hắn.

- Đối với công tử mà nói, điều này quan trọng sao?

Minh Nguyệt lạnh lùng nói, ánh mắt hiện lên một tia đau đớn, rồi sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, như là hoàn toàn đem tất cả quên đi. Khi mở mắt ra, trong nháy mắt đã tháo dây lưng bên hông, xoay chân, cả người bay lên giữa không trung, váy trắng tựa như đóa hoa sen nở rộ.

142. Q.3 - Chương 143: Thiên Hạ Quy Nhất 1

Đầy trời sát khí, tuyết rơi như mưa, chỉ nghe rầm một tiếng, một mảng tuyết lớn lại sục xuống, chôn vùi mấy trăm cổ thi thể đầy máu tươi. Trong trời đất chỉ còn lại gió lạnh gào thét cùng tuyết trắng đầy trời tựa như là chốn khôn cùng của trời đất.

Nam tử áo đen đứng trên tuyết nhìn bóng dáng Minh Nguyệt còn trắng hơn tuyết trên đỉnh cây tùng, sự nghi hoặc trong mắt càng sâu. Hắn thật không ngờ, Minh Nguyệt lại đem thất bại chôn vùi hết nơi tuyết mà trong mắt lại không có nửa điểm bi thương. Có lẽ, chính nàng biết nàng sẽ thua.

Môi mỏng khẽ cười đầy tà khí, ánh mắt của nam tử lại nhu hòa đi không ít. Một lúc, hắn phất tay áo bay lên. Sáo trúc trong cuồng phong phát ra tiếng vang quỷ dị. Giây lát đã đứng trước Minh Nguyệt, trường bào đen thổi tung trong gió, tóc đen bay lên. Lúc sau, mây kiếm hơi động, trầm thấp cười nói:

- Định đấu với ta thế nào, lãnh mỹ nhân của ta.

Minh Nguyệt khẽ mấp máy môi hồng, cười trong trẻo mà lạnh lùng, thân hình đơn bạc trong gió tựa như có thể bị cuồng phong thổi bay bất cứ khi nào. Nàng nhìn nam tử trước mắt, nhẹ giọng nói:

- Người cả đời không thể ra khỏi ánh sáng, cách so tốt nhất là tốc độ,

Nói xong, vung tay áo dài lên, bóng dáng ôn nhu tựa như bông tuyết theo gió mà bay vào sâu trong rừng cây.

- Lưu tinh thập bát bộ.

Ánh mắt nam tử lạnh lùng, khi thấy rõ ràng bộ pháp của Minh Nguyệt thì hơi nao núng nhưng dường như là đã sớm biết, nhíu mày kiếm, phi theo hướng bóng dáng đã biến mất trong tuyết trắng kia.

Nhất thời, trong rừng cây tuyết trắng bay múa, hai bóng dáng một đen một trắng vội vã truy đuổi.

Cách đó không xa, mấy ngàn cây đuốc chiếu rọi ngoài bìa rừng, những ngự lâm quân mặc quân phục vàng thêu chữ “Ngự” vô cùng bắt mắt. Một trận vô ngựa dồn dập tới, để lại những vết ngựa sâu trên tuyết, chạy thẳng vào rừng cây,

Tần công công một thân triều phục đứng nhìn rừng cây đầy tuyết, hai tay lo lắng xốc xốc trong tay áo, đi qua đi lại, phất trần màu trắng như đông lạnh. Một lúc sau, khi ở bên trong truyền đến một thanh âm mềm mại thì hắn mới cung kính nói:

- Chiêu nghi nương nương bớt lo, lần này phái ra là Cẩm y vệ Ngự Lâm quân, chắc hẳn chưa đầy nửa canh giờ là có thể tìm được hoàng quý phi.

Màn xe nhẹ nhàng nhấc lên, khuôn mặt kiều mị của Hồ chiêu nghi xuất hiện, nàng nhìn ra cảnh tuyết trắng bên ngoài, không khỏi khẽ thở dài một tiếng, đứng dậy nhẹ phất trường bào, đứng trước xe ngựa, nói nhỏ:

- Tuyết lớn như thế, sao xe của Hoàng quý phi có thể đi tới rừng cây nhỏ này?

Nói xong, vịn tay Tần công công đi xuống xe ngựa.

- Chiêu nghi nương nương vẫn nên đợi trong xe ngựa đi, bên ngoài tuyết quá lớn.

Tần công công đỡ Hồ chiêu nghi bước lên hai bước, thấp giọng nói, rồi sau đó cầm chiếc ô từ một cung nữ đi theo mở ra, che cho Hồ chiêu nghi. Nhưng dù cố nhìn thế nào cũng không thể thấy rõ được rừng cây.

Rừng cây này từng là bãi bãi tha ma, sau khi Long đế đăng cơ đã từng sửa lại. Lúc đó đế đô tuy rằng phồn hoa nhưng so với thời tiên đế và Hiên đế bây giờ thì cũng chẳng có gì ngoài hoàng thành. Bên ngoài, như loạn tắng cương này căn bản không ai cai quản nên chỗ này không có ai tới. Xuất hiện nhiều kẻ trộm mộ ti tiện, lại thêm vì chôn nhiều quan tài mà gỗ mục, bùn đất biến thành màu đen cho nên từng bị người dân gọi là “Hắc thụ lâm”

Hắn thụ lâm ở núi sau hoàng thành, dù tiếp giáp với phố xá hoàng cung nhưng muốn đến thì lại phải đi đường vòng hơn mười dặm, đường xá gập ghềnh rất khó đi, lại còn bùn lầy, tuyết đọng, sau cơn mưa chắc chắn sẽ dâng lên chướng khí phải ba ngày sau mới tan hết được

Hồ chiêu nghi nhìn Cẩm y vệ đã vào rừng cây, tay cầm khăn hơi nắm lại, nhẹ xốc cẩm bào, hơi bước lên trước, nhìn những vết chân ngựa thì hít sâu một hơi, nói:

- Hoàng Thượng đơn thương độc mã đi vào rừng cây, bên người có bao nhiêu ám vệ bảo hộ?

Tần công công ngần ra, giống như kinh ngạc vì sao Hồ chiêu nghi lại biết được bên người hoàng đế có ám vệ. Nhất thời cũng không biết trả lời thế nào nhưng lập tức lại thấy Hồ chiêu nghi nhìn lại mình. Hồ chiêu nghi búng lên trán tần công công, lạnh lùng nói:

- Không nhận ra ta sao? Ta đang hỏi người đó.

Nói rồi không nhìn tới Tần công công nữa mà đi thẳng về phía trước.

Tần công công nhìn bóng dáng xinh đẹp của Hồ chiêu nghi thì giật mình, đột nhiên nhớ tới ngày ấy ở Vị Ương điện, cảm thấy giọng nói của người này quen thuộc thì mắt lóe lên. Trong đầu chợt hiện lên một nữ tử với khuôn mặt khác hẳn nữ tử trước mắt này, một ẩn vệ hắc y, lòng nhảy dựng lên, không hỏi lẩm bẩm:

- Hoa Quỳnh cô nương.

Hồ chiêu nghi dừng lại, hơi quay đầu nhìn về mặt nghi hoặc của Tần công công, ánh mắt bình thản vô cùng, thật sự cũng có vài phần khí chất như Minh Nguyệt. Tần công công ngẩng đầu nhìn đôi mắt bình tĩnh như trong trí nhớ kia, bỗng nhiên chỉ tay nói:

- Người, người thật sự là Hoa Quỳnh ?

Hoa Quỳnh là nữ tử duy nhất trong hai mươi ám vệ do Hoàng thượng âm thầm huấn luyện. Hắn nhớ rõ, khi Hoàng thượng vẫn còn là thái tử, lúc ấy nàng chỉ là một tiểu cung nữ 12 tuổi, nửa đêm một mình múa kiếm trong Ngự hoa viên.

Sau đó ba năm, khi Hoàng thượng tuyển chọn ám vệ, nàng cùng tỷ muội tốt nhất của mình là Tử Lộ giao đấu trên lôi đài sau hoa viên. Lúc đó hai người giao thủ mấy canh giờ như bất phân thắng bại, sần sần như nhau, Nhưng ngày đó, tính cách Tử Lộ vốn ương ngạnh, không thích hợp để trở thành ám vệ nên bị lưu lại trong Tẩm Tâm cung hầu hạ Hoàng thượng. Còn Hoa Quỳnh được thành ám vệ trải qua huấn luyện nên không trong hoàng cung, không ai còn nhìn thấy Ngự tiền thị nữ Hoa Quỳnh, cũng chẳng ai thấy được nữ tử nhỏ bé mà quật cường múa kiếm giữa đêm trong Ngự hoa viên nữa.

Trong tuyết lớn, khóe môi Hồ chiêu nghi cười có chút cam chịu, nàng quay đầu nhìn phía trước tuyết trắng sáng bừng mà mờ mịt, đi lên vài bước, khi Tần công công đuổi kịp thì nhẹ nói:

- Rừng cây này âm khí quá nặng, ta xem ra nên đi theo Hoàng thượng .

Nói xong, hơi quay đầu, lạnh lùng nói:

- Tần tổng quản, gỡ dây thừng xe ngựa ra, ta muốn đuổi theo Hoàng Thượng.

Tần công công đầu tiên là sững sốt, rồi sau đó nhìn thấy Hồ chiêu nghi xoay người đi tới xe ngựa thì vội đuổi lên, hỗn hển chặn lại:

- Chiêu nghi nương nương chậm đã.

Rồi sau đó giữ chặt tay áo Hoa Quỳnh, nhỏ giọng nói:

- Nếu Hoàng thượng đã sắc phong người là chiêu nghi, tung tin đồn người là hoa khôi Giang Nam thì chắc hẳn Hoàng thượng có dụng ý khác. Nếu người tự tiện để lộ thân phận, chẳng phải sẽ khiến công sức Hoàng thượng uống phí sao?

Hoa Quỳnh nhìn thần sắc chân thật của Tần công công, sự lo lắng trong lòng dần biến thành do dự, nàng nhìn rừng cây tối đen thấp thoáng những ngọn đuốc kia, mím môi, nhắm mắt nói:

- Thôi.

Có lẽ còn có những ám vệ khác đi theo cũng không chừng, nghĩ đến đây, nàng đi về phía xe ngựa, vịn vào tay Tần công công mà ngồi vào xe.

Trên ngọn cây, hai bóng dáng một đen một trắng xoay tròn trên không trung, truy đuổi dây dưa không rõ. Những bông tuyết đầy trời như phối hợp mà rơi xuống, chiếu rọi cảnh đánh nhau rồi lại né nhau của hai người.

Minh Nguyệt bay vọt lên, khi hắc y nam tử tới gần thì vung sợi dây lụa ba thước trong tay ra, dây lụa như linh xà mà bay thẳng đến chỗ yếu hại của nam tử kia. Nhưng nam tử đột nhiên xoay người rời ra, né tránh một đòn trí mạng kia, nấp vào cây tùng. Sau đó, khi Minh Nguyệt thu hồi dây lụa thì lại vọt ra truy kích.

Bông tuyết rơi trên khuôn mặt trắng nõn, Minh Nguyệt nhẹ nhàng bay lên không trung, váy dài trắng tinh không phát phơ trong tuyết. Khi nàng ngửi được hơi thở mạnh bạo thì hai mắt híp lại thấy vô số đốm lửa nhỏ, trong lòng cứng lại, xoay người trốn vào rừng tuyết tùng.

Mà phía sau, bóng dáng màu đen đầy tà khí khi thấy mặt bóng dáng màu trắng đột nhiên biến mất thì cũng ý thức được phía trước có tiếng chó sủa và những đốm lửa lập lòe, hần cũng trốn vào một gốc cây. Một trận vó ngựa dồn dập truyền đến.

Minh Nguyệt ẩn nấp trên một cây tuyết tùng, nàng nhắm mắt thở hào hển, bàn tay trắng nõn gắt gao bám chặt cành cây, khi nghe tiếng vó ngựa truyền theo gió thì trong lòng cứng lại. Bàn tay trắng nõn khẽ đẩy vạt cây ra, thấy phía trước ánh lửa dần dần rõ ràng, hơi mím môi cười chua xót. Một hoàng quý phi gặp rủi ro trong rừng cây mà cứu binh lại khoan thai, chậm rãi mà đến, sợ là trong lịch sử cũng chỉ có mình nàng.

Bàn tay trắng nõn nhẹ đặt lên ngực, hơi thở dần điều hòa lại, nín thở nghe động tĩnh chung quanh. Tay nắm chặt lại, lúc sau, nàng chỉ nghe cách đó không xa truyền đến tiếng cười theo gió truyền đến, hắc bào nam tử cười nói:

- Tay không lợi khí, võ không một chiêu, nhưng lại luyện một thân lưu tinh thập bát bộ xuất thần nhập hóa, hoàng quý phi Thiên triều quả nhiên là thần thoại.

Minh Nguyệt nhìn quanh mình tối đen, không rõ thanh âm là từ đâu mà đến. Nàng nhắm mắt lại, tĩnh tâm nghe động tĩnh quanh mình. Khi gốc tuyết tùng bên mình phát ra tiếng động quỷ dị thì nàng đột nhiên mở mắt ra, ngọc trâm cầm trong tay nháy mắt phi ra. Mà chính nàng thì cũng xoay người bay ra như hạc bay.

“Đinh” một tiếng, trong không khí bay ra một chuỗi bột phấn hòa lẫn trong tuyết mà biến mất vô tung. Sau đó, bóng dáng như hắc bào kia lao ra khỏi gốc tuyết tùng, thân hình cực nhanh bay theo mặt bóng dáng nguyệt sắc tựa tiên tử kia, tay áo dài vung chưởng bức về hướng Minh Nguyệt.

Gió gào thét thổi tuyết bay toán loạn, trong tuyết rơi mang theo sát khí.

Minh Nguyệt ngã lên tuyết mà bóng dáng màu đen kia còn cúi người nhìn con mồi của mình trên mặt tuyết. Môi mỏng cười lạnh, mắt xanh lạnh lùng khiến hần tựa như yêu quái hút máu nhưng lại tuấn mỹ tuyết luân.

- Bảo bối, người thua rồi.

Thanh âm nam tử trầm thấp lại tà mị, ánh mắt thâm u khi nhìn vào ánh mắt trong suốt không có nửa điểm sợ hãi của Minh Nguyệt thì khẽ cười, buông tay đang nắm cổ tay nàng, nhẹ xoa lên da dẻ lạnh băng của nàng, nhẹ giọng nói:

- Nghe tiếng vó ngựa gần, nhưng người lại là của ta

Rồi sau đó cười sát vào tai nàng, ái muội nói:

- Phu quân của người đến chậm, nhưng người có biết hần vì sao lại đến chậm không?

Ánh mắt trong suốt của Minh Nguyệt hiện lên một tia ảm đạm nhưng cũng không giãy dụa, tựa như đang chờ nam tử trả lời. Sau đó, chỉ thấy hần lười nhác nửa tựa lên người nàng, tay chạm lên trán nàng như đang xem xét con mồi, nhìn khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào của nàng, bàn tay to lại cầm cằm nàng nhẹ nâng lên, ngón tay khẽ vuốt lên môi hồng, khàn khàn cười nói:

- Binh lính người phái trở về bị ta vây trong rừng cây, bị lạc đường cho nên về trễ.

Rồi sau đó lại đột nhiên xoay người, hơi thở bức người nhìn xuống Minh Nguyệt. Hần cúi đầu, khi gần chạm đến môi nàng thì lạnh lùng nói:

- Người thật sự đẹp đến khiến ta lập tức muốn ăn người.

- Vì sao?

Minh Nguyệt đột nhiên lên tiếng, ánh mắt trong suốt lại tĩnh mịch dần nhìn vào đôi mắt màu xanh của nam tử, môi hồng khẽ động, trong trẻo nhưng lạnh lùng từ từ nói:

- Vì sao không trực tiếp giết hắn còn để cho hắn trở về báo tin.

Giống như đang nhìn trân bảo vô giá trên đời, một lúc sau, hắn ôn nhu đứng lên, ngón tay lạnh băng lướt qua mặt nàng, nhẹ giọng nói:

- Bởi vì ta biết hắn đối với người tình sâu vô cùng, cho nên... ta muốn nhìn xem để vương lãnh huyết như hắn mất đi nữ nhân yêu thương thì sẽ như thế nào.

Nói xong, hắn mạnh mẽ ôm lấy Minh Nguyệt rồi bay lên, sau đó nhìn một con bạch mã đang phi nhanh đến, cười lạnh bên tai nàng:

- Nhìn đi, phu quân của người đến.

Tóc dài của Minh Nguyệt bay loạn trong cuồng phong, thân thể bị điểm huyết tựa như rơi gỗ tùy người điều khiển. Ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng khi nghe đến lời nói âm trầm của nam tử kia thì hơi giật giật, nhưng lập tức khôi phục sự bình tĩnh, khẽ run mi dài nhìn bóng dáng màu vàng chạy như bay đến kia.

Nam tử nhìn dung nhan bình tĩnh đến tĩnh mịch của Minh Nguyệt, màu kiếm dần nhú lên như là rất không hài lòng với sự bình tĩnh này của nàng. Nhưng sau đó, khi tiếng vó ngựa dừng lại, hắn đột nhiên ôm lấy người nàng, nhìn đôi mắt quật cường của nàng, môi mỏng cười đầy tá khí, khi nghe tiếng tuần mã hí lên thì cúi đầu hôn Minh Nguyệt.

Chung quanh, im lặng chỉ còn lại tiếng gió, thời gian như ngưng đọng ở khoảnh khắc này.

Trên môi lạnh băng có chút ẩm ướt đại biểu cho điều gì, Minh Nguyệt không nghĩ, nhưng khi nhìn đến nam tử hắc bào khẽ nhắm mắt, khuôn mặt tuyệt mỹ hơi nâng lên thì nàng cảm giận được lửa giận từ người bên cạnh. Nhưng nàng không nhìn lại, chớp mi dài, lẳng lặng để mặc nam tử trước mắt ôm nàng vào lòng trước mặt Ngự Hạo Hiên.

Nam tử hắc bào lẳng lặng nhìn khuôn mặt thờ ơ như trước của Minh Nguyệt, trong mắt thoáng qua sự tức giận và bối rối, sau đó, nhẹ buông nàng ra. Hắn quay lại cười khẽ nhìn người ngồi trên lưng ngựa, hoàng bào bị cuồng phong thổi tung, tuần mã như thần thánh thì cười khẽ nói:

- Hoàng thượng, hạ thần đợi lâu.

Minh Nguyệt trong lòng giật mình, câu “hạ thần” này nàng nghe rất quen, vì chỉ có chư hầu mười sáu nước mới xưng hô trước mặt Ngự Hạo Hiên như thế. Nàng mạnh mẽ nâng mắt nhìn nửa khuôn mặt tuần mã trong tuyết, sau đó nhìn màu da hơi khác lạ ở cổ hắn thì không khí trong lòng như bị hút đi. Hai chữ “dịch dung” nhất thời hiện lên trong đầu nàng.

Về mặt Ngự Hạo Hiên bị tuyết lớn che phủ nhưng sát khí vẫn có thể dễ dàng nhận thấy. Tuần mã hơi động đứng thẳng lên tựa như có thể cảm giác được sự tức giận của chủ nhân, đôi mắt như thủy tinh mà nhìn chăm chăm hai người phía trước.

143. Q.3 - Chương 144: Thiên Hạ Quy Nhất (2)

Tuyết lớn bay xuống, rơi lên người hai người đứng trong rừng cây, váy dài của Minh Nguyệt theo gió phát phất, xinh đẹp thoát trần, nhưng sự xinh đẹp này lại khiến mắt Ngự Hạo Hiên đau đớn.

Tuần mã tựa như cũng phần nộ mà mũi phả ra hơi nóng, trong rừng tuyết này là kẻ duy nhất có tức giận. Mà nam tử anh tuấn kia lại như bị hóa đá, đôi mắt tối đen nhất thời biến thành màu lam phần nộ.

Sát khí lạnh băng trong không khí hỗn tạp khiến người hít thở không thông. Trong tuyết, nam tử mắt xanh kia nhìn địch nhân trước mắt, bàn tay thon dài nắm chặt ống sáo ngọc, môi mỏng cười lạnh đầy thâm ý, sau đó, trong khoảnh khắc buông Minh Nguyệt ra, hắc bào lay động, bay lên không trung, ống sáo ngọc phát ra tiếng kêu quỷ dị.

Gió lạnh bỗng dừng thối cuồng loạn mang theo tuyết bay đầy trời cùng sát khí lạnh băng, tóc đen bay phất phới, khi mắt nhìn đến hai mặt bóng dáng giao đầu kia, Minh Nguyệt bỗng dừng nhắm mắt lại, để mặc tuyết rơi trên người mình, môi hồng hơi nhếch.

Trong không khí, sát khí đọng lại, chỉ có tiếng binh khí chạm nhau, gió lớn gào thét bên tai, hai mặt trường bào phần phật trong gió, cùng sự phần hận từ các đốt ngón tay, đao quang kiếm ảnh lóe ra.

Ngừng thở, Minh Nguyệt nhú mày, nắm chặt tay, trong lòng rối loạn tựa như tuyết rơi trên trời. Khi những tiếng động bên tai dừng lại, nàng vội mở mắt nhìn tình hình trước mắt. Nhưng lúc đó, hai mặt bóng dáng lại đều bay vọt về phía nàng. Lòng cứng lại, đao kiếm trong nháy mắt, mùi máu tươi tràn ngập, một cây sáo ngọc lạnh như băng đặt lên cổ nàng.

Trường kiếm lóe ra hàn quang màu đỏ đậm vào ngực trái nam tử, phốc một tiếng, máu tươi theo mũi kiếm chậm rãi chảy ra, chảy xuống tuyết dưới chân. Gió lạnh gào thét cuốn long bào bay trong gió.

- A!

Nam tử hắc bào đột nhiên khẽ cười, sáo ngọc trong tay gắt gao đặt trên cổ trắng nõn của Minh Nguyệt, tay kia run lên như là muốn ôm lấy Minh Nguyệt, nhưng khi hắc bào vừa động thì trường kiếm lại rút ra, máu tươi như hoa mai nở rộ trên váy trắng của Minh Nguyệt, màu đỏ chói mắt mà yêu dã.

Thân mình nam tử run lên nhưng lại càng cười tà khí, hắc bào chuyển mắt nhìn Ngự Hạo Hiên đứng trong tuyết, đôi mắt thâm u không rõ cảm xúc, khuôn mặt tuấn mỹ như đang kìm nén sự thống khổ trong lòng, sau đó, lại nhìn theo ánh mắt Ngự Hạo Hiên mà nhìn sang nửa khuôn mặt của Minh Nguyệt và tóc dài xõa trên vai nàng.

- Ha ha...

Nam tử lại càng cười lớn hơn, tựa như vết thương kia không phải là trên người hắn. khi Ngự Hạo Hiên đứng cứng đờ trong tuyết, tay nắm chặt lại thì hắn lại cúi người ôm Minh Nguyệt vào lòng, sáo ngọc gắt gao để trên cổ nàng, khoe miệng đầy máu tươi, càng phát cuồng mà cười lớn, trầm giọng nói:

- Ngự Hạo Hiên, nàng là của ta, là của ta , ha ha ha

Có lẽ là vì tiếng cười của nam tử quá mức trầm thấp, quá mức chói tai, cho nên Minh Nguyệt ở nghe đến câu này thì trong lòng như bị vết sạch mà đau đớn. Nàng run rẩy mi dài, nhìn tuyết trắng phía trước, nén sự chua xót trong mắt mà nhắm mắt lại.

Ngự Hạo Hiên nhìn Minh Nguyệt nhắm mắt, thân thể vốn cứng đờ run lên, thần sắc như cam chịu đó khiến sắc mặt hắn nhất thời trở nên xanh mét, đôi mắt đầy sự thống khổ như đột nhiên bộc phát ra. Hắn cắn răng, phần nộ rít gào với nam tử hắc bào kia:

- Lãnh Cô Vân, buông nàng ra.

Lãnh Cô Vân. Minh Nguyệt bỗng dừng mở mắt ra, nhưng bên tai lại nghe được tiếng cười cuồng vọng, sau đó, eo nàng bị người ôm càng chặt, sáo ngọc di động trên cổ nàng như là cổ ý khiêu khích. Lúc sau, chỉ nghe hắc bào lạnh lùng nói:

- Một nam nhân lãnh huyết không cần mỹ nhân làm bạn , Hoàng Thượng vì sao không đem nàng cho hạ thần, Hoàng Thượng cũng biết ngài có được nữ nhân như vậy khiến hạ thần ghen tỵ biết bao năm.

Nói xong, khuôn mặt tuấn mỹ lại cười lạnh băng, nhìn Ngự Hạo Hiên cầm kiếm.

- Buông nàng ra.

Ngự Hạo Hiên lại rít gào, thần sắc giống như hùng sư giận dữ, tay nắm chặt chuôi kiếm vang lên tiếng đốt ngón tay, mạnh mẽ lui về phía sau vài bước. Lại nghe “xẹt” một tiếng, thân thể Lãnh Cô Vân run lên, sau

đỏ buồn hừ một tiếng, máu rơi xuống tuyết càng nhiều, cuồng phong thổi tới từng hơi thở đầy mùi máu tươi.

- Buông nàng ra!

Ngự Hạo Hiên gầm càng dữ dội, ánh mắt màu lam của hắn như nhiễm máu tươi mà đỏ bừng lên. Hắn lạnh lùng nhìn khuôn mặt dần run rẩy của Lãnh Cô Vân, long hải đập lên máu tươi, lại đâm vào ngực Lãnh Cô Vân một nhát nữa, khi vết máu ứa ra thì chuyển mắt nhìn về Minh Nguyệt phát ra tiếng hô đau đớn cực nhỏ mà cứng đờ người.

- Sao rồi, người quên nàng ở trong lòng ta sao?

Khóe môi Lãnh Cô Vân tràn ra tia máu đỏ tươi, ngực phập phồng nhưng vẫn gắt gao ôm Minh Nguyệt tựa như nàng là bảo bối duy nhất hắn có được. Sau đó, hắn run rẩy cúi đầu, tựa cằm lên vai Minh Nguyệt, hơi thở như đục ngầu mà nói:

- Mộ Tuyết, không ngờ, xa cách ba năm, ta còn có thể ôm nàng vào lòng...

Nói xong lại hộc ra một ngụm máu tươi.

Lãnh Cô Vân nói vừa xong, Minh Nguyệt liền cứng đờ người, nàng có chút không thể tin được quay đầu nhìn nam tử tuấn mỹ trên môi đầy máu tươi, vừa định nói gì thì hắn lại cười đến tuấn mỹ tuyệt luân, đôi mắt màu xanh lại dần trở nên xám lại, nhỏ giọng dịu dàng nói với nàng:

- Ta hối hận năm đó vì sao không cưỡng bức mang nàng đi, nếu như vậy, có lẽ..

Nói còn chưa dứt lời, kiếm sắc bén kia lại xuyên qua tim Lãnh Cô Vân, xuyên qua thân thể hắn, sau đó, chỉ thấy Ngự Hạo Hiên như dã thú tức giận mà rống gào, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Lãnh Cô Vân, rút kiếm ra rồi lại ngoan tuyệt đâm vào.

Đôi mắt u ám của Lãnh Cô Vân vẫn nhìn Minh Nguyệt, như là chỉ cần nhìn thấy nàng thì sẽ không thấy đau đớn. Hắn chậm chậm ngã xuống nhưng vẫn cười, ngã trên vũng máu tươi trên tuyết, đôi mắt tối đen nhìn Minh Nguyệt, khóe môi càng nhiều máu tươi nhưng hắn không ngừng mấp máy môi nhưng lại cũng không phát ra thanh âm gì.

Minh Nguyệt ngơ ngác nhìn nam tử này đêm qua còn tà khí nói với mình, đôi mắt tròn to dần lên một tầng sương mù, nhưng ngay sau đó, vai nàng lại bị một bàn tay khác hung hăng nắm chặt, bên tai tràn ngập tiếng rống giận:

- Trước kia hắn đã ôm nàng.

Minh Nguyệt giật mình mà hoàn hồn, lại thấy đôi mắt đỏ ngầy như ma quỷ, tim run lên định lui về phía sau, nhưng thân thể vẫn không thể động. Lúc sau, chỉ nghe Ngự Hạo Hiên như nổi điên đẩy nàng về gốc cây phía sau, mạnh mẽ cắn lên cổ nàng run run cả giận nói:

- Vì sao, vì sao hắn lại ôm nàng, vì sao?

Minh Nguyệt lắc đầu, nước mắt rơi xuống, lòng nàng hỗn loạn không biết nên nói cái gì. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại càng điên cuồng, luồn tay vào tóc nàng, mạnh mẽ nắm lấy, đôi mắt đỏ ngầu nhìn thần sắc bị đau của Minh Nguyệt, tới gần nàng, run run nói:

- Nàng khóc, nàng còn khóc vì hắn.

Minh Nguyệt nhắm mắt, nước mắt rơi xuống. Nàng không hiểu mình làm sao, nhưng khi nhìn Lãnh Cô Vân trước khi chết còn mấp máy câu nói đó cùng Ngự Hạo Hiên điên cuồng như ma quỷ khi này, sự chua xót trong lòng càng khiến nàng không thể khống chế.

- Tiểu thư

Cách đó không xa, Tiêu Đồng một thân váy dài tím nhạt chạy trong gió tuyết, sau đó nhìn thấy bóng dáng Minh Nguyệt thì rơi lệ, nàng lao đảo chạy về phía Minh Nguyệt, sắc mặt tái nhợt, rồi sau đó run run cầm chiếc nhẫn ngọc bích trong tay, khóc nói:

- Tiểu thư, cuối cùng ta đã tìm được người, tiểu thư.

Minh Nguyệt động tâm, mở mắt quay đầu lại, nhìn đến Tiêu Đồng cầm chiếc nhẫn trong tay chạy tới phía nàng, nhất thời, nàng cảm giác sức lực trong lòng như bị rút sạch.

Không khí xung quanh như đọng lại, gió lạnh cuồng loạn, ánh mắt Ngự Hạo Hiên như bị băng tuyết đông lại, kinh ngạc nhìn Tiêu Đồng cầm chiếc nhẫn ngọc bích chạy đến, sau đó cứng ngắc quay đầu nhìn Minh Nguyệt, đột nhiên, hắn cười lạnh.

Minh Nguyệt kinh hãi, quay đầu nhìn bộ dáng thê lương của Ngự Hạo Hiên, nàng muốn nói thì đã thấy hắn cầm lấy chiếc nhẫn đó, chậm rãi đưa tới trước mặt nàng, môi mỏng mang theo ý cười cô tịch, nụ cười này dần trở thành châm chọc, phẫn nộ, cùng thê lương. Hắn nhìn đôi mắt bối rối của nàng, buông lỏng tay, lui về phía sau vài bước, sự rút gào phẫn nộ đã khàn khàn vô lực:

- Nàng ném nó.

Minh Nguyệt run rẩy mi dài, ngậy ngốc đứng trong tuyết, nàng muốn lắc đầu nhưng nhắm mắt lại, nước mắt mặt chất đọng bên môi, nàng nhẹ giọng nói:

- Ta không làm chuyện có lỗi với người.

Nàng không có lỗi với hắn, có lẽ, nàng chỉ có thể nói như vậy.

- Có lỗi với ta?

Ngự Hạo Hiên lặp lại lời Minh Nguyệt, sau đó, ánh mắt tĩnh mịch nhìn chiếc nhẫn ngọc bích kia, đột nhiên, hắn nắm chặt tay, chiếc nhẫn kia hóa thành đám bụi xanh.

- Hoàng thượng.

Tiêu Đồng khiếp sợ nhìn lớp bụi mỏng màu xanh đậm trên tuyết, sự lo lắng và ủy khuất trong lòng như bị động tới, nước mắt lạnh băng rơi xuống, sau đó ngẩng đầu khóc:

- Hoàng thượng, sao người lại, người cũng biết là tiểu thư vì bảo vệ nô tỳ và Thần Đức Quý phi mới nhận lời nam nhân này, nếu không, sợ là chúng ta sớm đã chết.

Nhưng Ngự Hạo Hiên lại giống như không nghe thấy, mâu quan hắn dần tới lại nhìn Minh Nguyệt, tựa như dùng khí lực cả đời mà nhìn Minh Nguyệt. Hồi lâu, môi mỏng cười châm chọc, đi về phía nàng, đặt tay lên bụng nàng, lạnh giọng cười nói:

- Nói cho trẫm, hài tử trong bụng nàng là của ai.

Giật mình, Minh Nguyệt khiếp sợ nhìn thần sắc như đã tỉnh táo lại của Ngự Hạo Hiên, khi vừa được giải huyệt đạo, nàng run lên, cứng ngắc vịn vào thân cây phía sau run rẩy nói:

- Người người nói cái gì?

Là nàng nghe lầm, đúng không? Nhất định là nàng nghe lầm.

Đôi mắt thâm u màu lam của Ngự Hạo Hiên lóe ra một thứ chất lỏng trong suốt, nhưng hắn như cố nén lại, vươn tay, nhẹ vuốt tóc nàng, sau đó, gắt gao nắm chặt lọn tóc vào tay. Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một ngụm khí lạnh, sau đó cứng ngắc mở mắt ra, nhìn đôi mắt bi thương của Minh Nguyệt, khàn khàn thấp giọng nói:

- Nàng muốn rời đi thật sao?

Sau đó, khi nàng lắc đầu thì hắn lại nắm lấy cằm nàng, nước mắt rơi xuống, gấn từng tiếng:

- Sinh hạ hài tử, trẫm thả nàng đi.

Trời đất trong phút chốc như đổ nát, Minh Nguyệt run rẩy nhìn nam nhân xa lạ mà quen thuộc trước mắt, nước mắt rơi xuống, nàng cắn môi đến bật máu, run rẩy nói:

- Người không tin ta?

- Trẫm không muốn tiếp tục tin.

Hai mắt đỏ ửng nhìn nước mắt nàng, như là quyết tuyệt mà chậm rãi buông tay, khi Minh Nguyệt không kịp phản ứng thì lại mạnh mẽ ôm lấy eo nàng, giống như cướp đoạt mà hôn nàng thật sâu.

Tuyệt vọng khôn cùng lan tràn vào tim Minh Nguyệt, nàng mở to hai mắt nhìn nam nhân không chút ôn nhu mà chà đạp đôi môi nàng, nước mắt không khống chế được mà chảy xuống. tay run run nâng lên định ôm hân nhưng vừa chạm đến lưng hân thì lại bị hân đẩy ra. Rồi sau đó, hai mắt nhắm lệ nhìn hân xoay người bước đi.

Tuyệt vẫn bay như trước, vùi lấp hết thảy trong Hắc lâm thụ, thi thể của mấy trăm Ngự Lâm quân cùng thi thể của Lãnh Cô Vân đều bị chôn vùi trong rừng cây. Có lẽ, còn cả trái tim vỡ nát của Minh Nguyệt và Ngự Hạo Hiên.

Ngự Lâm quân Cẩm y vệ tìm ra Hoàng quý phi và Thần Đức Quý phi, hai ngày sau lâm triều được đế vương ban thưởng nhưng sau đó lại không ai nhắc tới chuyện đó nữa. Cũng sau ngày ấy, đế vương lạnh lùng với tất cả tần phi trong hậu cung, dù là Hoàng quý phi được sủng ái bậc nhất cũng vậy. Từ đó trở đi, sổ thị tẩm suốt một năm chỉ ghi lại một cái tên: Hồ chiêu nghi.

Mùa đông năm 13 Hiên đế, Lãnh Tiêu quốc quốc chủ nhiễm bệnh hiểm nghèo mà qua đời tại Thiên triều. Hiên đế sai người chuyển thi thể về nước lại đặc xá Đức phi bị cấm chầu, phong là Thánh Đức quý phi hộ tống đưa linh cữu Lãnh quốc chủ về nước, đồng thời cũng tiếp quản quốc sự của Lãnh tiêu quốc dưới sự giúp đỡ của Tả Phong đại tướng quân.

Mùa thu năm thứ 14 Hiên Đế, Hoàng quý phi Mộ thị sinh hạ hoàng tử thứ nhất của Thiên triều, đế mừng rỡ đại xá thiên hạ, sắc phong làm thái tử sống ở Đông cung.

Mùa đông năm thứ 14 Hiên đế, Hoàng quý phi qua tháng ở cũ, xin rời khỏi hậu cung cùng Thần Đức Quý phi vào phật đường tu, để tức giận, ba ngày sau truyền chỉ sắc phong Hoàng quý phi làm Hoàng hậu. Đồng thời lại ban ý chỉ phân phát 126 nữ nhân trong hậu cung dưới sự an bài của Tần tổng quản, nếu không muốn rời cung vẫn có thể tiếp tục ở lại trong cung sống.

Nguyên tiêu năm thứ 15 Hiên Đế, thái tử tròn trăm ngày, khắp chốn mừng vui, Hiên đế hạ chỉ đón Hoàng hậu vào ở Tẩm Tâm cung.

Thái tử trăm ngày khánh thần

Ngoài Tẩm Tâm cung, Tần công công tay cầm phát trần lo lắng chạy qua chạy lại, nhìn thấy Hoa Quỳnh chậm rãi đi ra thì vội chạy lên, nhỏ giọng nói:

- Hồ chiêu nghi, Hoàng thượng tỉnh chưa?

Hoa Quỳnh sắc mặt mệt mỏi nhìn Tần công công, đầm đẫm mồ hôi, bất đắc dĩ nói:

- Thái tử khóc, mãi đến đêm khuya mới ngủ, ta muốn chăm sóc thái tử cho Hoàng thượng yên ngủ nhưng Hoàng thượng lại muốn tự mình trông thái tử, nhìn thái tử ngủ. Cứ như thế đến hừng đông Hoàng thượng mới đi ngủ, cũng khiến ta lo lắng một đêm.

Hoàng Thượng ôm thái tử như vậy, quả thực làm nàng rất khẩn trương.

Tần công công nghe xong Hoa Quỳnh nói, ánh mắt nhú lại. Một năm, ngày nào Hoàng thượng cũng như thế, nay có thái tử, Hoàng thượng lại càng không nghỉ ngơi, tỉnh dưỡng,

- Có lẽ là Hoàng thượng quá nhớ Hoàng hậu nên mới luôn ôm thái tử nhìn.

Thái tử mặc dù mới sinh được trăm ngày, nhưng khuôn mặt tươi cười rất giống Hoàng hậu, đặc biệt là đôi mắt trong veo khiến ai nhìn cũng yêu.

Hoa Quỳnh day day trán, không khỏi cũng khẽ thở dài một tiếng, chậm chậm đi ra ngoài điện, nhẹ giọng nói:

- Một năm trước ở Hắc thụ lâm đã xảy ra chuyện gì? Vì sao sau khi hồi cung Hoàng hậu lại cự tuyệt không gặp bất cứ ai, thậm chí cả Hoàng thượng cũng thay đổi.

Sau khi hồi cung, Hoàng hậu không bước ra khỏi Hàn Nguyệt cung nửa bước, trừ Tiêu Đồng cùng không hề gặp bất kì ai kể cả là Thái hậu. Cũng từ ngày ấy, Hoàng thượng mỗi đêm đều đứng trước Hàn nguyệt cung bồi hồi. Nhưng lại chỉ đứng đó si ngốc nhìn chứ không bước vào nửa bước.

Hai người cứ như vậy một năm, mà nàng, chiêu nghi giả này cũng một năm sung hạnh. Sống tại hậu cung này giúp Hoàng hậu quét sạch những nữ nhân có ý đồ xấu. Nay hậu cung thanh tịnh, trừ Quý phi Mộc thị, Hiền phi Tiêu thị, Thục phi Mộ thị, những nữ nhân chưa được sung hạnh phần lớn dưới sự an bài của Tần công công đã được bí mật tứ hôn cho tướng sĩ, quan viên. Nhưng đáng tiếc, cho dù Hoàng hậu biết cũng không từng hỏi đến Hoàng thượng nữa câu.

144. Q.3 - Chương 145: Đại Kết Cục 1

Trong Hàn nguyệt cung, Tiêu Đồng mặc trường bào tím nhạt, váy thêu bách hoa, đi hài nguyên bảo nhẹ nhàng bước đến trước cửa sổ, nhìn Tần công công đã đứng ngây ngốc ở đó gần một ngày, mím môi quay lại nhìn nữ tử xinh đẹp tố khiết trên trường kỉ. Nàng hơi bước lên trước, ngồi trên thảm cừu, nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, Tần tổng quản lại đứng ở cửa cung

Từ sau khi thái tử sinh, Tần công công hầu như ngày nào cũng đứng ở Hàn Nguyệt cung, cũng không biết là nghĩ cái gì.

Bàn tay mảnh khảnh của Minh Nguyệt cầm sách, khi Tiêu Đồng nói thì lại lật sang một tờ khác, môi hồng hơi cười rồi buông sách, liếc nhìn bên ngoài cửa gió lạnh thét gào và những đóa mai bay múa, vuốt tóc chậm rãi nói:

- Lại rét đậm.

Nháy mắt đã lại qua một năm, quả là năm tháng như thoi đưa

Tiêu Đồng nhìn bộ dáng thất thần của Minh Nguyệt, chớp mắt gật gật đầu, nói nhỏ:

- Lại một năm nữa.

Một năm, tiểu thư không bước ra khỏi cung điện, không chịu gặp đế vương.

Một năm trước, chuyện trong Hắc thụ lâm, có lẽ đã thành vết sẹo trong lòng đế hậu. tiểu thư tính cách quật cường, tình nguyện sống cô đơn cả đời cũng không muốn gặp lại đế vương. Mà đế vương, tuy rằng Hồ chiêu nghi vào Tẩm Tâm cung, nghe đồn là ngày ngày hoan sủng nhưng nàng lại thấy đêm nào đế vương cũng đứng trước Hàn Nguyệt cung si ngốc ngốc trông.

Suốt một năm, thế lực hậu cung tập trung tất trong tay Hồ chiêu nghi. Nữ nhân đó chen ép tất cả các phi tần, lại diệt trừ của những kẻ có thể là địch thủ. Khi ai nấy cũng nghĩ nàng sẽ đi lên ngôi hậu, thay Hoàng quý phi dưỡng dục thái tử thì đế vương lại sắc phong tiểu thư làm Hoàng hậu, lại truyền chỉ mời người vào ở Trường sinh điện trong Tẩm Tâm cung.

Nghĩ đến đây, trong mắt Tiêu Đồng lộ ra cảm khái, sau đó, khi nhìn thấy ngự tiền thi nữ Tử Lộ đứng trước cửa phòng ngủ thì vội đứng dậy đỡ lấy bát canh trong tay nàng, gật đầu mỉm cười nói cảm ơn rồi bưng bát canh tới trước bàn nhỏ, nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, ăn canh đi.

Nói xong cười yếu ớt nhìn Tử Lộ vẫn đứng trước cửa, thấy vẻ mặt nàng hơi lo lắng thì Tiêu Đồng khẽ nhíu mày đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng, Tử Lộ vội vã đóng cửa lại rồi kéo tay Tiêu Đồng chạy ra ngoài, nhíu mày nói:

- Một tiểu chủ, Hoàng Thượng hẳn. . . Tiểu chủ, người có thể khuyên Hoàng hậu ra khỏi Hàn Nguyệt cung được không, Hoàng thượng, hẳn.. hẳn đã hơn một năm không gặp nương nương, còn cứ như vậy nô tỳ sợ. . sợ

Nói đến đây, Tử Lộ cũng không thể nói thêm gì nữa

Tiêu Đồng nhìn vẻ mặt Tử Lộ như sắp khóc thì trong lòng cũng khổ sở nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ vỗ vai nàng, nhẹ giọng nói:

- Tử Lộ, ta cũng biết người khổ sở, nhưng là Hoàng hậu... có lẽ, tim Hoàng hậu đã không còn ở đây.

Một năm trước, trong Hắc thụ lâm, đế vương từng nói, chỉ cần sinh hạ hoàng tử thì sẽ để tiểu thư rời đi.

- Tim không ở đây?

Tử Lộ mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn thần sắc đang chìm trong quá khứ của Tiêu Đồng, hai tay nắm chặt khăn lụa, ảm đạm nói:

- Tim Hoàng hậu không ở đây, vậy Hoàng Thượng làm sao bây giờ, Hoàng Thượng mỗi đêm đều ôm thái tử si ngốc nhìn, ánh mắt đó tựa như coi thái tử là Hoàng hậu, nô tỳ sợ cứ như vậy, Hoàng thượng... Hoàng thượng sẽ điên mất.

Một năm này, Hoàng Thượng thay đổi, nàng có lẽ cũng không phải là người nhìn rõ nhất nhưng trong lòng cũng rất hiểu. Hồ chiêu nghi là tỷ muội tốt nhất của nàng Hoa Quỳnh. Hoa Quỳnh là người học võ, lại là một tử sĩ, mấy năm trước trên lôi đài nàng được Hoàng thượng tuyển làm ám vệ thì đã không thể quanh mình chính đại gặp người, chỉ có thể sinh tồn trong bóng đêm mà bảo vệ chủ tử. Cho nên, nàng vĩnh viễn không có khả năng có thể thành nữ nhân của Hoàng thượng, mà dựa vào sự lãnh tình của Hoàng thượng, chắc chắn cũng không có khả năng muốn nữ nhân khác ngoài Hoàng hậu.

Nhưng là, Hoàng hậu nàng có lẽ đã biết những điều này từ một năm trước, cũng biết Hoa Quỳnh vì Hoàng hậu độc sủng mà triệt hạ nữ tử trong hậu cung. Nhưng nếu dù biết chân tướng mà vẫn không muốn tiếp nhận Hoàng thượng, có phải, Hoàng thượng thực sự trở thành “người cô độc”?

Tiêu Đồng cúi đầu không muốn nhìn ánh mắt hi vọng của Tử Lộ. Lúc sau, nàng nhắm mắt lại, lắc lắc đầu, cười yếu ớt nói:

- Tử Lộ, có lẽ cả người và ta đều không hiểu được vết thương trong lòng Hoàng hậu. Hoàng hậu không muốn gặp Hoàng Thượng, thậm chí tự vây kín chính mình, sao không phải là vì quá yêu Hoàng thượng mà mới thành như thế?

Nói xong, Tiêu Đồng bước lên trước điện, nhìn Tần công công cúi người trong tuyết, không khỏi có chút cô đơn nói:

- Một năm trước, nếu Hoàng thượng không để ý chuyện đó như vậy, không nói câu nói khiến Hoàng hậu bị tổn thương, có lẽ... lúc này, mọi thứ đã không như vậy.

Tiểu thư quá kiêu ngạo, mà Hoàng Thượng, đã vì tình cảm này mà dững khí hy vọng cũng không có, cho nên mới dần dần biến thành người đa nghi, mà tra tấn chính mình

- Một năm trước.

Tử Lộ nhíu mày nhìn vẻ mặt cô đơn của Tiêu Đồng, vừa định hỏi cái gì lại chỉ thấy Tiêu Đồng mềm nhẹ cười, nhỏ giọng nói:

- Trời rất lạnh, người nên về Tẩm Tâm cung đi, nhân tiện...

Tiêu Đồng liếc nhìn Tần công công đứng trước điện mà bị lạnh run người, mím môi nói:

- Nhân tiện cũng kêu Tần tổng quản về đi, Hoàng hậu... sẽ không vì thế mà gặp Hoàng Thượng

Dứt lời, cũng không để cho Tử Lộ có cơ hội nói gì, vội xoay người vào phòng ngủ.

Tử Lộ ngơ ngác nhìn cánh cửa từ từ khép lại, khuôn mặt thanh tú nhiễm một tia u buồn. Nàng dùng sức nắm chặt khăn lụa, lúc sau mới hít sâu một hơi, chậm rãi đi ra khỏi đại điện, sau đó, nhìn Tần công công lắc lắc đầu rồi đi về Tẩm Tâm cung.

- Thế nào? Thấy Hoàng hậu không?

Tử Lộ vừa bước vào Tẩm Tâm cung, Hoa Quỳnh đã bế thái tử lên đó, nhưng nhìn thần sắc nặng nề của Tử Lộ và Tần công công thì hít sâu một hơi, bất giác cũng lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Thôi, về sau đừng đi nữa

Nói xong, cũng mệt mỏi xoay người đi vào đại điện.

Tử Lộ bĩu môi, bước theo sau Hoa Quỳnh, nhẹ nói:

- Tâm tính Hoàng hậu luôn lạnh lùng, không Hoàng thượng cũng không phải không thể. Nhưng lần này thì có phần hơi quá, thái tử đã ở Tẩm Tâm cung hơn nửa tháng, các cung nhân khác cũng truyền tin đồn Hoàng thượng để thái tử cho Chiêu nghi nuôi nấng, nhưng Hoàng hậu vẫn chỉ thờ ơ

Hoa Quỳnh dừng bước như có chút suy nghĩ mà nhìn đứa trẻ ngủ say trong lòng. Khi nhìn đến khuôn mặt bé nhỏ thật sự có đến chín phần tương tự Hoàng hậu thì nhú mày, trong lòng càng ưu phiền. Hoàng thượng trúng độc Hoàng hậu quá sâu, mà ông trời lại cố tình không muốn để hoàng cung này an bình, ngay cả thái tử sinh ra cũng giống mẫu thân như vậy, quả thật là...

Hoa Quỳnh không khỏi nhắm mắt lại

- Chiêu nghi nương nương, chiêu nghi nương nương

Hoa Quỳnh mở mắt ra thấy cách đó không xa, một ngự tiền thị nữ đang chạy lại. Lúc sau, chỉ thấy thị nữ thở hổn hển nói:

- Chiêu nghi nương nương, Hoàng Thượng muốn gặp thái tử

Hoàng Thượng muốn gặp thái tử, Hoa Quỳnh cúi đầu nhìn đứa trẻ ngủ say trong lòng, nhú mày giao thái tử cho thị nữ, mềm nhẹ nói:

- Thái tử vừa ngủ, cẩn thận một chút đừng đánh thức

Nói xong, cúi đầu nắm khăn lụa trong tay, lại nói:

- Hai ngày này Hoàng thượng khỏe không?

Thị nữ kia cẩn thận ôm thái tử vào lòng, lắc lắc đầu một cái. Nàng mím môi, mang theo vài phần ủy khuất nói:

- Ngày hôm trước sau lúc Hoàng Thượng nói không cần chiêu nghi nương nương hầu hạ, tính tình càng cổ quái, cả đêm ôm thái tử không ngủ. Hai ngày nay tiêu tụy đi không ít.

Ba ngày trước, Hồ chiêu nghi thấy Hoàng Thượng cả đêm ôm thái tử, liền tiến lên giành lấy thái tử, khuyên can Hoàng thượng sớm an nghỉ, nhưng lại không ngờ Hoàng thượng lại nổi cơn lôi đình, đuổi Hồ chiêu nghi ra khỏi Vị Ương điện, còn hạ chỉ từ nay về sau không muốn gặp lại Hồ chiêu nghi rồi lại bế thái tử về Trường sinh điện.

Hoa Quỳnh chớp mắt cũng không nói gì nữa, khi Tử Lộ lo lắng bước lên an ủi thì nàng lại nói:

- Tử Lộ không cần nhiều lời, ta hiểu được, đến tận đây, ta cũng sẽ không quản chuyện bao đồng nữ. thân thể của Hoàng thượng, ngay cả Hoàng hậu là mẹ đẻ cũng không thèm để ý, ta là người hầu hạ sao cần quan tâm?

Nói xong, thần sắc có chút tái nhợt xoay người đi ra Tẩm Tâm cung, đi về phía cung điện hôm trước để vương ban cho nàng.

- Hoàng Thượng, thái tử điện hạ tới

Tần công công đứng ở trước Trường sinh điện, cong lưng nhẹ giọng nói, rồi sau đó đẩy cửa ra, cho thị nữ bế thái tử vào phòng ngủ rồi mới cẩn thận theo sau. Ngẩng đầu nhìn thấy bóng dáng màu vàng cô đơn trước cửa sổ, nhíu mắt lại chỉ có thể bất đắc dĩ cúi đầu, nói lại một tiếng

- Hoàng Thượng, thái tử điện hạ tới

Bóng dáng màu vàng giật mình như là lúc này mới nghe thấy. Lúc sau, Ngự Hạo Hiên chậm rãi xoay người, khi nhìn đến trong lòng Tần công công bế hài tử quần tã lụa vàng thì vội bước lên, khuôn mặt tiêu tụy, mày kiếm nhíu chặt, đôi mắt thâm u khó hiểu

- Hoàng Thượng, thái tử điện hạ vừa ngủ

Tần công công nhỏ giọng nói, rồi sau đó liếc thị nữ đứng bên một cái, ý bảo nàng lui xuống. Rồi sau đó, hần bước theo để vương đến trước cửa sổ, nín thở cúi đầu nói:

- Hoàng thượng, hôm nay nô tài đến Hàn Nguyệt cung, nhưng vẫn không thể gặp Hoàng hậu nương nương

Nói xong, Tần công công cúi đầu càng thấp, không dám nhắc lại

Mỗi một ngày, Hoàng Thượng đều ở đây thất thần kêu tên Hoàng hậu, thậm chí khi ở cùng thái tử cũng nhẹ giọng nỉ non, tựa như coi thái tử là Hoàng hậu. Đã nhiều ngày, một khắc không thấy thái tử thì phiền chán bất an, nhưng thấy thái tử rồi thì càng tiêu tụy ưu thương.

- Nàng sớm đã không cần trẫm

Ngự Hạo Hiên nhìn hài tử ngủ say trong lòng nhẹ nói, khuôn mặt đạm mạc như khi trở về từ Hắc Thụ lâm một năm trước. Mà lúc này, Tần công công nhìn vậy mới hiểu, vẻ mặt này không phải là đại biểu cho sự bình tĩnh mà là vì đau lòng quá nặng, chính mình không thể khiến iệng vết thương khép lại mới có thể chịu đựng đau đớn mà như vậy.

Tần công công đầu cúi càng thấp, đi theo để vương hơn mười năm, cho đến hôm nay hần mới biết được, thì ra tâm tính để vương thật sự giống tiên hoàng, nhưng so với tiên hoàng càng biết che dấu hơn.

Tiên hoàng yêu thê tử của thần tử, tình yêu đó như thiêu thân đâm đầu vào lửa khó mà kìm nén, có lẽ, cũng vì Hoàng thượng biết tiên hoàng thật tâm yêu nên mới dễ dàng tha thứ tiên hoàng. Mặc dù trước đây khi tiên đế băng hà, Hoàng thượng canh giữ trước long sàng nghe rõ được tiên hoàng nhắc đi nhắc lại tên nữ tử đó, cũng vì hận mà làm ra chuyện gì, chỉ nắm chặt tay tiên đế, không nói một lời.

Nhẹ thở dài, Tần công công hơi ngẩng đầu liếc nhìn thần sắc để vương chuyên chú nhìn thái tử, trong lòng không khỏi có chút đau đớn. Hần hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng, nửa tháng nay người chưa lâm triều, sớ tấu đã đầy một bàn, đại thần trong triều cũng bàn tán, thậm chí hôm qua còn thi nhau dâng tấu giận mắng Hồ chiêu nghi nhiều loạn triều cương, yêu cầu Hoàng Thượng phế truất Hồ chiêu nghi, đem biếm lãnh cung, người xem...

Thần sắc Ngự Hạo Hiên vẫn như trước, ánh mắt lãnh trầm thâm u, hần ngẩng đầu, hơi thất thần nhìn qua cửa sổ rừng hàn mai sau hoa viên sắp nở. Lúc sau, trong triều nhưng lạnh lùng nói:

- Việc này giao cho Hoàng hậu xử lý đi, dù sao nàng đứng đầu hậu cung.

Nói xong, chậm rãi cúi đầu nhìn tiểu thái tử ngủ say trong lòng, ánh mắt hiện lên một tia bi thương, sau đó, nhắm mắt lại, ôm chặt thái tử vào lòng, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt khuôn mặt của Hoàng hậu, nỉ non:

- Minh Nguyệt, Minh Nguyệt của trẫm.

Tần công công nhìn thần sắc cô đơn của để vương mà không khỏi nhắm mắt lại rồi lặng yên rời khỏi tấm điện

Trong triều đại thần tranh luận xôn xao không lâu sau đã truyền tới hậu cung. Nhưng hậu cung này lại không dậy nổi một cơn sóng. Trong tứ phi hậu cung, trừ Hiền phi Tiêu Mẫn thỉnh thoảng còn ra Ngự hoa viên giải sầu, Quý phi Như Nguyệt, Thục Phi Mộ Từ thì như bị cấm chùng, hiếm khi ra khỏi tấm cung.

Trong Ngự hoa viên, gió lớn lạnh lùng thổi, trừ rừng mai nở rộ ra, các nơi khác đều tiêu điều vô cùng. Tiêu Mẫn mặc trường bào vàng nhạt, khoác áo cừu màu xám mỏng, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, nàng đứng ở Bán dạ định nhìn rừng mai cách đó không xa, ánh mắt cô đơn.

Một năm, năm tháng như thoi đưa, tựa như ngọn gió lạnh lẽo kia, đã thổi lạnh toàn bộ hậu cung. Nơi này từng bao người tranh đấu, nay chỉ còn lại nàng cô đơn đứng đó.

Gió lạnh thổi tóc bay bay, hoa tai phỉ thúy hơi rung động, Tiêu Mẫn hít sâu một hơi, xốc lại áo cừu. Nhưng gió lạnh như vẫn thấm qua áo cừu mà làm lạnh cả tâm hồn lẫn thể xác nàng. Hít sâu một ngụm khí lạnh, phun ra hơi thở ẩm áp rồi chậm rãi đi tới bàn đá ngồi xuống.

- Công chúa, uống chút trà nóng đi

Tinh Nhi tay bưng bát trà, nhẹ đi tới trước người Tiêu Mẫn nói:

- Vừa rồi nô tỳ ở giả sơn gặp Hàn ngự y, hần nói với nô tỳ, bệnh tim của công chúa đã chữa khỏi, về sau không cần đem theo túi bạc hà và uống thuốc nữa.

Thần sắc Tiêu Mẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt lại ảm đạm đi một chút, nàng gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Hàn ngự y nhận lời nhờ cậy của người đã chết mà chữa khỏi bệnh tim của ta, vốn nên hậu ta, nhưng nay Hoàng hậu không để ý việc trong hậu cung, Tinh Nhi đem số ta viết đưa cho Tần tổng quản để cho Hoàng thượng xem đi.

Nói xong, bưng bát trà nhẹ uống một ngụm, thần sắc càng cô tịch.

Tinh Nhi nhìn thần sắc Tiêu Mẫn không khỏi cúi đầu có chút khổ sở, một năm trước, lão thái y được Hoàng hậu sai chữa bệnh cho công chúa đột nhiên bị bệnh qua đời nhưng vẫn nhớ mãi không quên lời dặn của Hoàng quý phi nên cầu xin đế vương, cho con hần là Hàn Dư kế thừa chức thái y, nguyện trung thành Thiên triều, để cho phép. Vì thế, Hàn Dư tiến cung dốc lòng chữa bệnh cho công chúa. Cuối cùng, trong một năm, bệnh tim của công chúa được chữa khỏi hoàn toàn

Quả thật, trong một năm này, quan hệ của công chúa và Hàn Dư rất thân thiết, thường xuyên qua lại chơi cờ đối ẩm. Nhưng mấy tháng trước, đế vương phân phát nữ tử hậu cung, quan hệ hai người đột nhiên xa cách. Từ đó về sau, ngay cả có chuyện cũng nhờ nàng nhắn gửi.

Nhưng Tinh nhi biết, Hà Dư vì công chúa từng lớn mật cầu Hoàng thượng ban ơn mà Hoàng thượng cũng đồng ý giúp nhưng công chúa lại kiên quyết không đồng ý, thậm chí còn cự tuyệt gặp Hàn Dư. Sau đó, Hàn Dư nghĩ là công chúa chê hần chỉ là thần tử không thể so với quân vương nên mới cự tuyệt mà không biết công chúa là vì danh dự Tử Ngọc quốc mới hy sinh hạnh phúc cả đời mình mà cự tuyệt hần.

145. Q.3 - Chương 146: Đại Kết Cục (2)

Trong phòng ngủ, ánh nến lay động, ngoài cửa sổ gió lạnh gào thét, cuốn trường phù dung lay động như sóng.

Tiêu Đồng mặc trường bào tím nhạt, tay cầm một quyển tấu chương vàng nhạt, đẩy cửa đi vào. Nàng hơi ngẩng đầu, nhìn Minh Nguyệt dựa vào thành giường mà ngắm người thì khẽ cười, đóng cửa lại, đi lên nói:

- Tiểu thư mỗi tối đều ngắm người.

Sau đó thấy Minh Nguyệt hơi hoàn hồn lại thì đi lên trước, đưa tấu chương lên nói:

- Đây là khi này Tần công đưa tới, nghe nói là tấu chương bá quan văn võ cùng dâng, khẩn cầu Hoàng thượng phế truất phi vị của Hồ chiêu nghi, biếm vào lãnh cung.

Minh Nguyệt dựa vào mép giường, khi nghe thấy lời Tiêu Đồng thì có chút không để ý mà đón lấy bản tấu chương nhưng cũng không mở ra, chỉ nói nhỏ:

- Để vương sủng hạnh tần phi cùng triều thần có quan hệ gì đâu? Tần công công đem tấu chương cho ta là ý gì?

Nói xong, day day trán, mím môi, nhắm mắt lại.

Tiêu Đồng nhìn bộ dáng lạnh lùng của Minh Nguyệt không khỏi cúi đầu, thần sắc có chút cứng ngắc nói:

- Tiểu thư, nô tỳ nghe nói Hoàng thượng đã nửa tháng chưa thượng triều, ngay cả quốc sự cũng không để ý tới, tấu chương đã xếp đầy hai bàn. Nay trong triều các đại thần đều bàn tán, đều cho rằng Hồ chiêu nghi mê hoặc quân vương khiến Hoàng thượng bỏ bê việc triều chính nên cùng dâng tấu chương này. Về việc...

Tiêu Đồng nói đến đây thì hơi nường mắt nhìn Minh Nguyệt, bĩu môi nói:

- Về chuyện Tần công đưa tấu chương tới Hàn Nguyệt cung là vì Hoàng thượng nói việc trong hậu cung nên để Hoàng hậu định đoạt, cho nên mới...

- Ta biết

Minh Nguyệt nhẹ nhàng cắt lời Tiêu Đồng, ngón tay mảnh khảnh nhẹ mở tấu chương, chớp mắt nhìn đến cuối tấu chương hơn 20 quan lại ký tên thì hơi giật mình, nhìn đến chữ Âu Dương Trì và Mộ Thiết Vân thì lập tức khép tấu chương lại. Trong mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi, nói nhỏ:

- Một năm trước Âu Dương Trì đã sớm có lòng làm phản nhưng vì Lãnh Cô Vân đột nhiên qua đời mà các kế hoạch trước đó đã bị hủy bỏ. Nay dưới gối hắc đã mất đi nữ tử hô phong hoán vũ trong hậu cung, lần này ký tên chắc hẳn là kẻ hoán binh.

Đôi mày thanh tú của Tiêu Đồng hơi động tựa như không thể tin được, một lúc, nàng nghi hoặc nói:

- Ý tiểu thư là, Âu Dương thừa tướng muốn nhân việc này mà trừ bỏ Hồ chiêu nghi được sủng ái nhất, muốn thừa cơ đả kích hoàng thượng, đợi cho hất vị mất đi sủng phi mà không gượng dậy nổi thì...

- Nói thì thế nhưng bằng vào thực lực của hắn, cũng chẳng gây nổi sóng gió gì.

Minh Nguyệt trong treo nhưng lạnh lùng nói, rồi sau đó môi hồng cười nhàn nhạt, ném tấu chương sang một bên, nhắm mắt lại, từ từ nói:

- Tiêu Đồng nghĩ việc này nên xử lý thế nào?

Tiêu Đồng ngẩn người, nhử mày nhìn tấu chương vàng rực bị Minh Nguyệt ném sang méo giường, mím môi nhìn sang Minh Nguyệt như không chút quan tâm đến việc này, có chút khó xử nói:

- Tiểu thư, nô tỳ ngốc, làm sao có thể biết được lúc này nên xử lý thế nào? Nhưng thật ra tiểu thư, Hoàng thượng hôm nay để Tần công đưa sớ này cho tiểu thư, ý tứ đã rất rõ ràng, không bằng người thuận ý mà làm đi.

Ý của tiểu thư quá rõ, nếu tiểu thư không xử lý việc này thì hẳn cũng không lâm triều.

Mi dài của Minh Nguyệt hơi động, nàng cười yếu ớt, lúc sau, nàng kéo chăn từ từ nằm xuống, mở mắt nhìn mẫu đơn nở rộ thêu trên gối mà nói:

- Cũng không còn sớm, Tiêu Đồng nghỉ ngơi đi.

Dứt lời, nhắm mắt lại không nói thêm gì.

Tiêu Đồng ưu thương nhìn nửa khuôn mặt xinh đẹp của Minh Nguyệt, còn định nói gì nhưng lại không thể nói thành câu. Từ từ cúi đầu, hít sâu một ngụm khí lạnh, lúc này mới đứng dậy, nhẹ buông trường phù dung xuống, xoay người bước ra ngoài.

...

Sương đêm rơi, mùi hương lành lạnh.

Gió cuộn cuộn thổi đập vào cửa sổ, tiếng gió rít bên ngoài như tiếng quỷ khóc.

Trên giường, Minh Nguyệt ngủ say hơi nhứ mày, khi nghe đến tiếng cửa sổ có tiếng khóa thì mi dài run rẩy, nhem chậm rãi mở mắt, nhìn ra gió lạnh thổi bật tung cửa sổ.

Xốc chăn bông, hơi ngồi dậy, nàng khẽ mở trướng phù dung, ngửi mùi lạnh hương trong không khí thì cười yếu ớt, chậm chậm đi tới trước cửa sổ, nhìn bóng đêm bên ngoài. Xa xa, tiếng trống điểm canh truyền tới thì định vương tay đóng cửa sổ lại, nhưng lúc này, lại thoáng nhìn thấy trong gió lạnh, một bóng dáng đứng thẳng nhìn nàng.

Tim run lên, mi dài run rẩy, nhìn đến đôi mắt thâm u kia cũng hiện lên sự ngạc nhiên thì nàng không chút nghĩ ngợi đóng cửa sổ lại, ngăn đi ánh mắt vừa vui mừng vừa bối rối kia.

Nhắm mắt lại, Minh Nguyệt xoay người dựa vào tường, cõi lòng vốn phẳng lặng như bị đảo loạn, hơi thở dồn dập, rồi sau đó như trốn tránh điều gì đó mà bước lên thối tất nển, cả phòng chìm trong bóng tối.

Ngoài cửa sổ, bóng dáng nhìn thấy nển bị tắt thì sự vui sướng nhất thời như bị gió làm cho đông lại. Ngơ ngác đứng đó, đôi mắt thâm u đầy tuyệt vọng, nhưng vẫn si ngốc đứng đó.

...

Sáng dậy, Minh Nguyệt ngồi trước gương, thần sắc có chút thất thần. khi Tiêu Đồng cài trâm bạch ngọc mẫu đơn kia lên thì nàng vội ngăn lại khiến Tiêu Đồng giật mình. Nàng tiện tay cầm lấy một chiếc trâm phượng khác đưa cho Tiêu Đồng, mím môi nói:

- Hôm nay ta muốn đi thăm Thái hậu

Tiêu Đồng đón lấy chiếc trâm trong tay Minh Nguyệt, có chút hoảng sợ nhìn Minh Nguyệt qua gương, trong lòng không rõ là vui hay sợ. Lúc sau, nàng cười gật đầu nói:

- Vâng, nô tỳ lập tức đi chuẩn bị.

Nói xong, cài trâm lên tóc Minh Nguyệt, nhìn Minh Nguyệt qua gương, chải lại tóc cho Minh Nguyệt theo phong thái của Hoàng hậu.

Trang điểm xong, Tiêu Đồng chọn một trường bào vàng nhạt cho Minh Nguyệt thay, khi thắt lưng cho Minh Nguyệt lại nghĩ tới cái gì, nhướng mắt nhìn Minh Nguyệt, nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, khối phượng bội kia có mang theo không?

Nói xong, lấy khối phượng bội trong hộp gấm đưa tới trước mặt Minh Nguyệt, thoáng nhìn Minh Nguyệt giật mình thì không nói gì. Cười cười thắt ngọc bội vào hông Minh Nguyệt.

- Hoàng hậu nương nương, không hay rồi.

Tiêu Đồng vừa đem ngọc bội cài bên hông Minh Nguyệt thì lại nghe bên ngoài có tiếng nữ tử kích động truyền tới. Hai người giật mình, chỉ thấy một ngự tiền thị nữ cuống quýt chạy vào, khi nhìn thấy Minh Nguyệt thì quên cả hành lễ, chỉ khóc nói:

- Hoàng hậu nương nương, không hay rồi, Hoàng Thượng...Hoàng Thượng bị bệnh, thỉnh nương nương tiến xem.

Nói xong vội quỳ xuống.

Minh Nguyệt giật mình, Tiêu Đồng lại hoảng sợ vội bước lên đỡ thị nữ kia lên nói:

- Đừng khóc, từ từ nói, rốt cuộc đã xảy ra cái gì, Hoàng Thượng sao có thể bị bệnh?

Thị nữ kia hai mắt đỏ hồng lắc lắc đầu nức nở nói:

- Nô tỳ cũng không biết, nô tỳ hôm nay sáng sớm tới Trường sinh điện hầu hạ Hoàng thượng rửa mặt chải đầu thì đã thấy Hoàng thượng té xỉu trước ngự án, long bào đã bị sương sớm thấm ướt, gọi thế nào cũng không dậy, miệng vẫn kêu tên Hoàng hậu nương nương, cho nên, cho nên sau khi nô tỳ báo Tẩn tổng quản thì tới cầu kiến Hoàng hậu nương nương

Nói xong, cung nữ đó khóc càng dữ.

146. Q.3 - Chương 147: Đại Kết Cục (3)

Ngoài Trường sinh điện, Tần công công lo lắng qua lại đi lại, khi thấy Hàn thái y bước ra thì vội tiến lên hỏi:

- Hàn thái y, bệnh tình Hoàng thượng ra sao?

Vừa dứt lời, liền nghe trong điện truyền đến một tiếng bát vỡ, tiếp theo là tiếng Tử Lộ khóc nói:

- Hoàng thượng, người uống thuốc đi, đừng như vậy...

Hàn Dư liếc nhìn tình cảnh bên trong không khỏi thở dài lắc lắc đầu, tiến lên hai bước, đưa đơn thuốc cho Tần công công, thở dài nói:

- Hoàng thượng là vì mấy ngày liền mệt nhọc, tâm thần không yên mà tích thành bệnh. Hơn nữa đêm qua nhiễm sương lạnh cho nên mới bị bệnh. Chỉ cần uống thuốc đúng giờ thì không sao, nhưng chỉ e...

Nói đến đây, nhúu mày nhìn Tần công công nói:

- Sợ Hoàng thượng không chịu uống thuốc, cứ thế kéo dài, sẽ thành bệnh nan y. Tháo chuông phải tìm người buộc chuông, có lẽ, chỉ cần Hoàng hậu đến thăm Hoàng thượng, bệnh này không cần thuốc cũng khỏi.

Nói xong, đón lấy hòm thuốc trong tay thị nữ mà rời đi.

Tần công công ngây ngốc nhìn Hàn Dư. Trong lòng hẳn đương nhiên hiểu ý của Hàn thái y, quả thật, những người bên cạnh Hoàng thượng đều biết Hoàng thượng khúc mắc cái gì. Nhưng không ai có thể giúp Hoàng Thượng cởi bỏ khúc mắc này, có lẽ, ngay cả Hoàng Thượng cũng tự hạn chính mình vì sao chỉ yêu một mình Hoàng hậu. Nhưng tình này tháo không ra, cả đời liên lụy như thế.

- Tần tổng quản.

Thấy Hàn thái y rời đi, phía sau cửa điện, Tử Lộ hơi khàn giọng gọi, Tần công công quay đầu lại đã thấy người Tử Lộ dính dây thuốc đen, bàn tay trắng nõn cầm khay ngọc đi tới trước mặt hắn, khuôn mặt thanh tú có chút ủy khuất, nhẹ giọng nói:

- Tần tổng quản, Hoàng Thượng đem thuốc đổ hết, nói cái gì cũng không chịu uống, cứ như thế, nô tỳ cũng không biết nên làm gì.

Tần công công nhìn về mặt Tử Lộ khóc không ra nước mắt, trong lòng khó chịu. Một năm này, tính tình Hoàng thượng thay đổi thất thường khiến những người thân cận vốn hiểu tính cách hắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải, nay thái tử sinh ra, vốn tưởng Hoàng thượng sẽ khá lên một chút nhưng không ngờ so với trước kia lại càng thất thường. Đến ngay cả Hồ chiêu nghi Hoa Quỳnh cũng bị đuổi đi thì còn ai dám hầu hạ.

Thở dài khoát tay, ý bảo Tử Lộ đi xuống nghỉ ngơi, rồi sau đó lại gọi một thị nữ tới, đưa đơn thuốc cho thị nữ đó nói:

- Nhanh tới Ngự thiện phòng đun một bát thuốc tới, bất luận thế nào cũng phải để Hoàng thượng uống hết

Thị nữ kia nghe Tần công công nói xong sắc mặt lập tức vô cùng tang thương nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ mà nhận lấy đơn thuốc mà đi.

Giữa trưa, trước Hàn Nguyệt cung có bốn ngự tiền thị nữ cầu kiến. Tiêu Đồng đứng trước đại điện nhìn mấy thị nữ quỳ trong gió lạnh như đang cầu xin bỏ tát, không đành lòng vài lần tiến lên khuyên bọn họ về nhưng bọn họ lại vô cùng quyết tâm, khóc nói:

- Một tiểu chủ, cầu người khuyên nhủ Hoàng hậu đi, Hoàng Thượng bệnh nặng, lại không chịu uống thuốc, cứ như thế, thái y nói sẽ thành bệnh nan y, đến lúc đó thì muộn rồi...

Tiêu Đồng tiến thối lưỡng nan, nàng biết được những thị nữ này không nói dối. Nhưng sáng nay từ khi thị nữ kia xông vào phòng ngủ cầu kiến tiểu thư, tiểu thư lại như trước kia không gặp ai, thay y phục không định đi gặp Thái hậu nữa, giống như ngày xưa đọc sách qua ngày không màng thị phi.

- Không phải ta không muốn khuyên nhưng Hoàng hậu nương nương, người...

Nói đến hai chữ “Hoàng hậu” Tiêu Đồng hơi mím môi có chút không biết nên nói sao, lúc sau, nàng nhủ mày ôn nhu nói:

- Các người về Tầm tâm cung trước đi, Hoàng Thượng còn cần các người chiếu cố.

- MỘC TIỂU CHỦ

Tiêu Đồng lời còn chưa dứt, lại nghe ngoài điện một tiếng nữ tử kêu. Nàng chuyển mắt chỉ thấy Tử Lộ một thân váy dài dính nước thuốc đen đặc vội vã bước vào. Khi thấy Tiêu Đồng, Tử Lộ nhủ mày, khuôn mặt thanh tú có vài phần mệt mỏi nói:

- Tiểu chủ, Hoàng hậu vẫn cự tuyệt không gặp sao? Hôm nay Hoàng thượng đổ hết thuốc đi, không uống, chúng nô tỳ trừ bỏ đến cầu xin Hoàng hậu nương nương thì thật sự chẳng còn cách nào.

Tim Tiêu Đồng nhảy dựng lên, hai mắt tròn to, có chút khiếp sợ nói:

- Hoàng Thượng hử. . . đổ hết thuốc đi?

Hoàng thượng thật sự đổ thuốc, như vậy...

- Tiểu chủ, chúng nô tỳ thật không có cách nào, ngay cả Tần công công cũng không biết nên làm gì, cho nên, tiểu chủ, xin người khuyên nhủ nương nương, nếu nương nương hôm nay không muốn tới gặp Hoàng thượng, vậy chúng nô tỳ xin quỳ gối ở đây không đi.

Nói xong, Tử Lộ quỳ xuống bậc thang lạnh như băng trước đại điện Hàn Nguyệt cung, nhắm mắt lại như rất quyết tâm.

- Xin tiểu chủ khuyên nhủ Hoàng hậu nương nương

Mặt khác, bốn thị nữ kia đột nhiên cùng dập đầu nói, trán đập xuống nền đá gây tiếng động không nhỏ khiến Tiêu Đồng hoảng sợ lui về phía sau hai bước

- Các người

Tiêu Đồng nhìn năm người quỳ gối trước mặt mình, đôi mày thanh tú nhíu lại, đang khó xử thì lại nghe cửa phòng ngủ có một tiếng. Nàng vội xoay người, đã thấy Minh Nguyệt một thân trường bào nguyệt sắc, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng bước ra tựa như tiên tử hạ phàm, đôi mắt trong suốt nhìn mấy người trước mặt.

- Tiểu thư.

Tiêu Đồng thấp giọng kêu. Trợn to hai mắt hình như có chút không tin Minh Nguyệt sẽ bước ra ngoài. Tiêu Đồng trở mặt nhìn nàng, lúc sau, chỉ thấy Minh Nguyệt hơi mím môi, lạnh nhạt nhìn mọi người, trong trẻo mà lạnh lùng nói:

- Chuẩn bị kiệu, khởi giá Tầm Tâm cung.

Trong phòng ngủ, Tần công công ôm thái tử đã tỉnh lại một nén hương trước, đứng trước long sàng nhìn đế vương hôn mê mà ngủ say, lo lắng đi qua đi lại. Trong lòng hử, thái tử mở to đôi mắt trong veo nhìn xung quanh, cái miệng nhỏ nhắn hơi động như là đói bụng, lại tựa như ngay sau đó sẽ khóc.

Ngoài tấm điện, Thái hậu và đám người Hiền phi đến thăm cũng lo lắng vạn phần. Ngoài Tầm Tâm cung, Âu Dương thừa tướng và Hộ quốc hầu cũng sớm đứng chờ mấy canh giờ, vài lần cầu kiến đế vương nhưng để lại cự tuyệt. Hậu cung lạnh lùng rất nhiều nhưng triều thần nghị luận rất xôn xao.

Trước Tầm Tâm cung, một chiếc xe liễn vội tới. thị vệ đứng trước điện nhìn thấy Tiêu Đồng mặc trường bào tím nhạt đã một năm chưa thấy thì ai nấy đều trở mặt. Rồi khi thấy Tiêu Đồng bước lên trước kiệu, vén rèm kiệu lên, đỡ một nữ tử xinh đẹp mà lạnh lùng ra thì trợn to hai mắt không dám tin, sau đó cuống quýt quỳ lạy:

- Tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế

Minh Nguyệt đi xuống xe liễn, phượng hài đứng trên thềm đá thì hơi ngẩng đầu, ánh mắt thâm u nhìn ba chữ vàng “Tầm Tâm cung” thì hiện lên một tia lãnh trầm, một lúc, nàng nắm khăn lụa thấp giọng nói:

- Đều đứng lên đi

Rồi sau đó nhẹ phẩy váy dài đi vào trong điện.

Đại điện vẫn giống như trước, kim bích huy hoàng, phù điêu rồng uốn lượn trên cột đá cẩm thạch, tường chạm trổ rồng thần bí uy vũ, sau cột đá lớn, chiếc đỉnh đồng tỏa ra mùi đàn hương thơm ngát tràn ngập ở toàn bộ đại điện

- Nô tỳ tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an

Những ngự tiền thị nữ đang bận rộn khi thấy Minh Nguyệt, Tiêu Đồng và năm ngự tiền thị nữ kia thì sắc mặt kinh ngạc vạn phần, nhưng vội thủ lễ tiến lên quỳ lạy, nhưng trong mắt ai cũng đều hàm chứa sự kinh ngạc, như là hoài nghi vào mắt mình.

Minh Nguyệt nhẹ bước qua hai ngự tiền thị nữ đang quỳ kia, khi đến gần Trường sinh cung thì hơi dừng bước, chớp mi nhìn vài nữ tử y phục hoa lệ đứng đó, hơi mím môi. Khi Tiêu Đồng vừa định mở miệng nói đó là Thái hậu và Đỗ Thái phi thì Minh Nguyệt đột nhiên tối sầm mắt lại, bỗng nhiên xoay người, nhẹ giọng nói:

- Về Hàn Nguyệt cung.

Nói xong liền cất bước rời đi

- Hoàng hậu nương nương

- Tiểu thư

Tử Lộ cùng Tiêu Đồng đều khiếp sợ nhìn Minh Nguyệt, cùng kêu lên tiếng, rồi sau đó, Tử Lộ lo lắng bước lên ngăn Minh Nguyệt lại. Khuôn mặt thanh tú tràn đầy sự cầu xin, nàng quỳ xuống, nhủ thầm nói:

- Hoàng hậu nương nương, người đã đến đây rồi, nô tỳ van cầu người vào xem Hoàng thượng đi, cho dù là liếc mắt một cái thôi cũng được, chỉ cần như thế, Hoàng thượng cũng coi như là có hy vọng.

Nói xong, vành mắt hơi đỏ lên, mũi cay cay, không khỏi cầm khăn hít hít mũi, lại tiếp:

- Hoàng hậu nương nương, người trước đây để cho Hoàng thượng cô độc một năm, nay thái tử đã sinh ra, phụ thê tại sao một đêm lại gây thù, người đại phát từ bi, cho dù là nể tình thái tử tròn trăm ngày cũng đi xem Hoàng thượng một cái đi.

Nói xong, đột nhiên dập đầu xuống nền đất lạnh băng.

Ánh mắt Minh Nguyệt hơi động nhưng sắc mặt lại không có biểu tình gì, mím môi trầm mặc. Lúc này, lại nghe ngoài đại điện truyền đến một tiếng cười lạnh, sau đó, khi mọi người kinh ngạc thì chỉ thấy Hồ chiêu nghi trường bào vàng nhạt chậm rãi đi vào, ánh mắt không e dè nhìn thẳng Minh Nguyệt, hừ lạnh một tiếng:

- Người cầu nàng thì được cái gì? Nếu nàng thật sự có lòng còn có thể lạnh lùng với Hoàng thượng một năm sao? Còn có thể biết rõ Hoàng thượng đêm đêm đứng trước Hàn Nguyệt cung đau khổ nhìn mà coi như không thấy sao?

Nói xong, trong sự kinh ngạc của mọi người, nàng bước lên, chậm rãi đi tới trước Minh Nguyệt, nhìn Minh Nguyệt từ trên xuống dưới, cười lạnh lại có chút thương cảm nói:

- Ta vẫn thừa nhận, trí tuệ không bằng người, mỹ mạo không bằng người, thủ đoạn không bằng người, tuyệt tình lại càng không bằng người, nhưng hôm nay ta cũng muốn nói cho người, nếu hỏi có thể đối mặt nhân gian thẳng thắn, có gan tranh thủ cảm tình, người, còn lâu mới bằng ta.

Mọi người thần sắc đều kinh ngạc nhìn Hồ chiêu nghi lại dám lớn mật nói những lời này với Hoàng hậu. Nhất thời, đại điện lặng ngắt như tờ.

Thần sắc Minh Nguyệt không thay đổi, nhưng ánh mắt lại thoáng ảm đạm, nàng nâng mày nhìn nữ tử khí chất ngạo nghễ, tướng mạo gần giống mình, môi hồng hơi nhếch lên như chờ đợi nàng nói tiếp.

Hồ chiêu nghi nhìn đôi mắt vẫn bình tĩnh như trước của Minh Nguyệt, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại như là có chút buồn bực. Lúc sau, nàng nắm chặt khăn lụa trong tay, mím môi nói:

- Ta vốn chỉ nghĩ đến ngươi là kẻ nhất gan lại thật không ngờ ngươi hoàn toàn là khối băng, là kẻ đầu gỗ.

Mọi người như hít phải khí lạnh, Tử Lộ quỳ trên đất cũng ngạc nhiên ngẩng đầu, run run kéo váy Hồ chiêu nghi, lắc lắc đầu ý bảo nàng đừng nói nữa. Nhưng Hồ chiêu nghi vẫn ẩn giận nói:

- Hoàng Thượng đối với ngươi như thế nào, người bàng quan cũng cảm thấy vô cùng đau lòng, mà ngươi lại chỉ nhốt mình trong Hàn Nguyệt cung cả ngày không ra. Rõ ràng ngươi biết Hoàng thượng với ngươi luôn vô cùng cẩn thận đối đãi. Tâm nguyện một năm này của hân chỉ là muốn ngươi nhìn hân một lần, mà ngươi, biết rõ tâm nguyện của hân nhưng lại nhẫn tâm bóp nát. Nữ nhân tâm ngoan thủ lạt trên đời này ta đã thấy nhiều nhưng chưa thấy ai như ngươi.

- Lớn mặt

Tiêu Đồng không thể nhịn được nữa, không khỏi xông lên chắn trước người Minh Nguyệt, đôi mắt tức giận nhìn Hồ chiêu nghi khí thế bức người kia, nắm chặt khăn lụa, cả giận nói:

- Hồ chiêu nghi thật to gan, dám bất kính với Hoàng hậu nương nương chẳng lẽ Hoàng Thượng lúc sắc phong ngươi là chiêu nghi không dạy ngươi lễ tắc hậu cung sao?

- Lễ tắc hậu cung bình thường đều do Hoàng hậu dạy. Hậu cung này trước kia không có Hoàng hậu.

Khi Tiêu Đồng vừa lên tiếng Hồ chiêu nghi đã lập tức phản bác rồi cười lạnh nhìn Tiêu Đồng biến sắc, tiếp tục nói:

- Mộc ngữ nữ, ngươi đi theo Hoàng hậu vào sinh ra tử, thật là khổ công, nhưng Hoàng thượng với Hoàng hậu thâm tình ngươi không phải cũng thấy rõ sao? Trước kia ta còn tưởng ngươi là nữ tử thông thư đạt lễ, thật không ngờ hôm nay ngươi cũng là kẻ trợ Trụ vi ngược (giúp kẻ xấu làm điều ác)

Trợ Trụ vi ngược? Mọi người lại hít phải khí lạnh, không ngờ Hồ chiêu nghi lại đem việc Hoàng hậu không chịu gặp Hoàng thượng thành nghiêm trọng như thế. Nhưng với sự hình dung này lại sâu sắc đồng tình, cho nên, không khí lại ngưng đọng. Mọi người ai nấy sợ hãi nhìn ba người, không dám phát ra nửa tiếng động.

- Đây không phải là Hoàng hậu sao?

Đúng lúc ba người tranh chấp chưa phân thì trước cửa Trường sinh điện, Thái hậu, Đỗ Thái phi và Hiền phi đều nghe tiếng đi tới xem, sau đó, thoáng nhìn thấy bóng dáng Minh Nguyệt thì Đỗ Thái phi không khỏi kinh ngạc buột ra khiến ai nấy lại ngây người, lập tức quỳ lạy Thái hậu:

- Nô tì, tiện thiếp, tham kiến Thái hậu nương nương, nguyện chúc Thái hậu thiên tuế, Thái phi vạn phúc

Hành lễ xong, vài cung nữ khác cùng Hồ chiêu nghi, Tiêu Đồng tiến lên đứng phúc thân với Hiền phi nhẹ nói:

- Tham kiến Hiền phi nương nương.

Khi mọi người hành lễ Minh Nguyệt vẫn đứng bất động, nàng lạnh lùng đứng một mình ở đó, ngay cả khi Hiền phi tiến lên thì lễ cũng không đáp lại.

Thái hậu một tay vịn cánh tay Hàn công công, khi nhìn thấy bóng dáng Minh Nguyệt, ánh mắt vốn đậm mặc lại hiện ra chút tức giận, bà bước lên nhìn nửa khuôn mặt Minh Nguyệt, giọng nói vì có chút kích động mà run rẩy:

- Tuyết Nhi.

Sau đó, không đợi Minh Nguyệt trả lời, liền nắm lấy tay Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt giật mình, ánh mắt nhìn sang bàn tay già nua của Thái hậu, sự kiên định dần dần lên vài tia chua xót, một lúc, nàng hơi ngẩng đầu nhìn đôi mắt từ ái và ưu thương của Thái hậu, mím môi, phúc thân, nhẹ nói:

- Nhi tức (con dâu) bất hiếu.

Bởi vì cô phụ sự tin yêu của Thái hậu, thương tổn đứa con Thái hậu yêu thương nhất.

Khi Thái hậu nghe Minh Nguyệt nói những lời này, trong mắt dâng lên mấy phần ướt át, nàng nắm tay Minh Nguyệt, run run nói:

- Tuyệt Nhi ngoan của ai gia, ai gia còn tưởng rằng người thật sự đã ném mẫu tử ai gia đi rồi, đến chết cũng không muốn gặp lại.

Nói xong, nắm khăn lụa lau khôe mắt, nhìn những người xung quanh nói:

- Nhanh, nhanh xem Hoàng thượng tỉnh chưa, Hoàng thượng chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được Hoàng hậu đến.

Một câu, đánh thức mọi người đứng đó, người phản ứng đầu tiên là Tử Lộ, nàng nín khóc mỉm cười cuống quýt đứng dậy, gật đầu nói:

- Vâng, vâng vâng, nô tỳ lập tức đi bẩm báo Hoàng thượng.

Sau đó, khi Minh Nguyệt chưa kịp ngăn lại thì lập tức chạy về tẩm điện, giống như có chuyện cực vui mừng, không chút thủ lễ đẩy cửa mà vào

Ánh mắt Minh Nguyệt khê động, muốn nói cái gì, lại nhìn đến ánh mắt vui mừng của Thái hậu thì không thể nói được. Lúc sau, chỉ thấy Hồ chiêu nghi lạnh giọng cười, có chút không tốt nói:

- Hoàng hậu nương nương căn bản là không muốn gặp Hoàng Thượng, nếu là chỉ nể mặt Thái hậu, nô tỳ sợ bệnh của Hoàng thượng lại càng nặng

Dứt lời ánh mắt sắc bén lại nhìn sang thần sắc có mấy phần áy náy của Minh Nguyệt.

Sự vui sướng khi nãy như bị hắt một chậu nước lạnh khiến mọi người ngưng cười, thậm chí sắc mặt Thái hậu cũng tái đi. Nhưng lúc này chỉ thấy Tần công công vô cùng kích động ôm thái tử chạy ra khỏi tẩm điện, khi nhìn thấy Minh Nguyệt thì không biết là khóc hay cười mà xông lên, quỳ xuống trước mặt Minh Nguyệt, mắt đỏ bừng nói:

- Hoàng hậu nương nương, người cuối cùng đã đến, nô tài cùng Hoàng Thượng đều tưởng đã một đời.

Nói xong, cúi đầu nhìn thái tử đang mở to đôi mắt trong veo, rơi lệ, nhẹ giọng nói:

- Hoàng hậu, người xem, thái tử đang nhìn người này.

147. Q.3 - Chương 148: Đại Kết Cục (4)

Trong đại điện kim bích huy hoàng, tất cả mọi người đều nhìn hài tử trong lòng Tần công công. Thái hậu vui sướng vạn phần, bước lên phía trước đón lấy, sắc mặt già nua đầy từ ái, ngón tay đeo nhẫn ngọc bích khẽ vỗ má hài tử, nói với Minh Nguyệt:

- Tuyệt Nhi, người xem, hài tử này thật giống người vô cùng, khó trách Hoàng Thượng một ngày không thấy được thái tử thì khó có thể ngủ yên.

Ánh mắt Minh Nguyệt khê động, khi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc của thái tử thì lòng cứng lại. Nàng nhìn thần sắc vui sướng vạn phần của Thái hậu, bên tai là những lời tán thưởng của mọi người, nhưng trong lòng, nàng chỉ có thể nghe được câu nói đã tra tấn nàng suốt một năm, như đâm vào lòng nàng, như thấm vào máu nàng, trong lòng nàng chỉ vang lên giọng nói trầm thấp khàn khàn đó “Nói cho trầm, hài tử trong bụng nàng là của ai”

Ánh mắt rùng mình, như là từ cơn hoảng hốt mà hoàn hồn, cơn đau đớn trước ngực lại bắt đầu nổi lên. Bàn tay trắng nõn nắm chặt khăn lụa, nàng như bắt đầu hoàn toàn thanh tỉnh lại như lâm vào cơn đau đớn khi xưa, lời nói quanh quẩn bên tai và tình cảnh đó như hiện lên trước mắt giống như lưỡi dao sắc xẹt qua ngũ tạng nàng, máu chảy đầm đìa.

- Tiểu thư

Tiêu Đồng cảm thấy Minh Nguyệt không ổn, lo lắng nhìn nàng nắm chặt xiêm y trước ngực, nhìn xung quanh rồi vội cầm bàn tay lạnh băng của nàng, run giọng khẽ nói:

- Tiểu thư, Thái hậu và mọi người đều ở đây

Nói xong, bối rối liếc quanh.

Nhìn mọi người chung quanh thái tử, tim như là bị treo lên cổ họng.

Minh Nguyệt hơi ngậy người, khi trên tay lạnh băng thêm một tia ấm áp thì mi dài hơi động, nhìn xuống tay Tiêu Đồng nắm tay mình. Lúc sau, ánh mắt mới rõ lại, nàng có chút thất thần nghe những truyện cười bên tai, quay đầu nhìn những người vây quanh đang khen ngợi thái tử. Sau một lúc lâu, mới hơi buông tay ôm ngực, lại nghe tiếng Tiêu Đồng như thổi phào nhẹ nhóm, trong mắt dâng lên vài tia sương mù.

Hồ chiêu nghi vui mừng tiếp nhận thái tử từ tay Thái hậu, khuôn mặt đầy ý cười xinh đẹp nhu hòa, không còn khí thế bức nhân vừa rồi, mềm nhẹ nói:

- Các người xem. Xem bàn tay nhỏ bé này như phấn tuyết vậy. Chẳng biết sau này lớn lên tuấn mỹ lệch thiên hạ như thế nào nữa.

- Đúng thế, các người xem, mắt thái tử này, rất giống Hoàng thượng, ha ha

Thị nữ đứng một bên bưng miệng khẽ cười nhỏ giọng nói như là sợ động đến tiểu thái tử rồi sau đó vỗ Tần công công như đang kích động nói:

- Nô tỳ nhớ lần đầu tiên Tần công công bế thái tử, thái tử nhú một bên mày, hung hăng trừng mắt nhìn hần. Ha ha, xem ra thái tử không thích công công rồi.

Một câu nói khiến tất cả mọi người đều cười, đến ngay cả Tần công công cũng là nửa tức nửa cười.

Ánh mắt mọi người đều tập trung ở thái tử mà Tiêu Đồng lại nắm chặt tay Minh Nguyệt, mỉm cười vui mừng khi thấy mọi người yêu thích thái tử. Sau đó, chậm rãi quay lại nhìn Minh Nguyệt, nhu hòa cười, nói:

- Tiểu thư, thái tử sinh rồi, trong lòng người dù có trăm ngàn lần không muốn tha thứ Hoàng thượng thì cũng nên nhìn đến thái tử mà tiêu tan đi.

Một năm, hai người tra tấn lẫn nhau, chẳng lẽ còn không đủ sao?

Ánh mắt Minh Nguyệt vi ám như lâm vào sự bi thương không thể giải thoát lại như là đem chính mình vấp vào kết giới (kiểu bức tường vô hình) mà người khác không thể chạm vào. Tiêu Đồng hoảng hốt nắm chặt tay Minh Nguyệt định nói gì thì chỉ nghe cửa Trường sinh diên cót két một tiếng, một bóng dáng màu vàng vọt ra.

Trong đại điện tiếng người nhất thời tĩnh xuống, ai nấy giạt mình nhìn trước cửa tấm điện, đế vương một thân long bào nhún nhúm, vẻ mặt tiêu tụy đứng đó, ánh mắt bối rối khẩn trương như đang tìm chí bảo quét mắt nhìn khắp mọi người. Cuối cùng, khi thấy thái tử đang được Hồ chiêu nghi bế thì ánh mắt như đang cầu xin nhất thời mất đi tia sáng, cả người như biến thành rối gỗ, ngơ ngác đứng đó.

Trong tấm điện, Tử Lộ đang cầm long bào đã chuẩn bị kích động chạy đến, khi thấy đế vương ngơ ngác đứng ngoài đại điện thì thở dốc nói:

- Hoàng thượng, người... người sao lại chạy ra?

Vừa rồi, nàng thấy đế vương bị tiếng động ngoài điện mà bừng tỉnh thì vội báo là Hoàng hậu đến, lại đi chuẩn bị y phục cho hần. Nhưng chờ nàng quay vào thì lại phát hiện không thấy Hoàng thượng nữa.

Không khí xung quanh nhất thời trở nên vô cùng quỷ dị, Thái hậu nhìn bộ dáng thất hồn của đế vương, nhú mắt bước lên, vừa định nói gì đó thì lại thấy đế vương lui về phía sau, khi ai nấy bối rối, chỉ nghe hần khàn khàn nói:

- Nàng không tới... nàng sớm đã không cần ta.

Nói xong lạnh lùng cười rộ lên, nhưng nụ cười đó thống khổ khiến ai ấy khó thở. Lúc sau, giọng khàn khàn lại khẽ lẩm bẩm:

- Minh Nguyệt, Minh Nguyệt của trẫm.

Mọi người giật mình, nhất thời hiểu được, thì ra Hoàng thượng biết Hoàng hậu đến với vội lao ra tắm điện, lại tưởng lầm rằng thị nữ nhầm với Hồ chiêu nghi

Trong đại điện, Thái hậu đứng trước đế vương, khi nhìn đến thần sắc tiêu tụy của đ thì đau lòng đến đỏ bừng hốc mắt. Bà quay đầu nhìn Minh Nguyệt đang cúi đầu đứng sau cột đá như né tránh, trong mắt không khỏi dâng lên một tia đau đớn, run giọng nói:

- Tuyết Nhi, người xem, Hoàng thượng đã vì người mà thành ra thế này, chẳng lẽ người không để ý đến ân tình phu thê chút nào sao?

Giọng Thái hậu mang theo trách cứ, càng mang theo sự đau lòng, vang vọng trong điện, đánh vào lòng Minh Nguyệt. Một chút sau, chỉ thấy Minh Nguyệt hơi ngẩng đầu, nắm chặt khăn lụa, nâng mắt nhìn người đứng như rớt gỗ kia. Khi nhìn đến khuôn mặt vốn tuấn mỹ đầy ngạo khí của hần nay tràn ngập tang thương và tiêu tụy thì run lên, lui về phía sau vài bước.

Ngự Hạo Hiên khi nhìn thấy Minh Nguyệt một thân tố khiết đứng sau cột đá khắc rồng thì đồng tử như co rút lại, ánh mắt nhất thời co tiêu cự, trong mắt đầy sự si mê mà đau lòng. Nhưng hần vẫn đứng đó, vẫn không nhúc nhích, như là sợ hãi mình vừa động, người trước mắt sẽ biến mất. Nhưng ngay sau đó, hần lại cười rồi ôm đầu kêu to:

- Cút... đều cút hết cho trẫm, không cần lừa gạt trẫm, không cần giả bộ thành nàng, nàng sẽ không tới đây, nàng là nữ nhân lang tâm cầu phước, nàng sớm đã không cần trẫm.

Tiếng hét phản nộ khiến ai nấy rung động, ngoài đại điện, mọi người bị phản ứng của đế vương mà dọa sợ không biết nên làm thế nào cho phải. Thái hậu đau lòng nhìn thần sắc thống khổ của đế vương, không khỏi định bước lên trấn an hần. Nhưng đế vương lại như không muốn ai chạm đến, bước lui về phía sau, nhưng ánh mắt vẫn nhìn bóng dáng Minh Nguyệt, mắt đỏ bừng như không thể chịu đựng được sự đau đớn nhớ nhung, liều mạng rít gào:

- Cút, đều cút hết đi cho trẫm.

- Hoàng thượng.

Tử Lộ chưa từng thấy đế vương như vậy, nàng cầm long bào trong tay, kinh hồn táng đờm nhìn thần sắc đau thương của đế vương, trong lòng khổ sở vạn phần, lại không biết mà càng không dám nói c gì, chỉ có thể đứng ở một bên, khóc nói:

- Hoàng thượng, người đừng như thế, phải bảo trọng long thể.

Cho tới bây giờ, Hiên phi và Đỗ Thái phi cũng chưa từng thấy đế vương như thế, cả hai người đều sửng sốt. Họ đều biết đế vương yêu Hoàng hậu đến chừng nào, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến thế này. Tình yêu này như là hủy thiên diệt địa. Rõ ràng người nhớ thương ở ngay trước mắt, đế vương cũng không dám chạm vào.

Tiếng hài đồng khóc đột nhiên vang lên khiến cho cả đại điện càng hỗn loạn. Hồ chiêu nghi đang trở mặt vội hoàn hồn, cúi đầu nhìn hài tử như bị ầy khuất mà khóc, lòng quỳnh lên, nhẹ nhàng dỗ dành. Nhưng bất luận đồ thế nào đều không thể khiến tiểu hài tử quật cường như phụ mẫu bé dưng khóc. Thái hậu đau lòng nhìn một lớn một nhỏ, nước mắt rơi xuống, bà đau lòng vịn tay Hàn công công, sột ruột nói:

- Nghiệp chương a, thật sự là nghiệp chương a

Nói xong, vô cùng đau đớn nhìn Minh Nguyệt, tay đeo nhẫn vàng run run chỉ Minh Nguyệt, run rẩy nói:

- Tuyết Nhi, người...người thật sự muốn tuyệt tình như thế?

Tim Minh Nguyệt bị tiếng khóc của hài tử nghiền nát nhưng nàng lại như con ốc sên rụt vào thế giới của chính mình, cứng rắn ngăn nước mắt, mở to đôi mắt rưng rưng nhìn hài tử trong lòng Hồ chiêu nghi, bàn tay nhỏ bé vươn ra nhưng tay nàng lại gắt gao nắm chặt, nhắm mắt lại.

Tiêu Đồng nhìn Minh Nguyệt nhất gan tựa như mất hết dũng khí, tim như chảy máu, nàng kéo tay áo Minh Nguyệt, mắt đỏ bừng, khàn khàn nói:

- Tiểu thư... nô tỳ cầu người, cầu người tha thứ Hoàng Thượng đi, thái tử còn nhỏ như vậy, người thật sự nhẫn tâm sao

Nói xong, nước mắt rơi xuống, quỳ xuống mặt đất, ánh mắt lại nhìn sang thái tử đang khóc, trong lòng đau đớn không chịu nổi.

Một khắc khi Tiêu Đồng quỳ xuống mặt đất, lòng Minh Nguyệt đau đớn như chết lặng. Nàng nhìn đứa nhỏ trong lòng Hồ chiêu nghi, hít sâu một hơi, khi nước mắt rơi xuống, đột nhiên bước lên. Khi mọi người giật mình, đoạt lấy đứa nhỏ trong lòng Hồ chiêu nghi, đau lòng nhìn khuôn mặt phẫn nộ khóc đến đỏ bừng kia, lòng như bị xé rách, một giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt nhỏ bé.

Mọi người nhìn Minh Nguyệt gắt gao ôm đứa nhỏ, ngốc ngếch đổ dành, không khỏi đều đỏ bừng mặt mà cười. Nhưng đúng lúc này, đế vương lại lạnh băng:

- Trả hài tử lại cho trẫm.

Khi mọi người nghe đến tiếng rống giận dữ lạnh băng thì không thể hoàn hồn mà quay lại nhìn đế vương. Sau đó, đế vương hai mắt đỏ bừng, cả người lạnh như băng bước lên vài bước như là không dám tới gần Minh Nguyệt, lại như vô cùng tức giận mà vội vươn tay, lạnh băng mà run giọng nói:

- Đem hài tử cho trẫm.

Tử Lộ và Tiêu Đồng đều kinh ngạc, không hiểu sao Hoàng thượng lại như thế. Hai người bước lên chắn giữa đế vương và Minh Nguyệt, kêu lên:

- Hoàng Thượng, người làm sao vậy, nàng là Hoàng hậu a, là Hoàng hậu người ngày nhớ đêm mong.

Thân mình đế vương cứng đờ như là có chút thanh tỉnh, đôi mắt đỏ đậm hiện lên tia tưởng niệm, si mê và hèn mọn, nhưng sau đó hẩn lại cứng ngắt lắc lắc đầu, khàn khàn nói:

- Không... nàng không phải

Nói xong, đế vương đột nhiên rống lớn nói:

- Nàng không phải

Nói rồi, mạnh mẽ vùng chồm về phía Tử Lộ, hai mắt lạnh lùng nhìn đôi mắt trong suốt mà rưng rưng của Minh Nguyệt.

- Hoàng thượng.

Tiêu Đồng bị thần sắc đế vương dọa sợ hãi. Nàng giang tay bảo vệ trước người Minh Nguyệt và thái tử, lui từng bước về phía sau, còn định nói gì thì lại bị đế vương không chút lưu tình vùng chồm đẩy dạt sang một bên. Sau đó, đế vương đến trước người Minh Nguyệt, dừng bước.

Hài tử trong lòng Minh Nguyệt dần dần ngừng khóc, mở to đôi mắt vô tà như thủy tinh nhìn bọn họ. Nàng ngẩng đầu nhìn Ngự Hạo Hiên cả người lạnh băng và đau thương đứng trước mặt mình, mi dài run lên, nhếch môi hồng không nói một câu.

- Người không phải

Ánh mắt đỏ đậm của Ngự Hạo Hiên nhiễm một tầng bi thương, thật sâu nhìn nữ tử trước mắt, hai tay hất hao nắm chặt thành quyền như là muốn khắc chế mong muốn điên cuồng ôm lấy Minh Nguyệt. Rồi lại cứng ngắt vươn ra, đoạt lại thái tử trong lòng Minh Nguyệt, sau đó bình tĩnh nhìn nàng, từng bước lui về phía sau.

Trong lòng Minh Nguyệt nhất thời hoảng hốt, hơi thở lạnh như băng tràn ngập trong lòng. Nàng mở to mắt, trong mắt dâng lên sương mù nhìn đế vương, trong lòng đau đớn, bàn tay trắng nõn nắm chặt. Lại thấy hẩn chậm rãi ôm thái tử vào lòng như ôm chí bảo. Nhắm mắt lại, khàn khàn nói:

- Người không phải nàng. . . Nàng sẽ không đến.

Trong đại điện đột nhiên trở nên lạnh lẽo vô cùng. Tim Minh Nguyệt đã bị đóng băng khi nghe đế vương nói ra câu này. Nàng định nói gì đó nhưng đế vương đột nhiên quay lưng lại như không muốn nhìn đến nàng nữa. Hắn cúi đầu nhìn thái tử đã ngừng khóc, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của hài tử trong lòng, sau đó, nhắm mắt lại, cứng ngắc đi từng bước vào tấm điện.

Trong không khí, Minh Nguyệt nghe rõ ràng tiếng tim mình bị bóp nát, mang theo mũi nhọn sắc bén, len vào lục phủ ngũ tạng nàng khiến mỗi lần thở đều đau không chịu nổi.

- Tiểu thư.

Tiêu Đồng ôm cánh tay bị đế vương đẩy mà đau, thật cẩn thận nhìn vẻ mặt thất thần của Minh Nguyệt, muốn nói cái gì, đã thấy Minh Nguyệt đột nhiên nhắm mắt lại, một khắc kia khi nước mắt rơi xuống hai má, đột nhiên xoay người chạy ra ngoài.

- Tiểu thư.

Tiêu Đồng bối rối nhìn Minh Nguyệt hai vai như gánh chịu nỗi đau mà chạy đi như gió, cũng chạy theo ra ngoài.

- Hoàng thượng, sao người lại chọn cách tự ép buộc mình.

Trong điện thâm u, giọng nói đầy đau lòng của Thái hậu vang lên, đánh thẳng vào lòng từng người.

Thân mình Ngự Hạo Hiên cứng đờ, vẫn si ngốc nhìn hài tử trong lòng, ánh mắt nhu hòa xuống. Lúc sau, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, một giọt lệ rơi xuống sàn đá lạnh như băng.

Mặt trời xuống núi, bầu trời đỏ đậm.

Trong Hàn Nguyệt cung, Tiêu Đồng mặc váy dài tím nhạt ngơ ngác ngồi trong đại điện, ánh mắt thất thần nhìn cánh cửa đóng chặt suốt mấy canh giờ, ánh mắt ửng đỏ đầy khổ sở nhưng vẫn như trước lẳng lặng chờ.

Có lẽ, là tất cả mọi người nhìn nhầm rồi, mức độ trả giá của Hoàng thượng với tiểu thư, đến ngay cả nàng cũng không ngờ. Hoàng thượng đã đau lòng đến không có dũng khí nhìn tiểu thư nữa. Tình nguyện quay đi không nhìn bóng tiểu thư rời đi, cũng lại không dám giữ tiểu thư lại. Có lẽ, vì Hoàng thượng quá hiểu cái gì gọi là đau đến tê tâm liệt phế, cho nên mới không dám động đến vết thương đau đến cốt tủy kia.

- Một tiểu chủ, Hoàng hậu nương nương có truyền lệnh không?

Ngoài đại điện, cung nữ bưng đồ ăn bước lên, tuy rằng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thần sắc của Tiêu Đồng thì cũng cẩn thận khẽ hỏi.

Tiêu Đồng hơi hơi hoàn hồn, nhìn đến đồ ăn kia thì day day trán, lắc đầu, nói nhỏ:

- Các người xuống trước đi.

Mấy cung nữ hơi trố mắt, sau đó nhu thuận đặt khay xuống bàn, nhẹ phúc thân nói:

- Nô tỳ cáo lui.

Sau đó cúi người, nhìn thoáng qua nhau rồi đều xoay người rời đi.

Đêm, không ngủ.

Ánh nến chưa tắt trong phòng ngủ, yên tĩnh lạnh như băng, ngoài cửa sổ gió lạnh thét gào.

Trước cửa sổ, bóng dáng màu trắng lác tạch của Minh Nguyệt đứng lặng nơi đó. Bàn tay mảnh khảnh đặt lên khung cửa sổ, gió lạnh thổi đến, tóc dài phất phơ.

Đã quên mất bao đêm nàng đứng trước cửa sổ chờ đợi bóng dáng đó xuất hiện. Khi nhớ lại, ánh mắt hơi động, sau đó mím môi đẩy cửa sổ ra, nhất thời, gió lạnh tràn vào phòng ngủ, thổi trướng màn lay động như sóng.

Mi dài nhẹ chớp, ánh mắt nhìn vào trong màn đêm đen nhìn về phía Tẩm Tâm cung đèn đuốc tịch liêu, ánh mắt đầy bi thương. Một lúc, nàng mím môi chưa xót, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hít sâu một ngụm khí lạnh,

như là áp chế tất cả sự chua xót trong lòng, sau đó, nhẹ mở mắt, liếc nhìn ánh trăng cô đơn trên trời. Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt, xoay người đi tới trước bàn.

Ánh trăng chiếu qua cửa sổ, làn váy tổ khiết nhiễm ánh sáng lạnh lùng mà quyết tuyệt. Bàn tay trắng nõn cầm bút, chấm chút mực, từng nét chữ xinh đẹp hiện lên trên giấy Tuyên Thành:

- Chu huyền đoạn, minh kính khuyết, chiêu lộ hy, phương thì tiết, bạch đầu ngâm, thương ly biệt. Nỗ lực gia san vật niệm thiếp, cảm thủy thang thang, dư quân trường quyết

(Dây đàn đứt, gương sáng vỡ, sương buổi sớm, hương thơm ngát, tóc trắng, ly biệt. Cố gắng sống tốt, đừng quá nhớ nhung thiếp, đây là những lời cuối cùng chàng)

Minh Nguyệt nhìn chữ trên giấy, nước mắt rơi xuống trong trẻo mà lạnh lùng. Viết xong, nàng nhắm mắt lại, nắm chặt tay ngọc, lặng lẽ rơi lệ, liếm láp vết thương trong lòng.

Đột nhiên, chỉ nha một tiếng, cửa bị đẩy ra, gió lạnh tràn vào tẩm điện, thổi bay tờ giấy về một góc tối.

Minh Nguyệt hơi hơi mở hai mắt, cũng chỉ trong trẻo nhưng lạnh lùng mà cười, rồi sau đó chậm rãi xoay người đi về phía giường, nhẹ ngồi xuống, bàn tay trắng nõn nhẹ vỗ gối đầu thêu mẫu đơn, đè nén sự dao động trong lòng, ôn nhu nói:

- Muộn rồi, Tiêu Đồng nên sớm nghỉ ngơi đi.

Sau đó, nắm chặt tay, nhắm mắt lại.

Trong phòng ngủ không tiếng người đáp, lại nghe tiếng giấy sột soạt. Một lúc sau, khi tiếng bước chân trầm trọng bước đến, dưới ánh trăng, “xoạt” một tiếng, tờ giấy Tuyên thành bị xé nát.

Minh Nguyệt cả kinh, mở to mắt, quay đầu nhìn góc tối kia, thấy bóng dáng màu vàng đứng thẳng trước cửa sổ, bàn tay to vo tờ giấy Tuyên Thành lại, ánh mắt đầy hận ý nhìn nàng. Sau đó, khi thấy nàng đứng dậy thì mạnh mẽ bước đến nắm chặt cả vai nàng, đau đớn quát lên:

- Nữ nhân chết tiết này, vì sao? Vì sao?

Minh Nguyệt kinh hoảng, nàng trợn to hai mắt nhìn nam tử khi này nàng đã định vĩnh viễn rời khỏi hắn. Vừa định nói gì lại thấy Ngự Hạo Hiên mang theo cừu hận bước lên, luồn tay vào tóc nàng, mắt đỏ hồng nhìn khuôn mặt ngày nhớ đêm mong này, thở nặng nề, đau khổ khàn khàn nói:

- Nữ nhân lang tâm cầu phế này, nàng còn muốn chạy, nàng còn muốn rời đi.

Nói xong, như là không thể thừa nhận sự tuyệt vọng đó mà hôn nàng, bàn tay to như điên loạn mà xé rách váy nàng.

- Không.

Khi Minh Nguyệt cảm giác trên người man mát thì đột nhiên hoàn hồn, nhưng thân thể lỏng lẻo đã bị nam tử trước mắt điên cuồng như mất đi nhân tính này đặt lên giường. Bên tai nàng tràn ngập hơi thở nặng nề và tiếng gầm nhẹ của hắn. Minh Nguyệt hoảng sợ giãy dụa, muốn gọi về chút lý trí của Ngự Hạo Hiên, như để vương lại như một con dã thú, điên cuồng đến cực điểm, bàn tay to không ngừng xé bỏ quần áo nàng. Khi nụ hôn khiến người ta không thở được ngừng lại thì lại liến lĩnh mà hôn lên thân thể nàng, thô lỗ mà điên cuồng chiếm đoạt.

148. Q.3 - Chương 149: Đại Kết Cục 5

Đêm sang canh ba, sương rơi đậm, tiếng trống vang lên.

Trong phòng ngủ tối đen, chỉ có duy nhất ánh trăng có mấy phần thanh lương chiếu rọi, chiếu lên mặt đất đầy xiêm y, vài cơn gió lạnh thổi vào.

Trong trường, gió lạnh thổi nhẹ qua khe hở, không khí tràn ngập hơi thở ái muội, mùi Long diên hương và mùi hàn mai hỗn tạp quần quanh giường, tiếng thở dốc trầm mê. Một đêm quần quýt si mê

Canh năm, sắc trời u ám, trong Tẩm Tâm cung, ngự tiền thị nữ và Tần công công sớm chuẩn bị sẵn long bào chờ ngoài Hàn nguyệt cung. Mà Tiêu Đồng một đêm lo lắng chưa ngủ đứng đó, kinh ngạc thất thần nhìn cánh cửa gỗ đào đóng chặt.

Đêm qua, nàng ở ngoài điện chờ, vốn định lựa lúc mà vào xem tiểu thư ngủ hay chưa, không ngờ còn chưa bước thì đã bị người điểm huyết mà thất kinh. Rồi lại nhìn thấy đế vương không biết đến từ khi nào nắm chặt tay đẩy cửa mà vào, sau đó, nàng nghe tiếng tiểu thư kinh hô và tiếng quần áo bị xé rách, nàng biết điều đó đại biểu cho cái gì. Nhưng nàng chỉ có thể nhắm mắt đứng đó mà nghe tiếng si mê dây dưa đến tận canh năm.

Nhắm mắt lại, Tiêu Đồng hít sâu một hơi, sự chua xót trong mắt và sự bất an trong lòng dần dâng lên, sau đó, như là không thể ngồi yên mà đứng dậy. Nhưng nàng vừa mới đứng dậy thì Tần công công lại vội bước lên, đè vai nàng, nhỏ giọng nói:

- Tiểu chủ, Hoàng Thượng là quá mức nhớ nhung Hoàng hậu mới có thể như thế, người đừng lo lắng

Nói xong, trong mắt cũng có vài phần lo lắng nhìn lướt qua cánh cửa đóng chặt kia, cúi đầu không nói.

Hôm qua, sau khi Hoàng hậu rời đi, đế vương một mình đứng trước gương hồi lâu, ánh mắt lạnh băng không dám tin nhìn chính mình tiêu tụy trong gương. Sau đó, như là hoàn toàn tuyệt vọng mà ném vỡ gương, lầm bầm nói:

- Nàng thấy rồi, nàng thấy trăm tiêu tụy rồi.

Một khắc này hẳn mới hiểu được, thì ra Hoàng thượng cướp lấy thái tử là vì Hoàng thượng nghĩ chỉ cần thái tử ở đây là có thể giữ được lòng Hoàng hậu. Hẳn đuổi Hoàng hậu đi là vì không muốn nhìn nữ tử hẳn yêu thấy hẳn chật vật, tiêu tụy như thế. là vì yêu quá sâu nên thành thật cẩn thận, vì sợ hãi, sợ hãi mình quá tiêu tụy, để Hoàng hậu thấy mà ghét bỏ mình.

Trong trí nhớ của hắn chưa từng thấy Hoàng thượng như thế bao giờ. Khi còn nhỏ, Hoàng thượng lãnh tình tự chế, cho dù với mẫu thân Hoa quý nhân cũng thế. Tiên đế từng nói, hắn là người si tình. Lúc ấy, những lời tiên đế nói không ai tin, dù sao Hoàng thượng trời sinh lạnh bạc đến cực điểm. Thậm chí, năm mười sáu tuổi đại hôn, cũng vẫn không thích nữ sắc. Nhưng, ai ngờ ngày nay lại thành ra thế này.

Nhớ lại chuyện đã qua, Tần công công khẽ thở dài một tiếng, lại an ủi Tiêu Đồng, nói:

- Tiểu chủ, Hoàng hậu nương nương không phải là người tầm thường, Hoàng thượng sẽ không làm gì nương nương đâu. Chỉ là một năm nay, tương tư thành bệnh. Tiểu chủ chớ lo

Nói xong, liếc nhìn Tử Lộ vẫn yên lặng ở bên, lui về phía sau, cúi đầu chờ đợi.

Trong phòng ngủ, vẫn yên tĩnh không một tiếng động. Trên giường, chăn gấm tơ lụa phần hồng, hai người một mối ôm nhau mà ngủ, gió lạnh thổi động sa trường, sắc trời dần sáng.

Ngự Hạo Hiên mở to hai mắt thân u, ngón tay thon dài vuốt mặt Minh Nguyệt, lướt qua khuôn mặt tinh tế của nàng, sau đó, si mê nhìn đôi môi đã sưng đỏ của nàng, tựa như nhìn mỹ thực mà tinh tế hôn lên.

Có lẽ là cảm nhận được nụ hôn đầy yêu thương của Ngự Hạo Hiên, đôi mi thanh tú của Minh Nguyệt khẽ động, như là muốn rời khỏi sự ôn nhu đó, nhưng nàng mệt mỏi không thể tỉnh lại, chìm vào cơn mơ.

Tay Ngự Hạo Hiên cứng đờ giữa không khung, đôi mắt lưu luyến si mê và ôn nhu nhìn đôi mày thanh tú của Minh Nguyệt nhíu lại thì xẹt qua một tia đau đớn và phần nộ. Hắn nhìn dung nhan kiều mị say ngủ, đột nhiên lại tiến lên, ngón tay thon dài nắm vai nàng, vùi đầu vào cổ nàng, hít sâu mùi lãnh hương trên người nàng. Mối lạnh băng lưu luyến trên da dễ trắng nõn của nàng, một đường hôn lên vành tai non mịn.

Nhẹ nói một tiếng mơ hồ, Minh Nguyệt như là cực kỳ bất an, vươn tay định đẩy nam tử đang xâm phạm kia, nhưng tay nàng mới vươn ra khỏi đệm chăn thì đã bị bàn tay to của nam tử nắm lại, một lần nữa lại giấu xuống chăn bông ấm áp. Nhưng nụ hôn kia lại mềm nhẹ triền miên hơn, từng tắc hôn lên da dễ nàng như đang trừng phạt.

- Đứng.

Minh Nguyệt nhẹ nỉ non, nàng nhắm mắt nhưng mày hơi nhíu lại, bàn tay trắng nõn vươn lên kháng cự. Khi chân dậm kéo xuống, làn da trắng nõn đã đầy vết xanh tím, chứng tỏ sự điên cuồng dậm qua.

Không khí lạnh như băng tràn lên da thịt khiến Minh Nguyệt run rẩy mi dày. Khi thân mình lại một lần nữa rơi vào vòng ngực tinh trắng mà ấm áp thì nàng hơi mở mắt.

Ngự Hạo Hiên nhìn đôi mắt mông lung của Minh Nguyệt, càng dùng sức ôm chặt nàng tựa như sợ nếu nàng nhìn thấy mình thì sẽ biến mất, thậm chí hắn còn nhắm mắt lại, tựa cằm lên trán nàng, hôn lên tóc mây của nàng.

Mắt Minh Nguyệt vẫn mông lung khi cảm nhận được những xúc cảm trên da thịt thì dần trở nên trong suốt rồi trong đầu hiện lên cảnh nóng cháy triền miên kia thì cả người đều thanh tỉnh lại. Nàng vội để tay vào ngực hắn, trong mắt tràn đầy hoảng sợ muốn trốn tránh khỏi nam tử khiến nàng trầm luân này. Nhưng Ngự Hạo Hiên lại càng thêm dùng sức ôm lấy eo nàng, giọng nói trầm thấp khàn khàn như có như không vang lên tai nàng:

- Minh Nguyệt, nàng trốn không thoát đâu.

Lòng Minh Nguyệt trầm xuống, không khỏi run rẩy người, tay để trước ngực để vương nắm chặt thành quyền, nàng run run mi dài, khi nhìn đến vết sẹo dữ tợn trên ngực trái để vương thì ngừng giây, mũi cay cay, nhắm mắt lại, run rẩy thấp giọng cầu xin:

- Buông. . . Không cần

Đêm qua một màn hiện rõ trước mắt, nàng không thể thừa nhận sự nóng cháy điên cuồng đó, nhưng để vương như đã nổi điên, cần rõ không muốn ngừng lại, như là muốn trừng phạt nàng mà dây dưa đến bình minh, để lại vô số dấu vết trên thân thể nàng, đến độ nàng mệt mỏi mà thiếp đi, nhưng giờ, không ngờ hắn...

Khi Minh Nguyệt vặn vẹo phản kháng, tay Ngự Hạo Hiên đã bắt đầu dao động, lại như cực lực khắc chế mà ôm lấy thân thể mảnh mai của nàng chặt hơn, nhắm mắt lại, vùi vào mái tóc nàng, hơi thở vốn trầm tĩnh dần thành đục ngầu thở dốc. Đôi môi lạnh lẽo lại một lần nữa cọ xát trên da dẻ nàng, giọng nói khàn khàn mang theo hơi thở nóng bỏng, trầm thấp nói:

- Minh Nguyệt... trầm rất nhớ nàng... thật sự rất nhớ nàng.

Nhớ nàng, mỗi đêm khuya nhìn đến chiếc long sàng trống trải mà muốn phách điên. Trăm ngàn lần muốn xông vào phòng ngủ của nàng mà hung hăng yêu nàng. Nhưng mỗi lần nhìn đến ánh nến chập chờn qua cửa sổ thì lại lùi bước. Bởi vì, hắn sợ nàng sẽ càng hận hắn.

Nghe đến Ngự Hạo Hiên nói những lời này, thân thể Minh Nguyệt lại run lên, sau đó lắc đầu, tóc mây rối tung quần quanh cánh tay để vương, ánh mắt mang theo sự bất an và bối rối, nhẹ giọng nói:

- Đứng, xin người, đứng...

Nhưng Minh Nguyệt còn chưa nói hết thì để vương đã nâng cằm nàng lên, môi lạnh băng lại dán lên đôi môi mềm mại của nàng, cắn nuốt mà triền miên.

- Ừm...

Lòng Minh Nguyệt run lên, sau đó, khi tay để vương luồn vào sợi tóc nàng, gắt gao nâng gáy nàng thì nàng liều mạng mà giãy dụa. Nhưng ngay sau đó, thân thể cường tráng lại áp đảo thân thể yếu đuối của nàng.

- Minh Nguyệt, trầm yêu nàng... rất yêu nàng.

Giọng nói trầm thấp khàn khàn lạnh như băng, khi kích tình qua đi, Ngự Hạo Hiên ôm lấy Minh Nguyệt, hôn lên giọt nước mắt ở khóe mắt nàng, lẩm bẩm lời yêu.

Mùa đông Hoài Nguyệt thiên triều Hiên đế năm thứ 14, mười ngày sau khi thái tử được trăm ngày, để vương lâm hạnh Hàn Nguyệt cung rồi lâm triều xử lý chính vụ, tuyên cáo thiên hạ, ba ngày sau cử hành lễ phong hậu và lễ thành hôn, đồng thời, tiếp nhận tấu chương của bách quan, phê thuật Hồ quý phi, biếm vào lãnh cung.

Ba ngày sau, toàn bộ hoàng cung là không khí vui mừng, trong Tẩm Tâm cung kim bích huy hoàng, nơi nơi trang trí lụa đỏ, toàn bộ cung điện như mùa xuân tới mà tươi vui. Ngự tiền thị nữ ai nấy đổi thành váy đỏ theo tổ chế, người người sắc mặt như đóa hoa nở rộ tấp nập qua lại. Trong đại điện, Tần công công mặc trường bào trông rất không tự nhiên, tay cầm phát trần chỉ huy sắp xếp. Ai nấy bận tới mặt tới mũi.

Hoa Quỳnh sau khi bị phế truất phi vị liền bỏ đi lớp mặt nạ giả, trở về đội ám vệ, nhưng cũng có khi ẩn thân trong đám ngự tiền thị nữ, cùng Tử Lộ chuẩn bị cho hôn lễ của Đế hậu.

Trong Ôn tuyền biệt quán, sương khói lượn lờ, hương khí nồng lung, Tiêu Đồng một thân trường bào đỏ thắm, tóc búi cài hoa đỏ đứng cạnh ôn tuyền, cười yếu ớt nhìn nữ tử trong suối, ôn nhu nói:

- Tiểu thư, đã đến hôm nay rồi, người cũng đừng trì hoãn nữa, miễn cho Hoàng thượng lại nổi cơn lôi đình mà vọt vào

Nói đến chỗ mấu chốt, Tiêu Đồng bưng miệng không nói nhưng không nhịn được lại nhẹ cười rộ lên.

Mấy ngày qua, tiểu thư thấy đế vương như thấy rắn rết mà né tránh, nhưng đế vương lại không chấp nhận sự trốn tránh mà dính tiểu thư như bóng với hình. Thậm chí xử lý chính vụ cũng kéo tiểu thư đi cùng, còn buông thả nói:

- Nếu Minh Nguyệt không cùng trầm đi xử lý chính vụ, vậy từ mai trở đi không để ý tới triều chính nữa.

Một câu, đem tất cả tội danh đổ lên người tiểu thư khiến cho tiểu thư giận cũng không phải, tức cũng không được.

Nhưng thị nữ Tẩm Tâm cung giờ cũng thoải mái hơn nhiều, tính tình đế vương không hề cổ quái khó đoán nữa. Chẳng làm gì ngoài việc suốt ngày bám lấy Hoàng hậu, còn lại bỏ mặc tất cả mọi việc, không nhắc đến chuyện cơm nước. Cho nên đám thị nữ ngoài việc dỗ dành, chơi đùa cùng tiểu thái tử thì cũng chẳng có mấy việc mà làm.

Trong suối, Minh Nguyệt nghe Tiêu Đồng nói xong thì cứng đờ người, trầm mặc không nói. mấy ngày nay nàng đều trầm mặc không nói, dù là với đế vương cũng thế. Nhưng dù nàng yên lặng, đế vương lại giống như chỉ cần nhìn thấy nàng, ôm nàng là đã thấy mỹ mãn mà không cưỡng cầu gì.

Sương mù dần dần dâng đầy mắt Minh Nguyệt, nàng hơi hơi nhắm mắt lại, thở sâu một hơi rồi bay lên, khoác chiếc áo sa mỏng che đi thân hình yếu điệu, khi chân chạm đất thì gỡ ngọc trầm trên tóc, mái tóc mây xỏa xuống che đi xuân quang mê người.

Tiêu Đồng thấy Minh Nguyệt ra khỏi suối thì cầm hồng bào chạy đến. Nhưng lúc này, chỉ thấy Tử Lộ lo lắng đi vào, khi thấy Tiêu Đồng trở mặt nhìn thì không tự nhiên mà nhảy mắt với nàng. Khi Tiêu Đồng hiểu ý thì đã thấy ngoài bình phong, bóng dáng màu vàng đầy anh tuấn đã đi vào.

Tiêu Đồng giật mình, ý cười thu lại, nàng kích động nhìn nữ tử đứng bên suối tựa như tiên tử kia, định nói gì thì đế vương đã đi tới, âm trầm lấy đi hồng bào trong tay nàng, yên lặng đi về phía Minh Nguyệt.

- Đây...

Tiêu Đồng lên dính định ngăn cản đế vương, nên biết rằng như thế này tiểu thư chắc chắn sẽ tức giận. Nhưng ngay lập tức Tử Lộ đã bịt miệng nàng lại, sau đó ngón trở điểm trước môi, thở dài một tiếng rồi lùi nàng ra ngoài, nhỏ giọng nói:

- Bệnh tương tư của Hoàng thượng lại tái phát, ném hết tấu chương, chỉ muốn gặp Hoàng hậu nương nương, cho nên, chúng ta vẫn nên đi ra đi...

Minh Nguyệt đứng trước trường kỉ, khi nghe tiếng bước chân đến gần thì vẻ mặt có chút mệt mỏi nhẹ giọng nói:

- Mau chút đi, ta có chút mệt rồi

Rồi sau đó, vươn đôi tay trắng nõn bị nước suối tắm ướt nhẹ nhàng tháo đi sa mỏng trên người, ngón tay ngọc đỡ lấy tóc dài phía sau để Tiêu Đồng thay quần áo cho nàng.

Ngự Hạo Hiên đứng ở phía sau Minh Nguyệt, khi nhìn đến thân thể trắng nõn trơn bóng của nàng thì ánh mắt trở nên thâm thúy, trong sương khói mông lung, đồng tử dần biến thành màu lam, yết hầu run lên, hô hấp dồn dập

Minh Nguyệt hơi nghiêng đầu, chỉ nhắm mắt, vừa định nói gì thì Ngự Hạo Hiên đã vội mở trường bào lụa đỏ phủ quanh thân thể mê người của Minh Nguyệt, ánh mắt thâm u nhìn cánh tay ngọc nhẹ xuyên qua tay áo, đường cong trước ngực di động, quần dây bên hông chờ Tiêu Đồng bước lên thất lại.

Bàn tay Ngự Hạo Hiên có chút run run vòng qua eo Minh Nguyệt, ngốc nghếch thắt dây lưng cho Minh Nguyệt. Nhưng còn chưa thắt xong đã thấy Minh Nguyệt như hoảng sợ đột nhiên quay đầu lại. Khi bốn mắt nhìn nhau, Minh Nguyệt tròn to hai mắt, kinh hô một tiếng, vung tay áo định đẩy để vương ra nhưng để vương lại mạnh mẽ hơn ôm lấy nàng khiến nàng không thể nhúc nhích, một lúc, hân thở gấp gấp trầm thấp nói:

- Minh Nguyệt, trẫm chỉ muốn gặp nàng.

- Ta không muốn gặp người.

Mỗi ngày đều là như thế, vô luận nàng làm gì để vương đều có thể đột nhiên xuất hiện bên cạnh nào, đảo loạn ý muốn bình tĩnh suy nghĩ của nàng, rồi sau đó đó là quần quýt si mê không ngừng cũng giống như giờ phút này

- Người

Minh Nguyệt nhìn đôi mắt dần thâm u của đế vương, không thể tin được mà giãy dụa, xấu hổ chỉ về phía bình phong, nhỏ giọng nói:

- Thái tổ đã định rõ quy củ, trước khi thành hôn, phu thê không thể gặp mặt, người... người bây giờ đi ra ngoài cho ta.

Ánh mắt Ngự Hạo Hiên trầm xuống như là có chút đau lòng, nhưng lập tức khấn trương nói:

- Minh Nguyệt, trẫm biết, là hoàng nhi khóc không ngừng, cho nên... cho nên trẫm mới tới tìm nàng.

Nhưng lời còn chưa dứt, Tử Lộ đứng sau bình phong vội chạy vào, khi thấy cảnh đế hậu ái muội thì đỏ bừng mặt lên, vội cúi đầu:

- Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương, Tần tổng quản báo lại, nói thái tử vừa tỉnh ngủ, vẫn khóc, dường như là muốn gặp Hoàng hậu nương nương.

Tử Lộ vừa dứt lời, còn chưa kịp ngẩng đầu, chợt nghe đến bùm một tiếng, nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, đã thấy đế vương không biết vì sao ngã xuống ôn tuyền. Mà Hoàng hậu một thân trường bào đỏ rực chân trần chạy về phía nàng, tóc đen nhánh xoa tung đẹp khiến người ngừng thở. Một chút sau đã nghe toàn bộ ôn tuyền vang vọng tiếng đế vương phản nộ:

- Tần Minh Nguyệt, nàng lại dám chạy.

149. Q.3 - Chương 150: Đại Kết Cục 6

Trong Trường sinh điện, một đôi nền long phượng cắm trên giá nền phù điêu rồng vàng, trên bàn, lụa màu vàng được đổi thành màu đỏ tươi, hai chiếc chén kim bôi rót đầy rượu quế hoa, trên long sàng, lụa đỏ kết thành dải đồng tâm kết trước sa trường, trên đệm càn thêu long phượng rải đầy táo đỏ và những đoá hoa mai hồng nhạt, lư hương lượn lờ mùi khói thơm.

Ngoài đại điện, lụa đỏ trăm trượng trải dài đến cửa lớn Tả Tâm cung, trong đại điện kim bích huy hoàng, thị nữ thấp sáng nền khiến chi hoàng hôn, Tả Tâm cung như mộng như ảo, đắm chìm trong không khí vui mừng.

Trong Hàn nguyệt cung, Tiêu Đồng một thân trường bào đỏ thẫm đứng trước gương cầm chiếc lược khắc phương chải tóc cho Minh Nguyệt, khi búi mái tóc mây cho Minh Nguyệt thì trộm liếc Minh Nguyệt như đang có tâm sự qua gương. Nàng mím môi cười, búi tóc thành một đóa hoa hải đường, cười yếu ớt nói:

- Hôm nay là ngày vui của tiểu thư và Hoàng thượng, tân nương tử sao lại mặt mày như thế?

Nói xong đem trang sức mà Tử Lộ đem đến cài lên mái tóc Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt hơi động mi dài, hơi nhướn mắt nhìn lên chính mình khắp người là trang sức châu ngọc mà không khỏi thất thần. Nhưng ngay sau đó, lại định thần lại, thần sắc không có chút vui mừng mà lại thêm mấy phần cô đơn.

Tiêu Đồng nhìn thấy thần sắc Minh Nguyệt, đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó có chút lo lắng nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, người làm sao vậy? Người không phải là... không muốn báỉ đường chứ?

Hôm qua không biết vì sao đế vương lại muốn thiết hạ cao đường ở Trường sinh điện, nói là muốn báỉ thiên địa với tiểu thư. Quả thật, từ xưa đến nay, đế vương thành hôn, từ khi còn là thái tử cưới thái tử phi hay sau này phong hậu cũng chưa từng có phong tục dân gian này. Thiên triều từ khi khai quốc đến nay, sợ là chỉ có Thái tổ hoàng đế vì Minh Nguyệt quý phi mà làm điều này thôi.

Mi dài của Minh Nguyệt run lên như là bị nói trúng tâm sự mà hơi cúi đầu, nàng vươn tay cầm bút tự vẽ mi, sau đó nhìn hai hàng lông mày qua gương, từ từ nói:

- Dân gian sở dĩ muốn báỉ thiên địa là muốn phu thê trăm năm không rời, nhưng hắn là đế vương.

Từ cổ quân vương đa bạc tình. Nếu một ngày kia, hắn chán ghét dung nhan này, bỏ mặc lời thề kia thì nàng nên làm thế nào.

- Đế vương.

Tiêu Đồng nhẹ giọng lặp lại một câu, ánh mắt buồn bã, tất nhiên là hiểu ý Minh Nguyệt, cũng bĩu bĩu môi, nhúu mày nói:

- Tiểu thư, Hoàng thượng sẽ không, Hoàng Thượng đối với tiểu thư, có thể nói là “trên trời nguyện làm chim sát cánh, dưới đất nguyện làm lá liền cành”, người nếu còn chưa tin hắn, Hoàng thượng biết chắc chắn sẽ rất đau lòng.

Đã nhiều này quần suốt si mê, nàng có thể nhìn ra sự si tình quyến luyến trong mắt đế vương. Mỗi lần tiểu thư rời đi trong chốc lát, đế vương đều phiền chán bất an, thậm chí tức giận, đó là sự si mê lưu luyến thuần túy của một nam nhân với nữ nhân, nàng hoàn toàn có thể cảm nhận.

Tay Minh Nguyệt khẽ run, nhẹ buông bút, chớp mày, không nói nữa. những việc Ngự Hạo Hiên làm vì nàng nàng đều có thể cảm nhận rõ, nhưng là vì quá mức rõ ràng, quá mức ý lại mới muốn lùi bước. Nàng không thể ép mình tin tưởng, nam nhân tâm cơ khó lường đó lại không vì mục đích gì mà thích nàng.

Một năm trước, nàng cũng từng nghĩ tới đem trái tim giao cho nam tử này, nhưng đêm đó, trong Hắc thụ lâm, hắn lại đánh vỡ hy vọng của nàng. Một năm qua, mỗi ngày nàng đều nhận sự tra tấn đó, có cả nhớ mong, có cả lùi bước, và cả chút hận ý.

Tiêu Đồng nhìn thần sắc như do dự của Minh Nguyệt, trong lòng không khỏi hoảng hốt, nàng bước lên đưa chu đan và yên chỉ cho Minh Nguyệt nói:

- Tiểu thư, người đừng nghĩ nhiều, Hoàng thượng là thật tâm, trong cung tất cả mọi người đều thấy rõ Hoàng thượng là thật lòng, cho nên người đừng do dự nữa.

Tiêu Đồng nhúu mày, khi nhìn đến sự do dự trong mắt Minh Nguyệt thì trong lòng càng rối loạn.

Chỉ nha một tiếng, cửa bị đẩy ra, Tiêu Đồng giật mình quay đầu lại đã thấy Tử Lộ trường bào đỏ thẫm lăm lét chạy vào, sau đó nháy mắt với nàng như sáng nay trong Ôn tuyền biệt quán. Sau đó, quả nhiên là cảnh tượng tương tự tái diễn, chỉ thấy sau nàng, nam tử anh tuấn mặc hỷ bào bước vào

Trong lòng Tiêu Đồng ai oán nhưng lại kiên định không ít, nàng phúc thân với đế vương rồi liếc nhìn về mặt Minh Nguyệt đang nhìn nam tử qua gương, cười yếu ớt cùng Tử Lộ đi ra, đóng cửa lại cho Đế hậu.

Bước ra khỏi phòng ngủ, Tiêu Đồng có chút trách cứ nhìn Tử Lộ nhẹ giọng nói:

- Theo quy củ, trước khi thành hôn, Đế hậu không thể gặp nhau, ta đã dặn người như vậy, sao người vẫn để Hoàng thượng chạy đến đây?

Nói xong, nhẹ phất tay áo, đi tới trước bàn giữa điện.

Tử Lộ cười hì hì, tựa như lấy lòng chuộc tội mà tới trước bàn, rót một ly trà cho Tiêu Đồng, cười yếu ớt nói:

- Một ngụm nữ quá lời, việc này không liên quan đến nô tỳ, là khi nô tỳ mặc hỉ phục cho Hoàng thượng, Hoàng thượng lại rất muốn gặp Hoàng hậu nương nương.

Nói xong, cười khê nói nhỏ vào tai Tiêu Đồng:

- Thật ra, Hoàng Thượng là sợ Hoàng hậu hối hận, cho nên mới đến...

Tiêu đồng nao nao có chút chột dạ nhìn Tử Lộ thì lại thấy Tử Lộ đăm đăm vai, hết sức mệt mỏi nói:

- Nô tỳ bảy tuổi đã tiến cung, làm ngự tiền thị nữ cũng hơn sáu năm, nói thật, đây là lần đầu tiên thấy Hoàng thượng thích cái gì. Hoàng Thượng tính tình lạnh lùng, dù là sau khi đại hôn cũng từng nạp nhiều tần phi nhưng cũng vẫn rất lạnh lùng. Khi đó, Âu Dương Hoàng hậu từng đem những tần phi nhị phẩm lập bài tử để Hoàng thượng chọn. Cách ba ngày, để vương đến lâm hạnh tần phi. Nhưng Hoàng thượng vẫn chỉ đến đó ngồi một chút, khi đó, được Hoàng thượng coi trọng là Âu Dương chiêu dung (Âu Dương Hồng Ngọc) vì nàng rất im lặng, luôn yên lặng chờ Hoàng thượng đến, yên lặng cùng Hoàng thượng chơi cờ.

Yên lặng như vậy khiến người cảm thấy thư thái, nàng từng nghĩ, đến cuối cùng chỉ có Âu Dương Hồng Ngọc có thể ở bên Hoàng thượng.

Tiêu đồng nghe xong những lời Tử Lộ nói thì thiếu chút nữa phun nước trà ra, nàng có chút ngây ngốc nhìn thần sắc như đắm chìm trong quá khứ của Tử Lộ, lắp bắp nói:

- Người nói. . . Hoàng Thượng khi lâm hạnh phi tần chỉ là đến đó ngồi một lát hoặc chơi cờ?

Quả thực vợ vẫn

Tử Lộ hết sức thành thật mà gật đầu, chống tay lên cằm, thở dài một tiếng, lại cười nói:

- Nếu nô tỳ không nhớ lầm, Hoàng Thượng chỉ sủng hạnh qua ba phi tử, mà cũng là vì bất đắc dĩ mới như thế. Một người là Hoàng hậu Âu Dương thị, một là Thần Đức Quý phi, còn một là Thục phi

Nhắc đến Thục phi, Tử Lộ đỏ bừng mặt, nàng nhỏ giọng nói:

- Nô tỳ nhớ rõ, đêm mà Hoàng Thượng sủng hạnh Thục phi, Thục phi đem tất cả những chiêu thức yêu mỹ vạn phần mà mê hoặc, nhưng mà, khi canh ba Hoàng thượng rời đi, về đến tẩm cung tắm rửa đến nửa canh giờ.

khi đó sắc mặt đế vương tức giận, như là gặp phải thứ gì dơ bẩn mà chà xát, cũng từ đêm đó không sủng hạnh bất kỳ phi tần nào nữa.

Có lẽ, là vì như thế, lúc trước Đức phi Mộ Tuyết tiến cung, mới có thể gây nên một cơn sóng gió trong hậu cung. Nàng vĩnh viễn nhớ rõ, sau khi đế vương sủng hạnh đức phi, trong cung tứ phía đều nổi lên lời đồn khiến người mặt đỏ tai hồng. Nghe đồn, trên người Đức phi đầu dầu răng và vết tím, lúc đó nàng hoàn toàn không tin, vì nàng đã từng hầu hạ những tần phi được ân sủng, chưa bao giờ có điều này.

Tiêu Đồng nắm chặt chén trà như là giật mình, há mồm còn định hỏi cái gì, đã thấy Tử Lộ mệt mỏi nằm dài trên bàn nhẹ nói:

- Một quá đi... Hôm nay chẳng biết Hoa Quỳnh chạy đi đâu, thật đúng là..

- Đúng là cái gì?

Đột nhiên, cửa đại điện truyền đến một tiếng nữ tử trong trẻo mà lạnh lùng khiến Tiêu Đồng và Tử Lộ đều giật mình, quay đầu lại đã thấy một nữ tử mặc y phục dạ hành bước vào, ánh mắt trong trẻo mà cao ngạo nhìn Tử Lộ nói:

- Về Tẩm Tâm cung trước, ta có lời nói với người.

Nói xong, cũng chẳng thèm liếc Tiêu Đồng một lần, đi ra ngoài đại điện.

- A, người đợi chút

Tử Lộ như là lập tức lấy lại tinh thần, nhảy dựng lên, quay đầu nói với Tiêu Đồng:

- Mộc ngự nữ, nô tỳ đi trước, Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương làm phiền người rồi

Nói xong, chạy theo hướng hắc y nữ tử kia.

Tiêu Đồng hơi hơi thất thần nhìn ra ngoài đại điện, nhìn đến hai bóng dáng tương phản nhau, ánh mắt khẽ động, không khỏi bước lên nói:

- Ánh mắt người kia... rất quen

Nói xong, trong đầu hiện lên đôi mắt lạnh lùng ngạo nghễ ngày đó của Hồ chiêu nghi đã bị phế truất kia.

Trong phòng ngủ, hai mặt áo choàng đỏ thắm lay động dưới ánh nến chiếu như phát sáng, để vương đứng sau Minh Nguyệt, ánh mắt nhu hòa nhìn hai người qua gương, sau đó như là tìm lòng không đậu mà hôn lên tóc Minh Nguyệt, ngón tay thon dài nhẹ vỗ về gương mặt nàng, ôm lấy nàng, nhẹ nói:

- Minh Nguyệt, trăm đợi ngày này đã bốn năm mười tháng hai mươi một ngày rồi.

Nhưng chờ nàng đã ba mươi năm.

Ánh mắt Minh Nguyệt khẽ động, như có chút không tự nhiên mà chớp mắt, nhưng để vương như lại không cho phép nàng né tránh. Đột nhiên, Ngự Hạo Hiên nửa quỳ trên đất, đan mười ngón tay với nàng, ngừng đầu nhìn đôi mắt có chút bối rối của Minh Nguyệt, trầm thấp nói:

- Minh Nguyệt, gả cho trăm, ở lại bên trăm, trăm sẽ đối tốt với nàng, yêu nàng, sủng nàng, thương nàng, hiểu nàng.

Tim Minh Nguyệt đập nhanh, ánh mắt hơi loạn nhưng cảm nàng đã bị Ngự Hạo Hiên nắm lấy. Ánh mắt hẩn thẩn nhưng không dấu được sự chờ mong và khẩn trương, mày kiếm nhíu chặt nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, trước khi nàng mở miệng thì lại nói:

- Nói cho trăm đáp án cả đời, trăm không cần đáp án tạm thời của nàng.

Lòng trong nháy mắt trở nên bối rối vô thố, tay Minh Nguyệt run lên, có chút quẫn bách muốn rời xa nam tử khiến nàng thấy có áp lực này. Nhưng Ngự Hạo Hiên như đã nhìn ra ý muốn của nàng mà đột nhiên đứng dậy ôm lấy nàng. Một lúc sau, chỉ thấy hẩn nhắm mắt lại, khàn khàn nói vào tai nàng:

- Trăm đã biết. . . Trăm. . . sẽ không hỏi

Dứt lời, hít sâu một hơi, rồi sau đó như muốn né tránh sự không muốn xa rời từ tận linh hồn, bỗng dưng buông Minh Nguyệt, xoay người đi ra cửa.

Thân mình Minh Nguyệt đột nhiên cứng đờ nơi đó mặc cho gió lạnh tràn vào, nàng ngây ngốc nhìn Ngự Hạo Hiên trước cửa, hẩn cứng ngắc quay lưng lại phía nàng. Tim, không hiểu sao run lên, bước lên hai bước, định nói gì đó nhưng khi vừa mở miệng thì cổ họng như tắc nghẽn, ngay cả một chữ cũng không nói nên lời.

Ngự Hạo Hiên quay lưng về phía nàng, một khắc khi đưa tay mở cửa, sự đau xót trong mắt dần biến thành tuyệt vọng, hẩn nhắm mắt lại, muốn giấu đi sự bất lực của mình, nhưng vết thương nóng cháy đó như tràn ngập trong lòng hẩn mà tàn sát bừa bãi. Tay nắm chặt thành quyền đến nỗi gân xanh hẩn rõ, hẩn như phát tiết sự phẫn nộ mà mạnh mẽ mở cửa, sau đó hung hăng đóng lại.

Phanh một tiếng, tim Minh Nguyệt như bị đánh nhót vào địa ngục, nàng đứng trong phòng ngây người nhìn cánh cửa đã ngăn cách bóng dáng của đế vương, khẽ run run tay, nhắm mắt lại, ngực nhói lên.

Bởi vì để ý, cho nên sợ mất đi, bởi vì sợ mất đi, cho nên sợ sau khi giao phó chân tình sẽ phải nhận lấy sự phản bội và chia ly, có lẽ nàng cho tới giờ chưa bao giờ kiên cường, chưa bao giờ có thói quen từ bóng đêm mà đi ra dưới ánh mặt trời.

- Tiểu thư

Khi đế vương vừa đi, Tiêu Đồng kích động đẩy cửa mà vào, khi nhìn thấy Minh Nguyệt vẫn hoàn hảo đứng trong phòng thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng ngay sau đó, tim như lại vọt lên cổ họng, nàng nói nhỏ:

- Tiểu thư, Hoàng Thượng hân. . . Làm sao vậy?

Vì sao đột nhiên tức giận như thế.

Minh Nguyệt hơi hơi ngẩng đầu nhìn ánh mắt kích động của Tiêu Đồng nhưng chỉ chớp hạ mắt, nhẹ lắc lắc đầu.

Giờ lành đến, kiệu hồng dừng trước Hàn Nguyệt cung. Một lúc sau, chỉ thấy Tần công công mặc triều phục màu đỏ dẫn theo tám ngự tiền thị nữ cùng một bà mới tươi cười đi vào cung điện. Sau đó, chỉ thấy Tần công công phát phát trần, xướng lên:

- Tân nương xuất giá.

Trong phòng ngủ, Tiêu Đồng nhìn Minh Nguyệt thất thần trước gương, lòng bỗng dưng hoảng hốt, rồi sau đó vội vàng đem khăn thêu song phượng nhẹ phủ lên đầu Minh Nguyệt, đỡ Minh Nguyệt dậy, nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, nên xuất giá, người cũng đừng nghĩ nhiều nữa.

Khi trước mắt bị một mảnh màu đỏ che kín, Minh Nguyệt giật mình rồi cứng rần đứng dậy, theo Tiêu Đồng ra khỏi phòng ngủ.

Tần công công vừa thấy Minh Nguyệt che khăn đỏ, hỉ bảo dài quét đất thì như là thở dài nhẹ nhõm một hơi rồi sau đó vội vẫy bà mới tiến lên đỡ, lại xướng:

- Tân nương lên kiệu

Nói xong, khi bà mới đỡ Minh Nguyệt ra đại điện, Tần công công vội chạy đến trước người Tiêu Đồng, nhỏ giọng nói:

- Mộc ngự nữ không cần đi cùng Hoàng hậu, hôm nay Thái hậu thiết yến ở Khôn Trữ cung, mời các phi tử đến, người cũng đi thôi

Sau đó, khi Tiêu Đồng giật mình, cũng không đợi nàng trả lời đã đi theo bà mới ra ngoài.

Tiêu Đồng đứng ở trong đại điện, nhìn bóng dáng Tần công công vội vàng rời đi, trong lòng đột nhiên dâng lên sự buồn bã. Khi còn chưa quyết định nên làm gì thì lại thấy thị nữ ở Khôn Trữ cung đến, nhìn thấy Tiêu Đồng thì bước lên cúi người nói:

- Ngự tiểu chủ, nô tỳ phụng mệnh Thái hậu, thỉnh tiểu chủ đến Khôn Trữ cung.

Tiêu Đồng nhú mày, chỉ gật gật đầu đi theo.

Trước Tẩm Tâm cung, khi kiệu dừng lại, tiếng pháo vang lên, Tử Lộ cùng vài thị nữ khác mỉm cười bước lên, sau đó chỉ thấy bà mới xốc rèm kiệu, vui mừng nói:

- Hoàng hậu nương nương, lão nô đắc tội, xin Hoàng hậu nương nương đáp máng gối, đi qua chậu than để lão nô công người vào đại điện.

Vừa dứt lời, Tử Lộ liếc hai thị nữ khác đem một chiếc máng gối để dưới chân Minh Nguyệt, nhẹ giọng nói:

- Xin nương nương đáp gối.

Sau đó, Minh Nguyệt bước nhẹ lên trước, nhắc chân đáp máng gối, chỉ nghe rắc một tiếng, máng gối vỡ ra, sau đó, Tử Lộ vui mừng cười nói:

- Gối vỡ, vạn tử ngàn tôn (ý là con cháu đầy đàn)

Chung quanh mọi người vui mừng, mà bà mới cũng vui vẻ đỡ Minh Nguyệt đi qua chậu than, hớn hỏ nói:

- Tần phi gả vào hoàng cung này đều do lão nô tiếp vào, nhưng cũng chỉ có Đức phi nương nương Mộ thị trước kia cùng Hoàng hậu nương nương người có thể đập vỡ gối.

Nói xong, lại vui mừng công Minh Nguyệt vào đại điện.

Các tần phi từ nhị phẩm trở lên của đương kim Hoàng thượng đều do bà mối này tiếp vào hậu cung. Mà đạp ngói là phong tục hoàng cung cũng như dân gian, tượng trưng cho việc kéo dài hương khói, nếu phi tần có thể đạp vỡ ngói có nghĩa là có thể vì đế vương sinh con, mà nếu không phá vỡ được ngói thì là không thể. Trong năm tần phi Hiền để từng lấy, chỉ có Đức phi Mộ Tuyết và Hoàng hậu Tần thị có thể đạp vỡ ngói.

Bà mối đi vào đại điện, ngoài điện tiếng pháo lại vang lên, sau đó, Tử Lộ đi vào, đỡ Minh Nguyệt bước xuống, cười nói:

- Giờ lành đến, cung thỉnh Hoàng thượng nghênh đón Hoàng hậu

Minh Nguyệt giật mình, tay nắm khăn lụa không khỏi run lên, nhưng còn chưa chuẩn bị tâm lý thì đã thấy một đôi hài đen xuất hiện trước mắt mình. Sau đó, toàn bộ thân thể bị nam tử ôm ngang lấy, thân thể cứng lại, lại nghe một tiếng trầm thấp:

- Là trẫm

Sau đó, Tần công công xuống lên:

- Giờ lành đã đến, cung thỉnh Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương bái đường.

Minh Nguyệt không biết Ngự Hạo Hiền ôm mình đi đâu, nhưng khi thân thể nàng chạm đất thì đã không nghe thấy bất kì tiếng người nào xung quanh, giống như cả đại điện chỉ còn lại hai người bọn họ. Một lúc, tay nàng được một bàn tay khác nắm chặt, Ngự Hạo Hiền đỡ lấy nàng, nhẹ nói bên tai:

- Đã bái thiên địa, chúng ta thành phu thê chân chính.

Nói xong, ôm lấy eo Minh Nguyệt, cùng nàng quỳ gối xuống.

Một khắc quỳ gối xuống thăm hòng kia, trong lòng Minh Nguyệt có cảm xúc khó nói, nàng chớp mắt nhìn hòng bào trên người, bàn tay trắng nõn hơi động, vừa định nói gì thì đế vương thấp giọng nói:

- Trẫm đã thỉnh mẫu hậu an bài việc chung thân đại sự cho Tiêu Đồng, về sau, nàng sẽ do trẫm chăm sóc.

Minh Nguyệt lúc này đây thật sự giật mình, sau đó, nàng không màng lễ nghi, định xốc khăn hồng lên. Nhưng đúng lúc này, vai nàng bị Ngự Hạo Hiền nắm lấy, khi hai mắt nhìn nhau, chỉ thấy đế vương anh tuấn nhìn nàng, tựa như cố gắng khắc chế lửa giận. hần nhìn khuôn mặt xinh đẹp không son phấn của nàng, khàn khàn nói:

- Trẫm hiểu rõ rồi, bất luận nàng có nguyện ý đem hết thân giao phó cho trẫm không, trẫm cũng không ân hận... không chiếm được lòng nàng, nhưng chỉ cần nàng bên cạnh trẫm trẫm đã thỏa mãn.

Tim đập nhanh, Minh Nguyệt trợn to hai mắt, vừa định nói thì Ngự Hạo Hiền đã đặt tay lên môi nàng, trong mắt thoáng qua một tia đau đớn, nhìn dung nhan nàng, lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Nếu muốn nói những lời khiến trẫm đau lòng, hôm nay đừng nói

Sau đó kéo tay nàng, mười ngón tay đan chặt, quay đầu nhìn nển long phượng, kéo nàng lạy ba lạy, sau đó mạnh mẽ ôm lấy nàng, bước nhanh vào Trường sinh điện.

Trong phòng ngủ, ánh nến lay động, trước bàn, Ngự Hạo Hiền cầm chén kim bôi đưa tới trước mặt Minh Nguyệt, môi mỏng cười khổ nói:

- Đây là lần thứ hai trẫm cùng Minh Nguyệt động phòng, nển long phượng và rượu giao bôi đều đủ, Minh Nguyệt có phải cũng nên thành toàn trẫm một lần?

Nói xong, nhét chén rượu vào tay nàng, mạnh mẽ cũng nàng uống rượu giao bôi.

Một ly rượu mạnh uống xuống, miệng cay nồng, Minh Nguyệt buông chén, nhìn Ngự Hạo Hiền vẫn si ngốc nhìn nàng, mâu quanh cực mất tự nhiên mà né tránh. Sau đó, chỉ thấy Ngự Hạo Hiền cười đến lạc tích, cầm bầu rượu, uống thêm mấy bát chén.

Minh Nguyệt vươn tay ngăn trở, nhưng Ngự Hạo Hiền lại chỉ lẳng lẽ nhìn nàng như chờ đợi nàng nói gì đó. Nhưng khi nhìn đến thần sắc trẫm mặc của nàng thì lại cười khổ mà uống thêm chén nữa rồi mới lắc lư

đứng dậy, đi đến sau Minh Nguyệt, gỡ trâm cài trên tóc nàng, khi tóc nàng xõa xuống thì cầm lấy chiếc kéo trên bàn, cắt đi một lọn tóc của nàng.

Minh Nguyệt giật mình, có chút khó hiểu nhìn Ngự Hạo Hiên đang tự cắt một lọn tóc của hần, có chút men say mà quần hai lọn tóc lại thành một mảnh đồng tâm kết cực tinh tế, sau đó, cẩn thận cất vào chiếc túi thơm màu phấn hồng thêu mẫu đơn.

Minh Nguyệt nhìn Ngự Hạo Hiên chuyên chú như thế, nhìn đến hần nhét lọn tóc vào túi thơm rồi lại lắc lư đi tới bên giường, nhét túi gắm xuống gối, đột nhiên nhớ lại ngày đó thức dậy, khi mình vẫn còn là Mộ Tuyết, bên gối cũng có chiếc túi gắm hồng như thế. Nhất thời, những lời Tiêu Đồng nói lại vang vọng:

- Trong dân gian có một phong tục, chính là ngày thứ hai sau đêm tân hôn, thê tử sẽ đặt một chiếc túi gắm đã được chuẩn bị từ trước đặt dưới gối trượng phu

Nhưng, hần là trượng phu của nàng, lại làm những điều này.

- Hiên.

Cuối cùng Minh Nguyệt cũng mở miệng, nàng hơi đứng dậy, khi nhìn bóng dáng Ngự Hạo Hiên quay lưng về phía mình, trong lòng có sự cảm động và chua xót nói không rõ, nhưng lại càng nhiều là sự áy náy và khổ sở, rồi sau đó khẽ run nói:

- Hiên, xin lỗi

Xin lỗi, nàng đã coi nhẹ những điều tốt của hần đối với nàng, luôn tự vui mình vào bể tắc mà tra tấn hần, cũng tra tấn chính mình

Ngự Hạo Hiên đột nhiên cứng ngắc đứng dậy, hần mạnh mẽ quay đầu, nhìn đôi mắt đầy áy náy và tự trách của Minh Nguyệt, vội vọt tới trước người Minh Nguyệt, nắm chặt vai nàng, kích động nói:

- Xin lỗi? ... Vì sao, có phải nàng lại muốn rời đi? Trẫm không cần nàng xin lỗi, trẫm nói rồi, trẫm không ép nàng yêu trẫm, chỉ cần nàng ở lại bên trẫm là tốt rồi, như vậy là tốt rồi.

Ngự Hạo Hiên bắt đầu nói năng lộn xộn, nhưng hần vẫn gắt gao nắm chặt vai Minh Nguyệt, như sợ chỉ cần buông tay, hạnh phúc an ủi lừa mình dối người thật vất vả mới có được này sẽ tan thành mây khói.

Minh Nguyệt nhìn đôi mắt bối rối và đầy tình yêu say đắm của hần, hốc mắt cay cay. Lúc sau, nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, như là lấy hết dũng khí, đột nhiên ôm lấy hần, kiếng mũi chân, nhẹ hôn lên đôi môi lạnh băng của hần.

Trong nháy mắt, như là trời đất đều yên lặng, thân mình Ngự Hạo Hiên cứng đờ nhìn người trong lòng mình, nhìn nữ tử kiều nhược kia, như là dùng hết dũng khí mà nhắm chặt mắt lại. Khi trên môi lạnh băng dần có độ ấm, sự khắc chế trong mắt tan rã, hần mạnh mẽ tiếp nhận sự ấm áp ngọt ngào đó, hung hăng đòi lấy hương thơm ôn nhu mà hần ngày nhớ đêm mong. Sau đó, khi cảm giác được người trong lòng đáp lại, không kìm lòng được mà ôm thân thể mềm mại kia lên giường.

Ngoài cửa sổ, một trận tuyết bay múa, đem trời đất nhuộm thành màu trắng, trận tuyết rét đậm đầu tiên. Giống như năm trước rơi xuống không ngừng, phủ lên hoàng cung ngập trong màu đỏ. Mà trong tấm điện đế vương, một mảnh xuân tình, hương thơm tràn ngập

Nguyên tiêu năm thứ 14 Hiên đế, Hoài nguyệt quốc, để thiết yến quần thần, đem thị nữ Tiêu Đồng của Hoàng hậu tứ hôn cho Tướng quân trấn quốc Lãnh Hàn Nghi, đồng thời, cũng tứ hôn cho Ngự y Hàn Dư, dù thân phận tân nương không rõ nhưng nghe đồn mỹ mạo vô song

Mùa xuân, Hiên đế năm 15, Thừa tướng Âu Dương thị kết bè kéo đảng mưu phản bị bắt, Đỗ Thái phi và Hoa mỹ nhân đồng mưu, để tuyên tội tử hình, năm ngày sau đem ra chợ xử trảm. Lại biếm Đỗ Thái phi thành thứ dân, lưu đầy ngoài đế đô, Hoa mỹ nhân gả cho tướng lãnh biên quan, cả đời không thể hồi kinh.

Mùa hạ năm thứ 15 Hiên đế, Thái hậu băng hà, quốc tang ba năm, nhập táng Đông giao hoàng lăng.

Mùa thu năm 15 Hiên đế, Thục phi xin xuất gia, để cho phép.

Mùa đông năm 15 Hiên đế, hậu có thai, mùa thu năm sau sinh hạ nhị công chúa, để vui mừng tự thân đến Hộ quốc tự cầu phúc cho tiểu công chúa, lại miễn thuế một năm.

Hiên đế tại vị ba mươi sáu năm rồi cùng hậu ẩn cư. Cả đời bình định vô số bộ lạc, tiểu quốc ngoài biên quan, lại mở rộng bờ cõi Hoài Nguyệt, giảm miễn thuế má, ân trạch khắp nơi, trong ba mươi sáu năm tại vị, thiên hạ thái bình

Hoàng hậu Tần thị Minh Nguyệt, hiền lương thực đức, vì để sinh hạ một nam ba nữ vì thân thể không rõ, ghi vào sử sách tên: Mộ Tuyết. Đời sau lưu truyền thành truyền kì, tục truyền là Xú phi, danh dương thiên hạ.

HẾT

150. Q.4 - Chương 1: Mới Gặp

Trong Ngự hoa viên, giữa rừng hoa Hải đường tịch liêu, bóng người màu vàng anh tuần đứng đó, gió nổi lên thổi những những đóa hoa hồng nhạt bay múa, từng cánh hoa rơi xuống long bào, từng cánh từng cánh cô linh rơi xuống bùn đất màu xám, dính đầy bụi, tựa như những sinh mệnh điều linh...

Sau Hải đường lâm, một người mặc triều phục màu nâu thêu bạch hạc, tay cầm phát trần trắng vội vàng chạy tới. Khi nhìn thấy bóng dáng kia trong ánh tịch dương thì cúi đầu, thấp giọng nói:

- Hoàng thượng, Ngự Lâm quân báo, tam thiên kim của Mộ tướng quân đã ngồi lên hỷ kiệu, đang đi tới hoàng cung rồi

Nói xong, hần vội trộm nhìn lên bóng người màu vàng đứng bất động kia, lại nói:

- Hoàng thượng, thị nữ đã chuẩn bị hỷ bào xong rồi, người xem có...

Ngự Hạo Hiên giật mình, nhưng lại tiến lên phía trước như đang thưởng thức cảnh đẹp cô tịch này. Lúc sau, hần hơi hơi ngẩng đầu, trâm vàng cài trên tóc phát ra ánh sáng chói mắt dưới ánh tịch dương, hai sợi dây lụa vàng phất phơ trong gió, mây kiếm hơi nhú, môi mỏng khẽ động, giọng nói trầm thấp từ từ truyền đến:

- Không cần, sai bà mới ra ngoài nghênh đón...

Tần công công hơi sững sốt nhưng dường như đã thành thói quen, hần cúi đầu, khom lưng nói:

- Nô tài tuân mệnh

Nói xong cúi đầu rời khỏi Hải đường lâm, khi quay người thì thoáng nhìn những cánh hồng bay múa trong gió, như có chút suy nghĩ mà hơi dừng lại nhưng lại lập tức xoay người rời đi...

- Mộ Tuyết.

Ngự Hạo Hiên vươn tay, nhìn đóa hải đường không còn trọn vẹn rơi xuống tay mình, đôi mắt thâm trầm như hồ nước xẹt qua một tia lạnh băng nhưng lại lập tức biến mất. Hần nắm chặt tay, cọ đóa hoa đó lên ngực trái mình, chạm đến chỗ đau thấu tim đó, dung nhan tuần mỹ nhiễm một tia cô tịch lạnh lùng. Một lúc sau, hần quay người, ánh tịch dương chiếu vào nửa khuôn mặt cương nghị như điêu khắc của hần, trong trẻo mà lạnh lùng nói:

- Chỉ mong nàng đúng là người giải ma chú.

Trước hoàng cung, tiếng chiêng trống vang đến trời, trước Huyền vũ môn có mấy ngàn Ngự lâm quân thủ vệ, khi kiệu đồ đi qua cửa chính thì tiếng pháo nổ, nhạc khí tưng bừng, thăm đỏ trăm trượng trải rộng. Không biết từ đâu đến những cánh hải đường bay lượn khắp hoàng cung như những bông tuyết điều linh rơi trên gấm đỏ.

Tần phi hậu cung nghe được những tiếng này thì ai nấy ra khỏi cung điện, nhưng không mấy người bước thêm, chỉ có thể mở to đôi mắt tuyệt vọng nhìn xung quanh trang trí lộng lẫy, trong mắt lộ ra ghen tị cùng hâm mộ, nhưng càng nhiều là sự tuyệt vọng, một sự trống rỗng đến vô lực.

Đây là lần thứ sáu để vương ban lễ lớn, dùng kiệu tám người khiêng cưới phi tần. Năm lần trước là vì Hoàng hậu Âu Dương thị, Quý phi Mộc thị, Thục phi Mộ thị, Hiền phi Thượng Quan thị cùng với chiêu dung Âu Dương thị, họ đều là thiên kim của trọng thần triều đình, vị trí nhị phẩm trở lên. Mà hôm nay, nữ tử này là thân muội của Thục phi, tam thiên kim của Trấn quốc tướng quân Mộ Thiết Vân, là đệ nhất tài nữ đế đô, nhưng, nữ nhân tài ba này cũng là nữ tử vô cùng xấu.

Tân nương tử xuống kiệu, bà mới tươi cười bước lên nghênh đón, tất cả cảnh này đều rơi vào mắt tần phi hậu cung, trong ánh tịch dương như tràn ngập màu máu.

Trong Tẩm Tâm cung, Ngự Hạo Hiền đứng trước cửa sổ trong Trường sinh điện, ánh mắt thâm u nhìn về phía hậu hoa viên vắng tanh, môi mỏng mang theo mấy phần lạnh lùng, nhìn chăm chú chiếc nhẫn Dương chỉ bạch ngọc trên ngón cái. Khi nghe đến phía sau tiếng cửa “cót két” thì hít sâu một hơi, khoanh tay nói:

- Thế nào rồi?

Tần công công bước lên trước, cầm chặt phát trần, thấp giọng nói:

- Nô tài đã dựa theo ý chỉ của Hoàng thượng tuyên Mộ thị làm Nhất phẩm Đức phi, ban thưởng ở tại Ngưng Tuyết cung...

Nói xong, ánh mắt Tần công công hơi trầm xuống, bước lên hai bước, nhỏ giọng nói:

- Hoàng Thượng, nô tài nghe Hoa Quỳnh báo lại, nói là Quý phi nương nương ở lãnh cung nhiễm phong hàn, sợ là không trụ được lâu, Hoàng thượng có đến xem không?

Ánh mắt Ngự Hạo Hiền khi nghe đến hai chữ “Quý phi” thì sầm xuống nhưng lại thâm trầm nhìn hậu hoa viên lạnh lùng cô tịch, một lúc sau mới lười nhác nói:

- Tùy nàng thôi... mọi thứ đều có kế hoạch rồi...

Tần công công giật mình nhưng cũng không dám nói thêm gì, chỉ “vâng” một tiếng rồi xoay người đi ra khỏi tẩm điện.

Một khắc khi cửa điện đóng lại kia, ánh mắt Ngự Hạo Hiền hiện lên một tia cô tịch. Hai sợi dây lụa vàng bay trong gió lạnh càng khiến hắn trông tuấn mỹ và tịch liêu. Nhưng một khắc này, sự tuấn mỹ và lãnh trầm đó lại bị cơn đau từ ngực trái truyền đến mà che lấp đi. Mày kiếm nhú lại, môi mỏng nhếch lên, thấp giọng nỉ non:

- Người còn muốn tra tấn đến khi nào

Nói xong, tay ôm ngực đột nhiên xiết chặt thành quyền, ánh mắt thâm trầm xẹt qua một tia tối tăm và ngoan tuyệt.

Nếu đêm động phòng đó, hắn không có mang tâm tư cười nhạo đến thăm dò nữ tử có thể giải ma chú trên người hắn, có lẽ, cả đời này hắn sẽ không ngã vào vực sâu không đáy này, lại càng không vì sự tuyệt vọng và chờ đợi mà đánh mất chính mình, đem những gì trước kia đã bày bố tốt mà tự tay hủy đi.

Vừa nghe thấy cái tên Mộ Tuyết, hắn cũng không có gì ngạc nhiên. Cái tên này nhiều lần sẽ chỉ nhắc hắn nhớ tới Mẫu phi hắn đã từng chết trong tay phụ hoàng. Mà nay, vật đổi sao dời, nhắc lại cái tên này, cảm giác duy nhất của hắn là nực cười. Bởi vì, hắn là người không biết thế nào mà nhớ lại, mình đã từng vì sự tàn nhẫn của phụ hoàng mà phá hoại mỹ mạo và tương lai cả đời của một nữ tử. Mà nay, hắn lại vì tự tư, còn tàn nhẫn hơn nhiều năm trước, là chặn đứng đường sống của nữ tử này.

Nữ nhân chôn vùi cả đời trong tay hắn không chỉ có một mình nàng, cho nên hắn chưa bao giờ vì lấy nàng mà áy náy. Trong hoàng cung này, mỗi nữ nhân trong hậu cung đều có mỹ mạo như hoa, nhưng các nàng cũng chỉ giống như tần phi hậu cung từ xưa đến nay, phí hoài tuổi xuân ở chốn tường hồng ngói đỏ này, “hồng nhan bất lão, ân nghĩa đoạn”

Canh ba, trăng nhô cao, trong trẻo mà lạnh lùng chiếu rọi toàn bộ hoàng cung. Hấn đứng trước cung điện lạnh như băng nhìn xung quanh rải lụa đỏ thẫm, ánh mắt xa xôi nhìn về phía đèn đuốc dần tắt trong hậu cung, môi mỏng cười lạnh. Sau đó, khi Tần An còn đang giật mình thì hấn bước lên kiệu, tay đỡ trán, có mấy phần lười nhác nói:

- Khởi giá Ngưng Tuyết cung

Tần An giật mình. Có chút khó tin nhìn hấn nhưng lại lập tức hoàn hồn, vội sai thị vệ một bên, the thé cất giọng:

- Khởi giá Ngưng Tuyết cung...

Sau đó, hai tay xốc xốc tay áo, nắm chặt phát trần vội vã đi theo kiệu, cúi đầu bước.

Hấn nhìn thoáng qua đường nhỏ trong Ngự hoa viên. Những đóa hải đường bay khắp hậu cung như tuyết rơi. Đây là lần đầu tiên hấn thấy cảnh tượng này, cho nên không khỏi nhíu mày kiếm, sau đó như là thưởng thức mà day day trán, lạnh lùng nhìn. Bởi vì, bất luận hoa rơi đẹp như thế nào thì cuối cùng cũng là tàn tạ.

Đến Ngưng Tuyết cung, Tần An có vài phần bất an nhìn hấn, tiến lên nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng, tối nay có ghi sách thị tẩm?

Hấn lười nhác liếc nhìn Tần An, hấn biết Tần An nghĩ gì, bởi vì cho tới giờ hấn chưa từng sủng hạnh phi tần nào trong đêm đại hôn, lại càng không bao giờ ở trong đêm tân hôn mà tiến vào phòng xem tân nương. Mím môi cười lạnh, hấn không muốn nhiều lời, t đứng lên, khoanh tay bước xuống kiệu, đứng trước Ngưng Tuyết cung, ngẩng đầu nhìn lướt qua cảnh sắc xung quanh rồi bước lên thềm đá, đi vào đại điện.

Trong đại điện cực kì lạnh lùng, hai thị nữ đứng canh nhỏ giọng thỉnh an nhưng hấn mặc kệ. Khi Tần An vội bước lên đẩy cửa lớn thì hấn hơi dừng bước. Mày kiếm khẽ động. Hấn nghĩ nên nói câu đầu tiên với nàng như thế nào, nếu phù chú kia là vô dụng thì hấn nên làm gì. Dù sao, là hấn đã chia rẽ tình duyên của nàng với Tam đệ.

Khi bước chân ngừng lại thì Tần An lại nhắc một tiếng, hấn hoàn hồn, có hơi cười nhạo chính mình. Bước nhanh vào trong điện, thấy trên giường, một nữ tử mặc áo cưới đỏ thẫm, đầu phủ khăn hồng thêu uyên ương.

Tâm tình không có gì dao động, nàng cũng không phải là tân nương đầu tiên hay cuối cùng của hấn. Cho nên, hấn có mấy phần lười nhác cầm chiếc gậy trong tay Tần An, bước về phía nàng, khi đến trước người nàng thì tháo khăn hồng của nàng xuống.

Ở trong trí nhớ của hấn, nàng là nữ tử mang theo mấy phần mơ hồ mà ưu thương. Cả người tài hoa nhưng lại thật sâu tự ti cho dung nhan của mình. Nay nàng vì Tam đệ vứt bỏ mà tự sát không thành rồi gả vào cung. Cho nên, ánh mắt của nàng phải là u buồn đến chết hoặc đầy hận ý. Nhưng là, hấn không ngờ được, hấn nhìn đến lại là một đôi mắt trong suốt tinh thuần, vô hình trung lộ trí tuệ và sự lạnh lùng.

Một khắc kia khi bốn mắt nhìn nhau, có lẽ là lần đầu tiên hấn bị sai lầm cho nên khi nhìn đến đôi mắt có thể dễ dàng khiến người hăm sâu kia, hấn sợ run lên. Ý nghĩ đầu tiên của hấn là nữ tử này không phải là Mộ Tuyết, nhưng khi nhìn đến vết sẹo kia, hấn thành công bảo vệ vỏ bọc của mình, cười lạnh một tiếng nói:

- Trẫm nghe nói Mộ thị tam tiểu thư xấu vô cùng, thì ra chỉ là hơn người một vết sẹo mà thôi

Nói xong, ném cây gậy đó vào tay Tần An, đứng nơi đó, vẻ mặt vô cùng khinh thường...

Hấn biết, nếu nàng thật sự không phải là Mộ Tuyết thì chắc chắn sẽ không nhận ra hấn, bởi thế hấn nói những lời này để thử nàng. Nhưng đúng là nữ tử này không nói nửa câu, khi nghe đến lời châm chọc này thì chỉ hơi chớp hạ mi dài, che đi đôi mắt trong suốt tinh thuần kia. Nàng lặng yên ngồi đó tựa như mọi thứ xung quanh không tồn tại.

Nàng là người giải ma chú cho hấn.

Một khắc này, ngực trái hấn đột nhiên đau đớn như dao cắt khiến hấn không khỏi hít sâu một hơi. Vì để xác thực đây chắc chắn không phải là Mộ Tuyết, hấn nén đau, vung tay áo, xoay người trầm thấp nói:

- Di giá Chiêu Vân cung

Xác định nàng có phải là Mộ Tuyết thì chỉ có cách này, đó là tìm Thục phi để xác định.

151. Q.4 - Chương 2: Thú Vị

Xe liền chậm rãi đi trên con đường đá cuội. Trường vàng rung động, người trong kiệu lười nhác chống tay lên trán, ánh mắt lạnh lùng nhìn Chiêu Vân cung gần tới, thần sắc lạnh đậm.

Tần An bước nhỏ đến trước Chiêu Vân cung, vung phất trần, xướng cao:

- Hoàng Thượng giá lâm, Thục phi nương nương tiếp giá.

Nhất thời Chiêu Vân cung xôn xao hẳn lên, trong đại điện đèn đuốc sáng trưng, vài cung nữ áo lam xốc váy chạy ra, khi nhìn đến nam tử lãnh tuấn bước xuống long liễn thì vui sướng quỳ lạy, dập đầu nói:

- Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế... vạn tuế...vạn vạn tuế...

Rồi sau đó, chỉ thấy Đỗ Tương Nhi đỡ Thục Phi thiên kiều bá mị đi ra, khi nhìn đến bóng dáng mặc long bào khoan tay đứng trước đại điện thì cười duyên, nhẹ phúc thân, mềm mại nói:

- Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng

Mây kiếm Ngự Hạo Hiên khê động nhưng làm như không thấy mà đi thẳng vào tẩm cung. Khi Thục phi theo tới, hẳn lãnh đạm ngồi trên ghế, bưng bát trà, lười nhác nhìn chén trà lá sen, có chút khó chịu, trầm giọng nói:

- Hôm nay lấy được giai nhân trí tuệ, không biết Thục phi có biết tâm tính của Đức phi không.

Mắt đẹp của Thục phi hơi động như là nghi hoặc để vương vì sao lại hỏi như thế. Thần thái tỏ vẻ mềm mại không khỏi có chút cứng nhắc nhưng vẫn nhẹ bước lên, ngọc thủ mảnh khảnh nắm chặt khăn lụa, mềm nhẹ nói:

- Khó được Hoàng Thượng có tâm, vị muội muội này của nô tỳ thuở nhỏ vô cớ bị hủy dung nên tính tình có phần quái gở.

Đêm đó, Thục phi đem chuyện Mộ Tuyết từ khi bị hủy dung lúc 6 tuổi nhất nhất kể lại cho hẳn nghe, nhưng trong giọng nói mang theo mấy phần cười nhạo. Thục phi am hiểu mị thuật, xinh đẹp vạn phần rúc vào người hẳn, thỉnh thoảng đùa nghịch eo hẳn, lời nói khiêu khích. Lúc sau, giả bộ yếu ớt dựa vào lòng hẳn, khuôn mặt mơ hồ.

Hắn cười lạnh, cũng không cự tuyệt chỉ bưng chén trà lên nhấp một ngụm rồi nhúu mày kiếm. Hẳn không thích hương hoa sen. Bởi vì hoa sen gợi nhớ đến chuyện không vui trong lòng hẳn. Vì thế hẳn buông bát trà, xác định Mộ Tuyết trong miệng Thục phi và tân nương của hẳn không cùng là một người rồi thì không kiên nhẫn đứng dậy nhưng vẫn nhu hòa nói:

- Tối nay trẫm còn có chuyện quan trọng phải đến xin ý chỉ Thái hậu, ái phi nghỉ sớm đi..

Thục phi nghe vậy thì trong mắt tràn ngập sự khó tin. Vội mềm mại vạn phần kéo tay áo để vương, nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng, đã canh ba, chắc Thái hậu đã an nghỉ, không bằng... không bằng đêm nay Hoàng thượng ở lại chỗ thần thiếp...

Trong lòng không hiểu sao dâng lên cảm giác buồn nôn, hẳn không nhìn Thục phi, rút tay ra, vung tay áo, không đáp lời nàng bước thẳng ra đại điện. Sắc mặt vẫn như thường nhưng giọng nói hết sức lạnh lùng:

- Khởi giá Khôn Trữ cung...

Thục phi đứng ở cửa tấm cung, sắc mặt tái nhợt. Hắn biết điều duy nhất tằm phi trong hậu cung chờ đợi là cái gì, hắn cũng không muốn đập vỡ lý do khiến các nàng chống đỡ trong chốn nước sôi lửa bỏng này. Nhưng hắn không thích chuyện nam nữ thậm chí là chán ghét, không phải không có dục vọng, mà là, cảm thấy không phải là người hắn chờ mong.

Rời khỏi Chiêu Vân cung, hắn sai Tần An không tiết lộ ra ngoài rồi đi theo đường nhỏ phía sau hoa viên mà tới Khôn Trữ cung cầu kiến Thái hậu...

Lúc đến Khôn Trữ cung, đương nhiên Thái hậu đã nghỉ ngơi, nhưng đêm nay hắn không thể không xin Thái hậu xuất mã. Mộ Tuyết là người giải linh của hắn, như vậy hắn nhất định phải theo những gì Thái tổ đã ghi lại, phải làm cho tiểu nữ tử quật cường này yêu thương hắn thì mới có thể giải trừ bệnh tim và lời nguyền rửa của hắn. Mà hôm nay, hắn cố tình muốn thăm dò mà châm chọc nàng. Cho nên muốn để nàng chấp nhận mình thì phải nhờ Thái hậu xuất mã

Thái hậu không phải là thân mẫu của hắn nhưng lại đối xử với hắn như con đẻ. Sau khi mẫu phi Hoa quý nhân của hắn qua đời, lại càng yêu thương hắn, thậm chí còn hơn cả tam đệ. Cho nên, trong hoàng cung này bà là người duy nhất hắn tôn kính, cũng là người duy nhất hắn không phòng vệ, không tính kế.

Lúc thấy Thái hậu, Thái hậu chỉ khoác một chiếc áo cừu, vẫn như bao năm nay, chỉ cần hắn cầu kiến, bất luận là muện thế nào bà cũng hiền hòa tươi cười tiếp kiến, cùng hắn chong đèn nói chuyện.

Hắn đi lên trước, còn chưa kịp thỉnh an đã thấy Thái hậu đỡ tay hắn, có mấy phần đau lòng nói:

- Đêm đã qua canh ba, là hôn yển của Hoàng thượng, sao trong lúc động phòng lại chạy đến chỗ ai gia?

Nói xong, ý cười đầy mắt nói:

- Sao rồi, Đức phi là đệ nhất tài nữ kinh thành, so với tằm phi hậu cung có phải là càng được thánh tâm?

Hắn cười yếu ớt, tựa hồ, trước mặt mẫu hậu dù đã qua nửa đời người nhưng vẫn còn phong tư trác tuyệt thì hắn mới có thể cười thành thật như vậy. Nhưng hôm nay cười lại mang theo mấy phần bất an, nhưng Thái hậu còn chưa kịp nhìn ra thì hắn trầm giọng nói:

- Nhi thần đêm khuya báỉ phóng là có chuyện muốn nhờ mẫu hậu ra tay tương trợ...

Thái hậu giật mình nhưng vẫn cười yếu ớt hỏi lại. Vì thế, hắn tùy tiện lấy một cái cớ, mỉm cười nói:

- Nhi thần hồ đồ, nói lời khiến Đức phi tức giận cho nên Đức phi đêm nay không cho trăm bước vào động phòng, nhi thần bất đắc dĩ, chỉ có thể tiến đến xin mẫu hậu giúp...

Nói xong ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới. Một ngày kia lại nói ra lời này...

Thái hậu kinh ngạc, lại có chút không thể hiểu nhìn hắn. Hắn ngưng cười, Mộ Tuyết là người giải linh cho hắn, nếu cùng nàng làm phu thê trên danh nghĩa thì hắn không thể chiếm được lòng nàng. Cho nên, hắn biết được nên thế nào lấy lòng nữ nhân, chỉ cần có được lòng nàng thì có thể giải được bệnh tim của hắn. Mà hắn thân là đế vương, nếu sau khi châm chọc nàng rồi lại cùng nàng động phòng thì có vẻ giả dối. Nhưng việc này nếu có bàn tay của Thái hậu thì tất cả sẽ thành một thể cục...

Mà Mộ Tuyết, cho dù là trí tuệ vô song, cũng không nhất định có thể phát hiện ra thể cục hắn bài bố này. Hắn thích chơi trò mất bò mới lo làm chuồng này, lại thích cùng nữ tử có đôi mắt trong suốt kia đuổi bắt, có lẽ là trò chơi tình yêu.

Đêm đó, hắn đứng ở trong Trường sinh điện, thản nhiên nhìn đêm đen ngoài cửa sổ. Ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng rải xuống người hắn. Đêm nay, tựa như quá dài khiến hắn trần trọc khó ngủ, trong lòng lại có sự trống trải chưa từng có...

Canh năm hôm sau, Tần An mang hai thị nữ đến hầu hạ hắn thay quần áo nhưng khi thấy đế vương mặc tấm bào đứng trước cửa sổ thì không khỏi kinh ngạc. Nhưng ai nấy chỉ lặng lẽ bước lên thay triều phục cho hắn như bình thường.

Trong triều, bách quan dập đầu, Thừa tướng Âu Dương Trì bước ra giữa điện, khuôn mặt đa mưu túc trí mang theo ý cười a dua. Đây là biểu hiện bình thường của hắn, từ nhỏ Ngự Hạo Hiên nhìn đã thấy ghét. Nhưng có lẽ là thứ gì đó chán ghét ở bên người mình quá lâu thì sẽ không còn mấy phản cảm, thậm chí

còn có vài phần yêu thích. Không thể không thừa nhận, bao nhiêu năm tại vị, Ngự Hạo Hiên càng lúc càng thích nhìn lão hồ ly này từng bước rơi vào cạm bẫy của hắn bố trí, ngay cả mỗi lần lão giàỵ dựa, kêu cứu đều đã ở trong lòng bàn tay hắn.

Nhưng là, hôm nay khi thấy Âu Dương Trì, không hiểu sao hắn không có chút lạc thú nào của việc đấu đá, mà chỉ lạnh lùng nhìn Âu Dương Trì thao thao bất tuyệt nói chuyện mấy nước nhỏ làm loạn ở biên quan rồi lại nhắc đến việc để cho con trai hắn đến trấn áp.

Khuyết điểm lớn nhất của Âu Dương Trì là nói mãi cũng không đến chủ đề chính, để cho người khác có thể dễ dàng nắm bắt được suy nghĩ của hắn, đây cũng là chỗ Ngự Hạo Hiên ghét nhất ở hắn. Nếu hắn có thể thông minh, khôn khéo, mưu lược thậm chí là âm ngoan hơn một chút thì Ngự Hạo Hiên có lẽ sẽ thấy trò chơi này thú vị hơn một chút. Ví dụ như... tân nương tử bị lạnh nhạt đêm qua, cả người như phủ lớp sương mù thần bí mà tĩnh lặng...

Cứ như thế, trong nháy mắt, trong đầu hắn hiện ra đôi mắt tinh thuần trong suốt kia. Ngồi trên long ỷ mà thất thần. Sau đó, khi Âu Dương Trì đang lải nhải chưa dứt, mày kiếm nhướng lên, đột nhiên ngắt lời nói:

- Việc biên quan cứ để Hàn Nghi làm. Phiên bang bé nhỏ sao làm phiền đến Nhị phẩm tướng quân tự thân xuất mã...

Nói rồi đứng dậy nói:

- Nếu không có chuyện gì khác, bãi triều thôi...

Tần An lại một lần nữa giật mình, bởi vì đây là lần đầu tiên hắn vừa lâm triều đã bãi triều. Quá khứ, hắn không giữ đám quan lại nữa canh giờ thì tuyệt không bãi triều vì hắn thích nắm giữ mọi thứ trong tay. Hắn không bao giờ để lại bất kì chuyện hay kẻ nào uy hiếp mình, càng không để ỉnh đường lui để trốn tránh. Nhưng lúc này, hắn lại có chút bất an... thậm chí rất muốn biết chuyện thỉnh trà chỗ mẫu hậu hôm nay như thế nào.

Cho tới giờ hắn cũng chưa từng có tâm trạng vội vàng, nhưng trên đường hồi cung hắn lại rất vội vã. Hắn tự thuyết phục chính mình đây là vì hắn đã chịu nỗi đau đớn này đã lâu rồi. Hắn từng bước một hoàn thành kế hoạch giải cứu chính mình. Mất mấy năm, nay chỉ còn một bước là có thể hoàn toàn thoát khỏi, cho nên hắn mới nóng vội như thế.

Nghĩ đến đây, lòng hắn bình tĩnh hơn nhiều, lại thần nhiên ra lệnh cho Tần An đem xa giá đi về phía Khôn Trữ cung. Nếu tính đúng, như vậy bây giờ đến vừa lúc qua Mộ Tuyết tới.

Quả nhiên, khi long liễn chưa tới hắn đã thấy bóng dáng cao ngạo kia liếc nhìn mình qua trường vàng. Môi mỏng hơi cười lạnh, bởi hắn quả thực rất muốn biết, nữ tử có đôi mắt thanh thuần kia có khả năng khiến hắn thấy thú vị hay không. Bởi vì, nữ tử trong hậu cung đều chỉ có một mục đích, mục đích của bọn họ rất rõ ràng. Thậm chí còn không biết thế nào là che dấu khiến hắn chẳng thấy thú vị thậm chí là chán ghét.

Long liễn dừng lại, Tần An lại xướng cao giọng. Còn hắn, chỉ mang theo vài phần lười nhác, thần nhiên xuống xe, đứng trước đại điện, chờ xem nàng sẽ kinh hoảng. Nhưng mà, nàng cho hắn thấy lại là sự lạnh lùng thoáng qua và khuôn mặt bình tĩnh và giọng nói nhu hòa:

- Nô tì tham kiến Hoàng Thượng...

Biểu hiện của nàng thay đổi quá nhanh khiến hắn cơ hồ không nắm bắt được. Cho nên, một khắc kia, trong mắt hắn hiện ra một tia nghi hoặc. Hắn nhìn nàng đứng thẳng trước mặt mình, ánh mắt trời chiếu lên váy dài nguyệt sắc và đôi mắt trong suốt của nàng khiến nàng thoát nhìn tựa như con ngân hồ giáo hoạt, lại có mấy phần ngạo nghễ nhìn hắn. Tóc búi đơn giản chỉ cài một cây trâm bạch ngọc, hoa tai lưu ly nhẹ lay động trong gió. Thanh lệ xuất trần. . . .

Nhưng là, nàng không đẹp, huống chi một nữ tử cho dù trí tuệ thì đêm tân hôn bị phu quân vứt bỏ sao có thể che dấu được sự khó xử và xấu hổ? Thâm nghĩ đến đó, cảm giác của hắn với nàng phai nhạt ít nhiều, mím môi lạnh lùng nói:

- Ái phi hôm nay đến thật đúng giờ

Hắn nghĩ, nàng nghe câu nói này có thể sẽ đau đớn thấu tim gan mà đánh tan sự ngượng của nàng. Nhưng thật không ngờ, nàng chỉ hơi giật mình rồi trong mắt mang ý cười, vẫn mềm nhẹ hòa nói:

- Hoàng thượng quá khen, nô tì cũng chỉ là làm tròn bổn phận, tránh để người khác chê cười.

Một câu, khiến ngực hắn rung động, càng khiến mọi người đứng bên ngoài đại điện kinh hãi. Mọi người kinh hoảng nhắc hắn nhớ ra hắn đã đứng bên nàng quá lâu, cũng đã nói quá nhiều, cho nên, một khắc kia, hắn hờ hững bước vào đại điện, không hề để ý tới nàng, nghĩ lại khiến nàng xấu hổ lần nữa nhưng nàng lại hơi cười bước vào.

Không thể phủ nhận, đây đúng là thời cơ tốt để thoát khỏi sự xấu hổ. Nữ nhân này thật khác thường, nhưng quan trọng là hắn đã có vài phần hứng thú với nàng.

Lúc dâng trà, hắn bâng quơ ngồi đó, lạnh lùng nhìn nàng kính trà với Thái hậu và các tần phi. Sau đó ngửi được mùi Kim yến hạt sen thang quen thuộc, trong lòng cảm thấy nữ tử này thật có ý tứ. Bởi lẽ biết rõ Thái hậu thích kim yến hạt sen thang, ngoài thái giám, cung nữ thân cận thì cũng chỉ có hắn và Tam đệ biết. Mà nàng, dùng cách gì để biết được bí mật này.

Nâng tay thưởng thức chiếc nhẫn bạch ngọc trên ngón cái, không khỏi chống trán, hơi cười nhìn nàng kính trà với đám người kia. Đột nhiên cảm giác, sau này cuộc sống của hắn sẽ không nhàm chán như trước nữa. Dù sao, muốn một nữ tử lạnh nhạt như nước lại giảo hoạt tựa hồ ly yêu thương mình, cam tâm tình nguyện giải trừ bệnh tim ình... dường như là cuộc khiêu chiến không nhàm chán...

Không bao lâu, diễn cũng xong, hắn thấy Thái hậu nhìn mình một cái rồi bảo nàng ở lại cùng mình và Thái hậu dùng ngọc thiện thì hắn biết, hồi sau, hắn nên nắm lấy thế cục. Mọi mông như động lạnh, trong lòng đột nhiên dâng lên tia chờ mong khó hiểu chưa bao giờ có, hắn đã nhìn trúng con mồi, một con ngân hồ thú vị...

Trong bữa ăn, mẫu hậu và nàng nhanh chóng tìm được đề tài. Vì mẫu hậu từ lâu đã biết phương danh (tiếng thơm) của Mộ Tuyết mà tán thưởng tài hoa của nàng.

Trong lúc hai người nói chuyện, nàng lại khiến hắn bất ngờ. Lần đầu gặp mặt Thái hậu, tiểu nữ tử này lại ứng đối tự nhiên, không chỉ có khiêm tốn có lễ, lại còn giỏi chọn đề tài khiến hắn cảm thấy rất thú vị. Cho nên, hắn ngồi một bên thản nhiên ăn, một bên nghe hai người nói chuyện. Cho đến khi mẫu hậu nói câu hắn chờ đợi đã lâu:

- Mộ Tuyết thật đúng là con dâu hiền của ai gia, vừa khiêm tốn lại vừa hiểu lễ nghĩa, Hoàng Thượng, hôm qua một hồi phong ba đừng nhắc đến nữa, nhưng hôm nay, Hoàng Thượng cũng nên dẹp phong ba chốn hậu cung đi.

Một khắc này, tay hắn hơi ngừng lại, trong lòng dâng lên một tia nhộn nhạo khó hiểu, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng. Hắn muốn thấy biểu tình trên mặt nàng, muốn tìm được dấu vết mà lộ bỏ lớp ngượng của hồ ly này. Nhưng liếc mắt một cái, hắn chỉ nhìn thấy tia né tránh và chần chừ chột lóe...

Trong lòng, bỗng dưng nảy lên một chút, khi hắn hiểu được ý tứ trong nháy mắt này của nàng thì lập tức mở to mắt, bàn tay to nắm chặt, trong mắt không khắc chế được mà xẹt qua một tia giận dữ cùng xấu hổ, tuy rằng, chỉ là trong nháy mắt, nhưng hắn thật sự vì sự cự tuyệt vô hình của nữ tử này mà tức giận.

Nhưng là, nàng lại giả như không biết, cắt ngang lời nói có thể kết nối hai người bọn họ của Thái hậu. Mấy lần kiểm cố, thậm chí kéo cả hắn vào. Thái hậu biết càng kéo dài thì càng không hay nên đành kéo tay bọn họ nắm lại, rồi cố ý sai người hầu hạ lui xuống, chỉ để lại hai người bọn họ ở đó...

152. Q.4 - Chương 3: Sủng Hạnh

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn tìm cách nắm bắt một nữ tử, hắn thậm chí không nói rõ được đó là cảm giác gì. Nhưng trong lòng cũng run lên một chút, tựa như là cái gì đó lơ đãng trong không gian lặng lẽ

rơi xuống đáy lòng hắn. Hắn nhìn về phía nàng, khi nhìn thấy khuôn mặt nàng hơi ửng hồng lên thì trong lòng hơi động, nhưng ngay sau đó, nàng dùng sức định rút tay về.

Hắn không biết mình lúc ấy suy nghĩ cái gì, theo phản xạ mà nắm chặt lại. Như vậy, trong nháy mắt này, bàn tay tinh tế mềm mại của nàng khiến nội tâm hắn như động, như không muốn tham gia vào chuyện tình cảm nhưng lại có một dự vọng chiếm đoạt mãnh liệt. Hắn nhìn nàng, khi đôi mắt bối rối của nàng nhìn lại thì dự vọng của hắn dần lan tràn khiến mắt hắn đổi màu lam đậm, trong trẻo nhưng lạnh lùng cười nói:

- Ái phi, lời Thái hậu nàng nghe rõ chưa?

Không thể phủ nhận, nữ tử trước mắt này đặc biệt, hơn nữa là thực sự đặc biệt. Trong hoàng cung này, thậm chí là trong toàn bộ thiên hạ này, người có thể kích động dự vọng chiếm đoạt của hắn thì vô cùng hiếm, thậm chí là Âu Dương Trì đa mưu túc trí hay Lân Cô Vân thông minh tuyệt đỉnh mà lại thâm tàng bất lộ kia. Nhưng, mỗi một biểu hiện của nữ nhân trước mắt này đều làm hắn mê muội mà muốn chiếm đoạt, thậm chí, muốn khi dễ...

Thần sắc của nàng bối rối, khi nghe hắn nói chuyện thì hơi thở của nàng đã dần hỗn loạn. Hắn đang chờ nàng phản bác lại, thậm chí muốn nhìn nàng thất kinh, bối rối mà bỏ chạy nhưng thật không ngờ nàng chỉ trong nháy mắt đã bình ổn hơi thở, vững vàng nói:

- Nô cảm kích Thái hậu nâng đỡ, nhưng vợ chồng luân thường cũng cần hai bên tình nguyện, nô tì không dám vọng tưởng hoàng thượng...

Hai bên đều tình nguyện... Một cái cố thú vị, ánh mắt hắn mang theo chút ý lạnh nhìn nàng, lạnh nhạt nói:

- Nếu trẫm đã lấy ái phi, tất nhiên là cam tâm tình nguyện, hay là ái phi không tình nguyện?

Hắn biết, nàng thật sự không tình nguyện. Bởi vì mỗi một ánh mắt, một biểu hiện của nàng đều bộc lộ rõ như thế. Thậm chí bàn tay bị hắn nắm chặt cũng nói rõ cho hắn rằng nàng không muốn bị hắn đụng vào...

Nghĩ đến đây, trong lòng lại không thể khắc chế mà nổi lên cơn giận dữ. Hắn nhìn ánh mắt trầm xuống của nàng, chỉ trong thời gian ngắn ngủi nàng đã thu liễm hết cảm xúc, chỉ giữ lại vẻ ngoài bình tĩnh. Hắn lại nghe được giọng nói mềm nhẹ có chút yếu ớt của nàng:

- Đêm động phòng hoa chúc nô tì cam tâm tình nguyện, nhưng Hoàng thượng lại cô phụ nô tỳ...

Nói xong, nàng mạnh mẽ rút tay về, đứng dậy lui ra phía sau vài bước, khuôn mặt có chút đề phòng nhìn hắn.

Trong tay lạnh lẽo trống rỗng, một khắc kia khi nàng đứng dậy, mùi hương lạnh lạnh nhẹ lay động trong không khí làm lòng hắn run lên. Mùi hương này... sao nàng có thể? Ngực cứng lại, sự kích động trong lòng hắn nháy mắt biến mất, không khỏi nheo mắt lại nhìn một bàn đầy cao lương mỹ vị. Vì sao trên người nàng lại có mùi hương lạnh mà Minh Nguyệt quý phi yêu thích? Trùng hợp sao?

Nghĩ đến đây, hắn lại nhìn chiếc nhẫn bạch ngọc trên tay, môi mỏng lộ ra lãnh ý, thì ra, trò chơi này còn thú vị hơn hắn tưởng. Phát hiện này khiến hắn có chút vội vã muốn tiếp cận nàng, vì thế, hắn cố ý bẻ cong ý trong lời nói của nàng, hơi cười nói:

- Thì là ái phi trách trẫm đêm qua lạnh nhạt với nàng.

Nói xong, không để nàng phản bác lại, quay sang nói với Tần An canh giữ ở cửa điện:

- Tần công công, truyền xuống, đêm nay trẫm ở lại Ngưng Tuyết cung...

Về mặt nàng hơi giật mình, đôi mắt trong suốt mang theo vài phần khó tin. Hắn mang theo mấy phần nghiền ngẫm mà thưởng thức vẻ mặt nàng. Đột nhiên, lại có chút chờ mong đêm nay nàng thị tẩm.

Lần đầu tiên, hắn cảm thấy, có lẽ, nàng dựa vào lòng mình, cảm giác sẽ không quá tệ.

Đêm, lạnh như nước, hắn ngồi trong Trường sinh điện phê duyệt tấu chương nhưng không biết vì sao tấu sơ đêm nay dường như vô cùng khó phê duyệt. Cả một tối cũng chỉ xem được ba bản tấu, hơn nữa, lại chỉ toàn là những việc vụn vặt.

Tần An đứng một bên, nhìn hẩn như có chút suy nghĩ, tay mài mực dừng lại. Lúc sau, Tần An nhỏ giọng nhắc nhở:

- Hoàng thượng, việc thị tắm đêm nay của Đức phi nương nương có thay đổi không?

Hẩn khẽ giật mình, bút cầm trên tay rung lên khiến một giọt mực đen thẫm rơi xuống bản tấu khiến Tần An sợ tới mức suýt thì tự vả miệng mình. Nhưng, tâm tình hẩn đột nhiên lại tốt hơn mà buông bút, đứng dậy, khoanh tay nói:

- Không cần, lập tức tới Ngưng Tuyết cung...

Tần An có chút khó tin nhìn hẩn, rồi sau đó không biết làm sao mà vội vàng bước ra ngoài chuẩn bị kiệu liền...

Một khắc khi bước vào Ngưng Tuyết cung, hẩn từng nghĩ nữ tử giả hoạt mà lại thú vị này sẽ dùng phương thức nào chờ đợi mình lâm hạnh. Hẩn đã từng đại hôn nhiều năm, nhưng còn chưa để ý đến nữ nhân nào. Nhưng dọc đường đi hôm nay, hẩn lại suy nghĩ rất nhiều, hẩn nhớ lại ánh mắt ai oán và hy vọng hẩn ở lại của Hoàng hậu, vẻ yêu mị đến buồn nôn của Thục phi, cũng nhớ đến sự im lặng và ngưng ngừng lại không hề hối hận của Âu Dương Hồng Ngọc... nhưng là, không thể hình dung đến nữ tử kia. Hẩn có chút chờ mong nhìn xem bộ dáng đêm nay của nàng, hẩn muốn biết, lúc ở trong lòng hẩn nàng có phải cũng ngạo nghễ và giả hoạt như vậy...

Tần An đẩy cửa phòng ngủ, cúi đầu chờ hẩn đi vào. Mang theo vài phần bất an cả ngày hôm nay, hẩn bước vào tắm cung. Nhưng ánh mắt đầu tiên chỉ thấy được bóng dáng yêu kiều, nhỏ nhắn của nàng...

Nàng đứng trước nến, như là ngơ ngác nhìn hai ngọn nến đỏ, toàn bộ bóng dáng được ánh nến mờ nhạt chiếu rọi mà trở nên có chút mơ hồ, không thật. Đáy lòng hẩn đột nhiên dâng lên cơn sóng, nhưng lại bình tĩnh lạnh lùng nói:

- Ái phi đang làm gì?

Nàng hơi trở mắt quay đầu, lại chỉ trong nháy mắt, đôi mắt mông lung trong suốt hiện ra ý cười. Sau đó chỉ thấy nàng bước lên trước cầm một chén vàng, đưa tới trước mặt hẩn, cười thản nhiên, giọng nói nhu hòa như nước:

- Hoàng thượng thiếu nô tì một đêm động phòng hoa chúc, mà nô tỳ thầm mong Hoàng thượng có thể cùng nô tỳ uống một chén rượu giao bôi...

Sau đó, hơi cúi người bưng một chén rượu khác lên...

Nhìn nụ cười mềm nhẹ của nàng, phản ứng đầu tiên của hẩn là: trong rượu có độc, nếu không sao nàng lại cười đến hồn nhiên như thế với hẩn? Nếu quả là rượu độc... như vậy, bọn họ chỉ sợ sẽ còn lại là tiếc nuối thôi. Hẩn cười yếu ớt, nhìn thẳng đôi mắt thanh thuần của nàng. Tay cùng tay ngọc của nàng quấn lấy, đưa chén rượu lên khẽ ngửi, nhưng ngoài dự kiến của hẩn là rượu này chỉ là rượu Nhất ly túy trong hoàng cung chứ không có độc.

Nhận định khi này bị phủ định, với những việc làm của nàng chỉ còn lại sự mê hoặc, như khi hẩn nhìn đến làn da đỏ ửng của nàng thì hẩn mới hiểu dụng ý của nàng. Thì ra nàng cố ý muốn mình quá chén...

Nữ nhân thú vị, thì ra vẻ ngoài hoa lệ nhưng trong lòng cũng bất an, lại cố tình muốn dùng cách khác để che giấu. Hẩn nhìn chén kim bôi trong tay, nhẹ cười:

- Đây không chỉ là lần đầu tiên trẫm uống rượu giao bôi mà còn là lần thú vị nhất...

Quả thật, cho tới giờ hẩn cũng chưa từng uống rượu hợp cần, dù là lúc lấy thái tử phi. Cho nên, ly rượu mạnh này trôi qua yết hầu thì hẩn đột nhiên có cảm giác xúc động khiến hẩn cảm thấy là lạ, khiến hẩn vội buông chén, ôm nàng vào lòng mà đi về phía giường kia...

Hẩn nhẹ nhàng đặt thân thể mềm mại tản ra mùi lãnh hương nhẹ nhàng của nàng trên giường, hai tay đặt bên người nàng, cúi đầu nhìn đôi mắt sợ hãi mà vẻ mặt lại cố điềm tĩnh của nàng. Có lẽ, chính nàng cũng không biết, thần sắc này của nàng khiến nàng trông thật điềm đạm đáng yêu...

Ngực hắn cứng lại, có cảm giác không rõ quanh quẩn trong đầu, không khỏi chôn đầu vào căn cổ trắng nõn của nàng, trầm giọng nói:

- Ái phi đêm nay rất đẹp...

Đẹp khiến lòng hắn mất bình tĩnh, sau đó, không nhận được mà mạnh mẽ kéo chiếc khăn sa của nàng, hôn lên đôi môi hồng của nàng.

Đây là lần đầu tiên hắn hôn một nữ nhân, môi nàng thật ngọt, mang theo mùi hoa mai thơm ngát, làm ấm áp đôi môi lạnh băng của hắn, cũng nhéo đau tim hắn. Hắn cần rõ hôn nàng để che dấu đi cơn đau kia, từng tắc từng tắc xâm nhập lãnh địa của nàng, giật mình phát hiện mình càng lúc càng trầm mê. Nhưng hắn cũng rất hiểu, muốn nàng yêu thương hắn dường như rất khó, bởi vì, ngực hắn đau có nghĩa là nàng bài xích hắn...

Đêm hôm đó, hắn mây mưa điên cuồng, không thể khắc chế mà muốn nàng cả đêm. Khi nên đỏ tắt đi, hắn thấy được khóe mắt nàng rơi xuống một giọt lệ. Hai chữ “thương yêu” cứ thế đánh thẳng vào lòng hắn khiến cho hắn không khỏi ôn nhu hôn nàng. Lại một lần nữa không khắc chế được mà xâm chiếm hương thơm ngọt ngào của nàng...

Canh năm, sắc trời mờ mịt, ngoài cửa sổ gió lạnh vẫn thét gào, tiếng cành cây khô gãy cùng tiếng lá rụng sần sật...

Tần An vốn chờ ở ngoài cửa từ canh bốn nghe được tiếng động bên trong thì vội đẩy cửa đi vào thay quần áo cho hắn. Đây là lần đầu tiên đến canh năm hắn mới tỉnh dậy. Ngày thường, cho dù là lâm hạnh phi tần khác hắn cũng sẽ canh ba trở về Tẩm Tâm cung hoặc là canh bốn đã tỉnh...

Lúc Tần An thay quần áo cho hắn, thỉnh thoảng liếc về phía giường kia, ánh mắt nhíu lại. Hắn biết Tần An tò mò cái gì, dù sao, nữ tử trên giường kia là người đầu tiên khiến hắn dậy muộn, khiến hắn trầm mê một đêm!

Trước khi thượng triều, hắn nhìn về phía màn trướng bị gió lạnh thổi tung kia mà đột nhiên dâng lên cảm giác lưu luyến khó hiểu. Vì thế, hắn bước lên, vén màn nhìn nữ tử kia đang mở to mắt ngơ ngác nhìn trướng đỉnh mang theo sự mệt mỏi. Hắn ngồi xuống, nhìn về thanh thuần mà yếu ớt của nàng, nhẹ gọi:

- Mộ Tuyết.

Nàng hơi hoàn hồn, mi dài hơi động, đè nén sự áp lực nào đó mà ôn nhu nói:

- Hoàng Thượng. . .

Một tiếng “Hoàng thượng” này khiến lòng hắn như là có cái gì đập vào, có cảm giác khó hiểu khiến hắn buồn bực. Nhưng là buồn bực cái gì chính hắn lại không nói rõ được. Tóm lại, cảm thấy hai chữ này tựa như quá mức xa lạ, dường như nàng cố ý quên đi tất cả những gì đêm qua.

Cổ nén lửa giận đang dâng lên trong lòng, hắn nhẹ vỗ về làn da trắng mềm của nàng, khẽ cuốn lấy một lọn tóc đen nhánh phân tán trên gối đỏ uyên ương, hắn hơi mất tự nhiên lạnh giọng cười, nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, trong lòng đột nhiên muốn nhận được sự thẳng thắn của nàng nên thử dò hỏi:

- Nói cho trẫm, thật ra nàng là người phương nào?

Nếu nàng nguyện ý nói cho hắn, như vậy hắn... sẽ đối với nàng thật tốt

Nhưng là, nàng chỉ hơi giật mình nhìn hắn, trong mắt hiện lên sự chán chường khiến hắn nhất thời xúc động muốn bóp chết nàng. Ánh mắt đó là cái gì, rõ ràng trong suốt mê người nhưng lại đầy sự phòng bị cùng chán chường khiến nhu tình của hắn trở thành sự đau đớn xé rách ngực trái hắn...

- Hoàng thượng.

Giọng nói run rẩy lại vang lên khiến hắn hoàn hồn, lại phát hiện tay hắn đem lọn tóc kia xiết quanh cổ nàng, tay nàng run rẩy nắm lấy tay hắn. Ngẩn ra, chăm chú nhìn nàng đã thấy trong mắt nàng đầy sự bối rối cùng hoảng sợ...

Hai mắt híp lại, có chút không thể tin được mình thật sự định bóp cổ nàng, đáy lòng bỗng dưng hoảng hốt. Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, định giải thích nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ có thể chậm rãi nắm tay nàng thật chặt. Khi nghe tiếng Tần An thúc giục, hắn nhú mày, khẽ buông tay xoay người rời đi.

Một lần đó, lúc bước ra khỏi tẩm cung, hắn như đang chạy trốn. Không biết vì sao, khi đối mặt nàng trong lòng lại dâng lên cảm giác rung động, bất an. Cảm giác đó thật khó diễn tả, nhưng vì sao lại như thế, hắn cũng không thể hiểu.

Ngày ấy sau khi lâm triều, hắn đứng thờ thẩn trong Trường sinh điện mà thất thần, nhìn về phía rừng mai đang nở rộ sau Ngự hoa viên...

Hoàng hôn, Tần An vội đi vào, khi thấy đế vương ngồi trước ngự án cúi đầu phê duyệt tấu chương thì nắm chặt phất trần, bước lên, nói nhỏ vào tai đế vương:

- Hoàng thượng, Hoa Quỳnh truyền mật tín, nói là Chiêu dung nương nương được Hoàng hậu xui khiến mà tới Ngưng Tuyết cung.

Mày kiếm hơi động, hắn bỗng dưng ngắc đầu khiến Tần công công sợ tới mức cuống quýt lui về phía sau. Giọt mực rơi xuống thảm cừu, hắn vút bút xuống bàn, đứng dậy, khoanh tay đi tới trước cửa sổ, lạnh lùng nhìn những đoá mai bay múa bên ngoài, nắm chặt tay nói:

- Nàng có làm khó Đức phi?

Tần An sửng sốt như là khó mà tin hắn sẽ nói ra câu này. Mà hắn, vừa dứt lời cũng mới phát hiện mình lại muốn che chở Mộ Tuyết. Cho tới giờ, hắn không hỏi đến việc trong hậu cung, dù bọn họ tranh đấu đến vỡ đầu thì hắn cũng chỉ cười mà thôi. Hắn chán ghét xem những nữ nhân này đùa bỡn, nhưng lúc này, hắn không hiểu lại nổi lên lòng muốn che chở nàng.

- Hoàng thượng, Hoa Quỳnh nói, Đức phi nương nương trí tuệ bình tĩnh lại làm cho Chiêu dung nương nương trở tay không kịp mà quay về Trùng dương cung

Nói xong, hắn vụng trộm ngắc đầu liếc nhìn về mặt đế vương, muốn tìm nguyên nhân đế vương tức giận.

Trí tuệ, bình tĩnh... Nghe được hai từ này, lòng hắn có chút yên ổn, nhưng lại nhú mày, lạnh nhạt nói:

- Khởi giá Ngưng Tuyết cung

Xa giá nhanh chóng tới trước cửa Ngưng Tuyết cung, Tần An vừa muốn thông tri thì hắn lại ngăn lại. Hắn liếc nhìn đại điện yên tĩnh kia, trong lòng có chút không nở mà bước vào. Nhưng lại không thấy nửa bóng người, sau đó, khi đẩy cửa tẩm điện thì mới thấy bóng dáng tổ khiết kia đang nằm trên giường, thản nhiên đọc sách.

Nhẹ bước vào phòng ngủ, nhìn thần sắc chuyên chú của nàng, hắn nhú mày muốn bước lên xem xem nàng đang đọc cái gì. Cũng không ngờ, vừa bước lên một bước thì nàng lại vội ngồi dậy, sắc mặt đầy kinh ngạc và khiếp sợ mà lật tung quyển sách.

Nhìn đến bốn chữ “Thánh tổ gia huấn” trên bìa sách, ánh mắt tối sầm lại, hắn bước lên cầm lấy quyển sách trong tay nàng nói:

- Ái phi thật có nhã hứng.

Sau đó, tùy tiện lật hai trang, khi nhìn đến trang giấy nàng gấp lại đánh dấu thì dừng lại, khi nhìn đến mấy chữ “Minh Nguyệt quý phi” thì lập tức gấp sách lại, ném sang một bên, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, ngồi xuống cạnh nàng, trầm giọng nói:

- Đã ngộ ra điều gì?

Hiển nhiên nàng bị sự xuất hiện bất ngờ của hắn mà hoảng sợ. Ánh mắt vốn trấn tĩnh mang theo mấy phần bối rối nhìn hắn, hơi khấn trương nói:

- Hoàng Thượng sao lại đến đây?

Thấy nàng không đáp mà lại hỏi lại, hắn nhẹ cười, thuận miệng nói:

- Sao nào? Trẫm muốn đến thăm thê tử của mình còn cần xem ngày sao?

Nhưng câu này vừa nói xong, trong lòng hấn lại như là bị cái gì đập vào. Vốn tưởng rằng nàng sẽ không biết nên đáp lại thế nào nhưng đột nhiên lại nghe nàng mềm nhẹ nói:

- Hoàng thượng là phu quân của nô tì, đương nhiên nô tỳ thích hoàng thượng đến đây.

Lòng hơi động, có cảm giác kích động lan tràn khiến hấn nhất thời muốn né tránh. Vì thế, hấn lạnh lùng hỏi lại:

- Thật không?

Sau đó lại cầm lấy bản “Thánh tổ gia huấn” kia mà tùy ý lật hai trang, ánh mắt chẳng thèm nhìn sách, tùy tiện chọn một đề tài:

- Ái phi rất ngạc nhiên với chuyện xưa này sao?

153. Q.4 - Chương 4: Như Nguyệt

Nàng hơi hơi giật mình, nhưng lập tức cười khẽ, giọng nói như khói sương:

- Nô tì chỉ là có chút hâm mộ

- Hâm mộ?

Lòng hấn hơi động, nhúu mày nghi hoặc nói:

- Ái phi hâm mộ cái gì?

Tất cả người trong Hoài Nguyệt quốc, kể cả là dân chúng mười sáu nước cũng đều biết đoạn nghiệt duyên của Minh Nguyệt Quý phi cùng Thái tổ hoàng đế. Nghĩ nữ tử trong thiên hạ này đều luôn tha thiết ước ao có được sự sủng ái đó, nhưng lại không biết được kết cục là như thế nào. Vì sao nàng lại nói là hâm mộ.

Nàng nhúu mày, chân thành đáp:

- Minh Nguyệt quý phi chết thảm, Thái tổ bệnh nặng. Cho dù Quý phi này thật sự chết thảm nhưng chiếm được trái tim một nam nhân, như thế chẳng đáng hâm mộ sao?

Nói xong, nàng nâng mắt nhìn hấn như muốn tìm đáp án khẳng định từ hấn.

Hấn nhìn quyển sách trên tay, thất thần lật một trang, tim dần đập loạn. Khép sách lại, phản ứng đầu tiên của hấn là hấn đã phạm phải điều kiêng kị nhất của người dùng binh. Bởi vì hấn còn chưa chiếm được lòng nàng đã để bản thân rối loạn trận tuyến, chỉ vì hai ba câu của nữ tử này mà động lòng. Nghĩ đến đó, hấn ném sách qua một bên, trong mắt đầy lạnh lùng nói:

- Đã không còn sớm nữa, trẫm không quấy rầy ái phi nghỉ ngơi

Nói xong đứng lên, nhẹ phất tay áo, đi ra cửa phòng ngủ.

Tầm mắt nàng vẫn dừng lại trên người hấn khiến cho hấn bước đến cửa không hiểu sao lại dừng bước. Dừng bước, hấn không hiểu vì sao ánh mắt này lại khiến hấn rung động, hấn hơi quay đầu, nhúu mày kiểm, nắm chặt tay, định nói cái gì nhưng lại có chút tự chán ghét mình nên bước nhanh ra khỏi tầm cung

Hấn không muốn mọi tâm tư đều đặt lên nữ nhân này. Không biết vì sao, càng tới gần nàng hấn càng cảm thấy tim mình không yên, tựa như lần đầu tiên thấy nàng hấn đã bắt đầu khó tự kiềm chế. Có lẽ vì nàng là nữ tử đặc biệt nhất mà hấn từng gặp nên hấn mới có thể như thế. Một khắc kia khi bước ra Ngưng Tuyết cung, hấn tự an ủi mình như thế.

Tần An ngàng đầu nhìn sắc mặt lạnh lùng của đế vương, có chút không hiểu vì sao khi này đế vương vào tẩm điện chưa được một nén hương thì đã lại bực bội đi ra. Hắn cảm phát trần, khẽ run người trong gió lạnh, sau đó bước hai nước lên, nhẹ giọng nói:

- Hoàng thượng, người....

Ba chữ này kéo lại suy nghĩ của hắn. Hắn nhíu mày nhìn sắc trời hoàng hôn mờ nhạt, đáp nhanh:

- Khởi giá Trùng dương cung

Âu Dương Hồng Ngọc là nữ nhân thông minh, nàng không tranh không cướp, nhu thuận đáng yêu, rất được lòng hắn, là nữ tử tốt hiếm gặp. Nàng là nữ tử duy nhất hắn từng thấy đáng tiếc vì bị chôn vùi trong thâm cung này, tuy rằng nàng không có nhan sắc khuynh thành nhưng lại có “thất khiếu lung linh tâm” đủ để xưng là hiếm có giữa trần gian, đáng để yêu thương, trân trọng, tuy rằng hắn không yêu thương nàng.

Đến Trùng dương cung. Hắn thấy trong mắt Âu Dương Hồng Ngọc không chút e dè hay kích động. Nàng mang lên ván cờ dở đêm trước, cung kính yên lặng chờ hắn ngồi xuống.

Một ván cờ, nàng bất an, khi hắn hạ một quân cờ đen xuống thì không ngờ lại chặn hết đường lui. Mà nàng thì cứ do dự mãi. Nói vậy cũng là biết được mục đích hắn đến thì nàng mới bất an mà giật mình đánh nhầm nước rồi.

Môi mỏng khẽ cười lạnh, hắn không khỏi có hơi mất kiên nhẫn mà gõ gõ bàn, nhắc nhở nàng đã thất thần quá lâu. Nhưng khi nàng hoàn hồn thì càn kinh hồn mà đánh lung tung, nước cờ trắng đi xuống đúng là đi vào đường chết.

Bàn cờ bị bưng xuống, hắn bình tĩnh sai cung nữ dâng trà. Âu Dương Hồng Ngọc là nữ tử trí tuệ, thật đã đoán được mục đích hôm nay hắn đến. Hắn cũng chẳng vạch trần, vì thế, hơi nhấp một ngụm trà rồi buông xuống. Sau đó, đứng dậy nói với Tần An:

- Người đâu, truyền xuống, đêm nay nghỉ ở Ngưng Tuyết cung...

Dứt lời hắn cười lạnh đứng dậy, cũng không thèm nhìn tới đám người Âu Dương Hồng Ngọc nữa, xoay người bước ra ngoài, đi vào trong đêm gió lạnh.

Hắn biết mình làm như thế tất nhiên Âu Dương Hồng Ngọc hiểu ý. Hắn tuy rằng bình thường không để ý tới hậu cung tranh đấu gay gắt nhưng cũng không tha cho bất luận ai dám phá hỏng kế hoạch của hắn. Mộ Tuyết không thể có chuyện gì, nếu không sự chờ đợi và bố trí nhiều năm này của hắn sẽ bị phá hỏng hết. Mà hắn không cho phép ai làm như thế.

Khi truyền chỉ về Ngưng Tuyết cung, hắn ngồi trên xe liễn nhìn Ngự hoa viên hoa mai bay đầy. Đây không phải là lần đầu tiên hắn nhìn rừng mai, nhưng là lần đầu tiên thấy rung động vì hoa mai bay múa. Trong không khí thấm mùi hương lạnh lạnh khiến hắn nhớ tới nữ tử cao ngạo kia. Tim hơi rung, giờ phút này hắn mới phát giác, hắn thật sự rất muốn gặp nàng. Vì thế, hắn trầm giọng nói với Tần An:

- Nhanh lên...

Tần An nghi hoặc quay đầu nhìn hắn một cái, trong mắt đầy sự khó hiểu. Mà hắn, nhìn sự khó hiểu trong mắt Tần An mà bình tĩnh, cứng đờ người.

Giờ khắc này hắn mới phát giác rằng bản thân trúng độc của nữ tử kia dường như đã quá sâu. Tựa hồ từ khi nàng vừa xuất hiện hắn đã cảm thấy lòng mình bất an, thậm chí bình thường hắn không thích xe liễn đi nhanh nhưng giờ phút này lại có thể làm thế chỉ vì muốn thấy nàng nhanh hơn một chút.

Điều này khiến sự trầm mê trong lòng hắn hoàn toàn tỉnh táo lại. Hắn nắm chặt tay nhìn bầu trời như dừng lại ở những đóa mai hồng bay múa ngoài kia. Bỗng dưng, hắn nắm chặt tay lại, hai mắt hơi hơi nheo lại, sai người dừng lại, bước vào rừng mai, đứng trong gió lạnh ...

Khi về đến Ngưng Tuyết cung, đã tới giờ dùng bữa tối. Mùa đông trời tối cực nhanh, lúc này trong hoàng cung nơi nơi đã thấp đèn đuốc.

Ngoài đại điện, hắn vẫn không để Tần An thông báo, trong ánh mắt kinh ngạc của mấy cung nữ thì bước vào đại điện, đẩy cửa phòng ngủ.

Đường như nàng vĩnh viễn luôn khiến hắn cảm thấy bất ngờ, mỗi lần gặp nàng đều như thế, mà lúc này cũng vẫn là như thế. Hắn nhìn nàng nghiêng người ngủ trên giường, chỉ đắp chăn mỏng, im lặng như đang ngủ say, bởi vì chiếc khăn che mặt bị trễ xuống từ lúc nào....

Không khỏi khẽ cười, nhẹ bước đến gần nàng, đắp lại chăn cho nàng. Trong lúc vô ý hắn lại thấy ngón tay thon như ngọc của nàng chạm lên bản “Thánh tổ gia huấn”. Đường như nàng rất tò mò với chuyện trong sách.

Vươn tay định rút quyển sách kia lại nhưng còn chưa chạm đến thì một cơn gió nhẹ thổi qua, trang sách sột soạt mở sau. Sau đó hắn thấy hai hàng mi dài của nàng khẽ rung động như cánh bướm rồi từ từ mở mắt, ánh mắt ngơ ngác nhìn căn phòng. Lúc sau mới như là nhận thấy hắn mà ngẩn người. Sau đó, nàng không hề bối rối đứng dậy sửa lại chiếc khăn che mặt, nhẹ giọng nói:

- Nô tì không biết Hoàng Thượng giá lâm, xin Hoàng Thượng tha lỗi

Ánh mắt hắn hơi động, lạnh lùng nhìn nàng, suy nghĩ mục đích đến của mình thì lại khôi phục thần sắc khi trước, cố ý ôn nhu nói:

- Tha lỗi. Nếu là phi tần khác đã nói là đáng chết mà nàng lại nói tha lỗi. Xem ra nàng có thể nhìn thấu tâm tư của trẫm

Một ngày ở chung lại khiến hắn phát hiện, nàng dường như còn trí tuệ hơn Âu Dương Hồng Ngọc...

Vốn tưởng rằng nàng sẽ sợ hãi nhưng không ngờ nàng lại mỉm cười yếu ớt, không chút sợ hãi mềm nhẹ nói:

- Nô tì ngu độn, nếu Hoàng Thượng cho rằng nô tỳ đáng chết, vậy nô tỳ nên chết.

Nói xong, mềm mại đứng dậy đi xuống giường

Hắn nhìn thần sắc không chút gợn sóng của nàng, dường như sau khi thất thân rồi nàng không bao giờ hoảng sợ nữa. Ngực hơi đau, không khỏi tức giận người trước mặt, nắm cầm nàng, mạnh mẽ nâng lên, mang theo vài phần lãnh ý, cười nói:

- Ái phi thật khiến trẫm yêu thương.

Cho tới giờ hắn chưa từng gặp qua nữ tử có thể nói là không biết làm bộ, làm tịch như thế.

Trong mắt nàng hiện lên một tia bối rối, nhưng lại lập tức hóa thành bình tĩnh, thân thể bé nhỏ hơi lui về phía sau như muốn trốn khỏi sự khống chế của hắn. Ánh mắt hắn hơi run, không để nàng trốn tránh, hắn kéo nàng vào lòng, gắt gao ôm chặt.

Thân thể của nàng dần cứng ngắc trong lòng hắn. Sự bài xích này khiến hắn tức giận. Một lần nữa hắn tự nhắc mình rằng hắn đã chịu được nỗi đau bệnh tim hơn mười năm, nay chỉ thiếu vài bước cho nên không thể để có chút gì sai lầm. Cho nên hắn càng ôm chặt nàng, khi nàng run rẩy khẽ gọi hắn thì nâng cằm nàng lên, ánh mắt chăm chú nhìn đôi môi phần hồng mê người của nàng, chậm rãi tới gần. Một khắc kia khi hai người chạm nhau, hắn và nàng đều sững sốt

Môi nàng như là luôn luôn ẩm áp, dần làm ẩm đôi môi lạnh băng của hắn, khiến hắn không kìm lòng được mà hôn nhẹ. Khi nhìn thấy nàng nhắm mắt lặng yên đón nhận thì hắn dần hôn sâu. Nhưng lúc này, ngoài cửa lại có tiếng gọi cắt đứt cơn mê của hắn.

Khi nghe giọng nói của cung nữ ngoài cửa thì thân thể nàng dần buông lỏng, sau đó nhẹ mở mắt, giãy dụa thoát ra. Nhưng điều này lại khiến hắn bực bực lửa giận, không khỏi càng ôm chặt eo nàng, bá đạo hôn sâu, rồi sau đó nghe thấy tiếng thúc giục lần thứ hai ngoài cửa thì mới có chút không muốn mà rời khỏi môi nàng...

Mở mắt ra, thấy sắc mặt nàng hơi ửng đỏ và tiếng thở dốc, đầu óc hắn dần thanh tỉnh mà nghĩ tới kế hoạch của mình. Vì thế, hắn nhìn mắt nàng, trầm giọng hỏi:

- Mộ Tuyết, nàng yêu trẫm không?

Có lẽ là, nàng sẽ yêu trẫm sao?

Không hiểu, hắn cảm thấy nữ tử này dường như rất muốn tự bảo vệ mình, phòng thủ cho chính mình rất tốt khiến hắn thậm chí không biết nên bắt đầu từ đâu.

Thần sắc của nàng có chút mê mang, nhưng hắn lại có thể nhìn ra tâm mắt nàng dần dần thanh tỉnh rồi nắm chặt tay, như là phòng bị để trước ngực hắn. Khi hắn nhú mày thì nàng lại hỏi ngược lại:

- Hoàng thượng muốn nô tỳ yêu người sao?

Hắn ngăn ra, có mấy phần xấu hổ vì bị vạch trần nhưng lại trầm giọng nói:

- Đương nhiên trẫm muốn

Đương nhiên hắn muốn, bởi vì đó là mục đích của hắn, nếu không phải bởi vì nguyên nhân này, cho dù nàng có sức hấp dẫn với hắn thì hắn cũng chẳng trăm phương ngàn kế mà dây dưa với nàng.

- Vậy nô tỳ yêu Hoàng thượng...

Giật mình, khi nghe lời này của nàng hắn như trở tay không kịp, nhưng trong mắt của nàng lại có sự lạnh nhạt. Một khắc này, khi nàng nhìn hắn thì hắn lại mất tự nhiên né tránh . . .

Cho tới giờ hắn không nghĩ có ngày kia nàng sẽ phát hiện bí mật Như Nguyệt. Nhưng đêm đó, đêm mà chưa bao giờ hắn ngủ say như thế, hắn ôm nàng vào lòng mà bình yên ngủ say. Mãi đến canh ba, một tiếng đàn truyền đến khiến hắn bừng tỉnh, bên cạnh đã trống không lạnh lẽo...

Tiếng đàn kia hắn quá quen, bởi hắn đã nghe đến hơn một năm. Đó là khúc “diện mạo tư” hắn từng dạy Như Nguyệt vì kế hoạch. Đêm nay, tiếng đàn u oán, giai nhân lại không ở bên. Như vậy, khả năng duy nhất là nàng nghe thấy tiếng đàn mà đi tìm...

Nghĩ đến Mộ Tuyết mới này có thể gặp Như Nguyệt. Lòng hắn có chút bất an, phiền chán khó hiểu. Điều này không có trong kế hoạch của hắn, nhưng nếu bây giờ hai nàng gặp nhau, hắn lại ngăn cản thì sẽ khiến cả hai người nghi ngờ hắn. Cho nên để kế hoạch sai lầm nhỏ nhất có thể, hắn chỉ đành giả như không biết, tức giận bắt cung nữ Ngưng Tuyết cung và Tần An quỳ gối trong tấm phòng chịu tội. Nhưng lại sợ có phong thanh mà bắt người tắt hết đèn đuốc trong cung.

Ước chừng nửa canh giờ, trong điện tối đen vang lên tiếng bước chân nhẹ nhẹ. Tiếng động đó chậm rãi đi tới, khiến người vừa nghe đã biết là ai. Một lúc sau, có tiếng đẩy cửa bước vào. Ánh sáng mờ nhạt ngoài điện chiếu lên một bóng dáng màu trắng bước đến. Tóc dài xòa tung xuống thắt lưng, đẹp đến không ai muốn rời tầm mắt. Nhưng khi cửa đóng lại, hắn lại lạnh lùng nói:

- Đã về?

Sau đó sai Tần An đốt đèn.

Nháy mắt, trong tấm cung đèn đuốc sáng trưng, hắn nhìn thấy nàng kinh ngạc rồi lảo đảo lui về phía sau vào bước, nhưng rồi mất lại trấn tĩnh, quỳ xuống, run rẩy nói:

- Nô tì khấu kiến Hoàng Thượng. .

Hai mắt nhú lại, khi nhìn vẻ mặt nàng thì biết nàng đã biết sự tồn tại của Như Nguyệt, không khỏi vỗ bàn, cả giận nói:

- Tất cả cút hết ra cho trẫm...

Rồi khi tất cả mọi người rời đi, hắn nhìn nàng giả bộ trấn định, hít sâu một hơi, lạnh nhạt nói:

- Ái phi sẽ nói gì đây? Nói xem tại sao nửa đêm ra ngoài

Nếu nàng thực sự đã biết thì sao còn muốn che giấu.

Nghĩ đến nàng có lẽ đã biết vì sao nàng tới nơi này, có lẽ sẽ có tai họa ngầm, hắn cảm thấy rất phiền lòng. Vì nếu như thế thì nàng chắc chắn sẽ theo Như Nguyệt chứ không phải hắn...

- Nô tì nửa đêm nghe được tiếng đàn nên mới ra ngoài xem sao?

Nàng chớp mắt, dưới cơn giận dữ của hân, nàng nắm chặt khăn lụa, chậm chạp nói. Mà hân khi nghe đến câu này thì không khỏi rung mình. Nàng đang muốn nói thật với mình sao? Như vậy... hân nhú mày, nói nhỏ:

- Rồi sau đó...

Nói cho hân, hân không khỏi kích động.

- Sau đó... sau đó nô tỳ theo tiếng đi tới Ngự hoa viên, ở phía tây lãnh cung có một nữ tử tuyệt sắc bệnh nặng đang đánh đàn

Giọng nàng có mấy phần chần chừ không chắc nhưng vẫn từ tốn nói...

- Bệnh nặng?

Hai chữ này khiến hân không biết mình nên cười lạnh hay càng thêm phần nộ, nàng cũng không nói là nàng đã gặp ai, càng không nói những gì người đó nói với nàng. Nàng lại.... Hân bước nhanh lên trước, nắm chặt cổ tay nàng, ấn giận nhìn nàng nhưng không ngờ nàng lại đáp:

- Vâng, nữ tử kia bệnh rất nặng, có lẽ không chống đỡ được bao lâu.

Trong lòng hân giật mình, Như Nguyệt không chống nổi mấy ngày? Nhú mày, hân mạnh mẽ vung cổ tay nàng ra, đi nhanh về phía cửa. Như Nguyệt còn chưa thể chết được. Trước khi hân hiểu rõ bức thư của Thánh tổ để lại, sự sống chết của Như Nguyệt sẽ ảnh hưởng đến mỗi bước trong kế hoạch của hân.

Nhưng khi vừa bước đến cửa, hân đột nhiên dừng bước, nắm chặt quyền đầu, nói:

- Tần công công, sai Thái y viện mang thuốc bổ đến cho Đức phi nương nương...

Nói rồi nhanh chóng bước vào trong màn đêm.

154. Q.4 - Chương 5: Ôn Nhu

Ra khỏi Ngưng Tuyết cung, hân một đường đến thẳng lãnh cung.

Như Nguyệt từng làm “sủng phi” của hân trong một năm. Với nàng, hân có sự áy náy vì nàng quá ngây thơ, ngây thơ đến mức chỉ cần hân có một chút quan tâm đến nàng thôi thì dù trong lãnh cung đến ba năm nàng vẫn không hết cuồng si hân. Năm đó, hân sủng ái nàng như thế có lẽ là vì nàng có chút giống “người ấy”.

Năm ấy đang cơ, hân chịu sự đau đớn vì “tội lớn ngập trời” đã phạm năm mười sáu tuổi. Sau đó, hân lợi dụng cô gái ngây thơ thiên chân vô tà này, lợi dụng hai mươi năm tuổi thọ của nàng, lời dụng sự si mê của nàng với mình mà từng bước hoàn thành kế hoạch hôm nay. Hân từng nghĩ, nếu một ngày kia hân có thể thoát khỏi sự nguyên rủa này thì hân sẽ đón nàng ra lãnh cung, phục hồi phi vị cho nàng, ban cho nàng sự phú quý. Nhưng sủng ái... trước kia là giả dối, sau này hân cũng không cần giả dối nữa.

Bước chân dừng lại trước lãnh cung lạnh lẽo, gió lạnh thổi qua đem theo mấy chiếc lá khô sần sật, đem sự lạnh lùng bao phủ bốn phía...

Trong cung điện đã bị tàn phá, một cánh cửa khê hé ra, chiếu ra ánh sáng mờ nhạt, lúc sáng lúc tối. Khi gió lạnh rít lên như tiếng quỷ mỹ, một bóng dáng mảnh mai in trên bệ cửa, tiếng ho khan suy yếu đứt quãng

Bước vào, cửa “cốt kêt” một tiếng, hân nhìn căn phòng cũ nát, khuôn mặt nàng mảnh mai tái nhợt và tiếng thở gấp gáp, nhắm mắt nằm trên giường, tóc dài rối tung, đôi môi vốn đỏ mọng giờ tím lại thật đúng như Mộ Tuyết nói, sợ là không qua nổi mấy ngày

Tần An đứng sau hân có vài phần lo lắng sợ hãi nhìn người như sắp hấp hối, hân liếc nhìn Hoàng thượng rồi vội vào phòng, nói với cung nữ đang bận rộn và Như Nguyệt:

- Quý phi nương nương, Hoàng thượng đến thăm người...

Tần An nói rất khẽ nhưng Như Nguyệt vội mở bừng mắt, sau đó không dám tin nhìn hắn, như là không ngờ người mình luôn tâm tâm niệm niệm, tưởng rằng đến chết cũng không thể gặp lại lại đang đứng trước mặt. Trong ánh mắt nàng đầy sự thống khổ, bi thương nhưng vẫn không hề cố kỵ mà xuống giường, ủa vào lòng hắn...

Như Nguyệt gắt gao ôm hắn, tiếng khóc yếu ớt lại càng yếu ớt hơn khi gió lạnh gào thét bên ngoài. Nàng khóc đỏ hai mắt, khuôn mặt không son phấn vẫn si ngốc nhìn hắn, khẽ nói:

- Hạo Hiên, tội thiếp nghĩ cả đời này cũng không thể gặp lại người...

Nàng khóc, vẫn dùng ánh mắt này, như là dù bị vô vàn khổ sở, chỉ cần nhìn thấy hắn là sẽ thỏa mãn.

Hắn không hiểu nữ nhân nhưng nhìn mẫu hậu và mẫu phi vốn chưa bao giờ được phụ hoàng chiếu cố, quan tâm thì biết được cái gọi là tình yêu của nữ nhân. Tình yêu này như là cho dù đến cuối đời cũng chỉ có thể yêu duy nhất một nam tử, bởi vì, đây là thâm cung, bởi vì dù nơi này có rất nhiều nữ nhân nhưng các nàng lại chỉ có một trượng phu. ..

Hắn nhẹ vỗ về người trong lòng, dùng cách cũ để dỗ nàng, giống như phụ hoàng từng dỗ cho có lệ các tần phi khác, cũng đều nói như thế, làm như thế. Sau đó, hắn nói với nàng:

- Như Nguyệt, Như Nguyệt của trẫm, bất luận xảy ra chuyện gì đều phải chờ trẫm. Tin trẫm, rất nhanh thôi trẫm sẽ rửa sạch án oan Mộc thị, đón nàng ra khỏi đây...

Khi rời khỏi lãnh cung đã là canh bốn. Hắn cố ý bước chậm về Tẩm Tâm cung để cho các cung nữ dọn dẹp sáng sớm nhìn thấy. Để ngăn tin đồn mình vì Như Nguyệt bệnh mà gạt bỏ Đức phi Mộ Tuyết, tránh tin Mộ Tuyết một mình vào lãnh cung gặp Như Nguyệt, để cho sự đả kích trong hậu cung đều chỉ về phía Như Nguyệt đang ở trong lãnh cung kia...

Sau khi lâm triều, Tần An báo lại rằng Mộ Tuyết đã uống hết bát thuốc đó. Chợt nghe tin này, lòng hắn hơi động như là bị cái gì đó gõ mạnh vào. Cảm giác nặng nề khiến hắn khó chịu. Có lẽ, chuyện đêm qua đã vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn cho nên khi nghe đến cái tên Mộ Tuyết và chuyện của nàng thì hắn sẽ có phần mất kiên nhẫn. . .

Tần An thấy hắn lạnh lùng thì nói:

- Hoàng thượng, phía Quý phi nương nương, nô tài đã sai ngự y đến chẩn trị, bệnh không có vấn đề gì. Nhưng bây giờ hậu cung đồn đại lung tung, sợ là sẽ bất lợi cho Quý phi nương nương đang bị bệnh.

Trong hậu cung, tin để vương vút bỏ tân sủng Đức phi, nửa đêm đến lãnh cung thăm tội phi đã làm xôn xao khắp phía. Chắc chắn bao lâu đến cả các quan trong triều cũng sẽ biết. Đến lúc đó, lão hồ ly Âu Dương Trì kia cũng sẽ lại lòng vòng gây khó dễ... Nhưng mà, chỉ cần không tổn hại đến Mộ Tuyết là được...

Nghĩ tới Mộ Tuyết, hắn nhú mày, trong lòng có vài phần bất an. Đêm qua, hắn bỏ lại nàng để đến lãnh cung, còn ban thuốc cho nàng, nàng có thể có khúc mắc với hắn không? Nghĩ vậy, trong lòng hắn lại có chút buồn bã, cả người bất an. Hắn đứng dậy, nhìn gió lạnh thổi tung bụi đất ngoài cửa, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi nói:

- Khởi giá Ngưng Tuyết cung, trẫm muốn... đi thăm Đức phi.

Tần An giật mình, ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này, hắn mới nhớ mình còn chưa trả lời Tần An chuyện khi nãy. Nhưng nếu đã muốn đến Ngưng Tuyết cung thì chuyện của Như Nguyệt... nhú mắt, môi mông hơi động:

- Đến Ngưng Tuyết cung trước...

Thăm Như Nguyệt có lẽ là vì chặn đi những kẻ có thể làm thương tổn Mộ Tuyết. Nhưng nếu hắn đến lãnh cung thì sẽ khiến Như Nguyệt trở thành tâm điểm chú ý, đến lúc đó sợ là khó mà bảo vệ nàng ấy. Như Nguyệt là cơ duyên đưa người giải ma chú cho hắn, sự tồn tại của nàng và sự hy sinh hai mươi năm nguyên thọ tất nhiên là có giá trị lợi dụng. Khi chưa hiểu được bức thư của Thánh tổ để lại, bất luận thế nào hắn cũng không thể để cho Như Nguyệt có chuyện...

Tần An rất hiểu tính hẩn cho nên chỉ lẳng lặng đi theo nhưng khi bước vào bậc cửa, hẩn lại giật mình đứng lại khiến Tần An đi sau suýt thì chạm phải long thể mà sợ hãi té ngã trên đất.

Thật sự, mỗi lần thấy nàng, nàng đều để cho hẩn một ấn tượng đặc biệt khiến cho hẩn bất luận là cân nhắc, suy đoán vẫn chỉ cảm thấy nàng là một câu đố không ai giải được, một câu đố hấp dẫn đến trí mạng...

Hẩn nhìn nàng ngồi dưới hai gốc mai tượng trưng cho “cùng tử giai lão” kia. Không hiểu vì sao, toàn hậu cung đều chìm trong gió lạnh băng nhưng nơi đây, ngay cả gió thổi cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nàng nhắm mắt, trong tay cầm một quyển sách, lẳng lặng đặt trên đùi, gió nhẹ phát qua, hoa mai lặng lẽ rơi xuống người nàng. Một cánh, hai cánh, ba cánh ... rơi đầy quanh người nàng, rơi lên quyển sách trên tay nàng, rồi trượt từ bàn tay trắng nõn của nàng xuống chiếc hài thêu mẫu đơn hồng nhạt...

Hẩn từng bước một tiến đến, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận như sợ khiến tiên tử đang ngủ kia thức giấc. Có sự xúc động muốn ôm nàng vào lòng trước khi nàng hoảng sợ bay đi...

Đến bên người nàng, nhìn chiếc khăn sa thêu hoa bên môi nàng, hẩn không khỏi si mê ngắm nhìn. Nàng không đẹp, có lẽ nàng đã từng xinh đẹp. Nhưng đôi mắt kia dù đã ngủ say vẫn hấp dẫn hẩn, đôi mi dài kia cũng khiến hẩn vô cùng động lòng. Một khắc kia, hẩn thậm nhớ đến những cuốn sách đã đọc qua có vô số câu nói miêu tả vẻ đẹp của nữ nhân nhưng giờ khắc này đều không thể dùng để hình dung nàng. Bởi vì nàng đẹp không phải vì bề ngoài mà vì khí chất thoát trần kia, khiến không khí xung quanh cũng không chút bụi bẩn...

Khi hẩn đang quên đi hết thấy nhìn nàng, đôi mi dài như cánh bướm hơi động. Sau đó, nàng như bị quấy rầy mà bừng tỉnh. Khi nhìn thấy hẩn thì hơi ngẩn ra nhưng vội đứng dậy, hơi phúc thân nói:

- Nô tì tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc...

Dường như mỗi lần nhìn thấy nàng, bất luận là tính huống phức tạp thế nào thì nàng vẫn có thể trấn định như thế... Hẩn nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, mím môi cười khẽ, ôn nhu nói:

- Trẫm làm kinh động ái phi...

Ánh mắt nàng hơi thất thần như là không thể tin được hẩn sẽ ôn nhu như thế. Mà hẩn, khi vừa nói ra khỏi miệng thì cũng cảm thấy rất mất tự nhiên. Nhưng nghĩ đến hành động của mình đêm qua thì lại tự lấy cớ cho sự mất tự nhiên này. Nhưng lúc này, nàng nhẹ giọng nói:

- Không, nô tì vẫn chưa ngủ. . .

Giọng nói của nàng mang theo sự đậm đặc, tuy rằng vẫn dịu ngoan như trước khiến hẩn không tự chủ được mà bước tới gần nàng hơn, có chút lấy lòng nói:

- Thật không? Trẫm vừa rồi còn lo lắng ái phi bị cảm lạnh sẽ khiến trẫm rất đau lòng.

Nói xong, đôi mày thanh tú của nàng hơi động thì hẩn đã tới gần nàng, thuận theo lòng mình mà ôm nàng vào lòng.

- Hoàng thượng...

Nàng mất tự nhiên nhăn nhó gầy dựa như là chán ghét sự ôm ấp của hẩn, không muốn đụng tới hẩn. Trong lòng hẩn có sự giận dữ khó nói. Nhưng nhớ lại đêm qua thì lại cố dè nén cơn giận. Không thể không cười nói:

- Ái phi trên người có hương thơm lạnh lùng so với hàn mai lại càng thơm, hoa không đẹp bằng người, hoa đẹp phiêu tán tô điểm mỹ nhân, mỹ nhân nhờ hoa lại càng đẹp, ái phi hôm nay thật sự đẹp mê người.

Nàng có chút trở mặt ngạc nhiên nhìn hẩn, sự nghi hoặc trong mắt rất rõ ràng. Bàn tay mảnh khảnh xoa lên sa mỏng trên mặt, ánh mắt hơi trầm xuống. Có lẽ nàng cũng không biết nàng như thế khiến hẩn rất không đành lòng, vì thế, hẩn nhẹ nói bên tai nàng:

- Trẫm thích là tâm hồn của ái phi.

Nói rồi, đôi mắt nàng nhìn hẩn còn mơ hồ hơn, sự mơ hồ đó càng khiến hẩn rung động. Đêm qua, vì sợ nàng đêm trước đó thị tẩm quá mệt mỏi mà chỉ cùng nàng một lần. Nhưng bây giờ, hẩn có cảm giác rất

muốn ôm nàng vào lòng. Cho nên, khi thấy ánh mắt này, hắn không để ý đến điều gì nữa mà ôm ngang người nàng, bước nhanh vào phòng ngủ.

Khi còn niên thiếu, hắn chưa bao giờ có xúc động muốn chạm vào nữ nhân như vậy, cũng không hiểu vì sao có nhiều công tử phong lưu mê đắm trong nhụy ngọc ôn hương. Nhưng một khắc kia, khi ôm nàng vào lòng, hắn dường như đã hiểu rõ nhưng lại không thể thoát khỏi, đành để mặc mình lún xuống...

Lúc ngộ thiện, hắn yêu thương ôm Mộ Tuyết, kích động trong lòng chưa lui thì Tần An đã lo lắng mà nháy mắt liên tiếp. Vì thế, sau khi ngộ thiện qua, hắn tìm cơ rời đi nhưng để Tần An canh giữ Ngưng Tuyết cung, vì để tránh Mộ Tuyết lại đến lãnh cung gặp Như Nguyệt.

Lại đến thăm Như Nguyệt, hắn lại an ủi nàng rằng sẽ sớm đón nàng ra khỏi lãnh cung, sẽ để cho Âu Dương thị và Mộ thị phải trả giá vì năm đó đã vu oan Mộ thị. Hắn nghĩ hắn an ủi như thế thì Như Nguyệt sẽ an tâm dưỡng bệnh. Nhưng không ngờ khi Như Nguyệt nghe câu này thì lại bối rối, run run nói:

- Hoàng thượng, Đức phi Mộ Tuyết không có ác tâm như Mộ tướng quân.

Nàng luôn luôn thiện lương, nhưng chưa đến mức độ nói hộ cho nữ nhi của kẻ thù. Mà giờ, lại che chở cho Mộ Tuyết như thế...

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn bất định, nói sang chuyện khác. Hắn vội ôm nàng, nhẹ nói:

- Nguyệt Nhi, ngươi cũng biết trăm một ngàn ngày qua, đêm đêm đều như thế nào? Nguyệt Nhi

Như Nguyệt bị lời của hắn làm cảm động nên quên chuyện vừa rồi. Hắn gặt gao ôm nàng, nàng lặng lẽ khóc gọi tên hắn, mà hắn cũng phiền chán, bất an chờ đợi thời gian trôi qua.

Lúc ra khỏi lãnh cung trời đã tối, Như Nguyệt được hắn trấn an đã ngủ.

Bóng đêm bao phủ trong hậu cung thâm trầm, chỉ có trăng sao soi sáng. Thỉnh thoảng có mấy chiếc lá khô rơi xuống thềm đá lạnh, gió lạnh gào thét thổi tung bụi đất.

Tần An cầm phát trần đợi dưới gốc mai, khi nhìn thấy hoàng bào của đế vương lấp lánh dưới ánh trăng thì vội bước lên, nhỏ giọng nói:

- Hoàng Thượng, hôm nay Đức phi nương nương giống như mọi ngày, ở trong tẩm cung đọc sách cả buổi. Bây giờ đã ngủ... À, Hoàng thượng, hôm nay theo Hoàng hậu sắp xếp, người sẽ ngủ lại Phượng tê cung. Hoàng hậu đã hơn tháng chưa được sung hạnh

Hắn hơi nhíu mày kiểm, dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn ánh trăng cô tịch thê lương trên bầu trời. Hôm nay, vì Như Nguyệt cầu tình cho Mộ Tuyết mà khiến hắn phiền chán vô cùng. Như Nguyệt đơn thuần như vậy, có thể cầu tình cho Mộ Tuyết thì chắc chắn đã biết Mộ Tuyết đó là u hồn nàng mấy 20 năm dương thọ để gọi đến. Như vậy, Mộ Tuyết sẽ càng rõ thân thế của nàng. Hắn còn có mấy phần có thể giành được trái tim nàng?

Hắn đã chịu nỗi đau này lâu lắm rồi, không thể tiếp tục kéo dài. Nếu không vì trong thư của Thánh tổ có ghi lại rằng phải dựa vào nữ tử trên người có “Phượng hình ấn ký” mới có thể sống sót thì hắn đã sớm chết trong sự đau đớn này...

Nhắm mắt lại, trong đầu hắn lướt qua lời Như Nguyệt nói khiến hắn lo lắng kia. Khẽ nói:

- Đêm nay ở lại Ngưng Tuyết cung, trăm nên dỗ dành Đức phi của trăm.

Thật ra, nữ nhân rất dễ dỗ, chỉ cần chiều chuộng nàng thì dễ dàng có được trái tim nàng. Dù Âu Dương Hồng Ngọc hay Thượng Quan Uyển Nhi đều như vậy, vì sao Mộ Tuyết này hắn lại không thể nào nhìn thấu, không thể nào xuống tay. . .

Nàng rất thích ngủ. Bước vào phòng ngủ, đi tới cạnh nàng, hắn nảy ra kết luận này. Trên giường, nàng như tử thân mà cuộn người lại. Màn trường nhẹ phất như sóng. Gió thổi qua mái tóc của nàng, nhẹ nhàng bay bay...

Hắn đứng ở mép giường nhìn khuôn mặt nàng, không khỏi hơi thở dài kéo chần bông cuốn lấy thân thể yêu kiều mà lạnh băng của nàng. Sau đó, nhẹ nhàng vén tóc nàng ra sau tai, ôm eo nàng, vuốt vuốt mái tóc dài của nàng. Nhưng không ngờ vừa động thì nàng lại bình tĩnh.

Tính cảnh giác của nàng có vẻ rất cao. Mỗi khi có một tia động tĩnh đều khiến nàng tỉnh lại. Lúc sau, chỉ thấy nàng hơi hơi mở mắt, khi nhìn thấy hắn lại không hề kinh hoảng. Vì thế, hắn cười khẽ kéo nàng vào lòng. Đột nhiên có cảm giác như nàng đang đợi mình vì thế hỏi:

- Ái phi đang đợi trẫm?

Đêm đã khuya. Nàng ở đây chưa ngủ là vì chờ hắn sao?

Ánh mắt của nàng hơi trầm xuống, không giống như là bị thấu rõ tâm tư mà như là có sự cô tịch khó nói. Chớp hạ mi dài, kéo chần bông xuống, nhẹ giọng nói:

- Đêm đã khuya, để nô tỳ hầu hạ Hoàng thượng nghỉ ngơi.

Hắn giữ lại đôi tay chuẩn bị cởi áo cho hắn, không biết vì sao lòng mình đột nhiên bình tĩnh mà lại như chờ mong điều gì đó. Nâng cằm nàng lên, ôn nhu nói:

- Ái phi giận trẫm

Nàng nên tức giận nhưng trước khi nàng yêu hắn nguyên nhân khiến nàng tức giận sợ là chỉ vì hắn lúc lạnh lúc nóng với nàng, sau đó đột nhiên biến mất nửa ngày đi. Nghĩ đến đây, hắn cũng hiểu được bản thân có chút thất thường, nhưng không ngờ lại nghe nàng nói:

- Vâng, nô tì tức giận, nhưng là giận chính mình.

Hắn ngẩn ra, lại ôm nàng vào trong lòng, lập tức hỏi:

- Ái phi tức giận mình cái gì?

Vì sao nàng tự tức mình?

- Hoàng thượng chính sự bận rộn, nô tì không tài đức giúp Hoàng thượng phân ưu (chia sẻ sự lo lắng), nô tì giận chính mình ngu độn chỉ có thể ở trong tấm điện chờ Hoàng thượng.

Nàng chậm rãi nói, dứt lời thì nắm chặt bàn tay thành quyền, trong mắt thoáng qua một tia ảm đạm. Thần sắc đó mang theo mấy phần cô tịch, lại có mấy phần ủy khuất.

Tim run lên, trong lòng dâng lên những cảm xúc phức tạp. Ánh mắt nhìn thần sắc ảm đạm cúi đầu của nàng. Nhất thời cũng không biết nên nói gì. Từ trước đến giờ hắn đã quen để người khác chờ hắn nhưng khi nghĩ đến nàng có thể thật sự đang đợi hắn thì trong lòng lại có sự chua xót khó nói. Hắn không biết nên nói gì, chỉ đáp:

- Ái phi xứng đáng là Đức phi của trẫm, quả nhiên là huệ chất lan tâm.

Nàng thật sự là một nữ tử huệ chất lan tâm. Nhưng vì sao lại như một điều bí ẩn

- Thật sao?

Nàng nằm trong lòng hắn khẽ đáp, giọng nói đau thương.

Vì sao nàng luôn có biểu hiện khiến cho hắn khó có hiểu nhưng lại hăm sâu trong đó. Hắn cúi đầu nhìn thần sắc cô đơn của nàng, không khỏi trầm giọng nói:

- Ái phi, nàng thật đẹp.

Sau đó, tháo khăn che mặt nàng, nhắm mắt, kim lòng không đau mà hôn lên môi nàng.

155. Q.4 - Chương 6: Võ Công

Đêm đó, hần vẫn chỉ hỏi nàng có yêu hần hay không. Tuy rằng chính hần cũng biết, với nữ tử lạnh lùng này, yêu có thể nói là quá xa vời. Nhưng hần vẫn hỏi vậy, có lẽ, chính hần thầm mong sẽ nghe được một đáp án có khả năng xảy ra. Hỏi nàng rằng sau này có thể yêu hần hay không...

Nàng nhìn màn trường bị gió lạnh thổi tung, thần sắc lạnh lùng, trong mắt có sự vắng lặng khiến hần không thể đoán được. Nhưng hần vẫn có thể nhìn thấy một tia bi thương trong mắt nàng. Nhưng nàng lại vẫn đáp:

- Nô tỳ yêu Hoàng thượng...

Yêu sao? Thế vì sao lại trả lời buồn bã như thế? Nhìn nàng, trong lòng dâng lên cảm xúc khó hiểu. Hần yêu thương mơn trớn vết sẹo trên mặt nàng, khẽ hôn nàng, nhẹ nói:

- Mộ Tuyết, trầm cũng yêu nàng...

Yêu. Chữ này hần luôn có thể dễ dàng nói ra. Khi đối mặt với Như Nguyệt hay Âu Dương Hồng Ngọc đều là như thế. Nhưng lúc này hần cũng không hiểu vì sao khi nói ra chữ này, trong lòng hơi động, ngay cả hần cũng không rõ lời này là thật hay giả. Nhưng hần rất muốn ôm nàng vào lòng, rất muốn ngửi hương thơm của nàng mà chìm vào giấc ngủ. Vì mấy đêm nay, có nàng bên cạnh, hần ngủ ngon vô cùng, thậm chí hần còn có thể cảm nhận được sự trầm mê của mình khi nhìn vào đôi mắt trong suốt của nàng...

Sáng dậy, hần vẫn lưu luyến đến canh năm như mọi khi. Một nén hương trước khi lâm triều hần mới dậy. Mộ Tuyết cũng tỉnh dậy khi hần khẽ động, vẫn như mọi khi, nàng dậy thay quần áo cho hần. Nhìn động tác nhẹ nhàng của nàng, đột nhiên môi mỏng khẽ cười. Hần nhớ rõ, lần đầu tiên thị tắm, nàng quên mất bốn phần của phi tần mà không thay quần áo cho hần. Nhưng đến lần thứ hai, nàng đã bắt đầu học cách thay quần áo cho hần. Mà lần thứ ba này, đã rất thuần thục.....

Bởi vậy có thể thấy được, nàng là một nữ tử trí tuệ, nàng tiến cung còn không được mấy ngày, hần chưa từng thấy nàng sợ hãi với hoàn cảnh xa lạ này tựa như từ nhỏ nàng đã lớn lên trong hoàng cung, càng có thể dung nạp hậu cung kim bích huy hoàng mà nguy cơ tứ phía này...

Sửa sang lại triều phục xong, Tần An bưng chén thuốc bước nhẹ lên trước, cung kính đưa cho Mộ Tuyết. Hần nhìn nàng nao nao. Hần vốn nghĩ nàng sẽ vì chuyện này mà không vui, nhưng không ngờ nàng vẫn nhẹ cười như không hề để ý. Lại như đang cố nén đau buồn mà đón lấy chén thuốc trong tay Tần An...

Trong lòng hần lại dâng lên cảm xúc khó hiểu nhưng lại không tìm thấy lý do gì để phá đi tiền lệ này cho nàng. Hần ngăn lại nàng, tìm một cơ viên vòng, khẽ nói:

- Ái phi sợ đắng thì đừng uống

Hần nghĩ hần nói như thế, nàng nhất định sẽ buông bát xuống. Thậm chí... thậm chí có thể sẽ có ấn tượng tốt hơn với hần. Nhưng thật không ngờ nàng chỉ hơi nhíu mày, không chút vui mừng, đôi mắt trong suốt còn thêm mấy phần bi thương. Sau đó, nhìn hần mềm nhẹ nói:

- Nếu là quy củ hậu cung sao lại vì nô tỳ mà hủy đi.

Nói xong, gạt tay hần, bưng bát thuốc đắng kia uống sạch.

Một khắc kia, hô hấp của hần theo động tác này của nàng mà ngưng lại. Cảm xúc trong lòng dần hóa thành tức giận. Chính hần cũng không hiểu vì sao lời nói hiển thực và động tác quyết tuyệt của nàng lại khiến hần khó chịu như vậy, thậm chí còn có cảm giác mệt mỏi, ngực đau vô cùng. Mà hần, trước khi để cơn giận bùng nổ thì giận dữ phát tay áo rời đi...

Sau khi tan triều hần không đến Ngưng Tuyết cung không phải vì không muốn gặp nàng mà là việc sáng nay như mắc trong lòng hần khiến hần khó chịu. Vì thế hần phiền muộn ngồi xử lý chính vụ trong Ngự thư phòng rồi đứng dậy đi tới Phượng tê cung. Dù sao, ngoài nàng hần còn có rất nhiều phi tử.....

Năm đó, hần lợi dụng sự sủng ái với Như Nguyệt mà thiết kế cho Âu Dương thị và Mộ thị liên thủ để trừ đi Mộc thị. Bình quyền lại vào tay triều đình, nắm chắc trong tay hần. Mà nay, hần muốn hai lão hồ ly hủy hoại lẫn nhau. Giờ đây tuy hần có ý đồ khác với Mộ Tuyết nhưng nếu Âu Dương Tri và Mộ Thiết Vân

dám vì việc này mà tranh đấu lẫn nhau thì hẳn đương nhiên cũng bớt đi một việc. Nhưng sau này nên xử trí Mộ Tuyết thế nào?

Nghĩ tới Mộ Tuyết, trong lòng hắn lại dâng lên sự phiền chán. Ngồi trên long liễn, đặt tay lên trán nghĩ: Mộ Tuyết, Mộ Tuyết, Mộ Tuyết... Đã mấy ngày nay, bất luận là đang làm gì hắn cũng đều nghĩ đến hai chữ này. Ngay cả ngẫu nhiên đi qua Ngự hoa viên, ngửi thấy mùi hoa mai trong gió lạnh cũng nhớ tới đôi mắt trong suốt mà do dự của nàng. Sau đó như bị ma nhập mà nhớ tới nụ cười của nàng, sự ưu thương, đậm bạc của nàng, nhớ tới vóc dáng mê người của nàng...

Khi long liễn hơi xóc lên, hắn bỗng dưng nắm chặt tay, rồi sau đó phiền chán nhìn xuống tay. Hắn trúng độc, hình như thật sự trúng độc của nữ nhân đó. Chưa bao giờ hắn tâm tâm niệm niệm nghĩ đến một nữ tử như thế. Lại chưa bao giờ chỉ mới qua một hai canh giờ đã nhớ đến nữ tử nào như thế. Nhớ cảm giác nàng nhu thuận rúc vào lòng hắn, càng nhớ mùi hương nhàn nhạt của nàng...

- Hoàng thượng giá lâm...

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ phức tạp thì tiếng hô chói tai của Tần An kéo hắn về thực tại, phát hiện xe đã dừng từ bao giờ, mà Tần An cũng đã xốc rèm chờ hắn xuống...

Hắn không ghét Hoàng hậu nhưng rất ít khi bước vào cung điện này, Hoàng hậu là một người nhanh nhẹn nhanh miệng. Có lẽ là vì từ nhỏ được chiều chuộng, chưa từng chịu ủy khuất gì nên không hề khiêm tốn, thậm chí là không biết nặng nhẹ. Sống trong hoàng cung nhiều năm như vậy, vì có Âu Dương Hồng Ngọc che chở nên lại càng tùy ý làm bậy, cho rằng trong cung này đều ở trong lòng bàn tay nàng, nghĩ rằng không ai dám dòm ngó hậu vị của nàng...

Đến Phượng tê cung, Hoàng hậu cười dịu dàng đón hắn, mới hắn ngồi rồi mềm mại nói:

- Hoàng thượng mấy ngày qua không đến nơi này, nô tì đang muốn đến tìm Hoàng thượng.

Hắn khẽ cười lạnh, nhưng đúng là hơn tháng nay hắn chưa từng đến chỗ Hoàng hậu. Vì thế hắn bưng một tách trà, nhàn nhã nhấp một ngụm rồi nói:

- Xem ra Hoàng hậu cũng trầm quả là tâm ý tương thông. Hôm nay trầm cũng chợt nhớ đến Hoàng hậu nên liền đến đây.

Nói xong, hắn đặt chén trà xuống bàn, nhẹ gõ gõ ngón cái đeo nhẫn bạch ngọc...

Dường như chỉ cần không phải là Mộ Tuyết thì hắn có thể dễ dàng nói những lời trái lương tâm. Như là khi hắn nói với Như Nguyệt rằng nàng là người hắn yêu chân thành, cũng như là khi nói với Âu Dương Hồng Ngọc rằng nàng là tri kỷ duy nhất của hắn. Từ nhỏ hắn đã thấy phụ hoàng ôn nhu nói những lời tương tự với từng nữ nhân, làm những chuyện tương tự với mỗi nữ nhân. Mà bọn họ tranh đoạt đến sứt đầu mẻ trán thì vẫn cuồng si yêu phụ hoàng... Có lẽ... ngay cả mẫu phi hắn ôm hận mà chết, một khắc kia khi bị phụ hoàng đẩy xuống hồ sen lạnh băng cũng vẫn yêu phụ hoàng...

Hoàng hậu nghe xong lời hắn, sắc mặt thẹn thùng ửng đỏ. Sau đó, vuốt vuốt mái tóc như sợ có điều gì sai sót, mím môi cười khẽ. Đúng lúc này lại thấy Lý Vinh đi vào, cúi đầu quỳ lạy nói:

- Nô tài tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương, chiêu dung nương nương giá lâm...

Khuôn mặt tươi cười của Hoàng hậu hơi ngưng lại, trở mắt nhìn hắn, có chút không cam lòng cùng buồn bực, nhưng vẫn miễn cưỡng cười, mềm nhẹ nói:

- Muội muội lại đến đây, Hoàng thượng, hôm nay nô tỳ thật có phúc, không chỉ có hoàng thượng nhớ nô tỳ mà ngay cả muội muội cũng nhớ nô tỳ ...

Nói xong, thấy hắn không tỏ vẻ gì thì mím môi, ngưng cười, ý bảo Lý Vinh tuyên Âu Dương Hồng Ngọc vào điện...

Lý Vinh khi thấy tần phi nhậm phẩm không cho vào ngay mà phải vào trong xin chỉ thị, qua đó có thể thấy bình thường Hoàng hậu rất đề phòng Âu Dương Hồng Ngọc. Nhưng đó cũng nên là tác phong của Hoàng hậu. Nàng nếu không đề phòng Âu Dương Hồng Ngọc thì sợ rằng đã sớm có đại hồng thủy rồi.

Không lâu sau, Âu Dương Hồng Ngọc tiến vào nhưng sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt có mấy phần hoảng loạn như là không biết hẳn đang ở đây. Khi bước vào đại điện thì vội quỳ lạy:

- Nô tì tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương.....

Trong mắt Hoàng hậu hiện lên một tia khinh thường, ngạo nghễ mà đoan trang nói:

- Muội muội đa lễ, mau ngồi xuống.

Nhưng nghe giọng nàng thì sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc càng thêm tái nhợt. Có thể thấy nàng đã biết Hoàng hậu nổi lòng đố kỵ với nàng..

Hắn khẽ cười lạnh, quay đầu thản nhiên nhìn Âu Dương Hồng Ngọc hơi cúi đầu, khi Hoàng hậu đang chăm chú nhìn hắn thì hắn cố ý cười với Âu Dương Hồng Ngọc:

- Tử Thần không khỏe?

Âu Dương Hồng Ngọc ngẩn ra rồi ngẩng đầu nhìn hắn, hắn nhìn thấy khi nàng nhìn mình thì ánh mắt dịu đi mấy phần, trong mắt như dâng lên sương mù, lại vội liếc nhìn sắc mặt Hoàng hậu đang rất khó coi, vội vàng lại cúi đầu, nói:

- Tạ ơn Hoàng thượng quan tâm, nô tỳ vẫn khỏe.

Hoàng hậu quả nhiên là ghen ghét với muội muội này. Hắn càng thấy thú vị, khi thấy khuôn mặt ồm ỹ của Âu Dương Hồng Ngọc thì lạnh lùng nói:

- Tử Thần thân thể có chút bệnh Hoàng hậu phải năng chiếu cố hơn mới đúng, dù sao cũng là thân tỷ muội.

Rồi sau đó hắn đứng dậy, đi tới trước mặt Âu Dương Hồng Ngọc, nâng nàng lên, chăm chú nhìn nàng nói:

- Tay ái phi lạnh quá, trầm đưa người về tắm cung, về phần Hoàng hậu ngày sau đến cũng được.

Có lẽ hôm nay, khúc mắc của Hoàng hậu với Âu Dương Hồng Ngọc sẽ càng sâu. Đến lúc đó Hoàng hậu sẽ bị mang tiếng thất đức, Âu Dương Trì sẽ tốn thời gian mà bớt chỗ mũi vào chuyện người khác ...

Âu Dương Hồng Ngọc hơi nhú mày, thần sắc hoảng loạn, tựa hồ không tin hắn sẽ quan tâm nàng như vậy. Quả thực, hắn chưa bao giờ thực sự quan tâm đến Âu Dương Hồng Ngọc, chẳng qua hôm nay... Hắn lại nói:

- Ái phi cảm thấy không thoải mái?

Sau đó cởi cừu bào trên người khoác lên người nàng, trầm giọng nói:

- Thời tiết lạnh thế này, ái phi phải chú ý hơn mới phải.

Nói xong thì bước nhanh ra khỏi Phượng tê cung.

Hắn biết, có lẽ khi bước ra khỏi Phượng tê cung, bị gió lạnh thổi thì Âu Dương Hồng Ngọc sẽ hiểu ngay vì sao hắn tốt với nàng như thế. Nhưng hắn càng tin rằng tình yêu của nàng với hắn còn hơn cái gọi là tỷ muội tình thân kia. Dù sao, khi còn ở chốn khuê phòng nàng đã từng bị mọi người lạnh lùng. Mà ở trong hậu cung của hắn, hắn lại cho nàng sự vinh quang, tôn quý, cho nên nàng sẽ hướng về hắn...

Hoàng hậu tuy rằng không trí tuệ, nhưng cũng không quá ngu dốt. Nhưng hắn biết cho dù nàng không ngu dốt thì lúc này cũng chỉ nghĩ đến cách sai Lữ Vinh thân tín của nàng đến Trùng Dương cung thăm dò. Vì thế, hắn sai Tần An sai xuống, đêm nay nếu không có chuyện gì bất ngờ thì ngủ lại Trùng Dương cung. Sở dĩ hắn nói: “nếu không có chuyện gì bất ngờ” là vì hắn cũng không hiểu vì sao không thật sự an tâm ở lại đây...

Vì để cho Lý Vinh trở về có chuyện để nói, hôm nay hắn cố ý dụ dằng với Âu Dương Hồng Ngọc vô cùng. Nhưng sau khi phát hiện Lý Vinh đã rời đi thì hắn hơi mất kiên nhẫn mà buông Âu Dương Hồng Ngọc ra. Nhớ đến Mộ Tuyết thì lại nặng nề nói với Âu Dương Hồng Ngọc:

- Trầm đi xem Như Nguyệt thế nào, nàng nghỉ trước đi...

Nói xong, phất tay áo rời đi.....

Tuy nói là đến lãnh cung nhưng hắn lại đến rừng mai, đứng đó thật lâu, nghĩ xem có chuyện gì khác lạ. Hắn không hiểu, trong lòng hắn mấy ngày nay thì lại luôn có sự vướng bận. Cảm giác này quá xa lạ với hắn, xa lạ đến mức hắn rất để ý nhưng lại sợ càng để ý sẽ càng trầm luân. Tựa như hắn mê luyến mùi hương của nàng...

Hắn từng nghĩ, Như Nguyệt giống Minh Nguyệt Quý phi của Thánh tổ như vậy, chắc chắn nàng sẽ cho hắn biết thế nào là tình yêu, thậm chí hắn còn nghĩ tới sau này sẽ có ngày nhờ Như Nguyệt mà hắn quên đi nữ tử trong bức họa đó. Nhưng gần một năm, hắn lại không có chút dự vọng nào với nàng, thậm chí xa nàng mấy ngày cũng không thấy nhớ. Nhưng bây giờ, vì sao hắn luôn nhớ thương một nữ nhân hắn luôn tìm cách lấy lòng kia.

Trong rừng mai, những đoá hoa tàn đều rơi xuống, cảnh tượng này tiêu điều mà đẹp vô cùng. Là lần đầu tiên hắn cảm giác hoa mai phiêu tán cũng đẹp như hải đường, thậm chí một ngày kia khi Mộ Tuyết tiến cung, màu hồng bao phủ hoàng cung, rơi xuống thảm đỏ như ngụ ý cho điều gì đó.

Vươn tay, nhìn đoá hoa rơi xuống bàn tay, long hải giẫm lên những đoá mai, từng bước đi về phía lãnh cung. Khi nhìn đến ánh trăng sáng bị mây đen che khuất dần thì hắn hơi thất thần. Minh Nguyệt... Minh Nguyệt... Cái tên này dường như đã khắc sâu vào lòng hắn, nhưng... vì sao bây giờ khi nghĩ đến cái tên này thì trong đầu lại hiện lên đôi mắt trong suốt kia?

Cửa lãnh cung cót két một tiếng khiến hắn thất thần mà dời mắt nhìn lại, Không ngờ lại thấy Như Nguyệt một thân váy trắng, chẳng biết là cảm nhận hắn đến khi nào mà kích động chạy ra. Sau đó lao vào lòng hắn, nhỏ giọng đau đớn:

- Hoàng thượng... hoàng thượng...

Lòng hắn trầm xuống, suy nghĩ trong đầu biết mất, trong lòng lại khẽ dâng lên chút mất mát. Nhưng đúng lúc này, bên tai lại nghe được một tiếng động nhỏ từ phía mái hiên khiến hắn ngẩn ra. Lập tức đẩy Như Nguyệt trong lòng mà bay về phía tiếng động đó...

Giờ đã sang canh hai, sắc trời dù chưa quá tối nhưng cũng đã muộn, còn ai đến lãnh cung này? Nghĩ người đó có thể nhận ra hắn thì sát khí dâng lên nhưng khi hắn đứng trên nóc nhà lại thấy một bóng dáng yêu kiều của một nữ tử mặc y phục dạ hành đang lui về phía sau mười bước...

Hắn hơi híp mắt, nhìn thân hình yếu điệu kia, cảm giác vô cùng quen thuộc. Tim đập loạn lên, khi gió lạnh khẽ thổi khiến mùi hoa mai trong rừng và mùi hương của nữ tử kia truyền đến khiến hắn rung mình. Trong đầu hiện lên một cái tên...

Nàng biết võ công... Vừa định tiến lên thì lại nghe Như Nguyệt kêu lên rồi té ngã trên đất. Hắn sững sờ nhưng lại sợ Mộ Tuyết nhân cơ hội này mà chạy, trên khuôn mặt không khỏi hơi khẩn trương. Rất muốn thử võ công của nàng, vì thế rút mạnh nhuyễn kiếm bấy thước trên người, không chút lưu tình phi về phía nàng...

156. Q.4 - Chương 7: Yêu Nàng

Hắc y nữ tử bị trường kiếm đột kích. Hắn thấy nàng nhẹ bay lên trời, tay áo đen vung lên, cuốn theo một đồng ngói vỡ ném về phía hắn...

Kiểm khí bay lên, nháy mắt đã quét sạch đám ngói vụn. Nhưng trong lúc vô ý hắn lại thấy nàng xoay tròn như tiên nữ múa, chỉ trong nháy mắt đã lui về sau mười tám bước. Sau đó, nháy mắt đã biến mất trong rừng mai hắc ám...

“Lưu tinh thập bát bộ”. Năm chữ này như sét đánh ngang tai trong đầu hắn. Hắn trở mắt đứng đó, lạnh lùng nhìn theo. Lúc sau, xoay người đi tới bên Như Nguyệt. Mà Hạo Thiên ở Ưc tâm tiểu trúc gần đó cũng đi ra khỏi rừng mai, cũng chăm chú nhìn về phía nàng biến mất kia, trầm giọng nói:

- Lưu tinh thập bát bộ

Hắn biến sắc, rồi sau đó thu kiếm vào vỏ, đã biết còn cố hỏi:

- Năm đó Thánh tổ hoàng đế ra lệnh cấm, thiêu hủy hết bí tịch kinh công “lưu tinh thập bát bộ”?

Lưu tinh thập bát bộ là kinh công thượng thừa trong võ học, thường hợp với nữ tử. Năm đó Minh Nguyệt quý phi từng dùng công phu này múa trên Vọng nguyệt đài khiến uời sáu nước bạo động, vì tranh mỹ nhân mà động binh đao. Dù sao, ngay từ ban đầu Minh Nguyệt quý phi cũng là một tù binh Thánh tổ mang về từ chiến trường...

Ngự Hạo Thiên gật đầu, lại nhíu mày, có chút dăm chiêu nói:

- Nhưng từ khi Minh Nguyệt Quý phi qua đời, kinh công này đã thất truyền, mà khi này cung nữ kia sao có thể...

Cung nữ? Hắn nghiêm mặt, cũng chẳng cười lạnh. Nàng không phải là cung nữ, nàng là Đức phi Mộ Tuyết của hắn, là nữ tử hắn trăm phương ngàn kế đặt bẫy. Nàng đúng là lúc nào cũng mang đến cho hắn những bất ngờ. Mảnh mai, bình tĩnh, khiêm tốn, ngạo nghễ, nay lại một thân kinh công trác tuyệt nhưng là... hắn nhíu mày. Vì sao lúc nàng thi triển kinh công, rõ ràng dùng mười phần nội lực nhưng sát khí chỉ có tám phần?

Hắn chắc chắn rằng không phải nàng không nỗ lực với hắn mà dường như nàng lo lắng không thể. Chắc chắn nàng có thể cầm cự được cùng hắn đến một nén nhang, chắc chắn không thành vấn đề, nhưng là nàng lại vội chạy trốn chết, hay là... nàng bị thương?

Nghĩ đến đây lòng hắn hơi động. Lúc này, cung nữ bên người Như Nguyệt chạy ra khỏi lãnh cung đỡ lấy Như Nguyệt. Hắn nhíu mày liếc thần sắc nhợt nhạt của Như Nguyệt và thấy ánh mắt lo lắng của nàng nhìn về phía Mộ Tuyết biến mất. Tay hắn nắm chặt thành quyền. Xem ra, Mộ Tuyết và Như Nguyệt giao tình đã quá sâu...

Tùy tiện tìm có an ủi Như Nguyệt rồi hắn nói với Hạo Thiên đôi câu. Mà vẻ mặt Hạo Thiên cũng không mấy lo lắng. Dù sao hắn cũng là người có võ, chỉ là một nữ tử biết “lưu tinh thập bát bộ” cũng không thể làm tổn hại gì đến bọn họ. Tuy rằng kinh công đó có thể nói là tuyệt thế nhưng nó cũng chỉ là kinh công.....

Canh ba, ánh trăng càng sáng tỏ lạnh lùng. Hắn chia tay Hạo Thiên rồi rời khỏi rừng mai. Vừa ra khỏi rừng mai, hắn quay bước, đi theo đường nhỏ sau lãnh cung đến Ngưng Tuyết cung.

Đêm nay, hắn để Tần An lại Trùng Dương cung, lại nói cho Âu Dương Hồng Ngọc hắn đến lãnh cung thăm Như Nguyệt cho nên đêm nay chắc chắn không ai biết hắn đến Ngưng Tuyết cung. Nhưng hắn vừa bước vào đại điện, chỉ thấy cung nữ canh cửa rất kích động rồi lớn tiếng nói:

- Hoàng thượng giá lâm...

Mà hắn, khi giọng nói này vang lên thì lại bước nhanh hơn, đi thẳng vào tẩm cung

Vào phòng ngủ, hắn nghĩ chắc sẽ thấy nàng nằm trên giường nghỉ ngơi. Dù sao, nữ nhân cũng chỉ làm đến thế mà thôi. Hắn nhớ trước kia, Thượng Quan Uyển Nhi từng vì để hắn lâm hạnh mà uống thuốc để tự khiến mình suy yếu, khó thở. Sai người mời hắn đến. Thượng Quan Uyển Nhi mặc áo sa mỏng như ẩn như hiện, cảnh xuân lộ lộ, nằm trên giường. Khi hắn đến thì vừa kể khổ vừa dụ dỗ. Mà hắn thì lại lấy cớ chính sự bận rộn, ngày khác lại đến thì nàng khóc lóc...

Nghĩ đến kỹ xảo này của Thượng Quan Uyển Nhi thì hắn không khỏi cười châm chọc. Thượng Quan Uyển Nhi tuy cũng trí tuệ nhưng không thể nhu thuận bằng Âu Dương Hồng Ngọc. Nhưng, Mộ Tuyết lại càng khiến hắn thấy mới lạ.

Đẩy cửa phòng ngủ, hắn giật mình bởi mùi hương lạnh lạnh và hơi nước trong phòng ngủ bốc lên. Sau bình phong, tiếng nước tí tách, Mộ Tuyết của hắn canh ba lại đi tắm...

Tiêu Đồng nghe tiếng hắn mở cửa thì vội vàng đi ra khỏi bình phong, dập đầu, bồi hồi nói:

- Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cát tường...

Hắn cười lạnh nhìn phía bình phong kia. Nhìn người quay lưng về phía hắn, thân thể mê người hơi cứng lại, trầm giọng cười nói:

- Muộn thế này mà ái phi còn đang tắm sao?

Tắm rửa, là muốn gội rửa chứng cứ? Mộ Tuyết, đến tột cùng nàng muốn tẩy rửa cái gì?

- Hồi bẩm Hoàng thượng, nường nường vừa rồi nằm mơ rồi bừng tỉnh, người toát mồ hôi nên nô tỳ mới hầu hạ nường nường tắm rửa.

Không đợi Mộ Tuyết trả lời, Tiêu Đồng vội vàng run giọng nói. Thân thể của tiểu cung nữ này hắn sớm đoán được. Giọng nàng dường như đang che giấu điều gì đó, hắn khẽ cười lạnh, liếc nhìn cung nữ có mấy phần giống Mộc Thành Khí kia. Đi qua bình phong, đến bên Mộ Tuyết đang tắm...

Hắn không phải chưa từng thấy mỹ nhân xuất tục. Năm mười sáu tuổi, trước ngày đại hôn, hoạn quan theo tổ chế đã dẫn hắn đến Thị nữ quan. Thị nữ quán là nơi mỗi hoàng tử sắp thành hôn phải đến. Đó là chọn lựa một cung nữ trong đám thị nữ đó để giao hoan, đó gọi là khai bao. Vì hắn tính tình bạc lạnh nên hoạn quan sợ sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ phụ hoàng giao nên để cho đám nữ tử tắm trong ao để hắn chọn lựa. Mà hắn, lúc ấy khi đảo qua hình ảnh xuân sắc đó thì chỉ cười trừ, sau đó đẩy hoạn quan đó xuống ao

Hắn luôn không thích bị người đặt bẫy, dù là chuyện nam nữ hoan ái cũng vậy, Không phải là hắn không thích nữ nhân mà nữ nhân hắn muốn thì phải có lợi cho hắn. Giống như Hoàng hậu, Âu Dương Hồng Ngọc là để ngăn chặn Âu Dương Trì, Như Nguyệt là vì muốn giải ma chú trên người, Thượng Quan Uyển Nhi là để lấy được “Giá y thần công”, Hoa Như Sương là để lấy lòng Thái hậu và Đỗ Thái phi

....

Suy nghĩ đến tác dụng của nữ tử này với hắn, hắn không khỏi nhìn nữ tử khiến hắn rung động này. Nàng là nữ nhân hắn muốn lợi dụng nhưng cũng là nữ nhân hắn thật sự muốn...

Khi hắn đến bên nàng thì sắc mặt của nàng dần tái nhợt, không tự nhiên mà co mình dưới nước. Đôi mắt trong suốt đã có chút mờ mờ nhìn về phía hắn, thần sắc sở sở động lòng người, môi hồng hơi mím, ôn nhu nói:

- Hoàng thượng sao lại đến đây, xin thứ cho nô tì không thể hành lễ

Tựa như vĩnh viễn nàng luôn bình tĩnh, nhưng khi đối mặt hắn vẫn có phần hơi bối rối. Ánh mắt hắn dừng trên làn da trắng nõn của nàng, ngực dâng lên cảm giác ấm nóng quen thuộc. Vì thế, hắn chậm rãi ngồi xuống, nhìn khuôn mặt nàng, lại nghĩ đến mục đích đến đây, hung hăng áp chế vọng của mình, ôn nhu nắm cổ tay nàng, mượn cơ hội bắt mạch.

Khi cảm giác hơi thở và kinh mạch của nàng đều suy yếu, thậm chí có phần hỗn loạn thì hắn ngừng ra. Dù không hiểu y lý nhưng có thể cảm giác kinh mạch của nàng bị nghịch chuyển cho nên hai mạch huyền tâm và nhâm đốc bất ổn, hơi thở suy yếu. Hắn nhíu mày, khẽ cười, thâm ý nói:

- Ái phi quả thật nhiễm bệnh, nếu bị bệnh nên nghỉ ngơi cho tốt.

Rồi sau đó khi nàng ngây người thì hắn đứng dậy ôm nàng ra khỏi nước, đặt nàng lên giường, lập tức lấy chăn bông quấn quanh thân thể mềm mại mà hắn rất muốn khi dễ kia...

Xem ra hôm nay trước khi giao thủ với hắn, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không kinh mạch của nàng không suy yếu như thế. Dù sao lúc ở lãnh cung, hắn phi kiểm ra nhưng không có nửa điểm muốn làm thương tổn nàng, cũng không để nàng bị nửa điểm thương tổn. Nhưng khi nghe nàng giả ngu mà nói thì hắn vốn định hỏi thẳng nàng lại bị nghẹn lại. Hắn bắt giác lạnh lùng mà thâm ý nhìn nàng:

- Mộ Tuyết của trẫm, sẽ có ngày trẫm bắt được đuôi nàng.

Ánh mắt nàng trầm xuống khiến hắn có thể thấy rõ sự khản trương của nàng, nhưng nàng vẫn né tránh nói:

- Ý của Hoàng thượng nô tỳ không hiểu.

- Không cần hiểu.

Hắn cười khê. Nhìn thân thể mảnh mai, tái nhợt của nàng mà có chút đau lòng, nhẹ vuốt da dẻ nàng, nhìn vào đôi mắt trong suốt của nàng, tim đột nhiên nhảy dựng lên. Hắn vùi đầu vào tóc nàng, ngửi mùi hương thanh u của nàng, khi cơ thể bất an thì đột nhiên nghĩ tới chuyện sáng nay, hơi thở ngừng trệ, không khỏi khàn khàn nói:

- Ái phi sinh hoàng tử cho trẫm được không?

Làm cho nàng yêu hắn quá khó, ít nhất hắn dường như đã trầm luân trước nàng. Hắn đã quen sự tồn tại của nàng, mà thân thể của nàng lại không đơn giản. Nàng chỉ là một linh hồn, đến để giải trừ ma chú trên người hắn. Cho nên, hắn nghĩ kỹ. Nếu hắn thật sự không thể rời khỏi nàng, trầm luân như vậy thì có ngại gì? Nàng đã là của hắn, tương lai nếu giải xong ma chú thì nàng vẫn là thê tử của hắn...

Thê tử. Lần đầu tiên thấy nàng, tựa như hắn đã nghĩ đến điều này. Bởi vì nàng là nữ nhân đầu tiên hắn muốn, hắn thích ôm nàng ngủ....

Nghĩ đến đây, hắn cười yếu ớt, rồi sau đó chăm chú nhìn nàng, nhẹ vuốt trán nàng, cúi đầu hôn nàng. Nhưng lại thấy nàng hơi nhú mào, hắn có chút không vui nằm xuống cạnh nàng, nhìn trướng phù dung, trầm giọng nói:

- Ái phi dường như không muốn giúp trẫm nối dõi tông đường.

Nàng nhìn hắn, thần sắc chần chờ, nhưng đôi mào thanh vẫn nhú lại, môi hồng hơi mím như định nói gì đó. Có lẽ, nàng sẽ nói lời khiến hắn không vui. Dù sao nàng thường như thế. Vì thế, hắn có chút lười nhác xoay người, đặt tay lên môi nàng, nhìn nàng trợn to hai mắt vì bất ngờ, yêu thương ôm eo nàng, khê cười nói:

- Ái phi muốn nói gì? Để trẫm đoán nhé.

Rồi sau đó nhìn sự chần chờ lóe ra trong mắt nàng, khê nói:

- Ái phi muốn nói vài câu chối từ, muốn làm trẫm đau lòng sao?

Có lẽ một câu này là thật lòng, hắn nghĩ vậy. Hắn đã nói dối rất nhiều, nhưng chỉ có khi dối mặt với nàng, dường như hắn cũng không thể hiểu được những lời mình nói là thật hay giả. Nhưng giờ khắc này, dường như hắn thật sự có thể cảm nhận được nội tâm mình. Nếu nàng cự tuyệt hắn, có lẽ hắn sẽ thật sự khổ sở. Mà hắn, khi đưa ra ý muốn nàng sinh hài tử cho hắn dường như cũng là xuất phát từ chân tình. Hắn đăng cơ đã hơn năm năm, trong Hoài Nguyệt quốc, hắn là người duy nhất sau khi thành đế vương mà vẫn chưa có thái tử nối dõi.

Những đế vương của Hoài Nguyệt quốc, chẳng có ai ngoài Thánh tổ dựng nước, còn lại đại đa số đều có hoàng tử từ khi còn là thái tử. Nếu hắn còn mãi như thế này, sợ là Âu Dương Trì và Mộ Thiết Vân lại kiếm chuyện để bàn...

Ánh mắt của nàng hiện lên một tia cảm xúc mà hắn không nắm bắt được. Ý cười dần đọng lại, đáp án của nàng dành cho hắn là nàng thực sự không muốn sinh hoàng tử cho hắn. Trong lòng như sụp đổ, sự tức giận dâng lên trong máu nhưng hắn lại cười lớn. Tốt, thật sự là rất tốt. Chưa bao giờ có nữ nhân nào khiến hắn tức giận đến mức độ này. Mộ Tuyết, quả nhiên nàng có thể khiến hắn mất đi sự tự chế trước kia

Nàng nhìn hắn, ánh mắt thâm u, nhưng lập tức chần chờ nhỏ giọng nói:

- Hoàng Thượng thật sự yêu nô tì sao?

157. Q.4 - Chương 8: Ghen Ty

Hắn thật không ngờ nàng lại hỏi như vậy, trong lúc nhất thời miệng như bị bưng kín lại nhưng vẫn nhẹ nhàng nói:

- Ái phi hoài nghi lòng trẫm?

Ánh mắt của nàng hơi sầm xuống. Hắn không hiểu lòng nữ nhân nhưng có thể dễ dàng lấy lòng nữ nhân. Nhưng với nàng, những chiêu thức này quá vụng về, vì thế hắn định nói gì đó để bổ cứu. Nhưng nàng đã nhìn sâu vào mắt hắn rồi thanh u nói:

- Nô tì... yêu Hoàng Thượng...

Khiếp sợ và tim đập nhanh, mang theo vài tia đau đớn. Hắn nhìn nàng, hít thở không thông. Mà nàng cũng nhìn hắn thật sâu, chậm rãi vươn tay, khẽ chạm lên mặt hắn, môi hồng hơi mím...

Hắn chậm chạp vươn tay, ngực đau vô cùng, bệnh tim mấy ngày chưa phát tác giờ lại đau như dao chém. Nhưng hắn vẫn gắt gao nắm chặt tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau.

- Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão

Đột nhiên hắn nhớ ra những lời này, bất giác mà tay cũng nắm chặt thêm.

- Tử sinh khế thoát, dữ tử thành thuyết

Hắn vừa dứt lời thì nàng đã mềm nhẹ nói, ánh mắt nàng nhìn hắn khiến hắn mê mẩn nhưng lại cũng khiến hắn muốn né tránh. Một lúc, hắn nhắm mắt, môi mím hơi giật, lại không biết nói gì chỉ có thể ôm nàng vào lòng, ngửi mùi hương trên người nàng để giảm bớt cơn đau đớn ở ngực kia. Hắn nói nhỏ bên tai nàng:

- Đêm đã khuya, trẫm... hơi mệt...

Hắn không mệt nhưng nàng đột nhiên nói lời yêu khiến hắn không thể đối mặt. Hắn không muốn tin tưởng những lời hắn biết rõ là giả dối này. Nhưng sự rung động lại khiến hắn không thể khắc chế xúc động muốn tin. Có lẽ nàng cũng không chán ghét hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không yêu hắn. Về điểm này, hắn chắc chắn, vì ấn ký hình rồng trước ngực hắn vẫn có chút đau đớn...

Nàng quá mức trí tuệ, càng biết cách che giấu, hơn nữa người lại có kinh công thượng thừa. Nàng là một linh hồn từ một nơi xa lạ bay xuống đây nhưng lại không hề sợ hãi với nơi này. Trước kia khi chưa gặp nàng, vô số ban đêm hắn đã nghĩ nàng là ai, nàng sống ở nơi nào, cũng từng nghĩ đến khi nàng xuất hiện thì mọi nghi hoặc của hắn sẽ được tháo gỡ. Nhưng không ngờ, đến giờ phút này, hắn lại càng thêm mê hoặc.

Có lẽ, nàng cùng hắn, căn bản không hiểu cái gì gọi là yêu. Nếu là như thế thì hắn nên làm gì? Hắn đã sớm không chịu được nỗi đau hành hạ này. Những năm gần đây hắn không vội vì chỉ sợ có điểm gì sai sót. Hắn đã bày mưu tính kế nhiều năm, từng bước đi đều rất hoàn mỹ. Nhưng khi nàng xuất hiện thì lại có quá nhiều sự ngoài ý muốn. Có lẽ, hắn không muốn thừa nhận rằng hắn đã thất sách nhưng nàng đã nhiễu loạn lòng hắn.

Như đêm nay, hắn ôm thân mình mềm mại của nàng, ngủ thật sâu dường như chỉ cần có nàng trong lòng thì hắn có thể an tâm ngủ say. Nhưng đến canh năm, một cảm giác bất an, trống rỗng khiến hắn bừng tỉnh. Khi mở mắt, thoáng nhìn bóng dáng đơn bạc đứng trước cửa sổ, vì bên gối trống vắng và sự cảnh giác thường nhật nên hắn trợn to mắt, cảnh giác nhìn bóng dáng yếu điệu trước cửa sổ. Nhưng khi ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt, thanh u đó thì lòng hắn trong nháy mắt thôi đã lại nhu hòa.

Ngoài cửa sổ, sắc trời vẫn hôn ám, hắn nhìn bóng dáng tổ khiết của nàng như tương phản với bóng đêm đen bên ngoài, trong lòng rung động. Ngồi dậy, tay lại chạm phải chăn bông trên người.

Chăn bông... Hắn ngẩn ra, giờ mới phát hiện mình nằm giữa giường mà trước khi ngủ căn bản không đắp chăn. Lúc này, chiếc chăn bông thêu mẫu đơn hồng nhạt hắn đắp cho nàng giờ lại ở trên người hắn.

Tim bỗng dưng ầm ập, cảm giác khó nói lan tràn khắp người. Hắn nhú mào, ngửi mùi hương của nàng lưu lại trên chăn, mang theo ý cười nhìn nàng, nhỏ giọng nói:

- Ái phi bị trẫm chiếm chỗ giường nên mới bỏ trẫm một mình thức giấc?

Nàng chậm rãi quay đầu im lặng nhìn hắn. Ánh mắt trong suốt như mang theo sự lạnh lùng bên ngoài, sau đó lẳng lặng bước đến trước giường, cầm chăn bông gấp sẵn bên gối, nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng nên dậy rồi.

Hắn nhìn cảm bào trong tay nàng, tim nhảy loạn. Đêm qua hắn ngủ chưa cởi xiêm y mà lúc này hắn chỉ mặc tấm bào. Người hơi cứng ngắc, lại có chút xấu hổ và rung động khó hiểu, hắn nhìn về mặt lặng yên của nàng, không kim lòng được mà ôm nàng vào lòng, mắt tự nhiên cười nói:

- Ái phi muốn đuổi trăm sao?

Nói xong, thật sự có hơi chờ mong nàng trả lời, lại có phần không yên lòng quần lộn tóc nàng quanh ngón tay mình, lẳng lặng nhìn nàng...

Mà nàng, không cho hắn câu trả lời nào. Nàng chỉ vươn bàn tay mảnh khảnh, cầm bàn tay hắn đang cuốn tóc nàng, nhẹ nhàng nói:

- Hoàng thượng nên dậy thôi, đừng làm muộn giờ lâm triều.

Trong lòng mát mẻ. Hắn lặng lẽ thở dài, rồi sau đó xốc chăn đứng dậy, mặc cảm bào kia vào. Nàng luôn như thế, đảo loạn mặt nước tĩnh lặng nhưng lại vẫn cứ thản nhiên như không. Nàng hơi nhượng mắt khiến hắn cảm giác nàng cũng như hắn, không vui vẻ. Có lẽ, sự ưu thương mơ hồ ẩn trong đáy mắt cũng giống như hắn. Nhưng chỉ e ngoài sự không vui của nàng còn có sự bài xích với hắn.

Hắn không rõ vì sao mình cứ đến gần nàng lại như bị nàng đẩy đi xa hơn. Hắn ôm nàng, cảm nhận sự tồn tại chân thật của nàng, hưởng thụ sự ôn nhu của nàng, nhưng lại không chạm được đến lòng nàng. Lòng nàng quá mơ hồ, như trăng trong nước, hoa trong gương...

Hắn nhìn nàng đang ngây ngốc nhìn mình thay quần áo, cảm giác khó chịu trước ngực dần lan tràn khắp người. Dường như nàng có thể vĩnh viễn như thế. Khi hắn hung hăng muốn loại bỏ sự tồn tại của nàng trong lòng hắn thì không hề quan tâm đến mọi thứ liên quan đến hắn. Khi hắn ôn nhu, nói những lời tâm tình với nàng thì nàng có thể không biến sắc, thậm chí chẳng chút ngượng ngùng nói với hắn những lời tình ý nhưng lại chẳng bao giờ để ý tới suy nghĩ trong lòng hắn.

Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, không để ý tới nàng, bước ra phòng ngủ.

.....

Vậy mà nàng lại có quen biết với Tam đệ.

Cho tới giờ cũng không nghĩ tới, kế hoạch bao nhiêu năm của hắn sẽ vì một nữ nhân mà hỗn loạn, thậm chí sự bình tĩnh và kiêu ngạo của hắn cũng dần bị lung lay.

Nàng lại quen biết với Tam đệ, vì sao nàng lại nhìn Tam đệ với ánh mắt đó?

Ngày tế điện ấy, hắn nhìn nàng một thân tố khiết tựa như tiên tử, nàng đỡ người hắn kính trọng nhất, cẩn thận đi về phía hắn. Một khắc này, hắn đột nhiên có cảm giác bình dị, tựa như thấy thê tử đỡ mẫu thân mình đi đến. Sự không vui buổi sớm biến mất trong nháy mắt. Nhưng nàng đi đến bên hắn, lại lặng lẽ đứng sau Hoàng hậu, tạo ra khoảng cách giữa bọn họ. Mà hơn nữa, nàng lại đang nhìn Tam đệ.

Một khắc kia, hắn đột nhiên nghĩ tới một điều mẫu hậu không phải là mẫu thân của hắn mà là mẫu thân của Tam đệ.

Bởi vì vị trí đứng nên hắn có thể thấy rõ vẻ mặt của Tam đệ. Khi nàng tiến vào đại điện, ánh mắt của Tam đệ không hề rời khỏi nàng. Trong mắt đó là sự không thể tin và càng nhiều là đau đớn. Hắn cùng Hạo Thiên từ nhỏ lớn lên bên nhau, hắn có thể hiểu ánh mắt đó của Hạo Thiên đại biểu cho cái gì. Hạo Thiên đã mất trí nhớ, mà Mộ Tuyết cũng không còn là Mộ Tuyết năm đó. Như vậy sao bọn họ lại nhìn nhau? Đáp án chỉ có một, bọn họ đã quen nhau trước đó....

Nhưng là ở nơi nào? Chỗ nào? Làm sao biết nhau? Đã xảy ra những chuyện gì?

Hắn đứng giữa Hoàng hậu và Thái hậu, trong lòng như có gì đó đè nén, hận không thể xông đến bóp cổ nàng hỏi. Hắn đứng đây mà ánh mắt nàng lại nhìn về một nam nhân khác.

Cho tới giờ hắn cũng không biết cái gì là ghen tỵ. Hắn cũng quyết không thừa nhận cảm giác này là ghen tỵ. Nhưng áp lực này, sự chua xót này, lửa giận không thể khắc chế này khiến hắn phải nắm chặt tay, cố gắng đè nén cơn giận muốn xông lên mắng chửi bọn họ, thậm chí là bóp cổ nàng.

Ngày tế điện đó, hắn đã quên dâng hương cho Thánh tổ, thậm chí quên cầu phúc cho dân chúng. Tần An đứng cạnh hắn sốt ruột mà lại không dám lên tiếng nhìn hắn. Lại dùng ánh mắt nhắc nhở hắn, nhưng hắn lại không thể hiểu. Trong đầu hắn chỉ nghĩ đến hình ảnh nàng và Tam đệ nhìn nhau. Quả thực, hắn không thể không thừa nhận, bọn họ vốn là một đôi. Hắn vì sự ích kỷ của bản thân mà chia rẽ bọn họ, nhưng là bây giờ trong lòng hắn không hề áy náy, chỉ có sự giận dữ và buồn chán...

Vì sao nàng lại nhìn Hạo Thiên, vì sao lại dùng ánh mắt lo lắng và áy náy mà nhìn Hạo Thiên? Chưa bao giờ nàng nhìn hắn bằng ánh mắt hàm xúc như thế. Hai người bọn họ thực sự rất xứng, xứng đến chết tiệt. Bởi lẽ Tam đệ ôn nhu, mà nàng lại đậm mật, mãnh mai....

Một ngày đó, hắn thật sự không biết tế điện chấm dứt lúc nào. Khi trở lại Tẩm Tâm cung, hắn điên cuồng đập phá bàn ghế, tú quần áo khiến các cung nữ hoảng sợ trốn đi, Tần An không dám đến gần. Hắn biết hắn lúc đó rất đáng sợ, chưa bao giờ hắn như vậy. Nhưng sự buồn bực và đau đớn truyền từ ngực trái tới khiến hắn không thể khống chế bản thân...

Nhất của nhất động của nàng hắn luôn nắm trong tay, trừ ba ngày đầu nàng mới tiến cung thì hắn chưa phải người giám thị nàng. Dù là Hoa Quỳnh hắn cũng không hạ lệnh để nàng ta báo lại mọi việc của nàng. Vì hắn nghĩ, với một nữ nhân mà nói, bất luận nàng trí tuệ thế nào, khi mới gặp hoàn cảnh xa lạ thì cũng sẽ chỉ biết quy củ. Nhưng không ngờ nàng lại biết Tam đệ.

....

Đêm đó, hắn ngơ ngác đứng trước cửa sổ, để mặc gió lạnh thổi tới. Tần An mấy lần nhắc nhở hôm nay là Hiền phi thị tẩm nhưng hắn cũng chỉ phiền chán nói:

- Hôm nay trẫm không có hứng.

Hắn không có bản lĩnh vừa tức giận với nàng lại vừa đi hư tình giả ý với một nữ nhân khác...

Tần An cúi đầu, không dám nói thêm gì, lặng lẽ rời khỏi cung điện. Trước kia, cung điện này luôn khiến hắn thấy tự tại thì giờ đây lại khiến hắn cảm giác cô tịch đến hoảng sợ, làm hắn đứng ngồi không yên, cả người bất an. Trong đầu hắn vĩnh viễn hiện lên vẻ mặt nàng nhìn Tam đệ. Sự áy náy và trốn tránh trong chớp mắt đó khiến ngực hắn đau đớn, khiến hắn muốn phát cuồng.

Một quyền nện lên ngực ả, hắn ôm ngực đau đớn, nhíu mày kiếm, thở hồng hộc. Nhưng khi nhớ đến ánh mắt bình thản của nàng khi nhìn hắn thì lại không nhịn được mà chạy ra khỏi tẩm điện. Khi nhìn đến sự kinh hoàng trong mắt Tần An thì hắn lạnh lùng mà gấp gáp nói:

- Khởi giá Tư Mộ cung.

Nhưng nhắc tới hai chữ “tư mộ” (tư là nhớ, mộ trong Mộ Tuyết) này thì lòng hắn lại trầm xuống, nắm chặt tay nói:

- Thôi đi!

Nhưng đột nhiên lại nhớ tới hôm nay nàng dùng ngọc trâm thử xem ai là chủ nhân của Triệu công công trước mặt chúng phi thì lại nắm chặt tay nói:

- Người tìm mấy thứ trang sức đến ban cho Hiền phi, nói cho nàng, hôm nay trẫm chính vụ bận rộn...

Tần An không biết nên làm thế nào cho phải. Tần An không thể hiểu hắn đến tột cùng là bị làm sao. Mà chính hắn cũng biết, Tần An đi theo mình mười năm, chưa bao giờ thấy hắn như hôm nay. Nhưng hắn cũng chẳng thể tự hiểu. Ngay cả một khắc khi nhìn phụ hoàng đẩy mẫu phi xuống ao sen kia hắn cũng không xúc động đến muốn giết người, muốn phát cuồng. Nhưng hôm nay hắn lại vì một nữ nhân mà mình luôn tính kế mà thành ra chột vọt, hoảng loạn như thế này.

Hắn tỏ vẻ ung dung bước vào đại điện, thất thần nhìn đêm đen ngoài cửa sổ. Hắn thích màu đen, cho nên chưa bao giờ để thị nữ đốt đèn trong hoa viên. Nhưng đêm nay, không hiểu sao hắn lại sợ màu đen, cảm giác bản thân hắn vô cùng lạnh lùng, lạnh lùng đến không thể an tĩnh lại, lại không thể ngủ ngon.

Vì để cho hắn có thể ngủ ngon, Tần An đốt mấy nén Long diên hương, hương khói lượn lờ bốc lên từ lư hương. Mà hắn, khi ngửi mùi hương quen thuộc này thì lại khó chịu, bài xích. Đột nhiên một trận gió lạnh

ngoài cửa thổi vào, cuốn theo mấy cánh hàn mai, hắt ngấn ra, sau đó đứng vụt dậy.

Lãnh hương, mùi hương nhẹ nhàng thanh u mà hắt đã quen thuộc này lại khiến hắt giật mình. Nhưng khi hắt cảm giác được bên cạnh căn bản không có người mình muốn gặp thì mới phát hiện bên cạnh chỉ là hai cánh mai tàn. Thì ra, nàng chưa từng đến...

Hắt đã nhớ nhung nàng đến mức này sao? Nắm chặt cánh mai trong tay nhưng lại vẫn mệt mỏi vô lực. Hắt tức giận một ngày nhưng đến ban đêm lại giống như nàng vẫn ở bên, nhưng trong lòng hắt lại lạnh lùng trống rỗng như vậy..

Mệt mỏi. Hắt đứng dậy, muốn nghỉ ngơi, nhưng khi nhìn đến chiếc gối đầu đơn độc kia thì ngược lại nặng nề. Hắt nhắm mắt lại, nằm lên giường, nhưng một nén hương sau hắt vẫn trần trọc khó ngủ.

Trong Long diên hương có bỏ thêm mùi hương an thần, hắt vẫn luôn dùng để dễ ngủ, vì từ sau khi mẫu phi qua đời, hắt thường không thể ngủ an ổn một đêm. Nhưng một đêm này, hắt cũng vì mẫu phi nhưng không phải vì nút thắt trong lòng không thể gỡ mà là chỉ cần nhắm mắt lại sẽ nhớ đến nữ nhân kia.

Đêm thâm trầm khiến người cảm thấy cô tịch. Hắt vạn phần mệt mỏi ngồi dậy. Hắt thật sự trầm mê sao? Vì một nữ nhân ở trong lòng hắt mấy đêm mà có thể ảnh hưởng đến hắt như vậy? Khiến cho hắt nhớ đến đau lòng, khiến hắt muốn gặp nàng, muốn ôm nàng vào lòng...

Rõ ràng hắt rất tỉnh táo nhưng khi hoàn hồn lại thì đã đến Ngưng Tuyết cung, đã ôm người hắt nhớ mong kia vào lòng, hơn nữa còn hít sâu lãnh hương mà hắt nhớ đến đau lòng kia, còn mệt mỏi hôn nàng:

- Muộn thế này còn chưa ngủ.

Sau đó, khi nàng còn không trả lời hắt đã nghĩ, có phải nàng không có hắt thì cũng không thể ngủ, nàng đang đứng trước cửa sổ có phải là vì chờ hắt đến. Giống như chỉ cần thấy nàng, mọi tức giận nộ đều tan thành mây khói, còn lại chỉ là muốn ôm nàng vào lòng...

Cơ thể nàng cứng đờ lại khi hắt đột nhiên ôm nàng, mà hắt lại càng ôm nàng chặt hơn, khiến ngực hắt và lưng nàng tiếp hợp, sau đó mệt mỏi ôm nàng.

- Hoàng thượng, đêm đã khuya....

Giọng nàng rất nhẹ, mang theo mấy phần bối rối và khiếp sợ. Mà hắt thì chỉ có thể trong cơn mơ màng khẽ “ừm” một tiếng rồi khàn khàn nói:

- Ái phi còn chưa trả lời trẫm.

Hắt không rõ vì sao khi nhìn thấy nàng, ôm nàng thì lại không chút nghi kỵ nào. Hôm nay rõ ràng hắt muốn phát cuồng, nhưng mùi hương và giọng nói dịu dàng của nàng lại xoa dịu hắt, khiến hắt thậm chí muốn ôm nàng thật chặt, thậm chí cứ ôm như vậy cả đời cũng tốt.

- Để nô tỳ thay áo cho người.

Nàng vẫn không trả lời, chỉ thản nhiên nói câu này. Mà hắt, cũng chẳng có nhiều hơi sức để so đo. Vì thế, hắt ôm nàng đến bên giường, nằm xuống, an tâm mà ngủ say.

Trầm mê cùng thanh tĩnh, tựa hồ vĩnh viễn luôn xung khắc. Hắt trầm luân, nhưng khi ý thức thanh tỉnh lại thì hắt lại ảo não vì sự đầu hàng của mình đêm qua...

Hắt từng vô số lần nghĩ tới, giả sử một ngày, trước khi nàng yêu thương hắt, hắt lại không nhận được mà giao trái tim cho nàng thì sẽ như thế nào. Nhưng khi đó, hắt chỉ nghĩ, chỉ cần nàng ở bên hắt, dù nàng không yêu hắt, thậm chí không giải được phù chú trên người hắt thì hồng trần ngấn ngủ này hắt cũng muốn nàng làm bạn trăm năm. Nhưng bây giờ, hắt lại không dám chắc như thế nữa.

Canh bốn hắt tỉnh lại. Khi nhìn thấy thân thể mềm mại của nàng rúc vào lòng mình ngủ say thì tim hắt như rơi vào đáy hồ, bị một tầng băng che lại. Hắt thật sự đã mê luyến nàng đến mức độ này, từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên hắt có thể an ổn ngủ say, lần đầu tiên biết được thế nào là niềm vui hoan ái cũng là lần đầu tiên biết được thế nào là ghen tỵ...

Ghen tị, quả thực, hẳn ghen tị! Hôm qua khi nhìn thấy nàng và Tam đệ nhìn nhau, trong lòng hẳn dâng lên sự phẫn nộ và ghen tị, nhưng bây giờ bọn họ tính là cái gì? Nàng lạnh lùng, đăm đăm với hắn, hẳn có được thân thể nàng nhưng trái tim nàng? Trái tim nàng nơi đâu?

Trên giường truyền đến tiếng động rất khẽ. Hắn biết nàng đã tỉnh nhưng lại không có đủ dũng khí để nhìn nàng, vì thế chỉ có thể khàn khàn nói:

- Ái phi sao không ngủ tiếp?

Ái phi. Hắn cười lạnh một tiếng, nàng là ái phi chân chính của hắn.

Nàng mím môi, cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng xốc chăn lên đứng bên cạnh hắn. Nàng chỉ luôn vậy, không sợ cùng hắn đứng trong gió lạnh, để bọn họ cùng đau khổ cũng không muốn bước lên an ủi một câu, thậm chí nói những câu “giữ gìn sức khỏe” với hắn cũng không có. Nữ nhân này, ngay cả hư tình giả ý cũng không muốn bố thí cho hắn thì vì sao hắn còn muốn nàng như thế?

Canh năm, hắn chậm rãi giật giật thân thể đã lạnh băng, quay đầu nhìn ánh mắt trong suốt mà đăm đăm của nàng, ngực lại khó chịu. Vì sao nàng có thể nhìn Tam đệ như vậy mà khi nhìn hắn... lại như nhìn băng đá? Chẳng lẽ hắn thật sự không bằng Tam đệ sao? Nghĩ đến đây, hắn không khỏi có chút muốn làm tổn thương nàng, lạnh lùng nói:

- Đêm qua trầm đáng lẽ phải ở trong tẩm cung Hiền phi.

Sắc mặt nàng hơi giật mình, sau đó trong mắt mang theo mấy phần bối rối nhìn hắn. Bàn tay trắng nõn hơi nắm thành quyền, thần sắc điềm đạm đáng yêu. Đây là thần sắc của nàng cho hắn. Ngoài lo lắng chuyện hắn muốn hại nàng, muốn cái bấy nàng thì dường như không có lấy một tia cảm tình. Hắn biết, biết nàng nhất định nghĩ hắn nói như vậy là để cho nữ nhân khác đến khi dễ, đối phó nàng. Sao nàng có thể giấu nết tim hắn như thế.

Sự tức giận lan tràn trong lòng hắn lại làm cho hắn cười lạnh. Hắn nhìn nàng, ý cười dần ôn nhu. Hắn thật sự muốn lừa nàng một lần, thực sự muốn cho nàng biết nữ nhân trong hậu cung này không thấy được hắn thì sẽ thống khổ biết bao nhiêu. Sau đó làm cho đau đớn, để nàng chủ động trở lại vòng tay hắn, cầu hắn sủng hạnh. Nhưng hắn biết nàng có lẽ sẽ không làm thế. Vì càng tới gần nàng thì càng phát hiện, nàng không có tim...

Nhưng một người không có tim sao còn phải giả bộ điềm đạm đáng yêu? Vì sao nàng còn muốn giả bộ khiến hắn mềm lòng, nàng định mê hoặc, dụ dỗ hắn sao?

Một tay hắn ôm lấy nàng, trong nụ cười ôn nhu lại mang theo mấy phần phẫn nộ, sau đó, nhẹ vuốt tóc nàng, ái muội dựa sát, nhẹ giọng nói:

- Ái phi sợ cái gì?

Nàng nở nụ cười nhưng cũng giả bộ mát mát nói:

- Hoàng thượng ở trong hậu cung sao lại không biết thế nào là tranh giành tình cảm? Vì sao Hoàng thượng muốn vây hãm nô tỳ?

Tốt lắm. Thì ra nàng thật sự nghĩ vậy. Tim hắn đau đớn nhưng vẫn cười, ôm chặt nàng, có chút chờ mong hỏi:

- Ái phi nghĩ trăm sẽ đối đãi với nàng như vậy sao?

Ở trong lòng nàng, hắn là người như vậy sao? Đã nhiều ngày nay, hắn chiều chuộng nàng như vậy chẳng lẽ với nàng đều là giả dối sao? Lần đầu tiên của nàng là hắn, hắn là phu quân của nàng. Một nữ nhân sau khi trao tất cả ột nam nhân, sao nàng vẫn như đầu gỗ như vậy?

- Hoàng thượng là phu quân của nô tỳ, là phu quân sao có thể hãm hại nô tỳ được?

Giọng nàng mảnh mai lại vương ý thờ dài. Ánh mắt nàng lưu luyến khiến hắn không thể thấy rõ sự đau thương. Nắm chặt tay, hắn nói:

- Đúng vậy, trăm nên làm một phu quân tốt.

Nếu không có mục đích ban đầu, hẳn đối với nàng, thật sự là thiên sửng vạn yêu, không phải sao? Nhưng nàng lại đột nhiên rời khỏi vòng ôm của hắn, hơi nhỏ nhẹ mà lại lạnh lùng nói:

- Nô tỳ tin tưởng Hoàng thượng là một phu quân tốt.

Nói rồi ý vị thâm sâu lui lại vài bước, nhẹ phúc thân nói:

- Nô tỳ cung tiến Hoàng thượng lên triều.

Nàng lại dám đuổi hắn đi, thậm chí còn uy hiếp hắn...

158. Q.4 - Chương 9: Trúng Độc

Sau khi lâm triều, hắn tới ngự thư phòng phê duyệt tấu chương các nơi dâng lên, cố ý để cho bản thân bận rộn, Nhưng vừa được một chén trà thì thấy Tần An kích động đẩy cửa đi vào, hoảng sợ quỳ xuống, run run nói:

- Hoàng thượng, ngoài Ngự thư phòng có hai cung nữ cầu kiến. Nói là Đức phi đến Tư Mộ cung, uống trà cùng Hiền phi nương nường xong thì trúng độc hôn mê.

“Ba” một tiếng, tấu sớ trong tay hắn rơi xuống, nghiền mực cũng đổ xuống, mực dây đầy trên thảm cừu trắng khiến Tần An hoảng sợ không dám nói gì nữa. Hắn nắm chặt tay, khi cơn đau đớn từ ngực trái truyền đến thì cổ găng trăn trăn, lạnh lùng nói:

- Đức phi trúng độc hôn mê?

Với hắn nàng còn đề phòng như thế thì sao có thể để người khác lừa gạt, thậm chí còn uống trà độc?

- Hồi bẩm Hoàng thượng, sau khi Đức phi nương nường hôn mê, cung nữ bên người nàng hoảng sợ nên dùng ngân lượng nhờ cung nữ đi ngang qua đến đây bẩm báo. Chắc hẳn việc này không phải là giả.

Tần An cũng lo âu nói. Cung nữ ngoài cửa cầm năm mươi lạng bạc đang thở dốc kia hẳn là không nói dối. Trong Hoài Nguyệt quốc, năm mươi lạng bạc tương đương bổng lộc một tháng của quan tứ phẩm. Nếu không phải vì việc quá gấp thì Tiêu Đồng sao có thể vung đến 100 lạng bạc?

Hắn nhìn thần sắc chân thật của Tần An mà trong lòng nhất thời bối rối. Hắn nắm chặt tay, nhưng cũng không muốn để người khác thấy hắn vì một nữ nhân mà hỗn loạn, hít sâu một hơi, trong lòng lẩn lộn. Lúc sau, cuối cùng hắn thiếu kiên nhẫn mà khoanh tay, nhắm mắt khẽ nói:

- Nhanh đến Ngưng Tuyết cung...

Hắn không bỏ được nàng, vô luận là lúc nào cũng vậy. Hắn không chỉ cảnh cáo mình hơn một lần rằng nàng chính là quân cờ để giải ma chú của hắn. Nàng và Như Nguyệt, Hoàng hậu, Âu Dương Hồng Ngọc và Thượng Quan Uyển Nhi đều như nhau. Là những nữ nhân hắn từng ân sủng cho nên đều là những người hy sinh cho hắn. Hắn cũng từng vô số lần tự nói, nàng đặc biệt với hắn như vậy, khiến hắn nóng ruột nóng gan như vậy chỉ là vì ngạo khí và sự thần bí của nàng. Nhưng lúc này, khi thấy nàng nằm đó, sắc mặt tái nhợt thì sự đau lòng của hắn lại thật rõ ràng...

Ngoài cửa sổ, gió lạnh gào thét thổi khiến mùi hàn mai tràn ngập căn phòng. Hắn đứng trước cửa sổ, muốn mượn cơn gió để tự thanh tỉnh chính mình. Hắn không nên tới gần nàng như thế, lại càng không nên quan tâm đến nàng như thế. Nếu không hẳn sẽ dễ dàng bị nàng làm cho hỗn loạn, dần không còn là chính mình, càng ngày càng không thể quản đến chuyện hỗn loạn trong hậu cung.

Thượng Quan Uyển Nhi có trí tuệ ngang Âu Dương Hồng Ngọc, cho nên nàng sẽ không ngu ngốc mà hạ độc với sủng phi của đế vương trong tầm cung của chính mình. Mà Mộ Tuyết, tuy rằng hắn không thể đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, nhưng với một nữ tử cẩn thận như vậy, đề phòng hẳn còn không thừa một kẻ hở thì sao có thể tin tưởng những tẩn phi bụng dạ khó lường trong hậu cung. Nhưng nếu là người khác

đứng giữa động thủ, muốn giá họa, một đá ném hai chim thì “người khác” đó sao biết được Mộ Tuyết sẽ đến Tư Mộ cung? Lại uống chén trà đó?

Thạch tín là cấm dược trong hoàng cung. Dù Thái y viện cũng không có. Trong hậu cung, ngoài “Phi tử hồng” để dưỡng nhan thì các cung phi không có bất kì thuốc gì, thậm chí là “Phi tử hồng” cũng là Thái y bắt mạch cho cung phi, xác định không mang thai thì mới được dùng thuốc này để dưỡng nhan sắc. Cho nên, kẻ nào có thể qua mắt được thị vệ Huyền vũ môn mà mang cấm dược đó vào được hậu cung?

Nghĩ đến đây, hắc không khỏi đem mọi mối liên hệ dồn đến người nàng. Nàng dùng thân phận tân nương ngồi trong kiệu hoa tiến vào Huyền Vũ môn, đương nhiên không thể tra xét, cả thị nữ bên người nàng là Tiêu Đồng cũng vậy. Nếu hắc đoán không sai thì Tiêu Đồng là nhị nữ nhi của Mộc Thành Khí là thân muội muội của Như Nguyệt. Năm đó xét nhà, Mộc Như Tiên lên núi học nghệ. Cả nhà nàng bị giết, nàng ôm hận mà giả làm nô tỳ đến ở nhà kẻ thù. Lại theo chủ tử tiến cung. Có thể thấy rằng trong lòng nàng nhất định có mục đích không đơn giản.

Trên giường đột nhiên phát ra động tĩnh, suy nghĩ của hắc bị kéo lại. Cảm giác được ánh mắt của người trên giường, hắc hơi hơi quay đầu, nhìn ánh mắt vô lực lại mơ hồ của nàng, bước nhẹ lên, nhỏ giọng nói:

- Ái phi làm sao vậy? Có phải không thoải mái.

Vừa nói vừa chăm chú nhìn thần sắc của nàng, căn cứ vào phỏng đoán khi nãy, sự nghi hoặc trong lòng càng sâu thêm một tầng.

Nếu không phải Hiền phi hạ độc, người giá họa cũng không thể biết được nàng hôm nay đột nhiên đến Tư Mộ cung. Như vậy, khả năng duy nhất chính là nàng...

Thần sắc của nàng như là lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt hắc, mới biết hắc là ai nhưng sự kinh ngạc lại nhanh chóng biến mất. Nàng lập tức mím môi, nhắm mắt lại, sau đó mang theo mấy phần mê hoặc mà nói:

- Nô tì vừa gặp ác mộng, không nghĩ tới vừa mở mắt lại gặp Hoàng thượng.

Ác mộng? Mày kiếm của hắc hơi động. Nàng mơ thấy hắc sao? Nhẹ vuốt sợi tóc trên trán nàng, nhẹ nói:

- Ái phi gặp ác mộng gì? Có phải liên quan đến trẫm mà vừa nhìn thấy trẫm đã nhắm mắt lại.

Vì sao hắc luôn không nhìn thấu nàng, dù là lúc này.

Ánh mắt của nàng có phần suy yếu, sau đó chớp hạ mi dài, mím môi nói nhỏ:

- Giấc mộng kia nô tì đã quên rồi. chỉ nhớ là nô tỳ khắp nơi gọi Hoàng thượng, rồi tỉnh lại không ngờ vừa mở mắt đã nhìn thấy người.

Nói xong, nàng vươn bàn tay mềm mại nhẹ nắm tay hắc đang đặt trên trán nàng, đôi môi tái nhợt khẽ cười. Tựa như hắc là chỗ dựa cả đời của nàng.

Tim run lên nhưng cũng dâng lên cảm giác tự chán ghét. Mỗi lần đều như vậy, chỉ cần nàng nhẹ nhàng thì thâm thì hắc không thể kiên định với những quyết định ban đầu. Ngay cả nghi ngờ nàng cũng không muốn. Trong lòng hắc giao chiến nhưng vẫn kìm lòng không đậu, không thể khống chế mình mà nắm lại tay nàng, sau đó kéo đến bên môi hôn. Rồi như hơi ấm chiều nói:

- Nếu thật như lời ái phi nói, như vậy trẫm tất nhiên là một phu quân tốt

Nếu nàng nói thật, dù ác mộng cũng gọi tên hắc thì hắc cũng sẽ không so đo nàng đã làm những gì. Nàng muốn làm thế nào với những nữ nhân trong hậu cung này cũng đều được.

Nàng nhìn hắc, khóe môi mím cười rồi nhu thuận gật gật đầu, rồi sau đó chớp mắt nhìn xuống không nói thêm gì.

Nhìn nàng như vậy, hắc nghĩ mình điên rồi. Kế hoạch bao nhiêu năm như vậy, hắc chỉ vì một nữ nhân không thể nắm bắt lại buông tay. Nhưng giờ khắc này, nhìn nàng như không muốn rời xa mình thì hắc chỉ có thể hận không thể ôm chặt nàng vào lòng, mặc kệ tất cả, chỉ cùng nàng...

Giờ phút này, dường như hắc đã hiểu được vì sao năm đó phụ hoàng lại mê luyến một nữ nhân của thần tử như vậy. Thậm chí vì bảo vệ danh dự của nữ nhân đó mà hi sinh phi tử của mình. Nhưng hắc không phải

là phụ hoàng. Dĩ tâm của hắn là có được cả thiên hạ. Hắn không thể si mê như thế được, nhưng trái tim này sao luôn luôn muốn có nàng...

Tam đệ từng nói với hắn rằng: “tình yêu nam nữ nhìn không thấy, sờ không ra, nó ẩn sâu trong lòng. Khi đến lặng lẽ không tiếng động, người không thể cảm nhận được. Nhưng khi nó rời đi thì sự đau đớn và muốn cứu vãn lại trong lòng người sẽ chứng thực sự tồn tại của nó. Nó vẫn luôn có thể khiến người lạnh lùng trở nên điên cuồng, người dịu dàng trở thành hung ác, lại có thể làm cho hoàng huynh buông tha kế hoạch nhiều năm như thế, chỉ cầu một nụ cười của nàng, một lời nói dịu dàng của nàng....”

Lúc ấy, hắn đứng trong rừng hoa mai cười lớn. Hắn cười Tam đệ đem mấy chuyện tình yêu trong dân gian để giảng giải với hắn, còn tin là thật mà nói cho hắn như vậy. Hắn không phải là không tin vào tình yêu nhưng luôn cảm thấy tình yêu quá nực cười. Hắn từng thấy vô số đêm mẫu phi nhìn giường trống mà lặng lẽ rơi lệ. Hắn từng thấy mỗi ngày mặt trời mọc rồi lặn, Thái hậu luôn đứng ở ngoài đại điện đợi bóng dáng đó lâm giá. Tình yêu của nữ nhân quá mức si ngốc. Mà nam nhân giống như phụ hoàng thì ngoài nữ nhân đó ra cũng chưa từng đối xử thật tình với nữ nhân nào.

Hắn từng nghĩ, bởi vì thứ không chiếm luôn là thứ tốt nhất cho nên phụ hoàng mới mê luyện nữ nhân đó như vậy. Nhưng khi nữ nhân kia thuận theo ý của phụ hoàng, lao vào vòng tay phụ hoàng thì cũng không phải là một hai đêm phong lưu rồi thôi. Phụ hoàng còn càng si mê lưu luyện nữ nhân đó, một ngày không thấy thì sầu tương tư.

159. Q.4 - Chương 10: Chu Sa

Cho tới giờ hắn cũng chưa từng nghĩ, từ khi bước theo chủ ý của nàng, bản thân hắn đã tiến vào vực sâu không đáy, càng giầy dụa lại càng hãm càng sâu...

Từ trước đến giờ, hắn chưa bao giờ khi nghe đến tin tức của ai thì sẽ không giữ được lý trí của mình, mất đi sự bình tĩnh tự chế. Có lẽ, trước khi biết nàng, hắn chưa bao giờ biết được mình cũng có vì ghen tỵ, oán hận mà làm ra những chuyện hoang đường như những người bình thường. Đường như, một khắc khi nàng bước vào cửa cung đó, mọi thứ đã dần dần thay đổi, mà hắn, cũng bước vào vòng luân hồi của số mệnh....

Đến tột cùng nàng là nữ nhân thế nào? Vì sao khi hắn vì nàng đã quyết định bỏ qua quân cờ Thượng Quan Uyển Nhi thì nàng thân mang bệnh lại đến Khôn Trữ cung cầu tình cho Thượng Quan Uyển Nhi...

Trong Khôn Trữ cung, Thái hậu vì yêu thương Mộ Tuyết mà buồn bực ra lệnh muốn biếm Hiền phi vào lãnh cung để bình ổn sóng gió trong hậu cung. Hắn biết, sở dĩ Thái hậu quan tâm đến Mộ Tuyết như vậy không phải vì Mộ Tuyết là tài nữ đệ nhất đế đô mà vì hắn. Vì Thái hậu nghĩ hắn thích Mộ Tuyết cho nên mới làm ra chuyện bất công như thế. Dù sao, hắn từng vì có được Mộ Tuyết mà nửa đêm tân hôn cầu kiến Thái hậu, muốn Thái hậu diễn cùng hắn...

Hắn nhìn bộ dáng tức giận của Thái hậu mà cân nhắc một chút lợi ích của Mộ Tuyết và Thượng Quan Uyển Nhi. Rõ ràng, Mộ Tuyết mạnh hơn nhiều, còn chưa kể đến việc hắn có tình cảm mơ hồ khó hiểu với Mộ Tuyết, chỉ dựa vào việc Mộ Tuyết có thể giải trừ bệnh tim mười mấy năm qua thì Giá y thần công của Thượng Quan Uyển Nhi có xá gì...

Vì thế, hắn ngầm đồng ý với mệnh lệnh của Thái hậu, sai Tần An hạ chỉ, từ nay về sau gạch tên Thượng Quan thị đi, để cho nàng biến mất trong lãnh cung. Có lẽ, Thượng Quan Uyển Nhi từng là nữ tử không tranh đua với đời, chỉ biết mê luyện hắn. Nhưng bốn năm sống trong thâm cung tranh đấu, nàng sớm đã lột xác, đem tất cả ẩn dấu dưới phục sức hoa lệ. Nếu không, dựa vào trí tuệ của Âu Dương Hồng Ngọc, hai người tranh chấp nhiều năm như vậy lại có thể không làm tổn thương được đến nhau?

Tần An tiếp chỉ, dù có chút kinh ngạc nhưng dường như vẫn hiểu được dụng ý của hắn. Nhưng hắn thế nào cũng không thể ngờ, khi hắn đang ngầm tính sai ẩn vệ đến để chen ép Thượng Quan thị thì nàng lại mang bệnh vội tới Khôn Trữ cung, cầu tình cho quân cờ hắn đã định buông tha vì nàng ...

Thân thể của nàng cực yếu ớt, tuy cố ý thoa son phấn, búi tóc cài trâm vàng khác hẳn sự thanh đạm bình thường nhưng thân thể mảnh mai, hơi thở suy yếu đó có thể dễ dàng nhận thấy nàng vẫn còn rất yếu ớt. Nàng bước đến chỗ hắn, phúc thân với hắn và Thái hậu. Thái hậu yêu thương nắm tay nàng thì thầm đôi câu, mà nàng khi vừa dứt lời thì đột nhiên ho khan không ngừng...

Hắn vẫn tin vào sự suy đoán của mình, việc thạch tín phần lớn là do nàng làm để giả họa Hiền phi. Nhưng lúc này, nàng tự hủy hoại bản thân đến nước này rồi lại đến đây cầu tình là vì sao? Nghĩ đến đây, hắn không khỏi sinh nghi, nhưng lại đau lòng bước lên cầm tay nàng, kéo nàng vào lòng, nhẹ vỗ lưng nàng, dịu dàng nói:

- Ái phi có bệnh nên ở Ngưng Tuyết cung nghỉ ngơi, sao lại chạy đến đây.

Mà nàng, đúng là thân thể suy yếu, không còn sự lãnh đạm và ngạo nghễ bình thường lại thêm vài phần kiều my, dịu dàng. Nàng nắm tay hắn, giống như cố gắng chống đỡ không để mình quỵ ngã, suy yếu nói:

- Nô tỳ nghe nói Uyển nhi tỷ tỷ bị giam giữ nên đặc biệt đến đây cầu tình cùng Thái hậu và Hoàng thượng.

Hắn giật mình, mày kiếm nhất thời nhíu chặt, trong mắt mang theo mấy phần ý lạnh. Dựa vào tính cách của nàng, không phải là người lấy ơn báo oán, càng không phải là người sau khi chìm người xuống nước rồi còn cứu người ta lên. Đã nhiều ngày ở chung, tuy rằng hắn không hiểu tính tình nàng nhưng với tác phong của nàng vẫn có thể nắm rõ trong lòng bàn tay. Nếu ngày ấy, nàng tự phong bế mạch môn để tránh né Hoàng hậu đến làm khó dễ và tránh mình sung hạnh thì kẻ sách hôm nay là vì cái gì?

Hắn vuốt ve bàn tay mảnh khảnh của nàng, sự nghi hoặc trong lòng khi nghe đến hơi thở yếu ớt của nàng thì lại hỗn loạn. Lúc sau, hắn mang theo mấy phần nghi hoặc trầm thấp nói:

- Tuyết Nhi sao phải vì Hiền phi cầu tình.

Đem một người đẩy và địa ngục sau lại đưa người ta lên, đơn giản là giả vờ ân nghĩa để mượn sức người ta...

- Nô tỳ luôn nghĩ, Uyển Nhi tỷ tỷ tính cách dịu dàng, nhanh nhẹn lanh lợi, lại là người được hoàng thượng yêu thương làm sao có thể đối xử như vậy với nô tỳ, tất nhiên là người khác lấy cớ hãm hại, nên nô tỳ....

Hơi thở của nàng dần dần suy yếu, rồi sau đó còn chưa dứt lời thì, đột nhiên xụi lơ trong lòng hắn...

Có lẽ là vì mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ khiến hắn quên mất hỏi ý nàng là gì. Hắn theo bản năng ôm lấy nàng, sau đó, khi thấy nàng nhắm chặt mắt, chỉ nghe được hơi thở mỏng manh mà hỗn loạn của nàng...

Lúc ấy, suy nghĩ đầu tiên của hắn đó là nàng đang giả vờ. Nhưng người trong lòng mảnh mai như vậy, vòng eo như dương liễu kia dường như không thể chịu được cái ôm này của hắn khiến cho hắn nhất thời hoảng hốt. Sau đó, chỉ nghe Thái hậu lo lắng hô lớn:

- Mau, mau truyền Thái y ...

Thái y chẩn đoán nàng quả thật bị hư huyết, thân thể vô cùng suy nhược, trong thời gian ngắn này không thể thừa ân mưa móc, càng không thể dùng thuốc quá bổ. Nói cách khác, cũng không thể dùng thuốc tránh thai, nếu không, nhẹ thì cả đời không thể mang thai mà nặng thì thân thể vĩnh viễn không thể khỏe lại. Nếu tương lai thật sự có hoàng tử thì sợ là cũng khó mà thuận sản...

Lời của thái y như cây kim nhọn đâm vào lòng hắn, khiến nhất thời lòng hắn rối lên không biết làm sao. Hắn vừa khiếp sợ lại vừa đau lòng nhìn khuôn mặt nàng. Hắn không thể hung hăng lay nàng tỉnh dậy, lên án những việc nàng làm.

Tam đệ từng nói, nếu thực sự yêu thương một người, sẽ biết được cái gì gọi là đau đớn theo. Khi nàng bị đau đớn, tim người cũng sẽ đau đớn theo. Lúc ấy, hắn không chỉ cười Tam đệ bị tẩu hỏa nhập ma mà còn nghĩ tình cảm của Tam đệ và Vương phi đã tốt lên. Nhưng một năm sau, hắn mới biết được, từ sau khi Tam đệ lấy Vương phi thì ngày ngày ủ dột, chỉ lưu luyến trong rừng mai. Thoáng đó đã được ba năm...

Hắn yêu thương nàng sao? Theo như Tam đệ nói, trong lòng hắn cũng đau đớn có phải là đau đớn vì nàng, khi nàng đau hắn cũng đau? Hắn không biết, nhưng là, giờ phút này, nhìn dung nhan của nàng, nhớ lời Thái y vừa nói, trong lòng hắn vừa hận vừa giận ..

Trong phòng Thái hậu, sau khi Thái y chẩn đoán xong thì mọi người vội vàng lui xuống báo cho Thái hậu. Mà hắn, vẫn ở đó nắm chặt tay nàng, một bước cũng không rời.

Nàng tỉnh, nhưng khi vừa tỉnh thì khẽ thở dài một tiếng, hắn nhìn đôi mắt trong suốt mà có mấy phần ử rũ của nàng, không khỏi nhẹ giọng hỏi:

- Ái phi sao lại thở dài.

Nói xong, liền tới gần nàng, đầu ngón tay vuốt ve tóc nàng...

Hắn không muốn dọa nàng trước khi hắn không thấu rõ được nội tâm nàng. Tuy rằng hắn không biết vì sao nàng làm như vậy nhưng ít nhất hắn biết, nàng rất trí tuệ. Từ xưa đến nay, nữ nhân không tài mới là đức, bởi vì một khi các nàng có trí tuệ, tài hoa thì sự ôn nhu sẽ dần biến mất. Nhưng hắn thích nữ nhân trí tuệ, bởi vì các nàng thức thời, nhưng giờ khắc này, hắn lại thật sự hy vọng nàng có thể là một nữ nhân đơn thuần như nước...

Nàng nhìn hắn, sự mờ mịt dần dần hóa thành ôn nhu, sự ôn nhu đó khiến cơn tức giận của hắn tiêu tan hết. Lúc sau, nàng hơi mím môi, có mấy phần cảm động mà ngượng ngùng cười:

- Nô tì cảm thấy có thể nhìn Hoàng thượng thế này thật tốt.

Tim run lên, tay nắm tay nàng cứng đờ. Hắn nhìn đôi mắt không chút giả dối của nàng, môi mỏng hơi cười. Hắn quả nhiên không thể phân rõ nàng là thật tình hay giả ý song sự mê muội đã phủ kín đôi mắt hắn.

Tay hắn vờ quanh mái tóc nàng, dần vuốt đến cần cổ trắng như tuyết, mang theo sự quyến luyến vô cùng. Hắn nhẹ vuốt đến cằm nàng, nâng khuôn mặt nàng lên. Nhìn sâu vào mắt nàng, trầm giọng nói:

- Ái phi quả thật hiểu được làm thế nào khiến trẫm vui, trái tim trẫm, dường như chỉ có một mình Mộ Tuyết.

Nàng rất hiểu làm thế nào để nắm bắt trái tim nam nhân, khó trách Hạo Thiên lại thất hồn lạc phách vì nàng như vậy. Nghĩ đến ngày tế điện, ánh mắt của Tam đệ nhìn nàng, tim hắn lại bắt đầu đau đớn.

Hắn tự nhận hắn là một nam nhân rộng lượng, chưa bao giờ vì nam nhân nào dòm ngó tần phi của hắn mà tức giận. Bởi vì, hắn biết, trong hậu cung này từ xưa đến nay, thái giám và cung nữ còn có thể làm chuyện xằng bậy hướng chỉ là những tần phi suốt ngày chẳng được để vương nhìn đến. Nhưng riêng mình nàng, bất kể thế nào hắn cũng không thể nhẫn nhịn, cho dù một ánh mắt cũng không được.

Hắn thấy nàng hơi trở mắt, biết được nàng không dám tin lời nói của mình, trong lòng cười lạnh. Thật sự, hắn cũng chẳng dám tin những gì mình vừa nói. Than nhẹ một hơi, hắn cúi đầu, khẽ hôn nàng rồi kéo nàng vào lòng, sưởi ấm cho thân thể lạnh lẽo của nàng.

Mà nàng, sau khi tựa vào lòng hắn thì nhẹ nói:

- Thật không? Nếu Mộ Tuyết lúc nào cũng có thể có được Hoàng thượng thế này thì thật tốt?

Rồi sau đó, hơi hơi nhắm mắt, như là đang ngủ

Nàng đã dần hiểu được cách dùng thủ đoạn, nàng đã có thể học được những lời ngon tiếng ngọt, nếu không sao nàng có thể thần nhiên nói ra những lời này. Dù hắn biết rõ là những lời nói dối nhưng trong lòng cảm xúc lại thật khó bình yên. Hắn nhíu mày kiểm nhìn dung nhan thanh tú của nàng, khi nghe đến tiếng thở đều đều, nhẹ nhàng của nàng thì ôm chặt nàng hơn..

Bởi vì Mộ Tuyết cầu tình, Thái hậu đặc xá cho Hiền phi, mà hắn lại cũng triệt hạ đám ẩn vệ trở về. Nhưng để mình được thanh tịnh hai tháng, hắn hạ chỉ cho Hiền phi ở trong Tư Mộ cung mà diện bích tư quá hơn một tháng, lại sai binh lính gác trước cửa Tư Mộ cung để phòng Triệu Truyền mật báo ...

Việc của Triệu Truyền và Hiền phi hắn đã sớm biết, nhưng Thượng Quan Uyển Nhi dâng phi, mỹ mạo xuất chúng, cho nên tâm cao khí ngạo, căn bản chưa từng nhận ra tình cảm thâm nồng của Triệu Truyền dành cho nàng. Triệu Truyền tiến cung bốn năm có thừa, nhưng bốn năm này, hắn chỉ để ý Hiền phi, cam nguyện vì nàng máu chảy đầu rơi, chết cùng không từ. Mà lần sóng gió này, chắc chắn hắn cũng muốn sống chết bảo vệ chủ. Mà Ngự Hạo Hiền cũng chẳng quản Triệu Truyền dùng cách gì để bảo vệ Thượng Quan Uyển

Nhi. Chỉ cần hấn không làm tổn thương đến Mộ Tuyết thì trong hậu cung này, dù cho xác chết ngập trời, hấn cũng không để ý...

Sau khi Mộ Tuyết ngủ say, hấn nhẹ nhàng đứng dậy. Có lẽ nàng quá mệt mỏi, bình thường vốn vô cùng cảnh giác nhưng giờ lại không có chút dấu hiệu nào là sẽ tỉnh lại. Hấn chăm chú nhìn khuôn mặt của nàng hồi lâu, sau đó đi ra ngoài, sai Tần An xử lý mọi việc thỏa đáng. Đặc biệt là chuyện thạch tín. Bây giờ, bất luận là do ai làm, hấn cũng quyết định phải áp chế việc này lại, mà con sơn dương thể tội hấn cũng không định dùng Thượng Quan Uyển Nhi. Vì nếu thật sự là nàng làm, hấn nhất định sẽ phế truất phi vị, biếm lãnh cung...

Hấn làm như vậy không phải bởi vì thương tiếc nàng, lại càng không phải vì nhớ mấy năm ân nghĩa phu thê mà là Mộ Tuyết đã cầu tình cho nàng. Bất luận thể nào hấn cũng không thể để Mộ Tuyết thất vọng. Cho nên, hấn định dùng Hoàng hậu làm sơn dương thể tội. Dù sao, để người khác suy ra thì đó cũng coi như là hợp lý, có lẽ, đây cũng là suy nghĩ của Mộ Tuyết chưa biết chừng...

Nghĩ vậy, hấn ngẩn ra, đột nhiên ý thức được đây quả đúng là chuyện Mộ Tuyết có thể nghĩ đến. Nàng dùng thạch tín hạ độc chính mình, đem hiềm nghi vấy lên Hiền phi rồi lấy đó để ép nàng ta. Sau đó đến Khôn Trữ cung cầu tình cho Thượng Quan Uyển Nhi, nói đây có thể là người khác giả họa cho Thượng Quan Uyển Nhi. Mà người khác này, ngoài Hoàng hậu và Âu Dương Hồng Ngọc thì có thể là ai vào đây?

Nếu mọi chuyện là thế, Mộ Tuyết của hấn thật ra không cần tốn nhiều sức lực cũng có thể đẩy Thượng Quan Uyển Nhi lên đầu sóng ngọn gió, càng có thể khiến Hoàng hậu và Âu Dương Hồng Ngọc im lặng một đoạn thời gian.

Gần giữa trưa, Thái hậu vẫn ở Phật đường lễ Phật, lại sai Triệu Truyền đến truyền chỉ muốn hấn chăm sóc Mộ Tuyết cho tốt, tâm tư nữ nhân khó đoán nhưng chỉ thời gian sau nàng sẽ mở rộng lòng với người. Hấn nghe những lời này thì trong lòng dấy lên cảm xúc khó nói. Hấn luôn biết Thái hậu thương yêu mình. Từ nhỏ, Thái hậu đã đối tốt với hấn hơn hẳn Tam đệ. Thái hậu thường nói với hấn:

- Hiền Nhi, người rất lạnh lùng, tương lai nhất định sẽ bị tổn thương, mẫu hậu thấy người như vậy rất đau lòng...

Quả thực, hấn quá mức lạnh lùng, hấn luôn đóng băng mọi thứ xung quanh. Hấn không tin trên đời này tồn tại tình yêu hay thứ tình cảm cho đi thật vô tư. Bởi vì mẫu phi từng vô tư mà yêu thương phụ hoàng nhưng phụ hoàng báo đáp lại người chỉ là đẩy người xuống hồ nước lạnh băng...

Nhưng bây giờ, mọi thứ hấn luôn kiên định suốt hai mươi năm đã bị thay đổi chỉ vì nữ tử trong phòng ngủ kia...

Đang suy nghĩ, Triệu Truyền đã lui xuống, Tần An bưng khay đồ ăn đến trước mặt hấn, nhỏ giọng nói:

- Nô tài tham kiến Hoàng thượng, những thứ hoàng thượng muốn nô tài đã chuẩn bị đầy đủ.

Hấn hơi hoàn hồn, nhìn đồ ăn trong tay Tần An, trong lòng hơi động. Nàng ngủ đã lâu, giờ còn chưa ăn gì, tính thời gian, nàng cũng nên tỉnh...

Đã nhiều ngày, hấn dần biết được thói quen ngủ của nàng. Nhưng khi hấn bước vào, giường trống không. Hấn ngẩn ra, trong lòng đột nhiên hoảng hốt, nhưng lại thoáng nhìn bóng dáng kiều nhỏ của nàng ngồi trước bàn trang điểm...

Nàng nhìn thấy hấn qua gương, ngọt ngào mà dịu dàng khẽ gọi một tiếng “Hoàng thượng”. Mái tóc dài rối tung chưa chải búi, từ góc độ này nhìn, ba ngàn thiên ti (tóc mây) chảy xuống vô cùng xinh đẹp. Nhưng lúc này, hấn đột nhiên chú ý, ở mi tâm nàng xuất hiện một vết đỏ sẫm.

Tim nhất thời như nghẹn lại, mặt đỏ tươi kia hấn rất quen thuộc, nhưng đó lại là tình quyết mà Minh Nguyệt quý phi vì hận mà để lại cho Thánh tổ. Năm đó, trước khi chết, Minh Nguyệt Quý phi từng thề độc, đoá chu sa trên trán này chính là lời nguyên rủa. Trong truyền thuyết, Minh Nguyệt Quý phi muốn đời đời kiếp kiếp sẽ không động tâm với Thánh tổ, nếu động tâm, chu sa trên trán sẽ hiện ra, ấn ký đó khi gặp lửa sẽ đau đớn như đâm vào da thịt...

Mà bây giờ, trên trán Mộ Tuyết lại xuất hiện đóa hoa đỏ thắm, có phải là đại biểu cho... nàng chính là “người đỏ” hay là... nàng đã yêu thương hắn?

Ấn ký trên ngực trái đột nhiên trôi lên nhưng cũng không cảm thấy đau đớn, hắn buông khay đồ ăn, có phần kì lạ không dám đi về phía nàng. Không biết là vì điều đó khiến hắn kích động hay vì nàng đã hấp dẫn hắn đến mức độ không thể tự kiềm chế. Hắn tới gần nàng, nhìn mái tóc đen dài xõa xuống, khẽ vuốt tóc, mỉm cười nói:

- Hoài Nguyệt quốc có quy củ, nữ tử xuất giá tóc phải vấn lên, đây là ái phi đang không chịu thừa nhận nàng là người của trẫm.

160. Q.4 - Chương 11: Quyết Định

Nàng hơi giật mình, ý cười trên mặt ngưng lại nhưng lập tức cẩn thận đứng dậy, nhẹ phất váy dài, khẽ cười mềm nhẹ:

- Trong dân gian tương truyền, nữ tử đã kết hôn phải vấn tóc đây là muốn dạy rằng nữ tử tóc dài chỉ có thể xõa trước mặt trượng phu mà thôi. Ý của nô tỳ muốn nói cùng hoàng thượng trái tim nô tỳ là Hoàng thượng

Lại là một câu ái muội không rõ làm hắn không thể nào phân biệt thật giả. Mày kiếm hơi nhíu lại nhưng trong mắt lại thoáng nhìn đến mặt chu sa kiều diễm trên trán nàng, trong lòng ấm lên. Tuy rằng bây giờ hắn còn không thể chứng thực ý nghĩa của dấu chu sa này nhưng nếu nó xuất hiện từ da thịt nàng thì sẽ là một dấu hiệu tốt cho hắn. Nghĩ đến đây, hắn hơi buông lỏng tâm tình, nhẹ ôm nàng, vỗ vỗ lưng nàng, ôn nhu nói:

- Tuyết Nhi, đến giờ dùng bữa rồi

Tuyết Nhi..... Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng thân thiết như thế nhưng lại cực kì tự nhiên. Có lẽ hắn đã tập luyện trong lòng rất nhiều lần. Nhưng lúc này đây, không hề sắp xếp mà tự nhiên nói ra. Hắn nhìn khuôn mặt nàng, đột nhiên muốn ôm nàng như vậy, vĩnh viễn không buông tay...

Trên bàn cơm, nàng ăn cực ít. Hai ngày gần đây, tuy rằng hắn không nói nhưng cũng phát hiện nàng dường như gầy đi so với khi mới tiến cung. Nghĩ việc Hoa Quỳnh thường báo lại việc ăn uống của nàng, không khỏi đem những đồ ăn trên bàn gấp cho nàng. Nhưng nàng vẫn ăn rất ít, thậm chí khi “thình tình khó khước” cũng lại gấp một miếng thịt bỏ vào bát hắn, làm cho hắn có cảm giác như là “có qua có lại”...

- Ái phi sao còn không ăn?

Hắn chống cằm nhìn nàng, mày kiếm nhíu lại. Nàng quá gầy, tuy rằng vẫn lạnh lùng cao ngạo nhưng đôi mắt trong suốt đó lại quá mức yếu ớt khiến người ta cảm giác mềm mại vạn phần. Hắn không phủ nhận, lúc này nàng còn khiến hắn động tâm hơn sự lạnh lùng, ngạo nghễ trước kia.

Nàng chớp mắt, mỗi động tác của nàng đều khiến hắn nghi ngờ. Lúc sau, bàn tay trắng nõn của nàng nhẹ buông đĩa ngọc, mím môi, liếc nhìn đồ ăn trên bàn nói nhỏ:

- Chắc vì nô tỳ có bệnh trong người nên ăn không vô

Ăn không vô? Lòng hắn nhất thời dâng lên sự tức giận, thân thể nàng yếu như vậy còn không chịu ăn uống chắc chắn sẽ lại càng gầy. Không biết vì sao, hắn đột nhiên nhớ tới câu nói đó của Thái y, nếu cứ kéo dài, sợ tương lai khó có thể có hoàng tử, dù có thì cũng không thể thuận sản...

Nghĩ đến đây, hắn nhíu mày lại, vươn đưa gấp một miếng thịt đưa tới môi nàng, cứng rắn ép nàng ăn. Nhưng nàng dù không kháng cự nhưng thần sắc như ăn phải đồ đắng khiến hắn không đành lòng làm khó nàng. Hắn chỉ đành than nhẹ một tiếng, nắm lấy bàn tay trắng nõn của nàng:

- Đây là trẩm đặc biệt sai thái y làm những món tẩm bổ cho Tuyết Nhi, Tuyết Nhi không động đũa không sợ trẩm sẽ đau lòng ư?

Những đồ ăn hôm nay đều là hắc ra lệnh cho ngự y chọn cho nàng, để cơ thể nàng nhanh khỏe, những đồ ăn này đều là thực phẩm mới, không tiêu phí nhân lực, tài lực mà tìm về, dựa theo lời Thái y nói mà làm theo được một bàn thức ăn này. Từ lúc sinh ra tới nay, sợ là cũng chưa từng phí tâm mà để ý đến đồ ăn của một nữ tử...

Sắc mặt nàng không thay đổi, nhưng là vẻ mệt mỏi lại vô cùng rõ ràng. Lúc sau, chỉ thấy nàng hơi tựa đầu vào vai hắc, giống như đứa trẻ kén ăn làm nũng nói:

- Nếu hoàng thượng đau lòng chẳng phải nô tì sẽ càng đau lòng hơn, nhưng nô tì...

Nàng còn chưa nói xong, mồ hôi trên trán lại toát ra, hơi thở mỏng manh có phần gấp gáp, đóa hoa kia dần đỏ thắm lên.

Hắc nhìn nàng nhú chặt đôi mày thanh và hai mắt mang theo sự đau đớn, trong lòng cứng lại, ôm ngang lấy nàng đi về phía giường, đắp chăn cho nàng rồi vội truyền Thái y.....

Thái y vội vàng tới, hắc lo lắng hỏi tình huống, nhưng mà Thái y lại vẫn nói câu nói đó. Nữ tử một khi hư huyết thì sẽ bị hôn mê, vì thế lại kê đơn những đồ bổ huyết. Nhưng trước khi đi, Thái y lại lo lắng nói:

- Hoàng Thượng, thứ lão thần nói thẳng, Đức phi nương nương thân thể quá mức yếu ớt. Dù tìm được linh đan diệu dược cũng sợ khó mà chữa khỏi. Nữ tử mảnh mai không thể so với thân thể nam tử. Nhưng lão thần vẫn có một cách có thể hoàn toàn chữa khỏi cho nương nương. Chỉ có điều, cách này cũng rất mạo hiểm.

Mạo hiểm? Mày kiếm nhú lại, trong lòng bối rối khó nói. Nhưng khi nhìn nàng đang ngủ mà vẫn rất thống khổ thì hắc dứt khoát buông tay nàng ra, nhẹ nhàng đặt vào chăn bông. Bất luận là cách gì, hắc đều phải thử một lần, giờ phút này, hắc mặc kệ nàng có phải là người có thể cứu hắc hay không. Chỉ cần là vì nàng, nữ nhân ảnh hưởng đến tâm tình hắc này, hắc nhất định sẽ làm.

Hắc liếc nhìn Thái Y đang khấn trương kia, hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

- Đi ra ngoài nói...

Ngoài đại điện, Tần An sai mọi người lui xuống. Ý hắc để Thái Y cứ nói thẳng nhưng Thái Y vẫn do dự:

- Lão thần chưa hỏi ý Hoàng thượng, tự tiện chủ trương, xin Hoàng thượng chớ trách...

Rồi sau đó lại nói:

- Từ xưa đến nay, bệnh của nữ nhân đều khó có thể chữa khỏi, dù sao thân thể nữ tử yếu đuối. Nhưng trong dân gian, không hề thiếu những nữ nhân mắc phải những bệnh khó chữa nhưng sau đó mang thai, sinh con thì tỉ mỉ điều trị. Theo thần thấy, mười phần thì đến chín phần chữa được bệnh nan y, cả đời không lo...

Hắc giật mình, mày kiếm nhú chặt nhìn Thái y, khoanh tay nói:

- Lúc trước ái khanh còn nói cho trẩm biết, nếu thân thể Đức phi không chữa trị tốt sợ khó có thể mang hoàng tử, dù có mang cũng khó có thể thuận sản sao? Sao bây giờ lại nói như vậy?

Thái y cúi đầu, tựa hồ bị khẩu khí lạnh lùng của hắc dọa hoảng nhưng vội hồi đáp:

- Bởi vậy lão thần mới nói đây là cách vô cùng mạo hiểm. Lão thần nghĩ, bây giờ để nương nương dùng thuốc bổ để hoàng tử bình an. Sau đó khi hoàng tử sinh ra, lợi dụng một tháng trước khi sinh đó tỉ mỉ điều dưỡng thân thể nương nương, nếu không có gì thì thân thể nương nương chắc chắn sẽ khỏe lại nhưng...

Nói đến đây, Thái y dừng một chút, rồi sau đó cúi đầu nói:

- Nhưng lão thần nói việc mạo hiểm đó là nương nương có thể thuận sản hay không...

Hắc quay phắt nhìn Thái y khiến Thái y hoảng sợ lui về phía sau vài bước, lập tức hoảng hốt quỳ xuống nói:

- Lão thần đáng chết, lão thần đáng chết...

Hắn nhìn Thái y đầu đầy đổ mồ hôi lạnh, không ngừng dập đầu xin tha, trong lòng có sự chua chát khó nói. Bệnh của nàng thật sự khó chữa trị như vậy. Không mạo hiểm không được sao? Hắn không muốn sớm có hoàng tử nối dòng để tránh có sự tranh giành trong hoàng cung. Dù sao trong cung đình từ xưa đến nay, huynh đệ tương tàn vì ngại vàng không phải là chuyện hiếm. Nhưng để cho nàng mang hoàng tử Thiên triều, hẳn thực sự từng có ý niệm đó. Nhưng nếu nàng vì sinh hài tử mà xảy ra chuyện...

Nghĩ đến đây, lòng hắn hoảng hốt, không khỏi nắm chặt tay, thậm chí quên mất Thái y còn đang ở đây. Khi tiếng các đốt ngón tay vang lên, hắn nghe tiếng quần áo Thái y run rẩy, lúc này mới phát hiện mình đã thất thần quá lâu. Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nắm tay nói:

- Người lui xuống trước đi, tạm thời... cứ đem thuốc bổ đưa cho Tàn An, mọi việc cứ để cho hắn lo...

Thái y mất hồn mất vía, nhưng khi nghe được lời này thì như được phóng thích mà vội dập đầu:

- Lão thần tuân mệnh, lão thần cáo lui...

Nói xong, bối rối đứng dậy, vội vàng rời khỏi đại điện.....

Sau khi Thái y rời đi, hắn mang theo tâm trạng hoảng loạn đi vào phòng ngủ. Những lời Thái y nói như cây kim đâm vào lòng hắn khiến hắn khó có thể yên ổn. Thân thể nàng thực sự quá yếu ớt, nhưng nếu để nàng có thể hoàn toàn khỏe mạnh, lại phải bắt nàng mạo hiểm mang thai... khi nghĩ đến điều này đầu hắn không khỏi đau nhức...

- A !

Trên giường đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai, lòng hắn cứng lại, vội bước lên, đã thấy hai tay nàng vung lên trong không khí, như là tìm kiếm phao cứu mạng. Hắn vội vươn tay cầm bàn tay trắng nõn đầy mồ hôi của nàng. Mà nàng cũng gắt gao nắm chặt tay hắn như là tìm được khúc gỗ cứu mạng. Nhưng khi hắn định đỡ nàng ngủ tiếp thì chỉ thấy nàng bừng mở mắt, khi nhìn thấy hắn, nàng cố sức đẩy hắn ra...

Hắn không có cách nào hình dung, khi nhìn đôi mắt hoảng sợ nhìn hắn của nàng, lòng hắn quặn đau nhưng khi nàng rút tay về, đẩy hắn ra, hắn cảm giác hô hấp như đình trệ. Sau đó, thấy nàng kinh hoảng ngồi dậy, thoát nhìn như một hài tử bất lực. Hắn không nhận được vươn tay định an ủi nàng nhưng nàng thấy hắn như thấy mãnh thú...

Tay lạnh băng cứng đờ trong không khí. Sau đó, ngoài cửa, Tàn An và Tiêu Đồng kích động xông vào. Hai người đều kinh ngạc nhìn bọn họ, có lẽ là không nghĩ để bọn họ thấy mình khó xử như vậy nên hắn chậm rãi nắm chặt tay lại rồi từ từ hạ xuống. Mượn việc này để che dấu sự kinh hoảng trong lòng khi bị nàng cự tuyệt. Sau đó, hắn cứng ngắc đi đến trước cửa sổ, hung hăng hít sâu một hơi lạnh...

Một khắc vừa rồi khi nhìn thấy hắn, trong mắt nàng lóe ra sự hoảng sợ không hề che dấu, còn có... chán ghét. Đúng, đó là một loại chán ghét, chán ghét... Hai chữ này không hề được chuẩn bị đã đâm thẳng vào ngực hắn khiến hắn cảm thấy đau đớn. Chẳng lẽ cảm xúc trong mắt nàng chính là sự chán ghét với hắn sao?

Lần đầu tiên, ngực hắn đau như bị ai mổ xẻ, mà bản thân hắn như đang nghe được tiếng xé rách đó. Hắn vẫn biết mình không phải là người tốt, thậm chí có thể nói ẩn bên trong lớp vỏ bọc hoa lệ này, hắn là một kẻ xấu xa đến buồn nôn. Nhưng chưa bao giờ hắn để ý có người vạch trần bộ mặt giả dối của hắn. Nhưng giờ khắc này hắn lại sợ hãi, hắn sợ hãi nàng biết được vì sao ban đầu hắn đối xử tốt với nàng, càng sợ nàng biết được đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, trượng phu đối trá là hắn đã xin Thái hậu an bài một tuồng kịch để nàng rơi vào bẫy của hắn...

Nghĩ đến đây, nỗi sợ hãi trong lòng hắn càng lúc càng tăng như là nàng đã biết tất cả những gì hắn làm. Sự hỗn loạn, bối rối tràn ngập hắn.

Hắn nắm chặt tay, cố gắng khống chế sự hỗn loạn trong lòng, chậm rãi xoay người nhìn nàng. Khi bốn mắt nhìn nhau, sự nghi hoặc và bối rối trong mắt nàng hắn thấy rất rõ. Một khắc đó, ngực hắn lại đau đớn khiến hắn muốn đi ra ngoài để hít thở không khí... Nhưng hắn vừa quay người, nàng lại nhẹ gọi hắn lại...

Hắn dừng bước, muốn không đi qua nhưng vẫn cứ không khống chế được mà quay đầu nhìn nàng, rồi sau đó từng bước đi về phía nàng, ngồi ở mép giường nhìn nàng. Nàng rất khẩn trương, nhưng vì sao nàng đã

khẩn trương như vậy còn muốn gọi hắn?

Hắn nắm bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt xiêm y của nàng, có mấy phần tự giễu nói:

- Tuyệt Nhi sao lại khẩn trương như vậy?

Nói xong, miễn cưỡng cười nhạt ...

Nàng ngẩn ra, như là giờ khắc này mới phát giác tay mình vẫn nắm chặt. Lát sau, nàng mất tự nhiên mà trấn tĩnh lại, để mặc hắn nắm tay, môi hơi mím lại, chớp mi dài nói:

- Nô tì vừa mơ thấy Hoàng thượng ruồng bỏ nô tì.

Mây kiếm của hắn hơi động, nhìn chăm chú đôi mi dài run rẩy của nàng. Nàng đang nói dối, trong lòng hắn biết rõ nhưng khi nghe câu nói dối này của nàng thì sự đau đớn trong lòng hắn đột nhiên biến mất không còn dấu vết. Hắn vươn tay, vừa cười nhạo bản thân yếu đuối, ngay cả biết rõ đó là lừa dối mà vẫn muốn tin tưởng. Khi chạm đến lọn tóc dài của nàng, đột nhiên hắn nhớ tới câu nói của nàng: “Trong dân gian tương truyền, nữ tử đã kết hôn phải vấn tóc đây là muốn dạy cho nữ tử tóc dài chỉ có thể xoa trước mặt trượng phu mà thôi. Ý của nô tỳ muốn nói cùng hoàng thượng trái tim nô tỳ là Hoàng thượng”

- Trẫm sao có thể vứt bỏ Tuyệt Nhi mà trẫm yêu thương nhất được.

Không hiểu sao lại an ủi nàng. Hắn đúng là lại không oán không hận đi tin tưởng lời nói dối của một nữ nhân vậy sao? Chẳng những không để ý nàng mắc tội khi quân mà còn nhẹ nhàng dỗ dành nàng. Nực cười, hắn thật quá nực cười. Nhưng, hắn biết rõ làm như vậy nực cười như thế nào mà vẫn còn muốn làm, vẫn muốn che chở nàng, che chở cho nàng cả một đời...

- “Tự cổ quân vương đa bạc tình

Hồng tường lục ngổa vô hồi lộ

Hồng nhan bắt lão ân nghĩa đoạn

Nhất hậu thanh ti nhất hậu tuyệt.”

Nàng nhìn hắn, ôn nhu nói, như là đang u oán thương tiếc vận mệnh của những nữ tử trong hậu cung suốt mấy trăm năm qua...

Hắn giật mình, người nhất thời cứng ngắc lại. Nàng đang nhắc mình cái gì? Là muốn hắn hứa hẹn tương lai hay là... nàng cự tuyệt yêu thương hắn, vẫn nói dối hắn là vì sợ hãi “Hong nhan bắt lão ân nghĩa đoạn” sao? Nếu là như vậy...

Hắn đột nhiên nâng khuôn mặt nàng lên, bản thân cũng không rõ vì sao phải làm như vậy, nhưng hắn muốn hứa hẹn với nàng điều gì đó. Vì thế, hắn cúi đầu hôn lên trán nàng, sau đó, thuận theo lòng mình mà nhìn khuôn mặt nàng khẽ thề:

- Sẽ không, trẫm sẽ ở bên Tuyệt Nhi cả đời. Sống chết không chia lìa.

Rồi sau đó, nhắm mắt lại, nghe nàng nhẹ lặc lại:

- Sống chết không chia lìa?

Giọng nói của nàng mang theo mấy phần nghi hoặc, còn hắn vẫn gặt gao ôm nàng vào lòng, kiên định nói:

- Đúng, sống chết không xa cách...

Người nàng hơi cứng đờ nhưng lập tức ôm lấy cổ hắn, mùi lãnh hương mềm nhẹ tràn ngập trong lòng hắn.

Thì ra, đây chính là điều hắn mong muốn... Khi hai tay nàng ôm cổ hắn, hắn tựa như cảm nhận được cái gì gọi là “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão” càng biết cái gì gọi là “Bạch đầu giai lão”...

....

Vốn nghĩ đến, sau này hắn sẽ có không ít thời gian ở bên nàng. Nhưng không ngờ vì mấy ngày trẫm mê mà quên mất một chuyện quan trọng nên khi Lãnh Tiêu quốc chủ Lãnh Cô Vân đến thăm thì có chút trở tay không kịp.....

Hắn trở tay không kịp không phải vì Lãnh Cô Vân là đối thủ mạnh nhất với Thiên triều mà là hắn mang theo tiểu quận chúa đến hòa thân. Đó là mỹ nhân Khuynh Thành đẹp nhất trong mười sáu nước. Trong hoàng triều, 16 nước tiến cống mỹ nhân lên Thiên triều vốn là chuyện bình thường nhưng cố tình tiến đến khi tình cảm của hắn và Mộ Tuyết có tiến triển thì chỉ e là đã nghe được phong thanh gì đó mà mượn cơ hòa thân để đến tìm hiểu thực hư...

Quả thật, hắn cũng không để ý Lãnh Cô Vân tiến đến với mục đích gì. Hắn biết mấy năm qua Lãnh Cô Vân thăm dò được không ít bí mật của hắn. Nếu không vì mượn quyền thế hoặc có mưu đồ thì hắn ta sẽ chẳng có lý do gì đem biểu muội của mình vào hậu cung của hắn...

Mộ Tuyết được Thái y điều trị đã dần có biến chuyển tốt nhưng hắn vẫn bắt Tần An giám sát nàng một ngày ba lần uống thuốc, thậm chí vì sợ nàng uống ít mà còn sai Tần An đem chén thuốc uống xong về cho hắn kiểm tra. Bởi vì Mộ Tuyết là nữ tử trí tuệ, ngay cả Triệu Truyền là nô tài trung thành còn bị nàng ngăn chặn thì có thể thấy được nàng không giống nữ tử bình thường. Ít nhất, Âu Dương Hồng Ngọc và Thượng Quan Uyển Nhi cũng không thể bằng được ...

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn cũng trấn an không ít. Nay triều đình hỗn loạn. Âu Dương thị và Mộ thị theo đúng hần dự liệu, bắt đầu hình thành hai phe đối lập. Trận chiến này hắn quá quen thuộc, vì năm đó Mộ thị cũng như vậy. Hắn tính toán khi nào thì phải đẩy mâu thuẫn đến mức không thể vãn hồi, làm bọn họ tự giết nhau. Nhưng nghĩ nghĩ lại thất thần, nhớ đến mình đã bao ngày chưa gặp nàng...

Từ sau khi Mộ Tuyết bệnh nặng, vì giữ thanh danh cho nàng và không để Lãnh Cô Vân sinh nghi, hắn đã nhiều ngày nay đều đến chỗ các phi tần khác nhau mà ngồi một lúc. Nhưng hắn lại cực ít khi hồi đến Hoàng hậu, thậm chí bảy ngày nay cũng chưa từng bước vào Phượng tê cung. Nhưng lại có vài lần đi ngang qua rừng mai thì thuận đường đến Trùng dương cung đánh đôi ván cờ...

Có khi cũng sẽ nhất thời hưng trí mà ngồi đến canh ba mới đi nhưng lại sai Tần An đứng giữ ở cửa điện đến canh năm. Hắn biết, hắn làm như vậy, trong hậu cung này ngoài Âu Dương Hồng Ngọc cũng không có nữ tử nào chịu được sự vũ nhục này. Nhưng nàng vẫn cố gắng chịu đựng, dù lê mang hoa vũ vẫn cố cười nói với hắn:

- Hoàng thượng giữ gìn long thể, nô tỳ không tiễn xa...

Có lẽ, chính vì sự trả giá này của Âu Dương Hồng Ngọc mà hắn thích những nữ nhân trí tuệ. Vì nàng thức thời, hiểu được không nên dây dưa. Không ngu dốt như Hoàng hậu tìm mọi cách quẩn lầy hắn, thậm chí khóc suốt mướt khiến hắn vừa nghĩ đã thấy phiền chán.

Hôm nay, thái dương chiếu rọi, Lãnh Cô Vân nói với hắn là muốn đi lại thăm thú hoàng cung một chút, coi như là lễ nghi chi bang. Hắn cũng không đem quy củ ra áp chế, sai Tần An đi theo hắn. Lãnh Cô Vân tâm cao khí ngạo, khi hắn vẫn là thái tử hai người đã kết bạn. Nhưng năm đó, phụ thân của hắn là Lãnh Tâm Cao (tên gì mà lờm thể) là bại tướng dưới tay phụ hoàng hắn. Bây giờ gặp lại, hắn với Lãnh Cô Vân mà nói, chỉ là để giữ hòa khí 16 nước, dù sao lúc này chuyện quan trọng nhất của hắn không phải là tranh đấu cùng Lãnh Cô Vân mà là diệt trừ những kẻ làm tay sai cho Lãnh Cô Vân trong triều...

Nhưng là, một màn ở Bán dạ đình làm hắn giận không thể khống chế, làm hắn biết rằng ý nghĩ trước đó của mình là hoàn toàn sai lầm. Hắn phải lập tức giết chết Lãnh Cô Vân và biểu muội của hắn, đem Lãnh Tiếu quốc hóa thành tro bụi...

Cho tới giờ hắn cũng không ngờ Lãnh Cô Vân lại gặp được Mộ Tuyết, càng không ngờ Mộ Tuyết ngày đó như tiên tử lạc giữa phàm trần, đứng cùng dương liễu đón gió. Bàn tay ngọc vươn lên, ngâm một bài thơ hắn chưa từng nghe qua bao giờ:

- “Phấn rơi trên bãi trăm hoa

Trong lầu chim én phơi pha hương tàn

Từng đoàn cầu đã bay sang

Phất phơ phiêu bạt hoang mang phận người

Luyến lưu gì chuyện phong lưu

Cỏ cây cũng vương u sầu bấy lâu

Xuân xanh đã nhuộm bạc đầu

Than rằng được mắt kiếp này đã thông

Đón xuân cười ngọn đông phong

Một đi đi mãi cũng không nhớ gì”

Rồi sau đó, lại nghe thấy nàng than nhẹ một tiếng, mềm nhẹ nói:

- Nửa đời lục bình tùy thệ thủy, nhất tiêu lãnh vũ táng danh hoa

Mây kiếm nhú lại, nhìn về phía nàng đang thất thần, đột nhiên trong lòng cứng lại. Câu này của nàng có ý gì? Sao lại là “Nửa đời lục bình tùy thệ thủy” Đây không nên là những lời nói ra từ miệng nàng vì hần đã quyết cả đời sẽ bầu bạn với nàng...

Ngay lúc hần đang suy nghĩ, trước mắt hiện lên một bóng đen khiến hần cả kinh. Mắt nhất thời lạnh như băng nhưng lại thấy Lãnh Cô Vân đột nhiên phi về hướng nàng. Một khắc kia, tim hần nhảy dựng lên vừa định xông ra che chở nàng nhưng đã thấy Lãnh Cô Vân đầy hứng thú đứng trước mặt nàng. Mà nàng, cảnh giác nhìn Lãnh Cô Vân, hơi lui về phía sau vài bước. Hần đột nhiên muốn dừng bước, nắm chặt tay, trong lòng dâng lên ý nghĩ quái dị. Hần muốn biết, nữ tử lạnh lùng này, đối mặt với nam nhân khác ngoài hần thì sẽ có thái độ gì...

Hần biết, hần không nên không tin nàng, nhưng giờ phút này sự ghen tỵ khổng chế hần. Nghĩ đến nàng có thể sẽ ôn nhu, dịu dàng với nam nhân khác thì sự đau đớn, chua xót trong lòng hần khiến hần không thể an lòng. Cho nên hần nhịn xuống sự xúc động muốn xông lên ôm nàng vào lòng, đứng sau cột đá, nhìn từng vẻ mặt của nàng...

Nhưng là, đây cũng là quyết định khiến hần vô cùng hối hận vì hần thấy Lãnh Cô Vân có ý động chạm đến nàng. Hần ta vuốt tóc nàng, hơn nữa còn ái muội đọc lại bài thơ nàng vừa đọc...

Lửa giận và ghen tỵ ủa vào lòng hần, hần xông ra ngoài. Nhưng đúng lúc này, Tần An đang đi tìm hần lại chạy đến, hỗn hển hét lớn:

- Hoàng Thượng, nô tài nghe nói Lãnh quốc chủ đến hoa viên, Hoàng Thượng...

161. Q.4 - Chương 12: Ghen Tỵ

Tần An kêu to khiến đầu óc hần tỉnh táo hơn một chút. Hần khắc chế bản thân, tay nắm chặt thành quyền dẫu trong tay áo. Khi Tần An đến gần, hần cố ý quay lại, cả giận nói:

- Lãnh quốc chủ ở đâu?

Nhưng khóe mắt lại tức giận quét về phía hai người đứng...

Tần An thở hào hển, nghĩ hần là bởi vì mình đến lúc này còn chưa tìm được Lãnh quốc chủ mà tức giận nên vội lau mồ hôi trên trán, thở dốc nói:

- Nô tài nghe nói lãnh quốc chủ đến thẳng Ngự hoa viên nên cũng vội đuổi theo...

Nói xong, hần nhìn xung quanh, mang theo mấy phần vui mừng nói:

- Hoàng thượng, người xem người mặc hắc bào kia chẳng phải là Lãnh quốc chủ sao

Hần làm như lúc này mới nhìn đến, vung tay áo, đi về phía đó. Mà Tần An còn sợ Lãnh Cô Vân không biết mà vội chạy lên gọi:

- Lãnh quốc chủ, Lãnh quốc chủ...

Khi nghe đến tiếng kêu the thé của Tần An, Mộ Tuyết tựa như ngẩn ra một chút. Hắn neho mắt nhìn Lãnh Cô Vân có mấy phần không kiên nhẫn quay đầu lại. Sau đó, chỉ thấy bóng dáng tổ khiết của Mộ Tuyết giống như cửu thiên tiên nữ, xoay tròn thướt tha, nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt...

“Lưu tinh thập bát bộ”. Tim hắn nhảy dựng lên, tay trong tay áo nắm chặt. Tuy rằng hắn sớm biết hắc y nữ tử đêm đó dùng “Lưu tinh thập bát bộ” là nàng nhưng lúc này nàng vừa mới khỏe lại đã lại vận dụng mười tầng công lực mà trốn thoát đẹp đẽ như vậy, nháy mắt đã biến mất vô tung. Đến tột cùng, nàng là người phương nào?

Đối với Mộ Tuyết, hắn nhìn ra được Lãnh Cô Vân đã có vài phần hứng thú. Hắn không tỏ vẻ gì, không muốn vì chuyện của nàng mà rối loạn trước mặt địch nhân. Hắn thích nắm giữ mọi chuyện trong tay mình. Ngoài nàng ra, hắn không cho phép mình có bất kì sai lầm nào. Nhưng lúc này, hắn lại không hiểu sao mà muốn trả thù những nam nhân khác, cho dù nam nhân đó chỉ chạm đến tóc nàng...

Có lẽ là vì rất dễ ý. Dù sao hắn chưa bao giờ trải qua sự khó khăn này. Tuy rằng trong lòng hắn cũng rõ, không thể vì một động tác khinh bạc của Lãnh Cô Vân mà nổi ghen như vậy nhưng khi nhìn cảnh hai người ái muội như vậy, hắn không thể khống chế xúc động của mình. Lạnh lùng hạ chỉ với Tần An:

- Lãnh quốc chủ đã tới Thiên triều vài ngày, trăm vẫn chủ tùy khách tiện. Hôm nay cũng nên để ái phi của trăm thấy uy nghi của Lãnh quốc chủ đi...

Nói xong, cố gắng áp chế sự khó chịu trong lòng, cười nói:

- Truyền xuống đi, lập tức mời Tứ phi cùng Chiêu dung nương nương đến Tẩm Tâm cung đi...

Tần An lĩnh chỉ lui ra mà Lãnh Cô Vân lại cười cười nhìn hắn nói:

- Hậu cung của Hoàng thượng hẳn là muôn hồng nghìn tía, hôm nay hạ thần thật có phúc...

Mấy kiếm hắn nhú lại, trong lòng càng tức giận nhưng chỉ khoanh tay thoải mái nói:

- Dù muôn hồng nghìn tía cũng không bằng tiên nữ Lãnh quốc chủ đưa đến, là trăm thật có phúc.....

Lãnh Cô Vân cười lớn. Hắn ta luôn như thế, đem mọi thứ ẩn giấu trong tiếng cười. Mà Ngự Hạo Hiên cũng cười lạnh theo. Lúc sau, hai người đi vào Tẩm Tâm cung ngồi trong đình nói chuyện một lát, cũng sai người mời Tam đệ đến...

Nhiều năm trước, Lãnh Cô Vân và Tam đệ đã quen biết nên cũng không có gì mới lạ. Hai người khách sáo đôi câu rồi bắt đầu tham quan cảnh sắc Tẩm Tâm cung. Sau khi hắn đăng vị, nơi này căn bản cũng không có gì thay đổi. Khi Thánh tổ còn sống, người từng vì Minh Nguyệt Quý phi mà xây dựng thêm tẩm cung bốn phía. Còn xây một tòa tháp ba mươi ba tầng trong Tẩm Tâm cung cho Quý phi. Nhưng sau khi Minh Nguyệt Quý phi qua đời, cung điện từng truyền là “thiên thượng nhân gian” đó đã bị phong bế. Chỉ vì lúc đó xây dựng hao rất nhiều sức người sức của nên đế vương không thể bỏ hoang. Giữ lại Trường sinh điện, Vị Ương điện, Dưỡng sinh điện làm phòng ngủ cho đế vương. Lại trồng tường vi bao phủ Vọng Nguyệt các, vĩnh viễn vùi lấp đi đoạn thần thoại tình yêu này...

Vọng nguyệt đài 33 tầng tháp đó hắn chưa bao giờ vào. Chỉ nghe phụ hoàng từng nói, nơi đó đã bị Minh Nguyệt Quý phi hạ lời nguyền, cho nên trọn đời không thể mở ra. Mà sau khi Quý phi qua đời, Thánh tổ đứng trên đó nhìn ánh trăng trên bầu trời mà càng nhớ Minh Nguyệt Quý phi, sau nửa năm tương tư thành bệnh, đau buồn mà qua đời...

....

Gần trưa, Tần An cùng Triệu Truyền đã truyền tin hắn muốn thiết yến đón Lãnh quốc chủ trong Tẩm Tâm cung đến Tứ phi. Không lâu sau, đám Hoàng hậu đều đã đến Tử Vân đình diện giá...

Nàng là người đến cuối cùng, khăn che mặt khiến hắn không nhìn ra cảm xúc của nàng, khuôn mặt nàng thanh tú không có chút biểu tình. Đôi mắt trong suốt vẫn chỉ lạnh lùng, đạm mạc...

Trong lòng hắn lại rối bời, mấy ngày nay không gặp nàng, dường như nàng không hề thay đổi, tựa như nơi này căn bản cũng chẳng có gì xa lạ với nàng, chẳng có gì khiến nàng hứng thú. Nhưng đóa hoa đỏ thắm trên trán nàng vẫn đó, tuy nàng dùng chu sa tô lên nhưng vẫn không thể che được sắc đỏ của đóa hoa...

- Các vị đại tẩu mỹ mạo mới đến khiến bốn vương rất chờ mong.

Giọng Tam đệ đột nhiên vang lên cắt ngang suy nghĩ của hắn, khiến hắn rùng mình. Lúc này, hắn mới phát hiện hắn đã nhìn nàng một lúc quá lâu trước mặt mọi người. Để lập liêm, hắn bưng một chung trà, làm bộ không thèm để ý mà nhấp một ngụm, sau đó lười nhác nhìn nàng một cái, nhưng không ngờ nàng cũng đang nhìn lại hắn...

Tim run lên, tay cầm chung trà cứng đờ nhưng hắn lại vội chuyển mắt nhìn mấy người đứng trước. Có mấy phần chột dạ mà dịu dàng nói với Hoàng hậu:

- Hoàng hậu sao giờ mới đến?

Sau đó, khi Hoàng hậu tỏ vẻ thẹn thùng thì hắn lại không thể kiên nhẫn nhìn tiếp. Nhìn sang Âu Dương Hồng Ngọc đứng bên Mộ Tuyết thì lập tức bước đến...

Cảnh tượng nàng đứng cùng Lãnh Cô Vân luôn dễ dàng hiện rõ trong hắn. Hắn biết rõ, đó căn bản không liên quan gì đến nàng nhưng khi hắn nhìn thấy Âu Dương Hồng Ngọc thì lại không khống chế được bản thân muốn diễn một tuồng kịch. Hắn muốn biết, khi nàng thấy hắn ôn nhu thì thắm với nữ nhân khác thì sẽ có tâm tình gì...

Hắn chậm rãi lướt qua Hoàng hậu, đi tới trước mặt Âu Dương Hồng Ngọc. Hắn nắm tay Âu Dương Hồng Ngọc, cảm giác tay nàng lạnh như băng thì ái muội nói:

- Tử Thần thân mình không khỏe, đều tại trẫm...

Câu này của hắn vô cùng rõ ràng. Hắn muốn nàng nghe cho rõ. Dù sao, đêm qua hắn để Tần An lại Trùng Dương cung nên khắp hậu cung đã truyền việc đêm qua hắn nghỉ ở chỗ Âu Dương Hồng Ngọc...

Sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc ửng đỏ rồi rất phối hợp khẽ gọi một tiếng:

- Hoàng thượng...

Hắn cười lạnh trong lòng. Nhưng không rõ là cười Âu Dương Hồng Ngọc si ngốc hay cười chính mình đi làm chuyện này. Nhưng lúc này, Lãnh Cô Vân lại cười lớn:

- Bốn quốc chủ vẫn nghĩ Hoàng thượng là người bạc tình nhưng không nghĩ Hoàng thượng cũng hiểu thế nào là thương hương tiếc ngọc.

Những lời này cực kỳ chói tai, hắn biết hắn ta cố ý như vậy không phải là trêu ghẹo hắn mà là nhắm vào Mộ Tuyết. Lúc nghĩ tới hai chữ Mộ Tuyết đột nhiên nhớ tới hai ngày trước, Mộ Thiết Vân từng vô tình nhắc đến tiểu tự của Mộ Tuyết chính là Minh Nguyệt. Điều này khiến hắn rất kinh ngạc, Mộ Thiết Vân hoảng sợ vội nói:

- Đây là nhũ danh phu nhân quá cố của thần đặt cho tiểu nữ, hai chữ đó chỉ là để mong lấy may...

Quả thật, trong dân gian không thiếu tiểu thư khuê các đều có chữ “Nguyệt” trong tên. Bởi vì Hoài Nguyệt quốc là một truyền thuyết về tình yêu đẹp đẽ mà tàn khốc. Hoài Nguyệt, Hoài Nguyệt... ý là nhớ thương Minh Nguyệt. Phần lớn nữ tử có chữ Nguyệt trong tên đều mong có được mỹ mạo như Minh Nguyệt Quý phi. Cũng như Như Nguyệt, năm đó Mộc Thành Khí có lẽ cũng mong nàng được mỹ mạo như Minh Nguyệt Quý phi mà thôi...

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi quay đầu nhìn nàng nhưng không nghĩ nàng lại đang khẽ cười với Tam đệ...

Hắn chưa từng biết mình lại có thể mất khống chế vì một nữ tử đến mức này. Hắn hung hăng cấu đầu tay Âu Dương Hồng Ngọc. Khi Âu Dương Hồng Ngọc lộ vẻ kinh ngạc thì hắn lạnh lùng nói:

- Minh Nguyệt hôm nay tâm tình tốt chăng?

Rồi sau đó, khi nàng kinh ngạc nhìn lại thì hắn không để nàng nói gì, lại nói:

- Ánh mắt ái phi như đang trách trẫm hôm nay mới biết khuê danh của ái phi sao?

Có lẽ, nếu nàng thẳng thắn ngẩng đầu, không hề sợ hãi nhìn lại hắn, biểu hiện cho hắn biết nàng thực sự tức giận với những gì hắn làm hôm nay thì có lẽ hắn sẽ dễ chịu hơn một chút. Ít nhất không phải chịu nổi

khổ tương tư suốt mấy ngày rồi lại phải chịu sự lãnh đạm của nàng. Nhưng nàng lại cúi đầu, làm như vô cùng sợ hãi, lại nhẹ nói một câu:

- Nô tì... không dám...

Bốn chữ này, nàng như có lệ mà nói cho hắn. Khi vừa dứt lời, sự lạc tịch trong mắt lại chuyển về phía khác, không thèm nhìn hắn một lần nữa.

Lần nào nàng cũng như vậy, rõ ràng nàng làm tổn thương lòng hắn nhưng lại tỏ vẻ như vậy khiến hắn không đành lòng. Hắn muốn nàng nhìn hắn, cho dù một chút thôi cũng được nhưng nàng như vậy thì tính là cái gì? Trong lòng nàng, hắn là cái gì?

Tim nhất thời trở nên lạnh như băng. Hắn buông tay Âu Dương Hồng Ngọc. Tay nắm chặt thành quyền, cứng ngắc xoay người, cố gắng khắc chế sự chua xót và giận dữ trong lòng, hơi cười lạnh, nói:

- Trẫm chỉ lo cùng cung quyền nói chuyện mà sơ ý với Lãn Quốc chủ, xin chớ trách. Người đâu, khai yến!

- Nô tài tuân mệnh...

Tần công công xướng giọng. Nhất thời, dường như hắn nghe thấy mọi người đều thở phào. Mà hắn, vẫn cứ giậm không thể suy xét kĩ nhưng vẫn cố nén, vung tay áo, bước về phía Tân nguyệt điện...

162. Q.4 - Chương 13: Nhớ Nhưng

Lá gan của nàng quả thực rất lớn, hơn nữa còn đến mức dám làm trái ý hắn. Có lẽ là vì hắn bình thường quá sủng ái nàng nên nàng không biết thế nào là hoàng uy, dám một mình rời yến hội...

Hắn đứng trước đại điện nhìn bóng dáng nàng không hề có kỵ rời đi, ánh mắt và trái tim đều dần trở nên lạnh lùng. Đã mấy ngày hắn không thấy nàng, hôm nay vất vả lắm mới có một cơ hội gặp mặt thì nàng không chỉ thờ ơ mà còn dám tìm cớ không tham gia yến yến. Có lẽ nàng không biết nhưng trong lòng hắn cũng rất rõ ràng, rõ ràng hôm nay yến yến nếu không vì quá nhớ nàng thì hắn đã chẳng gọi thêm đám người Hoàng hậu đến bồi yến...

Có lẽ là nàng cảm giác được ánh mắt của hắn, một khắc khi bước khỏi Tử Vân đình, nàng dừng bước, hơi quay đầu, sau đó, đôi mắt trong suốt đó nhìn thẳng vào mắt hắn...

Dường như, bất luận ở ở tình huống gì, đôi mắt nàng vĩnh viễn đều trong suốt như vậy, như suối nước trong vắt, dưới ánh mặt trời lóe sáng khiến tim hắn đập nhanh. Nhưng lúc này, khi đối mặt với ánh mắt chăm chú của nàng, hắn lại mất tự nhiên nheo mắt lại. Bởi vì lúc này hắn mới phát hiện, ánh mắt nàng tuy rằng trong suốt nhưng vẫn luôn sâu không thấy đáy, không thể nhìn rõ cái gì...

Nhìn nhau một lúc, nàng vẫn không đổi sắc, sau đó quay đầu, cất bước mà đi. Hắn vẫn đứng ở trước đại điện nhìn bóng dáng tổ khiết của nàng, trong lòng đột nhiên dâng lên lửa giận vô cớ. Nhưng sau đó, Khi Tần An cẩn thận gọi hắn lại, hắn cố gắng áp chế, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi. Ngoài điện dù đã sang tháng ba nhưng vẫn lạnh lẽo vô cùng. Sau đó, hắn cười lạnh, xoay người nhìn mọi người đang chăm chú nhìn hắn...

Yến hội bắt đầu, hắn không hề muốn ăn. Vì thế lúc mọi người dùng bữa hắn lại một mình uống rượu. Đường như trên bàn cơm, chỉ có hắn nhớ đến nữ tử đó. Hoàng hậu và các phi tần khác cũng không chú ý đến sự vắng mặt của Mộ Tuyết. Đột nhiên, lúc này, Lãn Cô Vân lại nhắc đến nữ nhân của hắn...

- Hoàng thượng, nếu hạ thần không nhớ nhầm thì yến hội này hình như thiếu một vị.

Giọng Lãn Cô Vân mang theo mấy phần ý cười, không rõ là cảm xúc gì. Chén rượu trong tay hắn cứng đờ lại, gương mặt nhìn Lãn Cô Vân nhưng phát hiện ánh mắt của Lãn Cô Vân lại nhìn ra đại điện như đang chờ đợi điều gì đó. Trong lòng khó chịu, sau đó, không khí trong điện cũng dần động lại, bởi vì đám người Hoàng hậu cũng đã phát hiện Mộ Tuyết vắng mặt...

Hoàng hậu nhìn xung quanh, thần sắc nhất thời khấn trương lên, vội vàng nói:

- Nô tì giám sát không nghiêm, Hoàng thượng.

Bởi vì không muốn nghe nàng nói chuyện, cho nên hần liếc Hoàng hậu một cái, Hoàng hậu thấy hần tức giận thì như có gì chẹn trong cổ họng mà vội cúi đầu, không dám nói thêm gì. Hần ngẩng đầu, nhìn Lãnh Cô Vân, môi mỏng cười yếu ớt nói:

- Đức phi thân thể không khỏe sợ là không thể bồi yến, trẫm nghĩ Lãnh quốc chủ không phải là người so đo chứ?

Nói xong, giơ chén rượu, lại nói:

- Nào, trẫm kính quốc chủ một ly.

Hần không thích uống rượu. Nhưng hôm nay, hần lại có cảm giác muốn uống say, nhất tụy giải thiên sầu. Lãnh Cô Vân hào sảng nâng chén, cười nói:

- Thì ra là thế, xem ra chắc Hoàng thượng làm cho Đức phi nường nường chịu không ít ủy khuất nếu không sao thân thể lại không tốt?

Rồi sau đó tùy ý nhìn lướt qua đám người Hoàng hậu, cười nói:

- “Mỹ nhân đa kiều mỹ, anh hùng tẫn khom lưng”. Hoàng thượng thật có phúc khí có được nhiều kiều thê mỹ thiếp vây quanh.

Ủy khuất... Ánh mắt hần trầm xuống. Hần để nàng phải chịu ủy khuất sao? Mà lại kiêu ngạo lên, hần uống cạn chén rượu. Có lẽ Tam đệ cảm giác được sự khác lạ của hần nên khi thấy hần không trả lời thì cười nói:

- Sớm đã nghe nói Lãnh tiêu quốc mỹ nữ như mây Lãnh quốc chủ sao lại hâm mộ Hoàng huynh của bốn vương. Chẳng lẽ Lãnh quốc chủ có vô số giai nhân nhưng lại không tìm được người yêu thích?

Trong 16 nước Hoài Nguyệt quốc, mỗi nước chư hầu đều có đặc sản. Nhưng nếu hỏi đặc sản của Lãnh Tiêu quốc thì chỉ sợ không ai không biết đó là mỹ nhân. Nhưng cho dù đẹp đến đâu hần cũng chẳng có lòng nào để ý. Giờ phút này, trong lòng hần chỉ có một người, đó chính là nữ tử không biết phân biệt phải trái, cả gan làm loạn – Mộ Tuyết ...

- Hồng nhan rồi cùng sẽ già, tri âm mới là khó kiếm, hạ thần chỉ muốn tìm tri kỉ chứ không phải hồng nhan.

Hần vừa uống rượu vừa nghe câu này của Lãnh Cô Vân, tay cầm chén rượu cứng đờ lại. Sự khó chịu và tức giận quay cuồng trong lòng, nhưng hần vẫn cố khống chế. Sau đó, lại nghe Thượng Quan Uyển Nhi nói:

- Lời cũng Lãnh quốc chủ có nhiều ý tứ, bản cung muốn nghe xem như thế nào là tri kỉ chứ không phải hồng nhan.

Dứt lời, như xin chỉ thị của hần mà ôn nhu nói:

- Hoàng Thượng....

Hần cười lạnh nhưng cũng giả ý quay đầu ôn nhu nhìn Thượng Quan Uyển Nhi, cố dịu giọng nói:

- Nếu Lãnh quốc chủ không ngại trẫm tự nhiên là theo ý ái phi.

Thượng Quan Uyển Nhi trong lòng vui vẻ, sắc mặt thẹn thùng nhưng theo tính cách nàng, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội thị uy với chúng phi. Quả nhiên, nàng cười yếu ớt nhìn Hoàng hậu như xin ý chỉ hỏi:

- Hoàng hậu, còn người?

Sắc mặt Hoàng hậu lạnh lùng, có chút tái nhợt, nhưng vì không thể để Lãnh Cô Vân chê cười nên đành cứng nhắc nói:

- Tùy ý Hiền phi.

Hoàng hậu thoái nhượng làm cho Thượng Quan Uyển Nhi càng kiên cố. Nhưng có lẽ Lãnh Cô Vân không quen nhìn tác phong của Thượng Quan Uyển Nhi nên hấn cũng chỉ tào lao hai câu cho qua chuyện khiến sắc mặt Thượng Quan Uyển Nhi vốn cao ngạo không biết tì gì trở nên thật khó coi.....

Hấn thờ ơ lạnh nhạt nhìn mọi người, chén rượu trong tay chưa bao giờ ngừng cạn, Hấn không biết bản thân giờ phút này hỗn loạn đến mức nào, giống như chỉ có uống rượu mới có thể khiến hấn trấn định hơn một ít. Vì thế, hấn cứ một chén rồi tiếp một chén, cho đến khi Tần An vội vàng chạy vào, quỳ xuống bẩm báo:

- Nô tài tham kiến Hoàng thượng. Đức phi nương nương bệnh cũ tái phát, không thể bồi yến. Người sai lão nô đến thỉnh tội với Hoàng Thượng và cũng nói sẽ ở Ngự hoa viên cùng khách quý thưởng liễu ngâm thơ.

Chén rượu trên tay bỗng trở nên nặng nề, sự xấu hổ trong đại điện dần trở nên ngưng đọng. Hấn nhìn Tần An quỳ trên đất, có sự tức giận không thể bóp nát chén ngọc trong tay. Hấn hơi lạnh giọng cười nhưng vẫn không thể khắc chế ý muốn giết người, nói với Lãnh Cô Vân:

- Vẫn là Đức phi của trẫm có tâm, trẫm thiếu chút nữa sơ sót mà quên mất Lãnh quốc chủ chính là tài tử nổi danh nhất 16 nước.

Mộ Tuyết..... hai chữ này như có lực sát thương. Khi hấn nhớ đến khuôn mặt và đôi mắt trong suốt của nàng, trong lòng như bị bảo đao lợi kiếm chém qua, đau đớn vô cùng. Nhưng hấn cố nén xúc động muốn chạy đến hỏi nàng có ý gì. Lại thấy khuôn mặt Lãnh Cô Vân nổi lên ý cười yếu ớt và sự ôn nhu như có như không.

Cho tới giờ hấn cũng không ngờ mình lại bị bóng dáng của nàng cuốn lấy mà đánh mất đi sự bình tĩnh, tự chế thường nhật. Khi yến hội chưa tan, hấn lợi dụng việc say rượu mà sai Tần An đỡ về tẩm cung. Nhưng khi vừa bước vào Trường sinh điện thì hấn lại bỏ Tần An ra, sai hấn chờ trước Trường Sinh điện, không được để tin hấn không ở trong Tẩm Tâm cung truyền ra ngoài rồi đi về phía Ngưng Tuyết cung.

Trên yến hội, hấn cố tình để mình say rượu mà rời khỏi yến hội, Tam đệ chắc đã nhìn ra manh mối. Dù sao bọn hấn lớn lên bên nhau từ nhỏ, hơn nữa hấn tửu lượng tốt thì trong cung cũng chỉ có Tam đệ biết. Vì thế, Tam đệ chắc chắn sẽ giữ chân được Lãnh Cô Vân, không đến mức để hành tung của hấn bại lộ.

Hấn theo đường nhỏ đến thẳng Ngưng Tuyết cung. Có lẽ là uống vài chén rượu nên hơi rượu và sự khó chịu trong lòng dâng lên khiến hấn cực kỳ nhớ nhung nàng, lại cũng hận nàng vô cùng. Đã mấy ngày nay nàng không gặp hấn nhưng lại chẳng hề nhớ nhung gì hấn. Vậy mà lại nói những lời ái muội “ở Ngự hoa viên cùng khách quý thưởng liễu ngâm thơ” với một nam tử mới quen, thậm chí nam tử đó còn khinh bạc nàng. Thế là vì sao?

Khi nàng nói với hấn sẽ ở bên nàng đến cuối đời là hấn cũng đã hạ quyết tâm sống lâu dài bên nàng nhưng những lời của nàng với Lãnh Cô Vân hôm nay thì là cái gì? Bên nhau trọn đời hay dâm loạn hậu cung?

Bất tri bất giác, hấn đã nổi giận đùng đùng mà đi tới cửa lớn Ngưng Tuyết cung. Nhưng khi đẩy cửa lớn, hấn lại thấy bóng dáng đơn bạc của Như Nguyệt và Mộ Tuyết biến mất ở trên Hướng Ân điện.

Giật mình, những suy nghĩ hỗn loạn như bị đông cứng lại. Hấn nheo mắt nhìn phía đại điện nơi các nàng biến mất. Cả người như bị hắt một chậu nước lạnh, lửa giận trong lòng bị dập tắt, còn lại chỉ là sự lạnh lùng vô tận. Thật ra, hấn từng vô số lần nghĩ đến quan hệ của nàng và Như Nguyệt đã gần gũi đến mức độ nào nhưng chưa từng nghĩ Như Nguyệt lại lớn mật một mình rời lãnh cung đến Ngưng Tuyết cung tìm Mộ Tuyết...

Các nàng cùng một chỗ sẽ nói cái gì, hấn không nghĩ cũng có thể đoán được. Mà dựa vào sự lạnh nhạt, tự nhiên khi nãy của Mộ Tuyết, chắc chắn các nàng đã sớm rất quen thuộc. Nghĩ đến đây, bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt thành quyền. Xem ra mấy ngày nay, hấn quả nhiên là bị sắc đẹp của nàng làm ơ hồ. Hấn vẫn nhớ mong nàng, vì tương lai có thể ở bên nàng mà bố trí mọi việc mà nàng, lại đem giấu diếm hấn, đem tất cả tâm tư này đổ cho nữ tử khác...

Gió tháng ba không hiểu sao lại lạnh như băng, dương liễu bay lượn trong không trung quấy nhiễu lòng người. Hấn đứng dưới gốc hải đường, nhìn cửa Hướng ân điện đóng chặt, nhắm mắt lại. Thế xác và tinh thần đều lạnh như băng.....

Hắn không biết mình đã đợi bao lâu, trong đầu chỉ nghĩ được chuyện nàng và Như Nguyệt quen biết lâu ngày, vừa rối loạn lại vừa tĩnh lặng, tựa như không thể tìm ra được một lý do để hắn đứng đây đợi. Nhưng hắn vẫn muốn chờ nàng ra, muốn nàng nói cho hắn một đáp án hắn có thể tin tưởng...

Tiếng bước chân nhẹ nhàng, nhưng khi bước ra Hướng ân điện thì đột nhiên dừng lại. Hắn biết đó là tiếng bước chân nàng, đã bao nhiêu lần, hắn từng nghe tiếng bước chân này đi lại bên mình. Nàng bước xuống thềm, đi về phía hắn, nhưng khi còn cách hắn khoảng một thước thì ngừng lại...

- Minh Nguyệt sao lại dừng lại?

Hắn nói đồng thời cũng mở mắt ra. Nhưng lại chỉ thấy bản thân mệt mỏi. Hắn không hiểu cảm xúc hỗn độn đó đại biểu cho cái gì. Tóm lại, mỗi khi nghĩ đến nàng, nhìn thấy nàng, hắn luôn hoảng sợ, hỗn loạn như thế...

Nàng im lặng đứng ở phía sau hắn như là do dự không biết nên trả lời nàng thế nào. Hắn cười lạnh, không biết là cười bản thân khác lạ hay cười nàng dối trá và những việc nàng làm hắn thương tâm này. Hắn chậm rãi quay đầu, ánh mặt trời chói mắt sau hắn chiếu lên khuôn mặt nàng. Khuôn mặt đó hắn nhớ nhưng đã thành bệnh. Hắn không khỏi nheo mắt lại, muốn hoàn toàn thấy rõ suy nghĩ của nàng, muốn xé bỏ lớp ngụy trang của nàng...

Nàng nhìn hắn, môi hồng hơi mím, khẽ cười cô đơn. Nàng chớp mắt, dịu dàng xoay người, giọng nói yếu ớt:

- Hoàng thượng cho phép nô tì đến gần sao?

Tim hắn nhảy dựng lên, nhìn nửa khuôn mặt nhu hòa của nàng. Sự hỗn độn và phần nộ trong lòng nhất thời biến mất vô tung. Hắn chán ghét bản thân như vậy. Đây không phải là lần đầu tiên, mỗi lần hắn muốn chất vấn nàng, muốn hạ quyết tâm, thật sự lạnh nhạt với nàng làm cho nàng bị ủy khuất để giáo huấn nàng thì nàng đều biểu hiện nhu nhược như vậy khiến hắn không đành lòng. Rồi sau đó, sự giận dữ trước đó hoàn toàn biến mất, chẳng để lại chút dấu vết gì.

Hắn đi lên trước, khẽ thở dài tới gần nàng, khẽ môi mang theo ý cười tự giễu mà lại ôn nhu. Nhẹ vuốt tóc nàng, yêu chiều nói nhỏ:

- Minh Nguyệt nhìn thấy trẫm thì không vui

Hắn đã mấy ngày nay chưa nhìn thấy nàng, mà vừa gặp mặt nàng lại cùng nam tử khác ái muội không rõ, vậy mà giờ nhìn hắn còn không hề cười...

Đôi mi dài như cánh bướm hơi chớp, sau đó nhìn về phía hắn, ánh mắt trong suốt, thấu triệt, như nỉ non mà khẽ nói:

- Hoàng thượng thật tình đối với Minh Nguyệt sao?

Lòng hắn ngẩn ra, ý cười trên mặt dần tắt. Thì ra cho đến hôm nay, nàng vẫn không biết lòng hắn với nàng, vẫn còn hoài nghi...

Nàng thấy hắn không đáp, trong mắt hiện lên sự đau xót vô cùng. Sau đó, như không muốn cho hắn chạm vào mà lui về phía sau vài bước, định rời đi. Tim hắn đau đớn, không bận tâm Như Nguyệt có thể nhìn thấy hay không, hắn ôm eo nàng, bắt nàng kề sát hắn, hơi thở quyện vào nhau, chân thật nhìn vào mắt nàng, nhỏ giọng nói:

- Vậy còn Minh Nguyệt, Minh Nguyệt đối với trẫm có mấy phần thật tình.

Hắn không thật tâm với nàng sao? Nếu hắn đúng như những gì nàng nghi ngờ thì cần gì hắn phải bảo vệ nàng, cố nén nhớ thương mà mấy ngày không gặp nàng lại đến chỗ các cung phi khác chịu tội.

Nàng lại nhìn xuống, môi hồng hơi cười khổ, nhẹ giọng nói:

- Minh Nguyệt là thật lòng.

Thật lòng ... tim hắn như bị cái gì hung hăng nện vào mà đau đớn. Sau đó hắn mạnh mẽ cắn nuốt đôi môi mà hắn đã nhớ mong bao ngày, thô lỗ mà hôn nàng, sau đó thở dốc mà nói:

- Minh Nguyệt, nhớ kỹ những lời nàng nói.

....

Nàng rúc vào lòng hắn, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ, ánh mắt trong suốt. lát sau, nàng ngẩng đầu xoa mặt hắn, bàn tay mảnh khảnh lạnh như băng vuốt ve mặt hắn. Ánh mắt hơi ảm đạm, như là trong lòng có tâm sự không thể nói. Lúc sau, lại tựa đầu vào vai hắn, lặng lẽ thở dài...

Đã bao lâu không ôm nàng, ánh mắt hắn nhìn về phía xa, cảm xúc tên là nhớ thương hiện lên trong lòng hắn, khiến hắn muốn ở lại bên nàng, cho dù là lén lút một chút thôi cũng được. Vì thế, hắn ôn nhu vỗ về nàng, chăm chú nhìn nàng, kim lòng không đập mà hôn lên trán nàng...

Tâm tình của hắn vĩnh viễn đều là như thế. Mỗi lần ở bên nàng, bất luận là trước đó nàng làm ra những chuyện gì hắn cũng không muốn so đo. Nhưng mấy đêm không có nàng làm bạn, hắn lại hối hận mình đã dây vào nữ tử này. Bởi vì nàng khiến hắn lo lắng. Một khắc không thấy đã nhớ nhung vô cùng. Càng trầm mê trong sự ôn nhu của nàng thì sự mâu thuẫn trong lòng càng kịch liệt. Giống như trước đó lửa giận ngút trời nhưng vừa thấy nàng thì lại như chẳng có gì là quan trọng, chỉ cần nàng ở bên hắn thì hắn sẽ chẳng thêm so đo...

Nghĩ đến hai cực cảm xúc, hắn không khỏi nhớ tới phụ hoàng từng tư hội với thê tử của thần tử. Hắn nhớ rõ, sau khi chia xa nữ tử đó, tâm tình phụ hoàng vô cùng phiền chán. Nhưng khi đến hồ sen gặp gỡ thì như là cái gì cũng không quan trọng. Chỉ cần nhìn thấy nữ tử đó thì cho dù quốc gia diệt vong, phản quân công tiến để độ, phụ hoàng cũng mặc kệ. Khi đó, hắn nghĩ nữ nhân đó là họa thủy. Lại không hiểu vì sao mọi cảm xúc của phụ hoàng lại đều liên quan đến nữ nhân đó. Nhưng giờ hắn đã hiểu được. Thích một nữ tử, lòng mình cũng như thế...

Thích. Lần đầu tiên hắn thừa nhận mình có cảm giác đặc biệt này với một nữ tử. Cảm giác đó tồn tại trong lòng, ẩn sâu trong máu thịt, nhìn không thấy sờ không ra nhưng lúc nào cũng chỉ nghĩ đến nàng. Khi nhìn thấy nàng thì sẽ bị từng động tác của nàng làm ê hoặc. Khi không thấy nàng thì sẽ nghĩ nàng đang làm gì, có ăn được không, có chịu uống thuốc không...

Trong lúc suy nghĩ, hắn đã cùng nàng đi vào tẩm điện. Nhìn phòng ngủ nàng vẫn bài trí như cũ, hắn càng khó nhịn được sự nhớ mong trong lòng. Khi nghĩ đến tối nay thế nào cũng phải có nàng thì lại nghe nàng nói:

- Nghe nói Hoàng thượng tinh thông âm luật nhưng nô tì chưa có phúc được nghe

Hắn mềm nhẹ cười, nhìn nàng, mang theo vài phần sủng nịch nói:

- Minh Nguyệt muốn nghe cái gì?

Đang suy nghĩ thì lại thấy trên bàn sắp sẵn giấy mực. Không khỏi cầm bút chấm mực, nghĩ đến những suy nghĩ trong lòng thì bật cười viết:

- Khi còn thiếu niên, tình không biết từ đâu mà đến chỉ nghĩ cuối cùng sẽ tươi đẹp. Sự đời chẳng chịt nay chỉ còn nổi sầu khôn tận. Chỉ còn lại câu nói khi xưa.

Năm đó, không hiểu sao lại mê luyện một nữ tử trên bức họa từ năm tháng nào. Nghĩ đến nếu có thể gặp mỹ nhân như vậy thì sẽ bên nhau đến già. Nhưng khi hắn thực sự gặp được người có dung mạo tương tự là Như Nguyệt thì lòng lại lạnh băng, không hề gợn sóng. Nhưng lại cố chấp định sống mãi như vậy, muốn thu phục được quyền thế trong thiên hạ thì lại gặp được một nữ tử khiến lòng hắn rối bời.

Nay, chuyện cũ đã qua, mà nàng.... sẽ cùng hắn thế nào?

Nàng nhẹ chạy đến, khi nhìn chữ viết trên giấy thì ánh mắt trầm xuống, mang theo vài phần giận dữ nói:

- Hoàng thượng đang nhớ tới cố nhân.

Hắn giật mình, không rõ nàng vì sao lại nói vậy. Nhưng nhớ ra Như Nguyệt thì trong lòng bỗng dưng lạnh lùng. Sau đó, hắn ngẩng đầu, lẳng lặng chăm chú nhìn nàng. Xem ra, Như Nguyệt nói không ít chuyện trước kia của hắn và Như Nguyệt, mà nàng... dường như cũng tin...

Nhúu mày, nhìn xuống chữ viết của chính mình, không khỏi cười khổ nghĩ nên làm thế nào giải thích chuyện của hắn và Như Nguyệt cho nàng. Nếu nói thật, sợ nàng sẽ giận mà mắng hắn là kẻ bạc tình. Nếu thừa

nhận thì nàng... có tức giận không?

Giờ còn chưa phải lúc nói hết mọi chuyện, nhưng nếu cứ yên lặng để nàng hiểu lầm, giả sử một ngày nàng biết được chân tướng, sợ là lại khó có thể hiểu rõ được. Nghĩ đến đây, trong lòng hắn lại càng phức tạp. Tìm cách tháo gỡ thì lại nghe được tiếng đàn thanh u và giọng hát mềm mại mà phiêu linh.

“ Khi người đến là lúc lá đỏ, lá rụng bay giữa không trung.

Người đi rồi ta ngày ngày nhạt lá, mỗi chiếc lá chứa đựng sự tương tư của ta

Khi tuyết bay giữa mùa đông, trái tim ta cũng chưa từng đóng băng

Bao lần gọi tên người, bao lần nhìn lên trời.

Cũng từng trách trời, trách người không giữ lời hứa.

Vì sao đến cũng vội mà đi cũng vội.

Từ nay đành phụ gió xuân, trăng thu.

Ngàn vạn lời nói sao nói hết được tình nồng.

Trải qua bao nhiêu sương gió, bao nhiêu hi vọng chúng ta cũng lại được sum vầy

Ta sao không cảm kích ông trời đã dừng lại chuỗi ngày lưu lạc, phiêu dăng

Ta nguyện dùng tình yêu sâu nặng để xoa dịu vết thương của người

Thiên ngôn vạn ngữ sao có thể nói hết tình sâu”

163. Q.4 - Chương 15: Tình Yêu

Lúc ra khỏi phòng ngủ, Thái hậu, Hoàng hậu và đám Âu Dương Hồng Ngọc đã đến. Hắn quét qua mọi người nhưng không thấy bóng dáng của Minh Nguyệt,. Không hiểu vì sao, trong lòng có chút mất mát lại có mấy phần mừng thầm. Nàng không đến, dù hắn không thể gặp nàng nhưng ít nhất cũng chứng tỏ rằng nàng cũng không quan tâm đến Tam đệ nhưng hắn còn chưa kịp vui sướng thì ngoài cửa, Tần An xướng cao:

- Đức phi nương nương đến

Cùng với giọng nói của Tần An, hắn chuyển ánh mắt về phía cửa. Một lát sau đã thấy nàng một thân tố khiết chậm chậm đi vào. Sau đó, nàng thì lễ với Thái hậu và Hoàng hậu. Hắn nhìn thái độ lạnh nhạt tự nhiên này của nàng mà trong lòng có chút không thoải mái, nhưng định bước lên nói chuyện với nàng thì tay áo hắn bị Mạnh Yên Nhiên đứng sau nắm lại từ bao giờ...

Nhượng mày kiếm, hắn vô cùng bực mình quay đầu nhìn nữ tử lớn mật này, vung tay áo nói:

- Tam vương phi chớ lo, bệnh của Tam đệ cũng không phải là bệnh lạ, chắc chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày thì ổn rồi...

Sau đó quay đầu nhìn phía Minh Nguyệt, phát hiện nàng đã thấy mình và Mạnh Yên Nhiên ở phía sau...

Tim run lên, hắn như có phản xạ không điều kiện, định bước lên giải thích gì đó với nàng. Sáng nay, câu “sợ hãi” của nàng khiến tim hắn hơi đau đớn. Nhưng khi hắn vừa bước lên định nói gì đó với nàng thì đã thấy nàng cúi người, nhẹ nói:

- Nô tì tham kiến Hoàng Thượng...

Sự xa lạ của nàng khiến hắn khó chịu, cũng khiến hắn đau lòng nhưng trước mặt mọi người, hắn không vội bước lên nâng nàng dậy mà hơi lãnh đạm nói:

- Ái phi không cần đa lễ...

Sau đó hơi quét qua Mạnh Yên Nhiên bên mình, đột nhiên nhớ tới khi này Minh Nguyệt vừa thấy mình và Mạnh Yên Nhiên nói chuyện thì lòng căng thẳng, vội nói với Mạnh Yên Nhiên:

- Mộ Tuyết gả cho trăm mới mấy tháng, chắc chưa gặp Tam Vương phi.

Nghĩ đến Minh Nguyệt có thể hiểu lầm quan hệ của mình và Mạnh Yên Nhiên, hần vội để Mạnh Yên Nhiên hành lễ với nàng. Nhưng Mạnh Yên Nhiên cũng cảm thấy thái độ của hần với Minh Nguyệt có sự khác lạ, khi hần nói ra những lời này thì nàng hơi trở mắt, rồi rất miễn cưỡng bước lên, ánh mắt hết sức làm càn mà đánh giá Minh Nguyệt, sau đó mới hơi cúi người nói:

- Nô tì tham kiến Đức phi nương nương.

Hần vừa nghe đến câu nói vẫn an cực không tôn trọng này thì không khỏi tức giận, vừa định trách cứ thì Minh Nguyệt đã lại nhẹ nhàng nói:

- Tam đệ muội miễn lễ...

Hần giật mình, sự tức giận khi này của hần vì một câu nói này của nàng mà tan thành mây khói, khóe môi cũng mỉm cười, xem ra chuyện của nàng và Tam đệ là hần đa tâm rồi. Nếu Minh Nguyệt thật sự có liên hệ với Tam đệ thì chắc chắn nàng sẽ không gọi Mạnh Yên Nhiên là tam đệ muội, nói rõ thân phận, lập trường của nàng như vậy. Nhưng mà, trong cung đình, chưa có cung phi nào xưng hô với chính phi của Vương gia như thế...

Nghĩ đến đây, hần không khỏi sợ nàng sẽ bị người khác đàm tiếu về cách nói năng này mà định bước lên nhắc nhở nàng. Nhưng hần còn chưa kịp nói thì đã nghe tiếng Hoàng hậu:

- Muội muội, Tam vương gia thân thể không khỏe, người cùng Tam đệ muội để khi khác lại hàn huyên, trao đổi tình cảm đi, nên để cho Tam vương phi đi chăm sóc Tam vương gia....

Hoàng hậu luôn nhanh mồm nhanh miệng, hần cũng chưa từng để ý. Nhưng hôm nay, nàng lại để cho Minh Nguyệt khó xử như vậy trước mặt bao người. Sắc mặt hần lạnh băng lại, nhìn thấy vẻ mặt tủi thân của Minh Nguyệt, lại nghe nàng cúi đầu nhận sai:

- Hoàng hậu nương nương nói đúng, nô tì nhiều chuyện.

Lòng hần co rút lại, sau đó thấy Âu Dương Hồng Ngọc đã phát hiện hần đang tức giận, định bước lên hòa giải thì hần lạnh lùng nói:

- Người đâu, đưa Hoàng hậu về Phượng tê cung tĩnh tư mấy ngày.

Hần vừa dứt lời, mọi người đều vô cùng hoảng sợ. Dù sao Hoàng hậu cũng là mẫu nghi thiên hạ, nay vì một tần phi mà bắt nàng cấm chửng tư quá thì đúng là nói khó mà thông. Nhưng nhớ đến những lời ủy khuất của Minh Nguyệt, hần thề trong lòng sẽ không bao giờ để cho nàng chịu ủy khuất trước bất kì ai. Hần đã đồng ý sẽ làm một phu quân tốt của nàng...

Sắc mặt Âu Dương Hồng Ngọc tái nhợt, tất nhiên nàng hiểu được ý tứ của hần. Nàng lo lắng bước lên định cầu tình cho Hoàng hậu:

- Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương nang...

Hần tức giận không muốn nói lại đến lần thứ hai. Lúc này, mẫu hậu cũng nhìn ra sự tức giận của hần vì thế vội cắt ngang lời Âu Dương Hồng Ngọc:

- Hồng Ngọc, người lập tức đưa Hoàng hậu về cung.

Trong đại điện không khí nhất thời đọng lại, mọi người ai nấy thấp thỏm lo âu vì hần chưa bao giờ trách cứ Hoàng hậu và Âu Dương Hồng Ngọc trước mặt người khác. Hần luôn ôn nhu, dù sự ôn nhu đó là giả dối nhưng hôm nay, hần lại đối xử như vậy với Hoàng hậu, đương nhiên trong lòng nàng thấy ngạc nhiên. Lát sau, Tần An bước lên đánh tan sự ngưng đọng này, mời Âu Dương Hồng Ngọc đỡ Hoàng hậu đi. Lúc này, Hoàng hậu đã bị dọa cho thành con rối gỗ, mặc Âu Dương Hồng Ngọc dẫn ra ngoài...

Hoàng hậu và Âu Dương Hồng Ngọc vừa đi, Thái hậu liền thở dài một tiếng, hẳn biết Thái hậu tuy rằng đứng về phía hẳn nhưng trong lòng vẫn thương Hoàng hậu và Âu Dương Hồng Ngọc. Dù sao máu mủ tình thâm, là một nữ nhân, bà không thể không thương bọn họ. Lúc sau, bà liếc nhìn Tam Vương phi rồi gọi khuê danh của nàng ta sau đó cùng Tam vương phi đi vào phòng xem Tam đệ. Hẳn đứng trong đại điện, nhìn đôi mẹ chồng nàng dâu biến mất sau cửa phòng ngủ, trong lòng thoáng dâng lên sự mất mát

Mẫu hậu là mẹ đẻ của Tam đệ, mà hẳn... chỉ là ông trời thương tiếc mà cho hẳn gặp được người mẹ vô tư như vậy thôi...

Minh Nguyệt nhìn hẳn, như là muốn mà lại không dám tới gần, định rời đi thì lại sợ hẳn tức giận, một lát sau nàng mới nhẹ nói:

- Hoàng thượng tức giận?

Lòng hẳn khi nghe lời này của nàng thì lại nhu hòa lại. Vẫn như bình thường, dù lửa giận bùng bùng như chỉ cần một câu nói của nàng thì mọi thứ lại tan thành mây. Hẳn nhìn người đứng trước mình, trong mắt nàng mang theo sự lo lắng khiến lòng hẳn trở nên mềm mại. Hẳn nhẹ vuốt tóc nàng, thở dài nói:

- Trẫm không tức giận, trẫm sớm bị tước bỏ quyền tức giận rồi.

Hẳn tức giận, bởi vì bọn họ khi dễ nàng nếu cuộc sống của hẳn không có nàng thì hẳn cũng mãi chỉ là người đứng xem. Dù lúc trước thấy Như Nguyệt bị Hoàng hậu làm nhục hẳn cũng chẳng bênh vực. Nhưng là, người đang đứng cạnh hẳn là nàng, hẳn sao có thể để người khác làm tổn thương đến nàng...

Nàng giật mình, như là rất không hiểu ý của hẳn mà hẳn khi nói ra những lời này thì cũng chắc chắn trái tim của mình hơn. Vỗ nhẹ mái tóc nàng, nhẹ nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào sự nghi hoặc trong mắt nàng, sau đó chỉ nghe thấy nàng khẽ nói:

- Hoàng thượng nói nô tì không hiểu.

Không hiểu sao? Môi mỏng khẽ cười, nàng quả thực không hiểu bởi vì tình cảm này đến chính hẳn cũng không hiểu. Nhưng trong lòng hẳn đã kiên định tình cảm với nàng. Có lẽ, tình cảm này còn chưa sâu đến mức hẳn không thể tự kiềm chế nhưng cũng đủ để khiến hẳn không thể rời khỏi nàng. Vì thế, hẳn nhìn nàng thật sâu rồi nhắm mắt lại, cúi đầu, hơi thở hai người hòa vào làm một. Hẳn lãnh đạm nói:

- Minh Nguyệt không cần hiểu, chỉ cần ở bên cạnh trẫm là tốt rồi.

Nhìn hẳn vì nàng mà làm mọi việc, nhìn hẳn hoàn thành kế hoạch rồi, trong lòng chỉ ôm mình nàng. Sau đó, hẳn muốn nàng nhìn hẳn yêu nàng, chiều nàng như thế nào, để cho nàng sinh nhi dục nữ cho hẳn, trở thành mẫu thân của thái tử...

Lúc hẳn nói câu này, nàng hơi run lên rồi nhắm mắt lại. Hẳn có thể cảm nhận được hơi thở của nàng dần hỗn loạn. Sau đó, hẳn nghe nàng mềm nhẹ nói:

- Nô tì sẽ luôn ở bên Hoàng thượng, mãi mãi.

Mãi mãi.... Hẳn mở mắt, muốn cười nữ nhân này đã ỉn lời hứa hẹn hư không. Nàng thật sự quá thích nói dối, mỗi lần đều có thể dễ dàng nói ra những lời hứa hẹn như vậy. Thậm chí còn vài lần thừa nhận nàng đã yêu hẳn. Nhưng hẳn lại biết rất rõ là nàng đang nói dối, nhưng cho dù là biết nàng nói dối thì hẳn vẫn rất vui...

Cười khẽ, nhìn đôi mi dài run rẩy của nàng, cảm giác được sự lo lắng của nàng. Hẳn ôn nhu vuốt ve mặt nàng, hôn nàng rồi không chút nề tình mà đánh tan mặt nạ của nàng:

- Minh Nguyệt, vì sao nàng luôn nói những lời khiến trẫm động tâm nhưng nàng lại không thể làm được.

Sau đó, khi nàng kinh ngạc mở bừng mắt, muốn trốn tránh thì hẳn lại mạnh mẽ kéo nàng lại, môi khẽ cười ôm nàng vào lòng...

- Minh Nguyệt...

Nhẹ gọi tên nàng, nhưng không nghĩ sẽ nói cho nàng rằng hẳn đã quyết định sẽ cầm tù nàng cả đời, quyết định cả đời này sẽ nhốt nàng bên người, nếu nói ra, hẳn lại cảm thấy không thú vị.....

Nàng dần dần thay đổi, hẳn có thể cảm giác được sự thay đổi của nàng. Lần đầu tiên, nàng nói cho hẳn rằng một bàn thức ăn kia là nàng tự tay làm vì hẳn...

Trong hậu cung này, hẳn chưa bao giờ ăn đồ ăn do bất kì tần phi nào làm vì hẳn. Tuy rằng Âu Dương Hồng Ngọc đã từng làm như thế nhưng hẳn cũng chỉ nhìn rồi khen vài câu, chẳng hề động đũa. Hẳn không phải muốn Âu Dương Hồng Ngọc đau lòng mà căn bản không muốn đi nếm. Bởi lẽ hẳn biết tâm tư của nữ nhân, các nàng vĩnh viễn muốn lưu lại một điểm đặc biệt của mình trong lòng phu quân. Chỉ có như vậy thì các nàng mới thấy cuộc đời này không uổng công, dù sao, đây là hậu cung, trong muôn hồng nghìn tía, để có được sự sủng hạnh của đế vương là vô cùng khó...

Cho nên, ngày ấy, hẳn vốn chưa từng làm nữ nhân nào bị tổn thương đã nói với Âu Dương Hồng Ngọc rằng:

- Tử Thần trí tuệ vô cùng, rất được lòng trẫm, thê tử như vậy là phúc khí của trẫm...

Rồi an ủi nàng một chút sau đó rời đi...

Bước vào Ngưng Tuyết cung, trong điện tỏa ra mùi thức ăn. Hẳn biết Minh Nguyệt đang chờ hẳn dùng bữa. Nhưng khi bước vào sâu trong điện, cảm thấy mùi hương đó khác lạ, dường như mang theo một mùi vị chua chua cay cay, mà hẳn chưa bao giờ ăn những đồ chua cay, Ngự thiện phòng cũng chẳng bao giờ chuẩn bị đồ ăn đó...

Tần An đứng trước điện cao giọng xướng:

- Hoàng Thượng giá lâm....

Sau đó, lúc hẳn đi tới trước bàn ăn thì thấy Minh Nguyệt chậm rãi bước ra khỏi phòng ngủ. Nàng vẫn một thân tố khiết như trước, tóc búi đơn giản mà thanh nhã, khi thấy hẳn bước tới thì hơi cười, phúc thân nói:

- Nô tì tham kiến Hoàng thượng.

Sau đó bước lên trước, nhẹ kéo tay hẳn, cười yếu ớt nói:

- Hoàng thượng ngồi đi.

Đây là lần đầu tiên nàng thân thiết mà tự nhiên với hẳn như vậy, không có chút mất tự nhiên nào khiến đáy lòng hẳn trở nên thật ấm áp. Nàng không còn đề phòng hẳn như trước nữa. Không hiểu sao, hẳn thấy tâm tình mình trở nên tốt hơn, cảm thấy sự trả giá của mình không hề uổng phí. Vì hẳn biết muốn để ột nữ tử trí tuệ như nàng dờ đi sự phòng bị với một kẻ đầy tội nghiệt như hẳn là không dễ nên nàng có thể đối với hẳn như thế này là hẳn đã vui rồi...

Vừa ngồi xuống, nàng đã cầm đũa ngọc gắp một miếng cá trắng nõn đặt vào bát hẳn, sắc mặt có hơi mất tự nhiên nhưng cười rất xinh đẹp nói:

- Hoàng thượng, đây là món cá nô tì tự làm, người nếm thử xem.

Hẳn không thích đồ chua, cay cho nên khi thấy miếng cá này thì có phần không biết nên làm gì. Hẳn cầm đũa ngọc, cũng chẳng biết nên làm thế nào nhưng lại có chút tò mò về món ăn này. Đồ ăn trong cung đình rất nhiều nhưng hẳn chưa từng nghe nói gì về canh cá chua này. Nhưng hẳn vừa ngẩng đầu đã thấy Tần An cầm ngân châm thử độc trong bát canh cá kia...

Khi nhìn đến Tần An cầm ngân châm thử độc thì ánh mắt nàng có hơi ngưng lại. Hẳn định bảo Tần An dừng lại thì cũng không kịp, nhìn lại chiếc ngân châm không biến đổi sắc màu thì trong lòng hoảng lên. Khó lắm mới được nàng đối xử ôn nhu như vậy giờ lại sợ vì việc này mà hóa thành bong bóng thì hẳn vội gắp miếng cá lên ăn. Dù ghét đồ chua cay nhưng hẳn vẫn cười nói:

- Cá rất mềm, ngon lắm.

Sau đó nhìn nàng nói:

- Không nghĩ tới Minh Nguyệt lại xuống bếp, còn có thể nấu món ăn ngon thế này.

Hẳn ghét chua cay nhưng không biết vì sao, hôm nay món cá này lại chẳng hề thấy khó nuốt. Nhưng nàng lại chớp mắt, mím môi không nói, hẳn nhìn về mặt của nàng, trong lòng nóng nẩy, hẳn gọi một tiếng Minh

Nguyệt, vừa định giải thích việc Tần An làm nhưng còn chưa kịp mở lời thì nghe tiếng chiếc đĩa ngọc rơi xuống đất vỡ tan tành.

Lúc này, nàng hơi giật mình, như là giờ mới hoàn hồn. Sau đó, nàng nhìn những mảnh đĩa ngọc vỡ khẽ nói:

- Nô tì vừa phá hoại mất hơn 10 bộ áo cừu giữ ấm của tướng sĩ biên quan rồi.

Hắn giật mình, nhìn thần sắc đau thương của nàng mà trong lòng tê rần, sau đó nắm tay nàng nhưng lại không biết nên nói gì mới có thể khiến nàng cười như trước đó...

Đêm đó, hắn ôn nhu và dịu dàng muốn nàng. Còn nàng lại chỉ yên lặng chấp nhận hắn. Mỗi một lần phong cuồng, hắn bức nàng gọi tên hắn, muốn nàng nói với hắn rằng nàng thương hắn. Mà nàng lại chỉ mở to đôi mắt mông lung nhìn hắn khiến cho hắn càng điên cuồng mà có phần hơi tàn nhẫn với nàng...

Sau canh ba, nàng cực mệt mỏi mà ngủ say. Còn hắn lại vì chuyện hôm nay mà mất ngủ, Trên giường, hắn ôm thân thể nhỏ bé của nàng, nhìn khuôn mặt tinh tế mà không hoàn mỹ của nàng, lại nhìn đến nàng hơi nhú mày thì khẽ vuốt. Nhưng nàng lại như rất bài xích với sự động chạm của hắn mà né tránh....

Hắn ngừng tay, nhẹ vuốt sợi tóc trên trán nàng, kéo ra sau tai, ánh mắt nhìn vết sẹo của nàng, khẽ vuốt...

- Vốn là giai nhân...

Hắn nhẹ nói những lời này rồi đau lòng mà hôn lên vết sẹo mà hắn từng rạch xuống mặt nàng vì trước đó không muốn nàng gả vào cung đình. Nếu biết lúc trước nàng sẽ thành Mộ Tuyết thì có lẽ hắn sẽ không ngoan tâm mà làm như vậy. Nhưng ẩn kỵ này dù sao cũng đã tồn tại...

Hắn đã hủy hoại Mộ Tuyết khi nàng còn sống, thậm chí còn đạp tan đường lùi của nàng. Bất cười, thường nghe người ta nói, ông trời thích đùa lòng người, đây chẳng phải là đang đùa cợt hắn sao? Nữ tử trước kia hắn hủy hoại giờ lại bị một linh hồn khác nhập vào, cuốn lấy đời hắn, khiến hắn không còn tự do... Có lẽ, hắn thật sự trúng tình căn như Thái tổ nói...

Mi dài của nàng run lên cọ qua tay hắn, sau đó, dưới ánh trăng, hắn thấy nàng hơi mông lung mở mắt. Nhưng ánh mắt đẹp khiến hắn ngừng thở khi thấy hắn thì lại kinh ngạc trợn to...

- Tỉnh?

Hắn cười yếu ớt nhìn thần sắc đáng yêu của nàng, nhẹ ôm nàng, đặt nàng gối đầu lên tay mình, nói nhỏ:

- Trầm đánh thức nàng?

Đêm nay, hắn đã khiến nàng mệt muốn chết, chẳng ngờ nửa đêm còn đánh thức nàng...

Mi dài của nàng hơi run lên rồi nói nhỏ:

- Là nô tì không thể ngủ sâu.

Hắn nhìn nàng, biết nàng lại tự phong bế mình để hắn không thể chạm tới, không khỏi thở dài mà dỗ nàng nói:

- Minh Nguyệt có thể nói cho trầm biết nàng suy nghĩ gì không?

Nàng nghĩ cái gì đến nay hắn chưa từng biết. Trừ bỏ cảm giác được sự giấu diếm và bài xích của nàng...

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nhưng vẫn không muốn thẳng thắn với hắn. Nhưng sự mệt mỏi trong mắt nàng lại khiến hắn nhìn mà đau lòng. Hắn ôm lấy nàng, không muốn bức bách nàng, nhưng nàng lại nói:

- Nô tì suy nghĩ Hoàng thượng sao còn chưa ngủ.

Thở dài một hơi nhẹ, hắn nhắm mắt lại, sớm biết nàng sẽ che dấu bản thân không còn chỗ hở, như thể chỉ có như vậy nàng mới không bị bắt kì thương tổn nào. Hắn vuốt tóc nàng, không khỏi có chút đau lòng ôn nhu nói:

- Bởi vì trầm muốn biết vì sao Minh Nguyệt ngay cả trong giấc ngủ cũng bất an đến thế.

Rồi sau đó hắn trợn mắt nhìn nàng chớp mi dài, dụ dỗ nói:

- Nói cho trầm, vì sao nàng trong lòng trầm mà vẫn còn bất an.
Nhưng là nàng cũng chỉ hơi chớp mi, sau đó là nhẹ nhàng lắc đầu.....

164. Q.4 - Chương 16: Lo Lắng

Nàng cũng không phải là nữ tử đầu tiên nói hấn tuần mỹ nhưng lại là nữ tử đầu tiên nói những lời này khiến hấn động tâm...

Nàng nhẹ vuốt ve khuôn mặt hấn, ánh mắt trong suốt mang theo sự si mê. Sự si mê này hấn đã từng thấy trong mắt vô số nữ nhân khác nhưng chỉ riêng lần này hấn lại bị rung động, ngay cả tim cũng run rẩy.

- Hoàng thượng thật đẹp...

Lúc nàng nói những lời này không chút giả dối, ngón tay tinh tế mơn trớn khuôn mặt lạnh băng của hấn như là từng bước từng bước chấp nhận hấn bước vào sinh mệnh của nàng. Ánh mắt nàng nhìn hấn khiến hấn không thể tự kiềm chế nhưng hấn cũng không dám nhìn thẳng

Hấn không dám nói sợ làm cắt ngang sự chuyên chú của nàng. Ngón tay nàng dần trượt xuống, cuối cùng dừng lại ở bên môi hấn. Nàng nhìn môi hấn, khi hơi thở hấn hỗn loạn thì nàng lại nhắm mắt, tới gần hấn, dùng đôi môi hồng ấm áp của nàng dán lên môi hấn. Nhưng khi hấn vừa bối rối run lên thì nàng lại rời đi...

Lần đầu tiên khi đối mặt với một nữ nhân hấn đánh mất quyền chủ động và sự đúng mực. Tựa như mỗi lần gặp nàng, sự trấn định trong quá khứ đều biến mất ngay trong tức khắc. Rồi sau đó, hấn chỉ như một thiếu niên chưa từng trải đời, bối rối không biết gì. Còn nàng, luôn luôn thấy sự thỏa mãn của hấn thì lại dừng sự trêu chọc đó lại. Nàng nhu thuận mà cô đơn rúc vào lòng hấn, đòi lấy sự ấm áp và an ủi của hấn. Mà lúc này đây, khi nàng dịu dàng rúc vào lòng hấn thì hấn cũng không biết rằng, vấn đề lúc đầu đã bắt tri bất giác thành lời dài của hai người bọn họ...

Canh năm, hấn không nở rời khỏi nàng, ngồi bên mép giường nhìn khuôn mặt ngủ say của nàng, trong lòng đầy tình ý. Hấn cúi đầu hôn trán nàng rồi sau đó nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân thì mới đứng dậy...

Trước tấm bình phong, Tần An sai hai thị nữ thay y phục cho hấn. Sau khi mặc triều phục chỉnh tề, hấn khoanh tay bước ra phòng ngủ, nhưng nhớ đến câu nói đêm qua của nàng thì hấn vội dừng bước...

- Hoàng thượng...

Tần An nắm chặt phát trần lo lắng gọi khẽ một tiếng mà hấn khi nghe tiếng “Hoàng thượng” này thì vội quay đầu nhìn cánh cửa đã bị thị nữ đóng lại. Trong đầu nhớ tới từng câu từng chữ đêm qua của nàng, nhớ lại ánh mắt vô tội mà đau thương đó thì nói với Tần An:

- Người đến Ngự dược phòng hầm một bát thuốc đưa đến..

- Nô tài biết...

Tần An vội nói, mà hấn thì hơi nhắm mắt, nắm chặt tay, dừng bước nói:

- Đức phi đêm qua không thị tẩm, người hầm một bát thuốc bổ đưa đến là được, về phần...ghi sổ, không cần sửa lại, cứ ghi đó...

Nói xong, khi Tần An còn chưa phát hiện ra điều gì thì hấn đã bước khỏi Hưởng Ân điện...

Đột nhiên, hấn muốn “gia đình” này thành sự thật, thành một “gia đình” đầy đủ...

Nàng lại đi gặp Như Nguyệt, lúc trong Ngự thư phòng nghe Hoa Quỳnh bẩm báo, hấn không biết lòng mình có cảm giác gì. Hoa Quỳnh không nói dối, hấn biết chắc điều đó. Nhưng khi nghe nàng nói Minh Nguyệt ở trong lãnh cung cùng tấu khúc “Diện mạo tư” với Như Nguyệt, hấn không khỏi vút bút son, đập ngự án giận dữ mắng Hoa Quỳnh nói bậy...

Chưa bao giờ hắn tức giận với một ám vệ nhưng lúc này hắn không thể khắc chế được chính mình. Hắn không tin Minh Nguyệt sẽ đối đãi với hắn như thế. Rõ ràng đêm qua nàng đó nói như vậy với hắn, đã buông những khúc mắc với hắn xuống. Nếu không sao nàng còn tự xuống bếp vì hắn, nói với hắn những lời như vậy?

Có lẽ, Hoa Quỳnh nhìn ra hắn đang tự lừa dối mình nên lại quỳ xuống nói:

- Hoàng thượng, nô tỳ không nói dối. Có lẽ Hoàng Thượng không tin, nhưng nô tỳ chính tai nghe được những lời Đức phi nương nương nói với Quý phi nương nương....

Sau đó nàng đọc lại câu thơ đó cho hắn nghe: “Nhìn dòng nước chảy, chảy qua bến dò, xóm cũ, chân núi mà có chút u sầu. Từ từ nhớ, từ từ hận, hận đến khi già mới thôi, người tựa lầu ngấm trăng...”

Hắn giật mình bởi vì những câu này hắn quá quen thuộc. Mà Hoa Quỳnh lại vẫn không nhanh không chậm nói:

- Đức phi nương nương cũng nói như vậy với Quý phi nương nương, một lời nói toạc ra việc Quý phi nương nương lo lắng về Hoàng thượng...

Sét đánh trời quang là cái gì, cuối cùng hắn đã hiểu được. Nhưng lúc này, hắn không thể chấp nhận. Hoa Quỳnh lại nhắc nhở hắn, Thừa tướng câu kết bè phái, Lãnh Cô Vân như hổ rình mồi, sự an nguy của dân chúng 16 nước đều trông cậy vào một mình hắn thì hắn mới tỉnh táo lại. Nhưng Hoa Quỳnh dù trí tuệ cũng vẫn nói sai rồi. Nàng nghĩ rằng Minh Nguyệt chỉ là một nữ nhân mới mẻ trong hậu cung này mà thôi, dựa vào định lực của hắn sẽ không bị Minh Nguyệt chi phối. Nhưng nàng không hề biết, mỗi lời nói, nhất cử nhất động của nàng, thậm chí một ánh mắt ưu phiền của nàng cũng dễ dàng khiến hắn vui mừng, buồn phiền thậm chí không có tâm tư làm bất kì chuyện gì...

Lần đầu tiên hắn nhớ mong một nữ tử như vậy, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được tâm tình của phụ hoàng năm đó. Thì ra vương bản như có ma nhập, làm cho hắn khi không thấy nàng thì chẳng muốn làm bất cứ điều gì mà sau khi thấy nàng rồi thì lại muốn buông xuôi mọi thứ, chỉ ở bên nàng... Hắn day day trán, không thể không thừa nhận, hắn bây giờ chẳng có lòng dạ nào mà làm bất kì điều gì...

Hoa Quỳnh thấy hắn bất an thì nói:

- Hoàng thượng, nếu cảm thấy phiền lòng vì việc của Đức phi thì không bằng nghĩ cách đối phó với Thừa tướng và Lãnh quốc chủ thì hơn. Bọn họ đã kí hiệp ước từ ba năm trước. Bây giờ chỉ e là còn chờ mỗi thời cơ mà thôi. Nếu Hoàng thượng cả ngày phiền lòng vì một tần phi thì nô tỳ e rằng Hoàng thượng được nhỏ mà mất lớn...

Hắn nhíu mày kiếm, có mấy phần phiền chán ngồi trước ngự án. Âm mưu của Lãnh Cô Vân và Âu Dương Trì hắn sớm đã biết. Dựa vào tính cách của Âu Dương Trì hắn không phải là kẻ có dã tâm bình thường nên hắn sẽ tuyệt đối không hoàn toàn phục tùng Lãnh Cô Vân. Mà dựa vào tính thận trọng của Lãnh Cô Vân, luôn không cho phép kế hoạch có chút bại lộ thì tính cách nóng nảy của Âu Dương Trì sẽ không thể dung hòa...

- Tính tình Thừa tướng nóng vội, xao động, sở dĩ đến nay hắn chưa dám động thủ là đang chờ tin tức của Hoàng hậu. Hoàng hậu suốt mười năm trong hậu cung không được sủng ái, hắn vì vinh hoa sau này đương nhiên phải tìm ngọn núi vững chắc hơn... Nhưng hắn lại tìm nhầm Lãnh Cô Vân tâm tư đen tối. Cho dù giả sử có ngày giang sơn đổi chủ, mưu lược như Lãnh Cô Vân thì Lãnh Cô Vân cũng sẽ không đời nào trọng dụng một kẻ từng tạo phản...

Hoa Quỳnh tâm tư thông minh, trí tuệ, vừa nghe đã biết suy nghĩ trong lòng hắn. Nàng nhíu mày, cúi đầu nói:

- Hoàng thượng anh minh, mọi thứ đều được nắm vững trong tay Hoàng thượng. Nhưng cho dù như vậy vẫn xin Hoàng thượng lấy quốc gia xã tắc làm trọng, chớ để lún xuống nhĩ nữ tình trường, cổ nhân vẫn nói “rượu là độc dược, sắc là cương đao” (rượu là thuốc độc, sắc đẹp là đao kiếm cắt thịt). Hoàng thượng đại lượng, sao lại không thể vô tình?

Lời nói của Hoa Quỳnh như là roi da hung hăng quất lên người hắn. Một khắc này hắn mới phát hiện mình đã để lộ toàn bộ cảm xúc của mình. Nhưng khi hắn muốn che dấu thì lại quên mất trước kia đã làm như

thế nào, hoặc là trước kia hắn không che dấu gì cả vì hắn vốn là vô tình...

- Trầm... thật sự bộc lộ rõ ràng như vậy sao?

Lần đầu tiên hắn vì chuyện của chính mình mà hỏi ý kiến một nữ tử, hơn nữa nữ tử này còn là tùy tùng đi theo mình hơn mười năm, bị mình gạt bỏ suốt mười năm, chôn vùi thanh xuân và tính mạng trong đội tử sĩ ám vệ của hoàng cung...

Hoa Quỳnh có vẻ vô cùng kinh ngạc với câu hỏi của hắn nhưng toàn thân mặc trang phục dạ hành đã che lấp được cảm xúc của nàng. Nàng vẫn khẳng khái như mười năm về trước luyện kiếm dưới ánh trăng, ôm quyền nói:

- Xin Hoàng thượng bảo trọng long thể, thứ nô tỳ nói thẳng, Đức phi tâm tư khó dò, lại thập phần trí tuệ, nữ tử như vậy không phải là hạng người hời hợt, xin Hoàng thượng cẩn thận...

Hắn nhú mày, không khỏi liếc Hoa Quỳnh một cái, Hoa Quỳnh từ nhỏ đã trí tuệ lanh lợi, miễn cảm nhưng hắn không ngờ nàng lại phát hiện Minh Nguyệt khác thường nhanh như vậy nên nói:

- Nói tiếp đi...

Hoa Quỳnh tưởng hắn nghe thông lời nàng nói nên vội nói tiếp:

- Từ sau khi Đức phi tiến cung, hậu cung có nhiều sóng gió. Hiền phi và Chiêu dung vốn là nữ tử bình tĩnh trí tuệ nhưng trước mặt Đức phi lại chỉ như một con chuột. Có thể thấy thủ đoạn của Đức phi không thể khinh thường. Huống chi từ sau khi Đức phi vào hậu cung, trước có sóng gió thạch tín, sau Tam vương gia lại mắc bệnh lạ, việc này nếu điều tra rõ sợ Đức phi không thoát khỏi quan hệ...

Hắn lạnh lùng, trong lòng cực kì tức giận. Hắn phất tay áo đứng dậy, bước đến phía trước cửa sổ, nhìn những cánh hải đường bay múa bên ngoài, nắm chặt tay, nhắm mắt lại, trầm thấp nói:

- Bất luận nàng thế nào thì nàng cũng là thê tử của trầm...

Hoa Quỳnh giật mình, một lát sau mới hiểu ý của hắn, không khỏi kinh hoảng:

- Chẳng lẽ... Hoàng thượng đã biết được nàng...

Nói đến đây nàng vội im bất rồi cúi đầu, bối rối xoắn hai tay lại, nhỏ giọng nói:

- Nô tỳ hiểu ý của Hoàng thượng, nô tỳ cáo lui...

Hắn gạt đầu, cũng không nói thêm gì nữa vì hắn tin Hoa Quỳnh đã hiểu được quyết tâm của hắn. Dù sao, cả đời này hắn cũng chưa từng thừa nhận nữ nhân nào là thê tử của hắn. Thê tử... Nghĩ đến hai chữ này, lòng hắn có chút ấm áp, hắn nhớ mang máng, lúc trước hắn thử nàng như vậy, thần sắc nàng hơi giật mình lại lạnh lùng, môi mỏng không khỏi khẽ cười...

Sau khi Hoa Quỳnh rời đi, hắn một mình đứng ở trước cửa sổ ngự thư phòng suy nghĩ rất nhiều. Đây là lần đầu tiên hắn trở nên do dự với một chuyện đã quyết định sẵn.

Như Nguyệt. Vốn trong kế hoạch là quân cờ hắn lợi dụng để Minh Nguyệt giải trừ ma chú trên người hắn, đồng thời diệt đi thế lực của Ấu Dương thị và Mộ thị. Nghĩ rằng sau khi rửa oan cho Mộc Thành Khí rồi hắn sẽ lại đón nàng về cung. Tuy rằng tình ý khi trước là giả dối, mình cũng không thể sủng ái nàng như vậy nữa nhưng ít nhất cũng không uống công nàng hy sinh vì hắn. Nhưng bây giờ, hắn không còn nghĩ như vậy nữa. Hai lần ba lượt nghĩ xem nên xử lý Như Nguyệt ra sao...

Minh Nguyệt đã biết được bí mật về linh hồn của nàng và Như Nguyệt, cũng biết Như Nguyệt là người có liên lụy đến nàng. Như vậy, hắn để Như Nguyệt trong hậu cung sẽ ảnh hưởng đến lòng Minh Nguyệt với hắn. Hắn đã chịu đủ sự lạnh nhạt, bài xích và đề phòng của nàng rồi. Cho nên, Như Nguyệt không thể giữ lại...

Nhưng hai quyết định này xoay vần trong lòng hắn. Một lát sau, hắn lại gạt đi. Nếu hắn bỏ Như Nguyệt hoặc làm gì Như Nguyệt thì bất luận là tạo thành một mê cung thế nào thì cũng sẽ có ngày Minh Nguyệt tìm ra được chân tướng. Đến lúc đó nếu nàng trách hắn, hắn nên làm thế nào?

Cho tới giờ hấn vẫn luôn không sợ người khác vạch trần âm mưu của hấn bởi vì hấn biết, không có âm mưu mà kín kẽ mà chỉ là không có ai đoán được dụng tâm của hấn mà thôi. (Chuẩn, nhiều khi chắc đến tác giả cũng chả biết cho anh ấy làm thế để làm gì cơ mà:)). Trí tuệ như Âu Dương Hồng Ngọc cũng không đoán được hết kế hoạch hấn dùng với nàng nhưng Minh Nguyệt lại không như thế. Hấn thậm chí không nắm chắc được mình có thể che giấu được kín kẽ trước mặt nàng. Chỉ sợ có ngày nàng vạch trần lời nói dối của hấn...

Nghĩ đến đây, hấn không khỏi nhắm mắt, Minh Nguyệt, Minh Nguyệt, vì sao mỗi một lần nhắc đến nàng, suy nghĩ của hấn đều rối loạn...

165. Q.4 - Chương 17: Phiền Muộn

Trước khi còn chưa xác định nên xử trí Như Nguyệt thế nào hấn muốn đi thử Minh Nguyệt trước. Hấn muốn biết với nàng, Như Nguyệt có ý nghĩa gì, càng muốn biết, so với Như Nguyệt, trong lòng nàng, hấn và Như Nguyệt thì ai quan trọng hơn...

Hấn biết như vậy thật hoang đường, hấn thân là vua của một nước, để vương thống trị mười sáu nước, nay lại đi so đo vị trí với một nữ nhân thì có thể nào khiến người ta không cười. Nhưng lúc này, hấn chẳng thể nào bận tâm đến cái gì tôn ti nữa, chỉ rất muốn biết, trong lòng nàng hấn chiếm vị trí gì... nhưng là... hấn lại không dám tùy tiện hỏi, chỉ đành dùng cách thức của chính mình để thử...

Giữa trưa, Triệu Truyền vội vàng đến báo là mẫu hậu ời. Hấn đáp ứng. Mẫu hậu tuy là mẫu hậu của hấn nhưng lại là cô cô của Âu Dương Hồng Ngọc và Hoàng hậu. Máu mủ tình thâm, dù mẫu hậu có yêu thương, thuận theo hấn thế nào nhưng bà cũng không thể trở mặt nhìn người thân của mình gặp họa...

Trên xe liễn, hấn day day trán, không khỏi nhắm mắt suy nghĩ. Ánh mặt trời ban trưa chiếu lên con đường trải đá cuội, xuyên qua trường vàng, chiếu rọi lên người hấn.

Mở mắt ra, nhìn cảnh sắc lạnh lùng lại ấm áp của tháng ba, không hiểu sao hấn lại nhớ tới nàng, vì thế hấn vội nói với Tần An:

- Đến Ngưng Tuyết cung trước...

Nhưng vừa dứt lời mới nhớ Hoa Quỳnh nhắc chuyện hôm nay nàng đến lãnh cung gặp Như Nguyệt. Hấn nhắm mắt lại, cảm giác đau đầu nhưng vẫn không bỏ mệnh lệnh trước, đi xem nàng cũng được, có lẽ nàng đã về...

Xe liễn dừng ở cửa lớn Ngưng Tuyết cung, hấn bước xuống, nhìn về phía Tiêu Đồng đang lo lắng đi qua đi lại kia là đã biết nàng còn chưa về. Nhưng hấn vẫn đi vào, chấp tay sau lưng tiến vào phòng ngủ của nàng...

Lúc thấy hấn sắc mặt Tiêu Đồng đầy sợ hãi nhưng vẫn cố trấn định nói:

- Hoàng thượng chó trách, Đức phi nương nương tâm tình phiền muộn cho nên đi Ngự hoa viên giải sầu...

- Ngự hoa viên...

Hấn nhíu mày, trong lòng dâng lên sự tức giận. Nếu là ngày thường, kẻ nào dám mắc tội khi quân hấn sẽ giết không tha. Nhưng hôm nay, hấn cũng chỉ đành áp chế cơn giận mà xoay người rời đi. Tiêu Đồng là thân muội của Như Nguyệt, lần này nàng tiến cung tất cũng là vì Như Nguyệt. Đối với hấn mà nói, nàng là nữ tử tuyệt đối không thể giữ lại nhưng hấn một lần nữa lại nể nàng là nha hoàn yêu thích của Minh Nguyệt mà không thể xuống tay...

Trong Khôn ninh cung, Thái hậu một mình nằm trên giường, sắc mặt tiêu tụy, hai mắt vô thần nhìn bức tranh trăm hoa đua nở trên vách tường. Khi Triệu Truyền về báo hấn đã đến thì bà mới hoàn hồn, sau đó nhìn hấn cười vô lực, suy yếu nói:

- Hoàng thượng tới rồi...

Đột nhiên, hắn cảm thấy mẫu hậu dường như đã già đi rất nhiều. Hắn đi lên trước, nửa quỳ trên đất, nói nhỏ:

- Nhi thần thỉnh an mẫu hậu...

Thái hậu ngẩng đầu nhìn hắn, cầm tay hắn, lắc lắc đầu, thở dài nói:

- Hoàng thượng không cần đối tốt với ai gia, ai gia chỉ hy vọng Hoàng Thượng đối xử với Hoàng hậu cùng Tử Thần tốt hơn một chút...

Quả nhiên. Mắt hắn trầm lại, nhưng cũng không nói. Thái hậu dường như cũng nhìn ra tâm tư của hắn, bà thở dài nói:

- Hoàng hậu từ nhỏ kiêu căng vô lý, ai gia cũng biết nàng tuy có mỹ mạo cũng không thể được Hoàng thượng yêu thích. Nhưng mười năm phu thê, Hoàng thượng cho dù thật sự chẳng có chút tình ý nào với Hoàng hậu thì cũng nên xem cái tình phu thê, đừng để Hoàng hậu quá khó xử

- Trẫm tự có chừng mực...

Hắn nhìn Thái hậu dường như chỉ qua một đêm mà tóc bạc đầy đầu, trong lòng có chút không đành, cầm lấy tay bà, cười nhẹ vuốt tóc bạc của bà, trêu ghẹo:

- Mẫu hậu không cần quá quan tâm cho nhi thần, nếu bị Hạo Thiên biết mẫu hậu ưu phiền vì trẫm, sợ là lại ghen tỵ như trước kia...

Thái hậu xì một tiếng cười rộ lên nhưng không nói gì. Thần sắc vốn tiêu tụy cũng khá hơn một chút, có lẽ là nghĩ tới những chuyện vui vẻ trước kia của hắn và Hạo Thiên. Hắn cũng không khỏi khẽ cười. Hồi còn nhỏ, Hạo Thiên thường oán giận Thái hậu bất công, nhưng sau này, Hạo Thiên thấy mẫu phi của hắn gặp chuyện bất hạnh, Hạo Thiên lại trở nên ngoan ngoãn, thậm chí còn biết an ủi hắn...

Nhớ lại chuyện cũ, lòng hắn lại dâng lên sự đau đớn khó mà chịu đựng, nhưng sự đau đớn này không còn mãnh liệt như năm đó nữa. Hắn hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn bức tranh bách hoa trên tường, nhìn hoa mẫu đơn mỹ áp quần phương thì rũ mắt. Minh Nguyệt, có vẻ thực sự thích mẫu đơn... (chả hiểu, Minh Nguyệt nhà mình thích hoa mai mà >_<)

- Hoàng thượng lại nhớ đến Mộ Tuyết?

Giọng nói khàn khàn đầy bất đắc dĩ của Thái hậu truyền đến. Hắn sững sốt nhưng sắc mặt cũng không thể ngăn được mà đỏ lên. Để giấu xấu hổ, hắn cúi đầu ho khan một tiếng, rồi sau đó mắt tự nhiên nói:

- Mẫu hậu đang cười nhi thần...

Thái hậu bất đắc dĩ cười cười, rồi sau đó nhắm mắt, thở dài, bầm chuối phật châu, nỉ non nói:

- Mẫu thân Mộ Tuyết là tình kiếp của phụ hoàng ngươi. Ai gia còn nghĩ là ngươi sẽ hận nàng đến tận xương nhưng không ngờ, nàng lại giống hệt mẫu thân nàng, mà ngươi thì lại giống hệt tiên đế...

Nói xong, trong mắt Thái hậu lộ vẻ bi thương, nhìn đóa mẫu đơn trên vách tường, nhắm mắt thở dài...

Còn hắn, khi Thái hậu nhắc đến đoạn nghiệt duyên của tiên đế thì không nói gì...

Ra khỏi Khôn Trữ cung, trong lòng hắn trống rỗng. Lúc lên xe, hắn sai Tần An dẫn xe đi tới Ngưng Tuyết cung. Hắn nhớ Minh Nguyệt nhưng lại nghĩ tới chuyện mẫu phi chết thảm thì lại hận không thể lập tức quay về không nhìn nàng nữa. Tuy rằng, hắn biết Mộ Tuyết bây giờ không còn là Mộ Tuyết trước kia nhưng vết sẹo đó vẫn còn ở trong lòng hắn, xóa thế nào cũng không hết được...

Hắn không biết năm đó vì sao phụ hoàng có thể nhẫn tâm như thế. Nhưng một khắc kia, khi phụ hoàng đẩy mẫu phi xuống hồ, hắn đã hiểu nữ tử kia quan trọng với phụ hoàng như thế nào. Phụ hoàng vì muốn bảo toàn danh dự cho nàng, cũng để thành toàn cho sự ích kỷ của mình nên mẫu phi phải chết. Làm đế vương, phụ hoàng không bao giờ tin tưởng lời hứa hẹn của nữ nhân. Khi còn nhỏ, hắn không thể hiểu được loại tình cảm này, dù sao khi đó hắn cũng không thể nhìn thấu triệt mọi thứ...

Không bao lâu đã đến Ngưng Tuyết cung, hấn mang theo sự nặng nề trong lòng mà bước xuống xe, đi nhanh vào cung điện. Mỗi một lần khi bản thân thấy nặng nề, hấn đều rất muốn ôm nàng, cũng giống như lúc này...

Đẩy cửa phòng ngủ, bên trong yên lặng, hấn chỉ thấy cả phòng ngập mùi lạnh hương mà không nhìn thấy nàng, trong lòng căng thẳng, nghĩ rằng nàng còn chưa về. Nhưng ánh mắt quét qua phòng thì lại thấy nàng đang nằm trên giường, thần sắc lười nhác...

Tâm tình khá lên không ít, môi mỏng khẽ cười yếu ớt, hấn đi nhanh về phía nàng, nhìn vào đôi mắt có mấy phần gọn sóng của nàng, ngồi bên nàng, không ngại nàng chưa tỉnh an mà dùng những lời nói dối của Tiêu Đồng trêu nàng:

- Trẫm nghe nói, hôm nay Minh Nguyệt không vui...

Nói xong, hấn cúi xuống vuốt tóc nàng, kìm lòng không đậu mà hôn môi nàng...

Nữ tử như vậy làm hấn yêu hận khó phân muốn sủng ái nàng nhưng nàng lại cố tình đối nghịch mình. Muốn quên nàng đi nhưng trong lòng lại không thể buông tha, một khắc không thấy thì bất an, khó xử, khó ăn khó ngủ. Với nàng, hấn thật sự không hiểu nên xử trí sự phản bội của nàng như thế nào...

Môi nàng hơi cong cong lên đầy dụ hoặc, nàng vươn bàn tay trắng nõn lên, cầm lấy bàn tay hấn đang vuốt tóc nàng, nhẹ nhàng cười với hấn:

- Hoàng thượng cả ngày đến chỗ nô tỳ không sợ nô tì được sủng mà kiêu?

Hấn ngừng tay, nhìn bàn tay nàng đang cầm tay hấn, cầm lại rồi kéo lên môi hôn, sau đó cúi xuống nhìn nàng, nhỏ giọng nói:

- Có mùi hoa hải đường, Minh Nguyệt thích hải đường?

Nàng hơi gật đầu. Mùi hương trên tay nàng giống hệt mùi hương mẫu thân vẫn dùng khiến hấn đau xót, không khỏi nhắm mắt lại khẽ ngủi rồi dịu dàng nói với nàng:

- Minh Nguyệt, trẫm muốn cho nàng được sủng mà kiêu nhưng nàng nguyện ý chăng?

Nàng giật mình, nhưng vội lắc đầu nói nhỏ:

- Nô tì không muốn rời khỏi Hoàng thượng nên nô tì sẽ không như thế.

Hay ột câu lấy giả thành thật, hấn không khỏi cười lớn. Nhưng tiếng cười này bản thân hấn cũng không biết là cười khổ hay là cười nhạt. Hấn có lẽ đã quen với việc bị nàng lừa dối nhưng lại trầm mê với những lời nói dối của nàng. Minh Nguyệt, có lẽ nàng không hề biết những lời nói dối của nàng khiến hấn động tâm thế nào, khiến hấn đau lòng thế nào...

Có lẽ nàng cảm nhận được sự khác lạ của hấn mà hơi mất tự nhiên ngồi dậy. Còn hấn, lần đầu tiên hấn thô bạo kéo nàng vào lòng, gắt gao ôm nàng. Sau đó bất ngờ vuốt ve ngực nàng, bá đạo nói:

- Minh Nguyệt, trẫm muốn nó...

Sự phản bội của nàng nói cho hấn biết, sự nhân từ của hấn sẽ chỉ khiến hấn vĩnh viễn bị dày vò, chỉ càng khiến nàng rời xa mình hơn. Vì thế, lúc này hấn không hề do dự mà đòi lấy chân tình từ nàng...

166. Q.4 - Chương 18: Đau Lòng

Sau khi rời khỏi Ngưng Tuyết cung, Tần An báo lại nói là Lãnh Cô Vân hẹn gặp Âu Dương Trì ở Hoàng thành Tây giao, hai người không mang theo thị vệ, hấn là có chuyện bí mật muốn trao đổi. Hấn vội đến Ngự thư phòng ra lệnh cho Hoa Quỳnh mang theo ba ám vệ đến Tây Giao thăm dò nhưng không được đánh rần động cỏ. Còn hấn, cả đêm trắng trong Ngự thư phòng chờ tin tức, nghĩ xem nước cờ tiếp theo nên đi thế nào...

Canh ba, Tần An cầm mật tín Hoa Quỳnh báo về nói là Lãnh Cô Vân hẹn Âu Dương Trì trong một khách điểm ở ngoại ô, vì sợ kinh động hai người đó nên bọn họ không dám đi tới gần nhưng đã nghe trộm được rằng Lãnh Cô Vân đã đưa cho Âu Dương Trì số tiền lớn để Âu Dương Trì chiêu binh mãi mã ở Hoa Đông...

Hoa Đông cách xa hoàng thành, vùng đất rộng lớn nhưng hoang vu, dân cư thưa thớt, địa hình hiểm trở, là chỗ tốt để ẩn thân. Đừng nói là chiêu bộ binh lính, cho dù là trăm vạn quân của Thiên triều trốn ở đó cũng sẽ chẳng để lộ ra chút phong thanh. Hắn nhìn bức mật tín này thì không khỏi cười lạnh. Quả nhiên là Lãnh Cô Vân, mỗi bước đi đều ổn trọng như thế...

Tần An nhìn khuôn mặt hắn, có chút lo lắng nắm chặt phất trần trong tay, bước lên nhỏ giọng nói:

- Hoàng Thượng, chuyện Âu Dương Thừa tướng, người xem...?

- Âu Dương Trì tức trí đã mưu nhưng còn xa mới bằng được Lãnh Cô Vân. Nhưng lãnh Cô Vân dám đem số tiền lớn như vậy cho lão hồ li kia thì có thể thấy được lão hồ li đó đã lấy được lòng tin của hắn...

Lãnh Cô Vân bản tính đa nghi trời sinh, quyết không thể dễ dàng tin tưởng một người. Nhưng giờ lại có hành động này thì chắc chắn là Âu Dương Trì đã làm chuyện gì đó khiến hắn thỏa mãn mà không hề nghi ngờ nữa...

Tần An nghe nói vậy thì hiển nhiên là có phần hoảng loạn, thần sắc khấn trương nói:

- Hoàng thượng anh minh, xem ra thừa tướng đại nhân đã chẳng bận tâm đến tính mạng của Hoàng hậu và Chiêu dung nương nương nữa rồi

- Hoàng hậu mười năm cũng chẳng có gì, Âu Dương Hồng Ngọc ba năm cũng không động tĩnh, theo trẫm thấy, hắn hoặc là tự cảm thấy có gì đó khác lạ hoặc là Lãnh Cô Vân nói bóng gió khiến tâm tư hắn dao động nên mới rơi vào bẫy của Lãnh Cô Vân...

Hắn cười lạnh, cầm bức mật tín trong tay ném vào lò lửa rồi nhìn nó dần dần bị đốt cháy, khoanh tay nói:

- Trẫm chờ hắn buông tha vị trí quốc trượng đã mười năm, không ngờ trẫm còn chưa sốt ruột thì hắn đã khó nhẫn nại được...

Mười năm, lúc hắn 16 tuổi lấy Hoàng hậu trong lòng hắn đã muốn phế bỏ thế lực Âu Dương thị. Vì ván cờ này, trong mười năm hắn đã hy sinh Mộc thị, biếm Như Nguyệt vào lãnh cung, lấy Âu Dương Hồng Ngọc làm chiêu dung, lại đem Mộ Từ, Thượng Quan Uyển Nhi vào trong cung. Mười năm, cuối cùng hắn đã sắp đạt được ý nguyện...

Sáng sớm, Hoa Quỳnh một thân y phục dạ hành về cung, vào Ngự thư phòng bẩm báo việc đêm qua. Quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, Âu Dương Trì quyết tâm làm phản, nguyên nhân là vì Lãnh Cô Vân giật dây lợi dụng, sau đó hai người ở trong khách sạn lập bản “Đầu danh trạng”, nếu kẻ nào làm trái với ước định ban đầu thì giết không tha.

Khi hắn nghe tin này thì không khỏi cười lớn. Lãnh Cô Vân quả đúng là kiêu hùng, hắn biết Âu Dương Trì là kẻ gian ngoan, trí mưu không đủ lại không chấp nhận chịu thiệt, muốn người như thế không phản bội mình thì duy nhất là phong bế mọi đường lui của hắn. Từ nay về sau, hai bọn họ là người cùng chung một chiếc thuyền, muốn sống cùng sống, muốn chết cùng chết. Chỉ có như vậy thì bọn họ mới có thể hợp lực với nhau mà Lãnh Cô Vân cũng mới bằng lòng đem khoản tiền lớn đặt lên người Âu Dương Trì...

Hoa Quỳnh thấy hắn cười lớn thì ôm quyền nói:

- Việc này không như Hoàng thượng sở liệu, vậy tiếp theo nên làm như thế nào?

- Bước tiếp theo?

Mây kiếm hắn hơi nhíu lại, vẫn lạnh lùng cười. Lãnh Cô Vân đổ tiền vào thần tử mà hắn không muốn. Âu Dương Trì cả đời sống an nhàn sung sướng, cho dù có đọc đủ thứ binh pháp thì cũng có năng lực gì? Nhiều năm như vậy hắn không hề phát hiện, vì sao Ngự Hạo Hiên phải đem con của Mộ Thiết Vân và con của hắn cùng sắc phong làm Hộ quốc tướng quân...

- Đầu tiên của án binh bất động đi... trẫm thích phẩm trà, thích chơi cờ...

Chơi cờ thú vị không phải là vì thế cờ mà là vì vị trí đặt bàn cờ. Nếu bàn cờ này là toàn bộ hoàng cung thì quân cờ không thể tự do tung hoành nhưng nếu bàn cờ này là toàn bộ thiên hạ thì thế cục đương nhiên không thể đồng nhất...

Hoa Quỳnh nghe xong, không khỏi gật đầu cười sau đó ôm quyền lui ra. Tần An dẫn hai thị nữ vào sửa sang triều phục cho hần để lâm triều.

Sau khi tan triều, hần lại trở về Ngự thư phòng xử lý chính vụ. Mấy ngày qua vì chuyện của Minh Nguyệt mà hần đã bỏ mặc nhiều chuyện chính vụ. Lúc đó hần cũng xử lý một số chuyện khẩn cấp, còn những chuyện có thể kéo dài hần cũng bỏ mặc. Tần An bưng đồ ăn sáng đi vào đại điện, đang thấy hần phê duyệt tấu chương thì hơi bước lên nói:

- Hoàng thượng, đồ ăn sáng đã xong rồi, người dùng bữa đi, long thể quan trọng hơn...

Hần lơ đãng, buông tấu chương sang một bên rồi lại liếc thấy tấu chương của Mộ Thiết Vân dâng đến thì không khỏi buông bút. Tuy biết Minh Nguyệt và Mộ thị nhưng khi nhìn đến Mộ thị hần lại vẫn nhớ về Minh Nguyệt.

Tần An dường như nhìn ra tâm tư của hần, đem đồ ăn đặt lên bàn cười nói:

- Hoàng thượng nhớ Đức phi nương nương cũng nên dùng bữa trước đi, nếu không, nô tài hầu hạ Hoàng thượng không tốt, Đức phi nương nương biết sợ là sẽ làm khó nô tài.

Hần nhẹ giọng cười, không nghĩ tới, khi hần nhớ Minh Nguyệt lại rõ ràng đến mức người bên ngoài đều có thể nhìn ra. Hần không biết khi hần nhớ Minh Nguyệt thì sẽ có biểu tình gì khiến bọn họ vừa nhìn đã biết mình nhớ đến nàng. Nhưng hần biết, mỗi lần nhớ đến nàng, hần đều thấy lòng đầy lo lắng, chỉ muốn ngay lập tức đến bên nàng.

Tần An thấy hần cười mà không đáp, trong lòng cũng hiểu được tất nhiên là đoán đúng tám chín phần. Vì thế, hần lặng lẽ rời khỏi Thượng thư điện, nhưng ra ngoài được một lát thì lại bất ngờ đi vào nói với hần:

- Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương và Chiêu dung nương nương cầu kiến, hình như là có chuyện...

Hần nhíu mày, phiền chán đẩy đồ ăn sang một bên, lạnh lùng nói:

- Tuyên vào.

Sau đó lại mở tấu chương ra phê duyệt.

Tần An thấy hần tức giận, cũng vội lui ra ngoài, không lâu sau, Hoàng hậu và Âu Dương Hồng Ngọc bước vào, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của hần thì có hơi sợ hãi, nhất là Hoàng hậu, ngay cả thỉnh an cũng có chút run run...

- Nô tì tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc ...

Sau khi Hoàng hậu thỉnh an xong, Âu Dương Hồng Ngọc cẩn thận đỡ nàng dậy rồi thấy hần không hỏi mà vẫn chỉ cúi đầu phê duyệt tấu chương thì khẽ cắn môi dưới, kéo tay áo Hoàng hậu rồi nhỏ giọng nói:

- Hoàng Thượng, nô tì có việc bẩm báo ...

Hần nhíu mày kiếm, không đủ kiên nhẫn mà phê duyệt nốt bản sớ kia, lên tiếng bảo nàng bẩm báo. Nhưng Âu Dương Hồng Ngọc lại như không dám nói, hai người đứng đó vô cùng khiếp sợ. Hần không hiểu gì nhưng trong lòng cảm giác như có chuyện. Dù sao, bình thường Âu Dương Hồng Ngọc bình tĩnh trí tuệ mà lại khó xử như thế, hần buông bút, nhìn Âu Dương Hồng Ngọc lạnh lùng nói:

- Vì sao Tử Thần đột nhiên ngập ngừng ấp úng như thế?

Âu Dương Hồng Ngọc bị hần hỏi thì tay không khỏi run lên, hần nhíu mày kiếm, đột nhiên có dự cảm không lành, vừa định hỏi thì đã thấy Âu Dương Hồng Ngọc kích động kéo Hoàng hậu quỳ xuống trước mặt hần sau đó ý bảo Hoàng hậu bẩm báo.

Sự kiên nhẫn của hần bị mất hết, hần nhíu mày, Hoàng hậu cúi đầu, nắm chặt khăn lụa, chẳng hề để ý nói:

- Hoàng thượng dung bẩm, canh ba đêm qua, hậu cung có thích khách, Đức phi bị thương nhẹ...

Nghe đến tin Minh Nguyệt bị thương thì hấn cảm giác mình không thở được, vội đứng dậy. Hoàng hậu thấy sắc mặt xanh mét của hấn thì sợ hãi nói:

- Hoàng thượng, Mộ Tuyết chỉ bị thương nhẹ, cùng lắm bôi thuốc là khỏi

- Câm mồm

Hấn giận dữ vô cùng, đem toàn bộ tấu sớ ném về phía Hoàng hậu, mà sau đó, Âu Dương Hồng Ngọc sợ hãi trợn tròn mắt rồi vội kêu lên một tiếng cẩn thận, sau đó không hề do dự lấy thân mình che cho Hoàng hậu. Mấy bản tấu sớ đó ném thẳng vào thân thể yếu đuối của nàng.

Hấn thở mạnh, nhìn bộ dạng thất kinh của Hoàng hậu vẫn còn chưa kịp hoàn hồn, ngực trái hấn đau đớn vô cùng, không thể khống chế. Hấn không để ý đến thương thế của Âu Dương Hồng Ngọc và sự hoảng sợ của Hoàng hậu, đẩy bàn chạy ra ngoài...

Nàng bị thương mà hấn lại không hề hay biết, hoàng cung này chẳng ai nói cho hấn. Minh Nguyệt của hấn bị thích khách tập kích, còn bị thương...

Trên xe, gió lạnh như băng thổi tung trường váy, còn hấn nắm chặt tay, hung hăng đánh lên chiếc ghế, trong lòng hỗn loạn vô cùng, không thể suy nghĩ thấu đáo. Sao nàng lại có thể bị thích khách tập kích? Ai phái tới, vì cái gì? Vì sao trong hậu cung nhiều tần phi như vậy mà lại chỉ tới tìm nàng. Thượng Quan Uyển Nhi sao? Nàng còn không có lá gan đó, nếu không ba năm nay đã chẳng làm gì được Âu Dương Hồng Ngọc. Mà Hoàng hậu và Âu Dương Hồng Ngọc cũng sẽ không, các nàng không thể làm Thái hậu mất mặt. Mộ Từ xinh đẹp như lại ngu ngốc. Như vậy, còn ai vào đây....

Gió lạnh như băng, mưa phùn nhẹ nhàng khiến hấn dần thanh tỉnh nhưng ngực vẫn phập phồng. Nhưng khi bình tĩnh lại thì hấn cảm thấy chuyện này có nhiều điểm kì quái:

- Hoàng thượng, đã đến Ngưng Tuyết cung...

Tiếng Tần An cắt ngang dòng suy nghĩ hỗn loạn của hấn khiến hấn giật mình. Sau đó, khi Tần An vén màn xe lên hấn mới phát hiện là đã tới trước cửa điện Minh Nguyệt rồi. Có lẽ là vì quá nhớ nàng, có lẽ tin nàng bị thương khiến hấn hoảng hốt, cho nên, khi bước xuống xe liền, nhìn ba chữ Ngưng Tuyết cung màu vàng này thì ngực thoáng đau. Hấn vội vã đi vào trong điện...

Trong đại điện cung nữ thấy hấn vội vàng đến thì sợ hãi, hoảng hốt quỳ xuống. Hấn cũng chẳng dừng lại, vội đi vào trong, định đẩy cửa phòng ngủ thì lại nghe được giọng nói mềm nhẹ:

- Hôm qua mưa gió, hoa đầy lầu tây...

Lòng hơi run lên, đẩy cửa phòng ngủ ra, nhìn bóng dáng tô khiết của nàng đứng trước cửa sổ, hấn hơi thở dốc nói:

- Hôm qua mưa gió, hoa đầy lầu tây... Ái phi ám chỉ điều gì?

Nói xong, hấn bước vào phòng ngủ, mạnh mẽ đóng cửa lại.

Nàng quay đầu, ánh mắt khi nhìn thấy là hấn thì có hơi khiếp sợ. Lúc này hấn mới phát giác long bào của mình đã thấm ướt, giấy cũng dính toàn nước bùn, có lẽ là vừa nãy quá vội vã...

- Sao Hoàng thượng lại đến đây...

Giọng nói của nàng cực nhẹ, ánh mắt tiếp xúc với ánh mắt hấn thì có thoáng qua một tia chột dạ. Hấn lạnh lùng nhìn nàng, thoáng chốc hiểu ra được điều gì đó, sự phẫn nộ trong lòng càng sâu. Nàng lại dám lên lút làm thương tổn bản thân để chơi trò khờ nhọc kẻ...

Cười lạnh, trái tim băng giá, hấn nhìn thân thể yếu đuối của nàng, khẽ nói:

- Trẫm không thể tới sao?

Sau đó hấn tiến lên, tới gần nàng, mạnh mẽ giữ cầm nàng, để nàng nhìn vào mắt hấn, khi nhìn đôi mắt trong suốt mang theo sự đau thương của nàng thì hấn vừa yêu vừa hận, yêu khiến cho hấn đau lòng vì nàng, hận khiến cho hấn muốn giết nàng.

Tay mang theo sự giận dữ luồn sâu trong mái tóc nàng, cảm giác ngón tay lạnh như băng từ từ ấm áp. Khi nàng trợn to mắt, đau đớn rên lên thì hắn nhẹ hôn môi nàng, mạnh mẽ đòi lấy hương thơm...

Nàng lại dám tự đối xử với mình như vậy, lòng hắn đầy chua xót. Hắn yêu thương nàng như vậy, sợ bản thân khiến nàng phải chịu nỗi đau thương tổn nhưng nàng lại đem sự cẩn thận của hắn như một trò đùa. Dùng cách này để đùa cợt. Vì sao? Vì sao nàng không dừng kế hoạch của nàng lại, ở bên hắn, chờ hắn từ bỏ những người nàng muốn từ bỏ. Nghĩ nàng đối xử tốt với Như Nguyệt đến mức độ có thể tự tổn thương chính mình thì hắn không khỏi càng hôn nàng mạnh mẽ hơn, cho đến khi nàng không thể thở tiếp được...

Có lẽ nàng cảm giác được sự hận thù, buồn bực của hắn, thân thể nàng bắt đầu giãy dụa, mà hắn, một khắc khi nàng giãy dụa thì hắn ôm chặt eo nàng, giam cầm nàng, sau đó oán hận mà khi dễ nàng...

- Ừm...ừm...

Nàng bắt đầu kinh hoàng, không ngừng đánh lên ngực hắn, hai tay run rẩy nhéo nhéo xiêm y hắn. Khi nàng thở dốc, hoàn toàn xụi lơ trong lòng hắn, nhưng nàng lại liều lĩnh lui về phía sau. Còn hắn, khi nàng muốn chạy trốn thì áp nàng vào cột đá, đem lửa giận đó, một quyền phát tiết lên cột đá...

Hồi lâu sau, cuối cùng hắn cũng buông nàng ra, thở dốc trầm trọng, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt sợ hãi của nàng, trong lòng lại đau đớn và không đành lòng. Hắn nhận ra sự hung ác của mình, tim run lên, tay chậm rãi rời khỏi mái tóc nàng, nhưng bất luận hắn nhẹ nhàng thế nào thì cây trâm bạch ngọc đó cũng rơi xuống đất, tứ phân ngũ liệt, mà tóc nàng cũng xơ xuống đen nhánh...

- Đau không?

Hắn nhìn nước mắt trong mắt nàng, cảm thấy vô cùng đau lòng, hắn không muốn tổn thương nàng nhưng khi này...

Nàng nhìn hắn, như là cố gắng khắc chế sự sợ hãi của mình, nhưng bất luận khắc chế thế nào cũng không thể khôi phục sự bình tĩnh khi trước. Hắn nhìn nàng sợ hãi gật đầu...

Hắn biết nàng đau, nàng vươn tay nhẹ vuốt tóc mai, hắn ôn nhu sợ làm đau nàng rồi dịu dàng nói với nàng:

- Trầm cũng đau...

Sau đó, khi hắn nhận lúc nàng không để ý, ôm chặt nàng vào lòng, bắt kể nàng la lên, ôm chặt eo nàng, hít sâu mùi hương lành lạnh trên người nàng.

Nàng cũng không phải là nữ tử đầu tiên nói hắn tuấn mỹ nhưng lại là nữ tử đầu tiên nói những lời này khiến hắn động tâm...

Nàng nhẹ vuốt ve khuôn mặt hắn, ánh mắt trong suốt mang theo sự si mê. Sự si mê này hắn đã từng thấy trong mắt vô số nữ nhân khác nhưng chỉ riêng lần này hắn lại bị rung động, ngay cả tim cũng run rẩy.

- Hoàng thượng thật đẹp...

Lúc nàng nói những lời này không chút giả dối, ngón tay tinh tế mơn trớn khuôn mặt lạnh băng của hắn như là từng bước từng bước chấp nhận hắn bước vào sinh mệnh của nàng. Ánh mắt nàng nhìn hắn khiến hắn không thể tự kiềm chế nhưng hắn cũng không dám nhìn thẳng

Hắn không dám nói sợ làm cắt ngang sự chuyên chú của nàng. Ngón tay nàng dần trượt xuống, cuối cùng dừng lại ở bên môi hắn. Nàng nhìn môi hắn, khi hơi thở hắn hỗn loạn thì nàng lại nhắm mắt, tới gần hắn, dùng đôi môi hồng ấm áp của nàng dán lên môi hắn. Nhưng khi hắn vừa bối rối run lên thì nàng lại rời đi...

Lần đầu tiên khi đối mặt với một nữ nhân hắn đánh mất quyền chủ động và sự đúng mực. Tựa như mỗi lần gặp nàng, sự trấn định trong quá khứ đều biến mất ngay trong tức khắc. Rồi sau đó, hắn chỉ như một thiếu niên chưa từng trải đời, bối rối không biết gì. Còn nàng, luôn luôn thấy sự thỏa mãn của hắn thì lại dùng sự treu trọc đó lại. Nàng nhu thuận mà cô đơn rúc vào lòng hắn, đòi lấy sự ấm áp và an ủi của hắn. Mà lúc này đây, khi nàng dịu dàng rúc vào lòng hắn thì hắn cũng không biết rằng, ván cờ lúc đầu đã bắt tri bất giác thành lời dãi của hai người bọn họ...

Canh năm, hấn không nỡ rời khỏi nàng, ngồi bên mép giường nhìn khuôn mặt ngủ say của nàng, trong lòng đầy tình ý. Hấn cúi đầu hôn trán nàng rồi sau đó nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân thì mới đứng dậy...

Trước tấm bình phong, Tần An sai hai thị nữ thay y phục cho hấn. Sau khi mặc triều phục chỉnh tề, hấn khoanh tay bước ra phòng ngủ, nhưng nhớ đến câu nói đêm qua của nàng thì hấn vội dừng bước...

- Hoàng thượng...

Tần An nắm chặt phất trần lo lắng gọi khẽ một tiếng mà hấn khi nghe tiếng “Hoàng thượng” này thì vội quay đầu nhìn cánh cửa đã bị thị nữ đóng lại. Trong đầu nhớ tới từng câu từng chữ đêm qua của nàng, nhớ lại ánh mắt vô tội mà đau thương đó thì nói với Tần An:

- Người đến Ngự dược phòng hàm một bát thuốc đưa đến..

- Nô tài biết...

Tần An vội nói, mà hấn thì hơi nhắm mắt, nắm chặt tay, dừng bước nói:

- Đức phi đêm qua không thị tẩm, người hàm một bát thuốc bổ đưa đến là được, về phần... ghi sổ, không cần sửa lại, cứ ghi đó...

Nói xong, khi Tần An còn chưa phát hiện ra điều gì thì hấn đã bước khỏi Hưởng Ân điện...

Đột nhiên, hấn muốn “gia đình” này thành sự thật, thành một “gia đình” đầy đủ...

Nàng lại đi gặp Như Nguyệt, lúc trong Ngự thư phòng nghe Hoa Quỳnh bẩm báo, hấn không biết lòng mình có cảm giác gì. Hoa Quỳnh không nói dối, hấn biết chắc điều đó. Nhưng khi nghe nàng nói Minh Nguyệt ở trong lãnh cung cùng tấu khúc “Điện mạo tư” với Như Nguyệt, hấn không khỏi vứt bút son, đập ngự án giận dữ mắng Hoa Quỳnh nói bậy...

Chưa bao giờ hấn tức giận với một ám vệ nhưng lúc này hấn không thể khắc chế được chính mình. Hấn không tin Minh Nguyệt sẽ dối đãi với hấn như thế. Rõ ràng đêm qua nàng đó nói như vậy với hấn, đã buông những khúc mắc với hấn xuống. Nếu không sao nàng còn tự xuống bếp vì hấn, nói với hấn những lời như vậy?

Có lẽ, Hoa Quỳnh nhìn ra hấn đang tự lừa dối mình nên lại quỳ xuống nói:

- Hoàng thượng, nô tỳ không nói dối. Có lẽ Hoàng Thượng không tin, nhưng nô tỳ chính tai nghe được những lời Đức phi nương nương nói với Quý phi nương nương....

Sau đó nàng đọc lại câu thơ đó cho hấn nghe: “Nhìn dòng nước chảy, chảy qua bến dề, xóm cũ, chân núi mà có chút u sầu. Từ từ nhớ, từ từ hận, hận đến khi già mới thôi, người tựa lầu ngấm trăng...”

Hấn giật mình bởi vì những câu này hấn quá quen thuộc. Mà Hoa Quỳnh lại vẫn không nhanh không chậm nói:

- Đức phi nương nương cũng nói như vậy với Quý phi nương nương, một lời nói toạc ra việc Quý phi nương nương lo lắng về Hoàng thượng...

Sét đánh trời quang là cái gì, cuối cùng hấn đã hiểu được. Nhưng lúc này, hấn không thể chấp nhận. Hoa Quỳnh lại nhắc nhở hấn, Thừa tướng câu kết bè phái, Lãnh Cô Vân như hổ rình mồi, sự an nguy của dân chúng 16 nước đều trông cậy vào một mình hấn thì hấn mới tỉnh táo lại. Nhưng Hoa Quỳnh dù trí tuệ cũng vẫn nói sai rồi. Nàng nghĩ rằng Minh Nguyệt chỉ là một nữ nhân mới mẻ trong hậu cung này mà thôi, dựa vào định lực của hấn sẽ không bị Minh Nguyệt chi phối. Nhưng nàng không hề biết, mỗi lời nói, nhất cử nhất động của nàng, thậm chí một ánh mắt ưu phiền của nàng cũng dễ dàng khiến hấn vui mừng, buồn phiền thậm chí không có tâm tư làm bất kì chuyện gì...

Lần đầu tiên hấn nhớ mong một nữ tử như vậy, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được tâm tình của phụ hoàng năm đó. Thì ra vương bản như có ma nhập, làm cho hấn khi không thấy nàng thì chẳng muốn làm bất cứ điều gì mà sau khi thấy nàng rồi thì lại muốn buông xuôi mọi thứ, chỉ ở bên nàng... Hấn day day trán, không thể không thừa nhận, hấn bây giờ chẳng có lòng dạ nào mà làm bất kì điều gì...

Hoa Quỳnh thấy hấn bất an thì nói:

- Hoàng thượng, nếu cảm thấy phiền lòng vì việc của Đức phi thì không bằng nghĩ cách đối phó với Thừa tướng và Lãnh quốc chủ thì hơn. Bọn họ đã kí hiệp ước từ ba năm trước. Bây giờ chỉ e là còn chờ mỗi thời cơ mà thôi. Nếu Hoàng thượng cả ngày phiền lòng vì một tần phi thì nô tỳ e rằng Hoàng thượng được nhỏ mà mất lớn...

Hấn nhú mày kiếm, có mấy phần phiền chán ngồi trước ngự án. Âm mưu của Lãnh Cô Vân và Âu Dương Trì hấn sớm đã biết. Dựa vào tính cách của Âu Dương Trì hấn không phải là kẻ có dã tâm bình thường nên hấn sẽ tuyệt đối không hoàn toàn phục tùng Lãnh Cô Vân. Mà dựa vào tính thận trọng của Lãnh Cô Vân, luôn không cho phép kế hoạch có chút bại lộ thì tính cách nóng nảy của Âu Dương Trì sẽ không thể dung hòa...

- Tính tình Thừa tướng nóng vội, xao động, sợ dĩ đến nay hấn chưa dám động thủ là đang chờ tin tức của Hoàng hậu. Hoàng hậu suốt mười năm trong hậu cung không được sủng ái, hấn vì vinh hoa sau này đương nhiên phải tìm ngọn núi vững chắc hơn... Nhưng hấn lại tìm nhầm Lãnh Cô Vân tâm tư đen tối. Cho dù giả sử có ngày giang sơn đổi chủ, mưu lược như Lãnh Cô Vân thì Lãnh Cô Vân cũng sẽ không đời nào trọng dụng một kẻ từng tạo phản...

Hoa Quỳnh tâm tư thông minh, trí tuệ, vừa nghe đã biết suy nghĩ trong lòng hấn. Nàng nhú mày, cúi đầu nói:

- Hoàng thượng anh minh, mọi thứ đều được nắm vững trong tay Hoàng thượng. Nhưng cho dù như vậy vẫn xin Hoàng thượng lấy quốc gia xã tắc làm trọng, chớ để lún xuống nhĩ nữ tình trường, cổ nhân vẫn nói “rượu là độc dược, sắc là cương đao” (rượu là thuốc độc, sắc đẹp là đao kiếm cắt thịt). Hoàng thượng đại lượng, sao lại không thể vô tình?

Lời nói của Hoa Quỳnh như là roi da hung hăng quất lên người hấn. Một khắc này hấn mới phát hiện mình đã để lộ toàn bộ cảm xúc của mình. Nhưng khi hấn muốn che dấu thì lại quên mất trước kia đã làm như thế nào, hoặc là trước kia hấn không che dấu gì cả vì hấn vốn là vô tình...

- Trẫm... thật sự bộc lộ rõ ràng như vậy sao?

Lần đầu tiên hấn vì chuyện của chính mình mà hỏi ý kiến một nữ tử, hơn nữa nữ tử này còn là tùy tùng đi theo mình hơn mười năm, bị mình gạt bỏ suốt mười năm, chôn vùi thanh xuân và tính mạng trong đội tử sĩ ám vệ của hoàng cung...

Hoa Quỳnh có vẻ vô cùng kinh ngạc với câu hỏi của hấn nhưng toàn thân mặc trang phục dạ hành đã che lấp được cảm xúc của nàng. Nàng vẫn khẳng khái như mười năm về trước luyện kiếm dưới ánh trăng, ôm quyền nói:

- Xin Hoàng thượng bảo trọng long thể, thứ nô tỳ nói thẳng, Đức phi tâm tư khó dò, lại thập phần trí tuệ, nữ tử như vậy không phải là hạng người hời hợt, xin Hoàng thượng cẩn thận...

Hấn nhú mày, không khỏi liếc Hoa Quỳnh một cái, Hoa Quỳnh từ nhỏ đã trí tuệ lanh lợi, miễn cảm nhưng hấn không ngờ nàng lại phát hiện Minh Nguyệt khác thường nhanh như vậy nên nói:

- Nói tiếp đi...

Hoa Quỳnh tưởng hấn nghe thông lời nàng nói nên vội nói tiếp:

- Từ sau khi Đức phi tiến cung, hậu cung có nhiều sóng gió. Hiền phi và Chiêu dung vốn là nữ tử bình tĩnh trí tuệ nhưng trước mặt Đức phi lại chỉ như một con chuột. Có thể thấy thủ đoạn của Đức phi không thể khinh thường. Huống chi từ sau khi Đức phi vào hậu cung, trước có sóng gió thạch tín, sau Tam vương gia lại mắc bệnh lạ, việc này nếu điều tra rõ sợ Đức phi không thoát khỏi quan hệ...

Hấn lạnh lùng, trong lòng cực kì tức giận. Hấn phất tay áo đứng dậy, bước đến phía trước cửa sổ, nhìn những cánh hải đường bay múa bên ngoài, nắm chặt tay, nhắm mắt lại, trầm thấp nói:

- Bất luận nàng thế nào thì nàng cũng là thê tử của trẫm...

Hoa Quỳnh giật mình, một lát sau mới hiểu ý của hấn, không khỏi kinh hoảng:

- Chẳng lẽ... Hoàng thượng đã biết được nàng...

Nói đến đây nàng vội im bật rồi cúi đầu, bối rối xoắn hai tay lại, nhỏ giọng nói:

- Nô tỳ hiểu ý của Hoàng thượng, nô tỳ cáo lui...

Hắn gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa vì hắn tin Hoa Quỳnh đã hiểu được quyết tâm của hắn. Dù sao, cả đời này hắn cũng chưa từng thừa nhận nữ nhân nào là thê tử của hắn. Thê tử... Nghĩ đến hai chữ này, lòng hắn có chút ảm áp, hắn nhớ mang máng, lúc trước hắn thử nàng như vậy, thần sắc nàng hơi giật mình lại lạnh lùng, môi mỏng không khỏi khẽ cười...

Sau khi Hoa Quỳnh rời đi, hắn một mình đứng ở trước cửa sổ ngự thư phòng suy nghĩ rất nhiều. Đây là lần đầu tiên hắn trở nên do dự với một chuyện đã quyết định sẵn.

Như Nguyệt. Vốn trong kế hoạch là quân cờ hắn lợi dụng để Minh Nguyệt giải trừ ma chú trên người hắn, đồng thời diệt đi thế lực của Âu Dương thị và Mộ thị. Nghĩ rằng sau khi rửa oan cho Mộc Thành Khí rồi hắn sẽ lại đón nàng về cung. Tuy rằng tình ý khi trước là giả dối, mình cũng không thể sủng ái nàng như vậy nữa nhưng ít nhất cũng không uống công nàng hy sinh vì hắn. Nhưng bây giờ, hắn không còn nghĩ như vậy nữa. Hai lần ba lượt nghĩ xem nên xử lý Như Nguyệt ra sao...

Minh Nguyệt đã biết được bí mật về linh hồn của nàng và Như Nguyệt, cũng biết Như Nguyệt là người có liên lụy đến nàng. Như vậy, hắn để Như Nguyệt trong hậu cung sẽ ảnh hưởng đến lòng Minh Nguyệt với hắn. Hắn đã chịu đủ sự lạnh nhạt, bài xích và đề phòng của nàng rồi. Cho nên, Như Nguyệt không thể giữ lại...

Nhưng hai quyết định này xoay vần trong lòng hắn. Một lát sau, hắn lại gạt đi. Nếu hắn bỏ Như Nguyệt hoặc làm gì Như Nguyệt thì bất luận là tạo thành một mê cung thế nào thì cũng sẽ có ngày Minh Nguyệt tìm ra được chân tướng. Đến lúc đó nếu nàng trách hắn, hắn nên làm thế nào?

Cho tới giờ hắn vẫn luôn không sợ người khác vạch trần âm mưu của hắn bởi vì hắn biết, không có âm mưu mà kín kẽ mà chỉ là không có ai đoán được dụng tâm của hắn mà thôi. (Chuẩn, nhiều khi chắc đến tác giả cũng chả biết cho anh ấy làm thế để làm gì cơ mà:)). Trí tuệ như Âu Dương Hồng Ngọc cũng không đoán được hết kế hoạch hắn dùng với nàng nhưng Minh Nguyệt lại không như thế. Hắn thậm chí không nắm chắc được mình có thể che giấu được kín kẽ trước mặt nàng. Chỉ sợ có ngày nàng vạch trần lời nói dối của hắn...

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nhắm mắt, Minh Nguyệt, Minh Nguyệt, vì sao mỗi một lần nhắc đến nàng, suy nghĩ của hắn đều rối loạn...

167. Q.4 - Chương 19: Đa Tình

Đã lâu lắm rồi mới có hứng làm:) Xin lỗi chứ truyện này 1 chương của nó dài quá:) Lay lắt mãi mới xong:)

Đêm dài, hắn ngồi ở trước giường nhìn nàng thật cẩn thận bằng bó vết thương ỉnh, nhưng bất luận là nàng cẩn thận như thế nào hắn cũng đều có thể cảm nhận được sự bất an của nàng. Đường như mỗi khi hắn ở bên nàng đều là như thế. Sau khi băng bó xong, nàng ngẩng đầu nhẹ giọng hỏi hắn có đau đớn không. Hắn lặng yên không nói, mà nàng cũng chỉ cúi đầu, nhẹ vuốt ve chỗ bị thương của hắn, ánh mắt như có chút đắm chiêu.....

Cho tới giờ hắn cũng không hiểu được lòng nàng, nàng cũng chưa từng bày tỏ với hắn những gì nàng thực sự suy nghĩ. Nàng cho hắn những lời nói dối thiện chí, mà hắn, trong thời gian này đã quen với những lời nói dối của nàng.

- Được rồi...

Sau khi băng bó xong, nàng hơi mím đôi môi đỏ mọng, thần sắc đó như là không biết nên nói gì cũng hắn. Hắn vẫn không nói, nhìn thoáng qua vết băng bó cẩn thận trên tay, đứng dậy khoanh tay đi tới trước cửa sổ, nhìn mưa phùn bên ngoài. Đột nhiên hắn nhớ ra, hôm nay vội đến đây gặp nàng lại quên mất trời mưa, người vẫn còn ẩm ướt...

- Hoàng thượng, xiêm y của người ướt rồi, nô tỳ...

Giọng nói mềm nhẹ của nàng mang theo vài phần khó xử, mi dài kích động nhìn theo bóng hấn rồi nắm chặt khăn lụa, mím môi nói:

- Nô tỳ bảo Tần công công mang hoàng bào đến...

Mang hoàng bào...Hấn nhíu mày kiếm rồi lập tức nhắm mắt lại. Minh Nguyệt, hấn lạnh không phải là thân thể mà là trái tim... Nhưng nàng chung quy cũng sẽ không hiểu. Nàng đề phòng hấn như phòng cướp, giống như bất cứ lúc nào hấn cũng sẽ hại nàng. Bên tai truyền đến tiếng bước chân nàng chạy ra cửa, hấn cũng không ngăn lại...

Hấn biết, nàng chắc chắn sẽ ra ngoài hỏi xem hôm nay đã xảy ra chuyện gì. Dựa vào tính tình của nàng, tuyệt đối sẽ không như các nữ nhân khác, chỉ cần sự sủng hạnh của hấn là được. Hấn dần dần cảm thấy nàng thật ra rất giống hấn. Mỗi bước đi của nàng đều vô cùng khéo léo, giống như lần trước chuyện thạch tín, nàng lấy danh nghĩa đi bái kiến hoàng hậu nhưng lại thuận đường đi qua thăm Âu Dương Hồng Ngọc và Thượng Quan Uyển Nhi, thuận lý thành chương khiến mọi người nghĩ Thượng Quan Uyển Nhi đầu độc nàng. Ván cờ tỉ mỉ như vậy không phải bất kì ai cũng có thể nghĩ được...

Nghĩ đến đây, hấn không khỏi chậm rãi mở bừng mắt. Nàng quá trí tuệ, mà lúc này đây, bày ra ván cờ này nguyên nhân chắc chắn vẫn là vì Như Nguyệt ... Hấn nắm chặt tay, hấn từng nghĩ nàng đối với Như Nguyệt còn tốt hơn với hấn. Nhưng hấn không thể ngờ nàng có thể vì Như Nguyệt mà làm tổn thương chính mình

Cửa khe mở ra, hấn khẽ buông tay, hơi quay đầu, hấn nhìn thấy nàng đang cầm cẩm bào đi vào phòng ngủ. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn hấn sắc mặt nàng lại có chút quần bách. Tim hơi động, hấn xoay người nhìn về ửng đỏ trên mặt nàng, trong khoảng khắc hấn hiểu được vì sao nàng lại có vẻ quần bách, nhưng hấn lại muốn khiêu khích nàng...

.....

Nàng là một nữ tử biết xấu hổ, dù nàng bình thường luôn rất to gan nhưng đối mặt với chuyện nam nữ, nàng đều rất ngượng ngùng. Cho tới giờ nàng chưa bao giờ cự tuyệt hấn nhưng cũng không hoàn toàn chấp nhận. Bởi vì mỗi lần nàng đều đông cứng đối mặt với hấn, chỉ yên lặng thừa nhận...

Không biết vì sao hấn dù thực sự thưởng thức sự bình tĩnh và lạnh nhạt của nàng nhưng khi nàng như vậy hấn lại hy vọng nàng có thể như Thục phi vậy. Nàng là thê tử của hấn, không cần đối mặt với hấn cứ phải che che giấu giấu, thậm chí hấn có thể nhìn trong mắt nàng rằng nàng chưa bao giờ muốn hấn sủng hạnh nàng, ân ái cùng nàng...

- Thay áo cho trắng...

Bởi vì không thích biểu hiện xa lạ với mình như vậy vì thế hấn lạnh lùng ra lệnh. Trong hậu cung này, có lẽ cũng chỉ có nàng mới có vẻ mặt không tình nguyện như vậy khi đối mặt với hấn nhưng lại ngại đắc tội hấn mà thuận theo ý hấn... Một nữ nhân có thể thú vị tới mức nào, có thể khiến hấn thấy mới lạ đến mức nào... Từ khi mới gặp nàng đến giờ, cuối cùng hấn đã cảm nhận được sự thú vị, mới lạ đó. Hấn nhìn nàng vươn bàn tay trắng nõn, có chút run run chậm rãi cởi vạt áo trên người hấn, khi áo ngoài cởi ra nàng hơi mím môi, mặt đỏ bừng nói:

- Hoàng thượng, nô tỳ ngu dốt, vẫn nên để Tần công công vào đi...

Nói rồi, nàng hơi liếc mắt nhìn hấn một cái, mắt tự nhiên đi ra cửa...

Mà hấn sao lại dễ dàng buông tha nàng được. Nàng vì người khác mà có thể tự làm tổn thương mình, có thể vứt bỏ sự sủng ái của mình ra sau đầu thì có nên trừng phạt nàng không? Hấn giữ chặt tay nàng, khi nàng còn kinh ngạc thì hấn đã kéo nàng vào lòng, cúi đầu tìm kiếm môi nàng, nàng khẽ run run nói:

- Hoàng thượng, nô tỳ bị thương, không thể hầu hạ Hoàng thượng, xin Hoàng thượng đến cung ...

Ánh mắt lạnh lùng, một tia lửa giận đã bùng lên, nàng muốn hấn đến chỗ nữ nhân khác. Hấn nắm chặt tay, kéo nàng vào lòng rồi mạnh mẽ hôn lên môi nàng, sau đó khi nàng còn đang sợ hãi giây dựa thì hấn kéo dây lưng của nàng xuống...

- Đừng...

Giọng nàng run run tựa như vẫn đang hoảng sợ, ánh mắt lấp lánh, diêm dạm và đáng yêu nhìn hấn. Thần sắc đó như đang cầu xin hấn vậy. Hấn chưa bao giờ thấy nàng nhu nhược như vậy, mềm mại vô lực, tựa như viên ngọc chỉ chạm vào cũng vỡ tan. Nhưng ánh mắt đó lại càng khiến hấn diêm cuồng muốn nàng hơn...

Hấn biết, trên người nàng có thương thế nhưng sự càn rỡ của hấn không thể nào khắc chế, tựa như lần đầu tiên, nhìn thấy nàng khóc không ra nước mắt, tim hấn cũng đau nhưng không thể nào ngừng lại. Hấn chỉ muốn nàng, diêm cuồng muốn nàng...

Đêm về khuya, sau cơn diêm cuồng của mình, nàng đã mệt mỏi ngủ say, còn hấn yêu thương hôn lên khuôn mặt nàng, nhẹ vỗ về khuôn mặt nàng, ôm nàng. Nàng không phải là nữ nhân đầu tiên của hấn. Trước khi gặp nàng có lẽ hấn cũng không nghĩ rằng có một ngày sẽ có một nữ tử khiến hấn luân hãm như vậy...

- Hoàng Thượng, nô tài có việc bẩm báo...

Ngoài cửa phòng, giọng Tần An đột nhiên truyền đến. Bàn tay đang vuốt ve gương mặt Minh Nguyệt không khỏi ngừng lại. Hấn nhíu mày nhìn ra cửa, Tần An rất thủ lễ, sẽ không vì chuyện không đầu mà đến quấy rầy hấn vào lúc này, chắc chắn là có việc gấp. Hấn nhìn lại Minh Nguyệt, thấy đôi mi dài của nàng run rẩy, biết nàng đã bị đánh thức nhưng hấn cũng không hỏi, hấn đắp chăn lại cho nàng, cúi đầu hôn nàng rồi nhẹ nói vào tai nàng:

- Minh Nguyệt, đừng phản bội trẫm nếu không trẫm cũng không biết sẽ làm ra những chuyện gì...

Sau đó nhìn đôi mày thanh tú của nàng hơi động, hấn băng bó lại vết thương chi nàng rồi xuống giường...

Bên ngoài, Tần An thấy hấn bước ra phòng ngủ thì quỳ xuống dập đầu nói:

- Hoàng thượng, trong cung đồn đại ở Phượng Tê cung Hoàng hậu tât Chiêu dung nương nương, còn định đoạn tuyệt tình tỷ muội...

Hấn nhíu mày, liếc nhìn Tần An đang quỳ lạy, có chút phiền não phát tay áo. Lại là hoàng hậu, hoàng hậu còn chưa hết hạn chịu phạt đã lại làm loạn như vậy. Nếu không có Âu Dương Hồng Ngọc, chỉ e hoàng hậu sớm đã thành con rối trong hậu cung, thế mà giờ nàng lại còn tự tìm đường chết...

Âu Dương Trì vốn là lão hồ ly giả hoạt nhưng không ngờ lại sinh được hai nữ nhi khác nhau một trời một vực như vậy. Hấn nắm chặt tay, cười lạnh một tiếng. Nay xảy ra chuyện này, Âu Dương Hồng Ngọc tất nhiên chịu ủy khuất, hơn nữa hôm nay nàng còn đỡ đòn cho hoàng hậu. Mối mông hơi mím lại, mang theo mấy phần phiền chán hấn bước vào bóng đêm...

Mưa phùn vẫn chưa dừng, hấn ngồi trên xe liên, định đến Khôn ninh cung thương lượng cùng Thái hậu chuyện Hoàng hậu bị cấm túc mà rời khỏi Phượng Tê cung và chuyện Hoàng hậu tât Âu Dương Hồng Ngọc nhưng không ngờ đi nửa đường lại thấy Hoa Quỳnh đội mưa đi tới nói:

- Hoàng thượng, Lãn quốc chủ nửa đêm hẹn Đức phi nương nương ở Tử Vân đình...

Xe ngừng lại, hấn mạnh mẽ xốc màn xe lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoa Quỳnh đứng dưới mưa tay ôm quyền, không dám tin hỏi lại:

- Người nói cái gì?

Hoa Quỳnh sợ hãi cúi đầu, không nói thêm gì nữa. Hấn cảm giác mình như ngừng thở, hấn đánh một quyền lên xe liên, vết thương vốn băng bó cẩn thận giờ máu tươi ứa ra. Tần An hoảng sợ bước lên định ngăn cản hấn nhưng bị hấn vẩy lui. Hấn nhắm mắt lại, muốn bình ổn cơn xúc động muốn giết người này nhưng vẫn không nhịn được, tức giận nói:

- Quay trở về...

Sắc mặt Hoa Quỳnh tái nhợt, vội nói:

- Hoàng thượng bớt giận, nô tỳ không biết quan hệ giữa Lãn quốc chủ và nương nương như thế nào nhưng lúc đó là Lãn quốc chủ không chế đưa nương nương đến Tử Vân đình...

Nói xong vội lui xuống. Nhưng lời của nàng cũng không thể an ủi hấn. Lòng hấn hỗn loạn đầy lửa giận, khi xe quay lại, cả người đầy khí lạnh.

Lãnh Cô Vân hết lần này đến lần khác dám chạm vào nữ nhân của hắn. Tay nắm chặt đến nỗi các đốt ngón tay kêu lên răng rắc, hắn nhắm mắt lại, nắm lấy tay vịn rồi sau đó mạnh mẽ bẻ gãy nó. Minh Nguyệt là của hắn, bất luận là ai cũng không được chạm vào...

Vừa đến Ngưng Tuyết cung hắn đã dừng dừng nổi giận bước xuống nhưng phát hiện phòng ngủ vốn đèn đuốc sáng trưng giờ đã bị tắt, trên cửa phòng ngủ chỉ còn lại chút ánh nến mờ nhạt. Tim như cứng lại, hắn bước nhanh lên phía trước nhưng khi đẩy cửa ra lại thấy bên trong hơi nước lớn vẩn. Trong nháy mắt hắn đã hiểu nữ tử trong phòng ngủ đang làm gì. Vì thế hắn tắt nến đi, mạnh mẽ đóng cửa lại, đi về phía nữ tử đang tắm sau bình phong kia...

Khi nến tắt, trong mắt nàng thoáng chút hoảng hốt nhưng sau đó lập tức vươn cánh tay ngọc trắng nõn lấy xiêm y trên bình phong. Còn hắn, trước khi nàng kịp khoác sa mỏng lên người thì đã bị cơn tức giận không thể khống chế khiến ngực phập phồng, hắn không kịp suy nghĩ, kéo nàng ôm vào lòng.

Thân thể nàng run nhẹ trong lòng hắn như một đứa trẻ chấp nhận cái ôm của hắn. Trong bóng đêm, hắn thấy nàng chậm rãi ngẩng đầu lên như muốn nhìn thần sắc của hắn, sau đó cẩn thận khẽ gọi:

- Hoàng thượng

Sau đó, khi hắn đang yên lặng thì thấp giọng nói:

- Hoàng thượng không phải nên...

- Nên ở Trùng Dương cung cùng Chiêu dung của trẫm ôn tồn, phải không?

Hắn càng tức giận nhưng chỉ có thể lạnh lùng nói, lời của nàng còn chưa nói hết nhưng hắn biết nàng nhất định sẽ cho rằng hắn đi dỗ Âu Dương Hồng Ngọc bởi vì nàng luôn là như thế. Nàng nghĩ hắn có thể vô tình như nàng, nàng nghĩ hắn có thể cùng nàng ôn tồn rồi lại đi tìm một nữ nhân khác... Ngực hắn đau đớn và chua xót, đến tột cùng nàng làm sao mà có thể biểu hiện được như thế....

Nàng có lẽ là cảm giác được cơn phẫn nộ của hắn, trong bóng đêm, cười yếu ớt nói:

- Hôm nay... Tần công công nói nô tỳ nghe được, cho nên đoán Hoàng thượng đi an ủi Tử Thần tỷ tỷ, dù sao việc này cũng là do Minh Nguyệt gây ra....

- Thật là do nàng gây ra..

Hắn không e dè cắt đứt lời nàng, lửa giận phun ra, trong hoàng cung này làm gì có chuyện gì mà không phải do nàng gây ra? Vì sao, vì sao sau khi lừa gạt hắn nàng còn đi lừa gạt Tam đệ, giờ lại cả Lãnh Cô Vân...

- Hoàng thượng...

Hơi thở của nàng có chút bất an, mi dài không ngừng rung động như là trong nhất thời không thể tiếp nhận được sự tức giận này của hắn. Hắn nhìn nàng hơi mím môi, sợ hãi nói:

- Hoàng thượng có thể tạm tránh đi không, để nô tỳ thay quần áo...

Hơi thở của hắn dần dập dờn nhìn nàng. Lúc này hắn mới phát hiện nàng không một mảnh vải, da thịt trắng như tuyết trong không khí lạnh băng. Tim hơi động, sau đó nhắm mắt lại, buông nàng ra, đưa xiêm y trong tay tới trước mặt nàng rồi xoay người đi ra khỏi bình phong. Thế nhưng tay lại nắm chặt lại...

Sau bình phong, tiếng mặc quần áo sần sật truyền đến mang theo mùi hương lạnh lạnh cực kì dụ hoặc vây lấy hắn, nhẹ nhàng tràn ngập trong không khí. Hô hấp của hắn có chút hỗn loạn. Khi bản thân không thể khắc chế cơn phẫn nộ và sự khao khát, hắn chạy tới trước mặt nàng, ôm lấy nàng, đi về phía giường.

- Hoàng... Hoàng thượng...

Cơn sợ hãi của nàng rất rõ ràng, vừa nằm lên giường nàng đã gắt gao quần chặt chắn bông. Dưới ánh sáng hôm ám, đôi mắt lóe ra sự sợ hãi khiến hắn đau lòng...

- Ái phi không có gì muốn nói với trẫm sao?

Hắn tới gần nàng, cứng rắn cầm lấy tay nàng, đan ngón tay với nàng, lạnh lùng nói:

- Có phải người từng nói với trẫm rằng chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão?

Người nàng cứng lại, hai mắt kinh ngạc nhìn hấn nhưng một chút sau khóe mắt nàng lại nổi ánh lệ, khẽ nói:

- Khi còn thiếu niên, tình không biết từ đâu mà đến chỉ nghĩ cuối cùng sẽ tươi đẹp. Sự đời chẳng chịt nay chỉ còn nỗi sầu khôn tận....

Hắn hơi giật mình, nàng như khóc nói:

- Người Hoàng thượng yêu sẽ không rời khỏi Hoàng thượng nhưng người Minh Nguyệt yêu lúc nào cũng có thể dời đi, chẳng lẽ Minh Nguyệt không thể dùng cách thức của mình để tranh thủ sao? Tâm tình của Minh Nguyệt Hoàng thượng hiểu sao?

Hắn giật mình, khi nàng nói câu đó xong, tim co rút lại. Hắn nhìn nước mắt nàng rơi xuống gối trong bóng đêm, nhìn vết thương không hề che đậy của nàng, nàng như thế này, hắn chưa từng thấy.

Hắn hơi cứng đờ lại, suy nghĩ dần trở nên mơ hồ. Hắn không ngừng tự nhủ rằng nàng đang diễn trò, nếu nàng thật sự yêu mình như vậy, vì mình mà diễn trò thì vì sao vết thương trên ngực mình vẫn còn tồn tại? Nàng là vì Như Nguyệt, tất cả những gì nàng làm đều là vì người khác... Hơn nữa, nàng còn lén lút gặp gỡ Lãnh Cô Vân, làm tổn thương Tam đệ...

- Minh Nguyệt, nàng thật sự vì ta sao?

Nàng đang nói dối. Hắn cứng rắn tự nhắc nhở chính mình, nhưng nước mắt của nàng khiến hắn đau lòng. Một lúc sau, hắn nhìn đôi mắt đỏ hoe của nàng nói:

- Nhưng vì sao ta không cảm nhận được...

Vì sao một chút cảm giác cũng không có...

Nàng cứng đờ người rồi sau đó nhưng định cãi lại nhưng hấn lại chẳng muốn nghe. Bởi vì hấn biết, nàng không nói thật, nàng đã quen dối trá trước mặt hấn, trước kia nàng giấu diếm quan hệ của mình và Tam đệ, giờ còn lén lút gặp gỡ Lãnh Cô Vân. Nghĩ đến Lãnh Cô Vân lửa giận của hấn lại bùng phát. Hắn giận dữ xóc chặn bông của nàng lên, đè lên người nàng...

- Nàng là của trẫm...

Hắn cuồng loạn hôn nàng, nỉ non bên tai nàng. Nàng là của hấn, bất luận thế nào nàng cũng chỉ là của hấn. Thần sắc của nàng bất lực mà sợ hãi nhưng vẫn như trước, nhắm mắt, im lặng thừa nhận mọi thứ, dù là ôn nhu hay thô bạo nàng cũng chỉ cần môi dưới không nói nữa câu rồi sau đó ngủ thiếp đi...

Mà hấn, ở thời khắc cuối cùng tỉnh táo của nàng, hấn nhẹ vỗ vết thương trên tay ngọc của nàng rồi nhìn vào mắt nàng nói:

- Minh Nguyệt, vết sẹo này nói cho trẫm, nàng che giấu nhiều thứ lắm...

Hấn cúi đầu nhìn đôi môi hồng của nàng, đau khổ nói:

- Nơi đó... còn có chỗ cho trẫm dung thân không...

.....

Sáng sớm, hấn không muốn ở lại bên nàng, đứng dậy rời đi, nhưng nàng lại bất ngờ cố chấp kéo hấn lại. Đây là lần đầu tiên khi hấn thức dậy nàng có biểu hiện lưu luyến như vậy mà không như bình thường, lo lắng chuẩn bị cho hấn vào triều sớm. Nhưng lúc này đây, hấn lại không muốn ở lại bởi vì một đêm này nàng đã không hề thẳng thắn với mình, giờ phút này nàng lưu luyến hấn chỉ là để hấn không truy cứu nàng nữa mà thôi. Hắn đã quá quen với thủ đoạn của nàng và cũng quá đau lòng với thủ đoạn này của nàng...

Tần An nghe được tiếng động thì dẫn hai thị nữ vào thay quần áo cho hấn. Hấn sau khi mặc hoàng bào xong liền bước ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài phòng ngủ, Tiêu Đồng và hai cung nữ khác quỳ lạy ở đó. Mà hấn, khi đi qua bên Tiêu Đồng thì đột nhiên nhớ lại Minh Nguyệt đêm qua tắm rửa không có Tiêu Đồng ở bên, vì thế lạnh lùng nói:

- Sáng nay hầu hạ Đức phi đến Ôn tuyền biệt quán tắm rửa...

Đầu tiên Tiêu Đồng hơi sững sốt rồi sau đó cúi đầu nói:

- Nô tỳ tuân mệnh...

Hắn liếc nhìn gương mặt có mấy phần giống Mộc Thành Khí của Tiêu Đồng, hai mắt híp lại rồi nhanh chóng rời đi... Ôn tuyền biệt quán là lãnh địa trong hậu cung, chỉ có đế vương mới được vào đó tắm rửa. Hôm nay hắn để Tiêu Đồng đưa Minh Nguyệt đến chính là nói cho nàng biết, hắn đối với nàng là đặc biệt.. nhưng, lòng hắn chỉ sợ nàng vĩnh viễn cũng không hiểu.

Rời khỏi Ngưng tuyết cung, Tần An bước lên hỏi:

- Hoàng thượng, Đức phi nương nương uống thuốc...

Hắn hơi nhíu mày kiểm, lặng lẽ bước lên xe liễn, nắm lấy tay vịn, khi màn trướng che lại thì nhắm mắt, lạnh lùng nói:

- Thuốc bổ...

Tần An cúi đầu xưng vâng rồi vung phất trần, cao giọng:

- Khởi giá...

Xe liễn lắc lư đi về phía trước mà lòng của hắn càng rời xa cung điện của nàng thì càng lạnh lùng. Hắn luyến tiếc nàng nhưng hắn cũng rất hiểu nỗi nhớ nàng đáng sợ như thế nào. Nhưng nàng sẽ chẳng để ý đến nỗi nhớ của hắn. Bởi vì nàng không có tình cảm. Nắm chặt tay, trong lòng đau đớn, hắn chưa bao giờ nghĩ đến, yêu thương một người lại đau khổ như thế.

- Tần An

Hắn vỗ vỗ trán, mệt mỏi nói:

- Sau khi hạ triều, người nói với Tam vương gia...

Hắn ngẩng đầu, mím môi, lạnh nhạt nói:

- Nói rang, muốn hắn tuân thủ hứa hẹn ngày đó với trẫm, nếu không, trẫm sẽ không bỏ qua cho hắn...

Tần An giật mình, sắc mặt nhất thời có chút khó coi, nhưng lập tức cúi đầu, cung kính nói:

- Nô tài tuân mệnh.

Khi nghe những lời này của Tần An thì hắn nhắm mắt, mệt mỏi dựa vào ghế, nắm chặt tay.

.....

Sau khi hạ triều, hắn cùng Tần An đến Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương. Nhưng Thái hậu đột nhiên truyền chỉ, nói muốn hắn an ủi Âu Dương Hồng Ngọc một phen. Hắn có chút phiền chán cho người truyền lời lui, trực tiếp sai Tần An mời Âu Dương Hồng Ngọc đến Ngự thư phòng diện giá...

Âu Dương Hồng Ngọc trí tuệ nhu thuận, nhưng là vô luận là nữ tử trí tuệ, nhu thuận thế nào bị ủy khuất như vậy cũng không thể nào không sao. Không đến một canh giờ, Âu Dương Hồng Ngọc đã bước vào. Hắn nhìn thoáng qua Tần An, bảo hắn mang thuốc mỡ đến rồi nói với Âu Dương Hồng Ngọc đang đứng một bên nói:

- Tử Thần chịu ủy khuất rồi, lại đây, để trẫm xem vết thương của nàng...

Âu Dương Hồng Ngọc nghe hắn nói, đầu tiên là ngăn ra rồi sau đó u buồn bước tới bên hắn.

Nàng là nữ tử duy nhất mình mang nợ. Hắn không muốn đối xử tàn nhẫn với nàng. Hắn nhìn khuôn mặt đau thương của Âu Dương Hồng Ngọc, thở dài, nắm lấy bàn tay lạnh băng của nàng, khẽ kéo tay áo nàng lên thì đột nhiên nàng cầm lấy tay hắn, mắt hơi ánh lệ, khẽ nói:

- Hoàng thượng không trách nô tỳ bất lực sao? Nô tỳ biết bản thân vô dụng nhưng lại khiến cho Hoàng hậu bị người khác chê cười...

Khẽ thở nhẹ. Âu Dương Hồng Ngọc chính là như thế, nàng luôn suy nghĩ cho người khác. Hắn nhìn bàn tay nắm chặt tay mình của nàng, dù có chút không đành lòng nhưng vẫn rút ra, cầm lấy bình thuốc Tần An mang đến, nói nhỏ với nàng:

- Tử Thần chịu khổ rồi, là trẫm không nên lỗ mắng như thế...

Âu Dương Hồng Ngọc ngơ ngác nhìn hắn, thần sắc ảm đạm không nói. Tần An lặng lẽ bước ra ngoài.

- Bị thương ở đâu...

Hắn lạnh nhạt hỏi, Âu Dương Hồng Ngọc cúi đầu, sắc mặt có mấy phần ửng đỏ, sau đó khẽ cởi xiêm y, để lộ ra đầu vai trắng nõn nhưng cũng bị xanh tím một khoảng...

Hắn nhíu mày kiểm, bôi thuốc mỡ lên vai nàng. Âu Dương Hồng Ngọc luôn rất bảo thủ nhưng hôm nay lại có hành động này, chắc là chủ ý của Thái hậu. Nay nàng đã cởi xiêm y ra ái muội như vậy, nếu hắn ép nàng mặc lại, nàng tất nhiên sẽ không chịu nổi nhục nhã này, vì thế hắn nhẫn nại bôi thuốc mỡ lên, khẽ nói:

- Oan cho Tử Thần rồi...

- Hoàng thượng... Tử Thần không thấy ủy khuất nhưng ngày ấy Hoàng thượng thật sự khiến Tử Thần sợ hãi... Tử Thần còn tưởng rằng Hoàng thượng... Hoàng thượng không để ý đến Tử Thần nữa.

Giọng nói của Âu Dương Hồng Ngọc mềm nhẹ, ánh mắt lặng yên nhìn hắn như có ám chỉ. Thế nhưng hắn chỉ thu tay lại, có lệ hỏi:

- Tử Thần còn thấy đau không..

Nhưng vừa nói đến đó đã cảm giác bên ngoài có mùi hương lành lạnh bay tới, tim run lên, hắn ngừng tay...

Khuôn mặt Âu Dương Hồng Ngọc cười thẹn thùng, nhẹ lắc đầu nói nhỏ:

- Hoàng thượng có thể tự tay bôi thuốc cho Tử Thần, sao Tử Thần còn thấy đau?

- À

Hắn vô tình nói rồi nhíu mày kiểm ngẩng đầu nhìn về phía cửa, một đôi mắt trong suốt nhìn vào... là nàng. Hơi thở như cứng lại, lòng hắn bỗng dưng hoảng hốt, lập tức cúi đầu nhìn thoáng qua tư thế ái muội giữa hắn và Âu Dương Hồng Ngọc, hắn muốn ra ngoài giải thích với nàng. Nhưng khi vừa định bước đi thì hắn đột nhiên nhớ tới thái độ hôm qua của nàng, vì thế cưỡng chế sự hoảng hốt của chính mình, ái muội nói:

- Tử Thần đúng là biết cách làm trẫm vui vẻ

Âu Dương Hồng Ngọc không hề phát hiện sự tồn tại của Minh Nguyệt vì thế nghe đến câu này nàng chớp mắt, xấu hổ nói:

- Hoàng thượng lại đùa Tử Thần...

Hắn nhìn đôi mắt dần trở nên đau đớn của Minh Nguyệt, trong lòng không hiểu là đau đớn hay vui vẻ. Hắn muốn trả thù nàng, để cho nàng biết ngoài nàng hắn còn có rất nhiều nữ nhân khác yêu thương, mong ngóng sự sung hạnh của hắn. Rằng hắn không chỉ có mình nàng nhưng khi nhìn đến đôi mắt đau đớn của nàng thì lại hận không thể lập tức đẩy Âu Dương Hồng Ngọc ra, ôm nàng vào lòng mà trấn an nàng, nói cho nàng biết hắn chỉ yêu nàng...

Hắn thấy nàng nắm chặt tay, ánh mắt thất thần, dần dần mất đi ánh sáng, tựa như... cũng mất đi sự tin tưởng với hắn. Sau đó, hắn thấy nàng lui dần về phía sau, tim căng thẳng, hắn mất bình tĩnh bước lên nhưng vừa đi bước đi thì Âu Dương Hồng Ngọc lại túm lấy áo hắn...

- Hoàng thượng...

Âu Dương Hồng Ngọc hoảng sợ nhìn hắn. Nhưng khi mùi hương thơm kia tan đi, hắn vô cùng hoảng hốt, vội gạt tay Âu Dương Hồng Ngọc rồi chạy ra ngoài. Nhưng khi ra đến cửa đã không còn thấy bóng dáng của nàng. Nàng rời đi quá nhanh khiến hắn cơ hồ nghĩ rằng vì mình quá nhớ nàng mà sinh ra ảo giác. Vì thế, hắn vội hỏi Tần An đứng ở cửa đã thấy Tần An lấp bắp nói:

- Nô tài... Nô tài không thấy Đức phi nương nương...

Hắn nhìn thần sắc kì quái của Tần An thì biết nàng đã tới. Vì thế cũng chẳng để ý đến Âu Dương Hồng Ngọc đang đuổi theo, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi nói:

- Lập tức khỏi giá Ngưng tuyết cung...

...

Hắn bước vào đại điện Ngưng Tuyết cung, chỉ thấy khuôn mặt Tiêu Đồng có mấy phần nghi hoặc đi ra phòng ngủ, vừa thấy hắn thì cuống quýt quỳ xuống. Còn hắn cũng không kiên nhẫn hỏi thẳng:

- Đức phi đâu?

Tiêu Đồng thấy hắn sắc mặt khó coi, không khỏi có chút lắp bắp nói:

- Hồi bẩm Hoàng Thượng, nương nương nàng... Nương nương mệt mỏi, nói muốn nghỉ ngơi

Nghỉ ngơi? Lúc hắn rời đi nàng đã thức dậy, sao giờ còn muốn nghỉ ngơi. Vì thế hắn lại hỏi:

- Chủ tử nhà ngươi có từng rời khỏi Ngưng Tuyết cung?

Tiêu Đồng ngẩn ra rồi mờ mịt trả lời:

- Nương nương hôm nay có đến Ngự thư phòng đưa đồ ăn sáng cho Hoàng thượng nhưng không viết vì sao trở về rồi... nói muốn nghỉ ngơi, trông rất mệt mỏi...

Sau khi Tiêu Đồng nói những lời này, tim hắn như bị ai bóp thắt khiến hắn cơ hồ không đứng vững. Hắn bắt đầu hối hận hành vi của mình, nhưng đã xảy ra là đã xảy ra, mà nàng cũng có tư cách gì giận hắn? Nàng phản bội hắn trước, không phải sao?

Trong lòng như co rút lại, hắn bước đến trước cửa, tay vừa chạm lên cửa thì lại do dự. Dựa vào tính cách của nàng, giờ thấy hắn thì sẽ thế nào? Hắn cảm giác nếu giờ mình bước vào nàng sẽ nổi nóng, nhưng thế lúc này không bước vào lòng hắn lại hoảng hốt không biết nên làm thế nào cho phải, suy nghĩ kỹ, hắn mím môi, quyết tâm đẩy cửa phòng ngủ ra...

Vừa đóng cửa lại, chợt nghe ngoài điện có tiếng Tần An nôn nóng:

- Ai da, cô nãi nãi của ta, thiếu chút nữa người hại chết ta rồi... Tiểu cô nãi nãi, hôm nay lúc Đức phi nương nương đến ngự thư phòng thì vừa lúc Chiêu dung nương nương ở đó... Đức phi nương nương bảo ta không được nói chuyện nàng đến Ngự thư phòng nhưng người... Ai dà, thật sự là bị người hại chết rồi....

Mắt tối sầm lại, hắn nắm chặt tay. Nàng thật sự đã thấy được cảnh tượng ái muội đó của hắn và Âu Dương Hồng Ngọc, nàng vội vã về cung như vậy, chắc chắn là hiểu lầm cái gì...

Hắn ngẩng đầu nhìn căn phòng yên lặng nhưng trong lòng lại vừa hỗn loạn, vừa nghi hoặc. Nơi này không nên yên lặng như vậy, một cơn sợ hãi không tên đột nhiên truyền đến, hắn bước đến trước giường nhưng khi xốc trường phù dung lên đã thấy nàng nhắm mắt, hơi thở đều đều nhưng trên trán lại phủ một lớp mồ hôi như đang phát bệnh. Lúc sau, chỉ thấy nàng nhủ mắt, sau đó mở bừng mắt...

- Tỉnh rồi...

Không thể nói rõ nỗi sợ hãi đó là gì, khẩu khí của hắn như đông lại nhưng vẫn không kim lòng được mà vuốt trán nàng. Mà nàng khi vừa nhìn đến hắn thì đôi mắt mơ hồ, một lúc sau mới khẽ gọi một tiếng:

- Hoàng thượng...

Nhưng giọng nói có chút khàn khàn, nhưng sau đó, nàng nắm chặt lấy bàn tay của hắn đang vuốt trán nàng.

Hắn nhìn bộ dáng khiến người khác đau lòng của nàng, cơ tức giận kia tan thành mây khói. Nhưng khi hắn định ôm lấy nàng thì nàng lại mạnh mẽ đẩy tay hắn ra...

Lòng hắn căng thẳng, đột nhiên lửa giận dâng lên nhưng khi nàng nhìn thấy lửa giận của hắn thì như trốn tránh gì đó, vội vã ngồi dậy. Nhưng động tác này khiến xiêm y nàng chảy xuống, nửa bộ ngực sữa hiện ra, nàng nhìn hắn, cảnh giác nói:

- Hoàng thượng.... sao lại đến đây?

Ánh mắt lạ lùng của nàng khiến hắn muốn giết người. Mà sợi dây băng bó trên vai nàng lơ lửng như đang cười nhạo hắn. Giờ khắc này, hắn quả nhiên không thể hiểu vì sao mình lại thích nữ nhân này. Nàng không

hiền thực như Âu Dương Hồng Ngọc, không xinh đẹp như Hoàng hậu càng không yêu hấn như Thượng Quan Uyển Nhi nhưng vì sao hấn chỉ yêu nàng, bất luận thế nào cũng chỉ cần nàng...

Hận, từ đáy lòng càng lúc càng dâng lên, hấn mạnh mẽ nắm lấy dây lụa vàng băng bó ở mép giường, oán hận nhìn nàng, ngực phập phồng nói:

- Thì ra đêm qua là trẫm tự mình đa tình

Không chỉ là tự mình đa tình mà còn là điên rồi...

Nàng nhìn dây lụa trên tay hấn, đau khổ cười rồi lắc đầu nói:

- Không... là nô tỳ tự mình đa tình...

Rồi sau đó nhắm mắt lại, che ngực mình nói:

- Là nô tỳ quá si tâm vọng tưởng...

Sắc mặt hấn dần đông lại, chăm chú nhìn dung nhan như bị thương của nàng. Nàng nói lời này có ý gì? Nàng muốn đùa giỡn hấn sao? Hấn nắm chặt tay, các đốt ngón tay răng rắc, cả giận nói:

- Ái phi hỏi hận...

Nếu không phải vì hấn thật sự yêu nàng thì hấn đã xông lên bóp chết nàng.

Mà nàng vẫn lắc đầu, nước mắt tuôn rơi, nức nở nói:

- Nô tỳ biết... Hoàng thượng không chỉ có một mình nô tỳ, nô tỳ sẽ không si tâm vọng tưởng, nô tỳ... sau này sẽ ngoan ngoãn làm phi tử của Hoàng thượng...

Tim hấn như bị bóp nát, hấn không muốn nghe nàng diễn trò nữa, hấn rất muốn giết nàng. Hít một hơi sâu, hấn vọt tới trước mặt nàng, mạnh mẽ nắm tay đang che ngực của nàng, khi nàng giãy dụa thì hấn nắm lấy cằm nàng, mắt đỏ quạch nói:

- Chọc giận trẫm rồi bỏ đi, người coi trẫm là cái gì...

168. Q.4 - Chương 20: Trâm Ngọc

Hấn nắm chặt cổ tay nàng, ánh mắt lạnh lùng mà tàn khốc, hấn nhìn nàng, đem sự thống khổ trong lòng truyền tới cổ tay, mãi cho đến khi nàng hoảng sợ, cầu xin hấn:

- Hoàng thượng...

Về đáng yêu của nàng, đôi mắt cầu xin của nàng dường như có thể khiến hấn mềm lòng mà không truy cứu chuyện hôm nay nhưng nàng vĩnh viễn cũng không biết được, nếu nàng đau đớn thì hấn sẽ còn đau hơn gấp bội. Cho tới giờ, hấn đã nghĩ đủ các biện pháp, bất luận là sủng ái hay hành hạ nàng thì kết quả cũng chỉ để nàng ngoan ngoãn ở lại bên hấn.

Nước mắt của nàng rơi xuống, mi dài run rẩy khiến lòng hấn đau đớn nhưng khi hấn nghĩ rằng nàng đã học được cách phục tùng thì nàng lại quật cường nói:

- Nếu Hoàng thượng vì nô tỳ tự tiện xông vào Ngự thư phòng mà tức giận thì nô tỳ chấp nhận chịu phạt, cho nên... đau...

Lời của nàng khiến hấn tức giận, sự thương hại vừa dâng lên đã hóa thành tro bụi, hấn hung hăng nắm cổ tay nàng, phần nộ nói:

- Ái phi cũng biết cái gì là đau

Đau. Cho tới giờ cũng chỉ có một mình hấn cảm nhận, nỗi đau tê tâm liệt phế này nàng căn bản không thể chấp nhận. Nhắm mắt lại, nỗi đau trong lòng càng lớn. Hấn mạnh mẽ buông cầm nàng ra, nắm lấy tay nàng, đan 10 ngón tay vào nhau, mang theo hận ý nói:

- Tay đứt ruột đau...

Minh Nguyệt, hấn đau là ở tim...

Sắc mặt nàng tái nhợt, nước mắt ngừng rơi, nhắm mắt lại như đã tuyệt vọng, để mặc hấn tra tấn. Nhìn thần sắc tuyệt vọng của nàng, lòng hấn run lên, lúc này mới cúi đầu nhìn cổ tay nàng, không ngờ đã tím bầm lại. Hấn vội buông tay, hấn biết mình ra tay rất nặng nhưng hấn chỉ nghĩ là cho nàng nhận một lần giáo huấn, không ngờ không không chế được ...

Ngực phập phồng, hơi thở như ngưng lại. Hấn nắm chặt tay mình, có chút không thể tin được nhìn vào vết đỏ hồng nơi ngón tay và vết bầm tím ở cổ tay nàng. Cũng không rõ là tức giận nàng hay tự tức giận chính mình. Hấn xoay người đi đến trước cửa sổ, đẩy cửa ra đón gió lạnh từ bên ngoài ùa vào, tay nắm chặt chậm rãi buông ra...

- Trầm... có phải đã...

Hấn mở miệng nhưng như có gì ngăn lại mà không thể nói hết câu. Hấn không quá cường cầu, không quá lo lắng, có lẽ nàng vẫn cần thời gian để từ từ tiếp nhận hấn... Nhưng hấn chờ đã lâu lắm rồi, hấn sợ chờ đợi đến cuối cùng nàng sẽ chẳng tiếp nhận hấn mà là vạch trần mưu kế của hấn. Nếu như vậy, cuối cùng bọn họ....

Nhắm mắt lại, hấn đã không còn dũng khí để đi tiếp nhưng lại hỗn loạn không biết nên làm gì. Vì thế, hấn hít sâu một hơi, nắm chặt tay, nặng nề nói:

- Nghỉ ngơi đi, trầm ở cùng nàng...

Nói rồi hấn đi về phía giường, không để ý nàng có muốn hay không, ôm lấy nàng nằm xuống. Nhưng ngay cả dũng khí để nhìn nàng một cái cũng không có...

Một ngày này hấn không thể ngủ say được. Chờ người trong lòng ngủ rồi hấn hỗn loạn bước xuống giường, nhắm mắt lại không muốn nhìn dung nhan say ngủ khiến hấn mê muội kia. Hấn luyến tiếc rời khỏi nàng nhưng nàng đau. Với hấn, có lẽ qua hôm nay, ngoài sợ hãi ra nàng sẽ chẳng thấy gì nữa...

Nhưng như vậy cũng tốt, hấn vô lực tựa vào mép giường, nhìn những cánh hải đường bay múa bên ngoài. Như vậy cũng tốt... ít nhất nàng đã học được một chút giáo huấn, ít nhất về sau nàng sẽ không bất chấp tất cả mà giúp Như Nguyệt nữa... Có lẽ nàng sẽ hướng về hấn một chút, ít nhất... hấn nhắm mắt lại, thật ra, hấn còn không tự thuyết phục được bản thân...

Đứng dậy, nhẹ bước đến trước cửa, ngẩng đầu nhìn mưa rơi tí tách không ngừng. Hấn ngồi xuống, nhìn những cánh hoa hồng nhạt trên mặt đất, lầm lũi tên nàng, nhặt những cánh hoa rơi xếp thành tên nàng...

Hoa hải đường là loài hoa mà mẫu thân hấn thích nhất. Người nói người sinh vào tháng ba khi hoa hải đường nở. Nhưng bà cũng không ngờ rằng vận mệnh của bà cũng như những đóa hải đường này, khi tươi đẹp nhất thì cũng là lúc theo gió điêu linh...

Tim run lên trong gió lạnh. Hấn đứng dậy, vô ý nhìn thấy chiếc trâm ngọc bị phá vỡ dưới chân cột đá. Hấn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, búi tóc nàng chỉ cài một cây trâm bạch ngọc khắc mẫu đơn do hấn ban. Những trang sức xa hoa khác nàng chưa từng chạm tới...

Ánh mắt hơi mất tự nhiên nhìn người đang ngủ say trên giường, hấn muốn tiến lên nói gì đó với nàng nhưng dũng khí để đến bên nàng lại không có. Hấn biết, một khi tới gần hấn sẽ không muốn rời đi. Nàng giống như một loại độc dược chuyên phối chế ra cho hấn, làm cho hấn nghiện, làm cho hấn trầm luân, làm cho hấn yêu hận rối rắm, từ từ bị thiêu đốt...

Mưa ngừng, mặt trời đỏ rực lặn về tây. Trong Trường sinh điện, hấn ngồi trên giường, thất thần nhìn chiếc trâm bạch ngọc khắc mẫu đơn và hoa mai tinh xảo, ngón tay nhẹ nhàng vuốt về nét khắc. Đây là thứ duy nhất mẫu phi xin phụ hoàng thưởng khi được sắc phong làm quý nhân. Nghe nói, nó từng là do tự tay thái tổ khắc, những tướng tể nàng thì nàng đã ra đi...

Có lẽ, nó là vật để lại duy nhất của mẫu phi, cũng có lẽ là nó liên quan đến “người ấy” cho nên hắn giữ lại nó. Nhưng từ khi mẫu phi qua đời, cây trâm này bị hắn cất trong hòm hơn 10 năm. Hắn vốn nghĩ, cả đời cũng sẽ không mở chiếc hòm này ra. Khẽ thở dài, hắn nhắm mắt lại, nắm chặt cây trâm trong tay. Hôm nay, vì sao hắn lại lấy nó ra, lại vì nàng sao...

Ngoài tấm điện, Tần An chạy vào, vẻ mặt mệt mỏi, nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng, hòm gỗ người muốn nô tài đã mang đến

Nói rồi đem một chiếc hộp gấm khắc hoa đỏ đưa tới trước mặt hắn, cẩn thận mở ra...

Hắn mở mắt ra, ánh mắt có mấy phần mệt mỏi nhìn chiếc lược ngà khắc phượng khéo léo trong hộp gấm, cầm lên nhìn ngắm. Tần An nhìn hắn, cẩn thận nói:

- Hoàng thượng, chiếc lược này đặt trong thư phòng ba năm, hôm nay...

Hắn liếc nhìn Tần An, nắm chặt lược trong tay rồi sau đó bỏ chiếc trâm ngọc vào hộp gấm, cầm lấy một chiếc chủy thủ sắc bén, bắt đầu chậm rãi điêu khắc. Chiếc lược này ba năm trước hắn đã khắc. Lúc đó không có mục đích gì chỉ là nhất thời nổi hứng. Bởi vì lúc ấy hắn vẫn ở bên Như Nguyệt, trong kế hoạch, đoạn thời gian đó là thanh nhàn nhất, nhàn đến chẳng có việc gì làm nên muốn khắc một chút. Sau vì đến thời cơ, hắn bận rộn tính Mộc thị nên mới khắc được một nửa chiếc lược thì đành để vào hộp gấm, tùy tiện đặt trên giá sách. Mà đó, cũng đúng là đã ba năm...

Chủy thủ sắc bén tỉ mỉ khắc đuôi phượng. Khắc rồi sẽ đem tặng nàng đi. Hắn nghĩ, dù sao đã để đó không dùng nhiều năm như vậy nhưng khi ngừng tay, nhẹ vỗ về nét khắc thì lại không khỏi có chút phiền chán. Vì sao mỗi lần hắn nghĩ đến đều là nàng. Lúc trước, hắn khắc chiếc lược này cũng không nghĩ đến một ngày kia hắn lại muốn đem chiếc lược này ột nữ nhân...

Cười khẽ nhưng khóe miệng lại có chút chua xót. Lúc trước, sao hắn dự đoán được, ba năm sau hắn sẽ vì một nữ tử mà đau đớn như vậy... Trong lòng lại đau đớn, hắn lại cầm đao lên cẩn thận tạo hình. Khắc sau, bỏ nó vào chiếc hộp gấm cùng chiếc trâm ngọc, nhắm mắt lại, khẽ nói:

- Đưa cho Đức phi...

Tần An ngẩn ra, ngơ ngẩn nhìn chiếc hòm trong tay, có chút lắp bắp nói:

- Hoàng thượng... cây trâm này... cũng đưa?

Hắn hơi mở mắt, khẽ phát tay, ý bảo Tần An đi nhanh, còn chính mình phiền chán nhủu mày kiếm...

169. Q.4 - Chương 21: Trong Mưa

Hoàng hôn, Triệu Truyền bên người Thái hậu vội vàng báo lại, nói là đêm nay Thái hậu thiết yến ở Trùng dương cung, nói là để an ủi Âu Dương Hồng Ngọc. Hắn nghe xong không khỏi nhủu mày kiếm. Âu Dương Hồng Ngọc luôn biết thời thế nhưng lần này hết kế này đến kế khác khiến hắn phiền chán. Cho tới giờ hắn vẫn luôn không thích chơi trốn tìm với nữ nhân..

Hắn chống trán, bút đỏ khẽ buông, giương mắt nhìn Triệu Truyền đang quỳ trên đất, khẽ gõ gõ bàn rồi phát tay ý bảo hắn lui, lười nhác nói:

- Đến tối trầm sẽ đi...

Triệu Truyền ngẩng đầu lên nhưng lại không thể nói gì, chỉ đành rời khỏi đại điện. Nhưng hắn vừa rời đi thì Tần An vội vàng đi vào, nói nhỏ vào tai hắn:

- Hoàng thượng, vừa rồi Hoa Quỳnh báo lại, nói là Quý phi nương nương nhiều ngày nay luôn bất an, cả đêm đứng ngoài điện ngắm sang Ngưng tuyết cung. Hơn nữa cũng không ngừng thêu khăn lụa, thân thể so với trước cũng suy nhược đi nhiều...

Hắn nhíu mày chờ Tần An nói tiếp nhưng Tần An lại ngừng lại một lúc lâu rồi mới rụt rè nói:

- Hoàng thượng, đã mấy tháng rồi người chưa đến thăm Quý phi nương nương, hôm nay trời mưa, nếu Quý phi trắng đêm chờ ở ngoài, nô tài sợ bệnh của nương nương sẽ càng nặng...

Hít sâu một hơi, hắn nhắm mắt lại, sự phiền chán trong lòng càng sâu. Tim của hắn đã bị Minh Nguyệt cầu xé không yên nhưng Âu Dương Hồng Ngọc và Như Nguyệt còn muốn làm phiền hắn. Tần An thấy hắn không nói gì thì lo lắng, khẽ nói:

- Hoàng thượng, tối nay có ở lại Trùng dương cung không?

Mở mắt ra, có mấy phần không kiên nhẫn đứng dậy, bước ra phía cửa sổ, khi gió lạnh mưa phùn tí tách rơi vào tóc hắn, hắn khoanh tay rồi lạnh lùng nói:

- Bây giờ người đến Ngưng tuyết cung nói với Đức phi rằng tối nay trẫm sẽ ở lại chỗ Âu Dương chiêu dung, bảo nàng để ý sức khỏe, sớm nghỉ ngơi...

Sau đó nghĩ nghĩ, biết rõ không có khả năng nhưng vẫn tự giễu một câu:

- Bào nàng tối nay đừng chờ trẫm...

Tần An cúi đầu, có chút mất tự nhiên, nhẹ giọng nói:

- Nô tài tuân mệnh, vậy nô tài xin đi truyền lời.

Nói rồi cúi đầu cẩn thận rời khỏi đại điện.

Bữa tối, Tần An lại vào điện nhưng không phải mời hắn đến Trùng dương cung mà là báo Âu Dương Trì cầu kiến. Hắn nhíu mày kiểm, lại nghe Tần An nói:

- Hoàng thượng, nhất định là Âu Dương thừa tướng nghe được điều gì phong thanh, nếu không vì sao lại chọn đúng hôm Hoàng thượng ở lại Trùng dương cung mà cầu kiến giữa đêm?

Hắn hơi giật mình nhưng lập tức hiểu được ý tứ của Tần An. Môi mỏng hơi nhếch miệng cười, xoay xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái, lạnh lùng nói:

- Không ngờ tướng phụ của trẫm thật hiểu lòng trẫm...

Nói rồi liếc nhìn Tần An đang ngạc nhiên, khẽ cười nói:

- Nửa canh giờ nữa, người đến Trùng Dương cung báo với Âu Dương chiêu dung, nói tướng phụ cầu kiến trẫm, đang ở ngự thư phòng nghị sự, tối nay trẫm sẽ không đến chỗ nàng...

Tần An đầu tiên là ngạc nhiên rồi vội cười nói:

- Nô tài tuân chỉ, xin Hoàng thượng đi giá đến Ngự thư phòng

Âu Dương Trì là con cáo già狡 hoạt, hắn rất giỏi về việc thảo mộc giai binh nhưng lại không biết dùng người mà thành ra thua hoàn toàn. Giống như quân cờ Âu Dương Hồng Ngọc, hắn biết Âu Dương Hồng Ngọc tuy trí tuệ có thừa nhưng dung mạo thường thường nên sớm buông tha nàng. Nhưng hắn cũng không ngờ rằng quân cờ này còn có sức dự hoặc lớn hơn quân hắn đặt cược...

Hắn không phủ nhận, khi Minh Nguyệt chưa xuất hiện, hắn từng cho rằng Âu Dương Hồng Ngọc là nữ tử duy nhất trong thiên hạ xứng ở lại bên hắn. Hắn cũng từng nghĩ, giả sử có một ngày có thể diệt được Âu Dương thị thì Âu Dương Hồng Ngọc chắc chắn sẽ lên ngôi hậu vị thay tỷ tỷ nàng. Dù sao dựa vào trí tuệ và tình cảm của nàng với mình, cho dù mình không có tình cảm gì với nàng thì nàng cũng sẽ trông coi hậu cung thật yên ổn...

Nghĩ đến đây, hắn khẽ cười lạnh trong lòng. Bước lên xe liễn, đi về phía Ngự thư phòng...

Ban đêm, bên ngoài gió lạnh rít gào, hắn đứng trước cửa Ngự thư phòng nhìn bóng đêm ngoài cửa, không hiểu sao lại nhớ đến nàng. Ở hành lang cách đó không xa, tiếng trống nổi lên, canh ba đã tới...

- Hoàng thượng, thừa tướng đại nhân đã ra khỏi Huyền vũ môn. Hoa Quỳnh báo lại, Hoàng hậu thay đổi thường phục tiến ra ngoài cung. Nửa nén hương trước mới về Phượng Tê cung. Xem ra, tin tức trước đó là do hoàng hậu tiết lộ...

Tần An cầm áo choàng vàng khoác lên người hần, chậm rãi nói tiếp:

- Hoàng Thượng, đêm đã khuya, hồi cung nghỉ ngơi đi....

Nghỉ ngơi... ánh mắt hần tối sầm lại, nghỉ ngơi, về đâu nghỉ ngơi? Về Trường sinh điện của mình hay là Ngưng tuyết cung của nàng?

Nhắm mắt lại, khe thở dài, khoan tay nói:

- Hôm nay người đến Ngưng tuyết cung, Đức phi nương nương có nói gì không?

Hần luôn ôm hy vọng với nàng, cũng luôn biết không nên hy vọng nhưng đến cuối cùng hần hy vọng gì chính hần cũng không biết...

Tần An lo lắng nhìn hần rồi cúi thấp đầu, cẩn thận nói:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, Đức phi nương nương... nương nương không nói gì cả...

Ầm! Hần đập mạnh một quyền lên bàn khiến Tần An hoảng sợ lui vội về phía sau hai bước. Hần mở to mắt, trong lòng đau đớn, ánh mắt lạnh lùng nhìn cửa sổ, nhếch môi mỏng, tay nắm thành quyền nói:

- Người mang theo xe liền về Tẩm tâm cung

Nói rồi hần phi thân ra ngoài cửa sổ, mắt hút trong bóng đêm đen tối.

Xuyên qua rừng hải đường hoa bay múa, mang theo khí lạnh và sương sớm ẩm ướt trên long bào, cước bộ của hần đột nhiên dừng lại, cách mấy bồn hoa, hần nhắm mắt nhìn nữ tử đang đứng ngăn người trước cửa sổ...

Trên trời mưa lay bay, hần bước từng bước đi về phía trước, ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt trầm tư của nàng. Nghĩ một chút chắc hần là nàng đang nghĩ đến Như Nguyệt, nghĩ cách giúp Như Nguyệt thoát khỏi lãnh cung, nghĩ cách làm thế nào để đẩy Như Nguyệt vào vòng tay hần một lần nữa... Nghĩ đến đây, hần cảm thấy mình không thở nổi, tay nắm chặt, bước nhanh về phía nàng...

Gió lạnh nhẹ thổi bay mái tóc dài, làm ánh nến lay động khiến hần không thể thấy rõ đôi mắt trong suốt lúc nào cũng sâu bi kia đang ẩn chứa điều gì. Hần tới gần nàng, ngửi thấy mùi hương lạnh lạnh ngập tràn trong không khí, nhìn chăm chú vào đôi mắt đau đớn của nàng rồi sau đó khi nàng phát hiện ra thì hần đóng cửa sổ, ôm lấy nàng.

Người nàng cứng ngắc, ánh mắt kinh ngạc hoảng sợ, tay gắt gao đặt trước ngực hần. Một lúc sau nàng mới hoảng sợ khẽ kêu một tiếng:

- Hoàng thượng...

- ừm...

Hần lên tiếng trả lời, rồi sau đó chậm rãi buông nàng ra, để nàng có thể ngẩng đầu nhìn hần. Khi nàng nghi hoặc ngẩng đầu thì hần mạnh mẽ hôn nàng...

Hần vẫn khát khao nàng như vậy, lòng hần dần bị trầm luân trong nụ hôn này nhưng nàng như vẫn đang sợ hãi mà không ngừng giãy dụa khiến cho hần tỉnh táo lại. Rồi sau đó khi phát hiện chính mình trầm luân thì trong lòng thoáng qua phần nộ khiến hần không khỏi càng càn rỡ mà hôn nàng mạnh bạo hơn...

Thân thể của nàng cực thơm, có hương thơm khiến hần cảm giác như muốn hòa tan, hần dựa vào nàng, không ngừng xâm nhập triền miên, rời khỏi môi nàng hần lại hôn đến cổ nàng, cắn cắn trên da thịt trắng như tuyết, lưu lại đó những dấu vết ghê người rồi ôm ngang lấy nàng, đi về phía giường.

Một khắc khi đặt nàng xuống giường, hần thấy được sự sợ hãi và lo lắng trong mắt nàng. Hần cười lạnh, nhắm mắt xem nhẹ nó. Hần biết, sau ngày hôm qua, nàng thẳng là thực sự sợ hãi mình. Dù sao hung ác

như vậy, vô độ như vậy ngay cả hắn cũng thấy sợ hãi. Nhưng hắn nhớ nàng, muốn nàng, mỗi thời khác không thấy nàng hắn đều hoảng loạn, thậm chí không biết nên làm gì...

Tay nàng nắm chặt chiếc chăn, lặng lẽ nói cho hắn rằng lúc này nàng đang hoảng sợ, cả người hơi nghiêng về góc giường, đôi môi sưng đỏ sợ hãi nói:

- Hoàng thượng... không phải nên nghỉ ở Trùng Dương cung sao?

Hắn nhìn nàng, căn bản không nghe rõ nàng nói gì nhưng ánh mắt nóng cháy nhìn thân thể yếu đuối của nàng, nhẹ vỗ về khuôn mặt nàng, đầu ngón tay xẹt qua đôi môi hồng của nàng, nhìn thấy sự giảo hoạt chột lóe trong mắt nàng thì cười lạnh, trầm giọng nói:

- Minh Nguyệt vừa nói gì...

Nàng nhìn hắn, tựa hồ nghi hoặc vì sao hắn có thể đối xử với nàng bình thường như vậy, sau đó mím môi nói nhỏ:

- Hoàng thượng hôm nay sai Tần công công nói cho nô tỳ rằng sẽ ngủ lại cung điện của Chiêu dung tỷ tỷ...

Hay ột câu nhất châm kiến huyết... Ánh mắt hắn tối sầm lại rồi sau đó ngồi xuống mép giường, dùng sức để áp chế sự hỗn loạn trong lòng, cười lạnh nghĩ đến lời nàng. Hắn cũng không biết vì sao đêm nay mình không tới đây không được, nếu có thể lựa chọn, thậm chí hắn còn hy vọng mình không bao giờ gặp nàng. Nếu như vậy, hắn sẽ không trầm luân như thế, nhưng...

Hít sâu một hơi, hắn dựa lên thành giường khắc hoa, ánh mắt khóa chặt khuôn mặt bình tĩnh, lạnh nhạt của nàng, nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của nàng mà vuốt ve, bình tĩnh nói:

- Trầm... không muốn đi...

Thực sự không muốn đi, hơn nữa... hắn cũng không muốn đến đây... nhưng... tìm hắn luôn bức bách hắn đến...

Sau khi nghe hắn nói xong, ánh mắt nàng đột nhiên an tĩnh lại, cũng không còn sự bài xích, kinh hoảng như trước nhưng vẫn không có sự tin tưởng. Nàng hơi mím môi hồng như là muốn xóa đi dấu vết tàn bạo vừa rồi của hắn với nàng. Sau đó, hắn cảm giác nàng cầm lại tay hắn, lặng im không nói...

Hắn nhìn sự im lặng của nàng, nơi mềm mại trong lòng đau đớn. Khẽ thở dài, kéo nàng vào lòng, tựa cằm vào trán nàng, nhắm mắt lại...

Thật ra, hắn muốn cũng chỉ là nàng thật tình đối đãi với hắn nhưng vì sao lại khó như vậy...

Đêm càng sâu, hắn đứng trong căn phòng tối, nhìn những cánh hoa hải đường xếp thành chữ trên đất, ngực đau đớn khiến hắn không biết hình dung thế nào. Nàng không yêu hắn nhưng lại cố tình làm những chuyện lừa tình này, khiến hắn trầm mê rồi lại dội cho hắn một gáo nước lạnh, khiến hắn nghĩ rằng mình đã đạt được thứ mình muốn rồi lại nói cho hắn rằng thật ra hắn chẳng có gì...

Sự phiền chán lan khắp người. Hắn nhặt một đóa hoa lên, lại nghĩ đến việc nàng coi người khác quan trọng hơn hắn thì vung tay áo phất những đóa hoa kia đi. Sau đó, hắn quay lại nhìn thoáng qua nữ tử đang ngủ trên giường, nắm chặt tay thành quyền, nhảy ra ngoài cửa sổ, phi thân đi trong cơn mưa phùn tí tách giữa đêm đen.

Hắn biết nàng đã tỉnh, hắn cũng biết, dựa vào tính cách nàng thì nhất định sẽ đi theo hắn. Dù sao nàng cũng là một nữ tử trí tuệ, sẽ không bao giờ để cho những chuyện nàng nắm giữ có gì sai lầm. Cho nên, hắn bước từng bước về phía lãnh cung, hắn muốn chứng kiến, muốn thấy được đáp án mình vẫn nghi hoặc. Hắn muốn biết rằng nữ tử này khi nhìn thấy hắn ở cùng một chỗ với người khác có còn giữ được vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt như vậy nữa không?

Sau đó, hắn đi gặp Như Nguyệt, yên lặng mặc cho Như Nguyệt ôm chặt hắn. Trong bóng đêm, hắn nhìn qua rừng cây thấy nàng một thân tố khiết dính mưa ướt, nhìn ánh mắt đậm đặc mà cô tịch của nàng nhìn mình, trong lòng cười mình si ngốc, còn đi đau lòng cho nàng...

170. Q.4 - Chương 22: Phong Ba

Sự thờ ơ của nàng khiến cho hắn biết cái gì gọi là tuyệt vọng. Đêm đó hắn lão đảo trở về Tẩm tâm cung, một mình nằm trên giường cả đêm không ngủ. Trong cơn mưa đêm này, hắn đã biết mình sai lầm rồi. Nàng sẽ không yêu mình, vĩnh viễn không thể nào. Bởi vì nàng không có tim, cũng không có tình cảm...

Đây là lần đầu tiên hắn chân chính thừa nhận mình thất bại, Tuy rằng sau này còn nhiều cơ hội, hắn vẫn sẽ tỉ mỉ bài trí mọi thứ. Dù sao trò chơi này mới chỉ bắt đầu, hắn không phải là người dễ dàng nhận thua. Nhưng lúc này, hắn lại không dám tiếp tục....

Cho tới giờ hắn chưa bao giờ dễ dàng đi tha thứ cho người khác. Nhưng bây giờ, hắn lại cảm thấy thương xót phụ hoàng mình, cũng đồng thời thông hận sự si tình của mình với nữ tử kia. Nếu hắn có thể làm được cái gọi là để vương bạc tình thì có lẽ hắn đã có thể gạt Minh Nguyệt qua một bên. Nhưng bất luận cố gắng thế nào cũng chỉ là công dã tràng...

Giường lạnh băng, chỉ có một mình hắn, hắn cảm giác mình lạnh đến phát run. Mỗi lần hắn định xoay người tìm đến hơi ấm của nàng thì chỉ chạm vào khoảng không lạnh lùng khiến hắn thất kinh tỉnh giấc...

Đêm khuya, mưa vẫn tí tách rơi ngoài điện như tàn phá nỗi tương tư của hắn, khiến hắn chỉ có thể đứng bồi hồi trong đại điện, chờ đợi bình minh đến....

Sau khi lâm triều, Tần An hỏi hắn có đến Ngưng tuyết cung không khiến hắn thất thần. Từ “đi” còn chưa nói ra miệng thì hắn đã tự phản đối chính mình. Hắn chiếm được bao nhiêu và đã mất đi bao nhiêu? Hắn không biết nên lấy gì để bù đắp lại những vết nứt giữa nàng và hắn cho nên hắn cần phải tính toán lại...

Vì thế, hắn nhắm mắt, phát tay áo, lười nhác mà trầm tĩnh nói:

- Khởi giá Ngự thư phòng...

Hắn vì nàng đã bỏ bê không ít chuyện quốc sự, lạnh nhạt với những người trung thành và tận tâm với hắn. Hắn không nên vì một nữ tử khó đoán mà phải hao tâm tổn sức. Tuy rằng hắn biết mình không thể làm được...

Trong Ngự thư phòng, Tần An mang toàn bộ tấu chương đặt lên bàn, nghiền mực đỏ rồi nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng, muội muội Hoa Như Tiêu của Hoa mỹ nhân tiến cung. Hơn nữa được Hiền phi giới thiệu, ba ngày nữa sẽ tới Tẩm tâm cung làm ngự tiền thị nữ.

Hắn nhíu mày kiểm, cũng chẳng có tâm tư gì với việc này vì thế thản nhiên đáp:

- Vậy sao?

Nói rồi mở một tấu chương, đọc được hai hàng đột nhiên nhớ ra cái gì, liếc nhìn Tần An nói:

- Máy ngày này Hiền phi và Hoa mỹ nhân rất thân cận?

Thượng Quan Uyển Nhi là một nữ nhân trí tuệ mà độc đoán. Nàng ở trong hậu cung dù có thể leo lên ngôi vị tứ phi, có được vinh quang như hôm nay nhưng là tứ cố vô thân. Mà chính nàng cũng không thích dựa dẫm hay mượn sức ai. Nhíu mày kiểm, hắn cảm thấy thật kỳ quái.

Tần An dường như nhận ra nghi hoặc của hắn, vội nhỏ giọng nói:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, từ ngày Hoa mỹ nhân trên yến hội ca múa được Hoàng thượng khen ngợi, Hiền phi nương nương tìm mọi cách mượn sức Hoa mỹ nhân. Đã nhiều ngày nay tốn không ít tiền của để đưa muội muội của Hoa mỹ nhân vào Tẩm tâm cung làm thị nữ. Theo nô tài thấy, nàng dường như là muốn Hoa Như Tiêu làm thám thính cho nàng...

Một giọt mực đỏ rơi xuống tấu chương, hắn viết mấy từ vào tấu chương rồi tiện tay đặt qua một bên, môi mỏng cười lạnh nói:

- Hoa Như Sương là người do một tay Đỗ thái phi đưa lên, Thượng Quan Uyển Nhi chẳng lẽ thấy ngày nhân rồi quá nên sinh lắm chuyện...

Nói rồi đứng lên, khoanh tay đi tới trước cửa sổ, nhìn mưa phùn dần tạnh, lạnh lùng nói:

- Tùy nàng thôi, Thượng Quan Uyển Nhi chẳng làm được trò trống gì đâu...

Chỉ cần trong cung này có Minh Nguyệt thì những nữ nhân khác có thể gây nên sóng gì đủ khiến hấn thấy thú vị...

Tần An nghe xong không nói. Đột nhiên, Hoa Quỳnh hiện thân, ôm quyền nói

- Hồi bẩm Hoàng thượng, sau khi Đức phi nương nương rời khỏi rừng mai thì đến Ôn tuyền biệt quán tắm rửa...

Nói rồi nàng ngẩng đầu nhìn hấn một cái rồi lại do dự cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Hoàng thượng, nô tỳ thấy Đức phi nương nương hồi cung hai mắt đỏ ửng, hình như là... đã khóc...

Thân mình hấn cũng đỏ, tim cũng run lên, sau đó lập tức quay đầu nhìn Hoa Quỳnh đã thấy Hoa Quỳnh cúi đầu cực thấp. Khi nàng phát hiện hấn đang nhìn nàng thì cẩn thận nói:

- Nô tỳ đi theo Đức phi nương nương, chỉ thấy nàng chạy thẳng, đi nghiêng ngã lão đảo rất chật vật. Cả ngày lúc nào cũng đứng trước cửa sổ trầm tư, thần sắc đau thương, chắc là có khúc mắc với chuyện của Hoàng thượng và Quý phi nương nương nên...

- Đủ rồi

Hấn cắt đứt lời Hoa Quỳnh nói, không muốn lại nghe tiếp nhưng trong lòng hỗn loạn khiến hấn không thể thuyết phục mình mặc kệ nàng. Nàng nghiêng ngã lão đảo trở về Ngưng tuyết cung, mắt nàng ửng đỏ, như vậy nàng... Hấn nắm chặt tay, ra lệnh cho bản thân không được suy nghĩ. Sau đó, hít sâu một hơi, nói với Hoa Quỳnh đang căng thẳng:

- Về sau không cần báo với trẫm chuyện của Đức phi. Từ hôm nay, người bám sát Lãnh Cô Vân, để ý nhất cử nhất động của hấn cho trẫm...

Hoa Quỳnh nghiêng đầu, trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ và khó hiểu nhưng nàng vốn không nhiều lời nên lập tức cúi đầu, ôm quyền nói:

- Nô tỳ tuân mệnh, nô tỳ xin lui

Dứt lời thì nhanh chóng biến mất.

- Hoàng thượng...

Hoa Quỳnh đi rồi, Tần An có chút lo lắng nhìn hấn, thật cẩn thận mở miệng. Mà hấn chỉ nhắm mắt lại, khẽ phát tay áo, ý bảo Tần An đi ra ngoài, rồi nói:

- Trẫm muốn một mình yên tĩnh, người đi ra ngoài đi...

Hấn cần một mình sửa sang lại những suy nghĩ lung tung của mình. Hấn cũng không muốn bản thân vừa nghe đến tên của nàng đã rối loạn. Bởi vì trò chơi này là do hấn bắt đầu, do hấn bài trí...

Nàng đến mang cháo cho hấn, khi Tần An báo lại chuyện này cho hấn, hấn không rõ cảm giác của mình là gì. Hấn nhìn bát cháo tỏa mùi thanh u trong tay Tần An, nhú mày hỏi:

- Sao nàng...

Đã có lòng đưa đến, vì sao không tự mình mang vào mà lại nhờ Tần An?

Sắc mặt Tần An có chút quần bách rồi sau đó lấp bắp nói:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, Đức phi nương nương hôm nay có chút kì lạ. Nàng sai người mang cháo đến, khi xe liền chưa dừng thì lại sai nha đầu Tiêu Đồng bưng vào...

Lòng hấn trầm xuống, không hiểu vì sao cảm giác phiền chán vô cùng, buột miệng nói:

- Truyền nàng đến gấp trăm, ngay lập tức...

Đến đưa cháo nhưng ngay cả hắn cũng chẳng muốn gấp. Đến tột cùng nàng muốn làm gì? Thử hắn sao? Hay là vì chuyện đêm qua nên muốn dùng bát cháo này để chặt đứt liên lụy? Hắn không hiểu nàng. Nàng nghĩ gì, muốn làm gì hắn cơ bản không hiểu, không đoán nổi...

Ngoài điện vang lên tiếng của Tần An. Hắn biết là nàng đã đến, không biết vì sao đột nhiên hắn không biết nên đối mặt với nàng như thế nào. Những lời Hoa Quỳnh nói lại lơ đãng hiện ra làm hắn có chút chột dạ nhìn ra ngoài cửa sổ. Quyết tâm buông tha nàng, quên đi nàng khi này giờ lại dao động. Hắn không nhớ rõ đây là lần thứ bao nhiêu trăm trở vì nàng. Nhưng trong cuộc sống của hắn, điều này dường như đã thành thói quen.

Tiếng bước chân của nàng mang theo sự bình tĩnh vốn có của nàng, chậm rãi bước vào Thượng thư điện. Nàng to gan không thỉnh an hắn. Tuy rằng hắn sớm đã quen với việc không tuân thủ lễ nghi của nàng nhưng lúc này hắn lại hy vọng nàng sẽ mở miệng nói với hắn trước, cho dù bắt đầu bằng những lời thỉnh an. Nhưng nàng lại đi đến bên bàn rồi dừng lại, sau đó ngồi trước bàn, cầm thìa nhẹ nhàng khuấy bát cháo tỏa hương mai...

Hắn nghe nàng nhẹ nhàng khuấy, ôn nhu thổi, mãi cho đến nửa nén hương sau nàng mới nhẹ nói:

- Hoàng thượng, đồ ăn đã lạnh...

Đây là câu nói đầu tiên của nàng với mình. Hắn không khỏi cười lạnh, trong lòng lạnh lẽo khiến hắn muốn lập tức quay lại bóp cổ nàng, hỏi nàng có phải thật sự không có chút tình cảm gì với hắn không. Hắn không hiểu nàng, thực sự không hiểu...

- Vì sao?

Hắn nhìn rừng mai phía xa xa, lạnh lùng hỏi một câu. Vì sao nàng có thể kiên quyết đến như vậy, có thể đem tình cảm của bọn họ phá tan trong một đêm. Mà hắn thì vẫn cứ ở trong vực sâu tình ái, tiến thoái lưỡng nan, muốn ngừng mà không được. Hắn quay đầu nhìn thần sắc ngây ngốc của nàng, nắm chặt tay thành quyền, hỏi lại một câuL

- Vì sao...

Nàng nhẹ nhàng cười với hắn, đôi mắt hồn nhiên kia mang theo mấy phần khó hiểu như một đứa trẻ không hiểu chuyện, khẽ hỏi:

- Ý Hoàng thượng là gì?

Mây kiếm nhú lại, trong lòng phiền chán khiến hắn không muốn tiếp tục diễn trò cùng nàng. Nhưng hắn lại sợ những gì mình làm sẽ càng khiến nàng chán ghét mình. Dù sao hai ngày này nàng đã quá sợ hãi hắn rồi. Vì thế hắn dè dặt sự phiền chán trong lòng, bước đến bên bàn, một lời nói thẳng:

- Trẫm nghe nói canh bốn đêm qua nàng đến Ôn tuyền biệt quán...

Ánh mắt của nàng hơi ảm đạm nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn hắn, mi dài rung động. Một lúc sau lại như có chút lo lắng nhắm mắt lại, ôn nhu nói:

- Khi đó nô tỳ bị tiếng mưa đánh thức cho nên...

Lại là nói dối. Hắn nhíu mắt, không đợi nàng nói xong lại tiếp tục vạch trần:

- Vậy vì sao canh bốn lại cả người ảm ướt về Ngưng tuyết cung?

Sau đó khi nàng còn đang ngây ngốc thì lại lạnh lùng trào phúng, nhẹ nói:

- Đều thấy rồi phải không?

Sắc mặt nàng nhất thời tái nhợt lại, hai mắt kinh ngạc nhìn hắn rồi sau đó nhẹ đứng dậy lùi về phía sau vài bước nhưng lại va vào chiếc bàn phía sau. Nàng theo phản xạ định đỡ lại, thần sắc chật vật nhưng vẫn kiên cường nhìn hắn, dường như đang nghĩ nên nói dối ra sao cho hắn cảm động...

Hắn cười lạnh lên tiếng, trong lòng cảm xúc hỗn loạn. Hắn không hiểu vì sao mỗi lần gặp nàng hắn đều như người điên. Hắn không muốn như vậy nhưng lại không thể khống chế sự điên cuồng với nàng. Nắm chặt tay thành quyền, lạnh lùng trào phúng:

- Minh Nguyệt... qua đêm qua... nàng còn có thể yêu trẫm sao?

Sau đó quay đầu nhìn khuôn mặt kinh ngạc của nàng, từng bước đi tới, muốn xé nát mặt nạ của nàng.

Hắn đứng trước mặt nàng, nhìn nàng cố gắng đè nén chính mình phải bình tĩnh. Môi mỏng khẽ cười lạnh, nhẹ vỗ về đôi mi dài của nàng cho đến khi nàng sợ hãi run rẩy, hơi thở hỗn loạn thì mới dừng lại. Nàng khiến hắn cả người không yên, như vậy sao hắn lại vì thương xót nàng mà để nàng bình tĩnh.

Hắn chậm rãi buông tay, đặt xuống bàn phía sau lưng nàng, hơi thở hòa lẫn với hơi thở của nàng, vây nàng trong vòng tay, nhìn đôi mắt đã lừa dối trái tim hắn, đợi nàng nhắc tới chuyện xưa...

Nàng hơi nắm chặt khăn lụa, thần sắc kích động, mắt tự nhiên nói:

- Minh Nguyệt... trong lòng khổ sở, lúc Minh Nguyệt tỉnh lại Hoàng thượng đã đi cho nên Minh Nguyệt muốn đi tìm Hoàng thượng nhưng không ngờ...

Lời còn chưa dứt, trong mắt đã nổi lên sương mù rồi sau đó, hắn thấy nước mắt nàng từng giọt từng giọt rơi xuống...

Không khí xung quanh như bị rút sạch, chỉ còn lại áp lực. Hắn nhìn đôi mắt nàng rơi lệ, tim như bị bóp chặt khiến hắn không thể thở nổi. Hắn thuyết phục mình rằng nàng đang diễn trò nhưng nước mắt của nàng lại khiến hắn muốn tin tưởng nàng. Hắn nhắm mắt lại, không muốn nhìn sự bi thương của nàng nhưng không thể khắc chế mà ôm lấy thân mình yêu kiều của nàng, tựa cằm lên trán nàng, ngửi thấy mùi hương thanh u lạnh lạnh của nàng, khàn khàn nói:

- Minh Nguyệt... trẫm còn có thể ôm nàng sao?

Nếu những lời khi nãy của nàng nói là sự thật như vậy hắn còn có thể có được nàng sao? Thân thể nàng cứng đờ lại, tựa như muốn nói gì nhưng hắn lại vội ôm chặt nàng vào lòng, không cho nàng cơ hội nói chuyện, giạt khăn sa trên mặt nàng xuống, hôn lên môi nàng...

Ngày đó, hắn ở Ngự thư phòng điên cuồng muốn nàng mấy lần. Hắn nhìn nàng giãy dụa, cầu xin tha thứ, nhưng là hắn lại chỉ nhấn tâm can xuống xương quai xanh của nàng. Bởi vì hắn biết lòng nàng có điều gì đó giấu diếm hắn. Nàng vĩnh viễn sẽ không nói cho hắn. Cho nên hắn hung hăng muốn nàng, muốn nàng hoàn toàn trở thành người của mình, muốn nàng cả đời không quên được hắn...

Ngày đó, hắn ôm nàng, đưa nàng đến rừng hải đường do chính mẫu phi hắn trồng khi còn sinh tiền. Hắn học theo mẫu phi, đặt nàng nằm trên mặt đất, nhìn những cánh hải đường bay múa đầy trời, cảm thụ hơi thở tươi đẹp cuối cùng của cuộc sống...

Đây là lần đầu tiên hắn nguyện ý chia sẻ mọi thứ của mình với một nữ nhân. Cho nên khi nàng hỏi đây là nơi nào, hắn đã nói cho nàng

- Đây là nơi trẫm thích nhất

Rồi sau đó cùng nàng nằm trên mặt đất, hôn trán nàng, ôm nàng, nhẹ nhàng cười nói bên tai nàng:

- Trẫm vẫn nghĩ cả đời này dù tóc bạc trắng cũng không tìm được người cùng trẫm đến đây...

Hắn quay đầu nhìn hoa rơi rớt trời, chậm rãi nhắm mắt lại, nắm chặt tay nàng, để mặc những đóa hải đường rơi xuống người...

Sau ngày ấy, hàng đêm hắn đều ngủ lại Ngưng tuyết cung, hắn biết như vậy sẽ chỉ càng khiến mình trầm luân nhưng hắn càng hiểu, cho dù giờ hắn thanh tỉnh thì cũng không thể thoát khỏi sự ôn nhu này...

Ba ngày sau, mọi thứ bình tĩnh lại, hắn nghĩ đến kế hoạch của mình bày ra với nàng mà cũng do dự không quyết, dù sao sau ngày đó bị ám sát cũng không có gì xảy ra. Nhưng hắn lại không nghĩ được mọi thứ đều là nàng bày ra và cũng sẽ chẳng vì hắn mà thay đổi. Nhưng hắn dù biết rõ, tình thế hỗn loạn này là do nàng tạo ra nhưng cũng vẫn không thể buông tay nàng...

- Trong giếng phát hiện thi thể của nam tử, tổng cộng có ba gã. Lúc thi thể vớt lên đã bị thối rữa, biến dạng, vừa thấy đã biết là bị người đầu độc, cố ý hủy dung rồi mới vớt vào giếng...

Tần An báo lại chuyện này với hần, hần cũng chỉ bình tĩnh nghe hết rồi nhắm mắt lại.

Nàng vì cứu Như Nguyệt mà không từ thủ đoạn. Nhưng lúc này đây hần không nghĩ nàng làm tất cả là vì Như Nguyệt. Bởi vì hần dần dần phát hiện, trong mắt nàng càng lúc càng nhiều sự bi thương, đau đớn, đó là một loại bất đắc dĩ, vô cùng bất đắc dĩ. Ánh mắt này, hần đã từng nhìn thấy trong mắt Thái hậu vô số lần...

Trước kia, nàng vì Như Nguyệt mà làm đến một giới hạn, hần cũng không cho rằng cái gọi là kiếp trước kiếp sau có thể khiến nàng vì Như Nguyệt mà hy sinh đến mức độ này. Mà bây giờ, hần càng không cho rằng Như Nguyệt có khả năng khiến Minh Nguyệt bất chấp tất cả như vậy. Bởi vì càng tới gần nàng, càng phát hiện nàng không phải là không có gì mong muốn mà thứ nàng mong muốn hần không thể biết.

Nhiều mày kiếm, hần trầm tư một chút rồi đưa một chiếc lệnh bài cho Tần An, nói:

- Đem lệnh bài này giao cho Đức phi, hơn nữa nói cho nàng, mấy hôm nay trầm bệnh chính sự, sợ là không có thời gian ở cùng nàng...

Tần An đáp vâng rồi đón lấy lệnh bài nhưng khi nhìn đến chữ viết trên lệnh bài thì hoảng hốt nói:

- Hoàng thượng, không được. Đây là Tử Ngọc Cửu Long có thể điều động binh mã trong Hoài Nguyệt quốc, chuyện này...

Hần xoa tay cắt ngang lời Tần An, nhắm mắt lại, khẽ nói:

- Trầm chính là muốn để nàng biết, trầm thật lòng với nàng...

Nếu nàng có thể hiểu được tấm lòng này của hần mà buông tha hết thấy, nói hết với hần thì tốt rồi...

171. Q.4 - Chương 23: Cảnh Trong Mơ

Sau khi Tần An mang lệnh bài Tử Ngọc Cửu Long đến Ngưng Tuyết cung rồi, hần lập tức hạ chỉ sắc phong Thục phi chấp chưởng quyền cai quản Hậu cung, để Âu Dương Hồng Ngọc phụ tá. Hần biết đây không phải là chuyện nhỏ, nếu để mọi người biết ba án mạng này là do Minh Nguyệt gây nên thì cho dù hần là thiên tử cũng không thể bảo vệ được an nguy của nàng. Cho nên hần phải nhân lúc mọi người kiêng kỵ lẫn nhau mà đẩy Thục phi lên vị trí cao, thay thế nàng để người khác bị đổ kỵ. Mà hiện giờ Thục phi còn chưa thể chết, hần còn muốn lợi dụng Mộ thị để diệt Âu Dương thị, đồng thời cũng muốn bảo toàn an nguy của Minh Nguyệt...

Giữa trưa, Hoa Quỳnh hồi cung báo cho hần truyện đêm qua hần sai nàng tra xét. Thì ra ba thi thể chết trong hậu cung kia vốn là sơn tặc, sau này bị quan phủ bắt được giao cho Cửu môn đề đốc. Nhưng ba ngày trước, một nữ tử thần bí từ kinh thành đến nói là thân nhân của ba gã tử tù này, đem bạc mua thi thể bọn chúng, nói là muốn đem về quê hương mai táng. Quan phủ nghĩ đến thân phận bọn chúng khó xác định, cũng chẳng có người vô duyên vô cớ mà vùng tiền mua thi thể làm gì cho nên đã giao ba thi thể này cho nữ tử đó...

Hần nghe xong thì nhíu chặt mày kiếm. Thủ đoạn này quả thực inh, không những che dấu được hiềm nghi mà cũng không lạm sát người vô tội nhưng... Hần hơi nheo mắt, lạnh lùng nói:

- Nữ tử đó là ai?

Là Minh Nguyệt hay Tiêu Đồng hay là cơ sở ngầm các nàng bố trí?

Sắc mặt Hoa Quỳnh hơi cứng lại nhưng vẫn bấm báo:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, theo người miêu tả lại thì nàng kia đáng người yếu điệu, mi thanh mục tú, mặc dù không phải tuyệt đẹp nhưng cũng rất đáng yêu. Mấu chốt nhất là ăn mặc giản dị nhưng vừa vung tay đã chi ra 500 lạng bạc. Còn về khuôn mặt...

Nói đến đây Hoa Quỳnh đột nhiên hơi ngừng, nhú mày thanh, khẽ nói:

- Nô tỳ to gan, căn cứ theo những người đó miêu tả, nô tỳ có thể kết luận nàng kia là nha hoàn Tiêu Đồng bên cạnh Đức phi nương nương...

Ánh mắt hần hơi động, nhìn về phía Hoa Quỳnh đang quỳ trên mặt đất, hai tay chấp sau lưng, hàn ý hơi dâng lên trong mắt. Hoa Quỳnh lập tức cảm nhận được sự tức giận của hần, vội dập đầu, cứng ngắc nói:

- Nô tỳ đáng chết, không nên tự tiện đoán chủ tử, xin Hoàng Thượng thứ tội...

Dứt lời đã lại dập đầu xuống sàn đất lạnh băng...

Hần khẽ cười lạnh, lưng thưng đi đến trước cửa sổ, hai tròng mắt nheo lại, lạnh nhạt nói:

- Hoa Quỳnh, ngươi là một nữ tử trí tuệ, cũng là ám vệ đi theo trăm lâu nhất, ngươi ắt hẳn hiểu tính trăm...

Hoa Quỳnh run lên, thần sắc có mấy phần kích động nhưng vẫn bình tĩnh nói:

- Hoàng thượng bớt giận, nô tỳ chỉ là theo sự thật trình báo Hoàng thượng. Huống hồ Đức phi nương nương quả thực bất thường. Nàng ba lần bảy lượt sinh sự trong hậu cung, nay lại gây ra phong ba này. Nô tỳ xin Hoàng thượng cân nhắc, nữ tử trí tuệ tuyệt đỉnh như vậy không thể giữ...

- To gan...

Hần bỗng dừng nhìn thẳng Hoa Quỳnh, sự tức giận dâng đầy trong mắt, nắm chặt tay thành quyền. Tần An hoảng sợ chạy vào đại điện, lúc này hần mới nhếch môi, lạnh nhạt nói:

- Ám vệ Hoa Quỳnh nói những lời phạm thượng, đánh 50 trượng, phạt cấm túc ba năm.

Tần An ngăn người rồi bước lên nói với hần:

- Hoàng thượng bớt giận, Hoa Quỳnh không tinh tế như nữ tử bình thường nhưng cũng là lòng son dạ sắt với Hoàng thượng, xin Hoàng thượng tha thứ...

Dứt lời, nhìn thấy thần sắc không chút dao động của hần thì lại quay lại nhìn Hoa Quỳnh dù sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn ngạo nghễ không chịu nhận sai, vội tiến lên nhỏ giọng nói:

- Hoa Quỳnh, ngươi còn không mau nhận sai. Đức phi nương nương là tâm can của Hoàng thượng, há có thể để cho ngươi tự tiện đánh giá, còn không mau nhận...

- Nô tỳ biết sai nhưng cái sai này chỉ là vì đã chống đối Hoàng thượng...

Hoa Quỳnh cất ngang lời Tần An, ngạo nghễ nói rồi ngẩng đầu nhìn hần đang tức giận, nàng lại dập đầu mạnh xuống đất, chấp tay nói:

- Hoàng thượng, Đức phi nương nương không phải là nữ tử tầm thường. Theo cử chỉ bình thường có thể thấy nàng tâm cơ khó lường, thủ đoạn âm ngoan, lại giỏi bốn cột quyền thế, lấy lòng người. Nô tỳ khẩn cầu Hoàng thượng dời xa Đức phi nương nương để ngăn ngừa hậu hoạn...

- Tần An, lấy roi ra cho trăm... Không đợi Hoa Quỳnh nói xong hần đã tức giận vô cùng...

Tần An giật mình, mặt cắt không còn giọt máu nhưng vẫn không dám cãi lại, dâng roi lên. Mà hần, đây là lần đầu tiên trừng phạt một ám vệ như thế. Có lẽ, theo Hoa Quỳnh và Tần An thấy, hần quá mức để ý đến Minh Nguyệt mới mất đi sự bình tĩnh thương nhạt mà đi trừng phạt một tỳ nữ. Nhưng hần lại càng biết, nếu hần không làm vậy sẽ để lại những nguy cơ tiềm tàng. Với ám vệ đã biết rõ về Minh Nguyệt như Hoa Quỳnh, rất có thể sẽ làm tổn thương đến Minh Nguyệt...

Sau khi Hoa Quỳnh bị hần trừng phạt đã bị nhốt trong phòng tối ở Tẩm Tâm cung. Hần biết trừng phạt như vậy với một nữ tử là quá nặng nề. Nhưng giờ phút này hậu cung rối loạn, hần tuyệt đối không thể để lộ bất kì tin tức gì bất lợi cho Minh Nguyệt. Nàng vì cứu hần mới tới thế giới này, hần đã đợi hơn 10 năm, còn bất luận là về tình cảm của hần với nàng, chỉ dựa vào sự đặc biệt của nàng thì hần đã không thể để cho

bất kì ai động đến một sợi lông tơ của nàng... Tuy rằng hắn biết, dựa vào trí tuệ của nàng, nếu có ai muốn động đến nàng cũng là rất khó.

Lúc này, hắn giao quyền cai quản hậu cung cho Thục phi vì muốn Mộ thị lớn mạnh hơn. Nhưng Âu Dương Hồng Ngọc là người cực mẫn cảm, khó mà không suy nghĩ gì. Cho nên khi hạ chỉ, hắn sai Tần An thưởng cho nàng nhiều trang sức để trấn an nàng. Dù sao nàng vẫn phụ tá Hoàng hậu cai quản hậu cung, nay lại muốn nàng phụ tá kẻ đối địch thì trong lòng nàng khó mà không vui...

Thánh chỉ ban xuống được ba ngày, ám vệ phái ra trở về bẩm báo, trong hậu cung không có người không phục nhưng Thục phi vẫn thất sủng, nếu vẫn nắm giữ quyền lớn cai quản hậu cung thì không tránh khỏi bị người cười chê. Hắn nghe lời bẩm báo này thì không khỏi cười lạnh. Hắn muốn, đó là mọi người chĩa mũi dùi về phía Thục phi, mà Thục phi có Âu Dương Hồng Ngọc bên cạnh chắc chắn sẽ không thể gây ra lỗi lầm gì lớn. Điều mà hiện tại hắn muốn biết nhất là Minh Nguyệt bày ra ván cờ lớn này là để đối phó với ai...

Một đêm cô độc không ngủ khiến tâm tình hắn vô cùng phiền chán nhưng trong giai đoạn này hắn không nên đi tìm Minh Nguyệt. Sáng nay hắn sai Tần An mang Tử Ngọc Cửu Long giao cho Minh Nguyệt là muốn nói cho nàng rằng hắn không thể đi tìm nàng nhưng mong nàng tìm đến hắn...

Nhưng vì sao nàng còn chưa trở lại? Nhíu mày kiếm, hắn không khỏi nghi hoặc không biết Tần An có nhắn lời đến nàng cho hắn không. Vì thế hắn gọi Tần An vào, hỏi về việc lệnh bài, Tần An như cười trộm nói:

- Hoàng thượng, sáng nay nô tài đã đưa lệnh bài đến Ngưng Tuyết cung truyền ý chỉ, Đức phi nương nương cũng hỏi có thể gặp Hoàng thượng không. Nô tài nói với nương nương, chỉ cần có lệnh bài này, lúc nào nương nương cũng có thể gặp Hoàng thượng...

Nói rồi cúi đầu cố nhịn cười...

Sắc mặt hắn có chút quẫn bách, đây là lần thứ ba hắn hỏi Tần An như thế. Nhưng cho dù Tần An nói như thế với hắn thì sự thật là nàng vẫn chưa đến, tìm hắn bối rối, buồn bã. Hắn liếc Tần An đang cố nhịn cười, phát tay áo nói:

- Đi ra ngoài đi, nếu thấy Đức phi thì đừng ngăn cản...

Tần An khẽ phì cười rồi sau đó nhanh chóng đi ra ngoài...

Nửa đêm, hắn phiền chán đi qua đi lại trong tẩm cung. Tấu chương trên bàn vẫn y nguyên trạng thái như mấy canh giờ trước, chỉ có một số ít đã được phê duyệt. Rõ ràng chỉ là những việc nhỏ nhặt nhưng hắn không gặp được nàng thì cũng chẳng có hứng thú làm bất kì điều gì... Hơi dừng bước, không biết vì sao đột nhiên cảm giác ngoài cửa có một mùi hương thơm lành lạnh quen thuộc. Tim căng thẳng, hắn đẩy cửa bước ra...

Hắn không thích để đèn ở ngoài đại điện, cho nên bên ngoài chỉ có một ngọn đèn đủ để người khác thấy đường còn lại cũng không để đèn đuốc gì nhiều. Vì thế bên ngoài có một vẻ hôn ám vô cùng. Nhưng mùi hương đó như ánh sáng dẫn đường cho hắn, dẫn hắn đến gần nàng hơn...

Nàng dường như rất quen với việc đi trong bóng đêm, khi đến Vị Ương điện, hắn đã thấy được bóng dáng tổ khiết yêu điệu kia, môi mông khẽ cười, sự phiền chán dần hóa thành ôn nhu, không khỏi khoan tay nhìn nhất cử nhất động của nàng...

Nàng chậm rãi đi trong bóng đêm nhưng không phải là tìm kiếm đường đến Trường sinh điện mà nhẹ vờ về những bức phù điêu trong điện. Tuy rằng hắn chỉ nhìn được bóng dáng nàng nhưng lại mơ hồ cảm thấy như nàng đang thăm dò điều gì. Ngón tay trắng nõn mảnh khảnh kia đang chạm vào những phù điêu, dường như những thứ đó là quen thuộc với nàng...

Không hiểu vì sao, vừa nghĩ đến việc có thể nàng từng nhìn thấy những thứ đó, sự vui mừng khi nãy như bị kim hãm lại. Nhíu mắt, hắn cực không thích cảm giác này, tuy rằng bản thân cũng không thể nói rõ đến tốt cùng là cảm giác gì nhưng sự hoảng sợ, làm người khác tâm tư bất an, như là thứ gì đó bất kì lúc nào cũng có thể biến mất quả nhiên là vô cùng khổ sở. Hít sâu một hơi, hắn lững thững đi về phía nàng còn nàng, không hiểu vì sao đột nhiên lui về phía sau vài bước, vừa vịn ngã vào lòng hắn...

Nàng kinh ngạc quay đầu, khi nhìn thấy hắn thì hơi run như là bị dọa, lập tức lui về phía sau vài bước. Mà hắn, thuận thế ôm nàng vào lòng. Không hiểu vì sao, khi vừa ôm nàng, trong đầu hắn hiện ra tám chữ “yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”

- Hoàng thượng...

Tiếng nàng dịu dàng mang theo một sự cuốn hút khiến hắn mê muội, ánh mắt hắn đục lại, kim lòng không đậu mà cúi đầu hôn nàng qua lớp sa mỏng, sau đó nhìn sự bối rối trong mắt nàng, khẽ nói:

- Khi này trầm nghĩ thấy mùi hương này, theo hương thơm mà tìm tới...

Sắc mặt nàng cứng đờ, tai dần đỏ ửng trông vô cùng đáng yêu. Hắn ngắm nhìn vẻ xinh đẹp của nàng. Nhưng nàng lập tức lại tỏ vẻ bình tĩnh như đang che dấu điều gì đó:

- Nô tỳ quấy rầy Hoàng thượng...

- Không quấy rầy...

Hắn nhìn thần sắc ngây thơ của nàng khẽ cười ra tiếng, ôm nàng càng chặt, ái muội nói:

- Trầm đợi nàng một ngày, đợi đến ăn không ngon, ngủ không yên...

Khi nghe những lời này, ánh mắt nàng lóe ra sự chần chừ, mi dài hơi nhìn xuống nhưng môi hồng lại khẽ cười. Hắn cười khẽ, tựa cằm lên trán nàng, khẽ gọi một tiếng Minh Nguyệt rồi sau đó nâng mặt nàng lên, chân tình nói:

- Về sau nên đến gặp trầm sớm hơn, nếu không trầm sẽ rất bất an...

Tháo khăn che mặt của nàng xuống, cúi đầu hôn lên đôi môi ấm áp, mềm mại của nàng, khẽ nói:

- Bất an đến cả tấu chương cũng không phê duyệt được...

Thích một người có lẽ là một cảm giác khó mà nói, giống như với nàng vậy. Hắn ngồi bên bàn, đem tấu chương cuối cùng đã phê duyệt xong ném qua một bên, ánh mắt nhìn về phía bóng dáng nàng yếu điệu trước cửa sổ. Đứng dậy, nhẹ bước đến bên nàng, khi nhìn thấy đôi bàn tay trắng nõn của nàng đang nhẹ vỗ vỗ cửa sổ thì môi mỏng khẽ cười, cầm lấy tay nàng, cảm nhận sự lạnh lẽo từ tay nàng thì khẽ nhủ thầm nhưng nàng lại thuận thế mà rúc vào lòng hắn...

Khẽ cười, ôm lấy eo nàng, khẽ vuốt ve mái tóc mây của nàng rồi đột nhiên có cảm giác muốn kết tóc đồng tâm với nàng. Môi mỏng khẽ cười, ngón trỏ mơn trớn môi hồng của nàng, khẽ nắm cầm nàng, nhỏ giọng nói:

- Minh Nguyệt, bây giờ chúng ta báỉ đường... được không?

Nàng hơi ngẩn ra rồi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn chăm chú. Hắn không nhìn ra cảm xúc trong mắt nàng, vì thế mà không khỏi lo lắng chờ mong câu trả lời của nàng. Môi hồng của nàng hơi mím, khẽ cười yếu ớt rồi lại dựa vào lòng hắn, lắc lắc đầu nói:

- Không được...

Hắn nhíu mày kiếm, cảm giác khó chịu, gắt gao ôm chặt nàng, thân thể nàng cứng đờ như đã cảm nhận được cơn tức giận của hắn, có chút thất thố hơi giãy dụa nhưng khi biết là không thể thoát thì chỉ vô lực nhắm mắt lại, có chút tủi thân nói:

- Báỉ đường là lẽ chỉ có Hoàng thượng và Hoàng hậu khi động phòng mới được làm, nhưng Minh Nguyệt...

- Trầm không báỉ đường...

Như muốn vội vàng giải thích với nàng nhưng lại như tức giận sự từ chối của nàng. Hắn ôm chặt nàng, bước đến long sàng, nhìn vào mắt nàng, gần từng tiếng:

- Nơi này chưa từng có nữ nhân nào ngủ...

Nàng là người đầu tiên...

Tóc nàng xõa tung trên giường vàng, nệm vàng thêu rồng như khiến nàng tỏa ra ánh sáng mê người. Hấn nhìn đôi mắt thông minh của nàng, muốn cho nàng hiểu rằng mình chân tình, lại muốn nhìn mắt nàng mà đoán suy nghĩ của nàng... Có lẽ, là không thể nhìn hấn cứ nhìn mình chăm chăm và cố chấp, nàng chậm rãi vươn tay nhẹ vỗ về khuôn mặt hấn khiến cho hấn ngẩn ra....

Nàng chưa bao giờ chủ động làm như vậy với hấn. Tuy rằng cũng từng giả bộ nhưng không hiểu vì sao, lúc này đây, hấn lại có cảm giác run sợ khó nói. Tay nàng chỉ khẽ chạm lên mặt hấn nhưng lại khiến hấn cảm giác khô nóng cả người, thậm chí còn khiến cho hấn có chút khắc chế để không quay đầu đi. Nhưng nàng lại vẫn nhẹ nhàng vuốt ve môi hấn, sau đó, khi hấn đang muốn né tránh thì đột nhiên ôm lấy cổ hấn, dâng lên đôi môi đỏ mọng...

Người hấn như bị điện giật cứng đờ, thậm chí còn nín thở. Môi nàng mang theo mùi hương mê người, tràn ngập trong hơi thở của hấn, động tác của nàng trúc trắc tựa như cô gái không biết sự đời. Một nháy mắt khi môi chạm môi hấn, nàng dường như muốn rời đi nhưng lại vẫn hôn lên cánh môi lạnh băng của hấn tựa như đang chờ đợi hấn hưởng ứng hoặc là không cam lòng chịu thua như vậy... Hấn nhìn sự bối rối của nàng, tìm đập càng lúc càng nhanh. Sau đó vội vã ôm lấy nàng, hôn nàng thật sâu, cùng nàng triền miên...

Mồ hôi, hòa nhập, triền miên... tất cả xảy ra thật tự nhiên. Hấn lại một lần nữa điên cuồng yêu nàng, làm cho nàng nở rộ xinh đẹp trong lòng mình. Trong nháy mắt khi giao hòa, hấn không nhận được mà hôn lên đôi mắt ngây thơ mà mê man của nàng, cầm chặt bàn tay mảnh khảnh của nàng, khi nàng cực mết thì khẽ nói vào tai nàng:

- Ngủ đi...

Mỗi lần hấn đều điên cuồng khiến nàng mệt mỏi, nhìn nàng trong lòng hấn, hấn không khỏi cười tự giễu... Nàng đúng là tiểu quỷ...

Nàng gặp ác mộng. Giữa đêm khuya, hấn bị giọng nói bất an và thống khổ của nàng làm tỉnh giấc. Hấn ngồi dậy, định ôm nàng vào lòng, an ủi nàng nhưng lại nghe thấy một câu khiến mình khiếp sợ:

- Ta không yêu người, ta không yêu người...

Hấn không hiểu nàng nói với ai nhưng những lời này đối với hấn mà nói cũng như sét đánh trời quang. Hấn muốn đánh thức nàng nhưng lại bị những lời này của nàng làm cho cứng họng...

Đây không phải lần đầu tiên hấn thấy nàng gặp ác mộng. Một lần ở Khôn Ninh cung đó, khi nàng tỉnh lại, vừa nhìn thấy hấn đã hoảng sợ vô cùng, ấn tượng đó vẫn khắc sâu trong lòng hấn. Nhưng lần đó hấn không muốn truy cứu, vì hấn biết, có một số chuyện nếu cố khơi ra, chắc gì hấn đã chấp nhận nổi...

Hít sâu một hơi, cảm thấy xung quanh lạnh băng. Hấn nhìn khuôn mặt đỏ mề hôi của nàng, khẽ cầm khăn lụa lau cho nàng. Nhưng nàng đột nhiên nắm tay hấn, hấn cảm giác có chút đau, lại thấy nàng nhíu mày nói:

- Ta hận người, ta chỉ biết rằng ta hận người, hận người, hận người

Sau đó, khi hấn đang trở mặt thì nàng khóc, nắm chặt tay, liều mạng lắc đầu:

- Hoàng thượng cũng muốn giết nô tỳ sao? Ngự Húc, đến cuối cùng người muốn thế nào? Ta nói rồi, Thanh Uyển không phải do ta giết, vì sao người còn cứ dây dưa cùng ta? Ta không nợ người, không nợ người...

Ngực như đông cứng. Những lời nàng nói như một thanh kiếm sắc đâm thủng lòng hấn. Nàng kêu tên nam nhân khác, ở trong mộng nàng gọi tên nam nhân khác... Một trận gió lạnh khẽ thổi tung trướng sa, hấn thanh tỉnh ra một chút. Lúc này, hấn mới nhớ ra một chuyện khác càng làm hấn khó thở. Ngự Húc... Đó là tục danh của Thái tổ. Khi nghĩ đến điều này, ngực hấn đập thành thịch, sau đó, hấn cảm giác như tất cả sức lực của mình đều bị hút hết...

Ngự Húc... vì sao nàng lại kêu tên Thái tổ, vì sao lại nhắc đến tên vị Hoàng hậu không có tên trong sử sách kia? Thanh Uyển là một quân cờ để thống nhất 16 nước của hoàng đế nhưng sau khi nàng qua đời, Thái tổ đã đem xóa tên nàng. Cho nên rất ít người biết đến cái tên Thanh Uyển, cũng hầu như không mấy người biết Thái tổ đã từng sắc lập người này là Hoàng hậu. Dù sao, cái tên Minh Nguyệt Quý phi mới là sử ký đẹp nhất...

Nàng hơi động khiến suy nghĩ của hắn quay trở lại hiện tại. Ánh mắt lại chuyển về phía người nàng đã thấy nàng mở hai mắt, trên trán mồ hôi lạnh chảy đầy, khi nhìn thấy hắn tựa như thấy người cứu mạng, lo lắng gọi hắn...

Không biết vì sao, khi nghe đến tiếng gọi như không muốn xa rời của nàng thì trong lòng hắn đau xót, đau đến độ muốn đem tất cả suy nghĩ kia nghiền nát đi. Hắn nhìn nàng, cầm khăn lụa lau trán cho nàng, nhẹ nhàng an ủi:

- Gặp ác mộng thôi...

Sau đó vuốt tóc trên trán nàng, nhỏ giọng nói:

- May còn chưa bị sốt...

Ánh mắt nàng trông vô cùng đáng yêu khiến hắn rung động. Hắn muốn ôm nàng vào lòng, đỡ nàng ngủ thì đã thấy nàng nắm chặt tay mình, nhưng sức lực có vẻ suy yếu đi rồi nói:

- Nô tỳ... có nói mơ hay không?

Tay hắn cứng đờ, ánh mắt thoáng qua một tia khẩn trương cùng bối rối, nhưng khi nhìn đến sự bất an trong mắt nàng thì vội khắc chế lại. Hắn đau lòng cúi đầu hôn lên đôi mi dài của nàng, rồi như vẫn bị xoáy quanh câu “ta không yêu người của nàng” khẽ nhắm mắt lại rồi cười nhẹ nói

- Minh Nguyệt nói rất yêu trẫm...

Nàng sửng sốt rồi sau đó cũng là nghịch ngợm nói:

- Hoàng thượng đang trêu đùa nô tỳ...

- Không đâu...

Hắn lo lắng vội nói. Tay nắm chặt tay nàng, ý cười trên mặt sớm đã tắt lịm nhưng khi nhìn thấy sự kinh ngạc của nàng thì mới phát hiện chính mình thất thố. Hắn hơi nhắm mắt lại, ôm nàng vào lòng, muốn nói rõ cùng nàng nhưng không ngờ một chữ cũng không nói được. Hắn đành ôm nàng thật chặt, hôn lên tóc nàng, thở dài nói:

- Trẫm chờ nàng nói...

Canh năm, sắc trời dần sáng, hắn đã tỉnh lại từ sớm, chăm chú ngắm khuôn mặt nàng đang ngủ say. Đêm qua, nàng thật sự mệt mỏi cuộn mình trong lòng hắn, tựa như con mèo nhỏ đáng yêu, gắt gao tựa sát vào hắn, như thể rằng lòng hắn là đủ cho nàng sống. Khi ngọn gió lạnh ngoài cửa tràn vào, nàng càng rúc vào gần hắn, tìm đôi bàn tay ấm áp...

Hắn hơi bật cười đem nàng ôm vào trong lòng, để cho nàng an tâm ngủ say nhưng bản thân hắn lại là một đêm lo lắng không thể ngủ say. Những chuyện xảy ra đêm qua không ngừng xoay vần trong đầu hắn. Hắn cũng không muốn rơi vào vòng xoáy rắc rối này nhưng lòng hắn lại không thể dừng lại. Hắn để ý những lời nói của nàng, lại để ý đến việc nàng gọi to tên Thái tổ, để ý đến chết...

Tiếng trống canh năm vang lên lại một lần nữa cắt ngang suy nghĩ của hắn. Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân của Tần An, sau đó, ngoài bình phong có tiếng gọi:

- Hoàng thượng, nên dậy thôi...

Hắn có hơi mất kiên nhẫn nhắm mắt lại rồi cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng. Lần đầu tiên hắn không muốn lâm triều. Hắn là thượng phụ của nàng nhưng nàng lại... Ôm nàng càng chặt rồi thấp giọng nói:

- Truyền chỉ xuống, hôm nay không thượng triều, trẫm không khỏe...

Bóng Tần An cứng đờ qua bình phong, sau đó nhẹ nói một tiếng cáo lui, cẩn thận đi ra ngoài...

- Trẫm ở lại cùng nàng...

Khi cánh cửa đóng lại, hắn cúi đầu dịu dàng nói với nữ tử trong lòng rồi kề sát khuôn mặt nàng. Cho tới giờ hắn chưa bao giờ yêu thích một nữ tử nào tới mức như vậy. Nhưng lần đầu tiên của hắn lại có biết bao điều xấu...

Nhắm mắt lại, môi mỏng khẽ hôn lên khuôn mặt nàng, cuối cùng dừng lại ở khóe môi nàng, khẽ nói:

- Cho dù không thương trăm trăm cũng sẽ giữ nàng ở bên mình cả đời, nàng đừng bao giờ có hy vọng rời đi...

Hắn không nghĩ đối xử ngoan tuyệt với nàng nhưng sau hôm nay hắn sẽ tàn nhẫn với nàng một chút. Dù sao, nàng cũng đã bị hắn làm hư...

Mặt trời đỏ rực nhô cao, Tần An báo lại nói Âu Dương Trì xin cầu kiến. Hắn cẩn thận rời khỏi nàng, một mình thức dậy. Âu Dương Trì còn chưa hoàn thành xong nhiệm vụ thu thập binh mã mà Lãnh Cô Vân giao phó mà còn có tâm tư đi quản chuyện khác. Hắn đúng là gừng càng già càng cay. Môi mỏng khẽ cười lạnh. Hắn sai Tần An thay quần áo cho hắn rồi đi ra khỏi tấm điện, bảo Tần An mời Âu Dương Trì đến thiên điện phía tây Vị Ương điện chờ...

Đợi khi hắn đến đó, Âu Dương Trì dường như đợi đã lâu, khi thấy hắn thì vội quỳ xuống hành lễ nói:

- Lão thần tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

Hắn nhíu mày kiểm, cười lạnh nói:

- Tướng phụ đại nhân đúng là có lòng, nhưng nếu trăm vạn tuế chẳng phải là yêu quái sao...

Nói xong, hắn khẽ liếc nhìn sắc mặt biến đổi cực khó coi của Âu Dương Trì, khoanh tay nói:

- Thừa tướng có việc gì nói mau...

Âu Dương Trì cúi người, đầu tiên là khẽ cười rồi cẩn thận nói:

- Hoàng thượng, lão thần không cố ý quấy rầy Hoàng thượng nghỉ ngơi nhưng hôm nay lão thần vào triều nghe được khắp nơi đồn đại nói Thượng Quan thượng thư ăn hối lộ... Lão thần thấy tình thế nghiêm trọng nên mới mạo muội xin diện giá, xin Hoàng Thượng thứ tội..

Thượng Quan Trung... Hắn nhíu mày kiểm, cái gọi là “lời đồn đại” đặt lên Thượng Quan Trung. Tuy rằng hắn không phải là một thần tử thành thật nhưng tác phong của hắn luôn sạch sẽ. Năm đó, hắn đưa Thượng Quan Trung lên là vì dù hắn thâm tàng bất lộ nhưng làm việc luôn sạch sẽ...

- Đồn đại những gì

Hắn nhíu mày kiểm hỏi Âu Dương Trì, trong lòng có nhiều nghi hoặc với chuyện này. Nếu thật sự trong đế đô có lời đồn đại này thì chắc chắn là có người cố ý hãm hại, người này là...

- Hồi bẩm Hoàng thượng, lão thần chỉ để phu kiệu đi thăm dò. Theo phu kiệu báo lại thì nói dân chúng trong đế đô nói Thượng Quan đại nhân tham ô nhận hối lộ, làm việc bại hoại, cưỡng đoạt thê tử của người... Ừm... lão thần cũng từng hỏi thăm, nghe nói trong nhà Thượng Quan đại nhân quả thực có một tiểu thiếp như vậy, nghe nói trông xinh đẹp mềm mại nhưng nửa năm trước đã bị bệnh mà qua đời...

- Chết không còn đôi chút...

Hắn cười lạnh nhìn Âu Dương Trì. Âu Dương Trì ngẩn ra nhưng trịnh trọng nói:

- Chuyện này xem như tử vô đối chứng nhưng trạng phu của tiểu thiếp kia vẫn sống. Hơn nữa có người có thể chứng minh. Về phần Thượng Quan đại nhân tham ô nhận hối lộ, lão thần cũng đã tìm được vài người làm chứng...

- Vậy theo ý Thừa tướng là lập tức điều tra Thượng Quan Trung? Hắn lạnh lùng nói.

Trong đầu hắn lập tức suy nghĩ xem ai muốn đưa Thượng Quan Trung vào đường chết nhưng khi vừa nghĩ đến Thượng Quan Uyển Nhi và kế hoạch xác người trong giếng của Minh Nguyệt thì tim cứng lại, nhíu chặt mắt, chẳng lẽ là nàng...

- Lão thần không dám, nhưng là lão thần cùng bách quan trong triều bách quan xác thực nghe được những lời đồn bắt lợi chống lại Thượng thư cho nên mới mạo muội đến Vị Ương điện cầu kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng, nếu Thượng Quan thượng thư trong sạch thì tra rõ việc này cũng không hề tổn hại đến danh dự, ngược lại càng thể hiện Thiên triều tau ý nghiêm... Âu Dương Trì hiên ngang lăm lăm nói.

- Nói như vậy, trẫm thật nên cảm tạ Quốc trưởng đại nhân?

Hắn nắm chặt tay thành quyền, khinh thường những lời của Âu Dương Trì. Lại nhớ tới Minh Nguyệt, không khỏi nhắm chặt mắt, lạnh lùng nói:

- Một khi đã như vậy, việc này giao cho Quốc trưởng làm đi. Trẫm tin quốc trưởng sẽ không làm cho trẫm thất vọng...

Nàng đúng là muốn trừ bỏ Thượng Quan Uyển Nhi. Lúc trước, nàng từng hãm hại Thượng Quan Uyển Nhi một lần nhưng không thành công, nay không ngờ lại tiếp tục. Mà hắn, lại chỉ có thể theo ý nàng một lần. Tay nắm chặt đến nỗi gân xanh, trong lòng đau đớn...

- Lão thần tuân chỉ, lão thần sẽ dốc hết sức lực vì Hoàng thượng...

Âu Dương Trì rất vui mừng nói nhưng đến một nửa, như đột nhiên nhớ tới điều gì, ánh mắt đảo một vòng, sau đó vội quỳ lạy, cung kính nói:

- Hoàng thượng, về chuyện Hoàng hậu nương nương nói năng thất đức... lão thần muốn gặp Hoàng hậu nương nương, không biết hôm nay có thể cầu kiến?

Quả nhiên là lão hồ ly, hắn khẽ cười lạnh nói

- Ngay cả Quốc trưởng đại nhân cũng biết chuyện Hoàng hậu nói năng thất đức. Xem ra Hoàng hậu của trẫm nên học lại lễ giáo cho cẩn thận.

Hắn xoay người đi tới long ỷ, ngồi xuống, lạnh băng nhìn Âu Dương Trì, chờ đợi hắn đáp lời.

Sắc mặt Âu Dương Trì biến đổi nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười nói:

- Hoàng thượng... vậy lão thần xin cáo lui...

Nói rồi dập đầu xuống đất mạnh đến nghe thấy tiếng vang.

- Không tiễn.

Hắn nhìn Âu Dương Trì đầy thâm ý, cười yếu ớt nói:

- Quốc trưởng đi đường cẩn thận...

- Được lời vàng ngọc của Hoàng thượng, lão thần đương nhiên sẽ cẩn thận. Âu Dương Trì nghiêm mặt nói rồi lập tức xoay người rời đi...

Hắn khẽ gõ gõ bàn, nhướn mắt cười lạnh nhìn Âu Dương Trì rời đi. Nhưng khi vừa định về Trường sinh điện cùng Minh Nguyệt thì ánh mắt lại thoáng nhìn thấy một bóng dáng tổ khiết sau cột đá...

172. Q.4 - Chương 24: Có Thai

Nàng nghe được hắn nói chuyện cùng Âu Dương trì... Giữa đại điện, hắn mỉm cười nheo mắt lại, nhìn thân ảnh tổ khiết nhanh chóng rời đi kia, tay nắm chặt lại...

Trên đường từ Vị Ương điện về Trường sinh điện, hắn suy nghĩ hồi lâu nhưng cũng không hiểu vì sao lại bối rối như vậy. Rõ ràng trong lòng muốn gặp nàng, muốn bầu bạn với nàng nhưng nghĩ đến nữ tử thông minh trí tuệ đó, dù hắn làm mọi việc cho nàng mà nàng cũng không buông tha cho kế hoạch của mình, tìm hắn như chìm trong mây mù. Không biết cuối cùng nên hận hay nên tiếp tục giả bộ ngốc nghếch như thế...

Từ trước kia giằng xé cho đến hôm nay hoàn toàn chìm đắm, hắn cũng đã trải qua thời gian rất lâu, rất đau đớn mới có thể quyết tâm tiếp tục cùng nàng một chỗ. Hắn hiểu rõ hơn bất kỳ ai hết rằng nữ tử này hắn không thể quên, cũng không thể buông nhưng lòng nàng lại như hồ nước sâu, tuy rằng trong suốt nhưng lại không thể nhìn thấy đáy. Bất luận hắn làm thế nào cũng không thể biết rõ những suy nghĩ của nàng, chỉ có thể say mê nhìn nàng, đoán ý của nàng...

Nhìn cánh cửa phòng ngủ, mừng tượng thần sắc lúc này của nàng rồi nhắm mắt hít sâu một hơi, đẩy cửa mà vào.....

Nàng còn đang ngủ, hân nhú mảy nhìn nữ tử đang nằm trên giường kia, trong lòng có chút nghi hoặc đi về phía nàng. Hơi thở nàng đều đều không giống như giả bộ nhưng rõ ràng nửa canh giờ trước nàng đã nghe lén hẳn nói chuyện với Âu Dương Trì, lúc này sao có thể... Hắn có chút lo lắng bước lên, nhìn nàng ngủ say, bất giác bật cười. Hắn ngồi một bên, nhẹ vỗ về đôi mày thanh của nàng nhưng cảm giác da thịt của nàng hơi nóng, hoảng sợ kêu:

- Mau rời thái y...

...

Nàng mang thai, sau khi Thái y bắt mạch cho nàng thì hô to. Khi hắn nghe được điều này thì không thể hình dung nổi sự kích động của mình. Hàn thái y nói cho hắn biết, thân thể Minh Nguyệt có tiến triển tốt nhưng chưa hoàn toàn khỏe mạnh cho nên khi có thai cần phải chú ý, bởi vì nàng chưa thích ứng mà sẽ thường xuyên nôn mửa và kén ăn...

Đây là thứ hắn trăm phương ngàn kế mong có được, hắn thật không ngờ hắn đã có được nó. Nhưng khi Hàn thái y nói cho hắn thân thể nàng không chắc có thể sinh nở thì cũng là lần đầu tiên hắn cảm nhận được cái gì gọi là sợ hãi. Cảm giác này ẩn sâu trong lòng khiến hắn sợ hãi. Hắn chưa bao giờ muốn nữ tử nào sinh con nối dõi cho hắn nhưng khi nàng xuất hiện, hắn đột nhiên muốn có một “gia đình” đầy đủ, muốn trở thành một trượng phu, một phu thân. Bởi vì hắn biết, một nữ nhân dù vô tình vô nghĩa thế nào cũng sẽ không thể dứt bỏ con mình...

Nghĩ đến trong bụng nàng đã có cốt nhục của mình, sự vui sướng khiến hắn không kìm lòng được mà cầm tay nàng, bất chấp các thái y có mặt ở đó mà hôn tay nàng. Nàng là thê tử của hắn, giờ còn có con của hắn...

Hàn Thái y nhìn hắn vui mừng vội cùng các thái y quỳ xuống ca tụng:

- Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng...

Hắn nắm tay nàng, môi mông khê cười, lần đầu tiên cảm thấy trong cuộc đời có thứ đáng để chúc mừng. Vì thế nhẹ vỗ tay ý bảo bọn họ đứng dậy nhưng ánh mắt lại chỉ nhìn chăm chú Minh Nguyệt. Khi cảm giác như nàng sắp tỉnh lại thì vội quay đầu nói với đám thái y:

- Các người lui ra đi...

Hàn Thái y dập đầu xưng vâng rồi mang theo đám thái y bước ra khỏi tẩm điện. Mà lúc này, Minh Nguyệt cũng mơ màng mở bừng mắt. Hắn nhìn thần sắc đáng yêu của nàng, trong lòng cảm giác mềm mại, ôm nàng đặt nàng ngồi lên đùi mình, hôn khắp khuôn mặt nàng rồi cười nói:

- Tỉnh rồi?

Nàng như một tiểu yêu tinh đáng yêu luôn làm cho hắn vừa buồn vừa lo, làm cho hắn vừa bất an lại vừa vui sướng...

Nàng rúc vào lòng hắn, thần sắc mông lung, mơ hồ nhìn hắn, nói nhỏ:

- Hình như nô tì nghe được có người chúc mừng Hoàng Thượng...

Rồi sau đó hơi nhú mảy, sắc mặt cực mất tự nhiên nói:

- Hoàng thượng có việc gì vui sao...

Việc vui... Ý cười của hắn càng sâu, cũng không trả lời nàng ngay, chỉ ôm nàng chặt hơn, nhắm mắt lại, vuốt ve cổ non mịn của nàng, nhẹ vuốt tóc nàng rồi ra lệnh:

- Tần An, truyền lệnh...

.....

Hôm nay, khi Hàn thái y chẩn đoán nàng có thai, hần lập tức ra lệnh cho Tần An đến ngự thiện phòng bảo đầu bếp làm những món ăn ngon. Thân thể của nàng vốn không khỏe, phải điều dưỡng thật tốt. Còn nữa, Hàn thái y từng nói, trên người nàng vẫn còn di chứng, sau khi sinh con phải tỉ mỉ điều dưỡng mới có thể khỏe lại...

Cửa tấm điện bị đẩy ra, hơn mười cung nữ bưng các món ăn ngon đi vào. Không lâu sau, trong cung điện tràn ngập mùi đồ ăn. Tần An cười cười bước lên cúi đầu nói:

- Hoàng thượng, những đồ ăn ngự trù nấu đều đem lên đây, người xem còn thiếu gì không?

Nói xong lại ngẩng đầu cười cười nhìn Minh Nguyệt một cái.

Minh Nguyệt bị Tần An nhìn mà quần bách, thần sắc lại càng đáng yêu khiến hần yêu thích vô cùng. Hần cười yếu ớt, ôm chặt nàng hơn rồi ý bảo Tần An rời đi... Tần An hiểu ý nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng vui mừng, dẫn các cung nữ vội vàng rời đi...

Cửa cốt kết đóng vào, hần cúi đầu nhìn mỹ nhân trong lòng vừa định nói gì với nàng thì đã thấy nàng nháu mày, ngẩng đầu nói với hần:

- Hôm nay Hoàng thượng có việc gì vui không thể nói với nô tỳ sao?

Đầu tiên hần hơi ngần ra bởi vì vẻ mặt nàng quá nghiêm túc nhưng lại không nhận được vui mừng mà cười phá ra. Hần không biết nếu nàng biết nàng mang thai con của hần thì sẽ kinh ngạc đến mức độ nào. Nhưng lúc này hần cũng không muốn nói vội cho nàng, nàng là một nữ nhân trí tuệ, cho nên, thân là mẫu thân của con hần, hần mong nàng có thể tự phát hiện niềm vui bất ngờ này vì thế hần ôm lấy nàng đi tới bàn ăn, đặt nàng ngồi xuống ghế quý phi thật thoải mái. Hần cầm lấy đĩa ngọc, nhớ đến lần nàng từng nấu canh cá cho hần, hần gấp một miếng cá vào chén nàng...

Lần đầu tiên nàng nấu ăn cho hần là cá, vậy chắc nàng thích nhất là ăn cá. Hần nhìn nàng cười sủng nịnh:

- Nào, ném thử đồ ăn này đi. Nếu cảm thấy ngon, về sau trăm bảo bọn họ ngày nào cũng nấu cho nàng.

Nói rồi lại bưng bát mình lên, mỗi món lại gấp một miếng cho nàng...Hần đột nhiên nhớ ra, ở cùng nàng lâu như vậy mà nàng thích ăn gì hần cũng không biết.

Nàng nhìn hần, sắc mặt chần chừ và khó hiểu nhưng vẫn cầm đĩa ngọc gấp một miếng lên ăn. Hần nhìn thần sắc của nàng, cảm giác nàng không thích ăn. Quả nhiên, sau đó nàng đã buông đĩa, sắc mặt mỗi mết, tay giữ ngực. Lòng hần cả kinh, vội cầm tay nàng, lo lắng hỏi:

- Làm sao vậy?

Nhưng nàng cũng chỉ nhắm mắt lắc lắc đầu, sau đó yếu ớt miễn cưỡng cười nói:

- Nô tỳ không sao, chỉ là... cảm giác dạ dày không tốt, muốn ăn đồ ăn nhẹ thôi.

Dạ dày không ổn... lòng hần run lên. Lời nói của Hàn thái y nhất thời xuất hiện bên tai hần, thân thể nàng còn chưa khỏe, nàng... Hần nắm tay nàng, cơ hồ run rẩy, thân thể nàng còn chưa hoàn toàn khỏe mạnh cho nên khi mang thai sẽ vất vả hơn những người thường rất nhiều. Lòng lạnh lùng, hần nhìn bàn ăn chất đầy kia, nhớ lời nàng nói muốn ăn đồ ăn nhẹ, vì thế đứng dậy, múc một bát canh đưa tới, bắt an nhìn nàng khẽ hỏi:

- Sao rồi?

Nàng nhìn hần, khuôn mặt khẽ cười yếu ớt rồi sau đó múc mấy thìa uống, dường như cũng không khó ăn. Hần bỗng dừng thở dài nhẹ nhõm một hơi, gạt thức ăn trên bàn đi, nín thở nhìn nàng ăn canh, trong lòng lại càng lo lắng hơn...

Việc Minh Nguyệt có thai, chưa đến vài canh giờ đã có không ít người biết. Hần lo lắng trong lòng, vốn vì an toàn của nàng mà muốn ngấm giữ nàng ở lại Tẩm tâm cung, đợi nàng ổn định sức khỏe thì mới thông báo ọi người. Dù sao bây giờ là thời kì rất nguy hiểm, không chỉ là lúc Hoàng hậu bị cấm túc, nhà Thượng Quan suy tàn nhưng giờ đã bị truyền tin ra ngoài, nếu hần không có động thái gì chỉ sợ Minh Nguyệt bị người nghi kỵ...

Vì thế hấn lập tức viết thánh chỉ, sai Tần An tuyên đọc cho hậu cung. Hơn nữa còn lấy có nàng mang thai hoàng tử đầu tiên của Thiên triều mà giữ Minh Nguyệt ở lại Tẩm tâm cung để an thai cho đến khi sinh hạ tiểu hoàng tử. Hấn biết hấn làm như vậy là rất không thuận nhưng hấn cũng chẳng quan tâm nhiều đến lễ giáo, quy củ. Nàng là người duy nhất hấn muốn bảo vệ, hấn không muốn nàng xảy ra bất kì chuyện gì ngoài ý muốn...

Sau khi tuyên đọc thánh chỉ, toàn bộ hậu cung như bị gió lớn mưa giông quét qua. Đây là điều hấn đã sớm dự liệu được cho nên khi Tần An báo lại phản ứng của các cung phi thì hấn cũng không có gì là lạ. Thực phi lại có sự thay đổi rất lớn như vậy chắc chắn là có người chỉ điểm vì Thực phi dù xinh đẹp nhưng lại cũng ngu dốt như Hoàng hậu. Về phần Âu Dương Hồng Ngọc và Thượng Quan Uyển Nhi thì hấn sớm đã dự liệu...

Qua buổi trưa, mặt trời ấm áp nhô lên cao, hấn xử lý hết công vụ chồng chất trong Ngự thư phòng rồi vội vàng trở về Tẩm tâm cung. Nói cũng buồn cười, sau khi Minh Nguyệt vào cung, đây là lần đầu tiên hấn lo lắng muốn chạy về tẩm cung của mình. Bình thường, trong mấy trăm tòa cung điện trong hậu cung này, hấn hay vào Ngưng tuyết cung nhất...

Sau khi về Tẩm tâm cung, hấn bước vội vào tẩm điện tìm nàng, muốn hỏi nàng hôm nay có ăn được không. Nhưng vừa đẩy cửa vào đã chỉ thấy căn phòng lạnh lùng, không hiểu vì sao trong lòng đột nhiên nặng nề, cảm giác cực kì bất an lan khắp người. Hấn vội sai Tần An tìm kiếm xung quanh nhưng không nghĩ rằng đến hoa viên Hán ngự thư các đã thấy nàng đang nôn khan...

Sắc mặt hấn như động lạnh, vội tiến lên đỡ lấy nàng, ôm ngang người nàng đi vào Hán ngự thư các. Ngồi trên ghế giữa sảnh, đặt nàng trong lòng mình, lo lắng nhìn sắc mặt tái mét của nàng nói:

- Minh Nguyệt sao vậy? Chỗ nào không khỏe?

Nàng dịu dàng rúc vào hấn trong lòng, nhắm mắt hơi hơi thở dốc. Sau đó khẽ mở mắt, bàn tay lạnh lẽo nắm lấy tay hấn, bất an nhìn hấn khẽ nói

- Có phải nô tỳ có bệnh rất nghiêm trọng?

Hấn hơi giật mình, nhìn sự sợ hãi trong mắt nàng. Nỗi sợ đó không phải là sợ mình mắc bệnh, nàng vì Như Nguyệt mà đến mạng sống cũng chẳng cần sao lại sợ mắc bệnh. Hấn ôm nàng, trong lòng trầm xuống, an ủi nói:

- Không đâu, ngự ý nói thân thể Minh Nguyệt chỉ có chút suy yếu, cần nghỉ ngơi tẩm bổ nhiều...

Không muốn nói cho nàng biết vì nàng hấn đã biết, dù sao nàng cũng là nữ nhân...

- Nhưng thân thể không khỏe sao?

Ánh mắt nàng nhất thời trở nên hoảng hốt, giọng nói cũng run run. Nàng nhìn hấn, khẽ vươn tay vuốt mào kiem của hấn. Nhưng vừa chạm vào mắt hấn thì hấn cảm giác tay nàng run run, tim lạnh lẽo, ôm chặt nàng định an ủi nàng đã thất nàng bất an:

- Hiên... không phải là ta...

Nói rồi đột nhiên dừng lại, cả người run rẩy.

Hấn cảm thấy lòng mình dần lạnh lẽo. Nàng biết có con với hấn thì không nên có vẻ mặt như vậy. Sao trong mắt nàng chỉ thấy sự sợ hãi và kinh hoàng? Hấn yêu nàng, thương nàng như vậy, hiện giờ nàng có thai với hấn lại không thấy vui vẻ sao?

- Ái phi mang long tự, không vui sao?

Giọng hấn như đông cứng lại, sự vui sướng ban đầu đều bị sự sợ hãi trong mắt nàng nghiền nát. Mà nàng khi nghe những lời này tựa như bị phán tử hình, cả người cứng đờ, đôi mắt trong suốt lộ rõ những gì nàng suy nghĩ. Nàng nhắm mắt lại, ôm lấy hấn, khẽ ní non:

- Nô tỳ... rất vui...

Sự giằng xé của nàng rõ ràng như vậy nhưng lại đầy tủi thân nói với hấn rằng chính mình vui vẻ. Hấn nhìn nàng đang rúc vào lòng mình, nhắm chặt hai mắt nhưng muốn xóa đi vẻ mặt đau khổ khi đó của nàng. Trong lòng như co rút lại, ôm chặt nàng nhưng cũng không biết nên nói gì. Hấn nên tức giận nhưng... Hấn khẽ vuốt bụng nàng vẫn còn bằng phẳng, sự lạnh băng và dịu dàng cùng giao chiến. Minh Nguyệt.. hấn thật sự vừa yêu vừa hận nàng...

Cúi đầu, khẽ hôn lên ánh mắt nàng, nhắm mắt lại đè nén cơn giận trong lòng mình, khẽ nói:

- Minh Nguyệt, về sau đừng làm cho trẫm tức giận.

Mỗi khi nàng làm hấn tức giận hấn đều không thể khổ chế mình mà làm tổn thương nàng. Nay nàng đã có con của hấn, gắt gao ôm chặt nàng:

- Trẫm sắp làm cha rồi...

Tuy rằng đứa nhỏ này do do hấn tìm mọi cách thiết kế...

Khi chàng vang, triều thần cầu kiến ngoài Ngự thư phòng. Hấn thấy Minh Nguyệt ngồi ngủ trên tháp thượng, nàng ngoài đọc sách cũng chẳng có việc gì làm, sợ nàng ở lâu cô độc sinh buồn bã nên lập tức sai Tần An đến Ngưng tuyết cung đón Tiêu Đồng tới cùng nàng. Nhưng Tần An vừa nghe hấn nói thì nghi hoặc hỏi lại:

- Hoàng thượng, hai ngày trước Đức phi nương nương đã hiến một ngự tiền thị nữ cho Hoàng thượng, nói là nàng dâng cho Hoàng thượng... Không bằng bây giờ nô tỳ để thị nữ đó đến hầu hạ Đức phi nương nương cho nương nương giải sầu...

Hấn giật mình khó hiểu nhìn về Tần An. Nghe rõ những lời Tần An nói thì nhú mào, khó hiểu hỏi:

- Có ý gì?

Nàng đưa thị nữ cho hấn. Tầm tâm cung không thiếu thị nữ, nàng dâng thị nữ cho hấn làm gì?

Tần An nhìn hấn, tựa như nghĩ rằng hấn cố ý làm bộ không hiểu nên vội cười nói:

- Hoàng thượng thứ tội, không có gì. Chỉ là 2 ngày trước Đức phi nương nương giá lâm đem một cung nữ tên là Đông Nguyệt giao cho nô tỳ, nói là đưa tới hầu hạ Hoàng thượng...

Hấn hiểu ra ý Tần An, sắc mặt tối sầm lại, lạnh như băng. Nàng lại dâng nữ nhân cho hấn, nàng... Ngực hấn phập phồng, hấn hơi nheo mắt lại, mạnh mẽ nắm chặt tay khiến Tần An hoảng sợ vội lui về phía sau mấy bước, sắc mặt sợ hãi. Còn hấn nhắm mắt lại, lạnh lùng bước ra khỏi Tầm tâm cung.

Sau khi xử lý chính vụ xong, hấn không đến Trường sinh điện thăm nàng mà sai Tần An mài mực, tiếp tục nhốt mình trong tấm điện xử lý công việc. Hôm nay Tần An nói những chuyện này với hấn khiến hấn bực bội nửa ngày. Ngực như cái gì chặn lại, hơi thở bất an, hấn muốn tự thuyết phục mình rằng lúc đó nàng còn chưa biết nàng mang thai cho nên mới không biết nặng nhẹ mà làm những chuyện đó nên hấn không phải canh cánh trong lòng. Nhưng hấn vẫn buồn bã khôn cùng...

Canh ba, hấn vẫn phê duyệt tấu chương trước đèn vì hấn hiểu, đêm nay chắc chắn sẽ không ngủ được. Nhưng khi tiếng trống canh vang lên đã thấy nàng mặc trường bào tố khiết bước vào, hồn nhiên cười đi về phía hấn, sau đó thay Tần An nghiền mực cho hấn. Hấn không ngăn cản nhưng cũng chẳng ngăn đầu, tiếp tục phê duyệt...

Qua một nén hương, Tần An bưng một chén canh nóng bước vào. Mà hấn ba một tiếng, buông tấu chương sang một bên, bấu môi, khẽ cười với nàng. Kéo nàng đang mài mực, châm chọc:

- Minh Nguyệt lúc này là đang trông chừng trẫm hay là thật tình quan tâm đến trẫm?

Sau đó khi nàng hơi giật mình thì đứng dậy, bưng bát canh lên nói với nàng:

- Lại đây, trẫm bón cho nàng

Sắc mặt nàng hơi cứng ngắc rồi đỏ ửng, mắt tự nhiên đỏ hấn ra khẽ nói:

- Hoàng thượng, để tự ta...

Nói rồi bưng lấy một bát khác, không để ý đến hắn...

Ý cười trên mặt hắn cứng đờ, nắm chặt bát kia, hận không thể bóp nát nó. Hắn đã lấy lòng nàng như vậy chẳng lẽ nàng không để ý đến hắn sao? Sự tức giận lặng lẽ dâng lên, bắt đặt mạnh bát canh xuống bàn, lạnh lùng nói:

- Trầm không đói...

Sau đó tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Nàng ngừng tay nhưng vẫn cực kì thông thả. Một lúc sau, khẽ ngẩng đầu nhìn hắn, như đang lấy lòng mà khẽ nói:

- Hiên..... Ta..... Ta đói bụng...

Tay hắn cứng đờ, một giọt mực vẩy lên tấu sớ, hai mắt nheo lại nhìn vết mực như đang cười nhạo mình kia. Cố gắng để mình không để ý đến nàng nhưng khi quay đầu nhìn nàng đã thấy nàng khẽ vuốt ve bụng, thần sắc thật dịu dàng. Tim hắn bị động tác này của nàng làm cho chấn động, bỗng nhiên cảm thấy nàng sợ mang thai là một chuyện nhưng yêu thích đứa trẻ này lại là chuyện khác. Thở dài, tự mắng mình thất thường nhưng vẫn buông bút, bưng bát khẽ thổi rồi đưa tới bên môi nàng.

Múc đến thìa thứ hai, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một cái thìa khác, khẽ giạt mình. Ngẩng đầu lên đã thấy nàng đang cười, bắt chước hắn, khẽ thổi thổi rồi đưa tới bên môi hắn...

Hắn ngây người nhìn từng động tác của nàng, cũng phối hợp mà ăn nhưng cũng chỉ có hắn biết hắn ăn mà không biết vị. Hơn nữa lại càng chua xót trong lòng, sau khi nàng làm chuyện thương tổn hắn, dường như nàng luôn có thể bày ra thần sắc tự nhiên. Mà hắn, sau khi bị tổn thương lại vẫn muốn đổ dành nàng...

Đêm đó, sau khi dỗ nàng ngủ, hắn một mình ngồi trước bàn trong tấm điện, nhắm mắt nghe tiếng thở đều của nàng. Cảm giác bản thân đau đớn, hắn đã trả giá rất nhiều vì nữ nhân này nhưng nàng luôn luôn không hiểu. Bọn họ dường như ngay từ đầu đã có khúc mắc. Hắn từng chút từng chút một yêu nàng, còn nàng từng chút từng chút nghi kỵ hắn. Cho nên, dần dần tích tụ lại, bọn họ bị đẩy càng lúc càng xa dù hắn đã cố gắng chạy theo nàng...

Nắm chặt tay, có đôi khi hắn thật sự muốn một đao chém chết nàng, hoàn toàn chặt đứt nguyên nhân gây đau đớn của hắn. Nhưng hắn lại buồn cười mà nghĩ, nếu nàng đã xuất hiện trong số mệnh của hắn thì dù hắn có muốn dứt bỏ nàng cũng là không thể nào...

173. Q.4 - Chương 25: Giết Chóc

Sang canh bốn, sương lạnh ngoài cửa càng nặng, hắn ngồi trước ngự án, tay chống trán đợi lâm triều. Đây không phải là lần đầu tiên hắn mất ngủ nhưng là lần đầu tiên có nàng bên cạnh mà hắn bị mất ngủ. Đến cuối cùng nàng là nữ tử như thế nào? Lòng nàng nghĩ gì, vì sao khi hắn đối xử với nàng như vậy mà nàng vẫn có thể thần nhiên đẩy nữ tử khác vào lòng hắn? Một đêm này hắn suy nghĩ rất nhiều nhưng cũng chỉ càng rối rắm. Khẽ xoa xoa mi tâm, lại nghe được tiếng động nhỏ trên giường, sau đó nghe nàng mơ hồ gọi:

- Hoàng thượng...

Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, hắn đứng dậy bước đến bên giường, cúi người ôm lấy nàng, đắp lại chăn cho nàng, lạnh lùng nói:

- Sao lại không ngủ?

Nàng mở to đôi mắt còn mơ hồ lẳng lặng nhìn hắn. Lúc sau, nàng vươn tay khẽ ôm hắn, ôn nhu mà nũng nịu nói:

- Nô tỳ lạnh

Lạnh... Nghe đến chữ này, hắn nhắm mắt lại. Có lẽ chỉ khi nàng lạnh nàng mới nhớ đến mình, môi mỏng cười nhạt, trào phúng:

- Trầm hiểu rồi...

Sau đó hắn cúi long bào, chui vào chăn, nhanh chóng ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nói:

- Ngủ đi, trời sắp sáng rồi...

Trời đã sáng, sự đau đớn, cô đơn của hắn có lẽ sẽ bớt đi một chút. Ít nhất, khi đối mặt với đám triều thần hắn sẽ không cảm thấy cô đơn, tĩnh mịch...

Nàng nhu thuận rúc vào lòng hắn. Khi khí lạnh thổi trưởng vàng thì lại càng kề sát hắn, sau đó khi hắn nhẹ dỗ nàng ngủ, nàng lại nói:

- Trước kia Hoàng thượng cũng đối xử với các phi tần khác như vậy sao...

Người hắn cứng đờ lại. Sự phẫn nộ trong lòng lan khắp cơ thể nhưng hắn lại cố gắng khống chế, chỉ càng ôm chặt nàng hơn, không thể nào khống chế mà nói ra những lời lạnh lùng:

- Mỗi nữ nhân trong hậu cung đều là thê thiếp của trẫm, Minh Nguyệt nghĩ sao...

Nàng là nữ tử đầu tiên hắn chân thành đối đãi, hắn tốn bao tâm huyết với nàng, hắn coi nàng là người duy nhất chung sống trong kiếp này nhưng nàng lại suy nghĩ gì....

Người nàng cứng đờ nhưng lập tức trầm tĩnh lại như nghĩ thông suốt được điều gì. Nàng khẽ cười đau khổ rồi chăm chú nhìn hắn, yếu ớt nói:

- Đúng vậy

Sau đó mím môi cười nói:

- Các nàng đều là thê thiếp của Hoàng thượng, các nàng đều yêu Hoàng thượng, ai cũng yêu Hoàng thượng hơn thân thiếp...

Nói rồi rời khỏi vòng ôm của hắn, nhắm mắt im lặng.

Nàng rất giỏi đóng kịch, hắn cảm giác lòng mình vừa ấm áp giờ đã lạnh lẽo. Không muốn để ý đến nàng, càng không muốn an ủi nàng như trước, hắn lạnh lùng châm chọc nàng:

- Không lạnh sao?

- Lạnh nhưng đau lòng còn hơn gấp trăm ngàn lần

Giọng nàng run run như đang khống chế không khóc. Bàn tay lộ ra ngoài nắm chặt lại. Hắn nhìn thân thể yếu đuối của nàng mà đau đớn. Hắn không biết rút cuộc đâu mới là nàng, vì sao nàng có thể diễn kịch được như vậy

Sự đau đớn tràn ngập trong lòng, hắn không thể chịu đựng được nữa. mạnh mẽ xốc chăn lên đi xuống giường, ngồi xuống long ỷ. Tự đặt mình trong không khí lạnh băng đó..

Một đêm phiền chán. Canh năm, hắn thay quần áo lâm triều. Hắn biết sau lúc đó nàng không ngủ tiếp, hắn đau lòng vì nàng nhưng cũng không thể cúi mình mà đi dỗ dành nàng được...

Bước ra Trường sinh điện, Tần An đã chờ ngoài cửa từ lúc nào. Hắn nhíu mày kiểm, khoanh tay nói:

- Người ở lại hầu hạ Đức phi, dặn dò xuống, nếu Đức phi có chuyện gì trẫm sẽ không tha đâu...

Nói rồi nhanh chóng rời đi

Hắn từng nghĩ đến kết cục cuối cùng của bọn hắn nhưng nghĩ tới trăm ngàn lần cũng không nghĩ được sẽ có ngày hắn và nàng biệt ly. Có lẽ, với những thứ đã bày ra, hắn đều có vị trí dành cho nàng, vô luận tương lai nàng hận hắn hay yêu hắn cũng thế, hắn tự xác định kiếp này đã bị nàng ràng buộc, hắn sẽ không buông tha nàng...

Nhưng số mệnh thực sự thích trêu đùa. Trước khi nàng xuất hiện, hắn nhìn thấu nhân sinh, thậm chí không tin vào cái gọi là “chấp thủ chi tử, dữ tử giai lão”. Hắn nghĩ cả đời này hắn chỉ là kẻ đứng sau rèm nhìn người trong thiên hạ. Nhưng không ngờ một khắc kia khi nàng xuất hiện trong cuộc đời hắn, mọi thứ đã thay đổi...

Ngày ấy lâm triều, bách quan cùng tấu muốn hắn xử trí Thượng Quan Trung. Hắn biết Thượng Quan Trung trung thành với hắn nhưng nàng đã muốn Thượng Quan Trung chết thì sao hắn có thể để nàng thất vọng được? Cho nên hắn cách chức của Thượng Quan Trung, cũng để thể diện của hắn sung quân, để cho dòng họ Thượng Quan từ thiên đường bị ném xuống địa ngục trần gian...

Một khắc này, hắn bỗng nhiên hiểu được, thì ra với hắn và Minh Nguyệt, cái gọi là thích so với yêu còn đáng sợ hơn. Hắn dần dần dung túng cho nàng làm loạn. Tuy rằng cất nhắc Thượng Quan Trung là để lấy được Giá y thần công, hủy bỏ hắn cũng đã nằm trong kế hoạch nhưng hắn đã vì nàng mà bất chấp hậu quả...

Hắn vẫn biết bản thân mình đen tối nhưng sau khi thuận theo ý nàng, để mọi kế hoạch của nàng biến thành sự thật thì hắn mới hiểu được, thì ra hận thù 20 năm trời hắn tích tụ còn đáng sợ hơn hết thảy...

Từ một khắc hắn dung túng nàng tựa như tên đã bắn ra không thể quay lại. Từ một khắc nàng đẩy Đông Nguyệt vào vòng tay hắn, hắn nghĩ tim chết cũng chỉ đến vậy mà thôi. Nhưng hắn không ngờ rằng nàng lại như mây bay trên trời, có thể buông xuống bên hắn và cũng có thể vĩnh viễn rời xa...

Hoàng hậu đã chết, Thượng Quan Uyển Nhi đã chết, Thượng Quan Trung cũng đã chết. Hắn biết tất cả những điều này đều do nàng gây ra. Hắn vẫn nghĩ nàng làm như vậy là vì Như Nguyệt cho nên hắn luôn cố gắng tìm lí do để tha thứ cho nàng. Nhưng sự nhân từ của hắn lại làm cho nàng có gan hại chết con của hắn...

174. Q.4 - Chương 26: Ai Thương Hại Ai

Nữ nhân bên người hắn đều là những quân cờ hắn bố trí cẩn thận trong hậu cung. Cho tới giờ hắn cũng chưa từng tùy ý đi tìm một nữ tử không có tác dụng gì với hắn nhưng hắn lại đặc biệt thu nạp Đông Nguyệt. Bởi vì hắn hận Minh Nguyệt, hận nàng tuyệt tình, hận đến đánh mất bản thân...

Nhưng sau khi hắn cố ý đến chỗ Đông Nguyệt rồi thất hồn lạc phách trở lại Trường sinh điện lại phát hiện tất cả chăn nệm trên giường đều được thay mới. Hắn không nhìn thấy ánh mắt đau đớn đăm lệ của nàng, không nghe thấy nàng nói nàng đã sai, thậm chí còn không thấy cả mùi hương của nàng thì hắn mới hiểu dù hắn hận nàng nhưng yêu nàng còn hơn thế. Nhưng sự tự tôn của nam nhân không cho phép hắn cúi đầu, cho nên hắn cố đè nén sự đau đớn mãi cho đến khi bản thân cảm thấy tiêu tụy, bị thương

- Vì ai mà tiêu tụy, vật áo không dứt nổi

Những lời này hắn đã nghe phụ hoàng lầm nhảm vô số lần nhưng lúc ấy hắn còn nhỏ, lại vừa mất mẫu thân nên trong cuộc sống của hắn chỉ có sự lạnh lùng và không tin tưởng gì. Hoàng thất là gia đình mà cả thiên hạ phải noi theo nhưng đến hoàng thất còn như vậy thì hắn có thể tin tưởng vào cái gì đây?

Nhưng sau ngần ấy năm hắn sống trong tuyệt vọng thì nàng đã xuất hiện. Thật buồn cười rằng lúc ấy nàng là một quân cờ mà hắn muốn mang đến bố trí bên mình. Đây có phải là báo ứng hay không hắn không biết nhưng hắn biết, từ một khắc bị nàng hấp dẫn, vận mệnh của hắn đã xoay vần quanh nữ nhân này... cho đến chết

Một khắc khi nàng đẩy Đông Nguyệt cho hắn, hắn biết mình nên tỉnh táo khỏi cơn trầm mê nhưng có rất nhiều chuyện không phải muốn quên là quên. Tựa như mùi hương của nàng, nụ cười của nàng, nước mắt dối trá mà chân thật của nàng, nàng dịu dàng coi mình như sinh mệnh của nàng... tất cả những điều đó cho hắn biết thế nào là tình yêu, khiến hắn không thể tự kiềm chế...

Đêm đó hắn tự chuốc mình say như chết nhưng vẫn có thể hình dung rất rõ ràng khuôn mặt, vóc dáng của nàng. Nàng như một loại độc dược xâm nhập đến cốt tủy, chiếm hữu thể xác, tinh thần hắn khiến hắn đau khổ nhưng hắn vẫn không kiềm chế được mà sai Tần An đi tìm nàng...

Ba ngày không gặp, ba đêm hẩn một mình không ngủ. Hẩn không biết nỗi đau này còn kéo dài đến khi nào. Vì sao hẩn thương yêu một nữ nhân như vậy, hẩn nhớ nàng, hẩn yêu nàng, hẩn muốn nàng.....

Nàng đến đây. Vẫn tố khiết như trước, tinh thuần như cừu thiên tiên nữ làm cho ánh mắt hẩn si mê. Khi nàng tới gần, thậm chí hẩn còn không ý thức được mình nghĩ gì, vội vã ôm nàng, kéo nàng vào lòng hôn lên trán nàng, cảm nhận được sự ấm áp của nàng.

- Hoàng thượng...

Nàng khẽ gọi hẩn, tuy rằng đã say nhưng hẩn vẫn nghe được tiếng dò hỏi bất đắc dĩ của nàng. Nàng không muốn bầu bạn cùng hẩn, nhất cử nhất động của nàng nói cho hẩn biết điều đó. Lần đầu tiên của bọn họ nàng đã như vậy. Hẩn cười lạnh, không biết là cười nàng hay tự cười mình. Hẩn đã làm như vậy mà nàng vẫn không tin hẩn...

Hẩn khẽ mơn trớn khuôn mặt nàng. Khi nàng thất thần hẩn nhanh chóng tháo cây trâm ngọc trên tóc nàng xuống. Nàng cài cây trâm hẩn đưa... Trong lòng có chút ấm áp nhưng sự đau đớn khiến hẩn ôm chặt lấy nàng. Ngón tay khẽ chải tóc nàng, đan vào đôi tay mảnh khảnh của nàng, nhìn nàng, khàn khàn nói:

- Đừng giận...

Sau đó nhắm mắt lại, hôn lên trán nàng, si mê nỉ non nói:

- Minh Nguyệt... xin lỗi

Xin lỗi. Nếu lúc trước hẩn bảo vệ trái tim mình thật tốt thì có lẽ hôm nay, giữa bọn họ sẽ chỉ là cuộc chiến không xương máu chứ không phải phức tạp như vậy, khiến cả hai cùng rơi xuống vũng bùn đau khổ này mà không thể tự kiềm chế. Lúc trước có lẽ là vì hẩn quá tự tin, hẩn vẫn tự nhận mình lãnh tình nhưng lại quên mất, từ xưa để vương bạc tình mà cũng đa tình. Cho dù là Thái tử cũng hao hết cuộc đời khi gặp Minh Nguyệt Quý phi

Nàng khẽ chớp mi dài, lời nói dịu dàng như nước suối nhưng lại vẫn khiến hẩn đau đớn:

- Nô tì không dám tức giận...

Tay hẩn đang vuốt tóc nàng cứng đờ ở đó, sự chua xót, đau đớn lại thấm vào huyết mạch hẩn. Hẩn nhìn nàng, nhìn sự lạnh lùng, tuyệt tình của nàng đột nhiên thật sự mong mình không triệu nàng đến. Hẩn chua xót nhếch môi khẽ cười:

- Trẫm say...

Rồi sau đó khi nàng đang thất thần thì mạnh mẽ nắm cằm nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của nàng, cười lạnh nói:

- Là nàng nhớ trẫm, tìm đến giường trẫm, trẫm không đi tìm nàng...

Hẩn không đi tìm nàng, là tự nàng tìm đến. Hẩn tự nói với bản thân mình như vậy, hẩn thật sự hi vọng sự thật là như vậy. Vì sao hẩn muốn Tần An đi tìm nàng? Vì sao không một mình say rượu đến bình minh.

Nàng bắt đầu giãy dụa như là không thể thừa nhận sự gần gũi này với hẩn. Mà hẩn lại vừa tức giận vừa đau lòng mà ôm chặt nàng không cho phép nàng trốn đi. Nhưng ngay khi hẩn bướng bỉnh ép nàng cảm nhận sự đau đớn của hẩn thì nàng thở dốc nói:

- Hoàng thượng... nô tỳ có thai...

Một câu nói giống như sét đánh trời quang khiến hẩn giật mình. Hẩn dần hoàn hồn, đầu óc thanh tỉnh hơn rất nhiều. Hẩn cứng ngắc dừng lại, sau đó không biết nên giải thích những hành vi của mình như thế nào:

- Minh Nguyệt... trẫm

Nhưng không biết nói sao, chỉ đành cứng ngắc nói:

- Về sau ngủ lại đây được không?

Về sau... Ánh mắt hẩn tối sầm lại, đột nhiên cười lạnh trong lòng vì hẩn nhớ ra rằng bọn họ liệu còn có về sau? Nàng tuyệt tình có thể sánh ngang với Minh Nguyệt Quý phi. Bọn họ không nên có sau này. Hẩn vẫn

biết, nàng và Minh Nguyệt Quý phi tất có cơ duyên, nếu không vì sao nàng có thể giải được lời nguyện của hân nhưng hân không ngờ rằng tâm tính nàng cũng giống hệt Minh Nguyệt Quý phi.

Có đôi khi hân vẫn muốn trốn tránh. Rõ ràng biết tất cả là chuyện gì nhưng vẫn không dám mở cuốn sổ Thái tổ lưu lại. Vì hân sợ, càng phát hiện nàng tương tự người đó thì hân càng sợ hãi. Sợ nàng chính là kiếp sau của người đó, càng sợ mình rơi vào cơn ác mộng như Thái tổ...

Hơi thở của hân hỗn loạn, ánh mắt nhìn sang nàng. Chân dung của người đó hân từng vô số lần vẽ, hân nhớ rõ người đó luôn bình tĩnh, ánh mắt người đó giống nàng như thế nào, càng nhớ rõ trong chính sử ghi lại, người đó đối xử với tình cảm sâu nặng của Thái tổ như thế nào, đã tự tử khiến Thái tổ bị thương đến chết như thế nào..

Chính là ánh mắt lạnh băng như vậy. Hân nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, đột nhiên kéo xiêm y của nàng. Khi nàng còn đang trở mặt thì hân ôm lấy nàng, hôn lên trán nàng, cuồng dã mà mê đắm...

- Dừng...

Giọng nàng ngăn cản nhưng hân không thể nào ngừng lại. Hân muốn nàng, nàng là của hân, chỉ có thể là của hân. Hân hôn lên da dẻ trắng như tuyết của nàng, cắn lên vai nàng. Dấu răng vẫn còn đó nhưng cũng chẳng đại biểu cho cái gì, ít nhất đối với một nữ tử tuyệt tình như nàng, những cái này chẳng tính là gì...

Một đêm này, hân hỗn loạn đem kế hoạch tử tử đã bố trí phá hỏng. Bởi vì, Như Nguyệt lớn mật xông vào Trường sinh điện, vừa vặn nhìn thấy hân và Minh Nguyệt...

Hân chưa bao giờ biết cảm giác trời sập là gì nhưng khi Minh Nguyệt nhìn thấy Như Nguyệt, mạnh mẽ đẩy hân ra, hân đã cảm nhận được. Tim hân như lưỡi dao sắc bén xuyên qua, ngoài đau đớn thì tất cả như chết lặng, hân biết, mọi thứ đã kết thúc...

Hân bước xuống giường, ôm lấy Như Nguyệt đang khóc rời khỏi Trường sinh điện. Như Nguyệt tuy là Quý phi của hân nhưng hân cũng bảo vệ nàng rất cẩn thận, đến ngay cả việc nam nữ nàng cũng không hiểu. Mà hân sợ dĩ làm như vậy là vì không muốn chạm vào nàng, hân không muốn tự miễn cưỡng mình dù nàng rất giống người ấy...

Nhưng hân biết, đêm nay nàng đã hiểu tất cả, càng biết “ân ái” trước kia của bọn hân là không đúng. Hân không biết nên giải thích như thế nào nhưng hân biết, nữ tử này sẽ vì yêu hân mà bị tổn thương cũng như hân vì Minh Nguyệt mà bị tổn thương.

Đưa nàng về Vị Ương cung mà ba năm trước nàng từng ở. Cung điện này bài trí vẫn như cũ, nàng tuy vào lãnh cung ba năm nhưng hân vẫn chẳng thay đổi gì ở đây. Không phải vì nhớ nàng mà là trước đây thế nào thì sao này vẫn thế, hân chẳng cần sửa đổi làm gì...

Như Nguyệt khóc rất nhiều. Hân biết cho dù đêm nay nữ tử này đổi thành Âu Dương Hồng Ngọc nàng cũng sẽ phản ứng như vậy. Bởi lẽ điều này không một nữ nhân nào có thể thừa nhận nổi cho nên hân đuổi theo nàng, để mặc nàng ôm hân. Có lẽ trước khi gặp được Minh Nguyệt, cái bấy mà hân thiết lập ra bại lộ hân có thể tuyệt tình mà nói hết thấy với nương nương. Nhưng bây giờ hân đã hiểu được cảm giác đau đớn khi bị người yêu thương vứt bỏ là thế nào nên hân không tàn nhẫn đối đãi với Như Nguyệt như vậy.

Nàng đến đây. Dù khinh công của nàng thành thực hơn nhưng hân vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của nàng. Bởi lẽ với hân mà nói, nàng rất quen thuộc, hân cảm nhận được bước chân của nàng chậm rãi đến gần. Người cứng đờ lại, đầu óc luôn luôn suy đoán xem nàng nhìn thấy bọn họ như vậy sẽ có phản ứng gì. Khóc? Rời đi? Hay là nói với hân rằng từ nay về sau một đao cắt đứt? Hân không biết, thật sự không biết.....

Ba một tiếng, có cái gì đó rơi xuống. Mà tim hân lúc này cũng như vật đó rơi xuống vỡ nát. Hân nhắm mắt lại, nghe bản thân hỗn loạn. Tiếng bước chân nàng dần xa, thế giới của hân cũng dần tối sầm lại...

Không biết qua bao lâu, hân nhẹ vuốt tóc Như Nguyệt, cảm giác đồng bệnh tương lân, khẽ nói:

- Dừng khóc...

Khóc cũng vô dụng, không yêu chính là không yêu, miễn cưỡng cũng vô dụng. Hân vì Minh Nguyệt làm nhiều việc như vậy mà kết quả cũng đâu hơn gì

- Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Như Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt đăm lẹ nhìn hắn, trong mắt ai oán, thống khổ và nổi bất đắc dĩ thật rõ ràng. Sự đau khổ của nàng hắn thấy nhưng phải làm sao? Có thể thế nào

- Như Nguyệt... Đừng khóc...

Hắn nhắc lại câu nói đó. Đừng khóc. Là nói với nàng hay tự nói với mình hắn cũng không rõ nữa.

Nàng nức nở, nước mắt vẫn lặng lẽ rơi, tự nắm chặt áo mình rồi tuyệt vọng nói:

- Hạo Hiên, người không cần Như Nguyệt nữa.

Muốn hay không... Thật ra chẳng phải nàng sớm đã biết đáp án rồi sao? Con người luôn thích lừa gạt mình. Cười lạnh nhưng sương mù lại dâng lên trong mắt. Có lẽ không đành lòng lại làm tổn thương người khác, có lẽ chính mình cũng cần một nơi ấm áp, có lẽ... hy vọng Minh Nguyệt không vứt bỏ mình cho nên hắn ôm Như Nguyệt, gian nói ra một từ

- Cần

Rồi sau đó vô lực nói:

- Trầm luôn luôn cần Như Nguyệt.

Có phải như vậy hay không, Như Nguyệt cũng vĩnh viễn là của hắn ...

Nghĩ đến Minh Nguyệt, hắn suy sụp buông Như Nguyệt ra, cứng nhắc xoay người, thất thần nói một câu:

- Nghỉ ngơi sớm đi.

Nói rồi nhanh chóng rời đi, không để ý đến Như Nguyệt khóc lớn nín giữ hắn lại.

175. Q.4 - Chương 27: Yêu Thành Hận

Bước đi trên hành lang tối đen lạnh như băng, hắn cảm giác mình như đã đi suốt một đời. Hắn chưa bao giờ chật vật như vậy, đi nghiêng ngả lão đảo. Sự chật vật đó và cơn phẫn nộ trong lòng như chiếc lưới vô hình thít lấy tim hắn khiến cho hắn không thể không thừa nhận bản thân đã thất bại và hoang đường cỡ nào. Hắn từng bước tiến đến Trường sinh điện, nơi đã biến thành địa ngục...

Ánh đèn quen thuộc lay động trên cửa soi rõ đêm khuya thê lương. Sự thê lương này không chỉ ở trong đại điện mà cả trong lòng hắn. Hắn đẩy mạnh cửa rồi cũng ầm một tiếng đóng lại, trong tay là chiếc lược khắc phượng do chính hắn điêu khắc bị rơi trên đất rồi chạy về phía giường, xóc rèm trướng lên, lay nàng đang giả bộ ngủ say, trầm thấp thở dốc nói:

- Vì sao không bước vào...

Nàng nhìn hắn, trong mắt không có chút e ngại nhưng hắn có thể nhìn thấy bóng mình dữ tợn trong đôi mắt trong suốt ấy. Bởi vì hắn tức điên lên rồi nhưng nàng đột nhiên lại cười rộ lên. Tiếng cười của nàng vừa bất lực lại vừa đau thương như là còn đau khổ hơn hắn vạn lần. Giọng nàng chậm chạp:

- Hoàng thượng chỉ nơi đâu?

Sau đó nàng vươn tay để lên ngực hắn, đau khổ nói:

- Là ở đây? Hay là nơi đó..

Nàng đột nhiên chỉ ra ngoài cửa.

Ánh mắt nàng vô định như mây trên trời khiến hắn không thể nắm bắt, cảm giác thật xa cách. Hắn cười lạnh, đau lòng kéo nàng vào lòng. Cho dù hắn hận nàng nhưng hắn vẫn sợ nàng sẽ như mây bay đi trước mặt hắn. Thế nhưng hắn lại không nhìn được mà muốn làm tổn thương nàng:

- Đau khổ trong lòng sao? Khi này trẫm đã hôn nàng ấy...

Hắn nhìn nước mắt của nàng nhưng lại nghe nàng bình thản cười nói:

- Hoàng thượng vốn hôn rất nhiều nữ nhân...

Từng hôn rất nhiều nữ nhân... Trái tim hắn như bị trăm ngàn mũi tên bắn vào, đau đến chết lặng, tức giận, sỉ nhục, đau đớn dồn đến trong lòng hắn, ngăn chặn sự bình tĩnh của hắn. Hắn tức đến đỏ mắt, không không chế nổi mà bóp lấy cằm nàng, nuốt lấy đôi môi của nàng.

Máu tươi mặn chát tràn đầy trong miệng hắn. Đây không phải là lần đầu hắn nếm mùi máu nhưng đây là lần đầu tiên cảm thấy chua xót như vậy. Buông nàng ra, hắn lạnh lùng cười, liếm vết máu trên môi nàng. Con đau đớn trong lòng khiến hắn không muốn tiếp tục trò chơi không có kết cục cùng nàng nữa..

Hắn đặt tay nàng lên ngực mình, ép nàng nắm chặt xiêm y của hắn, sau đó, mạnh mẽ xé xiêm y của mình, đau đớn nói:

- Minh Nguyệt, nàng có biết khi trẫm biết tên nàng là Minh Nguyệt trong lòng có suy nghĩ gì không?

Sau đó chậm rãi đến bên tai nàng, cắn răng nói:

- Trẫm nghĩ, có phải lời nguyện vận mệnh của trẫm đã được hóa giải, có phải Như Nguyệt đã đưa người giải phù chú của Minh Nguyệt Quý phi tới, giải thoát trẫm khỏi ma chướng...

Nàng giật mình kinh hãi nhìn hắn. Có lẽ nàng thật không ngờ rằng hắn lại nói mọi thứ với nàng. Hắn đau lòng nhìn vẻ mặt của nàng, không khỏi nhắm mắt lại, nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của nàng, hung hăng cầm nó đập lên ngực trái của mình, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Nhưng nàng không giải trừ ma chướng trên người trẫm, trẫm đã đánh mất trái tim mình nhưng vẫn chỉ có thể dựa vào Như Nguyệt mà sinh tồn. Nàng lừa trẫm.

Nói đến chuyện đau đớn suốt ngần ấy năm qua của mình, hắn mạnh mẽ vùng chướng đánh bay những tấu chương bên bàn.

Nếu đã đến nước này, hắn chẳng cần vấn hồi cái gì nữa, càng chẳng tin vào cái mà nàng gọi là tình yêu nữa. Mọi thứ phát triển đến nước này đều là vì hắn đã si tâm vọng tưởng, nhắm mắt lại, hắn mạnh mẽ xé tung xiêm y của mình, đem tội nghiệt của mình bày ra trước mặt nàng.

Dưới ánh nến lay động không ngừng, hắn nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc của nàng. Hắn biết cái này để ai thấy cũng đều khó mà tin được. Hắn nhìn những biến hóa trên khuôn mặt nàng. Nàng run rẩy tiến lên, vươn tay định chạm vào khối ấn ký bị nguyên rửa này nhưng hắn không thể nhìn được nữa mà lui lại khi nàng vừa chạm tới...

Hắn hiểu rõ, từ nay về sau bọn họ không cần dùng mặt nạ để đối diện với nhau. Tuy rằng hắn không tưởng tượng được nó sẽ như thế nào nhưng hắn biết, sự đau đớn của hắn sẽ vĩnh viễn còn đó. Nếu có thể trở lại lúc trước, hắn tình nguyện chấp nhận nỗi đau đớn của ma chú cũng chẳng muốn gặp nàng, yêu thương nàng rồi đau đớn hơn ma chú nhiều lần...

Một tia chớp xé rách bầu trời như vô tình cười nhạo sự tự phụ khi xưa và chập vạt bấy giờ của hắn. Hắn chăm chú nhìn thân sắc hoang mang của nàng, từng bước đi tới bên nàng, cười lạnh nói:

- Nhìn thấy trẫm đau đớn rất đặc ý đúng không? Trẫm còn có thể nói cho nàng một bí mật...

Sau đó, hắn tuyệt vọng nhìn nàng, giọng nói vô cùng nhẹ:

- Trên bùa chú nói, nam tử trên ngực có ấn ký hình rồng nếu không ở bên nữ nhân có dấu hiệu phượng ấn thì sẽ bị suy tim đến chết...

Nàng hoảng sợ vội lui về phía sau...

Nàng không hiểu, đương nhiên nàng không hiểu... Hắn điên cuồng cười lớn, tiếng cười chất chứa sự đau đớn và khổ sở suốt 20 năm qua. Hắn nắm chặt tay, nhìn sự hoảng sợ trong mắt nàng, chỉ vào dấu hiệu dự tợn trên ngực mình:

- Nàng có biết vì sao trẫm có thứ này không? Nàng có biết vì sao trẫm phải lấy Như Nguyệt không? Nàng có biết trẫm mang tội nghiệt lớn không...

Sau đó, như chìm trong đau đớn của ngày ấy mà nói:

- Bởi vì năm trẫm 16 tuổi bị một bóng đen mang vào hoàng lăng, thấy được bức họa của Thái tổ, tình cờ yêu thương nàng ấy...

Yêu thương nàng ấy, có lẽ đó là yêu. Chỉ ít trước khi gặp nàng, hắn chưa từng có cảm giác rung động mãnh liệt như vậy với bất kì ai. Hắn bị đôi mắt trong suốt mà mông lung của nàng hấp dẫn. Về thần bí, khó nắm bắt đó đã khóa lấy tim hắn. Thế nên hơn 10 năm sau, hắn không thể quên đi đôi mắt của nàng ấy... mãi cho đến khi nàng xuất hiện trong cuộc đời hắn...

Nhất thời, thần sắc nàng tái nhợt lại. Một nháy mắt khi tia chớp lóe qua, sự hoảng sợ của nàng hiện rõ trước mặt hắn. Nàng lắc đầu, không hiểu là vì sợ hãi hay không thể thừa nhận những lời đó, hoặc vì không thể hiểu nổi mà mê man. Hắn cười không rõ là cười lạnh hay cười buồn. Hắn nhìn nàng, nói tiếp:

- Nàng biết không? Lúc đó trẫm lén lút đem giấu bức họa vào quan tài thủy tinh, sau đó cứ đứng đó mà nhìn ngắm, mãi đến khi... đến khi nơi này nổi lên...

Nói xong hắn ngã xuống một bên.

Sự hoảng sợ của nàng càng lúc càng hiện rõ nhưng hắn cũng đã nói được hết những đau đớn đè nén suốt bao nhiêu năm qua. Nhưng hôm nay, hắn lại không muốn mình nói ra những điều này, hắn nhắm mắt lại, ngửa đầu đau khổ nói:

- Sau này, trẫm tìm kiếm những bút tích của Thái tổ lưu lại, biết tất cả mọi chuyện về Thái tổ và Minh Nguyệt Quý phi. Vì thế, trẫm hạ lệnh tra tìm nữ tử có ẩn kí hình phượng, đem phù chú mà Thái tổ để lại làm sính lễ cho nàng rồi lấy nàng vào cung, thương nàng, sủng nàng, có tìm cách để gian thần giết hại cả nhà nàng, đẩy nàng vào lãnh cung khiến cho nàng không thể không dựa vào trẫm. Mỗi lần trẫm sắp quên nàng thì trẫm đều đến tìm nàng, ôm nàng, nói với nàng rằng trẫm yêu nàng ấy, cho nàng ấy hy vọng. Cứ như vậy suốt ba năm khiến cho nàng ấy không thể chờ đợi thêm nữa mà phải dùng phù chú đó đưa người giải ma chú tới...

Nàng như hiểu ra điều gì, sắc mặt nhất thời tái nhợt lại, vội nắm chặt áo mình, từng bước lui dần về phía sau. Còn hắn lại càng điên cuồng bước tới trước, nắm chặt bả vai nàng, gấn từng tiếng:

- Minh Nguyệt, yêu thương trẫm, nếu không trẫm sẽ giết nàng.

Khi nói ra những lời này, hắn cảm giác đã tự phá đi những đường lui của chính mình. Hắn kiên quyết nhìn nàng, nhìn sự hoảng sợ và bàng hoàng trong mắt nàng, đem mọi thứ thiếu rụi thành tro bụi...

Nguyên một lòng với người, suốt đời không xa cách... Có lẽ những lời này từng là những câu nói mơ mộng mà hắn luôn cảm thấy thật nực cười. Nhưng lúc này lại thành giấc mộng của hắn

Một đêm này, hắn vẫn như trước không thể ngủ sâu. Còn nàng, sau khi bị hắn bức cách lại hoảng sợ, một mỗi ngủ say. Khi nàng nằm trong lòng hắn đã không còn sự yên bình và quyến luyến như trước kia nữa, bởi vì trong mắt nàng đầy sự hoảng sợ...

Ngay từ đầu tình cảm này đã là một sự sai lầm. Điều này hắn vẫn biết nhưng hắn cố tình kéo dài sự sai lầm này, mãi cho đến khi nó trở thành cục diện như bây giờ. Yêu thương nàng là ngoài dự đoán của hắn. Dù trước đó bị nàng hấp dẫn, thừa nhận rằng thích nàng nhưng hắn chưa từng nghĩ có một ngày, mọi thứ của hắn đều bị điên đảo vì nữ nhân này...

Hắn từng nghĩ đến tận cùng nàng có thể hấp dẫn hắn bởi điều gì. Có lẽ là vì nàng khiến cho hắn không còn cảm giác cô đơn. Có lẽ nàng giống như một câu đố khó giải khiến cho hắn trầm luân. Có lẽ trên người nàng có khí chất mê hoặc hắn. Có lẽ... đây duyên số...

Thái tổ bản kỉ hắn đọc vô số lần, trước kia có những điều hắn đọc không hiểu. Nhưng sau khi xảy ra chuyện này, đáp án dần được hé mở. Vốn dĩ hắn nên vui mừng vì biết được điều này nhưng hắn lại chỉ cảm thấy càng lúc càng sợ hãi... Sợ hãi những ý nghĩa trên văn tự bị sự thật phủ định. Sợ hãi rằng mình tìm mọi cách để hiểu những điều này cũng chỉ là sai lầm... nàng sẽ biến mất vào hư vô...

Canh năm, hần thức dậy, ánh mắt thần thần nhìn quanh đại điện. Vì sự mất khống chế của hần mà trong điện bừa bãi. Hần không hiểu nàng, chưa bao giờ hiểu nhưng bây giờ hần không thể hiểu nổi chính mình. Hần cố gắng khắc chế nhưng lần đầu tiên không thể khống chế được...

Người nàng sẽ đối phó quả nhiên là Hiền phi...

Thái hậu truyền gặp, hần vội vã tới Khôn ninh cung. Khi bước vào đại điện, nhìn thấy các phi tần tụ tập ở đó còn Âu Dương Hồng Ngọc và Thục phi đang tranh chấp manh mối vụ án. Thái hậu thích sự yên tĩnh, không có chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không triệu kiến bất cứ ai, càng không cho phép tần phi bỏ qua lễ nghĩa mà nói nhau như vậy. Hần hiểu rằng, cái án thi thể trong giếng này phải có kết thúc...

Hần khoanh tay đi vào đại điện, mọi người vội quỳ xuống thỉnh an

- Nô tì, tiện thiếp, tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế....

Ánh mắt hần đảo qua đã thấy Hoa mỹ nhân tâm phúc của Đỗ thái phi đã ở đó. Mày kiếm hơi nhíu lại nhưng cũng gật gật đầu, bước lên trước đỡ Âu Dương Hồng Ngọc đang xung đột với Thục Phi, lạnh lùng nói:

- Trẫm nghe nói Tử Thần tìm được manh mối của vụ án thi thể trong giếng, có việc này sao?

- Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ quả thực tìm được chút ít manh mối nhưng sự tình có liên quan đến Hiền phi nên... đợi lát nữa xin Hoàng thượng xem qua...

Âu Dương Hồng Ngọc cúi đầu, thần sắc có mất phần ủy khuất nhưng vẫn rất nhu thuận. Hần gật đầu, biết chắc nàng sẽ làm mọi chuyện thật thỏa đáng cho nên cũng không dằn dò nàng điều gì, chỉ xoa người thỉnh an với Thái hậu:

- Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.

Từ khi thấy hần, sắc mặt Thái hậu đã trở nên dễ chịu hơn hẳn. Nhưng mấy ngày nay trong cung nhiều việc xảy ra, một đêm này khiến Thái hậu già đi nhiều, khi bà bước xuống thêm đã, tiến lên cầm tay hần cười nói, hần cũng không biết mình giúp Minh Nguyệt như vậy là đúng hay sai. Dù sao, hần đã làm thương tổn rất nhiều người trong đó có cả mẫu hậu mà hần tôn kính nhất...

- Hoàng thượng đa lễ. mấy ngày này Tuyết Nhi khỏe không? Hoàng thượng cần phải chú ý đến chuyện ăn uống của Tuyết Nhi nhiều. Ai gia nghe thị nữ nói Tuyết Nhi ăn không nhiều, thuốc bổ cũng phải do nha đầu Tiêu Đồng kia ép thì mới chịu uống, tính tình này quả thực giống hệt người đó.

Khuôn mặt Thái hậu lộ ra vẻ yêu thương giống như trước, mỗi khi nhắc đến Minh Nguyệt đều như khi nhắc đến bảo bối. Ngực hần hơi nhói lại nhưng vẫn cười nói:

- Mẫu hậu yên tâm, Đức phi mặc dù có thay đổi so với trước nhưng cũng thập phần nhu thuận, Thái y kê thuốc này rất đáng, nàng có muốn không uống cũng là đương nhiên, nhưng vì hoàng nhi cũng vẫn chịu khó uống hết.

Đây là lần đầu tiên hần vị một nữ tử mà lừa gạt mẫu hậu nhưng cũng chỉ đến vậy. Hần không biết cuối cùng kết cục giữa hần và Minh Nguyệt sẽ là gì nhưng hần không thể không giả dối. Tuy rằng hần biết trong hậu cung này đang có một âm mưu được bày ra sẽ khiến hần mất đi những người thân yêu của hần như mẫu hậu và... Tam đệ...

- Tốt rồi... tốt rồi

Tiếng nói từ ái của Thái hậu cắt ngang suy nghĩ của hần. Hần cười yếu ớt đỡ Thái hậu ngồi xuống. Thái hậu quét qua đám người ở thêm đá một lượt, sắc mặt trở nên nghiêm túc:

- Hoàng thượng, Hiền phi này càng lúc càng không có quy củ. Hôm qua trong Quỳnh hương cung đã tát Hoa mỹ nhân, còn uy hiếp Hoa mỹ nhân phải đưa muối muối ra khỏi hoàng cung, gả cho ăn mày. Hôm nay ai gia triệu kiến nàng đến đối chất thì nàng lại chỉ sai một nô tỳ thôi đây...

Hần nhíu mày kiếm, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc. Hiền phi? Hần nghi ngờ nói

- Mẫu hậu nói thật sao?

Tính tình Hiền phi tuy ngang ngược nhưng có thể nào cũng không dám bất kính với Thái hậu công khai như vậy. Nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm giác bên dưới có người chăm chú nhìn mình, hẩn nhứ mắt đảo qua đã thấy sắc mặt Hoa Như Sương rất khó coi. Xem ra chuyện này những người chen chân tham gia cũng không ít...

Thái Hậu không đáp lời, đã thấy ở bên ngoài, thị nữ Thanh Lan của Âu Dương Hồng Ngọc vội chạy vào, cầm một chiếc hộp gấm tinh xảo, vừa nhìn thấy hẩn thì có vẻ rất kinh ngạc, ngay cả lễ bái cũng run run:

- Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế....

Rồi sau đó kích động nhìn Âu Dương Hồng Ngọc đang đứng bên hẩn, nhỏ giọng nói:

- Thứ nương nương cần, nô tỳ đã đem đến...

Âu Dương Hồng Ngọc nhìn hộp gấm, mắt tự nhiên mở khóa ra, sau đó như muốn cùng cổ lập trường của mình, quay đầu nói với hẩn và Thái hậu:

- Thái hậu, Hoàng thượng, đây là thứ nô tỳ tìm được ở gần Tư Mộ cung. Theo nô tỳ ghép lại, đây là giấy trong bản Thánh tổ gia huấn của các tần phi

Nói rồi đi lên trước, đem trang giấy đã bị mưa gió tàn phá trong hộp gỗ tới trước mặt hẩn và Thái hậu...

Vừa nhìn thấy trang sách còn sót lại này, trong lòng hẩn hơi run run. Hẩn không hiểu vì sao mình lại có phản ứng này. Có lẽ là vì khi mới gặp Minh Nguyệt, nàng nằm trên giường, tay lật quyển sách này nhưng trang sách này sao lại liên quan đến Thượng Quan Uyển Nhi.

Hẩn còn chưa hiểu thì Thái hậu đã nói toạc ra:

- Đây... đây chẳng lẽ là bản tổ huấn của Đức phi đã bị đánh cắp

Tim hơi run lên, cảm giác khó mà nói rõ. Hẩn nhìn chằm chằm chiếc hộp trong tay Âu Dương Hồng Ngọc, bỗng dưng hiểu ra mưu kế của Minh Nguyệt

Hay ột nữ tử trí tuệ tuyệt đỉnh. Hẩn nhứ mắt lại, Minh Nguyệt biết, nếu giá họa tội danh khác tới Thượng Quan Uyển Nhi có lẽ Thượng Quan Uyển Nhi còn có thể tự cứu. Đây là lí do vì sao khi trước nàng dùng thạch tín giá họa Thượng Quan Uyển Nhi nhưng vẫn mang bệnh mà cầu tình cho Thượng Quan Uyển Nhi. Cũng có lẽ, lần đó chỉ làm cho Thượng Quan Uyển Nhi có ấn tượng xấu với mọi người.

Bàn tay to giấu trong áo nắm chặt thành quyền, hẩn sao lại không nghĩ một tiểu nữ tử như vậy lại đang dùng kế hoãn binh, bày ra kế hoạch hoàn mỹ như vậy. Hẩn hít sâu một hơi khi cảm giác Âu Dương Hồng Ngọc đang chăm chú nhìn hẩn thì hẩn lặng lẽ đứng đó. Sau đó lại nghe Âu Dương Hồng Ngọc nói:

- Hoàng thượng, Thái hậu, lúc nô tỳ đuổi theo tra xét thì phát hiện những mẫu giấy cuối cùng này rơi ở trước cửa Tư Mộ cung. Cho nên nô tỳ kết luận, việc này tất có liên quan đến Hiền phi nương nương..

Âu Dương Hồng Ngọc vừa dứt lời, Thục phi cùng Hoa mỹ nhân đều khiếp sợ nhìn hộp gấm trong tay Âu Dương Hồng Ngọc. Thái hậu mở to mắt, trong lòng như vô cùng tức giận đến không thở nổi, bà kích động nói:

- Hiền phi đại nghịch bất đạo đến như vậy. Uống cho ai gia trước kia thương yêu nàng. Vốn nghĩ rằng nàng hiền lương thực đức, cũng không tưởng ngầm làm ra như thế bại hoại hoàng thất môn phong việc, Hoàng Thượng, lần này người cũng không thể che chở hiền phi, ai gia phải xử trí nàng.....”

Hẩn chớp mắt, hít sâu một hơi, quay đầu thản nhiên nói với Thái hậu:

- Trẫm đã giao quyền quản lý hậu cung cho Thục phi và Tử Thần, vậy theo ý Thái hậu đi...

Hẩn giao quyền chấp pháp hậu cung cho hai nàng, lúc trước là để tránh các tần phi khác tranh sủng mà tìm đến dây dưa với hẩn. Nay theo tính tình của Thượng Quan Uyển Nhi chắc chắn sẽ lại tìm mọi cách muốn gặp hẩn. Cho nên đáp ứng theo lời Thái hậu là cách tốt nhất.

Thái Hậu vui mừng gật gật đầu, rồi sau đó nhìn phía Âu Dương Hồng Ngọc nói:

- Tử Thần, bây giờ người mang ngự tiền thị vệ đến vây Tư Mộ cung, bất kể thế nào cũng phải tìm được chứng cứ cho ai gia...

Sau đó, bà như nghĩ tới điều gì, liếc nhìn Lí Vinh đứng ngoài điện, lặng lẽ nói:

- Lí Vinh, nay Triệu Truyền mất tích, người tạm thời thay thế vị trí của hắn, đến Tư mộ cung truyền chỉ của ai gia, bất luận bệnh của Hiền phi nặng đến đâu thì cũng đỡ nàng đến đây cho ai gia.

Hắn nhíu mày. Triệu Truyền mất tích sao?

Xem ra Minh Nguyệt đã chặt đứt toàn bộ đường lui của Thượng Quan Uyển Nhi. Nếu không vì sao Triệu Truyền vốn trung thành với Thượng Quan Uyển Nhi sao đột nhiên mất tích? Nàng sớm đã bày bố rất tốt hay là nhất thời bố trí ra hắn không nghĩ được. Nhưng lúc này, Âu Dương Hồng Ngọc và Thục phi đến Tư mộ cung điều tra, chắc chắn đã có người động chân động tay ở Tư mộ cung rồi bởi lẽ Minh Nguyệt không phải là người bỏ dỡ giữa chừng...

Huống chi Thục phi và Âu Dương Hồng Ngọc là tới chỗ kẻ thù, cho dù ở Tư mộ cung không có dấu vết gì, bọn họ chắc chắn cũng sẽ lợi dụng cơ hội này để triệt hạ uy phong của Thượng Quan Uyển Nhi.

Nhắm mắt lại, ngực như có sự tức giận không thể tiêu tan. Minh Nguyệt, Minh Nguyệt, đến tột cùng nàng muốn thế nào, mục đích cuối cùng của nàng là gì...

- Báo!

Ngoài Ngự thư phòng, một thị vệ vội vàng chạy vào, khi nhìn thấy hắn thì vội quỳ lạy, hai tay ôm quyền, cúi đầu nói:

- Báo. Thục phi nương nương và Chiêu nghi nương nương tìm thấy trong gối đầu của Hiền phi nương nương bản Thánh tổ gia huấn bị mất của Đức phi nương nương. Nay tội chứng của Hiền phi đã rành rành, Thái hậu xin Hoàng thượng định đoạt...

Hắn mở to mắt, nhìn sắc trời hôn ám bên ngoài, khoanh tay nói nhỏ:

- Nhốt vào thiên lao, giữ lại phi vị.

Tên kia thị vệ đầu tiên là ngần ra nghi hoặc khó hiểu nhưng là lại lập tức nói:

- Tuân mệnh....

Thượng Quan Uyển Nhi vào cung ba năm, với hắn không có tình cảm cũng có ân nghĩa. Hắn tuy rằng từng vì Minh Nguyệt mà bỏ qua nàng nhưng cả đời nàng đã là vật hi sinh để hắn có được Giá y thần công. Như vậy, hắn cũng nên giữ lại cho nàng chút gì đó, dù sao hắn cũng nợ nàng...

176. Q.4 - Chương 28: Bỏ Đi

Thái Hậu bị bệnh, Thượng Quan Trung chết trong Phượng tê cung, Hiền phi tự sát.....

Trong vòng 3 ngày, những điều hắn dự đoán đều đã xảy ra nhưng cho dù hắn đã dự đoán thì khi nó phát sinh vẫn trở tay không kịp.....

Hắn thông thả bước đi bên ngoài Khôn ninh cung, lại không biết nên dùng cách gì để trấn định bản thân. Thượng Quan Uyển Nhi đã chết hắn không đau lòng. Thượng Quan Trung chết hắn cũng không tiếc hận nhưng Thái hậu... Thái hậu thay mẫu phi nuôi nấng hắn hơn mười năm cho đến khi hắn thành hôn đều là Thái hậu chăm sóc hắn. Bà là người hắn kính trọng nhất, mà hung thủ lại là người bên gối hắn...

Hắn không biết nên cười bản thân ngu xuẩn hay nể trọng kế hoạch hoàn mỹ của nàng. Hắn biết, nếu lúc này hắn ngăn cản, dù Minh Nguyệt có trí tuệ cũng không phải là đối thủ của hắn. Nhưng hắn thực sự rất muốn biết, nàng bày ra cạm bẫy lớn như vậy là có mục đích gì. Chẳng lẽ chỉ đơn thuần là để giúp Như Nguyệt lên ngôi phi sao? Nếu như vậy, hắn có thể thành toàn cho nàng. Hắn lập tức sẽ giải oan cho Mộ

thị, dù sao Thượng Quan Trung và Hiền phi đã chết, nếu hấn đổ tội danh này lên bọn hấn cũng chẳng ai hoài nghi. Dù sao Mộ thị và Âu Dương thị lúc này cũng chỉ cầu bình an, chắc chắn sẽ không vì một gia tộc nhỏ bị giết oan mà chống đối hấn.

Nhưng hấn còn chưa kịp đặc xá Như Nguyệt thì Hoàng hậu lại tự tử...

Tâm tính của Hoàng hậu hấn không biết. Tuy bọn họ là phu thê nhưng từ khi còn trẻ hấn đã luôn bất mãn với cuộc hôn nhân do phụ hoàng sắp xếp cho nên hấn vẫn thường lạnh nhạt với nàng. Tuy rằng hấn biết, một nữ tử 14 tuổi năm ấy gả vào hoàng cung xa lạ sẽ hoảng sợ như thế nào...

Hoàng hậu qua đời, Thái hậu khóc ròng trong Khôn ninh cung. Từ trước đến nay, Âu Dương thị không có một phế hậu nào cho nên hấn cũng không vì Hoàng hậu thiếu hiền đức mà tước hậu vị của nàng. Tuy rằng hấn nghĩ danh phận vốn chỉ là để xưng hô, có cũng được mà không có cũng không sao...

Tin tức Hoàng hậu qua đời vừa truyền ra, Tần An liền đem lá thư tuyệt mệnh của Hoàng hậu giao lại cho hấn. Hấn nhìn thoáng qua nét chữ xinh đẹp trên mặt giấy rồi tiện tay ném cho Tần An. Bởi vì đó vốn không phải là bút tích của Hoàng hậu. Thượng Quan Uyển Nhi đã chết, người Minh Nguyệt trăm phương ngàn kế muốn hại là Thượng Quan Uyển Nhi cho nên Hoàng hậu chết không liên quan gì đến Minh Nguyệt. Xem ra nội dung trên thư này, có tám phần liên quan đến Âu Dương Hồng Ngọc...

Âu Dương Hồng Ngọc không đổ kị, tâm tính bình tĩnh, là một nữ tử cực đoan trang thanh lịch. Nàng vẫn luôn ủng hộ Hoàng hậu cho nên sẽ không dùng thủ đoạn ti tiện đó để đẩy Hoàng hậu vào chỗ chết. Huống chi nàng còn hiểu rõ hơn bất kỳ ai rằng Hoàng hậu dù không được sủng nhưng vẫn là lá bùa hộ mệnh của Âu Dương thị. Nay Hoàng hậu qua đời, Âu Dương Hồng Ngọc dù thế nào cũng không thể bước lên hậu vị được.

Nhắm mắt lại, không muốn tiếp tục dây dưa thị phi nữa. Hấn vẫy tay cho Tần An lui xuống, một mình ngồi trong Ngự thư phòng, hấn muốn tĩnh tâm suy nghĩ một chút. Hấn muốn nghĩ xem bước tiếp theo Minh Nguyệt sẽ làm gì nhưng đoán không ra. Có điều, ít nhất hấn biết rằng, nàng vì muốn cứu Như Nguyệt ra khỏi lãnh cung sẽ còn làm ra những chuyện gây rối hậu cung hơn nữa.

Sự nhân từ của hấn khiến nàng biết cái gọi là tàn nhẫn, bởi vì, nàng vì trừ bỏ Âu Dương Hồng Ngọc mà giá họa Hồ Hải, giết đứa nhỏ của hấn...

Hấn vĩnh viễn không thể quên ngày đó. Khi Lãnh Cô Vân đeo đuôi muốn hấn sớm lấy Khuynh Thành, Tần An mồ hôi đầm đìa chạy vào, lắp bắp nói:

- Hoàng thượng, không ổn rồi, long tự của Đức phi nương nương khó giữ...

Hấn giật mình, tay nắm chặt tấu chương lại, dường như thế giới sau này của hấn sẽ vỡ nát. Nhưng đối mặt với Lãnh Cô Vân, hấn cố nén cảm giác trời rung đất chuyển này, nói chuyện hôn sự để sau bàn rồi bỏ qua hấn, bất chấp hậu quả mà lao ra Ngự thư phòng, chạy thẳng đến Tẩm tâm cung...

Dọc theo đường đi, hấn không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chật vật chạy nhanh nhưng vẫn không thể áp lực được nỗi đau đớn trong lòng. Minh Nguyệt, thê tử của hấn, đứa con của hấn...

Ầm một tiếng. Hấn đá tung cửa lớn đại điện, cứng đờ đứng đó, không dám bước lên phía trước. Hấn tìm kiếm bóng nàng trong đám người nhưng cuối cùng lại dừng lại trên giường, nữ tử không hồn giận, không oán trách lặng lẽ nằm đó...

- Hoàng thượng, tiểu thư thật lòng với người, là thật tình...

Tiêu Đồng đột nhiên vọt tới trước mặt hấn. Khi hấn còn đang trở mắt nàng đã quỳ xuống khóc nói, sau đó hung hăng dập đầu xuống đất, máu tươi trên trán khiến người ta kinh hãi...

Thật tình ... Tim của hấn như lạc nhịp, đau đớn vô cùng. Thật tình, cái gì là thật lòng, nàng đã từng thật lòng sao? Thân mình hấn hơi lão đảo, đau đớn đến chết lặng...

Hấn ngồi trước giường, người chết lặng mãi cho đến khi nữ tử trên giường hơi có động tĩnh hấn mới giật mình nhìn lại nhưng lại phát giác bản thân lệ rơi đầy mặt tự bao giờ...

- Minh Nguyệt...

Hắn khàn khàn gọi tên nàng, gắt gao cầm tay nàng, nhắm mắt lại nhưng làm thế nào cũng không thể ngăn lại cơn đau đớn này, hận không thể tự giết chết mình...

Nàng chậm rãi mở mắt ra, không biểu hiện gì mà chỉ lặng lẽ nhìn đỉnh màn tựa như không biết bản thân mình ở đâu. Một khắc đó, hắn đột nhiên sợ rằng nàng đã quên đi hết thấy, sợ nàng biến thành Mộ Tuyết thực sự mà không phải là Minh Nguyệt của hắn. Hắn bối rối, thất thố nhìn về mặt mơ hồ của nàng, mãi đến khi nàng nhìn hắn thì hắn mới mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng, nước mắt không ngừng tuôn rơi...

- Hiên... xin lỗi

Hơi cứng ngắc một lát rồi nàng mới khàn khàn nói ra mấy chữ nặng ngàn cân này. Mà hắn, như được nàng tha thứ, mạnh mẽ hôn lên môi nàng, đôi mắt của nàng, cái mũi của nàng.. sau đó nhắm mắt lại, run run nói:

- Nàng không sao là ổn rồi... những cái khác không quan trọng...

Chỉ cần nàng ở lại bên hắn là tốt rồi, những thứ khác không quan trọng, thật sự không quan trọng.

Nàng khẽ lắc đầu trong lòng hắn, khàn khàn mà tuyệt vọng nói:

- Xin lỗi, ta không thể bảo vệ tốt đứa nhỏ của Hiên, xin lỗi...

- Đừng nói nữa...

Hắn cắt đứt lời nàng, gắt gao vùi đầu vào mái tóc nàng. Hắn chưa bao giờ trải qua sự sợ hãi như vậy, cho tới giờ cũng chưa từng đau đớn như vậy. Hắn sợ, hắn thật sự rất sợ, hắn sợ nàng sẽ... sợ đến ngay cả dũng khí nghĩ rằng sẽ mất nàng cũng không có...

Tiếng của hắn run run nhưng vẫn không ngừng lặp đi lặp lại:

- Chỉ cần nàng không sao là tốt rồi, tốt rồi...

Hồ Hải giết chết con của hắn. Lần đầu tiên hắn có ý nghĩ muốn phanh thây vạn mảnh một ai đó. Cho nên, suốt một đêm hắn trầm vấn Hồ Hải nhưng không thể ngờ rằng nó lại khiến hắn nổi điên. Bởi vì Hồ Hải sau khi bị tra tấn vẫn không chịu thừa nhận rằng hắn hại chết hoàng tử, một mực chắc chắn rằng do Minh Nguyệt gây ra...

Hắn không tin, hắn không tin Minh Nguyệt sẽ làm tổn thương con của mình, đó là cốt nhục của nàng, đó là minh chứng tình yêu của hắn với nàng. Sao nàng có thể nhẫn tâm như vậy? Nhưng hắn lại phát hiện rằng mình nói như vậy chỉ để tự lừa dối bản thân bởi vì hắn biết nữ tử nhẫn tâm đó chuyện gì cũng có thể làm...

Nghĩ đến đây, hắn như nổi điên mà cười lớn giữa nhà giam. Minh Nguyệt của hắn lại hại chết con của hắn sao? Làm sao có thể... Mắt hắn đỏ ngầu nhìn Hồ Hải bị hắn đánh đang nằm hấp hối trên sàn đó, run run ngón tay chỉ vào Hồ Hải, giận không nói nên lời nhưng Hồ Hải lại thê thảm cười rộ lên rồi nói:

- Hoàng thượng biết rõ nữ nhân đó bất thường như vãn cam nguyện dung túng. Nhưng Chiêu nghi luôn thật tình với người lại bị đâm nát...

Có lẽ Hồ Hải nói trúng vết thương trong lòng hắn hoặc là Hồ Hải chỉ ra sự nực cười và bi thương nhất của hắn cho nên hắn điên loạn quất roi da lên Hồ Hải...

Hắn không cho phép bất luận kẻ nào nói Minh Nguyệt xấu nhưng trong lòng lại càng hiểu rõ những lời người khác nói đều là sự thật. Nhưng là cho dù là thật sự, đứa con chết non của hắn vẫn là thái tử, là đứa con đầu tiên của Ngự Hạo Hiên hắn. Hắn nhắm mắt lại, tuyên chỉ:

- Thái tử tuy rằng chết non nhưng vẫn là hoàng tử đầu tiên của Hoài Nguyệt quốc...

Cho nên, hắn hạ lệnh cho cả nước để tang.

Một đêm không ngủ, hắn ngã bệnh, Thái y nói là trong lòng uất ức mà sinh bệnh. Nực cười, đó là bệnh gì? Năm đó Thái tổ hoàng đế vì Minh Nguyệt Quý phi và hoàng tử chết yếu mà uất ức thành bệnh, cuối cùng nhắm mắt xuôi tay. Liệu hắn cũng có chung kết cục đó?

Ngày hôm sau, bách quan tụ tập trước Ngự thư phòng do Mộ Thiết Vân và Âu Dương Trì dẫn đầu xin được diện kiến hần. Hần biết bọn họ tới là vì cái gì. Một là muốn lấy lại công bằng cho Hoàng hậu, hai là lấy lại công bằng cho Đức phi. Hần nhắm mắt lại, để cho Tần An nói với bọn họ rằng ba ngày tới hần không lâm triều, chỉ phê duyệt tấu sớ...

Ngày thứ ba, hần phê duyệt xong tấu chương nhưng vẫn không dám tới gặp nàng. Bởi lẽ hần không thể nào thừa nhận đứa trẻ là do Minh Nguyệt hại chết. Nhưng dù do dự thế nào hần vẫn muốn thăm nàng một chút. Có lẽ... đứa trẻ không phải do nàng hại chết, có lẽ nàng nhớ tay...

Nhưng hần không thể nào ngờ được, lần này hần đi không chỉ tự đẩy bản thân vào địa ngục mà cũng làm nàng tuyệt vọng rồi bỏ hần...

Hần lặng lẽ đi, không cho phép bất kỳ ai báo trước nhưng vừa định đẩy cửa tấm điện lại nghe tiếng nàng đau đớn:

- Tiêu Đồng, có phải ta đã làm sai rồi không? Hoàng thượng đau khổ như vậy nhưng ta lại... Nếu không phải ta tương kế tựu kế mà tự rạch một vết đao lên cổ có lẽ Thái y đã giữ được đứa bé...

Có lẽ nàng không hề biết rằng những lời này của nàng có thể giết chết hần hoàn toàn, khiến cho hần từ nhân gian rơi vào địa ngục u tối. Hần nhắm mắt lại, cảm giác đất trời chao đảo nhưng vẫn cố nén đau, đẩy cửa bước vào, như không có việc gì mà bưng bát thuốc nàng không muốn uống lên nói:

- Nào, để trẫm dứt cho nàng...

Nàng nhìn hần, có vẻ nhu thuận hơn rất nhiều. Nàng uống từng thìa từng thìa thuốc đắng kia. Nếu nàng có thể bình tĩnh, nhu thuận như vậy có lẽ hần thật sự sẽ bỏ qua tất cả, bắt đầu lại một lần nữa với nàng. Nhưng hần không thể ngờ được, nỗi đau mất con khiến hần không thể chấp nhận được câu hỏi không rõ là chân thành hay giả dối của nàng:

- Hoàng thượng chính sự bận rộn, hôm nay sao còn có thời gian đến thăm Minh Nguyệt?

Hần thực sự không nghĩ sẽ đến thăm nàng. Bởi vì tim rất đau nhưng hần lại rất nhớ nàng. Nắm chặt bát thuốc trong tay, không chế sự đau đớn trong lòng. Hần cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, bình tĩnh hỏi nàng:

- Minh Nguyệt, nói cho trẫm, rốt cuộc là vì sao mà đứa trẻ bị chết?

Đây là cơ hội cuối cùng hần dành cho nàng

Nhưng nàng lại làm cho hần thất vọng rồi, nàng bối rối lắc lắc đầu như đang chột dạ như đang khổ sở, sau đó nói dối:

- Hồ Hải bắn tên độc vào nô tỳ, nô tỳ trốn không kịp, bị ngã xuống...

Hần nắm chặt tay nàng khiến nàng đau đớn, hai mắt gắt gao nhìn thẳng nữ nhân không tim không gan này rồi sau đó mạnh mẽ vung tay nàng ra, xoay người rồi đi...

Sau khi rời khỏi Trường sinh điện, hần tức giận sai Tần An chuẩn bị rượu độc, hơn nữa đó còn là rượu độc năm đó Thái tổ chế tạo ra nhưng còn chưa kịp cho Minh Nguyệt Quý phi dùng...

Bách bộ toái tâm, rời ra nam nhân một trăm bước sẽ đau lòng, tương tự thành bệnh. Hần nhìn chén chất lỏng màu xanh lục trong tay Tần An, bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt thành quyền. Minh Nguyệt, là nàng bức trẫm, là nàng bức trẫm cho nên đừng hận trẫm. Hần bối vì đã quá tuyệt vọng, quá yêu nàng...

Tay Tần An run run như lúc nào cũng có thể làm rơi chén. Còn hần, mặt không chút thay đổi ra lệnh:

- Đưa triều phục đến cho Như Nguyệt Quý phi, ra lệnh trang điểm cẩn thận, nói là hôm nay sẽ lại lập nàng làm Quý phi, bảo nàng trang điểm xong rồi đến thăm Đức phi bị bệnh trước...

Minh Nguyệt là nữ tử trí tuệ, khinh công cao cường cho nên nếu đơn thuần ép nàng uống rượu độc có lẽ nàng sẽ chọn cách khác mà chết đi. Bởi lẽ nàng rất kiêu ngạo cũng rất quyết tuyệt. Cho nên hần muốn khiến nàng tuyệt vọng khiến cho nàng không còn lựa chọn nào phải uống. Chỉ cần nàng uống chén rượu này, cả đời này nàng sẽ chỉ có thể ở trong lòng hần, mãi mãi...

Nghĩ đến đây, hắn không biết là tuyệt vọng hay là bi thương nhưng hắn đã không còn lựa chọn nào khác. Hắn yêu nàng, yêu đến bất chấp tất cả, thậm chí cả đứa con của mình. Nhưng nàng, sau khi làm chuyện đó rồi vẫn còn có thể bình tĩnh đối mặt với hắn. Nàng không có tim gan, hắn không dám hy vọng xa vời nữ tử như vậy có thể yêu thương hắn.

Cho nên, ngày đó ở Trường sinh điện nơi bọn họ từng thề nguyện, hắn lợi dụng Như Nguyệt mà diễn một tuồng kịch mà chính hắn cũng đau đớn vô cùng. Sau đó, đẩy nàng và hắn vào vòng luân hồi của số mệnh...

Hoa nở không ai hay, một đêm đã khô héo, bỗng dưng gặp lại cũng chỉ như đóa phù dung sớm nở tối tàn.....

Hắn đứng ở ngoài đại điện nghe Như Nguyệt và Minh Nguyệt nói chuyện với nhau. Sau đó cảm giác Như Nguyệt có thể sẽ xúc phạm tới Minh Nguyệt, hắn đẩy cửa bước vào, sau đó trước mặt nàng, vươn tay, ý bảo Như Nguyệt bước tới vòng ôm của hắn...

Một ngày này, hắn vì chính mình, cũng vì nàng mà diễn tấn kịch tàn nhẫn nhất. Hắn nhanh chóng ôm lấy Như Nguyệt, nghe nàng dịu dàng nói:

- Hạo Hiên, ngươi đã đến rồi...

Hắn cười, đau lòng vô cùng nhưng vẫn cố kìm nén không nhìn sang Minh Nguyệt, khẽ cười nói vào tai Như Nguyệt:

- Nguyệt Nhi thật đẹp, đẹp khiến tim trầm mềm nhũn ra...

Nàng thật sự rất đẹp, khéo mắt hắn liếc qua Minh Nguyệt nhưng vẻ đẹp đó khiến tim hắn như bị vò nát. Như Nguyệt khẽ cười rộ lên, làm nũng nói với hắn:

- Đáng ghét! Hạo Hiên lại trêu đùa Như Nguyệt...

Hắn nhắm mắt lại, vẫy tay sai Tần An mang rượu vào. Hắn biết một khắc này mình tàn nhẫn cỡ nào, cũng biết thành bại đều chỉ trong giờ khắc này cho nên hắn cố gắng đè nén sự thương tiếc với nàng, nói ra những lời cay độc nhất với nàng, ép nàng đi vào con đường mà hắn đã vạch sẵn...

Tần An cầm chén kim bôi run rẩy, cúi đầu bước vào, không dám nhìn Minh Nguyệt lấy một lần, từng bước từng bước đi đến, sau đó quỳ xuống, run giọng nói:

- Đức phi nương nương, đây là... Đây là Hoàng Thượng ban cho, xin nương nương dùng...

Tần An là người hiểu lòng hắn nhất. Hắn từng vui mừng, đau đớn vì Minh Nguyệt chỉ có Tần An biết cho nên khi hắn ra quyết định này, hắn biết Tần An khó hiểu cỡ nào nhưng tim hắn cũng rất đau đớn. Dù sao, hắn biết, Minh Nguyệt là người hắn yêu sâu đậm, hắn vì nàng mà đã làm rất nhiều điều, cũng mất đi rất nhiều điều...

Mọi người trong đại điện đều bị dọa cho hoảng sợ. Ngay cả Như Nguyệt cũng cứng ngắc rúc vào lòng hắn. Tần An run run nhìn Minh Nguyệt, nước mắt nói:

- Nương nương có tâm nguyện gì cứ sai lão nô, lão nô sẽ tận tâm hoàn thành vì nương nương.

Nói xong Tần An đứng dậy, bước lên hai bước, cúi đầu dâng khay ngọc tới trước mặt Minh Nguyệt.

Như Nguyệt toàn thân run rẩy rồi vội nắm tay hắn, có lẽ cảm giác được tay hắn lạnh băng nhưng vẫn run rẩy nói:

- Hoàng thượng, đừng. Hoàng thượng, dù Đức phi không bảo vệ tốt hoàng tự nhưng tội không đáng chết, Hoàng thượng...

Nàng nhìn hắn, không, phải nói là nàng nhìn hắn và Như Nguyệt, mi dài run rẩy, bước dần về phía sau từng bước cho đến tận mép giường mới nhẹ giọng nói:

- Ngự Hạo Hiên, ngươi quên lời thề rồi sao?

Giọng nói của nàng rất nhẹ khiến hắn cơ hồ không nghe thấy...

Tim hắn đau đớn nhưng bi thương mà phần nộ cười lớn. Lời thề? Sao giờ nàng còn nhắc đến lời thề với hắn? Hắn nhìn nàng, trong mắt đầy hận ý nói:

- Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão sao?

Lúc trước, chính những lời này khiến hấn ngã vào vực sâu, bắt chấp tất cả mà yêu thương nàng. Hấn nhắm mắt lại, cười lạnh nói:

- Minh Nguyệt, ái phi của trẫm, nàng thật sự nghĩ trẫm kìm lòng không đành sao?

Rồi sau đó ôm Như Nguyệt chặt hơn, tức giận rít gào lên với nàng:

- Nếu không phải vì để Như Nguyệt lên ngôi Quý phi, trẫm đã sớm giết ngươi...

Không khí ngưng đọng lại, tim hấn vỡ nát. Mà nàng lại đột nhiên cười lớn. Hấn thấy nàng cười đến rơi nước mắt. Sau đó, khi mọi người đang bất ngờ thì bưng chén rượu lên uống sạch...

Rồi sau đó, khi mọi người còn đang kinh ngạc thì nàng giật chăn bông, xoạt một tiếng, rút bảo kiếm ra, vung lên chém đứt chiếc chăn thành hai nửa. Sau đó, nàng giật nệm rộng sang, nháy mắt vung kiếm chặt đứt...,

- Sống không thành đôi, chết không chia lìa

Nàng từ từ nói, sau đó vứt khối ngọc bội trong lòng xuống mặt đất, nói với Tần An:

- Xin công công giúp Mộ Tuyết lập bài vị, mười lăm tháng giêng hàng năm cúng lạy, Minh Nguyệt vô cùng cảm kích

Sau đó, nàng đề khí bay ra ngoài cửa sổ, bỏ lại hấn đang kinh ngạc thất thần...

177. Q.4 - Chương 29: Nhảy Vực

Tầm nệm bị chém đứt cô đơn rơi xuống sàn bằng. Hấn kinh ngạc đứng trước cửa sổ gió lạnh thổi đầy, cảm giác thể giới của mình sụp đổ chỉ trong nháy mắt...

Hấn như nổi điên mà đẩy Như Nguyệt ra, không để ý đến tiếng thét hoảng sợ của mọi người và tiếng khóc của Như Nguyệt. Hấn đuổi theo thân ảnh của nàng nháy mắt đã biến mất qua cửa sổ, sau đó ra đến hoa viên đã tìm không thấy bóng dáng tổ khiết của nàng, thậm chí mùi hương lành lạnh cũng dần tiêu tan trong không khí. Tim như không còn là của chính mình, rõ ràng nghe tiếng còi lòng tan nát mà lại chết lặng không còn biết đến đớn đau...

Hấn chặt vật tìm quanh hậu hoa viên, đau đớn gào thét tên nàng nhưng trả lời hấn chỉ là tiếng gió gào thét tứ phía và những đóa hoa tường vi đỏ rực bay múa đầy trời...

Ngực hấn hơi nhói ngẩng đầu nhìn trời cao. Hấn nhớ rõ, ngày nàng tiến cung, những đóa hoa cũng bay múa như hôm nay vậy, tung bay khắp trời hoàng cung như chứng minh, tế lễ điều gì đó. Hấn nhìn những đóa hoa đỏ như máu này, lòng càng hỗn loạn, nàng sẽ đi đâu...

Nàng thích nhất hoa mai, nàng để ý nhất là Như Nguyệt, nàng còn thích cái gì... Hấn đứng trong hậu hoa viên, hỗn loạn nghĩ về nàng. Như Nguyệt ở trong đại điện... hoa mai... hoa mai. Tim hấn hơi nhói lại, vội vàng chạy như điên về phía rừng mai. Hơi thở của nàng hấn vô cùng quen thuộc. Vừa bước vào rừng mai đã tàn rụi hấn đã ngửi thấy chút hương thơm còn sót lại của nàng. Vì thế hấn vội đuổi theo sâu vào rừng mai nhưng khi đi về góc cuối lại chỉ nhìn thấy cây trâm bạch ngọc mẫu đơn mà nàng thích nhất nằm cô đơn trên mặt đất.

Đó là hấn tặng cho nàng. Hấn trở mắt đứng trong gió lạnh nhìn những đóa tường vi đỏ như máu bay múa, run rẩy nhặt chiếc trâm ngọc lên, nắm chặt trong tay. Được tính có lẽ đã phát tác, nàng đi chưa xa, trong lòng hấn không ngừng tự nhủ câu này nhưng vì sao nàng không có ở gần đây?

Nghiêng ngã lão đảo, hấn như mất đi mạng sống, mờ mịt nhìn quanh. Nhìn không thấy bóng nàng, không thấy hơi thở của nàng. Hấn hoảng sợ nhưng nàng đang ở nơi đâu...

Khóe mắt đột nhiên liếc thấy một thân ảnh màu trắng bay lên, mang theo mùi hương lạnh mà hắn đã quen thuộc. Hắn rung mình, lập tức quay đầu, nhưng lại thấy được bóng Tam đệ

Minh Nguyệt của hắn... Hắn không thể nghĩ thêm gì, vội bay lên, đuổi theo bóng Tam đệ. Minh Nguyệt của hắn, đó là Minh Nguyệt của hắn. Trong đầu hắn chỉ còn lại ý thức duy nhất này. Hắn nhìn thấy Tam đệ gắt gao ôm chặt Minh Nguyệt đi về nơi hắn không biết, trong lòng hắn muốn giết người. Hắn không biết bản thân lúc này sẽ dữ tợn, khủng bố đến mức nào nhưng hắn muốn Minh Nguyệt của hắn. Hắn muốn giết đi kẻ cướp đi Minh Nguyệt của hắn...

- Mộ Tuyết, mau lên, mau tỉnh lại, đến sau núi rồi...

Trong cơn cuồng phong, hắn nghe Tam đệ gọi tên nàng. Lửa giận thiêu đốt chút lý trí còn sót lại của hắn. Hắn vội vã ngăn Tam đệ lại khiến cho Tam đệ bất đắc dĩ phải dừng chân. Hắn nổi điên hết lớn:

- Buông nàng ra.

Nàng là của hắn chỉ là của hắn. Mắt hắn đỏ ngầu chăm chú nàng đã dần mất đi ý thức trong lòng tam đệ, đau đớn vô cùng. Minh Nguyệt của hắn, nàng cả đời chỉ có thể sống trong vòng tay hắn, hắn không cho phép bất kì nam nhân nào chạm tới nàng dù chỉ là một sợi tóc.

Hắn bước từng bước lại gần bọn họ, mắt đỏ ngầu chăm chú nhìn nàng nhưng nàng lại suy yếu phản kháng lại:

- Dừng

Tim như cứng lại, bước chân của hắn cứng ngắc nhưng lại nghe được tiếng nói khiến hắn đau đớn hơn nữa:

- Đi ... Dẫn ta đi... Dẫn ta đi..."

Hắn điên rồi, mắt đỏ bừng như máu, bàn tay nắm chặt đến nghe rõ tiếng các đốt ngón tay. Hắn nhìn bọn họ, cảm giác máu dần động lại. Hắn yêu nàng như vậy nhưng nàng lại muốn rời bỏ hắn. Hắn nhìn bọn họ, tay run run nhưng lại nghe Tam đệ chỉ trích hắn:

- Hoàng huynh, người phụ bạc nàng...

- Trả nàng cho trẫm...

Hắn điên cuồng rít gào, hắn căn bản không hiểu Tam đệ đang nói gì. Hắn chỉ biết là hắn muốn nàng. Hắn thâm vận nội lực, sát khí đầy người như để cảnh cáo Tam đệ, để Tam đệ trả lại Minh Nguyệt cho hắn. Nếu không...hắn không biết bản thân có thể kiềm chế mà không giết hắn hay không.

Nàng nhìn hắn, hắn biết bộ dạng của mình lúc này rất đáng sợ bởi vì hắn có thể nhìn thấy được sự đau thương trong mắt nàng và bóng dáng hung tợn của mình trong mắt nàng. Nhưng hắn không thể nào ngăn cản bản thân không bước về phía trước, nhắm tâm mà cướp lại nàng.

Gió lớn thét gào nhưng muốn đem những hy vọng cuối cùng của hắn thổi bay như tro bụi. Nàng đột nhiên phi thân ra khỏi lòng Tam đệ, nhẹ nhàng như những đoá tường vi đang bay múa kia, lúc nào cũng có thể rời đi. Hắn nhìn nàng, khi còn chưa chuẩn bị, nàng đã dồn hết nội lực còn sót lại mà chạt vội về sau núi...

Hắn đuổi theo bóng dáng đó, sự hoảng hốt xâm chiếm từng tấc cơ thể hắn. Nàng là nữ nhân quyết tuyệt, nàng đến sau núi để làm gì? Hắn điên cuồng đuổi theo nhưng lại nhìn thấy nàng dừng bước. Nàng đứng giữa trời gió, tường vi đỏ rơi xuống người nàng, tà váy tổ khiết phấp phới như hoa.

- Dừng

Hắn đau đớn gào lên nhưng lại không phát ra chút thanh âm gì. Hắn nhìn thân ảnh nàng điêu linh như những đoá hoa rơi xuống vách núi. Hắn vội đi lên, tay xướt qua những mảnh đá sắc nhọn mà nắm chặt bàn tay lạnh băng của nàng, gắt gao nắm chặt thân thể nhẹ bẫng của nàng. Nước mắt nóng hổi rơi xuống...

Hắn chưa bao giờ sợ hãi như lúc này. Hắn nắm chặt tay nàng, lòng run sợ, lo lắng hết lên:

- Nàng dám nhảy xuống vực...

Sao nàng có thể đối xử với hần như vậy, sao nàng có thể? Mắt hần đỏ ngầu nhìn ý cười giải thoát trên môi nàng. Sự tuyệt vọng và sợ hãi đánh tan ý chí của hần. Môi hần run run, cầu xin:

- Minh Nguyệt trở về với trẫm...

Van xin nàng trở về cùng hần, đừng rời đi, đừng bỏ lại hần một mình.

- Sống không thành đôi, chết không chia lìa

Đôi môi tái nhợt của nàng nhẹ mấp máy nhưng không phát ra bất kỳ thanh âm nào, thế nhưng hần vẫn nghe rõ. Hơi thở của hần như bị rút kiệt đi, hy vọng tiêu tan. Hần nhìn nàng, vừa giận vừa hận rồi đau đớn rít lên:

- Minh Nguyệt, trẫm hận nàng... trẫm hận nàng...

Nàng nở nụ cười, nụ cười khiến cõi lòng hần tan nát. Khi hần định kéo nàng lên, muốn ôm chặt nàng trong lòng để xóa đi sự sợ hãi, đau khổ trong lòng thì nàng mạnh mẽ giật tay hần ra, như chiếc lá rụng xuống đáy vực...

- Minh Nguyệt...Hần điên cuồng hét lớn.

Hần không suy nghĩ gì mà muốn đi theo nàng nhưng lúc này Tam đệ lại vùng lên ôm lấy hần. Ngày đó, hần như nổi điên mà đánh Tam đệ. Hần muốn đi tìm Minh Nguyệt của hần. Nước lạnh sâu ngàn thước, Minh Nguyệt của hần mới mất đi đứa nhỏ, sao có thể ở trong nước lạnh băng? Nhưng tam đệ lại tàn nhẫn tước đi hy vọng của hần:

- Nàng không yêu người, người cần gì phải đau khổ như vậy...

178. Q.4 - Chương 30: Thái Tổ

Nàng đi rồi, dập tắt tia hy vọng cuối cùng của hần. Hần đứng trên vách núi đau đớn gào thét, mắt đỏ như máu nhưng nàng không về. Hần biết nàng sẽ không trở về...

Mỗi một đêm, hần ngồi bên giường lớn mà bọn họ từng ôm nhau ngủ, trong tay gắt gao nắm chặt chiếc chăn bị nàng chặt đứt. Khi bóng đêm lạnh như băng buông xuống, hần đều nghĩ nàng sẽ trở về như ngày thường, đẩy cánh cửa lạnh băng ra, chậm rãi đi về phía hần. Hoặc là khi hần quay về tấm điện đã thấy bóng dáng tổ khiết của nàng đứng trước cửa sổ trẫm ngâm...

Nếu thời gian có thể quay trở lại, có lẽ hần sẽ không cưỡng cầu gì nữa. Cho dù đau đớn, khổ sở, cho dù tìm hần chỉ còn lại cảm giác đau... nhưng đã không kịp rồi, không kịp rồi.

Vô số đêm hần không dám ngủ. Bởi vì vừa nhắm mắt lại hần sẽ thấy nàng rời đi. Vì thế hần tình nguyện cả đêm không ngủ mà đối mặt với nỗi đau mất nàng cũng không muốn nhìn thấy nàng dần biến mất trong lòng mình trong cơn mơ.

Tam đệ bị bệnh là chứng ho ra máu. Thái y nói là tâm bệnh. Khi hần nghe bẩm báo vậy thì bật cười. Thì ra Tam đệ thật sự yêu nàng. Hần cúi đầu, xoa xoa trán, không trách thái y vô dụng mà chỉ xua tay cho hần lui.

Hần trở lại làm con người cô đơn trước kia. Có lẽ người ngoài thấy thì là như thế nhưng hần biết trái tim hần không thể như trước kia nữa rồi. Sự tang thương này như lắng trĩ hần, khiến cho hần giờ giờ khắc khắc đều đau đớn. Hần bắt đầu tìm kiếm những tài liệu còn sót lại về Thái tổ, muốn từ đó tìm ra cách tự cứu chính mình. Ít nhất, trước khi hần đem ngôi vị của mình giao cho người xứng đáng, hần không thể gục ngã...

Vận mệnh, thật sự rất buồn cười, thuyết luân hồi hoang đường lại hiện diện ở chính sinh mệnh của hần.

Trong Hán ngự thư các, hần nhìn thấy bức tranh Thái tổ tự vẽ về nữ tử mình yêu thương nhất. Lúc ấy, hần đứng giữa căn phòng tro bụi mà cười ha hả, cười đến chảy nước mắt. Thái tổ, vì sao người lại yêu thương Minh Nguyệt Quý phi, vì sao không cho hần có đường lui. Nếu lúc trước Thái tổ không yêu thương nữ tử đó, thì số mệnh của hần đã không đau đớn như thế này...

Theo Thái tổ ghi lại, hần biết vì sao lần đầu tiên mình thấy Minh Nguyệt đã bị luân hãm. Thì ra, đây là trò đùa của số mệnh, thì ra, những đau khổ bọn họ từng gánh chịu đều chỉ là số mệnh luân hồi..

Minh Nguyệt Quý phi, nữ tử bí ẩn. Đến ngay cả Thái tổ cũng không hiểu vì sao năm đó, trong trận đánh ấy nàng lại lẻ loi xuất hiện giữa chiến trường. Thật ra, Thái tổ có thể mặc kệ nàng, để mặc nàng hương tiêu ngọc vãn giữa chốn đao quang kiếm ảnh. Nhưng chỉ một lần thoáng nhìn nàng đã khiến vận mệnh cả đời hần thay đổi...

Tình yêu, có đôi khi cũng chẳng cần nhiều thời gian. Chỉ cần trong thoáng chốc bốn mắt nhìn nhau cũng có thể nảy sinh. Tựa như đêm tân hôn của hần khi nhìn thấy đôi mắt trong suốt, bình tĩnh của Minh Nguyệt. Có lẽ, hần chưa bao giờ thấy ánh mắt nào bình tĩnh như vậy khi đối diện với hần. Có lẽ, là lần đầu tiên trong cuộc đời có người không chút sợ hãi dám nhìn thẳng hần. Có lẽ, ngay tại khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau đó, hần đã tìm về được trí nhớ kiếp trước. Hoặc là tình yêu của hần dành cho nàng kéo dài ngàn năm, mầm mống tuy khô héo nhưng vẫn ở trong tim, chỉ cần gặp nàng thì tình yêu đó lại nảy mầm bất chấp mọi thứ...

Mà hần, khi mầm mống đó phát triển thật lớn mới phát hiện được. Nhưng khi hần phát hiện ra thì vận mệnh lại xoay chuyển, kéo hần vào vòng luân hồi của sinh mạng...

Thái tổ thiên

Mười vạn dặm chinh chiến, hần trở thành bá chủ thiên hạ. Nhưng hần cả đời chinh chiến vô số cũng không đoán được rằng, khi hần nghĩ mình sẽ cứ chỉ đùa bốn thiên hạ trong lòng bàn tay thì lại gặp nàng trong trận chiến cuối cùng

Trên sa trường mờ mịt, nàng lẻ loi đứng đó. Bóng dáng cô đơn nhưng đôi mắt bình tĩnh vô cùng. Giữa chốn tiên binh vạn mã, trong lúc vô ý, ánh mắt hần và nàng giao nhau lại trở thành bi kịch ngàn năm...

Hần đánh thắng trận chiến đó, chiếm được nàng từ tay kẻ thù. Hần không biết vì sao nàng xuất hiện trên chiến trường, thậm chí còn không biết vì sao nàng lại ở trong tay kẻ thù. Nàng rất đẹp, rất thông minh, tinh khiết như thiên tiên giáng trần. Mà một nam nhân khi thấy nữ nhân như vậy chắc hẳn sẽ đoán rằng nàng là nữ nhân của thủ lĩnh quân địch, bởi vì nàng rất cao ngạo.

Nhưng khi hần đem nàng trở về hoàng cung, thám tử phái ra quay lại báo với hần rằng trong quân địch căn bản không có người như nàng. Nàng là một nữ nhân mà vô tình Xích Luyện quốc hành quân gặp phải, sau đó bị xếp vào hàng thị nữ chăm sóc áo cơm cho Xích Luyện quân.

Hần nghe những lời hồi bào này, cảm giác thật kì lạ. Một thị nữ lại xinh đẹp như vậy? Thậm chí còn tâm cao khí ngạo sao? Hần cười lạnh không nói thêm. Hần thích chơi trò săn bắn, đã lâu rồi không có gì khiến hần cảm thấy thú vị. Mà nàng lại là nữ tử đầu tiên kích thích được hứng thú của hần.

Nàng rất cao ngạo cho nên hần không vội để nàng thành nữ nhân của mình mà đưa nàng vào hậu cung, biến nàng thành nha hoàn trong Phượng Tê cung. Một nữ nhân cao ngạo không thể chịu đựng được nhất chính là người khác mài mòn đi sự cao ngạo của mình. Nhưng hần cố tình mài mòn đi sự cao ngạo của nàng bởi vì hần muốn xem, nếu rũ bỏ lớp áo khoác kiêu ngạo ấy, nàng sẽ là thế nào...

Nhưng hần đã sai lầm, cũng không biết là sai ở đâu. Bởi vì nàng vẫn ngạo nghễ như trước nhưng lại nguyện ý làm nô tỳ. Hà Thanh Uyển là nữ tử mềm mại, nàng có thể trở thành hoàng hậu của hần bởi vì hần thích sự dịu dàng của nàng. Một nữ nhân dịu dàng sẽ làm nam nhân thấy thoải mái vì trời sinh nam nhân đều thích nữ nhân mềm mại như nước...

Nhưng nữ nhân này lại rất khó hầu hạ. Các cung nữ trong cung đều sợ nàng. Hần vốn nghĩ nữ tử đó sẽ chịu nhiều đau khổ dưới tay Hà Thanh Uyển. Thế nhưng khi hần đến Phượng tê cung, Hà Thanh Uyển lại cười nói với hần:

- Nha hoàn Hoàng thượng cho nô tỳ thật khéo léo, hầu hạ nô tỳ rất chu đáo.

Hắn nhíu mày không khỏi có chút kinh ngạc, mỹ nữ cao ngạo như nàng lại đi hầu hạ kẻ khác sao? Hắn nhíu mày kiểm, như vô tâm hỏi:

- Nha đầu đó...

Hà Thanh Uyển nghĩ hắn không nhớ rằng hắn đã cho nàng một nha đầu, không khỏi khẽ cười thiên kiều bá mị, nhẹ vuốt ngực hắn, chu môi đỏ mọng nói:

- Hoàng thượng quên rồi sao? Chính là nha đầu tên Minh Nguyệt...

Thì ra nàng tên là Minh Nguyệt. Hắn hơi rung động mà không biết vì sao. Hắn lại dò hỏi nhiều điều từ Hà Thanh Uyển. Sau đó mới hay, thì ra vừa mới đến nàng đã nói tên cho Hà Thanh Uyển, nàng nói chuyện rất ít, người khác hỏi một câu nàng mới đáp một câu. Sau nàng lại xin vào phòng bếp, nhưng không ngờ Hà Thanh Uyển lại thích tay nghề bếp núc của nàng.

Hắn nghe mà cảm thấy thú vị, không hiểu sao có chút nhớ nhung nàng vì thế nói muốn dùng bữa tối cùng Hà Thanh Uyển. Hà Thanh Uyển vừa nghe đã tươi cười như hoa, vội sai Minh Nguyệt xuống bếp. Một ngày đó, hắn thấy nàng, hắn nghĩ tính cách cao ngạo của nàng đã thu liễm đi nhưng không ngờ nàng vẫn như trước, không hề thay đổi.

Một khắc này, hắn nảy sinh sự hứng thú với nữ nhân này. Nói không rõ là cảm giác gì, có lẽ lần đầu tiên hắn phát hiện, nữ nhân không dịu dàng cũng khiến người khác ưa thích. Tuy rằng hắn cực ghét nữ tử thông minh, hắn vốn nghĩ, nam nhân có thể chinh phục thiên hạ còn nữ nhân chinh phục lòng nam nhân là đủ. Đây là nguyên nhân hắn lập Hà Thanh Uyển là hậu bối vì nàng biết cách lấy lòng hắn.

Nàng thật sự là nữ tử đặc biệt, với hắn nàng vừa đặc biệt vừa mới mẻ. Nhưng khi hắn khiêu chiến trò chơi săn bắn của chính mình lại tự khiến bản thân trầm luân trong đó...

Hắn có thói quen thích đùa giỡn nàng, thích nhìn những phản ứng của nàng, cũng quen dùng mọi thủ đoạn bức bách nàng hiện nguyên hình. Nhưng nàng lại cứng rắn như tảng đá, bất luận hắn làm thế nào, đối xử với nàng thế nào nàng cũng sẽ chỉ bình tĩnh nhìn hắn, tựa như tiên tử cao ngạo đứng nhìn khói lửa nhân gian.

179. Q.4 - Chương 31: Bệnh Nặng

Bởi vì nàng lãnh đạm đối với hắn mà hắn càng lúc càng có hứng thú với nàng. Cho nên, hắn dần biến cả cung đình thành sân chơi săn bắn của hắn và nàng. Nhưng hắn không thể nào ngờ được, kẻ chưa bao giờ thất bại trên chiến trường như hắn lại thất bại hoàn toàn trong tình yêu...

Nàng không thích cười cũng chưa bao giờ từng cười với hắn. Nàng thích một mình tản bộ trong Ngự hoa viên. Mùa đông đến, khi hoa mai nở rộ, một mình nàng đứng lặng trước cây mai chăm chú nhìn, không như những nữ tử khác sẽ bẻ mai để cài lên tóc

Hắn cũng không rõ từ khi nào, nghe thị nữ báo về hành tung của nàng đã trở thành một thói quen. Hơn nữa mỗi lần nghe đều còn rất chăm chú. Thậm chí hàng tháng hắn còn tới Phượng tê cung nhiều hơn, cố ý ở lại để được ăn đồ ăn nàng tự tay nấu. Ngẫu nhiên nói đùa trêu nàng, thậm chí hện Hoàng hậu ra hậu hoa viên tản bộ, muốn nàng ở bên hầu hạ. Sau đó lại để nàng đi du ngoạn một mình xem nàng thích loại hoa gì, cảm thấy thích thú với cái gì...

Nhưng dù hắn để tâm thế nào cũng không có kết quả. Nàng như câu đố bí ẩn, nhìn như không khó nhưng khi giải đố thì sẽ càng trầm mê, càng lún sâu, không thể tự kiểm chế...

Hắn thường thích xuất hiện ở những nơi nàng yêu thích, ví dụ như rừng mai. Hắn sẽ ở đó nói những lời ái muội vào tai nàng, thích nhìn nàng bất ngờ mà tức giận đến hai má đỏ bừng, càng thích nhìn nàng chăm chú ngắm hoa mai mà lại quên mất phải thu liễm sự chăm chú của mình với nàng.

Khi phát hiện mình yêu thương nàng là giữa tháng ba mùa tư liễu phát phơ. Bởi vì nàng cười với người khác. Nụ cười đó đã hủy diệt cuộc đời của hắn và nàng...

Cho tới giờ hắn vẫn chưa từng thấy nàng cười, thậm chí khi bắt đầu trò chơi săn bắn, hắn còn nghĩ nàng không biết cười. Nếu bậc quân vương trên đời này như hắn không thể chiếm được tiếng cười của nàng thì ai có được bản lĩnh này. Nhưng sự thật lại nói cho hắn rằng, dù hắn có chiếm được cả thiên hạ cũng không chiếm được nửa nụ cười của nữ tử này...

Ngày đó, hậu viện hoàng cung, hoa đào nở rộ. Hắn triệu tất cả phi tần cùng Hoàng hậu đến ngắm hoa. Nhưng đúng lúc đang vui vẻ, thị vệ của hắn bắt được một kẻ thích khách ám sát bất thành đến trước mặt hắn, nói là bộ hạ của Xích Luyện quốc nhưng hỏi tên thì chết hắn cũng không đáp. Những người lòng son dạ sắt hắn gặp nhiều, trong đó ngu xuẩn nhất là những kẻ thân thích của kẻ thù đã lui bại. Hắn cười lạnh, không thèm nhìn kẻ kia lấy một lần đã ra lệnh giết.

Nhưng khi hắn vừa ra lệnh, nàng bước ra, lo lắng quỳ xuống trước mặt Hoàng hậu. Đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng như vậy, dường như vô cùng lo lắng, nhún vai thanh thú nói:

- Hoàng thượng, Hoàng hậu tha mạng. Đây không phải là thích khách mà là tới tìm nô tỳ, xin Hoàng hậu nương nường thuyết phục Hoàng Thượng khai ân.....

Hắn giật mình mà hoàng hậu cũng sửng sốt. Đến tìm nàng? Vì sao nàng lo lắng như thế? Trong lòng hắn dâng lên cảm xúc khó hiểu, khiến cho hắn khó mà đè nén được. Hắn khoanh tay nhìn ánh mắt thỉnh cầu của nàng, nắm chặt tay nói:

- Hắn là người thân của người?

Có thể làm cho nàng lo lắng như thế nhất định là người thân. Bởi vì nàng là một nữ tử vô tình, thậm chí những hỷ nộ ái ố của người bình thường cũng không có, cho nên nam tử này nhất định không phải là...

- Bẩm Hoàng thượng, hắn là thanh mai trúc mã của nô tỳ

Tiếng nàng dịu dàng cắt ngang suy nghĩ của hắn. Ánh mắt đau thương mà kiên định nhìn hắn như xin hắn giờ cao đánh khẽ, đừng làm tổn thương nam tử này.

Hắn ngẩn ra, cảm giác đau đớn xuyên thấu cơ thể. Hắn nhìn sự thỉnh cầu trong mắt nàng, nhìn nàng như thay đổi thành con người khác, lòng đột nhiên có một tia lửa giận không thể phát tiết. Sắc mặt hắn dần thay đổi, tay nắm chặt thành quyền khiến các phi tần xung quanh ai nấy đều sợ hãi nhưng nàng vẫn cầu xin:

- Hoàng thượng, hắn thật sự không phải đến ám sát, hắn và nô tỳ từ nhỏ có hôn ước, hắn..

- Đủ rồi...

Hắn rít gào khiến ai nấy đều sợ hãi, cũng khiến nàng giật mình. Đây là lần đầu tiên hắn tức giận trước mặt nữ nhân. Hắn biết mình không nên nhưng không thể khống chế nổi. Có lẽ bản thân không thể đối mặt với thất bại. Có lẽ là không ngờ nữ tử như nàng sẽ vì nam tử khác mà quỳ gối cầu xin. Càng không ngờ rằng lại có một nam tử khác lớn lên cùng nàng...

- Giải hắn vào thiên lao cho trẫm

Hắn nhắm mắt lại, cảm xúc trong lòng hỗn loạn, cũng không muốn nhìn thấy sự lo lắng và cầu xin trong mắt nàng, xoay người bước đi.

Đó là lần đầu tiên hắn mất khống chế vì một nữ tử, cũng là lần đầu tiên nhận ra tình cảm của mình với nàng. Hắn chưa bao giờ có cảm giác quái dị như thế với một nữ nhân cho nên hỗn loạn vô cùng. Hắn nghĩ hắn luôn có sức khống chế rất tốt với mọi thứ nên cảm xúc này cũng có thể dễ dàng khống chế. Nhưng không ngờ, hắn đã sớm trúng phải độc dược của nàng...

Hôm sau, khi lâm triều, thị vệ bẩm báo với hắn rằng nàng đã quỳ suốt một đêm trong tấm cung của Hoàng hậu, xin Hoàng hậu cho nàng gặp nam tử kia một lần. Hoàng hậu cảm động cho phép, giờ nàng đang gặp gỡ nam tử đó trong thiên lao.

Lúc nghe tin này, hắn cảm giác tim mình bị kim đâm đau nhói. Hắn tức giận bãi triều, dắt thị vệ đi thẳng đến thiên lao. Đến nơi, hắn lại thấy nàng và nam tử kia tay nắm chặt tay...

Cho tới giờ nàng chưa bao giờ đối xử với hần như vậy. Thậm chí một nụ cười nàng cũng không cho hần. Nhưng lúc này, nàng lại nhẹ nhàng an ủi một kẻ vô danh tiểu tốt. Hần nắm chặt tay, giận không thể tiến lên giết chết nam tử kia nhưng thị vệ vội hô to:

- Hoàng thượng bớt giận.

Quả thực hần nên bớt giận. Dù sao hần cũng dẹp tan 16 nước, mới thành đế vương được nửa năm. Nếu vì một nữ nhân mà đi giết người sẽ bị người đời nhạo báng. Vì thế hần nhắm chặt mắt lại, nhưng vẫn không thể khắc chế được mà xông tới lôi nàng đi.

Khi cơn xúc động của hần bị đánh tan, nàng vốn luôn bình tĩnh, lạnh nhạt với hần giờ đã trở thành một nữ tử lạnh lùng vô cùng.

Có lẽ, nếu không phải nàng đối xử với mình như thế, hần sẽ không giết Hoàng hậu để giá họa cho nàng, để ép nàng vĩnh viễn không thể gặp lại ý trung nhân, ép nàng lấy hần.

Hần vĩnh viễn không thể quên, đêm đại hôn đó, nàng nhìn hần bằng ánh mắt thống hận. Nàng không tự nguyện, hần biết nhưng hần thật sự muốn nàng. Cả đời này hần chưa từng khát vọng được sống trọn đời cùng một nữ nhân. Nhưng nữ tử này vĩnh viễn chỉ đem đến đau đớn cho hần mà thôi.

Hần thiên sửng vạn ái nàng nhưng cũng chỉ đối lại rằng nàng khởi binh phản bội hần, lên lầu cao dùng tên bắn hần. Một khắc kia thấy nàng tuyệt tình với mình như vậy, tim hần đã chết. Nhưng nàng, khi phát hiện mình căn bản không thể giết chết hần không chịu trở về vòng tay của hần mà chọn lập lời nguyện rồi nhảy xuống lầu cao tự sát.

Lật đến chương cuối cùng trong bản kỷ của Thái tổ viết về Thái tổ và Minh Nguyệt Quý phi, Ngự Hạo Hiên nhíu mày, day day trán. Chương này thật thương tâm, hần nhìn những dòng chữ viết nhanh, nhìn dấu ấn đỏ ghê người ở lạc khoản thì mạnh mẽ gấp sách lại. Bởi vì đó là một ngày trước khi Thái tổ băng hà

Chuyện xưa của Minh Nguyệt Quý phi, hần từng được nghe qua. Tuy rằng giảng giải không rõ ràng nhưng đại khái hần có thể hiểu. Một nữ tử tâm cao khí ngạo, có thể không úy kỵ gì đến sống chết mà lại khúm núm vì người bạn thanh mai trúc mã của mình. Nàng là một nữ tử chí tình chí nghĩa đáng chết. Cho nên Thái tổ mới không hề phòng bị mà yêu thương nàng. Cho dù nàng không yêu hần, cho dù cả đời này hần biết không thể có được nàng.

Đến ngay cả Thái tổ cũng không có được nàng, vậy còn hần? Nhắm mắt lại, cảm giác cả người như già đi, hần ủ rũ ngồi trên ghế, xung quanh sách vở bừa bãi. Minh Nguyệt. Kiếp sau, nếu có thể, hần không mong sẽ gặp lại nàng. Nếu có thể không yêu không thương cả đời, hần tình nguyện cô đơn đến già cũng không muốn thử nỗi đau xé nát tim gan này. Nhưng hần đã gặp, dù nàng đã chết hần cũng không thể buông tay.

Đến ngày thứ tư sau khi tự nhốt mình trong thư phòng, hần ngã bệnh. Bệnh đến không còn sức để suy nghĩ gì thêm. Nhưng vừa nhắm mắt lại hần đã thấy nàng mà hoảng sợ bưng tỉnh như muốn trốn tránh nhưng không tránh được bóng dáng nàng...

Hần nằm trên giường đau đớn cười lớn. Thì ra thật sự có thể như vậy, là người cả đời cũng không thể quên. Thì ra hần thật sự yêu nàng đến thế này. Nhưng nàng không yêu hần.

Đêm hôm đó, hần nằm mơ thấy những kỉ niệm đã qua, mơ thấy hần ôm nàng bay về phía rừng hải đường mà mẫu phi yêu thích, mơ thấy nàng nhu thuận rúc vào lòng hần, nhìn những đóa hoa bay múa rợp trời cho đến hoàng hôn...

Nhưng khi tỉnh giấc, hần chỉ cảm thấy xung quanh vô cùng lạnh lẽo, đáy lòng cũng lạnh lẽo.

Có lẽ hần tuyệt vọng và mỗi một khiến cho suy nghĩ của hần dần trì trệ khiến người sợ hãi. Cũng có lẽ bộ dạng chờ chết của hần khiến người khác thấy buồn cười. Cho nên Tần An được Thái hậu dẫn dắt, đem tất cả phi tần trong hậu cung đến quỳ lạy trước giường hần, xin hần giữ gìn long thể. Hần nghe những lời này không khỏi cười khổ. Mẫu thân kính yêu của hần có lẽ không biết, trái tim của hần đã chết theo nữ nhân không tìm gan kia và đứa con chưa chào đời của bọn họ mà luân hồi trong số mệnh...

Hần xua tay, ý bảo bọn họ lui xuống hết. Hần biết, có lẽ buồn vui của hần đều ảnh hưởng đến các nàng nhưng các nàng lại không biết rằng người có thể tác động đến hần đã từ bỏ hần. Nhắm mắt lại, hần không

để ý tới bọn họ nữa bởi lẽ Minh Nguyệt của hắn chưa từng để ý đến hắn. Có lẽ cái này chính là nhân quả, chính là luân hồi.....

180. Q.4 - Chương 32: Giá Y

Trận bệnh này dường như lấy mạng của hắn. Mẫu hậu và Âu Dương Hồng Ngọc vẫn trông chừng hắn, sợ hắn cứ như vậy mà buông tay khỏi chốn nhân gian. Mỗi ngày Thái y đều sắc rất nhiều thuốc cho hắn uống. Âu Dương Hồng Ngọc và mẫu hậu đều cố gắng dỗ hắn uống hết. Hắn không muốn uống thuốc. Có lẽ bọn họ không biết rằng nơi này tất cả đều tràn ngập hương vị của Minh Nguyệt. Đến ngay cả chén thuốc đắng ngắt cũng như vậy, hắn đắm chìm vào quá khứ cùng nàng mà không thể thoát ra...

Mỗi lần hắn nhìn thấy Âu Dương Hồng Ngọc hai mắt đầm lệ bưng bát thuốc quý gồi bên cạnh hắn, hắn đều cảm thấy bọn họ đáng thương như nhau. Tuy rằng hắn chưa từng để ý rằng hắn sẽ làm các nàng tổn thương nhưng bộ dáng của nàng khiến hắn nghĩ tới chính bản thân mình. Hắn cũng từng ở bên Minh Nguyệt như vậy, cẩn thận dỗ nàng uống thuốc. Nhắm mắt lại, không muốn nhớ lại về nàng nữa. Dù sao nàng đã nhẫn tâm rời bỏ hắn. Nhưng hắn vẫn không thể khắc chế được, hắn ngồi dậy, bưng chén thuốc trong tay Âu Dương Hồng Ngọc uống cạn sạch, sai nàng đi ra ngoài rồi sau đó tiếp tục nhốt mình trong kí ức cùng Minh Nguyệt.

Nhớ nhưng là một loại độc dược có thể xâm chiếm lục phủ ngũ tạng của con người, không lúc nào ngừng đảo lộn tâm hồn hắn. Dù hắn muốn im lặng, hắn muốn quên nhưng những thứ đó dường như đã khắc sâu trong lòng hắn...

Nước mắt của mẫu hậu khiến hắn cảm thấy áy náy nhưng hắn lại không có thừa sức lực để nói những tâm tình của mình với bà. Minh Nguyệt đi rồi, dường như đã hủy diệt mọi thứ của hắn nhưng khi hắn biết mình còn chưa thực sự tuyệt vọng thì hắn cũng không bài xích những chén thuốc cay đắng này. Bởi vì hắn muốn thấy nàng, hắn không muốn khi nàng trở về sẽ thấy hắn suy sụp như vậy.

Có lẽ là nhìn ra sự thay đổi của hắn, mẫu hậu cũng dần an tâm, không còn mệt mỏi như trước. Nhưng hắn vẫn có thể nhận ra sự lo âu trong lòng bà bởi vì tóc bà ngày càng bạc trắng. Mỗi ngày càng thêm già nua. Hắn biết đó là vì sao. Hắn và Tam đệ đều đã làm mẫu hậu nát tim...

Sau khi Minh Nguyệt rời đi, chứng ho ra máu của Tam đệ không có biến chuyển tốt thậm chí càng lúc càng nghiêm trọng. Hắn không hiểu vì sao mỗi khi nghe âm vệ báo bệnh trạng của Tam đệ với hắn, hắn không miễn cưỡng cười lạnh nữa. Vì sao dù nàng đi rồi mà vẫn còn những người nhớ thương nàng như vậy? Vì sao nàng không thể hoàn toàn thuộc về riêng hắn? Vì sao ngay cả nhớ nàng cũng không chỉ có một mình hắn?

Hắn cúi đầu, nhìn thấu chương hỗn loạn trong tay, mạnh mẽ ném toàn bộ thấu chương đi. Đột nhiên hắn hận chính mình, hận mình vì sao lại yêu thương một nữ tử đến như vậy, vì sao lại vì nàng mà tự biến mình thành cái xác không hồn như thế...

Quên đi bản thân đã xem qua bao nhiêu tư liệu, cuối cùng hắn đã tìm được cách tìm lại nàng. Nhưng cách này thật buồn cười, buồn cười đến nỗi khiến hắn phẫn nộ mà đập phá Ngự thư phòng. Nhưng hắn vẫn giữ lại khối phượng bội nàng để lại, dùng máu ở ngực mình nhỏ lên đó. Sau đó lại dùng chủy thủ cắt đi khối ấn ký hình rồng trên ngực hắn, hợp chúng thành một.

Nghe nói, nàng ở một thời đại khác sẽ đi tới cung điện của hắn thì máu của hắn có thể dẫn nàng tìm về với ngọc bội long phượng. Hắn có thể nghịch chuyển thời không, một lần nữa dẫn nàng trở về. Nhưng cơ hội rất nhỏ, nhỏ đến nỗi hắn nghĩ cho dù chờ đợi một trăm năm cũng không thể thực hiện. Nhưng hắn vẫn làm như vậy, bởi vì hắn nhớ nàng, thật sự nhớ nàng...

Hắn tự nhốt bản thân trong Ngự thư phòng khiến người khác nghĩ hắn hóa điên. Hắn tìm đọc tất cả bút ký của Thái tổ để lại, muốn tìm thêm những manh mối khác từ đó nhưng không tìm được gì về nàng. Tình cờ hắn tìm ra được một chuyện đáng châm chọc nhất, đó là lời nguyện của Hà Thanh Uyển trước khi bị Thái tổ giết chết: “Người vì có được nàng mà giết ta, ta hận người. Ngự Húc, ta nguyện rửa người đời đời kiếp kiếp sẽ không có được tình yêu thực sự, ta nguyện rửa người”

Nguyên rửa... một nữ nhân sắp chết đau đớn rít gào với hắn. Hắn nhìn chữ viết đỏ tươi trên trang giấy đã ố vàng, đột nhiên khẽ cười lạnh. Thử hỏi, cả đời này hắn đã phụ bao nhiêu nữ tử? Thử hỏi trong hoàng cung này có bao nhiêu nữ tử đã chết, có ai trước khi chết không nguyên rửa hắn? Nếu như vậy thì hắn có thể gặp lại nàng sao? Còn có thể gặp lại sao?

Hắn nhắm mắt, run run giở qua trang khác, định xem tiếp thì lại thấy một đoạn chữ ghê người:

- Nếu là dung mạo của nàng hấp dẫn người, kiếp sau ta nguyện sẽ giống nàng, nguyện ý dùng dung mạo của nàng đi theo người, hầu hạ người nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ qua người...

Lòng cả kinh khiến hắn đánh đổ nến trên bàn. Quyển sách trước mắt trong nháy mắt bốc cháy. Trong ánh lửa xanh lét, hắn dường như thấy được bi kịch mấy trăm năm trước. Một nữ nhân xinh đẹp dịu dàng nằm trong vũng máu, đôi mắt tuyệt vọng vẫn thăm thẳm nhìn người lạnh lùng dùng thanh chủ thủ sắc bén đâm vào ngực nàng, đôi môi đỏ mọng cười đau đớn, máu theo khoe miệng rơi xuống, nói ra những lời nguyện rửa hắn...

Một khắc đó, hắn nghĩ tới Như Nguyệt, nghĩ tới nụ cười hồn nhiên và ánh mắt không oán không hận và ấn ký hình phượng trên người nàng, cả dung mạo giống Minh Nguyệt Quý phi của nàng. Thì ra hắn chưa bao giờ thoát khỏi định mệnh. Mà Thái tổ cũng biết tương lai sẽ phải chịu những lời nguyện rửa này thì sao lại bắt hắn thừa nhận những nỗi đau này?

Hắn đột nhiên muốn đi giết Như Nguyệt nhưng hắn biết những điều này không phải là nàng sai. Năm đó Thái tổ vì có được Minh Nguyệt Quý phi mà không tiếc giết đi Hà Thanh Uyển vô tội. Hắn vì người hắn yêu mà hy sinh người yêu hắn. Đó có lẽ chính là tội nghiệt. Kiếp này hắn lại lợi dụng Như Nguyệt. Có lẽ nợ vay, cho dù chuyển thế luân hồi cũng phải trả nợ...

Từ ngày bắt đầu bố trí mọi thứ, hắn bức bách bản thân phải bình tĩnh chờ đợi. Hắn biết có lẽ sẽ phải đợi một năm thậm chí là mười, hai mươi năm hoặc là... tới khi chết. Nhưng hắn biết, nhất định nàng sẽ trở về.

Thật ra chờ đợi cũng không đáng sợ, điều đáng sợ là không biết phải chờ đợi đến bao giờ. Hắn không biết sẽ là bao lâu nhưng từ ngày đó, hắn sai Tần An xây một tòa cung điện bên cạnh Tẩm tâm cung. Trong cung điện đó không có gì hết, chỉ để một chiếc lồng chim bằng vàng cực lớn. Hắn điên cuồng suy nghĩ rằng chỉ có giam giữ nàng lại thì nàng mới rời đi. Bởi với hắn mà nói, nàng như một cánh chim, sẽ bay đến bên hắn rồi cũng sẽ bay đi không thấy bóng dáng.

Hắn ngồi trong Ngự thư phòng, ngày ngày phê duyệt tấu sớ, dùng chính sự chồng chất để chôn vùi đi cảm giác mòn mỏi đợi chờ. Nhưng đến khi hắn sắp quên đi lí do để tồn tại thì Tần An lại chạy tới nói cho hắn rằng, Tiêu Đồng mấy lần tự tử không thành...

Có một vết thương ẩn sâu trong đáy lòng, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng là chỉ cần nhẹ chạm vào sẽ khiến người đau đến chết đi sống lại. Nhưng nỗi đau của hắn nhạy cảm đến nỗi chỉ cần nghe đến tên người có liên quan đến nàng thì sẽ bị vỡ ra, đau đớn vô cùng.

Hắn buông bút, yên lặng nhìn ra cửa sổ. Trong lòng thầm cân nhắc giá trị của Tiêu Đồng. Nàng từng ba lần bảy lượt muốn mang Minh Nguyệt rời khỏi hắn. Nàng đáng chết, hắn muốn giết nàng. Nhưng nàng lại là người thân thích duy nhất nơi đây của Minh Nguyệt, nếu Minh Nguyệt trở về, phát hiện ra hắn giết Tiêu Đồng thì nàng sẽ đối với hắn ra sao? Sẽ hận hắn hay sẽ vì Tiêu Đồng mà ám sát hắn để báo thù cho Tiêu Đồng như Tiêu Đồng ám sát hắn vậy.

Nghĩ đến nàng sẽ hận hắn, lòng hắn đột nhiên bối rối. Nàng không thích gì cả, chỉ riêng đối xử với Tiêu Đồng là vô cùng tốt. Cho nên hắn muốn giữ Tiêu Đồng lại, nếu nàng trở về nhìn thấy Tiêu Đồng, nhất định sẽ thấy rất vui vẻ. Có lẽ hắn còn có thể nhìn thấy nàng mỉm cười, nhìn thấy nàng vui vẻ... Nàng ở bên hắn, chưa từng thật tình tươi cười...

Nhưng Tiêu Đồng đã 17, dựa theo quy củ trong cung, cung nữ 20 tuổi có thể xuất cung lập gia đình. Nhắm mắt lại, hắn đứng trước cửa sổ gió lạnh thổi, đột nhiên nghĩ ra một cách giữ Tiêu Đồng lại. Vì thế hắn lập tức gọi Tần An nói:

- Ghi tên Tiêu Đồng vào sổ thị tẩm, ngày mai sắc phong ngự nữ, ban thưởng họ Mộc, an trí trong đại lao trong cung, áo cơm do người tự mình giám sát.

Tần An không hiểu gì, khó hiểu nhìn hắn, lo lắng nói:

- Ý Hoàng thượng là... muốn chiêu tẩm Tiêu Đồng cô cô sao?

Nói xong cúi đầu, thần sắc ưu thương.

Hắn lạnh lùng cười, biết Tần An lo lắng điều gì. Hắn đã nửa năm rồi chưa chạm vào nữ nhân. Chuyện này với hắn thì thật không có gì nhưng từ sau khi Minh Nguyệt tiến cung, mỗi đêm hắn đều nghỉ lại Ngưng tuyết cung. Cực đoan như vậy quá không bình thường. Hắn nhắm mắt lại, nói thẳng:

- Trẫm muốn giữ nàng lại để khi Minh Nguyệt trở về, nàng sẽ không thấy cô đơn.

Tần An ngẩn ra rồi sau đó cúi thấp đầu. Hắn biết những lời này của mình như những lời điên rồ. Bởi vì Minh Nguyệt đã chết. Hắn phải người vớt thi thể nàng suốt ba tháng ròng rã mà không có chút tin tức. Nhưng hắn vẫn đợi nàng trở về. Hắn chờ đợi như vậy khiến mọi người trong cung hoảng sợ. Nhưng hắn không có cách nào che giấu sự mong ngóng nàng vì hắn đợi đã nửa năm, đợi đến tim như bị nghiền nát.

Đồng qua xuân lại, năm tháng không dấu vết, trôi nhanh vô cùng.

Mỗi ngày hắn đều yên lặng tính thời gian, nhìn từng nén nhang cháy rụi, yên lặng nhìn thời gian phủ mờ cuộc đời hắn, chờ đợi nàng trở về. Mọi thứ bên cạnh không thay đổi, hắn chỉ cảm giác bản thân càng ngày càng lạnh lùng, trống rỗng. Trong Tẩm tâm cung, hắn đã quen cô đơn gặm nhấm nỗi đau mất nàng. Mỗi một góc tối đều bao vây lấy hắn, không cho hắn trốn thoát.

Hắn không biết nỗi đau này còn kéo dài tới khi nào. Mỗi ngày khi tỉnh lại, hắn đều cảm giác mình già đi rất nhiều nhưng mỗi lần hắn soi gương, một sợi tóc bạc cũng không có. Đây là thời gian trôi quá chậm hay là lòng hắn già đi. Minh Nguyệt, nàng sẽ không hiểu được sự đau khổ của hắn cũng không hiểu tình yêu của hắn.

Yêu nàng. Hắn nhắm mắt cười khổ. Cho tới giờ hắn cũng không biết vì sao mình yêu nàng.

Lại mùa đông nữa tới, khi gió thổi lá phong rụng, bên tai hắn đột nhiên vang lên tiếng nàng. Đã có lần nàng nói với hắn: “một chiếc lá phong rụng, cả thiên hạ biết trời sang thu”. Tiếng của nàng thật rõ ràng, rõ ràng đến mức hắn nghĩ chỉ cần quay đầu sẽ được nhìn thấy nàng. Nhưng hắn quá miễn cảm, không có mùi hương lành lạnh đó... vậy sẽ chẳng có nàng.

Mùa đông năm ấy, hắn lẻ loi dạo bước trong rừng mai, ngửi mùi hương vừa quen thuộc lại vừa xa xôi, cảm nhận được hơi lạnh lẽo trong không khí. Vết thương trong lòng tưởng chừng đã khép lại một lần nữa lại bị xé rách. Nhưng cho dù đau, hắn vẫn chọn chờ đợi, giống như những mùa xuân, mùa thu trước đó...

Một ngày kia, khi rời khỏi rừng mai, hắn gặp Như Nguyệt trong Ngự hoa viên, nhìn khuôn mặt nàng giống hệt Minh Nguyệt Quý phi, hắn đột nhiên nhớ lại câu nói của Hà Thanh Uyển trước khi chết. Môi mỏng khẽ cười lạnh, trong lòng cô tịch, đau khổ. Nếu kiếp này hắn và Minh Nguyệt không thể bên nhau quả thực là vì Như Nguyệt đúng là Hà Thanh Uyển, như vậy hắn chính là Thái tổ sao? Nhưng thuyết luân hồi sao có thể tin...

- Hoàng thượng...

Thấy hắn rời đi, Như Nguyệt kéo váy, dịu dàng bước lên, cho dù trang điểm lộng lẫy cũng không giấu được sự đau đớn, bị thương trong mắt nàng. Nàng nắm xiêm y, môi đỏ khẽ run rẩy, nước mắt rơi xuống, nức nở nói:

- Không phải Hoàng thượng không thích Mộ Tuyết sao? Hoàng thượng dùng rượu độc ban chết cho nàng nhưng sao nàng thật sự đi rồi, Hoàng thượng lại không cần Như Nguyệt nữa.

Hắn nhìn nước mắt của Như Nguyệt, trong lòng không chút cảm giác nhưng chữ Mộ Tuyết nàng nhắc tới khiến tim hắn quặn thắt. Mộ Tuyết... Mộ Tuyết chẳng qua chỉ là thân thể mà nàng nương tựa vào, chẳng qua chỉ là vật hy sinh nhưng ít nhất nàng đã mang Minh Nguyệt đến cho hắn, cũng đồng thời đẩy hắn vào địa ngục.

- Trẫm ... yêu nàng ấy

Hắn gian nan nói ra những lời này, những lời vẫn giấu sâu trong lòng, mỗi một lần nghĩ đến đều đau đớn. Thật ra muốn thừa nhận yêu thương một nữ nhân mạnh mẽ là rất khó, ít nhất tâm tính của hắn không chấp nhận cho hắn thừa nhận. Nhưng giờ cơ hội để nói những điều này với Minh Nguyệt cũng chẳng còn.

Như Nguyệt giật mình như không tin được hắn sẽ thừa nhận yêu một nữ tử khác trước mặt mình. Nàng nhìn hắn, trong mắt khó tin, nước mắt không ngừng rơi xuống nhưng vẫn dụi dụi nói:

- Hoàng thượng... núi sông ở rất xa, không bằng quý trọng người trước mắt. Hoàng thượng, Như Nguyệt yêu người.

Núi sông ở rất xa, không bằng quý trọng người trước mắt. Thật là lời nói buồn cười và châm chọc với hắn biết bao. Bởi vì, hắn từng nói những lời này với Tam đệ. Khi đó Tam đệ và Mộ Tuyết mến nhau, cuối cùng thấy Mộ Tuyết gả vào hoàng cung mà buồn lòng. Mà hắn, lại đẩy Khuyên Thành công chúa vào lòng Tam đệ, nói với Tam đệ những lời này:

- Núi sông ở rất xa, không bằng quý trọng người trước mắt... Tam đệ, cũng chỉ là một nữ tử mà thôi, cần gì đau khổ như vậy?

Lúc ấy hắn nói thật nhẹ nhàng mà không biết rằng, thì ra thật lòng yêu thương một người, cho dù nàng chỉ là người bình thường cũng sẽ thấy nàng đẹp hơn gấp trăm nghìn tia ngoài kia, nhưng cũng đã lỡ...

- Như Nguyệt, người không hiểu...

Có lẽ, hắn đã hiểu ra. Hắn ngăn nàng, bước nhanh rời đi, không để ý nàng khóc lóc phía sau. Có lẽ Như Nguyệt thật lòng yêu hắn, cũng như năm đó Hà Thanh Uyển yêu thương Thái tổ nhưng nàng sẽ không hiểu vì sao Thái tổ lại muốn dùng mạng sống của nàng để đổi lấy Minh Nguyệt Quý phi. Bởi vì tình yêu đó rất mãnh liệt, rất đậm sâu...

Trụ trì Hộ quốc tự đột nhiên đến đây, hắn không muốn tiếp kiến, trước kia việc này đều do mẫu hậu lo liệu nhưng ba ngày trước mẫu hậu đã đi tĩnh dưỡng ở biệt viện. Hắn biết ý của mẫu hậu, bởi vì bà quá mệt mỏi, tim cũng đau đớn. Dù sao sự chấp nhất trong tình cảm của hắn và Tam đệ đã làm cho bà quá thất vọng rồi. Đối với bà mà nói, bọn họ đều giống phụ hoàng...

Hắn nghĩ đến tần phi hậu cung, đột nhiên nghĩ đến Âu Dương Hồng Ngọc trí tuệ, bình tĩnh. Vì vậy hắn sai Tần An truyền chỉ cho Âu Dương Hồng Ngọc tiếp kiến. Nhưng Tần An nói với hắn:

- Hoàng thượng! Phương trượng nói nhất định phải gặp Hoàng thượng, có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

Hộ quốc tự thì có chuyện gì quan trọng? Hắn nhíu mày kiểm, khoát tay áo, ý bảo Tần An truyền Phương trượng tới Ngự thư phòng.

Đến Ngự thư phòng, phương trượng tuổi cao kia vừa thấy hắn vội hành lễ rồi lo lắng nói:

- Hoàng thượng, nhiều năm trước lão nạp đã dự đoán, những ngày rét lạnh mùa đông năm nay, người cũ của Hoàng thượng sẽ theo mây mà đến nên đến để bẩm báo...

Lúc đầu hắn khó hiểu nhưng lão phương trượng từ từ giải thích mọi chuyện từ đầu tới cuối. Có lẽ hắn thật sự không muốn tin vào quỷ thần, cũng không muốn thừa nhận sự tồn tại của thuyết luân hồi khiến người sợ hãi đó. Nhưng giờ hắn tin bởi phương trượng nói, Minh Nguyệt của hắn sắp trở về...

Khi ý thức được người cũ mà phương trượng nhắc đến là Minh Nguyệt, cảm xúc trong lòng hắn hỗn loạn, vừa kích động, vừa vui mừng lại vừa lo lắng đến độ nói chuyện cũng hỗn loạn. Nhưng phương trượng chỉ từ ái cười với hắn:

- Là duyên, là nghiệp, là nghiệp, duyên xấu thiện quả...

Lúc ấy, hắn kích động đến không nghe rõ điều gì. Trong lòng thầm nghĩ nên đối mặt với nàng thế này, không biết nàng thấy hắn sẽ ra sao, nàng sẽ xuất hiện dung mạo gì?

Một ngày đó, lòng hắn mừng như điên mà không nói nên lời. Hắn bỏ mặc chính vụ, một mình tản bộ trong Ngự hoa viên, còn đặc biệt sai Tần An lấy giống mai, tự tay trồng rừng mai nhỏ, suy nghĩ những lời muốn nói với nàng khi nàng trở về...

Nhưng sự kích động này không duy trì được lâu. Đến chạng vạng, tâm tình của hắn bình ổn lại bởi vì hắn nghĩ bọn họ đã từng có rất nhiều hiểu lầm, nghĩ đến câu “sống không thành đôi, chết không chia lìa” của nàng khiến hắn đột nhiên hoảng sợ, cả đêm không ngủ...

Đêm thứ hai, hắn một mình ngồi trước ngự án cho đến khi phương Đông sáng rực. Hắn sai Tần An tìm kim chỉ để khâu lại chiếc chăn nệm bị nàng chặt đứt. Từng mũi kim khâu xuống. Hắn ngốc nghếch khâu khiến bàn tay bị kim châm chảy đầy máu nhưng vẫn cố run run khâu...

Minh Nguyệt, nếu nàng còn chút tình cảm, xin nàng đừng đối xử với hắn tàn nhẫn nữa. Hắn nhìn vết thương trên tay, trong lòng run rẩy, vết thương còn chưa khép lại trên ngực trái lại như bị vạn mũi tên xuyên qua mà đau đớn vô cùng.

Minh Nguyệt, chẳng lẽ nàng thật sự không muốn tha thứ cho hắn... Nếu không vì sao mỗi lần nhắc đến tên nàng hắn đều đau đớn như vậy...

181. Q.4 - Chương 33: Trở Về

Nhất hoa nhất thế nhất xuân thu ...

Hôm nay khi lâm triều, Lí tướng quân trấn thủ biên cương gửi về hai phong thư từ Lãnh Tiêu quốc và Tử Ngọc quốc. Thật ra hắn không xem cũng biết đó là gì. Sau khi Minh Nguyệt rời đi, hắn đặt quốc tang cho thái tử chưa ra đời và Đức phi ba năm. Nay đã được hai năm rưỡi, Lãnh Cô Vân tất chờ không nổi nữa. Tử Ngọc quốc thì muốn tìm một ngọn núi để dựa vào.

Hắn liếc qua hai phong thư trong tay Tần An, cầm phong thư của Tử Ngọc quốc lên xem. Nhìn thấy hai chữ Tiêu Mẫn thì không khỏi lạnh giọng cười, hắn nhớ rõ mấy năm trước khi quốc chủ Tử Ngọc quốc bằng hà, Tiêu Đoạn từng mang tiểu cô nương này tới Thiên triều, lúc đó đã yêu cầu hòa thân khi công chúa còn chưa đầy 14 tuổi. Lúc ấy hắn khéo léo từ chối vì công chúa còn nhỏ tuổi nhưng không ngờ công chúa này giờ đã 18 tuổi mà vẫn chưa lập gia đình. Điều này khiến hắn có chút buồn cười. Công chúa và quận chúa từ xưa đến nay cũng chỉ có một tác dụng như thế mà thôi.

Ném thư lên khay Tần An đang bưng, hắn nhìn quần thần trong đại điện, nhắm mắt, hít sâu một hơi. Thật ra hậu cung của hắn như thế nào những vương tôn đại thần này đều rõ cả nhưng bọn họ cố tình đẩy những hòn ngọc quý của mình đến tay hắn. Đây là định luật từ thiên cổ không thể thay đổi: Cường giả vi vương

- Tử Ngọc quốc đã có lòng với thiên triều ta, trăm rất vui mừng. Tần An lĩnh chỉ, sắc phong công chúa Tiêu Mẫn Tử Ngọc Quốc thành chiêu nghi, về sau ở lại cung điện nào do Thực phi và Âu Dương chiêu nghi quyết định...

Nhắc đến Âu Dương Hồng Ngọc hắn mới sực nhớ, nhiều năm như vậy nàng vẫn chỉ là chiêu nghi Nhị phẩm. Nhứt mầu, day day trấn, hắn nói:

- Âu Dương chiêu nghi hiền đức thiên hạ đều biết, nay hậu cung có tân phi tiến nạp, người lĩnh chỉ, thăng Chiêu nghi Âu Dương Hồng Ngọc thành Hiền phi Nhứt phẩm, ban thưởng bổng lộc.

Tần An lĩnh chỉ, triều thân tung hô vạn tuế anh minh. Hắn nhẹ vỗ vỗ trán cúi đầu nhìn đám quần thần cúi lạy dưới chân mình không khỏi cười lạnh. Hắn ở vị trí cao cao tại thượng này, mỗi lời hắn nói người khác đều coi là ý trời vì hắn là vua. Nhưng có phải vua thì chính là “quả nhân” (chơi chữ, người cô độc)? Nếu không dù nhiều người tung hô như vậy mà hắn luôn cảm thấy lạnh lùng, cô tịch.

Tần An nhìn ra sự bất thường của hắn, vội bước lên gọi:

- Hoàng thượng, người...

Hắn xua tay cười lạnh, lại cầm phong thư thứ hai đọc, sau đó nhìn Âu Dương Trì đang quỳ trên mặt đất:

- Chuyện Lãnh quốc chủ cách hai năm vẫn muốn gả muội muội vào thiên triều ta, không biết ý tướng phụ thế nào?

Âu Dương Trì hơi run lên, khuôn mặt già nua hiện rõ sự vô tình của năm tháng, hấn ngẩng đầu, hai tay ôm quyền, cúi đầu cung kính nói:

- Bẩm Hoàng thượng, Lãnh Tiêu quốc và nước ta có mối quan hệ hòa hảo, Khuynh Thành quận chúa lại có hôn ước cùng Hoàng thượng hai năm trước, việc này thiên hạ đều biết. Nay cũng sắp qua kỳ để tang của thái tử, Lãnh quốc chủ đến hỏi chuyện hôn sự cũng là hợp tình hợp lý...

Hắn nắm bức thư trong tay, nhìn thần sắc trấn định của Âu Dương Trì, không khỏi có chút kính nể đạo hạnh tu luyện của lão hồ ly này. Đường như trong hai năm qua, chỉ có hắn dần suy sụp còn những người này đã dần lớn mạnh. Hắn mỉm môi cười lạnh, hít sâu một hơi, lưỡi nhấc tựa lên long ỷ, trầm giọng nói:

- Lời này của tướng phụ có lý. Tần An, hồi âm cho lãnh quốc chủ, trầm sắc phong Khuynh Thành quận chúa làm Đức phi, cung điện do Thục phi an bài, bổng lộc dựa theo tổ chế, các lễ nghi khác đều giản lược đi...

Dứt lời, không để cho Âu Dương Trì có cơ hội nói thêm gì, hắn lạnh nhạt hô:

- Bãi triều.

Sau khi bãi triều, hắn lại tới Ngự thư phòng xử lý chính phụ, nhìn tấu sớ từ các nơi chất cao, nhắm mắt lại, có chút phiền chán day day trán, tự ép bản thân phải tĩnh tâm để xử lý việc này. Trước kia hắn cảm thấy bận rộn là cách tốt nhất để trốn tránh sự thật bởi vì như vậy ít nhất hắn thấy, một khắc đó sẽ không đau đớn nhiều nữa. Nhưng bây giờ, hắn biết nàng sắp quay về, tuy rằng không biết chính xác là bao giờ nhưng lòng hắn lại vô cùng kinh hoàng, đến nỗi hắn không có cách nào an tâm để làm bất kì việc gì.

Cầm bút đỏ, nhìn Tần An mở tấu chương ỳnh, hắn quay đầu nhìn những cánh mai bên ngoài cửa sổ, trong lòng co rút lại, nàng sẽ trở về... Trước mắt hắn nhất thời có chút hoảng hốt, đã bao lâu rồi hắn không dám nhớ tới tên nàng, bộ dáng của nàng thậm chí là giọng nói của nàng bởi vì sợ chạm phải nỗi đau đớn ấy. Nhưng bây giờ, đột nhiên hắn nhớ lại mọi thứ về nàng, thậm chí cả những chuyện tàn nhẫn nàng làm với hắn.

- Hoàng thượng, hôm nay trụ trì Hộ quốc tự về chùa, nhưng hắn dặn nô tài nói với Hoàng thượng, chờ cơ duyên đến, hắn sẽ đến giúp Hoàng thượng...

Tần An nói xong thì nghi hoặc nhìn hắn, tựa hồ muốn biết điều gì. Mà hắn, khi nghe câu này thì trong lòng rung động.

Cơ duyên? Một từ thật không rõ ràng, là cơ hội hay là duyên phận? Tim hắn lại run lên, buông bút trong tay, đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, để mặc gió lạnh thổi tới. Hắn khoanh tay nói với Tần An:

- Người lui xuống trước đi, trẫm muốn một mình yên tĩnh một chút

Tuy rằng, hắn vẫn là một mình, vẫn rất yên tĩnh.

Tần An không dám nói thêm gì, cúi đầu cáo lui. Khi nghe tiếng đóng cửa, hắn nhắm mắt lại. Minh Nguyệt, sắp ba năm rồi, ba năm đã mài mòn đi sự nhớ nhung của hắn, cũng mài mòn ý chí của hắn. Nhưng nỗi đau mất nàng vẫn còn đó, cảm giác này khiến hắn như ngạt thở.

Rất nhiều chuyện chỉ có thể dùng việc trùng mục tiêu nhất định để hình dung nhưng rất nhiều chuyện chỉ có thể nói là oan nghiệt. Tựa như khi nàng đến, những người nơi đây cũng có những người thủ đoạn. Nay nàng về, hậu cung của hắn lại không yên ổn. Nhưng Thượng Quan Uyển Nhi đã chết, Như Nguyệt lại thành Quý phi, Âu Dương Hồng Ngọc theo Thái hậu đến biệt viện, Thục phi tuy xinh đẹp nhưng chỉ như một vật trang trí cho hoàng quyền. Cho nên nơi này không ai là đối thủ của Minh Nguyệt nữa. Mà lần này nàng trở về cũng không mang mục đích như trước nữa... cho nên, bọn họ có thể sống tốt hơn không? Ít nhất không còn tranh đấu như trước?

Lãnh Cô Vân ba lần dâng muội muội quả không bình thường. Theo đạo lý, hôn sự của Khuynh Thành quận chúa kéo dài thêm ba năm với một nữ nhân mà nói là không tốt chút nào. Nhưng hắn có thể kéo dài như

vậy, có thể thấy được dụng tâm của hắn. Lúc này hắn cố ý dẹp bỏ những nghi lễ phiền phức, đại hôn sơ sài để thử lòng Lãnh Cô Vân.

Ba năm nay, Lãnh Cô Vân và Âu Dương Trì đã nuôi ngàn vạn tinh binh trong núi, tuy rằng không thể so sánh với binh mã thiên triều nhưng cũng là một cái họa không nhỏ. Nhưng Âu Dương Trì cũng không hổ là một lão hồ ly, chiêu binh mãi mã cũng có bản lĩnh. Đây cũng là một nguyên nhân mà hắn vẫn án binh bất động. Có một số thứ giữ lại là tai họa nhưng hủy đi cũng rất đáng tiếc, nếu có thể thu nạp đương nhiên là tốt hơn. Nếu cách này không thành thì cũng chỉ đành hủy diệt đi.

Chạng vạng, hắn ngồi trong Tẩm tâm cung xem lại mấy bức họa của Thái tổ để lại. Khi nhìn thấy bức tranh Thái tổ vẽ “Minh Nguyệt” thì không khỏi có chút cảm khái. Hắn vẫn nhớ năm 16 tuổi, mới nhìn bức tranh này đã cảm giác như tình yêu nảy mầm. Dù sao đó cũng là lần đầu tiên hắn cảm nhận được tình yêu. Nhưng giờ, cảm giác ngây ngô này sớm đã biến mất bởi vì Minh Nguyệt cho hắn chỉ là sự đau đớn...

Buông bức họa xuống, hắn ôm ngực, ấn ký trên ngực trái lại đau đớn như liệt hỏa thiêu đốt da thịt hắn. Minh Nguyệt, nàng có biết, có đôi khi nàng cũng như vết thương này, khiến hắn đau đớn nhưng không thể bỏ đi. Mà hắn, chỉ có thể bất lực nhìn tình cảm đó xâm nhập đến cốt tủy, từ từ thối rữa, cuối cùng dung hòa vào máu thịt...

Có đôi khi, hắn thường nghĩ, nếu không có vu thuật, không có luân hồi chuyển thế thì hắn sẽ không gặp nàng? Hắn sẽ không đau đớn như vậy? Nhưng cuộc sống của hắn vẫn sẽ chỉ đem người khác làm quân cờ, trêu đùa thiên hạ, nhìn thiên hạ rối loạn mà cười lạnh

Trước kia, hắn chính là như thế, thích bày bố thiên hạ thành ván cờ, từng bước từng bước sắp đặt ván cờ. Giống như Minh Nguyệt từng nói: Ngồi trong trường xem phong vân, cả thiên hạ đều trong lòng bàn tay. Nhưng bây giờ, tất cả đều đã thay đổi vì nàng...

Mỗi ngày, hắn vẫn nhìn mặt trời mọc rồi lặn, lại một ngày không có Minh Nguyệt. Mãi cho đến khi Khuynh Thành quận chúa và Tiêu Mẫn tiến cung. Hai nàng tiến cung gây nên không ít sóng gió. Dù sao hắn còn nạp tân phi tức là các nàng vẫn còn hy vọng. Nhưng hắn vẫn không bước vào hậu cung. Hắn không biết mình sẽ làm những nữ nhân này bàn tán thế nào bởi vì hắn vốn cũng không để ý đến.

Hắn chưa từng xem qua sổ ghi chép về các cung phi, cũng chưa từng biết hắn có bao nhiêu nữ nhân. Nhưng sau khi hai nàng tiến cung, hắn đột nhiên muốn biết mình đã lãng phí tuổi xuân của bao nhiêu nữ nhân. Hậu cung là nơi kín kẽ, nhất người không khác gì thiên lao nhưng đây là các nàng lựa chọn... hoặc có lẽ là cha mẹ các nàng lựa chọn.

Khi Tần An mang sổ sách tới đưa cho hắn, hắn tùy tiện lật xem hai trang, khi nhìn đến những cái tên và phong hào thì không khỏi lắc đầu cười lớn. Hắn vẫn nghĩ mình tốt hơn tiên hoàng, ít nhất hắn không cho đám nữ nhân này hy vọng nên bọn họ sẽ không quá tuyệt vọng. Nhưng giờ xem ra, hắn cô phụ nhiều nữ nhân lắm, bởi trong sách ghi lại hậu cung của hắn có 109 phi tần...

Khép sách lại, hắn cười lạnh. Hơn hai năm qua hắn không bước vào hậu cung nhưng hậu cung của hắn vẫn đầy đủ.. Mà hắn là trượng phu trên danh nghĩa của các nàng lại không hay biết mình có nhiều thê tử đến vậy. Tần An nhìn trang sách, hiểu được hắn cười cái gì, vội nói:

- Hoàng thượng bớt giận, đây là lần tuyển tú nữ ba năm trước, sau khi Đức phi nương nương quy tiên. Hơn nửa là tú nữ do Thái hậu tuyển cho Hoàng thượng...

- Mẫu hậu thật có lòng

Hắn ôn hòa nói một câu, sau đó xua tay bảo Tần An mang sách ra ngoài.

Mẫu hậu của hắn, người hắn yêu kính nhất. Nhưng bất luận bà nuôi nấng hắn bao lâu cũng vẫn không hiểu tâm tính hắn. Bà nghĩ Minh Nguyệt rời đi, hắn sẽ sa đoạ như tiên hoàng, chìm đắm trong ôn nhu để giải bớt đau đớn...

Có lẽ hắn thật sự không có bản lĩnh như phụ hoàng. Hắn có thể giết một nữ nhân mình không yêu nhưng không thể nào đến gần các nàng. Đối với hắn mà nói, sau khi Minh Nguyệt rời đi, hắn không muốn nhìn thấy bất kì nữ nhân nào. Bởi vì nhìn thấy các nàng, hắn sẽ nhớ tới Minh Nguyệt của hắn. Chỉ cần hắn vừa nghĩ đến điều đó, hắn thậm chí còn muốn giết hết mọi người...

Hoa mai hần trồng đã chết mất hai cây. Hần đứng ở hậu hoa viên nhìn hai cây mai đã khô héo, cảm giác trong lòng khó mà nói rõ. Tần An ở bên không ngừng an ủi hần nhưng hần lại thản nhiên:

- Nhân sinh là như thế, trả giá và nhận lại vĩnh viễn không thể ngang bằng. Nếu không thể gian này sao lại có nhiều bi kịch như thế...

Bi kịch. Hần khẽ cười bất đắc dĩ, cũng giống như hần và Minh Nguyệt vậy. Hần vì nàng đã trả giá rất nhiều nhưng nhận lại chẳng được là bao. Mà hần lại vì những thứ ít ỏi nhận được mà vui sướng vô cùng...

Tần An không dám nói nữa, hần biết những năm gần đây, sự thay đổi của hần làm Tần An rất bất an. Nhưng hần cũng không nói thêm gì với Tần An. Tần An đi theo hần khi hần còn nhỏ, nhìn hần bình tĩnh suốt hai mấy năm nhưng cũng nhìn hần điên cuồng vì một nữ nhân gần ba năm. Hần chính là người chứng kiến tốt nhất cho sinh mệnh của mình. Nghĩ đến đây, hần hỏi Tần An:

- Tần An, trong mắt người, trẫm là quân vương thế nào?

Đây là lần đầu tiên hần hỏi ý kiến một nô tài, lần đầu tiên hần muốn nghe một kẻ hèn mọn đánh giá về cuộc đời hần. Dù sao, Tần An cũng là người gần gũi với hần nhất. Tần An lo lắng nhìn hần, khi thấy hần vẫn chỉ lẳng lặng nhìn hai cây mai khô héo thì cúi đầu nói:

- Trong trí nhớ của nô tài, Hoàng thượng vẫn lạnh lùng, tự chế, ít nói giống như tiên hoàng. Hoàng thượng là một quân vương có thể khiến Thiên triều lớn mạnh, là một minh quân...

- Nhưng là một minh quân không thoát khỏi tình ái, đúng không?

Hần thản nhiên nói tiếp. Tần An cúi đầu thấp. Hần khẽ nhắm mắt. Hần không biết bản thân có phải là minh quân hay không, dù sao hần từng đem thiên hạ đùa bỡn trong lòng bàn tay, hần từng rất lạnh lùng. Hần từng nghĩ cả đời này sẽ không có gì có thể tác động đến hần. Nhưng vì sao khi hần kiêu ngạo nhất thì lại tình cờ gặp nàng...

Nàng tựa như loại thuốc độc điều chế riêng cho hần, là thạch tín dành riêng cho hần, khiến cho hần nghiện, khiến cho hần trầm mê rồi khi hần không chú ý chiếm cứ lấy tâm hồn hần. Nhưng khi hần biết hần yêu nàng thì nàng không để ý cảm thụ của hần mà rời đi, để hần lại trong đau đớn.

Đây là phong thái của nàng. Hần mở mắt, nhìn thế giới không có nàng. Thật ra không có gì thay đổi. Hần đi quanh 20 gốc mai, từng bước đi vào hoa viên, đứng dưới Vọng Nguyệt đài nhìn sắc tường vi khô héo. Cảnh vật không có gì thay đổi nhưng trong mắt hần mọi thứ đều đã chết.

Thời gian vẫn cứ chậm rãi trôi đi. Hần chờ đợi càng lúc càng nôn nóng nhưng ngực càng lúc càng đau đớn vô cùng.

Đêm đột nhiên trở nên dài vô cùng khiến cho hần không thể chấp nhận cũng không thể ngủ say. Mãi cho đến ngày đó, ngực hần chảy ra máu đen thì trụ trì Hộ Quốc tự lại xuất hiện. mang theo rất nhiều hòa thượng. Khi hoàng cung chưa rạng sáng, các hòa thượng tụng niệm kinh trong Tẩm tâm cung. Hần nghe không hiểu nhưng chợt nhớ đến mẫu hậu từng niệm kinh. Mãi cho đến khi mặt trời mọc, hần thấy một luồng sáng màu vàng rực bao quanh, một mùi hoa mai lành lạnh tỏa hương trong cung điện của hần...

Hần không biết một khắc kia khi vàng hào quang xuất hiện tâm tính hần là thế nào. Hần chỉ cảm giác tim như ngừng đập, đau đớn vô cùng. Hần ngừng thở, gắt gao nhìn thân ảnh yếu đuối vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia dần hiện rõ. Rồi sau đó, hần không khống chế được mà xông lên ôm nàng vào lòng...

Những người trong đại điện đều bị hần dọa. Tần An vội hô cứu giá, vài ám vệ còn định xông lên kéo hần ra. Dù sao những thứ này chưa ai từng gặp qua mà hần lại liều lĩnh xông lên...

Khi thân thể lạnh lạnh kia rơi vào lòng hần, hần nghe tim mình đập rộn ràng nhưng hần kích động đến không dám thở, gắt gao ôm chặt nàng. Hần sợ chỉ một cái nháy mắt, một cái buông tay thì nàng sẽ lại biến mất. Tay hần dần run run, không dám nhớ lại cảnh tượng ba năm trước nữa, càng ôm chặt người trong lòng hơn...

Nàng thay đổi nhưng hần vẫn có thể chắc chắn đó là nàng. Bởi vì bộ dáng khi ngủ say của nàng vẫn vậy, mùi hương trên cơ thể nàng vẫn vậy, đôi mi dài run rẩy như cánh bướm sắp bay vẫn như trước, môi hồng hơi mím, tuy là vô tình nhưng lại cực kỳ mê hoặc...

Hắn ôm nàng, hai người đứng ở trong chiếc lồng màu vàng mà hắn tạo ra vì nàng, si mê nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, kìm lòng không đậu mà hôn lên môi nàng. Hắn tự nhủ không nên làm nàng sợ, hắn chỉ là muốn cảm nhận sự chân thật của nàng mà thôi. Nhưng khi chạm đến môi nàng, hắn như con ngựa hoang đứt cương, không thể khống chế, hắn mê đắm hôn nàng, nước mắt rơi xuống. Thì ra nàng đã trở về.

Bao nhiêu đêm qua... hắn mong ngóng bao đêm nhưng không ngờ thật sự sẽ có ngày này. Hắn lại có thể ôm nàng vào lòng, cảm nhận hơi ấm của nàng, cảm nhận hương thơm của nàng.

Nàng hơi giật mình, mi dài khẽ run, động tác nhỏ này của nàng khiến lòng hắn cứng lại, vội buông nàng ra. Bởi vì hắn còn chưa sẵn sàng đối mặt với nàng, cho nên hắn hoảng sợ. Hắn nhìn nàng chậm rãi mở mắt, vàng hào quang trên người nàng dần hóa thành sương trắng, chậm rãi tan đi. Sau đó, hắn nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt nàng, nhìn nàng đang mơ hồ quan sát lồng giam mà trái tim như thắt lại.

Trí nhớ động lại. Sự bài xích của nàng, sự cảnh giác của nàng, sự không tin tưởng của nàng, sự trốn tránh của nàng với hắn, những lời nói dối của nàng, nàng hại chết con hắn... Hắn thở dốc, vội ôm ngực, trấn định lại nhưng sự sợ hãi thì không hề giảm.

Hắn nhìn nàng dần tỉnh lại, từng bước lui về phía sau, vội đóng cửa lồng giam, bàn tay to run run nắm chặt chìa khóa trong tay. Lúc này, hắn không bao giờ để nàng bỏ đi, không bao giờ

Dường như nàng đã hoàn toàn tỉnh táo bởi vì sự bối rối trong mắt rất rõ. Hắn nhìn nàng vuốt tóc mình sau đó nhìn quần áo trên người, sau đó như tuyệt vọng mà nắm chặt lan can nhà giam, bất lực mà mơ hồ nhìn quanh.

Hắn lại lui về phía sau vài bước nhưng vẫn si mê nhìn nàng. Môi mỏng mang theo sự đau khổ suốt mấy năm qua:

- Đây là lồng giam vàng trầm chế tạo riêng cho ái phi, ái phi thích không?

Thích không? Thích lồng giam vàng mà hắn chế tạo để giữ nàng lại không? Nàng sao có thể thích. Nhưng hắn không dám nói khác vì sợ bị từ chối, bởi vì nàng không biết rằng lời từ chối của nàng khiến hắn đau đớn thế nào.

Thần sắc nàng bối rối nhưng không biết ai đang nói, sau đó, quay lại nhìn thấy hắn thì hoảng sợ lui về sau. Chỉ như vậy đủ chứng minh nàng biết hắn. Hắn tiến lên, kéo tay nàng, không thương tiếc mà kéo nàng về phía mình. Khi nàng đau đớn hô lên thì hắn đau khổ trầm giọng nói:

- Minh Nguyệt, nhiều năm qua, nàng sống tốt chứ?

Ba năm, mỗi đêm hắn đều đau đớn đến chết thì nàng ở đâu... Sống có tiêu dao tự tại không, dù sao nàng đã rời bỏ được hắn

Hắn nhẹ vuốt ve da dẻ nàng, hung hăng bóp cổ nàng, giữ khuôn mặt nàng, để bản thân thấy được sự hoảng sợ trong mắt nàng. Hắn đau đớn gầm lên:

- Nàng không muốn biết trầm sống thế nào sao?

Nàng khiến cho hắn sống không bằng chết nhưng nàng lại không biết gì cả.

182. Q.4 - Chương 34: Bất An

Có lẽ nhiều năm qua, hắn đã học được cách chôn dấu thù hận trong đáy lòng. Cho nên khi vừa thấy nàng đã không kiềm chế được mà bộc phát. Hắn nhìn sự hoảng sợ trong mắt nàng và sự run rẩy của nàng. Nỗi đau khổ khi xưa lại dâng lên. Hắn đau đớn nhìn nàng, rít gào:

- Nhìn trầm...

Vì sao đến nước này còn trốn tránh, chẳng lẽ những năm qua là hắn tự mình đa tình sao...

Nàng vẫn kinh hoàng như nhìn thấy hấn là cơn ác mộng vậy. Nhìn nàng liều mạng giãy dụa, vội vã lui về phía sau, lửa giận trong lòng hấn dâng lên. Cảm xúc hận nhất thời dung hòa vào máu hấn, khiến hấn điên cuồng. Hấn mạnh mẽ mở khóa nhà giam, bước vào, kéo lấy nàng, ngực phập phồng vì tức giận...

Bộ dạng của hấn lúc này có lẽ thật sự khiến nàng hoảng sợ, hấn vẫn còn lý trí tự nhủ mình nhưng khi thấy nàng né tránh, giãy dụa thì chút lý trí này tan biến.

- Người... Vì sao?

Nàng nhìn hấn, sự hoảng sợ trong mắt không hề che giấu, giọng run rẩy, thậm chí cả người cũng run rẩy...

Hấn nhìn sự sợ hãi không chút che giấu của nàng với mình, ngực trống rỗng không thể thở. Khi nàng hỏi ra câu hỏi cực buồn cười này, hấn lạnh giọng quát:

- Vì sao?

Đến giờ nàng mới hỏi hấn vì sao

- Những lời này sao nàng không hỏi trước khi uống rượu? Giờ... đã muộn rồi.

Đã muộn, nếu trước khi nàng uống rượu độc mà hỏi câu này có lẽ hấn sẽ nói cho nàng là vì hấn yêu nàng, hấn không thể rời xa nàng, bởi vì hấn dù đã biết mọi thứ nàng làm những vẫn muốn có được tình yêu của nàng. Nhưng bây giờ, hấn đợi ba năm, ba năm này mỗi ngày hấn đều nghĩ, nếu bọn họ gặp mặt sẽ có tình cảnh thế nào, nàng có nhớ đến hấn không. Nhưng hấn chờ đợi cũng chỉ nhận lại được sự hoảng sợ, trốn tránh của nàng. Sao nàng có thể đối xử với hấn như vậy.

Ngày đó, hấn không kiềm chế được mà khi dễ nàng. Tuy hiểu rằng như thế sẽ càng khiến nàng sợ hãi mình nhưng hấn vẫn làm. Bởi vì ba năm nhớ thương chồng chất khiến cho khi hấn có được nàng, hấn như thành ma quỷ. Rời đi quá lâu như vậy, là nàng tự tìm. Hấn tự nói với chính mình. Nhưng khi nàng càng liều mạng giãy dụa, hô lớn thì tim hấn còn đau hơn nàng...

Tam đệ tiến cung. Biên quan báo lại Lân Cô Vân cũng đã đến. Tin tức này tới rất nhanh, bọn họ cũng thật nhanh. Hấn nhìn mật báo trong tay, nắm chặt lại rồi quăng vào lò lửa, nhìn nó dần hóa thành tro bụi.

Qua một lần, hấn sẽ không cho phép bất kì ai chạm vào nàng nữa. Nàng là của hấn, nếu nàng từng quá thông minh mà lừa gạt hấn thì giờ đây, hấn sẽ coi giữ nàng thật tốt, nhốt nàng không còn kẽ hở. Dù là thân đệ đệ của mình, nếu cướp đi người hấn yêu, hấn sẽ nói cho bọn họ biết, hấn là một đế vương như thế nào.

Hấn để Minh Nguyệt ở trong cung điện mới xây, tùy tiện tìm một danh nghĩa mà sắc phong nàng làm phi tử. Bởi vì bây giờ chính là bước đầu tiên. Nếu nàng đã trở lại, hấn sẽ nói ọi người, nàng là Minh Nguyệt hấn yêu nhất. Hấn muốn cho nàng không lấy bất kì thân phận nào khác để che giấu. Ba năm trước đây, nàng nợ hấn một đứa con, trong ba năm này, nàng lại nợ hấn một thê tử. Hấn sẽ cho nàng chậm rãi đưa những thứ hấn từng mất trở về, bởi vì đó là thứ hấn nên có.

Cho nên, sau đó, hấn cưỡng bức nàng, hấn bức bách nàng thừa nhận trước mặt Thái hậu và mọi người rằng nàng chính là Mộ Tuyết. Hấn để cho Tam đệ thấy cảnh bọn họ ôm nhau. Hấn... có lẽ hấn đã làm chuyện khiến nhiều người đau khổ, mới có thể bị thương tích đầy mình trước người mà hấn yêu thương. Nhưng hấn mặc kệ...

Trong rừng mai, hấn thấy Tam đệ, hấn biết Tam đệ đến làm gì. Bởi vì không thể gặp lại nàng nên đành tiến tìm hấn chứng thực. Trong hoàng cung, mọi người đều lún xuống cơn sóng Mộ Tuyết chưa chết. Mà những sóng gió này đều do một tay hấn bày ra. Tam đệ nhất định cũng vì chứng thực mà đến.

Nếu Tam đệ nói bình thường, có lẽ hấn sẽ nhân từ nói cho Tam đệ biết rằng nữ tử hấn yêu, thê tử của hấn, Minh Nguyệt đã trở về. Dù Tam đệ có yêu thích thế nào, Minh Nguyệt cũng vĩnh viễn không thể là của ai khác. Nhưng ngày đó, Tam đệ lại chạm đúng điểm mấu chốt khiến hấn tức giận. Tam đệ lại nói với hấn rằng khi Minh Nguyệt mới tiến cung, bọn họ đã từng gặp mặt.

- Huynh không quên được nàng nhưng vẫn nhẫn tâm bức bách nàng...

Sắc mặt Tam đệ thật thông dong, hấn cũng luôn thông dong như vậy nhưng khi nghe những lời này thì sắc mặt sầm xuống:

- Hoàng đệ muốn nói cái gì?

Tam đệ nhìn hần, đột nhiên ngửa đầu cười rồi vẫn thong thả nói:

- Thần đệ muốn nói, nếu đêm hôm đó, thần đệ không thổ lộ tâm sự với hoàng huynh, nàng... có phải rằng đến giờ còn sống không...

Sau đó, khi hần hơi giật mình thì Tam đệ lại chỉ vào rừng mai nói:

- Hoàng huynh, người biết không? Ở đây, ta đã từng thấy nụ cười xinh đẹp nhất của nàng.

- Hạo Thiên.....

Hần nổi giận, vừa định mắng Tam đệ thì lại nhớ tới chứng bệnh ho ra máu của hần, lúc này, khăn lụa trong tay Tam đệ cũng dính chút máu tươi, vì thế hần dè dặt cơn tức giận, khắc chế nói:

- Người bị bệnh, không nên ở đây lâu, sẽ bị trúng gió

Có lẽ, hần nên ra thính chỉ không cho Tam đệ bước vào hoàng cung nữa.

- Thần đệ bị bệnh...

Tam đệ khẽ thở dài một tiếng, nhưng biểu hiện chẳng chút quan tâm đến thân thể mình. Hần gắt gao nắm chặt khăn, miễn cưỡng cười nói:

- Nhưng hôm nay thần đệ thật sự rất muốn biết, vì sao Hoàng huynh muốn nạp chiêu dung đó, hoặc là.... Hoàng huynh nên cho thần đệ gặp một lần.

Hần đột nhiên xoay người, thiếu chút nữa thì vung chưởng giết chết Tam đệ. Vì khắc chế bản thân, hần nắm chặt tay đến nỗi đốt ngón tay kêu lên, hần cố nén xúc động muốn giết người:

- Hoàng đệ bệnh nặng, nên ở Vương phủ tĩnh dưỡng, về sau không cần vào cung

Nói rồi giận dữ rời đi...

Nhưng Tam đệ lại chưa từ bỏ ý định:

- Hoàng huynh đang đuổi thần đệ sao? Chẳng lẽ trong hoàng cung này chỉ cho phép một mình hoàng huynh nhớ nàng sao?

Hần hơi dừng bước nhưng lập tức bước đi, bởi không muốn mất không chế mà giết Tam đệ. Nhưng Tam đệ vẫn lớn tiếng nói:

- Hoàng huynh, người quá bạc hạnh, nàng sẽ không yêu nam tử bạc hạnh...

Hần vội dừng lại, sát khí tràn ngập... Hạo Thiên... người không nên chạm đến chỗ đau lòng nhất của ta.

Vô số đêm, hần vẫn sẽ bị ác mộng làm bừng tỉnh. Mở mắt ra, canh bốn còn chưa tới. Ánh trăng ngoài cửa chiếu vào trường vàng, gió thổi qua, trông như làn sóng lay động.

Hần hít sâu một hơi, môi mỏng khẽ cười. hần quay đầu nhìn người trong lòng đang say giấc nồng, kim lòng không đau mà cúi xuống hôn lên trán nàng. Khẽ vuốt mái tóc đen rối tung của nàng, ôm nàng chặt hơn

Nàng mơ hồ gọi một tiếng, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại như kháng nghị sự bá đạo của hần, sau đó mơ hồ đẩy hần ra, định xoay người ngủ. Hần khẽ cười yếu ớt định để mặc nàng nhưng khi nhìn thấy bộ dáng cuốn chân bông đáng yêu của nàng lại không nhìn được mà ôm lấy nàng, nhìn xiêm y nàng để lộ ra bờ vai mềm người. Hần cúi đầu hôn lên làn da trắng nõn của nàng...

- Dừng

Nàng mơ hồ kháng nghị khiến hần nao nao. Nghĩ rằng đã đánh thức mộng đẹp của nàng nhưng khi ngẩng đầu lên chăm chú nhìn nàng lại thấy nàng vẫn ngủ thật say thì không khỏi bật cười, khẽ vuốt ve cổ trắng nõn của nàng, lại ôm nàng vào lòng chờ tới canh năm.

Yêu thương nàng, tựa như một cơn ác mộng, hần luôn nghĩ như vậy. Bởi vì nàng thường khiến cho hần đau đớn, mà bất giờ, dù có được nàng hần vẫn cảm thấy rất bất an. Bởi vì sợ sự đau đớn khi trước. Chỉ

có ôm chặt nàng hần mới có thể cảm thấy mình vẫn còn sống, cũng mới cảm thấy những đau đớn này đã rời xa.

183. Q.4 - Chương 35: Khúc Mắc

Có thể mọi chuyện đã rất lâu nhưng trong những giấc mộng đêm khuya lại đều trở nên thật rõ ràng... Tuy rằng Lãnh Cô Vân đã chết, Âu Dương Tri đã cáo lão hồi hương theo ý hần, Mộ thị chân chính tận trung với triều đình nhưng có chút khúc mắc vẫn còn trong lòng hần. Ví như những nữ nhân không muốn rời khỏi hậu cung.

Âu Dương Hồng Ngọc hóa điên, có lẽ mọi người trong hoàng cung đều nghĩ như thế nhưng hần biết, có thể nàng từng điên nhưng bây giờ thì không. Bởi vì mỗi lần vô ý gặp hần, hần đều có thể nhìn rõ sự bối rối và si mê trong mắt nàng. Tuy rằng hần vẫn làm bộ không biết nhưng hần biết, để nàng trong cung chẳng có lợi gì với mình. Bởi Minh Nguyệt rất miễn cưỡng, rồi sẽ có ngày nàng cảm nhận được cái gì...

Minh Nguyệt đã ở cùng hần hơn ba năm nhưng không biết vì sao, hần vẫn không có cảm giác an toàn. Cơn ác mộng vẫn quấn quanh hần, khiến ối khác không thấy nàng hần đều hoảng sợ. Có đôi khi, hần tự cười bản thân quá yếu ớt, đem tình cảm này hâm quá sâu nhưng có đôi khi hần nhìn Minh Nguyệt lẳng lặng trầm ngâm thì tim hần lại run rẩy.

Yêu một người thì ra đau đớn như vậy. Hần từng nghĩ nàng cảm nhận được lòng hần thì sẽ nguyện ý trao gửi trái tim cho hần, hần sẽ an lòng. Nhưng bây giờ, cho dù nàng nói với hần rằng nàng thương hần nhưng chỉ cần thấy chút lạnh lùng, kiên quyết của nàng hần vẫn sẽ thấy sợ hãi. Cảm giác sợ hãi này khiến ngực hần đau đớn, chỉ khi nhìn thấy nàng, ôm nàng...

Nhưng hần lại sợ làm như vậy sẽ khiến nàng thấy phản cảm, khiến nàng cảm thấy không có đường sống, khiến nàng lại bài xích mình như trước kia, thậm chí cảm thấy hần đa nghi... nhưng hần thực sự đa nghi sao?

Nàng cũng không vui vẻ gì. Trong Ngự thư phòng, hần cầm bút đỏ nhưng hai mắt chỉ chăm chú nhìn nàng đang mài mực, trong lòng không hiểu vì sao hoảng hốt, hần lừa mình dối người cười nói:

- Minh Nguyệt nghĩ gì, có thể cho trẫm biết không?

Hần thật sự muốn biết nàng nghĩ gì, những năm gần đây, nàng mặc dù ở bên hần nhưng hần vẫn luôn cảm thấy nàng như hoa trong gương trăng trong nước, khiến hần không thể an tâm.

Nàng hơi giật mình, khẽ ngẩng đầu, khi thấy hần chăm chú nhìn thì nhẹ nhàng cười. Nụ cười của nàng làm hần rung động, khiến hần ngừng thở, không kìm nổi mà nắm tay nàng, ôm nàng vào lòng. Nàng luôn có bản lĩnh như vậy, cho dù chỉ là nụ cười nhẹ cũng có thể cầm tù hần, khiến ọi cảm xúc của hần với nàng chỉ có thể là sùng ái...

- Hiên...

Giọng nàng rất nhẹ như tuyết rơi mùa đông khiến cho hần cảm giác thật triu mến. Hần khẽ ồm một tiếng, nhẹ vuốt tóc nàng, khi chạm đến cây trâm mẫu đơn trên tóc nàng, nhắm mắt ngửi mùi u hương của nàng, thì thào vào tai nàng:

- Làm sao vậy? Nàng như có tâm sự...

Nàng hơi cứng đờ, tuy rằng lập tức bình tĩnh trở lại nhưng hần vẫn cảm thấy nàng hơi lạ. Hần mở mắt, nhíu mày kiểm, khẽ xoa cằm nàng, kéo nàng nhìn mình. Trong mắt nàng có chút né tránh khiến hần hoảng hốt, lại trấn định muốn nghe một lời giải thích:

- Minh Nguyệt, nói cho trẫm, nàng làm sao vậy?

Ánh mắt nàng có chút bối rối, khi cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hần thì vội chớp mắt nhìn xuống, môi hồng khẽ cười yếu ớt, nàng nắm chặt khăn lụa, hơi thất thần nói:

- Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới Lãnh Cô Vân, hôm nay là....

- Minh Nguyệt...

Hắn đột nhiên ngắt lời nàng, trong giọng nói không giấu được sự tức giận. Vì sao nàng nhắc đến Lãnh Cô Vân? Nàng nàng thất thần, sự bối rối trong mắt nàng đều là vì đột nhiên nàng nhớ tới nam nhân kia? Lòng của nàng lo lắng, ngực đau đớn. Hắn ôm chặt nàng, nắm lấy cằm nàng, muốn nàng nhìn hắn mà nàng chỉ nhếch môi không nói.

Thế này là sao? Mắt hắn bừng lên lửa giận, ôm chặt eo nàng, hơi thở hai người hòa quyện, cả giận nói:

- Minh Nguyệt, trầm yêu nàng cho nên đừng chọc giận trầm, nàng biết tính trầm...

Nếu bây giờ nàng nói với hắn, trong lòng nàng còn có một nam nhân khác, hắn thật sự không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Đôi mắt nàng hiện lên một tia bất an nhưng đột nhiên giây dựa rời khỏi vòng ôm của hắn, đi tới trước cửa sổ. Lòng hắn trống rỗng, cảm xúc hỗn loạn trong lòng, hắn vội đứng dậy, đi về phía nàng, muốn một câu trả lời nhưng nàng chỉ mím môi nói:

- Hiên, ta muốn đi tế bái Lãnh Cô Vân một chút...

Hắn giật mình. Lần thứ hai khi nghe cái tên này từ miệng nàng, hắn vội nắm chặt bàn tay. Nàng dường như cũng cảm giác được sự phẫn nộ của hắn, khi xoay người nhìn hắn, nàng hơi áy náy cúi đầu nhưng lại khẽ lắc đầu, nhỏ giọng nói:

- Hiên, hắn đã chết, nhưng hắn cũng là người ta từng quen biết, cho nên ta...

Nàng đột nhiên dừng lại, ánh mắt ảm đạm như đang nhớ lại điều gì...

Cổ họng hắn như bị nghẹn lại, các đốt ngón tay nắm chặt kêu lên răng rắc. Hắn nhắm mắt lại, không muốn sự bất an và tức giận làm nàng sợ nhưng hắn vẫn không thể khống chế được mà chán ghét thần sắc bất an này của nàng. Ba năm, Lãnh Cô Vân đã chết ba năm mà nàng còn nhớ đến hắn, nàng...

Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nắm chặt tay rồi mạnh mẽ xoay người, trước khi nổi giận, nhanh chóng rời khỏi Ngự thư phòng.

Hắn vẫn biết, có gì đó lắng đọng trong lòng nàng, tuy rằng hắn không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được. Những thứ đó khiến cho nàng không vui, cũng ngăn cản tình cảm của nàng với hắn. Nhưng hắn cũng không dám nghĩ nhiều, không dám phán đoán, càng sợ hãi kết quả sẽ khiến hắn đau đớn không thể chấp nhận. Hắn chờ đợi ba năm, đau đớn ba năm đã quá đủ, hắn không thể chấp nhận cảm giác đó thêm một khắc nào nữa.

Nhưng hôm nay nàng lại nói ra, nói ra những năm này nàng vẫn không quên Lãnh Cô Vân, hơn nữa còn muốn đi tế bái hắn. Vì sao? Chẳng lẽ vì hắn chưa đủ tốt với nàng sao? Hay vì lòng nàng... chưa hề chân chính thuộc về hắn? Nghĩ đến vậy, cả người hắn bất an. Minh Nguyệt của hắn, Minh Nguyệt là của hắn, bất luận là lòng nàng hay con người nàng. Nhưng ... hắn có thể làm gì với một kẻ đã chết bây giờ? Hắn đã giết Lãnh Cô Vân, đã mai táng hắn nhưng...

Hắn đứng trong Ngự hoa viên, hít sâu một hơi lạnh băng, những những cánh mai bay loạn thật yếu mị, sự hỗn loạn trong lòng không thể bình ổn lại. Hắn không khỏi cười lạnh, nàng tàn nhẫn với hắn nhưng vì sao hắn lại yêu nàng sâu đến như vậy.

- Hoàng Thượng có tâm sự....

Một giọng nói mềm nhẹ truyền đến. Hắn nhíu mày nhìn theo phía tiếng nói đã thấy Như Nguyệt tiều tụy, một thân áo nhung bước đến. Trong lòng hắn lại cười lạnh. Lúc này hắn mới phát hiện, dù Như Nguyệt và Minh Nguyệt trông giống nhau đến thế nào, hắn chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra. Nhưng Như Nguyệt biết không? Có lẽ... Hắn nên hỏi Hà Thanh Uyển biết không? Biết lời nguyện rửa trước khi chết của nàng đã ứng nghiệm, nàng vẫn không thay thế được người muốn thay thế. Mà hắn... cũng ứng nghiệm với câu nói của nàng “đời đời kiếp kiếp không có được tình yêu thực sự”

Đột nhiên hắn cảm thấy oán hận Như Nguyệt. Bởi vì những lời nguyên rủa của Hà Thanh Uyển. Hắn nhìn Như Nguyệt bước từng bước về phía mình, nhìn sự tuyệt vọng mà kỳ vọng trong mắt nàng, nhú mày kiểng, nhếch môi, không chút khách khí lạnh lùng nói:

- Trẫm nghe nói Quý phi bị bệnh, giờ đã khá lên rồi?

Bước chân Như Nguyệt hơi vướng lại nhưng không thể tin hắn lại lạnh lùng như thế mà nói với nàng. Nhưng nàng đứng đó, hơi do dự rồi lại bước tới phía hắn. Khi đến gần, đau đớn nói:

- Ba năm Hoàng thượng không bước nửa bước vào hậu cung, sao hôm nay lại ở đây?

Lời của nàng như mang theo kết luận gì đó khiến cho hắn cảm thấy thật khó chịu. Tựa như nàng đang chờ đợi, chờ đợi hắn mất đi Minh Nguyệt. Hắn nắm chặt tay, liếc nàng một cái, môi mỏng cười lạnh, trầm giọng nói:

- Như Nguyệt, người nói cho trẫm biết, lòng dạ nữ nhân là như thế nào?

Có lẽ Như Nguyệt sẽ hiểu tâm tư Minh Nguyệt.

Sắc mặt Như Nguyệt lập tức ảm đạm như bị đả kích thật lớn nhưng nàng vẫn miễn cưỡng cười với hắn. Nhưng nụ cười đó còn khó coi hơn khóc. Nàng cúi đầu, yếu ớt nói:

- Hoàng thượng đúng là biết cách làm đau Như Nguyệt. Vì một nữ tử mà hao tổn tinh thần, giờ lại hỏi Như Nguyệt câu này.

Nói rồi, hốc mắt nàng dần rưng rưng lệ nhưng quật cường nén lại, mím môi nói:

- Như Nguyệt chỉ biết lòng của những nữ nhân nơi này bị Hoàng thượng vứt bỏ đều chỉ có Hoàng hậu. Nhưng Tần Minh Nguyệt độc chiếm long sủng sao có thể biết cái gì là lạnh lùng, cái gì là đau lòng, cái gì là không cam lòng... Cho nên, Như Nguyệt không biết nữ nhân như vậy có suy nghĩ gì.

Những lời nói thật chói tai, bởi vì nàng ghen tỵ. Hắn khê nhếch môi mỏng, lạnh lùng cười, nói ra điều hắn vẫn che giấu trong lòng bấy lâu qua:

- Người sai rồi, Như Nguyệt...

Có lẽ hắn cũng sai rồi nhưng dù sao sự thật đó hắn không thể không đối mặt. Tuy rằng chân tướng đó hắn không thể chấp nhận

- Những thứ này nàng không muốn, những thứ nàng có bây giờ đều là trẫm ép nàng ấy nhận, là trẫm tìm nàng trở về từ thời không, trẫm cưỡng chế mà phong nàng làm phi, là trẫm bức nàng có con với trẫm, đẩy nàng đến vị trí này... thật ra nàng căn bản không muốn những thứ này, thậm chí...

Thậm chí còn không muốn ở bên hắn. Nhưng vì nàng không còn lựa chọn nào khác mới như vậy. Dù sao nàng có con với hắn, dù sao trí tuệ như nàng biết được thế nào mới là tốt nhất.

Như Nguyệt bị những lời của hắn làm giật mình, khó tin nhìn hắn. Có lẽ những năm gần đây các nàng đều oán hận Minh Nguyệt, nghĩ Minh Nguyệt chiếm đi những thứ của các nàng mà không biết rằng người các nàng oán hận cũng chỉ là bị bức bách, là bị hắn bức bách. Hắn chưa từng nghĩ sẽ thừa nhận bản thân yếu ớt trước một nữ tử, thừa nhận tình cảm sâu nặng mà ti bỉ với Minh Nguyệt. Nhắm mắt lại, hắn bắt giác cười lạnh...

184. Q.4 - Chương 36: Hạnh Phúc

“Gió lạnh thổi tung, không nhìn thấy nỗi đau khổ của con người, tựa như muốn quét sạch mọi thứ

Chuyện cũ dù phủ đầy bụi, nhưng khói hoa năm cũ thoảng qua như lụa hồng đêm nay

Có lẽ ở mỗi không gian, mỗi một giấc mộng đều âm thầm ở lại trong lòng qua mấy kiếp

Chờ đợi một lần cõi lòng thay đổi, chờ đợi một lần sóng tình cuộn cuộn, qua một kiếp gặp lại chàng.

Ai sẽ lại thờ ơ, nhớ rõ nỗi đau kiếp trước mà làm mất đi giấc mộng trong tầm tay.

Nghĩ tim sẽ không rung động mà cuộc đời lại khó đoán

Sóng tình nếu cuộn cuộn, ai có thể đủ bình tĩnh mà dễ dàng buông tha tình yêu

Nếu cơn sóng quá mãnh liệt, giống như băng tuyết tan rã, lòng âm thầm lo lắng.

Kiếp trước đã xa, kiếp sau không thấy, nếu tình sâu thì ai còn thấy đau”

Đêm đó, hấn ở trong rừng mai trong Ngự hoa viên bồi hồi một lúc lâu, mãi cho đến khi cả người dính đầy sương sớm, trăng lên ới chàn chừ đi về Tẩm tâm cung. Nhưng vừa bước vào đến cửa đã nghe được tiếng hát mơ hồ.

Nàng không hay ca hát, trước kia hay bây giờ đều chưa từng hát vì hấn. Hấn nhú mào, nỗi đau trong lòng lại dâng lên. Hôm nay là ngày giỗ của Lãnh Cô Vân, lúc này, giữa đêm khuya nàng lại đánh đàn. Nhắm mắt lại, tay giấu trong tay áo dài nắm chặt lại thành quyền. Hấn hít sâu một hơi, nén lại sự tức giận trong lòng, đi vào đại điện.

Nhưng khi hấn vừa bước vào tẩm điện, tiếng đàn lại ngừng bật. Hấn tức giận bước vào, đi qua sau bình phong đã thấy nàng cúi đầu, khẽ vỗ vỗ cây đàn, sâu kín nói:

- Có lẽ ở mỗi không gian, mỗi một giấc mộng đều âm thầm ở lại trong lòng qua mấy kiếp

Nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt đau thương nói:

- Hiên, người tin có kiếp trước không?

Hấn giật mình, không rõ vì sao nàng lại hỏi như vậy nhưng nhớ đến những cuốn sách mà Thái tổ để lại. Hấn không khỏi có chút hoảng hốt. Những thứ đó hấn vẫn để trong Ngự thư phòng, không đặc biệt che giấu, hôm nay hấn tức giận rời đi, nàng ở đó có phải đã tìm được thứ gì. Nếu nàng biết hấn dùng vu thuật để gọi nàng về có phải nàng sẽ...

Nàng nhìn hấn, ánh mắt phức tạp thoáng qua một tia mất mát rồi sau đó chậm rãi đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, nhìn ánh trăng sâu trong Ngự hoa viên, chớp mi nói:

- Có rất nhiều chuyện người không nói cho ta biết, mà ta cũng có nhiều chuyện gạt người. Như vậy có tính là công bằng?

- Nàng giấu ta chuyện gì?

Nghe nàng nói xong, hấn run run hỏi. Nàng giấu hấn điều gì? Là chuyện Lãnh Cô Vân sao? Hấn đột nhiên run lên, trong mắt hiện lên sự bối rối. Sở dĩ Lãnh Cô Vân chọn con đường không có lối thoát là vì nàng. Bọn họ...

- Người luôn không tin tưởng ta

Giọng nói của nàng rất nhẹ đến không thể nghe ra bất kỳ cảm xúc gì. Hơi thở hấn như ngừng lại không biết nên nói gì. Mà nàng cũng chỉ xoay người nhìn hấn, trong mắt tràn ngập sự ưu thương:

- Chẳng lẽ người trăm phương nghìn kế đem ta trở về chỉ để nghi ngờ ta?

Ngực hấn đột nhiên đau xót, cảm giác khó thở. Nàng biết rằng nàng xuất hiện ở đây là do hấn tạo thành. Nàng đã biết. Lòng buồn bã, hấn có chút đau đớn, sự đau đớn rất quen thuộc, giống như nỗi đau suốt ba năm đó.

- Trầm

Hấn định nói gì đó nhưng vừa nói ra một chữ thì lại không biết nên giải thích thế nào. Nàng đã biết hết mọi thứ, nhất định nàng đã xem bút kí của Thái tổ. Nếu nàng đã biết kiếp trước nàng chính là Minh Nguyệt Quý phi mà hấn chính là Thái tổ đã ép nàng thành thê tử thì nàng sẽ thế nào. Nàng từng lập lời nguyện rằng vĩnh viễn không yêu hấn.

- Hiên, ta yêu người

Mắt nàng chứa lệ, nói rõ ràng từng tiếng. Hắn lại giật mình, suy nghĩ hỗn loạn nhất thời trống rỗng. Mà nàng, hơi chạy về phía hắn, ôn nhu rúc vào lòng hắn, bàn tay mảnh khảnh ôm eo hắn, nước mắt rơi xuống long bào hắn, khẽ nói:

- Ta yêu người, Hiên.

Hắn không nói rõ được cảm xúc lúc này của mình là như thế nào. Hắn cảm thấy mình cứng ngắc đứng đó. Ánh mắt hắn hỗn độn nhìn người trong lòng, ngửi mùi u hương của nàng, đột nhiên cảm thấy cái gì cũng không quan trọng nữa. Chỉ cần nàng ở trong lòng hắn, cái gì cũng không quan trọng. Hắn vội ôm nàng, cảm giác được sự ấm áp và mềm mại của nàng thì cúi đầu hôn nàng.

Đêm vẫn lạnh lùng như trước nhưng hắn lại điên cuồng vô cùng. Hắn hôn môi nàng, hôn mặt mày nàng, vô số lần nói tiếng yêu với nàng, dù dỗ nàng đáp lại. Mà nàng lại như yêu tinh, làm cho hắn trầm luân.

Mẫu hậu từng nói với hắn, nếu thật lòng yêu thương một người sẽ có cảm giác lo được lo mất. Bởi vì tình cảm quá sâu nên lúc nào cũng sợ hãi nàng sẽ rời xa mình. Mà hắn, có lẽ chính là như thế. Vì quá yêu nàng nên luôn cảm thấy bất an, cũng không dám tin nàng thật sự thuộc về mình.

Sáng hôm sau, sau khi xử lý triều chính xong, hắn vội vã trở về tử cấm điện gọi nàng dậy. Ba năm này, đây đã thành thói quen của bọn họ. Hắn dậy từ canh năm thượng triều, sau đó vội vã trở về gọi nàng dậy, cùng nàng dùng điểm tâm. Nhưng hôm nay không như vậy, hắn còn chưa vào đến đại điện Tử cấm tâm cung đã thấy Tử Lộ đang vui đùa với hai đứa trẻ quen mặt.

Tử Lộ là nữ tử tâm tính còn trẻ con, tuy rằng giỏi võ nghệ nhưng rất nghịch ngợm, cho nên khi trước tuyển chọn ám vệ nàng mới trượt. Hắn nhíu mày kiểm nhìn hai đứa trẻ ước chừng hai ba tuổi kia, đột nhiên cảm giác có chút nghi hoặc. Tần An nhìn thấy hai đứa trẻ kia thì hưng phấn nói:

- Đó chẳng phải là bạn chơi của thái tử sao?

Thái tử? Hắn hơi động tâm, thái tử theo mẫu hậu đến Hộ quốc tự ba ngày, hôm nay đã trở về sao? Môi mỏng khẽ cười, đã nhiều ngày không thấy tiểu tử nghịch ngợm kia, thật nhớ nhung. Hắn cười, chạy vào trong đại điện, lại chỉ thấy Minh Nguyệt kéo tay thái tử đi từ ngoài vào.

Thái tử mới hơn ba tuổi nhưng không nghịch ngợm như những đứa trẻ bình thường. Có lẽ là vì vậy mà mẫu hậu rất thích thái tử, một khác không gặp là đã nhắc tới. Bởi vì mẫu hậu hay nói, đứa trẻ này rất giống hắn trước đây, khiến cho bà cảm giác mình trẻ lại rất nhiều.

Lúc ấy hắn chỉ khẽ cười không nói. Hắn biết mẫu hậu rất yêu thích thái tử nhưng mẫu hậu cũng không còn trẻ. Bởi vì chuyện của hắn và Minh Nguyệt, mẫu hậu như đã nát tim. Nhắm mắt lại, trong lòng đầy áy náy nhưng hắn cũng thể làm gì. Cũng may Minh Nguyệt đã sinh ra hoàng tử cho Thiên triều, mới khiến mẫu hậu vui mừng hơn một chút.

Minh Nguyệt nắm tay thái tử, cúi đầu nói với hắn gì đó, sau đó, hắn thấy thái tử ngẩng đầu nhìn hắn, cười chạy về phía hắn, nhào vào lòng hắn:

- Phụ hoàng

- Chân Nhi ngoan

Hắn sủng nịnh vuốt đầu Chân Nhi, ôm lấy bé con. Cái tên Chân Nhi này là nữ danh Minh Nguyệt đặt cho Thái tử. Tuy hắn không biết nó có ý gì nhưng cũng không hỏi. Bởi vì với hắn mà nói, chỉ cần mẫu tử nàng ở bên cạnh thì những điều khác đều không quan trọng.

- Phụ hoàng, mẫu hậu nói muốn dẫn Chân Nhi đến Ngự hoa viên ngắm hoa mai

Chân Nhi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn cực giống Minh Nguyệt đang làm nũng với hắn, ra sức lấy lòng hắn. Hắn nhất thời bị tiểu tử này trên đầu mà cười lớn. Hắn ôm Chân Nhi vào lòng, hôn bé rồi nheo mắt bé nói:

- Được, phụ hoàng cho phép con và mẫu hậu đi ngắm hoa mai.

Hắn buông Chân Nhi, đi đến bên Minh Nguyệt, ôm nàng vào lòng. Những gì hắn có được ngày hôm nay đều là vì nữ tử này. Hắn nhìn nàng trong lòng, hốc mắt có chút cay cay, vì che dấu sự thất thố của mình, hắn nhẹ vỗ về mặt nàng, nhắm mắt lại, tựa cằm lên trán nàng, nhỏ giọng nói:

- Cảm ơn nàng, cảm ơn nàng đã cho trầm mọi thứ, cảm ơn nàng đã cho trầm biết cái gì gọi là hạnh phúc.

Minh Nguyệt rúc vào lòng hắn, mềm nhẹ cười ra tiếng. Thần sắc xinh đẹp của nàng khiến hơi thở hắn cứng lại, nàng cười khẽ nhìn hắn, đôi mắt trong suốt đầy ý cười và quyến luyến, khẽ nói với hắn:

- Hiên, người đổ mặt.

Hắn nhất thời cứng đờ lúc này mới phát hiện các cung nữ đều cười cười nhìn bọn họ. Hắn xấu hổ buông Minh Nguyệt ra, lại phát hiện tai mình nóng bỏng. Hắn vội cúi đầu ho khan hai tiếng rồi sau đó nghiêm mặt nói:

- Đi sớm về sớm, trầm ở thư phòng chờ các người dùng cơm trưa

Minh Nguyệt gật đầu, môi hồng hơi mím rồi kéo tay Chân Nhi đi ra ngoài. Mà hắn như bị vứt bỏ, đứng ở cửa đại điện nhìn Tử Lộ dắt hai đứa trẻ nghịch ngợm đi sau Minh Nguyệt và Chân Nhi, cười nói vui vẻ bước lên xe.

Thê tử của hắn, con của hắn. Môi mỏng khẽ cười, trong lòng hạnh phúc tràn ngập. Đột nhiên hắn cảm thấy những đau đớn khi trước phải chịu đều đáng giá. Bởi vì nàng vẫn ở lại bên hắn, nàng còn sinh cho hắn một đứa nhỏ giống nàng như đúc...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xu-phi-mo-tuyet>